

Ám Dục

Contents

Ám Dục	4
1. Chương 1: Cám Dỗ	4
2. Chương 2: Ông Chủ Của Cám Dỗ	8
3. Chương 3: Cự Tuyệt	11
4. Chương 4: Ra Giá	13
5. Chương 5: Nhục Nhã	16
6. Chương 6: Đau Lòng	19
7. Chương 7: Sóng Gió	22
8. Chương 8: Khó Xử	25
9. Chương 9: Thời Hạn Cuối Cùng	27
10. Chương 10: Cái Tắt	30
11. Chương 11: Trừng Phạt	32
12. Chương 12: Đường Cùng	34
13. Chương 13: Giao Dịch	37
14. Chương 14: Đêm Mê Hoặc	40
15. Chương 15: Chiếm Được	42
16. Chương 16: Mấy Lần Đầu Tiên	45
17. Chương 17: Lướt Qua	48
18. Chương 18: Ảnh Chụp	51
19. Chương 19: Là Ai?	53
20. Chương 20: Quá Khứ Đẹp Nhất	57
21. Chương 21: Em Là Của Tôi	59
22. Chương 22: Coi Như Không Thấy	61
23. Chương 23: Chọc Giận Tức Thiểu	64
24. Chương 24: Tính Tình Của Cô	66
25. Chương 25: Thân Thể Của Diêm Việt	69
26. Chương 26: Lạnh Lùng Gặp Lại	72
27. Chương 27: Tàn Nhẫn Mà Xoay Lưng Đi	74
28. Chương 28: Anh Vẫn Là Anh	76
29. Chương 29: Quá Ngây Thơ	79
30. Chương 30: Cho Cô Một Bài Học	82
31. Chương 31: Em Sẽ Phải Quay Lại Cầu Xin Tôi	85
32. Chương 32: Đêm Nay, Hãy Ở Lại	87
33. Chương 33: Anh Một Tay Che Trời	89
34. Chương 34: Muốn Nói Thật Với Anh	92
35. Chương 35: Một MÀN ĐẮM MÁU	94
36. Chương 36: Tuyệt Vọng Muốn Khóc	97
37. Chương 37: Điều Kiện Trao Đổi Là Gì?	99
38. Chương 38: Anh Ấy Còn Sống, Tôi Là Của Anh Ấy	102
39. Chương 39: Cuối Cùng Cũng Nói Thật Với Anh	104
40. Chương 40: Sự Nghi Ngờ Của Anh, Quá Tồn Thương Cô	107

41. Chương 41: Sự Khiêu Khích Của Tư Mạn	109
42. Chương 42: Muốn Tắm Chung Không?	111
43. Chương 43: Ngủ Một Mình Không Được	114
44. Chương 44: Hận Ý	116
45. Chương 45: Hạnh Phúc, Gần Trong Gang Tắc	118
46. Chương 46: Tiệc Đỉnh Hôn Đồ Võ	121
47. Chương 47: Đường Cùng	123
48. Chương 48: Điềm Xấu	126
49. Chương 49: Một Đêm Không Đáng Giá	128
50. Chương 50: Người Thứ Ba	130
51. Chương 51: Món Hàng	133
52. Chương 52: Phần Nợ	135
53. Chương 53: Cô Không Tham Lam, Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu	137
54. Chương 54: Chán Ghét Sẽ Buông Tay	140
55. Chương 55: Tự Chuốc Phiền Phức	143
56. Chương 56: Cường Ép	146
57. Chương 57: Muộn Màng	150
58. Chương 58: Đả Thương Đầu	155
59. Chương 59: Tước Thiếu Gia Gặp Nạn	161
60. Chương 60: Sưởi Ấm Lẫn Nhau	169
61. Chương 61	175
62. Chương 62	181
63. Chương 63	190
64. Chương 64	195
65. Chương 65	201
66. Chương 66	206
67. Chương 67	211
68. Chương 68	219
69. Chương 69	224
70. Chương 70	229
71. Chương 71	236
72. Chương 72	244
73. Chương 73	251
74. Chương 74	257
75. Chương 75	265
76. Chương 76	273
77. Chương 77	281
78. Chương 78	287
79. Chương 79	294
80. Chương 80	300
81. Chương 81	307
82. Chương 82	313
83. Chương 83	319
84. Chương 84	329
85. Chương 85	335
86. Chương 86	342
87. Chương 87	347
88. Chương 88	354
89. Chương 89	361
90. Chương 90	366
91. Chương 91	372
92. Chương 92	377
93. Chương 93	383
94. Chương 94	388

95. Chương 95	392
96. Chương 96	399
97. Chương 97	405
98. Chương 98	411
99. Chương 99	416
100. Chương 100	421
101. Chương 101	426
102. Chương 102	430
103. Chương 103	435
104. Chương 104	442
105. Chương 105	448
106. Chương 106	457
107. Chương 107	464
108. Chương 108	470
109. Chương 109	474
110. Chương 110	479
111. Chương 111	484
112. Chương 112	491
113. Chương 113	497
114. Chương 114	502
115. Chương 115	514
116. Chương 116	519
117. Chương 117	523
118. Chương 118: Anh Chết Đùng Mong Được Nhắm Mắt	526
119. Chương 119: Tế Điện Cô Đơn	532
120. Chương 120	537
121. Chương 121	542
122. Chương 122	551
123. Chương 123	554
124. Chương 124	563
125. Chương 125	569
126. Chương 126	575
127. Chương 127	584
128. Chương 128	592
129. Chương 129	596
130. Chương 130	599
131. Chương 131: Nam Dạ Tước, Anh Có Hận Em Không?	604
132. Chương 132: Biết Cái Gì Là Duy Nhất Không?	608
133. Chương 133: Hãy Đợi Em, Yêu Sâu Đậm Như Anh	612
134. Chương 134: Thân Tâm Hợp Nhất	616
135. Chương 135: Người Ba Trong Giấy Chứng Nhận Kết Hôn	620
136. Chương 136: Thì Ra, Là Con Gái Riêng	623
137. Chương 137: Ai Cũng Đùng Nghĩ Đến Việc Ngăn Cản Chúng Ta Ở Bên Nhau	627
138. Chương 138: Hai Trăm Vạn, Mấy Người Đi Cho Thật Xa	630
139. Chương 139: Tai Họa Ngập Đầu	633
140. Chương 140: Vĩnh Viễn Không Thế Nào Rời Xa	636
141. Chương 141: Đứa Con Thứ Hai	640
142. Chương 142: Không Tìm Được Em	643
143. Chương 143: Ý Nghĩa Sâu Sắc Của Tình Yêu	646
144. Chương 144: Chúng Ta Kết Hôn Đi	649
145. Chương 145: Lễ Thành Hôn Đại Biễn	655
146. Chương 146: Cáo Biệt Sự Tiệt Chế Dục Vọng	664
147. Chương 147: Ba, Nòng Nọc Nhỏ Của Ba Ở Đầu? (kết)	672

Ám Dục

Giới thiệu

Là một độc giả yêu thích thể loại truyện ngôn tình hẳn bạn đọc đã biết đến rất nhiều tác giả nổi tiếng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-duc>

1. Chương 1: Cám Dỗ

Thành phố ồn ào náo nhiệt, màn đêm buông xuống, bầu trời âm u, không khí ngọt ngào lan tỏa ra bốn phía. Bao trùm tất cả mọi nơi, ở trung tâm của thành phố Bạch Sa, các cửa hàng lớn vẫn không có gì thay đổi, đèn điện sáng rực rỡ.

Một cô gái có vóc dáng cao gầy, mặc trang phục bó sát người màu trắng, váy ngắn đến hông, chân đi một đôi boots cao gót cùng màu. Khuôn mặt trắng trẻo được trang điểm tinh tế, thỉnh thoảng cô lại đưa tay nhìn đồng hồ.

Dung Ân nhíu mày nhìn về phía cửa hàng có nhiều người qua lại, nếu không phải vì công việc, cô nhất định sẽ không mặc kiểu quần áo như thế này đến đây. Vừa nhìn thấy có người đến, cô vội vàng mỉm cười chuyên nghiệp: “Xin mời dùng thử sản phẩm mới của công ty chúng tôi, dù chỉ dùng thử một chút thôi cũng có tác dụng giúp cho tiêu hóa.” Vừa nghe nói đến miễn phí là có ngay một đám người xúm lại. Dung Ân bắt đầu quảng cáo: “Từ bây giờ bắt đầu khuyến mãi, mua hai sẽ được tặng một.”

Bận rộn phục vụ hết một nhóm người, cô lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, đúng sáu giờ, lúc này mới thở dài một hơi thật thoải mái, rồi nói nhỏ: “Hết giờ.”

Cô liền chạy đến chỗ nghỉ ngơi thay quần áo, tiện thể tẩy trang luôn, Dung Ân cầm lấy khăn giấy ở bên cạnh, lau thật mạnh mấy cái. Trong gương lớn liền xuất hiện một khuôn mặt vừa được tẩy trang xong không có một chút biểu cảm nào của cô, cô vứt khăn giấy vào thùng rác bên cạnh, đứng dậy đi ra khỏi cửa hàng.

Đi vào một khu nhà ở đã cũ, leo hơn mười tầng, vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt: “Mẹ, con về rồi.”

Đây là một phòng ở rộng bốn mươi mét vuông, bên trong có đồ đạc tương đối đơn giản, ở trên bức tường màu trắng có treo một lá cờ Trung Quốc. Mẹ Dung Ân nghe được tiếng con gái về, đúng lúc từ nhà bếp đi ra, trên tay còn bưng hai đĩa thức ăn: “Ân Ân, có mệt không con?”

Cô cất túi ngồi xuống trước bàn: “Con không mệt, chỉ hơi đau chân thôi mẹ ạ.” Cũng không thể tránh được, trừ lúc ăn cơm ra cô phải đứng một ngày tám tiếng, lại còn phải đi giày cao gót.

“Ôi Ân Ân, con bảo con có bằng cấp cao như vậy vì sao mãi mà vẫn không xin được việc?” Mẹ Dung Ân xới cơm xong để trước mặt cô, cũng ngồi xuống.

Dung Ân tỏ vẻ không hiểu lắc đầu: “Con cũng không biết, mỗi lần con đi phỏng vấn, ở trong điện thoại nói chuyện rõ ràng rất tốt, nhưng khi vừa nhìn đến sơ yếu lý lịch của con thì lại thay đổi thái độ. Có công ty thậm chí ngay cả sơ yếu lý lịch cũng không xem, vừa nghe đến tên của con đã trực tiếp cho (con) vào danh sách đen rồi.”

Mẹ Dung Ân tùy tiện ăn một miếng cơm: “Về lý thuyết, chúng ta có đắc tội với ai đâu?”

Dung Ân đồng ý gật gù đầu: “Vâng ạ. Con là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, thì có thể đắc tội với ai được chứ?”

“Mẹ, từ từ sẽ tốt lên thôi, con còn chưa chán nản đến mức bị suy sụp đúng không ạ?” Dung Ân thay đổi giọng nói vui vẻ ăn cơm, khuôn mặt trẻ trung tràn đầy tự tin như trước.

“Mẹ sợ con vất vả.” Mẹ Dung Ân đau lòng gấp thức ăn vào trong bát của cô: “Con ăn nhiều một chút.”

“Mẹ, không kịp mất rồi con phải đi dạy thêm buổi tối đây.” Dung Ân vội vàng ăn mấy miếng, cầm lấy quả táo trên bàn đứng lên.

“Nhớ về nhà sớm con nhé.” Mẹ Dung Ân lo lắng đi theo ở đằng sau, lấy áo khoác nhét vào trong tay cô.

“Con biết rồi ạ.” Dung Ân cầm lấy áo, chạy nhanh ra cửa.

Thành phố Bạch Sa, ở một nơi được ví như thiên đường của cuộc sống này, dưới ánh đèn màu, vật chất là thứ luôn được coi trọng, chỉ cần có tiền thì sẽ là thượng đế. Nhìn về phía ngã tư đường, xe cộ đang qua lại tấp nập, khóe miệng Dung Ân mỉm cười, mang theo một chút châm chọc.

Thật ra, nơi hiện tại cô muốn đi đến chính là “Cám Đỗ”, hộp đêm lớn nhất Thành phố Bạch Sa, giống như tên gọi của nó, rất khiêu khích, rất mờ ám. Nhưng mà làm việc ở đây lương rất cao, có thể đủ để chi tiêu lâu dài trong cuộc sống.

Lên xe bus, đi qua mấy bến, theo thói quen Dung Ân ngồi ở hàng ghế cuối cùng, xuyên qua cửa kính màu xanh, cô có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh của thành phố vào ban đêm. Tất cả đèn màu đều biến thành màu xanh nên nhìn rất chói mắt. Cô luôn không thích màn đêm như thế này.

Ở cửa Cám Đỗ, hai chữ mạ vàng rất to được treo ở không trung, cao khoảng mười mấy mét, dòng chữ mang một nửa nghệ thuật, một nửa thực tế. Chúng đang lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhìn những người sắp sa ngã.

Bên trong hộp đêm, DJ đang mở thứ âm nhạc sôi động nhất, khuấy động tất cả mọi người trên sàn nhảy.

Dưới ánh đèn mờ là những điệu nhảy nóng bỏng của cả nam và nữ, không hề phân biệt, thân thể như đã được giải thoát, đây chính là mê... Loạn...

Dung Ân thay quần áo, cầm lấy bằng hiệu phòng rượu ở bên cạnh.

Là phòng bar hạng nhất, xem ra hôm nay sẽ lại được rất nhiều tiền bo. Cô nhẹ nhàng nâng khóe miệng, mỉm cười yếu ớt.

Phòng bar hạng nhất là phòng VIP duy nhất của Cám Đỗ, bình thường đến đều là doanh nhân giàu có hoặc là nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, nên tất nhiên vùng tay cũng sẽ rất hào phóng.

“Dung Ân, xinh đẹp chính là vốn liếng lớn nhất đấy, lại còn là phòng bar hạng nhất nữa.” Lệ Lệ ở bên cạnh, ánh mắt hâm mộ nhìn bằng hiệu phòng rượu ở trong tay cô, trên mặt trang điểm rất cầu kỳ, rất đậm, quần áo lại bó sát nên dáng người trông càng nóng bỏng hơn.

Dung Ân hé ra một nụ cười, xem như là trả lời, bưng lên rượu ở bên cạnh, đi thẳng về phía phòng bar hạng nhất.

“Hừ, ra vẻ cái gì chứ, phải giống tôi thôi trẻ mới gọi là đẹp!” Lệ Lệ coi thường, trừng mắt về phía bóng dáng đã đi xa của cô, đứng dậy dùng tay phủi mông rồi đi đến phòng bao đã được chỉ định.

Dung Ân một tay bê khay rượu, một tay đặt lên cánh cửa kéo nhẹ, cửa đã mở ra.

Bên trong khác hẳn với bên ngoài, rất im lặng, có thể thấy được cách âm rất hiệu quả.

Cô đóng cửa lại, tiến lên mấy bước, mang khay rượu trên tay đặt lên bàn.

Theo phản xạ, cô đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, thì thấy trên bàn thủy tinh chất đầy các gói bột màu trắng, có mấy người ngồi ở bên cạnh đang xếp gọn lại. Bởi vì ánh đèn mờ nên Dung Ân cũng không nhìn rõ. Cô ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn lại thì thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa của Italia, một nửa bị khuất trong bóng tối, chỉ để lộ ra một đôi chân thon dài, anh mặc một bộ âu phục đắt tiền.

Dung Ân mang rượu đã chuẩn bị rót vào cốc, động tác thành thạo, trong phòng im lặng chỉ có tiếng rót rượu lạnh lẽo.

Mấy người kia dọn xong bỏ tay ra, có một người lấy ra một con dao nhỏ tùy thân, vạch một lỗ lớn trên một gói. Người đàn ông khuất trong bóng tối hơi nheo mắt lại, từ góc độ của Dung Ân nhìn sang thì thấy rất thâm hiểm.

Người đó lấy tay chấm một ít bột đưa lên mũi ngửi, hít vào xong thì thở hắt ra ngay lập tức. Sau đó gật đầu với người đàn ông kia.

Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của Dung Ân đột nhiên trở nên trắng bệch, cái này chắc không phải là thuốc phiện giống như ở trên tivi chứ?

Mặc dù trước đây trong khi huấn luyện, quản lý đã từng nói, ra vào ở một nơi như Cám Đỗ thì loại người nào cũng có, cho dù có nhìn thấy họ phóng hỏa giết người cũng không được lên tiếng. Nhưng mà việc làm lần này của họ quá đáng sợ?

“Đi lại đây rót rượu vào ly.” Người kia lấy khăn, lau tay bị dính bột, ánh mắt nhìn Dung Ân, giọng nói không hài lòng.

“Vâng...” Dung Ân phản ứng kịp thời, mang một loạt ly rượu bày ra, cầm lấy chai rượu đã mở rót vào những chiếc ly đó.

Thấy A Nguyên đã lau sạch tay, mấy người ngồi bên cạnh vội vàng lấy thuốc lá ra mời. Ngay lập tức trong phòng tràn ngập khói thuốc, Dung Ân nửa quỳ ở trên thảm, cúi đầu xuống chờ khách yêu cầu.

Cô nghĩ đến bản thân mình còn chưa có tiền thuê nhà tháng sau, mà cuộc sống của những người này ở đây lại hơn người và xa hoa đồi trụy đến như vậy.

Mấy người cầm lấy ly rượu ở trên bàn lên cúng ly, thấy Dung Ân vẫn ở bên cạnh cúi đầu, A Nguyên tức giận quát: “Tại sao lại ngậy người ra như vậy? Lại rót rượu cho Tước thiếu gia đi”.

“Vâng”. Dung Ân cầm lấy ly rượu, đến gần phía người ngồi trong bóng tối, cô khẽ nói một tiếng: “Rượu của ngài đây ạ.”

Người đàn ông bỏ chân xuống, ngồi dậy, ngay lập tức thân thể hiện ra ngoài ánh sáng.

Ở dưới ánh đèn, khuôn mặt đó gần như là hoàn hảo, trên người tỏa ra một loại khí phách khiến cho người khác cảm thấy có một loại áp lực vô hình, cả người tràn ngập hơi thở lạnh lẽo, người đàn ông này có sự quyền rũ lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm, đôi lông mày sắc bén mà người khác không thể có được.

Nam Dạ Tước cầm lấy chén rượu trong tay Dung Ân, đầu ngón tay họ chạm vào nhau, mang đến cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

“Tước thiếu gia, lại có một cô gái quỳ gối dưới chân anh rồi”, người đàn ông lúc này cười rộ lên, quay mặt sang phía Dung Ân ở bên cạnh: “Này, muốn ngủ với lão đại của chúng tôi không?”

Trên mặt Dung Ân không có bất kỳ một biểu hiện gì, cô cúi đầu, cô đã rất quen thuộc với việc bị khách hàng trêu chọc, như thế này chưa là gì cả.

“Nếu kỹ thuật của cô tốt, nói không chừng Tước thiếu gia của chúng tôi sẽ bao cô, dù sao cũng tốt hơn so với việc cô làm người phục vụ ở đây”. Mấy người ngồi ở bên cạnh nghe thế, hòa theo cười rộ lên, giọng điệu vô cùng lỗ mãng.

Nam Dạ Tước lấy ví tiền ra, rút ra một xấp tiền giấy, ngay trước mặt mọi người, anh nhét vào trong cổ áo mở rộng của Dung Ân.

Cô ngẩng đầu lên, lần đầu tiên gặp phải khách hàng như vậy, trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên ứng phó như thế nào.

Ngón tay lạnh lẽo của người đàn ông chạm vào nơi mềm mại trước ngực cô, thậm chí chạm cả vào áo lót của cô. Lúc bỏ tay ra, đầu ngón tay lại như có như không chạm vào ngực cô, khiến toàn thân cô run rẩy.

“Cảm giác rất tốt, không phải là do phẫu thuật thẩm mỹ”. Người đàn ông cười cười, uống cạn chén rượu, hai mắt híp lại nhìn cô chăm chăm.

Dung Ân cắn chặt môi, một cảm giác vô cùng nhục nhã trào ra trong tim cô. Cô biết, số tiền mặt hiện tại được nhét trong áo lót của cô không phải nhỏ. Ít nhất là tiền thuê nhà và tiền sinh hoạt tháng sau cũng không phải lo nữa, lúc này lòng tự trọng cũng không thể biến thành cơn ăn, dần ấy lại sự bình tĩnh, cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô cùng trong sáng mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Trong mắt Nam Dạ Tước xuất hiện một chút không hài lòng, làm như không nhìn thấy nụ cười của Dung Ân, anh trả ly rượu trong tay cho cô, lại quay trở về ngồi trong bóng tối.

Dung Ân lấy rượu ở bên cạnh tiếp tục rót, tiền ở trong ngực nóng như lửa làm cô rất khó chịu.

Dung Ân dùng khuôn mặt tươi cười giả tạo, nhìn thứ chất lỏng màu vàng sóng sánh đang nổi bọt lặn dần trong ly rượu, cô nhìn cuộc sống xa hoa hưởng thụ của con người. Di chuyển đầu gối quỳ bị tê của mình, ở sâu trong mắt lại ẩn chứa sự ác cảm không thể phát hiện.

“Cốc Cốc...” Sau hai tiếng gõ, cửa được mở ra, quản lý dẫn theo mấy cô gái lần lượt đi vào. Trên mặt nở nụ cười nịnh nọt: “Tước thiếu gia, đây là những cô gái tốt nhất của Cám Đồ, hôm nay đã chuẩn bị riêng cho anh.”

Quản lý quay người, đẩy một cô gái đứng ở đằng sau ra phía trước: “Cô ấy là Candy, vừa mới đến, vẫn là xử nữ, đảm bảo phù hợp với sở thích của Tước thiếu gia.”

Candy hơi sợ hãi rụt người lại, sau khi nhìn thấy rõ Nam Dạ Tước, sắc mặt ngay lập tức trở nên ngượng ngùng, cô ta chủ động bước lại gần.

Dung Ân vẫn duy trì tư thế cũ, xem ra đàn ông có bề ngoài bắt mắt vẫn là tốt nhất, đi đến đâu cũng được yêu thích.

Mấy người khác thấy thế, đều mỉm cười, sau đó lựa chọn cô gái mình, quản lý vui vẻ rời đi, trước khi đóng cửa lại, còn dùng ánh mắt nhìn Dung Ân, ý bảo cô phục vụ cho thật tốt.

Bên trong phòng, lập tức tràn ngập tiếng trêu ghẹo của đàn ông, tiếng nũng nịu của đàn bà, càng lúc càng lớn.

“Ừm –” Candy ngồi vắt ngang ở trên đùi Nam Dạ Tước, rên rỉ một tiếng giống như thống khổ. Giọng quyến rũ, âm cuối kéo rất dài.

Người đàn ông như vậy, khả năng “tán tỉnh” quả nhiên là rất giỏi.

Dung Ân nhìn thấy nhưng không thể tránh được, cô sắp xếp lại các thứ ở trên bàn, ánh mắt nhìn sang hướng khác.

“Ừm...” Dù sao Candy cũng là người mới đến, chưa có kinh nghiệm, cô ta không chịu được, một lúc sau đã liên tục thở hổn hển, hai tay người đàn ông đặt ở thắt lưng, còn đầu thì đã chôn sâu vào trước ngực cô ta.

Không khí bên trong phòng đang tràn ngập sự dâm loạn xa xỉ, Dung Ân không tự giác nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã mười hai giờ. Cám Đồ không giống những quán bar khác, ở đây, chỉ cần khách hàng ra về, người phục vụ sẽ xong việc.

Chín giờ sáng mai, cô còn phải làm tăng ca ở siêu thị, Dung Ân ngẩng khuôn mặt gầy yếu nhỏ nhắn lên, lại đối diện với ánh mắt thâm thúy của Nam Dạ Tước. Toàn bộ cơ thể Candy nằm ở trên người anh, tay anh đã luồn vào trong áo lót của cô ta từ lâu, rồi sờ soạng đến những chỗ nhạy cảm trên người Candy.

Dung Ân vội vàng dời tầm mắt sang nơi khác, cô nghĩ thầm, chắc cũng đã đến lúc kết thúc.

Quả nhiên, thân thể Candy giật giật, không có sức lực từ trên người Nam Dạ Tước trượt xuống. Cô cảm nhận được đang có một áp lực đè gần mình, thì ra thân thể cao lớn của anh đã đứng dậy, âu phục quý giá phăng phiu, không một chút nếp nhăn, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng sáng.

Cao quý làm cho người khác không dám đến gần.

2. Chương 2: Ông Chủ Của Cám Dỗ

Nam Dạ Tước là người đầu tiên ra khỏi phòng, nhìn thấy vậy, Candy mừng rỡ vội vàng chạy theo anh, trong chớp mắt, những người còn lại trong phòng cũng đi hết.

Bầu không khí lúc trước còn đang ồn ào náo nhiệt, thế mà bây giờ đã không còn một ai, thời gian cùng lắm cũng chỉ bằng một cái búng tay của người đàn ông kia.

Dung Ân vội vàng đứng dậy dọn dẹp, trên bàn còn mấy chai rượu chưa mở nắp. Cô khẽ mỉm cười, vậy là lại có thêm thu nhập.

Sau khi dọn dẹp xong, Dung Ân trở lại phòng nghỉ thay quần áo, cô lấy tiền ở trước ngực ra, thì nhìn thấy có khoảng tám hay chín nghìn nhân dân tệ gì đó. Chúng vẫn còn hơi ẩm lan sang cả lòng bàn tay cô, thế mới biết cầm tiền có thể làm bỏng tay! Hít một hơi sâu, cô tự nhủ, không sao cả, rồi len lén mang mấy chai rượu cất vào trong túi xách, sau đó cô đi thẳng ra khỏi Cám Dỗ.

Lúc về đến nhà đã gần hai giờ sáng, cô vừa mở cửa đèn trong phòng khách đã sáng lên. Mẹ Dung Ân khoác một cái áo từ trong phòng ngủ đi ra: “Ân Ân, sao về muộn vậy con?”

“Dạ, con dạy thêm ột người nước ngoài, ban ngày người đó còn phải đi làm, nên chỉ có thể học vào buổi tối. Thật không ngờ tiếng Trung Quốc mà chúng ta nói hàng ngày, đến khi họ nói lại không thể hiểu được.” Dung Ân vừa cời giấy vừa ra vẻ thoải mái, vội vàng nói: “Mẹ ơi muộn rồi, mẹ đi ngủ đi ạ.”

“Ừ, con cũng ngủ sớm đi.” Mẹ Dung Ân mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng thấy cô đã về nhà nên cũng yên tâm, xoay người trở về phòng.

Dung Ân nằm lên giường, cô mệt mỏi đến mức không muốn cử động, nhưng lại vươn tay mở ngăn kéo ở đầu giường ra, lấy sơ yếu lý lịch của mình ở trong đó. Trong ảnh là một cô gái có mái tóc đen dài, cô đang ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, đôi mắt trong sáng long lanh nhìn về phía trước, sâu trong ánh mắt, hình như cô đang nhìn chăm chú về một nơi nào đó.

Nơi đó là...

Khóe miệng đang mỉm cười của cô đột nhiên mím lại, cay đắng và chua xót bắt đầu trỗi dậy trong lòng.

Dung Ân buồn bã vùi đầu vào trong gối, cô vừa mới bước chân vào xã hội, đã phải làm việc ở một nơi ăn chơi như vậy. Cô cẩn thận đem sơ yếu lý lịch của mình cất đi, ngày kia được nghỉ buổi sáng, cô phải đi tìm một công việc ổn định thôi, nếu cứ như thế này mệt mỏi quá.

Đứng làm việc trong suốt một ngày, Dung Ân không hề được nghỉ ngơi, cô đi đến Cám Dỗ.

Trong phòng nghỉ, mọi người đang nói chuyện ồn ào, thỉnh thoảng còn có những tiếng hét chói tai rất hưng phấn.

Dung Ân vừa đi vào, đã nhìn thấy một nhóm người đang vây quanh Candy hỏi liên tục: “Người đó rất tuyệt đúng không?”

Mặt Candy ngượng ngùng, ánh mắt quyến rũ nở nụ cười: “Trời ơi, các chị không được hỏi như vậy nữa.”

“Đoán đúng rồi, đoán đúng rồi, ai cũng bảo Tước Thiếu Gia phong lưu thành tính, vung tay hào phóng, ngày này, tối hôm qua em đã nhận được bao nhiêu tiền?” Lệ Lệ nhanh chóng thăm dò.

“Là một tấm séc trị giá hai trăm vạn nhân dân tệ.”

“Ôi ——”

“Trời ơi ——”, vừa nghe thấy số tiền, mọi người đã liên tục hét lên: “Không thể nào, chỉ một đêm mà được những hai trăm vạn sao?” Mọi người nhìn Candy bằng ánh mắt vừa ghen tị vừa pha chút ngưỡng mộ, tại sao mình lại không nhận được chuyện tốt như vậy.

“Này Candy, vậy đêm qua hai người đã làm mấy lần?” Lệ Lệ ngهنh ngang ngời vào chỗ của mình hỏi dồn dập, đôi môi màu đỏ tươi của cô ta theo lời nói mà liên tục cong lên.

Candy đỏ mặt, có một chút thẹn thùng: “Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết là cả đêm không ngủ.”

Mọi người cười mờ ám: “Quả nhiên là rất tuyệt mà...”

Trong đó có một cô gái hâm mộ nói: “Nếu tôi cũng có một đêm như vậy, cho dù không được nhận tiền thưởng tôi cũng hài lòng.”

Lệ Lệ dùng ánh mắt coi thường nhìn cô gái một lượt: “Nhưng mà Tước Thiếu Gia người ta chỉ thích đàn bà trong sạch thôi, ôi không phải, cái mà Tước Thiếu Gia muốn là một cô gái vẫn còn trinh cơ, còn cô ư, chờ kiếp sau đi.”

Cô gái không chịu thua dùng giọng điệu mỉa mai nói lại: “Nếu tôi còn phải chờ đến kiếp sau, thì không biết có người đã già sẽ phải chờ bao lâu nhỉ, tôi đây rất tò mò đấy.”

“Cô, cô có ý gì hả?” Lệ Lệ đang ngồi đứng phất dậy, chỉ thẳng tay vào cô gái kia.

Đối phương cũng không hề tỏ ra yếu thế, ưỡn ngực trừng mắt lại: “Cô nghe mà không hiểu sao?”

Dung Ân mặc kệ họ, cô vào thay quần áo, làm việc trong Cám Dỗ là như vậy, luôn không có bạn bè, suốt ngày chỉ có tranh giành đấu đá lẫn nhau.

“Lại cãi nhau à?” Quản lý nhanh chóng đến trước mặt mọi người quát: “Nếu còn tiếp tục cãi nhau, ngày mai không ai được đến đây làm việc nữa.”

Lúc này hai người đó mới thôi tranh cãi, nhưng ánh mắt thì vẫn đang lườm nhau chưa hề dừng lại.

“Bốp bốp ——” Quản lý vỗ tay, tập hợp mọi người lại.

“Trong các cô ở đây có ai biết nhảy múa không? Tiểu Mạt người trình diễn hôm nay bị ốm, không thể đến biểu diễn được, nên bây giờ thiếu mất một người múa mở màn” Quản lý vừa nói vừa nhìn xung quanh một vòng, trong mắt tràn ngập lo lắng, đã sắp đến giờ biểu diễn mà vẫn chưa tìm được người thay thế, chỉ có thể trông chờ vào may mắn.

Dung Ân ngẩng đầu lên, nhưng cô lại cúi xuống rất nhanh.

Ngày nay giới trẻ đều thích học múa cột, múa dân tộc hay khiêu vũ thể thao. Lúc ở trường đại học, nhà trường có mở lớp dạy vũ đạo, cô cũng tham gia một khóa học.

Nhưng Dung Ân không hề đứng ra, ngày đó cô học chỉ là vì sở thích, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ biểu diễn trên sân nhảy, đặc biệt là biểu diễn ở trước mặt đám đại thiếu gia, công tử trắng hoa chỉ biết ăn chơi hưởng thụ đó.

Quản lý không thấy ai trả lời thì tỏ ra rất sốt ruột, liên tục đi lại trước mặt mọi người: “Biết làm sao bây giờ, người phụ trách nói, chỉ cần ai có thể đi lên nhảy 15 phút, sẽ nhận được năm nghìn.”

“Ôi, nhiều như vậy!” Mọi người nghe xong đều xuyết xoa, ngay cả Dung Ân cũng đã động lòng, năm nghìn, cô đứng làm việc ở siêu thị một tháng cũng chỉ được một nghìn năm trăm nhân dân tệ.

Quản lý khoanh hai tay trước ngực, nhìn mặt của từng người, rất lo lắng.

Do dự một lúc, cuối cùng Dung Ân vẫn từ từ giơ tay lên: “Chị quản lý, tôi biết nhảy.” Cô không biết tâm trạng của mình lúc đó là như thế nào, chỉ biết rằng, trong thâm tâm, cô cảm thấy giống như mình vừa mang bản thân ra bán vậy.

“Thật sao?” Quản lý mừng rỡ cầm tay cô kéo ra khỏi đám người: “Trước kia cô đã từng học sao?”

“Vâng, lúc còn đi học, trong ngày kỷ niệm thành lập trường tôi đã từng biểu diễn.” Dung Ân rất tự tin nhìn thẳng vào quản lý, ánh mắt không một chút do dự.

“Tốt.” Quản lý vui vẻ dẫn cô đi ra khỏi phòng nghỉ: “Đi theo tôi.”

Hai người đi vào một phòng bar ở ngay bên cạnh, quản lý tìm được một bộ trang phục, đưa cho cô và nói: “Thay nhanh lên một chút, sắp đến giờ biểu diễn rồi.”

Dung Ân mặc một chiếc quần ngắn rất gợi cảm, chân đi một đôi bốt màu đen cao đến đầu gối. Nửa người trên là một chiếc áo vừa ngắn vừa bó sát, lại còn hở rốn để lộ ra vòng eo thon thả tinh tế của cô.

Cô nhẹ nhàng tháo dây buộc tóc xuống, ngay lập tức một mái tóc đen dài được xõa ra, rũ xuống hai bên hông.

Không cần phải trang điểm gì thêm, đây đã là một thân hình đầy quyến rũ và khiêu khích.

Ở giữa sàn nhảy, là một sân biểu diễn hình chữ T, đây cũng chính là nơi cao nhất trong hộp đêm, sàn nhảy rất cao ở giữa không trung, nhìn giống như những áng mây ở phía chân trời, DJ đeo tai nghe ở một bên, mở nhạc thật to hướng tới một đêm điên cuồng.

“Mọi người ơi, tôi xin được giới thiệu một cô gái quyến rũ nóng bỏng nhất của đêm nay, cô ấy sẽ mang chúng ta đến với một thế giới mới, một đỉnh ới, hãy ột tràng pháo tay để chào đón sự xuất hiện của cô ấy nào!” DJ vừa nói xong, bên dưới đã ngay lập tức đứng dậy vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.

Dung Ân bước trên hành lang bằng thủy tinh, sân biểu diễn từ từ hạ xuống cho cô bước vào trong, rồi đưa cô lên cao, từ từ đưa cô lên đến nơi cao nhất.

“Huýt huýt huýt ——” phía dưới là tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, thỉnh thoảng còn có những tiếng huýt sáo khiêu khích.

Trong sự hưng phấn đó, bỗng nhiên tất cả đèn của sàn nhảy đều bị tắt đi, ánh sáng chỉ còn lại ở giữa trung tâm, tập trung chiếu lên thân ảnh xinh đẹp chói mắt. Dung Ân chấp hai tay ra đằng sau, bám vào ống tuýp bằng thủy tinh đang phát sáng, thân thể chuyển động mềm mại như rắn, dưới ánh đèn đáng người quyến rũ càng thêm nổi bật.

Cặp mông căng tròn của cô dán lên ống tuýp, theo chuyển động của thân thể, giống như cự tuyệt lại giống như mời gọi. Đột nhiên một mái tóc đen nhánh xõa xuống cánh tay, cô xoay nửa người lại, ánh mắt nhìn quyến rũ, kỹ thuật nhảy tuyệt vời như vậy khiến không khí trong sàn nhảy càng ngày càng náo nhiệt.

Hai tay bám vào ống tuýp, dưới chân dùng một chút lực cô nhún người lộn ngược lên. Ở động tác cuối cùng, đôi chân thon dài của cô quấn lấy ống tuýp, cả người đã lộn ngược lại đầu chúi xuống đất, cô dùng sức rất mạnh ở bên hông, hai tay vẫn bám vào ống tuýp, giữ nguyên tư thế từ từ trượt xuống dưới.

Ngực đầy đặn, mông hoàn hảo, trong múa cột thì không còn gì để chê, mang đến sự quyến rũ không nói nên lời, trên khuôn mặt cô, là ánh mắt mơ màng.

Bầu không khí phía dưới bị đẩy lên tới cao trào, Dung Ân nhẹ nhàng nhảy hết 15 phút, tự tin từ trên cao nhìn xuống.

Ở một vị trí quan sát trên tầng 3. Cửa sổ lớn sát đất bị rèm màu đen che lại, đem Cám Dỗ chia làm hai không gian hoàn toàn khác biệt. Một bàn tay hé ra từ trong góc màn, người đàn ông đưa chén rượu lên môi, uống một ngụm. Khẽ cười làm khoe miệng nâng lên rất gợi cảm, anh ta vươn ngón trở ra hiệu.

Sân biểu diễn hình chữ T hạ xuống, Dung Ân được đưa trở lại hành lang, vừa muốn bước đi, đã bị hai người chặn đường ngăn cản.

“Ông chủ muốn gặp cô.”

3. Chương 3: Cự Tuyệt

“Ông chủ muốn gặp tôi?” Dung Ân nhìn xung quanh, từ lâu cô đã nghe nói, ông chủ của Cám Dỗ là một người cực kỳ thần bí, ngay cả quản lý ở đây cũng chưa từng gặp mặt, vậy mà tại sao ông chủ lại muốn gặp cô? Nhưng, nghĩ đến số tiền năm nghìn nhân dân tệ sắp nhận được, cô vẫn đồng ý đi theo sau.

Trên tầng ba của Cám Dỗ, không chỉ có Dung Ân, mà ngay cả quản lý ở đây cũng chưa từng đặt chân đến.

Mới đi được mấy bước chân, cô đã cảm thấy rất áp lực. Cuối cùng họ cũng dừng lại trước cửa một căn phòng, một vệ sĩ cao to mở cửa ra, sau đó ra hiệu cho Dung Ân đi vào.

Cô vừa đi được hai bước, cánh cửa ở sau lưng đã đóng lại.

Cạch một tiếng, lạnh lẽo, dứt khoát.

Ở bên trong, căn phòng tối om, rất yên tĩnh, không có một chút ánh sáng.

Dung Ân sợ hãi lùi lại đằng sau, cô đưa tay sờ lên cánh cửa tìm kiếm, nhưng không tìm được chỗ để mở cửa. Xuất phát từ bản năng sinh tồn trong bóng tối, cô nắm chặt hai tay lại, gõ lên cửa: “Thả tôi ra ngoài!”

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, Dung Ân dừng tay lại, dựa người sát vào cửa, tim cô đập liên hồi. Cô cảm nhận được có một loại áp lực vô hình, đang từ trong bóng tối tiến về phía mình, bao vây cô lại, khiến cô không thể thoát ra được, Dung Ân vô cùng sợ hãi.

Chợt cảm thấy ấm áp ở sau lưng, ngay sau đó một làn hơi thở nam tính đã phả vào gáy cô, khiến cô bị giam vào giữa cửa và trước ngực của một người đàn ông.

“Ông.. Ông chủ? Ông tìm tôi?” Thân thể Dung Ân run rẩy, cô cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng mồ hôi lạnh trên người đã chảy ròng ròng.

Anh ta vẫn không nói gì, tiếp tục tiến lên, khiến hai người càng lúc càng sát lại gần nhau.

Người đàn ông này rất cao lớn, đầu của Dung Ân vừa vịn áp vào cổ của anh ta, nên cô không thể cử động được.

Một làn hơi thở nóng bỏng thổi vào bên tai cô, xen lẫn là tiếng thở hổn hển của anh ta, rất khiêu khích, rất mờ ám.

Ngay sau đó, một ngọn lửa nóng bỏng trực tiếp chạm vào cổ cô, lưỡi của anh ta, nhẹ nhàng liếm lên chiếc cổ trắng trẻo mẫn cảm của cô, rất nhanh và chính xác tìm được động mạch trên đó, rồi nhẹ nhàng ngậm lấy, dùng sức trần trọc mút vào.

Một cảm giác xa lạ ập đến, khiến Dung Ân không thể kìm nén được, cô cảm thấy nhục nhã nên giãy giụa liên tục: “Buông tôi ra, buông tôi ra ——”

Người đàn ông ở đằng sau vòng tay lại, ôm lấy cô, khiến cô có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được, trông cô lúc này giống như một con thú bị vây khốn.

“Không được ——”, Dung Ân sợ hãi hét lên, cô liên tục lắc đầu.

Người đàn ông lấy một tay kéo áo của cô ra, từ eo lần đi vào, bắt đầu không kiêng nể gì sờ soạng trên lưng cô, Dung Ân cảm thấy đầu óc mình nổ ầm một tiếng, suy nghĩ hỗn loạn.

“Cố định múa mở màn ở Cám Dỗ, tôi sẽ không để em phải chịu thiệt, được không?” Người đàn ông cuối cùng cũng mở miệng, một giọng nói vô cùng quyến rũ phả vào tai cô, bởi vì động tình mà đã bắt đầu khàn khàn.

Ánh mắt Dung Ân ở trong bóng tối lóe lên như hai ngọn đuốc, trong mắt tràn ngập sự chống đối: “Không được, hôm nay chỉ là một trường hợp ngoài ý muốn.”

“Tại sao em lại không nghe lời như vậy?” Người đàn ông siết chặt tay lại, khiến hai người càng áp sát hơn.

“Anh ——” Trong bóng tối, khuôn mặt trắng trẻo của Dung Ân đỏ lên, thân thể vì tức giận mà phát run: “Tôi không phải là nhân viên chính thức ở đây, anh không ép buộc được tôi.”

“Thật sao?” Ngữ điệu của người đàn ông giống như không hề để tâm, khiến sự kiên quyết của cô khi đến tai anh ta không có một chút uy lực.

Dung Ân hít một hơi sâu, cô không dám cử động, khí lạnh hít vào khiến cô có cảm giác bỏng rát. Cô buột miệng tỉnh táo lại, nhấc chân lên, vừa định đá về phía sau, thì người đàn ông đã nhận ra, anh ta dùng sức đẩy mạnh cô về phía trước, khiến cả người cô dựa trên cánh cửa.

Cô bị đau lên tiếng: “Đúng, tôi sẽ không làm nhân viên chính thức ở đây!” Giọng nói của Dung Ân vô cùng kiên quyết.

Đột nhiên cô bị xoay người lại, ngay lập tức một nụ hôn nóng bỏng ập xuống, cho dù đang ở trong bóng tối, anh ta cũng tìm được chính xác môi của cô, hôn, nhưng cũng không giống hôn, môi cô bị xé rách, đau đớn tận trong tim.

Thân thể Dung Ân mềm nhũn, cả người không có sức lực, cô phải dựa vào cánh cửa ở sau lưng. Mà lúc này, người đàn ông dường như đã đùa bỡn xong, khẽ buông tay ra, để mặc cơ thể cô trượt xuống sàn nhà.

“Được, tôi sẽ chờ xem, nhưng đừng để có một ngày, cô lại phải trở về khóc lóc cầu xin tôi, đến lúc đó... , cô nên biết, trò chơi này sẽ không còn đơn giản như hôm nay.” Anh ta nói trắng ra như vậy, ngữ khí tràn đầy tự tin, thậm chí, còn có một chút khinh miệt.

“Tôi cam đoan, sẽ không bao giờ có ngày đó!” Tuy rằng trong phòng rất tối, nhưng Dung Ân vẫn quật cường ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy mạnh mẽ.

Người đàn ông vừa đi vừa cười, anh ta bước đến trước mặt Dung Ân, rồi lấy tiền trong tay ném vào người cô.

Bả vai bị ném trúng hơi đau, tiền ngay lập tức từ trên cánh tay cô rơi xuống.

Dung Ân sờ soạng nhặt lại, ước chừng cũng có khoảng mấy vạn, toàn là tiền mặt. Cô chia đôi, cầm lấy một nửa trong số đó: “Đây là tiền thù lao đêm nay của tôi, số còn lại vẫn là của anh.”

Dung Ân nhấn mạnh, đây chính là tiền do cô nhảy múa mà có được, không có gì đáng xấu hổ. Số tiền ngày hôm qua cũng vậy, đều là do bản thân cô phải làm việc vất vả mới kiếm được, cho nên cô có thể yên tâm thoải mái mà nhận.

Dung Ân vịn một tay vào cánh cửa để đứng lên, cô sờ soạng một lúc vẫn không tìm được chỗ mở cửa, đành sau liền truyền đến tiếng cười nhạo của người đàn ông kia. Sau đó cánh cửa kêu “Cạch” một tiếng, anh ta rút tay lại, thì ra đây là cửa khóa bằng vân tay.

Dung Ân không chần chừ một giây, cô vừa chạy ra ngoài vừa nghĩ, xem ra không thể làm việc lâu dài ở Cám Đồ được nữa.

Người đàn ông ở đằng sau nhìn cô chạy đi, ý cười trên môi anh ta càng ngày càng đậm.

Về đến nhà, Dung Ân lấy tiền ra, cô đặt chúng cùng một chỗ với số tiền ngày hôm qua, tổng cộng đã được hơn mười vạn, ít nhất có thể đảm bảo cuộc sống trong vòng ba tháng tới.

Cô lại lấy sơ yếu lý lịch ra, ngón tay lướt qua nét chữ xinh đẹp trên đó, cô đã không thể nhớ được, lúc điền thông tin vào bộ hồ sơ này, tâm trạng của cô là như thế nào.

Mới sáng sớm, Dung Ân đã thay một bộ quần áo nghiêm túc, rồi đi ra ngoài, bộ trang phục này, cô mua để mặc đi xin việc, nhưng cô cũng không nhớ, rốt cuộc mình đã mặc nó được mấy lần.

Đi chưa được bao lâu đã gần đến buổi trưa, Dung Ân cầm sơ yếu lý lịch, gõ cửa phòng nhân sự của một công ty.

“Mời vào.” Một giọng nói phát ra từ bên trong, cô đẩy cửa bước vào, trưởng phòng nhân sự nhìn thấy cô, cười gật đầu.

“Ngồi đi.” Ông ta vừa nói vừa chỉ vào chỗ ngồi ở đối diện, Dung Ân ngồi xuống, cô rất nhanh đưa sơ yếu lý lịch của mình ra, trưởng phòng cầm lấy, nhanh chóng nhìn qua một lượt: “Bằng cấp rất cao.”

Khuôn mặt nghiêm túc của trưởng phòng hơi mỉm cười nhìn Dung Ân, khiến hai tay đang nắm chặt của cô không tự giác thả lỏng.

Nhưng mà, nụ cười của ông ta cũng không duy trì được lâu, đến khi trưởng phòng nhìn thấy tên của cô, theo thói quen ông ta đưa tay đẩy gọng kính, ngữ khí nghi ngờ hỏi: “Dung Ân?”

“Vâng.” Dung Ân lo lắng gật đầu, tâm trạng ngay lập tức trở nên căng thẳng, từ trước đến nay trong khi phỏng vấn, không chỉ có một người đã từng hỏi cô như vậy.

“Ôi!” Thật là, trưởng phòng khế thở dài, đem sơ yếu lý lịch trả lại cho cô: “Chúng tôi không thể tuyển dụng cô được.”

“Tại sao?” Dung Ân không hiểu hỏi ngay, tại sao kết quả lần nào cũng như vậy.

“Chuyện này, tôi không thể trả lời, cô đi ra ngoài đi.” Trưởng phòng đã lấy lại vẻ mặt khó gần lúc đầu, ông ta cúi xuống sắp xếp lại giấy tờ trên bàn.

Tâm trạng cô lại một lần nữa rơi xuống đáy vực, hi vọng mới có được lại một lần nữa hóa thành bọt biển, nếu như vậy, cô thà không có còn hơn, Dung Ân đứng dậy cầm lấy hồ sơ của mình, cô xoay người đi ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Đi đến quảng trường Thế Kỷ, Dung Ân nắm chặt hai tay, hồ sơ bị cuộn lại nhàu nát nhăn nhúm. Nhưng ngay sau đó, Dung Ân không đành lòng, cô nới lỏng tay, lấy sơ yếu lý lịch vuốt phẳng lại.

Ánh mặt trời nắng chói chang làm Dung Ân không mở mắt ra được, những vầng sáng chói lóa đủ mọi màu sắc, khiến cô bị hoa mắt chóng mặt, hít vào một hơi thật sâu, Dung Ân ngồi xuống ghế.

4. Chương 4: Ra Giá

Bên cạnh cô, Thẩm Mặc cũng ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, thấy bộ dạng thất thần của Dung Ân thì quay sang nhìn, khi ánh mắt chạm đến sơ yếu lý lịch trên tay cô liền lên tiếng: “Bạn học kiến trúc à, đang đi tìm việc sao?”

Dung Ân quay sang nhìn cô ấy: “Đúng vậy, nhưng mà mình vẫn chưa tìm được”

“Mình thấy bằng cấp của bạn rất cao, trường đại học cũng rất nổi tiếng, sao lại không xin được việc nhỉ?” Thẩm Mặc cầm lấy sơ yếu lý lịch trong tay cô, cẩn thận mở ra xem.

Dung Ân miễn cưỡng mỉm cười, lắc đầu nói: “Thế mà chẳng có công ty nào muốn tuyển dụng mình.”

“Ôi! Nếu bạn có hứng thú, thử đến công ty của mình xem sao? Chỉ có điều quy mô không lớn, là công ty do mình và mấy người bạn cùng thành lập, vừa mới mở thôi.” Thẩm Mặc tràn đầy tự tin, cười hớn hở, đem sơ yếu lý lịch trả lại cho cô.

“Thật sao?” Dung Ân bất ngờ không thể tin được.

“Đương nhiên, chỉ có điều, tiền lương sẽ không cao, tháng đầu tiên chỉ được hai nghìn nhân dân tệ.” Thẩm Mặc cười ngượng ngùng: “Công ty vừa mới thành lập, vẫn chưa đi vào quỹ đạo.”

“Không đâu, hai nghìn là nhiều rồi, Cảm ơn bạn.” Dung Ân vui vẻ, đây là công việc đầu tiên của cô sau khi tốt nghiệp.

“Được, mình tên là Thẩm Mặc.” Cô ấy đứng dậy, vươn tay ra.

“Mình là Dung Ân.”

“Đây là địa chỉ công ty của bọn mình, chín giờ sáng mai bạn hãy đến đó nhé.” Thẩm Mặc lấy danh thiếp trong túi ra đưa cho cô.

Dung Ân nhận lấy, vui vẻ gật đầu.

Sau khi chia tay Thẩm Mặc, cô không đi làm nữa, mà một mình đến chợ mua rất nhiều đồ ăn. Sự lo lắng bấy lâu nay cuối cùng cũng được gỡ bỏ, tâm trạng của cô rất tốt.

Về đến nhà, mẹ Dung Ân đang nấu cơm, cô ngay lập tức hướng vào bếp gọi to: “Mẹ ơi, mẹ ra đây nhanh lên.”

Mẹ Dung Ân nghe thấy vội vàng chạy ra: “Ân Ân, sao vui vẻ vậy con? Lại mua nhiều thức ăn như thế này nữa.”

“Mẹ ơi, con tìm được việc rồi.” Cô đặt các thứ trong tay xuống, ôm lấy mẹ.

“Thật à con?” Mẹ Dung Ân vui mừng mang thức ăn trên bàn đi vào bếp: “Tốt quá rồi, cuối cùng con cũng tìm được một công việc ổn định.”

Dung Ân đi theo mẹ, chen vào bếp, cô lấy đồ ăn trong túi ra.

“Ân Ân, nếu con tìm được công việc ổn định rồi, thì đừng đi dạy thêm buổi tối nữa, làm hai việc một lúc con không chịu nổi đâu.”

Dung Ân ngẩng đầu lên, cô suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn chưa quyết định: “Mẹ ơi, chuyện này để một thời gian nữa hãy bàn ạ.”

Dù sao, tiền lương được hai nghìn nhân dân tệ một tháng vẫn không đủ chi tiêu. Mặc dù làm việc ở Cám Dỗ rất nguy hiểm, nhưng lại kiếm được rất nhiều tiền.

Mẹ Dung Ân không nói nữa, bà tiếp tục nấu cơm.

Đến buổi tối, Dung Ân vẫn còn đi làm ở Cám Dỗ, vừa bước vào đến cửa hộp đêm, cô đã cảm thấy không yên lòng.

Ở cửa bãi đỗ xe của Cám Dỗ, một chiếc xe thể thao sành điệu lao đến, dừng lại ngay cạnh Dung Ân, cửa xe mở ra, một người vệ sĩ cao to bước xuống, anh ta ngay lập tức chạy vòng sang phía đối diện, cúi người mở cửa, một người đàn ông mặc trang phục thoải mái bước xuống, anh chính là Nam Dạ Tước.

Thân thể của anh rất cao lớn, vẫn là khuôn mặt lạnh như băng không thay đổi, ông trời thật bất công, đã cho anh quyền thế, còn không keo kiệt, cho anh thêm một vẻ ngoài đẹp như vậy.

Nam Dạ Tước dẫn đầu đi vào, khi đi qua chỗ Dung Ân thì hơi dừng lại, sau đó lạnh lùng bước qua.

Cô nhìn chiếc xe Bugatti kia, thầm nghĩ, cho dù mình có kiếm tiền cả đời, cũng không thể mua nổi một cái bánh xe.

Bên trong sàn nhảy, vẫn rực rỡ chói mắt như mọi khi, cuộc sống của những người giàu sang là vậy, dùng tiền để mua vui hưởng thụ.

Những phòng bar trên hành lang, không biết là vô tình hay cố ý, luôn luôn không đóng cửa, khiến cảnh hoan lạc bên trong và những trò chơi của kẻ có tiền lộ hết ra ngoài.

Dung Ân thay quần áo xong, cô mở bảng hiệu phòng rượu ra, là phòng bar hạng hai.

Lệ Lệ ở bên cạnh nhìn thấy, cô ta vui vẻ đem bảng hiệu phòng rượu trong tay mình giơ lên: “Ha ha, lần này phòng bar hạng nhất đến lượt tôi. À đúng rồi, hôm nay hình như lại là Tước thiếu gia, người đàn ông đó có phải boia rất nhiều không?”

Dung Ân nhìn rượu đã chuẩn bị xong, không ngẩng đầu lên nói: “Đúng vậy.”

“Ôi, quá tuyệt vời!” Lệ Lệ vui vẻ, cô ta soi gương chải đầu, chải xong lại ngắm bộ quần áo bó sát trên người, tiếp tục kéo cổ áo hình chữ V vốn đã rất trễ của cô ta xuống, vừa vặn làm lộ ra bộ ngực khiêu gợi.

Dung Ân mở cửa phòng bar hạng hai đi vào, khách hàng vẫn chưa đến, cô nhìn loại rượu vẫn còn ở trên bàn, sau khi so sánh với rượu trên tay mình xong, cô ngồi xuống đối lại.

Phòng bar hạng bình thường cũng rất xa hoa, chỉ chơi trong một đêm cũng sẽ tốn mấy nghìn, Dung Ân ngồi xếp lại khay đựng khăn tay và khay đựng hoa quả, rồi đợi khách hàng đến.

Đột nhiên, có người mở cửa ra, cô nhìn thấy quản lý đi vào.

“Dung Ân, đi ra ngoài nhanh lên.” Quản lý kéo tay cô, dẫn cô đi ra ngoài.

“Chị quản lý, có chuyện gì vậy?” Dung Ân ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lên tiếng hỏi.

“Tước thiếu gia nói, hôm nay muốn cô phục vụ ở phòng bar hạng nhất, đi nhanh lên, người đàn ông đó tức giận sẽ không xong đâu.” Quản lý nắm chặt tay Dung Ân lôi đi, đến trước cửa phòng bar hạng nhất thì dừng lại.

Lệ Lệ vẻ mặt thất vọng đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy hai người đến, sắc mặt càng u ám trừng mắt nhìn Dung Ân.

“Còn đứng đó làm gì, đi sang phòng bar hạng hai ngay.” Quản lý lấy khay rượu trong tay Lệ Lệ đưa cho Dung Ân.

Dung Ân lo lắng nhận lấy, nhớ đến hành động của Nam Dạ Tước đêm hôm đó, cô hơi do dự.

Quản lý thấy cô không có động tĩnh gì, thì đặt tay lên vai cô nói: “Dung Ân, cô cũng biết hiện nay kiếm tiền không phải dễ, hưởng hồ, cô không phải là nhân viên chính thức, người đàn ông đó có thể làm gì cô, dù có tiếp xúc chân tay một chút, thì cũng không thể tránh khỏi.”

Dung Ân ngẩng mặt lên, cô gật đầu, sau đó mở cửa đi vào.

Bên trong chỉ có một mình Nam Dạ Tước, anh ngồi dựa vào sofa, hai chân gác trên bàn rượu.

Dung Ân đi từ từ, dựa vào trực giác cô cảm thấy có một chút nguy hiểm, Nam Dạ Tước nheo mắt lại, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, anh buông hai tay khoác lên ghế, nhìn phong thái vô cùng mạnh mẽ nam tính.

Dung Ân bước đến trước mặt anh, lấy rượu ra, bắt đầu rót vào ly. Đến nơi này, chủ yếu là để mua vui, rượu cũng không phải là vấn đề quá quan trọng. Cho nên hộp đêm đã sử dụng loại rượu này, để tránh uống quá nhiều có thể gây họa.

Đồng phục của hộp đêm đều rất ngắn, Dung Ân quỳ gối trên thảm, cô cố gắng giữ thẳng người, để tránh bị hở hang.

Nam Dạ Tước vẫn không nói một câu, nhìn cô chằm chằm, không kiêng nể, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

Trong phòng bar rất im lặng, im lặng đến mức, một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, Dung Ân rót rượu, tay không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Nam Dạ Tước bỏ chân xuống, thân thể nghiêng về phía trước, Dung Ân khẽ quay sang, cô nhìn thấy bộ trang phục thoải mái của anh, vì thân thể cúi về phía trước, mà để lộ ra cơ ngực rắn chắc, cùng với mùi nước hoa thoang thoảng.

Nam Dạ Tước cầm ly rượu trên bàn lên uống, một ly rượu vừa đủ uống một ngụm, chất lỏng màu vàng nhạt thấm ướt đôi môi vô cùng gợi cảm của anh, mang theo sự mờ ám không nói nên lời.

Dung Ân đặt hai tay trên đầu gối, giữ nguyên động tác, đột nhiên, một chén rượu xuất hiện trước mặt cô, cùng với nó là khuôn mặt phóng đại của anh: “Uống hết đi.”

Dung Ân cầm lấy ly rượu, không chút do dự uống hết, yêu cầu như vậy, về cơ bản ngày nào cũng có.

Rượu sau khi điều chế đã không còn mạnh, nồng độ cồn cũng không cao, nhưng vị của nó thì vẫn rất đậm.

Dung Ân chưa kịp thở, một ly rượu nữa lại được đưa đến, mặt cô không chút biểu cảm nhận lấy, tiếp tục uống hết.

Dường như Nam Dạ Tước rất thích thú với trò chơi này, Dung Ân thấy vậy trở nên hoảng sợ, cô nói: “Xin lỗi, tôi không thể uống được nữa.”

Nam Dạ Tước đưa ly rượu đến bên môi cô, ép cô phải uống, nhưng Dung Ân lại mím chặt môi không chịu mở miệng, nếu lại uống hết nó, nhất định cô sẽ say mất.

Ly rượu ngay trước mặt, khiến mùi rượu nồng nặc bốc lên mũi cô, Nam Dạ Tước thu tay lại, anh xoay xoay ly rượu, tìm đúng vị trí son môi của Dung Ân, ngẩng đầu uống cạn ly rượu. Hành động này, rõ ràng rất khiêu gợi.

Uống xong, Nam Dạ Tước lại lấy một ly rượu khác, ly rượu hơi nghiêng, sau đó đổ hết lên váy của Dung Ân.

“Á ——” Bị đổ rượu vào người khiến Dung Ân giật nảy mình, cô nhìn rượu thấm vào đồng phục, ngay lập tức trên nền vải màu trắng, xuất hiện những vết màu chói mắt, càng lúc càng lan rộng.

“Ngủ cùng tôi một đêm, thế nào?” Nam Dạ Tước cuối cùng cũng mở miệng, ánh mắt nóng bỏng sáng rực nhìn cô chằm chằm.

“Tước thiếu gia, anh hãy tìm người khác đi, các cô gái ở Cẩm Đỗ ai ai cũng xinh đẹp, nếu anh không tìm được, tôi có thể gọi quản lý tìm giúp anh?” Dung Ân lấy hai tay che đui lại, ánh mắt trong sáng nhìn anh.

“Cô hãy ra giá đi.” Nam Dạ Tước không từ bỏ ý định, ngón tay ngả ngón đã bắt đầu sờ soạng xương quai xanh của cô.

5. Chương 5: Nhục Nhã

“Rất xin lỗi Tước thiếu gia, nhưng tôi không phải là nhân viên chính thức ở đây.” Dung Ân nghiêng người muốn tránh khỏi tay anh, nhưng không ngờ, chẳng những cô không tránh được, mà ngược lại còn làm cho tay anh trượt xuống đùi.

“Anh —” Cô tức giận lui về phía sau, may mà ngay lúc này cửa mở ra.

“Tước thiếu gia —” Nghe thấy giọng nói của quản lý, Dung Ân vui mừng quay đầu lại, cô nhìn thấy một cô gái trẻ đang đứng bên cạnh quản lý: “Tước thiếu gia, đây là cô gái vừa mới ra mắt ngày hôm nay, đêm nay hãy để cô ấy phục vụ ngài được không ạ?”

Dung Ân cảm kích nhìn quản lý mỉm cười, ngay lập tức trên đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Nam Dạ Tước: “Đi ra ngoài.”

Dung Ân vội vàng đứng lên, mặc dù chân bị tê nhưng cô vẫn đứng vững, may là quản lý đến kịp.

Nhưng, cô còn chưa kịp bước đi, thì đã bị một lực mạnh kéo xuống ngồi lên sofa: “Tôi không bảo cô.” Nam Dạ Tước nhìn hai người đang đứng ở cửa: “Đi ra ngoài, đóng cửa lại ngay lập tức.”

Tại sao lại như vậy, Dung Ân cuống quýt ngồi dậy, cô vội vàng kéo váy xuống.

Quản lý mỉm cười chuyên nghiệp tiến lên mấy bước: “Tước thiếu gia, việc này, Dung Ân cô ấy không phải là nhân viên chính thức ở đây, cô ấy...”

“Đi ra ngoài.” Giọng nói của Nam Dạ Tước vẫn không thay đổi, nhưng đủ lạnh lẽo khiến người nghe cảm thấy run rẩy, những ai quen biết anh đều hiểu, đây là dấu hiệu bắt đầu tức giận của anh.

“Vâng ạ, vâng ạ...” Quản lý hoảng sợ, không dám tiếp tục ngăn cản, xoay người cùng với cô gái đang đứng bên cạnh đi ra ngoài, trước khi đóng cửa lại, quản lý không quên ngẩng đầu nhìn Dung Ân, ánh mắt đầy ẩn ý.

Ở một nơi hỗn loạn như Cẩm Đỗ, luôn luôn xảy ra những chuyện bất ngờ không thể không chế được, nếu Dung Ân đã đi làm ở đây, thì cô phải chấp nhận điều này, Cẩm Đỗ không thể vì một nhân viên phục vụ, mà phải đắc tội với những khách hàng có địa vị.

Đặc biệt, người đó lại là Tước thiếu gia.

Nam Dạ Tước nhìn thấy Dung Ân tràn đầy cảnh giác đối với mình, thì khóe miệng mỉm cười: “Cô yên tâm, tôi sẽ không ép cô ngủ với tôi, tôi không thích cưỡng bức.”

Nghe anh nói vậy, tâm trạng Dung Ân hơi thả lỏng một chút.

Sau đó anh lấy ra một chiếc bút kim vô cùng tình xảo, cúi người xuống viết lên đùi cô một dãy số: “Tôi sẽ cho cô mười ngày để suy nghĩ, suy nghĩ xong thì gọi cho tôi, nhưng, tôi nghĩ mình sẽ không chờ được lâu đâu.”

Dung Ân nhìn dãy số kia, người đàn ông này, ngay cả số điện thoại cũng đặc biệt như vậy, chỉ cần nhìn qua một lần đã có thể ghi nhớ.

Giống như lần trước, Nam Dạ Tước lấy ra một xấp tiền, nhưng lần này anh không nhét vào ngực cô, mà nhét ngay vào giữa hai chân của cô.

Dung Ân đỏ mặt, cô miễn cưỡng mỉm cười, nhưng trong lòng lại nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể cho anh một cái tát.

Người hạ lưu cô đã gặp không ít, nhưng cũng chưa bao giờ gặp ai háo sắc như vậy.

Dung Ân nắm chặt hai tay, mỗi lần nhận tiền bo của khách hàng cô đều buộc mình phải mỉm cười, không được bài xích, không được tủi thân, cô nói với chính mình, cơm còn không có mà ăn, cho dù trong lòng có chua xót, vẫn phải nhin xuống, tiền, không có gì là không tốt.

Cô thở sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cổ họng lại càng nghẹn ngào.

Nam Dạ Tước đứng dậy đi ra ngoài, Dung Ân nhìn theo bóng dáng anh, cảm thán, đúng là người đẹp vì lụa.

Trở lại phòng nghỉ, Dung Ân thu dọn một chút rồi thay quần áo ra về, nghĩ đến chuyện ngày mai có thể đi làm, tâm trạng không tốt của cô cũng khá lên rất nhiều.

Về đến nhà, cô lấy tiền bỏ vào tủ, chỉ trong hai ngày, số tiền bo cô nhận được đã bằng một năm tiền lương. Trên đời này, chỉ có những người không bao giờ phải lo lắng vì tiền, mới có thể bỏ ra hai trăm vạn, để mua lần đầu tiên của một cô gái.

Mới sáng sớm, Dung Ân đã xách túi chạy ra ngoài bắt xe bus.

Cô buộc tóc lên, ăn mặc giản dị, quần bò áo khoác mỏng, khuôn mặt vô cùng sáng lạng, không có nét xinh đẹp quyến rũ của ban đêm, thay vào đó là sự trẻ trung năng động.

Hiện nay, những người đi làm đa số đều sử dụng phương tiện giao thông công cộng, Dung Ân cũng vậy, cô dựa vào địa chỉ trên danh thiếp, cuối cùng trước chín giờ sáng cũng tìm được đến nơi.

Đây là một văn phòng nhỏ, rộng khoảng hai mươi mấy mét vuông, bên trong bố trí rất đơn giản, chỉ có mấy cái bàn và máy vi tính. Thẩm Mặc ở gần cửa, cô ấy đang ngồi trước máy vi tính gõ liên tục, miệng vẫn còn ngậm một túi sữa.

Nhìn thấy Dung Ân, cô ấy dừng tay lại, chào đón: “Bạn đến rồi, nhanh lại đây để mình giới thiệu. Đây là Dung Ân, đồng nghiệp mới của chúng ta.”

Một người ngồi trước máy tính ngẩng đầu lên: “Xin chào, tôi là Tô Luân.”

Trong văn phòng tính cả Dung Ân cũng chỉ có ba người.

“Dung Ân, bạn ngồi xuống đây đi.” Thẩm Mặc kéo ghế bên cạnh cô ra nói: “Còn có ba người nữa nhưng đang đi ra ngoài công tác.”

“Ừm.” Dung Ân mở tài liệu trên bàn ra xem, cô bắt đầu làm quen với công việc.

Ưu điểm của công ty nhỏ chính là ít nhân viên, như vậy sẽ không có nhiều rắc rối.

Dung Ân nắm bắt công việc rất nhanh, khi còn học đại học, cô đã từng gửi tác phẩm tham gia cuộc thi thiết kế của thành phố và nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Buổi trưa gọi cơm ở ngoài, sau đó mấy người ngồi ăn với nhau, lúc này mới được nghỉ ngơi một chút.

“Ôi mệt quá!” Thẩm Mặc vừa đấm lưng vừa kêu lên, khuôn mặt cũng làm ra vẻ nhảu nhó rất khổ sở.

“Mới có một chút mà đã kêu như vậy, vậy mà bảo muốn xây dựng sự nghiệp.” Tô Luân ở bên cạnh trêu chọc, thực ra anh ta cũng một muốn chết.

“Ôi, tôi làm sao biết làm việc lại vất vả như vậy?” Thẩm Mặc vội vàng ăn mấy miếng cơm: “Không biết bọn họ có lấy được hồ sơ dự thầu không nữa.”

“Tôi nghĩ sẽ rất khó, bây giờ cạnh tranh rất khốc liệt, công ty của chúng ta lại mới thành lập, không, thực ra phải gọi là văn phòng mới đúng, nên làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?” Nói xong Tô Luân cầm tờ báo ở bên cạnh lên đọc: “Nhìn đi, phải giống những tập đoàn lớn như thế này, không phải cạnh tranh, chỉ cần ngoắc tay một cái, tiền sẽ tự động đưa đến cửa.”

“Ở đâu?” Thẩm Mặc giật lấy tờ báo đọc: “Hừ, người đàn ông này có gì ghê gớm, là tai họa thì có, nhìn đôi mắt này xem, rõ ràng là một đôi mắt đa tình.”

Dung Ân ăn cơm, ánh mắt cũng nhìn tờ báo, người đàn ông này có vẻ quen quen, cô quay sang nhìn kỹ lại, đây không phải là Tước thiếu gia của Cám Dỗ hay sao?

Nghỉ ngơi một lúc, ba người lại tiếp tục làm việc, Dung Ân lấy tờ báo, nhằm ngay khuôn mặt cao quý kia, cuộn hộp cơm lại rồi vứt hết vào thùng rác.

Làm như vậy, cô cảm thấy hơi hả dạ.

“Chúng tôi về rồi đây.” Kèm theo đó là một tràng cười sảng khoái, sau đó có ba người đàn ông còn rất trẻ xuất hiện, đi đầu là Thẩm Hiên Ngạo, vừa vào đến, anh ta đã đến bên cạnh bàn làm việc của Thẩm Mặc, ôm lấy cô.

“Hiên Ngạo, làm gì vậy.” Thẩm Mặc vùng tay lên giả vờ đánh anh ta.

“Tiểu Mặc, chúng ta đã làm được, tuy rằng dự án này không lớn, nhưng nếu thành công, chúng ta có thể kiếm được khoảng bốn năm vạn nhân dân tệ.” Thẩm Hiên Ngạo buông Thẩm Mặc ra, nhìn thấy Dung Ân hỏi: “Cô ấy là ai?”

“Đây là Dung Ân, người hôm qua đã nhắc đến, thành viên mới của công ty chúng ta.” Thẩm Mặc vui vẻ giới thiệu: “Hiên Ngạo, vậy là sau khi khai trương, công ty của chúng ta đã nhận được dự án đầu tiên.”

“Đúng vậy, cuối cùng cũng có thêm động lực.” Tô Luân ở bên cạnh ngẩng đầu lên nói.

“Chúng ta chỉ có năm ngày để chuẩn bị, đến lúc đấu thầu không thành công thì coi như đã mừng hụt một phen.” Thẩm Hiên Ngạo cầm cốc nước trên bàn lên uống.

“Không thành vấn đề, công ty của chúng ta nhất định sẽ thắng.” Thẩm Mặc rất tự tin, giơ tay làm một biểu tượng hình chữ V, vội vàng lấy túi của Thẩm Hiên Ngạo mở ra xem.

“Chính là dự án này sao?”

Thẩm Hiên Ngạo gật đầu, cầm tài liệu lên: “Đây là bản giới thiệu của công ty bất động sản, trong vòng năm ngày, chúng ta phải làm một bản thiết kế thật tốt để thuyết trình, điều này sẽ quyết định thắng bại.”

Ưu điểm của tuổi trẻ chính là như vậy, tràn đầy tự tin, không bao giờ sợ hãi trước khó khăn.

Dung Ân rất thích cảm giác này, cô rất vui vẻ.

Công việc ở Cám Dỗ vẫn chưa thể nghỉ, mấy ngày nay, cô cũng không gặp lại Nam Dạ Tước, hay ông chủ bí ẩn của Cám Dỗ cũng không tiếp tục làm khó cô.

Dung Ân ở trên hành lang, nhìn xuống sàn nhảy.

Trên sàn biểu diễn, vũ nữ ôm lấy ống tuýp ra sức uốn éo, dưới ánh đèn, bóng người mờ ảo chiếu lên vách tường, hiện ra là hình ảnh vũ nữ mặc váy ngắn đang nhiệt tình biểu diễn.

Dung Ân chuyển tầm mắt nhìn xuống dưới sàn nhảy, những người ban ngày bị khắc chế, buổi tối một khi buông thả thì hừng hực khí thế.

Cuộc sống ở thành phố hiện đại rất phức tạp, có đôi khi cảm thấy, những nơi như Cám Dỗ, cũng không phải là không tốt, ít nhất, có thể khiến người ta giải tỏa áp lực.

Dung Ân ở trên hành lang, cô nhìn xuống đám đông dưới sàn nhảy, trong đó, có người sa đọa, có người đến giải trí, hay cũng có người đến để trốn tránh... Nhưng cuối cùng, ai cũng phải trở về nhà, trở về với cuộc sống của chính mình. Cho dù là ảm áp hạnh phúc, hay lạnh lẽo cô độc cũng đều phải chấp nhận, nghĩ đến đây, trong đầu Dung Ân đột nhiên lóe sáng.

Mấy ngày sau, Dung Ân đã vẽ ra một bản thiết kế rất tốt, phù hợp với trào lưu hiện nay.

Mấy người vui vẻ tập trung lại, cùng nhau thảo luận, không ai đưa ra những lời khen ngợi có cánh, mọi người chỉ gật đầu đồng ý.

Cuộc đấu thầu năm ngày sau thành công ngoài mong đợi, điều này khiến ấy người tuổi trẻ vừa lập nghiệp rất vui mừng.

“Buổi tối, chúng ta hãy đi ăn mừng đi?” Thẩm Mặc vội vàng tắt máy tính, cô vui vẻ đứng lên.

“Được.” Tô Luân ở bên cạnh cũng nhanh chóng gấp tài liệu lại.

Mấy người đàn ông còn lại cũng không lên tiếng phản đối, Dung Ân nhìn đồng hồ, cô thấy bây giờ vẫn còn sớm.

Công việc ở Cám Dỗ, bảy giờ tối mới bắt đầu.

“Hay là chúng ta đi hưởng thụ một lần? Đi Cám Dỗ được không?” Thẩm Hiên Ngạo vừa nói vừa đến trước mặt Thẩm Mặc, đầu anh ngay lập tức bị đập một cái.

“Muốn đi Cám Dỗ? Thôi xin, đến đó cho dù có năm vạn nhân dân tệ cũng không đủ, đúng là học đòi.”

Bàn luận mãi, cuối cùng mọi người cũng lựa chọn đến một nơi phù hợp là một nhà hàng. Nơi này rất náo nhiệt, tuy bên trong hơi nhỏ, nhưng lại tao nhã lịch sự. Quan trọng nhất là, nhà hàng gần Cám Dỗ, Dung Ân sẽ không phải đi lại vất vả.

Vừa ăn cơm vừa nói chuyện cũng mất gần một tiếng.

Dung Ân vội vàng từ biệt mọi người, đi đến Cám Dỗ.

Bước ra khỏi nhà hàng, một cơn gió lạnh ủa đến, cô kéo cổ áo lên chạy ra đường.

Vì cô chạy quá nhanh, nên khi một chiếc xe thể thao sang trọng dừng lại ngay bên cạnh, người cô lao đảo suýt ngã, Dung Ân bực mình nhìn cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc bộ âu phục màu trắng bạc, bước xuống xe.

6. Chương 6: Đau Lòng

Lại là anh, Nam Dạ Tước.

Hình như anh vừa đi dự tiệc ở đâu về, chiếc cà vạt trên cổ hơi nới lỏng, bộ âu phục nho nhã màu trắng bạc khoác trên người anh cho cảm giác lạnh lẽo, nhưng cũng không làm mất đi vẻ cao quý vốn có của nó.

Nam Dạ Tước đi đến trước mặt Dung Ân, người anh dựa lên thân xe, theo thói quen hai tay đút vào túi quần.

Cô đứng bất động, đối diện với đôi mắt thâm thúy của anh, vốn dĩ cô có ý muốn nhường đường cho anh đi trước. Nhưng không ngờ, anh lại cầm lấy tay cô, kéo nhẹ một cái, Dung Ân đứng không vững, ngay lập tức cả người ngã vào lòng anh.

Mặt Dung Ân áp vào ngực Nam Dạ Tước, hai tay anh đặt bên hông cô. Từ xa nhìn lại, tư thế của hai người rất giống một đôi tình nhân đang thân mật.

“Buông tôi ra!” Dung Ân ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt thâm trầm và chiếc mũi thẳng tắp của anh.

“Đã mấy ngày rồi?” Nam Dạ Tước khẽ hỏi, hơi thở anh thoang thoang mùi rượu, bao phủ ở giữa hai người, vô cùng nóng bỏng

“Anh nói gì thế?” Dung Ân giả vờ không hiểu, cô nheo mắt lại.

Lại là trò đùa vô vị của một kẻ có tiền.

“Cô muốn ép tôi phải ra tay sao? Tôi không có tính kiên nhẫn đâu.” Anh không để ý đến thái độ của cô, cũng không hỏi lại.

“Ý của anh là gì?” Dung Ân thầm khâm phục bản thân mình, hiện tại đang bị anh khống chế trong tư thế như thế này mà cô vẫn có thể bình tĩnh chống đối lại anh.

“Cô sẽ hối hận.” Nam Dạ Tước mỉm cười lạnh lùng, so với khi anh không cười còn đáng sợ hơn, ánh mắt vốn thâm trầm của anh đột nhiên lóe sáng.

Dung Ân nghi ngờ, cô không biết đôi tay đang đặt bên hông mình được cấu tạo bằng gì, mà lại khiến cô cảm thấy nơi đó đang nóng rực, toàn thân cô giống như đang bị thiêu đốt.

“Tại sao phải hối hận? Đường như tôi chưa hề trêu chọc anh?” Dung Ân cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được, giọng điệu hơi chất vấn.

Nam Dạ Tước nhướn mày, anh lắc đầu: “Chưa hề, nhưng mà, tôi thích trò chơi này.”

Dung Ân hít sâu một hơi, đây là cũng được coi là lý do sao? Cô cãi lại: “Trò chơi? tại sao tôi lại phải chơi cùng anh?”

“Không chơi? Cũng được, vậy cô hãy chờ bản thân mình rơi vào đường cùng đi.” Nam Dạ Tước khẽ nói: “Tôi rất muốn nhìn xem, một con mèo cưng sau khi rơi vào đường cùng, sẽ quay lại cầu xin tôi như thế nào?”

Mèo cưng? Người đàn ông này thật quá đáng, thế nhưng, anh coi cô là một con mèo.

Dung Ân gồng lên, hai tay cô dùng sức kéo tay anh ra khỏi người mình: “Chơi? Anh chơi một mình đi.”

Cô vội vàng xoay người chạy đi, chỉ để lại một chiếc bóng lưng cao ngạo.

Mang chút vẻ cô đơn, giống như đang chạy trốn.

Mà trò chơi này, vào một đêm thu lạnh lẽo, đã chính thức bắt đầu.

Anh, người đang ở đỉnh cao nhất của cuộc sống, muốn dạng đàn bà như thế nào chẳng có, mọi chuyện đều nằm trong tay. Muốn làm gì cũng quá dễ dàng khiến cuộc sống trở nên vô cùng nhàm chán.

Dung Ân chạy chậm lại, cô đi vào Cấm Đỗ, nhưng chưa kịp vào trong đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Trần Kiều?” Cô không dám khẳng định, khi đến gần anh ta mới dám lên tiếng.

Trần Kiều quay người lại, sau khi nhìn thấy cô thì nét cười trên mặt càng tươi hơn: “Dung Ân, cậu làm việc ở đây?”

Dung Ân xấu hổ gật đầu, cô không nói gì, có cảm giác như mình bị bắt quả tang khi đang làm việc xấu.

“Sao cậu lại làm việc ở đây?”

“Dung Ân, cậu không nên làm việc ở đây nữa.” Trần Kiều ôn nóng nói, anh ta nhìn những người đang ra vào, ngay lập tức liền nhận biết đây là nơi nào, không suy nghĩ thêm gì nữa, cậu ta nắm chặt tay Dung Ân.

“Trần Kiều, mình bị muộn rồi.” Dung Ân nhẹ nhàng gỡ tay ra, nhìn cậu ta một cái, rồi xoay người đi vào Cấm Đỗ, Trần Kiều vội vàng đuổi theo, chạy lên chắn ngang trước mặt cô: “Dung Ân...”

“Diêm Việt, cậu ấy sẽ không mong muốn nhìn thấy cậu làm việc ở đây.”

Một cái tên đã lâu không được nhắc đến, đó là cái tên mà Dung Ân đã cố gắng quên đi, được nhắc đến vào ngay lúc này khiến cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, giống như đang bước trên băng lạnh, lẻ loi và cô độc.

Đau đớn, trái tim càng lúc càng đau.

“Dung Ân, đừng đi làm nữa.” Trần Kiều nhìn thấy cô hơi thả lỏng, lại tiếp tục khuyên nhủ.

“Trần Kiều.” Một lúc sau, Dung Ân mới tìm lại được giọng nói của mình, cô hụt hơi, run rẩy nói: “Mình muốn đi làm.”

“Dung Ân! Nếu là Diêm Việt, cậu ấy sẽ không đồng ý...”

“Đúng vậy!” Đau đớn trong lòng cuối cùng cũng bộc phát, sau khi hét lên, đôi mắt xinh đẹp của cô vì xúc động mà ươn ướt, không biết đã bao lâu rồi cô chưa rơi lệ: “Cậu nói đúng, nếu là Diêm Việt... Nếu là anh ấy, thì anh ấy sẽ không bỏ rơi mình, mà anh ấy sẽ ở bên cạnh mình, sẽ không để mình phải làm việc ở đây, nhưng... Giờ anh ấy ở đâu, anh ấy đang ở đâu kia chứ?”

Câu hỏi cuối cùng, dường như cô đã gào lên, cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ nổi giận với ai, sẽ giải tỏa với ai, nhưng hôm nay, khi cái tên này được nhắc đến một lần nữa, cô thật sự không thể chịu đựng được nữa, cô đã quá mệt mỏi.

“Dung Ân...” Trần Kiều ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời, cậu ta nhìn thấy nước mắt của cô, những giọt nước mắt bị thương tuôn trào mãnh liệt.

“Trần Kiều...” Giọng Dung Ân khàn khàn, trong bóng tối nghe càng thêm hư ảo, cô lấy lại bình tĩnh, cố gắng giữ cho giọng nói không run rẩy: “Cả mình và cậu đều biết, anh ấy, đã không còn nữa...”

Khi nói ra những lời cuối cùng, trái tim cũng theo đó dần dần trở nên lạnh lẽo. Ánh mắt Trần Kiều tối lại, sau khi nói xong, Dung Ân hạ quyết tâm, cô bước vào nơi vực sâu, sa hoa trụ lạc.

Cả buổi tối, tâm trạng Dung Ân vô cùng khó chịu, lúc cô ra về đã là nửa đêm, Dung Ân vẫn như trước, một mình lẻ loi bước đi.

Trên đường, đã sớm không còn ồn ào náo nhiệt, chỉ có vài người cũng đang đi bộ giống cô.

Một thành phố xa hoa hiện đại như vậy, tại sao đèn đường buổi tối lại không đủ sáng, chỉ có thể soi được bóng người mờ mờ.

Không khí cuối thu hơi lạnh, từng cơn gió không ngừng lùa qua những tòa nhà cao tầng nơi đây.

Dung Ân không để những lời nói của Nam Dạ Tước ở trong lòng, cô nghĩ rằng, trò chơi của anh sẽ không duy trì được bao lâu.

Công việc ở công ty có vẻ càng ngày càng thuận lợi, dự án càng ngày càng nhiều.

“Dung Ân, cậu xem đi.” Thẩm Mặc vui vẻ cầm một tập tài liệu đặt lên bàn cô: “Nhờ có cậu mà công ty của chúng ta ngày càng phát triển.”

“Đây là công lao của tất cả mọi người.” Dung Ân nói, hai tay vẫn gõ bàn phím, cô muốn làm xong việc trước khi hết giờ: “Chờ mình một chút, mình sắp xong rồi.”

Thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, cô từ trên thềm đá chạy xuống quảng trường, cuối cùng cũng làm xong công việc, cô nhìn đồng hồ, sợ là mình đã bị muộn mất rồi.

Bước chân chạy chậm lại, nhưng gió thu vẫn tạt vào người.

“Dung Ân ——”

Cô quay đầu lại, Trần Kiều đã đứng bên cạnh cô, Dung Ân không kịp nói nhiều, đành để cậu ta đưa đến cửa Cẩm Đỗ.

“Cảm ơn cậu.” Sau khi đến nơi, cô vội vàng nói.

Chưa kịp xoay người, đã thấy một chiếc xe thể thao màu bạc xé gió lao đến, trong đêm tối vẽ ra một vệt sáng chói mắt.

Cửa xe mở ra, sau khi nhìn thấy khuôn mặt anh, nụ cười của Dung Ân tan biến ngay lập tức.

Nam Dạ Tước mặc một bộ trang phục thoải mái, nhưng cả người vẫn toát lên vẻ cao quý, không thể không công nhận, cùng một loại quần áo, nhưng mặc trên người anh sẽ mang lại kết quả vô cùng khác biệt.

Tất cả đều mang đến cảm giác vô cùng kiêu ngạo và lạnh lùng. Dung Ân quay đầu đi chỗ khác, thậm chí không hiểu sao cô lại có chút chột dạ.

Nam Dạ Tước bình thản đi về phía trước, giống như anh không nhìn thấy hai người. Trong khi Dung Ân vừa âm thầm thở ra một hơi, thì trước khi sắp bước qua hai người, anh đã dừng lại cúi người xuống ghé vào bên tai cô.

“Hắn ta là ai?” Nam Dạ Tước hỏi rất nhẹ, nhưng Dung Ân nghe xong trong đầu nổ ầm một tiếng, cô hoảng hốt.

Người đàn ông này, giọng nói vô cùng bá đạo, ngay cả một câu hỏi đơn giản cũng khiến người khác cảm thấy áp lực.

Trần Kiều nhìn Nam Dạ Tước, cậu ta nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Dung Ân, cũng nhận thấy người đàn ông này không có ý tốt, cậu ta kéo Dung Ân ra đằng sau mình rồi bảo vệ, giọng nói hơi nhấn mạnh: “Tôi là bạn trai của cô ấy.”

“Bạn trai?” Đôi môi mỏng lạnh lẽo của Nam Dạ Tước khẽ nhếch, anh đứng thẳng người, đối diện với hai người, ánh mắt nhìn thẳng vào Dung Ân, nở nụ cười: “Vết đỏ trên ngực cô ấy còn không? Tôi lỡ tay gây nên.”

7. Chương 7: Sóng Gió

Nam Dạ Tước nói xong đi vào Cấm Dỗ. Dung Ân theo phản xạ lấy tay che ngực. Trên ngực cô đúng là có vết đỏ, chắc là do lần trước anh nhét tiền để lại.

Cô vô cùng bối rối, nhất thời không biết phải nói gì. Loại sự việc này, cô biết giải thích như thế nào? Mặc dù, cô không cần phải giải thích với Trần Kiều, nhưng cô không thể phủ nhận rằng khi cô nhìn thấy cậu ấy sẽ không tự chủ được nhớ đến Diêm Việt.

“Mình vào đây.”

Sau một lúc xấu hổ lúng túng, cô lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc rồi bước vào trong, để lại một bóng lưng gầy yếu.

Trần Kiều đứng bất động tại chỗ, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Vừa bước vào phòng nghỉ, cô đã nhìn thấy một nhóm người đang tụ tập ở cửa, trên tay mỗi người đều cầm một tờ giấy giống nhau.

“Đây là cái gì vậy?” Dung Ân lại gần thì thấy là một bản hợp đồng.

“Là hợp đồng bảo hiểm, vừa mới được phát.” Một người quay sang nói với cô: “Họ nói sợ chúng ta bị khách hàng quấy rối, nên ai cũng được làm.”

Dung Ân nhìn kỹ tờ giấy: “Đúng vậy, nhưng chẳng nhẽ Cấm Dỗ cũng quan tâm đến vấn đề này?”

“Tất nhiên rồi.” Quản lý mặc đồng phục đi vào: “Tại sao lại ngăn người ra vậy, không muốn ký sao?”

“Ai bảo thế?” Mấy người đều mỉm cười, cầm bút ký tên mình lên tờ giấy.

“Dung Ân, đây là của cô.” Quản lý lấy một bản hợp đồng đưa cho cô: “Cô cũng ký đi.”

“Quản lý, tôi... tôi làm xong tháng này, sẽ không làm ở đây nữa.” Nhất thời Dung Ân không biết phải nói gì, dù sao, bình thường quản lý cũng đối xử với cô rất tốt.

“Vì sao?” Quản lý hơi do dự nhìn cô, sau đó dường như nhớ ra điều gì, ánh mắt sáng lên: “Thôi vậy, dù sao tôi cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của cô, nhưng hợp đồng bảo hiểm này cô vẫn nên ký vào, cho dù chỉ làm nốt đêm nay, cô vẫn là nhân viên của Cám Dỗ, nhờ xảy ra chuyện gì hợp đồng bảo hiểm sẽ có hiệu lực ngay lập tức.”

Dung Ân gật đầu. Cô đặt bút ký vào tờ giấy, trong lòng cảm thấy rất hồi hộp. Cô có cảm giác mình sắp được giải thoát. Tiền lương hàng tháng cộng với tiền thưởng dự án, đã đủ cho cô và mẹ chi tiêu. Cô chưa bao giờ tham lam, chỉ mong sao mình có được một cuộc sống bình thường mà thôi.

Hai ngày sau, đã là ngày làm việc cuối cùng của Dung Ân ở Cám Dỗ. Sau khi nhanh chóng dọn dẹp xong bàn rượu, Dung Ân quay trở lại phòng nghỉ thay quần áo.

Cô vui vẻ nên trên mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ.

“Dung Ân!” Ngay lúc này, quản lý đột nhiên xuất hiện. Ngọn đèn trong phòng sáng rực làm cô thấy rõ khuôn mặt vốn không có một chút biểu cảm nào của quản lý, lúc này lại có một chút hổ thẹn: “Cô ngày mai vẫn phải đến đây làm việc.”

“Tại sao? Quản lý, tôi đã quyết định nghỉ việc rồi.” Dung Ân lấy đồng phục đã gấp gọn gàng đặt lên bàn, rồi cô cầm lấy túi của mình định ra về.

“Cô xem hợp đồng này đi.” Quản lý lấy hợp đồng bảo hiểm hôm trước Dung Ân đã ký đặt vào trong tay cô. Dung Ân nghi ngờ mở ra xem, hai mắt cô nhìn chăm chăm vào tên bản hợp đồng, đây không phải là hợp đồng bảo hiểm, mà là một phần của bản hợp đồng làm việc một năm, ở phía dưới có chữ ký của cô, rất rõ ràng.

“Đây là...” Dung Ân ngẩng đầu lên, cô không thể tin được lắc đầu: “Đây không phải bản hợp đồng hôm trước tôi đã ký.”

“Dung Ân, đây là chữ ký của cô, do chính cô tự tay ký.”

Dung Ân muốn phản bác, nhưng cuối cùng cô lại từ bỏ, không hề lên tiếng. Dung Ân buông tay. Cô không thể trách ai được. Là cô trong lúc vô tình đã để mình rơi vào một cái bẫy. Hiện tại cô đã bị giam cầm. Cô, còn có thể giãi bày được sao?

Quản lý nhìn Dung Ân lắc đầu, sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ. Dung Ân xé nát tờ hợp đồng rồi ném vào thùng rác. Cô biết, dù mình có làm thế cũng không có tác dụng gì, nhưng ít nhất cô cũng có thể giải tỏa một chút.

Một năm, làm việc ở một nơi như Cám Dỗ, ngay cả cơ hội phá hợp đồng cũng không có, Dung Ân thầm nghĩ. Cô không biết người làm việc này là ông chủ của Cám Dỗ, hay là Nam Dạ Tước, hay còn có người nào đó mà cô không biết. Cạm bẫy này, rốt cuộc là của ai?

Đứng dưới bầu trời đầy sao của thành phố Bạch Sa, để cho bóng đêm bao phủ chính mình, thế mới biết, trong thế giới này, con người vô cùng nhỏ bé. Nhỏ bé giống như một ngôi sao trong dải thiên hà.

Mà cạm bẫy này, bây giờ mới bắt đầu giăng ra, càng ngày càng phức tạp khó lường.

Dự án của công ty đột nhiên cũng gặp rắc rối. Chỉ cần là bản thiết kế của Dung Ân, tất cả đều không được chấp nhận.

Đối tác ngay cả việc xem qua bản thiết kế cũng không làm. Cuối cùng, cả công ty cũng bị liên lụy, nửa tháng trôi qua vẫn không nhận được một dự án nào.

Dung Ân biết chắc người đứng trong bóng tối đã bắt đầu hành động. Tuy rằng không khoa trương, nhưng vẫn muốn ép cô phải thôi việc, rồi lại thất nghiệp như trước.

Cho dù cô có cố gắng giãi bày, cũng sẽ liên lụy đến người khác mà thôi. Dung Ân biết, hiện nay cô chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc ở Cám Dỗ, những công việc khác cô không được làm.

Điều này càng khiến cô thêm khẳng định, người đứng sau tất cả, chính là ông chủ bí ẩn kia của Cám Dỗ.

Một người đàn ông có thể lực lớn đến nỗi, có thể khiến cô không một chỗ dung thân.

Dung Ân lấy băng hiệu phòng rượu hạng nhất đặt vào trong khay rượu, xuyên qua hành lang thật dài, đi đến mở cửa phòng rượu đã được chỉ định.

Ở bên trong vẫn không có gì thay đổi, vô cùng yên tĩnh. Sau khi đóng cửa lại, chân Dung Ân suýt đứng không vững.

Trong phòng bar có ba người đàn ông đang ngồi: Trần Kiều, Nam Dạ Tước, và một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi.

Khi Trần Kiều nhìn thấy Dung Ân, cậu ta hơi giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Nam Dạ Tước ở một bên, môi anh khẽ nhếch lên, dáng vẻ như đang chờ xem kịch vui.

“Nam tổng, đây là con trai tôi, hi vọng về sau được anh quan tâm giúp đỡ.” Người đàn ông trung niên giới thiệu Trần Kiều, ông ta không để ý thấy sự khác thường của hai người bên cạnh mình.

Dung Ân ngồi quỳ xuống cạnh bàn, cô buông khay rượu ra và bắt đầu rót rượu.

Nam Dạ Tước liếc mắt nhìn Trần Kiều, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo của người từ trên cao nhìn xuống. Anh chậm rãi cầm ly rượu ở trên bàn, qua lớp chất lỏng màu vàng nhạt, ngắm nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dung Ân.

Thấy Nam Dạ Tước dường như cũng không muốn làm khó mình, người đàn ông trung niên đẩy đẩy người Trần Kiều, dùng ánh mắt ra hiệu cho cậu ta.

“Tại sao lại đứng xa như vậy? Lại gần đây rót rượu.” Nam Dạ Tước cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng là hướng về phía Dung Ân.

Dung Ân ngẩng đầu lên, ánh mắt đối diện với Trần Kiều. Cô cũng không biết biểu tình trên mặt mình lúc này là như thế nào, nhưng theo bản năng cô lảng tránh khuôn mặt của người đàn ông trung niên kia.

“Dung Ân, rót một ly mời Trần tổng.” Nam Dạ Tước đột ngột lên tiếng khiến Dung Ân bất giác cau mày. Người đàn ông này, có vẻ không muốn tha cho cô.

“Ôi, Nam tổng, anh khách sáo quá.” Trần Bách Huy giật mình, vội vàng cầm ly rượu lên, mắt ông ta liếc Dung Ân một cái.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, hai tay đặt trên gối từ từ nắm chặt.

Nam Dạ Tước hiếm khi nể mặt, cụng ly với Trần Bách Huy, sau đó anh uống hết ly rượu.

Dung Ân hơi ngẩng đầu lên, cô thấy Trần Kiều đang nhìn mình chằm chú, thì lại cúi đầu xuống. Ở trước mặt người quen, vậy mà cô lại mang một vẻ vô cùng hèn mọn.

Nam Dạ Tước ngả người dựa lưng vào ghế, anh dường như cố ý không cho Dung Ân né tránh, nên không để cô rời đi.

Thì ra, những kẻ có tiền không phải ai cũng tốt, ví dụ như Nam Dạ Tước, anh vô cùng xấu xa.

“Trần tổng, cô gái này của Cám Dỗ rất được đúng không?” Nam Dạ Tước đột ngột lên tiếng khiến mọi người đều giật mình, sắc mặt của Dung Ân trở nên trắng bệch.

“Điều này, Cám Dỗ là hộp đêm nổi tiếng số một, nên các cô gái ở đây tất nhiên cũng là hạng nhất.” Trần Bách Huy mặc dù không hiểu Nam Dạ Tước có ý gì, nhưng vẫn ra vẻ thành thật trả lời.

Nam Dạ Tước hài lòng gật đầu, đột nhiên anh vươn tay ra, cầm lấy cổ Dung Ân, nâng mặt cô lên.

Dung Ân bất ngờ, cô vừa ngẩng mặt lên đã đối diện với ánh mắt của Trần Bách Huy. Trong mắt ông ta, có vẻ ngạc nhiên, cùng với sự khinh thường.

Dung Ân tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn.

Ngay sau đó, một lời nói vang lên khiến cô mở to mắt, trong lòng tràn đầy nhục nhã: “Trần tổng, đêm nay để cô ta ngủ cùng ông, thế nào?”

8. Chương 8: Khó Xử

Trần Bách Huy đã quen với những trường hợp như vậy, ông ta không hề nhìn người con gái ấy, mà hướng Nam Dạ Tước nói: “Nam tổng, anh nể mặt tôi quá rồi.”

Mà Trần Kiều bên cạnh, rốt cuộc cũng ngồi không yên được nữa: “Bố...”

“Sao, cậu có hứng thú?” Nam Dạ Tước quay sang hỏi Trần Kiều.

Trần Kiều nhìn Dung Ân một cái, rồi phẫn nộ và cứng rắn nói: “Nam tổng, xin anh không nên đùa giỡn quá đáng!”

Trần Bách Huy bên cạnh nghe vậy, vội vàng gõ đùi Trần Kiều, ý bảo cậu ta ngậm miệng lại, sau đó cười cười: “Thật xin lỗi Nam tổng, thằng bé còn nhỏ nên nói chuyện không biết kiêng nể.”

“Bố!” Trần Kiều bất mãn quay sang nhìn Nam Dạ Tước, anh ta nhìn không ra người đàn ông này lớn hơn mình bao nhiêu.

“Hôm nay con làm sao vậy? Quên mục đích chúng ta đến đây rồi sao?” Trần Bách Huy tức giận quát khê, ông ta trừng mắt nhìn Trần Kiều, sau đó tiếp tục quay sang nói chuyện với Nam Dạ Tước.

Dung Ân ngẩng đầu lên, cô hướng về phía Trần Kiều lắc đầu. Nếu nhất thời không nhìn được, thì bản thân cô không biết làm sao thu dọn cục diện này. Dung Ân chỉ làm một động tác nhỏ, nhưng Nam Dạ Tước ở bên cạnh đã thu hết vào đáy mắt.

Trần Kiều cầm ly rượu trên bàn lên uống một ngụm lớn, khuôn mặt tuần tú của anh ta đỏ bừng.

“Nam tổng, anh xem việc hợp tác lần này?” Trần Bách Huy bắt đầu đi vào chuyện chính, đối với người đàn ông trẻ tuổi này, ông ta có nỗi lo sợ không nói nên lời.

“Theo như ông nói, lợi nhuận, hai bên chia đều?” Nam Dạ Tước nheo mắt lại, nhìn ông ta.

“Đúng, đúng, chỉ cần Nam tổng cho phép sản phẩm của chúng tôi được in lên nhãn hiệu của Nghiêm Tước, chúng tôi sẽ đồng ý chia một nửa lợi nhuận.”

“Chia hai tám, ông hai tôi tám.” người đàn ông lời nói lạnh lẽo vang lên, khiến người ta có ảo giác anh là bậc đế vương, vô cùng kiêu ngạo.

“Hai tám? Bố, nhất định không thể đồng ý!” Trần Kiều vội vàng ngăn cản, Nghiêm Tước không hề bỏ ra một cái nào, còn muốn được tám phần lợi nhuận, chẳng khác gì ăn cướp.

Nam Dạ Tước dường như không quan tâm, đôi mắt, từ đầu đến cuối đều nhìn Dung Ân chằm chằm.

Trần Bách Huy không nói gì mà cúi đầu xuống, khôn ngoan như ông ta, làm ăn sẽ không bao giờ chịu lỗ vốn. Nếu sản phẩm được quảng cáo trên nhãn hiệu của Nghiêm Tước, sau này không biết sẽ thu được bao nhiêu lợi nhuận.

Suy nghĩ kỹ càng xong, ông ta quyết định đáp ứng: “Được, Nam tổng, một lời đã định.” Trần Bách Huy cắn răng cầm lấy ly rượu trên bàn, ngửa đầu lên uống cạn.

Ngay cả một người không hiểu kinh doanh như Dung Ân cũng biết, cuộc đàm phán này không thuận lợi.

Nam Dạ Tước thấy chân mày Dung Ân hơi nhíu mày, nét cười trên môi càng ngày càng đậm.

Anh chợt cúi người xuống, tay dùng lực nắm lấy cổ tay thon gọn của cô. Dung Ân đang nửa quỳ trên thảm, hai chân cô đã tê cứng, nên khi bị kéo, cô không khống chế được mà ngã về phía trước, cả người nằm gọn trong lòng Nam Dạ Tước.

Một tay anh ôm eo cô, còn tay kia, đặt trên chiếc đùi trắng nõn của cô, tạo thành một tư thế vô cùng mờ ám.

“Tước thiếu, anh...” Dung Ân gọi tên ở Cấm Đỗ của anh, quản lý và mọi người đều gọi anh như vậy.

“Sợ cái gì, đã đến đây làm việc, cô còn muốn giả vờ thanh cao?” Tay anh đặt trên đùi cô, nhẹ nhàng bóp một cái, năm ngón tay cảm giác mềm mại mát lạnh, rồi men theo làn váy ngấn tiến lên trên.

“Anh!” Dung Ân lo lắng giãy dụa, hai tay cô cố gắng cầm lấy tay anh, anh, ngay từ đầu anh ta đã cố ý.

Trần Bách Huy sau khi nhìn thấy cảnh này liền đẩy Trần Kiều một cái, ý bảo cậu ta đứng dậy. Lúc này Trần Kiều mới lấy lại tinh thần đứng bật dậy.

“Buông Dung Ân ra!” Trần Kiều tiến lên phía trước mấy bước, đứng trước mặt hai người nói.

“Trần Kiều, con nói bậy bạ gì vậy?” Trần Bách Huy vội vàng giữ chặt tay cậu ta, ông ta không muốn con mình chọc giận vị thần tài này.

Dung Ân khổ sở cúi đầu, cô đã quên cả chống cự, tay của Nam Dạ Tước thừa cơ mò vào trong váy của cô.

“Bố, cậu ấy là Dung Ân, bố không nhớ cậu ấy sao?” Giọng nói của Trần Kiều rất nhỏ nhưng vô cùng kiên quyết: “Cô ấy là...”

Dung Ân nghe thấy, cô nhắm chặt mắt: “Trần Kiều, không được nói!”

Trần Bách Huy nhìn ba người một lượt, ánh mắt cuối cùng cũng dừng lại trên người Dung Ân. Ông ta cố gắng nhớ lại, dường như cũng có chút ấn tượng: “Cô ta hình như... trước đây đã từng gặp ở nhà họ Diêm.”

“Đúng vậy.” Trần Kiều vui vẻ nói: “Là Dung Ân ạ.”

“Hừ, không thể tưởng tượng được, một người thanh cao cũng có ngày hôm nay, đi làm gái phục vụ trong Cấm Dỗ.”

Giây phút nghe thấy những lời này, Dung Ân cảm nhận sâu sắc cảm giác nhục nhã tuyệt vọng, nếu như, năm đó cô và Diêm Việt tiếp tục bên nhau, cô sẽ phải gọi ông ta là cậu.

Rõ ràng Trần Kiều không ngờ kết quả sẽ như vậy, thậm chí cậu ta còn hi vọng Trần Bách Huy có thể ra tay đưa Dung Ân ra khỏi nơi vốn không hợp với cô này.

Cả người Nam Dạ Tước dựa trên sô pha, ánh mắt anh lạnh lùng, nhưng nụ cười lại nóng bỏng.

Vẫn còn non nớt lắm, mới có một chút đã không nhận được rồi.

“Bố...” Trần Kiều thấy không thể giằng co, lập tức tiến lên cầm tay Dung Ân kéo cô ra khỏi người Nam Dạ Tước: “Con thích cô ấy.”

“Con...” Trần Bách Huy chăm chú nhìn Dung Ân, vẻ mặt khinh bỉ của ông ta vẫn không thay đổi: “Con nói cái gì?”

“Bố, con thích cô ấy từ rất lâu rồi.” Trần Kiều cầm chặt tay Dung Ân, đồng thời kéo cô lại gần mình: “Từ giờ trở đi, cậu ấy sẽ không phải là phục vụ ở đây.”

Tình huống lúc này thật giống như trò cười. Dung Ân ngẩng đầu nhìn Trần Kiều, ánh mắt của cậu ta rất thâm tình, thật không biết là cậu ta đang giúp đỡ cô, hay là...

Theo bản năng, cô bài xích muốn thoát khỏi tay của Trần Kiều, trường hợp như thế này khiến cô vô cùng xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, cô càng không ngờ Trần Kiều lại đột nhiên tỏ tình như vậy.

“Con nói gì bố cũng không đồng ý!” Sắc mặt Trần Bách Huy rất khó coi nhìn về phía Nam Dạ Tước, rất lúng túng.

“Bố!!!”

“Được rồi... Nam tổng, thật xin lỗi, khiến cho anh chê cười.” Trần Bách Huy ngăn cản lời nói tiếp theo của Trần Kiều, ánh mắt niêm nở hướng người đầu sỏ gây ra chuyện này lên tiếng: “Nếu không còn chuyện gì khác, chúng tôi xin phép về trước.”

Nam Dạ Tước gật đầu, anh mỉm cười, dường như đối với việc làm của mình rất hài lòng.

“Dung Ân, chúng ta đi.” Trần Kiều kéo tay Dung Ân đi theo anh.

“Trần Kiều!” Dung Ân quay lại nhìn Nam Dạ Tước: “Anh ấy còn chưa đi, em không thể về được.”

“Không được!” Trần Kiều cố chấp cầm chặt tay Dung Ân: “Em nhất định phải đi theo anh.”

“Con còn chưa nghe thấy cô ta nói không thể đi sao? Cô ta là nhân viên ở đây, nên phải tuân theo quy định ở đây, con đi về với bố.” Trần Bách Huy tức giận lôi Trần Kiều ra ngoài, buồn cười, con của ông làm sao có thể có quan hệ không rõ ràng với một cô gái làm việc ở Cám Dỗ.

Người làm ở đây ư? Rạch rõ ranh giới như vậy người có thân phận cao quý, cô làm sao có thể trèo cao ?

Trần Kiều không cam lòng buông tay, mười phần vô vọng bị lôi ra ngoài.

“Cám Dỗ của các cô, tiếp đãi khách như thế này sao?” Ngữ điệu không hài lòng của Nam Dạ Tước, kéo hồn phách Dung Ân quay lại.

Cô xoay người lại, nhìn người đàn ông đang ngồi trên sô pha, bước đến trước bàn rượu nhẹ giọng nói: “Anh còn muốn uống rượu không ạ?”

Nam Dạ Tước không nói gì, lắc đầu.

Dung Ân lấy ly rượu cất vào khay hỏi: “Vậy, anh có muốn ca hát không ạ?”

Nam Dạ Tước vẫn lắc đầu: “Không cần, tôi chỉ muốn ngồi ở đây.”

Dung Ân kiểm chế mong muốn lấy bình rượu đập cho anh một cái, một mình vô vị còn chưa đủ, còn muốn kéo cả cô vào nữa.

Hai chân tê rần, cô muốn về sớm nghỉ ngơi, nếu không chỉ cần ra ngoài đi lại một chút cũng được.

“Có muốn khóc không?” Nam Dạ Tước cúi người xuống, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện trước mặt Dung Ân: “Chắc chắn, lúc này, suýt chút nữa tôi đã lên tiếng giúp cô.”

Anh sẽ có lòng tốt như vậy sao?

Dung Ân nhìn dưới chân, ánh mắt bình tĩnh, sau đó cô ngẩng đầu đối diện với Nam Dạ Tước, nhấn mạnh từng chữ nói: “Tôi sẽ không khóc ở trước mặt người ngoài.”

9. Chương 9: Thời Hạn Cuối Cùng

Đôi môi quyến rũ của người đàn ông khẽ nhếch lên, ánh mắt u ám của anh lóe lên sự hứng thú. Nam Dạ Tước gật đầu, không làm gì khác, cũng không tiếp tục làm khó Dung Ân, một mình ngồi trên sô pha nghịch điện thoại di động.

Dung ân quỳ bên cạnh, theo quy định của Cám Dỗ, khi khách rời đi thì mới có thể ra về, người đàn ông nhưng bây giờ anh rất biết cách câu giờ.

Đúng lúc này Nam Dạ Tước đột nhiên cử động, Dung Ân tưởng anh sẽ ra về, nên cử động chân một chút, ai ngờ, anh không những không về mà còn nằm ra sô pha, tư thế vô cùng thoải mái, tiếp tục nghịch điện thoại di động.

Dung Ân mím môi, cô nhìn đồng hồ trên tay, đã hai giờ trôi qua rồi.

Nam Dạ Tước nằm thêm một lát, sau đó dường như không thể nằm thêm được nữa, lúc này mới đứng lên, sải bước đi ra ngoài. Dung Ân thấy anh đã đi xa mới cử động hai chân đã tê cứng, rồi ngồi bệt xuống thảm.

Nửa giờ sau Dung Ân ra khỏi Cám Dỗ. Cô gặp Trần Kiều ngay ngoài cửa, vẻ mặt anh ta lo lắng, đang ngó nghiêng vào bên trong tìm kiếm. Khi nhìn thấy Dung Ân đi ra, anh ta vội vàng chạy lại đón: “Dung Ân...”

“Trần Kiều, sao anh còn ở đây?” Trần Kiều đi đến nhẹ giọng nói: “Dung Ân, xin lỗi.”

Hai tay Dung Ân đặt trong túi áo, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt xa cách: “Thật ra, em đã quen rồi.”

Khi nói ra hai chữ đã quen này, trong lòng Dung Ân chợt nhói đau, khiến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cô đi trước, bóng dáng cô đơn, Trần Kiều ở phía sau không nói lời nào chỉ đi lên theo sau.

Trên cửa sổ tầng ba của Cám Dỗ, một người đàn ông khuất trong bóng tối, anh ta nâng ly rượu màu đỏ trên tay lên nhấp một ngụm, đôi môi mỏng lạnh lẽo khẽ nhếch lên.

Giống như đi săn, số mệnh của con mồi luôn luôn nằm trong tay kẻ mạnh.

Chuyện Dung Ân nghỉ việc, mẹ Dung cũng không hỏi nhiều, lúc mới bắt đầu, dường như đã được định sẵn rồi. Dung Ân cũng không tiếp tục đi xin việc, bởi vì cô biết điều đó là vô ích.

Cho dù là cam chịu số phận đi nữa, nếu như, một năm sau có thể thoát khỏi, thì cũng thôi vậy.

Từ ngày hôm đó, hằng đêm Dung Ân đều phục vụ ở phòng bar hạng nhất, số tiền cô kiếm được rất nhiều, chi tiêu trong nhà đã dư dả.

Hôm nay, vừa mở cửa phòng Dung Ân đã nhìn thấy Nam Dạ Tước ngồi bên trong thì cô thực sự cười không nổi.

Đã mấy ngày nay không thấy anh xuất hiện, tại sao hôm nay lại đến, theo bản năng cô đối với Nam Dạ Tước rất bài xích.

Mà hôm nay không chỉ có một mình Nam Dạ Tước, trong phòng còn có mấy người nữa, cô nhìn xung quanh một vòng, rồi như thường lệ đặt rượu lên bàn.

“Đại ca, chuyện lần trước đã xử lý xong rồi ạ.” Một người đàn ông lấy mấy tấm ảnh từ trong túi ra đưa cho Nam Dạ Tước.

Anh không cầm lên xem, chỉ lạnh lùng hỏi một câu: “Làm sạch sẽ không?”

“Đại ca yên tâm, sẽ không để lại dấu vết gì.” Người đàn ông kia lấy bật lửa, xoẹt một tiếng, ngọn lửa đốt cháy một góc mấy tấm ảnh, sau đó anh ta bỏ tay ra, mấy tấm ảnh rơi vào ly rượu, hóa thành tro.

Nam Dạ Tước hơi gật đầu, anh châm một điếu thuốc, kẹp ở giữa hai ngón tay thon dài. Dung Ân cúi đầu rót rượu, cô không biết họ đang nói chuyện gì, nhưng cô hiểu, biết nhiều chuyện đối với mình tuyệt đối không có lợi.

Nam Dạ Tước, người thừa kế trẻ tuổi nhất Nam gia. Đối với Nam gia, người dân thành phố Bạch Sa không cảm thấy xa lạ. Không chỉ xuyên quốc gia giới nội ngoại thương, quan trọng nhất, gia tộc nhà họ Nam còn là gia đình độc chiếm thống trị giới hắc đạo. Mà Nam Dạ Tước trẻ tuổi, hiển nhiên, trở thành người nắm giữ quyền lực giới hắc đạo.

Nói anh may mắn cũng được hay số mệnh tốt cũng được, sau khi Nam Dạ Tước tiếp nhận ba năm, mọi lời đồn đại về anh đã không còn.

Nam Dạ Tước phát tay, mấy người đàn ông ngồi bên cạnh lần lượt đi ra khỏi phòng bao rồi cạch một tiếng đóng cửa lại.

Điếu thuốc trên tay anh đã cháy hết một nửa, tàn thuốc rơi xuống thảm, trong không khí có mùi khói thuốc nhàn nhạt. Đèn sáng trong phòng bar đột nhiên bị tắt, chỉ để lại mấy ánh đèn màu đang nhấp nháy lúc sáng lúc tối, khiến đốm lửa đỏ của điếu thuốc trên tay anh càng trở nên thu hút.

Dung Ân ngẩng đầu lên, mặc dù trong bóng tối cô không thể nhìn rõ được người đàn ông ở trước mặt mình, nhưng sự nguy hiểm tỏa ra từ người anh thì không ai có thể chống lại được.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa quyện với mùi nước hoa thoang thoảng của đàn ông tràn ngập cả căn phòng, khiến không khí trở nên mờ ám không nói nên lời. Mùi thuốc dần trở nên nồng nặc hơn, dường như ở ngay trước mũi cô, ngoài ra còn có hơi thở ấm áp của đàn ông phả vào người.

Trong mắt Dung Ân hiện lên một tia hoảng hốt, ngay sau đó, đôi môi cô đã bị hôn mạnh mẽ, mùi thuốc lá ngay lập tức tràn ngập từ miệng cho đến phổi. Theo phản xạ Dung Ân lấy hai tay che ngực, hành động này làm tay cô chạm vào ngực anh, vô cùng nóng bỏng.

Dung Ân cảm giác được đầu lưỡi của anh đang liếm môi cô, đôi môi khô ráo ngay lập tức trở nên ướt át, dường như làm như vậy cũng không thể thỏa mãn, lưỡi của anh lại tiến vào khoang miệng, rồi ở trong đó khuấy đảo.

Nam Dạ Tước vòng một tay ra sau lưng dùng lực kéo cô lại gần mình, lưỡi anh rời môi cô di chuyển xuống dưới. Dung Ân cảm thấy hơi đau, thì ra anh đang liếm cần cổ trắng mịn của cô rồi sau đó mút mạnh.

Dung Ân cố gắng đẩy anh ra, mặt cô nóng bừng.

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai: “Tại sao cô còn làm việc ở đây? Ngày mai tôi lại đến, nếu cơ hội tôi cho cô, cô không biết quý trọng thì tôi sẽ dùng thủ đoạn.”

Lời nói vô cùng tự nhiên, làm như đó là điều đương nhiên, bá đạo đến mức vô lý.

Nam Dạ Tước đứng dậy, trong bóng tối, đôi mắt thâm thúy của anh lóe sáng.

Dung Ân lấy tay che cổ, làm sao bây giờ, thời gian một năm, lần nào cô cũng không kịp trở tay.

Trở lại phòng thay quần áo, trước gương lớn, Dung Ân nhìn thấy trên cổ cô có một dấu hôn đỏ thẫm, tố cáo sự bá đạo của người tạo ra nó.

Dung Ân về đến nhà đã là hai giờ sáng.

Giống như thường lệ, ngay khi cô vừa đóng cửa chuẩn bị thay dép lê, đèn trong phòng khách đã sáng lên: “Ân Ân, sao về muộn vậy con?”

“Mẹ.” Dung Ân thuận tay đặt túi xách lên bàn: “Không phải con đã nhắc mẹ đi ngủ trước con rồi sao?”

“Ôi.” Mẹ Dung vừa thở dài vừa đi vào bếp: “Nhìn con vất vả như vậy, làm sao mẹ ngủ được.”

“Mẹ...”

Mẹ Dung bưng một bát bánh sủi cảo nóng hổi đi ra, chiếc áo khoác mỏng trên vai bà bị tuột xuống một nửa, Dung Ân nhẹ nhàng kéo lên: “Mẹ, hiện tại con chỉ có thể trông chờ vào khoản thu nhập này.”

“Ân Ân.” Mẹ Dung Ân ngồi trước mặt cô, có một chút lo lắng nhìn chằm chằm con gái mình: “Hiện nay trên tivi hay chiếu, rất nhiều các cô gái trẻ xinh đẹp, buổi tối đều đi đến những nơi không đứng đắn làm việc... Con, không phải cũng...”

Những lời tiếp theo mẹ Dung Ân không nói ra, nhưng cũng khiến Dung Ân cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ, rõ ràng là bánh sủi cảo rất mềm và ngon, vậy mà khi vào miệng cô mùi vị đã thay đổi: “Mẹ, tại sao mẹ tin những chuyện đó, thực ra, ở nơi như vậy, cũng có những người kiếm tiền một cách chính đáng chứ ạ.”

“Mẹ không quan tâm đến những chuyện đó, dù sao con cũng không được đến những nơi như vậy.” Mẹ Dung Ân nhấn mạnh, thậm chí ngữ khí có chút kích động: “Cho dù mẹ có chết đói, cũng không bao giờ đồng ý cho con làm việc ở những nơi đó...”

Dung Ân nắm chặt đôi đũa trong tay, thức ăn trong miệng cô phải cố hết sức mới nuốt xuống được, Dung Ân miễn cưỡng nở nụ cười, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt mẹ, nói: “Mẹ ơi con biết rồi ạ, đã muộn rồi, mẹ đi ngủ trước đi.”

“Ân Ân, bố con bỏ đi sớm, mẹ biết gánh nặng như vậy đặt ở trên vai con...”

“Mẹ, tại sao mẹ lại nhắc đến chuyện này?” Dung Ân đứng dậy, cô đặt tay lên vai mẹ: “Không phải chúng ta sống rất tốt sao, mẹ đi ngủ trước đi, con sẽ dọn dẹp.”

Bầu trời đêm âm trầm, Dung Ân đứng bên cửa sổ phòng bếp, nước rửa bát đã xả đầy, cô cũng không nhận ra, Dung Ân ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, cô biết mẹ sẽ phản đối cô làm việc ở một nơi như Cám Dỗ, cho nên cô mới giấu diếm bà đến tận bây giờ. Cuộc sống sau này, không thể biết trước, chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Trong phòng nghỉ của Cám Dỗ, lúc nào cũng náo nhiệt, tiếng các cô gái thảo luận về trang phục, hay chuyện về những khách hàng mình phục vụ.

Lúc phát bảng hiệu phòng rượu, quản lý đi vào khẽ gọi: “Dung Ân, cô lại đây.”

Dung Ân để bằng hiệu phòng rượu của mình xuống đi theo, đến phòng bar ở bên cạnh, quản lý đóng cửa lại, dựa người vào bàn trang điểm nói: “Dung Ân, ông chủ muốn đêm nay cô lên sàn biểu diễn.”

10. Chương 10: Cái Tát

“Ông chủ?” Dung Ân theo phản xạ nhú mày, cô không có ấn tượng tốt với ông chủ của Cám Dỗ.

Quản lý khẽ thở dài, đặt tay lên vai Dung Ân: “Dung Ân, đừng nghĩ đến việc cự tuyệt, thời gian một năm rất dài, em là do chị giới thiệu, chị Nhan thật lòng khuyên em một câu, hãy chịu thua đi, đừng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nữa, thực ra, múa mở màn cũng không có gì xấu, dùng sức lực của chính mình để kiếm tiền có gì phải xấu hổ.”

Việc lừa cô ký hợp đồng, Dung Ân không trách quản lý, tự cô biết ai đối xử tốt với mình: “Chị Nhan, em hiểu ý chị, em sẽ đi thay quần áo, khi nào sẽ biểu diễn ạ?”

“Trước hết em hãy thay trang phục đi.” Quản lý nhìn đồng hồ: “Thay xong cũng vừa kịp thời gian.”

Từ trên sàn biểu diễn hình chữ T nhìn sang, trong sàn nhảy, DJ đang lấy hai tay phối nhạc. Làm việc ở Cám Dỗ, đều là những người vô cùng chuyên nghiệp. DJ bỏ tai nghe ra lên tiếng, giọng nói rất lớn và rõ ràng: “Mọi người ơi, các bạn còn nhớ cô gái nóng bỏng, quyến rũ hôm trước không? Chính là người đã từng biểu diễn một màn múa cột, khiến cả sàn nhảy của chúng ta sôi động lên!”

“Có có ——” Ở dưới mọi người đồng thanh trả lời, đối với những khách quen ở Cám Dỗ, họ vẫn còn nhớ như in màn biểu diễn ấn tượng đó.

DJ rất hài lòng với phản ứng của mọi người, anh ta xòe bàn tay ra hiệu, trong nháy mắt, tất cả đèn màu trong sàn nhảy chuyển động, cùng chiếu sáng về phía Dung Ân đang đứng.

“Huýt huýt ——. Nhảy đi, nhảy đi!”

Không khí dưới sàn biểu diễn sôi sục, DJ vỗ tay bắt đầu mở nhạc, Dung Ân mặc một chiếc quần ngắn màu đỏ nóng bỏng, chân đi đôi boots da bóng loáng, khiến cặp đùi đẹp của cô càng trở nên thon dài, phía trên là một chiếc áo bó sát màu đen ôm lấy bộ ngực căng tràn, Dung Ân đứng ở cuối hành lang bằng thủy tinh, bên tai cô vang vang những lời nói hôm trước của mẹ.

Đang thất thần Dung Ân chợt thấy trên vai nặng nặng, cô quay đầu lại, thấy My – bạn nhảy vô cùng xinh đẹp đang nhìn mình bằng đôi mắt quyến rũ: “Không phải hồi hộp, lên sàn biểu diễn thôi.”

“Được.”

Sau khi hai người bước vào, sàn biểu diễn hình chữ T từ từ nâng lên cao.

“Đêm nay, Cám Dỗ sẽ là bạn của mọi người, là người bạn thân thiết nhất, mang đến ọi người điệu nhảy “JStyle” vô cùng quyến rũ và mê hoặc.”

Âm nhạc điên cuồng vang lên, điệu nhạc đặc biệt của DJ kích thích dây thần kinh của mỗi người, đám đông đột nhiên hưng phấn điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc, Dung Ân và My giống như yêu nữ biểu diễn trên sân khấu, trong sàn nhảy, không khí được hâm nóng tới cao trào.

Hai cô gái biểu diễn sát khán giả, dáng người quyến rũ như hoa anh túc nở rộ trong đêm, xinh đẹp nhưng là độc dược, vô cùng nhiệt tình, My xoay người vươn tay lấy ly rượu trong tay một khán giả, sau đó nghiêng ly đổ lên cánh tay Dung Ân. Dung Ân lập tức xoay mạnh thắt lưng vùng tay, rượu lạnh leo theo động tác của cô mà bắn ra tứ phía, rơi vào người xem, khiến không khí lại dậy lên một hồi cao trào mới.

Trên tầng ba, sau tấm rèm bị vén lên xuất hiện một khuôn mặt, ngón tay thon dài của người đàn ông miết quanh ly rượu, đôi môi mỏng hứng thú khẽ nhếch lên, sau đó gờ ly rượu về phía Dung Ân đang nhảy làm động tác cụng ly.

Đôi mắt long lanh màu hổ phách được khảm trên khuôn mặt, có vẻ vô cùng quý dị.

Cả người đầm đìa mồ hôi khiến tóc hai người dính cả vào cổ, dưới sân khấu, có khán giả muốn vươn tay vén tóc giúp, động tác mờ ám mà khiêu khích, những tiếng huýt sáo chói tai liên tục vang lên, khán giả ngày càng trêu ghẹo lỗ mãng.

Dung Ân cố gắng tránh đi những đụng chạm, một tay ôm lấy eo thon của My xoay người một cái.

Và cô chết đứng ngay tại chỗ!

Dung Ân nhìn thấy, một khuôn mặt tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng, hoàn toàn không phù hợp với không khí náo nhiệt ở đây, khuôn mặt nghiêm túc, trắng bệch, đang đứng trong đám đông, cách sân khấu không xa.

Dưới sàn biểu diễn, âm thanh bất mãn bắt đầu kháng nghị: “Tại sao lại đứng im như vậy, nhảy đi!”

“Cái eo thon thả kia, có thể điệu đà thêm một tý...”

“Nếu trên giường cũng mềm dẻo như vậy thì... Ha ha...”

Xen kẽ tiếng kêu ca phàn nàn là những lời trêu chọc khó nghe...

Dung Ân đứng trên sân khấu, mặt đã đầm đìa nước mắt, thân thể gầy yếu dường như không chịu nổi, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

My đứng bên cạnh thấy thế vội vàng đỡ Dung Ân, tay quàng qua eo giúp cô đứng vững: “Cô sao vậy?”

“Mẹ!”

Mẹ Dung Ân nhắm mắt lại, lão đảo xoay người chạy ra ngoài, đây không phải con gái bà, là sinh viên ưu tú khiến bà hãnh diện, không, không phải... Không phải bộ dạng như thế này đứng trước người khác...

Những lời trêu ghẹo của đám đàn ông khiến bà buồn nôn, mẹ Dung Ân bịt chặt hai tai, bà khẳng định là mình đã nhìn nhầm rồi, đó không phải là Ân Ân của bà!

Dung Ân vô cùng lo lắng, muốn trực tiếp nhảy xuống từ sàn biểu diễn, may mà My kịp giữ cô lại, trên đài cao, DJ ra hiệu cho người hạ sàn biểu diễn hình chữ T xuống: “Vũ đạo nóng bỏng, mỹ nữ xinh đẹp, có phải đã khiến các anh em dưới sân khấu quên võ tay?”

Lời nói hài hước hóa giải không khí kịp thời, tiếng vỗ tay vang lên dưới sàn biểu diễn, nhân cơ hội đó Dung Ân được bảo vệ hộ tống rời đi, cô không kịp trở lại phòng nghỉ thay quần áo, vội vã chạy ngay ra cửa.

“Mẹ! Mẹ!”

Tiếng giày cao gót chói tai vang lên trên hành lang bằng thủy tinh, phát ra thứ âm thanh lãnh lẽo, Dung Ân không dám tưởng tượng ra thời điểm đối mặt với mẹ, biết làm thế nào, cô còn có thể nói được điều gì.

Gió đêm lạnh lẽo ủa đến, biển quảng cáo sáng choang của khách sạn đối diện chiếu vào mắt khiến Dung Ân choáng váng, bóng người trên đường đã thừa thốt, cho dù như vậy, cô vẫn không tìm thấy mẹ ở đâu. Dung Ân đứng trên đường cái rộng lớn, cô như bị lạc, không ngừng quay vòng gọi to: “Mẹ! Mẹ!——”

Trong lòng Dung Ân hoang mang lo sợ. Chợt ở cửa Cấm Đỗ truyền đến tiếng cười đùa, mắt cô đột nhiên đau đốn, hống hách như vậy ngoài Nam Dạ Tước còn ai khác?

Như mặt trăng xuất hiện giữa các vì sao, hôm nay Nam Dạ Tước mặc quần dài của Armani, thân trên, áo sơ mi tùy ý mở hai cúc, khác với sự nghiêm chỉnh như mấy lần trước, lần này đơn giản là đi chơi đùa mà thôi.

Bên cạnh Nam Dạ Tước là một cô gái xinh đẹp, cho dù là khuôn mặt hay dáng người đều là hạng nhất, cô gái kiêu ngạo chân hôn lên môi anh, ánh mắt nóng bỏng, ý tứ ve vãn thể hiện rất rõ ràng trong đó.

Chính người đàn ông này đã khiến cuộc sống của cô hoàn toàn rối loạn, thủ đoạn ra tay của anh ta thì ra lại hèn hạ như vậy!

Bên cạnh Tước thiếu, sao có thể thiếu đàn bà?

Dung Ân cuối cùng cũng biết cảm giác hận đến nghiêng răng nghiêng lợi là như thế nào, khóe mắt cô đã ươn ướt, chuyện gì cô cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng với bộ dạng thế này xuất hiện trước mặt mẹ, cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Người già sống cẩn thận sống gần một đời, cũng chỉ là muốn giống với những gì bà nói, làm một người thanh thanh bạch bạch.

Cô gái kia nhìn thấy Dung Ân đi đến, theo bản năng cảm giác được nguy hiểm ôm chặt cánh tay Nam Dạ Tước, anh nhú mày, trên mặt ngay lập tức nhận một cái tát!

Mái tóc ngắn màu rượu đỏ, bị ánh đèn nê ông chiếu lên phát ra vẻ mê hoặc mà nguy hiểm!

Âm thanh lạnh lạnh, vô cùng quyết liệt, nhưng hơn hết là sự khiếp sợ.

Lòng bàn tay run lên, bắt đầu đau, đỏ ửng lên.

Đám bạn ăn chơi bên cạnh Nam Dạ Tước trợn tròn mắt, trường hợp như vậy, họ chưa bao giờ gặp trong đời, quá ngạc nhiên đến mức không kịp phản ứng. Ánh mắt Nam Dạ Tước hiện ra sự hứng thú, đôi môi cong lên đầy nguy hiểm, anh lấy đầu lưỡi liếm khóe miệng, ném ngay được mùi máu tươi.

Cái tát này đúng là đủ ác!

11. Chương 11: Trừng Phạt

Dung Ân căng thẳng buông tay xuống, cô sợ hãi nhưng không hồi hận, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nam Dạ Tước cử động cánh tay, cô gái xinh đẹp bên cạnh anh không dám dây dưa, hậm hực buông tay, cách đó không xa, một chiếc xe thể thao màu xanh lam lao ra khỏi bãi đỗ xe, trong lòng Dung Ân nhớ mẹ, xoay người rời đi.

Nhưng đã nhỏ rầu hổ, mà cô còn có thể dễ dàng thoát thân như vậy sao?

Cùng lắm vừa đi được hai bước, eo đã bị ôm lấy, rồi cả người Dung Ân bị vác lên đi về phía trước, khi cô phản ứng lại, hai chân đã cách xa mặt đất, cả người bị ném vào trong xe ô tô, ngã dúm dui.

Xe thể thao đất tiền lượn một vòng, sau khi nắm rõ phương hướng, gầm rú lao vào bóng đêm, vẽ ra một vệt sáng chói lóa.

Dung Ân cố gắng ngồi thẳng người lên, chưa kịp cài dây an toàn, thân thể đã nghiêng ngả, xe thể thao như con ngựa hoang thoát cương, băng qua nội thành xa hoa trụy lạc, rất nhanh rẽ vào đường quốc lộ.

Gió lạnh tạt vào mặt lạnh thấu xương : “Tôi muốn xuống xe!”

Một trăm km/h, hai trăm km/h, ba trăm km/h ——

Khi tốc độ đủ làm ánh mắt khát máu của Nam Dạ Tước nổi lên hưng phấn, anh hơi phanh lại, giảm tốc độ, lúc đi qua khúc cua anh dùng sức đánh tay lái về hướng ngược lại, làm xe cứ theo quán tính mà lao thẳng về phía trước, rồi anh đạp mạnh phanh, để toàn bộ thân xe trôi tự do, sau khi đuôi xe dừng lại, xe thể thao đã vững vàng đứng trên đỉnh núi.

Mồ hôi lạnh trên thái dương Dung Ân nhỏ giọt, cô cảm thấy dạ dày như bị đảo lộn, cô vươn tay mở cửa xe, mặt trắng bệch.

Nhưng chưa kịp xoay người, bả vai đã bị ấn mạnh xuống, vừa dựa vào ghế, Nam Dạ Tước đã lật người sang đê lên, vừa vặn kẹp lấy eo Dung Ân, đầu gối anh giữ chặt hai tay cô: “Biết đây là đâu không?”

Đêm cuối thu, đã có cái se lạnh của mùa đông, cả người Dung Ân lạnh cóng run rẩy, áo mỏng và quần ngắn càng khiến cô càng thêm lạnh, cô cố sức giãy giụa, nhưng ánh mắt lại rất bình bình: “Không biết!”

“Yên tâm đi, nơi này rất yên tĩnh, hoang vu, vắng vẻ, cho dù tôi cưỡng xong rồi giết cô ở đây cũng sẽ không có ai phát hiện.”

Dung Ân không biết vì lạnh hay vì sợ hãi, sau khi nghe Nam Dạ Tước nói những lời này toàn thân cô đều nổi da gà: “Anh đã nói, anh không thích cưỡng ép.”

“Ha ha ——” Nam Dạ Tước nghe xong cười to, trên mặt anh vẫn hằn dấu tay Dung Ân: “Thật ra, cưỡng ép mới là kích thích nhất.”

Dung Ân mở to mắt, trong lòng rất lo lắng: “Mẹ tôi, có phải anh dẫn mẹ tôi đến Cám Dỗ không?”

“Đúng!” Nam Dạ Tước không hề giấu diếm: “Con gái quyến rũ như vậy, bà ấy không biết quả thực rất đáng tiếc.” Anh cúi người xuống, muốn nhìn thấy bộ dạng phần nộ của Dung Ân, nhưng không nhìn được, cô chỉ cắn môi, giọng nói bình thản: “Trên thế giới mỗi ngày đều có người chết, tại sao anh không chết?”

Nam Dạ Tước nhếch môi cười, không hề tức giận, anh cúi người xuống đè lên khiến Dung Ân khó thở, nhưng giả ngơ: “Phụ nữ tôi muốn, hoặc là đạt được, hoặc là hủy diệt.”

Dung Ân nhú mày, ngón trở của Nam Dạ Tước đang nhẹ nhàng miết xương quai xanh, ngón tay nóng như lửa từ từ đi xuống, dừng lại ở giữa khe ngực Dung Ân: “Cái tát hôm nay, cô muốn bồi thường thế nào?”

Dung Ân nhắm mắt lại, nói: “Anh đánh đi.”

“Tôi không đánh phụ nữ.”

“Vậy thì buông ra, tôi muốn về nhà.”

Nam Dạ Tước cười cười ngồi thẳng người lên, lực đè giảm đi, nhưng vẫn chưa buông Dung Ân ra: “Tôi có thể thả cô về, nhưng cô phải xuống xe.” Ngón trở anh đặt trước ngực cô nâng lên, không tốn nhiều sức lực, đã xé rách chiếc áo mỏng, lộ ra áo lót viền ren màu đen bên trong.

“Á ——” Dung Ân vội vàng lấy hai tay che ngực, sợ để lộ thân thể, nhưng mà, cô cũng chỉ sợ hãi kêu một tiếng lúc đầu, xấu hổ qua đi, hai mắt cô hồ hững quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân, rõ ràng là cô tức giận, nhưng lại nhẫn nhịn không bộc phát, anh cười cười, hơi tò mò, đây là một cô gái như thế nào, anh muốn nhìn xem, sức chịu đựng của cô đến đâu.

Nam Dạ Tước xoay người ngồi trở lại ghế lái, nhả phanh, xe đi về phía trước theo quán tính.

Cách đó không xa, mấy chiếc xe thể thao tùy ý vây xung quanh đồng lửa, Nam Dạ Tước giảm phanh, chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đi vòng quanh đồng lửa rồi chạy đến.

“Tước thiếu.” Có người tinh mắt, ngay lập tức nhận ra anh.

Nam Dạ Tước dừng xe lại, Dung Ân nhìn thấy những người đàn ông ngoài cửa xe đều đang tiến lại đây, cô vội vàng vòng chặt hai tay trước ngực rồi hạ người xuống thấp.

“Xuống xe.” Lúc này, Nam Dạ Tước lại mở cửa xe, thoải mái ngã người tựa lưng vào ghế.

“Ôi, cô gái lần này rất đẹp!”

“Ha ha —— Bị cởi ra như thế này, lần này Tước thiếu lại muốn giở trò mới gì đây?”

Bên tai đều là những lời đùa giỡn lỗ mãng của đám đàn ông, có người thậm chí đã buông bạn gái trong lòng ra, tiến đến gần cửa kính xe, Dung Ân nghiêng người về phía Nam Dạ Tước, mà lúc này anh lại thờ ơ lạnh nhạt, nghiêng người dựa vào cửa xe: “Nếu muốn về nhà, thì xuống xe, ngay bây giờ!”

“Không... Khởi động xe... Lái xe đi.” Dung Ân không phải không hiểu ý đồ của những người ngoài cửa xe, nếu bây giờ xuống xe, sợ là sẽ bị ăn sống nuốt tươi không chừng.

Nhưng Nam Dạ Tước vẫn làm ngơ: “Trên núi hoang, ưu điểm lớn nhất chính là, cho dù cô có làm bất kỳ chuyện gì, cũng sẽ không có ai ngăn cản.”

Có cánh tay, đã thò qua cửa kính xe, nóng bỏng sờ lên đùi Dung Ân, dùng lực bóp một cái.

Cô sợ hãi hét lên, chân đi giày cao gót đá về phía người đó, lại bị người đàn ông ở ngoài cửa xe bắt lấy cổ chân: “Này các anh em, lại mà xem, nếu đôi chân này quần trên lưng...”

“Ha ha ha ——”

“Buông tôi ra —— Buông ra!”

Tay người đàn ông kia, men theo bờ bằng da lần về phía trước, đã sắp sờ đến mặt trong bắp đùi Dung Ân, khuôn mặt Dung Ân đỏ bừng, cô biết ở thời điểm này, chỉ có người đàn ông bên cạnh mới có thể cứu mình.

Tay trái Nam Dạ Tước chống lên trán, tay phải gác lên bánh lái, nhẹ nhàng gõ theo nhịp, môi mỉm cười, phụ nữ không nghe lời, tính cách phù hợp, anh thích, nhưng nếu làm quá, anh không có kiên nhẫn.

“Tôi xin lỗi.” Dung Ân đã bị ép đến mức cuống lên.

“Cái gì?”

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!” Dung Ân hét lên, cả người dường như đã dựa vào ghế lái.

Màng nhĩ như bị ai đâm, đỉnh tai nhức óc, lúc này, Nam Dạ Tước không còn giả vờ không nghe thấy nữa, tay phải anh cầm lấy vô lăng, đạp mạnh chân ga, chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng, cánh tay muốn thò vào của đám đàn ông đều bị gạt ra. Dung Ân cúi đầu, thân thể co lại dựa sát vào cửa kính xe, mặt cô đã cắt không còn giọt máu.

Lúc này, xe chạy rất vững vàng, sau khi cảnh vật bên ngoài khôi phục lại bình thường, Dung Ân mới ngẩng đầu hỏi: “đi đâu?”

Giọng nói của cô rất nhẹ, vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn lộ ra vẻ lo lắng.

Nam Dạ Tước mỉm cười: “Đưa cô về nhà.”

Lo lắng trong lòng lúc này mới được thả lỏng: “Cho tôi xuống đây, tôi tự bắt xe trở về.”

Hai mắt Nam Dạ Tước mờ ám nhìn Dung Ân một lượt: “Cô muốn dụ người ta phạm tội?”

Sau khi lưỡng lự, vẫn là Dung Ân nói địa chỉ cho anh, xe thể thao nhẹ nhàng chạy đến dưới một khu nhà ở đã cũ, sau khi xe dừng hẳn, Dung Ân không chậm trễ một giây, cô vươn tay mở cửa, chuẩn bị đẩy cửa xe bước xuống.

“Khoan đã!” Nam Dạ Tước vẫn nhanh hơn một bước ngăn cản động tác của Dung Ân: “Để cô trở về như vậy, dường như tôi hơi bị thiệt.”

12. Chương 12: Đường Cùng

Xương quai xanh đột nhiên đau nhói, đầu tiên Nam Dạ Tước cắn cắn, sau đó từ từ mút mạnh, khi anh buông ra, trên da thịt trắng nõn của Dung Ân đã xuất hiện một dấu hôn đỏ thẫm. Cô tức giận nhìn tên thủ phạm trước mặt mình nhưng không thể làm gì, chỉ có thể hoảng sợ, vội vã mở cửa xuống xe.

Cửa cầu thang tối đen như mực, bình thường có một bóng đèn tối om chiếu sáng, nhưng sử dụng mười mấy năm cuối cùng cũng hỏng, Dung Ân vịn tay vào vách tường lần từng bước, tiếng giày cao gót trong đêm tối yên tĩnh càng trở nên rõ ràng, âm thanh rất chói tai. Cô muốn về nhà thật nhanh, nhưng không biết về nhà sẽ phải đối mặt với mẹ như thế nào. Gió lạnh ùa đến thổi qua người, nhưng Dung Ân không có cảm giác, đau đớn thấu xương đã khiến cô chết lặng.

Về đến cửa, Dung Ân mới nhớ ra quần áo và túi xách đều đang để ở Cánh Dỗ, cửa nhà lúc này chắc chắn đang khóa chặt.

Dung Ân do dự đứng ngoài cửa, giờ đã là ba, bốn giờ sáng...

Cô đã chuẩn bị tinh thần ngủ ngoài cửa một đêm, nhưng lại sợ sáng mai hàng xóm sẽ nhìn thấy bộ dạng này của mình, chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, cô vừa dựa lưng vào cửa thì cửa đã mở ra. Trong nhà tối om, mẹ không bật đèn, có lẽ bà không muốn nhìn thấy bộ dạng này của cô.

Đưa tay đóng cửa lại, Dung Ân hổ thẹn cúi đầu, cho dù mẹ không nhìn thấy dáng vẻ này, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng.

Cô muốn trước tiên bật đèn lên, rồi trở về phòng lấy áo khoác mặc thêm vào.

“Ân Ân à.” Giọng nói của mẹ cô dường như ở ngay phía sau. Bà khẽ thở dài, hơi thở nặng nề, không thể xóa tan hết phiền muộn, lưng Dung Ân cứng đờ, cô nghẹn ngào: “Mẹ, con xin lỗi.”

Trong phòng yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy: “Ân Ân, ngày mai con đến đó xin nghỉ việc đi.”

Khi nói chuyện, giọng nói mẹ Dung Ân khàn khàn, rõ ràng là bà đã khóc, mũi Dung Ân cay cay, nước mắt cô thì nhàu chảy xuống: “Mẹ, con cũng muốn nghỉ việc, nhưng con không tìm được công việc nào khác, nếu...”

“Con còn có mẹ mà!” Mẹ Dung Ân ngắt lời cô: “Con nghe lời ...” Câu nói tiếp theo bà nghẹn ngào không nói nên lời, Dung Ân không dám lại gần mẹ, cô ôm chặt bắp vai mình, cố gắng nén tiếng nức nở, cô cũng muốn thoát khỏi nơi đó, nhưng mọi chuyện không đơn giản như mẹ cô tưởng: “Mẹ, con đã ký hợp đồng với Cám Dỗ, phải đủ một năm mới được...”

“Ân Ân.” Ngữ khí mẹ Dung Ân trở nên cương quyết: “Bắt đầu từ ngày mai, mẹ sẽ đi tìm việc.”

“Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, không thể đi làm.” Bà đã đến lúc được an hưởng tuổi già, Dung Ân làm sao có thể để mẹ lại phải cực khổ.

“Cứ như vậy đi” Mẹ Dung Ân đã hạ quyết tâm, bà yếu ớt đứng lên, lần mò trong bóng tối đi đến cửa phòng, chẳng may đụng vào chân ghế, cả người lão đảo suýt ngã.

“Mẹ...” Dung Ân lo lắng chạy lại xem.

Nhưng bà đã mở cửa, lê chân đau vào phòng và đóng ngay cửa lại, không cho Dung Ân một chút cơ hội.

Sau cánh cửa, cô biết mẹ rất đau lòng, nhà họ Dung đã từng có một cuộc sống huy hoàng, không ai tưởng tượng được sẽ có ngày hôm nay.

Một hồi trở về phòng, Dung Ân không hề tắm rửa nằm vật xuống giường, nặng nề ngủ.

Trong mơ, cô lại nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách đẹp đẽ kia.

Cảm giác vô cùng chân thật.

Người đàn ông rõ ràng đang yêu chiều nhìn cô cười, anh nói: “Ân Ân, con người có một thứ không bao giờ thay đổi đó là đôi mắt, đôi mắt này là độc nhất vô nhị trên thế giới, Ân Ân của anh, em không được quên anh...”

“Ân Ân, Ân Ân...”

“Trên đời này, anh sẽ là người chiều em nhất, Ân Ân...”

Lúc Dung Ân tỉnh lại, trên gối đã ướt đầm một mảng, mắt cô sưng đỏ, đầu cũng đau đớn khó chịu, rất lâu rồi cô không mơ thấy Diêm Việt, Dung Ân ngồi dậy rồi thẫn thờ một lúc lâu mới xuống giường.

Tìm trong nhà một vòng vắn không thấy mẹ đâu, Dung Ân trở về phòng tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị đi làm ở Cám Dỗ.

Vươn tay mở cửa, nhưng không hề có động tĩnh, cửa đã bị khóa trái. Dung Ân thử mở mấy lần nhưng vẫn không được. Nhìn đồng hồ, nếu bây giờ chưa đi, chắc chắn cô sẽ đến muộn.

Mấy tiếng sau, mẹ Dung Ân mới mở cửa vào nhà, dáng vẻ mệt mỏi, sắc mặt rất xấu.

“Mẹ!” Dung Ân lo lắng lại gần: “Mẹ đi đâu vậy?”

“Mẹ đi tìm việc.”

“Mẹ, chúng ta sẽ không tìm được một công việc chính đáng ở ngoài đâu, nếu không, tại sao con tốt nghiệp lâu như vậy vẫn còn ở nhà.”

Rõ ràng mẹ Dung Ân rất kiên quyết, bà ngồi lên chiếc ghế ở nơi tạm thời có thể coi là phòng khách, nói: “Cho dù không tìm thấy, mẹ cũng sẽ không cho con đi làm ở một nơi như vậy.”

“Mẹ, con kiếm tiền một cách trong sạch, hơn nữa việc múa mở màn ngày hôm qua, không phải ngày nào cũng phải làm.”

“Được rồi.” Mẹ Dung Ân không muốn nghe, hiềm khi dùng ngữ khí nghiêm khắc ngắt lời cô: “Ân Ân, một nơi như vậy không phù hợp với con, con gái của nhà họ Dung, không thể chà đạp bản thân mình như vậy.”

Dung Ân cứng họng không nói được gì thêm, cô hiểu tính cách của mẹ mình, không tiếp tục tranh cãi với bà nữa, trở về phòng, đúng lúc quản lý gọi điện đến, cô cẩn thận xin nghỉ mấy ngày, không ngờ quản lý lại dễ dàng đồng ý.

Liên tiếp mấy ngày sau, mẹ Dung Ân đều nhốt cô trong nhà, một mình đi ra ngoài tìm việc, nhưng mỗi lần đều thất vọng trở về.

Lúc ăn cơm tối, không khí cũng không vui vẻ như trước kia, mẹ Dung Ân thường gấp thức ăn vào trong bát của cô, còn bà thì rất ít động đũa.

“Mẹ, mẹ ăn đi ạ.”

“Mẹ lúc nào cũng ăn ít, con ăn đi.” Mẹ Dung Ân tiếp tục gấp thức ăn vào trong bát của cô, hiện tại, cả hai người đều không có việc làm, số tiền còn lại trong nhà, sợ không cầm cự được bao lâu nữa.

Ăn cơm xong, Dung Ân thu dọn bát đũa: “Thức ăn thừa chỉ còn một tý, đổ đi thôi ạ.”

“Con về phòng trước đi, để mẹ dọn cho.” Mẹ Dung Ân bê bát đũa đi vào bếp và đóng cửa lại.

Dung Ân thấy trời còn sớm, vào phòng thay quần áo định đi dạo một chút, lúc đi qua phòng khách, cô thấy phòng bếp vẫn đóng kín, bình thường khi mẹ rửa bát chưa bao giờ đóng cửa. Cô lặng lẽ đến gần, khẽ mở cửa ra.

Bên trong, mẹ Dung Ân vét hết cơm trong nồi cơm điện vào bát, trộn với canh và thức ăn thừa lúc nãy rồi ăn vội vàng. Lúc này không phải bà đã ăn no, mà bà sợ đồ ăn không đủ, nên phải chờ sau khi Dung Ân ăn xong, mới tránh ở trong này ăn tiếp.

Mới qua mấy ngày, tóc mẹ Dung Ân dường như đã bạc thêm, không để mẹ phát hiện, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, trở về đến phòng, trên mặt cô đã đầm đìa nước mắt. Rơi vào hoàn cảnh khó khăn như ngày hôm nay, cô không thể trách ai, chỉ có thể trách chính mình.

Hôm sau, mẹ Dung Ân về nhà rất sớm, đồng thời bà rất phấn khởi nói mình đã tìm được việc làm.

Dung Ân hỏi bà làm việc gì, thì bà ấp úng trả lời, làm nhân viên dọn vệ sinh trong một công ty, công việc không nặng nhọc, rất nhẹ nhàng.

Khoảng hai ba ngày sau, mặc dù Dung Ân đã cam đoan sẽ không đi ra ngoài, nhưng mẹ cô vẫn khóa trái cửa, nhốt cô trong nhà.

Sau buổi trưa, Dung Ân đang ngủ mơ màng, loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa, cô nhìn đồng hồ, mới hai giờ, mẹ sẽ không về sớm như vậy.

Lúc cô ra ngoài, thì thấy một người đàn ông xa lạ đang ngồi ngهنh ngang trong phòng khách nhỏ hẹp, Dung Ân giật mình: “Anh là ai?”

“Tôi chỉ là người đến đây dẫn cô đi xem kịch hay.” Người đàn ông kia bỏ chân xuống, đứng dậy.

“Đi ra”

“Chẳng lẽ cô không tò mò, mẹ cô đang làm việc gì sao?” Người đàn ông kia cười cười, ung dung đi ra ngoài, gần như không chút do dự, Dung Ân quyết định đi theo.

Bầu trời bên ngoài, âm u đáng sợ, giống như có ý dùng một tấm màn đen che phủ, trong khu nhà ở, có một lớp lá rụng, vì không có ai quét dọn, bây giờ đều đang cuộn tròn ở một chỗ, kêu xào xạc. Mưa phún phả vào người, ngay lập tức bị quần áo thấm hết, Dung Ân cúi đầu dăm chiêu, đi theo sau người đàn ông kia.

Hai tay căng thẳng dút vào trong túi áo, giống như lúc sắp bị vạch trần chân tướng, cô vừa vội vừa sợ, nhưng cũng không biết mình đang lo lắng điều gì.

Xuyên qua ngã tư, đi vào đường cái, mưa càng lúc càng lớn.

Thậm chí, đã khiến tầm mắt bị mờ.

Cho dù là như vậy, trong nháy mắt Dung Ân vẫn nhìn thấy mẹ cô đang đứng ở bên xe bus đối diện, tất nhiên, mẹ Dung Ân không phải đứng chờ xe giống những người khác, mà bà cầm trong tay túi bóng màu đen, đứng trong mưa, sau lưng hai cô bé.

Trong đó có một người ngửa cổ lên uống lon nước trong tay, rồi quay sang nhìn mẹ Dung Ân: “Bà phiền quá đi, tôi vẫn chưa uống xong đâu.”

Mẹ Dung Ân cảm thấy xấu hổ, nhưng không rời đi, ánh mắt bà nhìn cái chai kia chăm chăm, chỉ còn một chút, chắc là uống xong sẽ vứt đi.

Dung Ân lấy hai tay bịt miệng, nước mắt như đê vỡ chảy tràn, kinh sợ và lo lắng tràn ngập trong mắt cô, trong ngực như bị ai đào một lỗ hổng rất lớn, trống rỗng mà đau đớn. Toàn thân lại giống như bị chém, không có chỗ nào không chảy máu.

“Tước thiếu nói, nếu cô gặp khó khăn có thể đến tìm anh ấy.” Người đàn ông kia nói xong những lời này thì rời đi.

Dung Ân không để ý đến, từng hạt mưa quất vào da thịt, bỏng rát, rõ ràng anh đẩy cô vào đường cùng, giờ lại muốn làm như đáng cứu thế.

13. Chương 13: Giao Dịch

“Bộp –”

Bên kia đường cái, cô bé uống xong lon nước vứt xuống đất, cái lon lăn mấy vòng rồi dừng lại trên đường. Mẹ Dung mừng rỡ chạy đến nhặt, đúng lúc có một chiếc xe hơi sang trọng phóng qua, nước bắn bắn tung tóe lên mẹ Dung, ướt hết từ đầu đến chân.

Dung Ân nén khóc, xe cộ qua lại tấp nập trên đường nhưng không một ai để ý đến tình huống vừa rồi, những người chờ xe bus cũng chỉ bực bội tránh sang một bên để không bị ướt.

Mẹ Dung nhặt vỏ lon nước bỏ vào túi bóng, lau nước bắn trên mặt, lùi ra đứng phía sau bên xe bus, mắt Dung Ân đỏ lên, muốn chạy đến bên mẹ, nhưng cô cố kìm lại. Người bà không muốn gặp nhất vào lúc này chính là cô.

Phải quyết tâm lắm Dung Ân mới có thể làm như chưa nhìn thấy gì, hướng tầm mắt sang chỗ khác rồi xoay người chạy thực mạng, cảm xúc trong lòng xót xa, đau khổ...

Mùa đông đã đến rồi sao, nếu chưa, tại sao trận mưa này lại lạnh thấu xương đến vậy!

Về đến nhà, cô vội vàng đi tắm rửa, sau khi tắm xong, sắc mặt tái nhợt của cô mới hồng hào lên một chút, làn da trắng nõn và đáng người hoàn hảo được bao bọc một chiếc khăn tắm, Dung Ân đứng trước bồn rửa mặt, cô vươn tay lau hơi nước phủ trên gương, ánh mắt mỏng lung nhìn chăm chăm chính mình.

Diêm Việt thường nói, cô có đôi mắt biết cười.

Dung Ân mỉm cười chua xót, đôi mắt này bây giờ còn có thể cười sao? Đã không còn anh ở bên, cô nào biết cái gì là vui vẻ?

Thân thể này, vốn dĩ là để dành cho anh.

Xin lỗi anh... Việt, nhưng, so với việc đánh mất trái tim thì em tình nguyện..

Đầu Dung Ân ướt sũng, những giọt nước thi nhau nhỏ xuống cổ cô rồi uốn lượn chảy xuống ngực, nhìn người trong gương, ánh mắt Dung Ân càng lúc càng trở lên kiên định.

Xã hội ngày nay, không thể nói đến công bằng, những người tuân thủ pháp luật thì bị dẫm đạp, muốn sống yên ổn cũng không được, cô không có chỗ dựa, ngay lập tức liền bị dồn vào đường cùng, vận mệnh là gì? Vận mệnh chính là nằm trong tay kẻ có tiền, nếu họ muốn chơi đùa, cô không thể không theo.

Không phải chỉ là thân thể thôi sao?

Dung Ân cố ý nói một cách nhẹ nhàng, nhưng vừa nhắc đến, trái tim vẫn như bị bóp nghẹn.

Cầm di động lên, cô ấn xuống dãy số lần trước Nam Dạ Tước viết lên đùi, không ngờ đã nhớ thuộc lòng.

Phòng làm việc của Nam Dạ Tước nằm ở tầng trên cùng của Nghiêm Tước, lúc này, anh đang ung dung gác hai chân lên bàn làm việc, nhâm nhi ly cà phê Lam Sơn cao cấp.

Theo như mong muốn, di động đặt ở bên cạnh mạnh mẽ đổ chuông, đèn sáng nhấp nháy.

Anh nhìn màn hình, khoe miệng gian tà khẽ nhếch lên, nhận điện thoại: “A lô...” Giọng nói vô cùng quyến rũ.

Sau khi di động được kết nối, Dung Ân mới nghĩ đến việc không biết phải mở miệng thế nào: “Tôi...”

Im lặng kéo dài, Nam Dạ Tước trầm mặc không lên tiếng, dường như đang chờ đợi đáp án của Dung Ân.

“Tôi muốn xin anh, cho tôi một công việc.” Dung Ân trực tiếp yêu cầu, không chút do dự.

“Công việc?” Nam Dạ Tước bỏ hai chân xuống, ngón tay gõ nhịp lên bàn làm việc bằng gỗ lim: “Điều kiện là gì?”

Thái độ cao ngạo giống như bậc vương giả, mọi chuyện, đều nắm trong tay.

“Ngủ với anh một đêm, thế nào?” Dung Ân cố gắng nói bằng giọng thoải mái, thì ra nói ra miệng cũng không khó khăn như cô tưởng.

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười sang sảng của Nam Dạ Tước: “Cô muốn trao đổi vào lúc nào?”

“Anh quyết định đi.” Mặt Dung Ân vô cảm, giọng nói của cô không có một tia cảm xúc.

Nam Dạ Tước mỉm cười, anh ngả người ra ghế dựa: “Ngay đêm nay, thế nào?”

“Đêm nay không được, còn nữa, hợp đồng ở Cám Dỗ anh phải xử lý giúp tôi.” Dung Ân suy nghĩ cẩn thận, với thế lực và thủ đoạn của Nam Dạ Tước, đối phó với ông chủ của Cám Dỗ hẳn là không vấn đề gì.

Lý do quan trọng nhất khiến cô thỏa hiệp với Nam Dạ Tước, chính là vì bản hợp đồng một năm ở Cám Dỗ kia.

“Vậy thì đêm mai, tôi không có tính kiên nhẫn.”

Lời nói của Nam Dạ Tước coi như đã đáp ứng yêu cầu của cô, rất nhẹ nhàng đơn giản, Dung Ân không biết phải nói thêm gì nữa hay cứ như vậy cúp máy, cuối cùng cô thốt ra hai chữ: “Thành giao.”

Thành giao? Giống như trao đổi, mua bán hàng hóa.

“Được, ngày mai gặp.” Không ngờ giọng nói của Nam Dạ Tước lại có chút dịu dàng trầm ấm, như lời nói giữa những đôi tình nhân.

Dung Ân nghe xong, trực tiếp ngắt máy.

Mà bên kia, Nam Dạ Tước vút điện thoại sang bên cạnh, mỉm cười châm biếm.

Ban đầu anh tưởng rằng cô không giống những cô gái khác, thì ra cũng không có gì khác nhau, xem ra, đây lại là một trò chơi rất nhàm chán nữa.

Dung Ân ra khỏi phòng tắm, đúng lúc mẹ đội mưa trở về, cô dừng lại, giả vờ như không có chuyện gì, hỏi: “Mẹ, sao lại ướt hết như vậy, mẹ không mang ô đi ạ?”

“Ừ.” Mẹ Dung đóng cửa lại, sắc mặt hơi mất tự nhiên, túi bóng đen lúc này cũng không còn: “Tự đứng trời đổ mưa.”

“Mẹ.” Mặc dù tâm trạng Dung Ân rất nặng nề, nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười, hai tay ôm vai mẹ, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất có thể, nói: “Từ ngày mai, mẹ không phải đi làm nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, con tìm được việc làm rồi ạ.”

Mẹ Dung cũng không vui vẻ lên như trước đây, Dung Ân biết bà đang lo lắng điều gì: “Lần này là công việc trong một công ty lớn do người quen giới thiệu, hơn nữa, con còn được ký hợp đồng.”

“Thật sao?” Mẹ Dung quay lại cầm tay cô: “Nhưng... phải không làm phiền đến người ta mới được.”

“Mẹ yên tâm đi ạ.” Dung Ân nhớ đến khuôn mặt kiêu ngạo của Nam Dạ Tước, không kiềm chế được thốt lên: “Nếu đắc tội, cũng chỉ là chó cắn chó.”

“Cái gì?” Mẹ Dung tưởng mình nghe nhầm hỏi.

Dung Ân lảng tránh không trả lời, đẩy bà vào phòng tắm: “Mẹ, mẹ tắm trước đi, con lấy quần áo đặt ở cửa cho.”

Mẹ Dung vẫn còn lưỡng lự: “Ôi Ân Ân, hay là mẹ cứ tiếp tục làm việc, chờ con ổn định xong...”

“Mẹ!” Dung Ân lên giọng, ngắt lời bà: “Lần này, mẹ phải nghe lời con.”

Mẹ Dung không nói gì thêm, bị ướt mưa nên bệnh phong thấp của bà lại tái phát, lưng đã không thể đứng thẳng.

Trận mưa này, rả rích không ngừng, buổi sáng bên cửa sổ vẫn còn tiếng mưa rơi tí tách, bầu trời bên ngoài mờ hơi nước, gió lạnh lùa vào phòng, Dung Ân rút đầu chui vào chăn, tiếp tục ngủ.

Không ngủ được, cô cũng không muốn dậy.

Mãi đến buổi trưa, ăn cơm xong, Dung Ân lấy cớ đi ra ngoài mua quần áo, mẹ mới cho cô ra khỏi nhà.

Vì lang thang trên đường, lúc đi vào cửa Cầm Đỗ đã là chạng vạng tối.

Vì vẫn chưa đến giờ, hiện tại Cầm Đỗ im lặng giống như một đứa bé đang ngủ say, Dung Ân tìm được quản lý, nói ra ý định của mình.

“À, hợp đồng ở trong tay ông chủ, ông chủ bảo cô lên tầng ba tìm ông ấy.”

Lòng Dung Ân khê động, dù sao cô cũng không chắc Nam Dạ Tước đã xử lý xong chuyện này chưa, nhưng nghe ngữ điệu của quản lý, dường như mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa.

Đi tới một ngã rẽ, Dung Ân nhìn mọi thứ xung quanh, không thấy một ai, cửa vẫn đóng kín như trước, cô nhìn một lượt, không tìm thấy chuông cửa, đành giơ tay lên gõ.

Gõ hai tiếng, cửa liền mở ra, như là biết trước cô sẽ đến, không một tiếng động mở cửa.

Bên trong vẫn tối đen như mực, Dung Ân xoay người đóng cửa, ngăn lại một chút ánh sáng duy nhất trên hành lang. Trong phòng đang bật điều hòa, những luồng gió mát nhẹ nhàng phả lên mặt Dung Ân, cô cảm thấy lạnh.

Hình như có người đang tắm, Dung Ân nghe thấy tiếng nước chảy qua cánh cửa truyền đến, đánh vào dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Dung Ân thử bước đi mấy bước, đây chắc hẳn là một căn phòng rất rộng, xung quanh cô không hề có một đồ vật nào. Trong lúc Dung Ân bồn chồn lo lắng, tiếng nước ngừng lại. Cửa phòng tắm mở ra, tiếng động rất nhỏ.

“Sao? Cuối cùng vẫn đến đây?” Dựa vào tiếng bước chân Dung Ân phán đoán, anh ta hẳn là đang đi đến gần mình.

“Tôi đến lấy bản hợp đồng một năm kia.” Giọng nói cô lạnh lùng bình thản, có một số việc rất hay vô lý như vậy, rõ ràng hợp đồng đó là cô bị lừa ký, vậy mà bây giờ, để lấy lại nó, cô phải trả giá bằng thân thể của mình.

Người đàn ông kia không nói thêm gì nữa, hơi thở phả đến gần, Dung Ân nắm chặt túi xách, bóng tối là nơi mang đến cảm giác không an toàn nhất. Một lúc lâu sau, đột nhiên có một trận gió lạnh ập đến cùng với đó là giọng nói âm trầm, lạnh như băng của anh ta: “Đây.”

Hợp đồng rơi trên mặt đất, Dung Ân ngồi xổm xuống nhặt lên.

“Dung Ân, cô bình thản tiếp nhận sự giúp đỡ của người đàn ông khác như vậy, cô thật sự cho rằng, người chết sẽ không mở mắt sao?”

14. Chương 14: Đêm Mê Hoặc

Giọng nói xa lạ, xa lạ giống như nơi cấm địa này. Tay Dung Ân dừng lại giữa không trung, toàn thân toát mồ hôi lạnh, ngực cảm thấy khó thở, mặt cô tái nhợt, tràn ngập khiếp sợ, qua một lúc lâu mới run run hỏi: “Anh, anh là ai?”

Người đàn ông kia mặc áo tẩm ngồi ở mép giường, mắt nhìn chăm chăm ly rượu trên tay, trong bóng tối, Dung Ân không nhìn thấy ánh mắt lúc này của anh ta chứa đầy thù hận, lạnh lẽo bao phủ, anh ta nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, đôi mắt thâm thúy lộ rõ nét u ám: “Cút!”

Run rẩy nhặt lấy hợp đồng, Dung Ân đứng lên, hỏi lại một lần nữa: “Anh, rốt cuộc anh là ai?”

Không khí lại rơi vào trầm mặc, loại cảm giác này, khiến Dung Ân nhớ đến thời điểm một năm trước đây, lúc cô lo lắng đứng ngoài cánh cửa quyết định sự sống chết của anh, hi vọng và sợ hãi, mắt cô từ từ đỏ lên.

“Tôi?” Người đàn ông kia cười lạnh: “Tôi chẳng qua là ông chủ bí ẩn của Cám Dỗ.” Câu trả lời không lộ ra một chút manh mối.

“Không, anh sẽ không chỉ có như vậy.” Dung Ân khẳng định, giọng nói vì kích động mà nâng cao.

“Lúc này, khách của cô đang tìm cô đấy.” Người đàn ông kia đặt ly rượu lên bàn, tiếng động lạnh như băng, sau đó anh ta đứng dậy: “Nếu cô không đi, đừng trách tôi đổi ý.”

Ngữ điệu người đàn ông, từ chối rõ ràng.

Mãi đến khi ra khỏi phòng, rời khỏi Cám Dỗ, bước trên đường cái, bị gió lạnh phả vào mặt, Dung Ân tỉnh táo ra một chút.

Trong biển người qua lại, chỉ có mình cô, lạnh lẽo, cô độc.

Lấy điện thoại di động ra định xem giờ lúc này mới phát hiện có hơn mười cuộc gọi nhỡ, còn chưa kịp nhìn kỹ, di động lại rung lên, cô liền nghe máy: “A lô.”

“Cô bé, cô đang thử thách tính kiên nhẫn của tôi sao?” Ngữ khí Nam Dạ Tước không hài lòng: “Hay là muốn đổi ý?”

“Lúc này vào Cám Dỗ, tôi để điện thoại rung.”

“Cô đang ở đâu?”

Dung Ân nhìn xung quanh, nói địa điểm, Nam Dạ Tước không nói thêm câu nào trực tiếp ngắt điện thoại. Dung Ân gọi về ẹ, nói đêm nay cô ngủ nhà bạn, mẹ nghi ngờ hỏi, cô chỉ trả lời qua loa mấy câu, cô mệt mỏi, không đủ sức đi ứng phó.

Dung Ân ngồi xuống chiếc ghế đá bên vệ đường, phía đối diện là một quán cà phê âm nhạc.
Màn đêm, sâu thăm thẳm.

...

Bạn có thực sự quên được mối tình đầu của mình
Nếu có một ngày
Bạn gặp một người có khuôn mặt giống hệt người đó
Là người đó thật sao, còn có thể sao
Đây là vận mệnh khoan dung, hay chỉ là
Một trò đùa khác.....?

...

Ánh mắt lơ đãng của Dung Ân khẽ động, lời bài hát trong quán, khiến lòng người cảm động, hiện nay lại trở thành hoàn cảnh của cô.

...

Chẳng lẽ tình yêu có thể thay đổi?
Nhưng vận mệnh đã không giữ lại người tôi yêu....

...

Những người qua lại trước quán cà phê âm nhạc chỉ trở, hai tay Dung Ân đặt lên cửa kính, trên tấm thủy tinh trong suốt, hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn mờ ảo, bi thương tái nhợt của cô. Trên đường cái, một chiếc xe thể thao cao cấp xuất hiện ở khu phố bình dân, thu hút không ít sự chú ý. Nam Dạ Tước nghiêng người, nhìn cô gái đứng đằng xa, chỉ thấy một thân ảnh ảm đạm.

“Xì xầm, xì xầm ——”

Dung Ân vội vàng lau khô nước mắt, xoay người lại đã thấy Nam Dạ Tước, cô vội đi đến. Lúc lên xe, cảm xúc đã bình ổn lại, Nam Dạ Tước thấy cô khóc đỏ mắt, tâm trạng trở nên khó chịu, đạp mạnh chân ga, rất nhanh, xe đã dừng trước một tòa biệt thự xa hoa lộng lẫy.

Cửa chính tự động mở ra, xe chạy trên đường lát đá màu, đi qua bãi cỏ, vòng qua một bể bơi ngoài trời, gần năm phút sau mới vào đến gara.

“Xuống xe.” Nam Dạ Tước xuống xe trước, Dung Ân cầm lấy túi xách theo sau. Ngôi biệt thự này, hào hoa xa xỉ đến mức cô không thốt nên lời.

Anh đi qua phòng khách rộng gần trăm mét vuông, lên thẳng tầng hai, Dung Ân phải bước nhanh mới theo kịp. Sau khi mở cửa một phòng trên tầng hai, Nam Dạ Tước đi vào, bắt đầu cởi quần áo.

Dung Ân nhìn xung quanh một lượt, phòng ngủ trang trí vô cùng xa hoa cao quý, gam màu lạnh tuy mang đến cảm giác lạnh lẽo, nhưng kết hợp rất hài hòa giữa hai màu đen trắng.

“Cô muốn tắm không?” Nam Dạ Tước bỗng nhiên quay đầu lại, nửa người trên đã để trần. Dáng người đẹp đẽ hoàn hảo lộ ra.

Dung Ân gật đầu, đặt túi xách xuống.

Nam Dạ Tước xoa tay lên tường, bức tường kín mít đột nhiên tách ra, bên trong là một phòng tắm rộng lớn.

“Vào đi.”

“Được.” Dung Ân bước vào phòng tắm, cánh cửa sau lưng không tiếng động đóng lại, đập vào mắt là một bồn tắm mát xa cao cấp rộng lớn. Cô cởi quần áo, gấp gọn để một bên.

Không dùng nước nóng, Dung Ân đứng trong bồn tắm lớn, để nước lạnh xối thẳng vào người, đến mức không mở mắt ra được. Hai tay ôm lấy thân thể, cô ngẩng đầu, để nước lạnh hòa tan những giọt nước mắt nóng bỏng.

Sau lưng, đột nhiên áp vào một vòm ngực ấm áp, Dung Ân mở to mắt, xoay người.

Ngay tức khắc, nụ hôn nóng bỏng ập xuống, ngang ngực tách môi cô, lưỡi anh bá đạo luồn vào trong. Thân thể bất ngờ bị đè ép, Dung Ân không kịp phòng bị, trượt chân ngã về phía sau, lưng dựa lên vách tường. Còn chưa kịp hoàn hồn, Nam Dạ Tước đã áp người đến, một tay ôm lấy eo cô, làm hai thân thể dính chặt vào nhau, tay kia, di chuyển trên người Dung Ân, mang theo tràn ngập dục vọng.

Hai tay khép lại đặt trước ngực anh, Dung Ân không thể đáp lại, quá nặng nề.

Ánh mắt Nam Dạ Tước say mê nhìn Dung Ân trong lòng chăm chăm, đột nhiên anh dừng lại, Dung Ân nhân cơ hội đó hít thở, thân thể lập tức lại bị ôm ra khỏi phòng tắm, đặt lên giường.

Ga giường lạnh lẽo khiến toàn thân cô run rẩy, Nam Dạ Tước không nằm đè lên ngay, mà lấy hai viên thuốc ở đầu giường đưa cho Dung Ân: “Uống đi, tôi không thích mặc áo mưa”

Cũng tốt lấy cho cô một cốc nước.

Dung Ân ngồi dậy, nuốt hai viên thuốc kia xuống bụng.

Nam Dạ Tước đầy hứng thú nhìn cô từ đầu tới chân, không bỏ sót một chỗ nào.

Hai tay Dung Ân nắm chặt ga giường, cũng không che lại.

Nam Dạ Tước vươn tay liền đặt cô ở dưới thân, nụ hôn nóng bỏng lại tấn công một lần nữa, anh cắn cắn cổ Dung Ân. Một tay từ bầu ngực căng tròn, lần xuống giữa hai chân: “Dạng chân ra.”

Dung Ân nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nghe theo, Nam Dạ Tước gạt hai chân cô ra, khoe miệng mỉm cười tao nhã, nhưng lời nói lại rất bì ỏi: “Dung Ân, cô thật không thú vị, chẳng nhẽ cô không biết phản kháng sao? Trò chơi này, quá tẻ nhạt.”

Dung Ân nghe xong, mắt vẫn nhắm nhưng môi khẽ nâng lên, nói: “Tại sao phải phản kháng? mỗi người đều đạt được cái mình muốn, rất bình thường.”

Động tác của Nam Dạ Tước dừng lại, anh chống người lên, mặt lộ ra vẻ chán ghét, dần dần chuyển sang khinh thường.

“Anh không cần làm ra vẻ thế này, một lần, đổi lấy một cơ hội, không công bằng sao?” Hai tay cô ôm lấy tấm lưng rắn chắc của anh, nói thẳng ra, đây không phải là mua bán, mà là trao đổi, Nam Dạ Tước anh có thể kiên trì được bao lâu?

May mắn, ông chủ lớn này, không chỉ có khuôn mặt đẹp, dáng người cũng rất hoàn hảo.

Nam Dạ Tước nhếch mép cười, nụ cười lạnh lùng, khinh bạc nhất. Cô đúng là không giống với những cô gái khác, cô hiểu được, bản thân mình muốn gì, không hề làm bộ, hơn nữa, còn rất thực tế...

Phụ nữ như vậy, mới là thông minh nhất.

Nam Dạ Tước cầm một chân cô, vắt lên hông mình. Dục vọng nóng bỏng đặt ở nơi bí ẩn của Dung Ân, không chút do dự, mạnh mẽ tiến vào.

15. Chương 15: Chiếm Được

Toàn thân Dung Ân căng cứng, cô không dám cử động, ngay cả hô hấp cũng thấy thật khó chịu.

“Động đây tay chân đi chứ, là một người phụ nữ, thật sự tẻ nhạt như vậy sao?” Nam Dạ Tước tức giận đẩy mạnh một cái, Dung Ân mới giật mình định thần lại, đưa hai tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh, thân thể cứng ngắc khẽ động.

Nam Dạ Tước bị động tác vô ý của cô kích thích, trong quá trình không ngừng chiếm đoạt, Dung Ân rất cố gắng phối hợp, nhưng vẫn đau đớn không chịu nổi.

Người ta nói, lần đầu tiên, sau khi trải qua đau đớn sẽ là khoái cảm, nhưng tại sao trên người cô lại chỉ có đau đớn?

Không biết đã qua bao lâu, cô không thể không công nhận, thể lực của người đàn ông này dồi dào một cách đáng sợ.

Một tay Nam Dạ Tước đặt trên ngực Dung Ân, bên tai cô toàn là tiếng thở dốc sau cơn kích tình của anh.

Thân thể Dung Ân mềm nhũn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngờ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

“Nhìn cái gì?” Chiếc lưỡi ẩm ướt, nóng bỏng của Nam Dạ Tước lướt qua vành tai cô, thanh âm sau cơn khoái cảm đã trở lên khàn đục.

Dung Ân thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu, tránh ánh nhìn từ đôi mắt đen sâu thẳm của anh: “Lúc nào thì tôi có thể đi làm?”

Nam Dạ Tước chống tay, hơi nghiêng người: “Vội vàng muốn nhận thù lao như vậy?”

“Anh đã chiếm được thân thể của tôi.”

Nam Dạ Tước đột ngột xoay người lại, ngồi kẹp trên eo Dung Ân: “Người đã chiếm được, nhưng có điều, hôm qua, là cô nói sẽ ngủ với tôi một đêm, tôi đã từng nói, cho cô một cơ hội, điều kiện là thân thể của cô sao?”

“Anh...” Dung Ân nhú mào, hơi chống người lên, mái tóc dài xõa xuống: “Anh có ý gì?”

“Tôi chỉ muốn dạy cho cô một bài học, lần sau, đừng để bị lỗ vốn khi trao đổi.” Khóe mắt Nam Dạ Tước đầy ý cười trêu chọc, đôi môi mỏng xấu xa khẽ nâng lên, mang theo sự phóng dăng, tà ác đến cực điểm.

“Nam Dạ Tước!” Dung Ân giơ tay phải lên, ở khoảng cách gần vùng mạnh về phía trước.

Cổ tay chợt đau nhói, tay đã bị Nam Dạ Tước nắm chặt, đưa đến bên môi. Đôi môi mỏng khẽ mở, Nam Dạ Tước ngậm lấy một ngón tay cô, đầu lưỡi thuần thực quần quanh, theo ngón tay, đi vào lòng bàn tay.

Dung Ân giật mạnh tay lại: “Nếu không trao đổi nữa, tôi phải về.”

Nam Dạ Tước cười khẽ, đề cô trở lại giường: “Vội cái gì? Yên tâm, ngày mai cô đến công ty với tôi, chỉ có điều, đêm nay hãy thỏa mãn tôi trước đã.”

Quá Trần trụi! Yêu cầu thật trắng trợn, lời nói nóng bỏng khiêu gợi, rõ ràng rất bài xích, nhưng cô vẫn phải cố gắng hết sức để phối hợp.

Nam Dạ Tước vòng tay ra sau đầu Dung Ân, luồn tay vào mái tóc dày, khẽ kéo nhẹ ra sau: “Về sau, nếu có chuyện gì thì đến tìm tôi, chúng ta, một lần trao đổi, lên giường một đêm, thế nào?”

Dung Ân nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Nam Dạ Tước, mỉm cười vẻ trong sáng: “Được.” Hai tay Nam Dạ Tước đặt bên hông cô, anh nhìn rõ, trong mắt Dung Ân không hề có ý cười, cô gái này, đóng kịch rất giỏi.

Sau đó, Nam Dạ Tước kéo mạnh hai chân cô, đem vốn rất yên tĩnh, nay chỉ còn âm thanh của dục vọng.

Qua mấy lần cao trào, lúc mãnh liệt, lúc nhẹ nhàng, lúc kết hợp lúc tách ra, chỉ sau khi Nam Dạ Tước mệt mỏi ngủ say, Dung Ân mới nhích người bước xuống giường, sờ soạn đến trước cửa sổ.

Bên ngoài, bầu trời sao sáng lấp lánh, cách đó không xa, đèn đường nổi thành một dải, dường như kéo dài vô tận, cô cuộn người ngồi bên cửa sổ, hai tay bó gối. Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên thân hình duyên dáng trắng nõn của Dung Ân, khiến thân thể cô như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng thanh cao thuần khiết,

mái tóc dài rủ xuống che khuất bộ ngực như ẩn như hiện, Dung Ân nghiêng đầu, thần thờ nhìn xuống bề bơi lạnh lẽo màu xanh, trong mắt, tràn ngập u buồn.

Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm bóng lưng trần nhẵn mịn của cô, toàn thân Dung Ân luôn tồn tại một loại khí chất khiến người khác không thể nắm bắt được.

Trong phòng, dư vị tình dục chưa kịp tán đi nhanh chóng bị khói thuốc che giấu.

Lúc Dung Ân quay đầu lại, Nam Dạ Tước đã ngồi ở bên cạnh, anh vươn tay kéo cô ngã vào vòm ngực trần gọi cảm của mình, cúi đầu phủ môi lên, đem khói thuốc truyền vào trong miệng cô.

Dung Ân cau mày, nhưng không đẩy ra, đêm nay cô sẽ ngoan ngoãn thuận theo.

Răng môi quắn quýt, ám muội lan tràn, Nam Dạ Tước khê cắn đầu lưỡi Dung Ân, hung hăng khuấy đảo khoang miệng cô, đầu ngón tay anh mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, một đêm mê say.

Da dẻ mịn màng, đường cong tuyệt đẹp.

Mặt trời ló rạng, Dung Ân nằm trên giường lớn có hai màu đen trắng đan xen, Nam Dạ Tước lười biếng dựa vào lưng cô. Vừa mở mắt, cô đã cảm thấy toàn thân đau nhức, quay đầu lại, đập ngay vào mắt là khuôn mặt tuần tú của anh gần trong gang tấc, Dung Ân cau mày, tướng ngủ của người đàn ông này thật xấu.

Cô dịch người, Nam Dạ Tước thuận thế kéo Dung Ân vào lòng, tay ôm chặt eo cô, vừa định làm động tác tiếp theo, đã cảm thấy Dung Ân không biết điều lui về phía sau: “Tước thiếu gia, một đêm phục vụ, đã hết giờ.”

Nam Dạ Tước giật mình, sắc mặt tối sầm, bất ngờ dùng sức bóp thật mạnh cánh tay Dung Ân, cô đau đến mức suýt nhảy cẫng lên, lúc này anh mới vừa lòng mỉm cười, thuận tay cầm lấy di động ở đầu giường lên xem: “Trước hết cô đi tắm rửa và ăn sáng, sau đó đi cùng tôi đến công ty.”

Dung Ân kéo chăn trên giường quăn vào người che thân thể lại, vừa đi được hai bước, cô quay đầu nhìn về phía khoảng trống trên giường. Ga trải giường màu trắng, không hề có vết máu như cô dự đoán, Nam Dạ Tước theo tầm mắt của Dung Ân nhìn đến bên cạnh người, sau khi phát hiện ra chuyện này, ánh mắt anh trở nên âm trầm, Dung Ân kéo chăn xuống đến đầu gối, sắc mặt không giấu nổi kinh ngạc: “Tôi...”

“Tôi chỉ cho cô hai mươi phút.” Nghe giọng nói, không thể phân biệt được anh có đang tức giận hay không, ánh mắt anh nhìn chằm chằm đôi chân trắng nõn của Dung Ân.

Cô hơi mất tự nhiên kéo chặt chăn, đi về phía phòng tắm, có lẽ, Nam Dạ Tước chỉ muốn đạt được, có phải lần đầu tiên hay không, anh cũng không quan tâm. Trong phòng tắm, rất may, đồ dùng đã được chuẩn bị đầy đủ, mà Nam Dạ Tước cũng ngay lúc này bước vào, không coi ai ra gì bắt đầu tắm rửa.

Nước lạnh bắn tung tóe, mặt Dung Ân cũng bị dính một chút, hình ảnh trong phòng tắm vô cùng khiêu gợi. Bốc một chiếc bàn chải đánh răng mới, cô xả nước rửa mặt mũi. Nam Dạ Tước tắm nước lạnh xong đi ra ngoài ngay, Dung Ân nghe ngóng bên ngoài một lúc lâu, thấy không có động tĩnh gì nữa mới bỏ chăn ra tắm rửa.

Mới tắm được một nửa, lại thấy anh ăn mặc chỉnh tề bước vào, mặc dù đã trải qua một đêm kích tình, nhưng cô vẫn thấy không thoải mái. Mà Nam Dạ Tước, vừa rửa mặt, vừa nhìn chằm chằm Dung Ân từ trên xuống dưới qua gương, ánh mắt không hề che giấu.

Đúng là quá háo sắc!

Dung Ân tắm xong, lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn ở bên cạnh, từng cái từng cái mặc vào.

Xuống tầng một, ăn sáng xong, Dung Ân theo sau Nam Dạ Tước lên xe.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã hai lần ngồi trên chiếc xe thể thao cao cấp nhất trong mắt người đời, cảm giác so với xe bus chẳng qua tốt hơn một chút. Không phải chen chúc, tự do về thời gian.

Xe vững vàng dừng lại trước cửa Nghiêm Tước. Dung Ân theo phản xạ ngẩng đầu lên, tòa nhà cao chọc trời xuyên qua đám mây, khiến người nhìn phải hoa mắt. Đi theo sau Nam Dạ Tước, Dung Ân phát hiện,

người đàn ông này, ngoại trừ sinh hoạt cá nhân hơi lộn xộn một chút, trên phương diện công việc, năng lực của anh chắc chắn không thể coi thường.

Sau khi bước vào, chỉ cần nhìn thấy sự bảo vệ nghiêm ngặt của công ty là có thể nhận ra.

Vào thang máy chuyên dụng, ngay khi cửa vừa đóng lại, Dung Ân đã soi mình trên đó, cô nâng tay nhẹ nhàng vén lại tóc. Nam Dạ Tước dựa lưng vào tường, nhìn về phía trước, đúng lúc nhìn thấy cô lo lắng, rụt hai vai hít sâu một hơi.

Lúc lên giường với anh, cũng không thấy cô căng thẳng như vậy.

Nam Dạ Tước cúi người, một đôi tay dài từ đằng sau vòng đến, vừa vặn đặt ở eo Dung Ân, sau đó, hai tay ngang nhiên đan vào nhau đặt ở bụng cô, dịch lên vài phân, mỗi tay một bên, phủ lên ngực cô.

Dung Ân cúi xuống nhìn hai tay Nam Dạ Tước, rồi quay đầu, ở khoảng cách gần như vậy, hai chóp mũi chạm phải nhau.

“Hồi hộp vậy sao? Đến áo lót cũng mặc lệch.” Nói xong, làm như đó là sự thật, kéo áo lót của cô xuống một chút, ngón tay tiện thể lợi dụng.

16. Chương 16: Mấy Lần Đầu Tiên

“Dinh –” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Nam Dạ Tước quần áo chỉnh tề bước ra ngoài.

Hai người dừng lại trước cửa văn phòng tổng giám đốc, nữ thư ký xinh đẹp ngồi trước bàn làm việc ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc nhìn Dung Ân, rồi quay sang phía Nam Dạ Tước, trong tức tặc ánh mắt đã trở lên rạng rỡ: “Tổng giám đốc.”

Giọng nói ngọt ngào, đáng người quyến rũ của cô ta trong bộ trang phục công sở, càng khiến người khác phải liên tưởng.

“My, sắp xếp cho cô ấy một công việc.” Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân: “Cô muốn làm ở bộ phận nào?”

“Tôi muốn làm ở bộ phận thiết kế.”

Nam Dạ Tước gật đầu, My thấy thế vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Tổng giám đốc, những tình anh ở bộ phận thiết kế đều là những nhân tài, phải trải qua nhiều vòng thi tuyển lựa chọn của công ty, cô gái này...” Ngữ khí ngoài nghi ngờ còn có một chút coi thường.

“Yêu cầu của công ty là muốn tuyển dụng những người tài giỏi, bằng cấp của tôi đã thể hiện năng lực của tôi, cho dù không thông qua thi tuyển và phỏng vấn, cũng không thể khẳng định là tôi không đủ tiêu chuẩn chứ?” Dung Ân đối diện với nữ thư ký, vì mí mắt trang điểm quá nhiều nhũ màu vàng, nên khi cô ta tức giận chúng trở nên long lánh.

Đôi mắt nhìn cứ như hai quả chuối.

“Tổng giám đốc...” Giọng nói ngọt lịm kéo dài, có thể khiến người nghe phát ngáy.

Từ đôi mắt của nữ thư ký, Dung Ân lia mắt xuống dưới, trên làn da trắng trẻo, bộ ngực phập phồng như ẩn như hiện kích thích trí tưởng tượng của người nhìn. Lúc quay đầu lại, người đàn ông ở bên cạnh đã đi vào văn phòng từ lúc nào.

Đan My tức giận dậm chân, mặc dù đã đi đôi giày cao gót mười phân, nhưng cô ta vẫn thấp hơn Dung Ân một chút.

“Đi thôi.” Không cam lòng đi trước dẫn đường, đột nhiên cô ta xoay người, dừng chân: “Dấu hôn trên cổ cũng không giấu đi, cô tự hào quá nhỉ?!”

Dung Ân soi mình lên tấm kính bằng thủy tinh bên cạnh, đúng là nhìn thấy vết đỏ thật, cô lấy miếng băng cá nhân trong người ra, bóc rồi dán lên.

“Hừ, quả nhiên rất thuần thực!” Đan Mỵ bước lại gần, mỉm cười châm biếm.

Dung Ân ần ần mấy cái lên miếng băng, xuyên qua tấm thủy tinh nhìn cô ta nói: “Chỉ sợ có người muốn cũng không được.”

Nụ cười lập tức cứng đờ, Đan Mỵ xoay người, dẫm mạnh chân đi về phía trước. Dung Ân theo sau cô ta, đến nơi làm việc, từ rất xa đã nhìn thấy ba chữ “Phòng thiết kế.”

Bố trí ở bên trong cũng giống như các văn phòng phổ biến khác, bàn làm việc có vách ngăn hình chữ thập, mỗi người ngồi một ô, ai cũng đang cúi đầu chăm chú, tiếng gõ bàn phím phát ra lạch lạch.

“E hèm...” Đan Mỵ nắm tay lại, che miệng ho khan mấy tiếng, đúng như mong đợi, toàn bộ người trong văn phòng đều chú ý, ngẩng đầu lên.

“Từ hôm nay, phòng thiết kế có thêm một nhân viên mới, đúng rồi, cô tên là gì?” Đan Mỵ quay đầu nhìn Dung Ân.

“Tôi tên là Dung Ân.”

“Trưởng phòng Hạ, cô ấy là do tổng giám đốc đích thân đưa đến đây...” Thanh âm ẻo ọt kéo dài, ánh mắt mờ ám, cố ý nhấn mạnh thân phận đi cửa sau của Dung Ân.

Đúng lúc cô gái từ văn phòng bước ra, đối diện với Dung Ân, vươn cánh tay phải trắng nõn:

“Xin chào, tôi tên là Hạ Phi Vũ.” Giới thiệu đơn giản, chuyên nghiệp.

“Xin chào.” Dung Ân bắt tay, Hạ Phi Vũ chỉ một vị trí gần cửa sổ nói: “Chỗ ngồi của cô ở trong kia.”

Sau đó, không hề dừng lại đi thẳng vào văn phòng của mình.

Mãi đến khi tiếng giày cao gót của Đan Mỵ biến mất ở cuối hành lang, mọi người mới ngẩng đầu lên bàn tán.

“Nhìn eo của thư ký Đan lúc xoay người xem, ngày nào cũng đi giày cao gót như vậy, cô ấy không sợ bị ngã sao...”

“Mọi người ơi, tôi bảo này! Hôm qua tôi lại thấy tổng giám đốc và trưởng phòng Hạ ở trong thang máy...”

Giọng nói càng lúc càng khê, mấy người ăn ý với nhau, cùng chụm đầu lại: “Rồi sao nữa?”

“Sau đó... Hết rồi, đó là thang máy chuyên dụng, tôi không thể theo vào được, nên không nhìn thấy gì nữa.”

“Xí!” Mọi người kêu lên, ngồi trở lại vị trí của mình: “Thật đấy, giữa bọn họ chắc chắn có gì đó.”

Dung Ân im lặng ngồi ở góc phòng, dựa vào lời bàn tán của mọi người, cô đoán mối quan hệ giữa Nam Dạ Tước và Hạ Phi Vũ chắc hẳn không bình thường, Dung Ân dọn dẹp bàn làm việc, chợt cảm thấy bụng dưới đau nhói, ngay sau đó, cô cảm thấy một dòng chất lỏng ấm áp từ trong cơ thể chảy ra.

Đầu tiên Dung Ân tưởng mình đến kỳ kinh nguyệt, nhưng nghĩ lại, cô mới hết cách đây một tuần, Dung Ân khó chịu ngồi trên ghế, cảm giác đau đớn này không hề xa lạ, đêm qua, thời điểm Nam Dạ Tước tiến vào, đau đớn giống hệt lúc này.

Trang phục trên người sáng màu, nếu cứ tiếp tục ngồi như thế này, chắc chắn sẽ bị mọi người nhìn thấy...

Dung Ân cầm lấy túi xách đứng dậy, bụng dưới lại nhói đau, cô chụm chân, khép nép đi ra giữa văn phòng: “Tôi xin lỗi, tôi muốn xin nghỉ.”

Mấy người phụ nữ đang xúm lại nói chuyện, một người trong số đó bực mình ngẩng đầu lên gắt: “Nếu cô muốn xin nghỉ thì đi tìm trưởng phòng Hạ, nói với chúng tôi có tác dụng gì?”

Dung Ân nhìn hướng văn phòng của Hạ Phi Vũ, đúng lúc này, một cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh như quả táo lên tiếng: “Muốn chết sao, trưởng phòng Hạ đang họp, bây giờ chị bảo cô ấy đi vào, không phải là muốn bị hòng súng nhắm vào đầu sao?”

Dung Ân không biết làm thế nào, cô gái kia tốt bụng đề nghị: “Dù sao hôm nay mới là ngày đầu tiên đi làm, nếu cô thực sự có việc gấp thì cứ về trước đi, chờ trưởng phòng Hạ họp xong, tôi sẽ xin phép cho.”

“Cảm ơn cô.” Dung Ân biết ơn cúi đầu, không nói thêm gì nữa, mỉm cười với cô gái kia rồi đi ra ngoài.

Nhưng, người vẫn chưa ra khỏi cửa, tiếng xì xào bàn tán đã nổi lên âm ỹ.

“Lý Hủy, cô bị ám đầu à, tự nhiên mua việc vào người?”

“Có chuyện gì, cô ấy có việc gấp mà!”

“Cô nghe không hiểu ý tứ của thư ký Đan sao, cô ta được tổng giám đốc đích thân đưa đến, chẳng nhẽ còn không phải vì đã lên giường rồi sao, dạng phụ nữ như vậy, vào đây chỉ là cái bình hoa, chiếm một chỗ ở đây thôi, cô ta muốn kiếm tiền, phải giống như chúng ta ngày làm tám tiếng ư...”

Dung Ân dựa lưng vào vách tường, vùng ả ướt dưới thân đã sắp thấm ra quần áo, lúc đi đường cô đã cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, đau đớn càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Xuyên qua lớp cửa kính bằng thủy tinh, Dung Ân nhìn vào trong văn phòng, một đám phụ nữ đang tụ tập lại với nhau, làm như họ chà đạp người khác, thì có thể nâng cao chính mình.

Ra khỏi Nghiêm Tước, Dung Ân đón xe taxi đi thẳng đến bệnh viện, tình trạng như thế này, cô không thể để mẹ nhìn thấy.

Nằm trên giường bệnh Dung Ân nhìn từng giọt từng, giọt chất lỏng chảy vào trong cơ thể, cảm giác đau đớn đã giảm đi rất nhiều, máu cũng từ từ ngừng chảy.

Màng trinh bị xé rách, bởi vì dùng lực quá mạnh, khiến bên trong bị xuất huyết. Dung Ân nhắm mắt lại, đúng là chuyện gì cũng có thể xảy đến với mình, không ngờ, qua một buổi tối mới chảy máu nhiều như vậy.

Y tá đến gần xem tốc độ truyền nước, thấy sắc mặt cô tái nhợt, thì điều chỉnh chậm lại: “Không có ai ở đây với cô à?”

Dung Ân lắc đầu.

“Lần đầu tiên mà mãnh liệt như vậy, đúng là đàn ông chỉ nghĩ đến cảm giác thoải mái của mình, chờ truyền nước xong, cô về nhà cố gắng nghỉ ngơi cho tốt...” Cô y tá trẻ tuổi giận dữ, không có coi thường, khiến Dung Ân cảm thấy ảm áp trong lòng.

“Cảm ơn cô.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên lạnh lạnh giống như thúc giục, Dung Ân cầm lên nghe: “Mẹ.”

“Nơi làm việc rất tốt, công việc cũng nhẹ nhàng, đồng nghiệp đối xử với con rất hòa đồng, mẹ, mẹ không cần lo lắng, sau khi hết giờ làm con sẽ về nhà...” Đối với mẹ, đây đã không phải lần đầu tiên cô nói dối, trong điện thoại, giọng nói của mẹ vẫn ảm áp thân thiết như trước, Dung Ân trở mình, mùi thuốc tiêu độc khử trùng nồng nặc khiến hai mắt cô đỏ ửng, có cảm giác xúc động muốn khóc: “Mẹ, con phải làm việc, con tắt máy đây.”

Vội vàng ngắt máy, cả người cô chui vào trong chăn, chỉ chừa ra cánh tay truyền nước ở bên ngoài.

Một mình đi ra khỏi bệnh viện, quần áo trên người tất nhiên không thể mặc về nhà, cô vào một cửa hàng, tùy tiện chọn một bộ quần áo để thay, lúc về đến nhà trời đã chạng vạng tối.

Trong khu dân cư, đèn đường lờ mờ, Dung Ân dọc theo đường lát xi măng đi về phía hành lang khu nhà ở. Vừa ngẩng đầu lên, từ xa, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đang dựa người vào thân xe, tay phải xoay điện thoại di động, ánh mắt sâu thẳm nhìn hướng Dung Ân.

Bị anh nhìn chằm chằm, Dung Ân cảm thấy bước chân thật nặng nề, thân thể vẫn còn mệt mỏi, lúc này, cô chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật sâu.

“Ngày đầu tiên đi làm, đã chơi trò mất tích?” Người Nam Dạ Tước nghiêng về phía trước.

“Tôi có việc gấp.”

“Gọi cho cô tại sao không nghe điện thoại?” Dường như Nam Dạ Tước đã mất hết kiên nhẫn, đây không phải lần đầu tiên cô không nghe điện thoại của anh.

“Tôi để rung.” Lúc ở bệnh viện, cô lo mẹ lại gọi đến, mà cô mệt mỏi chỉ sợ không có sức để ứng phó.

“Lên xe.”

Dung Ân ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Đi đâu?”

Nam Dạ Tước đã mở cửa xe, nhướn mày nhìn cô: “Cám Dỗ”

“Tôi không muốn đi.” Theo bản năng Dung Ân bảu xích, lấy túi xách che trước người, hai tay nắm thật chặt, giống như Cám Dỗ là một nơi ác mộng đối với cô.

Nam Dạ Tước gác tay phải lên cửa xe, thân hình cao lớn che khuất ngọn đèn trước mặt Dung Ân: “Tại sao phải sợ hãi như vậy, hay là, cô sợ đến đó sẽ gặp lại khách bao trước đây của cô, khiến cô không thể đối mặt”

“Tôi không có khách bao.”

“Thật sao?” Nam Dạ Tước cười nhạt, ý tứ sâu xa.

“Để lần sau đi, bây giờ tôi muốn về nghỉ ngơi.” Dung Ân nói xong, quay người rời đi.

“Này.” Nam Dạ Tước ở phía sau khẽ gọi, anh nhìn chằm chằm bóng lưng gầy yếu của cô, ánh mắt thâm thúy trở nên âm trầm: “Ai đã mua đêm đầu tiên của cô?”

Tiếng bước chân im bật, sắc mặt Dung Ân cứng ngắc, thì ra anh không phải là không quan tâm, mà là để tính sổ sau, xoay người lại, cô cố gắng khiến ình đối mặt một cách thản nhiên, dùng ngữ điệu bình thản trả lời:

“Lần đầu tiên của tôi, là cho anh.”

“Ha ha ha ——”

Kết quả nhận được là tiếng cười lạnh coi thường của người đàn ông: “Dạng phụ nữ như cô, rốt cuộc có mấy lần đầu tiên?”

17. Chương 17: Lướt Qua

Dung Ân sụp mắt xuống, cô đã nói sự thật, Nam Dạ Tước tin hay không là chuyện của anh, cô không quan tâm, mặc dù là trao đổi, nhưng, bắt đầu từ khoảnh khắc cô nằm lên giường của anh, thân phận của hai người đã không thể tồn tại sự ngang hàng được nữa. Ở trong mắt Nam Dạ Tước, cô chỉ là một cô gái anh dùng tiền để chơi đùa, một người chỉ xứng đặt ở dưới thân.

“Tôi đã từng hi vọng, tự mình có thể quyết định được lần đầu tiên của bản thân.” Giọng Dung Ân đầy châm biếm, cô không biết đó là đối với chính cô, hay là đối với Nam Dạ Tước.

Châm một điếu thuốc, khói trắng lượn lờ, quanh quẩn bên đầu ngón tay, Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm bóng dáng cô, đôi mắt từ từ híp lại.

Trong người Dung Ân khó chịu, không muốn tốn thời gian với anh, cô đi trước, nhưng mới đi được hai bước, eo đã bị ôm mạnh lấy, bước chân lão đảo, rồi bị Nam Dạ Tước nhét vào trong xe.

“Anh làm gì vậy?”

Xe đã khởi động, sắc mặt Nam Dạ Tước lạnh lùng, làm ra vẻ xấu xa nhìn Dung Ân: “Trước đây, cô không nên để cho tôi biết địa chỉ nhà mình.”

Cô né tránh ánh mắt anh, tựa mặt vào cửa kính lạnh như băng, chuyện Nam Dạ Tước muốn biết, cho dù cô không nói, anh cũng có biện pháp để tìm được.

“Tại sao không phản kháng?”

“Phản kháng không có tác dụng thì chỉ phí sức.”

Nam Dạ Tước nghe cô nói, tâm trạng tốt lên rất nhiều, khuôn mặt đẹp trai cũng trở nên mềm mại hơn: “Phụ nữ, nên như vậy.”

Xuyên qua cửa sổ xe, Dung Ân nhìn ra bên ngoài, không hề để ý đến lời nói của Nam Dạ Tước, nếu anh muốn cô ngoan ngoãn, cô sẽ giả vờ nghe lời, chỉ mong người đàn ông này, nhanh chóng khỏi cuộc sống của cô.

Ở cửa Cầm Đỗ, ánh đèn rực rỡ, Dung Ân theo sát phía sau Nam Dạ Tước, lúc vào đến bên trong, toàn bộ không khí nơi đây đã bắt đầu đến cao trào, trên sàn nhảy, các cô gái đã sớm phô bày các tư thế khiêu gợi, không hề kiêng kị.

Phòng bar hạng nhất, anh sớm đã đặt chỗ, vừa mở cửa bước vào, đã có mấy người đàn ông cao lớn nhiệt tình chào đón: “Tước thiếu, anh đến muộn.”

Nam Dạ Tước tự nhiên khoác tay lên vai Dung Ân: “Đi đón một cô gái.”

Theo lời nói của anh, tất cả ánh mắt cùng lúc dồn về phía Dung Ân, trong đó một người ngồi trên sofa ở bên phải lên tiếng đầu tiên: “Tước thiếu, anh lại đổi bạn gái? Nhưng tại sao khuôn mặt này tôi nhìn có chút quen mắt?”

Dung Ân đi theo Nam Dạ Tước ngồi vào ghế sofa ở giữa, nhân cơ hội đó, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa nói chuyện, dường như không có một chút ấn tượng.

“Trước đây cô ấy làm việc ở nơi này, tất nhiên là quen mặt.” Nam Dạ Tước trả lời thẳng thắn.

Người đàn ông kia nghe anh nói xong, sắc mặt lập tức trở nên xấu hổ, dù sao hiện nay cô cũng là người phụ nữ của Nam Dạ Tước, đối với kiểu nói chuyện như vậy, Dung Ân đã sớm quen thuộc, đang định không để ý, một khuôn mặt đẹp trai đã sáp lại, ánh mắt xấu xa nhìn cô hỏi: “Trước đây anh ta từng chọn cô sao?”

Người đàn ông ngồi ở sofa bên phải mặt đã trắng bệch, cắt không còn giọt máu, Dung Ân thấy Nam Dạ Tước biết rõ còn cố hỏi, trong lời nói không câu nào là không khiến cô nhục nhã, cô nhìn người đàn ông ngồi ở phía đối diện kia, dường như đang nhớ lại gì đó, có lẽ anh ta đã từng đến đây với Nam Dạ Tước một lần: “A, tôi nhớ ra rồi, anh ta đã từng chọn tôi.”

Sắc mặt người đàn ông kia đen xì, chỉ hận trên mặt không thể viết “oan uổng quá”.

Nam Dạ Tước ngừng cười, anh biết Dung Ân cố ý nói như vậy, vẻ mặt dừng đứng, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

“Nếu vậy, hôm nay chọn cô ấy nữa đi.” Nam Dạ Tước túm tay Dung Ân, đẩy cô về phía người đàn ông đối diện: “Thân thể đã rời khỏi Cầm Đỗ, trong lòng có phải rất nhớ đến trước đây hay không?”

Dung Ân giữ thăng bằng rồi cố ý ngồi cách xa người đàn ông kia một khoảng. Đối phương cũng là tránh không kịp, ở trong lòng thầm mắng chính mình, tự dừng lại lắng lời để chuốc họa vào thân, để thù hằn thuốc súng bây giờ đổ lên đầu.

Mấy người bạn ngồi bên cạnh rất thức thời, lên tiếng giải vây: “Này, lại đây rót rượu.”

Nhân cơ hội đó, Dung Ân trốn vào một góc trên sofa, không quan tâm đến lời nói của Nam Dạ Tước, cô gái phục vụ đang quỳ tiến lên rót rượu, tiếng những viên đá va vào nhau lạnh lẽo, cổ tay thuần thục lắc, trên thực tế phải giữ chặt cái cốc, lại vì một chút không cẩn thận, khiến hỗn hợp rượu và nước trà, đổ hết lên quần Nam Dạ Tước.

“Á ——” Nữ phục vụ vội vàng lấy khăn giấy, lau lung tung một lượt trên quần anh.

Vừa ngẩng đầu, Dung Ân đã cảm thấy cô gái có chút quen quen, Candy tay chân luống cuống, lúc này cô ta chỉ mãi nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước, không ngờ lại bị sẩy tay.

“Tôi xin lỗi Tước thiếu, tôi xin lỗi...”

Giọng nói ngọt tới phát ngấy, lúc Candy nhớ lại đêm hôm đó của bọn họ, mặt hơi đỏ, thậm chí còn có chút chờ mong.

Nam Dạ Tước hơi cúi người, phẩy nhẹ ống quần, vẻ mặt không hài lòng: “Nhân viên phục vụ ở Cầm Đỗ, ngay cả những điều cơ bản nhất cũng không được huấn luyện sao?”

“Tước thiếu.” Khuôn mặt Candy dưới ánh đèn nhìn có vẻ hèn mọn: “Anh không nhớ tôi sao?”

Người từng có vô số phụ nữ như Tước thiếu gia, làm sao có thể nhớ nổi cô ta. Dung Ân vòng tay ôm lấy cơ thể, nhiệt độ trong phòng bar lúc nào cũng để ở mức rất thấp, khiến người ta luôn cảm thấy lạnh lẽo.

Tư thế quỳ vốn đã thể hiện sự không ngang hàng.

Nam Dạ Tước cầm ly rượu lên, động tác tao nhã nhấp một ngụm, neho đôi mắt hẹp dài, mặc dù từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng đối với những người đã từng lên giường với mình, anh không thể không nhớ.

Quan trọng là, anh không muốn nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt Candy, một lần trao đổi đã xong, tiền cũng nhận từ lâu, cô ta nên biết không thể tiếp tục quấy rầy anh.

“Nếu không muốn phục vụ tiếp thì đổi người khác ngay.” Nam Dạ Tước buông ly rượu, dựa người vào sofa.

Quản lý luôn xuất hiện rất đúng lúc, dẫn theo mấy cô phục vụ xinh đẹp có dáng người vô cùng quyến rũ.

Candy cảm thấy tủi nhục, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục rót rượu, Dung Ân trốn ở một góc, cô hoàn toàn tách biệt với không khí nơi đây.

“Tước thiếu gia, chúng ta hát đi.” Bàn tay cô gái khéo léo trườn lên cổ Nam Dạ Tước, dùng bộ ngực ma sát vào cánh tay anh khiêu khích.

Mấy người đàn ông ngồi bên cạnh, đã sớm không thể kiềm chế, hôn hít rồi sờ soạng một cách dâm loạn. Âm thanh khêu gợi của dục vọng, từng chút từng chút đập vào tai Dung Ân, khiến cô không thể ngồi yên.

“Ân Ân?”

Một tiếng gọi thân mật quen thuộc đột ngột vang lên, khiến Dung Ân giật mình quay đầu lại, ánh mắt mơ màng nhìn qua làn khói đang lượn lờ trong phòng bar, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt của Nam Dạ Tước đang nhìn mình. Chẳng lẽ, là cô nghe nhầm ư?

“Ân Ân.” Anh lại lên tiếng, Dung Ân mới nhận ra, người gọi mình đúng là Nam Dạ Tước.

“Có chuyện gì?”

Nam Dạ Tước lại không tiếp tục nói với cô, mà quay sang ôm lấy mỹ nữ ở bên cạnh, hướng đến người đang cúi đầu Candy nói: “Mở nhạc lên, Ân Ân, em hát đi.”

Ngữ điệu vô cùng thân thiết, nhưng hàm ý ra lệnh trong đó rất rõ ràng.

Dung Ân cũng muốn cách thật xa Nam Dạ Tước, nên không phản đối đi theo Candy, khi cô cầm được micro, khúc nhạc dạo đã vang lên, là bài hát mà cô quen thuộc “Từ lúc bắt đầu đến nay.”

Tay bắt giắc nắm chặt, Dung Ân đứng trước mặt mọi người, nhưng trong mắt không nhìn thấy cái gì.

Thanh âm bi thương khiến người khác phải đau lòng, động tác uống rượu của Nam Dạ Tước chậm lại, hai mắt chăm chú ngắm nghía khuôn mặt nhìn nghiêng của Dung Ân, lúc này cô đang hoàn toàn chìm đắm trong bài hát, mang theo một loại tình cảm không nói nên lời, giọng hát chậm rãi, không khí ồn ào náo nhiệt trong phòng bar dần im ắng, ánh mắt Dung Ân tĩnh lặng, nhưng khi lướt qua hướng cửa, cô đột ngột há miệng ngừng hát, khiến khoảnh khắc tốt đẹp này bị phá vỡ.

Tại khe hở của cánh cửa khép hờ, một người đàn ông cao lớn vừa thoáng qua, đi sau là hai người vệ sĩ mặc trang phục màu đen, lúc đi qua phòng bar hạng nhất, anh ta dường như hơi ngoái đầu, chỉ cần một giây phút như vậy, cũng đủ khiến Dung Ân hoảng loạn! Micro trong tay rơi xuống...

Âm ——

Thanh âm chói tai vang lên, cộng với hiệu quả phóng đại của nó, tiếng động trở nên đinh tai nhức óc.

18. Chương 18: Ảnh Chụp

Nam Dạ Tước nheo mắt lại, đang định nổi giận thì đã thấy Dung Ân đẩy mạnh Candy chắn phía trước, lao đảo chạy ra ngoài. Trên hành lang, thân ảnh vừa rồi đã biến mất từ lâu, nhưng đôi mắt đỏ, cả đời này cô cũng không bao giờ quên.

Dung Ân thất thần đứng trên hành lang, những người qua lại nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ, chột cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, đưa tay lên sờ, thì ra là nước mắt cô đang lăn dài.

Chẳng lẽ, cô đã nhìn nhầm, cô đã nhận sai người ư?

Nếu thật sự là anh, tại sao sau khi nhìn thấy cô, còn có thể thoải mái xoay người như vậy? Dung Ân, nếu đúng là Diêm Việt, anh đã từng nói, cả đời này anh cũng không buông tay.

Trong sàn nhảy, vũ điệu cuồng nhiệt khiến người ta điên cuồng, trên mặt mọi người bắt đầu xuất hiện sự hưng phấn muốn được phóng thích, hoàn toàn đem sự bi thương nhỏ nhoi kia che dấu.

Rất lâu sau, Dung Ân mới thu lại vẻ mặt thất thần của mình, ánh mắt đỏ hoe, quay đầu đi, cách đó không xa là khuôn mặt âm trầm của Nam Dạ Tước.

Anh dựa vào vách tường, trên tay đang cầm một điều thuốc.

Nam Dạ Tước đứng thẳng người lên, ném đầu thuốc đi, sau đó dùng chân dập tắt, động tác vừa thông thả, vừa tao nhã. Dung Ân nhìn anh đi đến trước mặt, chỉ sau khi một tay bị Nam Dạ Tước nắm lấy, cô mới cảm nhận được sự phản nộ của anh.

Nam Dạ Tước cầm cổ tay Dung Ân kéo cô vào phòng bar hạng nhất, động tác rất mạnh khiến cô suýt chút nữa vấp ngã, anh vung mạnh cánh tay, cả thân thể Dung Ân lập tức ngã ngổ trên ghế sofa.

Dấu tay anh trên cổ tay cô đỏ ửng, đám bạn ăn chơi bên cạnh thấy có chuyện, vội vàng nháy mắt nhau: “Tước thiếu, anh cứ từ từ chơi nhé, chúng tôi đi trước.” Nói xong, lập tức mang theo bạn gái của mình đi chỗ khác chơi.

Dung Ân chống hai tay bên người, vừa định đứng dậy, bả vai đã bị ấn mạnh, ép nằm xuống sofa: “Anh muốn làm gì?”

“Cô nhìn thấy ai?” Hơi thở lạnh lẽo, khí thế bức người.

Dung Ân nhìn lại, chỉ thấy Nam Dạ Tước cúi người, hai tay chống bên tai cô:

“Trong phòng ngột ngạt, tôi đi ra ngoài hít thở không khí.”

“Dung Ân, cô đang nói dối.” Anh không nể mặt vạch trần.

Trong lòng vốn đã khó chịu, vẻ mặt nguy trang cũng không thể che dấu được, nhưng Dung Ân vẫn kiên quyết không thừa nhận, chỉ là hai mắt đỏ lên: “Tôi không có.”

Cô quật cường, gần như là bướng bỉnh.

Nhưng Nam Dạ Tước cũng không phải cây đèn cạn dầu, vòm ngực rộng lớn của anh áp lại gần, chớp mũi dường như chạm vào trán Dung Ân: “Tôi muốn cô, ngoan ngoãn nghe lời.”

“Tước thiếu, trao đổi của chúng ta đã xong.” Cô lúc nào cũng không quên nhắc nhở, đêm hôm đó chỉ là giao dịch.

“Thật sao?” Nam Dạ Tước mỉm cười, khóe miệng hiện ra vẻ gian tà mà Dung Ân quen thuộc: “Chỉ cần tôi muốn chơi, sẽ không có ngày kết thúc.”

Hơi thở nóng rực phả vào khiến mặt cô đỏ bừng, trên eo bỗng nhiên có cảm giác lúc nới lỏng, lúc buộc chặt, đợi đến khi Dung Ân phản ứng lại, cúc áo đã bị cởi ra, cô vội vàng cong hai chân lên, vẻ mặt hiện rõ sự phản kháng.

Một tay Nam Dạ Tước chống trên gối Dung Ân, năm ngón tay thon dài dùng sức nắm chặt, kéo hai chân cô ra, rồi chen người vào giữa: “Lúc này cô nói, người đàn ông kia đã từng chọn cô? Dung Ân, tại sao cô lại chà đạp chính mình như vậy?”

“Đó không phải là đáp án mà anh muốn sao? Chỉ cần anh vui vẻ, tôi sẽ cho.”

Đáy mắt Nam Dạ Tước nổi lên tia tức giận, đây là một cô gái như thế nào, không nịnh hót, ngay cả phản kháng cũng hơi hợt như vậy, thật khiến người ta phát điên, ngón tay anh mò vào nơi bí ẩn của Dung Ân, đột nhiên cười tà nói: “Được, bây giờ tôi muốn cô.”

Đáy mắt không hề sợ hãi của Dung Ân lúc này mới có chút gợn sóng, hai tay cô vội vàng chống trước ngực Nam Dạ Tước: “Một lần trao đổi, lên giường một đêm, tôi không có khuyến mãi.”

“Ha ha ha –” Nam Dạ Tước nghe cô nói xong, cười sang sảng thành tiếng, ngón tay đã lướt qua quần lót cô: “Theo như nhu cầu của mỗi người, tôi có thể thỏa mãn cô, thì tôi cũng có quyền lấy lại hết tất cả của cô.”

“Anh nói không giữ lời?”

“Nếu tôi muốn, tất nhiên là có thể.”

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông phía trên, ngón tay anh ở dưới thân cô, khiến cô vô cùng khó chịu, Dung Ân cười lạnh, vẻ mặt cực kỳ khinh miệt: “Có phải là tôi nên cảm ơn anh vì anh đã để tôi tự lực cánh sinh, mà không giống những cô gái khác của anh, trực tiếp trả tiền?”

“Nếu cô muốn một cuộc sống như vậy, tôi có thể cho cô.” Đương nhiên là Nam Dạ Tước biết, cô sẽ không muốn.

“Đây là thái độ anh đối xử với các cô gái sao?”

Ánh mắt Nam Dạ Tước cũng lạnh lùng, tay anh khẽ vuốt tóc Dung Ân: “Một cô gái, trước khi được tôi yêu thương, tôi sẽ không chế cả đời cô ta, chán rồi, mới có thể buông tay.”

Phương pháp độc đoán đến như vậy, Dung Ân khẽ nhủ thầm: “Nếu sau đó yêu thương thì sao?”

Nếu yêu, tôi sẽ chiếm lấy cô ấy cả đời, đến chết cũng không buông tay! Mặc kệ cô ấy có đồng ý hay không, đây, chính là Nam Dạ Tước.

Nhưng những lời này anh cũng không nói ra, ngón tay dùng một chút lực, xâm nhập, Nam Dạ Tước cúi người, ngữ khí gian tà: “Hồi nhiều như vậy làm gì? Yên tâm, tôi sẽ không yêu cô.”

Xé rách, cảm giác đau đớn vô cùng rõ ràng, Dung Ân lấy tay đẩy mạnh, nhưng toàn bộ thân thể Nam Dạ Tước đã đè lên, chiếc lưỡi cay nồng vị rượu chui vào miệng cô, bàn tay kia càng thêm khiêu khích.

Mặc dù đã truyền nước, nhưng chỗ bị thương vẫn đau đớn như cũ, giống như là bị đốt, Dung Ân nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Nam Dạ Tước thì biết phản kháng sẽ có hậu quả như thế nào, cô dứt khoát rút tay lại, nằm im không nhúc nhích, mặc anh giày vò.

Dục vọng bị khơi dậy, Nam Dạ Tước liên tục hôn hít, vuốt ve, trong mắt là ham muốn, càng lúc càng nhiều, nhưng đột nhiên người dưới thân lại không có phản ứng, Dung Ân cứng đờ nằm im, giả vờ như ngoan ngoãn đồng ý, bộ dạng như vậy, đúng là khiến cảm xúc của anh giảm đi hơn một nửa.

Rút ngón tay ra, Nam Dạ Tước xoay người ngồi trên sofa, khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai lộ ra vẻ ảo não: “Hừ, giống hệt cá chết.”

Ở Cẩm Đỗ không quá lâu, lúc Dung Ân về nhà cũng chưa muộn, mẹ còn đang chờ cô, thức ăn trên bàn tất nhiên đã nguội lạnh.

“Mẹ...” Giọng nói tràn ngập áy náy.

“Ân Ân, ngày đầu tiên đi làm thuận lợi không con?” Mẹ Dung Ân vừa hâm nóng thức ăn vừa hỏi.

“Thuận lợi mẹ ạ, đồng nghiệp đối xử với con rất tốt.” Cô trả lời mẹ một cách qua loa, trong người khó chịu, Dung Ân chỉ ăn mấy miếng cơm rồi trở về phòng.

Ngày hôm sau, Dung Ân không dám đến muộn, cô dậy từ rất sớm.

Nhưng vừa đến công ty, đã thấy tất cả mọi người đang ngồi ở vị trí của mình, lúc cô đi vào, vẻ mặt ai cũng kỳ lạ, thậm chí còn chỉ trỏ.

“Có nhầm hay không...”

“Tại sao có thể cho người như vậy vào làm ở phòng thiết kế...”

Dung Ân nhú mào, đi đến chỗ ngồi của mình, vừa mở máy tính lên, đã thấy cửa văn phòng bị mở ra, Hạ Phi Vũ sắc mặt không tốt xuất hiện: “Dung Ân, tôi không quan tâm ai cho cô vào vị trí này, nhưng nếu làm việc ở đây thì phải tuân thủ đúng quy định của chúng tôi, ngày đầu tiên đi làm đã tự tiện rời bỏ vị trí, cô tưởng công ty này là của nhà cô mở sao?”

Hạ Phi Vũ lớn tiếng quát, chờ cô ta nói xong, Dung Ân mới trả lời: “Hôm qua lúc đó cô đang họp, tôi chỉ có thể nhờ đồng nghiệp xin phép hộ.”

Lý Hủy ngồi ở dãy bàn phía trước giơ tay lên: “Trưởng phòng Hạ, ngày hôm qua tôi đã giúp cô ấy xin nghỉ.”

“Những việc như thế này, về sau phải tự mình nói với tôi, không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được tự tiện ra về.” Hạ Phi Vũ đi đến cửa phòng làm việc nói thêm: “Trừ tiền thưởng tháng này!”

Dung Ân ngồi ở vị trí của mình, ánh mắt mọi người nhìn cô đều là cười trên nỗi đau của người khác, Lý Hủy đẩy ghế dựa đến trước bàn Dung Ân: “Tôi xin lỗi, tôi làm cô bị trừ tiền thưởng.”

“Tôi phải cảm ơn cô mới đúng.” Về mặt Dung Ân thản nhiên, tâm trạng cô không vì thế mà bị ảnh hưởng, chỉ có điều, cô cảm thấy thắc mắc, tại sao mọi người lại nhìn cô bằng ánh mắt như vậy.

Lý Hủy cẩn thận quan sát nét mặt Dung Ân, ấp a ấp úng dường như có chuyện gì muốn nói, Dung Ân hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Hả, không có chuyện gì.” Lý Hủy lảng tránh, lại đưa cho Dung Ân tấm danh thiếp của công ty: “Cô mới đi làm, đầu tiên hãy kiểm tra và nhận hòm thư của phòng thiết kế đi, mật mã... Là 967836.” Nói xong, kéo ghế dựa lập tức trở về chỗ ngồi của mình.

Dung Ân thấy có gì đó không bình thường, vội vàng mở hòm thư, nhẹ nhàng kích chuột, từng tấm ảnh đập vào mắt cô, bất ngờ khiến cô choáng váng.

19. Chương 19: Là Ai?

Địa điểm, nhân vật, Dung Ân là người rõ ràng nhất.

Trong bức ảnh là phòng bar hạng nhất của Cẩm Đỗ, quần áo cô không chỉnh tề, một nửa khuôn mặt Nam Dạ Tước hiện ra vô cùng rõ nét, từng góc độ đều làm toát lên vẻ hơn người của anh, cho dù là người lạ, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra người bị dè dặt phía dưới là Dung Ân.

Cuộc sống của cô, khó khăn lắm mới trở nên yên bình, giờ lại nổi lên sóng.

Ánh mắt của các đồng nghiệp, giống như những mũi kim đâm về phía cô, nhìn chằm chằm vào trang hiển thị bức ảnh nộ hân nóng bỏng của họ, Dung Ân bình tĩnh nhấn nút thu nhỏ màn hình trang web, tiện tay lấy một tập tài liệu, cúi đầu nghiên cứu.

Về mặt cô bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng bối rối.

Người có thể lấy ảnh phát tán đến từng nhân viên trong công ty có thể là ai? Nam Dạ Tước, chắc chắn không có khả năng, tin đồn của người đàn ông này nhiều vô số, nhưng đây là ở công ty, về lý thuyết, anh sẽ không làm những việc hại người mà không được lợi như thế này.

Dung Ân nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra được ai đã làm việc này. Công ty lớn như vậy, nhưng nhân viên dường như không có việc gì để làm, cả ngày chỉ nhìn cô chăm chăm, rồi xì xầm bàn tán.

Cửa phòng làm việc mở rồi lại đóng. Mọi người thấy Hạ Phi Vũ đi ra ngoài, tiếng nói chuyện thì thầm lúc nãy ngay lập tức được phóng đại: “Chắc chắn trưởng phòng Hạ rất tức giận...”

“Cái này còn phải nói, trước đây tổng giám đốc theo đuổi cô ta nhiệt tình như vậy, nhưng cô ta không để ý đến, bây giờ tình thế thay đổi, bị người khác chiếm mất...”

“Mọi người nhìn xem, nơi này hình như là Cấm Đỗ đúng không?”

...

Dung Ân ngồi ở góc phòng, một tay chống cằm, sau khi bình tĩnh lại, cô bắt đầu làm quen với công việc của công ty. Lý Hủy ngồi ở dãy bàn trên thỉnh thoảng nhìn xung quanh xong quay xuống hỏi: “Cô không sao chứ?”

Đối với người quan tâm đến mình, Dung Ân vẫn luôn chân thành: “Tôi không sao, cảm ơn cô.”

Cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh đẩy ghế ngồi xuống bên cạnh Dung Ân: “Xem những cái này không có tác dụng đâu, nếu muốn nhanh chóng nắm bắt công việc, cô phải nghiên cứu những bản thiết kế trước đây của công ty, ở chỗ tôi có, để tôi lấy cho cô mượn.”

Quả thật, Dung Ân không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi, mặc dù Nam Dạ Tước đã giúp cô vào công ty, nhưng nếu muốn khẳng định mình, cô chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân.

Trên hành lang dài, dù không gian rất thoáng đãng, vẫn tồn tại một loại áp lực khiến người khác cảm thấy khó thở. Hạ Phi Vũ đi rất nhanh, nắm tay càng ngày càng chặt, bản kế hoạch đã bị nhằn một góc.

“Trưởng phòng Hạ.” Thư ký Đan My đứng lên niềm nở chào hỏi.

Hạ Phi Vũ dừng chân: “Tổng giám đốc đâu?”

“Ở trong phòng ạ.”

Hạ Phi Vũ cúi đầu vuốt lại bản kế hoạch, vẻ mặt phẫn nộ lúc này đã sớm bị che giấu, thay vào đó là một khuôn mặt với biểu cảm hờ hững lạnh lùng. Hạ Phi Vũ giơ tay lên gõ cửa phòng tổng giám đốc.

“Vào đi.” Giọng nói nhanh gọn dứt khoát.

Bên trong, Nam Dạ Tước đang nhắm mắt, ngả lưng vào ghế dựa nghỉ ngơi, cho dù là vậy, từ người anh vẫn toát ra lực hấp dẫn không thể kháng cự, chiếc áo vest màu trắng bạc tùy ý để một bên, trên bàn là mấy tập tài liệu quan trọng cần xử lý.

Ngoại trừ cuộc sống riêng tư, năng lực làm việc của Nam Dạ Tước là không thể nghi ngờ.

“Tổng giám đốc.” Hạ Phi Vũ tiến lên, đem bản kế hoạch đặt trước mặt anh: “Đây là kế hoạch của dự án Nam Lâm Uyển trình anh phê duyệt.”

Nam Dạ Tước day nhẹ mi tâm, Hạ Phi Vũ thấy anh mệt mỏi, không khỏi liên tưởng đến những bức ảnh trong hòm thư điện tử, đầy mắt cô ta tối lại, nhưng không thể hiện ra ngoài dù chỉ một chút, vẻ mặt vẫn che giấu rất tốt.

Nam Dạ Tước tiện tay lật mấy trang giấy: “Để lại đây, ngày mai đến lấy.”

“Vâng.”

Nhìn Hạ Phi Vũ xoay người chuẩn bị rời đi, người con gái này, vẻ mặt lúc nào cũng lãnh đạm, dường như không hề có chút tham vọng hay mơ ước viễn vông nào, yên lặng giống như không điều gì có thể khiến cô động lòng.

“Phi Vũ.” Nam Dạ Tước bỏ bút trong tay xuống, khẽ gọi.

Hạ Phi Vũ dừng chân, nét mặt mỉm cười, nhưng chỉ tồn tại trong nháy mắt, lúc xoay người lại nét mặt đã trở nên lạnh lùng: “Còn có việc gì nữa?”

“Tối nay, cùng nhau ăn cơm đi.”

Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, cô ta là người giỏi nhất, Hạ Phi Vũ gật đầu: “Được.”

Ra khỏi phòng làm việc, sau khi đóng cửa lại, khoe miệng Hạ Phi Vũ mới nhếch lên, phụ nữ bên cạnh Nam Dạ Tước nhiều không đếm xuể, nhưng người có thể mang lại hứng thú lâu dài cho anh, e rằng... chỉ có mình cô!

Đối với người đàn ông như Nam Dạ Tước, lúc gần lúc xa mới là phát trí mạng, nếu như càng dễ dàng chiếm được thì sự hứng thú sẽ càng nhanh chấm dứt.

Cho đến khi hết giờ làm việc, toàn bộ văn phòng, chỉ có mình Lý Hủy nói chuyện với Dung Ân. Mới một ngày, mà cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh này đã thân thiết với cô, lúc ra về còn chủ động khoác tay cô. Mặc dù không quen, nhưng Dung Ân cũng không bỏ ra.

Đi đến cửa công ty, đúng lúc gặp người lái xe của Nam Dạ Tước đến, anh nhận chìa khóa lên xe trước, Hạ Phi Vũ với dáng vẻ thướt tha lúc này mới từ đằng sau hai người đi tới, mùi nước hoa Chanel trên người cô ta thơm ngào ngạt, lúc vòng qua Dung Ân, còn không quên liếc nhìn, trong mắt là đắc ý và châm biếm.

Qua gương xe, Nam Dạ Tước cũng thấy Dung Ân, nhưng anh chỉ liếc nhìn một cái rồi quay mặt đi.

Hạ Phi Vũ tao nhã lên xe, trước mặt hai người, xe thể thao sang trọng cứ thế lao đi.

Lý Hủy dè dặt quay sang phía Dung Ân, dựa vào nội dung bức ảnh có thể đoán được, mối quan hệ của Dung Ân và Nam Dạ Tước như thế nào: “Cậu, cậu không sao chứ?”

Dung Ân thu hồi tầm mắt, vẻ mặt thản nhiên, không hề có chút biểu hiện nào là đang giả vờ, không yêu, thì làm sao có thể để ý, mọi người đã đánh giá quá ổi quan hệ giữa cô với Nam Dạ Tước.

“Tớ không sao, chúng ta đi về thôi.” Cách đó không xa, là bến xe bus.

Mới ra khỏi tòa nhà mấy bước, phía sau đã truyền đến giọng nói của một người: “Dung Ân!”

Dung Ân quay đầu lại, vẻ mặt cứng ngắc, nhìn chàng trai đi đến trước mặt: “Trần Kiều, tại sao anh lại ở đây?”

“Anh đã chờ em lâu rồi.”

Lý Hủy đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng kéo tay Dung Ân: “Hai người nói chuyện đi, tớ về trước đây, ngày mai gặp lại nhé.”

“Ừ, ngày mai gặp.” Dung Ân nhìn bóng dáng Lý Hủy rời đi, nụ cười trên môi cũng nhạt dần: “Anh tìm em có việc gì không?”

“Thì ra em làm việc ở đây.” Trần Kiều nhìn tòa nhà đồ sộ dưới bầu trời, vẻ mặt anh ta lo lắng, giọng nói chân thành tha thiết: “Dung Ân, em đến tìm anh đi, Nghiêm Tước không giống như vẻ ngoài hào nhoáng của nó đâu.”

Chuyện này Dung Ân đã nghe nói từ trước, nhưng nếu muốn thoát khỏi hoàn cảnh trước đây, công ty của Trần Kiều không thể so sánh với Nghiêm Tước, cô chỉ có thể làm việc ở đây, nơi này mới là nơi an toàn nhất: “Cảm ơn anh, em ở đây rất tốt.”

“Dung Ân, anh muốn... chăm sóc em.” Do dự mãi, cuối cùng anh ta cũng nói ra.

Dung Ân vượt qua Trần Kiều đi ra đường, anh ta đuổi theo đi cùng cô. Sau khi im lặng một lúc lâu, Dung Ân mới mở miệng hỏi một cách sâu xa: “Là vì cậu ấy sao?”

“Không phải!” Cậu ta trả lời mạnh mẽ dứt khoát, thậm chí, còn có chút ngoài dự đoán của Dung Ân.

“Vậy thì vì sao?”

Trần Kiều vòng qua người Dung Ân, đứng trước mặt cô, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, hai tay cậu ta từ từ đặt lên vai Dung Ân: “Em và Diêm Việt quen anh cùng một lúc, từ khi đó, em đã...”

“Trần Kiều!” Dung Ân đột ngột cắt ngang lời anh ta, hai vai cô lặng lẽ tránh khiến tay anh ta rơi xuống khoảng không: “Anh đừng nói nữa.”

Thấy Dung Ân lại trốn tránh, Trần Kiều đuổi theo: “Cho đến tận bây giờ, Diêm Việt vẫn là điều cấm kỵ trong lòng em sao, cái tên này, ngay cả nhắc đến cũng không được ư?”

Xe cô vẫn nối đuôi nhau qua lại trên đường, một mình Dung Ân đứng trước biển quảng cáo lớn, nỗi đau được giấu kín vì những lời nói của Trần Kiều mà một lần nữa bị vạch trần, vết thương mới, vết thương cũ, cùng một lúc sưng tấy, khiến Dung Ân ngay cả hít thở cũng cảm thấy đau đớn. Trần Kiều đã hạ quyết tâm không để Dung Ân trốn tránh, nên cậu ta đã khơi ra những điều sâu thẳm trong trái tim cô, mong cô có thể cởi bỏ những khúc mắc ở trong lòng.

Trần Kiều nắm tay Dung Ân, ngay lập tức bị cô hất ra, Dung Ân dựa lưng vào nhà chờ ở bến xe bus, ánh mắt đỏ lên: “Đúng vậy, anh ấy chính là điều cấm kỵ trong lòng em, cả đời này, anh ấy sẽ tồn tại trong trái tim em, đến một ngày, nếu ai đó có thể đi vào thì người ấy cũng không thể thay thế vị trí nên có của Diêm Việt.”

Xe bus vừa đến, Dung Ân chỉ để lại cho Trần Kiều một bóng lưng cô đơn mà dứt khoát, cậu ta không đuổi theo nữa, xuyên qua cửa kính màu xanh, Trần Kiều rõ ràng nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt cô, chưa kịp rơi xuống, đã bị Dung Ân mạnh mẽ lau đi.

Sự chịu đựng của cô, lúc nào cũng khiến người khác phải đau lòng.

Tình cảm trước đây, phải sâu đậm đến mức nào, mới có thể khiến cô kiên trì lâu như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hết một tháng, trong phòng thiết kế, ngoại trừ Lý Hủy, mối quan hệ của Dung Ân với những người khác là không có gì. May mà, vấn đề công việc đã trở nên rất thuận lợi.

Hầu như ngày nào đi làm về Dung Ân cũng nhìn thấy Trần Kiều chờ cô trước cổng công ty, cậu ta không có hành động nào khác, chỉ lặng lẽ đưa cô ra bến xe bus, rồi quay trở lại lái xe của mình về.

Trên con đường quen thuộc trong thành phố, ánh chiều tà chiếu xuống rơi vào kính thủy tinh phản xạ lên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, bến xe bus chỉ cách khu nhà ở một con đường, đi bộ mấy bước là đến nơi.

Dung Ân cúi đầu đi dọc theo vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, không hề để ý thấy một chiếc xe Audi màu đen đột nhiên xuất hiện sau lưng cô.

Mọi người trên đường đều qua lại vội vàng, không ai nhìn thấy tình huống vừa xảy ra, Dung Ân bị một lực rất mạnh đẩy ngã vào ghế sau xe ô tô, đôi mắt bị bàn tay to bịt kín, hai tay hai chân ngay lập tức bị trói chặt.

“Buông tôi ra!” Sau khi nhận thấy sự việc cô bắt đầu giãy dụa: “Các người là ai?”

“Câm miệng.” Giọng nói trầm thấp mang theo sự uy hiếp của một người đàn ông vang lên, anh ta ý bảo người ngồi đằng trước lái xe đi ngay.

Chiếc xe Audi chạy nhanh như bay khoảng hơn mười phút, lúc dừng lại, tiếng phanh xe vang lên chói tai, sau đó Dung Ân bị đẩy xuống xe, rồi lảo đảo bị lôi đến một kho hàng.

Cô bị trói ngồi vào một chiếc ghế, những người xung quanh trong nháy mắt đã không còn, Dung Ân chỉ có thể dùng tai để nghe ngóng, dựa vào cảm giác lạnh lẽo xung quanh, cô đoán đây là một nơi ẩm ướt.

Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nước tí tách.

Khi thị giác bị hạn chế, các giác quan khác sẽ trở nên vô cùng nhạy cảm, Dung Ân lắng tai nghe, cô nghe được tiếng bước chân đang truyền đến từ cách đó không xa.

Người đến cũng không cố ý muốn chế tạo không khí, nên tiếng bước chân rất nặng, mỗi bước chân giống như một chiếc búa đánh vào trong lòng đang trần ngực lo lắng của Dung Ân.

Bả vai đột nhiên nặng trĩu, những ngón tay thon dài, khê miết xương quai xanh của cô. Bàn tay hơi mở ra, từ từ bóp chặt.

“Ai..?” Giọng nói phát ra lúc này đã rất nhỏ.

Ngón tay còn vương mùi thuốc lá, xoa mặt Dung Ân, lúc lướt qua môi cô hơi dừng lại, sau đó, mạnh mẽ bịt chặt.

“Ừm!” Anh ta muốn giết cô!

20. Chương 20: Quá Khứ Đẹp Nhất

Đây là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Dung Ân, hô hấp của cô trong nháy mắt đều tập trung tại lòng bàn tay người đàn ông, Dung Ân bắt đầu giãy giụa, nhưng phần trên cơ thể bị áp chặt vào một vòm ngực cường tráng không thể nhúc nhích. Hít thở càng lúc càng khó khăn, ngực đau đốn như sắp nổ tung, chưa bao giờ Dung Ân cảm thấy sợ hãi, tối tăm và tuyệt vọng như bây giờ...

Diêm Việt.

Chắc chắn lúc đó anh còn khó chịu hơn em gấp nghìn lần phải không?

Cuối cùng em cũng đã cảm nhận được sự thống khổ của anh.

Cô sắp được giải thoát rồi ư? Sống cô độc một mình mệt mỏi quá...

Suy nghĩ bắt đầu tan rã, người đàn ông thấy cô gái trong lòng sắp lịm đi, vừa đúng lúc buông tay.

Trong khoảnh khắc có thể hít thở lại bình thường, suy nghĩ buông xuôi trong đầu cũng biến mất, khi thấy có hi vọng, cho dù ai cũng sẽ không bỏ qua, Dung Ân tham lam liên tục hít vào mấy hơi: “Anh... Anh là ai?”

Người đàn ông lại xoa mặt cô, rồi lấy tay kéo miếng vải đen che mắt Dung Ân xuống.

Cô muốn quay đầu nhưng lại bị anh ta giữ chặt, không thể nhìn thấy người phía sau, chỉ có thể nhìn thẳng về phía trước.

Trên bức tường màu trắng, treo một tấm phong rất lớn, sau một số tiếng động lạ, một khuôn mặt trẻ trung, quen thuộc bất ngờ xuất hiện trước mắt Dung Ân.

Trên phong chiều, từng bức ảnh lần lượt được hiện ra, những ký ức đã bị chôn sâu, như một bộ phim quay chậm cứ thế ùa về.

Chàng trai với mái tóc ngắn màu nâu sậm, có một đôi mắt khác hẳn với người bình thường, ngũ quan rõ ràng, trên môi luôn nở một nụ cười thật tươi, trái tim Dung Ân đau đốn, giống như chiếc hộp bị mở nắp bắt đầu lan ra, những bức ảnh này đã ghi lại quá khứ tươi đẹp của cô và Diêm Việt. Theo từng bức ảnh trên màn hình, cô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của người đàn ông ở phía sau, không biết từ khi nào, đôi tay vỗ về khuôn mặt cô đã vô ý thức nắm chặt.

Hình ảnh dừng lại ở một tấm ảnh chụp dưới ánh tà dương, khuôn mặt nhìn nghiêng của chàng trai trong ảnh vô cùng cuốn hút, chàng trai cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi Dung Ân.

“Anh là ai? Anh là ai? Việt, có phải là anh không?”

Dung Ân cố gắng giãy giụa, giọng nói trở nên mất bình tĩnh, cô muốn thoát ra khỏi bàn tay người đàn ông, để nhìn rõ khuôn mặt của anh ta, lẽ nào, trên đời này thực sự tồn tại kỳ tích ư?

“Ha ha ——” Phía sau truyền đến tiếng cười lạnh lùng và xa cách của người đàn ông, anh ta đặt tay phải lên cổ Dung Ân: “Với thân thể dơ bẩn của cô hiện giờ, cô còn xứng được nhắc đến cái tên này sao?”

Thân thể Dung Ân cứng đờ, niềm hi vọng mới được nhen nhóm trong nháy mắt tắt ngóm, cô thần thờ nhìn chằm chằm phía trước: “Tại sao tôi có thể hy vọng rằng anh ấy còn sống được cơ chứ?”

Người đàn ông nắm chặt tay, Dung Ân định thần lại “Anh định làm gì?”

Anh ta bỏ tay ra, bịt mắt Dung Ân lại lần nữa, đột nhiên chìm vào bóng tối khiến cô không kịp thích ứng, người đàn ông giật mạnh áo cô, cúi đầu xuống, ngậm lấy bờ vai trần của cô.

Đây không phải là hôn, cũng không phải kiểu đụng chạm bình thường, mà là trực tiếp phát hận lên da thịt.

Lực cắn mạnh đến nỗi, da cô ngay lập tức chảy máu, đôi tay nắm vai cô càng lúc càng chặt, Dung Ân không hề kêu đau, cô chỉ mím chặt môi, rót cuộc đối phương là ai mà có thể hận cô đến vậy?

Cổ cô đau đớn, lúc người đàn ông nhả ra, Dung Ân có thể cảm thấy máu từ miệng vết thương nhỏ xuống cổ áo. Bây giờ đã là đầu thu, nhưng trên người cô vẫn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

“Chụp lại mấy bức ảnh, rồi vứt cô ta ở một chỗ nào đó.” Người đàn ông kia lạnh lùng nói xong, quay người đi thẳng.

“Anh bắt tôi xem những bức ảnh đó, mục đích của anh là gì?” Tất cả đều là những kỷ niệm giữa cô và Diêm Việt, không nhiều người có thể biết được.

Câu trả lời là một tiếng cười lạnh của người đàn ông, ngay sau đó là ánh sáng lóe lên của máy chụp ảnh, bọn họ không làm gì Dung Ân nữa, sau khi nhét cô lên xe, đi khoảng mười phút thì vứt cô ở trên đường cái.

Cánh tay bị quệt xuống nền đường, trông Dung Ân lúc này nhếch nhác không chịu nổi.

Sau khi được cởi trói và bị đẩy xuống xe, động tác đầu tiên của Dung Ân là kéo miếng vải đen bịt mắt xuống, ngay lúc đó, một chiếc xe lao đến dừng ở sau lưng cô.

“Dung Ân!” Trần Kiều vội vàng xuống xe, chạy đến nâng cô đứng dậy: “Em có sao không?”

Ngoại trừ cánh tay bị xước da và chỗ bị người đàn ông kia cắn, cô không sao: “Trần Kiều, tại sao anh lại ở đây?”

“Trước tiên hãy lên xe đã.” Vẻ mặt Trần Kiều nghiêm túc, cầm tay cô dẫn lên xe, sau khi mua thuốc xong thì dừng xe ở bên đường: “Những người lúc này là ai?”

“Anh nhìn thấy rồi?”

“Ừm, anh vẫn luôn bám theo chiếc xe đó, nhưng đến con đường vừa rồi thì bị cắt đuôi, may mà lúc quay lại bọn họ vẫn đi đường cũ.” Trong lòng Trần Kiều vẫn còn sợ hãi, anh ta cũng không dám vội vàng báo cảnh sát mà ở lại chỗ kia chờ.

“Em cũng không biết.” Dung Ân nhìn động tác bôi thuốc của cậu ta, do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Trần Kiều, theo anh người đã chết có khả năng sống lại hay không?”

Động tác bôi thuốc của anh ta dừng lại, ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thực ra, chuyện Việt mất đến bây giờ nhà họ Diêm vẫn giữ bí mật với người ngoài, những người biết chuyện này cũng chỉ có em và anh, lúc đó, người ở bên cạnh cậu ấy đến giây phút cuối cùng là em, Dung Ân, em chắc chắn rằng cậu ấy đã mất rồi sao?”

Vết thương đau đớn đã không còn cảm giác, câu ‘Rất xin lỗi’ của bác sỹ hôm đó vẫn còn rõ ràng, cô rút tay lại, quay mặt ra ngoài nhắm mắt lại.

Với thái độ cự tuyệt của Dung Ân, Trần Kiều biết cô không muốn nhắc lại, anh ta thở dài rồi đưa cô về nhà.

Ngày hôm sau, Dung Ân đứng trước cửa thang máy, vẻ mặt mệt mỏi thỉnh thoảng lại lấy tay che miệng ngáp liên tục.

“Mệt lắm sao?” Trên đầu đột nhiên vang lên một giọng nói.

Dung Ân quay đầu lại, đập vào mắt là sườn mặt cuốn hút, cương nghị của Nam Dạ Tước, người anh rất cao, cao khoảng một mét tám mươi lăm, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi màu hồng

của Armani, màu sắc đối lập như vậy nhưng vẫn phù hợp với anh, không hề mang đến cảm giác u ám ngược lại, còn làm toát ra vẻ đường hoàng.

Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân, tư thế từ trên cao nhìn xuống càng khiến đôi mắt anh trở nên sắc bén.

“Cảm ơn tổng giám đốc, chỉ là đêm qua tôi ngủ không ngon thôi.” Khó khăn lắm mới thoát khỏi, cho dù chỉ là một chút quan tâm Dung Ân cũng không muốn.

Nam Dạ Tước thấy cô cố ý trốn tránh mình thì cảm thấy không vui, ‘đình’ một tiếng thang máy chuyên dụng mở ra: “Đi lên cùng với tôi.”

Về mặt Dung Ân chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, thật trùng hợp thang máy chờ này giờ đã sắp đến nơi: “Không cần, tôi đi thang máy dành cho nhân viên là được rồi.”

Cửa thang máy vừa mở ra, Dung Ân nhắc chân muốn đi vào.

Nhưng Hạ Phi Vũ đứng ở cửa không hề có ý định nhường đường, bên trong còn có mấy người đồng nghiệp làm ở phòng khác, Dung Ân vừa muốn chen vào, không ngờ một bàn tay đột nhiên cầm lấy tay cô, kéo thân thể mới nghiêng đi của cô lại và nhanh chóng nhét cô vào trong thang máy ở bên cạnh.

Tốc độ nhanh khiến người bên trong không kịp thấy cánh tay vừa rồi là của ai, cửa thang máy đóng lại, Hạ Phi Vũ sắc mặt u ám tránh sang một bên, hai tay nắm chặt tập tài liệu trước ngực, cô ta nhận ra chiếc nhẫn ngón út trên tay Nam Dạ Tước.

Dung Ân lão đảo suýt chút nữa ngã ở cửa thang máy, cô trượt chân, thân thể nghiêng về phía trước, cổ áo rộng lộ ra miếng dán trên cổ.

Cô đứng vững lại, cảnh xuân trước ngực đã bị Nam Dạ Tước nhìn không sót một chỗ nào.

Nam Dạ Tước liếm môi, ánh mắt bắt đầu trở nên mờ ám, anh dựa người vào thang máy, khoanh hai tay trước ngực: “Đã lộ rồi thì để lộ đi, không cần phải che nữa.”

21. Chương 21: Em Là Của Tôi

Dung Ân lấy tay che cổ, mắt nhìn chằm chằm những con số đang tăng lên.

Trong thang máy, vì bị người đàn ông nhìn chằm chằm khiến Dung Ân cảm thấy bức bối, đột nhiên anh đứng thẳng người, vươn tay ôm lấy eo cô, tay trái chuẩn xác tìm được vị trí miếng băng keo, giật mạnh ra. Vết cắn màu đỏ tươi trên làn da trắng nõn vô cùng nổi bật, khuôn mặt đẹp trai của Nam Dạ Tước đánh lại, cảm thấy chóng mặt, anh vạch cổ áo Dung Ân ra, động tác quá mạnh khiến cúc áo đầu tiên trên áo cô bị đứt rơi xuống đất.

“Buông tôi ra! Anh định làm gì?”

Trên bờ vai trần của Dung Ân, xuất hiện một dấu răng nổi bật. Con người đen nhánh của Nam Dạ Tước co lại, những dấu vết mờ ám như thế này, chỉ có người gần gũi nhất mới có thể tạo nên.

“Đây là kiệt tác của công tử họ Trần kia?” Giọng nói của anh đã bắt đầu bộc lộ sự tức giận.

Dung Ân trả lời cẩn thận, cô không muốn liên lụy đến Trần Kiều: “Không phải.”

“Vậy là ai?”

Dung Ân cứng họng, lại nói ra một câu không nên nói: “Không liên quan đến anh.”

Không gian nhỏ hẹp đột nhiên tăng thêm áp lực, một tay Nam Dạ Tước ôm chặt eo Dung Ân, tay kia giữ cằm cô, ép cô quay mặt về phía sau: “Trước khi tôi buông tay thì không ai được đụng vào thân thể cô.”

Rõ ràng là hơi thở nóng rực, nhưng đến bên tai Dung Ân lại trở nên lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, một người có quyền lực lớn như Nam Dạ Tước, cô chưa bao giờ muốn trêu chọc, mà cũng không thể trêu vào: “Anh muốn như thế nào mới có thể buông tay?”

“Rất đơn giản.” Giọng nói lại trở nên mờ ám, đôi môi mỏng của Nam Dạ Tước tiến đến gần cổ Dung Ân, thổi nhẹ ra một hơi, tràn ngập khiêu khích: “Chờ tôi chơi chán, cô có thể tự do.”

Sắc mặt Dung Ân khẽ biến hóa, cô không quen đứng ở tư thế thân mật như thế này: “Dựa vào cái gì anh có thể làm như vậy?”

“Dựa vào tôi là Nam Dạ Tước!” Nếu anh muốn, không có gì là anh không thể chiếm được.

Câu trả lời như vậy, đúng là khiến người ta cứng họng, thậm chí còn cảm thấy buồn cười. Dục vọng chiếm hữu của người đàn ông này khiến người ta cảm thấy sợ hãi, Dung Ân giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng tay Nam Dạ Tước: “Anh đã quen thói bá đạo rồi, tại sao còn phải hao tổn tâm trí đi dồn ép người khác vào đường cùng, nếu anh muốn, trực tiếp chiếm đoạt không phải nhanh hơn sao?”

“Ân Ân, em rất không hiểu tôi.”

Mặt Dung Ân nghiêm túc, đặc biệt muốn hiểu anh. “Tôi thích nhìn người khác giãy giụa, thích nhìn họ bị dồn vào đường cùng.” Đây chính là sở thích của anh.

Như vậy không phải là nết ngoan ngoãn nghe lời, không lâu sau sẽ chán ngấy ư? Nghi ngờ này Dung Ân cũng không hỏi, ngay lúc đó, cửa thang máy “ding” một tiếng. Nhân lúc thang máy đang mở cửa, Dung Ân chuẩn bị chạy ra, nhưng Nam Dạ Tước đã phát hiện, nhanh hơn một bước, túm lấy cánh tay cô kéo trở về. Cửa thang máy lại một lần nữa đóng lại, hướng lên tầng cao nhất.

“Sau khi hết giờ làm việc chờ tôi ở cửa công ty, cùng nhau đi ăn tối.” Ngữ điệu không phải hỏi mà là ra lệnh, Dung Ân không muốn: “Hôm nay tôi có việc.” “Có việc cũng bỏ.” Nam Dạ Tước vòng qua người cô, ấn nút thang máy: “Đến lúc đó, tôi ở dưới cổng công ty chờ cô.”

Nhìn bóng dáng cao to của Nam Dạ Tước biến mất trước cửa thang máy, Dung Ân nhấn một con số, sau đó lùi sâu vào trong thang máy.

Hôm nay, thời gian làm việc dường như trôi qua rất nhanh, cảm giác mới được một lúc, Lý Hủy đã thu dọn xong bàn làm việc gọi cô: “Dung Ân, về thôi.” “Cậu về trước đi, tớ còn một ít tài liệu chưa làm xong.” “Vậy tớ về trước nhé, ngày mai gặp lại.”

Sau khi tất cả mọi người trong văn phòng về hết, Dung Ân mới thả lỏng một chút, cô không hi vọng đồng nghiệp nhìn thấy một màn tiếp theo. Cầm lấy túi xách, vừa mới đứng lên, cửa phòng làm việc của trưởng phòng lại mở ra. “Cô chưa về sao?” Dung Ân lễ phép gật đầu: “Tôi đang chuẩn bị về.” “Dung Ân.” Hạ Phi Vũ đột nhiên đứng chắn đường cô, vẻ mặt kiêu căng: “Tôi muốn khuyên cô mấy câu.”

Dựa vào vẻ mặt của Hạ Phi Vũ, Dung Ân đã đoán được cô ta muốn nói gì, nhưng vẫn giả vờ như không biết, hỏi: “Trưởng phòng Hạ, có phải có điều gì tôi chưa hoàn thành tốt trong công việc?”

“Người giống cô vì tiền mà lên giường cùng anh ấy, anh ấy sẽ không thích.” Khẩu khí coi thường mà khẳng định: “Cho nên, dù có quần quýt lấy người đàn ông đó cũng vô dụng thôi.”

Có trời mới biết, cô muốn cách Nam Dạ Tước càng xa càng tốt, nhưng sau khi những bức ảnh kia bị phát tán trong phòng thiết kế, mọi người đều nghĩ cô đeo bám anh: “Tôi chưa bao giờ “hy vọng” được Nam Dạ Tước thích.” Đây là lời nói thật lòng của cô.

“Những người phụ nữ như cô tôi đã gặp không ít. Nam Dạ Tước đối với các cô, cũng chỉ là nhất thời hứng thú mà thôi. Quá ngoan ngoãn nghe lời sẽ khiến người đàn ông mất đi dục vọng được chinh phục.” Các cô? Quả nhiên, Hạ Phi Vũ đã coi Dung Ân như những người phụ nữ kia.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã muộn hai mươi phút. Nếu còn không đi, chỉ sợ ngài Tổng giám đốc đại nhân sẽ đích thân lên tận đây tìm. Dung Ân đi qua đụng vào bắp vai Hạ Phi Vũ: “Trưởng phòng Hạ nói không sai. Anh ta đối với phụ nữ lúc nào cũng chỉ có hứng thú nhất thời. Sau khi chiếm được, sẽ cảm thấy nhàm chán, rồi lại tìm kiếm mục tiêu mới, lặp đi lặp lại không bao giờ kết thúc. Tình yêu của một người đàn ông như vậy, không đáng tin tưởng, lại càng không thể chỉ dành ột người phụ nữ nào hết.”

Tiếng bước chân sau lưng đã xa dần. Hạ Phi Vũ nắm chặt tay phải, giữa cô ta và Nam Dạ Tước, thỉnh thoảng có hẹn hò, cũng chỉ là ăn cơm, hôn môi mà thôi. Nam Dạ Tước chưa bao giờ muốn cô ta, bởi vì anh đã từng nói, cô ta không giống với những người phụ nữ khác. Cho nên, cô ta chắc chắn một ngày nào đó anh sẽ quay đầu.

Đi xuống tầng một, vừa mới ra khỏi cửa công ty, đã thấy Trần Kiều đang đứng chờ: “Dung Ân, anh đến đón em.”

“Không cần.” Dung Ân nhìn thấy xe của cậu ta đang dừng bên lề đường: “Anh vừa mới tiếp quản công ty, chắc chắn sẽ rất bận rộn, em có thể tự đi về một mình.”

“Không được, anh không thể để chuyện ngày hôm qua lại xảy ra một lần nữa, đi thôi!” Trần Kiều cầm lấy tay Dung Ân, không cho cô cự tuyệt.

Dung Ân đưa mắt nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy bóng dáng Nam Dạ Tước, nhưng vừa đi được hai bước, điện thoại di động đã đổ chuông. Trên màn hình, cô không hề lưu số của Nam Dạ Tước, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng có thể nhận ra được. Sau khi suy nghĩ, Dung Ân ngắt máy. Chẳng qua chưa đi được hai bước, chuông điện thoại lại vang lên như thúc giục. Cùng lúc đó, không biết một chiếc xe thể thao sang trọng từ nơi nào lao đến, dừng lại ngay trước mặt hai người. Cửa kính xe hạ xuống, Nam Dạ Tước nghiêng đầu, mắt nhìn chằm chằm Dung Ân: “Lên xe!”

Ấn tượng của Trần Kiều với anh rất không tốt: “Dung Ân, anh đưa em về nhà.”

Nam Dạ Tước nhíu mày, sắc mặt bắt đầu trở nên u ám.

Dung Ân bước xuống thêm đá, Trần Kiều vẫn lo lắng đi theo: “Ngộ nhỡ lại gặp phải những người đó, em biết làm thế nào? Dung Ân...”

“Anh yên tâm, lát nữa em sẽ đi taxi về, nếu không về đến nhà em sẽ gọi điện thoại cho anh.” Dung Ân đi đến bên cạnh xe của Nam Dạ Tước, quay lại vẫy tay với Trần Kiều, rồi lên xe.

Mãi đến khi xe chuyển động, khuôn mặt căng thẳng của Nam Dạ Tước mới dịu đi một chút: “Em ngắt điện thoại của tôi, có phải định đi cùng với anh ta?”

Đúng là lúc đó Dung Ân định làm như vậy: “Tôi tưởng anh chờ không nổi, nên đi trước rồi.”

Bên cạnh, Nam Dạ Tước khẽ cười, bàn tay đặt trên đầu gối của Dung Ân đột nhiên bị nắm lấy, nắm gọn trong lòng bàn tay anh: “Tôi nói được thì làm được, chẳng qua tôi muốn theo dõi một chút, sau lưng tôi ... Cô có làm càn hay không?”

Khóe môi Dung Ân hơi nâng lên coi như trả lời, ánh mắt cô cũng đã hướng ra ngoài cửa xe.

“Những người đó là ai?” Giọng nói của Nam Dạ Tước đột nhiên lạnh đi rất nhiều, dựa vào cuộc nói chuyện của cô với Trần Kiều lúc này, anh biết cô đang gặp rắc rối.

22. Chương 22: Coi Như Không Thấy

Dung Ân quay đầu lại, vết thương trên cổ hơi đau, cô đưa tay ấn vào bả vai: “Tôi không biết, có lẽ, từ lúc tôi sinh ra, tôi đã phải chịu tội.” Dung Ân mỉm cười tự giễu, trong lòng chua xót.

“Cô nói không sai, có vẻ cô đã đắc tội không ít người.” Nam Dạ Tước tiếp tục lái xe: “Vì vậy, cô mới chọn làm việc ở Nghiêm Tước?”

“Đúng vậy, tôi không muốn có một cuộc sống không ổn định nữa”. Lời nói này, cô sẽ không nói là mĩa mai, cô chỉ nói sự thật. “Trước khi vào làm việc ở Cẩm Đỗ ai đã khiến cô không tìm được công việc?”

Dung Ân cúi đầu, đây cũng là điều cô không thể giải thích được: “Tôi không biết.” Lúc đó, cô vẫn chưa gặp Nam Dạ Tước.

Trong xe yên tĩnh trở lại, bàn tay Nam Dạ Tước đột nhiên đan lấy tay Dung Ân. Cô không quen với động tác thân thiết như vậy, muốn rút tay về. Nam Dạ Tước quay sang nhìn Dung Ân, ánh mắt quẩn rũ chết người: “Đêm nay, tôi muốn cô.”

Dung Ân kinh ngạc mở to mắt, đột nhiên cô cảm thấy không gian trong xe thật chật chội, ngay cả không khí xung quanh cũng bắt đầu trở nên ái muội: “Cuộc sống hiện nay của tôi rất tốt”. Nam Dạ Tước hiểu được ẩn ý bên trong câu trả lời của Dung Ân.

“Chúng ta lại thực hiện một cuộc giao dịch, cô thấy thế nào?”

“Cái gì?”

“Tôi giúp cô điều tra ra thân phận của ông chủ bí ẩn đứng sau Cám Dỗ, điều kiện, vẫn là thân thể cô”. Nếu không phải trước đây ông chủ của Cám Dỗ giở trò với bản hợp đồng của cô, thì có lẽ Dung Ân sẽ không thỏa hiệp nhanh như vậy.

Cho nên, thực ra anh phải cảm ơn anh ta mới đúng.

“Không cần”. Dung Ân cự tuyệt ngay lập tức: “Tôi không muốn biết”.

Xe yên lặng đến nơi, quy tắc trò chơi trước đây là do Nam Dạ Tước tự mình đặt ra. Người ta vẫn thường nói, quy tắc là do con người đặt ra. Nếu anh muốn thay đổi, lúc nào cũng có thể làm được. Nếu anh muốn Dung Ân, cô không có năng lực phản kháng.

Ngồi vào bàn dùng bữa, thức ăn vẫn chưa mang lên. Nam Dạ Tước tự mình rót rượu. Xuyên qua thứ chất lỏng màu đỏ trong ly, anh nhìn chăm chăm Dung Ân ngồi ở phía đối diện. Nhấp một ngụm rượu, anh mỉm cười hỏi Dung Ân: “Tôi hỏi em một chuyện”.

“Chuyện gì?”

“Lúc ở trên giường, tại sao em lại không có phản ứng?”

Dung Ân đưa mắt nhìn xung quanh, ở một nơi cao cấp như thế này, người ngồi đối diện cũng tao nhã không kém, vậy mà lời nói nói ra lại làm người ta không kịp trở tay: “Tôi không phối hợp với anh sao?”

Thức ăn được mang lên, Nam Dạ Tước lắc chén rượu trong tay, nhìn ly rượu bị nhiễm đỏ nói: “Cái tôi muốn, là nhìn thấy em thỏa mãn”

Dung Ân cúi đầu, nhìn thức ăn phong phú ở trên bàn muốn chuyển đề tài, vào lúc này, đột nhiên chiếc mũi nhạy cảm của cô ngửi được một mùi nước hoa quen thuộc, kích thích toàn thân trở nên căng thẳng.

Đúng lúc cô vội vã ngẩng đầu lên, đập vào mắt là bóng dáng một người đàn ông vừa lướt qua cô, hai tay anh ta đút trong túi quần, ánh đèn phản chiếu lên chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay anh ta khiến mắt Dung Ân đau nhói. Thân thể người đàn ông cao lớn, sau mấy bước chân đã đi ra ngoài. Dung Ân nhìn theo không chớp mắt, mãi đến lúc bóng dáng kia mất hút, cô mới có phản ứng, đẩy ghế ngồi, đứng dậy chạy theo.

Sắc mặt Nam Dạ Tước chợt biến, ánh mắt trở nên hung ác, nham hiểm, ném chén rượu trong tay xuống, anh cũng đi ra ngoài.

Bầu trời không biết bắt đầu từ lúc nào đã trở nên âm u, im lặng không một tiếng động, mưa bay tới tấp như chuỗi hạt trân châu bị đứt dây, Dung Ân không để ý đến trời mưa, chạy nhanh đuổi theo bóng dáng người đàn ông kia.

“Việt, Việt!”

Cách đó không xa, người đàn ông ngoái đầu lại, đôi mắt màu hổ phách thoáng nhìn.

Người ta, cái gì cũng có thể thay đổi, trừ ánh mắt, ánh mắt sẽ không bao giờ thay đổi.

Mưa tạt vào người, lạnh lẽo đến tận xương, Dung Ân vội vã chạy theo hướng người đàn ông, chẳng lẽ cô thật sự nhìn thấy kỳ tích ư?

“Ông chủ”. Lái xe lấy ô che mưa mở cửa xe.

Phía sau Dung Ân, Nam Dạ Tước cũng đã đuổi ra ngoài. Người đàn ông kia xoay người ngồi vào trong xe, chiếc xe ô tô màu đen vũng vàng đứng trong mưa. Dung Ân liều lĩnh chạy ập đến, hai tay đã chạm vào cửa xe.

“Ông chủ?” Lái xe nhìn vào trong gương hỏi.

Tóc người đàn ông vì bị ướt mưa mà bết chặt vào khuôn mặt và quá nửa chiếc cằm lạnh lùng, bên ngoài xe, một tay Dung Ân kéo tay cầm mở cửa xe, tay kia thì đập liên tục lên cửa kính: “Việt, Diêm Việt!”

Vẻ mặt lo lắng, toàn thân cô nhếch nhác, run run đứng giữa trời đang mưa to. Người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt gần trong gang tấc, lạnh lùng ra lệnh: “Lái đi”

“Vâng”. Lái xe vặn chìa khóa, khởi động xe.

Nhận thấy động tác này, Dung Ân càng thêm cuống quýt, hai tay cô giữ chặt lấy tay cầm cửa xe, nhưng cửa xe đã khóa, bánh xe chuyển động làm nước té khắp chân cô, xuyên qua cửa kính màu đen, cô có thể nhìn thấy bóng dáng người ngồi trong xe.

“Việt!”

Lái xe thấy cô không buông tay, thì đập mạnh chân ga.

Ầm. Thân xe cứng rần vượt qua người Dung Ân, bước chân cô lao đảo chạy theo, nhưng vì tốc độ quá nhanh khiến thân thể Dung Ân bị hất văng ra ngoài, trượt ngã xuống nền đường. Chiếc xe kia cứ thế mà đi, Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trên đầu mưa vẫn xối xả.

Cánh tay chạm xuống nền đường bị rách da, máu tươi chảy ra hòa lẫn với nước mưa đục ngầu. Dung Ân lại không cảm thấy đau, khuôn mặt đờ đẫn nhìn chằm chằm phía trước. Mặc dù khuôn mặt không giống, nhưng đôi mắt đó, cô sẽ không bao giờ nhận sai. Đó là Diêm Việt.

Cái lạnh từ tay áo chạy khắp toàn thân, đồng thời, cảm giác đau đớn không thể chịu nổi lại bắt đầu ập đến, Dung Ân nắm chặt hai tay, dầm mạnh xuống đất: “Tại sao, Tại sao!”

Nếu thật sự là Diêm Việt, tại sao anh ấy lại không nhận ra cô?

Nước mắt không thể khống chế cứ thế trào ra, giọng nói gào nhẹ, thanh âm khàn khàn, đôi tay cô đã tóa máu, Dung Ân cúi đầu, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình. Chỉ cần một ánh mắt, có thể khơi ra hết bao nhiêu đau khổ cô đã cố chôn giấu bao lâu nay ...

Ở phía đối diện, qua cửa xe, người đàn ông lạnh lùng nhìn tất cả những gì đang xảy ra.

Cửa kính xe hạ xuống một nửa, điều thuốc trên tay phải lúc sáng lúc tối, chiếc xe đỗ sau một thân cây to, khiến người bên đường không thể phát hiện.

“Em vẫn chưa bao giờ từ bỏ, Việt, em thực sự rất nhớ anh...”. Nỗi nhớ này, chỉ mình cô mới có thể biết được, nỗi nhớ như một căn bệnh nan y không có thuốc giải, từng chút, từng chút một, trải qua thời gian và khoảng cách, càng ngày càng thấm sâu, thấm sâu đến tận đáy lòng!

Dung Ân ngẩng đầu lên, không quan tâm đến mưa đang tạt vào mặt: “Việt, có phải anh muốn nói với em, rằng em hãy quên anh đi? Việt, em điên rồi ư, rõ ràng là anh đã chết rồi, tại sao em còn tưởng người khác là anh, lúc này, nếu người đàn ông kia dừng lại, em thực sự sẽ nghĩ rằng anh còn sống, nhưng anh ta không dừng lại, anh ta đã không dừng lại ...”

Những người đi qua đường thỉnh thoảng dừng lại chỉ trỏ.

“Anh đi rồi ... Những lúc em nhớ đến anh, em phải làm gì đây?”. Chỉ còn lại một người, nhưng không thể quên được những gì đã từng có, điều này có phải rất tàn nhẫn hay không?

“Em là Ân Ân của anh, nhưng tại sao anh lại bỏ mặc em, không quan tâm đến em lâu như vậy?”

“Việt ...” !!!

Một tiếng hét bị thương dưới trời mưa, cô đơn lạnh lẽo đến tận xương tủy, cơn mưa quá lớn, không chỉ làm mờ ánh mắt cô, mà còn muốn rửa sạch hết bụi bặm trên những ký ức cô đã từng chôn giấu.

Dung Ân nằm dưới mưa, đầu gối lên cánh tay, trước mắt bỗng xuất hiện một đôi giày da nam.

Nam Dạ Tước đứng trong mưa, cả người đã ướt đẫm, anh ngồi xuống, khuôn mặt không có biểu cảm, nâng Dung Ân đứng dậy và mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực. Thực ra, lúc này Dung Ân muốn giãy giụa cũng không còn sức lực nữa.

“Rõ ràng là anh ấy đã không còn...” Dung Ân khóc nghẹn ngào.

Phía đối diện, người đàn ông kia vứt nửa liều thuốc đang cháy dở ra ngoài cửa sổ xe ô tô, anh ta nhìn nó bị ướt nhẹp trong mưa nói: “Lái đi”.

23. Chương 23: Chọc Giận Tước Thiều

Nam Dạ Tước lái xe đến, anh lôi Dung Ân nhét vào trong, hai tay cô ôm lấy bả vai, cả người co ro dựa vào cửa kính xe ô tô, hai mắt đờ đẫn, đã không còn một chút dấu vết sự quật cường của ngày xưa.

Hai tay cầm lái của Nam Dạ Tước, bởi vì dùng sức trở nên trắng bệch, e rằng hôm nay là ngày thất bại nhất trong đời anh. Đường đường là Tước thiếu gia chưa từng mất mặt như vậy, thậm chí đến tận bây giờ người phụ nữ ngồi bên cạnh còn chưa lấy lại tinh thần.

“Diêm Việt là ai?”

Nước mưa trên người thấm ướt cả ghế, Dung Ân lấy tay lau mặt, mở cửa muốn xuống xe.

Cánh tay cô bị tóm chặt, Nam Dạ Tước khóa trái cửa xe, anh xoay người Dung Ân làm cho cô đối diện với mình: “Trả lời câu hỏi của tôi!”

“Anh đừng hỏi nữa !” Dung Ân gạt cánh tay Nam Dạ Tước ra, biểu cảm lạnh nhạt.

Anh nhìn khuôn mặt hướng ra ngoài cửa sổ xe của cô, lồng ngực tự nhiên phập phồng tức giận, Nam Dạ Tước buông tay, ngón tay gõ nhịp nhàn lên tay lái: “Hôm nay cũng không phải lần đầu tiên, ngày trước ở Cẩm Đỗ cô cũng như vậy, Dung Ân, tôi đã quá dung túng em rồi.”

Trong cuộc đời Dung Ân, cô chưa từng muốn gặp phải Nam Dạ Tước, cô hỏi: “Anh đã từng chưa?”

Nam Dạ Tước khẽ nhún mày, ánh mắt nghiền ngẫm vẻ mặt thống khổ của Dung Ân, đối với anh từ này quá xa lạ.

“Tôi đã từng yêu một người.” Không đợi anh trả lời Dung Ân tự mình lên tiếng, giọng nói nghẹn ngào. Cô biết, yêu mà không thể quên được sẽ có cảm giác như thế nào. Diêm Việt đã mất lâu như vậy nhưng ngoại trừ hai lần gần đây, cô chưa bao giờ nhận nhầm anh ấy với người khác.

“Đã từng yêu?” Giọng nói Nam Dạ Tước mang vẻ giễu cợt, anh hỏi lại: “Vậy người yêu của em bây giờ ở đâu?”

Dung Ân nghẹn lời, trái tim cô đau đớn không chịu nổi, đây là một sự thật mà cô không muốn chấp nhận chút nào.

“Một người đã chết?!” Nam Dạ Tước lớn tiếng nói, không ngờ, cô bỏ rơi anh hai lần đều là vì một người đã chết.

“Tôi muốn xuống xe”, Dung Ân bất ngờ trở nên kích động, cô lấy tay đẩy mạnh cửa xe, thấy không có động tĩnh thì xoay người hét lên: “Thả tôi ra!”

“Tôi đã nói, đêm nay tôi muốn em”.

“Anh điên rồi”. Dung Ân không tiếp tục náo loạn, nước mưa trên mặt cô đã ngấm xuống tận cổ áo: “Nếu anh muốn, chỉ cần anh ngoắc tay một cái, dạng phụ nữ nào chẳng có, tại sao anh cứ phải cần tôi không buông như thế?”

“Cẩn?” Nam Dạ Tước nheo mắt đầy nguy hiểm, cô nghĩ anh là chó sao? “Nghe cho rõ đây!” Nam Dạ Tước giữ chặt vai Dung Ân, ngữ khí ra lệnh: “Quên anh ta ngay lập tức, nếu không, cho dù anh ta còn sống, tôi cũng biến anh ta thành chết!”.

Ánh mắt lạnh lẽo khiến Dung Ân run sợ: “Phải như thế nào anh mới chịu bỏ qua cho tôi?”

“Rất đơn giản”. Nam Dạ Tước buông tay nhìn Dung Ân cười lạnh: “Chết! Thì xong hết mọi chuyện”.

Cô dường như bị rút hết sức lực, cả người ngã vào trong ghế, vẻ mặt cũng trở lại bình thản như lúc đầu, Dung Ân đã từng ném trái không ít đau khổ từ Nam Dạ Tước, nên cô là người hiểu rõ hơn ai hết, muốn đối phó với người như Nam Dạ Tước thì không thể cứng rắn được.

“Chúng ta đang đi đâu?” Lúc Dung Ân lên tiếng, giọng nói đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nam Dạ Tước nhìn xuống tay cô, vết thương này nếu không xử lý kịp thời có thể gây nhiễm trùng, nếu về nhà gọi bác sỹ tư sẽ rất phiền phức, cách tốt nhất là tìm một bệnh viện nào gần đây để kiểm tra.

Dung Ân thấy Nam Dạ Tước không trả lời cũng không hỏi lại, cô quay đầu chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dung Ân bây giờ và Dung Ân của lúc này là hai con người hoàn toàn khác nhau, chẳng nhẽ cô thực sự vẫn chưa quên được người đàn ông kia sao? Nghĩ đến đây, ánh mắt Nam Dạ Tước lại trở nên âm u, anh đập mạnh chân ga, phóng nhanh về phía trước.

Đến bãi đỗ xe, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân xuống, vẻ mặt cô có vẻ hoảng hốt, lão đảo bị anh kéo đi thẳng.

Mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện dần dần khiến Dung Ân tỉnh táo lại, Nam Dạ Tước cầm tay cô đi thẳng vào phòng khám bệnh

“Đây là bệnh viện nào?” Vừa vào cửa, Dung Ân đã trở nên căng thẳng giữ chặt tay áo Nam Dạ Tước: “Tôi không muốn gặp bác sỹ.”

Trong lòng anh vốn đang rất khó chịu, nhìn thấy bộ dạng này của cô, khiến anh càng thêm tức giận, lực ở tay không tránh khỏi tăng thêm một chút, Dung Ân gần như bị lôi vào trong phòng.

“Các người đang làm gì vậy? Không biết là phải xếp hàng sao?” Bác sỹ đẩy đẩy gọng kính, ý bảo y tá dẫn họ đi ra ngoài.

Nam Dạ Tước vòng tay ôm lấy eo Dung Ân, rồi ấn cô ngồi xuống ghế: “Đừng nhiều lời, nhanh lại đây kiểm tra vết thương trên tay cô ấy cho tôi”.

Y tá muốn tiến lên ngăn cản Nam Dạ Tước, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hung dữ của anh, chỉ có thể quay đầu về phía bác sỹ cầu cứu.

“Vén ... Vén tay áo của cô ấy lên”, vị bác sỹ đã hơn năm mươi tuổi cũng không muốn trước khi về hưu còn đắc tội với ai, nữ y tá thấy thế bước lại gần định thực hiện nhưng lại bị Dung Ân giữ chặt tay: “Đây là bệnh viện nào?”

“Đây là bệnh viện Nhân Ái” Cô y tá thấy Dung Ân giọng hỏi, thuận miệng trả lời.

“Bệnh viện Nhân Ái ...” Dung Ân cúi đầu, miệng lẩm bẩm, y tá vén tay áo của cô lên, định kiểm tra xem vết thương trên tay cô như thế nào.

“Không cần!” Không ngờ Dung Ân lại đứng phắt dậy, giãy mạnh tay khỏi tay nữ y tá, sức lực lớn đến nỗi khiến hồ sơ bệnh án trên bàn đều rơi cả xuống đất.

Dung Ân xoay người, mắt cá chân bị trượt, nhưng cô vẫn men theo bức tường, từng bước đi ra ngoài, eo lại bị một cánh tay ôm lấy, giọng nói của Nam Dạ Tước lúc này đã mang theo phần nộ: “Cô làm loạn cái gì?”

“Buông tôi ra!” Dung Ân không thể cử động, chỉ có thể vung hai tay để phản kháng: “Tôi không muốn ở lại đây, buông tôi ra ...”

Bác sỹ và y tá nhìn nhau, đôi mắt Nam Dạ Tước họ không dám lên tiếng, chỉ có thể im lặng nhặt hồ sơ giấy tờ từ dưới đất lên.

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc, màu trắng chói mắt đập vào mắt, hiện ra vô số khuôn mặt bị thương, đây chính là bệnh viện ...

Về mặt Dung Ân tái nhợt, mái tóc dài mềm mại giờ đây đã rối tung, cô cố gắng lấy hai tay gỡ tay Nam Dạ Tước: “Không được ... Tôi không muốn ở lại đây”

Nam Dạ Tước đi nhanh đến trước bàn làm việc của bác sỹ, anh duỗi tay thả Dung Ân ra, cô không kịp phản ứng ngã dúi về phía trước, bụng đập vào góc nhọn của bàn, đau đớn khiến Dung Ân co rúm người rồi ngã xuống đất.

“Cô có chết ở đây cũng không ai quan tâm!” Dung Ân “phá phách” đã vượt quá sức chịu đựng của anh.

Trên thực tế, anh không có nhiều sự kiên nhẫn.

Nam Dạ Tước xoay người định bỏ đi, nhưng vừa ra đến cửa, tay anh đã bị một bàn tay nắm lại, Nam Dạ Tước dừng bước, anh ngoảnh đầu lại thì thấy Dung Ân đang quỳ trên mặt đất, một tay ôm bụng một tay giữ chặt tay anh, trên mặt cô có nước, không biết là mồ hôi hay là những giọt nước mắt: “Đừng đi...”

Trong lòng không hiểu sao trùng xuống.

Ánh mắt Dung Ân đã trải qua rất nhiều đau thương, năm ngón tay cô nắm chặt lấy ngón tay út của Nam Dạ Tước, cô sợ anh sẽ vứt bỏ cô một mình ở lại nơi tràn ngập ác mộng này, Dung Ân ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy nhu nhược và yếu đuối mà Nam Dạ Tước chưa bao giờ gặp.

Đột nhiên cô trở nên khác thường như vậy, phía sau tồn tại câu chuyện như thế nào ? Nam Dạ Tước quay người lại, anh đưa tay vuốt ve đầu cô: “Chúng ta đi bệnh viện khác”.

Nam Dạ Tước nâng Dung Ân dậy, cô bị đau không thể đứng thẳng người, theo phản xạ Dung Ân dựa vào trong lòng Nam Dạ Tước, giờ khắc này, chỉ có vòng tay anh mới có thể giúp cô quên đi và ngăn tất cả những điều không muốn nhớ lại.

“Được, đi bệnh viện khác” Dung Ân còn vội vàng lặp lại lời nói của anh một lần nữa.

Nam Dạ Tước khẽ nheo mắt, quả nhiên là cô để ý bệnh viện này.

Anh khom người bế cô lên, Dung Ân giữ chặt cổ áo anh, cô sợ Nam Dạ Tước đổi ý nên mãi đến khi gió lạnh lùa qua mặt, Dung Ân mới hơi nới lỏng tay, cô kiệt sức dựa vào người Nam Dạ Tước, đi được một đoạn anh cúi đầu, đã thấy Dung Ân nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Xe lao vào bóng đêm, lần này Nam Dạ Tước không đưa cô đến bệnh viện nữa, mà về nhà trực tiếp gọi bác sỹ tư tới.

“Bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại”. Từ Khiêm cẩn thận xử lý vết thương trên tay Dung Ân, Nam Dạ Tước kéo áo cô lên, trên bụng Dung Ân liền lộ ra một vết bầm tím lớn: “Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần, không thể đối xử phụ nữ như vậy, những trò chơi biến thái có thể làm thân thể bị thương”.

Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, nhìn thấy Dung Ân ngủ rất sâu, anh nói: “Đây là ngã bị thương, mắt cậu để trên trán à?”

24. Chương 24: Tính Tình Của Cô

Từ Khiêm đặt tay lên vết bầm tím trên bụng Dung Ân, anh ta nhẹ nhàng ấn một cái, mặc dù Dung Ân đang ngủ nhưng cô vẫn cảm thấy đau, hai chân theo phản xạ co lên, cô mím môi rên một tiếng: “Ừm...”

Thanh âm yếu ớt phát ra mang theo mấy phần mờ ám, Nam Dạ Tước nuốt nước bọt, anh đứng dậy đi đến quầy để rượu: “Cô ấy không sao chứ?”

“Không sao, chỉ bị bầm tím một chút”

Từ Khiêm bôi thuốc lên vết thương trên bụng Dung Ân: “Cô ấy dầm mưa nên có thể sẽ bị sốt, lát nữa hãy cho cô ấy uống thuốc hạ sốt”.

Nam Dạ Tước vén chiếc rèm cửa sổ màu đen, vắt chân ngồi xuống bệ cửa sổ: “Để thuốc lại, cậu về đi.”

Từ Khiêm nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, Dung Ân cũng không sao, anh ta dặn dò thêm Nam Dạ Tước mấy câu rồi ra về.

Dung Ân ngủ rất ngoan, thân thể cô nằm giữa hai màu đen trắng của chăn đệm chỉ để lộ ra một cái đầu, quần áo của cô vứt tán loạn dưới đất, bị ngâm nước mưa lâu như vậy, chắc chắn không thể nào mặc được nữa.

Ban đêm, không khí mờ ám dần dần lan tỏa khắp căn phòng, một bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng chạm vào làn da đang nóng lên, khiến người ta càng muốn gần thêm, bàn tay của Nam Dạ Tước, bắt đầu mò vào trong áo ngủ của Dung Ân sờ soạng.

Chợt cảm thấy thân thể rất khó chịu như là đang bị vật gì đó đè nặng, cả hai tay hai chân đều không thể cử động.

Thân thể một người đang sốt, chạm vào thân thể một người vừa tắm xong mát lạnh, trần truồng ôm lấy nhau, sự thoải mái khiến cả hai cùng giãn chân mày.

Nam Dạ Tước sờ lên trán Dung Ân, anh phát hiện thấy cô đang sốt, nhưng người đẹp ở trong lòng, anh đã sớm quên sạch những lời dặn dò của Từ Khiêm, đôi tay vòng trên cổ càng lúc càng chặt, không khí xung quanh mỗi lúc một nóng lên khiến hai má Dung Ân hồng hồng, cô vận vẹo thân thể tìm một vị trí thoải mái hơn.

Trong phòng tối om, giờ tay không thấy năm ngón, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập.

Lúc tiến vào thân thể Dung Ân lần trước không thể so sánh với hiện tại, sự chặt chẽ khiến bàn tay Nam Dạ Tước trên lưng Dung Ân đột nhiên bóp mạnh, trên làn da trắng trẻo ngay lập tức xuất hiện một dấu tay màu hồng, với sự thỏa mãn như thế này, Nam Dạ Tước chưa bao giờ quan tâm đến sự cảm nhận của đối phương, anh chỉ cần thể xác và tinh thần của mình sung sướng là được rồi.

Dung Ân bị đau, bụng co rúm khẽ rướn người lên.

Chơi phụ nữ nhiều năm như vậy, không ngờ có thể bị Dung Ân ngô nghê khiêu khích đến mức suýt không thể khống chế, từ đầu đến cuối Dung Ân đều nhắm mắt, cô uyển chuyển phối hợp, không hề cứng nhắc như lần đầu tiên. Dung Ân cố gắng dựa sát vào người đàn ông trên người mình, mặc dù trong bóng tối Nam Dạ Tước không thể nhìn thấy biểu hiện của cô, nhưng anh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đó sẽ quyến rũ đến mức nào.

“Việt ...”

Dung Ân vô thức thốt ra một cái tên, tên một người đã ăn sâu vào trong suy nghĩ của cô.

Trong nháy mắt, sự thân thiết hòa hợp giữa hai người bị phá vỡ, ngay cả hơi thở cũng đã toát ra vẻ lạnh lẽo nguy hiểm, vòm ngực rộng lớn vẫn đang đè nặng lên thân thể nhỏ bé bên dưới, thậm chí nơi trái tim và trái tim vẫn còn dính chặt vào nhau.

Nam Dạ Tước chống hai tay bên người Dung Ân, mồ hôi trên trán theo mái tóc ngắn chảy xuống, nhỏ giọt lên ngực cô.

Ngủ một đêm mông lung.

Lúc Dung Ân tỉnh lại, đầu cô đau như sắp nổ tung, trên người lúc nóng, lúc lạnh cực kỳ khó chịu.

Cô vừa mở mắt, ánh mặt trời chói chang ngay tức khắc chiếu vào. Dung Ân đưa tay lên che lại, lúc này mới phát hiện, rèm cửa sổ đã bị kéo ra, xuyên qua cửa kính cô có thể nhìn thấy người giúp việc đang làm việc dưới vườn hoa.

Bả vai lạnh lạnh, Dung Ân cúi đầu nhìn, lúc này cô mới phát hiện mình không mặc quần áo ngủ bên cửa sổ cả đêm. Ở góc độ này, chỉ cần người giúp việc ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô.

Dung Ân không kịp nghĩ ngợi vội vàng đứng dậy, nhưng không ngờ cả người không có chút sức lực, cứ thế ngã từ trên bệ cửa sổ xuống sàn nhà.

Dung Ân ngẩng lên thì thấy trên chiếc giường rộng lớn một khuôn mặt vô cùng đẹp trai đang gối đầu lên gối ngủ rất say, phía dưới chăn che khuất phần eo, chân tay anh đang rộng chiếm hết toàn bộ giường.

Gò má Dung Ân ửng hồng, hơi thở rất nóng, toàn thân không có một chút sức lực, chắc chắn là cô đã bị sốt. Dung Ân nhìn xung quanh căn phòng, nơi này cô đã đến một lần, những ký ức vẫn còn như mới.

Dung Ân nhìn thấy Nam Dạ Tước đang ngủ, cô lục lại quần áo bản của mình, nhưng tìm mãi cũng không thấy điện thoại di động ở đâu.

“Này”

Trong lúc Dung Ân đang tìm kiếm khắp xung quanh, Nam Dạ Tước đã tỉnh dậy mở mắt nhìn cô: “Có phải đang tìm thứ này ?”

Anh vòng tay lôi ra điện thoại di động của Dung Ân ở dưới gối, cầm trong tay quơ quơ.

Dung Ân nghĩ đến việc cả đêm không về sẽ khiến mẹ cô lo lắng: “Trả cho tôi”.

Nam Dạ Tước đặt điện thoại lên ngực vươn tay ngoắc ngoắc Dung Ân: “Tự mình đến mà lấy”.

Cô nhặt quần áo bản lên định mặc vào.

“Nếu cô mặc quần áo đó vào, thì đi ra khỏi phòng này ngay lập tức”.

Dung Ân sửng sốt, cô nhìn thấy ánh mắt coi thường của Nam Dạ Tước, đột nhiên xoay người, Dung Ân vừa mặc quần áo vừa đi ra ngoài.

Sắc mặt Nam Dạ Tước thay đổi, anh vén chăn lên để lộ thân hình hoàn mỹ, bước nhanh mấy bước đuổi theo, lôi Dung Ân trở lại giường: “Cô cáu gì thế ?!”

Áo lót chưa kịp cài đã bị Nam Dạ Tước thuận thực cởi ra vứt xuống đất: “Bản chết đi được!”.

Dung Ân nằm im trên giường không hề cử động, đầu cô giấu trong chăn. Nam Dạ Tước lật người cô lại, lúc này mới để ý thấy sắc mặt Dung Ân đỏ lên, môi nứt nẻ: “Cô bị làm sao vậy ?”

Dù mệt mỏi Dung Ân vẫn không muốn nằm ngủ, cô lấy lại tinh thần: “Tôi không sao, mấy giờ rồi? Tôi muốn đi làm”.

Nam Dạ Tước nhớ ra bỏ cô ngủ ngoài lạnh gần cả đêm, thuốc Từ Khiêm dặn cũng chưa uống, như vậy chắc là đã bị sốt, anh sờ trán Dung Ân, quả nhiên thấy rất nóng: “Không cần đi, tôi đã xin nghỉ giúp cô rồi”.

“Vậy tôi muốn về nhà”.

“Cô cứ về thử xem” Nam Dạ Tước kéo chăn đắp lên tận vai cô, còn lấy tay chèn chèn: “Nếu cô ngoan ngoãn ngủ ở đây, hôm nay tôi sẽ tính là cô xin nghỉ, nếu cô muốn về nhà, tôi sẽ cho phòng nhân sự tính là cô trốn việc, lại mưu tính trên phương diện khả năng làm việc của cô nữa, có thể sa thải cô ngay”.

Mặc dù, môi anh đang mỉm cười, lời nói cũng dễ nghe, nhưng không phải đang đùa.

Dung Ân giật mình, những lời nói này dường dường Tổng giám đốc của Nghiêm Tước có thể nói ra sao? Mưu tính? Cô trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó cười nhạt một cái nói: “Đưa di động cho tôi”.

Nam Dạ Tước đặt chiếc di động vào lòng bàn tay ngắm nghía, anh nhìn mấy chục cuộc gọi nhỡ trên màn hình nói: “Bên mẹ cô, để tôi nói, nói là đêm qua cô ngủ ở chỗ tôi”.

Lòng bàn tay trống không, mặt mày Dung Ân nhăn nhó, cô quay lưng lại gọi điện thoại về nhà.

“A lô? Mẹ à! Vâng à! Con xin lỗi, tối hôm qua con phải ở lại công ty làm thêm giờ, trong lúc họp công ty con không ang điện thoại...”. Đột nhiên giọng nói của Dung Ân im bật, trong điện thoại truyền đến câu hỏi của mẹ cô: “Ân Ân, con sao vậy, tại sao không nói gì nữa?”

Vòm ngực rộng lớn của Nam Dạ Tước đang dán chặt sau lưng Dung Ân, vào lúc này, không chỉ có đôi tay mà ngay cả bộ phận nào đó đã thức tỉnh trên người anh cũng không có ý tốt làm ra vẻ như sắp chen vào giữa hai chân cô.

“Mẹ, chiều nay con mới có thể về nhà, mẹ không cần lo lắng. Vâng, dạ, con chào mẹ” Dung Ân vội vàng ngắt di động, cô quay người lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt đang gần trong gang tấc.

“Đêm qua, giữa chúng ta có phải đã xảy ra chuyện gì không nên xảy ra hay không?”.

25. Chương 25: Thân Thế Của Diêm Việt

Tóc Nam Dạ Tước rối tung giống hệt với con người anh, có chút lười biếng lúc mới ngủ dậy, Nam Dạ Tước híp mắt, anh dường như rất hay thực hiện động tác này: “Nên hay không nên xảy ra, đều đã xảy ra rồi, giày vò đến hơn nửa đêm, Dung Ân, sức khỏe của em cũng thật tốt”.

Về mặt Dung Ân cứng ngắc, cô chỉ nhớ mang máng, nhưng cơ thể đau nhức đã nói lên tất cả. Nam Dạ Tước nói đúng, nếu cô kiên quyết kháng cự, anh cũng không thể làm gì cô.

Ngón tay Nam Dạ Tước tùy ý quần mấy sợi tóc trước ngực Dung Ân, anh cúi đầu xuống gần cổ cô, giọng nói quyến rũ: “Dung Ân, tối hôm qua cô rất nhiệt tình”. Ít nhất cũng khiến anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Dung Ân nhìn Nam Dạ Tước biểu cảm lạnh nhạt, sự nhiệt tình đó cô không nhớ nên cũng không cảm thấy xấu hổ.

“Vậy tại sao anh còn vứt tôi ngủ trên bệ cửa sổ?” Xấu xa!

Trong đầu Nam Dạ Tước bắt ngờ vang lên cái tên kia, anh vén chăn, khoác áo vào, động tác rất nhanh nhẹn, đồng thời ném cho cô viên thuốc Từ Khiêm để lại: “Cô uống đi, ngủ ở đây một giấc, buổi chiều sẽ đưa cô về”.

Không chờ Dung Ân trả lời, Nam Dạ Tước đã ngênh ngang rời khỏi phòng.

Cô bị sốt cảm thấy cả người khó chịu, quả thực không có chút sức lực nào, cố gắng nuốt hai viên thuốc, sau đó cô chui vào chăn mệt mỏi thiếp đi.

Dam Dạ Tước dứt hai tay vào túi áo đi xuống tầng một, vừa đến phòng khách anh đã nhìn thấy người mà anh muốn gặp đang nghiêm túc ngồi chờ: “Tước thiếu gia” Nghe thấy tiếng bước chân người đó vội vàng đứng lên cung kính cúi chào.

“Nói đi” Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế, vắt chân ra lệnh.

“Diêm Việt, hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp trường Đại học T, là con trai độc nhất cũng là người thừa kế duy nhất của Tập đoàn Viễn Thiệp, bố của anh ta hiện nay chính là Chủ tịch Tập đoàn, chú là cán bộ cao cấp của tỉnh, một năm trước, ngay trước khi Diêm Việt chuẩn bị thừa kế tập đoàn thì đột nhiên mất tích ...”.

“Mất tích?” Nam Dạ Tước nhớ đến hai lần mất hồn, mất vía của Dung Ân: “Không phải đã chết rồi sao?”.

“Bên ngoài chưa nhận được tin tức anh ta đã chết, nhà họ Diêm thông báo là anh ta đi Châu Âu, ngoài ra, đã có tin tức xác nhận, gần mười ngày nữa Diêm Việt sẽ về nước, chính thức thừa kế Tập đoàn Viễn Thiệp”. Người đó lấy ra một bức ảnh đặt lên bàn rồi đẩy về phía Nam Dạ Tước: “Nhà họ Diêm rất bí ẩn, bức ảnh này là tôi lấy từ hồ sơ lưu trữ của Trường Đại học T”.

Tiện tay cầm lên, trong bức ảnh là một chàng trai còn rất trẻ, đôi mắt sắc bén, vẻ đẹp trai thì không cần phải bàn, nụ cười trên môi dường như mang theo sự yêu thương không nói nên lời, Nam Dạ Tước đặt bức ảnh lên bàn: “Cậu hãy đến bệnh viện Nhân Ái điều tra xem rốt cuộc một năm trước đã xảy ra chuyện gì, mang bức ảnh này theo”.

“Vâng !” Người đó không nói thêm gì nữa, cầm bức ảnh ra về.

Nam Dạ Tước nhàn nhã dựa vào ghế sofa, nhưng tâm trạng không hề thoải mái, dựa vào những điều vừa nghe được, anh đoán Diêm Việt vẫn còn sống.

Nghĩ đến đây, Nam Dạ Tước không khỏi nhú mày, trước khi anh cảm thấy chán, Dung Ân là của anh, kẻ nào dám tranh giành, dù có sống anh cũng biến thành chết.

Lên phòng ngủ mở cửa đi vào, Dung Ân đang yên lặng ngủ ở mép giường, thân thể cô cuộn tròn lại, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nam Dạ Tước đưa tay lên sờ, thấy nhiệt độ đã giảm. Ngoài cửa sổ, trời nắng chói chang, anh đứng dậy đi đến kéo rèm cửa sổ lại, ánh sáng trong phòng liền dịu đi rất nhiều. Nam Dạ Tước dựa người vào bộ cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn Dung Ân đang ngủ trên giường.

Mỗi anh nhếch lên mang theo những cảm xúc phức tạp, Nam Dạ Tước khoanh hai tay trước ngực, chuyện Diêm Việt chưa chết, sớm hay muộn cũng có ngày Dung Ân biết được. Anh quay mặt ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc màu rượu đỏ của anh khiến chúng trở nên óng ánh chói mắt.

Ăn cơm trưa xong, Dung Ân vẫn còn ngủ. Nam Dạ Tước mặc quần áo ở nhà ngồi trong phòng khách. Lúc Hạ Phi Vũ đến thì thấy anh đang tập trung gõ gõ trên bàn phím.

“Tổng giám đốc”.

Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi ngạc nhiên: “Sao em lại đến đây?”

“Có một số giấy tờ cần anh ký tên gấp”. Hạ Phi Vũ lấy giấy tờ từ trong túi ra: “Thư ký Đan nói hôm nay anh không đi làm, nên em dựa vào địa chỉ tìm đến đây”.

Nam Dạ Tước nhận lấy, tiện tay lật hai tờ: “Những loại giấy tờ như thế này, em có thể tự mình xử lý, không cần phải đến đây”. Mặc dù nói như vậy nhưng sau khi xem xong anh vẫn đặt bút ký tên.

Đây là lần đầu tiên Hạ Phi Vũ đến nơi này, cô ta tò mò đưa mắt nhìn xung quanh: “Vườn hoa ngoài kia rất rộng, em phải đi một lúc mới vào đến đây”.

Nam Dạ Tước cười cười đặt giấy tờ trong tay xuống: “Chiều nay cho em nghỉ nửa ngày”.

“Thật sao?”

“Thật”.

Hạ Phi Vũ mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Nam Dạ Tước, ánh mắt cô ta lơ đãng nhìn về phía cầu thang rồi dừng lại luôn ở đó, nụ cười trên môi cứng nhắc.

Dung Ân đi chân trần xuống tầng một, trên người cô mặc quần áo Nam Dạ Tước đã chuẩn bị, đầu còn hơi choáng váng, cô vịn vào tường đi từng bước xuống cầu thang.

Hai tay Hạ Phi Vũ nắm chặt túi xách, cô ta quay sang nhìn người đàn ông đã tập trung làm việc trở lại: “Em khác những người phụ nữ kia ở chỗ nào?”

Đôi tay gõ bàn phím của Nam Dạ Tước dừng lại, anh tỳ tay lên đầu gối quay sang nhìn cô ta: “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

Hạ Phi Vũ cố gắng làm ra vẻ như đang bình tĩnh, ngả lưng dựa vào ghế sofa: “Em muốn biết ở trong lòng anh, em là người thế nào?”

Về mặt cô ta nghiêm túc, ngữ khí vốn luôn lạnh nhạt cũng đã xen lẫn một chút hồi hộp, Nam Dạ Tước vắt chéo chân, hai tay khoác lên thành ghế: “Cô sẽ chủ động lên giường với tôi sao?”

Đây là một vấn đề tế nhị, trước đó không hề chuẩn bị gì, chỉ là tự nhiên bật ra khỏi miệng. Hạ Phi Vũ bị anh nhìn chằm chằm không khỏi đỏ mặt quay đầu sang hướng khác, cô ta biết câu trả lời mà Nam Dạ Tước muốn nghe: “Sẽ không”.

Dung Ân đứng ở đầu cầu thang, mái tóc cô hơi rối, lúc này tất nhiên cô không thể sánh với một Hạ Phi Vũ đang xinh đẹp gọn gàng.

“Đây chính là sự khác biệt giữa em và họ.” Nam Dạ Tước nhếch môi cười, gối đầu lên cánh tay, anh đã gặp rất nhiều dạng phụ nữ, nên anh muốn, có một người phụ nữ có thể giữ được sự trong sáng, thuần khiết trong mắt anh, mà người may mắn đó chính là Hạ Phi Vũ.

Thực ra Dung Ân có thể không cần để ý đến những lời nói của Nam Dạ Tước, nhưng những lời châm biếm của anh vẫn đâm vào đáy lòng đang tổn thương của cô.

Sau khi đã trải qua đêm đó, Dung Ân biết, cô sẽ không bao giờ có thể tránh bị xếp cùng một chỗ với “Họ”.

Lúng túng đứng trên đầu cầu thang, nếu bây giờ cô đi xuống chắc chắn sẽ rơi vào tình thế rất xấu hổ.

Sau khi nghe được câu trả lời của Nam Dạ Tước, Hạ Phi Vũ mỉm cười, một nụ cười vừa đủ khiến người ta say đắm.

Nam Dạ Tước luôn là người thuộc trường phái hành động, sau khi chăm chú nhìn khuôn mặt Hạ Phi Vũ mấy giây, anh đã ngả người về phía trước hôn xuống.

Hạ Phi Vũ hơi giật mình, thân thể dựa vào ghế sofa, hai tay thuận thế ôm lấy lưng Nam Dạ Tước, bàn tay đan chặt vào nhau.

Mái tóc cô ta rối tung, Nam Dạ Tước vén ra sau gáy, rồi kéo cô ta lại gần mình hơn.

Một nụ hôn nồng nhiệt như vậy sẽ không thể phát hiện ra có người khác. Khuôn mặt Nam Dạ Tước vẫn đẹp trai quyến rũ như trước, nếu nhìn lâu có thể sẽ bị mê hoặc.

Dung Ân nhắc chân, cô rón ra rón rén đi qua phòng khách, giày của cô để ở trước cửa, may quá cửa vẫn đang mở.

Dung Ân lén la lén lút đi giày như ăn trộm, bởi vì đứng không vững, chân cô đá vào một đôi dép cao gót. Mặc dù tiếng động phát ra không lớn, nhưng cũng đủ khiến Nam Dạ Tước đang chìm đắm chú ý đến.

Buông người phụ nữ trong lòng ra, Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm Dung Ân: “Em đi đâu?”

Đã bị phát hiện, Dung Ân thoải mái đi giày vào: “Tôi về nhà”.

Lần này, Nam Dạ Tước không phản đối nữa, anh tự nhiên khoác tay lên vai Hạ Phi vũ: “Tôi sẽ bảo lái xe đưa em về”.

“Không cần, tôi ra cổng gọi xe tắc xi”. Dung Ân không muốn phải nhận thêm một chút ‘Ân huệ’ nào từ anh nữa. Lúc cô ra ngoài trời đang nắng chói chang, Dung Ân hạ tầm mắt xuống, bụng đói rất khiến cô khó chịu, cả đầu cũng hoa mắt chóng mặt.

Nam Dạ Tước nhìn theo bóng dáng Dung Ân, Hạ Phi Vũ cười thầm, chiếm được và không chiếm được, ở trong lòng người đàn ông rất khác biệt.

Về đến nhà, ở bên mẹ vẫn là hạnh phúc nhất, ăn qua loa một bát mỳ tôm cũng chẳng kém gì những bữa ăn thịnh soạn bên ngoài.

Sống yên ổn mấy ngày, cuộc sống không bị Nam Dạ Tước quấy rầy trở nên dễ chịu hơn.

Trong văn phòng, ai cũng đang làm việc của mình, Hạ Phi Vũ mặc bộ trang phục công sở, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ nói: “Mọi người hãy hoàn thành nốt công việc của mình để sáng mai họp, chiều nay tôi phải đi dự buổi họp báo của Tập đoàn Viễn Thiệp, không ai được phép ngồi chơi lúc tôi không có ở đây”.

“Trưởng phòng Hạ, chị cứ yên tâm ...” Các nhân viên đồng loạt lên tiếng.

Ánh mắt đang đọc tài liệu của Dung Ân dừng lại, Tập đoàn Viễn Thiệp?

“Trưởng phòng Hạ?” Trước khi Hạ Phi Vũ ra khỏi cửa Dung Ân đứng lên gọi: “Cô có biết tại sao Tập đoàn Viễn Thiệp lại tổ chức buổi họp báo không?”.

Hạ Phi Vũ xoay người, dò xét nhìn Dung Ân một lượt: “Nghe nói là Tập đoàn muốn đổi chủ, do người thừa kế đời sau tiếp quản”.

Nhà họ Diêm, chỉ có duy nhất một người con trai!

26. Chương 26: Lạnh Lùng Gặp Lại

Về mặt Dung Ân chấn động, cô không giữ nổi bình tĩnh chống tay vào mép bàn run run hỏi: “VẬY... Cô có biết người đó là ai không?”

Nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, các đồng nghiệp đều ngẩng đầu lên, họ bắt đầu xúm lại bàn tán: “Chẳng lẽ, lại sắp có ý đồ với người của Viễn Thiệp...”

“Thật không ngờ...”

“Hừ!!”

Dung Ân nhắm mắt làm ngơ, cô chỉ muốn biết câu trả lời.

Nghe thấy tiếng xì xầm của mọi người, ánh mắt Hạ Phi Vũ càng trở nên coi thường: “Tại sao cô lại muốn biết điều này?”

“Bởi vì, điều này vô cùng quan trọng với tôi” Dung Ân vội vàng trả lời khiến Hạ Phi Vũ càng thêm tò mò. Cô ta nhìn chằm chằm Dung Ân, muốn từ trong mắt cô tìm ra điều gì: “Diêm Việt, tên anh ta là Diêm Việt”.

Sắc mặt Dung Ân tái nhợt, cắt không còn giọt máu, kinh ngạc, khó hiểu, hi vọng, hoang mang ... Tất cả những biểu hiện đều tập trung trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Câu trả lời của Hạ Phi Vũ không khác gì sét đánh giữa trời quang, khiến Dung Ân hoảng loạn.

Lý Hủy ngồi phía trước thấy Dung Ân có biểu hiện khác thường liền đứng dậy, nhẹ nhàng đến bên cạnh Dung Ân kéo kéo tay áo cô: “Ân Ân?”

“Ở đâu? Buổi họp báo diễn ra ở đâu?”

Ngữ điệu quyết liệt khiến Hạ Phi Vũ cảm thấy khó chịu, cô ta quơ quơ tấm thiệp mời trong tay: “Cô biết cũng chẳng để làm gì, muốn vào được nơi đó, cô phải có cái này, cả Công ty cũng chỉ có mấy tờ, à, trong phòng Tổng giám đốc cũng có, nhưng những hoạt động vô nghĩa như thế này có lẽ anh ấy sẽ không đi...”

Nhìn thấy Hạ Phi Vũ kiêu ngạo đi ra ngoài, Dung Ân không quan tâm đến điều gì khác, muốn đuổi theo cô ta.

“Ân Ân!” Lý Hủy chạy theo cô đến cửa, kéo cô sang một bên: “Cậu điên rồi ư, nếu việc này bị Tổng giám đốc biết được, cậu chắc chắn sẽ chết đấy, thật không hiểu Trưởng phòng Hạ có ý gì nữa ?”

“Lý Hủy, cậu không hiểu, hôm nay tớ nhất định phải nhìn thấy người đó”. Nếu anh ấy thật sự là Diêm Việt, cô có rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi anh.

“Ân Ân cậu cứ từ từ đã”. Lý Hủy vỗ vai cô hạ giọng nói: “Loại giấy mời như thế này Phòng Hành chính cũng có, cấp trên cũng có nhiều người không thích tham gia những hoạt động kiểu này, để tớ đi hỏi, nếu Phòng Hành chính còn, tớ sẽ xin giúp cô”.

“Thật sao?”

“Thật, dù sao cũng không có ai biết, chỉ cần cô đừng gây ra chuyện gì ở đó là được”.

Quả nhiên Lý Hủy quen biết rất rộng, chưa đến mười phút cô ấy đã lấy được thiệp mời: “Đây này, dù sao công việc của cấp trên rất bận rộn, thời gian lại quý giá, nên họ cũng thường cử nhân viên đến tham dự thay. Đúng rồi, Ân Ân ... Trông cậu như thế này tớ cảm thấy rất lo lắng, hay là để tớ đưa cậu đi?”

“Không cần đâu, tớ không sao”. Dung Ân cầm chặt tấm thiệp mời trong tay: “Cậu đừng lo lắng, tớ đi đây”.

Dựa vào địa chỉ trên tấm thiệp, Dung Ân gọi tắc xi tới đó. Lúc đến nơi cả căn phòng đã chật kín người, nhân viên lễ tân tươi cười thân thiện nói: “Vị trí của Nghiệm Tước là ở hàng ghế đầu tiên, để tôi dẫn cô đến đó”.

“Ôi, không cần”. Dung Ân đứng ở cửa: “Để tôi tự đi là được rồi”.

Vừa bước vào, Dung Ân đã nhìn thấy Nam Dạ Tước và Hạ Phi Vũ đang ngồi cạnh nhau trên hàng ghế đầu, bên cạnh họ còn có mấy người quản lý cấp cao khác. Dung Ân tìm một vị trí kín đáo ngồi xuống. Cô cố gắng không để mình bị phát hiện.

Đúng giờ, buổi họp báo bắt đầu, mãi đến khi cả căn phòng vỗ tay ầm ầm, Dung Ân mới định thần lại. Một loạt các nghi thức dài dòng, đầu tiên là phát biểu của các thành viên trong Hội đồng quản trị. Dung Ân biết, người đàn ông trung niên ngồi ở chính giữa trên kia là bố của Diêm Việt, Diêm Thủ Nghị.

Thời gian nêu câu hỏi của các phóng viên trôi qua vừa tẻ nhạt, lại buồn chán.

Một tay Nam Dạ Tước chống lên trán, thần sắc có chút không kiên nhẫn.

“Chẳng phải anh ghét nhất là những hoạt động kiểu này sao? Em cứ tưởng anh sẽ không tham dự”. Hạ Phi Vũ nghiêng người đến gần Nam Dạ Tước ghé vào tai anh nói nhỏ.

Ma mới muốn đến những nơi như thế này, Nam Dạ Tước khoanh hai tay trước ngực, trên khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo, sự kiên nhẫn đã sắp hết: “Anh muốn biết tân Tổng Giám đốc của Tập đoàn Viễn Thiệp sẽ có bộ dạng như thế nào”

Đây là điều duy nhất khiến anh cảm thấy hứng thú.

Hạ Phi Vũ nhớ lại vẻ khác thường của Dung Ân lúc trước, kết hợp với câu trả lời của Nam Dạ Tước là có thể đoán ra được. Về mặt cô ta tối sầm, ngồi thẳng người lên.

“Kính thưa quý vị, sau đây, tôi xin giới thiệu tân Tổng Giám đốc của Tập đoàn Viễn Thiệp, ngài Diêm Việt!”

Trong nháy mắt, tất cả đèn trong khán phòng đều tập trung đến một vị trí. Dung Ân lo lắng nhìn về phía cửa ra vào trên sân khấu. Nam Dạ Tước lúc này cũng đã cao ngạo ngẩng đầu lên.

Một người đàn ông mặc âu phục còn rất trẻ xuất hiện, khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, mái tóc ngắn màu đen khiến tinh thần anh ta càng thêm phấn chấn. Anh ta đi đến chỗ Diêm Thủ Nghị trong vòng vây của mấy vệ sĩ, ánh sáng máy chụp ảnh lóe lên liên tục, mỗi một biểu hiện của anh ta đều được ghi lại.

“Xin chào các vị phóng viên bằng hữu, tôi là Diêm Việt, tân Tổng Giám đốc của Tập đoàn Viễn Thiệp”.

Chỗ ngồi của Nam Dạ Tước có thể quan sát được tốt nhất, sau khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của anh ta, vẻ mặt diêm tĩnh của Nam Dạ Tước có chút biến hóa, anh thần nhiên theo dõi tiếp những hoạt động sau đó của buổi họp báo.

Khuôn mặt kia không phải là Diêm Việt. Dung Ân ngồi ở hàng ghế sau, tâm trạng cô lúc này vô cùng hỗn loạn, không biết là nên vui hay nên buồn.

Mà hơn hết đó là nỗi thất vọng và không thể hiểu nổi.

Thế nhưng, càng nhìn kỹ, cô càng cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Người đàn ông đó, không chỉ có đôi mắt màu hổ phách giống Diêm Việt, mà ngay cả cách nói chuyện, từng động tác cử chỉ đều giống anh ấy như đúc. Lúc Diêm Việt cười, anh ấy thường nhếch môi bên phải, không ngờ anh ta cũng như vậy!

Có ai có thể nói cho cô biết, chuyện gì đang diễn ra hay không?

Trong phòng, không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh. Diêm Việt cúi người ghé sát vào micro, giọng nói vang vọng khắp không gian rộng lớn: “Các quý vị ở đây, có lẽ có những người trước đây đã từng gặp tôi, trong buổi họp báo hôm nay tôi muốn giải thích một việc. Cách đây một năm, tôi không may gặp phải một tai nạn ngoài ý muốn, cho nên, khuôn mặt hiện nay của tôi đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ”.

“Ồ...!!!”

Cả căn phòng như nổ tung, trở nên vô cùng ồn ào náo nhiệt. Dung Ân nắm chặt hai tay, cô kích động đến nỗi suýt chút nữa đứng bật dậy. Việt, đó là Diêm Việt của cô. Hai lần trước, cô đều không nhìn nhầm.

Dung Ân ngồi trong góc, cô cảm thấy nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ. Người trên kia đang nói gì cô đều không nghe thấy, ánh mắt càng lúc càng nhạt nhòa. Dung Ân lấy tay lau mặt, lúc này cô mới biết, thì ra, mặt đã ướt đầm.

So với một năm trước đây, Diêm Việt trưởng thành hơn, mái tóc cũng ngắn hơn, đặc biệt là vẻ mặt lạnh lùng xa cách khiến người khác không dám đến gần.

Mặc kệ những điều đó, Dung Ân lau nước mắt, cô chắc chắn rằng tình cảm mà anh ấy dành cho cô vẫn nguyên vẹn như trước. Cô thấp thỏm ngồi không yên, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy đến trước mặt anh. Một năm qua, mỗi giây, mỗi phút, cô đều sống trong đau khổ giày vò.

Trên sân khấu, Diêm Thủ Nghị thay mặt Tập đoàn Viễn Thiệp phát biểu và đọc diễn văn, điều đó cho thấy buổi họp báo sắp kết thúc.

Có người lục đục đứng dậy ra về, Dung Ân cũng đi theo dòng người ra cửa. Hình như trời sắp mưa, bầu trời nổi gió, mây giăng đen kịt. Nhưng những điều này, ở trong mắt Dung Ân đều giống như gió xuân thổi qua mặt, nhẹ nhàng khoan khoái, tâm trạng tốt nhìn cái gì cũng thấy đẹp.

Lúc thì cô nhìn về phía quảng trường, lúc thì cô lại cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình, ngón tay siết chặt lấy túi xách để lộ ra sự căng thẳng và hồi hộp của cô lúc này, không biết khi Diêm Việt nhìn thấy cô, anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào?

Anh ấy có vui mừng không, hay là bị bất ngờ, hơn nữa, có thể sẽ bế cô lên xoay ba vòng giữa quảng trường?

Dung Ân bật cười, một nụ cười rục rờ nhất. Hôm nay cô thật hạnh phúc, sau bao nhiêu ngày chờ đợi, bây giờ cô sắp không chờ nổi nữa rồi.

Cách đó không xa, mấy người vệ sỹ cao to đang thấp từng Diêm Việt đi ra đoàn xe ngoài quảng trường.

Đột nhiên một làn gió lạnh thổi tới, những hạt mưa bắt đầu rơi xuống tí tách. Dung Ân vội vàng đuổi theo, vào lúc này, những hạt mưa không thể khiến tâm trạng cô bị ảnh hưởng, mà còn giống như những phím đàn đang tấu lên những bản nhạc vui vẻ.

“Việt!” Giọng nói trong trẻo vui mừng, khiến người đàn ông đã sắp ngồi vào trong xe dừng lại.

“Xin lỗi, cô không được đến gần” Vệ sỹ lên tiếng, không cho Dung Ân có cơ hội tiếp cận Diêm Việt.

“Việt, anh thật sự không sao? Một năm qua anh đã ở đâu, tại sao anh không đến tìm em?” Vào lúc này, Dung Ân chỉ biết Diêm Việt còn sống, cô hoàn toàn không hề nghĩ đến những gì đã xảy ra ở bệnh viện Nhân Ái một năm trước đây.

Người đàn ông nói lỏng cà vạt, xắn tay áo lên một đoạn, tại sao khuôn mặt xa lạ này, lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt như vậy, điều đó khiến Dung Ân không thể chịu đựng nổi?

27. Chương 27: Tàn Nhẫn Mà Xoay Lưng Đi

“Việt?” Giọng Dung Ân khàn khàn, lộ rõ sự sợ hãi của cô lúc này, chẳng lẽ... “Anh không nhận ra em sao?”

Nước mắt không kìm nén được mà rơi xuống, dừng... dừng như vậy..., như vậy quá tàn nhẫn.

Mưa xối xả, lạnh buốt người đàn ông quay đầu nhìn cô, rõ ràng là gần trong gang tấc, mà sao trái tim cô càng lúc càng trở nên lạnh lẽo?

“Đi” Diêm Việt lên tiếng, chỉ nói đúng một từ duy nhất, nhưng từ đó cũng không phải nói với Dung Ân.

“Vâng!”

Giống như lần gặp trước ở nhà hàng, người đàn ông này vẫn không hề để ý đến Dung Ân, nhưng lần này cô đã biết anh ấy là Diêm Việt, sao anh ấy còn lạnh lùng với cô như vậy?!

“Việt!”

Chẳng lẽ những gì đã trải qua, chỉ còn mình cô nhớ thôi ư? Nếu không yêu quá sâu đậm, cô cũng sẽ không nhớ rõ từng nét mặt, cử chỉ của anh ấy như vậy, cô cũng sẽ không nhớ rõ mỗi một kỷ niệm giữa hai người như vậy, mưa càng lúc càng to, trông Dung Ân lúc này thật thảm hại.

“Cô đi đi”. Hai người đàn ông chắn trước mặt Dung Ân lạnh lùng lên tiếng.

“Nhìn xem, kia chẳng phải là Dung Ân sao?”. Hạ Phi Vũ vừa ra khỏi phòng họp báo đứng ở cửa tránh mưa. Nam Dạ Tước nhìn theo hướng chỉ của cô ta, quả nhiên anh thấy một mình Dung Ân đang đứng dưới mưa bên cạnh đoàn xe, hình như đang níu kéo gì đó.

“Lê nào anh không nhớ em sao? Diêm Việt ...!!!!”

“Cô cứ như vậy chúng tôi rất khó xử.” Người vệ sỹ cao lớn không thể trì hoãn lộ trình thêm, đành kéo tay Dung Ân rồi đẩy cô ra.

Lực đẩy hơi mạnh khiến Dung Ân ngã ngay xuống bậc thang, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, nhưng tất cả đều không thể so với sự đau lòng của cô lúc này. Cửa xe đóng sập ngay trước mắt, cô và Diêm Việt, dường như lại bị ngăn cách bởi hai không gian.

Dung Ân không phản ứng gì nữa, cô ngồi im trên đất, xuyên qua cửa kính nhìn vào bên trong xe.

Không còn sự yêu thương trong quá khứ, anh ấy lạnh lùng, lần lượt vứt bỏ một mình cô ở trong mưa lạnh.

Bên trong xe, người đàn ông day nhẹ mi tâm: “Lái xe”

Hạ Phi Vũ cười thầm quay sang nhìn Nam Dạ Tước, đã thấy sắc mặt anh xanh mét. Sự tức giận trong mắt dường như đã biến hai con người đen nhánh của anh thành hai đốm lửa, chiếc khuyên tai bên tai trái lóe ra thứ ánh sáng nguy hiểm.

“Tước!” Thấy Nam Dạ Tước lao ra ngoài, Hạ Phi Vũ kéo tay anh.

Nam Dạ Tước không chút nghĩ ngợi hất tay cô ta ra, trong nháy mắt, một thân màu bạc cao quý chìm vào trong mưa, theo từng bước chân, nước mưa bắn tung tóe ướt đầm gấu quần, nhưng lúc này, Nam Dạ Tước làm sao còn để ý đến những điều đó.

Dung Ân ngồi trong mưa như người mất hồn, bả vai cô thỉnh thoảng lại run lên.

Đột nhiên áo bị kéo, cô cảm thấy hai vai đau nhức, thân thể yếu ớt bị xóc lên, sau khi nhìn rõ người đó là ai, Dung Ân giãy dụa: “Buông tôi ra”.

“Em thích tự hạ thấp mình, cũng đừng ở trước mắt tôi hết lần này tới lần khác khóc lóc vì một người đàn ông khác, em coi tôi là người chết sao???”

“Anh có thể không chế mọi thứ, chẳng lẽ, ngay cả tôi khóc vì ai anh cũng muốn quyết định sao? Nam Dạ Tước, anh nghĩ anh là ai? Anh là ác mộng của đời tôi, nếu không gặp anh, tôi sẽ không phải thảm hại, thấp hèn như bây giờ!”

“Ha ha” Nam Dạ Tước nghe xong, không ngờ khóe miệng lại nhếch lên đầy tà mị: “Cuối cùng cũng nghe được lời mắng chửi của em, lâu như vậy mà không thấy phản kháng, thì ra tất cả đều giấu ở trong lòng, em càng hận, tôi sẽ càng vui vẻ, sự thấp hèn hôm nay là em tự chuốc lấy!”

Hết lần này đến lần khác chạy theo một người đàn ông, mặc dù biết rõ đối phương tuyệt tình vẫn kiên quyết không từ bỏ, đây không phải là hèn hạ thì là cái gì?

“Tước, trời mưa to quá, chúng ta về nhanh thôi” Giọng nói dịu dàng của Hạ Phi Vũ ở phía sau khiến Nam Dạ Tước dần dần tỉnh táo lại. Ánh mắt Dung Ân mệt mỏi, nhưng cô vẫn kiên định nói: “Dù thấp hèn đến đâu thì đó cũng là cuộc sống của tôi, chỉ cần anh không đến quấy rầy thì tôi có thể sống rất tốt”.

“Được!” Nam Dạ Tước nắm chặt tay sau đó bất ngờ đẩy Dung Ân ra. Cô lập tức ngã xuống, lần này mạnh hơn lần trước rất nhiều, lưng Dung Ân đập vào bậc thang tím bầm: “Tôi sẽ chống mắt chờ xem, chờ xem anh ta có thể cho em cuộc sống mà em mong muốn, để xem anh ta có cho được không!”

Sau khi nói xong, Nam Dạ Tước đi một mạch đến bãi đỗ xe, những lúc như thế này Hạ Phi Vũ không dám mở miệng, cô ta vội vã đuổi theo.

Dung Ân vật lộn mãi vẫn không thể tự mình đứng lên, người đi đường chỉ nhìn cô bằng ánh mắt coi thường rồi cũng chạy đi trú mưa.

Nhặt túi xách bị rơi bên cạnh lên, Dung Ân đang định thử đứng lên một lần nữa, thì bả vai đã được một bàn tay ôm lấy đỡ cô đứng dậy.

“Trần Kiều?” Lần nào cũng vậy, ở thời điểm cô cần người giúp đỡ nhất, anh ta đều xuất hiện.

“Tại sao em lại bị ngã đến mức này?” Trần Kiều đưa ô che trên đầu Dung Ân: “Lên xe đi”.

“Em đã nhìn thấy anh ấy” Dung Ân nắm chặt ống tay áo Trần Kiều: “Là Diêm Việt, là anh ấy ... Nhưng tại sao anh ấy lại tỏ ra như không quen biết em?”

“Lên xe rồi nói” Trần Kiều đỡ vai Dung Ân, vừa ôm vừa dìu cô lên xe: “Tin Diêm Việt trở về, anh cũng mới biết được, em hãy bình tĩnh, trước tiên nghe anh nói đã ...”

Trần Kiều lấy khăn lông ở ghế sau đưa cho Dung Ân, rồi giúp cô lau nước bẩn trên mặt: “Sau một năm, hôm nay là lần đầu tiên anh nhìn thấy Diêm Việt, Hôm đó ... Là em tận mắt nhìn thấy cậu ấy được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Dung Ân, em không thấy chuyện này rất kỳ lạ sao?”

“Lúc đó, bác sỹ nói anh ấy đang nguy kịch, bảo mình nhanh chóng thông báo cho người nhà biết, sau đó, rõ ràng vị bác sỹ kia đã nói với em, Diêm Việt đã chết. Khi anh ấy được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, trên mặt phủ vải trắng, em không tin, còn xóc lên nhìn, người đó ... đúng là anh ấy. Lúc người nhà của Diêm Việt đến, họ đã mang thi thể anh ấy ra khỏi bệnh viện, cho đến tận hôm nay, họ cũng chưa từng công bố tin tức này, người mà chúng ta biết, anh ấy đã chết rồi ...”

“Nếu như vậy, thì người tên Diêm Việt kia là ai?”

Suy nghĩ của Dung Ân rối bời, hiển nhiên, ngay lúc này cô không thể xác định rõ ràng: “Có lẽ... Có lẽ lúc đó anh ấy vẫn chưa chết, sau đó anh ấy lại phải đi Châu Âu, nhưng nếu đúng là như vậy, tại sao anh ấy lại không đến tìm em, thời gian một năm, cũng đủ lâu để anh ấy nói cho em biết, anh ấy vẫn còn sống”

Về mặt Trần Kiều nghiêm túc lái xe: “Để anh đưa em về nhà đã, người đó có phải Diêm Việt hay không, chúng ta có thể thử sẽ biết”

“Trần Kiều” Trong đầu Dung Ân bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ.

“Chuyện gì vậy?”

“Có khả năng, Diêm Việt còn có anh em trai hay không?”

“Không thể có điều đó” Trần Kiều ngay lập tức phủ định: “Anh lớn lên cùng cậu ấy từ nhỏ, người nhà họ Diêm ai anh cũng biết, Diêm Việt là con trai độc nhất, chú của anh rất mẫu mực, nên suy đoán của em là không có khả năng”.

Dung Ân ngả người dựa lưng vào ghế, về mặt cô phức tạp, vừa vui mừng lại vừa chua xót trong lòng: “Em hiểu rồi, so với việc anh ấy còn sống, một chút oan ức này có là gì, chỉ cần anh ấy còn sống, em thế nào cũng được”.

28. Chương 28: Anh Vẫn Là Anh

Trần Kiều thấy hàng lông mi dày của cô run run, những giọt nước mắt chua xót chảy xuống khóe môi. Dung Ân lấy hai tay che mặt, cúi đầu khóc thành tiếng.

Trần Kiều đã quen thấy Dung Ân kiên cường, nhẫn nhịn, không ngờ cô cũng có vẻ yếu đuối thế này. Chỉ cần gặp phải những chuyện liên quan đến Diêm Việt, cô sẽ bộc lộ ra tính cách thật của mình.

Trần Kiều thở dài. Anh ta quá rõ, lúc này dù có ai an ủi Dung Ân thế nào cũng không có tác dụng. Anh ta khởi động xe, định đưa cô về nhà.

“Khoan đã” Dung Ân ngẩng đầu, đôi mắt sưng đỏ: “Em muốn đến công ty”

“Em như thế này, làm sao đến công ty được?” Trần Kiều vẫn tiếp tục lái xe: “Em xin nghỉ đi”.

“Không được” Dung Ân nhớ đến dáng vẻ dữ tợn của Nam Dạ Tước trước lúc bỏ đi. Cô không thể đánh mất công việc này: “Em không sao, em trốn việc đi ra ngoài, để cấp trên biết được không hay lắm”.

May là hôm nay cô mặc quần áo tối màu. Trần Kiều không khuyên được Dung Ân, đành phải quay đầu xe lại, đưa cô về Nghiêm Tước.

Lúc về đến phòng thiết kế, chỉ còn nửa tiếng nữa là hết giờ làm việc. Bàn của Lý Hủy ngay phía trên Dung Ân, thấy cô trở về, Lý Hủy vẫy vẫy: “Nhanh lên, nếu cậu không quay lại thì không xong việc mất. Tổ đã làm giúp cậu được hơn một nửa rồi đây ...”

“Vất cả cậu rồi” Dung Ân ngồi xuống chỗ của mình: “Hôm sau tớ mời cậu đi ăn nhé”

“Tất nhiên rồi”

“Ôi, rùa vàng thì chẳng thấy đâu, ngược lại còn thảm hại ra về ...”

Công việc vất vả như thế, đương nhiên không thể bằng tìm một phiếu cơm dài hạn rồi.

Dung Ân đã quen với những lời châm chọc kiểu này, tất cả đều được cô cho vào tai trái ra tai phải. Sau khi tập trung làm việc, đến cả người ta đang nói gì cô cũng không nghe thấy.

“Này, mọi người đã nói hết chưa? Ngày nào cũng bàn tán như vậy không thấy mệt sao ...” Những lúc thế này, Lý Hủy luôn luôn là người đứng ra dẹp loạn.

Hết giờ làm, Dung Ân vẫn còn một nửa công việc chưa hoàn thành. Lý Hủy muốn ở lại giúp, nhưng bị Dung Ân khéo léo từ chối. Bình thường, cô gái có khuôn mặt trái táo này, đã đối xử với cô tốt lắm rồi, Dung Ân không thích mang ơn người khác quá nhiều.

Sau khi làm hết việc đã là chín giờ tối, cô tắt đèn ra về. Ngoài trời mưa đã tạnh, Dung Ân đi xuống cổng công ty, theo thói quen ra đứng chờ xe bus.

Dung Ân cúi đầu, trong lòng tâm sự ngổn ngang, cô quay người nhìn xem xe bus đã đến chưa, thì thấy cách đó khoảng mười mét, có một chiếc xe ô tô màu đen đang bám theo mình. Dung Ân quay ngoắt đầu lại, hai tay cô run run lấy kính đen trong túi ra.

Vội bước vài bước về phía trước, xuyên qua hình ảnh phản xạ trên kính đen, Dung Ân phát hiện, chiếc xe kia vẫn đang duy trì khoảng cách lúc đầu bám theo cô.

Nhớ đến sự cố xảy ra lần trước, Dung Ân hoảng sợ, cô nắm chặt túi xách trong tay, sau khi sang đường, lập tức chạy thực mạng.

Tim đập nhanh như sắp nhảy ra ngoài, Dung Ân không dám quay đầu nhìn, nhưng cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân đang đuổi theo mình càng lúc càng gần, cô luống cuống, tiếng giày cao gót gần như hỗn loạn. Hô hấp càng ngày càng khó khăn do thiếu dưỡng khí.

“A”

Cánh tay bị người đuổi theo kéo mạnh, Dung Ân cố vùng vẫy thoát ra, nhưng thân thể gầy yếu của cô sao có thể chống lại một người đàn ông cao lớn. Không cần dùng nhiều sức, người đàn ông đã dễ dàng ôm cô vào lòng, một mùi nước hoa quen thuộc sộc thẳng vào mũi. Dung Ân ngẩng đầu lên, chưa kịp nhìn rõ đôi mắt màu hổ phách kia, môi đã bị khóa chặt.

Cuống quýt, khát khao không thể chờ đợi thêm.

Lúc này chạy nhanh Dung Ân đã cảm thấy khó thở, bây giờ lại bị một người đàn ông hôn mãnh liệt, chút sức lực còn lại trong người cô cũng bị rút hết. Sau khi đánh mấy cái lên ngực anh ta mà không có tác dụng, hai chân Dung Ân khụy xuống như sắp ngã.

“Ân Ân” Cách gọi quen thuộc, trước mặt, là đôi mắt màu hổ phách thân quen.

“Bốp ...”

Một cái tát thật mạnh, người đàn ông không hề né tránh, để một bên mặt đẹp trai hứng trọn cái tát. Bàn tay Dung Ân đỏ bừng, cô siết chặt nắm đấm, nước mắt trào ra. Diêm Việt không nói lời nào, chỉ dang rộng vòng tay kéo Dung Ân vào lòng.

Dưới ánh đèn mờ mờ nơi ngã tư đường. Hai người ôm nhau tạo thành một chiếc bóng trên nền xi măng, một bên mặt của Diêm Việt sưng đỏ, có thể thấy lúc tát cô đã dùng sức đến mức nào.

Buông Dung Ân ra, Diêm Việt vén tay áo cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương vẫn chưa xử lý trên cánh tay cô: “Ân Ân, anh xin lỗi”.

Nước mắt không thể kìm nén từng giọt, từng giọt rơi xuống miệng vết thương, rõ ràng rất đau nhưng Dung Ân không hề có cảm giác. Diêm Việt nhẹ nhàng đỡ lấy khuôn mặt cô, sau đó cúi đầu xuống, hôn lên những giọt nước mắt, lúc này mới phát hiện đôi mắt cô vẫn chưa mở ra.

“Ân Ân”

“Có phải em đang nằm mơ không, giống như những đêm trước đây, sau khi tỉnh dậy sẽ chỉ còn mình em?” Cô không thể chịu đựng thêm sự cô đơn như vậy nữa.

Diêm Việt nâng tay cô đến bên môi, hà hơi ấm để khiến cô yên tâm: “Ân Ân, anh sẽ không bỏ rơi em nữa”

“Thật sao?”

“Thật” Diêm Việt khẳng định.

“Anh vẫn còn sống, vậy tại sao không đến tìm em?”

“Lúc đó, anh được đưa sang Châu Âu cứu chữa” Diêm Việt cầm tay Dung Ân, vừa đi vừa hồi tưởng lại: “Các bác sỹ đã không dưới một lần thông báo tin nguy kịch, nhà họ Diêm giấu diếm đến tận ngày hôm nay, cũng chỉ vì không muốn Tập đoàn Viễn Thiệp rơi vào khủng hoảng. Một năm qua, anh giống như sống trong tù, không thể giao tiếp với người ngoài, mãi cho đến khi khỏi hẳn cách đây không lâu”.

Dung Ân cúi đầu: “Em cứ tưởng anh đã chết”

Bàn tay đang nắm tay cô đột nhiên siết chặt, Dung Ân ngẩng đầu lên, nhưng vẻ mặt Diêm Việt đã khôi phục chỉ trong nháy mắt. Dung Ân nhú mày, nếu trực giác của cô đúng, vừa rồi cô rõ ràng cảm nhận được sự căm hận tỏa ra từ người Diêm Việt.

“Ân Ân, một năm qua em sống có tốt không?”

Ánh mắt Dung Ân vội vàng lảng tránh, sau khi do dự một lúc lâu, cô lên tiếng: “Việt, em không muốn nói dối anh, trước đây, khi không tìm được công việc, em đã từng làm nhân viên phục vụ ở Cánh Dỗ”. Mặc dù thẳng thắn, nhưng những gì đã xảy ra với Nam Dạ Tước, cô vẫn không có can đảm nói ra, nên tạm thời không nhắc tới.

Một tay đặt lên vai Dung Ân, Diêm Việt ôm Dung Ân vào lòng: “Ân Ân, nếu có trách thì hãy trách anh, còn nữa, buổi họp báo hôm nay là do bố anh sắp xếp, lúc đó anh không thể tỏ ra quen biết em, anh xin lỗi”.

“Không sao, em hiểu mà” Dung Ân chậm chậm bước bên cạnh Diêm Việt: “Đúng rồi, người ở khách sạn Ma Thiên lần trước ... Có phải là anh không?”

“Khách sạn Ma Thiên?” Diêm Việt nhét đôi tay nhỏ bé lạnh như băng của Dung Ân vào túi áo mình: “Lâu rồi anh không đến đó”.

Hôm ấy, trời vừa mưa vừa tối, chẳng lẽ, cô đã nhận nhầm người: “Vậy, anh đã đến Cánh Dỗ chưa?”

“Ân Ân, sao em lại hỏi như vậy?” Vẻ mặt Diêm Việt hơi khó hiểu: “Anh vừa trở về, lại mới nhậm chức nên công việc rất nhiều, làm sao anh có thời gian đến những nơi như vậy”.

Chợt Dung Ân cảm thấy lạnh cả người, nếu như vậy, đôi mắt hai lần trước cô nhìn thấy là của ai?

Xe của Diêm Việt vẫn theo sau hai người, đi bộ một lúc, cả hai lên xe đi ăn, sau mới đưa Dung Ân về nhà. Đến dưới khu nhà ở của Dung Ân, Diêm Việt vẫn chưa bỏ tay cô ra: “Anh đưa em lên nhà”.

“Không cần” Dung Ân thấy thời gian không còn sớm, nếu bây giờ dẫn Diêm Việt lên, chỉ sợ mẹ sẽ giạt mình: “Hôm nay, anh mệt rồi, về nhà nghỉ sớm đi”.

Đúng là cũng cảm thấy hơi mệt, Diêm Việt dựa người vào thân xe ô tô: “Anh nhìn em lên xong sẽ về, ngày mai, cùng nhau ăn cơm nhé”.

“Ừm” Bịn rịn không muốn buông tay, đã một năm không gặp, sự quyến luyến là không kể xiết, Dung Ân xoay người đi vào tòa nhà, sau khi nhìn thấy Dung Ân leo lên cầu thang, Diêm Việt mới chui vào xe.

“Đi!”

Chiếc xe ô tô màu đen lượn một vòng quanh vườn hoa nhỏ đi ra khỏi khu nhà, Dung Ân từ trong tòa nhà bước ra, sau khi thấy chiếc xe biến mất trong màn đêm mới chậm rãi lên nhà.

“Thiếu gia?”

Người đàn ông tựa đầu trên ghế nhắm mắt dưỡng thần: “Chuyện gì?”

“Cô gái này, là người chúng ta gặp lần trước ở khách sạn Ma Thiên, chính cô ấy là người đuổi theo xe ...”

“Làm tốt công việc của anh đi” Người đàn ông trợn mắt, nơi đáy mắt đã không còn tồn tại dù chỉ một chút sự dịu dàng lúc nãy, anh ta nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt khiến người khác không hiểu nổi, hiện tại, trên mặt người đàn ông này không hề có vẻ vui sướng sau bao ngày gặp lại. Tài xế không dám tiếp tục nhiều lời, tập trung vào việc lái xe, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ thầm, lần này thiếu gia trở về, không ngờ tính cách cũng thay đổi?

29. Chương 29: Quá Ngây Thơ

Trong một câu lạc bộ cao cấp ở thành phố Bạch Sa.

Trên sàn đấu quyền anh được quây bằng ba sợi dây thừng sắt chắc, một người đàn ông cưỡi trần để lộ dáng người hoàn mỹ, trên tay đeo đôi găng tay đầm bốc màu đỏ. Tốc độ ra quyền vừa nhanh vừa mạnh khiến đối thủ không kịp trở tay. Sau mấy cú đánh liên tiếp, mũ bảo hiểm của đối phương đã rơi xuống đất, thân hình cao lớn nằm vắt ngang trên sợi dây thừng bao quanh sàn đấu.

Dưới sàn đấu, mấy người bạn không ngừng kêu khổ: “Anh điên rồi à?”

“Cậu lên!” Mồ hôi theo mái tóc màu rượu đỏ nhỏ xuống từng giọt, Nam Dạ Tước giờ tay chỉ vào một người đứng dưới sàn đấu, ánh mắt hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống người kia.

“Tước thiếu, hay là thế này, hôm nay muộn rồi, đừng ở đây đi” Đùng ùa, trò quyền anh này bình thường chơi giải trí còn được, chứ bây giờ lên đó không phải đi tìm cái chết sao?

“Phí lời! Bảo cậu lên thì lên ngay lập tức”

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau. Với tốc độ này, không sớm thì muộn cũng đến lượt mình: “Đúng vậy, muộn quá rồi, chơi cái này chi bằng đi chơi mấy em gái”.

“Đúng, đúng, đúng đấy!” Mấy người cùng hòa theo, vội vàng cởi mũ, tháo găng tay, không đợi Nam Dạ Tước xuống, đã tranh nhau ra khỏi cửa.

“Tước thiếu, nếu không để ngày mai ...” Vị trọng tài tiến lên, không ngờ Nam Dạ Tước đột nhiên xoay người đâm thẳng vào mặt ông ta. Ông ta không có một chút cơ hội để né tránh, lĩnh trọn cú đánh.

“Hừ!” Nam Dạ Tước quăng đôi găng tay quyền anh, thân thể cường tráng nhảy xuống, đi về hướng phòng nghỉ: “Lần sau, tôi sẽ đánh cho bọn chúng phải tìm răng dưới đất”

“Ai ui!” Vị trọng tài ngã chổng vó trên sàn đấu, mặt mũi thâm tím: “Đừng đánh vào mặt của tôi chứ ^:~”

Đêm đã khuya, Dung Ân ngồi trên giường. Bên cạnh bật một chiếc đèn bàn, chân cô đi tất, trên tay là một quyển album ảnh.

Lật đến trang cuối, là bức ảnh duy nhất của Diêm Việt mà cô vẫn còn giữ lại.

Ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt ve khuôn mặt trên đó, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt: “Mặc kệ khuôn mặt biến đổi như thế nào, anh vẫn là Việt của em”.

Đứng dưới một căn hộ cao cấp, người phụ nữ mặc váy ngủ gợi cảm, bên ngoài chỉ choàng thêm một chiếc áo khoác mỏng, mái tóc xoăn xòa tung trên vai, khuôn mặt vẫn chưa tẩy trang, có thể thấy được cô ta vội vàng chạy xuống.

Khi chiếc xe BMW quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, cô ta vội vàng tiến lại gần. Người đàn ông tự mình lái xe đến, sau khi đỗ xe xong, vừa mở cửa bước ra ngoài, người phụ nữ đã ngay lập tức nhào vào trong lòng anh ta.

“Việt, vừa nhận được điện thoại của anh là người ta đã chạy xuống đây ngay, lạnh quá” Giọng nói nũng nịu, khiến ai nghe thấy cũng phải thương hoa tiếc ngọc.

Người đàn ông vòng tay ôm cô ta: “Lên nhà thôi”

“Ừm” Người phụ nữ khẽ sát vào người đàn ông, cánh tay ôm eo anh ta, vừa đi, ngón tay vừa nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên lưng anh ta.

Thang máy vừa lên đến tầng mười lăm, cửa mở, trong phòng tối đen như mực, chưa kịp bật đèn, người phụ nữ đã ôm lấy người đàn ông: “Việt, em rất nhớ anh”.

Thân thể mềm mại như nước, cả người cô ta quấn lấy người đàn ông. Với sự khiêu khích như thế này, người bình thường đều không thể kháng cự.

Tiếng thở gấp chỉ tồn tại trong chốc lát, người đàn ông vô cùng lý trí. Sau khi đẩy người phụ nữ ra, anh ta châm thuốc lá.

“Việt, anh sao vậy?”

Đốm lửa nhỏ trên tàn thuốc thỉnh thoảng lóe lên, đủ để cô ta nhìn thấy sự nghiêm trọng trong mắt người đàn ông. Sau khi dụi tắt điếu thuốc, Diêm Việt mở miệng: “Đây là lần cuối cùng anh đến đây”.

“Vì sao?” Câu nói đột ngột khiến cô ta không kịp trở tay.

“Không có vì sao, bắt đầu từ hôm nay, em phải rời khỏi cuộc sống của anh”.

“Anh có người phụ nữ khác ư?”

“Tư Mạn, chuyện của anh không cần em quan tâm” Người đàn ông lại châm thêm một điếu thuốc, rồi đứng lên.

“Việt!” Cô ta không chút nghĩ ngợi kéo cánh tay người đàn ông: “Em biết, em không thể ngăn cản quyết định của anh” Cô ta đứng lên: “Em tiễn anh”

Nam hoan, nữ ái bắt đầu giữa hai người, vốn không hề dựa trên tình cảm, là cô ta đã phạm vào quy tắc.

Đến cửa phòng, cô ta mở cửa, nhìn người đàn ông bước ra ngoài: “Việt, cánh cửa này mãi mãi chào đón anh”.

Ở một nơi khác trong thành phố, Dung Ân ôm quyển album ảnh trước ngực: “Việt, cánh cửa bước vào trái tim em, em vẫn dành cho anh” Dung Ân mỉm cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Dung Ân dậy rất sớm, bầu trời tươi sáng, vẻ âm u ngày hôm qua đã không còn.

Đi đến Nghiêm Tước, hôm nay Dung Ân không mặc trang phục công sở, mà cô mặc một chiếc quần bò và khoác một chiếc áo khoác gió mỏng, vừa đến cửa phòng thiết kế, đã thấy các đồng nghiệp đều tập trung ở bên ngoài.

Cô lách qua mấy người, thấy Lý Hủy: “Có chuyện gì vậy?”

“Không xong rồi, đã xảy ra chuyện!”

Trong phòng, Hạ Phi Vũ và mấy người quản lý cấp ang vẻ mặt khác thường, khi kiểm tra viên lắc đầu, biểu cảm của họ càng nghiêm trọng hơn.

“Ngày hôm qua, ai là người về cuối cùng?” Hạ Phi Vũ cầm tài liệu trong tay đi ra ngoài.

Lòng Dung Ân hơi trầm xuống, Lý Hủy nhìn cô lo lắng.

“Là tôi” Dung Ân thản nhiên lên tiếng.

“Cô về lúc nào?” Hạ Phi Vũ ngữ khí nghiêm khắc hỏi.

Dung Ân suy nghĩ một chút, thành thật trả lời: “Khoảng chín giờ”

“Khoảng thời gian từ chín giờ đến mười giờ tối, chính là thời điểm máy vi tính bị virus xâm nhập” Kiểm tra viên đi ra cửa: “Trưởng phòng Hạ, những tài liệu bên trong không thể khôi phục được”

Trong lòng Dung Ân khê run, các đồng nghiệp tranh nhau đi vào phòng: “Trưởng phòng Hạ, dự án chúng ta chuẩn bị từ trước đến nay...”

Khuôn mặt trang điểm kỹ càng cũng không thể che được vẻ mặt tức giận của Hạ Phi Vũ lúc này. Cô ta vung tay, ném tài liệu vào người Dung Ân: “Cô có biết, dự án này phòng thiết kế phải làm trong thời gian bao lâu không? Hôm nay chính là ngày đàm phán, cô bảo tôi phải lấy cái gì để đàm phán với đối tác đây? Nếu thất bại, chúng ta sẽ tổn thất ít nhất mười vạn, tôi thật không hiểu, tại sao anh ấy có thể cho loại người ngu ngốc như cô vào công ty làm việc!!”

Tài liệu rơi lả tả, ánh mắt các đồng nghiệp cũng trở nên gay gắt. Dung Ân nhìn về phía chiếc máy vi tính trong văn phòng: “Đêm qua, sau khi làm xong việc thì tôi ra về. Hơn nữa, kiểm tra viên chỉ nói trong khoảng thời gian đó. Cô dựa vào cái gì mà nói tôi làm việc này?” Thanh âm Dung Ân bình tĩnh: “Còn nữa, mong cô đừng xúc phạm người khác như vậy!”

“Dựa vào cái gì?” Hạ Phi Vũ đi đến trước mặt Dung Ân: “Dựa vào việc Tập đoàn Viễn Thiệp là đối thủ cạnh tranh của công ty chúng ta. Cô dám nói, cô không có liên quan gì đến người tên Diêm Việt kia?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tổng Giám đốc đến ...”

Nam Dạ Tước nhìn đồng giấy lộn xộn trên đất trong phòng thiết kế. Hạ Phi Vũ lo lắng đã sớm quên mất hình tượng: “Tài liệu dự án Vạn Đạt bị mất hoàn toàn, hôm nay chính là ngày đàm phán cuối cùng để quyết định”

Bên cạnh, rất nhanh đã có người đem toàn bộ sự việc nói lại cho Nam Dạ Tước.

Đôi mắt sắc sảo của anh quét một lượt qua các gương mặt đang có những biểu hiện khác nhau: “Chẳng qua chỉ là một dự án, tổn thất một chút thì đã sao?”

Dung Ân hơi giật mình, cô ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy khóe môi Nam Dạ Tước đang cong lên mang ý cười, thực ra, nếu vạch trần vẻ ôn hòa kia thì sự tà ác sẽ lộ rõ. Anh nghiêng người, giọng điệu như đang nói chuyện công việc: “Cô, tới văn phòng tôi!”

Không riêng gì các đồng nghiệp, ngay cả Hạ Phi Vũ cũng lộ ra vẻ mặt bàng hoàng.

Văn phòng làm việc của Nam Dạ Tước nằm trên tầng cao nhất, xuyên qua cửa kính bằng thủy tinh nhìn ra bên ngoài, cả người giống như những đám mây đang lơ lửng giữa bầu trời.

“Ngồi đi” Từ đầu đến cuối Dung Ân không bỏ được cảm giác đề phòng, cô đứng trước ghế sofa: “Chuyện này không liên quan gì đến tôi, nếu như có người cứ đổ tiếng xấu cho tôi, thì tôi sẽ không nuốt cục tức này đâu”

Nam Dạ Tước ngồi trước chiếc bàn làm việc rộng lớn, khí thế, động tác tao nhã quay chiếc bút kim trong tay, anh dựa lưng vào ghế, đập cây bút xuống mặt bàn: “Khí thế không nhỏ, cô nói xem, làm sao mà nuốt không trôi?”

“Không có chứng cứ cụ thể, chẳng lẽ công ty có thể kết tội tôi?”

“Ha ha ^:~” Nam Dạ Tước cười to, như vừa nghe được một câu chuyện rất buồn cười: “Ân Ân, em cũng thật quá ngây thơ”

“Anh có ý gì?” Giọng nói Dung Ân tức giận.

“Em sống trong xã hội được bảo hộ bởi luật pháp, có phải được bảo vệ tốt quá rồi không?” Đôi mắt đang nheo lại của Nam Dạ Tước đột nhiên trở nên sắc bén, anh đứng lên, nghiêng người qua bàn: “Con gái nhà lành, em chưa từng thấy sự đen tối thật sự đúng không?”

30. Chương 30: Cho Cô Một Bài Học

Mấy chữ cuối cùng, thanh âm rất lạnh khiến Dung Ân không khỏi rùng mình.

“Sự thỏa hiệp của em, tôi hầu như chưa tốn chút sức lực nào mà có được. Ân Ân, tôi chỉ muốn nói với em, đừng tự cho là đúng, tội ác thực sự, vượt quá sức tưởng tượng của em” Mặc dù đôi mắt Nam Dạ Tước đang nhìn cô, nhưng ánh mắt dường như đang phiêu du ở một nơi nào đó. Dung Ân chăm chú quan sát vẻ mặt anh, mới biết, đó là một loại tự do vô cùng bất cần, ngay khi cô muốn nhìn thật kỹ, Nam Dạ Tước đã thu lại ánh mắt: “Không sao, chỉ cần ở lại bên cạnh tôi, không sớm thì muộn em cũng sẽ được chứng kiến”

Chưa lúc nào Dung Ân quên lập trường của mình: “Giữa chúng ta ... Đã là quá khứ, tôi cũng có cuộc sống của riêng mình”

Về mặt Nam Dạ Tước trầm xuống, không ngờ người phụ nữ này lại coi anh là tình cũ? Chỗ dựa vững chắc vừa trở về, đã vội vàng muốn đá anh, cô nghĩ thật đẹp!

“Cho dù đã là quá khứ, nhưng không thể thay đổi một sự thật là nó đã từng tồn tại, em dám nói với anh ta, em chưa từng lên giường với tôi? Chưa từng bị tôi chiếm đoạt?” Ngữ khí gay gắt mà khuôn mặt vẫn vậy thật hoàn mỹ.

Trước mắt Dung Ân tối sầm. Cô chợt bừng tỉnh, chỉ cần Nam Dạ Tước còn sống một ngày, cô đừng mong quay lại cuộc sống yên bình như trước đây. Thuyền từng đi qua, nước có thể không còn dấu sóng sao?

“Anh không thể bỏ qua cho tôi sao?”

“Cô nên tiết kiệm chút sức lực đi, những lời vô nghĩa, sau này hãy giữ ở trong lòng, ít nói vẫn tốt hơn” Ý chính là, nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Sự phẫn nộ trong mắt Dung Ân không thể che giấu, cô nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước.

Anh nhếch môi, không cho cô nếm mùi chút đau khổ, cô sẽ không nhớ đời: “Hay là thế này, nếu cô lấy được dự án lần này, tôi sẽ suy nghĩ ... Chuyện buông tay”.

“Thật sao?” Dung Ân thấy tình thế có thể xoay chuyển, đôi mắt đang ảm đạm sáng lên.

“Tôi không nói dối” Nam Dạ Tước ngồi trở lại bàn làm việc: “Tôi không thích giở thủ đoạn sau lưng người khác”

Dung Ân ngẩng đầu trừng mắt nhìn Nam Dạ Tước, xét cho cùng, người đàn ông này có điểm nào giống một chính nhân quân tử vậy ? J

“Tổng Giám đốc, người anh hẹn gặp đến rồi ạ” Bên ngoài, thư ký Đan khẽ gõ cửa.

“Cho vào” Nam Dạ Tước vẫn duy trì vẻ nhàn nhã như trước, hướng Dung Ân vẫy tay: “Cô ra ngoài đi, nói với Trưởng phòng Hạ ý của tôi”.

Cánh cửa hơi vội vàng mở ra, Đan My đi vào trước: “Mời vào !”

Phía sau, là một người phụ nữ có vóc dáng cao gầy, mái tóc xoăn uốn thành những lọn to, kết hợp với chiếc váy bằng vải xa tanh màu đen thời thượng, càng lộ ra vẻ dịu dàng quyến rũ. Khuôn mặt người phụ nữ tất nhiên được trang điểm một cách tỉ mỉ, mỗi đường nét đều tinh tế mê hoặc, người phụ nữ như vậy, mới có thể khiến đàn ông điên đảo.

“Nam tổng” Thanh âm ngọt ngào giống hệt người.

Dung Ân nhận ra người này, nữ minh tinh điện ảnh, quảng cáo nổi tiếng nhất hiện nay, Tư Mạn.

Một người bình thường, một người được hàng nghìn người quan tâm, cứ như vậy sắp lướt qua nhau.

“Dung Ân !” Xoay người, Nam Dạ Tước dường như nhớ ra điều gì, đúng lúc mở miệng: “Đối thủ của chúng ta là Tập đoàn Viễn Thiệp, cô đừng tưởng cô có Diêm Việt thì có thể không phân biệt việc công và việc tư. Nếu anh ta dâng hai tay nhường cho, vẫn tính là cô thua”.

Dung Ân không quay đầu lại, xem những lời nói của Nam Dạ Tước là gió thoảng bên tai đi một mạch ra khỏi cửa. Tư Mạn theo phản xạ ngoái đầu nhìn theo, Diêm Việt, là vì người phụ nữ này?

Khuôn mặt xinh đẹp, đột nhiên trầm xuống rất nhiều.

Trở lại phòng thiết kế, Dung Ân đã quen đối mặt với những ánh mắt sấm soi của các đồng nghiệp, cô coi như không nhìn thấy, nói lại ý của Nam Dạ Tước cho Hạ Phi Vũ, cô ta không những không nổi cáu như lúc này, ngược lại, mỉm cười đồng ý.

Nhân lúc cô chuẩn bị trong văn phòng, Lý Hủy đến gần hỏi: “Ân Ân, có bị Tổng Giám đốc mắng không?”

“Không, anh ta để tớ đi đàm phán với Trưởng phòng Hạ, có lẽ, vẫn còn có cơ hội xoay chuyển tình thế”.

“Ân Ân, chuyện này ...” Lý Hủy muốn nói lại thôi, có những quy tắc ngầm cũng không tiện nói ra: “Đi đàm phán hợp đồng, không đơn giản chỉ cần bản thiết kế được thông qua là ổn. Tóm lại, cậu nhất định phải cẩn thận, tốt nhất, đừng ở một mình với khách hàng, cậu hiểu không?”

Dung Ân lơ mơ đoán ra ẩn ý trong lời nói của Lý Hủy, cô nghiêm túc gật đầu: “Ừm, tớ nhớ rồi”

Nơi chiêu đãi khách hàng, là một phòng bao riêng cao cấp. Đối diện với vẻ mặt hoài nghi của Dung Ân, Hạ Phi Vũ chỉ cười trừ: “Đa số các cuộc đàm phán, đều không thể tách rời bàn rượu”

Lúc vào phòng bao, đã có ba người khác đang ngồi. Hạ Phi Vũ dẫn đầu tiến lên: “Giám đốc Lý, đã để ngài phải chờ lâu”.

“Trưởng phòng Hạ nói gì vậy” Giám đốc Lý đứng dậy, bắt tay với Hạ Phi Vũ. Sau khi khách sáo chào hỏi, ông ta không hề có ý định buông tay, ngón tay cái cố ý vuốt ve mu bàn tay Hạ Phi Vũ.

Thần sắc cô ta không thay đổi, khéo léo chuyển đề tài: “Đây chẳng phải tổng giám Cố của Tập đoàn Viễn Thiệp sao, ngưỡng mộ ngài đã lâu, hôm nay mới có dịp gặp mặt” Hạ Phi Vũ rút tay ra, bắt tay với người đàn ông kia.

Tập đoàn Viễn Thiệp cũng có hai người đến. Dung Ân nhìn người phụ nữ đứng cạnh Tổng giám Cố, đối phương rất xinh đẹp, chiếc váy ngắn ôm khít vòng ba gợi cảm. Đôi tất chân màu đen, tôn lên đôi chân dài không chút tỳ vết, trông càng thêm quyến rũ.

“Dung Ân” Hạ Phi Vũ đẩy Dung Ân: “Cô hãy ở lại đây cùng giám đốc Lý, tôi đi ra ngoài có chút việc, một lúc nữa tôi quay lại ngay”

Tổng giám Cố nghiêng người, nói nhỏ vào tai người bên cạnh mấy câu, cô ta hiểu ý mỉm cười, cầm ly rượu trên bàn lên: “Giám đốc Lý, tôi xin kính ngài một ly”.

“Tốt lắm” Người đàn ông say mê cười híp mắt, uống một hơi cạn sạch ly rượu: “Tổng giám Cố, tửu lượng nhân viên công ty anh rất khá đấy”

Dung Ân mất tự nhiên ngồi bên cạnh, giám đốc Lý thấy cô ngẩn người, quàng một tay qua vai Dung Ân, người cũng ngồi sát lại: “Dung tiểu thư, cô cũng uống một ly đi”

Khuôn mặt sán lại gần đã xuất hiện nếp nhăn, thân thể to béo gần như ép Dung Ân vào góc. Dung Ân quay mặt đi, che giấu cảm xúc thật, cô vẫn chưa tức giận: “Giám đốc Lý, chúng ta hãy bàn về dự án hợp tác Vạn Đạt thôi”

“Giám đốc Lý, đây là rượu tổng giám Cố của chúng tôi đặc biệt chuẩn bị. Ngài nhất định phải uống một ly mới được” Bên phải, bàn tay người phụ nữ như rắn bò lên cánh tay người đàn ông, kéo ông ta lại gần: “Chuyện đàm phán, không phải vội, bàn chuyện hợp tác không nhất thiết phải nghiêm trang như vậy chứ?”

“Đúng, đúng ...” Được người đẹp chăm sóc, làm gì có chuyện ông ta bỏ qua sớm như vậy. Tổng giám Cố châm một điếu thuốc lá ngồi tựa vào ghế sofa, tuyệt nhiên không hề nhắc đến một chữ dự án.

Dung Ân chỉ có thể ngồi im, nghĩ đến những lời nói của Nam Dạ Tước, cô càng thêm sốt ruột.

“Giám đốc Lý, tôi cũng kính ngài một ly” Dung Ân thở sâu, cầm lấy ly rượu để cao trên bàn, nuốt xuống dạ dày thứ chất lỏng màu đỏ kia.

Ông ta chuyển sự chú ý từ người phụ nữ nọ sang Dung Ân, vẻ mặt hứng thú nhìn chằm chằm giọt rượu còn sót lại bên môi cô. Trong cơ thể, một luồng nhiệt nào đó bắt đầu bốc lên: “Tửu lượng của Dung tiểu thư rất khá, nào, tôi lại kính cô một ly”

Rượu thậm chí vẫn chưa kịp chảy đến dạ dày, đối phương đã tiếp tục áp một ly khác vào môi cô, Dung Ân tiếp nhận ly rượu, cổ họng bỏng rát, trong người vô cùng khó chịu. Uống đến chén thứ ba, đầu cô đã bắt đầu choáng váng.

“Nào, uống thêm một ly nữa ...”

Dung Ân hiểu rõ tửu lượng của mình, không muốn say chết ở đây. Hai người của Tập đoàn Viễn Thiệp, không biết đã rời khỏi từ lúc nào. Dung Ân đẩy ly rượu của giám đốc Lý ra: “Về dự án Vạn Đạt...”

“Ôi, không cần làm mất hứng như vậy” Giám đốc Lý thấy hai má Dung Ân đỏ bừng, ánh mắt mê ly, lại tiếp tục khoác tay lên vai Dung Ân. Khuôn mặt to béo, kề sát vào tai cô: “Chuyện dự án, chỉ cần có lợi, hợp tác với ai cũng như nhau. Quan trọng là, tôi có được vui vẻ hay không”. Ấn ý trong lời nói quá rõ ràng, lúc này Dung Ân mới cảm thấy lo lắng. Cô quay đầu nhìn ra ngoài phòng bao, đến bây giờ, Hạ Phi Vũ vẫn chưa quay lại.

Bàn tay ông ta ôm bả vai cô, mượn hơi rượu, bắt đầu có động tác tiếp theo. Dung Ân vội vàng nghiêng người né tránh, kiên quyết đứng dậy: “Nếu hôm nay giám đốc Lý không muốn nói chuyện hợp tác, vậy lần sau chúng ta sẽ bàn tiếp”

“Cô thực sự không hiểu, hay đang giả vờ không hiểu?” Ông ta cười híp mắt, dù có bày ra điệu bộ tao nhã như thế nào, vẫn không giấu được vẻ dâm dăng: “Đêm nay cô hãy hầu hạ tôi chu đáo, dự án Vạn Đạt, tôi sẽ giao cho cô”

Dung Ân không ngờ ông ta có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy, không thèm để ý cô xoay người chuẩn bị ra khỏi phòng.

Con mồi đã dâng lên tận miệng, làm sao có thể từ bỏ dễ dàng như vậy. Ông ta đỏ mặt tía tai, hóp bụng nhăn nheo đứng lên, đứng nhìn thân thể béo phì của ông ta, bước chân nhanh không kém người bình thường. Dung Ân ra đến cửa, vận mạnh nắm đấm.

“Đêm nay cô đừng hòng ra khỏi chỗ này...”

Dung Ân hoảng sợ, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Tay phải vận mạnh nắm đấm mấy cái, nhưng không hề có động tĩnh, cửa đã bị khóa.

31. Chương 31: Em Sẽ Phải Quay Lại Cầu Xin Tôi

Lúc này, ông ta cũng không vội. Cởi áo khoác ngồi trở lại ghế sofa, thần sắc kích động như gà chọi, cầm gói thuốc bột nhỏ trên bàn lên: “Ha ha, ngay cả thứ tốt này cũng đã chuẩn bị chu đáo.

Toàn thân Dung Ân toát mồ hôi lạnh, bị hơi nóng điều hòa phả thẳng vào người, toàn thân nhớp nháp, cực kỳ khó chịu.

Ông ta ngửa cổ, uống hết cả gói thuốc bột với rượu mạnh. Chỉ một lát sau, biểu hiện đã trở nên bất thường. Hai mắt ông ta sáng rực lên, toàn thân hưng phấn, hai mắt không buông tha nhìn Dung Ân chăm chăm, cô lùi một bước, ánh mắt như chó sói bám theo một bước.

Ông ta đứng lên, cởi hết áo trên người, để lộ ra những ngón mỡ chảy xệ. Dung Ân chợt cảm thấy buồn nôn: “Ông định làm gì?”

Trong một phòng theo dõi của hội quán.

Người đàn ông ngồi bắt chéo hai chân, điều thuốc trên tay đã tàn hơn một nửa, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình giám sát. Bên cạnh, một kẻ mặc trang phục đen, thái độ cung kính mà lo lắng: “Tước thiếu, nếu cứ tiếp tục như vậy... Có thể sẽ xảy ra phiền phức không?”

Nam Dạ Tước không trực tiếp trả lời, nhìn hình ảnh người chạy kẻ đuổi trên màn hình: “Lão già kia, uống một lúc nhiều như vậy, không sợ nghẹn chết.”

Người đàn ông mặc áo đen thấy anh nói như vậy, cũng không dám nói thêm gì nữa. Nam Dạ Tước là ông chủ, nếu xảy ra chuyện, tất nhiên anh sẽ có cách giải quyết.

Dung Ân chạy vòng quanh bàn, vì chạy trốn mà những sợi tóc bết chặt vào cổ áo, trông chật vật đến tội nghiệp. Ông ta quả thực đã nhịn đến mức khó chịu, dứt khoát lật đổ cái bàn, xông đến chỗ Dung Ân.

Không phải Nam Dạ Tước sợ lần cá cược này thua, mà là, cái gì Dung Ân cũng nghĩ rất đơn giản. Đây, coi như là cho cô một bài học nho nhỏ.

“Người đẹp, tôi sẽ ‘yêu’ em, lại đây...” Cánh tay ông ta ôm lấy eo Dung Ân, đẩy mạnh cô lên ghế sofa. Hai tay bắt đầu xé rách quần áo của Dung Ân...

Cảm giác vô cùng tuyệt vọng trào dâng. Chỗ nằm của Dung Ân, vừa đúng với góc độ máy quay. Qua màn hình giám sát lạnh lẽo, Nam Dạ Tước đem tất cả vẻ mặt của cô lúc này thu vào trong mắt. Nhục nhã, không cam lòng, mà nhiều hơn, đó là sự tuyệt vọng.

Điều thuốc châm vẫn chưa hút một hơi đã cháy đến đầu lọc, làm nóng ngón tay anh. Phản ứng đầu tiên của Nam Dạ Tước là bỏ tay ra, đầu thuốc liền rơi trên sàn nhà.

“Khoan đã... Chờ chút.” Dung Ân cố gắng giữ chặt cổ áo, cô biết, càng chống cự sẽ càng tổn sức lực: “Để tôi uống một ngụm rượu được không?”

Ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng không muốn để ý đến.

“Dù sao tôi cũng không thể trốn được, hãy để tôi uống một chút rượu, như vậy... Ông cũng có thể thỏa mãn...” Cô cố hết sức bình tĩnh nói ra những lời này, sự phản kháng trong mắt, cũng đã giảm đi rất nhiều.

“Được.” Ông ta nghe cô nói vậy, ngồi thẳng người lên: “Nhanh lên...”

Dung Ân mềm nhũn trượt từ sofa xuống, ngã trên nền nhà, lúc này, cô giống như một con rối vô hồn.

Nam Dạ Tước nắm chặt những ngón tay bị bóng sưng đỏ, tâm tư hỗn loạn. Dung Ân, chỉ cần một chút uy hiếp, cô đã giao bản thân ra? Sự quật cường trong lần gặp đầu tiên, có thể dễ dàng mất đi như vậy? Sớm biết thế, khi ở Cẩm Đỗ, anh sử dụng một chút sức mạnh, có lẽ đã sớm đoạt được cô.

Suy nghĩ đó, khiến Nam Dạ Tước rất khó chịu, không khỏi muốn tìm người giải tỏa một trận.

Trong lòng, lại hơi thất vọng về Dung Ân.

Nam Dạ Tước nhíu mày, thất vọng? Không phải có hy vọng, mới có thất vọng sao? Sự khác thường này, khiến anh rất buồn bực. Hình ảnh dừng lại ở thần sắc tham lam của ông ta, anh suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng tìm được hình một cái gọi là lý do.

Đàn ông đều là loài động vật hiếu thắng, trước đây, anh vì muốn có được Dung Ân, không tiếc bỏ ra một số tiền lớn chơi trò chơi này với cô. Nhưng hôm nay, lão già này lại dễ dàng đạt được như vậy, chẳng trách làm anh thấy khó chịu.

Dung Ân cầm lấy chai rượu đổ trên nền nhà, tay vừa chạm vào đã nghĩ đến mẹ.

Khỏe mắt cô cay cay, cuộc sống lúc nào cũng bấp bênh. Người mà cô nghĩ rằng kiếp này sẽ không còn được gặp nữa, lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cô. Cô cứ tưởng hạnh phúc sắp mỉm cười với mình, vận mệnh, lại một lần nữa đem hy vọng mới nhen nhóm của cô bóp chết trong một hoàn cảnh dơ bẩn như thế này.

Mẹ...

Nếu không có cô, mẹ sống trên đời này sẽ rất cô đơn.

Bàn tay Dung Ân hơi thả lỏng, vì cô quay lưng lại, nên ông ta không nhìn thấy động tác của cô, chỉ thúc giục liên tục: “Nhanh lên... Ông đây không nhịn được nữa.”

Một bàn tay chạm lên vai, Dung Ân hoảng sợ quay đầu, nhìn khuôn mặt buồn nôn sau lưng, suy nghĩ của cô hỗn loạn. Những lo lắng vừa rồi đều đã bay đến chín tầng mây, chờ đến khi cô phản ứng lại, chai rượu trong tay đã vung về phía trước, trực tiếp, đập lên cái trán nhẵn bóng của ông ta, máu tươi ngay lập tức chảy ra!

“A a ——” Tiếng tru như giết heo, tựa hồ khiến màn hình giám sát run lên.

“Mẹ nó, máu... Máu...” Ông ta sờ trán, nháy mắt, đôi mắt trừng lớn như hai quả chuông: “Con điếm chết tiệt, tao sẽ giết mày!”

“Choang ——” Lại là một cú đập mạnh nữa, khiến mắt ông ta nổ đom đóm. Máu bắn tung tóe trên mặt Dung Ân, mùi tanh khiến cô buồn nôn.

Tiếng mắng chửi dần dần nhỏ lại, cô chưa từng gặp trường hợp như thế này. Thấy ông ta lại muốn xông đến, chai rượu trong tay trở thành vũ khí phòng thân duy nhất, cô siết chặt, lại đập mạnh xuống.

“Tước thiếu, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ xảy ra chuyện mất!” Người đàn ông lo lắng nhìn chằm chằm màn hình.

Ghế dựa đột nhiên bị đẩy ra, Nam Dạ Tước đứng dậy, lo lắng đi nhanh ra ngoài. Không thể tưởng tượng được, đồn cô vào đường cùng, cô sẽ có hành động như vậy.

Vừa bước vào phòng, mùi rượu nồng nặc hòa với mùi máu tanh sộc thẳng vào mũi, trong phòng càng lộn xộn hơn rất nhiều. Nam Dạ Tước đá văng tất cả những gì chần đường anh, lúc đi đến phía sau Dung Ân, cô đang vung chai rượu trong tay lên, sắp đập xuống.

Cổ tay bị nắm chặt, Dung Ân biết người đằng sau muốn ngăn cản, nhưng cô vẫn tiếp tục.

Ông ta nằm trên ghế sofa, cả người đều là máu, chỉ còn mí mắt đang giật giật. Nam Dạ Tước lấy chai rượu trong tay Dung Ân, ôm lấy cô từ đằng sau: “Đừng sợ, không sao nữa rồi.”

Hiếm khi anh dịu dàng như vậy, quả nhiên có tác dụng trấn an không ít. Thân thể căng cứng của Dung Ân dần trở nên mềm mại trong lòng Nam Dạ Tước, sau khi sự kiên trì tan rã, sức lực cũng bị rút hết.

“Con điếm... chết tiệt...” Ông ta hơi mở mắt: “Tao sẽ không... bỏ qua ày, tao, tao nhất định sẽ giết chết mày, tao sẽ tổ cáo...”

Ánh mắt Nam Dạ Tước trầm xuống, khỏe mắt lạnh lẽo, anh nâng chân thon dài đá vào mặt ông ta. Ông ta không kịp rên một tiếng, ngay lập tức hôn mê.

Dung Ân mệt mỏi trượt xuống, dựa vào người Nam Dạ Tước. Hai tay nắm chặt cánh tay anh như người chết đuối vớ được cọc, móng tay được cắt gọn gàng, xuyên qua áo anh, hằn lên da thịt.

“Chúng ta đi.” Nam Dạ Tước dìu Dung Ân ra ngoài, lần này, hình như anh làm hơi quá. Mặc dù trước đây cô từng làm việc ở Cẩm Đỗ, nhưng cũng chưa bao giờ gặp phải những tình huống như thế này. Trong lòng Nam Dạ Tước dâng lên một chút áy náy, vẫn chưa kịp rõ ràng, đã biến mất không còn dấu vết. Chẳng lẽ, cô muốn dùng cách đó để được giải thoát?

Vừa mới ra khỏi phòng bao, đã gặp phải Diêm Việt đang đi đến, phía sau, là tổng giám Cố không biết rời đi từ lúc nào.

“Ân Ân.” Nhìn thấy bộ dạng cô lúc này, anh ta cũng hoảng sợ. Trên mặt cô và cả trên tay đều có vết máu, không biết cô bị thương ra sao.

Nam Dạ Tước nắm chặt tay Dung Ân, chuẩn bị dẫn cô đi khỏi.

“Việt...” Lúc này, Dung Ân vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sau khi nhìn thấy Diêm Việt, sự lo lắng, sợ hãi đã biến mất hơn một nửa. Nhận thấy điệu bộ vô cùng thân thiết của Nam Dạ Tước, cô vội vàng giãi dụa.

“Buông cô ấy ra!” Diêm Việt sải bước về phía trước, tạo nên cuộc đối đầu trực tiếp lần đầu tiên giữa hai người đàn ông, như nước với lửa không thể dung hòa.

Nam Dạ Tước tăng thêm lực, cánh tay ôm chặt Dung Ân, nhưng lúc này cô không hề nhận ra, chỉ biết vùng vẫy: “Buông tôi ra...”

“Anh không nghe thấy cô ấy nói gì sao?” Trong đôi mắt màu hổ phách đã ẩn chứa tức giận, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát.

Nam Dạ Tước biết, cho dù anh cứ ép buộc, hôm nay cũng không thể dẫn cô đi. Anh thua ở một điểm, đó là trái tim cô đã dành cho anh ta. Anh buông tay, không tức giận, ngược lại đề thấp thanh âm nói bên tai Dung Ân: “Em muốn đi cùng anh ta sao?”

Lời nói, mang theo ý hỏi mê hoặc, đáng tiếc lúc này Dung Ân nghe không hiểu, cô đẩy Nam Dạ Tước ra, mới đi hai bước, đã được Diêm Việt dang tay ôm vào lòng.

“Được.” Nam Dạ Tước nhếch môi cười, nhìn cảnh yêu đương thắm thiết trước mặt. Dung Ân không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy nụ cười của anh ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm và áp lực, chỉ cần nhìn qua một cái sẽ không thể chống đỡ: “Ân Ân, em sẽ phải quay lại cầu xin tôi.”

32. Chương 32: Đêm Nay, Hãy Ở Lại

Nghe ngữ khí thân mật của Nam Dạ Tước, trong mắt Diêm Việt nổi lên tia tức giận, anh ta vỗ vỗ vai Dung Ân, trấn an cô: “Bất kể ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì, tôi đều thay cô ấy gánh vác, không cần tổng giám đốc Nam phải lo lắng.” Nói xong, liền xoay người dẫn cô đi.

Bước chân Dung Ân vô lực, cô ngẩng đầu, cảm thấy Diêm Việt lúc này thật đẹp trai. Trước đây, cô đã từng mơ ước người mình yêu có thể vì mình chống đỡ tất cả, lúc này, cuối cùng cũng thành hiện thực. Sự sợ hãi còn sót lại trong lòng đã thay bằng hạnh phúc. Tay ôm eo Diêm Việt càng chặt thêm chút nữa, thì ra, hạnh phúc của cô, đã bắt đầu rồi.

“Tước thiếu, Tước thiếu ...” Tên mặc đồ đen vẫn đi theo anh mở miệng gọi.

Nam Dạ Tước châm điều thuốc, ánh mắt không thay đổi, thần sắc cũng bình thường, rít hai hơi thuốc, sau đó ra lệnh: “Đưa ông ta vào bệnh viện, lập tức cho người dọn dẹp lại phòng bao như mới, còn nữa, tiêu hủy đoạn băng giám sát, phía bệnh viện phái người đi giải quyết, kết quả kiểm tra không thể có thuốc kích thích.”

“Thế nhưng, chỉ khi kết quả kiểm tra chứng thực ông ta đã sử dụng thuốc kích thích, cô gái vừa rồi mới có thể không gặp rắc rối.” Anh ta nghĩ, quan hệ giữa cô và Nam Dạ Tước hẳn không đơn giản.

“Tôi muốn cô ta gặp rắc rối!” Dự án Vạn Đạt lần này là của chính phủ, mặc dù làm như vậy sẽ liên lụy đến Nghiêm Tước, nhưng anh sẽ có biện pháp để thoát thân. ” Không phải anh ta muốn gánh vác sao? Được, tôi cho hẳn ta cơ hội này!”

Tên mặc đồ đen đã dựa theo lệnh của anh đi làm việc. Nam Dạ Tước đứng im lặng ở cửa hội quán một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên hung hăng ném điều thuốc trên tay xuống đất, dẫm mạnh mấy phát cho bõ tức: “Mẹ kiếp!”

“Việt, em gặp rắc rối.” Lúc trong phòng tắm nhà Diêm Việt, Dung Ân tắm rửa sạch sẽ, bây giờ đang ngồi thất thần ở mép giường.

“Đừng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết.” Lúc này Diêm Việt không hỏi, chờ cô tỉnh táo lại, ôm Dung Ân vào lòng.

“Lẽ ra, hôm nay là buổi đàm phán về dự án Vạn Đạt...” Dung Ân đem những chuyện xảy ra trong phòng bao, kể tường tận cho Diêm Việt: “Em cũng không hiểu lúc đấy mình làm sao nữa, như là phát điên...”

“Ân Ân, bình tĩnh lại.” Diêm Việt thấy cảm xúc cô thật vất vả mới khống chế được lại bắt đầu kích động, vội cầm lấy tay cô: “Em yên tâm, chuyện này anh sẽ giải quyết.”

“Nhưng.” Bây giờ chỉ cần cô nhắm mắt lại, sẽ nhớ đến khuôn mặt đầy máu của ông ta: “Ông ta... ông ta có chết không?”

“Thật lòng anh càng muốn như vậy!”

Dung Ân hoảng sợ, lúc này Diêm Việt mới ý thức rằng ngữ khí của mình khiến cô sợ hãi, hai tay nhẹ nhàng đỡ Dung Ân nằm xuống giường: “Chạm vào em, đập vỡ đầu ông ta đã là quá nhẹ, Ân Ân, em làm tốt lắm.”

Cô dựa sát vào ngực anh ta. Tay anh ta đặt trên lưng Dung Ân, ôm cô vào lòng thật chặt: “Em ngủ đi, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, đã có anh ở đây.”

“Ừm.” Dung Ân yên tâm gập đầu, sau khi tắm rửa thân thể toát ra hương hoa nhài thanh nhã, mái tóc còn ẩm ướt xõa lên cổ anh ta, cô cứ thế nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngón trỏ từ mi tâm của cô vén những sợi tóc vương trên mặt, Diêm Việt chống một tay lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô không chớp mắt. Lúc này, cô ngủ thật yên ổn, có Diêm Việt ở bên, cho dù mưa giông chớp giạt cô cũng sẽ không tỉnh dậy. Chỉ có điều, anh ta không biết, kể từ khi anh ta ra đi, đây là lần đầu tiên cô ngủ yên giấc.

Theo thói quen cặp lông mày nhíu lại, nhưng rồi từ từ giãn ra. Dung Ân ngủ an lành, khóe môi mím lại dường như mơ thấy điều gì, nhẹ nhàng cong lên. Mặc dù bầu không khí yên ổn bao trùm toàn bộ không gian, nhưng trong hơi thở của cô, vẫn giấu không được sự nhẫn nại mà kiên cường. Ngón cái anh ta nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, cảm giác mịn màng, không hề lay động trái tim lạnh lẽo của anh ta lúc này, anh ta rút tay về, nằm bên cạnh Dung Ân, giữa hai người có một khoảng trống. Diêm Việt suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy không ổn, liền vươn tay ra, kéo Dung Ân vào lòng.

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã ngả về hướng tây. Dung Ân sợ khiến anh tỉnh giấc, vẫn nằm yên không nhúc nhích, hô hấp cũng trở nên cẩn thận. Cô chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt người đàn ông trước mắt, trong lòng, đột nhiên có một suy nghĩ kỳ lạ.

Nếu không có đôi mắt đó, Diêm Việt, không hề giống với trước đây một điểm nào cả.

Ngón tay sờ lên trán anh ta, vừa mới chạm vào, anh ta đã cảnh giác mở mắt. Dung Ân giật mình, hai người nhìn nhau, bầu không khí hơi ngưng ngưng.

Bàn tay to của Diêm Việt vòng ra sau đầu cô, đỉnh đầu bị giữ chặt, một nụ hôn từ từ, mang theo sự rung động sâu sắc dừng ở trên môi cô, đầu lưỡi tách hàm răng cô ra, nhẹ nhàng len vào trong miệng cô.

Hồi hộp giống như nụ hôn đầu tiên.

Dung Ân nhắm nghiền mắt, mùi thuốc lá không nồng đậm, ngược lại rất thanh nhã, nụ hôn này kết thúc thật dịu dàng. Khi Diêm Việt buông cô ra, khóe mắt Dung Ân đã ướt, mắt đi mà tìm lại được, nếu không phải đã từng đánh mất, ai cũng không thể hiểu được.

“Việt, khuôn mặt của anh tại sao lại biến thành như vậy?”

Gió lạnh thổi tới, ánh tà dương xuyên qua tấm rèm cửa sổ đang bay lên, một chiếc lá cây cũng nhân cơ hội đó liệng vào, rơi xuống bệ cửa sổ. Diêm Việt nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Dung Ân, đem hơi ấm trong lòng bàn tay mình truyền cho cô.

“Đó là lúc ra nước ngoài, vẫn chưa đến một tháng.” Trong căn phòng rộng lớn, thanh âm của anh ta nghe vang vang: “Công việc làm ăn của tập đoàn Viễn Thiệp đặc tội rất nhiều người, khuôn mặt của anh, là bị người ta dùng dao găm hủy hoại.”

Mặc dù đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng đoán so với nghe từ chính miệng người đó nói ra, lực công kích sao có thể giống nhau?

Dung Ân nghẹn ngào, cánh mũi ửng hồng, nước mắt đã rơi xuống cánh tay anh ta.

“Ân Ân chuột túi, em đừng khóc.” Diêm Việt lấy mu bàn tay lau nước mắt cho cô, đau lòng hôn lên trán Dung Ân: “Có phải bây giờ anh càng đẹp trai hơn trước đây không?”

Ân Ân chuột túi, là biệt danh trước đây Diêm Việt đặt cho cô, Dung Ân vòng hai tay ôm eo anh ta: “Bất kể anh có bộ dạng như thế nào, anh đều là Việt của em.”

“Ân Ân, những chuyện như vậy, anh sẽ không bao giờ để nó xảy ra với em một lần nữa.” Diêm Việt nghĩ đến những chuyện xảy ra trong phòng bao, liền không kìm nén được phần nộ, thần sắc nham hiểm: “Động vào em, anh muốn ông ta biết thế nào là hối hận.”

“Việt.” Dung Ân ngẩng đầu, lần đầu tiên cô nhìn thấy sự hung ác nham hiểm trong mắt Diêm Việt: “Anh mới tiếp quản Viễn Thiệp, hiện nay đừng để gặp phải chuyện rắc rối gì...”

Sắc mặt Diêm Việt dịu xuống, khiến cô yên tâm. Hai người nằm một lúc sau đó dậy ăn cơm tối, đến tám chín giờ, Diêm Việt mới lái xe đưa Dung Ân về nhà.

Dưới khu nhà ở, vẻ mặt anh ta lười biếng dựa vào thân xe ô tô, hai tay ôm chặt eo Dung Ân: “Đêm nay, đừng về nữa, ở lại chỗ anh nhé.”

33. Chương 33: Anh Một Tay Che Trời

“Không được.” Dung Ân khế cự tuyệt: “Chuyện anh trở về em còn chưa kịp nói với mẹ, hôm sau được nghỉ, em sẽ dẫn anh về nhà...”

“Ừm.” Ngờ khí anh ta thất vọng, thỏa hiệp: “Nhưng em nhất định phải nhớ, thân thể em là của anh, ai cũng không được chạm vào.”

Dung Ân nghe anh ta nói vậy, thần sắc trong nháy mắt trắng bệch, cô không muốn nói dối, chỉ có thể lảng tránh ánh mắt, cố gắng mỉm cười: “Em biết rồi.”

Khóe miệng Diêm Việt nhếch lên, nụ cười thoáng lạnh lùng. Anh ta tiện tay sửa sang lại cổ áo của Dung Ân: “Em vào nhà đi, hãy ngủ một giấc thật ngon.”

“Vâng.” Cô gật đầu, ở bên Diêm Việt, vẻ mặt cô lúc nào cũng ngập tràn hạnh phúc. Bước chân nhẹ nhàng đi vào khu nhà, thân ảnh mảnh mai rất nhanh khuất trong bóng tối. Diêm Việt châm một điếu thuốc, đứng bên cạnh xe rít mấy hơi rồi ném xuống đất dập tắt, xoay người rời đi.

Ngày hôm sau đến Nghiêm Tước, ai cũng có thể nhìn ra bầu không khí trong công ty có gì đó không bình thường. Dung Ân vừa đi vào phòng thiết kế, đã nhìn thấy Hạ Phi Vũ đang ngồi trước bàn làm việc của mình. Từ lúc cô bước vào Lý Hủy đã lo lắng dõi theo cô, nhưng vẫn chưa có cơ hội nói chuyện.

“Dung Ân, đúng là không thể coi thường bản lĩnh của cô.”

“Trưởng phòng Hạ, hôm qua tôi và cô cùng đi đàm phán dự án Vật Đat, sau đó cô lại đi đâu?” Mọi người không chỉ đi hết, ngay cả cửa cũng bị khóa trái, đến cuối cùng đi khỏi, vẫn chưa thấy Hạ Phi Vũ quay lại.

“Lúc tôi quay lại mọi người đã về hết, sau đó tôi nghe nói, cô đánh giám đốc Lý bị thương, bây giờ, ông ta tuyên bố muốn kiện cô...”

Trong lòng Dung Ân đã sớm chuẩn bị tinh thần. Dù sao cũng là giám đốc Lý có ý đồ quấy rối trước, chuyện này chắc sẽ không khó giải quyết.

“Dung Ân, tổng giám đốc tìm cô.” Ngoài cửa văn phòng, là thanh âm lãnh lút của Đan My. Dung Ân đặt túi xách xuống, không chút chần chừ đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, ánh mặt trời yên ả tỏa sáng khắp căn phòng. Nam Dạ Tước đang cúi đầu xử lý văn kiện, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, mái tóc màu rượu đỏ trước trán toát ra vẻ đáng tin cậy, nhưng cho dù như vậy, Dung Ân vẫn đứng nguyên ở cửa, không có ý lại gần.

“Tổng giám đốc, anh tìm tôi.”

Nam Dạ Tước bỏ cây bút trong tay xuống, nhướn mắt lên nhìn: “Tại sao lại đứng xa như vậy? Lại đây.”

Trong văn phòng rộng lớn, khoảng cách lúc này quả thật quá xa. Dung Ân nghe lời tiến lên vài bước: “Anh có việc gì muốn giao cho tôi sao?”

Nam Dạ Tước thả lỏng thân thể, ngả người dựa lưng vào ghế, khoe miệng anh cong lên, trong mắt, hiện lên sự nguy hiểm đen tối thường thấy. Về mặt như vậy, Dung Ân đã quen.

“Giám đốc Lý, lão quỷ háo sắc quấy rối cô, bây giờ lại muốn tố cáo cô.”

“Tôi không sợ.” Dung Ân đứng thẳng người: “Lúc đó ông ta dùng thuốc kích thích, tôi chỉ là phòng vệ chính đáng.”

“Cái gì? Lão ta dùng thuốc kích thích?” Nam Dạ Tước bày ra vẻ mặt giật mình: “Là thuốc gì?”

Không hiểu sao, lòng Dung Ân đột nhiên trầm xuống, cô nắm chặt hai tay bên hông thành nắm đấm, thanh âm rõ ràng nói: “Chắc là, một loại thuốc kích dục nào đó.”

“Vậy sao?” Đôi môi mỏng khiêu gợi khẽ nhếch lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Dung Ân, không bỏ sót một biểu hiện nào trên khuôn mặt cô: “Nhưng báo cáo kết quả kiểm tra của bệnh viện lại cho thấy, ông ta rất bình thường, chỉ có điều bị thương không nhẹ, trên đầu khâu hơn mười mũi, não còn chấn thương nhẹ. Dung Ân, cô có biết? Dự án Vạn Đat là công trình của chính phủ, lần này cô gặp rắc rối rồi.”

Thanh âm nhẹ nhàng băng quơ, nhưng đủ để toàn thân Dung Ân từ từ đông cứng, nếu sự thật đúng như lời của Nam Dạ Tước...

Cô không dám tưởng tượng, trong lòng bắt đầu trở nên hoảng loạn.

“Không thể có chuyện đó.” Dung Ân cẩn thận nhớ lại: “Đúng rồi, lúc tôi vừa mới vào phòng bao có để ý thấy, trong phòng có máy quay giám sát, chỉ cần xem lại đoạn băng theo dõi là có thể chứng minh những lời tôi nói.”

Trông bộ dạng cô lúc này, nếu đổi lại là người khác có lẽ đã không đành lòng tiếp tục trêu đùa, nhưng Nam Dạ Tước là ai? Gọi anh là ác ma còn thấy chưa đủ, ở trong mắt Dung Ân, anh thậm chí là một tên biến thái.

Có đôi khi, chính anh cũng cảm thấy mình hơi biến thái. Nếu không cũng sẽ không thích đi đập tan ý chí của người khác như vậy, đặc biệt, là sau khi Dung Ân khó khăn lắm mới nhìn thấy hi vọng.

“Cô bị xui xẻo ám lên người sao?”

“Anh có ý gì?” Dung Ân nhúu mày.

“Bình thường máy quay trong các phòng bao đều hoạt động tốt. Cô nói trùng hợp không, ngay ngày hôm qua, riêng máy quay trong phòng bao của cô...” Cả trái tim Dung Ân theo từng lời nói thông thả của Nam Dạ Tước đập loạn lên, căng thẳng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình.

“Bị hỏng!” Sau khi nói xong, nụ cười trên môi anh đã trở nên càn rỡ, thậm chí, đến mức không thể nhìn thêm.

Trái tim Dung Ân co thắt, cô chợt phát hiện có gì đó không thích hợp: “Tại sao anh lại biết rõ mọi chuyện như vậy?”

“Bây giờ mới hỏi câu đó, phản ứng của cô không phải quá chậm sao?”

“Anh –” Nhớ đến cửa bị khóa trái ngày hôm qua, còn có Nam Dạ Tước đột nhiên xuất hiện, cô càng nghĩ, càng cảm thấy lạnh cả người: “Là anh sắp đặt?”

“Dung Ân.” Anh nhấn mạnh từng chữ, thanh âm cao ngạo: “Tôi nói rồi, cô sẽ phải quay lại cầu xin tôi.”

“Anh thật hèn hạ!” Dung Ân phẫn nộ.

“Còn nữa, tôi không biết xấu hổ.” Nam Dạ Tước đẩy ghế ngồi đứng lên, bộ âu phục màu đen ôm lấy đôi chân dài gợi cảm: “Tội cố ý gây thương tích cho người khác không nhẹ, giám đốc Lý lại là người có tiền có quyền, muốn khiến cô ngồi tù cả đời cũng không khó.”

“Tôi không tin, xã hội này có thể đổi trắng thay đen.” Dung Ân vô cùng tức giận, Nam Dạ Tước muốn một tay che trời, cô không tin, ngay cả luật pháp cũng không làm gì được.

Anh thông thả đi đến phía sau Dung Ân, tay phải đột nhiên đặt lên vai cô: “Thật sự là một công dân tốt, cô vẫn chưa thích ứng với xã hội này, đừng để sự an toàn bề ngoài của nó lừa.”

“Anh lại định làm gì?” Mặc dù không cam lòng, nhưng ngữ khí của Dung Ân đã miễn cưỡng dịu xuống.

“Không phải tôi định làm gì, mà cô muốn làm như thế nào?” Nam Dạ Tước đến gần Dung Ân, cầm vừa vạt chạm lên đỉnh đầu cô.

Dung Ân không muốn đứng gần anh, sau khi lùi lại hai bước, ngẩng cao đầu, không để ỉn yếu thế: “Cho dù như vậy, cũng không cần anh quan tâm, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Đáy mắt Nam Dạ Tước chợt ánh lên tia lạnh lùng, dám nói chuyện hùng hổ như vậy, chắc đoán là Diêm Việt sẽ ra tay sao?

“Được, tôi mỗi mắt mong chờ.” Anh đi vòng qua chiếc bàn làm việc rộng lớn, đến trước cửa sổ, hai tay dút vào túi quần, thân hình cao lớn tiêu chuẩn, Dung Ân không muốn ở lại nơi này thêm một giây, xoay người đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Anh quay đầu, thanh âm trầm thấp.

Tay phải cô đã nâng lên, chuẩn bị mở cửa.

“Cô sẽ còn phải quay trở lại.” Nam Dạ Tước nói chắc chắn, Dung Ân ra khỏi văn phòng, dùng lực đóng sầm cửa.

Bên ngoài, Đan Mỹ bất mãn trừng mắt nhìn cô, Dung Ân làm như không thấy, trở lại phòng thiết kế như người mất hồn.

Ráng chiều, nhuộm đỏ một khoảng trời, chiếu vào khuôn mặt của mỗi người, hồng như là có thể chảy ra máu.

Dung Ân ngồi trên thềm đá trước cửa hội quán, úp mặt vào hai bàn tay, cả người không còn sức lực, quanh quẩn bên tai, đều là những lời nói của tên quản lý.

Sau khi Nam Dạ Tước nhắc nhở, cô vội vàng chạy đến phòng bao mới phát hiện, căn phòng lộn xộn đã được thu dọn sạch sẽ, máy quay giám sát bị hỏng, chai rượu đã bị tịch thu làm tang vật, chuyện sử dụng thuốc kích thích quản lý càng một mực phủ nhận: “Cô gái, đây là nơi làm ăn đứng đắn, tại sao có thể để xảy ra những chuyện như vậy?”

Một cái bẫy tỉ mỉ, đã được sắp đặt sẵn, chỉ chờ đẩy cô vào trong đó.

Lúc cô đánh ông ta đã đoán trước là sẽ không ngừng gặp rắc rối, tất cả, về tình về lý cô đều nghĩ chu đáo, nhưng cô đã bỏ sót Nam Dạ Tước, một tên biến thái không tuân theo lẽ thường.

34. Chương 34: Muốn Nói Thật Với Anh

Trên đường trở về nhà, gió đêm nhẹ vờn hai má nhưng cô không hề cảm thấy thoải mái. Lê tấm thân mệt mỏi về đến nhà, vừa ngồi xổm xuống cửa để thay dép, đã ngửi thấy cả phòng đầy mùi thức ăn.

“Mẹ, mẹ đang làm món gì vậy?”

Dung Ân đang bận rộn ở phòng bếp, bà mặc tạp dề, mở hé cửa: “Ân Ân về rồi à con, tối nay có món sườn xào chua ngọt mà con thích nhất.”

Dung Ân đặt túi xách xuống, xắn tay áo chen vào trong phòng bếp chật hẹp: “Mẹ, con giúp mẹ một tay.”

Mẹ Dung Ân đang làm nước sốt, mấy ngày nay bà rất vui vẻ, sắc mặt cũng rất tốt: “Ân Ân, làm việc ở đó có được không con?”

Cô rướn người, lấy rau ra thái: “Được mẹ ạ.” Bỏ rau vào rổ, mặc dù trong lòng còn nhiều lo lắng, nhưng chỉ cần nghĩ đến Diêm Việt, thì cô không thể giấu nổi sự vui mừng: “Mẹ, mẹ còn nhớ anh Việt không?”

Bàn tay đang đảo của mẹ Dung Ân cứng đờ, bà xoay người lại đến gần cô: “Ân Ân, mẹ biết con không quên được cậu ta, nhưng đứa trẻ đó đã mất lâu như vậy...”

“Mẹ, anh ấy đã trở về.”

“Cái... Cái gì?” Về mặt mẹ Dung Ân kinh ngạc sững sờ.

“Một năm nay, anh ấy đều ở nước ngoài, anh ấy chưa chết.”

“Vậy lúc đó...”

“Chắc chắn là nhà họ Diêm đã làm gì đó. Lúc ấy con rất hoảng sợ, hơn nữa, nếu anh ấy thật sự có chuyện gì, tại sao lại không có một chút tin tức nào từ Diêm gia?”

Mẹ Dung Ân như trút được gánh nặng, bà đưa tay lau mồ hôi trên trán: “Vậy thì tốt rồi, hôm sau mẹ làm cơm, con mời Việt về nhà, mẹ cũng muốn gặp cậu ta một lần.”

“Dạ, vâng ạ.”

Cơm tối nấu xong rất nhanh. Dung Ân dọn bát đĩa, hai người ngồi vào bàn ăn, mẹ Dung Ân mở chiếc ti vi cũ trong phòng khách lên.

Bà quen vừa ăn cơm tối vừa xem tin tức. Mẹ Dung Ân chọn mấy miếng sườn xào chua ngọt nhiều thịt gấp vào trong bát cô: “Con ăn nhiều vào, trông con gầy lắm.”

“Sau đây là tin tức buổi tối, theo thông tin mới nhất, chiều qua...” Những hình ảnh sau đó rất ồn ào. Dung Ân chăm chú cúi đầu ăn cơm, không để ý đến xung quanh.

“Tôi nhất định phải kiện cô ta, không thể để những chuyện xấu xa như thế này xảy ra một lần nữa...” Thanh âm quen thuộc khiến người khác chán ghét của ông ta truyền vào tai Dung Ân, cô nuốt miếng cơm xuống, ngẩng đầu.

“Ông có thể kể chi tiết sự việc xảy ra lúc đó cho chúng tôi được không?” Phóng viên đưa micro lại gần miệng ông ta.

“Cô ta tưởng có thể sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu đó để khiến tôi giao dự án cho cô ta, nhưng tôi là loại người như thế sao? Sau đó, cô ta thấy tôi không đồng ý, không ngờ cô ta như phát điên lấy chai rượu đập vào đầu tôi, mọi người xem vết thương trên đầu tôi...” Ông ta then quá hóa giận chỉ vào cái đầu băng bó giống như cái bánh chưng: “Tôi muốn kiện cô ta, khiến cô ta phải trả giá đắt cho những gì mình đã gây ra!”

“Như vậy xin hỏi, đối phương là người của công ty nào?”

Dung Ân nắm chặt đôi đũa trong tay, trên màn hình, khuôn mặt xấu xí của ông ta bị phóng to lên rất nhiều, nên từng biểu hiện trên khuôn mặt đều được ghi lại một cách rõ nét, ông ta ngậm miệng, trong mắt rõ ràng

xuất hiện sự e ngại, lúc đối mặt với máy quay, lại lập tức bày ra vẻ mặt “Hiên ngang凛凛 liệt”: “Công ty đó từ trước đến nay vẫn hợp tác với công ty chúng tôi, danh tiếng luôn luôn rất tốt, sự việc lần này, là do nhân phẩm của cá nhân có vấn đề, cô ta còn nói nếu không giao dự án cho cô ta, cô ta sẽ không được trích phần trăm...”

Dung Ân tức giận đến mức khuôn mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Mẹ Dung Ân và cơm, lắc đầu nói: “Xã hội bây giờ, thật nhiều người không biết xấu hổ, chắc chắn là cô gái kia không tình nguyện, bàn chuyện hợp tác đoàn hoàng ai lại đến những chỗ như vậy.”

Trên ti vi, ông ta không biết xấu hổ còn đang tuyên bố...

“Cô gái kia thật đáng thương, sợ là sẽ thật sự gặp rắc rối.” Mẹ Dung Ân tiếp tục gấp thức ăn vào trong bát cho cô: “Ân Ân, con đi làm ở công ty lớn cũng phải cẩn thận, loại người như thế này chúng ta không thể trêu vào, mẹ không cần con kiếm được nhiều tiền, chỉ cần có thể sống yên ổn qua ngày là tốt rồi.”

Nhìn thức ăn xếp đầy trong bát chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ, khóe mắt Dung Ân cay cay, sao cô lại không muốn chứ?

“Mẹ đi xem canh được chưa?”

Ngay khi mẹ Dung Ân xoay người đi vào bếp, nước mắt cô không kìm nén được nóng hổi rơi vào trong bát cơm, cô vội vàng lau đi, chuyện này nếu để mẹ biết được, sẽ chỉ khiến bà thêm lo lắng mà thôi.

Và hai miếng cơm, có vị của nước mắt, càng khiến cô thương tâm không thể nuốt xuống. Lẽ ra hôm nay hẹn ăn cơm tối với Diêm Việt, nhưng lúc sắp hết giờ làm, cô đã hủy cuộc hẹn.

Chuyện này, e rằng thực sự khó giải quyết. Bây giờ Nam Dạ Tước đã nhúng tay vào, Diêm Việt lại mới tiếp quản Viễn Thiệp. Nếu để Diêm Việt gặp rắc rối như thế này chắc chắn không có lợi. Cho nên, Dung Ân vẫn chưa nói cho Diêm Việt biết.

Tắm xong ngồi lên giường, điện thoại di động để trên gối bắt ngờ vang lên.

Dung Ân lau tóc, chưa nhìn màn hình đã nghe máy: “A lô?”

“Xuống lầu.” Ngữ khí ngang ngược, không có chút dịu dàng.

Dung Ân xem số người gọi đến, ngay sau đó giọng điệu cũng trở nên nhát gừng: “Anh có chuyện gì?”

“Tôi đang ở dưới nhà cô.”

“Tôi ngủ rồi.”

“Cho cô ba phút, nếu cô không xuống, tôi sẽ đi lên đó.” Nói xong, cúp máy ngay lập tức.

Dung Ân vội vàng đứng dậy chạy đến bên cửa sổ, thò đầu ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy xe Nam Dạ Tước đang đứng ở phía dưới. Anh cúp điện thoại xong liền mở cửa xe bước ra ngoài, giơ tay phải lên, dường như đang nhìn thời gian.

Ba phút? Không kịp làm gì hết. Dung Ân vội vàng chải đầu hai cái, không kịp thay đồ ngủ, chỉ khoác tạm chiếc áo khoác mỏng dài rồi cuống cuồng chạy xuống.

Cầu thang tối om, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân thình thịch dồn dập. Nam Dạ Tước dựa người vào thân xe ô tô, nhờ ánh đèn đường mờ mờ, nhìn thấy một bóng dáng đang chạy về hướng này.

Bộ đồ ngủ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, tất nhiên không thể so với những chiếc váy ngủ quyến rũ gợi cảm bằng tơ tằm. Mái tóc còn ướt hơi rồi xoa trên vai, ánh mắt mỉm cười theo ống quần nhìn xuống, liền trông thấy một đôi dép lê hình con thỏ màu hồng.

“Anh có chuyện gì?” Chỉ có điều, thanh âm của cô gái thật chẳng đáng yêu chút nào.

“Cô xem tin tức chưa?”

“Chúc mừng anh.” Dung Ân cho hai tay vào túi áo: “Ngay cả Nghiêm Tước cũng không bị liên lụy, anh hẳn đã tổn không ít tâm sức?”

Nam Dạ Tước lấy một điều thuốc, tao nhả châm lửa: “Nếu cô đồng ý, cô vẫn có thể được.”

“Còn kịp sao?”

“Trong từ điển của tôi, không có từ không thể, càng không nói đến không kịp.” Dáng vẻ anh kiêu ngạo, ngón trở gầy nhẹ tạt thuốc lá. Dung Ân nghe xong, chỉ cười cười, cũng không có biểu hiện mà anh mong đợi.

“Anh còn việc gì nữa không?” Rõ ràng, cô đang muốn đuổi khách.

Bàn tay đang cầm điều thuốc đặt lên vai Dung Ân. Thân hình cao lớn đứng sừng sững trước mặt cô, nhưng cô lại làm như không thấy. Khó khăn lắm Nam Dạ Tước mới nhẫn nại đến mức này nhưng cũng sắp bùng nổ, chỉ có điều, quyền chủ động trò chơi này nằm trong tay anh, anh không vội.

Lưng Dung Ân cứng ngắc, đốm lửa của điều thuốc đã dễ dàng cháy dứt vài sợi tóc trên đầu cô, chỉ cần cô cử động, khuôn mặt sẽ bị bỏng ngay lập tức.

Đôi tay Nam Dạ Tước dễ dàng giữ chặt hai vai cô, khuôn mặt đẹp trai sát lại gần, Dung Ân đã ngoảnh mặt đi.

Anh ném điều thuốc trong tay, cánh tay cứng như thép giữ chặt khiến cô cảm thấy ngay cả xương cũng đau, nhưng nụ hôn bất ngờ lại không thô bạo như động tác, chỉ môi chạm môi rồi tách ra.

Không hiểu sao, sự kiên nhẫn của anh dành cho Dung Ân luôn vượt quá sức tưởng tượng của mình.

“Ngày mai, sẽ là một ngày nắng rực rỡ.” Sau khi bỏ lại một câu không đầu không cuối, anh chui vào chiếc xe thể thao thuộc hàng sang trọng nhất kia. Dung Ân cũng không đứng lại thêm, cô xoay người đi vào cầu thang tối om.

“Yêu anh là lỗi của em, nhưng em không nỡ rời đi, là lỗi của ai cũng vậy, em phải làm sao đây...”

Điện thoại di động đổ chuông, Dung Ân nhìn màn hình, mỉm cười nhận điện thoại: “Việt.”

“Em ngủ chưa?” Thanh âm của anh ta trầm thấp dịu dàng, cô bước khẽ hơn: “Em chưa ngủ.”

“Em đang làm gì vậy?”

Dung Ân vịn tay vào cầu thang bước hai bước, trong bóng tối, không nhìn thấy vẻ mặt cô: “Em vừa... Vừa tắm xong.”

Điện thoại bên kia, trầm mặc trong chốc lát, Dung Ân nắm chặt di động, hơi thở hơi dồn dập tiết lộ cô chột dạ: “Ân Ân, có phải em đang giấu anh việc gì không?”

Dung Ân giật mình suýt chút nữa hụt chân ngã cầu thang, cô dựa lưng vào bức tường loang lổ: “Việt, em...”

Cô vô cùng do dự, tay trái căng thẳng túm chặt mép quần, có nên nói chuyện của Nam Dạ Tước cho Diêm Việt biết không? Lúc đó, Diêm Việt có chê bai cô không? Nhưng nếu không nói, chuyện này cứ như một tảng đá lớn, lúc nào cũng đè nặng khiến cô không thở nổi...

“Ân Ân, em không cần giấu anh.” Trầm mặc một hồi lâu, thanh âm của Diêm Việt từ đầu bên kia truyền đến.

“Không, Việt...” Cô lấy hết can đảm, chuẩn bị nói ra mọi chuyện.

35. Chương 35: Một Màn Đắm Máu

“Anh đã xem tin tức, xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao em không nói với anh?”

Dung Ân kinh ngạc, những lời vừa định nói, lại miễn cưỡng nuốt lại, thì ra, dũng khí cũng chỉ là tạm thời, thời cơ qua đi, sẽ bị yếu đuối thay thế: “Em không muốn anh phải lo lắng.”

“Em như vậy, càng khiến anh lo lắng.” Ngữ khí của Diêm Việt có vẻ tức giận, nhưng lại không đành lòng: “Em yên tâm, hãy ngủ một giấc thật ngon, chuyện này không cần lo lắng.”

Dung Ân nở nụ cười, cảm giác được chở che an toàn khiến lòng cô tràn ngập ấm áp, ít nhất, cô sẽ không phải một thân một mình đối mặt với tất cả.

“Em có muốn ra ngoài không?”

“Bây giờ muộn rồi, để hôm khác đi anh.” Dung Ân bước lên cầu thang, từng lời đều như những nốt nhạc đang nhảy múa khiến cả tinh thần và thể xác đều vui mừng: “Mẹ em bảo, hôm sau mời anh đến nhà ăn cơm.”

“Ừm, bao lâu rồi anh chưa được ăn món sườn xào chua ngọt sở trường của bác?”

Dung Ân khẽ mở cửa ra, sau khi khóa cẩn thận mới trở về phòng mình, vừa bật đèn lên, cả căn phòng đã được bao trùm trong bầu không khí ấm áp: “Nếu vậy, mẹ em gặp anh nhất định sẽ rất vui.”

“Ừm.” Đầu bên kia, anh ta cũng cười khê: “Em ngủ sớm một chút, anh còn có chút chuyện cần xử lý.”

“Vâng.” Dung Ân nằm xuống giường, định ngắt điện thoại.

“Ân Ân.” Anh ta gọi cô: “Có phải em lại quên gì rồi không?”

Dung Ân ngồi dậy, ngẫm nghĩ một lát: “Em không quên gì cả.”

“Mới một năm không gặp, thói quen của em cũng thay đổi rồi sao?” Giọng nói của Diêm Việt, cố tình lộ ra chút bất mãn.

Khóe mắt cô cong lên, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, hướng vào loa điện thoại hôn chụt một cái: “Được chưa?”

“Ôi, Ân Ân, cũng biết xấu hổ đấy à?” Hai tiếng Ân Ân thốt ra từ miệng Diêm Việt, luôn luôn rung động và nuông chiều hơn so với bất cứ ai.

Dung Ân nằm trên chiếc giường đơn, vẽ mặt ngượng ngùng: “Em cúp máy thật đây.”

“Ừm.”

Anh ta ngắt điện thoại luôn, Dung Ân còn muốn nói gì đó, nhưng lại nghe thấy tiếng điện thoại kêu tút tút, cô nhìn màn hình hiển thị kết thúc cuộc gọi, cũng không để ý, đặt di động sang một bên.

Dưới khu nhà ở cũ, có một chiếc xe ô tô thể thao màu đen đứng tránh trong góc tối. Xuyên qua cửa kính xe Diêm Việt nhìn lên căn phòng vẫn đang sáng đèn kia, anh ta tiện tay vút điện thoại sang ghế ngồi bên cạnh, khởi động xe, lái đi.

Hôm sau, Dung Ân vẫn đi làm như bình thường.

Các đồng nghiệp có người châm chọc, nói cô đánh mất dự án Vạn Đạt, có người giả vờ an ủi, thậm chí còn hỏi cô đã nhận được giấy triệu tập của tòa án chưa. Lý Hủy giải tán đám người vây quanh Dung Ân, ân cần đặt bữa sáng lên bàn làm việc cho cô: “Trông cô vội vàng như vậy, chắc chắn là chưa ăn sáng.”

“Cảm ơn cô.”

“Có việc gì thì hãy nói với tớ.” Lý Hủy ghé sát vào tai cô, thấp giọng nói: “Đừng để ý đến những bà tám buôn chuyện kia, toàn là gái ế già, không phân biệt được tốt xấu.”

Dung Ân buồn cười, Lý Hủy ra hiệu bảo cô không được cười ra tiếng: “Đúng rồi, lão già háo sắc kia, không làm gì cậu chứ?”

“Không, nếu không ông ta cũng không có can đảm nói muốn kiện tớ.”

“Ôi, chuyện tớ lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra, Dung Ân, sau đây cậu định làm thế nào?” Lý Hủy không khỏi lo lắng thay cho cô, xem xét thái độ của công ty hiện nay, tựa hồ không muốn quan tâm đến chuyện này.

“Kiện thì kiện đi.” Dung Ân để kẹp tài liệu vào ngăn kéo: “Ông ta còn không sợ tai tiếng như vậy, tớ có gì phải sợ chứ?”

“Ý tớ không phải như vậy.” Lý Hủy một tay chống cằm: “Trừ khi, cậu có chỗ dựa thật vững chắc, dù sao chuyện này cũng rất khó giải quyết. Cậu thử nghĩ xem, giám đốc Lý là người đại diện cho chính phủ kêu gọi đầu tư, chức vụ cao như vậy, ai chọc tới ông ta, sau này đừng mong được yên thân...”

Động tác thu dọn của Dung Ân dừng lại, cô đã bỏ qua mất điểm này.

Nếu Diêm Việt nhúng tay vào chuyện này, chắc chắn sẽ bị liên lụy. Lý Hủy thấy vẻ mặt cô lo lắng, liền kéo tay áo cô: “Như vậy đi, hết giờ làm, tớ với cậu đến bệnh viện một chuyến, thứ nhất, hãy nói lời xin lỗi với giám đốc Lý, thứ hai, để thăm dò ý của ông ta.”

“Tôi không đi.” Nhớ tới khuôn mặt đáng ghét của ông ta, Dung Ân đã thấy buồn nôn.

“Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, Dung Ân, ngộ nhờ cô thật sự ngồi tù, người nhà cô phải làm thế nào?”

Chẳng mấy khi tâm tình tốt một chút, trong chốc lát đã trở nên lo lắng nghiêm trọng. Mặc dù Dung Ân không muốn, nhưng khi hết giờ, cô và Lý Hủy vẫn đến bệnh viện kia.

Sau khi hỏi thăm y tá, hai người đi thang máy lên tầng năm. Lý Hủy đi trước, nhìn ngó bảng tên bệnh nhân bên trái ngoài phòng bệnh.

“Các người tìm ai?” Một người phụ nữ ăn mặc lịch sự, khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng sau lưng hai người.

“À, tôi muốn hỏi thăm, bệnh nhân trong phòng này đâu? Đã xuất viện rồi sao?”

Người phụ nữ kia nghe xong, vội vàng bước qua hai người, đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, Dung Ân ghé đầu nhìn vào, quả nhiên không có ai.

“Bác sỹ, bác sỹ ——” Lúc này, người phụ nữ lại giống như nỏ diên túm lấy một bác sỹ trực ban trên hành lang: “Chồng của tôi đâu? Tại sao tôi không thấy ông ấy?”

“Phu nhân, bà đừng vội...”

“Ông ấy đâu? Ông ấy không thể tự mình rời khỏi đây, các người mang ông ấy đi đâu rồi?”

Tình huống trở nên hỗn loạn, cách đó không xa, một vài người đàn ông cường tráng đi tới, Dung Ân thấy thế, vội vàng nắm tay Lý Hủy, không tiếng động rời đi.

Bước vào trong thang máy, cô vỗ vỗ ngực: “May quá chúng ta đi nhanh, mấy người kia chắc là vệ sỹ...”

Chưa nói xong, thang máy đã dừng lại ở tầng bốn: “Lùi lại đi, tránh đường nào, đẩy vào trong.”

Theo tiếng hô to, mấy y tá vội vàng hỗ trợ đẩy chiếc xe chở người bệnh chen vào, có một bệnh nhân đang nằm trên tấm ga màu trắng, trên đó tất cả đều là máu. Lý Hủy sợ đến mức hai chân mềm nhũn, vội vàng nắm tay Dung Ân.

Máu từ mũi bệnh nhân đó liên tục chảy ra, từng mảng từng mảng máu lớn trào ra, tốc độ nhanh ngoài sức tưởng tượng. Y tá căng thẳng chần chừ con số thang máy đang giảm xuống, đầu bệnh nhân phải dựa vào người của Lý Hủy và Dung Ân, ánh mắt Dung Ân vô tình liếc qua, lại thấy được một khuôn mặt đầy vết thương.

Cho dù vậy, chỉ cần liếc mắt một cái cô vẫn có thể nhận ra người đó là giám đốc Lý.

Lý Hủy nắm chặt mắt không dám nhìn, Dung Ân làm như không thấy quay đầu sang hướng khác, chỉ có điều trái tim đập liên hồi, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giám đốc Lý như đang hấp hối, sau khi ho khan mấy tiếng, miệng bắt đầu hộc máu.

Thang máy ‘đỉnh’ một tiếng mở ra, y tá vội vàng kéo xe chở bệnh nhân ra ngoài, đẩy về phía cửa phòng cấp cứu.

“Đen đũi quá đi mất.” Hai chân Lý Hủy mềm nhũn, cả người dựa vào cánh tay Dung Ân: “Tớ không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ cần thấy máu là choáng.”

“Dung Ân?” Thấy cô mãi không nói lời nào, Lý Hủy tưởng cô cũng bị dọa.

Lay mạnh cánh tay cô, Dung Ân mới hoàn hồn: “Chúng ta mau về nhà thôi.”

“Ừ, chỗ này không thể ở lâu.”

Ra đến cửa bệnh viện, nhà Lý Hủy ở gần đây. Dung Ân vốn định mời Lý Hủy ăn cơm tối, nhưng sau khi chứng kiến một màn vừa nãy, ai còn nuốt trôi, thế nên ai về nhà nấy.

Dung Ân càng nghĩ càng thấy không đúng, lúc vừa đi đến bến chờ xe bus, điện thoại di động đã đổ chuông.

“Ân Ân, em đang ở đâu?”

“Việt, em đang ở cổng bệnh viện thành phố.”

Anh ta hơi dừng lại: “Em đến đây làm gì?” Thanh âm đã hơi tức giận.

Dung Ân biết, nếu cô nói là đến xin lỗi giám đốc Lý, chắc chắn Diêm Việt sẽ tức giận: “Không có gì, có một đồng nghiệp của em bị ốm, em đưa cô ấy về nhà, vừa hay nhà cô ấy gần bệnh viện, nên em dẫn cô ấy đi khám xem thế nào.”

“Ừm, em cứ ở đó, mười phút nữa anh đến đón em.”

Trong lòng Dung Ân cũng có chuyện muốn hỏi anh ta: “Vâng.”

Diêm Việt ước chừng thời gian rất chuẩn, khi Dung Ân lên xe, anh ta lấy từ ghế sau một con chuột túi lông xù màu xám đưa cho cô: “Nợ em quà sinh nhật.”

Đây là lời hứa mà anh ta chưa kịp thực hiện, Dung Ân ôm chặt: “Anh còn nhớ ư?”

Anh ta xoa đầu cô: “Ngốc ạ, những lời anh đã nói, tất nhiên anh sẽ nhớ.”

Màn đêm dần buông xuống, Diêm Việt dẫn cô đến khách sạn Ma Thiên, chọn một phòng nhỏ trang nhã. Gọi món ăn xong, anh ta bảo người phục vụ đứng chờ ngoài cửa, không muốn có người khác quấy rầy khoảng thời gian riêng tư giữa hai người.

“Việt.” Dung Ân nhìn một bàn đầy thức ăn, nhưng không muốn ăn: “Ở bệnh viện thành phố, em nhìn thấy giám đốc Lý.”

Diêm Việt ngồi cạnh cô trên ghế sofa, loại rượu hồng hảo hạng đúng là tỏa ra ánh sáng khác biệt, anh ta khẽ nhấp một ngụm: “Lão ta vẫn chưa chết?”

Dung Ân lạnh sống lưng, tay phải cô vội cầm lấy cổ tay Diêm Việt: “Việt, chẳng lẽ là anh làm thật sao?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, khóe miệng của anh ta nhếch lên: “Người như vậy không đáng chết sao?”

36. Chương 36: Tuyệt Vọng Muốn Khóc

“Nhưng, như vậy là phạm pháp.”

Về mặt Dung Ân lo lắng, anh ta kéo tay cô lại đặt trong lòng bàn tay, không muốn cô lo lắng: “Em yên tâm, anh vẫn chưa kịp ra tay.”

“Việt, hứa với em, đừng làm ra những việc quá khích”

Diêm Việt gấp cả Quế vào đĩa trước mặt Dung Ân, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đùi cô, anh ta mỉm cười ấm áp, nhẹ nhàng gạt đầu: “Anh hứa với em.”

Trái tim Dung Ân lúc này mới khê buông lỏng, cô đã đói đến mức bụng dán vào lưng, một tay Diêm Việt gấp thức ăn cho cô, tay kia vòng ra sau lưng, ôm chặt lấy eo cô.

Chỗ đặt bàn tay bỗng rất, Dung Ân bất giác đỏ mặt, cúi đầu hừng hờ ăn cơm. Diêm Việt không hề động đũa, chỉ ngồi liên tục gấp thức ăn cho cô, không thì nghiêng đầu, nhìn chăm chăm tướng ăn không mấy nhõm nhả của Dung Ân.

“Em ăn no rồi.”

“Thật không?”

Dung Ân cười đặt tay lên bụng: “Bụng em giống như trái bóng rỗi này.”

“Để anh sờ thử xem.” Dung Ân tưởng anh ta nói đùa, không ngờ anh ta thực sự đưa tay ra, lòng bàn tay nóng rực áp lên bụng cô, cả người Dung Ân cứng đờ vì động tác này của anh ta, nhiệt độ máy điều hòa trong phòng nhanh chóng tăng lên.

Anh ta cúi người hôn lên khoe môi Dung Ân, cũng không nóng lòng muốn xâm nhập, mà chỉ từ tốn hôn từng cái, bàn tay to luồn vào áo lỏng mỏng, trực tiếp phủ lên làn da mềm mại mịn màng của cô.

Sau lưng, là một chiếc ghế sofa rộng rãi, anh ta hoàn toàn nắm thế chủ động, nửa người trên đè xuống. Dung Ân nào có sức lực chống cự, liền thuận thế nằm xuống.

Nụ hôn này, ngọt ngào mà triển miên, quyến rũ mà lưu luyến, cũng đã đến muộn mất một năm.

Tay phải Dung Ân vòng sau gáy anh ta, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ lên, đáng vẻ mê ly, thân thể anh ta kề sát cô, đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở to, trong đôi mắt màu hổ phách, chỉ có sự lạnh lùng.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, di chuyển đến đâu, thân thể Dung Ân căng lên đến đó. Cảm thấy có một loại run rẩy của dục vọng chảy trong cơ thể.

Tay anh ta không chút do dự đặt lên nơi mềm mại trước ngực Dung Ân, cánh tay cô cứng đờ, Diêm Việt đã đẩy áo lót của cô ra, trực tiếp sờ trớn. Dung Ân mở mắt, ngừng động tác hôn.

“Em sao vậy?”

Dường như cô không ngờ đột nhiên Diêm Việt sẽ có động tác như vậy, sau một năm, mặc dù những ký ức vẫn còn, nhưng cô cũng không quen với sự thân mật thể này.

Diêm Việt nhận thấy sự khác thường của cô, ánh mắt sắc lạnh vụt qua trong tíc tắc khiến người ta không thể nắm bắt. Anh ta sửa sang lại áo lót cho cô xong, thu tay về: “Anh xin lỗi.”

“Việt, em chỉ là.”

Diêm Việt đặt tay lên vai Dung Ân, kéo cô vào lòng mình, cầm khẽ cọ trớn cô, trên môi lại nở nụ cười cứng chèo: “Anh hiểu, là anh vội vàng, em muốn giữ gìn trọn vẹn cho đến cuối cùng, phải không?”

Bả vai dưới bàn tay chợt cứng ngắc, ngực Dung Ân nhói đau, hít một hơi sâu, nhưng không thở ra được, sắc mặt lập tức trắng bệch. Nụ cười của Diêm Việt càng sâu hơn, anh ta cầm tay cô: “Về thôi.”

Đứng ở cửa khách sạn Ma Thiên, gió đêm thổi buốt tới óc, những lời nói lúc nãy của Diêm Việt khiến đầu đau như nứt ra, Dung Ân dựa người vào chiếc cột có kiểu dáng mang phong cách La Mã, chờ anh ta đi lấy xe.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, ngay khi nhìn thấy bóng dáng Nam Dạ Tước, thân thể đang dựa nghiêng của cô lập tức đứng thẳng nghiêm nghị như sắp gặp quân địch, ánh mắt, cổ gẳng ngụy trang vẻ bình tĩnh lại càng để lộ ra nét hốt hoảng, đều không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Nam Dạ Tước mặc trang phục thoải mái, anh đi một mình, không giống như đang có hẹn.

Dung Ân nhìn về hướng hầm để xe, mãi không thấy xe Diêm Việt từ dưới đi lên, khoe mắt Nam Dạ Tước cong lên bước đến, có điều không như mong muốn của cô đi qua luôn, mà cố tình, dừng lại bên cạnh cô.

“Đang chờ ai sao?”

Có lẽ vì chột dạ, Dung Ân không muốn để Diêm Việt nhìn thấy cảnh cô và Nam Dạ Tước ở chung một chỗ trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

“Tổng giám đốc, anh có hẹn sao?”

“Không có.” Nam Dạ Tước học bộ dạng lúc này của cô, nghiêng người dựa thân thể cao lớn vào cột trụ La Mã: “Tôi đặc biệt đến tìm cô.”

Thần sắc Dung Ân bàng hoàng, không thể che giấu: “Anh tìm tôi có việc gì?”

“Đi theo tôi.” Nam Dạ Tước thản nhiên nhả ra ba chữ.

“Tôi có hẹn rồi.” Dung Ân vừa cố gắng thuyết phục anh, vừa sợ Diêm Việt ở đằng sau đi lên, cô cố ý đứng cách Nam Dạ Tước một khoảng, lúc này gió thổi vào mặt, dường như lạnh hơn.

Chính là sự cố ý đó, khiến khuôn mặt đẹp trai ban đầu chỉ có lạnh lùng của anh, trở nên xanh mét: “Dung Ân, lúc lên giường với tôi trước đây, cô rất chủ động cơ mà, sao, bây giờ tình nhân cũ trở về, lại nhanh chóng lạnh lùng vô tình như vậy?”

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Cô hạ thấp giọng, nhưng sự phẫn nộ không thể kìm nén, khiến thanh âm khàn khàn tựa như gầm nhẹ.

“Hôm nay, tôi phát hiện ra một việc rất vui.”

Dung Ân quay đầu sang chỗ khác, không muốn để ý đến.

Nam Dạ Tước lấy điện thoại di động ra, tùy ý thực hiện vài thao tác, bóng dáng cao lớn của anh che khuất khuôn mặt u ám của Dung Ân lúc này, giờ điện thoại di động đến trước mặt cô: “Có phải rất đặc sắc hay không?”

Dung Ân liếc qua một cái, con người màu đen chợt phóng đại, cô đưa tay bịt miệng, biểu tình kinh hãi hiển hiện trên khuôn mặt: “Anh ——”

Nam Dạ Tước cất di động, xoay người chuẩn bị rời khỏi: “Đi, hay không đi?”

Cô giật mình đứng yên, toàn thân lạnh như băng, ngay cả sức lực để nhấc chân cũng không có, trong lòng, không chỉ có đau tức, mà giờ phút này như thể bị xé rách.

Nam Dạ Tước mở cửa xe, mới ngồi vào, Dung Ân đã tiến lại.

“Anh xóa ngay tấm ảnh kia đi.”

Nam Dạ Tước khởi động xe, giẫm chân ga: “Tôi còn có cái hay hơn, cô có muốn xem không?”

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, khuôn mặt của cô gái bị thứ ánh sáng ảm đạm đó chiếu vào càng trở nên mỏng manh yếu đuối, dường như cô đang cố kìm nén, Nam Dạ Tước quay đầu sang, nhìn thấy đáy mắt cô hơi gợn sóng.

Dung Ân thật sự muốn khóc, hơn nữa, một loại dự cảm không tốt khiến cô không dám tưởng tượng những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

37. Chương 37: Điều Kiện Trao Đổi Là Gì?

Xe rẽ vào khúc cua, điện thoại trong túi xách bất chợt vang lên. Dung Ân lấy lại tinh thần, cầm điện thoại trong tay, sau khi hít sâu một hơi, cô chuẩn bị nghe máy.

Bàn tay đột nhiên trống không. Nam Dạ Tước liếc nhìn tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, tiện tay ném đi. Điện thoại di động lập tức bị ném ra ngoài đường. Phía xa tiếng chuông điện thoại lọt thỏm giữa tiếng còi xe ô tô và tiếng xe cộ qua lại, trong nháy mắt bị nghiền nát.

Dung Ân ngó đầu ra, Nam Dạ Tước đã lái xe đi khỏi rất xa, cô không thể tin quay đầu: “Anh là đồ điên!”

Chợt anh đánh mạnh tay lái, rẽ sang bên phải, khiến cả người cô đập vào cửa xe: “Đáng giá vậy sao? Một cái điện thoại di động cũ nát, hôm sau tôi đền cho cô một trăm cái.”

Dung Ân không muốn cãi nhau với người này, ánh mắt cô nhìn xuống dưới, dừng lại ở túi quần của Nam Dạ Tước – chỗ để điện thoại của anh.

“Nhìn cái gì?” Anh nhìn theo tầm mắt cô, ánh mắt bỗng lóe lên vẻ xấu xa, cổ ý bóp méo sự thật: “Trên người tôi có nhiều bảo bối lắm.”

Dung Ân nhú mày, quay đầu, dựa người vào cửa xe không nói thêm gì nữa.

Thật không biết xấu hổ!

Xe chạy đều đều, lúc đi vào ngôi biệt thự lộ thiên, Dung Ân cũng không xa lạ gì với kiến trúc nơi này, nhưng từ gan bàn chân lại dâng lên một cảm giác sợ hãi không nói nên lời.

Hai lần thân mật giữa cô và Nam Dạ Tước, đều là tại nơi này.

Nam Dạ Tước tùy ý dừng xe trong khuôn viên vườn hoa, giơ tay ra, định ôm eo Dung Ân đi vào.

Sự bài xích của cô, biểu hiện còn rõ ràng hơn lời nói, cô gạt tay anh ra, giữ khoảng cách với anh: “Tự tôi đi được.”

Vừa vào đến phòng khách rộng chừng trăm mét vuông, cô đã đứng ở cửa hỏi: “Thứ đó ở đâu?”

Nam Dạ Tước đá giày, cầm lấy tay cô. Dung Ân giãy ra, càng bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay hơn, sức lực mạnh đến nỗi cô dường như nghe thấy tiếng xương cốt của mình vang lên, Dung Ân đau đến mức trán toát mồ hôi lạnh: “Tay của tôi sắp gãy rồi.”

“Ngoan ngoan nghe lời có phải tốt hơn không?” Tuy rằng anh cười, nhưng ngữ khí rất lạnh, hơi thả lỏng tay, dẫn cô đến trước ghế sofa giữa phòng khách.

Không hiểu sao, cô càng không chịu thua, anh lại càng muốn phá tan sự kiên cường của cô, đây giống như một trận đấu, chưa bao giờ kích thích như thế này, khiến tinh thần Nam Dạ Tước rất hưng phấn. Có lẽ, đến một ngày khi Dung Ân ngoan ngoãn phục tùng, thì anh sẽ chơi chán.

“Thứ đó ở đâu?” Dung Ân hỏi lại lần nữa.

Nam Dạ Tước bỏ tay ra, một mình ngồi xuống ghế sofa, anh bắt chéo chân, sau khi điều chỉnh xong tư thế ngồi một cách thoải mái nhất, mới chỉ ngăn tủ bên cạnh chiếc tivi: “Ồ trong đó.”

Dung Ân vội vã chạy đến, lôi hết đồ ở trong đó ra: “Rốt cuộc là cái nào?”

Nhiều đĩa như vậy, nhìn hoa cả mắt.

“Cô mở lên xem thử không phải sẽ biết sao?” Anh cúi người, lấy một quả táo trên bàn, bắt đầu gọt vỏ.

Dung Ân chọn một chiếc đĩa, chỉ ba giây sau, trên tivi liền xuất hiện một loạt số liệu rõ ràng. Cô vội thay một cái khác, thử mấy lần, động tác có chút nôn nóng, đĩa cũng bày đầy ra sàn nhà.

Cô ngồi xổm xuống nhặt, từ trên đỉnh đầu, đĩa vừa cho vào phát hình ảnh, trong nháy mắt tiếng rên rỉ quặn rũ của phụ nữ hòa với tiếng thở dốc của đàn ông vang vọng khắp phòng khách trống trải. Điểm chết người hơn nữa, chính là tiếng thân thể va chạm cũng vang lên rõ mồn một.

Dung Ân ngẩng phát đầu, mặt đỏ như tôm luộc, cuống cuống nhặt bừa một chiếc đĩa dưới sàn nhà thay vào.

Đập vào mắt, là hình ảnh ở một bãi đỗ xe ngầm.

Hai gã đàn ông mở cái bao tải màu nâu xám ra, tiêu cự máy quay điều chỉnh gần hơn, dừng lại trên khuôn mặt hốt hoảng thất thố của ông ta.

Là giám đốc Lý, Dung Ân duy trì tư thế ngồi xổm, căng thẳng theo dõi từng hình ảnh hiển thị trên màn hình.

“Anh. Các anh là ai, định làm gì?”

“Đừng sợ, chỉ là có chuyện muốn thương lượng với ông.” Một trong hai gã đàn ông cúi người xuống, thanh âm lúc này rất nhỏ, nhưng Dung Ân có thể nhìn vào khẩu hình, hiểu được từng chữ trong câu nói: “Ông chủ của chúng tôi muốn, ông đừng tay lại, đừng gây chuyện nữa.”

Giám đốc Lý đã quen với những chuyện thế này: “Là vì con đàn bà kia chứ gì? Hừ! Biết điều thì thả tôi ra, đây chính là bãi đỗ xe của bệnh viện thành phố, người của tôi ở ngay ngoài kia.”

Nghe ông ta nói xong, hai gã đàn ông cười phá lên: “Đúng là nơi này rất an toàn, không có ai đến đây.”

Theo ánh mắt của họ, bây giờ giám đốc Lý mới nhìn thấy máy quay giám sát ở xung quanh đã bị phá hỏng, sắc mặt ông ta hoảng hốt, sự phách lối vừa rồi cũng biến mất không dấu vết: “Các người thả tôi ra. Tôi, tôi sẽ coi như chuyện hôm đó chưa từng xảy ra, tôi sẽ không kiện cô ta nữa, các người thả tôi ra.”

Lúc này, một hồi còi ô tô vang lên, gã đàn ông ra hiệu cho đồng bọn trông coi, còn mình thì đi về phía đó, trong góc khuất bãi đỗ xe, đỗ một chiếc xe Audi màu đen mới tinh.

Hình như người trong xe dặn dò gã đàn ông mấy câu, bởi vì ánh sáng quá tối, Dung Ân cũng không thấy rõ người ngồi bên trong là ai.

Khi gã đàn ông trở lại, trên tay cầm thêm hai sợi dây thừng, giám đốc Lý vừa nhìn thấy, đã sớm sợ đến mức nói năng lộn xộn: “Người, rốt cuộc các người là ai, định làm gì?”

“Ông chủ của chúng tôi nói, loại người như ông, phải sống giống như chó.”

“Thả tôi ra, tôi cảnh cáo các người.”

Gã đàn ông ném sợi dây cho đồng bọn, hai gã đàn ông lực lưỡng dễ dàng trói chặt tay chân của ông ta lại, rồi buộc vào bốn cây cột trong bãi đỗ xe.

Cả người giám đốc Lý bị kéo căng, nằm bất động trên mặt đất, lúc này, xe Audi ở trong góc khuất khỏi động, từ từ lái lại đây. Ông ta đã cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, tứ chi bắt đầu giãy dụa, nhưng không hề có một chút tác dụng.

Bánh xe lăn rất chậm, từ từ đến gần, không khí chết chóc kiểu này, có thể ép người ta phát điên.

Ông ta bắt đầu la to, thanh âm chói tai giống như tiếng cồng chiêng: “Cứu tôi với, không —— Cứu tôi với ——” Sự sợ hãi đó, dường như xuyên qua cả thời gian, Dung Ân cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, giống như đặt mình trong hầm băng, cô ôm chặt hai vai, nhìn màn hình chằm chằm không chớp mắt.

Bánh xe to dày lăn lại gần, cặp mắt giám đốc Lý trợn trừng, trơ mắt nhìn bánh xe cán qua cánh tay ông ta, thanh âm gãy xương vẫn chưa dứt, bánh xe vừa nghiền qua lại lăn trở lại, đè lên cánh tay đã gãy một lần nữa.

“A ——”

Một tiếng này, so với lúc nãy càng như chọc thủng màng nhĩ, trong đời, Dung Ân chưa bao giờ nghe thấy thanh âm nào kinh khủng như vậy. Xe chạy ra khỏi một đoạn, lại quay đầu, giống như lần trước nhằm về phía hai chân đang giãy dụa của ông ta.

Hình ảnh càng gây nên cảm giác chấn động mạnh mẽ hơn, đầu chiếc xe màu đen cứ như đụng vào người Dung Ân, hai chân cô mềm nhũn, cả người vô lực ngồi bệt xuống sàn nhà.

Chẳng trách trong thang máy, giám đốc Lý lại chảy nhiều máu như vậy.

Nam Dạ Tước bỏ quả táo vừa gọt vỏ xong thành từng miếng nhỏ cho vào đĩa đựng hoa quả, xe Audi dừng lại bên cạnh người giám đốc Lý, người đàn ông bước xuống từ ghế sau xe đứng quay lưng về phía máy quay, anh ta dùng chân đá đá vào mặt giám đốc Lý, thấy ông ta đã hoàn toàn bất tỉnh, lúc này mới hài lòng xoay người.

Khuôn mặt của Diêm Việt, bị cho dừng hình hiện ra một cách rõ nét, đôi mắt màu hổ phách người khác không thể cải trang, đằng sau, từng dòng máu đang phun ra từ tứ chi của giám đốc Lý, lúc này Nam Dạ Tước cho cô xem, chính là bức ảnh chụp thẩm cảnh ở chỗ này.

Dung Ân giống như lại ngửi thấy mùi máu tươi tanh tưởi kia, cô thấy lợm giọng, vội vàng đứng dậy chạy lảo đảo vào nhà vệ sinh.

Tất cả cơm tối ăn vào đều nôn ra hết, một tay cô ôm bụng, rã rời chống người dậy, sau khi súc miệng rửa mặt bằng nước lạnh xong, cô mới lê bước chân nặng nề đi ra ngoài.

Trên màn hình ti vi, đang lặp đi lặp lại những hình ảnh tàn khốc, Dung Ân đi đến đó rút hết phích cắm điện, Nam Dạ Tước thì hướng cô vẫy tay: “Lại đây.”

Cô ngồi dưới đất, dựa lưng vào ghế sofa: “Anh muốn gì?”

Nam Dạ Tước tự nguyện hạ mình, ngồi xuống cạnh cô, co một chân lên: “Thủ đoạn độc ác như vậy, ngay cả tôi nhìn cũng thấy sợ.”

Dung Ân làm như không nghe thấy, hai tay bó gối: “Điều kiện trao đổi là gì?”

38. Chương 38: Anh Ấy Còn Sống, Tôi Là Của Anh Ấy

“Tiến hành giao dịch, xem ra cô càng ngày càng thành thạo.” Tay phải anh đặt lên tay Dung Ân, cả người áp sát về phía cô: “Dự án Vạn Đạt, xem ra là đã được giải quyết, chỉ có điều hần ta làm việc không cần thận chút nào, đã để lại bằng chứng chết người.”

“Thật không ngờ, đường đường là Tước thiếu gia mà vì một người tầm thường như tôi, hao tổn không ít tâm tư.”

Một câu châm chọc, khiến lồng ngực Nam Dạ Tước phập phồng lên xuống, anh không thể nhịn mà cười thành tiếng: “Ân Ân, có phải cô rất hận tôi hay không?”

Dung Ân không nói gì, sau khi rửa mặt, nước vẫn còn dính trên tóc. Nam Dạ Tước vươn tay, quay mặt cô lại đối diện với mình: “Tình nhân cũ trở về, căn bản các người có thể quay lại bên nhau, thậm chí, cô có thể vô lo vô nghĩ trở thành thiếu phu nhân nhà họ Diêm. Ân Ân, tại sao lúc đó cô không kiên định hơn chút nữa? Chịu đựng thêm mấy ngày, Diêm Việt sẽ trở về, đáng tiếc. Chậm một bước, cô đã lên giường với tôi, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ xuống như vậy?”

Lời anh nói, chọc đúng vào điểm yếu của Dung Ân, cây gậy ngang đường Nam Dạ Tước, lúc nào cũng nằm giữa cô và Diêm Việt, chỉ cần anh tùy ý động một chút, cô sẽ đau tận tâm can.

“Có trách thì trách, cô là người phụ nữ đã bán thân.”

Dung Ân nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mắt mình, ông trời đã cho anh một gia thế hơn người, nhưng lại không cho anh một trái tim lương thiện.

Cô cần phải chịu đựng, không được khóc trước mặt Nam Dạ Tước, nhưng một khi không giả vờ kiên cường được nữa, cảm xúc sẽ vỡ òa, không thể khống chế.

Dung Ân đã biết trước, mình sẽ không còn có tương lai.

Nước mắt lặng lẽ rơi, Dung Ân tự nói với chính mình, cô không khóc, chỉ là quá đau đớn, cô cần được giải tỏa. Nam Dạ Tước thấy khuôn mặt cô đầm nước mắt, tâm trạng cũng không tốt hơn lên, ngược lại, càng trở nên khấn trương.

Lấy một miếng tào vừa bỏ xong, động tác thô lỗ nhét vào miệng Dung Ân, rằng cô đừng phải ngón tay anh, cô khó chịu muốn nhổ ra.

“Ăn đi!” Nam Dạ Tước lại lấy thêm một miếng nữa, nhét đầy vào miệng cô.

Trông bộ dạng lúc này của Dung Ân, vô cùng thảm hại, tào trong miệng cô không hề có vị.

“Tôi đã cho điều tra, chú Diêm Việt là cán bộ cao cấp của tỉnh, chẳng qua, nếu ông ta thụ lý vụ án này, tôi sẽ khiến ông ta tự lo thân mình cũng không xong.” Nam Dạ Tước vẫn cầm Dung Ân lại, ép cô đối mặt với chính mình: “Hơn nữa, nếu cần đến nhân chứng, tôi cũng có thể cung cấp.”

Táo trong miệng chưa kịp nhai đã phải nuốt xuống, ăn nhanh quá, khiến tất cả đều nghẹn ở cổ họng: “Khụ khụ ——”

“Nuốt vào.” Nam Dạ Tước bịt miệng Dung Ân, nhìn vẻ mặt cô trở nên thống khổ méo mó, một tay anh giữ đầu Dung Ân đặt dựa vào ghế sofa: “Tôi nói cho cô biết, Diêm Việt, lúc nào tôi cũng có thể khiến hắn sống không bằng chết, đối phó với tập đoàn Viễn Thiệp, một nửa Nghiêm Tước là đủ, thủ đoạn đen tối, cô chưa từng biết đâu.”

Hai mắt Dung Ân mở to, miệng bị anh bịt lại, táo đầy trong miệng không thể nuốt xuống cũng không nôn ra được. Mặt cô đỏ lên, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, lọt qua kẽ tay anh.

“Dường như trò chơi này càng ngày càng thú vị, cô yêu hắn ta, nhưng lại phải ở bên cạnh tôi, cuộc sống như vậy, người đau khổ là cô.”

Hai mắt cô đỏ bừng nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước, anh cúi người xuống, đôi môi mỏng mấp máy trước mặt cô: “Không phải cô muốn biết điều kiện của tôi sao? Chiếm đoạt cô hoàn toàn cũng không có gì thú vị, tôi có thể để cô tự do, nhưng, chỉ cần tôi muốn cô lúc nào cũng phải có mặt, còn nữa, người đã qua tay tôi, không có sự cho phép của tôi người khác không thể chạm vào, nếu để tôi phát hiện cô lên giường của anh ta, tôi sẽ không tha cho các người!”

Bàn tay buông ra, Dung Ân hít một hơi sâu, táo ở cổ họng trôi xuống, cô bị nghẹn đến mức khó chịu, lau sạch nước mắt chuẩn bị đứng lên.

Nam Dạ Tước thấy sắc mặt cô không tốt, tưởng cô đã thỏa hiệp, liền giữ chặt tay cô, kéo cô dậy dè xuống ghế sofa: “Vậy hãy bắt đầu từ đêm nay, ngoan một chút, cởi quần áo ra.”

Vết nước mắt trên mặt cô còn chưa khô, bây giờ trong mắt Dung Ân, Nam Dạ Tước không khác gì một tên cầm thú.

Nếu cô đáp ứng yêu cầu này, thật sự tương lai giữa cô và Diêm Việt sẽ không còn, đừng nói Diêm Việt sẽ không tha thứ cho cô, ngay cả cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Nụ hôn bá đạo xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt sắp xâm nhập vào miệng cô. Dung Ân giật nảy người, cô cắn mạnh môi anh, anh rên lên một tiếng, sau khi ném được vị của máu cô mới nhả ra.

Nam Dạ Tước liếm khóe miệng, anh bị rách môi.

Dung Ân lấy hai tay đẩy mạnh người anh ra, anh không ngờ Dung Ân khỏe đến vậy, suýt chút nữa thì ngã khỏi ghế.

“Cô dám ra khỏi đây một bước thử xem?”

Dung Ân nhặt túi xách dưới sàn nhà lên, đi chân trần trên nền gạch bóng loáng ra phía cửa, Nam Dạ Tước thấy bóng lưng cô kiên định, vội vàng đuổi theo bắt lấy cổ tay cô: “Cô không sợ, tôi sẽ phát tán đoạn băng này?”

“Cho nên, anh muốn sử dụng nó để khiến tôi ngoan ngoãn nghe lời phải không?” Dung Ân xoay người, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mặt mình: “Nếu tôi đáp ứng điều kiện của anh, sau này tôi còn có hy vọng sao?”

Nam Dạ Tước nghe cô nói, đôi mắt đen lầy lóe lên tia nguy hiểm: “Nói tiếp!”

“Bây giờ, Diêm Việt đã trở về, những yêu cầu hoang đường đó của anh, tôi sẽ không tiếp tục đáp ứng, anh ấy còn sống, tôi là của anh ấy.”

Chỗ cổ tay truyền đến cảm giác đau nhói, Dung Ân biết những lời này sẽ khiến Nam Dạ Tước tức giận, cô ngẩng cao đầu, quyết định này, cô sẽ không bao giờ thay đổi.

“Ha ha ——” Nam Dạ Tước nhếch môi khinh thường: “Thật nực cười, sao, bây giờ cô vì anh ta thủ thân như ngọc?”

“Trước đây, là tôi tưởng anh ấy đã chết, nên tôi mới chấp nhận yêu cầu của anh.”

“Có phải ở trong mắt cô, nếu lúc đó có một người đàn ông khác chịu vươn tay ra giúp đỡ, cô cũng có thể lên giường với anh ta?”

Dung Ân cảm giác được cổ tay bị xiết chặt, máu không thể lưu thông, năm ngón tay đã tê dại: “Hoàn cảnh lúc đó, không có nếu, ngoài ra, có ai có thể so sánh với chỗ dựa vững chắc như Tước thiếu?” Hiện tại, dù sao nhược điểm của Diêm Việt vẫn nằm trong tay Nam Dạ Tước, Dung Ân không muốn chọc tức anh.

“Cô thử nói xem, nếu anh ta biết cô từng bán mình cho tôi, anh ta còn có thể cưng chiều cô như bảo bối nữa không?” Khóe môi Nam Dạ Tước kiêu ngạo cong lên, vô cùng xấu xa.

Dung Ân thở hắt ra, sau khi hạ quyết tâm, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều: “Anh yên tâm, quan hệ giữa anh và tôi, tôi chưa hề có ý định giấu Diêm Việt, nếu phải che giấu, thà tôi dứt khoát vạch trần vết sẹo này, có lẽ, ban đầu sẽ rất đau, nhưng tôi tin rằng nó sẽ từ từ lành lặn.”

Nụ cười trên khuôn mặt đẹp trai của Nam Dạ Tước nhất thời cứng ngắc, khóe môi anh dần dần mím lại, anh, không ngờ lại là một vết sẹo cô vội vàng muốn xóa đi? Cảm giác thất bại mãnh liệt khiến khuôn mặt Nam Dạ Tước trở nên hung ác nham hiểm, thần sắc khiến khiến người ta vô cùng kinh hãi.

39. Chương 39: Cuối Cùng Cũng Nói Thật Với Anh

“Vậy, cả chiếc đĩa này cô cũng không cần?”

“Lần này tôi muốn đánh cược một lần.” Dung Ân vung tay, lực không mạnh lắm nhưng lại dễ dàng hất tay Nam Dạ Tước sang một bên.

“Dùng tiền đồ của Diêm Việt để đánh cược sao?”

“Không.” Dung Ân lui lại phía sau hai bước, ánh mắt cô kiên định hơn bao giờ hết: “Lấy tình yêu giữa tôi và Diêm Việt đánh cược.” Nếu tình yêu của hai người đủ lớn, sẽ không cần bất kỳ bên nào phải hi sinh. Cho dù kết quả có ra sao hai người cũng có thể cùng nhau đối mặt.

Mặc kệ sắc mặt tái xanh của Nam Dạ Tước, cô xoay người bước đi một cách nhẹ nhàng, đi ra khỏi cửa chính.

Trong phòng khách yên ắng, hai tay Nam Dạ Tước nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Anh vung tay ném hết thứ trên bàn về phía ti vi, “bụp” sau một tiếng nổ Nam Dạ Tước thở hổn hển, ánh mắt anh vẫn lên tia máu: “Dung Ân, rồi cô sẽ phải hối hận!”

Vốn tưởng rằng cô sẽ phải thỏa hiệp, không ngờ, cô còn muốn phản kháng, được.

Nam Dạ Tước nằm vật ra ghế sofa, ánh mắt lạnh lùng hung hiểm khiến kẻ khác phải sợ hãi, cái giá của sự liều lĩnh tôi sẽ cho cô nếm thử.

Mặc dù lưng rất thẳng, nhưng khi ra khỏi cửa biệt thự Dung Ân vẫn đi nhanh hơn, cô chỉ sợ Nam Dạ Tước lại tiếp tục đuổi theo. Diêm Việt không tìm thấy cô, điện thoại cũng không liên lạc được nên chắc sẽ rất sốt ruột.

Bắt xe về nhà, vừa đi đến hành lang đã thấy xe của Diêm Việt dừng cách đó không xa.

Cô từ từ chạy lại gần thì thấy cửa kính xe được hạ xuống một nửa, Diêm Việt nghiêng mặt tựa đầu vào tay lái dường như đang ngủ. Mái tóc ngắn rũ xuống trước trán, vẻ mặt mệt mỏi.

Thấy vẻ mặt lo lắng của anh ta, Dung Ân vội vòng qua đầu xe mở cửa ngồi vào ghế phụ: “Việt, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Sao? Có chuyện gì mà nghiêm túc vậy.” Diêm Việt nghiêng người sang ôm thân hình nhỏ bé của cô vào lòng.

Lòng ngực ấm áp khiến Dung Ân cảm thấy yên tâm hơn, nhưng sự việc kia lúc nào cũng là tảng đá nặng trong lòng cô: “Những gì xảy ra ở hầm để xe bệnh viện thành phố em đã biết rồi.”

Thân thể Diêm Việt cứng đờ, anh ta đẩy người cô ra: “Em biết được những gì?”

“Từ khi bắt cóc đến hết.” Dung Ân khiếp sợ khi nhớ lại những hình ảnh đẫm máu đó, cô nhắm mắt lại: “Tất cả đều đã bị quay lại, Việt, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Ai làm việc đó?” Ngữ khí của anh ta đã lộ ra sự lạnh lẽo.

“Nam Dạ Tước.” Khi Dung Ân nhắc đến cái tên này thì nhú mày, cô từ từ mở mắt ra: “Ông chủ của em.”

“Tại sao anh ta phải làm như vậy?”

Câu chuyện cuối cùng cũng đi vào trọng điểm. Dung Ân cúi đầu, sự kiên định lúc này đến khi phải thực sự nói ra lại trở nên quá yếu ớt. Gió thu thổi qua lay những chiếc lá sắp rụng trên những cây ngô đồng ở cách đó không xa, tựa như Dung Ân lúc này.

“Em và Nam Dạ Tước quen nhau ở Cám Dỗ.” Dung Ân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thanh âm trong không gian yên tĩnh càng trở nên cô quạnh: “Lúc ấy, em bị ông chủ của Cám Dỗ lừa ký vào một bản hợp đồng một năm, giữa lúc không tìm được việc làm. Khó khăn lắm em mới xin được việc ở một công ty nhỏ, nhưng suýt chút nữa đã khiến công ty của họ bị phá sản. Sau đó, mẹ thấy em múa mở màn ở Cám Dỗ.”

Thanh âm của cô vốn nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai Diêm Việt lại trở nên rất thương cảm. Dung Ân từ từ nói hết những chuyện đã xảy ra: “Vì em muốn lấy lại bản hợp đồng kia và có được một công việc ổn định, nên em đã đồng ý với Nam Dạ Tước, ngủ với anh ấy.....một đêm.” Hai bàn tay cô đặt trên đầu gối vì căng thẳng mà nắm chặt. Dung Ân không dám quay đầu lại nhìn Diêm Việt, lại càng không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Lúc đó, em cứ tưởng anh đã chết, ngoài anh ra, còn có điều gì quan trọng hơn sống sót? Việt, em xin lỗi.”

Rất lâu sau vẫn chưa nghe thấy tiếng trả lời của anh ta, quanh quẩn trong xe chỉ có tiếng hít thở nặng nề.

Chuyện như vậy, có ai lại không để ý?

Dung Ân lựa chọn thẳng thắn. Cô không muốn lừa dối anh ta, nhưng sự trầm mặc kéo dài khiến cô bắt đầu cảm thấy không yên. Có một số chuyện, chẳng lẽ chỉ có nói dối mới có thể tốt đẹp sao?

Trong lòng trào lên cảm giác mất mát. Cô vươn tay mở cửa, đang định bước xuống xe thì cánh tay đã bị người bên cạnh giữ chặt: “Em đi đâu?”

Dung Ân không quay đầu lại, dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt cô toát ra vẻ chán chường: “Em muốn về nhà.”

“Ân Ân, anh xin lỗi, anh đã trở về quá muộn.” Diêm Việt cầm lấy tay trái cô, nhẹ nắm: “Chỉ cần trong lòng em vẫn còn có anh, những cái khác anh đều không quan tâm.”

“Anh không ghét bỏ em sao?” Nước mắt đã chảy ra từ khóe mắt cô.

Diêm Việt kéo cô vào lòng: “Trái tim này chỉ có thể dành cho anh, không được có người khác. Em nghe chưa?”

Mắt Dung Ân đẫm lệ, cô không ngừng gạt đầu. Anh ta vùi đầu ở cổ cô mở mắt, đôi mắt màu hổ phách hàm chứa thâm ý mà người ta không thể nắm bắt. Hình như vừa có trào phúng, lại vừa có lạnh nhạt và chán ghét. Cái anh ta muốn chỉ có trái tim cô mà thôi.

“Cho nên anh ta muốn lợi dụng bằng ghi hình có trong tay, để ép em ở lại bên cạnh anh ta?”

Anh ngồi lùi ra, ánh mắt đã đổi lại thành vẻ dịu dàng.

Dung Ân lau khô nước mắt, gạt đầu: “Nhưng em không đồng ý, có điều, thật sự là việc gì anh ta cũng có thể làm ra, ngộ nhờ đoạn băng này bị phát tán.”

Hai tay Diêm Việt ôm lấy khuôn mặt Dung Ân, đặt cằm cô lên vai mình: “Cho dù Nghiêm Tước có lợi hại đến mức nào, cũng không thể một tay che trời. Huống chi, chỉ dựa vào một đoạn băng hình cũng không thể chứng minh được điều gì, em yên tâm anh sẽ có biện pháp.”

“Việt.” Dung Ân ngồi thẳng người lên, hai tay ôm lấy một cánh tay anh ta: “Đừng làm những chuyện tàn nhẫn như vậy nữa, trước kia anh đều phản đối những việc làm bạo lực như vậy.”

“Đừng nhắc đến trước kia!” Đột nhiên anh ta lớn tiếng, giọng nói cũng trở nên cứng rắn khiến Dung Ân hoảng sợ. Thậm chí ngay cả không khí ở xung quanh cũng gần như đóng băng.

Cảm giác được mình khác thường, vẻ mặt Diêm Việt dịu lại: “Sự trừng phạt đó là ông ta đáng phải nhận. Ân Ân, sau này cho dù sự việc có diễn biến như thế nào, em cũng không thể đáp ứng yêu cầu của Nam Dạ Tước. Nhớ không?”

“Vâng!” Cô gật đầu lên tiếng đồng ý, nhưng không hiểu sao trái tim vẫn như treo lơ lửng, dự cảm không tốt càng lúc càng mãnh liệt.

Thậm chí Dung Ân còn ôm một tia hy vọng là có lẽ Nam Dạ Tước chỉ hù dọa cô, chứ thực tế anh sẽ không thật sự ra tay.

Nhưng một người đàn ông có tham vọng khổng lồ chế mọi thứ trong tay, làm việc luôn luôn khiến người khác không kịp trở tay.

Ngày hôm sau, Dung Ân vừa đến công ty, thì đã có cảnh sát đến tìm cô nói là để điều tra. Khi hỏi đến Diêm Việt, Dung Ân không thể giấu nổi vẻ kinh hoàng: “Anh ấy có việc gì?”

“Cô đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ đặt câu hỏi theo nguyên tắc”

Chiếc đĩa kia, cuối cùng vẫn đến tay cảnh sát. Hiện tại, cảnh sát đã chuẩn bị lập hồ sơ vụ án, tin tức đã sớm lan truyền khắp Nghiêm Tước. Tập đoàn Viễn Thiệp vừa đổi chủ. Chỉ sau một đêm, giá cổ phiếu đã sụt giảm nghiêm trọng. Mà nay, đương kim tổng giám đốc còn phải ra hầu tòa, xem ra sự việc đúng là rất phiền phức.

Chờ cảnh sát ra về, Dung Ân mới lén lút nhắn tin cho Diêm Việt: “Việt, bên anh thế nào rồi?”

Mãi mà không thấy có tin nhắn trả lời, mười phút sau điện thoại mới rung lên, trong tin nhắn chỉ có hai chữ: “Không sao.”

Cô thấy hơi yên tâm, nằm áp trán lên hai mu bàn tay đang chắp trên bàn. Sự công kích mạnh như vậy, cô và Diêm Việt đều phải kiên cường chống đỡ. Đây mới chỉ là khúc dạo đầu.

“Ân Ân, tại sao cảnh sát lại tìm cậu?” Tay Lý Hủy đang cầm cốc nước, vẻ mặt thắc mắc.

“Không có gì, họ chỉ đến điều tra thông tin về vụ việc của giám đốc Lý.”

“À, nhắc đến chuyện này, cô đã xem tin tức chưa?” Lý Hủy thấy xung quanh không có người liền khom lưng ghé sát vào tai Dung Ân nói: “Tứ chi ông ta đều bị phế.”

Dạ dày Dung Ân cuộn lên, một tay cô chống trán. Lý Hủy còn cố nói tiếp: “Cũng không biết là ai làm, vô cùng tàn nhẫn.”

Dung Ân đứng dậy đi đến bên cửa sổ, cô nhìn những đám mây dường như ở ngay trên đỉnh đầu. Diêm Việt thực sự không giống với trước đây, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy ngay cả cô cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Trong phòng làm việc quá ngột ngạt. Dung Ân cầm lấy cốc nước trên bàn trốn vào phòng nghỉ. Sau khi pha xong cốc cà phê ngồi xuống bàn, tay cô cầm thìa vô thức khuấy thứ chất lỏng đậm đà trong đó.

Đối diện truyền đến tiếng gôm sứ va chạm, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Nam Dạ Tước đang ngồi trước mặt.

“Sao, phiền muộn à?”

Đã biết rõ còn cố hỏi.

Dung Ân cầm cốc cà phê lên chuẩn bị đi khỏi đó. Nam Dạ Tước nhấp một ngụm cà phê Lam Sơn: “Từ ngày đầu tiên gặp cô, tôi đã biết cô là một người phụ nữ thực tế. Nhưng không ngờ cô thực sự nhẫn tâm đẩy anh ta vào chỗ chết.”

40. Chương 40: Sự Nghi Ngờ Của Anh, Quá Tồn Thương Cô

Dung Ân dừng bước, đặt cốc cà phê xuống bàn: “Suy nghĩ của tôi và anh không giống nhau, nếu tôi yêu anh ấy, rất nhiều việc, chúng tôi phải cùng nhau gánh vác, chứ không phải ngu xuẩn tự mình hi sinh, rồi cho rằng đây là vì mong muốn tốt cho người kia.”

“Cô yêu anh ta?” Nam Dạ Tước quay lưng về phía Dung Ân, châm điều thuốc lá trên tay.

“Đương nhiên.” Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ băn khoăn về tình cảm của mình.

Nam Dạ Tước cười tự giễu, ngay từ đầu, hình như anh đã đi nhầm hướng, anh đánh giá sai về Dung Ân, cô không phải là người có thể dễ dàng khuất phục, trừ khi, là đường cùng.

Sự kiên định và suy nghĩ của cô không giống với những người phụ nữ khác. Diêm Việt không buông tay, cô không buông tay, càng ép buộc, ngược lại càng khiến tình cảm giữa hai người thêm chắc chắn.

Thật nực cười! Nam Dạ Tước dập mạnh điều thuốc, Dung Ân đã ra khỏi phòng nghỉ và đóng cửa lại. Anh đứng đây, uống nốt một ngụm cà phê, xuyên qua cửa kính bằng thủy tinh, hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Dung Ân. Cô đã tin tưởng tình cảm của các người đến thế, thì tôi sẽ cho cô tận mắt chứng kiến, sự bền vững đó sẽ tan vỡ như thế nào, nhìn cô khóc trong tuyệt vọng, dường như so với nhìn cô cúi đầu còn sung sướng, thỏa mãn hơn rất nhiều.

Từ trước đến nay, Nam Dạ Tước luôn là người thuộc phái hành động, chỉ cần một ý tưởng nảy sinh trong đầu, anh sẽ thực hiện ngay. Theo như suy nghĩ hiện tại của Dung Ân, cho dù Diêm Việt ngồi tù, chắc chắn cô sẽ ngốc nghếch chờ đợi anh ta ra tù, nếu như vậy, kế hoạch mới của anh sẽ không thể thực hiện. Bấm điện thoại, anh dặn dò mấy câu, khiến trò chơi còn chưa bắt đầu này, dừng lại đúng lúc.

Suốt cả ngày, tâm trạng Dung Ân lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng. Cô gọi điện cho Diêm Việt, mới biết là Diêm Việt đã tắt máy. Khó khăn lắm mới đợi đến hết giờ làm việc, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó vội vàng chạy đến tập đoàn Viễn Thiệp.

Nhưng đến nơi, vẫn bị muộn.

Đứng ở cửa tòa nhà, chuông điện thoại trong túi vang lên, cô mở tin nhắn ra: “anh ta đang ở quán cà phê số ba.” Số điện thoại không lưu tên, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng biết đó là số của Nam Dạ Tước.

Tại sao Nam Dạ Tước lại biết cô đang tìm Diêm Việt? Trừ khi, bây giờ Nam Dạ Tước đang ở cùng một chỗ với Diêm Việt.

Quán cà phê số ba ở rất gần tập đoàn Viễn Thiệp, bắt xe đi đến đó chỉ mất vài phút, Dung Ân vừa đi đến cửa, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước và Diêm Việt ngồi trong quán.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, hình như đang nói chuyện gì đó, vì đứng ở ngoài nên cô không thể nghe rõ.

Hai người đàn ông có khí thế hơn người, lần đầu tiên ngồi cùng một chỗ, Nam Dạ Tước đặt túi tài liệu lên bàn đẩy đến trước mặt Diêm Việt: “Cái này, trả lại cho anh, đưa cho cảnh sát xong lại lấy về, tôi đã phải tốn không ít công sức.”

Anh ta mở ra xem, là một chiếc đĩa, khuôn mặt lạnh lùng tuần tú ngay lập tức trở nên căng thẳng: “Anh có ý gì?”

“Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, tôi rất hâm mộ anh, có một người phụ nữ vì anh mà bất chấp tất cả.” Nam Dạ Tước cố tình gây hiểu lầm, động tác thưởng thức cà phê vô cùng tao nhã.

Diêm Việt tùy ý ném chiếc đĩa sang bên cạnh, ngồi dựa lưng vào ghế: “Bất kể mọi chuyện ra sao, tôi đều là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, cô ấy có vì anh chảy máu sao?”

Tay cầm cốc cà phê hơi run lên, trong nháy mắt sắc mặt Nam Dạ Tước trầm xuống, mặc dù biết rằng đây là sự thật, nhưng khi nghe anh ta nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy, mẹ nó anh thấy khó chịu đến mức không thể chịu được.

Dung Ân đã tìm thấy chỗ ngồi của hai người, cô vội vàng đi đến: “Tại sao anh lại ở đây?”

Nam Dạ Tước tức giận đến mức lồng ngực như muốn nổ tung, anh cố nén giận, khóe miệng cong lên, cố tình cười mờ ám: “Tất nhiên là em sẽ không hy vọng tôi xuất hiện ở đây, buổi tối ngủ ngon không?”

Dung Ân nghe thấy câu nói đầy ẩn ý của anh nhưng cô không trả lời. Nam Dạ Tước đứng lên, lúc đi qua người Dung Ân, đột nhiên anh giơ tay vỗ vai cô: “Ân Ân, đúng là em giao dịch rất sòng phẳng, lần sau nếu còn có chuyện tốt như vậy thì có thể đến tìm tôi nữa.” Sau khi nói xong anh liền bày ra vẻ mặt thỏa mãn rồi nghênh ngang rời đi.

“Việt, tại sao em gọi cho anh, điện thoại lại báo không liên lạc được?” Dung Ân không để ý đến những lời nói của Nam Dạ Tước, cô ngồi xuống chỗ của anh vừa này.

Diêm Việt lấy điện thoại di động ra, khởi động máy: “Buổi chiều điện thoại bị quấy rầy liên tục nên anh tắt máy.”

“Cục cảnh sát đã lập hồ sơ vụ án, công ty của anh chắc phải chịu áp lực không nhỏ đúng không?”

Diêm Việt nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, lấy tay gạt túi tài liệu đến trước mặt cô.

“Đây là cái gì?”

“Chắc là cái đĩa đó.”

“Cái đĩa nào?” Dung Ân giật mình, cô vội vàng xé túi tài liệu rồi lấy thứ ở trong đó ra. Là chiếc đĩa ngày hôm qua, cô nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Chiếc đĩa này, không phải đang ở trong tay cảnh sát sao?”

Diêm Việt lạnh mặt, đôi mắt màu hổ phách sắp không khống chế nổi tức giận: “Ân Ân, anh đã nói, cho dù có như thế nào cũng không được đáp ứng yêu cầu của Nam Dạ Tước.”

Dung Ân nhíu mày: “Em không đáp ứng chuyện gì hết.”

“Nếu không đáp ứng, tại sao Nam Dạ Tước lại mang cái đĩa này đến đây? Nếu em không đáp ứng yêu cầu của anh ta, tại sao anh ta lại phải lao tâm khổ tứ làm việc này?” Diêm Việt không thể không chế cao giọng quát tháo.

Cuối cùng cô cũng biết được ẩn ý bên trong lời nói của Nam Dạ Tước, cũng hiểu được ý tứ trong câu nói của Diêm Việt. Chợt Dung Ân cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân: “Cho nên, anh nghĩ rằng em đã đáp ứng yêu cầu của anh ta nên anh ta mới làm như vậy?”

Yêu cầu kia không cần nói cũng biết, đó chính là lên giường.

Qua một cái bàn, anh ta nhìn xoáy vào Dung Ân, ánh mắt đó khiến cô bị tổn thương, Dung Ân ngồi đối diện, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thì ra chỉ cần một ánh mắt không tin tưởng của Diêm Việt thôi, cũng đủ khiến trái tim cô lạnh giá hơn rất nhiều so với việc Nam Dạ Tước hết lần này đến lần khác sỉ nhục cô.

Có thể thấy bây giờ Diêm Việt đang nổi nóng, đột nhiên chuông điện thoại vang lên giải tỏa không khí căng thẳng lúc này. Diêm Việt nghe điện thoại.

“A lô? Tôi không sao. Ừm, tôi đang ở bên ngoài.”

Có lẽ Diêm Việt cho rằng, cô có lần đầu tiên nên ả hản sẽ có lần thứ hai, Dung Ân cầm túi xách lên, cho dù tình cảm trước đây có sâu sắc đến mức nào, nhưng dựa vào cái gì cô có thể khẳng định Diêm Việt có thể chấp nhận được chuyện đó? Cô cứ nghĩ đó là điều đương nhiên.

Lúc Dung Ân đứng dậy Diêm Việt chỉ nhìn cô một cái, anh ta cũng không ngăn cô lại, thái độ hờ hững như vậy khiến lòng Dung Ân càng lúc càng lạnh. Cô ra khỏi quán cà phê số ba gió lạnh quất vào mặt, chút dư âm của mùa thu mãi quyến luyến không chịu rời đi nên mùa đông mới có thể đến muộn như vậy.

Cô kéo cao cổ áo đi về phía quảng trường, trên đường người đến người đi qua lại vội vàng, Dung Ân ở phần đường dành cho người đi bộ, đột nhiên cô không biết phải đi về hướng nào.

41. Chương 41: Sự Khiêu Khích Của Tư Mạn

Tiếng chuông điện thoại, đột ngột vang lên, cô vẫn đang thất thần, hoàn toàn không nghe được gì.

“Điện thoại của cô kia...” Một đôi trai gái nọ đi qua tốt bụng nhắc nhở cô.

Dung Ân vội vàng hoàn hồn, tự nhủ có lẽ là Diêm Việt, cô tay chân luống cuống lấy điện thoại, tiếng chuông vẫn duy trì vang lên, nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, lòng cô chợt nhiên lại trùng xuống, “A lô, Lý Hủy, có chuyện gì vậy?”

Giọng nói vọng lại từ đầu dây bên kia tràn đầy hưng phấn, “Ân Ân, cậu đang ở đâu vậy? Tối nay cùng nhau đi mua sắm không, tớ vừa xem tạp chí hôm nay, trang phục nữ mùa thu của Chanel đang giảm giá, tớ đã nhắm được một chiếc, Ân Ân, tớ không tìm được ai đi cùng, cậu cùng đi nhé... Ân Ân...”

Lý Hủy bắt đầu làm nũng, đây chính tuyệt chiêu của cô gái có khuôn mặt trái táo này, Dung Ân vốn dĩ trong lòng buồn phiền muốn giải khuây, nên đồng ý, “Cũng được, chúng ta gặp nhau ở quảng trường Tỉnh Hải được chứ?”

“Được!”

Khi Dung Ân đi đến nơi, đã rất nhanh trông thấy Lý Hủy đang đứng trước cửa hàng Chanel, không ngừng ngoác ra ngoác vào, nhưng vẫn chưa đi vào trong.

“Tại sao cậu lại đứng ngoài thế này?”

Lý Hủy tâm tình vui vẻ, kéo tay Dung Ân đi vào trong, “Chờ cậu vào trong cùng thôi mà”.

Ánh đèn rực rỡ, bên trong bày trí hoàn toàn vượt xa kì vọng của khách hàng, Lý Hủy vừa bước vào đã ngay lập tức bị đủ loại trang phục mê hoặc, cô hoàn toàn quên mất Dung Ân mà đi theo nhân viên bán hàng.

Phụ nữ, luôn luôn vì thế mà vui vẻ.

“Tiểu thư, đây là sản phẩm mới của chúng tôi trong quý này, cô có thể xem thử?”

Giọng nói chuyên nghiệp mà chuẩn mực, Dung Ân đứng trong cửa hàng, mỉm cười khước từ, “Không cần, tôi chỉ đi cùng bạn thôi”.

“Vậy tiểu thư có thể ngồi ở phòng chờ”.

Phục vụ ở đây quả thật vô cùng chu đáo, luôn hết mực tạo điều kiện thoải mái nhất, còn có trà cùng tạp chí đã chuẩn bị sẵn giúp khách hàng có thể giảm bớt sự vô vị, Dung Ân tiện tay cầm lên một quyển tạp chí, quan sát điệu bộ của Lý Hủy, đầu chỉ đơn giản nhắm trúng một chiếc váy thôi, hận một nỗi không thể khiêng cả tiệm về nhà ấy chứ.

“Ân Ân, cái này đẹp không?”

“Đẹp”

“Cái này thì sao...”

Nhìn Lý Hủy dáng điệu hăng hái, Dung Ân cũng cảm thấy vui lây, cô đóng quyển tạp chí lại, chỉ tay về phía chiếc váy dài mà nhân viên phục vụ đang cầm, “Cái này đẹp hơn đây”.

“Ân Ân, cậu cũng tới xem đi, chúng ta mỗi người mua một chiếc”.

Dung Ân cũng không bị lôi cuốn bởi những món đồ xa xỉ phẩm lộng lẫy, trong mắt cô, cơm áo gạo tiền mới cũng chỉ vừa đủ, làm gì có dư tiền mà mua hàng hiệu, “Tớ không cần”.

“Cô tùy ý chọn một cái đi, miễn là cô thích, tôi sẽ ký hóa đơn” Một giọng nói ngọt ngào, êm tai đột nhiên vang lên, Lý Hủy hiếu kì nhìn quanh.

Nhân viên xung quanh phản ứng rất nhanh, ngay lập tức nhận ra vị kim chủ* này, “Tiểu thư Tư Mạn, trang phục cô thử ngày hôm nay đã chuẩn bị xong”.

*Kim chủ: người có tiền

“Ân Ân” Lý Hủy di chuyển tới bên cạnh Dung Ân, “Ngày hôm nay quả thật may mắn, Tư Mạn, thật là đẹp...”

Dung Ân nhìn Tư Mạn bước lại gần trên đôi giày cao gót nạm đá kim cương, tư thái khoan thai, ưu nhã, nhất cử nhất động, đều không khỏi động lòng người, Tư Mạn bước đến trước mặt cô, đem câu nói ban nãy lặp lại, “Cứ tùy ý chọn, không cần khách sáo”.

“Hai người quen nhau sao?” Lý Hủy có chút buồn bực, tại sao chưa từng nghe Dung Ân nhắc đến bao giờ.

“Không quen”, hai người không hẹn mà cùng đồng thanh.

Cứ như vậy, Lý Hủy càng khó hiểu.

“Tôi không có lý do tiếp nhận món quà của cô”. Tư thế đứng – ngồi đối lập nhau, cảm nhận sự phân biệt cao thấp, Dung Ân đứng lên, mang đôi giày đế bệt chiều cao của hai người cũng tương đồng nhau.

Người phụ nữ quét tầm mắt một lượt trên người cô, khoe miệng xinh đẹp có hơi nhếch lên, ánh mắt như đang đánh giá hàng hóa, khiến Dung Ân không khỏi khó chịu.

“Có lẽ, chúng ta có duyên đó, thật sự không cần khách sáo, dù sao cũng sẽ là người đàn ông khác thanh toán thôi”. Cô cố chấp, kiên trì, giọng điệu mỉa mai, tự mãn, khí thế bức người khiến người khác khó thở.

Tư Mạn không phục, bắt luận xét trên khía cạnh nào đi chăng nữa, cô cũng không thua Dung Ân, Dung Ân đang trong tình trạng không biết gì, không ngờ đang bị đem ra so sánh.

Dựa vào giác quan thứ sáu của một người phụ nữ, Lý Hủy đã nhận thấy sự bất thường, cô đem váy dài vừa thử đưa lại cho nhân viên “Tôi lấy cái này”.

“Đây là bạn của cô sao?” Tư Mạn liếc nhìn nhãn hiệu đính trên váy, “Bên kia đều là sản phẩm mới, cô cứ tùy ý chọn vài cái, tôi trả tiền”.

Lý Hủy đối với Tư Mạn, ấn tượng trước đó có chút tốt đẹp, rất nhanh đã tiêu biến hoàn toàn, “Cô có rất nhiều tiền đúng không?”

Tư Mạn hai tay thanh nhã khoanh trước ngực, ánh mắt khiêu khích, “Một người đàn ông, nếu thành thật quan tâm đến người phụ nữ của mình, nhất định sẽ cho người đó điều kiện sống tốt nhất”. Những lời này, rõ ràng hướng về phía Dung Ân mà nói.

Hai người chưa từng quen biết, ngoại trừ, lần tình cờ gặp trong phòng làm việc của Nam Dạ Tước. Dung Ân cười sáng lạn, lại là khoản nợ phong lưu của người đàn ông đó để lại.

“Thế nên, anh ta quan tâm cô”.

Nụ cười giả cớ của Tư Mạn trở nên cứng nhắc, quan tâm hay không, trong lòng cô hoàn toàn hiểu rõ, lời Dung Ân nói, đồng nghĩa với việc xỉ vả, Lý Hủy thanh toán xong, kéo tay Dung Ân chuẩn bị đi ra.

“Chờ đã”, cô đuổi theo bóng lưng hai người, giọng điệu, bỗng nhiên trở nên thận trọng mà dè chừng, “Anh ấy, đã từng nói yêu cô chưa?”

“Cô đang nói cái gì thế?” Lý Hủy tính khí đã bắt đầu trở nên bực bội, vẻ mặt mất hứng, “Ân Ân, chúng ta đi, đừng để ý đến cô ta, lời nói trước sau thật vô lý”.

Ý tứ trong lời nói của Tư Mạn, Dung Ân dĩ nhiên hiểu rõ, chỉ là cô nghĩ sai đối tượng, “Không, người đàn ông như vậy, làm sao có thể nói được lời yêu”.

Hai người cùng nhau bước ra cổng, phía sau, vẻ mặt người phụ nữ nhẹ nhõm, thoải mái, một câu vừa rồi khiến tâm tình Tư Mạn cũng trở nên tốt đẹp, miễn là không có tình yêu, bất cứ người đàn ông đã chán, nhất định sẽ quay lại.

“Ân Ân, cô nàng đáng ghét vừa rồi, ăn nói rõ ràng hàm hồ, một lời nói ra, lại mang theo hàm ý khác...”

“Tớ mấy hôm trước có gặp cô ta ở phòng làm việc của tổng giám đốc”.

“Thật sao?” Lý Hủy cánh tay vung mạnh, mắt nhìn vào Tư Mạn trong cửa hàng đang thử quần áo, “Chẳng trách, miệng lưỡi, sự ghen ghét của phụ nữ thật đáng sợ, cho dù có là đại minh tinh, cũng có lúc ngoa ngoắt”.

Dung Ân cho là sao cũng được, kéo Lý Hủy đến quán lẩu gần đó, ăn xong bữa tối mới chia tay nhau, ai về nhà người nấy.

Điện thoại di động, vẫn nằm yên lặng trong túi xách, suốt dọc đường về cũng không hề vang lên một lần, như vậy nhưng Dung Ân vẫn không thôi lấy ra lại cất vào, thậm chí hoài nghi điện thoại đã bị hỏng.

Nhưng rồi, cô thích bước đi một mình, ánh trăng chiếu rọi lên thân thể, màu sắc ảm đạm nhạt nhòa bao phủ lên toàn thân Dung Ân, vốn dĩ là một người đơn giản, nhưng luôn luôn chỉ vì một số việc hoặc người mà trở nên phức tạp.

Đêm, yên lặng đến tĩnh mịch.

Đi tới chân cầu thang, cô vịn tay vào tường, lần theo đó bước chân lên lầu.

Vừa lúc, một cơn gió mạnh thổi đến, Dung Ân nhận ra sự bất thường cũng đã không kịp, một loại chất lỏng đặc đã phủ khắp thân thể cô, thậm chí, còn nồng lên vị đậm sục sục, gây cảm giác gay mũi khó chịu.

“Đồ hồ li tinh, đồ hại người....” hành lang tối đen, người đàn bà vút thùng chất lỏng, hung hăng ném xuống mặt đất, một tay tìm kiếm trong túi một vật gì đó.

Chất lỏng sền sệt bết dính quanh cổ, khó chịu vô cùng, Dung Ân nhìn kĩ mới nhận ra người đàn bà nọ đã từng gặp ở bệnh viện, mũi đã bị mùi cay nồng gây mất cảm giác, cô lúc này bỗng nhiên giật mình bàng hoàng, trên người cô, hóa ra, là xăng!

42. Chương 42: Muốn Tắm Chung Không?

“Là chính mày biến ông ấy thành bộ dáng khổ sở như bây giờ, tao muốn mày phải đền mạng”, người phụ nữ dường như đã mất kiểm soát, đứng dưới lầu điên cuồng hét to, may thay lúc này đã là đêm khuya, mọi người cũng không còn qua lại nhiều, Dung Ân ngẩng đầu, thấy đèn trong nhà vẫn bật sáng, cô trong lòng trào dâng nỗi lo sợ, khẩn trương lui lại phía sau vài bước, “Dù rằng ông ấy không đúng, các người cũng không nên làm như vậy chứ, ông ấy là chồng tôi....Bây giờ sống không bằng chết, chúng tôi phải làm sao, con tôi phải làm sao....huhuhu”.

Người phụ nữ vừa nói vừa khóc lóc khổ sở, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, giọng nói thê lương, không ngừng than oán.

“Tao muốn mày phải đền mạng, đều là tại mày, đều là tại mày....”

Từ bên tay phải người phụ nữ hiện lên một đốm lửa, làm sáng rõ khuôn mặt méo mó mù mờ, Dung Ân lúc này mới trông thấy rõ, là bật lửa.

Không chút nghĩ ngợi nhanh chóng chạy ra ngoài cầu thang, cô lúc này, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, phía sau, tiếng bước chân vang lên dồn dập, dường như chỉ cần vươn tay cũng có thể túm lấy vạt áo cô. Dung Ân không biết đã chạy bao lâu, cảnh sắc xung quanh bắt đầu trở nên sáng tỏ hơn và lác đác đèn màu,

cô vẫy tay bắt xe, nhưng người phụ nữ đã không để cô có cơ hội lên xe, tiếng bước chân vẫn bám sát ngay phía sau.

Vì chạy nhanh, túi xách trong tay trở nên vô cùng vướng víu, người đầu tiên Dung Ân nghĩ đến lúc này là Diêm Việt, cô vừa chạy vừa lục tìm điện thoại, số điện thoại người đàn ông luôn luôn là số một, chỉ cần ấn một số đơn giản là có thể nổi máy ngay lập tức.

Bấm đi bấm lại không ngừng, đầu dây điện thoại bên kia, giọng nữ trống không mà lãnh đạm, “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy....”.

Dung Ân gắt gao túm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, ủy khuất, sợ hãi, đủ loại cảm xúc dồn dập ập tới, cô hít thở khó khăn, đã không còn sức lực chống cự, hai chân chạy mỗi như đến tê dại, mất cảm giác, đây là lúc cô cần anh nhất, thế nhưng, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc được.

Trái tim, không những bị sự tuyệt vọng rợn ngợp mà còn cả sự lạc lối bủa vây, Dung Ân đột nhiên muốn khóc, chỉ muốn ngồi thụp xuống vệ đường và khóc cho khuây khỏa.

Thế nhưng, cô không thể, cô không muốn chết.

Yết hầu cơ hồ như sắp bị xé rách, bên trong lồng ngực bức bách như đang bị lửa thiêu.

Đối với cô lúc này, chạy trốn dường như đã trở thành bản năng, cho dù có sức cùng lực kiệt, đột ngột từ phía sau truyền đến tiếng phanh xe chói tai, nối tiếp là tiếng va chạm, tiếng bước chân theo đó cũng không còn.

Dung Ân toàn thân như đã bị rút hết sức lực, không còn khả năng chống cự, xụi lơ trên mặt đất.

Cách đó chỉ chừng mười bước chân, người phụ nữ nằm thụp bên cạnh một chiếc xe màu xanh ngọc, miệng không ngừng thở phì phò, xe chỉ dừng nhẹ nên khiến bà ngã gục, cũng không bị đâm quá mạnh.

Dung Ân tưởng rằng bà ta sẽ bỏ cuộc, chưa đầy nửa phút, người phụ nữ đã lết dậy, cửa xe mở ra, người đàn ông bước xuống, ánh mắt mang theo biết bao thâm ý, mà sắc bén khôn tả.

Dung Ân phải thừa nhận, lúc này, cô đối với Nam Dạ Tước có chút biết ơn, con người, một khi lâm vào nghịch cảnh, luôn không tự chủ mà sinh cảm giác muốn nương tựa mãnh liệt.

Người phụ nữ vươn tay, muốn cầm lại bật lửa, đã bị anh đập chân lên mu bàn tay.

“Tại sao trông em thảm hại vậy?”

Nam Dạ Tước nheo đôi mắt hẹp dài, nhìn từng giọt xăng từ trên người cô nhỏ xuống mặt đất.

Dung Ân sắc mặt trắng bệch, không biết nguyên nhân do quá sợ hãi hay vì vừa rồi đã chạy quá nhanh mà kiệt sức, người đàn bà dưới chân đau đớn kêu rên.

“Buông ra....”

“Bà không nên động đến cô ấy”, khẩu khí người đàn ông trước sau vẫn duy trì sự ngang tàng, “bà là ai?”

“Cô ta khiến chồng tôi thân tàn ma dại, tôi muốn cô ta phải chết cháy....” Đối với người phụ nữ mà nói, mặc kệ người đàn ông bên ngoài ăn chơi đàng điếm, về đến nhà, đó vẫn là chồng của họ.

Nam Dạ Tước đã đoán ra người phụ nữ là ai, lực dưới chân cũng buông lỏng hơn, “Nếu ông ta đã như vậy, tôi cũng không muốn làm khó bà”.

Tình trạng của Dung Ân lúc này, chỉ cần là một tia lửa nhỏ cũng gây ra hậu quả khó lường, Nam Dạ Tước giữ người phụ nữ, ánh mắt hướng về phía Dung Ân, “Lên xe”.

Trên người chất lỏng đặc sệt cùng mùi nồng đậm bao trùm, một cơn gió thổi qua, cũng khiến toàn thân run rẩy lạnh buốt, Dung Ân lết dậy đi đến phía chiếc xe đắt tiền, do dự nhìn Nam Dạ Tước.

“Làm bản không cần cô đền”.

Dung Ân bước đến chỗ thân xe, trước mặt, là cặp mắt thù hận tựa như sắp bốc lửa của người phụ nữ, muốn đem toàn thân cô đốt cháy từng thớ da thịt, Dung Ân ngồi vào ghế phụ, mi mắt khẽ buông xuống, hai tay nắm chặt túi xách.

“Mai tôi sẽ cho người đem tiền đến bệnh viện, nửa cuộc đời còn lại của các người không cần lo lắng nữa.” Lần này Nam Dạ Tước không muốn đuổi cùng giết tận, hơn nữa, đối phương cũng không phải kẻ thù của mình, một người phụ nữ, muốn ở bên cạnh người đàn ông của chính mình, vốn dĩ đã rất khó khăn.

Chân thôi dùng lực, anh đi vài bước rồi mở cửa xe, bước lên.

Khi đang thắt dây an toàn, người phụ nữ nhân lúc hai người không để ý bật lửa rồi ném vào trong mui xe.

Dung Ân đang cúi đầu, cũng không nhận ra nguy hiểm cận kề, Nam Dạ Tước vốn dĩ thận trọng, Dung Ân chỉ biết một tay anh kéo người mình, “Chết tiệt!” Người đàn ông đem toàn bộ thân thể cô kề sát vào lồng ngực, nửa người vươn lại phía sau, đem bật lửa vứt ra ngoài cửa xe.

“Tao sẽ giết chết mày, sẽ giết chết mày....”

Duy chỉ một lần mềm lòng, thiếu chút nữa....

Nam Dạ Tước nghiêm mặt lạnh lẽo, máu trong người dường như dồn tụ sôi sục, Dung Ân ngẩng đầu, chỉ kịp trông thấy ánh mắt mãnh liệt của anh, khóe miệng kiên quyết lãnh khốc, không khỏi khiến người khác không rét mà run, người phụ nữ lại cầm bật lửa lên nhào tới, người đàn ông cũng không cho bà cơ hội, bỏ mặc cái đuôi điên cuồng đeo bám dai dẳng, phóng xe đi xa.

Cửa sổ xe đã khóa trái, hệ thống sưởi cũng đã bật lên, sự băng lạnh trên người cũng dần dần tan rã, nhưng tay chân Dung Ân vẫn không ngừng run rẩy, Nam Dạ Tước nửa chữ cũng không nói, chuyên chú lái xe, trên mu bàn tay, vì vừa ngăn cản sự việc nên không may đã bị bầm tím một mảng lớn.

“Cám.. cám ơn anh”.

“Nếu đã gây chuyện, vì sao ngay cả cục diện hỗn loạn cũng không ai dọn dẹp”. Diêm Việt hạ thủ được, nên nghĩ đến sẽ có sự việc ngoài ý muốn.

Dung Ân á khẩu không trả lời được, thậm chí ngay cả cái cơ thanh mình cho anh cô cũng không có.

Khuôn mặt Nam Dạ Tước dưới ánh đèn xe trở nên khó coi, anh đưa mắt về phía Dung Ân, “tốt bụng” mở lời, “Muốn tôi đưa cô về chỗ anh ta chứ?”

Lúc này, ngay cả Diêm Việt đang ở đâu, cô cũng không biết, trong lòng lan tràn cảm giác thê lương, cô lắc đầu, “Không cần, anh cho tôi xuống ở ngã tư phía trước là được”.

Người đàn ông tăng tốc, bánh xe chuyển hướng tiến vào một khu biệt thự xa hoa, nơi này, Dung Ân chưa từng đến.

Thấy cô không xuống xe, Nam Dạ Tước bản tính xấu xa không đổi, mở cửa xe, “Yên tâm, mùi trên người cô hôi như vậy, cho tôi làm tôi cũng không có hứng thú”.

Mùi vị gay nồng quả thật muốn tránh còn không kịp, Dung Ân xuống xe, lúc này mới cảm thấy lạnh, Nam Dạ Tước liền đem áo trên người khoác lên vai cô, cô vừa định mở miệng nói gì đó thì anh đã đi rất nhanh về phía trước.

Hai tay kéo lấy áo, khóe miệng Dung Ân lộ ra một đường cong, cảm giác nhiệt độ từ trên người Nam Dạ Tước còn rót lại, lúc này, lại càng khiến cô ấm áp.

Đây là một nơi ở khác của Nam Dạ Tước, khi Dung Ân bước vào trong, trên người anh đã cởi hết chỉ còn nội y, cà vạt, áo , quần đều bừa bãi ném ở phòng khách. Vóc người cao lớn hoàn mỹ phản chiếu trên cửa kính, người đàn ông còn đang đắn đo có cần cởi cả quần lót không, Dung Ân ngây ngốc đứng ở cửa, ánh mắt không biết nên nhìn về đâu.

“Cô không khó chịu sao?”.

Nam Dạ Tước vừa quần áo có dính không ít xăng, anh khó chịu đem quần áo đá sang một bên, “Tầng hai có nhà vệ sinh, muốn tắm chung không?”

43. Chương 43: Ngủ Một Mình Không Được

“Không cần” Dung Ân không chút suy nghĩ, ngay lập tức từ chối.

“Cô thật háo sắc”, người đàn ông giọng nói dễ nghe mang theo sự cười nhạo, chân bước lên cầu thang, “Ở đó không chỉ có một phòng tắm, lên đây đi, bộ dáng cô như vậy làm sao gặp được ai”.

Nằm trong bồn tắm tròn, Dung Ân chà sát mạnh lên toàn thân để tẩy bỏ mùi khó chịu, nước cũng đã thay vài lần, trên người cuối cùng cũng mang theo chút hương thơm của sữa tắm, cửa đã khóa trái đột nhiên vang lên tiếng lạch cạch, ngay sau đó mở toang, người đàn ông nghênh ngang cầm quần áo đặt ở cửa, “Đây là cho cô”.

Dung Ân bàng hoàng, Nam Dạ Tước chỉ cười, ngay sau đó đóng cửa lại.

Cổ quần áo vừa vặn, ngay cả số đo áo ngực cũng đúng, Dung Ân mặc xong, bước đi chân trần ra ngoài, bên trong phòng khách rộng lớn, trống không, ngay cả Nam Dạ Tước cũng không biết đã đi đâu.

Đi lên hành lang, tầng hai có rất nhiều phòng, toàn bộ đều được trang trí, bày biện xa hoa lộng lẫy, không khó nhìn ra con mắt thâm hiểm của chủ nhân.

Phía trước, truyền đến tiếng nói chuyện lảng máng, Dung Ân theo âm thanh vọng lại đi tới, chỉ thấy cửa thư phòng khép hờ, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy Nam Dạ Tước đang ngồi ở trước bàn làm việc.

“Tước thiếu, đây là thông tin của những nhà dưới...”

“Xử lý sạch sẽ rồi chứ?”

“Vẫn theo qui tắc cũ, không lưu lại nhân chứng sống...”

Dung Ân cả kinh, xoay người toan bước đi.

“Ai đó?” Sự thận trọng khiến người đàn ông vô cùng nhạy cảm, đã nhanh chóng ra mở cửa, Dung Ân bị một lực mạnh kéo vào phòng, chờ cô đứng vững, một vật lạnh toát cứng rắn đã kề sát trên đầu.

Nam Dạ Tước tốc độ hành động rất nhanh, đem đồ đạc để trước mặt cất vào trong ngăn kéo, nhưng, chính là vẫn thu trọn vào tầm mắt Dung Ân.

“Làm thế nào cô vào đây được?”

Bên tai, vang lên âm thanh tiếng kéo cò súng.

Dung Ân không nghĩ sẽ tự chính mình rơi vào hoàn cảnh này, ngày hôm nay, cô đã hai lần chạy đến ranh giới của tử thần, dường như đang nằm mơ, toàn thân cô mông lung mờ mịt, “Tôi không thấy anh nên đi tìm”.

“Tước thiếu?” Ý tứ của A Nguyên đã quá rõ ràng, chỉ chờ lệnh của Nam Dạ Tước.

Dung Ân toàn thân run rẩy, ánh mắt đối diện sự bén nhọn tối tăm của người đàn ông, “Không có anh, tôi không ngủ được một mình”.

Nam Dạ Tước mi tâm nhíu lại, đối với một câu nói này, dường như rất hứng thú, không ngờ lúc cô nói dối, mặt cũng không đỏ, “A Nguyên, cậu về trước đi”.

“Nhưng...” Tin tức trọng yếu như vậy, Nam Dạ Tước không nên đối với Dung Ân mất cảnh giác.

“Lúc đi nhớ cẩn thận, coi chừng có kẻ bám đuôi”.

“Vâng” A Nguyên cất thứ gì đó vào trong túi áo, bước chân nhẹ nhàng ra ngoài.

“Một mình không ngủ được?” Nam Dạ Tước nằm thoải mái, lưng dựa vào ghế tựa, tay hướng về phía Dung Ân, vậy vậy, “Qua đây, tôi sẽ ngủ cùng cô”.

“Nam Dạ Tước” Dung Ân đứng yên tại chỗ, bởi vì thư phòng rộng lớn, lời nói rơi vào khoảng không trống rỗng cũng trở nên xa xăm vang vọng, “Rốt cuộc anh là ai?”

Mười ngón tay người đàn ông đan chéo, khủy tay chống lên chỗ tay cầm của ghế, ánh mắt tựa như đang thường thức, thần sắc, cũng bắt đầu lúc sáng lúc tối, mang theo ý cười, cô nhìn không thấy sự rạng ngời ở đáy mắt anh, “Cô yên tâm, tôi sẽ không ăn cô”.

Dung Ân xoay người, cô rốt cuộc chỉ là người bình thường, vừa rồi bị đe dọa bằng súng, hai chân sớm đã mềm nhũn vô lực, khi bước đến cửa, lại bị một cánh tay túm chặt lại, cô không chút nghĩ ngợi vung ra, chỉ nghe thấy tiếng kêu lên bất chợt của người đàn ông phía sau.

Chỗ bị thương đập vào cánh cửa, Nam Dạ Tước nắm chặt tay, vẻ mặt dường như có chút đau đớn.

“Anh không sao chứ?” Anh vươn tay lên, mu bàn tay đã sớm sưng phù, còn có máu tụ, trông vô cùng thâm thắm. Dung Ân dừng bước, sắc mặt cũng mềm mỏng hơn, giọng nói áy náy, “Xin lỗi, tôi không cố ý”. Nam Dạ Tước đẩy bả vai cô bước ra ngoài, đi tới phòng ngủ tìm thuốc mỡ, động tác xoa bóp vụng về, Dung Ân đứng ở cửa, dưới ánh đèn màu cam bao trùm, chỉ nhìn thấy tấm lưng anh, không nhìn ra sắc mặt. Cô, dường như không còn phân biệt tốt xấu. Hai chân không nghe lời đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước, lấy từ tay anh lọ thuốc mỡ, bóp ra một chút vào mu bàn tay rồi xoa nhẹ, đặt tay mình áp lên mu bàn tay Nam Dạ Tước, chậm rãi xoa bóp. Một tay cầm ngón tay thon dài mạnh mẽ của anh, người đàn ông cảm giác được sự dịu dàng, đầu ngón tay cong lên, vũng vàng đem ngón tay cô nằm trọn trong lòng bàn tay mình. “Máu tụ nếu không tan, sẽ không ngừng gây đau buốt” Dung Ân động tác dịu dàng, ngón tay cái đặt trên vết thương của anh ấn mạnh rồi lại xoa nhẹ vùn vùn, cô biết rõ nhất định sẽ rất đau, nên cũng cẩn trọng chút một. Người đàn ông khuôn mặt nhẵn nhọt, mi tâm chau lại, cố gắng chịu đựng, sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, trên người cô mang theo hương thơm nhàn nhạt thanh nhã, xâm nhập vào khoang mũi anh vô cùng dễ chịu, bộ quần áo ngủ màu kem mỏng manh, anh cảm giác được dục vọng của chính mình đã bắt đầu được khơi dậy. Hơi ngắc ngứ, ánh mắt cô tỉ mỉ quan sát bàn tay anh, hoàn toàn chăm chú, tuy rằng động tác không chuyên nghiệp nhưng lại vô cùng thu hút cùng dễ chịu. Sự điềm tĩnh như vậy, khiến Nam Dạ Tước bắt đầu khó khăn kiểm soát cơ thể, đầu ngón tay như có như không tiến vào lòng bàn tay Dung Ân, có phần tiếp xúc va chạm thoáng qua, so với làm tình còn kích động hơn. Tron.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, trong nháy mắt phá vỡ sự yên tĩnh, động tác Dung Ân cứng đờ, nhưng không dừng lại. “Cô không nghe điện thoại sao?” Dung Ân buông tay anh, “Mỗi ngày hãy ấn vào vết thương vài lần, cứ như vậy rất nhanh sẽ khỏi” Tiếng chuông điện thoại vừa dừng lại vang lên, dừng lại rồi tiếp tục vang lên, dường như không có ý ngừng lại, Dung Ân nhìn tên hiển thị trên màn hình, cũng không có biểu hiện khác thường, sau khi cân nhắc, nhấn nút nhận cuộc gọi, nghe máy. Giọng nói quen thuộc âm áp truyền đến bên tai, “Ân Ân, em đang ở đâu?”

Dung Ân ánh mắt hướng về Nam Dạ Tước chuyển đi nơi khác,

“Em đang ở nhà”.

“Điện thoại anh hết pin, vừa rồi em gọi điện cho anh, có chuyện gì không?”

Dung Ân siết chặt điện thoại trong tay, cô và Diêm Việt bỏ lỡ một năm, ngay cả khi cô cần anh nhất, cũng bỏ lỡ, anh cũng không đề cập đến chuyện chiếc đĩa, hoàn toàn bình thản, dường như xem sự thương tổn đã từng phát sinh chưa từng có, Dung Ân thở nhẹ xả giận, trong lòng thế mà không thể thả lỏng, cô miễn cưỡng gượng cười “Không có chuyện gì, chỉ là em muốn gọi cho anh thôi”. Điện thoại bên kia rơi vào tĩnh lặng, qua hồi lâu, mới nghe thấy tiếng Diêm Việt vọng lại, “Cũng không còn sớm nữa, em nghỉ sớm đi, ngày mai gặp nhau sau”. Lại là sự trống trải, Dung Ân nuốt xuống cổ họng những lời toan nói ra, cắn môi, “Vâng, anh ngủ ngon”. Đầu dây bên kia đã không chờ được ngắt máy, Dung Ân ngơ ngẩn nhìn chính mình tự nói chuyện với màn hình điện thoại, ngón tay khẽ động, nhất thời cảm thấy toàn thân vô lực rã rời. Nam Dạ Tước nằm thẳng người trên giường lớn, một tay chống đầu, cổ áo tùy ý mở, để lộ thân thể trắng kiêu bên trong, “Ân Ân, cô nói dối anh ta”.

“Tôi phải đi về rồi” Dung Ân tránh né trọng tâm câu chuyện, đi vào phòng tắm, lấy toàn bộ quần áo của mình,

“Dù sao, ngày hôm nay cũng cảm ơn anh, bộ quần áo này, hôm khác tôi sẽ trả lại”. Nam Dạ Tước nhìn chăm chú bóng lưng cô, mãi cho đến khi cô đi xuống lầu, anh lúc này mới nhàn nhã bước xuống,

“Để tôi đưa cô về, e rằng bà ta vẫn đang ở đó”. Cô không thích anh, thế như ngày hôm nay, anh cũng không phải chỉ một lần giúp cô, có đôi khi cuộc sống cũng nực cười như vậy. Trên đường trở về, Dung Ân nghĩ đến nguyên do sự vội vã của Diêm Việt, có lẽ, anh có việc gấp cần xử lý, vừa mới tiếp quản tập đoàn, chắc hẳn công việc rất bề bộn. Đáp án, ngày hôm sau đã được công bố.

Tổng giám đốc tập đoàn Viễn Thiệp cùng ngôi sao điện ảnh Tư Mạn bí mật hẹn hò ở Cám Dỗ, cảnh phòng viên đã phát hiện ra và hình ảnh của người đàn ông cũng được chụp lại, khuôn mặt mê hồn, người phụ nữ mái tóc uốn xoắn xỏa tung tùy ý khoát lên vai người đàn ông, môi hai người quyến rũ, ngay cả góc độ chụp cũng rất chuẩn xác, đáng điệu hôn môi của hai người rất ấn tượng, tư thế như vậy, người ngoài rất ngưỡng mộ.

44. Chương 44: Hận Ý

“Đẹp trai quá——”

“Đây chẳng phải Tư Mạn sao, trước nay luôn không thấy có tai tiếng gì, hóa ra là vì Diêm Việt”.

Bên trong văn phòng, vĩnh viễn không thiếu những giây phút nhiều chuyện, Lý Hủy cầm lấy tờ báo đưa đến bên cạnh Dung Ân, “Thật không hiểu nổi mấy người này, cô ta không phải cùng tổng giám đốc...”

Người bên cạnh vội vàng đẩy ghế đứng dậy, Lý Hủy sửng sốt, chỉ kịp nhìn thấy Dung Ân đã đi rất xa.

Bên trong phòng nghỉ của Nghiêm Tước, Dung Ân tự pha một tách cà phê không đường, cô nhấp một ngụm, lại không hề cảm thấy đắng, có lẽ, vị giác đã không còn nhạy cảm, hoặc là, sự đắng nghẹn nào khác đã bao trùm sâu đậm hơn.

Một ngụm lại một ngụm, chỉ giống như đang uống nước lã.

Chuyện của giám đốc Lý không dễ dàng gì mới trôi qua, những tin tức đó, như là đã bốc hơi.

Một đợt sóng chưa dứt đã có một đợt sóng khác nổi lên.

Hóa ra, sự khiêu khích của Tư Mạn hôm đó không phải nhằm vào Nam Dạ Tước, mà là Diêm Việt.

Trái tim đau tựa như bị kim châm, lúc đó không cảm thấy, là vì không để tâm, cầm lấy tách cà phê trở lại văn phòng, cô đã ngay lập tức trông thấy Lý Hủy đang nhìn quanh quất ở cửa, “Ân Ân, cậu có điện thoại đấy, vừa rồi cậu đi đâu lâu thế?”

“Đột nhiên tớ cảm thấy hơi buồn ngủ, nên đi pha một tách cà phê thôi”. Dung Ân trở lại bàn làm việc, trên màn hình điện thoại, nhấp nháy hiện lên cái tên quen thuộc.

“Sao cậu không nghe máy?”

Cô để chế độ im lặng, rồi đem điện thoại cất vào túi xách, “Lý Hủy, bảng báo giá tớ muốn cùng cậu kiểm tra lại”.

Mãi cho đến khi tan ca, Dung Ân vẫn vui vẻ đầu vào công việc, phòng làm việc cũng chỉ còn lại cô và Lý Hủy, sau khi hoàn thành mọi thứ, hai người mới cùng nhau ra về.

“Wow, trời bắt đầu lạnh rồi”. Tiết trời đổi khác, gió thu quạnh quẽ, đã thay bằng gió đông hanh khô, “Không biết khi nào mới có tuyết đây”.

“Chắc sẽ nhanh thôi”. Dung Ân ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, hai bàn tay lạnh cóng áp vào tai, bốn mùa đan xen luân chuyển, ai đó cũng không thể miễn cưỡng vương vấn lưu luyến mãi, cô đứng ở giữa quảng trường, sắc mặt vì lạnh mà bắt đầu ửng đỏ.

Một chiếc xe màu đen đỗ ở cách đó không xa, khí khái vừng vàng, trầm ổn, người đàn ông mặc áo khoác gió màu kaki, vóc người hoàn mỹ, đứng tựa người vào thân xe, trông thấy Dung Ân, liền dập đầu thuốc trong tay, “Ân Ân”.

Lý Hủy choáng váng há hốc miệng, mặc dù sự hiếu kì đang rộ lên rộn rã, nhưng vẫn kiềm nén đứng ở đằng sau thận trọng, “Ân Ân, mình đi trước, ngày mai gặp”.

“Lý Hủy”, Dung Ân gọi cô, thậm chí kéo tay lại, “Chúng ta cùng về”.

Xem mọi chuyện trước mắt như không, Diêm Việt đứng nguyên tại chỗ, cô dường như đang muốn vạch rõ ranh giới cùng anh, một cánh tay ngay lập tức đã khóa trụ thắt lưng Dung Ân, “Ân Ân, hãy nghe anh giải thích”.

Cô không muốn ngay trước cửa công ty bị người khác trông thấy một màn này, vừa muốn giãy dụa, lại bị người đàn ông gắt gao ôm chặt trong lồng ngực, cánh tay mạnh mẽ ghì toàn thân cô không cho phép động đậy, “Em đừng như vậy, lên xe trước đã”.

Diêm Việt động tác thân mật, cảm anh cọ sát nhẹ nhàng trên đỉnh đầu cô, thanh âm của anh rất nhẹ., dường như đang vỗ về an ủi, Lý Hủy trừng lớn hai mắt, hoảng hốt nhìn chằm chằm hai người.

“Còn chuyện gì phải giải thích sao?”

Người đàn ông buông tay, mạnh mẽ kéo tay cô về cạnh xe, Lý Hủy lúc này mới phản rứng, đuổi theo, “Ân Ân...”.

“Xin lỗi, chúng tôi có chút chuyện”, Diêm Việt đẩy Dung Ân vào trong xe, bước đi sang cửa xe bên ghế lái, “Hôm khác chúng tôi mời cơm, xem như tạ lỗi”. Anh vừa nói chuyện, vừa bước lên xe, Dung Ân ngó đầu ra khỏi cửa sổ xe, thậm chí chưa kịp nói lời chào tạm biệt, xe đã phóng vụt đi.

“Đẹp trai quá”, Lý Hủy đứng ở vỉa hè, hai tay vỗ vỗ lên mặt, “Rất có phong cách....”

Hệ thống sưởi trong xe khiến tay chân Dung Ân bớt đi phần nào rét buốt, nhưng bầu không khí dường như lại đóng băng đến đỉnh điểm, Diêm Việt lái xe đến một hoa viên vắng vẻ, bật lửa vụt sáng, không gian yên tĩnh, màn đêm tựa như đang ngủ say.

“Ân Ân” Người đàn ông giọng nói khàn khàn, hôm qua có lẽ đã không ngủ đủ.

“Việt” Dung Ân tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ rồi rơi vào khuôn mặt Diêm Việt, “Tối hôm qua ở Cám Dỗ, là anh sao?”

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, đốm sáng từ đầu thuốc lá trong tay ập hiện, lúc sáng lúc tối, đúng như anh mong muốn, chuyện chơi đùa cùng Tư Mạn, chính là cố ý để cô biết được.

“Xin lỗi, anh vốn dĩ đến Cám Dỗ bàn chuyện làm ăn, hoạt động của công ty, Tư Mạn là người phát ngôn, anh lúc đó đã uống quá chén, cũng không biết tại sao lại bị chụp lại, sau khi tiệc kết thúc, tài xế đã đưa anh về nhà....”

Anh nhìn đôi mắt Dung Ân hạ xuống, chậm rãi nhả khói trong miệng, sự ôn hòa ảm áp trong mắt cũng dần tản đi, thay thế bằng sự u ám mờ mịt nguy hiểm, Dung Ân, em đau lòng chứ? Em sẽ cảm thông chứ? Em cho rằng, đã mất rồi sẽ dễ dàng tìm lại được sao? Anh sẽ khiến cô phải nếm trải, cái gì mới là đau đớn tột cùng, cái gì mới là đau đớn đến không thể khóc được!

Ngón tay buông lỏng, đầu thuốc theo đó bị ném ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông cúi người, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Anh hứa sẽ không có lần sau, hôm nay em hãy đến nhà anh được không, má Lưu một năm rồi không gặp em, mỗi khi anh về đều nói rất nhớ em”.

Anh không giải thích nhiều, sự tình rốt cuộc vẫn không rõ ràng, nhưng Dung Ân cũng không hỏi thêm, cũng không đem chuyện tối qua kể lại cho anh, hai người cứ như vậy giảng hòa, nhưng không biết vì sao trong lòng cô cơ hồ cảm thấy, hai người gần gũi nhưng trái tim đã không còn hòa cùng một nhịp?.

Diêm Việt lái xe đến nơi, đã lâu anh không về lại nhà, sau khi xe đã đỗ lại trong trang viên thân thuộc của nhà họ Diêm, sự lo lắng trong lòng Dung Ân cũng đã đi tản đi nhiều, lúc này, hồi tưởng lại quá khứ tốt đẹp của cả hai, trái tim cô cũng vì thế mà được an ủi phần nào.

Diêm Việt đỗ xe xong liền nắm lấy tay cô, đi vào phòng khách, ngồi trên ghế sofa, Diêm Thủ vất chân ngồi nhàn nhã, lật xem báo mới ra ngày hôm nay, má Lưu đang tất bật dọn dẹp, bỗng nhiên nhìn thấy hai người, “Ân Ân?”

Dung Ân mỉm cười, âm áp ôn hòa, “Má Lưu, bác Diêm”.

Diêm Thủ nhíu mày, tỏ vẻ không vui, ông buông tờ báo trong tay, tháo kính mắt rồi nhìn về phía Diêm Việt, “Là con đem cô ta về đây?”

Anh dắt tay Dung Ân đi vào phòng khách, ánh mắt má Lưu lo lắng dõi theo, Dung Ân nhận thấy bầu không khí có chút bất thường, liền khẽ giật giật tay áo Diêm Việt. Người đàn ông không vì vậy mà dừng bước, trái lại kéo cô đi về phía ghế sofa rồi xuống ngồi bên cạnh mình, “Cô ấy là người phụ nữ của con, tại sao con không được phép đưa cô ấy về nhà?”

Bầu không khí, một lần nữa lại trở nên căng thẳng, mẹ Lưu bất an nhìn Dung Ân, ánh mắt né tránh, dường như muốn nói điều gì lại thôi.

Quan hệ giữa Diêm Việt và Diêm Thủ Nghi luôn rất tốt, Diêm Việt luôn là niềm kiêu ngạo của ông, Dung Ân lo lắng quan sát sắc mặt hai người, trước đây, Diêm Thủ đối với cô chưa tới mức yêu mến hân hoan, nhưng cũng không lạnh lùng như lúc này.

Hơn nữa, trong lời nói dường như còn mang theo hận ý.

“Có chuyện gì cũng ăn cơm trước đã”. Má Lưu đã chuẩn bị xong bữa tối, bà nhìn Diêm Việt lớn lên, rất lâu mới có hôm anh qua nhà, hai cha con lúc này lại bất hòa.

Trên bàn ăn cơm, bầu không khí cũng không cải thiện là bao, Diêm Việt không ngừng gấp thức ăn vào bát Dung Ân, ai nấy cũng không nói năng câu nào. Dung Ân nhận thấy trước mặt có món trứng xào tôm mà Diêm Thủ Nghi thích nhất, liền múc một muỗng vào bát rồi đặt vào tay Diêm Việt, ra hiệu cho anh đưa lại cho ông.

“Tôi không ăn”, người đàn ông đã sớm phát giác, không chút kiêng nể thẳng thắn, “Tôi sợ rằng chết lúc nào cũng không hay”.

Lạnh nhạt như không, Dung Ân buông đũa, “Bác Diêm, cháu biết, có lẽ một năm qua cháu đã làm sai nhiều chuyện, nhưng lúc này Diêm Việt đã quay về, đã từng phải chịu đựng sự mất mát, cháu chỉ muốn có thể giữ chặt anh ấy bên cạnh một lần, cháu mong bác có thể hiểu và thông cảm cho tội cháu”.

“Quay về? Giữ chặt?” Ngón tay đang cầm đũa của người đàn ông hơi run rẩy, khẩu khí nghiêm khắc cùng trách móc, “Việt, con muốn ba tức chết sao?”

Diêm Việt xem bản thân như người ngoài cuộc, từ tốn ăn cơm, sắc mặt thờ ơ, một lời nói ra giống như châm ngòi cho bom nổ, “Con đã quyết định, con sẽ cùng Ân Ân đính hôn”.

45. Chương 45: Hạnh Phúc, Gần Trong Gang Tắc

Dung Ân kinh ngạc trừng lớn hai mắt, tâm tình mang theo biết bao sửng sốt, Diêm Việt cầm lấy tay cô đang đặt trên bàn ăn rồi siết chặt, “Chúng con đã để lỡ một năm, con không muốn buông tay nữa”.

Bàn tay được nắm chặt, hơi ấm từ tay anh truyền đến tay Dung Ân, nếu có thể, hai bàn tay, sẽ cứ như vậy không bao giờ buông rời.

Ngồi ở vị trí đầu bàn, người đàn ông đem bát cơm đang cầm trên tay ném xuống mặt bàn, nước canh nóng bắn tung tóe vào mu bàn tay hai người, mới chút đã để lại một mảng phồng màu đỏ ửng, Diêm Thủ Nghi

tức giận đứng dậy, ngón tay run run chỉ vào Diêm Việt, “Tôi còn sống, không cho phép anh lấy cô ta, cút, các người cút hết cho tôi”.

Thanh âm của ông vang vọng, tràn ngập sự phẫn nộ đỉnh điểm, người đàn ông đáng người cao lớn, hai mắt đỏ hoe vằn lên tia máu, má Lưu gấp rút bước lên đỡ ông, “Hai đứa là hậu bối, ông không cần phải tức giận như vậy”.

Diêm Việt kéo tay Dung Ân, thái độ vẫn cứng rắn như trước, “Mặc kệ ba có đồng ý hay không, con đã quyết định rồi”.

“Anh....”

Người đàn ông gắng gượng lấy lại hơi thở, Dung Ân bị Diêm Việt kéo ra khỏi phòng khách, trời đã bắt đầu trở gió, cô bước chân chậm lại.

“Em sao vậy?”

“Việt” Dung Ân ngẩng đầu, “Vì sao bác Diêm không chấp nhận?”

Nguyên nhân này, Diêm Việt so với ai khác cũng rõ hơn hết, hai tay anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô, ngón tay trở phủ lên cổ cô, cảm giác được động mạch đang run rẩy, Dung Ân khẽ giương tầm mắt cao hơn, rõ ràng nhìn thấu sâu trong đôi mắt anh là sự tối tăm đang che đậy, “Muốn đính hôn là anh, anh là người quyết định”.

“Nhưng, em muốn chúng ta nhận được sự chúc phúc”.

Diêm Việt kéo cô vùi vào trong lồng ngực mình, giọng nói mang theo sự nuông chiều hết mực, “Ân Ân, anh muốn chúng ta sống cùng nhau, chúng ta sẽ có nhà, mỗi ngày khi trở về, anh lại có thể nhìn thấy em, khi ngủ, còn có thể ôm em trong lòng”.

Dung Ân không khỏi cảm động, cuộc sống như vậy, trong đầu cô đã nghĩ đến cả trăm ngàn lần. Ngày hôm nay, nếu đã có thể, cô nên cảm thấy mãn nguyện mới phải.

“Chúng ta chọn ngày đính hôn vào nửa tháng sau, đúng dịp sinh nhật em được không?”

Hạnh phúc trọn vẹn đang đây, nhưng rốt cuộc trong lòng cô vẫn cảm thấy có phần miễn cưỡng, “Như vậy có nhanh quá không?”

“Ân Ân, những thứ cần chuẩn bị anh sẽ cho người lo liệu, em không cần lo”, Diêm Việt dặt tay cô lên xe, cẩn thận thắt dây an toàn cho cô, “Đến lúc đó, em chỉ cần mặc thật đẹp và xuất hiện là được”.

Mười ngón tay nắm chặt, Dung Ân cảm thấy chính mình như cô gái lọ lem, đúng mười hai giờ, mang một đôi giày thủy tinh, ngồi bên cạnh, chính là hoàng tử của cô.

Xe đi ra khỏi trang viên, rồi dừng lại ở một căn hộ của Diêm Việt, anh kéo cô lên hành lang, “Sau khi đính hôn, em và mẹ Dung hãy cùng ở lại đây, còn thiếu gì cứ nói cho anh, anh sẽ chuẩn bị cho hai người”.

Căn nhà rất rộng, nhưng có phần trống vắng, thiếu vắng thứ gì đó.

“Không cần, nhà của chúng ta, em muốn tự tay bày biện”. Cô muốn trang trí căn nhà thật ấm áp mà thư thái, Dung Ân nắm chặt tay anh, nhanh như vậy, hai người đã có một căn nhà riêng.

Khuôn mặt không giấu được niềm vui, phụ nữ, chính là dễ dàng như vậy mãn nguyện mà hạnh phúc ngập tràn, đi vào phòng ngủ, Diêm Việt cũng không bật đèn, gian phòng tối đen như mực, ngay cả rèm cửa cũng được che kín mít, ánh trăng bên ngoài một chút cũng không lọt vào trong.

Dung Ân cảm thấy vòng eo đang bị siết chặt rồi bị bế lên, kề sát phía sau lưng là khăn trải giường mềm mại, hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông phả ra ngay sát bên vành tai cô, hô hấp theo cổ cô mà dần trở nên nặng nề, “Ân Ân, anh muốn em”.

Hai tay cô nắm chặt ga trải giường, cảm nhận được sự thay đổi từ thân thể anh, giờ khắc này, sớm muộn cũng đã đến, cô không muốn một lần nữa cự tuyệt.

Môi hôn, nhẹ nhàng tựa lông hồng khẽ rơi xuống mặt cô, Diêm Việt nửa thân trên bắt đầu chuyển động, đem lồng ngực trắng kiêu kãnh sát, đã trần trụi. Ngón tay anh thông thạo cởi từng cúc áo của Dung Ân, da thịt tiếp xúc ngay một gần gũi, cô cơ hồ như nghe được sự kiềm nén như đang găm nhẹ của người đàn ông, hai tay bắt đầu gấp rút rút trút bỏ quần áo của cô.

Dung Ân hai mắt nhắm nghiền, hô hấp bắt đầu hỗn loạn cùng dồn dập.

Động tác trên người đột nhiên dừng lại, Diêm Việt xoay người nằm xuống bên cạnh Dung Ân, miệng thở thành tiếng.

Từ trên thân thể cô, anh trông thấy hình bóng của một người khác, anh không thể miễn cưỡng bản thân muốn cô.

Sau khi dẹp bỏ mọi sự hỗn loạn trong tâm trí, Diêm Việt xoay người kéo Dung Ân vào trong lồng ngực, “Chỉ còn nửa tháng, anh sẽ chờ”.

Nằm đối diện lẫn nhau, anh dịu dàng kéo cổ áo Dung Ân, cô nằm ngửa bình thản trong lồng ngực anh, trên khoeo môi còn vương lại nụ cười hạnh phúc, thần sắc rạng rỡ, Diêm Việt vén lại mái tóc cho cô, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt, trong mắt là muôn vàn mâu thuẫn phức tạp, sự mềm lòng chẳng mấy chốc rõ rệt, nhưng lại mỗi lúc bị đè nén ngày một sâu.

Thời gian nửa tháng trôi đi nhanh chóng, Diêm Việt chỉ qua nhà xem một lần, phần lớn thời gian, Dung Ân đều giành để mua sắm đồ đạc, từ những vật giá trị lớn để bày biện như đồ nội thất đến những đồ vụn vặt nhất trong nhà như đôi dép, quần áo ngủ, bàn chải, cô đều muốn tự mình lựa. Đây là nơi sẽ gắn bó suốt đời sau này của cô và Diêm Việt, cô không muốn người khác xen vào.

Ông trời, dường như đặc biệt chiếu cố Dung Ân, trước khi biết được tin tức này, Nam Dạ Tước đã có việc gấp phải đi nước ngoài, khi đi rất vội vã, cũng chưa định ngày về.

Diêm Việt vốn định truyền thông tin ra bên ngoài, nhưng Dung Ân không muốn, cô kiên quyết muốn tổ chức kín đáo, nếu thật sự cần thiết, hãy để đến ngày tổ chức mới thông báo.

Ngày đính hôn ngày một lại gần, mọi thứ phải chuẩn bị cũng đã đi vào giai đoạn cuối, nhưng Dung Ân trước sau vẫn cảm thấy còn thiếu thứ gì đó, tất cả, dường như quá suôn sẻ, dường như còn quá nhanh.

Đồng nghiệp trong công ty, cô chỉ mời duy nhất Lý Hủy, đối với người ngoài, đều giữ bí mật tuyệt đối.

Ngày đính hôn, Diêm Việt bao toàn bộ một nhà hàng xa hoa hạng nhất ở thành phố Bạch Sa, lựa chọn như vậy, không khỏi khiến người khác nhìn vào nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Trong phòng trang điểm, Lý Hủy đã đến từ sớm, ngắm nhìn lễ phục màu trắng bày trí khắp căn phòng, ánh mắt ngưỡng mộ cùng khao khát, “Ân Ân, cậu thật hạnh phúc, xem đây chuyện này, đẹp quá”.

Nổi bật trên mái tóc đen dài óng ánh của cô là một chiếc vương miện tinh xảo xinh xắn được cố định sau đầu, lễ phục đã được sửa lại cho vừa vặn với dáng người cô và càng tôn thêm vẻ quyến rũ mê người, chính Dung Ân cũng khó lòng nhận ra sự thay đổi, nhìn mình trong gương, tựa như là một người hoàn toàn khác.

“Rồi cậu cũng sẽ có ngày được như vậy thôi” Dung Ân trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, “Đây là hạnh phúc mà bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ có được”.

“Tớ á.....” Lý Hủy mỉm cười, “Chỉ có thể chờ thôi”.

Mẹ Dung ngồi ở bên cạnh, ngắm nhìn con gái cười mãn nguyện, khoeo mắt có chút ẩm ướt, đem bàn tay cô nắm gọn trong lòng bàn tay mình, “Ân Ân, rốt cuộc mẹ cũng đợi được ngày này, thật không ngờ con và Diêm Việt, có thể có ngày hôm nay”.

“Mẹ” Dung Ân vươn tay, lau nước mắt không kiềm nén được của mẹ cô, “Hôm nay là ngày vui, mẹ khóc gì chứ”.

“Mẹ rất vui” Mẹ Dung ngón tay rất nhanh lướt qua ngón tay đeo nhẫn của cô, khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc, “Khi Diêm Việt trao cho con thứ này, mẹ thật sự không còn điều gì phải bận tâm lo lắng nữa, Ân Ân, con đã khổ nhiều rồi, sau này, có thể có hạnh phúc của riêng mình”.

Cô mỉm cười, đôi mắt cũng dần nhòa mờ, lúc này, nhân viên trang điểm nói đùa, “Trang điểm được như vậy rất khó, cũng không được phép khóc đâu”.

“Ai khóc vậy?” Giọng đàn ông vang lên, mùi nước hoa từ trên người Diêm Việt phảng phất, anh khom lưng tựa người vào gương, hai tay tùy ý đặt lên vai Dung Ân, “Ân Ân, em rất đẹp”.

Cô mỉm cười, đôi mắt sáng ngời rạng rỡ, ánh mặt trời ấm áp đã áp chế không khí ngày hôm nay.

“Chỉ còn mười phút nữa...” Diêm Việt ghé sát vào tai cô, thì thầm, giọng nói quyến rũ khêu gợi khiến Dung Ân toàn thân bất giác buông lỏng, “Em sẽ là của anh”.

Ngón tay thân mật đan vào nhau, Dung Ân từng cho rằng, cô đã nắm giữ được điều tốt đẹp nhất cuộc đời cô, thời gian như thoi đưa, những gì đã mất, cuối cùng cũng đã tìm lại được, để rồi cô lại có thể vững vàng nắm giữ bên mình một lần nữa.

46. Chương 46: Tiệc Đính Hôn Đồ Vỡ

Diêm Việt nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn rồi bước ra ngoài sảnh, khi đi đến cửa, khuôn mặt anh tuần của người đàn ông quay lại, ánh mắt hai người gặp nhau, tràn ngập là nỗi niềm hạnh phúc vô bờ bến, loại tâm trạng này, chỉ có hai người mới hiểu.

Nhân viên trang điểm dặm thêm phấn cho cô, tiệc bên ngoài lúc này đã bắt đầu, mẹ Dung nhìn đồng hồ, “Ân Ân, ra ngoài thôi con”.

Cô nâng vạt váy trước bước đi, tiệc đính hôn được tổ chức ngoài trời, khách quan đều đã đến đông đủ, chỉ còn chờ Dung Ân xuất hiện.

Lý Hủy và mẹ Dung tùy ý chọn một chỗ rồi ngồi xuống, Dung Ân đi ra bên ngoài, nhưng vẫn không trông thấy bóng dáng Diêm Việt.

Khách khứa cũng đã uống chút rượu không ít, Dung Ân đi quanh một vòng, vẫn không tìm thấy anh.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình xác nhận đến giờ lành, bắt đầu khuấy động bầu không khí, Dung Ân lúc này bắt đầu trở nên sốt ruột, nhấn điện thoại gọi cho anh, nhưng gọi liên tục vẫn không có người bắt máy.

Trong lúc cô mải miết tìm anh, không nhận ra bầu không khí bữa tiệc đột nhiên trở nên yên tĩnh bất thường, mãi cho đến khi giọng nói của người dẫn chương trình chuyển thành giọng nữ, Dung Ân lúc này mới cả kinh.

“Cô đang tìm Việt sao?”

Trên sân khấu, Tư Mạn khoác trên người bộ đầm màu hồng nhạt, mái tóc dài uốn xoắn buông xõa gợi cảm đến mê hoặc, trên tay cô ta cầm micro, dường như lại càng phô diễn vẻ khiêu khích vô cùng tận, sắc sảo mà đắt thẳng.

Dung Ân đứng dưới sân khấu, nghe được rõ ràng những lời bàn tán xì xầm của khách quan xung quanh.

Mẹ Dung trông thấy con gái đứng ở đó, cũng không tìm thấy Diêm Việt, trong lòng có chút hồi hộp, “Người đứng trên đó là ai?”

Lý Hủy ý thức được có chuyện không hay sắp xảy ra, trong lòng cũng trở nên nặng trĩu, không ngừng trấn tĩnh mẹ Dung, “Bác gái, bác không cần phải lo, có lẽ là người Diêm Việt mời tới để khuấy động không khí thôi”.

Tư Mạn vóc dáng tự đắc cùng kiêu căng đứng trên sân khấu, bệ vệ, ngạo nghễ, nhìn từ góc độ này, Dung Ân dường như thấp kém hơn vài bậc. Cô ta nhoẻn miệng cười hi hỏ, đáy mắt nhuốm đầy sự trào phúng rõ rệt, giọng điệu không nhanh không chậm, đứng ngay chính giữa, bày ra một vẻ kiêu mỵ đẹp đẽ, “Hôm nay là ngày vui của cô, tôi lẽ ra nên chuẩn bị món quà lớn, chỉ là...” Người phụ nữ dò xét sắc mặt Dung Ân,

sau một hồi dừng lại, mới tiếp tục nhả ra từng chữ khó nghe, “Việt, tối hôm qua ở lại cùng tôi, anh ấy nói không cần tặng, bởi vì cô không xứng”.

Tin tức chấn động, cũng giống như một khối đá tảng khổng lồ rơi xuống mặt nước đang lắng sóng, khách khứa bắt đầu nhao nhao rủ tai nhau không ngừng, mẹ Dung nghe xong, sắc mặt sa sầm tái mét, tức tức đứng dậy, “Cô nói vậy!”.

Người phụ nữ diễm nhiên cười hiền, thậm chí không hề có ý bao biện.

Đến giờ phút này, người duy nhất có thể xoay chuyển cục diện rối rắm, chỉ có mình Diễm Việt.

Dung Ân bồn chồn đảo mắt nhìn quanh, tay bấm không ngừng điện thoại cầm tay, mãi cho đến khi, từ cách đó không xa vang lên tiếng chuông quen thuộc.

Diễm Việt không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, anh bước lên sân khấu, khoảng cách chỉ chừng vài bước chân, Dung Ân cũng không có đủ can đảm lại gần, người đàn ông cùng Tư Mạn, vai kề vai, tựa như một cặp trời sinh, trai tài gái sắc.

Cô nhìn lên, anh nhìn xuống, Dung Ân hoảng hốt, vì sao sự nuông chiều trong mắt anh đã tan biến triệt để?

Cảm giác bất an, mạnh mẽ đến gần mức gần như chạm tới ngõ của sự thật trần trụi, hai vai, lúc này đã lan tràn sự băng lạnh.

Diễm Việt đứng trước micro, con ngươi lạnh như tiền đáp lại ánh mắt tràn ngập hoài nghi cùng nghi vấn tràn trề của Dung Ân, khì khải như người vô tội, trái tim mềm yếu một lần nữa trở nên cứng rắn như thành trì, cô nghe rõ anh dần từng chữ, “Tiệc đính hôn ngày hôm nay, hủy bỏ”.

“Tại sao?” Chât vấn đầu tiên vang lên, là của mẹ Dung đang hoàn toàn chấn động cực điểm.

Dung Ân kỳ thật cũng muốn hỏi anh, nhưng lời vừa định buông ra, lại tắc nghẹn, cô không có đủ dũng khí đối mặt.

“Ân Ân” Từ đầu đến cuối, hai chữ này thoát ra từ miệng anh vẫn mang theo biết bao nuông chiều, Dung Ân hai mắt ngẩn lệ, hóa ra, thế gian này cũng có khi ngập chìm trong nước mắt như vậy, “Tôi yêu em, đã từng, tôi đã nghĩ cả hai chúng ta đều yêu nhau, thế nhưng em không phải. Thời gian một năm, đã khiến tình cảm hai người rạn nứt, thời điểm em bước chân vào Cám Dỗ, em đã không còn là Ân Ân của tôi nữa”.

Đưa cô lên thiên đàng hạnh phúc rồi hất quăng cô xuống địa ngục, đại khái là như vậy phải không.

Dung Ân trợn to hai mắt, rồi sợ hãi buông lời, nước mắt theo đó tràn ra như nước vỡ đê, cô muốn nhìn rõ người đàn ông cô đem lòng yêu thương nhiều năm trời, để ghi nhớ rõ trong lòng.

Nhưng vì có gì, bóng hình anh trong trái tim cô ngày một nhạt nhòa?

Mẹ Dung hai mắt đỏ ửng, khách khứa đứng xung quanh chỉ bàng quan theo dõi náo nhiệt, bà một tay đỡ lấy tay cô, đem sức mạnh của mình truyền cho cô, “Việt, Ân Ân phải làm việc ở Cám Dỗ vì trước đó không thể xin được việc, con bé không làm lâu, sau đó đã tìm một công việc đáng hoàng khác rồi”.

“Phải không?” Diễm Việt cười lạnh, ngay cả khi mẹ Dung nhìn thấy, có cảm giác một loại âm lãnh, “Bà có biết, cô ấy vì sao có được công việc đó không?”

Dung Ân đầu như bị đánh mạnh, nước mắt tràn ngập khóe mi, rốt cuộc không chịu nổi, lướt trên gò má rồi rơi rớt xuống cằm, “Việt...”

Sự kiềm nén cuối cùng trong mắt, cơ hồ tràn ngập khẩn thiết van xin.

Hạnh phúc bị tán nát, bầu trời của cô, kể từ hôm nay, đã sụp đổ tan tành.

Tư Mạn đang cười, rất nhiều người xung quanh đang cười....

Duy chỉ, một mình Dung Ân đang khóc.

“Cô ấy sở dĩ tìm được việc, vì đã lên giường với người ta để trao đổi” Diễm Việt nhả ra từng chữ chậm chạp, gần giọng trầm trầm, đem sự thật tàn nhẫn phơi bày, “Ân Ân, tôi cho rằng chính mình có thể chấp nhận,

nhưng, tôi đối với em dùng tình cảm sâu đậm, em làm sao có thể phụ bạc quá khứ của chúng ta đến như vậy?”

“Không thể!” Mẹ Dung gắt gỏng, gần như đang gào thét, “Con gái tôi không thể làm vậy, nó không thể”. Tâm lý lúc này, đã rồi rơi vào mất kiểm soát, trở nên cuồng loạn.

“Cậu”, Diêm Việt ánh mắt đảo sang bên cạnh, dừng lại trên thân ảnh của Trần Bách Huy đứng cách đó không xa, “Cậu đã nói, ở Cám Dỗ từng gặp cô ấy”.

Người đàn ông cầm trên tay ly rượu, vốn dĩ đã không có thiện cảm với Dung Ân, ông ta một mặt bôi nhọ, một mặt giữ hình tượng chính mình, “Phải, lúc đó cô ta làm bồi rượu ở Cám Dỗ, tôi đến đó bàn chuyện làm ăn có gặp một lần, khi đó, tổng giám đốc Nghiêm Tước, Nam Dạ Tước còn khẳng định, cô ta là người của anh ấy, thậm chí còn giới thiệu lại cho tôi, nhưng tôi từ chối, tôi cũng là vô phúc không biết hưởng thụ à....”.

Đủ loại dị nghị, cười nhạo, khinh miệt, xem thường....

Đổ ập xuống, Dung Ân chỉ đứng chết chân tại chỗ, không hề nhúc nhích, ngọn gió thổi phất qua kéo theo tà váy cô bay bổng chấp chới, cô chỉ như người đã hóa đá, hai mắt trợn to ngơ ngác nhìn Diêm Việt.

Từng mảnh vỡ hư ảo, sắc sỡ lóng lánh tung tóe trong không trung, cách đó không xa, tựa như xuất hiện những vầng hào quang chói lóa, khi tiến lại gần, hóa ra là toàn bộ thế giới của cô đang đổ bể vụn vỡ, trời đất chao đảo, quay cuồng.

“Không, không...” Bên tai, mẹ Dung khóc lóc tức tưởi, Lý Hủy vội ôm lấy vai bà, nói nhỏ an ủi.

“Việt” Sau đó rất lâu, mới nghe thấy tiếng nói yếu ớt, không to không nhỏ, mang theo biết bao bi thương cùng phần nộ của cô vang lên, “Anh không thể chấp nhận, khi tôi nói sự thật với anh, anh có thể thẳng thắn cự tuyệt, vì sao còn muốn dính hôn với tôi, cùng tôi diễn kịch tới tận hôm nay?”

Thì ra, thời gian nửa tháng hạnh phúc chỉ là một màn kịch, mà chỉ có cô là diễn viên.

Đã từng nắm tay nhau, anh làm sao có thể dễ dàng buông lơi như vậy?

“Bởi vì, đây là lời hứa của tôi một năm trước, hôm nay, phải cho cô”. Người đàn ông nói như thể lẽ dĩ nhiên, cô nhìn chăm chăm khuôn mặt xa lạ, nước mắt tuôn rơi như nước vỡ đê, “Anh, là Việt của em sao?”

Tận sâu thẳm đôi mắt màu nâu thân thuộc kia, có còn bóng dáng của chính cô?

Diêm Việt kéo tay Tư Mạn, cô ta điệu bộ tự mãn kiêu ngạo, cánh tay thuận thế quấn chặt lấy khuỷa tay Diêm Việt, như tự tuyên bố quyền sở hữu của bản thân, hai người bọn họ công khai thân mật, tiến lại gần, khi ngang qua chỗ Dung Ân, giậm chân dừng bước, “Cô đã không còn là Ân Ân của tôi, tại sao còn đòi hỏi, tôi vẫn là tôi?”

Mùi hương quen thuộc chậm rãi chìm trong mờ mịt, mùa đông đã đến, ngay lúc này đây, khí lạnh thốc vào từng thớ da thịt khiến cô lạnh buốt.

Anh, còn là Việt của em không?

Bóng lưng người đàn ông thẳng tắp, anh cong môi hỏi lại cô, còn phải không?

47. Chương 47: Đường Cùng

Tiền của Diêm Việt, cô sẽ không nhận dù chỉ một xu, loại bố thí như vậy, cô không cần!

Dung Ân hai mắt đăm lẹ, vạn vật trước mặt nhạt nhòa, cõi lòng bế tắc, thê lương, tràn ngập cay đắng tủi hờn. Cô nâng vạt váy, dậm tiến lại gần hỏi cho tỏ tường sự việc.

Thế nhưng vừa đi được hai bước, chợt nghe thấy từ phía sau truyền đến những tạp âm hỗn loạn, Lý Hủy ngồi xổm, hấp tấp gọi không ngừng, “Ân Ân, mau lại đây, mẹ Dung ngắt rồi....”.

Mọi người chung quanh thái độ hồ hững, thờ ơ, thậm chí không ai màng tới hay có ý định giúp đỡ, tham dự tiệc đính hôn vốn chỉ vì nề mặt Diêm Việt, nhân vật chính lúc này cũng đã đi khỏi, vở kịch cũng đã hạ màn.

Trên hành lang bệnh viện, váy cưới lòa xòa ố bẩn trải tung lộn xộn. Người qua lại mặc nhiên dẫm lên không khách khí. Phòng cấp cứu đèn vẫn sáng. Lý Hủy ngồi bên cạnh Dung Ân, chỉ nhẹ nhàng an ủi, “Sẽ không có chuyện gì đâu, mẹ cậu rồi sẽ ổn cả thôi”.

Mùi thuốc khử trùng loang tràn đậm đà trong không khí, Dung Ân hai tay ôm trước ngực, trên vai choàng áo của Lý Hủy, bộ dạng cả hai đều chật vật, nhếch nhác. Có lẽ không ai nghĩ rằng, chỉ cách đó chừng một tiếng đồng hồ, cô đang đắm chìm trong hạnh phúc nồng nàn.

“Ân Ân, cậu đừng như vậy nữa”, Lý Hủy thấy cô hồn vía trên mây, sắc mặt thất thần, lo lắng vỗ vỗ vai Dung Ân.

Phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra, Dung Ân vội vã đứng dậy, “Bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi?”

“Bà ấy bị trúng gió”, một bác sỹ còn trẻ tuổi gỡ khẩu trang, khe thở dài.

“Trúng gió?” Lý Hủy cau mày, “Vậy....Nghĩa là sao?”

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức, trước mắt cần phải quan sát thêm, toàn thân bà ấy đã bị liệt, tạm thời bà ấy bị đánh mất khả năng ngôn ngữ”.

“Bác sĩ, sau này có thể hồi phục chứ?”

“Dựa theo kết quả bây giờ mà nói, chỉ có thể trông chờ vào kỳ tích....”

Cuộc đối thoại của Lý Hủy và bác sĩ, Dung Ân không còn nghe lọt tai.

Cô dựa sát vào vách tường phía sau lưng, vô lực trượt ngã. Đem khuôn mặt vùi sâu vào hai đầu gối, trái tim như bị kim châm đau nhức đến quặn quại, nhưng nước mắt dường như đã cạn khô.

“Ân Ân, chúng ta vào thăm bác thôi”.

Gần như được dìu vào phòng bệnh, mẹ Dung đang nằm an tĩnh trên giường, hai mắt mở to nhìn lên trần nhà, khuôn mặt méo mó, thoạt nhìn đã cảm nhận biết bao đau đớn.

“Mẹ...” Dung Ân chỉ gọi một tiếng. Hai tay giữ chặt miệng để kiềm nén tiếng khóc sắp bật ra, hàng mi run rẩy, đau đớn. Lý Hủy lau nước mắt, không đành lòng nhìn tiếp.

“Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi.....”

Dung Ân quỳ bên cạnh giường, mặc kệ Lý Hủy kéo thế nào cũng không đứng dậy.

Mẹ Dung nước mắt chảy càng thêm mau, bà vẫn luôn tin tưởng con gái mình, cho dù những lời Diêm Việt nói là sự thật, bà cũng không trách cô, Ân Ân theo bà đã chịu đựng biết bao đau khổ rồi.

Nhìn người nằm trên giường bả vai không ngừng run rẩy nhưng Dung Ân đã hoàn toàn kiệt sức, không thể ngẩng đầu đối mặt cùng mẹ cô mà vỗ về.

Lý Hủy khuyên giải thật lâu Dung Ân mới đứng dậy. Trời cũng đã tối muộn, cô kiên trì bảo Lý Hủy về nhà nhưng Lý Hủy lo lắng vẫn trước sau khẳng khái muốn ở lại.

Tiền viện phí cao đến đáng kinh ngạc, Dung Ân không gửi tiền vào ngân hàng, nhờ Lý Hủy qua nhà lấy tiền rồi gom lại đem nộp trước một khoản tạm thời.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Dung Ân vừa lau mặt mẹ Dung vừa trò chuyện cùng bà, “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, bác sĩ đã nói có một bệnh viện phục hồi chức năng rất hiệu quả, ngay khi liên lạc được con sẽ chuyển mẹ sang đó chữa trị”.

Mẹ Dung không đáp lại được, chỉ cụp hai mí mắt.

“Mẹ không cần lo lắng, con gái mẹ đã trưởng thành rồi”. Cô nắm tay mẹ, tỉ mỉ lau từng ngón tay, từ ngoài cửa truyền đến thanh âm chói tai của tiếng giày cao gót nện trên nền nhà, Dung Ân tưởng rằng là Lý Hủy, cũng không quay đầu lại mà nói luôn, “Hủy, một mình mình có thể tự lo được....”

Không thấy người phía sau nói gì, Dung Ân quay đầu, ngay lập tức đập vào mắt là Tư Mạn dáng đứng cao ngạo.

“Cô tới đây làm gì?” Dung Ân theo bản năng lấy người che tầm mắt mẹ Dung. Cô sợ rằng bà sẽ không chịu được đả kích một lần nữa.

“Nghe đâu bác gái phải nằm viện, tôi và Việt đã bàn bạc, muốn qua thăm một chút”.

“Khỏi cần”, Dung Ân thái độ kiên quyết, “Cô đi đi”.

“Nếu không phải vì tình cũ của anh ấy, tôi cũng không cao hứng mà đến đây”. Tư Mạn tiến lên hai bước, Dung Ân đặt khăn mặt xuống bên cạnh, “Nếu muốn, chúng ta ra ngoài nói chuyện”.

“Tôi chỉ nói hai câu rồi sẽ đi ngay”, Tư Mạn quanh quẩn bên Dung Ân, đứng lại ở đầu giường, “Xem ra các người đang rất thiếu tiền. Đây là Việt muốn tôi đưa lại cho cô”. Cô ta lấy từ trong túi xách một tấm chi phiếu, đưa tới trước mặt Dung Ân.

Mẹ Dung nằm trên giường, nhìn người phụ nữ nhếch nhếch cười nửa miệng khinh miệt. Một tấm chi phiếu đắt tiền chính là sự xỉ nhục vô cùng tận. Bà cố gắng rít lên thành tiếng nhưng yết hầu như bị tắc nghẹn, chỉ có thể gắng gượng phát ra những tiếng oa oa nhất gừng, “Đừng....Đừng....”

“Nhận lấy đi chứ!” Tư Mạn lườm nguýt, “Mẹ cô thành ra như vậy. Chẳng phải cần rất nhiều tiền sao”.

“Đừng đừng...” Mẹ Dung nghe nói, hai mắt kích động đỏ bừng, viền mắt đã ngân ngấn lệ. Dung Ân cố nén trụ ưu tư, chỉ tay ra ngoài cửa, “Ra ngoài!”.

“Không được, cô không nhận, tôi biết nói thế nào với Việt”. Hai ngón tay Tư Mạn kẹp lấy tờ chi phiếu, “Hay là....Cô muốn anh ấy tự mình qua đây một chuyến? Kỳ thật, tiệc đính hôn anh ấy đã nói rất rõ ràng....”

“A.....”Nửa câu sau của cô ta bị tiếng hét chói tai áp chế, Dung Ân hất văng chén nước đặt trên bàn “Cút!”

“Cô, cô dám?” Tư Mạn tức giận lau mặt, lo lắng phấn son trôi mất. Dung Ân xông đến, đẩy bả vai cô ta, “Nếu cô không đi, tôi sẽ không khách khí nữa...”

“Cô dám, buông ra....”

Hai người giằng co ra tận cửa, Dung Ân gắng hết sức đẩy cô ta ra khỏi cửa. Cách đó không xa, vừa lúc Lý Hủy đang đi tới, bất gặp Tư Mạn đang cậy cửa, nhận thấy sắc mặt cô ta đang đỏ bừng giận giữ, cố tình đổ thêm dầu vào lửa, cất giọng thân thiện hòa hoãn, “Ồ....đây không phải tiểu thư Tư Mạn sao?Ồ..... không trang điểm thì nhìn như này à? Mọi người đến xem này, đại minh tinh Tư Mạn mặt mộc quần áo ướt sũng đến bệnh viện....”

Hành lang thanh tịnh đột nhiên như muốn nổ tung, nghe được tiếng kêu to, mọi người tới tấp tụ tập nhau. Tư Mạn sợ hãi, vội vàng đeo kính râm che khuất khuôn mặt, thất kinh chạy trốn.

Lý Hủy kéo Dung Ân trở về phòng, tức tối xả giận, “Lần sau tớ còn gặp cô ta, tớ sẽ đánh ột trận xem cô ta còn đắc ý được nữa không”

Dung Ân ôm mẹ thấp giọng an ủi. Tâm tình của cô lúc này cũng vững vàng hơn, bác sỹ đã dặn dò mẹ cô không thể chịu được kích động mạnh, xem ra, phải mau chóng tìm ẹ một bệnh viện tốt.

Tiền của Diêm Việt, cô sẽ không nhận dù chỉ một xu, loại bố thí như vậy, cô không cần!

Đem bó hoa Lý Hủy mang đến cắm vào lọ, Dung Ân thất thần suy nghĩ, tâm tưởng như đang bay bổng phiêu diêu.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhưng rốt cuộc vẫn không nghĩ ra hai người, cuối cùng phải đi đến kết cục như ngày hôm nay, cô đã từng vì tiền chịu khuất phục, mà anh, không tiếc thương vạch trần vết sẹo vốn đã sâu hoắm của cô, đem thương tổn cô chôn chặt dưới đáy lòng một lần nữa khơi lên.

Đêm đã khuya, bên trong phòng bệnh cô tịch đến im ắng. Mẹ Dung đã ngủ say, Dung Ân ghé vào giường bệnh, mái tóc buông xõa che khuất khuôn mặt u sầu bi thương, làm sao cũng không thể ngủ được.

Tiền viện phí sau này, thêm vào việc mẹ Dung bị trúng gió nghiêm trọng đã đem cuộc sống của cô một lần nữa bị đẩy vào thảm cảnh không lối thoát. Cô trần trọc suy nghĩ miên man, chẳng biết đã ngủ thiếp đi lúc nào. Đêm đó, cô mơ tới được làm cô dâu của Diêm Việt. Lúc tỉnh lại, nước mắt đã đầm nhòa khuôn mặt.

Sáng sớm, ánh dương chiếu rọi lấp lánh, xuyên thấu qua khe cửa tiến vào bên trong phòng bệnh. Dung Ân kiểm tra nước, rồi mới lau mặt ẹ cô. Cánh cửa phòng bệnh mở ra, bước vào là một vị bác sỹ ôn hòa và vài phụ tá.

“Bệnh viện bên đó đã có giường trống, ngày hôm nay cô có thể chuyển mẹ sang bên đó”.

“Thật sao?” Dung Ân vui vẻ gật đầu, khuôn mặt ánh lên vẻ rạng rỡ tươi cười.

Phụ tá chủ động đỡ mẹ Dung dậy, Dung Ân mắt tự nhiên nhắm lại, “Thế nhưng thủ tục bên đó, còn tiền viện phí nữa...”

“Không cần lo lắng, đều đã làm xong cả”

Làm xong?

Dung Ân ngơ ngác, nhấn điện thoại gọi về công ty xin nghỉ. Trong lòng thấp thỏm bất an ngồi trên xe đi đến bệnh viện phục hồi chức năng. Ở đây không gian thanh tĩnh vắng vẻ, môi trường cũng rất trong lành, thoáng đãng, quan trọng nhất là công nghệ chữa trị vô cùng tiên tiến, được xem là bảo vật của thành phố Bạch Sa.

Bãi đỗ xe rộng lớn, một chiếc xe Bugatti ngang nhiên chiếm dụng không gian. Khi Dung Ân nhìn thấy, mọi thắc mắc cũng tỏ tường ngay tức khắc.

Đó là xe của Nam Dạ Tước, ở thành phố này cũng chỉ có duy nhất một chiếc

48. Chương 48: Điềm Xấu

Bước chân chững lại do dự, cuối cùng vẫn phải bước vào vũng lầy tội lỗi.

Phụ tá đẩy xe cứu thương đưa mẹ Dung đi trước. Dung Ân xuống xe vẫn đứng nguyên tại chỗ. Cô biết rất rõ, đã đi đến nước này, cái giá phải trả là bao nhiêu.

Bầu trời quang đãng, viện trưởng đích thân ra đón bệnh nhân. Người đàn ông bắt tay Nam Dạ Tước. Hai người đứng lại ở cổng, một chai rượu vang đỏ thượng hạng trao tay.

Dung Ân vẫn đứng yên, dưới chân nặng nề như đeo chì, không thể cử động. Cô nhìn Nam Dạ Tước bước xuống thềm đá. Cô do dự chững bước, nhưng rồi cũng miễn cưỡng tiến về phía trước.

Hình bóng hai người giao hòa lẫn nhau, Dung Ân vẫn duy trì buông hạ tầm mắt, “Cám ơn”.

Trước mặt đột nhiên có vật gì đó xoay xoay chói mắt. Cô ngẩng đầu, ngay trước mặt hiện lên là một chiếc chìa khóa và nụ cười quyến rũ của người đàn ông. Dung Ân hai mắt tròn tròn, Nam Dạ Tước nhận thấy cô sắc mặt khó coi, nói thêm, “Đây là chìa khóa Ngự Cảnh Uyển của tôi”.

Mẹ Dung đã được đẩy vào trong bệnh viện. Không cần nói rõ ràng, Dung Ân đã biết đây là điều kiện trao đổi. Đi một vòng tròn luẩn quẩn, rốt cuộc, lại trở về điểm bắt đầu?

Cho dù có Diêm Việt ở bên cạnh thì sao? Cô vẫn cô độc một mình.

Cô vươn tay lấy chìa khóa, Nam Dạ Tước thừa cơ cầm lấy tay cô, thoải mái vuốt ve, đùa nghịch những ngón tay thon mềm, “Buổi tối, tôi chờ em”.

Lách người qua bãi vai trắng kiện, cô không do dự đi thẳng. Viện trưởng vốn định đến đại sảnh tìm gặp, nhìn thấy hai người đang nói chuyện nên không tiện làm phiền, ngay khi nhìn thấy cô đi qua liền cất tiếng gọi, “Cô là Dung Ân phải không?”

Cô khẽ nhếch khóe miệng vốn đã đông cứng, nắm lấy chìa khóa trong lòng bàn tay. Vật kim loại tựa như đang xuyên thấu qua da thịt, gây cảm giác đau đớn tê dại tận sâu cõi lòng, “Vâng, đúng vậy”.

“Chào cô”, người đàn ông hòa nhã vươn tay, “Tôi là viện trưởng”.

Dung Ân bắt tay, theo viện trưởng đi vào bệnh viện, phòng bệnh của mẹ cô ở ngay tầng trệt, bên trong được trang bị rất nhiều thiết bị tiên tiến, đồ đạc bày biện lịch sự, trang nhã, nhìn qua chắc hẳn sẽ không tránh tưởng nhầm là phòng ngủ thông thường, không gian ấm áp, thoáng đãng, hoàn toàn không có cảm giác như đang ở bệnh viện.

“Đây là do tổng giám đốc Nam đặc biệt chuẩn bị tới qua”.

Dung Ân mắt nhìn bốn phía, tới qua?

Tin tức, với anh ta, quả thật rất nhanh nhạy.

Phòng bệnh liên tục có hai y tá thay phiên nhau túc trực, giúp đỡ mẹ cô vận mình và hằng ngày xoa bóp cho bà. Dung Ân ở lại bệnh viện đến chạng vạng tối mới quyết định đi về, “Mẹ, con về nhà chuẩn bị vài thứ, ở đây có y tá ở lại cùng mẹ, sáng mai con lại tới”.

Mẹ Dung đã không còn như trước chịu đả kích mạnh, biến cố đến quá nhanh, cô cũng chỉ có thể thuận theo mà xoay xở. Dung Ân nhìn thấy mí mắt mẹ sụp xuống, cô mới cầm túi xách đứng dậy, kéo chân lại cẩn thận rồi đi khỏi.

Đi ra khỏi bệnh viện, nơi này nằm ngược đường đi vào trung tâm thành phố, chỉ có thể bắt xe đi trở lại.

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy?”

Dung Ân đem tầm mắt đang ngược nhìn đêm đen hạ xuống. Vừa rồi viện trưởng đã nói, miễn là bệnh nhân đồng ý tiếp nhận điều trị hoàn toàn có cơ hội phục hồi. Sự việc cuối cùng cũng khiến cô nhẹ lòng hơn. Dung Ân nhoẻn miệng cười nhẹ, động lại bên khóe miệng còn mang theo vị cay đắng chua chát. Cô mệt mỏi dựa vào ghế tựa, miệng máy móc nhả ra mấy chữ, “Ngự Cảnh Uyển”.

Bước chân chững lại do dự, cuối cùng vẫn phải bước vào vũng lầy tội lỗi.

Ánh đèn mờ nhạt, một màu vàng cam ấm đậm phủ kín không gian. Đầu giường bày biện một loạt những vật cất tinh xảo, trước cửa phòng tắm, dép lê đủ các cỡ lớn nhỏ trải đầy, áo choàng tắm gấp gọn gàng, đồ dùng cá nhân vẫn chưa hề được bóc ra một lần, tất cả đều do Dung Ân tự mình lựa chọn cẩn thận.

Người đàn ông ngồi trên ghế ngoài ban công, hơi ngẩng cổ, nhắm mắt dưỡng thần (nghỉ ngơi)

“Ông chủ”.

Diêm Việt nhắc chân, thay đổi tư thế, “Có chuyện gì?”

“Mẹ của tiểu thư Dung Ân bị trúng gió, sáng sớm hôm nay đã được chuyển vào bệnh viện phục hồi chức năng theo sự sắp xếp của Nam Dạ Tước”.

Diêm Việt choàng mở mắt. Đôi mắt màu nâu âm sâu thăm thẳm, “Thật không ngờ, nhanh như vậy!”. Xem ra, cô đã bị bức đến đường cùng tuyệt vọng.

Anh ta đã đạt được mục đích, vốn dĩ nên thỏa mãn vui vẻ, nhưng trong lòng lúc này lại càng bức dọc hơn bao giờ hết. Nếu như Dung Ân đã tiếp nhận sự sắp đặt của Nam Dạ Tước, vậy thì....

Diêm Việt vội vàng cầm lấy di động. Lúc này màn đêm đã phủ kín, anh ta luống cuống bấm số điện thoại của Dung Ân. Vừa nghe máy, một giọng nữ chán ghét đã vang lên, “Xin lỗi số máy quý khách....”.

Diêm Việt sắc mặt xanh đen lẫn lộn, vung tay hất quăng điện thoại. Khi trấn tĩnh hơn, anh ta nói lại số điện thoại cùng mật mã cho người đàn ông bên cạnh, “Đem thông tin ghi chép nội bộ mang ra đây, ngay lập tức!”.

Bên trong taxi, Dung Ân tựa đầu vào cửa sổ xe, gió đêm tấp vào mặt cũng không khiến cô cảm thấy lạnh. Cũng không biết đã mấy giờ, cô lấy điện thoại ra xem, mới phát hiện đã không còn pin.

Giữa hai người, không thôi tồn tại sự muộn màng để rồi luôn luôn bỏ lỡ những khoảnh khắc quan trọng.

Đi tới Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước lúc này vận một bộ đồ ngủ, điệu bộ thoải mái đứng trên ban công tầng hai, cặp mắt nhìn chăm chú về phía cổng, trên tay, lắc lắc ly rượu vang đỏ thượng hạng.

Điện thoại bất ngờ vang lên, anh liếc nhìn, là số lạ, vốn định không nghe, nhưng tâm tình hôm nay không tệ, nên rút cuộc vẫn nhận cuộc gọi.

“Nam Dạ Tước, Ân Ân đang ở đâu?”

Đối phương không khách khí, trực tiếp hỏi thẳng.

Nam Dạ Tước mỉm cười, hóa ra là anh ta, “Cô ấy cũng không phải vợ của anh, hai người có quan hệ gì nữa sao?”

“Anh đừng hòng đụng vào cô ấy, cô ấy đang ở đâu, kêu cô ấy nghe máy?”

“Anh thật nực cười”, Nam Dạ Tước chậm rãi thu hồi nụ cười, thanh âm, đã nhuốm đầy sự âm lãnh, “Tôi đã động vào cô ấy rồi...” Con mắt liếc nhìn Dung Ân xuống xe, Nam Dạ Tước một lần nữa cười thành tiếng, “Không kịp nữa rồi, cô ấy đã ngoan ngoãn đến nơi, vừa lúc, hôm nay tôi rất muốn phụ nữ, rất muốn!”

Dung Ân đi tới dưới lầu, nhìn người đàn ông trên tầng vẫy vẫy tay, cô lấy ra chìa khóa mở cửa, lúc này mới biết, chìa khóa nằm trong tay đã đắm mồ hôi.

Bước vào phòng khách, đóng cửa lại. Cô và Diêm Việt đã hoàn toàn đoạn tuyệt.

“Anh dám động vào cô ấy thử xem? Tôi nói anh gọi Dung Ân nghe điện!” Khẩu khí Diêm Việt đã bắt đầu gấp gáp, vốn tưởng rằng ngày hôm nay sẽ được hả hê, cho tới lúc này mới phát hiện, anh cũng không chút may mắn sáng khoái, trái lại tâm can trở nên trống rỗng, cơ hồ còn có cảm giác như vừa bị đánh mất gì đó.

Nam Dạ Tước vẫn giữ phong thái điềm nhiên cố hữu, để anh ta cùng Dung Ân nói chuyện? Nằm mơ. “Anh có vẻ rất thích nghe lén chuyện nhà người khác. Sở thích quả thật rất độc đáo.

49. Chương 49: Một Đêm Không Đáng Giá

“Ân Ân, một đêm của em đang giá như vậy sao? Giao dịch lần này, chẳng phải tôi đã chịu thiệt sao”.

Lên lầu hai, Dung Ân đi vào phòng ngủ, Nam Dạ Tước xoay người, áo choàng tẩm rộng rãi để lộ thân thể trắng kiện. Cô lại gần, cánh tay săn chắc ôm lấy Dung Ân, nhắc nhở cô ngồi lên lan can.

“Ân Ân, giữ cho chắc”, Nam Dạ Tước đứng giữa hai chân cô, nhắc nhở. Lúc này chân cô chỉ cần buông lỏng, ngay lập tức sẽ ngã xuống, giọng điệu trở nên ái muội. Cánh tay người đàn ông vòng ra sau lưng, ôm trọn Dung Ân, “Anh nói xong rồi chứ, tôi còn có việc”.

Đầu dây điện thoại bên kia rất lâu không có tiếng trả lời, cũng không cúp máy ngay.

Khóe miệng Nam Dạ Tước cong lên mang theo nét cười thâm sâu khôn lường. Cánh tay đặt ở eo Dung Ân đột nhiên buông lỏng, lưng cô ngay lập tức mất điểm tựa. Dung Ân vốn không đề phòng, nửa người lơ lửng, ngã về phía sau.

“Á.....”

Thất lưng một lần nữa được khóa trụ chặt chẽ, Nam Dạ Tước thở mạnh, kéo Dung Ân trở về lồng ngực chính mình, “Bảo bối, đừng kêu lớn như vậy chứ, tôi đang có điện thoại”.

Đầu dây bên kia, rút cuộc không chịu được, ngay lập tức truyền đến tiếng điện thoại bị đập vỡ.

Nam Dạ Tước đắc ý cúp máy, đặt điện thoại trên lan can, “Sự sắp xếp của tôi, em hài lòng chứ?”.

Dung Ân hạ tầm mắt, hai tay túm nhẹ áo choàng người đàn ông, “Quan hệ của chúng ta, tôi không muốn mẹ biết”.

Ngón tay Nam Dạ Tước đặt trên eo cô không biết thân phận bắt đầu chuyển động bừa bãi, lần đến khóa áo ngực, anh nhấc bổng Dung Ân khỏi lan can, “Đi tắm”.

Nằm trên giường, toàn thân cô lạnh ngắt, tóc vẫn còn ẩm ướt. Nam Dạ Tước cúi người, bàn tay xâm nhập vào bên trong áo ngủ cô, “Dùng nước lạnh tắm sao?”

Dung Ân không trả lời, cô chỉ muốn dùng phương thức này để chính mình mất cảm giác, thân thể đông cứng đến chết lặng.

“Dù gì cũng phải cởi, còn mặc làm gì?” Hai tay người đàn ông cởi áo choàng tắm, vừa muốn hôn lên môi cô, Dung Ân ngay lập tức né tránh, hành động thân mật như vậy, cô không muốn cùng Nam Dạ Tước phát sinh.

Tuy rằng biết rất rõ chuyện phải làm còn quá đáng hơn bội phần, nhưng hôn môi, cô hoàn toàn muốn cự tuyệt.

Nam Dạ Tước không ngờ cô khước từ, sau một hồi, bàn tay anh mạnh mẽ vịn quai hàm của Dung Ân, đầu lưỡi vừa thăm dò, đã ngay lập tức bị cô từ chối.

Bị lực mạnh trên cằm gượng ép, hai gò má cô đau nhức. Cô khẽ nhếch miệng, người đàn ông đã ngay lập tức thừa cơ xâm chiếm, cô không ngờ, anh hết lần này đến lần khác đòi hỏi. Nam Dạ Tước chỉ muốn Dung Ân hiểu rõ, đối với anh, cô không có quyền nói không.

Người đàn ông quả thật là cao thủ, đã là người phụ nữ của anh ta, dù cho trước đó rụt rè, sau cùng đều sẽ mặc cho dục vọng cuốn theo, cùng anh ta triển miên không dứt. Hơi lạnh từ ngón tay như đang châm lửa rạo rực, tùy ý di chuyển, tay phải Nam Dạ Tước đặt giữa hai chân cô, nhẹ nhàng mơn trớn.

Dung Ân hai mắt mở to, nhìn chăm chú đèn chùm thủy tinh treo trên trần nhà. Nếu như lúc này chiếc đèn không may rơi xuống, sẽ khiến cả hai phải hứng chịu một trận đấm máu, người đàn ông đang quẩn quýt trên người cô, chắc chắn sẽ chết trước.

Nam Dạ Tước dụ dỗ hồi lâu, nhưng lại phát hiện cô chỉ như xác chết nằm bất động, trước sau không hề phản ứng. Người đàn ông nhất thời tức giận, hai tay chống bên tai Dung Ân, “Cô có phải phụ nữ không?”.

“Tôi mệt, anh muốn, cũng nhanh đi”. Sáng mai cô còn phải qua nhà thu xếp đồ đạc, cũng không biết mẹ ở bệnh viện có xảy ra chuyện gì không.

Nam Dạ Tước nhìn ra, cô không chút mảy may động tâm, thậm chí còn đang thất thần.

Lòng tự trọng của người đàn ông như chịu phải đả kích, khi hôn đến sát dưới quai hàm Dung Ân, đột nhiên hàm răng anh nghiến lại.

“Á” Dung Ân đau nhức cau mày, nhưng vết cắn cũng không quá mạnh.

Ngón trỏ Nam Dạ Tước đưa vào miệng cô, vùng nhạy cảm ở hạ bộ đã bắt đầu ẩm ướt, dục vọng càng lúc bị câu kéo mạnh mẽ hơn, hận không thể ngay lập tức đáp ứng, ngón tay đưa ra đưa vào đầy dụng ý, mô phỏng động tác ám muội nào đó, thân thể gần như muốn nổ tung, bàn tay cô nắm chặt nhưng dường như không còn sức lực kiềm nén.

“Dừng....”

Tiếng kêu đau một lần nữa vang lên, chỉ khác ở chỗ, lần này là của người đàn ông.

Nam Dạ Tước buông ngón tay từ trong miệng cô ra, hằn trên đó là một vết răng cắn, lở mồm, còn cò chút máu đang rỉ ra.

“Cô điên rồi sao!”

Dung Ân cũng cảm thấy chính mình có phần quá đáng, cô kéo chăn, “Là tôi không cẩn thận, ngón tay anh chạm tới yết hầu tôi rồi”.

Nam Dạ Tước nhìn vào miệng cô, cũng đem ngón tay bị cắn thương của chính mình đặt vào trong miệng, cảm giác sự đau buốt đã tắt đi. Lúc này anh mới cười xấu xa đem bàn tay áp sát vào đùi Dung Ân, “Nếu là bảo bối của tôi, bị cắn như vậy, e chừng sẽ vô dụng luôn, hưởng chi xương nó cũng không có”.

Mặc dù từ khi bắt đầu, Dung Ân đều tự ép buộc chính mình bày ra vẻ điềm nhiên, xem mọi chuyện như không, nhưng nghe được lời vừa nói của Nam Dạ Tước, khuôn mặt không kìm được nóng ran.

Bầu không khí khôi phục lại sự ái muội, tay Nam Dạ Tước tìm đến chỗ miễn cảm của Dung Ân, nhưng cô trước sau vẫn vậy, không chút mảy may phản ứng, “Tôi không nhẫn nại nữa, nếu cô còn không phối hợp, đừng trách tôi không thương hại cô”.

Trái tim vẫn luôn trung thành với thân thể của chính mình.

Trái tim, không tiếp nhận được Nam Dạ Tước, thì ngay cả thân thể cũng như vậy gượng gạo khô khốc.

Dung Ân thật sự rất đau, toàn thân cô như đang bị xé rách, so với những lần trước lại càng khó chịu hơn. Cô khép chặt chân, thân thể bị đè nén, tự nhiên sẽ nảy sinh sự chống cự. Nam Dạ Tước nhận thấy người phụ nữ vẫn như trước không nghe lời, nếu như anh kiên trì cưỡng ép mạnh bạo, không chừng chính anh sẽ đoạn tử tuyệt tôn.

Bất đắc dĩ dừng lại, nhớ tới đêm trước Dung Ân xem anh như Diêm Việt, trải nghiệm quả thật khiến anh thỏa mãn vô cùng, nhưng đêm hôm nay....

Nam Dạ Tước phần nộ ngồi dậy, đạn đã lên nòng lại không thể bắn, nhưng cũng không thể dừng đứng vứt bỏ, nhẫn nhịn mở ngăn kéo, lấy ra từ bên trong một lọ thuốc.

“Đây là cái gì?” Dung Ân kéo lại chặn một lần nữa.

“Câm miệng” Khẩu khí Nam Dạ Tước trào lên sự nóng giận sôi sục, thuốc này vốn dĩ để phòng bị nên anh chỉ vứt xó, bằng sự thuần thực của chính mình, anh tự nhiên sẽ có cách câu dẫn, không cần dùng đến thứ thuốc này. Nếu dùng quá liều, thân thể người phụ nữ chắc chắn sẽ không thể chịu được, dễ dàng giúp anh cảm thấy thỏa thuê, thật không nghĩ, sẽ có ngày phải dùng đến.

Hất tung chăn trên người cô, Nam Dạ Tước đã không còn đủ kiên nhẫn!

Phản ứng của cô, quả nhiên như anh mong đợi, không quá thanh thuần, càng không cứng ngắt.

Biểu cảm kiêu diễm, Dung Ân nằm trên giường, hai chân gắt gao khép chặt, cảm giác khó chịu trong người vẫn chưa vơi bớt, phía sau lưng, kẻ sát là lồng ngực vẫn đang phập phồng tràn đầy dư vị của người đàn ông. Nam Dạ Tước lướt bàn tay xuống dưới rồi dừng lại trên bụng Dung Ân, cảm khẽ cọ sát hôm gáy cô.

Thể lực không thể so với Nam Dạ Tước, Dung Ân muốn ngủ thêm, đẩy cánh tay người đàn ông, cô mở miệng, “Như vậy, hoàn nợ rồi chứ?”

Hơi thở của Nam Dạ Tước thoang thoảng quấn quýt bên tai cô, ngón tay theo thói quen quần lấy những sợi tóc vương trên thân thể anh của cô, “Hoàn nợ? À...”

Cô cuộn tròn hai vai, người đàn ông vươn tay vặn người cô đối diện với chình mình, “Ân Ân, một đêm của em đang giá như vậy sao? Giao dịch lần này, chẳng phải tôi đã chịu thiệt sao”.

Cuộc nói chuyện, là chính cô tự chuốc lấy, Dung Ân hối hận đã mở lời. Cô buông hạ tầm mắt xoay người, lại bị Nam Dạ Tước kìm chặt bả vai không thể cử động, “Nếu vậy, khi nào mẹ em bình phục, em cũng sẽ rời xa tôi?”

Nỗi đau đớn của người khác, nhưng lại cái cố trao đổi của người kia, tâm tư Dung Ân nhuốm đầy bi thương, kéo bàn tay anh, xoay người, đem khuôn mặt vui vào trong chăn, che giấu sự tủ hờn trào dâng, “Tốt thôi, nếu đã chán, tôi có thể sẽ buông tha em sớm hơn?”

50. Chương 50: Người Thứ Ba

Lúc sững ngơ, xem trọng như châu báu, chơi đùa đã chán, ruộng rẫy tẻ hại.

“Chuyện này em không cần lo lắng”, Nam Dạ Tước khom người, lời nói buông hạ khe khẽ bên tai Dung Ân, “Chơi đùa đã chán, tôi còn giữ em làm gì?”

Bàn tay quyến luyến để lại chỗ cũ, Dung Ân kéo ra, liền bị anh đẩy lại, “Chỗ này cũng không phải tôi chưa từng động qua? Lúc này mới phản kháng, có phải quá muộn rồi không?”

Dung Ân cánh tay vô lực buông hạ, quả thật, đã muộn.

“Em muốn ngủ lắm sao?”

Dung Ân thật sự rất mệt, cô gật đầu, “Ừ”

“Vây ngủ đi, tôi tự mình làm” Người đàn ông nói là làm, thân thể bắt đầu rạo rực.

Cửa phòng ngủ không đóng, đây là nhà anh, anh không hề cố kỵ. Dung Ân bị anh vịn mình nằm ngửa, người đàn ông đè lên trên. Cô liền trông thấy một bóng đen thấp thoáng ở cửa. Ngay sau đó, cánh cửa bị đẩy ra, bóng đen trước mặt cũng nhào tới, “Tước, SURPRISE!” (bất ngờ)

Trên giường lớn rộng rãi lồm xồm, Dung Ân vội vàng kéo ga trải giường che đây tấm thân đang không mang lấy một mảnh vải. Nam Dạ Tước mở đèn đầu giường, Dung Ân xuyên qua góc chăn nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ thân thể trắng trẻo, chỉ để chừa quần áo trong, nhìn thấy Dung Ân ở phía sau, mắt đối phương nheo lại ngạc nhiên.

“Kháo....” Nam Dạ Tước vẫn đang khóa thân, Dung Ân chỉ chú ý che khuất chính mình, “Cô là ai!”

Người phụ nữ ưỡn khuỷu cong môi, nửa người trên soi rọi dưới ngọn đèn lại càng trắng nõn mê người, “Tước, mới hai tháng không gặp mà anh đã quên mất em rồi sao?”

“Cô vào bằng cách nào?” Nam Dạ Tước thái độ ảo não, người phụ nữ nghe lời, cầm chìa khóa vẫy vẫy, “Người ta sợ anh một mình cô đơn, nên mới đánh thêm này” Tầm mắt người phụ nữ rơi vào khuôn mặt Dung Ân, không chút ngượng ngùng, trái lại vô tư bước đến bên cạnh Nam Dạ Tước, hai tay choàng lên ôm lấy cổ anh, “Tước.....để em ở lại cùng anh đi”

Dung Ân chợt cảm thấy buồn nôn, trông thấy tầm mắt người đàn ông hướng về chính mình, khóe miệng ý tứ dường như đang dò hỏi. Cô thật sự đã kiệt sức, thuận theo tình hình, cô kéo chăn đứng lên, “Tôi sang phòng bên cạnh”.

Nam Dạ Tước sắc mặt thâm sâu, người phụ nữ bên cạnh vẫn quần lấy như tám xúc tu bạch tuộc, như hận không thể ngay lập tức bổ nhào. Bàn chân Dung Ân bước trên nền nhà hoa văn không đồng đều, cảm giác toàn thân đau nhức không dứt, cô vẫn chỉ có thể duy trì bước chân hướng về phía cửa.

“Đứng lại”. Từ phía sau truyền đến tiếng ra lệnh, không giống như Nam Dạ Tước đang đùa cợt, trái lại có chút âm lãnh.

Cô dừng bước, nghe được tiếng sột soạt, Nam Dạ Tước đang mặc lại áo choàng, cũng không nhìn lên, chỉ nằm trên giường, “Ân Ân, người quyết định là tôi, lần sau, không cho phép em tùy tiện hành động!”

Người đàn ông lúc này, tâm tình bất ổn thất thường. Cái anh muốn là hoàn toàn nghe lời, vậy mà có người phụ nữ tự tiện thay anh quyết định.

Dung Ân đứng yên tại chỗ, nhiệt độ trong phòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo lạ thường, sống lưng cô cứng nhắc, đi không được, ở lại cũng không xong. Người phụ nữ đến bên cạnh Nam Dạ Tước, chưa kịp nằm xuống, đã bị người đàn ông không chút thương tiếc đẩy ra khỏi giường.

“Chìa khóa của tôi cô lại dám đánh thêm, ăn được gan hùm rồi sao?”

“Tước....” Người phụ nữ khóe mắt giả bộ ngân ngấn lệ, càng khiến người khác động tâm.

“Bỏ ra ngoài!”

Người phụ nữ ngẩn người, không nghĩ rằng anh sẽ tuyệt tình đến vậy. Cô khom người đứng dậy, đôi bàn tay nhỏ bé kéo kéo một góc áo người đàn ông, “Tước thiếu gia, ngài đã quên trước đây đối tốt với người ta thế nào rồi sao?”

Nam Dạ Tước neho đôi mắt hẹp dài, anh cực kì chán ghét khi người khác nhắc lại chuyện quá khứ. Tay phải gối lên sau đầu, anh mắt lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, “Trước đây, cô coi như trong sạch, nhưng hiện tại là đồ dơ dáy. Thử hỏi như vậy, ai còn muốn động vào?”

Mồm miệng độc địa, ngay cả Dung Ân nghe xong cũng cảm thấy chói tai.

“Tước thiếu gia, người ta không có, người ta chỉ có mình anh....”

“Bao cô có bao nhiêu người, tôi không muốn chơi nữa, lẽ nào tôi đưa cô thiếu tiền sao?” Nam Dạ Tước đã mất kiên nhẫn, hất mạnh tay người phụ nữ, “Đừng để tôi gặp cô thêm một lần nữa, ngay cả chỗ dựa của cô tôi cũng sẽ không nể mặt đâu”.

Người phụ nữ rõ ràng bị dọa sợ, lại càng không dám hoài nghi mà tiếp tục đối chấp cùng Nam Dạ Tước. Cô thận trọng đặt chìa khóa lên tủ đầu giường, toan đứng dậy, nhưng lại nhớ tới lời nói ban nãy của Nam Dạ Tước, chỉ biết khuat phục bò ra ngoài cửa.

Quả nhiên, lúc sững nịnh, xem trọng như châu báu, chơi đùa đã chán, ruộng rẫy tẻ bạc.

Dung Ân lặng lẽ chứng kiến, cõi lòng cũng được an ủi. Chỉ ít, sau này rời khỏi Nam Dạ Tước cũng không quá khó khăn, anh ta quả nhiên chơi đùa chán liền hất quăng không màng chút lưu luyến tình người.

“Em một mình đứng đó mừng thầm sao?” Đột nhiên vang lên thanh âm người đàn ông.

Dung Ân thu hồi lại khoe miệng đang tự phát giác chính mình, đi tới cạnh giường, “Tôi tưởng anh sẽ để cô ấy ở lại”.

Nam Dạ Tước kéo cô lên giường, giọng điệu không phân rõ là nghiêm túc hay đùa giỡn, “Em đừng khiến tôi không vui, nếu tôi thật sự muốn tìm người khác để xả giận, đến lúc đó, nhất định sẽ để em nằm bên cạnh quan sát học tập”.

Dung Ân theo lời nói của anh tưởng tượng mông lung, bỗng nhiên trong người cảm thấy nôn nao, cô vẫn như trước nằm dựa lưng về phía Nam Dạ Tước, “Tôi chỉ đáp ứng yêu cầu của anh, mà tôi cũng đã làm rồi, bất kể thân thể tôi không tiếp nhận anh, hay chuyện tôi không muốn”.

Dung Ân chính là như vậy, anh không thích nghe điều gì nhất, cô lại càng muốn cứ như vậy vô tâm buông lời.

Bên tai, hô hấp đang nóng hổi đột nhiên trở nên lạnh lẽo, Nam Dạ Tước không nóng giận, trái lại chỉ cười, đèn tường màu cam nhàn nhạt, càng khiến khuôn mặt lộ ra vẻ thâm trầm. Anh vuốt ve bờ vai non mịn của Dung Ân, đột nhiên dùng sức siết chặt, một trận đau đớn truyền đến, “Không thích làm đúng không, từ từ, tôi sẽ làm em thích, mỗi ngày đều muốn làm, làm em không rời bỏ được tôi...”

Một động từ liên tiếp đập vào tai Dung Ân, cô thả lỏng bả vai, định né tránh người đàn ông, nhưng Nam Dạ Tước đã ngay lập tức vịn mình, cũng đem chân phủ trên người cô kéo lại.

Chấn đấp bị kéo, tư thế ngủ của người đàn ông thật sự rất tệ, luôn như vậy mặc kệ người khác có bị lạnh hay không.

Dung Ân cũng không kì kèo cùng anh chấn đấp, đành để chính mình bị lạnh, sáng sớm tỉnh dậy đầu cô đau như búa bổ, mũi cũng bị tắc.

Qua nhà lấy quần áo và vài đồ dùng hàng ngày, cô vội vàng bắt xe đến bệnh viện. Khi tới nơi, mẹ cô vẫn chưa dậy, mà vẫn thấy đang ngủ rất yên bình. Dung Ân ngồi bên cạnh giường, không lâu sau, y tá cũng bắt tay vào công việc, tác phong chuyên nghiệp, nhìn vào cũng khiến người khác yên tâm.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Dung Ân mệt mỏi tựa vào vách tường. Mẹ là lý do duy nhất để cô trụ vững đến ngày hôm nay, cô không dám tưởng tượng, một ngày nào đó ngay cả mẹ cũng không còn, chính mình sẽ phải làm gì.

Tiền chi tiêu nhiều tháng, nếu không nhờ Nam Dạ Tước, cô lại phải làm sao?

Mặc dù không muốn thừa nhận, Dung Ân vẫn luôn biết, lần này, hoàn toàn là cô bán thân.

Đến công ty cũng đã chín giờ, vì tiệc đính hôn cùng Diêm Việt không công khai, đồng nghiệp của cô, ngoại trừ Lý Hủy, ai khác cũng đều không biết.

“Ân Ân, cậu không sao chứ?”

“Hủy, mấy ngày qua cảm ơn cậu, mình không sao”

Lý Hủy nhận thấy cô cũng đã kiên cường, lấy lại tinh thần, cũng không hỏi thêm. Sau khi nghe xong sắp xếp công việc của cấp trên thì quay về bàn làm việc.

Đến giờ tan ca, Dung Ân chuẩn bị đứng dậy thì nhận được điện thoại của Nam Dạ Tước, “Đêm nay, đến chỗ tôi”

“Nhưng tôi muốn đến bệnh viện”

“Nơi đó có y tá lo, tôi ở dưới lầu chờ em” Nói xong ngay lập tức cúp máy.

Vừa đi xuống dưới lầu, Dung Ân cũng không tìm thấy bóng dáng Nam Dạ Tước, toan gấp rút đến nhà ga công cộng. Chính anh không có ở đây, đến lúc đó cô có biện minh cho chính mình.

Đi qua đường, người đàn ông bên trong xe nhìn thấu tâm can cô, lái xe không nhanh không chậm theo sau, anh hạ cửa kính xe, “Chuẩn bị đi đâu?”

Dung Ân ngồi lên xe, hỏi ngược lại, “Chúng ta đi đâu?”

Theo hướng mặt trời đang dần lặn đi đến, khi tới nơi, Nam Dạ Tước cũng không ngay lập tức xuống xe, ngón trỏ đặt trên vô lăng khe khẽ gõ gõ, “Đừng đại khiến tôi mất mặt, nói không, tôi sẽ cho em lãnh hậu quả”.

“Không mang tôi đi cùng chẳng phải được rồi sao?” Nếu đã sợ cô gây chuyện, hà cớ gì còn vẽ vời thêm chuyện.

“Ân Ân, tôi nói, em nghe lời là được”. Nam Dạ Tước lúc này, dường như ngày một độc tài.

Đi đến cửa Cám Dỗ, cánh tay người đàn ông vòng qua eo Dung Ân, dáng vẻ thân mật cực độ. Cô không quen loại tiếp xúc này, trong người dấy lên cảm giác khó chịu, nhưng cũng không dám đẩy ra.

“Tước thiếu gia...”

“Tước thiếu gia, ngài đã tới...”

Dọc theo đường đi, lời chào cung kính vang lên không ngớt, nơi này, chứng kiến biết bao hồi ức tồi tệ của Dung Ân. Cô trước sau với Cám Dỗ vẫn đều không có cảm tình.

Bước vào bên trong, âm thanh ồn ã huyền ảo vang lên, không cần lại gần cũng nghe được giọng điệu trêu ghẹo bởi rượu ông ọ của đàn ông, Dung Ân kìm nén ác cảm, Nam Dạ Tước ôm cô bước vào phòng bao.

Anh ta đi đâu cũng đều có năng lực trấn áp không khí, người bên trong tất thấy đều nhìn ra ngoài cửa, Dung Ân bắt gặp một cặp mắt quen thuộc.

51. Chương 51: Món Hàng

Đôi mắt màu nâu phẳng phất sự cô đơn không nói thành lời, anh nhìn Dung Ân, rất lặng lẽ, rất trầm ổn.

Thân thể, không khỏi run rẩy, Nam Dạ Tước cảm nhận được sự khác thường của cô, cánh tay vòng qua thắt lưng cô khẽ vỗ nhẹ, động tác thân mật quá độ, nhưng kì thật, ý tứ mười phần là cảnh cáo.

Như đồ vật, bị tuyên cáo quyền sở hữu.

Tầm mắt của Diêm Việt rơi vào bàn tay của người đàn ông, đôi mắt màu nâu đắm chìm thăm thẳm, anh ta nhận ly rượu từ trong tay người phụ nữ bên cạnh, uống một hơi cạn sạch, quai hàm kiên nghị bọc bạch thái độ hờ hững mà xa cách.

“Tước thiếu gia, chờ ngài đã lâu”. Một người đứng dậy nhường chỗ, Nam Dạ Tước ôm Dung Ân nghênh ngang ngồi vào sô pha.

Xung quanh đều là những người tuổi tác tương đương, ngoại trừ một người đàn ông chạc tuổi tứ tuần, Nam Dạ Tước lấy một ly rượu từ trên bàn, nhả nhận xoay chén rượu hướng về phía người đàn ông nọ, “Bác Khang, cháu bạn nên trẻ hèn, xin tự phạt một ly”.

“Hiện tại là thời thế của thanh niên các anh, cường thế xoay chuyển thiên hạ, không cần quy củ như vậy”, người đàn ông cười cởi mở, “Sở kế hoạch thành phố năm nay là đối tác của các anh, trong số này ngày thường đều rất bận, chỉ có thể đêm tối như vậy hẹn các anh uống được chút rượu”.

Dung Ân trước sau vẫn cúi đầu, không rõ lý do vì không dám hay không muốn đối diện ánh mắt của ai kia, Nam Dạ Tước dường như rất nể mặt bác Khang, người đàn ông cũng không đông dài, sau khi mọi người đã tụ tập đông đủ, liền để họ chơi đùa, chính mình lại đứng dậy đi sang phòng bao khác.

Bầu không khí nhanh chóng bớt căng thẳng bội phần, trong số đó, có một vài người là bạn thường ngày hay tụ tập cùng Nam Dạ Tước, “Tước thiếu gia, khẩu vị dạo này cũng kiem hơn không ít à nha, chẳng phải lần trước cũng mang người này đi cùng sao”.

Nam Dạ Tước vươn tay, ôm Dung Ân vào trước ngực, một tay chỉ vào người đàn ông nọ, “Cậu thì biết cái gì? Tôi chơi đùa phụ nữ, thân thể chính là phải hợp ý.....”. Từ khóe miệng cong lên để lộ nụ cười tà mị, ánh mắt quét một lượt xung quanh, anh vỗ vỗ bả vai Dung Ân, “Đứng lên, cho bọn họ nhìn rõ thế nào mới là hàng chuẩn”

Dung Ân không nghĩ anh không kiêng nể nói ra câu này, cô thất kinh nhìn chằm chặp Nam Dạ Tước, nhưng lại phát hiện, anh không hề cợt nhả, cô khẽ chuyển động người, bày tỏ ý phản kháng, “Anh uống rượu say rồi sao?”

Thanh âm rất nhỏ, chỉ lọt vào mình tai Nam Dạ Tước, ai khác cũng đều không thể nghe thấy.

Người đàn ông lại cười một lần nữa, ánh mắt ngả ngón đột nhiên trở nên thâm thúy lạ thường, “Có phải, tối qua tôi khiến em không đứng lên nổi sao? Thật không biết phép tắc!”

Xung quanh truyền đến tiếng cười vang thành tiếng, tình huống như vậy với những đại gia bề thế cũng không lấy làm lạ, Dung Ân siết chặt bàn tay, Nam Dạ Tước đêm nay quả thật đã đi quá giới hạn, “Anh còn như vậy, tôi sẽ về trước”

Một câu buông ra, đủ lớn để ai nấy trong phòng bao đều nghe thấy.

Xuyên thấu qua ly thủy tinh trong suốt, Diêm Việt lặng lẽ nhìn Dung Ân, ánh mắt nhuốm đầy thâm ý sâu xa, ngón tay siết chặt phần nào để lộ tâm tình, Dung Ân ngẩng đầu, không ngờ đối diện tầm mắt Diêm Việt, đáy lòng bỗng dưng tê dại, cô vỡ như chuyện hôm qua cùng anh chỉ là quá khứ không hề đáng xem trọng, nhưng lại phát giác chính mình, không thể làm được.

Nam Dạ Tước nhấp một ngụm rượu, Dung Ân vẫn như vậy duy trì tầm mắt nhìn Diêm Việt, khiến lòng ngực anh một lần nữa sôi sục như muốn nổ tung, cô quả thật không quan tâm, cũng không giấu diếm, rượu trong miệng nuốt không trôi, người đàn ông cúi đầu chiếm lĩnh bờ môi Dung Ân, đem rượu trong miệng lấp đầy miệng cô, Dung Ân không hề phòng, ngay lập tức mặt đỏ bừng, sống lưng thẳng tắp cứng ngắt.

Bàn tay Nam Dạ Tước khóa trụ thắt lưng cô, âm thanh giòn cọt xung quang vang lên ngày một dồn dập, ồn ào, “Woa, như vậy.....Tước thiếu gia, ngày thường dùng sữa của cô ấy sao?” (Bệnh.....Y.Y)

Diêm Việt lạnh nhạt quan sát tất thấy, anh ta uống một chén rồi lại một chén, đối với Dung Ân, anh đã không còn phân biệt rốt cuộc là yêu hay hận? Chỉ biết rõ một điều, cô là người phụ nữ duy nhất anh từng động tâm....

Bầu không khí ngày một náo nhiệt ồn ã, nhưng tốp người tụm năm tụm ba chạm cốc, cụng ly rôm rả, dưới ánh đèn màu chập chờn hỗn loạn, đã bắt đầu bày ra những màn phô bày tình cảm quá giới hạn, Nam Dạ

Tức dưng như rất hưởng thụ bầu không khí, anh ghé sát vào tai Dung Ân, thanh âm vắn vít bên vành tai cô khe khẽ, “Ngoan...” Dung Ân chưa kịp phản ứng, người đàn ông đã dùng sức đẩy cô ngã vào ghế sofa, anh quăng ly rượu trong tay, bàn tay theo đuôi áo của cô từ từ tiến vào, Dung Ân thất kinh, nhưng nhìn ra không xa, đập vào mắt là một màn tương tự.

Chỉ mình Diêm Việt, an tĩnh ngồi ở góc, đôi mắt màu nâu phẳng phất sự cô đơn không nói thành lời, anh nhìn Dung Ân, rất lặng lẽ, rất trầm ổn.

Lòng ngực trào dâng cảm xúc chua xót đến đắng nghẹn, cô cố gắng nín nhịn, nuốt nước mắt để bản thân phải kiên cường, Dung Ân không phân biệt được, rốt cuộc cô đau lòng vì hành vi ngang ngược của Nam Dạ Tước, hay vì thái độ thờ ơ của Diêm Việt.

Nam Dạ Tước cuộn lại một góc áo của cô, cứ như vậy vén lên, Dung Ân cảm giác từ bụng truyền lên cảm giác lạnh lạnh, cô vội vàng thét lên kinh hãi, khủy tay dùng sức đẩy Nam Dạ Tước. Người đàn ông không nghĩ cô có thể dùng lực mạnh tới vậy, ngay lập tức lão đảo, thiếu chút nữa ngã quỵ.

Tiếng trêu đùa bắt đầu mờ nhạt. Sự nặng nề dần khỏa lấp, vài người trước đó vẫn hay bốn cợt cũng thu hồi vẻ mặt hào hứng, đứng lặng thinh bên cạnh người phụ nữ đi cùng, ai nấy cũng đều nghĩ, Dung Ân đã dần phải đuôi cợt.

Tự mình kéo lại vạt áo, lúc này, Dung Ân mới nhận thức được sự nguy hiểm.

Nam Dạ Tước một chân quỳ trên ghế sofa, mái tóc ngắn lòa xòa che đi biểu cảm khó đoán trên gương mặt, anh ta đột nhiên lão đảo về phía bàn rượu, ngón tay chỉ vào Dung Ân, “Mẹ kiếp, một con điểm mà không biết chơi sao!”

Xung quanh tức thì im phăng phắc, ngay cả hệ thống sưởi ấm đường như cũng mất tác dụng, không khí lạnh đến thấu xương thấu tủy, ai nấy cũng đều không rét mà run.

Dung Ân nắm chặt cổ áo, khó khăn đứng lên, tóc đã lộn xộn lung tung, sắc mặt trắng bệch, toan đứng dậy, mới phát hiện, chân Nam Dạ Tước đặt giữa hai chân cô, cô ngẩng đầu, mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng lại quật cường hơn bao giờ hết, “Tôi không nghĩ đến loại tình huống này, đã khiến anh mất hứng, tôi đi.”

“Còn muốn chạy?” Nam Dạ Tước một tay chặn lại bả vai Dung Ân, đem cô đẩy lại ghế, trên tay cầm lấy ly rượu, sau khi thả lỏng tay, nghiêng ly, chất lỏng theo cổ áo Dung Ân chảy vào trong, “Cô cho rằng cô lúc này và trước kia giống nhau sao? Đã vào tay của tôi, còn giả bộ thanh cao? Dung Ân, tôi muốn thương hại cô thì có thể sủng bằng trời, tôi đã không còn hứng thú, cô cũng chỉ là một con điểm bán thân, không hơn không kém, so với mấy người kia, có gì khác nhau?” Ngón tay thon dài của người đàn ông chỉ về phía những người phụ nữ đang ngồi bồi rượu, “Có chăng, chỉ là vấn đề giá cả cao thấp mà thôi”.

52. Chương 52: Phần Nợ

Rõ ràng, nhường lại lựa chọn cho cô, nhưng quyền lựa chọn, chưa bao giờ nằm trong tay cô.

Chất lỏng lạnh ngắt trút xuống, cảm giác lạnh lẽo bao trùm, thấm thấu đến tận xương tủy.

Có người ngoảnh mặt làm ngơ, có người lại tiếp tục giở cợt, nhưng Dung Ân chỉ cảm thấy trống rỗng, trống rỗng thật tâm, thậm chí khóc cũng không nổi.

Nam Dạ Tước hạ tầm mắt, từ trên cao nhìn xuống, đầu gối đặt giữa hai chân cô cũng nhấc lên, lời nói ra, dường như có phần hối hận, một khi con người đã tức giận đỉnh điểm, mọi hành động đều như phản xạ vô điều kiện, không qua tới đại não mà lọc bỏ, rơi vào trạng thái mất đi lý trí.

Thế nhưng, nói là như vậy, cô cũng không hề dè chừng, nên rốt cuộc vẫn nên nhận sự dạy dỗ.

Đám người lại tiếp tục vui đùa, hư hư ảo ảo, những tràng cười chòng ghẹo dần khóa lấp sự yên tĩnh như từ địa trước đó, rượu vang đỏ thấm thấu vào cổ áo, dần một hiện rõ hơn màu sắc, kéo lại cổ áo len trắng in hình hoa hồng, ngăn chặn cảm giác lạnh buốt dần xâm chiếm từ bụng.

Dung Ân di chuyển thân trên, khuôn mặt biểu cảm cứng ngắc như tượng gỗ, cô đứng lên, rất nhanh đã ra đến cửa.

Trước gương lớn, cô xả nước vào bồn rửa mặt, sau đó, đem khuôn mặt mình ngâm trong nước lạnh, cảm giác hít thở ngày một khó khăn, tựa như sắp phải đối mặt với tử thần, Dung Ân đột ngột ngắc đầu, có thể sống, tại sao không thể chết?

Lấy khăn lau khô mặt, ngay khi nhìn vào gương, cô lại trông thấy Diêm Việt đã đứng phía sau từ lúc nào.

Hai người đối diện nhau qua sự phản chiếu, Dung Ân dần thu hồi tầm mắt, sau khi đã lau sạch nước, đi ra ngoài.

“Ân Ân”

Cô thật sự rất căm ghét sự nhẹ dạ của chính mình, Dung Ân đi tới cửa, bước chân dừng lại, Diêm Việt đưa lưng về phía cô, thanh âm mang theo sự thê lương ứa tràn của mùa thu, “Vì sao phải như vậy?”

Dung Ân một tay bám vào khung cửa, “Anh còn nhớ hẹn ước giữa chúng ta không? Tình yêu của chúng ta sẽ trường tồn tựa như hoa oải hương?” (Hết Chap này, mình có viết một bài viết nói về hoa oải hương ọi người hiểu rõ hơn về loài hoa này...hi..)

Diêm Việt cảm giác yết hầu dường như đắng nghẹn, khô khốc, một hồi lâu sau mới trả lời, “Còn nhớ”

“Nhưng....” Dung Ân ánh mắt thả vào xa xôi, nơi từng tồn tại biết bao kỉ niệm tươi đẹp, nhưng rồi tất cả đều đã vụn vỡ theo mây khói, không một dấu vết để lại, không một mảnh vỡ vẹn nguyên, “Đến hôm nay em mới hiểu, hóa ra đó chỉ là ước hẹn, tình yêu vĩnh cửu, quá xa xôi, chúng ta không thể chạm được tới, trước đây chúng ta đều lầm tưởng ước nguyện này đơn giản biết bao nhiêu....”

Hoa trong gương, trăng dưới nước (Ý chỉ những thứ mỹ miều, mộng ảo chỉ thật sự đẹp khi tưởng tượng, hoàn toàn trái ngược với thực tế), hạnh phúc trọn vẹn với người mình yêu thương nhất, chỉ là một giấc mộng không có thật.

“Ân Ân!” Diêm Việt lao nhanh về phía Dung Ân, đột nhiên cầm lấy tay cô, “Chỉ cần em muốn, anh sẽ khiến em hạnh phúc”.

Đau đớn biết nhường nào, chúng ta của ngày hôm qua, hôm nay, chỉ còn là anh và em.

Dung Ân cố gắng buông tay Diêm Việt, nỗi lòng bị thương hoang hoải một lần nữa lại dấy lên không nguôi, “Bất luận em trước đây buông thả như thế nào, anh đã không thể chấp nhận được, hai người đều không còn là một như trước, tiếp tục như vậy, còn có thể tìm được cảm giác sao?”

“Ân Ân....” Diêm Việt côi lòng giằng xé mâu thuẫn dường như sắp nổ tung, “Chúng ta, có thể bắt đầu lại”.

“Mẹ em đã bị trúng gió...” Dung Ân cắn môi, ngăn không cho tiếng khóc nức yếu ứa ra, “Thậm chí, cả đời này có thể phải nằm liệt giường, động đậy cũng không thể, anh nói xem, chúng ta phải quay lại như thế nào, còn có thể quay lại được sao?”

“Anh sẽ tìm ẹ em bác sỹ tốt nhất, anh có thể đưa mẹ đi nước ngoài chữa trị....”

“Việt!” Cái tên quanh quẩn trong đầu cô, ghi lòng tạc dạ, “Khi anh không có ở đây, chuyện ngoài ý muốn phát sinh vô kể, anh lúc này lại không quan tâm, không có nghĩa trong lòng anh không để ý”.

Yếu hèn Dung Ân tưởng như đang bị xé rách, anh để tâm, không phải chuyện của cô và Nam Dạ Tước. Nhưng sự tình ngày một rõ ràng, bọn họ, e rằng không thể cùng nhau đi xa hơn.

Cô đã đợi một năm, nhưng cũng ý thức rất rõ ràng, có một số chuyện không thể miễn cưỡng là xong.

Dung Ân xoay người toan rời đi, cổ tay lại bị người đàn ông phía sau kéo lại, một cái kéo, đã rất nhanh đem cô trọn vẹn trong lồng ngực anh, sự ấm áp từ trên người anh lan tỏa, rõ ràng đã không còn thuộc về cô, vì sao còn tham lam?

Quan sát từ đằng xa, viễn cảnh hai người ôm nhau gượng ép, nhưng lại khó lòng nhìn ra sự khiên cưỡng, Dung Ân từ chối, hai tay người đàn ông lại tựa như thành trì khóa trụ không cho cô nhúc nhích.

Bả vai đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức, cơ thể Dung Ân bị kéo mạnh về đằng sau, ngay sau đó, tựa như một cơn gió tạt mạnh xuống bên tai cô, đáng lẽ một đêm này là cho Diêm Việt, nhưng ngay lúc đó, Dung Ân đã ý thức được lẽ mờ tình hình, không chút nghĩ ngợi đứng ngăn trở ngay trước mặt Diêm Việt, một cú đâm hung hăng, cứ như vậy không né tránh đáp mạnh vào mặt Dung Ân.

Tay của Nam Dạ Tước đã dần biết bao nhiêu lực, không nghĩ ngợi được thêm, Dung Ân chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, thiếu chút nữa đã ngã quỵ, may mắn thay, Diêm Việt đã kịp đỡ lấy, người đàn ông hoàn toàn mất kiểm soát, nắm tay thành quyền, tiến về phía trước, “Nam Dạ Tước!”

“Dừng tay!”

Ngay khi mọi thứ tưởng chừng đã được định đoạt, vừa lúc đó, truyền đến tiếng quát lớn của người đàn ông trung niên, “Ngày hôm nay tôi làm chủ, các cậu định như vậy không nề mặt tôi sao?”

Nắm đấm rắn chắc dần nới lỏng, Nam Dạ Tước hai mắt vằn lên tia máu, Dung Ân nửa mặt đã sưng húp, cô không đứng được dậy, chỉ ngồi tựa vào khung cửa, máu từ khóe miệng chảy ra thành dòng.

“Đứng dậy!” Mặc kệ lời nói của ai kia, giọng điệu Nam Dạ Tước vẫn trào lên sự phẫn nộ đỉnh điểm.

Diêm Việt đã nhanh hơn nắm lấy bàn tay Dung Ân, “Ân Ân, chúng ta về thôi”.

“Cô vẫn còn thấy như vậy chưa đủ mất mặt sao?” Nam Dạ Tước ánh mắt như tóe ra tia lửa điện, nhìn về phía Dung Ân đang trong bộ dạng thảm hại, “Quả nhiên cô không biết xấu hổ, đúng chứ?”

“Nam Dạ Tước, cô ấy là người của tôi, đêm nay, cô ấy không thể về cùng anh” Thân thể cao lớn của Diêm Việt che chắn trước Dung Ân, “Trước đây, tôi không quan tâm, sau này, Ân Ân cùng anh, vĩnh viễn không thể có quan hệ!”

“Phải không?” Nam Dạ Tước nhếch khóe môi mỏng giễu cợt, rõ ràng đang cười, nhưng lại lạnh khốc vô cảm, “Trước khi tôi chơi đùa đã chán, làm sao có thể buông tay đây? Dung Ân, tối qua tôi đã nói, từ trên giường tôi có thể dễ dàng bỏ xuống như thế nào rồi?”

Cô tựa lưng vào vách tường chắc chắn, cảm giác đau đớn cũng đã nguôi ngoai, khóe miệng nứt toác, điều duy nhất cô cảm nhận được lúc này, theo từng lời Nam Dạ Tước nói, bàn tay cô lại được Diêm Việt siết chặt hơn.

Chuyện của bọn họ, anh làm sao có thể không bận tâm được?

“Cô chọn đi, cô đi với ai?” Sắc mặt Nam Dạ Tước ung dung, trước sau vẫn vậy.

“Ân Ân, đi kiện hắn, chúng ta đi!” Diêm Việt nắm chặt tay cô, lựa chọn nằm trong tay cô, anh hoàn toàn thừa tự tin.

Nhiều lần mâu thuẫn cùng Nam Dạ Tước, Dung Ân cũng đã ít nhiều hiểu rõ tính tình nóng nảy của anh, nếu như theo anh, tự nhiên mọi thứ sẽ coi như không, nếu như chống đối, nhất định sẽ phải ném trái bất hạnh, đau khổ. Nam Dạ Tước hai tay khoanh trước ngực, cũng không vội vàng, cứ như vậy đứng tựa vào vách tường bên cạnh, một chân nghênh ngang đứng ngăn lại ở cửa ra vào, càng lộ rõ vẻ kiêu ngạo đắc thắng, đôi đồng tử xuyên thấu qua ánh sáng của đèn hắt thoải mái nhìn về phía Dung Ân, khóe mắt mặc dù đang cười, nhưng lại nhuộm đầy hàn khí, lại càng khiến đối phương không dám nhìn lại.

Rõ ràng, nhường lại lựa chọn cho cô, nhưng quyền lựa chọn, chưa bao giờ nằm trong tay cô.

53. Chương 53: Cô Không Tham Lam, Chỉ Muốn Có Được Tình Yêu

Chịu đựng nhiều như vậy, chẳng lẽ không mệt sao?

Dung Ân buông tay, Diêm Việt nhận thấy cô có ý lùi lại, khuôn mặt anh tỏ vẻ khó tin vô cùng, anh quay người, tay Dung Ân cũng đã rút ra từ khi nào, khuôn mặt đang sưng phù phản chiếu dưới ánh đèn hành lang khô khốc, cô dường như rất ngoan ngoãn đứng dậy đi về phía Nam Dạ Tước, tay người đàn ông hài lòng vòng qua ôm lấy thắt lưng cô, quai hàm hoàn mỹ chuyển hướng liền ngay lập tức biến đổi, “Bác Khang, coi như cháu hôm nay đã giữ cho bác thể diện”.

Nói xong, ngay lập tức ôm lấy Dung Ân đi về.

Mọi người tụ tập xung quanh náo nhiệt một hồi rồi cũng giải tán, có người ở lại an ủi “Diêm thiếu, bỏ đi, cùng lắm cũng chỉ là một con đàn bà mà thôi”.

Diêm Việt khuôn mặt căng cứng, lần trước ở cửa hộp đêm, cũng chính anh đã dùng phương thức này để mang Dung Ân đi, Nam Dạ Tước nói đúng, quyền lựa chọn nằm trong tay cô.

Ra khỏi Cám Dỗ, gió lạnh thổi vi vút, khuôn mặt Dung Ân sưng tấy, ngay cả khóe mắt cũng đã sưng húp, Nam Dạ Tước buông tay đặt ở vòng eo cô, đi nhanh về phía trước.

Khi xe đến nơi, Dung Ân vẫn như cũ đứng yên ở vệ đường, người đàn ông ngồi trong xe, xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh, biểu tình không mấy kiên nhẫn, cao giọng, “Lên xe”.

Dung Ân không biết anh ta giận dữ vì có gì, đàn ông thật sự đôi khi thật không sao hiểu nổi, cô ôm nửa mặt ngồi lên xe, vừa ngồi xuống, chưa kịp thắt dây an toàn, xe đã phóng đi bạt mạng.

Sau khi đi được một đoạn xa, xe thể thao một lần nữa dừng lại, Dung Ân nhìn ra ngoài cửa sổ liền trông thấy một hiệu thuốc.

Nam Dạ Tước lấy ra một tờ chi phiếu, ném lên đùi Dung Ân, “Đi mua thuốc giảm đau”.

Một cú đâm vừa rồi, ngay cả đàn ông cũng không thể chịu nổi, huống hồ là cô.

“Tôi không sao” Dung Ân ngẩng đầu mở miệng, nhưng lại phát hiện thanh âm không hề tròn vành rõ chữ, dường như chỉ là một chút hơi yếu ớt lọt ra, phát âm cũng thều thào.

Nghĩ đến điệu bộ cô vì Diêm Việt mà chịu làm thế thân, sự nóng giận của Nam Dạ Tước đã nguôi ngoai bỗng chốc lại trào dâng, “Cô không muốn sống nữa hay sao? Thích bị đánh đến thế sao?”

Tình hình lúc đó, quả thật rất hỗn loạn.

Lẽ nào muốn nói với anh là cô không tự chủ được? Đáp án này nói ra, e rằng Nam Dạ Tước nghe xong sẽ càng không chịu được mà tức đến phát điên.

Dung Ân dứt khoát không nói lời nào, cứ như vậy im lặng, nhưng lọt vào trong mắt Nam Dạ Tước lại thành ra cô đang chột dạ, anh không thăm dò, điều khiển hạ thấp ghế phụ, sau khi ghế đã nằm xuống hoàn toàn, không khác gì giường nằm thoải mái.

Biểu cảm trên gương mặt Dung Ân theo động tác của ghế biến đổi, cô muốn ngồi dậy, đã bị người đàn ông khóa trụ bên trên, anh khom lưng, đột nhiên dùng sức, để lại một vết cấn trên bả vai thon gầy của cô.

Ban đầu cô có thể chịu được, nhưng sau đó, mới phát giác người đàn ông dường như đã nghiêng rất mạnh, cô đau đến kêu lên một tiếng, cũng ra sức đẩy anh ra.

Nam Dạ Tước theo lực từ trên tay cô đứng dậy, cũng dùng mu bàn tay ưu nhã chà chà khóe miệng, “Lần sau còn khiến tôi không thoải mái, tôi sẽ không chỉ để cô phải chịu nỗi đau da thịt đơn giản thế này đâu”.

Một tay kia mở cửa xe, anh đẩy bả vai cô ý bảo xuống xe, cô thuận thế ra khỏi xe, còn đưa cô một thẻ vàng, “Cho cô mười phút đi mua thuốc”.

Bộ dạng cô lúc này, quả thật không thể đối diện bất kì ai, Dung Ân sau khi cầm lấy thẻ cũng bất đắc dĩ đi ngược hướng về phía tiệm thuốc.

Đó là lần đầu tiên, Nam Dạ Tước chăm chú theo dõi bóng lưng cô đến vậy, thân thể cô nhỏ bé, cũng rất mong manh, phải chịu đựng ủy khuất lớn như vậy, cũng không hề khóc thành tiếng lấy một lần, dường như, không có gì với cô là quá sức chịu đựng.

Nam Dạ Tước trong lòng khó hiểu hóa thành giận dữ, phụ nữ kiên cường có ích lợi gì, cái anh muốn chính là sự mềm mỏng của cô, lẽ nào cô không hiểu?.

Chịu đựng nhiều như vậy, chẳng lẽ không mệt sao?

Nam Dạ Tước càng nghĩ càng bức bối, gơ tay nện lên vô lăng, đó là cô tự chuốc lấy phiền hà, anh sao phải bận tâm. Trong hiệu thuốc, Dung Ân nghe được tiếng còi ô tô, tưởng Nam Dạ Tước chờ lâu nên thúc giục, liền tùy tiện chọn vài loại thuốc khác nhau, dùng tiền của chính mình thanh toán toàn bộ, không để ý ánh mắt thông cảm khác thường của nhân viên bán hàng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trở lại trong xe, cô cầm thẻ vàng trong tay đưa lại cho Nam Dạ Tước “Của anh”.

“Giữ lấy”, người đàn ông không liếc nhìn lấy một cái, “Cô ngày thường cũng chỉ đủ tiền tiêu, hằng tháng, tôi sẽ gửi thêm vào đó”.

Dung Ân khước miệng cong lên chua xót, anh ta quả thật xem cô như một món hàng, thẻ vàng nằm trong lòng bàn tay cô, đột nhiên trở nên nặng nề, cô nắm chặt tay, sau đó buông lỏng, “Tự tôi có thể tiết kiệm được, tôi chỉ muốn đảm bảo mẹ mình có thể bình an chữa lành bệnh mà thôi”.

Cuộc sống dư giả, cô chưa bao giờ ham muốn, càng không hề tham lam.

Đem thẻ vàng nhét vào túi áo Nam Dạ Tước, người đàn ông cũng không nói gì thêm, chuyên chú lái xe trở lại Ngự Cảnh Uyển.

Dung Ân đi trước lên lầu, cô rót nước, uống tạm thuốc giảm đau trước, Nam Dạ Tước lên sau, trong tay cầm theo túi chườm đá, anh ngồi ở mép giường, một tay đỡ sau đầu Dung Ân, một tay cầm túi chườm đặt lên bên má đang sưng húp của cô.

“A.....”

Dung Ân đau nhức, hai lông mày cau chặt kìm nén.

“Cô muốn phá hủy nhan sắc sao?” Người đàn ông khom hạ thắt lưng, ép buộc cô đối diện với khuôn mặt mình, ngoài miệng thì buông lời độc địa, nhưng động tác lại vô cùng ôn nhu dịu dàng, Dung Ân cắn môi, cảm giác đau đớn lại đẩy lên, khắp trán cô đã túa ra mồ hôi lạnh.

“Hé miệng”

Cô mím chặt môi, người đàn ông muốn đem cục đá cho vào khước miệng đã nứt toác của cô, đôi mắt hẹp dài chính là biểu tượng của sự đào hoa, mũi cao kiên nghị, khẩu hình cũng rất điển hình, khước môi mỏng chỉ cần cong lên lại để lộ biết bao vẻ nham hiểm, độc ác, cô thối lui thân, “Lúc ở Cẩm Đỗ, anh vì sao lại hành động như vậy?”

Nam Dạ Tước dừng động tác, tầm mắt khế gương cao, “Chẳng phải tôi đã nói là cô sai sao?”

Không hiểu vì lý gì, trong lòng cô dường như có chút mất mát, Dung Ân mặc anh cố gắng chườm đá ỉnh, dù đau nhức thế nào, cô cũng không hề kêu than, cô vốn tưởng rằng, anh là vì quan hệ giữa cô và Diêm Việt, mới ở trước mặt mọi người cố ý làm cho họ bề mặt, hóa ra, là cô đã nghĩ sai, miệng anh ta đã nói là lỗi của cô, còn có thể thay đổi được gì?

“Anh nói cũng không sai” Dung Ân cúi đầu, máy móc nhắc lại câu nói vừa rồi.

Nam Dạ Tước đặt túi chườm đã sang bên cạnh, cởi đồ rồi bước vào phòng tắm, lúc đi ra chỉ mặc áo choàng tắm màu trắng đơn giản, anh nằm vào trong chăn, nhìn thấy Dung Ân trước sau vẫn duy trì dáng vẻ như ban nãy.

“Bộ dáng cô lúc này, ra ngoài có lẽ sẽ rất bề mặt, không chừng công ty đối tác sẽ chẳng cho cô cho vay”

Dung Ân chỉ cảm thấy đầu óc văng vất, Nam Dạ Tước tiện tay lật giở tờ báo đặt trên tủ đầu giường, đôi mắt hẹp dài đột nhiên chuyển biến, giả bộ lơ đãng hỏi băng quơ, “Lá gan cô cũng thật không nhỏ, lúc đó

đám thay anh ta lãnh trọn cú đâm của tôi” (P.s: Mình sửa lại thành đâm nhé các bạn, hnay xem lại dịch thấy hơi buồn cười, cũng không hợp lý...=D..hi)

“Tôi không muốn anh ấy bị thương” Dung Ân nói một câu này là thật lòng, bất cứ đó là nỗi đau như thế nào, cô cũng cam tâm tình nguyện hứng chịu.

“Cô quả thật luôn thích nói những điều tôi không muốn nghe nhất”, Nam Dạ Tước vung tay, cầm tờ báo ném xuống đất, anh nghiêng người ngồi dậy, tấm lưng hướng về phía Dung Ân, “Tại bữa tiệc đính hôn, là ai chê cô dơ bẩn, cô bị anh ta chơi đùa, còn muốn vì anh ta bán sống bán chết, cô thật không biết thế nào là hèn hạ, lại còn muốn trông cậy vào anh ta?”

Miệng lưỡi của anh, quả thật rất độc địa, Dung Ân ngồi xuống giường, “Anh không hiểu sao? Bởi vì tôi yêu anh ấy, dù cho hiện tại, tôi vẫn chưa thể quên anh ấy...”

“Bịch....” Đền bàn bằng thạch anh thoảng chốc bị ném vỡ tan tành, Nam Dạ Tước đứng dậy, một tay chỉ vào nhà tắm, “Đi tắm, đêm nay, xem tôi giết chết cô như thế nào!”

Dung Ân bất động tại chỗ, lời vừa nói ra, chỉ là cô buột miệng thiếu suy nghĩ, biết rõ đối mặt cùng Nam Dạ Tước thì nên nói gì, nhưng cô đã không đủ nhẫn nại.

54. Chương 54: Chán Ghét Sẽ Buông Tay

“Tôi đang đem điểm yếu nhất của chính mình đặt vào tay em”

Khóa trái cửa phòng tắm, nằm trong bồn rộng lớn, toàn thân mệt mỏi rã rời cũng dần thả lỏng, Dung Ân tắm chừng một tiếng, mặc dù đã thay xong quần áo, cô vẫn rón rén đi tới cánh cửa, áp sát tai trông chừng tình hình bên ngoài, một hồi lâu mới do dự mở cửa.

Nam Dạ Tước không có trong phòng, rèm treo cửa sổ ban công theo tiếng gió thổi chấp chới đung đưa, Dung Ân trông thấy một thân ảnh nghiêng ngả dựa trên lan can, người đàn ông nửa khuôn mặt lộ vẻ tà mị, anh rút ra một điều thuốc, ưu nhã châm lửa đốt.

Khi sự cộc cằn không còn rộn ngợp chung quanh anh, trầm ổn như vậy, không khỏi khiến người khác nảy sinh rung động.

“Tắm xong rồi?”

Dung Ân nghe được cũng không tiến về phía trước thêm bước nào.

Nam Dạ Tước vẫy tay hướng về phía Dung Ân, “Qua đây, chẳng qua cũng chỉ là ngoài ý muốn”.

Cô xỏ dép đi về phía ban công, Nam Dạ Tước vòng tay ôm lấy bả vai cô, để toàn thân cô dựa trên lan can, còn chính mình lại kề sát phía sau lưng cô, khói thuốc phả ra tựa như sương mờ vẩn vút không tiêu tan, cứ như vậy chuyển động quanh đỉnh đầu Dung Ân, “Quên anh ta, an tâm ở bên cạnh tôi, tôi đảm bảo sẽ có ngày để cô đi”.

Nam Dạ Tước chính mình cũng không rõ, vì sao không giữ Dung Ân ở lại bên cạnh, so về diện mạo hay sự trong trắng, vô số phụ nữ có thể đáp ứng được anh, họa chăng vì tính không chịu khuất phục của cô, ngay lúc này, anh cũng đã chinh phục được.

Dung Ân nghĩ ngợi một hồi, cô cùng Diêm Việt vốn dĩ đã không còn hy vọng, kéo lại áo choàng tắm, cô lách người, thoát khỏi vòng tay của Nam Dạ Tước, đi về phía giường ngủ, “Tôi đau đầu, ngủ thôi”.

Nam Dạ Tước ở lại bên ngoài một chốc, khi vào trong phòng ngủ, vừa lúc bắt gặp Dung Ân đang lấy từ trong túi xách một lọ thuốc, sau khi mở nắp, đem từng viên trực tiếp đưa vào trong miệng, cũng không hề dùng nước, cứ như vậy khô khốc nuốt xuống.

“Ăn gì vậy?”

Dung Ân đặt lọ thuốc lên tủ đầu giường, “Thuốc tránh thai, ngày hôm qua tôi quên mất”.

“Ừ”, người đàn ông uống cạn ly rượu vang đỏ rồi đi đến bên cạnh giường, “Sau này đừng quên, có thai thật, rất phiền phức”.

Đêm nay, Nam Dạ Tước cũng không muốn chạm vào cô, bộ dạng như vậy quả thật khiến ai nấy cũng đều nảy sinh sự chán ghét.

Ngày hôm sau, Dung Ân ngoan ngoãn ở lại, một bên má sưng húp, đã qua một đêm, trái lại càng trở nên thâm hại hơn, ngay cả mắt cô lúc này cũng đã không thể mở được, cô dùng thuốc mỡ bôi qua loa rồi đến siêu thị gần nhà mua vài hộp mì ăn liền, sau đó ở lì trong phòng, cũng không hề ra ngoài nữa.

Khi Nam Dạ Tước trở về nhà, trên người nồng nặc mùi rượu, anh nói lỏng cả vạt rồi đi vào phòng khách, Dung Ân đang cúi đầu ăn mì, tóc cũng lộn xộn, chỉ bữa bãi buộc lại để ăn uống một chốc, quần áo ăn vận cũng tuềnh toàng. Thân thể Nam Dạ Tước ngã xuống ghế sofa nơi Dung Ân đang ngồi, đau đầu cực độ, anh lấy tay day day thái dương, “Ăn uống như vậy sao?”

“Ừ” Dung Ân buông bát mì trong tay, “Tôi ngại ra ngoài ăn”.

Cô vừa xong động tác, thân thể người đàn ông đã trở mình ngã nhào nằm xuống ghế, đầu anh gối lên đùi Dung Ân, hai mắt nhắm nghiền, “Ăn thái dương giúp tôi, hôm nay uống có chút quá chén”.

Hơi lạnh từ đầu ngón tay Dung Ân khe khẽ đặt vào huyệt thái dương của Nam Dạ Tước, người đàn ông thoải mái thả lỏng, đôi mắt sắc bén đột nhiên mở ra, Dung Ân né tránh tầm nhìn của anh, chuyên chú vào động tác của mình.

“Ân Ân” Nam Dạ Tước đột nhiên mở lời, sâu thẳm trong đôi mắt đen láy của Dung Ân cũng bất chợt gợn sóng nhưng không chút sợ sệt, “Tôi đang đem điểm yếu nhất của chính mình đặt vào tay em”.

Cô dùng động tác, sắc mặt lộ vẻ khó hiểu.

“Nếu như em hiểu biết huyệt đạo, chỉ cần hai ngón tay có thể dễ dàng lấy mạng tôi”.

Dung Ân buông tay khỏi huyệt thái dương của Nam Dạ Tước, anh lại không hề ngồi dậy, thậm chí còn hơi nhích người lên trên, gối lên bụng dưới của cô, “Ân Ân, em có trái tim sao?”

Cô buông hạ mi mắt, cùng anh bốn mắt đối diện, “Tôi sẽ không giết người”.

Nam Dạ Tước mỉm cười, cả anh và cô đều không hề biết rằng, một câu nói đùa này, mai kia lại biến thành sự thật, cô không muốn hại người, nhưng lại tự tay khiến anh vĩnh viễn không thể có ngày quay lại.

Trên giường lớn, người đàn ông đã ngủ say, do sự xúc tác của rượu, anh ngủ rất sâu, một cánh tay vẫn như cũ ngang ngược đặt trước ngực Dung Ân, khiến cô vất vả vẫn không thể thoát khỏi vòng tay anh.

Trên tủ đầu giường, điện thoại di động đột nhiên reo vang, đã muộn như vậy, còn người muốn tìm gặp cô sao? Dung Ân nhìn màn hình, chỉ thấy một dãy số lạ lẫm trước mắt, “Muốn biết một năm trước chuyện gì xảy ra với Diêm Việt, trước mười hai giờ, đến tầng ba Cầm Đồ”.

Gáy người đàn ông màu đồng nhẵn nhụi, hô hấp cũng dần điều hòa hơn, Dung Ân để lại điện thoại đặt lại trên tủ đầu giường, quá khứ của Diêm Việt, đột nhiên cô không còn hiếu kì nữa, đã không thể trở về bên nhau, tại sao không thể quên?

Vừa nhắm mắt lại, điện thoại lại không ngừng đổ chuông.

Dung Ân không muốn đánh thức Nam Dạ Tước nên cuối cùng vẫn bắt máy, đầu dây bên kia lên tiếng, “Diêm Việt có bí mật lớn như vậy, cô không muốn biết sao?”

Dung Ân giật mình hoảng hốt, vội vàng lục tìm lại kí ức, “Bí mật gì?”

Cô bồn chồn đợi câu trả lời, nhưng đầu dây bên kia lại rất lâu không hề có phản ứng, Dung Ân cũng không thể ngủ yên được nữa, cô trở mình, kéo tay Nam Dạ Tước xuống, sau khi ngồi dậy, cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Mấy ngày trước gặp lại Diêm Việt, cô cũng nhận thấy vẻ khác thường ở anh, bí mật liên quan đến anh có thể là gì?

Thay xong quần áo, Dung Ân do dự một hồi, kết quả vẫn quyết định đi đến Cám Dỗ một chuyến.

Rón rén mở cửa, Nam Dạ Tước hôm qua uống không ít rượu, hân không thể dễ dàng thức giấc.

Mở hé cửa vừa đủ lách người ra ngoài, Dung Ân nhanh chóng đi ra ngoài đường cái bắt xe, cô nhìn đồng hồ, đã là mười một rưỡi, có lẽ vẫn còn kịp. Cô để thả tóc, chải về một bên đủ để che khuất một bên má đang bị sưng húp.

Ở cổng Cám Dỗ, rất đông người qua lại, mặc dù hiện nay những tụ điểm vui chơi giải trí mọc lên như nấm, nhưng Cám Dỗ vẫn nhiều năm duy trì vị trí hộp đêm hàng đầu.

Đi vào bên trong, vẫn như trước nay nồng nặc mùi xa xỉ, hoang phí, đối với nơi này, Dung Ân vẫn không kiềm nén được nảy sinh sự bài xích, cô cố gắng lách ra khỏi đám người nhộn nhạo, khi lên đến tầng ba, trước cửa một phòng nọ có bảo vệ đứng bên ngoài.

Người đàn ông ngay khi nhìn thấy cô liền mở cửa, “Mời vào”. Dường như anh ta đã biết trước sẽ có người tới.

Bên trong phòng tối đen như mực, khi Dung Ân bước vào, mơ hồ giống như lần nào đó, tiếng động đầu tiên nghe được là tiếng nước chảy, cửa phòng tắm mở ra, một người đàn ông lặng lẽ đi về phía cô.

“Bí mật của Diêm Việt là gì?”

Người đàn ông lắc lắc mái tóc còn đang ướt, một vài giọt nước bắn trên mặt Dung Ân, cô toàn thân run lên lạnh lẽo.

“Người đã chết không nhắm mắt, nhưng, hân ta nói chính mình là ai thì là người đó sao? Cô dễ bị đánh lừa đến thế?”

Trống ngực Dung Ân trong giây lát tưởng chừng như đang ngừng đập, “Anh có ý gì?”

Trong bóng tối, Dung Ân nhìn không rõ tướng mạo người đàn ông, nhưng anh ta dường như rất dễ dàng nhìn thấu từng biểu cảm nhỏ nhất trên gương mặt cô, người đàn ông bình tĩnh đứng phía sau Dung Ân, đột nhiên khom hạ thắt lưng, ghé sát bên tai cô thì thào, “Cô cũng từng hoài nghi, không phải sao?”

Một câu đã vạch trần sự thật, Dung Ân không thể không thừa nhận, “Tôi không hề, anh ấy là Diêm Việt, tôi chưa từng nghi ngờ điều đó”.

“Tự lừa dối chính mình”, thanh âm người đàn ông rất quen, nói rằng giống như ai cũng không hân, cụ thể là giống với ai, Dung Ân cũng không xác định được rõ ràng, “Khuôn mặt không hề giống, chỉ vì đôi mắt, cô liền cho rằng đó chắc chắn là Diêm Việt?”

Tuy rằng, hồi ức giữa hai người vẫn vẹn nguyên trong tâm trí cô, nhưng sau tiệc đính hôn, Dung Ân trong lòng cũng đã nảy sinh sự nghi ngờ, người đàn ông lùi ra phía sau, sau lưng cô bỗng chốc lạnh toát, người đàn ông này, dường như biết không ít chuyện, “Anh là ai?”

“Chào hỏi cô dường như cũng không quá một lần?” Người đàn ông ve vuốt mái tóc dài của cô, “Nếu đã nảy sinh nghi ngờ, lẽ ra nên tìm chứng cứ mới phải, anh ta vì sao lại trở thành như vậy, cô không muốn biết sao? Không thể nghi ngờ, Diêm Việt trong lòng cô giống như một cái gai, cô có thể nói, có thể dễ dàng đem nó vứt bỏ đi?”

Trực giác của Dung Ân mách bảo, người đàn ông này biết nhiều hơn cô tưởng rất nhiều, “Trước đây cô chỉ biết, Diêm Việt không hề chết”.

“Một năm trước tại bệnh viện Nhân Ái, anh ta đáng lẽ đã không chết”, thanh âm của người đàn ông, tựa hồ mỗi lúc một u ám, “Cô có lẽ không hiểu, cảm giác sống không bằng chết”.

Nửa câu nói sau, dường như chỉ là nhả hơi rất nhẹ, vừa huyền hoặc như có như không, Dung Ân không nghe rõ, “Anh nói gì?”

“Cô đi đi”. Người đàn ông châm một điếu thuốc, căn phòng tối tăm cuối cùng cũng nhen nhóm chút ánh sáng.

Dung Ân sờ soạng tìm đường tiến về phía trước vài bước, “Anh rốt cuộc là ai, trước kia khiến tôi rơi vào bước đường cùng cũng là anh? Anh lừa tôi ký hợp đồng, đơn giản vì muốn tôi ở lại Cám Dỗ? Hơn nữa, anh vì sao lại biết rõ chuyện giữa tôi và Diêm Việt?”

“Ha ha.....” Người đàn ông cười rộ, đặt điếu thuốc sang một bên, “Không hề biết rõ chút nào, cô về đi, cũng không còn sớm nữa”.

Nghe được khẩu khí của anh ta, Dung Ân cũng xem như dù có gắng hỏi cũng sẽ không thu được thêm thông tin gì, hơn nữa cũng đã rạng sáng, nếu như để Nam Dạ Tước phát hiện, chỉ càng mua thêm phiền toái.

Dung Ân đi ra khỏi Cám Dỗ, mục đích người đàn ông gọi cô tới là gì? Thoạt đầu, cô chỉ nghĩ rằng sự khác thường của Diêm Việt chỉ vì mối quan hệ giữa hai người, nhưng hôm nay nghe được lời người đàn ông vừa nói, tâm trí cô lại càng rối loạn.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, bên trong biệt thự vẫn tối đen như mực, Dung Ân thở phào nhẹ nhõm, không dám bật đèn, cô chỉ có thể dò dẫm tìm đường đi vào phòng ngủ.

Vừa nằm xuống giường, người đàn ông trước đó đang ngủ rất say đột nhiên trở mình lại sát cô, một cánh tay ôm chặt chẽ lấy tấm lưng cô, Dung Ân xoay mình kinh hãi, ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn trọng dè dặt, thậm chí thở mạnh cũng không dám.

Nam Dạ Tước đem khuôn mặt chôn trong cổ cô, mãi một hồi lâu sau, hơi thở mang theo vị rượu nặng dần dần như đang đốt cháy da thịt non mềm của cô, “Vừa đi đâu?” Giọng nói anh như đang mê man, nhưng lại mang theo áp lực đè nén chết người.

55. Chương 55: Tự Chuốc Phiền Phức

“Tôi muốn tốt với cô, cô không muốn, là cô thích bị giày vò, phải không?”

Dung Ân toàn thân lạnh buốt, nhưng hơi thở người bên cạnh vẫn bình ổn, vững chãi, không hề giống như đang tức giận, “Tôi, tôi khát nước nên thức dậy uống”.

“Ừ”

Người đàn ông nhẹ giọng trầm ổn. Khuôn ngực trần áp sát lấy tấm lưng Dung Ân khiến cô càng lo lắng vịn vịn vài cái, Nam Dạ Tước tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ, vừa rồi chỉ vì cảm giác bên cạnh trống trải, nên anh vô thức hỏi qua loa.

Một hồi lâu sau không gian lại rơi vào tĩnh lặng tuyệt đối, Dung Ân toàn thân trước đó cứng ngắc như tượng gỗ lúc này cũng đã dần thả lỏng, cô gối đầu ở trước ngực người đàn ông, thân nhiệt ấm áp lan truyền, nhưng cô không sao ngủ được yên giấc.

Cô thao thức đến tận bình minh, người đàn ông phía sau vẫn ngủ rất say, cô rón rén rời khỏi giường, đắp chăn lại cho Nam Dạ Tước.

Nấu một bát cháo chay và luộc một đĩa rau cải bẹ, Dung Ân gọi điện đến bệnh viện, sau khi xác nhận mẹ không có vấn đề gì bất thường cô mới ngồi vào bàn ăn. Cô vừa ăn được vài thìa liền trông thấy Nam Dạ Tước vừa cài khuy áo vừa bước xuống cầu thang.

“Ăn gì vậy?”

“Điểm tâm”.

Người đàn ông bước lại gần bàn ăn, ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, xắn tay áo sơ mi lên vài tấc, “Cho tôi một bát”.

Dung Ân nghe lời anh nói, múc một bát cháo đưa tới trước mặt Nam Dạ Tước, “Anh không đi ăn ngoài sao?”

“Tôi thường xuyên ăn ở nhà”, người đàn ông quét mắt về phía Dung Ân nhận thấy cô không tin, múc một muống cháo đưa vào trong miệng, vừa nuốt xuống, liền chau mày, “Này, đây là cái gì, một chút mùi vị cũng không có”.

“Đây là cháo chay”. Không hề nêm thêm muối hay hương liệu gì, hiển nhiên sẽ nhạt hoẹt.

Nam Dạ Tước đẩy bát cháo sang một bên, dường như rất bài xích loại khẩu vị như vậy, anh cau chặt mày rồi đứng dậy, “Buổi tối chờ tôi về, chúng ta đi ăn ngoài”.

“Bộ dạng tôi lúc này ra ngoài, chẳng khác nào dọa chết người”.

Nam Dạ Tước mặc âu phục may thủ công cao cấp màu đen tuyền, trên ngón tay út là chiếc nhẫn xa xỉ chói mắt đắt tiền, “Vậy dọa chết bọn họ là được, khuôn mặt này ít nhất còn một nửa có thể nhìn được”.

Người đàn ông nói xong, vừa cười sảng khoái vừa bước đi, chính mình đã đánh cô, khi cô ở đây, anh đã sai thư ký đi đến tiệm trang sức, tìm thấy một chiếc dây chuyền rất vừa mắt, hẳn sẽ rất hợp với Dung Ân.

Lời xin lỗi, anh không thể nói, hơn nữa một đám đó là hướng về phía Diêm Việt, anh đã hạ thủ tất sẽ rất mạnh tay, nhưng ngay lúc đó, là Dung Ân lại tự mình ngăn cản.

Ăn xong bữa sáng, Dung Ân dọn dẹp qua loa, sau đó ngồi ở ghế sofa xem tivi, tới tận buổi chiều, vì không chịu đựng được sự buồn chán, cô mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Ngồi trên xe bus rất lâu mới đến được nghĩa trang.

Nơi này, Dung Ân vốn dĩ không biết, ngoài nghĩa trang, còn có một cánh rừng nhỏ, cô khom lưng đi vào, theo lối mòn quen thuộc, đi tới một gốc cây long não.

Dưới tán cây, có một mô đất nhô lên, Dung Ân ngồi xuống, nhỏ cỏ dại xung quanh, ngay khi biết tin Diêm Việt không qua khỏi, cô đã chuẩn bị mộ cho anh ở nơi đây, bên dưới bóng cây xanh mát, an tĩnh.

Ngày hôm nay, phần mộ này đã không còn cần nữa.

Sau khi nhổ sạch cỏ dại xung quang, Dung Ân ngồi xuống đất, trong lòng rõ ràng rất bình tĩnh, sự sợ hãi cũng không hề gợn sóng, nhưng khi cô sờ lên khuôn mặt của chính mình, nước mắt đã tuôn từng dòng theo hai gò má rơi xuống không ngừng.

“Việt, em muốn được nói chuyện cùng anh....”

Bầu trời ngoài vĩa rừng đột nhiên trở nên sáng rực bất thường, những bông tuyết xuyên qua tán cây xanh rì lưa thưa rơi xuống rồi yên vị trên vai cô, sau một hồi lâu, chậm rãi tan biến, đọng lại như những giọt nước không rõ hình thù lấm tấm.

“Tuyết rơi...”

Dung Ân ngẩng đầu, những hạt tuyết, tựa như bông mềm mại nhẹ tênh, khi rơi xuống, nhẹ tựa lông hồng, cô tròn tròn hai mắt khi trông thấy một bóng người ở trên đỉnh đầu.

Cô cả kinh, ngay khi thu hồi động tác, Diêm Việt đã ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

“Ân Ân”, bàn tay to lớn của người đàn ông khóa trụ cổ tay Dung Ân, “Cùng anh ngồi lại đây một lát, được không?”

“Em có việc, em phải về trước”. Nơi này Diêm Việt không thể biết, anh ở đây lúc này chắc chắn là vì đang theo dõi cô.

“Lẽ nào anh không hơn nổi một phần mộ?” Diêm Việt còn sống, cô muốn đoạn tuyệt, để thà rằng quay về đây trò chuyện cùng một phần mộ sơ sài.

Dung Ân nhất thời cảm thấy trống rỗng, anh rõ ràng còn sống, nhưng sự thân thiết rốt cuộc vẫn không thể tìm lại. Cô không buông tay, đem túi xách che đi một nửa khuôn mặt, rốt cuộc vẫn quyết định ngồi lại.

“Em quả nhiên rất xem trọng lời hứa hẹn giữa hai chúng ta”. Diêm Việt nhìn vào khoảng không vô định, chậm rãi nói ra từng chữ.

Dung Ân nhìn theo biểu cảm từ góc cạnh khuôn mặt anh, lời hứa hẹn, chỉ có hai người biết được, “Anh còn nhớ sao?”

“Tất nhiên”, Diêm Việt tay chống sang hai bên mạn sườn, nửa người trên nghiêng về phía sau, ánh mắt thả vào xa xăm, giữa màn tuyết trắng xóa, đôi mắt anh lại càng rực rỡ sáng lạn, “Hai người chúng ta, bất luận ai là người đi trước, người còn lại sẽ chôn cất vợ hay chồng mình ở một nơi thanh tịnh nhất, nơi đó có hương thơm mát của cây long nhãn xanh rì bảo hộ...”

Dung Ân vội vàng quay mặt về hướng khác, nước mắt trực trào khóe mi, vợ chồng, cách xưng hô đông đây biết bao sự thân mật, nổi nghi ngờ trước đó, một lần nữa lại bị dao động, nếu như anh không phải Diêm Việt, thì tại sao ngay cả những lời thề non hẹn biển của hai người cũng nắm rõ từng câu từng chữ tới như vậy?

Trên tầng cao nhất của Nghiêm Tước, Nam Dạ Tước đã gọi điện vài ba lần cho Dung Ân, nhưng điện thoại cô để chế độ rung và được đặt trong túi xách, nên cô không hề biết, gọi điện về nhà, chỉ có tiếng trả lời điện thoại máy móc vang lên, cũng không nghe được giọng nói ôn nhu của cô.

Vứt điện thoại lên bàn làm việc, tâm tình trở nên bức bối, người đàn ông cau chặt mi tâm, tựa người vào phía sau.

“Mẹ em, đã đỡ hơn chưa?”

Dung Ân khẽ thở dài, khóe miệng chua xót, hơi thở trượt dài mệt mỏi, “Việt, là em có lỗi với anh trước, dù phải chịu sự trừng phạt cỡ nào em cũng cam tâm, nhưng thật không ngờ, anh lại chuốc hết sự thù hận lên mẹ em”.

Kết quả như vậy, quả thật vượt quá dự liệu của Diêm Việt, Dung Ân đứng dậy, phải đi cỏ bụi bám trên người, “Sự tình đã như vậy, những kỉ niệm trước đây, chúng ta hãy chôn chặt tận sâu thẳm trái tim, mỗi khi nghĩ lại đều vẫn tốt đẹp vẹn nguyên, bất kể cuộc sống có nhiều trắc trở va vấp, hãy cứ hi vọng đối phương đang sống rất tốt, nếu đã không thể quay lại, hãy thích ứng với guồng quay cuộc sống của chính mình”.

Giọng điệu người con gái lãnh đạm, Diêm Việt nghe xong, trong lòng chợt nảy sinh sự phiền muộn, Dung Ân cầm lấy túi xách đi ra khỏi rừng, anh cũng không nói gì thêm, có một số chuyện, lúc này, cầu khẩn cũng không được, gấp rút cũng không xong.

Ngoài trời, tuyết rơi dày đặc, trên mặt đất đã chất thành một tầng, Diêm Việt cảm áo mình khoác lên vai Dung Ân, “Để anh đưa em về”.

“Không cần” Cô đem áo khoác trả lại cho Diêm Việt, “Em tự mình bắt xe về được”.

Một chút lòng tốt của anh, cô cũng không muốn nhận.

Người đàn ông nhất quyết đem áo, khoác lại lên vai cô, “Anh giúp em bắt xe, em đứng lại đây được rồi”. Nói xong liền hướng ra ngoài đường cái, nơi này cách xa trung tâm thành phố nên rất khó gọi xe, Dung Ân nhìn Diêm Việt đứng trên giao lộ, những bông tuyết trên vai anh ngày một chồng chất, thậm chí cả trên mái tóc anh. Cô chỉ đứng yên lặng tại chỗ, nửa chữ cũng không nói muốn cùng anh đi xe về.

Sự kiên trì của cô, dường như luôn luôn rất khắc nghiệt, tự chính mình làm khổ chính mình.

Rất lâu sau mới bắt được xe, khi Dung Ân ngồi vào trong xe, Diêm Việt cũng không hề đóng cửa, “Ân Ân, mặt em bị thương như vậy đã đi khám chưa?”

Cô vô thức lấy tóc dài che khuất khuôn mặt, “Đi khám rồi, em không sao”.

Hai người không nói gì thêm, cứ như vậy trầm lặng, người tài xế ngồi phía trước một hồi lâu không còn kiên nhẫn được cất giọng thúc giục, “Đi được chưa? Tôi không có nhiều thời gian”.

Diêm Việt lúc này mới đóng cửa xe, “Hai người đi trước, tôi theo sau”.

Dọc đường đi, xe của anh đi theo sau giữ khoảng cách không quá gần cũng không quá xa, Dung Ân tựa đầu trên cửa sổ xe, ngắm nhìn cự li của hai chiếc xe, cứ như vậy, giống như giữa cô và Diêm Việt có quan hệ bất chính?

Hệ thống sưởi ấm trong xe khiến cô cảm thấy ngọt ngào, Dung Ân ấn nút mở cửa kính, gió lạnh thốc vào, tấp lên mặt cô, tựa như một lưỡi dao sắc bén, từng nhát một nhát một cửa vào da thịt cô, những hạt tuyết cũng thừa dịp bám vào những sợi tóc đen óng, Dung Ân không nhịn được nhắm nghiền mắt hưởng thụ, hít thở giữa màn tuyết dày đặc, luôn luôn khiến cô tỉnh táo.

Xe đi đến Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân cất tiếng nói dừng xe, cô không muốn Diêm Việt theo vào.

Xuống xe, quả nhiên trông thấy cách đó không xa, Diêm Việt hạ cửa kính xe, ánh mắt hai người đột nhiên giao nhau giữa khoảng không mật mù, Dung Ân chậm chạp di chuyển tầm mắt né tránh, hai người đều không hề chú ý, một màn này, đã sớm thu toàn bộ vào trong mắt người đàn ông đứng trên tầng hai, anh nghiêng người, lấy tay kéo rèm cửa sổ.

Sự xung đột gay gắt đỉnh điểm khiến người khác không tránh khỏi rùng mình ghê sợ!

Dung Ân lấy chìa khóa mở cửa, trong phòng vẫn tối đen như mực, xem ra Nam Dạ Tước vẫn chưa về. Cô khom lưng cúi giày, khứu giác nhạy bén ngửi được mùi thuốc lá, đi vào trong phòng khách, trên ghế sofa có một đóm lửa nhỏ ẩn hiện, cô mở đèn, quả nhiên liền trông thấy Nam Dạ Tước hai tay mở rộng thoải mái, ngênh ngàng ngồi đối diện cô.

Người đàn ông ngồi bất chéo chân, chân trái đung đưa khe khẽ, “Vừa đi đâu?”

Dung Ân giả bộ thản nhiên đi tới, “Đi dạo một chút”.

“Thật không?” Nam Dạ Tước khoe miệng cong lên, biểu cảm nhìn không ra sự khác thường, anh nghiêng nửa người, đem một chén nước nóng đưa đến trước mặt cô, “Bên ngoài tuyết rơi, uống chút nước nóng”.

Bàn tay Dung Ân vốn dĩ đang buốt lạnh đông cứng, cầm lấy cốc nước, ngửa mặt uống vài ngụm, Nam Dạ Tước nghiêng người nhìn, theo yết hầu Dung Ân đang phập phồng nuốt xuống, nụ cười trên khoe miệng người đàn ông cũng ngày một quỷ dị, không còn vẻ ôn hòa, sâu thẳm trong đôi mắt đã bắt đầu dậy sóng, mang theo sự nguy hiểm rợn ngợp, mỗi lúc một biểu hiện rõ ràng, anh khoác tay lên bả vai Dung Ân, cố gắng siết chặt, “Cũng không đem trả hấn ta áo khoác, Ân Ân, cô càng ngày càng không xem tôi ra gì rồi”.

Một ngụm nước của Dung Ân ngưng đọng ở cổ họng, lúc này cô mới ý thức được, cô chưa đem trả lại áo cho Diêm Việt.

Vội vã ngăn đầu, đã trông thấy Nam Dạ Tước đứng dậy, ngón tay ung dung cời cà vạt, cời khuy áo sơ mi, sau khi cởi áo xong xuôi ném xuống sàn nhà, ngón tay di chuyển xuống thắt lưng, Dung Ân khuôn mặt bắt đầu nóng bừng, hô hấp gấp gáp, “Anh....định làm gì?”

Nam Dạ Tước khom hạ thắt lưng, mạnh mẽ tóm lấy một cánh tay cô, “Phản ứng của cô bao giờ cũng gương gao, Ân Ân, đêm nay, tôi sẽ dạy dỗ cô, như thế nào mới là nhiệt tình”.

“Anh....” Dung Ân lập tức đứng dậy, đẩy mạnh Nam Dạ Tước, “Anh đã cho tôi uống cái gì?”

Toàn thân trở nên vô lực, động tác vừa rồi với Nam Dạ Tước chẳng hề hấn gì, Nam Dạ Tước cười cợt nhả, nhưng trong đôi mắt, lại chất chứa tà ý sâu xa, “Tôi muốn tốt với cô, cô không muốn, là cô thích bị giày vò, phải không?”

56. Chương 56: Cường Ép

“Cô là phụ nữ sao?”

Hai chân Dung Ân không ngừng run rẩy, tuyết rơi hầy còn đọng lại trên người, đã tan chảy hết nhờ hệ thống sưởi ấm trong phòng, nhưng rốt cuộc cái băng lạnh của tiết trời lại khiến cô khoan khoái một cách khác thường hơn.

Nam Dạ Tước bước chân trên thảm trải phòng mềm mại đi về phía Dung Ân, trên tay cầm theo một hộp trang sức để trên bàn trà, kẹp giữa hai ngón tay rồi đi đến trước mặt cô giơ lên, “Vốn dĩ là quà mua tặng cô”. Người đàn ông vung tay, ném hộp trang sức lên người Dung Ân, chiếc trâm cài đặt trong hộp rớt ra ngoài rồi rơi xuống đất gãy thành hai nửa. (Lần trc’ mình luận nhầm là “dây chuyền”...hí hí...sửa lại Chap 55 nhé các b :”>).

Vancleek Angles là thương hiệu trang sức đá quý xa xỉ nổi tiếng, người có tiền cũng khó có thể mua nổi, Dung Ân lúc này không hề có tâm trạng thưởng thức, nhận thấy Nam Dạ Tước ngày một tiến lại gần hơn, cô hoảng sợ tìm đường trốn tránh.

Lòng bàn chân, đột nhiên cảm giác như đang giẫm lên vật gì đó, âm thanh răng rắc phát ra.

Chín mười chín viên kim cương tinh xảo được gắn tỉ mỉ vào chiếc trâm cài đang rơi vung vãi trên sàn nhà, tấm thảm màu đen tuyền, trải đầy kim cương đắt tiền.

Anh cho cô thứ gì, cô đều không quan tâm, thậm chí còn tùy tiện giẫm đạp, khiến anh hao tổn tâm sức chuẩn bị.

“Nam Dạ Tước, anh là đồ đê tiện, bỉ ổi!”. Giọng nói chửi mắng, đã truyền đến tai anh.

Người đàn ông nhận thấy cô đang tìm đường trốn chạy, nhưng rốt cuộc cũng chỉ loanh quanh trong tầm mắt của anh, anh một tay rút thắt lưng, chậm rãi tiến đến, “Tôi vốn dĩ không phải người tốt, đê tiện cũng được, bỉ ổi cũng không sao, cô thoát cũng không nổi”.

Dung Ân kiên trì lùi về phía sau, quả nhiên lần được đến tay vịn, cô vội vã đi lên cầu thang, Nam Dạ Tước trái lại không hề khẩn trương, bước đi chậm rãi theo sau cô.

Toàn thân vô lực rã rời, ngay cả bước đi cũng không có sức, Dung Ân hai tay vịn trên tay vịn, cơ hồ như đang bò lên tầng hai, quay đầu nhìn lại, Nam Dạ Tước vẫn đang chậm rãi đi đến, Dung Ân cắn răng, sau khi mở cửa phòng ngủ, vội vã dồn toàn bộ sức bình sinh khóa trái.

Thật không may, người đàn ông đã nhanh hơn một bước, đá văng cửa phòng ngủ khiến Dung Ân ngã phịch xuống sàn nhà.

Cô nằm thụp không động đậy trên mặt đất, mái tóc dài che khuất toàn bộ biểu cảm trên gương mặt, chỉ trông thấy hai vai đang không ngừng run rẩy.

Nam Dạ Tước tiến đến chỗ Dung Ân, ngồi xổm xuống, một tay vén tóc cô sang hai bên.

Lọt vào trong mắt là khuôn mặt ửng hồng mà rục rờ, đôi mắt mê ly cuốn hút, chắc chắn thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Hơi lạnh từ bàn tay truyền đến nửa bên khuôn mặt đang sưng phù, Dung Ân nằm trên sàn nhà, hai mắt nhìn về phía Nam Dạ Tước, tuy rằng đang chịu sự khống chế, nhưng lý trí vẫn còn tồn tại mong manh, “Vì sao làm vậy?”

“Tôi hành động chưa từng có lý do”, Nam Dạ Tước vòng tay qua thắt lưng cô, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, rồi đặt cô trên giường lớn màu đen, “Như vậy tôi mới có thể thỏa mãn”.

Chỉ vì sự thỏa mãn của anh mà tùy tiện xem cô như đồ đặc rồi chơi đùa thỏa thích, Dung Ân tay phải nắm lấy cổ tay Nam Dạ Tước, hô hấp đã bắt đầu trở nên gấp gáp, “Anh khỏi cần như vậy, tôi không thể phản ứng....”

Người đàn ông buông hạ thân thể, khuôn ngực kề sát cô, “Nhưng, uống thứ đó, thân thể cô mới ngoan ngoan nghe lời, có như vậy mới chân thật”.

Dung Ân há miệng, định cắn anh, nhưng vừa chạm được đến cổ, toàn thân đã mềm nhũn rồi, trong cơ thể sôi trào từng cơn nóng hổi, cảm giác xa lạ này khiến cô bắt đầu lo sợ, e rằng, cô sẽ thật sự biến thành một người khác, làm trái lại với trái tim, ngay cả thân thể của chính mình cũng thể không chế được.

Không gian bên trong đã bắt đầu lan tràn sự ám muội.

Nam Dạ Tước bắt đầu không kiểm soát được hơi thở đang ngày một khẩn trương và gấp gáp.

Dung Ân mặc một chiếc áo len màu tím nhạt, vạt áo trước, là một hàng khuy cỡ nhỏ. Tay người đàn ông lúc này, đang vô cùng “kiên nhẫn”, khuôn mặt biểu cảm gắng gượng.

Kiên trì không được bao lâu, rốt cuộc từ bỏ, hai tay lần tới chỗ cúc áo đã được cởi ra.

Nam Dạ Tước kéo cô lại gần, cởi nốt những khuy áo còn sót lại, rồi nhẹ nhàng cởi áo, theo động tác, trên người cô chỉ còn lại đồ lót.

Một tay xoa xoa bụng dưới của cô, Dung Ân theo lực từ tay anh ngã về phía sau, ngồi trong lòng người đàn ông.

Tấm lưng trần trụi áp sát tấm thân trần trụi của người đàn ông, sự va chạm da thịt khiến lực trên tay anh càng thêm mạnh mẽ, thân thể hai người ngày một quyện hòa.

Áo lót lúc này là vật duy nhất cản trở, Nam Dạ Tước cúi đầu, Dung Ân chỉ cảm thấy lồng ngực căng thẳng, sau một hồi, toàn thân buông lỏng hoàn toàn. Người đàn ông dùng răng cắn lên ngực của cô. Một tay thả áo lót xuống đất, một tay kia, thuần thục nắn bóp khuôn ngực đầy đặn.

Dung Ân cắn chặt môi dưới, đôi môi nóng bỏng của người đàn ông lại di chuyển chậm chạp trên tấm lưng trơn nhẵn của cô, lúc thì liếm láp, lúc thì cắn nhẹ, theo sống lưng, di chuyển dần lên trên. Đầu lưỡi chạm đến cổ cô, để lại trên cơ thể cô một dấu hôn đỏ ửng, một tay, lần xuống bụng cô rồi di chuyển xuống dưới, chạm đến vùng nhạy cảm nhất.

“Thật sự chịu được”, thanh âm Nam Dạ Tước mang theo sự khiêu khích, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm trên cổ cô, dùng miệng ngậm lấy vành tai cô, mút vào hết sức mê hoặc.

“Ừm....” Một tiếng rên khẽ, tựa như tiếng mèo con, bật ra từ miệng Dung Ân.

Nam Dạ Tước thu hồi thân thể, cười ra tiếng. Một tay sờ đến bên hông cô, hai tay dùng sức, Dung Ân liền chuyển tư thế thành đối diện anh.

Dưới thân người đàn ông, ham muốn cháy bỏng đã không còn kiềm nén được, chỉ trực chờ muốn phá ra.

Vì ngồi ở mép giường, Dung Ân buộc lòng phải ôm lấy cổ người đàn ông, trên trán mồ hôi theo xương quai xanh chảy xuống, nếu như bên trong phòng lúc này có ánh sáng, hẳn hình ảnh cô lúc này sẽ đẹp đến mê mẩn.

Lửa dục vọng đang trực chờ bùng tỏa một lần nữa được châm ngòi, ngày một mãnh liệt cuộn cuộn khi sự va chạm mỗi lúc gần gũi hơn.

“Đừng...”, chịu không nổi khi bị dục vọng giày vò chi phối, Dung Ân rên lên thành tiếng, tay quẩn lấy cổ người đàn ông, không tự chủ mỗi lúc một chặt chẽ hơn, thân thể căng cứng, khẩn trương.

“Nhanh như vậy không chịu được?” Nam Dạ Tước vẫn tiếp tục khiêu khích thân thể cô, mang theo sự mãnh liệt, nhưng không hề nóng vội.

Một tay xoa nhẹ mắt cá chân của cô, từ trên làn da trắng ngần mềm mại của cô không ngừng câu dẫn trên trọc, quả nhiên không thể phủ nhận, anh là một cao thủ ve vãn.

Dung Ân khuôn mặt đã nóng bừng đỏ ửng, mái tóc dài buông xõa mê hoặc.

Nam Dạ Tước nới rộng quần lót của cô, một tiếng than nhẹ trầm trầm mà dục tình gợi cảm vang lên, Dung Ân rối loạn rên lên một tiếng, thân thể ở nơi sâu thẳm nhất ngày một ham muốn, đầu óc cũng bắt đầu mờ lung, lý trí cũng lạc đường mờ nhạt.

Dung Ân dưới thân người đàn ông mỗi lúc một ma mị, hai tay bắt giắc buông lỏng, đầu óc mỗi lúc một trống rỗng mờ mịt, giữa lúc đang rối loạn mơ màng, cảm giác được một bàn tay lạnh lẽo đang cởi ra quần lót của chính mình.

Thân thể đã bán đứng chính cô, từng bước một cuốn theo dục vọng, Dung Ân cảm giác chính mình đang lâng lâng như nằm trên mây, phía sau lưng là chăn mềm mại, một chốc đã không còn, sô pha, sàn nhà, trên tường, thậm chí ngay cả ban công, khắp nơi đều là dấu tích, rõ ràng cơ thể vốn yếu ớt, nhưng lại khấn khoản sự thỏa mãn, rất lâu sau, chính mình cũng không rõ đã bất tỉnh trong hoan lạc và trống rỗng hư không như thế nào.

“Kết quả cho thấy cậu đã cho cô ấy uống thứ thuốc chết tiệt gì vậy...”

Giữa lúc mơ màng, nghe được câu nói vang lên.

“Cậu còn nói, thuốc này ai nấy đều có thể dùng? Túc tắc không bằng tôi xem cậu, cả thể lực và tinh thần tốt như vậy, nên cho uống liền mười viên cũng không thành vấn đề?”

“Ít nói nhảm đi, cô ấy sao còn chưa tỉnh?”

“Tỉnh được mới là lạ, giày vò người ta thành ra như vậy...” Từ Khiêm ánh mắt xẹt qua cánh tay của Dung Ân lộ ra từ trên giường, những vết thâm tím còn chưa kịp tán đi, tất cả đều là dấu tích mà Nam Dạ Tước để lại trong cơn hoan lạc. Những nơi không nhìn thấy, ắt hẳn lại càng nhiều vết thương.

“Không đưa cô ấy vào viện sao?”. Nam Dạ Tước ngữ điệu lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Như vậy đưa vào bệnh viện, cậu muốn cho tất cả mọi người trên thiên hạ đều biết cậu chơi đùa phụ nữ thành ra như vậy?” Từ Khiêm lấy từ trong hộp thuốc kim tiêm, tiêm một mũi cho Dung Ân, “Kiên nhẫn đợi đi, cô ấy sẽ tỉnh lại, thuốc này chính cậu xử lý, người khác còn không chịu nổi huống chi là cô ấy...”

“Cậu làm sao biết cô ấy không chịu được?” Nam Dạ Tước lướt qua chỗ Từ Khiêm, đi đến giường ngủ ngồi xuống, “Cô ấy và tôi hoàn toàn tương hợp nhau”.

Từ Khiêm thu dọn dụng cụ, “Đừng nên đi quá giới hạn, cẩn thận một ngày chính mình sẽ hối hận”.

Nam Dạ Tước trước nay thay phụ nữ như thay quần áo, anh không đồng tình, đặt tay lên giường để Dung Ân gối đầu lên, “Tôi hành động chưa bao giờ biết hối hận”. Anh buông hạ mi mắt, ngắm nhìn Dung Ân vẫn như đang ngủ say, nếu như không phải cô chọc giận anh, anh cũng không đối xử thô bạo như vậy.

Sau khi tiêm một liều thuốc, Dung Ân ngủ ngày một sâu hơn.

Cô đã có một giấc mơ dài, ở đó, có Diêm Việt của một năm về trước, trên gương mặt là sáng ngời vẻ tư chất cùng sức sống của tuổi trẻ, anh công cô trên lưng, đi qua những con đường thân thuộc xa tắp, đã từng, là những nỗi nhớ đến khắc cốt ghi tâm. Trong giấc mơ, mẹ cô không hề bị bệnh, hình ảnh bà hiền hậu, qua lại hết phòng bếp lại phòng khách, nghe tiếng thái đồ ăn cùng thường thức mùi vị lan tỏa, cứ như vậy mới là niềm hạnh phúc ấm áp thật sự...Khi Dung Ân tỉnh giấc, khuôn mặt cô lạnh ngắt, cô biết chính mình đã khóc.

Ánh mắt quét một vòng quanh phòng, hơi thở độc tài vẫn còn lưu lại, loại khí lực này đâu chỉ lưu lại ở căn phòng bốn mươi mét vuông. Dung Ân trở mình, cảm giác toàn thân khó chịu, ngoài trời tuyết đang rơi rất nặng hạt, trên ban công, Nam Dạ Tước ngồi tựa trên ghế sô pha, trong tay là một liều thuốc đang cháy.

Anh ta không hề hút một hơi nào, chỉ để thuốc cứ như vậy tàn đi rồi rơi xuống mặt đất.

Máu tóc màu đỏ rượu lộn xộn để lộ vẻ phong trần quyến rũ, người đàn ông vút liều thuốc trong tay, nghiêng mặt, đôi đồng tử đen láy sáng ngời vừa lúc đối diện Dung Ân, “Tỉnh rồi?”

Cô vốn định né tránh, giả vờ ngủ cũng không được nữa, nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Mái tóc đen dài của cô vì trở mình mà buông xuống cạnh giường, Dung Ân ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, “Trời còn chưa sáng sao?”

“Ngủ mơ sao, đã một ngày một đêm trôi qua”, Nam Dạ Tước đi đến nằm xuống bên cạnh Dung Ân, một tay đặt lên thắt lưng cô, kéo cô vào trong lồng ngực mình, “Quả thật nhiệt tình như lửa, lửa còn cháy rất mãnh liệt”.

“Vì anh tức giận?” Dung Ân không nhúc nhích chỉ nằm yên, bên

57. Chương 57: Muộn Màng

“Đã quá muộn rồi, tất cả đã không còn kịp nữa”

Cầm lọ thuốc trao lại vị trí cũ, Hạ Phi Vũ rời khỏi phòng ngủ, cũng đóng cửa lại cẩn thận như nguyên trạng.

Trở về công ty, cuộc họp chỉ vừa mới bắt đầu, cô đem văn kiện cùng chìa khóa giao lại cho Nam Dạ Tước, biểu cảm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên ngồi vào ghế ngồi đã sắp xếp.

Vẫn theo những thủ tục máy móc, trước tiên, Nam Dạ Tước chủ trì cuộc họp giải quyết các vấn đề trọng điểm của công ty, sau đó là trưởng các bộ phận phòng ban báo cáo tình hình vận hành và hoạt động.

Bên trong phòng họp rộng lớn, ánh mặt trời sáng rực xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh trong suốt thâm nhập từ trên đỉnh tòa nhà, Hạ Phi Vũ đang bày tỏ quan điểm và đối sách, ngôn từ đúng chừng đúng mực mà thấu đáo, mỗi lời nói ra đều gãy gọn, xúc tích, sắc mặt điềm tĩnh, lãnh đạm, nhưng không quá phôi ra vẻ lạnh lùng xa cách. Từ trong đôi đồng tử sáng ngời khí chất là sự tự tin tràn đầy, sau khi kết thúc bài phát biểu, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên giòn giã.

Hạ Phi Vũ mỉm cười khiêm tốn.

Buổi họp kết thúc, các nhân viên cấp cao lần lượt rời khỏi phòng, Nam Dạ Tước toan rời đi, bắt gặp Hạ Phi Vũ đang thu xếp tài liệu, chuẩn bị rời đi.

“Phi Vũ...” Từ trên con người anh luôn mang theo một khí chất thu hút khác thường, khiến người đối diện không khỏi bị hấp dẫn.

“Tổng giám đốc còn việc gì cần ạ?” Đôi mắt cười long lanh rạng ngời, Hạ Phi Vũ có đủ tự tin, lại càng đủ thu hút.

“Sau khi tan ca chờ tôi”.

“Xin lỗi”, người phụ nữ cau chặt mi tâm, “Sau giờ làm tôi muốn về nhà”.

“Sau khi ăn cơm, tôi đưa cô về”.

“Nhưng...”, Hạ Phi Vũ nắm chặt tài liệu cầm trong tay, cô ngẩng đầu, ngữ điệu kìm nén, “Hôm nay là ngày lễ tình nhân, tổng giám đốc, chúng ta cùng ăn hôm khác không được sao?”

Nam Dạ Tước chần chờ, đôi mắt hẹp dài nheo lại, “Cô đã có bạn trai?”

Hạ Phi Vũ cười tự giễu, sự cô đơn trong mắt được thu hồi trọn vẹn vào mắt Nam Dạ Tước, “Không phải, tôi chỉ thật không ngờ, có ngày tổng giám đốc lại ngỏ lời mời tôi”.

Hai tay người đàn ông chống trên bàn làm việc, anh ta bước đi thông thả đến chỗ người phụ nữ, một lực mạnh đè lên đôi vai cô, một lần nữa nhấn mạnh lại lời đề nghị vừa rồi, “Sau khi tan làm chờ tôi”.

Nói xong, ngay lập tức đi ra khỏi phòng họp. Hạ Phi Vũ ánh mắt sáng ngời rạng rỡ, khóe môi không nhịn được cong lên.

Nhà họ Diêm.

Bên trong biệt thự xa hoa, bầu trời đột nhiên trở nên u ám, giống như sân khấu đã hạ màn, không gian rơi vào tối tăm, mù mịt. Ở hoa viên, Diêm Việt ngồi trên xích đu, trên người anh vận một bộ quần áo màu trắng, màu đơn sắc đơn điệu, vô hình khiến người ngoài nhìn vào không tránh khỏi cảm giác bất rứt từng hồi, Diêm Việt hai mắt nhắm nghiền, dù cho có thanh âm của người bên cạnh truyền đến, cũng như vậy không mở mắt.

“Thiếu gia”, vú Lưu gọi anh, người đàn ông động mí mắt, “Con nên ăn chút gì đó thì hơn”.

“Vú Lưu”, Diêm Việt mở mắt, đôi mắt màu nâu lại càng tỏ đậm vẻ buồn bã, “Một số việc, là con đã làm sai phải không?”

Lần đầu tiên bắt gặp vẻ trầm ổn của anh, vú Lưu đối với anh trước nay vẫn luôn ân hận vì chưa để tâm đến anh nhiều hơn, “Ngay khi cầm tay Dung Ân, ta đã biết đó là một đứa trẻ tốt bụng, khi Dung Ân qua thăm nhà, thật sự ta đã rất vui, lão gia ngoài miệng nói là như vậy, nhưng trong lòng ắt hẳn cũng đã thừa nhận”.

“Thật không ạ?” Diêm Việt không nhận được hỏi lại.

“Ta nghĩ, con bé không làm sai gì cả, thiếu gia, con cũng nên điều tra kĩ lưỡng lại xem sao, khi Diêm gia gặp sự cố, Ân Ân cũng đã thống khổ biết bao nhiêu, tất cả ta đều đã chứng kiến...”, Diêm Việt nhất thời cảm thấy hít thở khó khăn, cảm giác đau nhức từ trán truyền đến khắp khuôn mặt đã qua phẫu thuật, anh đau đớn đứng dậy, ngay lập tức khom lưng, ôm mặt, “A...”.

“Thiếu gia!” Vú Lưu vội vã ngồi xổm xuống, hai tay đỡ lấy hai cánh tay anh, “A, mặt của con...”

Cả ngày hôm nay, Dung Ân tâm tình không ngừng bất ổn, văn kiện xử lý sắp xếp cũng lộn xộn, may sao hôm nay tâm trạng Hạ Phi Vũ đột nhiên dễ dãi lại thường, cũng không khiến trách hay nhắc nhở. Mí mắt cô không ngừng giật giật, cũng không biết có phải điềm gở hay không.

“Ân Ân, hết giờ làm việc rồi”, Lý Hủy mỗi ngày đều giọng điệu vui vẻ như vậy nhắc nhở cô giờ tan ca, nhận thấy nhân viên trong phòng cũng đã về gần như hết, Lý Hủy lúc này mới lại gần Dung Ân, “Lễ tình nhân mà cậu không định làm gì sao?”

Cô thu xếp văn kiện, đường phố hôm nay tấp nập một cách lạ thường, thi thoảng lại bắt gặp những nam thanh niên cầm trên tay bó hoa hồng đỏ tươi đang kiên nhẫn chờ đợi người yêu, ngày lễ tình nhân, có lẽ là một ngày ngào ngạt hương hoa khắp phố phường.

Tiếc thay, cô không hề có lấy một người yêu thật sự.

Dung Ân tựa đầu vào cửa kính trong suốt, chớp mắt lim dim, thả tâm tưởng vào suy nghĩ mông lung, cô và Nam Dạ Tước, cô, là tình nhân của anh ta? Hay chẳng, cũng chỉ là một giao dịch trao đổi thể xác.

“Ân Ân, cậu sao vậy?”, Lý Hủy nhận thấy sắc mặt cô không tốt, liền lo lắng hỏi thăm, tưởng rằng cô nghĩ đến chuyện của Diêm Việt, “Như vậy đi, mình mời cậu ăn cơm tối, hai người chúng ta cùng đi”.

“Thiếu Lai, hôm nay không đi cùng cậu sao?”

“Ôi trời, mình là người cô đơn cùng khổ mà....”, Lý Hủy vừa nói, một bên lôi kéo Dung Ân ra khỏi văn phòng, hai người vai sánh vai đi về phía thang máy.

Vừa bước vào trong, Hạ Phi Vũ cũng đi ra khỏi phòng, trên tay cầm điện thoại nói chuyện với ai đó, bước vào thang máy, “Vâng, tổng giám đốc, tôi đang xuống...Vâng, chúng ta gặp nhau ở cổng”.

Thang máy dừng lại ở tầng trệt, người phụ nữ khuôn mặt trang điểm tinh tế nền nã, cửa thang máy mở ra, cô ta ngông ngênh nhìn Dung Ân, rồi cao ngạo bước đi.

Lý Hủy thức thời không nói câu nào, tin tức ngoài lề về Nam Dạ Tước, toàn bộ Nghiêm Tước ai nấy cũng đều thông suốt, cô chỉ kéo tay Dung Ân, cũng không hề nhắc đến.

“Chúng ta đi thôi”, Đối với bạn thân của cô, Dung Ân không muốn phụ lòng.

Đi ra khỏi Nghiêm Tước, vừa vặn trông thấy Hạ Phi Vũ bước lên xe Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân không hề có phản ứng, Lý Hủy bên cạnh nhận không được, “Làm sao có thể như vậy, Ân Ân, cậu sau này nên cẩn thận với quản lý Hạ, hơn nữa, với tổng giám đốc...Cậu ngàn vạn lần không được động lòng”.

Sự lo lắng của Lý Hủy, Dung Ân không thể không đồng tình, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày một lòng cùng Nam Dạ Tước, giữa hai người chưa từng có xúc cảm, làm sao có thể nói đến chuyện nảy sinh tình yêu?

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Dung Ân vừa nhìn màn hình phát sáng, lồng ngực chợt cảm thấy hoảng sợ.

Số điện thoại này, sau hơn một năm dài dang dở, đột nhiên lại liên lạc với cô?

“Ân Ân, tại sao còn không nhận máy? Điện thoại của ai vậy?”

Ngón tay nhấn phím nhận cuộc gọi do dự hồi lâu, sau cùng, vẫn quyết định ấn xuống, “A lô”.

“Ân Ân...”

Dung Ân thiếu chút nữa đã không kìm nén được lệ đang hoen tràn khóe mi, cô cố dè nén cảm giác chua xót, giả bộ thoải mái, “Vú Lưu”.

“Ân Ân, cháu hãy mau qua Diêm gia một chuyến, Diêm Việt dường như không khỏe, cậu ấy không chịu gặp bác sĩ, lão gia lại không có ở đây, ta không biết phải làm sao...”, Vú Lưu vội vã nói vòng quanh, cũng không biết trông cậy vào ai.

“Vú Lưu, bác bình tĩnh, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì ạ?”

“Ân Ân, cháu mau qua đây, ta đã dìu thiếu gia lên lầu, nhưng tình hình cậu ấy như vậy làm sao có thể không đi gặp bác sĩ...”

Dung Ân trong lòng như vừa chịu đả kích, nặng trĩu như đeo chì, Diêm Việt, rốt cuộc cô vẫn không thể dễ dàng buông tay anh như chính miệng mình vẫn nói, “Vâng, bác đừng lo lắng quá, cháu sẽ lập tức qua nhà bây giờ”.

Cúp điện thoại, Lý Hủy nhận thấy sắc mặt Dung Ân tái nhợt, “Ân Ân, xảy ra chuyện gì?”, “Hủy, mình có việc phải đi ngay, hôm khác chúng mình cùng đi ăn”.

“Ừ, cậu mau đi đi”.

Dung Ân gọi xe đi đến nhà họ Diêm, vừa xuống xe, đã trông thấy vú Lưu đứng chờ ở cổng.

“Ân Ân...”

Vú Lưu trông thấy cô, đôi bàn tay gân guốc đã nhăn nheo vì mưa gió cầm lấy tay cô, “Thiếu gia hình như lại phát bệnh”.

Dung Ân theo bà đi vào trong, cô cất giọng an ủi, “Vú Lưu, bác đừng quá lo lắng, để cháu đi xem anh ấy”.

Cửa phòng Diêm Việt đóng kín, vú Lưu mở cửa, bà cũng không đi vào mà chỉ đứng ở cửa, bên trong phòng ngủ, rèm cửa che kín mít, ở trên giường hiện lên thân ảnh đang nằm co quắp của một người đàn ông, dường như anh đang rất kiểm chế sự đau đớn cùng cực chỉ trực chờ nổ tung. Dung Ân đi đến đầu giường, bật sáng đèn.

“Ai cho bật đèn!” Người đàn ông hung hăng hất tung chăn, gào thét, không tưởng rằng đó là Dung Ân, bốn mắt giao nhau, đối diện ánh mắt ngập tràn ngạc nhiên cùng sự sợ hãi của cô, Diêm Việt vội vã quay lưng nằm xuống, “Em tới đây làm gì?”

“Mặt anh bị sao vậy?” Dung Ân cúi lưng, một tay nhẹ nhàng đặt lên vai Diêm Việt, “Đã thành ra như vậy, sao anh không chịu đến bệnh viện?”

Diêm Việt xoay người, cúi người ngồi ở mép giường.

Dung Ân đứng trước mặt anh, bàn tay buông thõng do dự hồi lâu mới vươn lên, bàn tay hướng đến trán đang rạn ra của Diêm Việt, vừa muốn nhìn kỹ anh, đã bị bàn tay anh bao trọn, ngăn chặn động tác của cô, “Không nên nhìn”.

Bộ dạng anh như vậy, chắc chắn sẽ khiến cô sợ hãi.

Dung Ân thu tay về, nhưng vẫn kiên quyết muốn biết tình trạng của anh, cô tiến lại gần anh hơn, ánh sáng hắt xuống từ trên đỉnh đầu chiếu rọi khuôn mặt của Diêm Việt.

Từng chút một, khuôn mặt của anh mỗi lúc tỏ tường hơn, biểu cảm khí thế từ khuôn mặt, ngày hôm nay đã bị bao phủ những vết gân guốc cộc cằn, từng chi tiết biểu hiện mỗi lúc một rõ ràng, nước da màu đồng khỏe mạnh, lúc này đây lại biến đổi thành màu đỏ đậm kém sắc, nhìn kỹ hơn, dường như còn mang theo sự hung tợn.

Diêm Việt nhắm mắt, né tránh đôi bàn tay của Dung Ân, một lực mạnh đè nén lên thắt lưng cô, ngay lập tức khuôn mặt chất chồng thống khổ cùng đau đớn và giãy vò của anh đã chôn ngay trước ngực cô, “Ân Ân, đừng nhìn”.

“Tại sao lại thành ra như vậy....”, Dung Ân chỉ nói được một câu duy nhất, yết hầu cô như bị chặn cứng, tắc nghẹn, cơ thể như đang phải chịu một áp lực đè nén vô hình mà bắt đầu run rẩy không thôi.

Diêm Việt ôm chặt lấy cô, khuôn mặt đã được chỉnh sửa dường như đang bị thiêu cháy, đau đớn đến bỏng rát, “Khi đó vết thương quá nặng, vì phải phẫu thuật nên đây là di chứng để lại, mỗi ngày đều phát tác”.

Dung Ân đưa tay tìm kiếm khuôn mặt Diêm Việt, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng đang bùng tỏa, “Không được, chúng ta phải đến bệnh viện”.

“Ân Ân”, Diêm Việt giọng nói khàn đặc, gắng sức chịu đựng nỗi đau thể xác đang giãy vò nặng nề, “Để anh ôm em....”.

Dung Ân thân thể cứng ngắc, hai tay đặt trên vai Diêm Việt, muốn đẩy anh ra, “Việt, anh đừng như vậy. Đi thôi, em bảo vú Lưu gọi xe”.

Diêm Việt lại cố chấp ngày một ôm chặt lấy thắt lưng cô, “Nỗi đau này không thua kém nỗi đau trong lòng anh, lẽ nào ngay cả tư cách ân hận anh cũng không có?”

Dung Ân thẳng thốt đứng chết chân tại chỗ, “Việt, rốt cuộc anh muốn em phải làm sao?, Mỗi lần sự tình đã không thể cứu vãn, khi đó anh mới xuất hiện, không còn kịp nữa rồi...”

“Không, kịp”. Diêm Việt cầm lấy tay cô, bàn tay cô tiếp giáp gần hơn khuôn mặt anh, “Chỉ cần chúng ta yêu nhau, tất cả sẽ còn kịp”.

Những thương tổn như vậy, cũng có thể theo thời gian mà dần rơi vào quên lãng, một lần này, là anh đã quá bốc đồng, giữa lúc còn vô số hoài nghi, hơn nữa có quá nhiều những minh chứng, khiến anh lầm tưởng mà làm trái lại toàn bộ những suy nghĩ thoát tiên.

Quả thật như vậy, là chính anh vu Dung Ân gần gũi Nam Dạ Tước.

Hành động lần trước, là anh quá hấp tấp, anh không nghĩ rằng chính mình sẽ có một ngày phải hối hận, vốn tưởng rằng khi trả thù xong xuôi, chính bản thân sẽ hả hê một trận, nhưng không lường trước được rằng, anh cũng sẽ giống như cô, chịu sự giãy vò thương tổn.

Nước mắt tràn ra, cay đắng mà mặn chát, Dung Ân ngay lúc này hình dung không được tâm tình của chính bản thân, Diêm Việt ôm cô rất chặt, thậm chí khiến cô cảm thấy đau nhức.

“Đã quá muộn rồi, tất cả đã không còn kịp nữa”, áp lực kìm nén trong lòng đã quá sức chịu đựng, bùng tỏa mạnh mẽ, cô rút hai tay, nắm thành quyền ra sức đánh vào vai Diêm Việt, “Chuyện đính hôn, anh có biết tôi đã huỷ hoặc chính mình biết bao nhiêu lần không? Ngày anh ra đi, tôi đã muốn tìm đến cái chết, ra đi cùng anh biết nhường nào, anh biết không? Sống sót trên cõi đời này, tại sao lại khó đến như vậy? Tìm không được công việc, hằng ngày tôi vẫn miệt mài, tự muốn chính mình mệt mỏi một chút, vì sao?, Vì khi về đến nhà, tôi không muốn đối mặt với sự cô đơn, nghĩ về anh, mỗi ngày tôi đều không thể nào chợp mắt dù chỉ là một chút...”

Lực trên tay liên hồi nện xuống, Diêm Việt vẫn như cũ ôm chặt cô không rời, giọng khóc nghẹn ngào của cô bỗng chốc trở thành to tiếng, “Sau đó làm việc ở Cẩm Dỗ, lòng tôi cũng không hề thoải mái, vừa vùng trộm đi làm, vừa phải giấu giếm mẹ, mỗi tối tôi đều không dám ngủ, tôi sợ sẽ gặp ác mộng, sợ rằng mẹ và anh sẽ không tha thứ. Tới cuối cùng, còn bị ép đến bước đường cùng, tôi không thể chết, càng không muốn chết, mỗi khi khó khăn, tôi đều cố gắng cầm cự đối mặt, tôi cho rằng, chỉ cần bản thân cho rằng tâm đã

chết, dù con đường phía trước có khó khăn chùng nào cũng có thể tiếp tục đi, thế nhưng...” Dung Ân buông hạ mi mắt, từng giọt lệ tuôn rơi không ngừng, “Anh trở về, anh cho tôi hy vọng, cho tôi cảm giác thế giới vốn đã sa vào vũng lầy của mình cuối cùng đã có thể trở nên tươi sáng, Diêm Việt...Chúng ta vốn dĩ đã có thể hạnh phúc, thế nhưng, hạnh phúc ấy lại bị chết yểu trong chính đôi bàn tay của hai người...”

Dù cho không hề có sự can thiệp của Nam Dạ Tước, hai người bọn họ cuối cùng cũng sẽ đi đến bước đường này.

“Đừng nói nữa!” Người đàn ông đột nhiên khóa trụ bàn tay Dung Ân, khiến cô ngồi trên đùi mình, hai tay lau nước mắt đang bao phủ khắp khuôn mặt cô, đôi môi anh tiến lại gần.

Dung Ân vươn tay khước từ, người đàn ông chỉ biết kìm chặt vai cô, một nụ hôn không hề ngọt ngào, đắng chát như thể một quả ô liu còn xanh quả.

Vận mệnh, coi cô chỉ như một trò đùa.

Biết bao luyến lưu, Diêm Việt buông tay đang khóa trụ thất lưng cô ôm lấy khuôn mặt mình, “A...”

Anh đau đớn quằn quại trên giường, Dung Ân sợ đến mức tay chân luống cuống, “Vú Lưu, vú Lưu...”

“Ân Ân, anh không sao”, cánh tay dài của Diêm Việt vươn ra, đưa cô áp sát thân thể anh, “Không cần đến bệnh viện, Dave đến qua khám là được rồi”.

“Anh ta ở đâu?”

Diêm Việt gắng sức chịu đựng, đọc cho Dung Ân một dãy số, sau khi nói vài câu đơn giản, liền ôm lấy cô, “Ân Ân, anh sẽ bù đắp cho em tất cả...”, Anh tựa như không còn chút khí lực để nói chuyện, an tĩnh tựa vào người Dung Ân.

Khi Dave tới nơi, vẻ mặt anh ta bình tĩnh tiêm một mũi cho Diêm Việt, không bao lâu sau, người đàn ông chìm vào giấc ngủ sâu.

Dung Ân đem tay nằm trong lòng bàn tay anh rút ra, “Bác sỹ, anh ấy không sao chứ?”

“Sau nửa tiếng nữa sẽ tốt lên thôi”, Dave thu dọn dụng cụ, “Đây chỉ là phản ứng phụ của phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ cần tiêm thuốc là có thể bình phục”.

Dung Ân đi theo bác sỹ ra ngoài, cô đóng cửa, “Bác sỹ, Khuôn mặt của anh ấy, tại sao phải phẫu thuật?”

“Anh ấy bị tấn công bằng dao”

Xem ra, Diêm Việt không hề lừa dối cô, Dung Ân lấy ra từ trong ví, bên trong là ảnh trước đây của Diêm Việt, “Trước khi phẫu thuật, khuôn mặt anh ấy như vậy phải không?”

Dave cầm lấy tấm ảnh từ trong tay cô, suy nghĩ một hồi, “Vì lúc đó vết thương quá nặng, tôi cũng không nhớ rõ”.

Dung Ân nhớ tới Diêm Việt từng nói anh điều trị ở nước ngoài, “Lúc đó, anh là bác sỹ mổ chính?”

“Không, tôi chỉ là trợ lý”, Dave mỉm cười, cầm bức ảnh trả lại cho Dung Ân, “Sau này, tôi theo anh ấy về nước, thế nào, khuôn mặt hiện tại của anh ấy cũng không tệ hơn trước đây đúng không?”

Không một chút sơ hở, Dung Ân ngón tay vuốt vuốt tấm ảnh, rồi chạm vào khuôn mặt người đàn ông, cô không sao tưởng tượng được, Diêm Việt đã phải chịu đựng biết bao thương tổn, vú Lưu ở dưới lầu tiền bác sỹ, Dung Ân đứng ở trên tầng, đóng ví da lại.

Theo hành lang, Diêm Việt không còn ở phòng của cách đây một năm, vô tình, Dung Ân đi ngang qua, cô nhớ lại, bên trong phòng có một ban công rất rộng, cả một giá sách màu xanh nước biển, đặc biệt được chuẩn bị cho cô.

Đứng ở cửa, rất nhiều hồi ức một lần nữa lại ùa về, cách một cánh cửa dày dặn, cô thoang thoảng còn nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ.

“Đừng làm ồn.....Trời ơi, em đang đọc sách...”

“Ân Ân, Ân Ân, Ân Ân, Ân Ân,....”

“Anh ồn ào chết đi được, đọc sách nhiều hại gì cơ chứ, để xem em ngăn cái miệng nhiều chuyện của anh....”

Dung Ân trong mắt ngân ngấn lệ, rõ ràng muốn khóc, nhưng lại vừa muốn cười, khóe miệng cong lên, rồi lại run rẩy. Vì sao cô lại có ảo giác, Diêm Việt như đang ở trong đó? Cô vươn tay, lòng bàn tay vừa chạm vào cánh cửa, chợt nghe thấy tiếng gọi lo lắng từ phía sau của vú Lưu, “Ân Ân!”

Cô dừng động tác, xoay người, “Vú Lưu”.

“Cháu đứng đây làm gì?”, Vú Lưu thần sắc có chút kì lạ, “Thiếu gia cũng đã đổi phòng, phòng này, bây giờ chỉ dùng để chứa đồ”.

Dung Ân thu tay về, “Cháu chỉ vô tình đi ngang qua”.

Vú Lưu cúi thấp đầu, trong mắt dường như che giấu điều gì, bà khẽ thở dài, kéo tay Dung Ân rời khỏi, sắc mặt khấn trương, “Ân Ân, sau này lão gia vắng mặt, cháu qua đây nhiều một chút”.

Đi tới phòng ngủ của Diêm Việt, Dung Ân nhẹ nhàng đẩy cửa, thấy anh vẫn chưa tỉnh.

“Cháu ngồi ở đây, ta đi chuẩn bị bữa tối”.

“Vú Lưu, không cần”, Dung Ân nhìn vào trong phòng ngủ, nơi người đàn ông đang ngủ an tĩnh, “Anh ấy đã không còn việc gì, cháu cũng phải về thôi”.

“Đã trễ thế này”, vú Lưu vẻ mặt thất vọng vỗ vỗ tay Dung Ân, “Nghe ta, ăn cơm tối rồi hãy về, cháu đi vào trong cùng thiếu gia, có cháu bên cạnh, ta cũng yên tâm hơn”.

Nói xong, bà liền đi xuống lầu.

Ngồi xuống mép giường, chân Dung Ân vô tình đá phải tủ đầu giường, thói quen của anh vẫn như vậy, đồ đạc luôn tùy tiện để lộn xộn.

Dung Ân cúi lưng, vừa muốn đóng ngăn kéo tủ, liền trông thấy một bức ảnh ở trong góc, vì ánh đèn mờ, cô không nhìn rõ được ngay.

Kéo ngăn kéo ra, Dung Ân cầm lấy tấm ảnh, hình ảnh rõ rệt hiện ra trước mặt, khiến Dung Ân thất kinh, hai tay run rẩy.

Sự việc hôm đó, cô nhớ rất kỹ. Một màn này, đã bao lần lặp lại trong giấc mộng của cô.

Đó là lần cô bị trói chặt, Dung Ân hai mắt đều bị che kín bằng vải đen, y phục bị kéo xuống quá bả vai, cổ và xương quai xanh, thậm chí còn lưu lại một dấu hôn đỏ hồng, nhìn vào khung cảnh xung quanh, nơi đó có lẽ là một nhà kho bỏ hoang.

Trên gương mặt cô, dường như còn lưu lại khí băng lạnh toát ra từ bàn tay người đàn ông, Dung Ân đột nhiên cảm thấy hít thở khó khăn, cảm giác tức nghẹn, đè nén cũng trở lại.

Thế nhưng, tấm ảnh này tại sao lại có trong tay Diêm Việt?

58. Chương 58: Đả Thương Đầu

“Tôi và cô không giống nhau, cô và tôi, lại càng không giống nhau”.

—

Tiếng động sột soạt truyền đến tai, Diêm Việt trở mình, miệng mấp máy nói những âm không rõ ràng, dường như anh đã tỉnh.

Dung Ân ngơ ngác ngồi ở mép giường, trong tay nắm chặt tấm ảnh.

“Ân Ân...”. Người đàn ông vòng tay qua ôm trọn thắt lưng của cô, sau khi thân thể đã bị kìm chặt, xoay cầm cô hướng về phía mình, “Sao em thất thần vậy?”

Dung Ân thuận thể xoay người, đem tấm ảnh đang cầm đưa đến trước mặt Diêm Việt, “Anh tại sao lại có thứ này?”

Nét mặt người đàn ông đã hồi phục lại vẻ cổ hủ (vốn có), nhìn không ra biểu cảm thống khổ như trước đó, ánh mắt anh ta hướng về tay Dung Ân, tựa người vào thành giường, đầu ngón tay thon dài tiếp nhận tấm ảnh từ trong tay Dung Ân, đôi mắt màu nâu, mỗi lúc một u ám, “Đây là, khi anh vừa về nước, có người gửi đến”.

“Ai?”, Dung Ân giọng nói lạc đi để kiểm soát sự run rẩy và mất bình tĩnh.

“Không biết”, Diêm Việt cầm tấm ảnh đặt lên đùi mình, hai tay đặt lên bả vai cô, “Anh đã bí mật phái người điều tra, nhưng tìm không ra đầu mối, đó là một nhà kho bỏ hoang, ngày thường đều không có ai qua lại”.

“Anh đã sớm biết, sao không nói với tôi?”

“Ân Ân, anh xin lỗi...”, Diêm Việt bàn tay đặt sau gáy cô, kéo cô lại gần mình, buộc đầu cô tựa trên vai anh, “Nếu tìm ra bọn chúng, anh nhất định sẽ không tha”.

Dung Ân vội vàng né tránh anh, ánh mắt nhìn thật sâu đôi mắt người đàn ông, “Nam Dạ Tước, tấm ảnh này, là anh sắp đặt để phá hủy tiệc đính hôn êm xuôi”.

Diêm Việt gấp gấp phủ nhận, “Không phải”.

“Vậy thì tại sao?”, Dung Ân giọng nói mỗi lúc một sắc bén, không biết vì có gì, ngày hôm nay cô lại cố chấp muốn biết đến cùng câu trả lời.

Đôi bàn tay anh siết chặt hơn bàn tay cô, “Ân Ân, đừng hỏi, cho anh một cơ hội, được không em?”

“Tôi đã không còn là Dung Ân của trước đây, anh vẫn còn muốn tiếp tục sao?”

“Muốn”, Diêm Việt khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột, anh chưa bao giờ để tâm đến thể xác của cô.

Nói cho cùng, mục đích ban đầu của anh chỉ thuần túy là trả thù, giữa lúc anh đang tiến hành điều tra sự tình dở dang, những chuyện không hay lại liên tục xảy đến, khiến anh đi ngược lại chính chủ đích của bản thân, cũng vô tình đem trái tim của chính mình mặc cho thời gian đưa đẩy, để đến lúc này, Dung Ân đã đẩy anh ra quá xa....Còn sự trừng phạt nào, nhẫn tâm hơn điều này?.

“Việt”, nhìn khuôn mặt hiện hữu trước mắt, từng hơi thở của anh, Dung Ân đều có thể cảm nhận được rõ ràng, “Nếu như, mẹ tôi không thành ra như vậy, chúng ta đã thật sự có hy vọng trở về bên nhau”.

“Anh sẽ tìm bác sỹ điều trị tốt nhất, Ân Ân...”

“Việt, nguyên do không phải chỉ là hồi phục được hay không”, Dung Ân khề đẩy anh ra, “Tôi phải về rồi”.

“Trở về, đi đâu?”, Diêm Việt dùng hết sức kéo tay cô, “Trở về bên anh ta?”

Lực từ tay anh thật sự rất mạnh, thậm chí khiến cô đau nhức, Dung Ân vẫn như trước, thái độ dừng dừng, “Việt, tôi chưa từng thật sự thuộc về ai”. Chỉ ít, trái tim của cô là tự do.

Nếu như cô muốn, một mất một còn? Chỉ là, cô vẫn còn có mẹ, cô biết rõ chính bản thân nên dừng lại ở đâu cho giữ đúng chừng mực.

Cô muốn rời đi, bàn tay đã buông ra của Diêm Việt một lần nữa vẫn cố chấp, “Ân Ân, anh không ép, nhưng chỉ ít, có thể cùng anh ăn cơm tối được không?”

Bước chân cô dừng lại, người đàn ông đứng dậy theo sau, “Chúng ta không nên cô độc trong ngày Lễ tình nhân”.

Bầu không khí trên đường phố, trước nay vẫn luôn ám ảnh Dung Ân, những ngày này, luôn luôn nhắc nhở cô, chính mình là kẻ cô đơn.

Không nỡ từ chối, càng thật sự không muốn một mình ở lại trong căn phòng trống trải.

Đi xuống dưới tầng, vú Lưu đã chuẩn bị xong bữa tối, “Thiếu gia, Ân Ân, có thể ăn cơm rồi”.

“Không, chúng tôi ra ngoài ăn”.

“Việt”, Dung Ân nhìn vào bàn bày biện rất nhiều món ăn, “Chúng ta ăn ở nhà được rồi”, miễn là, cô không ở một mình là tốt rồi.

“Vú Lưu, bác vất vả rồi ạ”, Diêm Việt mặc áo khoác, đi tới kéo tay Dung Ân, “Anh đưa em ra ngoài”.

“Cứ từ từ”, vú Lưu đột nhiên vui vẻ, “Hai người đi đường cẩn thận”.

Xe đi ra khỏi biệt thự, khi đi tới chợ, Diêm Việt để cô lại trên xe, khi quay về, trong tay anh là hoa và sô-cô-la. Những thứ biểu trưng lãng mạn nhất, đều không hề thiếu.

Đóa hoa hồng diễm lệ đang đua nhau khoe sắc, tỏa hương nồng đượm, Dung Ân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang chuyên chú lái xe của Diêm Việt, nhưng người đàn ông này, tại sao với cô mỗi lúc một xa lạ?

Đi đến nhà hàng, là Cao Tửu, xe dừng lại, Dung Ân vẫn như cũ không động đậy.

“Ân Ân?”

“Chúng ta đi nơi khác được không?”, Nơi này Nam Dạ Tước thường xuyên tới, cô sợ rằng sẽ không may bắt gặp.

“Anh đã đặt bàn rồi”, Diêm Việt xuống xe, một tay vòng ra sau lưng cô, “Em sao vậy?”

Đặt hoa trong tay xuống, Dung Ân xuống xe, “Không có gì, đi thôi”.

Vào trong nhà hàng, bữa ăn Tình nhân của Diêm Việt, đủ loại thức ăn đẹp mắt bày biện trên bàn.

Dung Ân không ăn nhiều, trên bàn ăn, Diêm Việt ngồi ở phía đối diện vươn tay về phía khuôn mặt cô, dường như đã thành phản xạ có điều kiện, Dung Ân nhanh chóng né tránh.

Bàn tay người đàn ông gượng gạo dừng lại giữa không trung, “Khóe miệng em có dính cơm”.

Nói xong, cô nghiêng mặt, tự tay lau, “Ân Ân, anh ngay cả chạm vào em một chút cũng không được sao?”

Dung Ân cúi đầu, chuyên chú ăn thức ăn, đang chuẩn bị đáp lời, đầu vừa ngẩng lên, hai mắt đã đối diện Nam Dạ Tước ở cách đó không xa.

Người đàn ông đứng ngạo nghễ ở trung tâm nhà hàng, bá đạo mà cường hãn đứng chắn đường, hai tay anh ta đút túi quần, thân thể cao lớn theo tư thế đứng nghiêng, ở anh ta, lúc nào cũng toát lên khí thế dũng mãnh, dù chỉ đứng yên một chỗ, không nói lời nào, cũng khiến người xung quanh cảm thấy một áp lực đè nén mạnh mẽ.

Yết hầu cô cơ hồ như đang bị tắc nghẹn, bốn mắt đối diện cùng một lúc.

Động tác của Hạ Phi Vũ thân mật quấn lấy cánh tay người đàn ông, Nam Dạ Tước khóe miệng dường như đang cong lên, như có như không, thần sắc tràn ngập sự nguy hiểm.

Dung Ân vội vã cúi đầu, nơi đông người, anh ta hẳn là sẽ không hành động tùy tiện.

Nhận thấy cô chột dạ né tránh, Nam Dạ Tước nụ cười ngày một cứng nhắc, ám muội.

Anh bước đi bình ổn về phía trước, Hạ Phi Vũ không theo kịp, “Tước, gia đình người ta đang đi ăn, chúng ta không nên làm phiền...”

Chỉ là lời chưa dứt, Nam Dạ Tước đã đi đến trước bàn của hai người, vì ngồi quay lưng, Diêm Việt trước đó không phát hiện ra anh, “Anh muốn gì?”

Người đàn ông không đáp lời, thân ảnh anh ta vừa đủ che khuất khuôn mặt Dung Ân, một tay để trong túi quần bỏ ra, trong lòng bàn tay là một hộp đồ trang sức.

Thấy anh ta không giận dữ cũng không tha thứ, cô trái lại càng cảm thấy luống cuống.

“Đây vốn là tặng cho cô”, Ngày lễ Tình nhân, anh không thể đi cùng cô, quà cũng đã chuẩn bị từ trước, lại không nghĩ rằng, cô vẫn như cũ tùy tiện hành động.

Cùng lúc đó là vô số những ánh mắt đang chăm chú nhìn vào Dung Ân, không đợi được phản ứng của cô, Nam Dạ Tước lùi về sau vài bước, một cánh tay chặn lối đi của nhân viên phục vụ.

“Quý khách cần gì ạ?”

Người phục vụ đang cầm trên tay một khay thức ăn, Nam Dạ Tước nghiêng mặt nhìn, đem hộp đồ trang sức trong tay bỏ vào trong bát canh còn phân nửa, “Vứt nó vào thùng rác”.

“Vâng”, người phục vụ hai mắt mở to ngạc nhiên, nhìn tên thương hiệu ghi trên hộp đồ, chỉ biết chắc chắn đây là một món trang sức đắt giá, xa xỉ.

“Rác rưởi, giữ lại bẩn tay!”, Nói xong cùng Hạ Phi Vũ rời đi, cũng không quay đầu lại lấy một lần.

Hộp trang sức chìm trong bát canh, vỏ ngoài đã bắt đầu bị làm hư, người phục vụ chưa từng trải qua tình huống này, không biết xử lý ra sao, chỉ biết đứng yên tại chỗ.

Dung Ân làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn cơm, nhưng nỗi lòng lại dấy lên những cảm xúc khó diễn tả, một lần nữa, kết cục lại là thùng rác.

Ăn xong cơm tối, Diêm Việt vốn định đưa cô về, nhưng Dung Ân đã mệt đến rã rời, kiên trì muốn tự mình về nhà, Diêm Việt cũng không miễn cưỡng cô, để mặc cô làm theo ý mình.

Căn nhà trống trải, vắng vẻ, cũng không sáng đèn, Dung Ân chỉ biết Nam Dạ Tước vẫn chưa về.

Xỏ dép trong nhà, dò dẫm trong phòng khách tối đen như mực, cuối cùng cũng lên được tầng hai, Dung Ân liền chui vào trong chăn.

Những lúc yên tĩnh, bên tai cô luôn văng vẳng những thanh âm ồn ào, khiến cô không sao ngủ được, ánh trăng xuyên thấu qua ban công chiếu rọi vào trong phòng, vừa đủ hiển hiện khoảng trống bên cạnh cô.

Trên tầng cao nhất của khách sạn Cao Tửu, trong phòng tổng thống, hương thơm của tinh dầu phẳng phất dịu dịu, rèm cửa mở ra, có thể thu trọn vào tầm mắt toàn cảnh thành phố Bạch Sa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Phi Vũ tựa trên vai Nam Dạ Tước, đôi mắt cô ta mơ màng, này giờ vì uống rượu vang đỏ, đầu óc cũng đã vác vác. Người đàn ông một cánh tay siết chặt bắp vai cô ta, một nụ hôn nhẹ đáp xuống vàng trán sáng bóng của cô ta, một đường đi xuống, đôi môi tiếp xúc, nụ hôn trở nên triền miên không dứt.

Nam Dạ Tước mở to đôi mắt, nhận thấy sự ngưng ngù của cô ta, lại ẩn chứa cả sự sợ hãi, anh ta xoay người, đem Hạ Phi Vũ đặt ở trên giường, “Chuẩn bị sẵn sàng rồi?”

Cô biết rõ người đàn ông này không thích sự chủ động, hai tay khấn trương đặt lên ngực, “Tước, không phải anh đối với em khác sao?”

Người đàn ông nghe vậy, đôi mắt liền trở nên u ám, hai tay chống bên cạnh hông cô bắt đầu nảy sinh ham muốn. Hạ Phi Vũ nhận ra tình thế, vội vàng ôm lấy thắt lưng Nam Dạ Tước, thôi không ngăn chặn động tác của anh, cô đã bỏ lỡ quá nhiều cơ hội.

Nơi nhạy cảm va chạm, đôi mắt u ám của Nam Dạ Tước nheo lại, hai tay buông lỏng, toàn thân đè nén.....Bên kia, Dung Ân vẫn nằm thao thức, mùa đông cô có thói quen không bật lò sưởi, nhưng luôn có Nam Dạ Tước nằm cùng, chăn đã bị cô đạp ra toàn bộ, khiến chính cô phải chịu lạnh, toàn thân cũng run lên.

Thao thức suốt đêm, vừa thiếp đi không được bao lâu, giữa lúc ý thức hãy đang mơ hồ, từ bên dưới lại truyền đến tiếng động, giống như có người đụng phải vật gì đó.

Dung Ân trở mình muốn ngủ tiếp.

Khi Nam Dạ Tước mở cửa, chỉ thấy cô đang nằm yên trong chăn, hai mắt nhắm nghiền, anh nghênh ngang đi qua, đem thân thể ngã xuống giường, vừa vặn nằm vào khoảng trống bên cạnh Dung Ân.

“A...”, cô vừa muốn ngủ, bỗng nhiên bị giật mình tỉnh giấc.

Dung Ân mở to hai mắt, giữa lúc đang hoang mang, nhận ra người đàn ông bên cạnh, lúc này mới bình ổn lại hô hấp, “Anh về rồi”.

“Ừ”, một cánh tay Nam Dạ Tước vòng qua người Dung Ân, đối diện người đàn ông, Dung Ân thuận tay mở đèn đầu giường, vừa quay đầu, liền trông thấy những dấu hôn vẫn còn để lại rõ ràng trên cổ anh. Cô xem như không nhìn thấy, nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng.

Vì ngủ không ngon giấc, Dung Ân cảm thấy đầu đau như búa bổ, cô muốn gắng ngủ thêm một chút, nhưng thể lực Nam Dạ Tước vẫn mạnh mẽ khôn cùng, anh nằm đè lên người cô, bàn tay không kiêng nể tùy ý thăm dò, khiêu khích, đôi môi mỏng kề cận khoe miệng Dung Ân.

Mùi nước hoa của người phụ nữ còn lưu lại trên cơ thể người đàn ông ngay lập tức xộc vào cánh mũi, mùi hương mà cô biết rất rõ, là của Hạ Phi Vũ.

Hai tay cô đẩy ra, “Anh đi tắm đi, tôi đang mệt”.

“Cùng người khác ra ngoài gặp gỡ sao không mệt?”, đôi mắt thoát đầu nhắm chặt của Nam Dạ Tước đột nhiên mở ra, Dung Ân biết anh ta quay về chắc hẳn chỉ để làm chuyện cần rõ quá nhiều. “Chúng tôi chỉ đi ăn cùng nhau một bữa cơm”.

“Cô không cần giải thích với tôi”, Nam Dạ Tước hai tay đặt áp sát hai bên hông của Dung Ân, chống đỡ toàn bộ sức lực của cơ thể, “Tôi không có hứng thú phá bình chuyện của các người, Dung Ân, lúc này Diêm Việt chỉ cần vẫy tay, cô cho rằng có thể đường đường chính chính trở về bên cạnh anh ta? Anh ta cho cô tiền viện phí, vậy nên, cô lại có thể ngóc đầu dậy?”.

Dung Ân cố gắng khống chế bản thân, cau chặt mi tâm, “Tôi không có”.

“Không có? Tôi không tin”, Nam Dạ Tước hai tay nắm lấy cổ tay Dung Ân, ghì chặt trên đỉnh đầu cô, “Hôm nay là ngày gì, hả? Nếu không phải cô muốn gương vỡ lại lành, sao còn cùng anh ta ra ngoài?”.

“Chỉ là ăn một bữa cơm thôi”, Dung Ân hận không thể cắn lưỡi chính mình mà chết ngay lập tức để giải trừ khuất tất, việc gì phải cùng anh ta đôi co chấp nhất, “Anh không phải cũng thế sao, anh và quản lý Hạ cùng ra ngoài, còn tính toán cái gì?”.

“Cô quản tôi?”, sự giận giữ khiến anh không khỏi cười thành tiếng, “Tôi và cô không giống nhau, cô và tôi, lại càng không giống nhau”.

Dung Ân bị ép đến cùng quẫn, nghe lời người đàn ông nói, cô chỉ có thể cười tự giễu, đem khuôn mặt hướng về nơi khác né tránh, không muốn tiếp tục giằng co.

Nếu đã có thành kiến sâu sắc, có thể thay đổi được bao nhiêu?

Nam Dạ Tước siết chặt tay cô, nhưng lại vô tình chạm phải nhẫn đeo trên tay phải của Dung Ân, anh kéo xuống nhìn, “Đây là cái gì?”, Trước đây, anh dường như không để ý qua.

Dung Ân nhìn theo tầm mắt anh, đó là khi trước lúc đính hôn, cô và Diêm Việt cùng đi chọn một đôi nhẫn, đã đeo vào, sau này cũng chưa từng tháo ra. Người phụ nữ, vẫn luôn như vậy hành động theo cảm tính, cho dù vết thương lòng có sâu đến cỡ nào, vẫn chấp nhất ôm lấy những hồi ức, không chịu buông tay.

Nhận thấy ánh mắt của Nam Dạ Tước ngày một u ám, Dung Ân vội vã nắm tay thành quyền, bảo vệ chiếc nhẫn, “Không có gì, chỉ là nhẫn thông thường”.

“Thông thường?”, cô cho rằng, Nam Dạ Tước có thể nhìn không ra tâm tư của cô, “Nếu đã không có ý nghĩa gì đặc biệt, cởi ra, thay bằng nhẫn tôi tặng”.

Anh quả nhiên bá đạo thành quen, sự cố chấp của Dung Ân trong chốc lát cũng bùng phát, “Không được”.

“Trả lời tôi, cô dám nói không được”.

“Không được là không được!”, Dung Ân nắm chặt tay, cũng đem nó giấu trong chăn.

Nam Dạ Tước dùng tay hất tung chăn, mạnh mẽ chế ngự tay phải của cô, ép buộc cô tháo bỏ chiếc nhẫn đeo ở ngón tay giữa, khó khăn kháng cự, ngón tay của cô cơ hồ như sắp bị gãy, đau đến tột cùng, “Anh điên rồi sao? Buông tôi ra!”.

“Ngày hôm nay không tháo bỏ được chiếc nhẫn này, tôi sẽ không cho cô tự do!”

Dung Ân gắt gao giữ chặt ngón tay, mặc anh dùng sức bẻ vặn cũng không chịu buông, chống đối như vậy càng khiến Nam Dạ Tước chắc chắn đây là nhẫn Diêm Việt đã tặng cho cô, thế này mới phát hiện người phụ nữ dưới thân anh không chỉ tính tình cáu kỉnh, ngay cả hành động cũng thô bạo, ngang ngược, cứ nhiên khiến anh không sao không chế.

“Được!”, Nam Dạ Tước thở hổn hển, nghiêng rằng phần nộ, “Ngày hôm nay tôi xem cô kháng cự được đến đâu”.

Người đàn ông ngồi dậy, đem âu phục cùng đồ trong cũi bỏ rồi ném xuống sàn nhà, Dung Ân phản kháng này giờ, sức lực cũng không còn lại bao nhiêu, ngồi co quắp trên giường, “Anh, anh định làm gì?”.

Ánh mắt vô tình rơi vào vòm ngực trắng kiện của người đàn ông, không ngờ, những dấu hôn vẫn còn lưu lại vẹn nguyên, ướt át đỏ rực.

Nam Dạ Tước đè thân xuống, Dung Ân nhớ đến mùi nước hoa lưu lại trên cơ thể anh ta, ngay lập tức cảm thấy nôn nao, hai tay ra sức chống đỡ, “Nam Dạ Tước, anh không biết vệ sinh sao?”.

“Cô còn chê tôi bẩn?” Người đàn ông tựa như đang nghe được một truyện hài, “Tôi còn không chê cô, muốn bẩn thì cùng nhau bẩn chứ sao!”

Nam Dạ Tước hung hăng trút bỏ quần áo ngủ trên người cô, Dung Ân dồn sức chống đỡ bên trên, lại không thể ngăn cản ở bên dưới, chỉ đành lòng buông tay thôi kháng cự, nhưng sức lực cũng không hề tiêu hao, còn đủ để chống cự sau này, cổ áo đã bị kéo hỏng, quần cũng đã bị xé rách.

Cô vừa then vừa vội vã, “Nam Dạ Tước, anh còn muốn thô bạo?”

“Cô nói đúng, tôi ngày hôm nay rất có hứng thú!”

Tầm mắt anh rơi xuống tay phải của cô, không quên chiếc nhẫn, dùng sức mạnh khóa trụ cổ tay Dung Ân, giọng nói tràn ngập phần nộ, “Ngoan, tháo nó ra”.

“Tại sao tôi phải nghe lời anh?”, Dung Ân tức giận, chẳng lẽ cô không hề có chút ít may mắn sự tự do, “Đây là đồ của tôi”.

“Cả người cô đều là của tôi, cô đương nhiên phải nghe lời tôi”.

Người đàn ông này, trước nay vẫn luôn nói những lời vô lý, Dung Ân không muốn phạm lỗi nói, cơ thể vì giãy dụa mà đã nhào ra tới mép giường, anh nắm chặt lấy tay cô, cảm giác da thịt như đang bị chà sát đau đớn, Dung Ân bả vai va vào tủ đầu giường, theo bản năng sờ soạng đồ vật từ phía trên, “Tay tôi đau, buông ra”.

Nam Dạ Tước nhất quyết muốn tháo chiếc nhẫn, đầu ngón trỏ của Dung Ân thậm chí đã chảy máu, cô vùng mạnh tay trái, cũng không biết chính mình đã lần thấy thứ gì, ngay lập tức nện xuống.....”A.....”.

Người đàn ông kêu lên một tiếng, cả người ngã nhào xuống giường, cô xoay mình dễ dàng, Dung Ân không nghĩ ngợi được nhiều. Cô vội vã lao xuống giường, suy nghĩ lúc này mới thông suốt. Nam Dạ Tước ngồi quì trên mặt đất, tay phải đỡ lấy trán, kêu lên không ngừng.

“Anh không sao chứ?”, Dung Ân buông lỏng tay, “hung khí” đặt trên giường, là điện thoại của cô.

Anh buông hạ tay, máu tươi từ trán túa ra không ngừng, theo khóe mắt chảy xuống khắp mặt, Dung Ân thất kinh, vội vã ngồi xổm xuống giường, “Xin lỗi.....”.

“Cô.....”, Nam Dạ Tước cắn răng chịu đựng, nhưng lại vì vậy mà cau chặt mày, “Cô là người đầu tiên khiến tôi phải đổ máu”.

“Chúng ta đi bệnh viện”, Dung Ân nghĩ là làm, chụp ngay lấy điện thoại toan gọi điện.

Nam Dạ Tước nghe xong, vội vàng vươn tay đem điện thoại trong tay cô ném đi, “Cô còn chưa thấy tôi đủ mất mặt hay sao?”

“Nhưng trán của anh đang chảy máu”.

Người đàn ông một tay bịt kín vết thương, trừng mắt nhìn Dung Ân, “Cô hạ thủ không biết nặng nhẹ sao?”, Ánh mắt vô tình nhìn xuống đầu ngón tay đang chảy máu của cô, Nam Dạ Tước cũng nguôi ngoai cơn giận dữ, lấy điện thoại gọi cho Từ Khiêm.

Không lâu sau, khi Từ Khiêm tới nơi, Dung Ân cũng đã sắp xếp lại phòng ngủ bề bộn trở nên ngăn nắp, Từ Khiêm xem xét vết thương của Nam Dạ Tước, “Phải khâu hai mũi”.

Lời nói ra đơn giản là vậy, cũng khiến Dung Ân toát mồ hôi lạnh, cô vốn dĩ rất sợ đau.

“Nói cái gì?”, Nam Dạ Tước chụp lấy cánh tay Từ Khiêm, “Vậy, khuôn mặt của tôi!”.

“Chỉ là trán, khi lành sẽ không thấy rõ”.

“Cũng không được”, Nam Dạ Tước thái độ quyết liệt, trong người còn có thể, nhưng trên mặt thì không thể.

“Cậu thật khó phục vụ”, Từ Khiêm cầm băng gạc cùng thuốc khử trùng xử lý vết thương, “Ban đêm chú ý một chút, vết thương đau nhức, không chịu được sẽ sốt cao, đây cũng là báo ứng của cậu cả thôi”.

Nam Dạ Tước để mặc anh ta chữa trị, cảm giác đau nhức đỡ hơn, mi tâm cũng giãn ra, anh nhìn thấy Dung Ân ngồi ngoan ngoãn ở góc phòng, lời nói ra cũng không còn hà khắc, “Ban đêm chăm sóc tôi cho tốt”.

59. Chương 59: Tước Thiếu Gia Gặp Nạn

Lúc này, cô muốn nghe thấy giọng nói của Nam Dạ Tước hơn bất cứ điều gì, dù chỉ là một chữ.

Từ Khiêm ánh mắt khả nghi nhìn hai người, rồi đưa thuốc cho Nam Dạ Tước, “Đừng để lại bị đánh”.

“Cô ta dám!”, Nam Dạ Tước cau chặt mi tâm, vết thương lại bắt đầu đau nhức.

“Được rồi”, Từ Khiêm đứng thẳng dậy, thu dọn dụng cụ, anh dặn dò Dung Ân, “Thuốc tôi đều để lại đây, cách một tiếng cô hãy sát trùng vết thương cho cậu ta một lần”.

Tiến Từ Khiêm xuống lầu, khi quay lên, nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, Dung Ân vội vàng mở cửa, “Chẳng phải anh không được động vào nước sao?”.

Nam Dạ Tước đang cởi áo, trán vẫn đang cuốn băng, “Vậy cô định tắm cho tôi?”

Dung Ân kéo cửa phòng tắm, quay lưng lại, lo lắng đáp lời, “Cẩn thận vết thương”.

Không lâu sau, trong phòng lấy lại vẻ yên tĩnh, Nam Dạ Tước mặc áo choàng tắm bước ra, nước trên đầu theo trán từng giọt không ngừng rơi xuống, anh đi đến cạnh giường, đem một chiếc khăn ném tới chỗ Dung Ân, sau đó cơ thể thư thái nằm ở mép giường, gối đầu trên đùi Dung Ân, “Lau cho tôi”.

Anh mở mắt, máu từ trong băng cuốn rỉ ra, Dung Ân vội vàng nhận lấy khăn, cẩn thận lau khô tóc, và xoa bóp đầu cho anh, “Được rồi”.

Nam Dạ Tước đầu gối trên đùi cô, biểu cảm dễ chịu thoải mái, “Chúng ta nếu không cãi nhau, dường như rất giống vợ chồng?”

Động tác ở tay của Dung dừng lại, đôi mắt biểu cảm sững sờ.

Nam Dạ Tước nhận thấy cô đang miên man suy nghĩ, bàn tay anh bao trọn lấy tay cô, “Tôi mệt”.

“Vậy ngủ đi”.

“Tôi muốn ngủ trên đùi em”, Người đàn ông khép hờ đôi mắt, vết thương là một tay Dung Ân gây nên, nguyện vọng của anh, cũng thành lẽ dĩ nhiên.

Thay đổi tư thế, Dung Ân nhìn vào điện thoại cầm tay, rốt cuộc cũng không muốn ngủ, Nam Dạ Tước tuy rằng đang rất đau, nhưng vì trước đó đã uống thuốc nên nhanh chóng ngủ rất say, trong phòng chỉ còn để chừa lại đèn áp tường màu vàng, bao phủ căn phòng về âm áp, ôn hòa.

Dung Ân tựa lưng vào đầu giường, một hồi lâu sau, chân cũng bắt đầu cảm thấy tê mõi, cô vẫn không động dậy, để anh có thể ngủ thật sâu và trầm ổn.

Ngón tay cô chạm vào mặt nhẵn, sau một hồi xoay trái lại phải, Dung Ân cuối cùng quyết định tháo ra, để vào tủ đầu giường.

Ngoài cửa sổ, trời đã bắt đầu hửng sáng, từ đằng đông, mặt trời bắt đầu ló rạng những tia sáng đầu tiên, không gian vẫn chìm trong sự yên bình, im ắng.

Nam Dạ Tước dường như đang cựa quậy, từ vết hằn anh phát ra những thanh âm khàn khàn, mang theo sự khó chịu. Dung Ân nhìn thấy anh đang toát mồ hôi, cô đặt tay sờ trán anh, đã nóng rực. Cô vội vàng lấy thuốc Từ Khiêm để lại, đem viên thuốc màu trắng đưa vào miệng anh, một tay bưng cốc nước, “Uống thuốc”.

Người đàn ông tuy rằng đang ngủ mơ màng, nhưng vẫn rất nghe lời, ngoan ngoãn uống thuốc.

Dung Ân cẩn thận cởi băng cuốn trên đầu anh, vết thương cũng không quá sâu, nếu được chăm sóc cẩn thận có lẽ sẽ không để lại di chứng gì nghiêm trọng. Cô dùng bông đắp vào một ít thuốc khử trùng, sau đó động tác dịu dàng chà sát nhẹ lên trán của anh.

“A....”, Mặc dù như vậy, mi tâm người đàn ông cũng theo bản năng mà chau lại.

Dung Ân nhận thấy vùng quanh vết thương đang sưng tấy, cô cúi đầu, thổi hơi lên trán anh, “Hơ, hơ....”, hy vọng có thể giúp anh giảm bớt phần nào cảm giác đau nhức. Hơi mát lành lạnh dần dần thâm nhập vào da thịt, cảm giác đau cũng tan đi ít nhiều, Nam Dạ Tước khẽ động dậy mắt, liền trông thấy Dung Ân đang rất chăm chỉ thổi vào chỗ đau cho anh, dáng điệu vừa nghiêm túc lại hồn nhiên. Anh kín đáo nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ gợi, cũng hơi cong lên.

Khử trùng xong vết thương, Dung Ân thấy anh vẫn đang ngủ ngon, liền tựa vào đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần (nghỉ ngơi).

Ngủ không được bao lâu, Nam Dạ Tước đã tỉnh dậy, thân thể anh di chuyển, cũng khiến Dung Ân tỉnh giấc ngay sau đó, “Sao vậy, anh lại sốt nữa?”.

Anh nháy mắt, cười châm biếm, “Nhìn không ra em quan tâm tôi đến thế”.

Không biết là anh nghiêm túc hay đang chế nhạo, hai tay Dung Ân day day thái dương, vẻ mặt tràn ngập vẻ mệt mỏi, “Tôi không muốn anh sinh bệnh”.

Nam Dạ Tước ngồi dậy, đầu óc choáng váng, chóng mặt, ngồi trên giường định thần một chút, khi đã đỡ hơn, anh mới đứng dậy.

“Anh còn muốn đi làm?”

“Ừ, hôm nay có một buổi họp quan trọng tôi phải trực tiếp chủ trì”, Ngoại trừ chuyện chơi đùa, công việc đối với người đàn ông này, gần như là mạng sống.

Bên trong thang máy của Nghiêm Tước, Nam Dạ Tước ôm lấy hai bả vai, lưng tựa vào tường, Dung Ân đứng gần đó, đầu anh cúi xuống, thần sắc mệt mỏi, “Anh thật sự không sao chứ?”.

Quai hàm người đàn ông khẽ giương cao, khóe miệng để lộ một nụ cười, “Em hôm nay thật không bình thường, bắt đầu động tâm với tôi?”.

Người đàn ông này, quả nhiên không thể đối xử với anh ta tốt được, Dung Ân đứng sát cửa thang máy, cửa vừa mở ra, ngay lập tức đi ra ngoài, cũng không ngoái đầu lại.

Nam Dạ Tước ý cười sau đó càng đậm, cửa thang máy đóng lại, anh nhấn nút lên tầng cao nhất.

Dung Ân vừa bước vào phòng thiết kế, Lý Hủy gấp gấp bắt ngay lấy tay cô, vừa cầm vừa kéo cô đến chỗ ngồi, “Tin tốt, tin tốt...”

“Sao vậy?”

“Nửa tháng nữa tổ chức một chuyến du lịch cho nhân viên đấy, woa, cuối cùng cũng chờ được đến ngày này”.

“Du lịch?”, Dung Ân lúc này mới nhận thấy sự hào hứng đang ngập tràn trong phòng, khuôn mặt ai nấy cũng đều hân hoan, chờ đón, “Đi đâu?”.

“Vân Nam!” Lý Hủy đột nhiên trở nên bí si, hai tay nâng cằm, “Mình phải giảm cân....”.

“Giảm cân làm gì?”

“Nhờ may, gặp được nhân duyên ấy chứ...”

Dung Ân không nhịn được cười, cô sắp xếp lại đồ đạc trên bàn, “Công ty nhiều người như vậy, nếu toàn bộ đi sẽ loạn cũng không chừng?”

“Không, công ty bao năm nay đều có truyền thống này, mình còn nghe nói, lần này tổng giám đốc cũng muốn đi cùng ấy....”

“Phải không?”, Dung Ân lơ đãng, cũng không biểu hiện sự hứng thú.

Trên tầng cao nhất, phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hạ Phi Vũ gõ cửa, khi vào trong, Nam Dạ Tước vẫn đang vui đầu trong công việc, cô ta tiến lên, tay đưa tài liệu đến trước mặt anh, ánh mắt vô tình rơi xuống trán anh, “Tước, đầu anh bị sao vậy?”

Người đàn ông ngón tay khẽ vuốt vuốt vết thương, “Không sao, chỉ là không may bị thương”.

Hạ Phi Vũ khẽ cắn môi dưới, ánh mắt lưỡng lự, nhưng cũng không mở miệng.

“Tối hôm qua ngủ ngon chứ?” Nam Dạ Tước vẫn tiếp tục làm việc, cũng không ngẩng đầu lên.

Người phụ nữ đột nhiên có chút ủy khuất, rất lâu không nghe thấy câu trả lời, Nam Dạ Tước ngẩng đầu, thấy cô đang ngơ ngẩn nhìn về phía mình, ngón tay mở nắp bút ngòi vàng, “Hôm nay, cô có thể không đi làm”.

“Tôi không thích để công việc hôm nay sang ngày mai”. Hạ Phi Vũ đem tài liệu trên bàn đẩy đến trước mặt Nam Dạ Tước, “Tổng giám đốc ký xác nhận một chữ, tôi còn có việc gấp cần xử lý”.

Đêm qua, đến cuối cùng vẫn là Nam Dạ Tước nắm thế chủ động, Hạ Phi Vũ trong lòng dấy lên cảm giác xót xa, rốt cuộc là cô không đủ quyến rũ, hay vốn dĩ Nam Dạ Tước với cô không hề có hứng thú.

“Để đấy được rồi, tôi sẽ bảo thư ký Đan mang lại cho cô sau”, Nam Dạ Tước tiếp tục vui đầu vào công việc, hai tay Hạ Phi Vũ đang buông thõng nắm chặt, đôi mắt ngân ngấn nước, cô ta cắn môi, miễn cưỡng đi ra ngoài.

Khi đó rời đi, là trở lại Ngự Cảnh Uyển, về bên cạnh Dung Ân?.

Thời gian làm việc trôi đi nhanh chóng, mọi người ai nấy cũng đều khắp khởi bàn tàn xôn xao về chuyến du lịch đến Vân Nam, tâm trạng sớm đã không còn đoái hoài đến công việc.

Trên đường trở về, Dung Ân đi mua chút ít thức ăn, từ ngày ở Ngự Cảnh Uyển, cho đến hôm nay, hai người họ chỉ ăn mỳ ăn liền, hay ăn tạm gì đó cho qua bữa, ngày hôm nay, cô nảy sinh ý nghĩ muốn chiều lòng dạ dày của bản thân một lần.

Mở cửa, đổi giày, vừa đi vào phòng khách, ngay lập tức cảnh tượng đập vào mắt khiến Dung Ân hoảng sợ.

Cô thả túi đồ trong tay, đi nhanh về phía trước, Nam Dạ Tước đang nằm trên ghế sofa, không hiểu vì lý gì, đột nhiên lăn mình xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

“Anh sao vậy?”, Dung Ân vội vàng đỡ lấy anh, Nam Dạ Tước khó chịu mở mắt, “Tại sao tôi lại ngủ dưới đất?”.

Dung Ân đỡ được anh lên ghế, “Hỏi chính anh đi, hay anh cho rằng tôi đẩy anh xuống?”.

Nam Dạ Tước thuận thế tựa đầu trên vai Dung Ân, “Đêm qua chẳng phải em đẩy tôi xuống giường sao?”

Người đàn ông này, khi không cũng khiến người khác á khẩu không trả lời được, Dung Ân khẽ đẩy anh, “Thế này không được, chúng ta nên đến bệnh viện thì hơn?”.

“Em nói tôi không được?”, Người đàn ông cố ý vờ vạ ý tứ câu nói của cô, bàn tay nóng bỏng của anh khóa trụ phía sau thắt lưng cô, “Người ta nói, phụ nữ khi cảm sốt, tự nhiên sẽ rất thoải mái, không biết đàn ông có giống không? Muốn biết chứ?”

Dung Ân nhận thấy dự tính của người đàn ông, một tay đẩy anh, đứng dậy. Nam Dạ Tước thuận thế ngã người về phía sau, đầu óc đang choáng váng lười nhác tựa vào sau ghế.

Dung Ân đem đồ ăn vào bếp bắt đầu chế biến, không lâu sau, mùi vị thức ăn dần xâm chiếm tất thảy không gian, Nam Dạ Tước nằm trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, khi Dung Ân đi ra, anh vẫn đang ngủ mơ màng.

Cô khom lưng, khẽ đẩy đẩy gọi anh, “Anh không ăn à?”

Anh bất mãn trở mình, mắt mở hé hé, “Có gì ngon?”

Lúc này cũng kén chọn, “Tôi có xào vài món”, Dung Ân cởi tạp dề, để lên bàn ăn, khi bày xong hết món ăn lên bàn, người đàn ông đã tự giác ngồi xuống.

Một bát canh xương hầm, một đĩa thịt lợn xào sợi vị cá (mình cũng chả biết dịch thế nào nữa, đây là món truyền thống của Trung Quốc, khá nổi tiếng, tên tiếng anh là Fish-Flavored Shredded Pork, các bạn có thể tra trên Google và tìm hiểu thêm về công thức nhé, cũng ngon lắm...hi hi...), một đĩa rau cải xào.

Nam Dạ Tước vốn dĩ đang đói, cũng không bắt bẻ gì thêm, khi ăn được phân nửa, nhớ tới điều gì liền mở lời, “Phải rồi, chiều nay bệnh viện có gọi điện đến, nói rằng mẹ em có chuyển biến tốt, còn có thể nói chuyện được rồi”.

Nghe xong, Dung Ân nét mặt tươi cười rạng rỡ, thức ăn cũng trở nên ngon miệng hơn, “Buổi chiều viện trưởng gọi điện tới, tan tầm tôi cũng qua thăm mẹ, mẹ tôi còn nói muốn tập đứng dậy”.

Qua bàn ăn, nhìn nét mặt vui vẻ rạng ngời của người đối diện, Nam Dạ Tước có thể cảm nhận được, chỉ khi nói đến mẹ mình, Dung Ân mới để lộ khía cạnh này của bản thân, “Em yên tâm, bác sĩ ở đó, đều là những người có tay nghề cao”.

Dung Ân gấp một miếng xương sườn đặt vào bát Nam Dạ Tước.

Người đàn ông ngừng ăn, ngẩng đầu cười trêu ghẹo, “Làm gì vậy, cái này có thể xem là thổ lộ không?”

Cô cúi đầu ăn cơm, Nam Dạ Tước vẫn chăm chú nhìn cô, Dung Ân dùng đũa gắp gắp thức ăn trong bát, cố ý nói sang chuyện khác, “Ồ công ty có tin, nửa tháng tới có tổ chức du lịch?”.

“Ừ”

“Tôi không muốn đi”, Dung Ân buông đũa, một tay chống cằm, trong lòng sớm đã có dự tính sẵn, “Mấy ngày nghỉ đó, tôi muốn đến bệnh viện chăm sóc mẹ”.

“Không được!”, Nam Dạ Tước bắt ngờ cắt lời, phản đối nghiêm khắc.

“Vì sao?”, Dung Ân vẽ mặt hoài nghi, “Tôi không đi không được sao? Thậm chí còn tiết kiệm tiền cho công ty”.

“Ai cũng không được phép vắng mặt, hơn nữa, tính nghỉ làm, em tưởng không bị đuổi việc?”

“Nhưng...”, Thật là, không lời nào nói lại được anh ta.

“Bệnh viện bên đó, những người có chuyên môn nhiều vô kể”, Nam Dạ Tước buông đũa, đứng dậy, vốn dĩ những chuyện này của công ty, anh không hề can thiệp, lần này vì muốn cùng cô ra ngoài, lại không nghĩ, cô như vậy, không mấy may cảm kích.

Nhiều ngày yên ổn sau đó trôi qua, Lý Hủy liên tục lôi kéo Dung Ân ra ngoài mua sắm, chuẩn bị cho những ngày du lịch sắp tới.

Bệnh viện.

Ngày hôm nay thời tiết đã bắt đầu trở nên ấm áp, dừng xe lại, Dung Ân đi đến bãi cỏ, hoa thủy tiên hai bên đường nở rộ đẹp mắt, qua lại đều là bệnh nhân đang đi dạo, thụ hưởng ánh nắng chan hòa.

“Mẹ”, Dung Ân dừng bước, ngồi xổm xuống trước mẹ Dung, “Công ty tổ chức đi du lịch, nhưng con không muốn”.

“Vì...sao?”, Mẹ Dung tuy rằng đã có thể nói chuyện, nhưng phát âm vẫn lắp bắp.

“Con muốn ở đây cùng mẹ”, Dung Ân gồng đầu lên đui mẹ, mẹ Dung gắng sức di chuyển tay, muốn vỗ về con gái, nhưng một chút khí lực cũng không có, bà trù mến nhìn con gái, “Mẹ.....mẹ ở đây....có người chăm sóc....Con, con đi.....”.

Dung Ân đã lớn là vậy nhưng chưa từng đi xa, cô cũng nên giống như bạn bè đồng trang lứa đi đó đây, tránh xa những lẩn lộn của cuộc sống, “Không cần....chăm mẹ, bác sĩ nói...mẹ sẽ dần...khỏe thôi”.

“Vâng”, Dung Ân ngẩng đầu, nắm lấy tay mẹ, “Mọi chuyện rồi sẽ tốt cả thôi”.

Mẹ Dung tựa người vào xe lăn, vẻ mặt phúc hậu, rất nhiều chuyện đã đi qua, cũng không nên ôm thù hận trong lòng, miễn là Dung Ân sống tốt, đối với bà mà nói, đó đã là niềm hạnh phúc lớn lao nhất.

“Mẹ, lần này bọn con đi Vân Nam”, Dung Ân đứng dậy, đẩy xe lăn, giọng nói cô tràn đầy hứng thú, ngay cả bước chân cũng bắt đầu trở nên nhẹ nhõm, lâng lâng, “Chờ con trở về, sẽ kể ẹ nghe thật nhiều....”.

Dọc đường đi, Dung Ân ở trước mặt mẹ luôn nói rất nhiều, mẹ Dung an tâm cười hiền lành, thi thoảng mấp máy môi nói vài lời, những lúc như vậy, thời gian hạnh phúc trôi đi dường như rất nhanh chóng mà ngắn ngủi.

Trên đường đến Vân Nam, không khí náo nhiệt vô cùng tận, Lý Hủy hứng thú kéo lấy tay Dung Ân, vừa xuống máy bay, đã nắm chặt tay cô tạo thành vòng tròn, quay quay hào hứng, “Woa, Vân Nam, ta tới rồi!”.

“Hủy”, Dung Ân cười, vội vàng kéo tay cô, “Còn quay nữa, mình chóng mặt chết mất”.

Toàn bộ hành trình chuyển đi, hướng dẫn viên du lịch đều đã được sắp xếp từ trước, đoàn người đi đến khách sạn và cất hành lý, Lý Hủy vừa vào phòng đã ngã người thoải mái xuống giường, “A, thật thoải mái”.

Dung Ân nhanh chóng thu dọn đồ đạc, Lý Hủy lách mình, một tay mở túi xách, cười nguy hiểm nói, “Ân Ân....”.

“Sao vậy?”

“Cậu và tổng giám đốc bất hòa hay sao mà không cùng anh ta ở phòng tổng thống, cùng mình chen chúc ở phòng con con này làm gì?”

“Để xem, cậu có máu buồn không nào....”, Dung Ân làm bộ vén tay áo.

“Được rồi, được rồi....”, Lý Hủy vốn dĩ có máu buồn, nhìn thấy dáng điệu của Dung Ân, vội vã cầu xin tha thứ.

Điện thoại ở đầu giường bất chợt vang lên, Dung Ân cầm lấy nhìn vào màn hình, là Nam Dạ Tước, cô biết mục đích của anh, không nhận máy, quả quyết từ chối.

Bên trong phòng tổng thống, thân thể cao lớn của người đàn ông tựa lên cửa sổ, bộ trang phục màu vàng nhạt càng làm tôn lên vóc người tuyệt mỹ, khóe miệng cong lên, khi biết điện thoại bị từ chối, mái tóc màu đỏ rượu càng lộ ra vẻ độc đoán.

Ngón tay nhần nhần một hồi, tin nhắn được gửi đi, “Đêm nay sang đây”.

Chưa đầy mười giây sau, đối phương đã trả lời, Nam Dạ Tước ngấm ngấm hải lòng, không ngờ lại là một tin nhắn cụt lủn, “Không”, một chữ như hắt gáo nước lạnh vào mặt anh. Lá gan mỗi ngày một lớn, cô tưởng rằng lúc này có nhiều người, anh không dám lời cô qua đây.

Tức giận ném điện thoại lên giường, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, khóe mắt Nam Dạ Tước lộ ra vẻ tỉnh ranh, xoay người, mở cửa đi ra ngoài.

Bên kia, Lý Hủy bận rộn tới bận rộn lui, “Ân Ân, cậu không làm mẹ hiền dâu thảo, thật sự quá uổng phí, nghỉ ngơi một chút đi”.

Dung Ân lấy quần áo trong vali treo vào tủ, chuông cửa vang lên, Lý Hủy giật mình đứng dậy, “Mình mở cửa!”.

Cô đi chân trần, cửa vừa mở, chỉ thấy Nam Dạ Tước tựa người ở cửa, Lý Hủy ngay tức khắc mở to hai mắt.

“Ai vậy?”

Lý Hủy khoa trương, cũng không quên chào hỏi, nhìn vào trong, “Ân Ân, là....”.

Dung Ân quay đầu lại, chỉ thấy Nam Dạ Tước đứng sau Lý Hủy, cô bất ngờ, quần áo cầm trong tay lơ lửng giữa không trung, người đàn ông nghênh ngang đi vào, cuối cùng, vẫn hướng đến vách tường, đứng tựa vào, “Còn quen ở được đây?”.

Lý Hủy tính tình vốn thoải mái, cũng không tránh khỏi cảm giác xấu hổ, “Ân Ân, mình....mình đói, mình ra ngoài kiếm gì ăn đây”.

Dung Ân vội vàng buông quần áo trong tay, “Mình đi cùng cậu”.

Lý Hủy nửa người đã ra khỏi phòng, còn cẩn thận đóng cửa, “Không cần....Bye bye...”, Nửa câu sau rơi rớt lại sau cánh cửa chắc chắn.

Nam Dạ Tước hai tay khoanh trước ngực, “Ân Ân, em trốn cái gì?”.

Dung Ân kéo rèm cửa, gian phòng ngay lập tức trở nên tối đi, cô sợ tai vách mạch rừng, thấp giọng như thủ thỉ, “Chúng ta ở nhà đã nói rõ, anh là cấp trên, tôi là cấp dưới, anh như thế này, muốn tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa hai chúng ta?”.

Nam Dạ Tước tiến đến, bức Dung Ân ép sát người vào tường, “Biết thì sao?”

Đối với anh mà nói, chỉ là tin tức vớ vẩn, Dung Ân ngữ điệu tức tối, “Tôi không muốn!”.

Trước mặt anh, ngay từ đầu, tâm lý đã được luyện tập quá nhiều để có thể phô ra vẻ chân thật nhất.

Nam Dạ Tước cười, cơ thể nghiêng nghiêng, thoải mái tựa ở đầu giường, bàn tay anh không chế cổ tay Dung Ân, một thoáng đã kéo sát về phía mình, hai chân cố định, xoay người đem Dung Ân nằm dưới thân anh.

“Anh làm cái gì?”, Khuôn mặt Dung Ân đỏ bừng, tư thế này....Lý Hủy bất cứ lúc nào cũng có thể vào.

“Xấu hổ cái gì”, Nam Dạ Tước buồn cười, khoe miệng cong lên, “Tôi cũng không làm gì khác, chỉ muốn hôn em”. Nói xong, cũng không đợi phản ứng của cô, khuôn mặt tuần tú mỗi lúc một cúi sâu. Dung Ân xoay đầu né tránh, sau một hồi đuối bắt, vẫn là anh nắm thể thượng phong, đầu lưỡi đã chiếm trọn khoang miệng cô.

“Cốc cốc.....Ân Ân, đến giờ ăn tối rồi, mọi người đang chờ chúng ta!”.

Dung Ân thân thể lập tức trở nên cứng nhắc, hai tay đẩy người đàn ông trên người.

“Đêm nay sang phòng tôi”, Nam Dạ Tước giọng nói thâm thúy, thừa dịp đe dọa cô.

“Ân Ân? Quản lý Hạ bảo mình đến gọi cậu...”, Nếu không vì Hạ Phi Vũ, Lý Hủy cũng không đến làm phiền, không thể nói rõ, chỉ có thể gõ cửa ra hiệu.

“Buông ra....”

“Nói, đêm sang....”.

Dung Ân mỗi lúc một khấn trương, cô cắn vào lưỡi Nam Dạ Tước.

Người đàn ông vội vã thôi động tác, tay lau lau khoe miệng, một ít máu rỉ ra, Dung Ân vội vã chỉnh lại trang phục, “Ừ, mình ra ngay đây”. Cô lách qua người Nam Dạ Tước, chạy đến mở cửa, khi cửa mở ra, Lý Hủy đang áy náy đứng ở cửa, mắt nhìn vào trong thăm dò, “Mình, mình không cố ý”.

“Ai nghĩ gì đâu cơ chứ!”, Dung Ân ấn ngón trở lên đầu của cô nàng.

Khi Lý Hủy ngẩng đầu, đã thấy Nam Dạ Tước đứng sau Dung Ân, “Cùng đi ăn thôi”, Nói xong, ngay lập tức đi ra trước.

“Đi thôi”, Dung Ân đẩy đẩy Lý Hủy, “Còn đứng đây làm gì?”.

“Lá la...”, Lý Hủy ngó vào trong phòng, sau khi thu hồi tầm mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào khoe miệng Dung Ân, không nói gì, chỉ cười ẩn ý.

Nơi dùng cơm là tầng ba của khách sạn, món ăn Trung Quốc hay đồ Tây, đều bày biện đủ cả, màu sắc hấp dẫn, ngon miệng, đãi ngộ như vậy, khiến Lý Hủy càng cảm nhận được sự hào phóng của ông chủ, thậm chí đến khi đã no căng, thức ăn vẫn còn rất nhiều.

Sau khi ăn cơm tối, hai người cùng nhau về phòng, Nam Dạ Tước cũng không đến làm phiền, lúc này anh muốn Dung Ân ngủ say một giấc để nghỉ ngơi.

Ở tỉnh Vân Nam, sơn thủy hữu tình, không khí thoáng đãng, mát lành, ngẩng đầu là có thể ngắm trọn bầu trời trong xanh thăm thẳm, dường như, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy thông thuận hơn rất nhiều.

Ngay từ sáng sớm, hướng dẫn viên đã dẫn cả đoàn đi thăm quan một ngọn núi cao nhất, Dung Ân đứng ở chân núi, một tay lau mồ hôi trên trán.

“Oa, cao như vậy sao!”, Lý Hủy nói không lên lời, hai chân cũng đã bắt đầu nhũn ra.

Hàng vạn phiến đá cấu thành những đường núi kéo dài, hiểm trở, đường đi rất hẹp, xét trên góc độ nào, cũng là thử thách sự mạo hiểm cùng thể lực thép.

Rất nhiều đồng nghiệp nam muốn chinh phục để thử thách, đồng nghiệp nữ tự nhiên cũng không tỏ ra yếu thế, Dung Ân vịn vào một cột đá, chưa bắt đầu, đầu óc đã choáng váng, hoa mắt.

“Ân Ân, chúng ta đi thôi!”.

“Hủy”, sắc mặt cô tái nhợt, xung quanh bốn phía đều là núi, cô hít thở khó khăn, “Mình sợ độ cao”.

“Hả, không thể nào?”, Lý Hủy nhận thấy sắc mặt cô tái nhợt, “Chúng ta ở lại đây sao”.

Những đồng nghiệp khác đã bắt đầu lên đường, Nam Dạ Tước không biết xuất hiện sau lưng hai người tự bao giờ, anh đi đến bên cạnh Dung Ân, hướng về phía Lý Hủy nói, “Tôi chiều cổ cô”.

Cô không muốn làm khó Lý Hủy, hiểm có cơ hội thế này, không thể vì cô mà để Lý Hủy phải bỏ lỡ, “Hủy, mình không sao, cậu đi đi”.

“Được rồi, chiều gặp lại cậu nhé”.

Dung Ân ở lại, ngồi lên một thềm đá, nhưng Nam Dạ Tước lại kéo tay cô.

“Làm gì vậy?”, Đầu cô vẫn đang váng vất.

“Chẳng lẽ em định ngồi đây cả ngày?”, Dưới chân núi, có một bãi biển rất lớn, Nam Dạ Tước thuê một chiếc ca nô, người đứng ở trên đang chuẩn bị, không quên dặn dò, “Nhìn thấy hai ngọn núi kia không? Tới đó vòng lại, đừng có vượt qua đấy, nếu không tôi cũng không thể đảm bảo sự an toàn cho hai người đâu”.

Dung Ân ngoan ngoãn lắng nghe, ngồi vào trong, trên người mặc áo cứu sinh màu cam, Nam Dạ Tước tự mình lái ca nô, lao vào biển cả dữ dội.

Gió biển mạnh mẽ tấp vào mặt, khiến khuôn mặt đỏ lên, tóc cũng bay tứ tung, nước cũng bắn lên tới tấp, tuy rằng rất lạnh, nhưng đem lại cảm giác khoan khoái vô cùng.

Dung Ân chưa từng trải qua cảm giác thích thú như lần này, bị bó buộc trong một không gian khuôn khổ, chưa từng nghĩ thế giới bên ngoài có nhiều điều kì thú đến vậy.

“Ân Ân, vui chứ?”, Nam Dạ Tước đeo một chiếc kính mát màu nâu, tóc anh chuyển động theo gió biển đang thổi mạnh mẽ, càng làm tôn lên vẻ phóng khoáng, quần áo vận trên người màu trắng, nổi bật sự ngạo mạn cùng bất kham.

Dung Ân mỉm cười, xung quanh khoe miệng ánh lên vẻ vui tươi rạng ngời, đầu óc chưa từng sáng khoái như lúc này.

“Vui thì hét lên!”, Nam Dạ Tước tăng tốc, tốc độ của ca nô ngày một nhanh, Dung Ân cảm giác thân thể tựa như đang nổi lơ lửng trên sóng biển, trôi nổi bất định.

Hai tay cô nắm chặt thanh chắn bảo hộ, cười thành tiếng.

Tiếng cười vang vọng trong không gian, mang đi rất xa, Dung Ân ngoảnh đầu, đối diện ánh mắt Nam Dạ Tước, cô mỉm cười, trong mắt không giấu được sự thích thú đang dâng trào.

Ca nô, đột nhiên nghiêng đi, xung quanh không biết từ khi nào nổi lên một đợt sóng lớn dữ dội, Dung Ân thân thể đang thả lỏng, ngã xuống sàn ca nô.

Nam Dạ Tước nhận ra mối nguy hiểm gần kề, phía sau và hai bên, một vài chiếc ca nô đều đang quay đầu, hình thành sóng nước, khiến hai người bị kẹp ở giữa, mất trọng tâm.

Dung Ân không biết đang xảy ra chuyện gì, vừa muốn đứng dậy, chợt nghe thấy tiếng quát của Nam Dạ Tước, “Nằm sấp xuống!”.

Cô vội vàng nằm sấp xuống, cùng lúc, bên tai truyền đến những tiếng nổ thùng thùng tới tấp, thậm chí có cả đạn rơi xuống trước mắt, cô cả kinh trợn tròn mắt, cơ thể theo sự trôi nổi của ca nô lăn qua lăn lại.

“Dựa sát vào!”, Nam Dạ Tước hiểu rõ tình thế bất lợi lúc này, đối phương rất đông, xem ra là theo dõi suốt đường đi, thừa cơ tấn công anh.

Anh khom lưng, cố gắng tránh né, một tay lần tìm ở thắt lưng, móc ra một khẩu súng, Dung Ân ở cách đó không xa, chưa từng rơi vào tình huống này, hơn nữa đối phương tấn công mạnh mẽ, y như những cảnh quay hành động trên truyền hình.

Ca nô đã bắt đầu mất lái, đi xiêu vẹo, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật, Dung Ân ngẩng đầu, thấy tay phải của Nam Dạ Tước máu đang không ngừng túa ra, tay áo màu trắng dơ dớp, cô nóng ruột, “Anh không sao chứ?”.

Nam Dạ Tước tháo kính mát, hai mắt duy trì vẻ cố hữu, sắc bén như chim ưng, nghịch cảnh lúc này, không khiến anh hoảng loạn hay hoang mang chút nào, phía trước đã là hai ngọn núi, không có đường tiến, cũng không có đường thoái lui.

“Để tôi giết chết hắn!”

Chiếc ca nô bên trái uy hiếp, Dung Ân có thể nghe rõ cuộc đối thoại của bọn chúng.

“Nam Dạ Tước, hôm nay tao sẽ ày ăn cá!”

Người đàn ông cười khinh bỉ, đã bức được đến bước đường cùng, không hề tỏ ra yếu thế, “Hôm nay tao chết, hoặc mày chờ tao giết hết chúng mày đi!”.

Không còn xa nữa là hai ngọn núi sừng sững chặn đường, chỉ để lại một khe hẹp rất nhỏ để đi qua, dường như không đủ một ca nô lọt được, Nam Dạ Tước chỉ đành đánh cược với số phận, “Ân Ân, giữ chắc”.

Lúc này, Dung Ân chỉ còn có thể tin tưởng anh, cô vội vàng ôm lấy một trụ sắt, toàn thân áp sát.

Mồ hôi từ trên mặt người đàn ông từng giọt chảy xuống vòm ngực trắng kiêu, rồi tan xuống trên họng súng sinh tử.

“Mau đuổi theo, không được để bọn chúng chạy thoát....”

Một bên hông Nam Dạ Tước áp sát trên mặt sàn, đột nhiên ngoặt trái, toàn bộ ca nô lật nghiêng, toàn thân Dung Ân tưởng như đã rơi xuống biển, cô mắt mở trừng trừng nhìn ca nô xuyên qua khe hẹp với hy vọng mong manh. Cổ nín cảm giác sợ hãi, hàm răng cắn chặt lấy môi dưới, hai tay bám trụ chắc chắn, mắt nhắm chặt.

Phía sau, truyền đến tiếng va chạm dữ dội, trước mắt tối tăm mịt mờ, Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân như bị quăng đi, cô tuyệt vọng kêu lên, cơ thể bị hất quăng xuống mặt biển.

Chỉ uống vài ngụm nước, may mắn trên người cô có mặc áo cứu sinh.

Khi mở mắt ra, bốn phía tối tăm, nước biển lạnh lẽo dần xâm nhập vào trong người, khiến cô đột nhiên giật mình, “Nam Dạ Tước, Nam Dạ Tước....”.

Xa xa nhìn lại, giữa hai ngọn núi, khe hẹp nhỏ như vậy, anh ta lại có thể xuyên qua, ca nô kẹt lại ở trong, đã bị làm hỏng đến không rõ hình thù.

Như vậy, đây là phía sau núi?

Ánh mặt trời thậm chí không lọt vào nơi đây, chẳng trách người cho thuê ca nô đã dặn dò không được phép vượt qua đó, Dung Ân hai tay quờ quạng xung quanh, một mình cô độc, khiến cô sợ hãi, toàn thân run rẩy, giọng nói run run, “Nam Dạ Tước....”.

Lúc này, cô muốn nghe thấy giọng nói của Nam Dạ Tước hơn bất cứ điều gì, dù chỉ là một chữ.

Dung Ân không dám di chuyển, tứ phía cô tịch như dọa người, thi thoảng lại có tiếng côn trùng kêu lên, gay gắt mà bén nhọn, ngoài khơi bập bênh, dập dờn, dường như bất cứ lúc nào cũng có gì đó sắp sửa công kích.

Đột nhiên có thứ gì đó chạm vào vai Dung Ân, cô thất kinh đẩy ra, lại nghe thấy thanh âm rên rỉ lí nhí.

60. Chương 60: Sưởi Ấm Lẫn Nhau

“Thế, Diêm Việt đâu?”

“A....”

“Nam Dạ Tước!” sự sợ hãi của Dung Ân cuối cùng được trấn an bởi phần, cô vươn tay, vừa vặn đỡ được người đàn ông nửa người trên chưa chìm hẳn, cô chậm chạp tiến lại gần, một cánh tay người đàn ông đã khóa trụ cô, áp sát khuôn mặt lạnh cóng của Dung Ân vào vòm ngực của mình.

Mãi cho đến lúc này, Dung Ân cơ hồ mới như muốn khóc nức lên vì vui mừng khôn siết, hai tay cô vòng qua thắt lưng Nam Dạ Tước, ôm thật chặt tấm lưng anh, mỗi lúc một gần gũi hơn.

Bàn tay của người đàn ông đặt sau gáy cô vuốt nhẹ, mặt nước xung quanh, lan tràn là máu tươi đỏ ngầu, Dung Ân buông tay, giọng nói lạc đi vì sợ hãi và run rẩy, “Anh sao rồi?”.

Nam Dạ Tước tỏ vẻ hơi hột, “Không sao, chỉ là trúng một viên đạn”.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?”, Nước biển thâm nhập vào từng thớ da thịt, len lỏi qua từng lỗ chân lông, nơi này lại tràn ngập âm khí (vì không có ánh mặt trời ý), Dung Ân rét cóng khiến hai hàm răng va chạm lẫn nhau không ngừng, nếu như không có anh, e rằng cô đã tuyệt vọng mà chết.

“Tìm xem, có bờ không”, Nam Dạ Tước tỉnh táo lại, lúc này, nếu xung quanh chỉ là biển cả, hai bọn họ sẽ không còn đường sống.

Dung Ân không hề có kinh nghiệm đi xa, dĩ nhiên sẽ chỉ biết dựa vào Nam Dạ Tước.

“Anh còn sức không?”

“Vết thương nhẹ, không việc gì”.

“Không thì anh ở lại đây, tôi đi thăm dò, tìm được rồi, tôi sẽ lập tức quay lại”, Nếu có thêm nữa, chắc chắn sẽ làm tiêu hao khí lực của Nam Dạ Tước quá phân nửa, lúc này, chỉ có áo cứu sinh mới có thể giúp anh chèo chống được trên mặt biển, người đàn ông cũng không phô trương thanh thế, “Được”.

Tay trái móc ra một chiếc bật lửa, bật lên, ánh lửa chớp chớp nhanh chóng le lói trong không gian đen ngòm lạnh lẽo, trước mắt đột nhiên có ánh sáng, phản chiếu vào trong mắt, ánh lên vẻ mặt lo lắng của Dung Ân.

“Ân Ân, cuối cùng cũng có ngày trông thấy được em vì tôi mà lo lắng”

Lần này, Dung Ân không đòi co cùng anh, cánh tay Nam Dạ Tước máu đã bắt đầu đông lại, chiếc áo màu trắng hoen ố những vết máu đỏ sẫm, Dung Ân cố nén trụ trong lòng sự kinh sợ, cầm lấy bật lửa trong tay anh.

Đem theo hy vọng mong manh, tưởng chừng như không tìm được bờ, Dung Ân cầm theo bật lửa dần dần biến mất trong mắt Nam Dạ Tước, sau một hồi, mới nghe được giọng nói mừng rỡ của cô truyền đến, “Chỗ này có một cái hang.....”.

Dung Ân theo lối cũ trở lại, từ xa nhìn đến chỉ thấy thân thể Nam Dạ Tước đang nổi trên mặt nước, đầu chìm ngấm trong nước, cô vội vàng lại gần, khấn trương túm lấy một cánh tay anh, “Tôi đưa anh đi, lập tức bám vào”.

Tắt bật lửa, không gian lại chìm ngập trong bóng tối, không nhìn ra bất cứ hình thù vật thể nào, Dung Ân thở khó nhọc, tay phải Nam Dạ Tước đã hoàn toàn mất cảm giác, chỉ có thể theo sức nước, một phần dựa vào sức lực của Dung Ân mà di chuyển.

Anh chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày, anh phải trông cậy vào một người phụ nữ.

Đi đến bờ, Dung Ân bò vào bờ trước, đem toàn bộ sức lực còn lại kéo Nam Dạ Tước từ dưới nước lên mặt đất, rẽ những nhánh cây mọc tua tủa rậm rạp hai bên, dẫn vào trong hang.

“Nơi này, làm sao có cả những chỗ thế này?”

“Có phải...cảm giác rất giống phim điện ảnh?”, Nam Dạ Tước tựa người vào một khối đá, tóc ngắn dính dộp trên mặt, tay trái chống lên mặt đất, khó khăn ngồi thẳng dậy.

“Ân Ân”, Nam Dạ Tước đã yếu đi nhiều, không thể cất giọng nói trọn vẹn một câu, “Lấy ít nhánh cây, nhóm lửa.....”.

“Được”, Dung Ân nghe theo, chọn một vài cành cây, toan châm lửa, người đàn ông cẩn thận nhắc nhở, “Che cửa động lại, bọn chúng rất có thể vẫn đang tìm kiếm”.

Động này vốn dĩ rất kín đáo, Dung Ân dùng cây bụi che chắn cửa, sau khi xác nhận không có sơ hở, lúc này mới quay lại, nhóm lửa.

Không gian cũng không quá rộng, có ánh lửa, nên nhanh chóng lan tỏa sự ấm áp.

Nam Dạ Tước tìm kiếm gì đó ở thắt lưng, may mắn thay, vẫn chưa bị rơi mất.

Một chiếc dao thương hiệu Thụy Sĩ đưa đến trước mặt Dung Ân, Nam Dạ Tước ra hiệu cho cô cầm lấy, “Ân Ân, em qua đây”.

Cô đến bên cạnh anh ngồi xuống, Nam Dạ Tước cầm con dao đặt vào lòng bàn tay cô, “Giúp tôi xé áo, tôi muốn xem, tình trạng vết thương”.

Dung Ân tiếp nhận, trước tiên xé măng sét áo, khi đến vết thương, máu đã đông tụ, chỉ cần tác động nhỏ, cũng khiến mi tâm Nam Dạ Tước cau chặt lại.

Nhận thấy động tác của cô, người đàn ông nhìn cô nói, “Sợ?”

Dung Ân nắm chặt chiếc dao trong tay, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt ửng đỏ, Nam Dạ Tước nhìn ra, không muốn làm khó cô, chính mình rạch một đường, gắng sức cầm áo xé ra.

Máu đỏ nóng ầm, không giống như tưởng tượng của Dung Ân sẽ bắn ra tung tóe, chỉ là chảy ra một chút, bởi vì vết thương đã ngâm trong nước quá lâu, xung quanh miệng vết thương đã sưng đỏ, trên mặt da, thịt thậm chí đã bắt đầu rữa, Nam Dạ Tước nhịn đau, hai mắt đỏ rực, trên trán mồ hôi túa ra không ngừng, năm ngón tay đang cầm tay áo cũng trắng bệch.

Dung Ân ngã xuống mặt đất, Nam Dạ Tước thở hổn hển lấy hơi, toàn thân vô lực tựa vào khối đá, “Cầm dao.....hơ trên lửa....”

Cô đã đoán ra chuyện tiếp theo, nặng nề cầm lấy dao lơ lơ trên ngọn lửa phập phều, lòng bàn tay Dung Ân nóng lên, đưa lại cho Nam Dạ Tước. Người đàn ông ngẩng đầu, mồ hôi theo quai hàm chảy thành dòng xuống ve áo, anh nghiêng đầu, đôi mắt sâu đen thăm thăm nhìn vào Dung Ân, “Lại đây”.

Cổ tay cô run lên, Dung Ân khó lòng có thể làm được.

“Em bình thường....chẳng phải luôn muốn xé tôi thành trăm mảnh sao? Hôm nay, như em....muốn”, Nam Dạ Tước cắn môi, anh có dự cảm chẳng lành, tay phải của anh đã không còn cảm giác, nếu không lấy được viên đạn ra, cánh tay này, e rằng thật sự không thể đảm bảo được nữa.

“Nam Dạ Tước...”, Dung Ân nhìn vết thương của anh, nhớ lại lần trước ở thư phòng, cô bị A Nguyên dí súng vào đầu, đến bây giờ lại bị truy sát, những mối nghi ngờ mỗi lúc một đầy lên, “Anh, rốt cuộc là ai?”.

Nam Dạ Tước cười cười, “Biết nhiều, đối với em không tốt”.

“Đằng sau anh, không chỉ đơn giản có Nghiêm Tước thôi?”.

Nam Dạ Tước thu hồi khóe miệng, “Xem tivi nhiều quá rồi? Nhận thức của em, người nguy hiểm và đen tối nhất....là tôi”.

“Anh, từng giết người chưa?”

Khóe môi mỏng của người đàn ông khẽ nhếch lên, dường như đang cười cô đã biết rõ còn cố chấp hỏi vòng, “Nếu không, tôi còn sống được đến ngày hôm nay”.

Thấy cô hồi lâu không nói gì, Nam Dạ Tước khẽ cười nói, “Sợ?”.

Dung Ân nhìn thấy vết thương ở cánh tay của Nam Dạ Tước đã bắt đầu mưng mủ, sợ thì sao? Tới nước này, còn có thể sống hay không vẫn còn là một ẩn số, “Làm thế nào mới có thể lấy nó ra?”.

“Đầu tiên dùng dao làm sạch chỗ thịt đã bị rửa đi, rồi lấy mũi dao.....xé một đường lên vết thương, nhớ kỹ....Động tác phải dứt khoát....”.

Dung Ân biết rõ chính mình không thể, nhưng vẫn ép buộc bản thân cầm lấy dao, dao nhỏ vừa đụng phải vết thương, tay cô đã run lên, từ trên da Nam Dạ Tước máu bắt đầu rỉ ra.

Người đàn ông dần lấy lại cảm giác, một tay, nắm chặt cành cây xù xì phía sau lưng Dung Ân, cô tự trấn an sự mềm yếu của bản thân, lau mồ hôi trên mặt, đem con dao hướng về phía cánh tay Nam Dạ Tước.

Lấy hết thịt rửa đi, kỳ thật so với việc lấy viên đạn ra còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần.

Dung Ân kiên cường giữ bình tĩnh, trấn áp nỗi sợ hãi, cánh tay Nam Dạ Tước dờ dớp máu, nhưng khuôn mặt anh vẫn kiên nghị, chỉ khi không chịu đựng được, từ khóe môi mỏng mới phát ra những thanh âm rên rỉ khe khẽ.

Mũi dao đâm vào da thịt, Dung Ân có cảm giác chạm phải viên đạn, nhưng mãi vẫn không sao lấy ra được, cô khấn nguyện, khắp mặt là mồ hôi túa ra như tắm, “Sâu quá, không được....”.

“Đạn vẫn chưa tới xương, cầm dao....chéch sang rồi đâm vào....”.

Dung Ân nghe theo, nhưng vẫn chỉ có thể chạm được đến nó, không sao lấy ra được, Nam Dạ Tước đã bắt đầu hạ đường huyết do mất máu quá nhiều, nhìn khuôn mặt lo lắng của Dung Ân, anh cố gắng chịu đựng, cất giọng an ủi, “Đừng nóng vội....xem như đâm vào bông thôi, sẽ không có cảm giác”.

“Anh còn cười...” Phụ nữ, dù cho có mạnh mẽ đến cỡ nào, một khi phải đối diện với ranh giới sinh tử, cũng đều trở nên nhay cảm hơn bao giờ hết.

“Ân Ân, khi em lo lắng cho tôi, trông rất tuyệt, nếu không....tôi thật sự không có được chút sức lực nào nữa, tôi sẽ....A!”, Tay trái Nam Dạ Tước đã bẻ gãy cành cây, thả con dao trong lòng bàn tay, Dung Ân sau khi lấy viên đạn ra, liền vội vàng cầm lấy đoạn tay áo vừa xé quần chặt quanh cánh tay Nam Dạ Tước, người đàn ông ngay cả khí lực để thở đường như cũng không còn, trống ngực phập phồng, khuôn mặt hai người ở rất gần nhau, thậm chí, Nam Dạ Tước chỉ cần liếc qua cũng có thể nhìn ra đôi mắt đang ngân ngấn nước của Dung Ân.

Anh vươn tay trái lên, đầu ngón tay vừa chạm được vào mắt của cô, Dung Ân đã theo bản năng né tránh. Chỉ là, nước mắt ả nhân đã nhịn hồi lâu nên cứ như vậy tuôn ra, Nam Dạ Tước ngo ngoe, Dung Ân nhìn cánh tay đầy máu của anh ở giữa không trung, cô cầm lấy, áp sát vào má mình.

Mái tóc dài che khuất toàn bộ biểu cảm trên gương mặt, từ trong lòng bàn tay Nam Dạ Tước đón nhận yêu thương chân thành, nước mắt mặn đắng len lỏi vào những vết xước sứt, hai vai Dung Ân không ngừng run lên, cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này.

Cánh tay Nam Dạ Tước kéo vào, quấn lấy cánh tay cô, hai người tựa vào nhau, thanh âm nghẹn ngào của Dung Ân hòa cùng tiếng khóc nức vang lên từ lồng ngực anh, “Nam Dạ Tước, nếu như chúng ta có thể sống, sau này đừng cãi nhau nữa, được không?”.

Người đàn ông gắng sức đưa cánh tay bị thương lên, bàn tay anh vỗ về cô, “Được”.

Dung Ân lau nước mắt, dường như nhớ ra điều gì, cô tìm kiếm trên người một hồi, cuối cùng móc ra một chiếc điện thoại di động.

Nam Dạ Tước nhìn ra suy nghĩ của cô, nhưng cũng không nỡ phá tan hy vọng đó, Dung Ân trong lòng khắp khổ, ngay lập tức bấm nút cầu cứu, cô gọi nhiều lần liên, nhưng lại phát hiện ra, nơi này cơ bản không hề có sóng.

Nam Dạ Tước nắm lấy tay Dung Ân, kéo cô lại gần mình, “Đợi đến khi trời tối, Lý Hàng không thấy chúng ta quay về, tất sẽ đi tìm”.

“Anh ấy biết được chúng ta ở đây sao?”

“Tôi đã nói cho cậu ta biết hành tung, nhưng chúng ta cũng không chắc có thể qua được trước hoàng hôn hay không”, Nam Dạ Tước động dậy thân, ra hiệu Dung Ân cởi áo cứu sinh trên người ra, “Ném nó ra biển”.

“Nhưng....”, Nhỡ như rơi vào đường cùng, nếu như ngay cả áo cứu sinh cũng ném đi, bọn họ lại càng không cơ hội sống sót.

“Nếu như không ai tìm ra, hai chúng ta, dù có áo cứu sinh cũng không thoát được”.

Dung Ân tuy rằng không đoán ra được ý đồ của anh, nhưng vẫn ra khỏi hang, ném áo cứu sinh xuống biển.

Đem những cây leo che chắn lại cửa hang, khi cô quay trở lại, nhìn thấy Nam Dạ Tước đang tựa người an tĩnh lên phiến đá, một người đàn ông cao quý, ngay cả ăn cháo của cô, khuôn mặt cũng nhăn nhó, hôm nay, lại lâm vào tình trạng này.

Dung Ân nhẹ nhàng đi qua, vừa ngồi xuống, hai mắt người đàn ông vốn đang khép chặt bỗng mở ra.

“Im lặng!”

Bàn tay to lớn của anh áp đầu cô sát vào vòm ngực mình, Nam Dạ Tước giọng nói sắc lạnh.

Dung Ân tức thì cảm giác toàn thân đông cứng, cách đó không xa, truyền đến vài âm thanh rất nhỏ, thấp thoáng trong không gian, còn có ánh đèn pin sáng lên.

Cô tựa sát trước ngực Nam Dạ Tước, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay anh, mỗi lúc một căng thẳng hơn.

Khe hẹp giữa hai ngọn núi đã bị bịt lại bởi chiếc ca nô, những người đó chỉ có thể mặc áo cứu sinh, mạo hiểm bơi vào.

“Tối thế này, cũng không biết bên trong là gì....”.

Ngay sau đó vang đến tiếng lội nước, ánh đèn pin liên tục đảo đảo qua nơi hai người đang ẩn náu, tiếng sóng nước va đập để lại những bọt nước trôi nổi, đan xen còn có tiếng chửi rủa, “Mẹ kiếp, hai đứa chúng nó làm thế nào vào được trong này.....”

Một người khác lại nói những lời thô tục họa thêm, “Chỗ này tối như bưng, ngay cả ma quỷ sống còn không nổi....”

Dung Ân căng thẳng đến ngừng thở, đèn pin quét qua quét lại, “Kia là cái gì?”.

Ánh sáng dừng lại trước cửa hang nơi hai người đang ẩn náu, Dung Ân một tay nắm chặt ống tay áo Nam Dạ Tước, tay phải của người đàn ông lục tìm đồ, rồi bắt được con dao.

“Hình như là áo cứu sinh”.

Hai người áp sát vào nhau, bắt gặp một chiếc áo cứu sinh nổi lênh bênh trên mặt nước, đèn pin xem xét xung quanh một hồi, nhưng cũng không phát hiện ra nơi có thể ẩn náu, “Nhìn xem, áo cứu sinh cũng ở đây, chắc chắn là chết rồi”.

“Như vậy có thể trở về báo cáo....”

Huýt sáo “Không ngờ Tước thiếu gia cũng có ngày hôm nay.....”

Dung Ân cơ thể vốn dĩ trước đó đã thả lỏng hơn rất nhiều, chợt nhiên lại cảm thấy có vật gì đó, dường như còn đang di chuyển. Cô cúi đầu nhìn, sợ đến hồn bay phách lạc, một con rắn con có đốm nhiều màu đang theo chân của cô bò lên bụng. Cô vốn dĩ rất sợ rắn, vừa muốn kêu lên sợ hãi, đã bị một bàn tay bịt chặt miệng.

Dung Ân kinh hoàng, trợn to hai mắt nhìn Nam Dạ Tước.

Anh biết cô đang rất hoảng loạn, liền nghiêng người, đôi môi mỏng nhẹ nhàng chạm vào mắt cô, cô nhắm mắt, con rắn mỗi lúc tiến lại gần hơn, một chốc đã lên đến đùi Dung Ân. Nam Dạ Tước nhanh chóng vươn tay, hai ngón tay chuẩn xác cặp vào đầu con rắn, thân rắn bắt đầu giãy dụa, quăn lại thành vòng tròn, nghe thấy tiếng động, cô vừa muốn mở mắt, chợt nghe thấy tiếng thì thầm của Nam Dạ Tước, “Nhắm mắt lại”.

Dung Ân không dám động đây, chỉ đành nhắm chặt mắt.

“Về thôi, bọn chúng không chết đuối, cũng chết vì lạnh....”

“Đi, mẹ kiếp, tự làm tự chịu....”

Dần dần, hai người đàn ông chìm vào biển cả, Nam Dạ Tước giơ tay, đem con rắn đã chết ném xuống phiến đá, Dung Ân ý thức được đối phương đã đi xa, lúc này mới mở mắt.

“Trời tối rồi sao?”

“Kiên cường lên”.

“Nam Dạ Tước, nếu như không ai đến, chúng ta sẽ chết ở đây?”

“Không có nếu như, tôi tin tưởng cậu ta”.

Dung Ân đi ra cửa hang, sau khi xác nhận bọn chúng sẽ không quay lại, lúc này mới tìm đến đồng củi, một lần nữa nhóm lửa, cô cởi áo khoác, vắt lên cành cây để hong khô.

Nam Dạ Tước đã mất máu quá nhiều, sức lực còn lại không là bao nhiêu, anh ngã xuống mặt đất, Dung Ân nhìn thấy, hấp tấp lại gần, “Anh không được phép ngủ”.

Lời thoại kinh điển trong phim truyền hình, người đàn ông thuận thế tựa vào người cô, đầu gối trên vai cô, anh cảm thấy tức cười, “Nhưng, tôi mệt”.

“Vậy cũng không được ngủ”, sau khi Dung Ân hong khô áo, đắp lên người anh, “Tôi kể anh nghe truyện cười nhé?”.

Không đợi câu trả lời của Nam Dạ Tước, cô tự mình bắt đầu, thật sự là một câu truyện nhạt nhẽo, người đàn ông vốn dĩ không buồn ngủ, nhưng khi nghe cô kể truyện, cảm giác buồn ngủ thật sự lại đến.

“Ân Ân?”

“Ừ?”, Bị cắt ngang, cô chú ý lắng nghe anh.

“Nếu như không trở về được, ai là người khiến em không yên lòng nhất?”

Dung Ân vốn dĩ đang ép buộc bản thân không được phép nghĩ ngợi, Nam Dạ Tước vừa hỏi như vậy, nỗi lòng lại trở nên chua xót, “Mẹ tôi”.

“Thế, Diêm Việt đâu?”

Dung Ân không nhìn anh, chỉ thản nhiên nói, “Tình yêu của tôi đã chết rồi”.

Nam Dạ Tước cười cười, “Giữa hai người, có tình yêu? Tình yêu thật sự, sao có thể chết đi dễ dàng như vậy?”.

Cô buông hạ mi mắt, nếu như là lúc thường ngày, cô chắc chắn sẽ không cùng Nam Dạ Tước nói nhiều chuyện như vậy, “Tôi chưa từng hoài nghi, tình cảm giữa hai chúng tôi”.

“Vậy....Em lúc này hoài nghi anh ta”.

Giọng điệu ung dung, Dung Ân trốn tránh, “Tôi không muốn nói”.

“Được rồi”, Nam Dạ Tước quả thật cũng không còn sức lực, “Tôi muốn ngủ”.

“Không được”, Bả vai Dung Ân đưa đẩy, không cho phép anh ngủ được.

“Yên tâm đi”, người đàn ông cười miễn cưỡng “Tôi không dễ chết như vậy đâu”.

Mặc dù anh đã đảm bảo là vậy, mặc dù biết anh đang mệt, Dung Ân vẫn không muốn anh nhắm mắt lại. Cuối cùng Nam Dạ Tước cũng hiểu, khi phụ nữ chán nản, thật sự phiền phức đến cỡ nào.

Bên ngoài, bầu trời cũng đã dần sẫm tối, nhưng Dung Ân không hề biết.

Cô co hai chân, bả vai lần cổ bắt đầu nhức mỏi, tự chịu khổ, là cô tình nguyện, cô vẫn luôn tin tưởng rằng, giữa lúc con người đang trong nghịch cảnh, sẽ tự nhiên sản sinh cảm giác muốn nương tựa vào nhau, cô không biết với Nam Dạ Tước, anh có cảm giác này hay không?

“Ân Ân?”

“Ừ?”

Cuộc đối thoại như vậy, trở đi trở lại, không biết đã lặp lại bao nhiêu lần.

“Em có biết tin điều(điều đặt ra để tin theo) của tôi là gì không?”.

“Là gì?”

“Người khác đánh tôi một quyền, tôi sẽ đâm người đó một dao, người khác đâm tôi một dao, tôi sẽ lấy mạng của người đó”. Quả nhiên đủ tàn nhẫn.

“Làm người phụ nữ của tôi, tôi không cho phép ai khác tùy ý ức hiếp”.

Dung Ân vốn định cãi lại anh, nhưng nghĩ lại thôi, lúc này cũng chẳng thể làm gì, sao còn tốn sức giải thích dài dòng.

Cuối cùng Nam Dạ Tước đã mất sức không còn nói nổi, Dung Ân sợ rằng anh chịu đựng không nổi, cùng anh hàn huyên, nhìn cô luôn mồm đủ chuyện, người đàn ông dù rằng rất mệt mỏi, nhưng ý cười mỗi lúc một đậm hơn.

Hai người bọn họ, lần đầu tiên nói chuyện nhiều đến vậy. Bất luận bắt đầu ra sao, chí ít lúc này, ngay tại đây, hai người đang rất gần gũi và thân thiết.

Khi Lý Hàng dẫn người đến nơi, màn đêm đã buông xuống từ rất lâu, dò xét ngoài hang một hồi, Dung Ân đỡ Nam Dạ Tước ra ngoài.

Không được bao lâu, Lý Hàng dẫn người đến, khi nhìn thấy toàn thân Nam Dạ Tước đang chật vật, lèch thếch, anh ta cũng không bày ra vẻ gì ngạc nhiên gì, cởi áo khoác choàng lên người Nam Dạ Tước, cùng thuộc hạ, đưa anh và Dung Ân ra ngoài.

Khi Nam Dạ Tước được đưa vào bệnh viện, Hạ Phi Vũ nghe được tin ngay lập tức chạy đến trước cửa phòng cấp cứu, nét mặt cô ta lo lắng, sau khi nhìn đèn cấp cứu vẫn đang sáng, lúc này mới hạ mình, nhìn Dung Ân nói, “Qua đây”.

Hai người đi tới chỗ rẽ ở hành lang, Dung Ân vừa dừng bước, liền nhận ngay một phát tát đập thẳng vào mặt.

61. Chương 61

Mắt méo sang một bên, đau bỏng rát.

” Nói, các người một mình đi đâu?”

Hạ Phi Vũ tay nắm thành đấm, vẻ mặt kiêu ngạo, thanh âm bén nhọn rất nhiều.

“Cô dựa vào cái gì mà hỏi hành tung của tôi?” Dung Ân mệt mỏi, quần áo ướt sũng trên người còn chưa thay, có vẻ chật vật khó chịu, ” Cô lại dựa vào cái gì đánh tôi?”

Hạ Phi Vũ không nghĩ cô có ngữ khí mãnh liệt như vậy, ánh mắt nhìn về phòng cấp cứu, sau khi xác định Nam Dạ Tước sẽ không xuất hiện, lúc này mới mạnh giọng ” Tôi muốn đánh liền đánh...”

Lúc này bộ dạng cao ngạo của cô ta đã hiện ra, cô không bao giờ để Dung Ân vào mắt. Cùng lắm, Nam Dạ Tước chỉ là đang đùa giỡn với Dung Ân mà thôi.

“Bốp—”

Y tá đi đang nghe được, nghiêng đầu nhìn, há hốc miệng, vội cất bước đi.

” Cô—” Hạ Phi Vũ ôm mặt, thần sắc kinh ngạc, cô ngay cả một chút cũng không nghĩ rằng Dung Ân sẽ đánh trả ” Cô dám...”

“Tôi muốn đánh liền đánh.” Dấu tay của Dung Ân hằn rõ, trong công việc, khi Hạ Phi Vũ làm khó dễ cô chỉ có thể nhẫn nại, nhưng không nghĩ cô được voi đòi tiên.

Xoay người, vừa muốn rời đi, nhưng cuối cùng cảm thấy không thể nuốt trôi, Dung Ân lần thứ hai tiến tới mặt cô.

Hạ Phi Vũ còn đang ngây người ra, thấy tư thế của cô, nghĩ Dung Ân vẫn chưa bỏ qua, bất giác sợ hãi lùi lại.

“Cô muốn được anh ta chú ý, là chuyện của cô, đừng liên lụy đến tôi.” giọng nói của cô cường ngạnh, đột nhiên nghĩ đến nguyên tắc Nam Dạ Tước nói khi trong sơn động, đối với một số người, đúng là không thể nói đạo lý.

Thấy cô rời khỏi, Hạ Phi Vũ không nuốt trôi bực tức ” Biết anh ta có nữ nhân khác, cô vì cái gì có tình nguyện ở lại.?”

Đem đánh vỡ đầu Nam Dạ Tước, những nụ hôn hiện trên người anh, hiện giờ, còm cảm thấy nhói nhói, Dung Ân không quay đầu lại nói, “Cô sao? Nếu biết anh ta không chỉ có 1 nữ nhân, vì cái gì tình nguyện đứng đây đợi?” < cứng=“” hòng=“” há=“” há=“”>

Không đợi Hạ Phi Vũ trả lời, Dung Ân liền rời khỏi, đèn cấp cứu vẫn bật sáng, Nam Dạ Tước lần này bị tập kích, Lí Hàng ứng phó cực kì nhanh, mà Hạ Phi Vũ có thể biết ngay lập tức như vậy, có thể nghĩ, cô vẫn có vị trí đối với Nam Dạ Tước, bằng không, Lí Hàng sẽ không cho cô biết tin tức này.

“Cô có muốn trở về thay quần áo không?”

Dung Ân ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt, là một cơ thể anh tuấn cường tráng, đây chắc là Lí Hàng, lần đầu gặp cô có cảm giác có quan hệ mờ ám.

” Không cần.” Dung Ân cảm thấy, cô cùng Nam Dạ Tước cùng nhau trải qua sinh tử, nếu sống sót, cô nên ở đây, ít nhất cũng là lúc này.

Nam nhân gật gật đầu, cũng ngồi xuống cạnh cô, Dung Ân khẽ nhắm mắt, bỗng nhiên trên vai thấy ấm áp, Lí Hàng rút tay lại ” Buổi tối, sẽ rất lạnh.”

Dung Ân nhìn xuống, là một cái áo da, cô vẫn thấy, những nam nhân hay mặc áo da có xu hướng ngang ngược, “Cảm ơn.”

” Không cần lo lắng, anh ta không chết được đâu.” Lí Hàng dường như rất hiểu Nam Dạ Tước, lấy ra điều thuốc, vừa định châm lửa, liền nhớ đây là bệnh viện, nam nhân chỉ có thể đặt ở đầu ngón tay thường thức.

” Tôi cũng cảm thấy được, anh ta sẽ khỏe lại.” Ác ma đó, còn chưa gieo tai họa ở nhân gian, làm sao cam lòng bỏ đi được chứ.

Hai người cũng không giỏi nói chuyện, đối đáp vài câu, không khí liền yên tĩnh lại.

Lí Hàng đem điều thuốc đặt trước mũi, mi mắt khẽ nhắm, lại cùng Dung Ân hai tròng mắt lạnh lùng dường như cùng mở ra, nam nhân nhượng một bên mày, trên người Dung Ân, hần nhìn không được là cô lo lắng hay có gì che giấu, cô, tĩnh lặng, giống như gương phẳng, cố tình không cho kẻ khác nhìn thấu, sợ trước mặt hần tiết lộ tâm tình của mình.

Đèn cấp cứu tắt.

Bác sĩ và điều dưỡng đi ra trước, ngay sau đó, y tá đem xe đẩy dời ra, Dung Ân cùng Lí Hàng đồng thời đứng dậy, thuốc mê vẫn chưa tan, Nam Dạ Tước có vẻ tiêu tụy.

Lúc lau người, mắt nam nhân đột nhiên lóe sáng, anh đột nhiên ưỡn cao người, nâng từng tí tay trái chỉ Dung Ân, ” Ân gan hùm sao, ở trước mặt tôi dám khoác áo của nam nhân khác.” Tay anh kéo cổ tay Dung Ân, cô cũng không bước tới, bị kéo lại giường bệnh liền theo động tác của Nam Dạ Tước tiến sát lại, toàn bộ sức lực đè lên cánh tay anh, ở chỗ đang truyền nước, tức thì cổ lấy cái túi lớn, máu đảo ngược vào trong dịch truyền.

“Qua đây.”

Dung Ân biết tính anh bá đạo, đem áo trên vai trả lại Lí Hàng, ” Cảm ơn.”

Giữa phòng bệnh, Nam Dạ Tước ngồi nửa người dậy, trên mặt còn vết xước khi bị kéo vào sơn động, tuy không có sạo, nhưng nhìn thấy rất rõ ràng.

Nam nhân dùng ngón tay cái nhấn nhẹ trên mặt, ” Nhìn kĩ, vẫn là xuống sắc,”

Lúc này, lại còn có thể quan tâm đến gương mặt, cũng khó trách, khuôn mặt hoàn mỹ như vậy, bị vài vết thương thật sự đáng tiếc.

“Chuyện này không cần điều tra, ta biết ai đã hạ thủ.”

Lí Hàng cũng không nói tiếp, mà cẩn thận nhìn phía Dung Ân, việc như vậy, không nên để người khác biết.

Dung Ân nhận thấy sự khác thường trong mắt anh ta, chuyện của Nam Dạ Tước, cô không muốn biết thêm, cũng không muốn tham gia, ” Tôi ra ngoài trước.”

Nói xong, liền rời đi.

“Khoan đã.” Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm lưng cô ” Cô cứ ở ngoài cửa.”

Quần áo hong gió phân nửa, dính sát người, khó chịu cực kỳ, Dung Ân vốn định về thay, nhưng Nam Dạ Tước nói như vậy, cô liền nghe theo, ra khỏi phòng bệnh, ngồi ở ghế dài,

Trong bệnh viện, mùi khử trùng ở khắp nơi, mỗi lần thở, có thể cảm giác được cay cay.

Dung Ân khó chịu bộ đồ bó sát trên người, lúc gục đầu xuống, bỗng nhiên có một gói to ở trước mặt.

Ngẩng đầu, thấy một người đàn ông xa lạ.

“Đây là Tước thiếu sai tôi chuẩn bị.” Nói xong, đem đặt vào tay cô, cô tò mò, mở ra liền thấy, một bộ quần áo mới.

Sự chu đáo của anh, không thể không làm người khác ấm lòng.

Đúng lúc này, trong phòng bệnh mở ra, Lí Hàng đi ra ngoài.

” Cửa, vào đi.” Nam Dạ Tước ngữ khí trước sau như một bá đạo.

Dung Ân ôm gói to, đi ngang qua Lí Hàng, cô không khỏi ngẩng đầu, lần nữa, lại bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo.

Trong phòng bệnh, Nam Dạ Tước nằm nghiêng, truyền nửa bịch thuốc, thần sắc cũng đã ổn định lại. ” Thay quần áo trước đi.”

Dung Ân đứng trước giường bệnh, có chút không tự nhiên, nam nhân thấy cô sau một lúc vẫn bất động, liền nói, ” Làm sao vậy?”

“Nếu lỡ có người vào thì làm sao?”

“Ha ha ha——” Nam Dạ Tước bỗng nhiên không thể kìm chế cười lớn, anh nhìn chằm chằm gương mặt xấu hổ của Dung Ân, dùng chân đá đá phía trước, ” Ai kêu cô thay ở đây, không phải chỗ đó là phòng tắm sao?”

Dung Ân nhìn theo, quả nhiên.....

” Ân Ân, không phải cô thích cởi quần áo trước mặt tôi chứ?” nam nhân khôi phục lại trước sau không hề có hạo ý, ” Vậy thay ở đây đi, tôi canh cho cô...”

Vài chữ cuối cùng, bị Dung Ân ném sau cửa.

Thêm vào đó, càng cười xấu xa hơn.

Thay quần áo khô mát, cả người đều thấy thoải mái, Dung Ân mở cửa đi ra, chỉ thấy thấy Nam Dạ Tước gác tay sau đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô bước đến, nam nhân nghe được tiếng động, mở mắt, đợi sau khi cô đến gần, hai mắt nhạy cảm chú ý tới gương mặt sưng đỏ của cô ” Trên mặt cô làm sao vậy?”

Cô xoay người ngồi trên ghế,” Bị người ta đánh.”

“Ai?” Nam Dạ Tước ngữ khí dần xuống.

Dung Ân nâng cằm lên, hai mắt bình tĩnh nhìn hai mắt tối sầm của anh ” Trưởng phòng Hạ.”

“Phi Vũ?” hoàn toàn thay đổi khẩu khí.

Dung Ân cười yếu ớt có vài phần châm biếm, ” Không tin sao?”

Nam Dạ Tước không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm cô, Dung Ân ánh mắt không chút kiêng kỵ, nói từng câu từng chữ, ” Tôi đánh trả.”

Về mặt khó hiểu của Nam Dạ Tước nhìn không ra vui, cũng không ra giận, Dung Ân nhìn hướng khác, lại nghe anh cười nói “Ân Ân, ai cho cô lá gan to như vậy?”

Dung Ân trả lời mĩa mai, ” Chẳng lẽ, tôi bị đánh không đánh lại.?”

“Không.” Nam Dạ Tước khẩu khí ngang ngược lạnh lùng, ” Bị đánh không đánh lại là đồ ngốc, nếu cô ta đánh cô, đương nhiên phải đánh lại.”

Nữ nhân, một khi sau lưng anh động thủ, so với oán phụ có gì khác biệt.

Ngoài cửa, Hạ Phi Vũ định gõ cửa nghe thấy vậy tay liền dừng lại giữa không trung, một tay gắt gao nắm chặt, chỉ có thể đem cái tát này ủy khuất nuốt vào bụng, xuyên qua khe cửa, đem tầm mắt sau lưng Dung Ân thu hồi, cắn giận đi khỏi.

Nam Dạ Tước chán nhất cái gì, cô biết, lúc này, không thể đụng vào cô ta.

Đã gần sáng, Dung Ân cúi đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ.

“Tôi muốn uống nước.”

Dung Ân chịu đựng mệt mỏi đứng dậy, đến chỗ góc tường lấy nước cho anh uống xong, Nam Dạ Tước nằm sát mép giường, chừa một nửa chỗ trống, vỗ xuống, ” Lại đây.”

Dung Ân dựa trên ghế, sợ bị người khác thấy, lắc đầu, ” Không cần.”

Sự thân thiết lúc ở sơn động hoàn toàn biến mất. Sau khi thoát khỏi nghịch cảnh, người với người lại như lúc đầu.

Loại cảm giác này, Nam Dạ Tước không thích.

Anh dùng sức vỗ xuống lần nữa ” Lại đây.”

Tiếng điện thoại vang lên, Dung Ân nghĩ điện thoại sau khi vào nước sẽ hư. Cô nhìn xuống màn hình, là Diêm Việt.

Nam Dạ Tước đã nghiêng người đứng lên, kéo tay cô đến trước giường bệnh, sau khi Dung Ân từ chối cuộc gọi, bị Nam Dạ Tước ấn xuống bên người anh.

“Điện thoại của ai?”

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, đặt ở trước ngực, quay lưng về phía anh, “Lý Hủy, cô ấy thấy tôi không về khách sạn, lo lắng.”

Nam Dạ Tước nằm nghiêng, sức nặng toàn bộ đè lên nữa người bên phải, Dung Ân nhận thấy người sau lưng không được tự nhiên, liền mở miệng hỏi, ” Tay anh có sao không?”

” May mắn Lí Hàng tới kịp lúc.”

” Đối với người bên cạnh anh, anh đều tín nhiệm như vậy sao?” Dung Ân xoay người, lơ đi ánh mắt của anh.

Nam Dạ Tước cười cười, rất nhiều việc, anh có nói, Dung Ân cũng sẽ không hiểu, ” Mạng Lí Hàng là của tôi.”

Trong đầu, nhớ lại ánh mắt cô đơn lạnh lẽo kia, cô thật sự, chưa bao giờ gặp qua một ánh mắt khó hiểu như vậy, thấy cô ngần ngại, Nam Dạ Tước nhẹ khép mắt xuống, ” Nghĩ cái gì mà ngại ngần như vậy?”

Dung Ân nhìn trên miệng vết thương của anh, ” Tôi nghĩ chúng ta du lịch lần này, thật là kinh động lòng người.”

Nam Dạ Tước cười yếu ớt, cảm cúi nhẹ, môi mỏng hôn lên trán Dung Ân, cô giống như bị bóng dường như lùi lại trốn tránh.

Khóe miệng Nam Dạ Tước đang cười bỗng khựng lại, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi nhìn xuống, trong mắt anh, hành động này của Dung Ân, đã có cảm giác qua cầu rút ván ” Bây giờ muốn thoái lui?”

Ở trong cơn động, cô quả thật đem Nam Dạ Tước trở thành người duy nhất để dựa vào, khi người ta đối mặt với cái chết, luôn yếu ớt như vậy, tình cảm xuất hiện lúc đó, Dung Ân cũng không có nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên y lại vào anh.

“Sáng sớm nay, chúng ta trở về.”

“Nhanh vậy sao?”

Nam Dạ Tước nhắm hai mắt , thuốc tê dần dần tản đi, anh không còn khí lực cùng Dung Ân dong dài nữa, một mình đi ra, liền dẫn theo Lí Hàng, nơi này khẳng định không thể ở lâu.

Sáng sớm, Dung Ân chớp mắt một lúc, lúc cô tỉnh lại Nam Dạ Tước vẫn còn ngủ, chân mày nhăn nhó, dường như vết thương trên tay phát tác.

Dung Ân dè dặt đứng dậy, cố gắng không đánh thức anh, vừa mới đem cái chăn bị đá xuống giường đắp lên trên người Nam Dạ Tước, cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra. Y tá lấy khẩu trang che hết mặt đi vào, chỉ lộ ra hai ánh mắt, cô đứng ở cửa, liền tiến lên.

” Thuốc tê của anh ta dường như đã hết.” Y tá quan sát bình truyền dịch, cầm ống tiêm, ” Tiêm một mũi, sẽ không sao.”

Dung Ân đi đến mép giường, định đánh thức Nam Dạ Tước.

” Không cần.” y tá nhẹ giọng ngăn cản, ” Chỉ là chút thuốc giảm đau.”

Dung Ân thấy anh thật sự khó chịu, liền không nghĩ nhiều, y tá vén tay áo Nam Dạ Tước, tìm chính xác mạch máu, thêm thuốc trong ống đẩy mạnh vào người anh.

Nam Dạ Tước như trước không có phản ứng, dường như ngủ say, y tá tiêm xong, cũng không rời đi, mà đứng bên cạnh giường.

Không lâu sau, cơ thể Nam Dạ Tước liền phản ứng thuốc mãnh liệt, thần sắc anh trông càng thống khổ, lại như thể nào đều không mở được mắt, làn da chuyển sang xanh mét, hơi thở dồn dập, gấp gáp.

Dung Ân thấy vậy, bước lên phía trước, nhìn về y tá cầu cứu, "Tai sao lại như vậy? Cô mau tới xem đi."

Y tá đem dụng cụ để lên bàn, đối với phản ứng của cô dường như hờ hững, Dung Ân cảm thấy có gì đó không đúng, vội đứng dậy định ấn đèn báo hiệu trên đầu Nam Dạ Tước, cũng không ngờ, cổ tay lại bị giữ chặt.

"Cô rốt cục là ai?"

Y tá không trả lời, tay cô rất khỏe, thoáng cái đã kéo Dung Ân ra ngoài rất xa, "Tôi khuyên cô, đừng làm hỏng việc."

Trên giường bệnh, Nam Dạ Tước phản ứng ngày càng mãnh liệt, Dung Ân gấp đến độ mồ hôi nhễ nhại, cô cố bình tĩnh hy vọng có thể nghỉ ra được cách gì.

Y tá xem mắt của anh, xác định anh không tỉnh lại, mới nói, "Tôi là được lệnh, Diêm thiếu sai tôi nói với cô, không lâu sau, sẽ làm cô trở lại bên anh ta."

Diêm thiếu, Diêm Việt!

Dung Ân trong lòng bỗng dưng lạnh lại, như rơi mạnh từ trong đám mây, chân cô mềm nhũn, ngơ ngác ngồi ở mép giường.

"Cho nên, cô chắc chắn là người bên chúng ta." Y tá đi đến bên người Dung Ân, cầm hai điện thoại đặt đầu giường để vào trong, lại lấy gì đó dán lên đèn báo hiệu.

Sắp xếp thỏa đáng, liền cầm đồ ra khỏi.

"Nam Dạ Tước——" Dung Ân khẽ đẩy anh, lại phát hiện anh khớp hàm ngậm chặt, cực kì khó chịu, đèn báo hiệu ấn không hề phản ứng, cô vội vàng chạy ra cửa, kéo vài cái không được, cửa đã bị khóa trái.

Dung Ân kiễng mũi chân, xuyên thấu qua kính nhìn xung quanh, "Cứu mạng, cứu mạng——"

Hô vài tiếng, cách âm cửa này vô cùng tốt, Dung Ân đập vài cái, lực trong tay yếu ớt dần, nếu Nam Dạ Tước vô sự, một khi truy đến cùng, một ngày nào đó sẽ điều tra ra Diêm Việt, với tính tình của anh, chắc chắn sẽ xử lý tàn nhẫn. Dung Ân xiết chặt nắm tay, xoay người sang chỗ khác.

Trên giường bệnh, nam nhân thống khổ rên rỉ, Dung Ân thầm cắn chặt răng, không chút do dự nhảy lên cửa "Cứu mạng....."

Cả bàn tay sưng phồng, đỏ đến nỗi có thể chảy máu.

Cô không hề thấy đau, dùng sức lôi kéo cửa, đập vào cánh cửa, sau một lúc, mới nghe có tiếng chân, Dung Ân mừng rỡ, mới vừa kiễng mũi chân, liền thấy Hạ Phi Vũ ngoài cửa.

Đối phương hiển nhiên cũng thấy được dung ân, ở trên cửa vỗ hai cái, ý bảo cô mở cửa. Dung ân một tay chỉ phía sau, hạ phi vũ thấy thế, theo tay cô nhìn vào đi, nữ nhân thần sắc tức thì biến đổi, vội xoay người đi kêu bác sĩ.

Rất nhiều tiếng bước chân đi tới, Lí Hàng dẫn đầu đá văng cửa. Ngay sau đó, Bác sĩ và y tá vào chặt cả phòng bệnh, ba chân bốn cẳng đem Nam Dạ Tước ra khỏi phòng bệnh.

Biến cố tới nhanh như vậy, Dung Ân đứng ở trong phòng, chỉ cảm thấy như là dư thừa, bị đẩy đến đẩy lui, khi cô phản ứng lại, trong phòng bệnh chỉ còn lại có cô cùng Hạ Phi Vũ.

"Dung Ân, lại là cô."

Cô muốn ra ngoài, liền bị ngăn lại, "Vì sao mỗi lần cô ở cùng anh ấy một mình, sẽ có chuyện ngoài ý muốn?"

"Cô muốn nói gì?"

Hạ Phi Vũ tay nắm chặt túi, lo lắng trên mặt vẫn chưa tan, vừa rồi vẻ mặt chăm chú của bác sĩ y tá động tác dồn dập, Nam Dạ Tước lại bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Trong lòng Dung Ân cũng sốt ruột, cô vội vàng đi ra ngoài, trên cái ghế mới ngồi cách đây không lâu, Lí Hàng cúi đầu, đèn cấp cứu lại sáng lên lần nữa.

Bỗng nhiên phát hiện yết hầu chua xót, đáy mắt căng ra ê ẩm, muốn khóc, tiếng gót giày lạnh lạnh phía sau, ánh mắt Hạ Phi Vũ đỏ hoe, ngồi bên ghế dài bên kia.

Thời gian lần này, lâu hơn trước rất nhiều, trên hành lang, y tá lo lắng đi ra, Lí Hàng vội đứng dậy, “Người ở bên trong ra sao?”

“Lúc ấy là ai ở trong phòng?”

Dung Ân hai nắm tay nắm chặt, “Là tôi.”

” Người bệnh bị tiêm Angel-beat, hiện tại, đang toàn lực cứu giúp.”Nói xong vội vã rời đi.

“Angel-beat?” trên gương mặt lãnh đạm của Lí Hàng, xuất hiện một chút kinh hoàng, Hạ Phi Vũ ý thức rằng đây không đơn giản là phản ứng của thuốc bình thường “Angel-beat là cái gì?”

Lí Hàng dường như là ngã xuống ghế, phản ứng của anh ta như vậy, đột nhiên làm tim Dung Ân chết đứng, hai tay bóp trán, sau một hồi, lấy điện thoại ra, thấp giọng phân phó gì đó.

“Dung Ân, thuốc kia là ai tiêm vào?” Vấn đề rốt cục cũng bị phơi bày.

Lí Hàng thu điện thoại lại, hai mắt nhìn cô, Hạ Phi Vũ thấy cô không nói gì, ngữ khí càng gay gắt “Có phải là cô không? Cô rốt cục muốn làm gì anh ấy?”

“Không phải tôi.” Dung Ân nóng lòng cãi cọ, “Là một y tá.”

“Y tá?” Hạ Phi Vũ hỏi lại, “Dáng vẻ như thế nào?”

Dung Ân mi mắt hạ xuống, “Cô ta đeo khẩu trang, tôi không thấy nổi diện mạo.”

“Nói cách khác, y tá đó chỉ một mình cô thấy?”

“Phi Vũ”, Lí Hàng im lặng bên cạnh khô để ý tới biến cảm thuốc lá, châm một điếu thuốc, “Tước thiếu không có đi ra trước, không ai biết trong phòng đã xảy ra cái gì, chuyện này, tôi sẽ xử lý.”

“Lí Hàng”? Hạ Phi Vũ không nghĩ rằng, anh ta sẽ giúp Dung Ân, lúc này liền đạp mạnh chân, ngồi trở lại trên ghế.

Nam nhân rút điếu thuốc, đôi mắt thần nhiên theo môi mỏng nhẹ hé mở phiêu dật đi, đối diện, Dung Ân cúi đầu, tóc che khuất mặt, trên hành lang, ngọn đèn

Nam nhân rút điếu thuốc, đôi mắt thần nhiên theo môi mỏng nhẹ hé mở phiêu dật đi, đối diện, Dung Ân cúi đầu, tóc che khuất mặt, trên hành lang, ngọn đèn chùm chiếu xuống bao kín một vòng, đem thân cô gầy yếu nhốt chặt trong đó.

Dung Ân rất mệt, hai tay che mặt, bỗng nhiên cảm thấy bất lực.

Nam Dạ Tước là ở trong tình trạng không ý thức bị bơm thuốc vào, lời của cô, anh không hẳn sẽ tin, vả lại, y tá đó một khi bị bắt nhất định sẽ liên lụy đến Diêm Việt.

Mọi chuyện bắt đầu mâu thuẫn, Dung Ân đầu đau muốn nổ tung, côôm lấy đầu, thân thể cuộn lại chặt chẽ.

Đèn cấp cứu từ đầu đến cuối vẫn sáng, bác sĩ, y tá rara vào vào, lúc Lí Hàng lại hỏi, bọn họ không muốn giải thích nhiều, mà tranh thủ từng giây từng phút.

Không khí, trong nháy mắt đã trở nên vô cùng ngột ngạt.

Khi tới 12h trưa, hai người đàn ông đứng canh giữ trước phòng bệnh của Nam Dạ Tước, bắt luận ai muốn đến gần, ngay cả bác sĩ, y tá cũng bị chặn ngoài cửa.

Cửa phòng cấp cứu cũng có mấy người, người ngồi bên cạnh Lí Hàng, Dung Ân nhận ra đó là A Nguyên.

Hai người cúi đầu, hẳn là đang thương lượng gì đó, sắc mặt mỗi người đều rất chăm chú, càng làm cho Dung Ân xác định, Angel-beat, không hề vô hại như cái tên.

Bầu trời, ở trong chờ đợi, lo lắng dần dần tối lại, Dung Ân đứng dậy đi lại trước cửa sổ tầng trệt, ánh nắng chiều, từng tầng lớn nhuộm đậm một khoảng không.

Nam Dạ Tước.

Dung Ân lẩm nhẩm trong đầu, anh nhất định phải khỏe lại, bao nhiêu khó khăn nguy hiểm như vậy đều xảy ra ở đây, đây là lần đầu tiên anh cùng cô đi ra ngoài,....

Khỏe mắt, trực trào khóc, trước đây, cô đối với anh đầy bất mãn, cùng với Nam Dạ Tước làm ra rất nhiều chuyện, đến bây giờ, đầu trở nên nhỏ nhất không đáng nói.

“Tước, Tước—”

Phía sau, Hạ Phi Vũ kích động kêu to, Dung Ân vội xoay người, chỉ thấy Nam Dạ Tước bị đẩy ra, Lí Hàng cùng A Nguyên ngay lập tức hộ tống.

Lúc cô đi theo mọi người đến cửa phòng bệnh, trừ Bác sĩ, A Nguyên, Lí Hàng, còn những người khác đều bị chặn ngoài cửa.

Nửa giờ sau, Dung Ân và Hạ Phi Vũ mới được cho vào.

Nam Dạ Tước đã tỉnh lại, tinh thần kém đi rất nhiều, trong lòng Dung Ân như bị bọ ngen giờ đã thả lỏng hơn rất nhiều, vừa muốn nói chuyện, lại nhận thấy trong phòng bệnh không khí rất khác thường, mọi ánh mắt dường như đều đổ dồn về phía cô.

“Ân Ân “, Nam Dạ Tước nói chuyện giọng rất yếu ớt, ” Lúc tiêm thuốc, tôi có phản ứng gì không?”

Dung Ân lắc đầu ” Không có, anh đang ngủ.”

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ cầm báo cáo tiến vào, ” Tôi đoán không sai, trong ly nước đó, có chứa thuốc ngủ.”

Nam Dạ Tước sắc đành lại, Dung Ân nhìn về ly nước đầu giường, ” Không thể!” Ly nước đó, là cô tự mình rót cho anh.

Hạ Phi Vũ âm thầm quan sát, đã nhìn ra chút manh mối, cô bước vài bước đến trước cửa sổ ” Lúc tôi tới, chỉ thấy anh sắc mặt khó coi, trong phòng bệnh chỉ có Dung Ân, chính là cô ta khóa cửa lại, cô ta lại cho rằng không nghe không thấy, tôi sợ anh có chuyện, liền vội vàng kêu bác sĩ và Lí Hàng tới.”

62. Chương 62

Dung Ân nhìn về phía Hạ Phi Vũ, ngữ khí đã không đủ bình tĩnh, “Lúc ấy cô cũng biết, cửa bị người khác khóa trái!”

“Tôi làm sao mà biết được là người khác, hay là cô tự mình khóa!” Hạ Phi Vũ không khỏi lớn tiếng, ” Cô nói tiêm thuốc cho Nam Dạ Tước là y tá, vậy cô ta ở đâu?”

“Cô ta bận quần áo y tá, đeo khẩu trang, tiêm xong cầm điện thoại của chúng tôi ra ngoài, còn khóa trái cửa, tôi kêu la nửa ngày, sau đó, cô tới.”

Hạ Phi Vũ nghe xong, cũng không hung hăng nữa, tình hình này, rõ ràng Dung Ân thất thế, cô nhiều lắm cũng chỉ là đòn ép, ngược lại dường như là thừa thãi.

Chung quanh, lại khôi phục không khí lạnh lẽo, nói xong lời cuối cùng, thanh âm Dung Ân càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, dứt khoát một câu, ” Anh không tin đúng không?”

Cô nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước.

Nam nhân khép hờ con ngươi quỵn rũ, vẫn không trả lời thẳng ” Lí Hàng, kiếm người này ra cho ta.”

“Vâng.”

“Mọi người còn lại đi ra ngoài, người bệnh cần nghỉ ngơi.” Bác sĩ đứng lúc nói mọi người đi ra.

A Nguyên dẫn đầu đi ra ngoài, sắp xếp bảo vệ Nam Dạ Tước, Dung Ân trong lòng buồn rười rượi, xoay người định rời đi, chợt nghe giọng bá đạo của nam nhân, “Ân Ân, cô ở lại.”

Ban đầu cùng cô bị thương đi ra, Hạ Phi Vũ rõ ràng run sợ, theo liền sau Lí Hàng mang sắc mặt khác thường nhìn Dung Ân, cửa phòng đóng lại, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nửa ngày không nói gì, cô lại cảm nhận được ánh mắt sau lưng.

Dung Ân xoay người, tầm mắt theo ly nước thu hồi, “Angel-beat, rốt cục là cái gì?”

“Thuốc tiêm cho tôi chính là Angel-beat?” Nam Dạ Tước ngữ khí trầm thấp rõ ràng, trên mặt thần sắc hung ác nham hiểm, con ngươi đen và sâu bỗng nhiên bùng lên mãnh liệt, lúc này Dung Ân mới ý thức được, Lí Hàng không nói thật với Nam Dạ Tước, xem ra, thuốc này nhất định rất lợi hại.

” Không, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Nam Dạ Tước đã bình tĩnh một chút, trên mặt cười chế nhạo, “Ân Ân, cô cả nói dối cũng chưa từng học sao?”

Dung ân đứng ở trước giường, trên mu bàn tay Nam Dạ Tước, bởi vì liên tục truyền nước mà tay hiện ra từng mảng tụ máu, cô không đàn lòng nhìn, nhìn đi nơi khác, ” Anh không sao chứ?”

“Cô quan tâm tôi sao?”

Dung Ân nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước, sau một đêm đã tiêu tụy rất nhiều, nam nhân này, hẳn là ý chí rất kiên cường, Hạ Phi Vũ nói đúng, là cô tận mắt hai lần nhìn anh lâm vào hiểm cảnh, lại là cô tận mắt thấy y tá kia tiêm thuốc cho anh.

“Tôi không muốn anh có chuyện.”

Nam Dạ Tước mỉm cười, gật gật đầu, Dung Ân biết, hiện tại anh bình tĩnh không phải là không truy cứu, mà là muốn tìm hiểu rõ sự tình rồi sẽ tính sổ.

Trong lòng lo lắng chồng chất, Nam Dạ Tước thấy cô bụng đầy tâm sự, liền không chút để ý hỏi, ” Cô thật sự không thấy rõ ràng đối phương?”

Dung Ân trong lòng chợt dạ một chút, lắc đầu.

“Lại đây ngồi.”

Cô tiến lên, ngồi ở mép giường Nam Dạ Tước, hai mắt nam nhân nhạy bén nhìn sâu vào mắt cô, một ánh mắt, inh thường có thể xuyên thấu cô, ” Cô ta rõ ràng muốn giết tôi, nếu như vậy, sao lại giữ lại cô?”

Dung Ân không hề cãi lại, cô sợ nói lời 5, sẽ lộ ra manh mối, trong lời nói của y tá kia, cô không thể coi như không nghe thấy, tay để trên đầu gối bị nam nhân chụp lấy, Nam Dạ Tước không nói gì nữa, nhàn trán nặng nề ngủ.

Trong phòng bệnh, nam nhân tuy rằng chỉ để mình Dung Ân ở lại, nhưng người của A Nguyên canh giữ bên ngoài thường xuyên nhìn vào qua cửa kính, cảm giác bị giám sát làm cô đứng ngồi không yên.

Nam Dạ Tước chỉ nghỉ ngơi 1 giờ, liền bị đám người Lí Hàng hộ tống suốt đêm về thành phố Bạch Sa, đây là lần đầu Dung Ân ngồi trên máy bay riêng, dạo chơi trên mây, cô lúc này mới nhận ra, cô đối với Nam Dạ Tước, hiểu biết ít như vậy.

Bên trong nhà, sau khi dàn xếp ổn thỏa, Dung Ân xuống lầu, liền thấy Lí Hàng ngồi trong phòng khách.

“Cô chăm sóc tốt cho Tước thiếu, tôi về trước.” Thấy cô xuống lầu, anh đứng dậy nói.

Dung Ân ở dưới, khi Lí Hàng ra tới cửa, trong lòng nghi hoặc vẫn không kìm nén được, ” Angel-beat, có phải rất đáng sợ không?”

Nam nhên suy nghĩ, xuyên thấu qua một bên mặt anh, Dung Ân có thể thấy được mọi người đề dè dặt nó.
” Là một loại thuốc phiện.”

“Cái gì?”

“Angel-beat là một loại thuốc phiện mới nhất, mức độc tính.... khó có thể đoán trước.”

Dung Ân dường như không thể tin được, cô tưởng tượng không ra, Diêm Việt sao lại liên quan tới thuốc phiện, từ khi nào, anh bụng dạ nham hiểm như vậy? Trên đường, từ Vân Nam trở về tới giờ, Dung Ân một tắc cũng không rời Nam Dạ Tước, nghĩ đến, anh chính là tin tưởng cô, bằng không, sẽ không yên tâm mà để cô ở lại như vậy

Nghĩ vậy, vẻ lo lắng hồi lâu của Dung Ân lúc này mới sáng sủa được một chút.

Lí Hàng một tay mở cửa, rồi lại do dự không bước ra, nhìn nghiêng về phía Dung Ân, đối với nàng, dường như khổng thể khổng chế chính mình sít lại gần cô, suy nghĩ giây lát, vẫn không định giấu giếm cô ” Cô chăm sóc tốt cho Tước thiếu...”

Dung Ân đồng ý ” Tôi sẽ làm vậy.”

” Tước thiếu đã âm thầm phân phó, hồi phục ở bệnh viện bên kia, có người theo dõi 24 giờ, cho nên...” Lời kể tiếp cũng không nói xong, bước đi ra ngoài.

Khi cửa đóng lại, Dung Ân mới hoàn hồn, một tay vịn lấy xô pha, nhẹ nhàng ngồi xuống, thì ra, Nam Dạ Tước đã sớm âm thầm sắp xếp mọi thứ.

Một khi cô đối với anh bất lợi, bên bệnh viện kia, lập tức sẽ hành động.

Dung Ân bắt lực dựa vào xô pha, cô tự cười chính mình, toàn thân rã rời không đứng dậy nổi.

Nam Dạ Tước tỉnh dưỡng ba ngày sau, tinh thần đã tốt, gần như khôi phục hoàn toàn, dường như không thấy chút dấu vết gì của Angel-beat trên người của anh, Dung Ân có chút yên tâm, tưởng rằng, như vậy sẽ không có việc gì.

Anh, vẫn bất cần như trước, rõ ràng đối với cô không tin tưởng, nhưng ngoài mặt, cũng không biểu lộ ra.

Dung Ân trong lòng biết rõ, ở trong tầng này giấy cũng không thể xuyên qua, vừa phải làm như không hề biết chuyện gì, thật sự mệt mỏi.

Thời gian du lịch của công ty cũng sắp hết, Dung Ân cũng muốn đi làm, Nam Dạ Tước cho cô nghỉ thêm 1 tuần lễ, mấy ngày này, cô chỉ có thể ở trong Ngự Cảnh Uyển, một bước cũng không ra ngoài.

Trong thư phòng ở lầu hai, A Nguyên đã đi vào một hồi lâu, Dung Ân đứng ở đầu cầu thang, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn rón ra rón rén cất bước tiến về phía trước.

Cửa thư phòng đóng chặt, nhưng mơ hồ có thể nghe được cuộc nói chuyện bên trong.

” Tìm được người rồi?”

“Vâng, bị hành hạ một đêm, cuối cùng cũng chịu mở miệng.”

“Là ai?”

“Diêm gia.”

“Diêm Việt?” Nam Dạ Tước giọng kinh ngạc đã truyền tới tai Dung Ân, anh nói giấu cợt, ” Diêm gia, tại sao lại có quan hệ với chợ đêm? Lão gia họ Diêm không phải rất ghét chuyện này sao?”

” Hiện giờ tập đoàn Viễn Thiệp của Diêm gia hoàn toàn do Diêm Việt nắm quyền, theo người đó nói, chuyện ở sông không phải do Diêm Việt, cô ta chỉ nhận lệnh, ở bệnh viện phải lấy mạng của anh.”

” Tôi được đưa đến bệnh viện nào, Lí Hàng tất nhiên giữ bí mật, trong thời gian ngắn như vậy, làm sao hẳn có thể sắp xếp thỏa đáng như vậy?”

“Bởi vì, có người nội ứng ngoại hợp.” A Nguyên cắn răng, giọng nói căm phẫn.

Trong thư phòng im lặng cả nửa ngày, Nam Dạ Tước ngẫm nghĩ từng chi tiết, trong đầu liền nhớ lại, lúc bọn họ nằm trên giường bệnh, Dung Ân đã ngắt điện thoại.”

Nếu nói là trùng hợp, dường như, cũng quá khó làm cho người ta phục.

Hơn nữa, ly nước đó, cũng với lời nói của Hạ Phi Vũ.....

Bên trong càng yên tĩnh, bên ngoài Dung Ân càng bất an.

“Lão đại, thân thể anh không sao chứ?”

“Yên tâm đi!” Nam Dạ Tước ngữ khí có chút mệt mỏi, xen lẫn một chút bất đắc dĩ, “Angel-beat lúc ấy không lấy mạng ta, khi phát tác lần nữa, chu kỳ sẽ không ngắn như vậy.”

“Lão đại, theo tôi thấy, chính là nữ nhân bên ngoài, chỉ cần anh nói một câu, tôi sẽ xử lý cô ta.”

Dung Ân kinh hoàng, nhưng chưa rời đi, theo bản năng, cô muốn nghe câu trả lời của Nam Dạ Tước.

“Người đó, còn nói gì nữa?”

“Cô ta nói nữ nhân bên ngoài kia biết cô ta là do Diêm Việt phái tới, tuy rằng, sau này mới biết ly nước có thuốc, nhưng chuyện này rõ ràng cô ta cùng Diêm gia thông đồng, theo tôi thấy, sự việc trên biển, cô ta không thoát khỏi liên lụy.”

Phân tích dường như rất hợp lý, cho dù là ai cũng sẽ nghĩ như vậy.

” Bên ngoài đã nghe đủ chưa?”

Dung Ân nghe được tiếng của Nam Dạ Tước, theo bản năng định rời đi, A Nguyên động tác nhanh nhẹn mở cửa, hơn nữa sắc mặt rất hung ác, ngữ khí không tốt, ” Cô ở đây nghe lén?”

“Tôi.....”

“A Nguyên, người về trước đi.” Nam Dạ Tước ngồi trên sofa, tóc màu rượu đỏ lộn xộn trên trán, A Nguyên ở phía dưới, sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Dung Ân, đi ra ngoài.

“Những lời vừa rồi, cô đều nghe được?” Nam Dạ Tước châm một điếu thuốc, đặt lại tại cái gạt tàn làm bằng gỗ cây Đàn Hương, nhìn nó chậm rãi tàn.

“Nghe được.”

” Ân Ân, tôi sẽ không buông tha hắn, ” Nam nhân nói không hề lắt léo, cầm lấy tàn thuốc, dùng đầu ngón tay dụi xuống, hung hăng bẻ gãy nó trong gạt tàn.

Trong không khí, nháy mắt tràn ngập mùi khói nhàn nhạt mát lạnh.

Dung Ân hai tay rũ xuống bên người, khấn trương nắm chặt lại, cô không biết những lời này của Nam Dạ Tước đến tột cùng là muốn thăm dò gì.

Nam nhân để chân xuống, hai ba bước đã đi đến phía sau Dung Ân, phía sau lưng cứng ngắc cảm nhận được lồng ngực kề sát, Nam Dạ Tước một tay đặt lên vai cô, ” Cô hiện tại là người của tôi, sẽ không thể cùng Diêm Việt có một chút liên lụy mờ ám “

“Trong lời nói A Nguyên, cũng chính là ý của anh sao?”

Một tay ở sai thắt lưng cô xuyên qua, dừng ở trên bụng, Nam Dạ Tước gác cằm lên vai Dung Ân kiên nghị, ” Giữa hai người chúng tôi, cô chỉ có thể chọn một, tôi muốn hắn chết!”

Giọng nói lạnh lẽo, khiến người khác run rẩy, Dung Ân chỉ cảm thấy chân mềm nhũn vô lực, nam nhân cách tay đặt nơi eo cô ôm chặt, nhờ vậy cô mới có thể đứng vững một chút.

” Anh đã điều tra rõ rồi sao? Có lẽ, không phải là Diêm Việt.” Khi nói ra lời này, cô rõ ràng không thể không lo lắng.

” Cô muốn nghe chính miệng hần ta thừa nhận sao?” Nam Dạ Tước cúi người xuống, khẽ cắn tai Dung Ân, dáng vẻ vô cùng thân thiết, miệng lại lạnh lùng nói, ” Diêm gia nhúng tay vào chợ đêm, không phải là chuyện một hai ngày, tôi thật muốn thấy, hần chịu đựng được bao lâu... dám đặt chân vào địa bàn của tôi.”

Chuyện như vậy, Dung Ân dù thế nào cũng không tin.

Ánh mắt cô vô hồn lắc đầu, ” Không thể.”

Diêm gia trước đến nay không làm chuyện mờ ám, hơn nữa cô rất hiểu Diêm Việt, không thể nào giao thiệp với chợ đen.

“Ân Ân?” Nam Dạ Tước buông tay ra, đi vòng qua cô ngồi trên sofa, ” Nếu cô vẫn khẳng định tình cảm một năm trước của 2 người là tình yêu sâu đậm, thật làm người ta khó mà tin được, nam nhân đó, cô có hiểu rõ không? Tốt xấu cũng không phân biệt được, còn nói cái gì là yêu?”

Dung Ân sắc mặt khó coi, ” Anh muốn làm cái gì?”

“Đây là chuyện của nam nhân chúng tôi.” Nam Dạ Tước đem viên thuốc trên bàn nuốt vào, lạnh lùng nói.

“Anh ấy không thể chết được!” Dường như không hề suy xét, Dung Ân liền rống lên.

Nam Dạ Tước vẻ mặt hung ác nham hiểm, cầm lấy ly thủy tinh uống cạn nước, im lặng trong chốc lát, đứng dậy mạnh mẽ, đem ly nước ném mạnh xuống sàn, ly thủy tinh vỡ tan văng tung tóe, một mảnh thủy tinh dìm vào đùi Dung Ân.

“Có thể hay không là do tôi định đoạt!” Nam Dạ Tước đi nhanh đến, dẫm nát những mảnh thủy tinh, anh bỗng nhiên tới gần, Dung Ân lùi lại từng bước, ” Lúc hần chút nữa giết chết tôi, cô làm gì? Cô trăm phương ngàn kế che giấu cho hần, Dung Ân, mạng của tôi trong mắt cô, có phải không đáng giá một chút nào đúng không?”

Nam nhân hai mắt ứ máu, trán trán gân xanh nổi lên, bộ dạng làm người khác kinh sợ.

“Nam Dạ Tước, ” Dung Ân cúi đầu, “Coi như tôi cầu xin anh một lần.”

“Ha ha —” Nam nhân gật gật đầu, một tay chỉ thẳng Dung Ân, cười kinh miệt có chút lạnh lẽo, cô độc ” Cô cầu xin tôi?”

Cô nâng cằm lên, việc của cô với Diêm Việt đã sớm kết thúc, chỉ là cô phải trở mắt nhìn anh chịu chết, cô làm sao có thể làm được?

Nam Dạ Tước đứng trước mặt cô, nhìn xuống ai mắt cô có chút dao động, ” Nếu tôi chết, cô sẽ trở lại bên hần ta, chuyện mẹ cô, hần tự nhiên cũng sẽ thay cô an bài, ngày đó, lúc chúng ta bị nhốt ở trong phòng bệnh, Dung Ân, nói thật đi, cô chưa từng dao động sao?”

Trong mắt Dung Ân bỗng tối sầm lại, lúc ấy, cô là quá mâu thuẫn chỉ là, không giống với suy nghĩ của Nam Dạ Tước, cô mâu thuẫn là bởi vì sợ đối mặt với tình huống này, sợ Nam Dạ Tước biết chân tướng, sẽ bất lợi cho Diêm Việt.

Nhưng không phải, cô muốn cùng Diêm Việt có thể ở bên nhau lần nữa.

Đáy mắt này của cô có chút do dự, ở trong mắt Nam Dạ Tước, nghiêng nhiên thành cam chịu.

Cô thật sự đã dao động, nói cách khác, đã từng, lúc anh nguy hiểm nhất, cô muốn vứt bỏ anh không để ý, muốn nhìn thấy anh chết.

Nam Dạ Tước không tức giận, Dung Ân bị anh nhìn chằm chằm cảm thấy lạnh khắp người, ảm áp nơi ánh mắt anh càng ngày càng lạnh lại, cuối cùng, ngay cả một chút dịu dàng cũng không tồn tại.

Nhận thấy được sự khác lạ của anh, Dung Ân nghĩ thầm, anh khẳng định là hiểm hiểm, “Tôi chưa từng nghĩ sẽ hại anh, còn ly nước kia, tôi không biết bên trong có thuốc ngủ, Nam Dạ Tước, hãy tin tôi.”

Nam nhân chỉ cười cười, đá văng cái ghế ở trước mặt, thâm độc dò hỏi: “Tôi tại sao phải tin cô? Nữ nhân như cô, dựa vào cái gì làm tôi tin tưởng!”

Ở trong phòng bệnh Vân Nam, anh chỉ để mình cô ở lại, cũng không ngờ rằng, thiếu chút nữa ngay cả mạng mình cũng suýt mất.

Nam Dạ Tước xoay người ra khỏi phòng, đèn tường màu da cam chiếu xuống, Dung Ân một tay xanh xao đặt trên bàn, cẳng chân đau buốt, liền kéo ống quần, mới phát hiện vài mảnh vỡ đã đâm vào thịt.

Cô cà nhắc chân tới sô pha ngồi xuống, mỗi một vết thương, khi cô nhin đau lấy mảnh vụn ra, đều chảy ra một ít máu, nhìn thấy ghê người.

Đứng ở ban công phòng ngủ, Nam Dạ Tước một tay đốt thuốc, bụng đầy tâm sự.

Trong hoa viên dưới lầu, dưới bóng cây, đá cuội được lát thành một đường nhỏ vừa đẹp, nam nhân ném điều thuốc xuống, xoay người vào phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc anh tỉnh lại, mới phát hiện Dung Ân không có bên cạnh.

Nam Dạ Tước chau mày, tối hôm qua anh nói sẽ đối phó Diêm Việt, có lẽ, nói không chừng cô đã đi Diêm gia, lần này, có thể sẽ không trở lại nữa?

Nam nhân cười lạnh nhạt, mặc áo khoác tắm ra khỏi phòng ngủ.

Thư phòng, cánh cửa bị anh đá văng hôm qua vẫn nguyên bộ dạng đó, anh đi vào cửa, đã thấy trên sô pha Ý, cô ôm hai vai cuộn tròn người, chắc là vì lạnh, cô ngủ cũng không yên giấc.

Nam Dạ Tước nhớ rõ, cô từ trước đến nay không có thói quen mở hệ thống sưởi ngủ.

Đồng hồ điện trên mặt đất đã được thu dọn sạch sẽ, cái ghế ngã xuống đất cũng được dựng lại chỗ cũ, Nam Dạ Tước nhẹ nhàng đi đến phía sau, có chút động tĩnh cô liền mở mắt.

“Hôm nay, tôi muốn đi bệnh viện.”

Nam Dạ Tước hai tay để trong túi, được với không được, đáp án vốn rất đơn giản, Dung Ân lại đợi nửa ngày.

“Được.” Nam nhân thăm cân nhắc, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Dung Ân đi thay quần áo, sau khi thu dọn đơn giản, cũng lên đường đến bệnh viện.

Trên xe bus, cô ngồi hàng cuối cùng.

Ngoài cửa sổ, cây rừng dày đặc, hoa ẩn trong bóng cây, từng cây từng cây ở trước mặt cô hướng tới rồi lại biến mất. Trên phố, bóng người đi đi lại lại, mỗi người đều có cuộc sống riêng, đắng cay ngọt bùi, ấm lạnh tự biết.

Dung Ân tựa đầu vào cửa kính, cô cùng Nam Dạ Tước, lúc ở Vân Nam, dường như bước lên 1 bước, chỉ là, còn chưa kịp đến gần, đều vội vã thu trở lại.

Cô cùng Diêm Việt, từ một năm xa cách đến bây giờ, nhưng trước sau vẫn chậm 1 bước.

Dung Ân đẩy cửa sổ ra, mặc cho gió lạnh thấu xương thổi trời mặt, từ khi nào, trái tim cứng cõi của cô toàn bộ trở nên hiu quạnh vắng vẻ như vậy, dường như một chút việc nhỏ, cũng có thể làm cho cô muốn khóc.

Càng là tiếp cận, lại càng sợ hãi.

Người như Nam Dạ Tước, không phải là người cô có thể đến gần.

Mẹ vẫn muốn một cuộc sống yên ổn, hiện giờ lại biến thành như vậy, cũng đều là do một tay cô làm ra.

Lúc đến bệnh viện, y tá đang mát xa ẹ Dung, vài ngày không gặp, tình hình của mẹ đã chuyển biến rất nhiều.

“Trị liệu kế tiếp, chủ yếu là mát xa, chỉ cần tâm tình người bệnh tốt, có thể bình phục từ từ.”

“Thật không?” trong phòng viện trưởng, Dung Ân lòng tràn đầy vui mừng.

” Đúng vậy, trị liệu bằng thuốc đã ngừng một tuần, tình hình mẹ cô như vậy về cơ bản đã ổn định, chuyện sau này, là vấn đề thời gian.”

Dung Ân khó nén vui sướng trong lòng, cô kích động hỏi han, " Vậy, nếu tôi muốn ẹ xuất viện, có thể chứ?"
"Muốn khôi phục phải phối hợp mát xa thật tốt, nếu cô đã nói như vậy, không có vấn đề."

Dung Ân vội vàng cảm ơn, cô đi ra khỏi phòng, thầm nghĩ, trong thời gian này, cô có thể đi học mát xa trước, đến lúc đó, có thể đem mẹ về nhà, có thể quay lại cuộc sống bình thường trước đây chỉ có hai người bọn họ.

Trong văn phòng, không bao lâu liền vang lên tiếng chuông điện thoại.

Viện trưởng nghe máy, " A lô, Nam tổng, bà ấy khỏe, đúng, Dung tiểu thư đã tới... ý của cô ấy, muốn đưa mẹ xuất viện, đúng vậy, càng nhanh càng tốt..."

Nam Dạ Tước tắt điện thoại, ngón tay thon dài nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, quả nhiên, là muốn rời đi.

Anh mím chặt môi mỏng, ánh mắt lạnh lạnh, sắc mặt thay đổi làm người ta sợ hãi vô cùng, cho tới bây giờ chỉ có anh chơi đùa đến chán, Dung Ân, ai cho cô lá gan như vậy?

Ở cùng mẹ một ngày, tuy rằng lần này du lịch Vân Nam, Dung Ân không hưởng thụ được gì, nhưng vì làm ẹ vui vẻ, cô lên mạng tìm thông tin, miêu tả ra một cảnh tượng rất tráng lệ, mẹ Dung thấy cô thích thú, tự nhiên tâm trạng cũng được trấn an nhiều.

Khi đêm đến, Dung Ân mới ra khỏi bệnh viện, xa xa nhìn lại, trời chiều đã bị đường chân trời nuốt hết, cô đi dọc đường cái đón xe bus, mới vừa đi vài bước, phía sau truyền đến tiếng còi ô tô.

" Ân Ân, " Diêm Việt xuống xe.

Dung Ân bất động hồi lâu.

"Anh ta không đưa em đi sao?" Nam nhân ánh mắt quét một vòng trên người cô, xác định không có việc gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

Nghi hoặc trong lòng không kịp hỏi, Diêm Việt đã muốn câu trả lời.

Dung Ân trong lòng từng khúc lạnh ngắt, muốn có lí do thuyết phục bản thân, nháy mắt liên sụp đổ, " Ở Vân Nam trong bệnh viện, việc đó là do anh làm?"

"Chúng ta lên xe nói sau."

Diêm Việt chụp lấy tay Dung Ân kéo vào trong xe, hơi ẩm từ hệ thống sưởi lập tức bao quanh người cô đang lạnh như băng, anh khởi động xe, Dung Ân hai tay nắm bả vai, cúi đầu nói, " Việt, anh vì cái gì phải làm vậy?"

" Ân Ân, người muốn mạng Nam Dạ Tước, rất nhiều."

"Nhưng mà, 2 người không thù không oán."

Diêm Việt xoay mặt qua, " Anh ta cướp đoạt em như vậy, chúng tôi làm sao không oán không thù.?"

"Việt!" Dung ân không khỏi lớn tiếng, " Anh còn không hiểu sao? Chúng ta lúc đó, không phải là vấn đề Nam Dạ Tước, cho dù không có anh ta, chúng ta..."

" Két!!!!" âm thanh bén nhọn muốn phá vỡ màng nhĩ, Dung Ân vì quán tính người vọt về phía trước, may mắn có dây an toàn giữ chặt đúng lúc.

" Ân Ân, " Diêm Việt nghiêng người qua, khuôn mặt tuần tú chìm trong âm u, " Em lại có thể thay hấn nói chuyện?"

"Em không có," Dung Ân phủ định, " Việt, anh từ khi nào trở nên đáng sợ như vậy? Đó là một mạng người, anh trước kia chưa bao giờ..."

"Đừng nói với anh chuyện trước kia!" Nam nhân chợt ngắt lời cô, " Anh sớm đã thay đổi rồi, Ân Ân, chẳng lẽ anh như vậy, em sẽ không thể tiếp nhận? Nam Dạ Tước, hấn ta so với anh, tàn nhẫn gấp trăm lần, thủ đoạn độc ác gấp ngàn lần, em lại còn che chở cho hấn, có phải em yêu hấn rồi không?"

Dung Ân há miệng thở dốc, nửa ngày không nói gì, không biết là bởi vì chán nản, hay là nguyên nhân khác, ngực khó chịu hồi lâu, cô mới nghẹn ra một câu ” Việt, anh cùng anh ta không giống nhau.”

Nam Dạ Tước, có lẽ, từ nhỏ đã gia nhập xã hội đen, anh ta hôm nay như thế nào nắm vị trí đầu sỏ, thông qua lần du lịch Vân Nam này, Dung Ân cũng có thể đoán ra một chút, còn Diêm Việt, từ khi sinh ra tới giờ, giao thiệp đều ngay thẳng, bọn họ vốn là hai thế giới đối lập nhau.

” Không có gì không giống, chỉ cần quyết tâm tàn nhẫn, ai cũng có thể.”

Dung Ân lắc đầu, cô không tin, những lời nói này được nói ra từ miệng Diêm Việt, ” Anh làm như vậy, có nghĩ tới hậu quả không?”

Nam nhân nghe nói, tay phải nắm mạnh, âm thanh phát ra từ tay trái làm Dung Ân hoảng sợ toàn thân toát mồ hôi lạnh, “Ân Ân, anh biết em ở đó, vốn muốn đến mang em về, có thể nói như vậy, Nam Dạ Tước ắt phải nghi ngờ em, mới để em lại, anh không hiểu, hẳn lúc ấy không biết trước sự việc, làm sao có thể được cứu?”

” Là em.” Dung Ân không chút giấu diếm, ” Là tôi cầu cứu bên ngoài.”

Trong không gian nhỏ hẹp, cô có thể nghe rõ tiếng thở dốc của Diêm Việt, ” Vì cái gì? Lúc ấy em nên biết, hẳn không chết, chuyện này chắc chắn liên lụy chúng ta.”

“Việt.” Dung Ân khẽ thở dài, “Nằm ở trước mặt em, là một người, chẳng lẽ muốn em nhìn anh ta chết sao?”

” Ân Ân?” Diêm Việt ngữ khí yếu đi rất nhiều, “Anh không muốn em động thủ, chỉ cần em khoanh tay đứng nhìn, như vậy cũng không làm được sao?”

“Đúng, em không làm được!” Giết người khác, có mấy người có thể?

“Em đối với hân nhân từ chính là đối với anh tàn nhẫn.”

Dung Ân khẽ cắn môi dưới, trong lòng, bị thương chồng chất,” Đối lại là anh, em cũng sẽ làm vậy.”

Diêm Việt khé miệng chưa xót nhếch lên , khi nghiêng đầu nhìn thẳng, trong mắt thấy thêm vài phần bi thương ” Chẳng lẽ, hẳn ở trong lòng em, đã có vị trí giống anh rồi sao?”

Dung Ân trong lòng chết đầy nỗi buồn, nói không rõ là cảm giác gì, Nam Dạ Tước nói rất đúng, đó là chuyện của nam nhân bọn họ, nhưng vì cái gì, cô tính đem cô đặt vào trong?

Ở trong mắt Nam Dạ Tước, cô giúp Diêm Việt, ở trong mắt Diêm Việt, cô lại che chở Nam Dạ Tước, “Đây là cách anh yêu em?”

Diêm Việt run sợ, nhìn thấy nước mắt Dung Ân rơi xuống.

“Anh nếu yêu em, tại sao để em lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan này? Nếu anh yêu em, sao lại nhẫn tâm cuốn em vào trong đó, Nam Dạ Tước là loại người gì, anh không phải không biết, nếu anh yêu em, sẽ không nên cho em biết sự tình ở trong...”

Thân thể bị kéo vào trong ngực rắn chắc, Diêm Việt càng ôm chặt cô trong lòng, “Rất xin lỗi, Ân Ân”

” Việt, Anh là việt trước đây mà em từng biết sao? Em không nghĩ anh sẽ biến thành như vậy, em cũng không hi vọng anh gặp nguy hiểm, đừng tay đi, được không. Đừng tay đi.”

“Ân Ân, đã không còn kịp rồi.”

Nhớ đến nét mặt lạnh lùng của Nam Dạ Tước khi nói muốn Diêm Việt chết, Dung Ân liền nhịn không được, toàn thân run rẩy, “Vậy làm sao bây giờ, anh ta sẽ đối phó anh, làm sao bây giờ.”

“Ân Ân, ” Diêm Việt vuốt tóc cô, hai tròng mắt sắc bén, lộ vẻ hung ác , “Hiện tại, chỉ có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Dung Ân khẽ lùi lại, trong mắt có một chút hi vọng.

“Chỉ có trừ khử hẳn, thì không phải lo gì nữa.”

“Không được!”

“Vì cái gì không được?” Diêm Việt lần nữa lớn tiếng.

“Em...” Dung Ân cúi đầu, “Chúng ta không thể phạm pháp.”

“Ân ân, một ngày nào đó, em sẽ hối hận đích.” Diêm Việt sắc mặt xanh mét, trầm mặc thật lâu, mới mở miệng, “Anh ta chết, chúng ta mới có thể lại được ở bên nhau.”

Hệ thống sưởi ấm lên, cũng không làm ấm được lòng người, “Việt, anh thật sự giao thiệp với chợ đêm sao?”

Bên trong xe, lần như hai lại yên lặng khiến người ta nghẹt thở, Dung Ân con người đồ hoa suy nghĩ, hít mũi, nhìn quanh bốn phía, anh mắt đó, cuối cùng dừng trên mặt Diêm Việt, quả nhiên, là vật không phải là người.

Cô dùng sức đẩy cửa xe ra, đi xuống.

Nam nhân cũng theo xuống xe.

Bầu trời, những hạt tuyết nhỏ rơi, Dung Ân ngẩng đầu, trên đỉnh đầu mờ mịt một tầng lớn, bông tuyết dừng trên mặt, hóa thành nước theo sóng mũi chảy xuống.

” Em về.”

“Ân Ân,”

Dung Ân kéo nhanh áo, bước chân trên đường kiên định, lần này, cô không hề do dự, tuyết dường như càng rơi càng lớn, trên vai không bao lâu đã tạo thành một tầng mỏng.

Ở giao lộ dừng xe, trong kiếng chiếu hậu, Diêm Việt vẫn còn đứng bên cạnh xe, thân ảnh càng đi càng xa, cuối cùng chỉ còn lại một điểm nhỏ, cho đến khi mất hút.

Để bụng đói trở lại Ngự Cảnh Uyển, người canh gác đã không còn, trở lại thành phố Bạch Sa, Nam Dạ Tước đã không sợ trời không sợ đất.

Ở trên lầu hai, Dung Ân không thấy hình bóng Nam Dạ Tước, cô mở cửa sổ ở bốn phía, để gió lạnh tùy ý thổi vào, đến từng góc ngách.

Ở trong bồn tắm xả đầy nước, sau khi Dung Ân cởi quần áo, k đem người đầy mệt mỏi ngâm trong nước, thả lỏng để lộ lưng đường cong duyên dáng, hình thành một bức ảnh đầy hấp dẫn.

Dung Ân đem mặt ngụp vào trong nước, khi gần hết hơi mới định ngẩng đầu.

Cũng không biết được, cổ đã bị một bàn tay to lớn đè lại, không kịp thở, Dung Ân uống một ngụm nước đầy.

“Khụ khụ—”

Cánh tay rút lại, Dung Ân chặt vật lau nước trên mặt, thấy Nam Dạ Tước mặc áo ngủ đứng trước bồn tắm.

“Không giáo huấn cô, cô sẽ vĩnh viễn không nhớ.”

Sau khi nam nhân cởi bỏ dây lưng, đặt thân thể nằm đối diện Dung Ân, cô vội rút hai chân, hai mắt cảnh giác nhìn anh.

“Đi bệnh viện rồi?”

“Ừ”

“Mẹ cô vẫn tốt chứ?”

Dung Ân đem khăn mặt che trước ngực, “Vài ngày nữa, tôi muốn đón mẹ về.”

Nam Dạ Tước hai tay mở ra, đặt ở đầu bồn tắm, hơi thở của anh, mạnh mẽ làm người khác bất an, anh gõ ngón trỏ vào bồn tắm bằng sứ vài cái, sau khi thu hồi tay để trước ngực, “Dọn đi, ở cùng hắn?”

Trong lời nói Nam Dạ Tước, vẫn chưa xuất hiện dấu hiệu giận dữ.

“Tôi sẽ đem mẹ về nhà.”

Nam nhân chỉ nhìn chăm chăm cô, Dung Ân ngẩng đầu, bộ dạng anh cười nhưng không cười, "Mấy ngày nữa, tôi sẽ chuyển đi."

"Tôi có nói đồng ý sao?"

Dung Ân vẫn chưa nghĩ đến Nam Dạ Tước sẽ có đáp án như vậy, cô run rẩy, mày nhíu lại, "Lúc ấy chúng ta đã giao ước, chờ mẹ khỏe lại, tôi liền rời đi."

"Tôi cũng nhớ rõ đã từng nói, chỉ có tôi chơi đùa chán, cô mới có thể đi."

"Nam Dạ Tước, lời anh nói, cũng không tính sao?" Dung Ân đáy mắt giận dữ.

"Ân Ân, cô tự cho là mình thông minh." Nam Dạ Tước nghiêng người đứng dậy, bọt nước văng lên mặt Dung Ân, "Cô cho là, mẹ cô có chuyển biến tốt, là cô có thể đi đúng không? Quả nhiên không hề lo nghĩ về sau sao."

"Nếu tôi nhất định đi?" Cô trong mắt kiên định, cố chấp hạ quyết tâm.

Nam Dạ Tước đáy mắt tươi cười lạnh lùng, "Cô hẳn biết rõ, nếu tôi không buông tay, cô có chạy đằng trời."

Sắc mặt Dung Ân tối sầm lại, chỉ có một chút ánh sáng, dường như cũng biến mất không thấy.

"Có điều, nếu cô đáp ứng điều kiện của tôi, tôi sẽ để cô đi."

"Điều kiện gì?" Dung Ân ngẩng đầu, đáy mắt dấy lên ngọn lửa.

Điều kiện này, anh biết Dung Ân không đồng ý, mà Nam Dạ Tước cũng chỉ nói vậy để dập tắt hi vọng của cô, "Sinh cho tôi một đứa con, tôi sẽ để cô đi."

63. Chương 63

Dung Ân nhíu mày, lúc này đem khăn mặt bỏ xuống, đứng dậy.

Bọt nước theo da thịt nhầy nhụa chảy xuống, cô nâng một chân chuẩn bị ra ngoài, cổ tay lại bị nam nhân nắm chặt, dùng một chút lực, Dung Ân liền ngã quỵ giữa hai chân Nam Dạ Tước.

Hai đầu gối đập vào bồn sứ run lên.

"Thế nào, cô không bằng lòng sao?" Nam Dạ Tước nhíu một bên mày.

"Nam Dạ Tước, chơi đùa người khác như vậy không tốt sao? Anh sẽ dễ dàng để người khác mang thai con anh sao?" Dung Ân biết trong lòng anh khó xử, hơn nữa, cô cũng chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Nam Dạ Tước tay dừng ở sau cổ Dung Ân, tay dùng sức, kéo cô đến trước mặt chính mình, "Đừng làm bộ như cô hiểu được tôi, Ân Ân, tôi nói cái gì nó là cái đó, tôi không cho cô đi, cô nên sớm quên ý định này đi."

"Nam Dạ Tước," Dung Ân một tay kéo tay anh xuống, "Tôi không phải là nô lệ của anh." Nói xong, liền hoắc mắt đứng dậy muốn rời đi.

"Ân Ân, cô học ở đâu thói bướng bỉnh như vậy?" Nam nhân xoay người đem cô đặt ở bồn mát xa trong bồn tắm, "Tôi đã sớm nói với cô, không cần phản kháng, cô từ nay về sau ngoan ngoãn theo tôi, nói không chừng, tôi có thể sớm chán cô....."

"Nam Dạ Tước," Dung Ân một tay chống bên người, để tránh bị sắc nước, vẻ mặt cô bỗng nhiên mang theo một chút bi thương khó tả, "Anh xem tôi là cái gì?"

Ánh mắt như vậy, tựa hồ có thể làm người ta đau đớn, Nam Dạ Tước nhất thời không trả lời được, anh thất bại phủ người lên cơ thể Dung Ân, răng sắc nhọn cắn lên vai cô, Dung Ân biết giây giụa sẽ đổi lấy quả đắng như thế nào, cô không nhúc nhích, như là con búp bê mặc cho người khác điều khiển.

Anh đem Dung Ân trở thành cái gì?

Nam Dạ Tước chưa bao giờ nghĩ tới, nữ nhân, với anh mà nói, chỉ có phục tùng và chưa bị phục tùng, mà Dung Ân...

Trên tay anh động tác có chút xao động, trong lòng không thoải mái, liền phát tiết lên người khác, nam nhân hung ác cường hãn, Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân như bị đâm nát, tóc dài bết lại vướng víu trên vai hai người, cùng với từng cử động uyển chuyển, trong bồn tắm lớn, bọt nước tầng tầng lớp lớp bắn tung tóe, màu trắng bọt nước rơi đầy trên mặt đất.

Cánh tay bị thương của Nam Dạ Tước ôm chặt eo cô, làm cho cô ngồi trên người anh, va chạm mãnh liệt, hơn nữa, tư thế ma sát như vậy, thật là người khác chịu không nổi.

Dung Ân tuy rằng gắt gao cắn môi, lại vẫn không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ, cô thật là khó chịu, phía dưới cơ thể dường như bị xé toạt đau đớn, Nam Dạ Tước sao lại mãnh liệt tựa lửa như vậy, lại không cho cô một chút nồng nhiệt, nam nhân dường như lập tức tiến vào, trên mặt bày ra cảm giác sắp đạt được khoái cảm, mỗi lần công kích lại càng sâu hơn, nhưng lại làm cho trong lòng Dung Ân, càng thêm thất vọng, hốc mắt chưa xót lợi hại, từng đợt tiến vào mãnh liệt, nước mắt rốt cuộc nhịn không được rơi xuống.

“A——” Nam Dạ Tước đè eo Dung Ân dưới tay, dùng sức cào véo da thịt cô, môi mỏng khe hở, cắn trước ngực cô, anh tức giận Dung Ân phó mặc hoàn toàn không phản ứng, anh muốn làm cô kích động cùng anh, ở nơi giao hợp, gắt gao chống đỡ 1 chỗ, Dung Ân thậm chí còn cảm nhận được anh trong cơ thể mình rung động.

Sau khi mở miệng thở dốc, nam nhân buông tay ra, một tay đỡ cô ra, đứng lên. < phủ=“” phàng=“” quá=“”> < !!!=“”>

Dung Ân ngã ngồi trong bồn tắm, Nam Dạ Tước không coi ai ra gì đứng lên tắm, bọt nước văng đến người Dung Ân, cô nhấc hai vai, chôn đầu vào sâu giữa đầu gối.

Sau một hồi, Dung Ân mới đứng dậy tắm sạch, lúc đi vào phòng ngủ nam nhân đã nằm trên giường, thấy cô lại, lạnh nhạt nói ” Uống thuốc đi.”

Cô ngồi ở mép giường, lấy ra trong tủ một viên thuốc, không cần nước, nhét vào trong miệng.

Hương vị kích thích đầu lưỡi, Dung Ân nuốt xuống, nhưng không nuốt trôi, miệng đắng nghét cô lại như không cảm giác, tùy ý để nó trong miệng.

Cánh tay còn lại của Nam Dạ Tước, sau khi quay Dung Ân hướng về phía mình, hôn tới, đầu lưỡi tách môi cô, mới vừa xâm nhập, lập tức rút ra.

“Phi!!! Cái gì vậy?” Ném đắng nghét, tay phải nam nhân kèm chặt cầm cô, hai ngón tay bóp chặt hai má, mắt cô hé miệng.

“Cô không nuốt?” Nam Dạ Tước giọng nói lạnh nhạt.

Dung Ân trong thấy trong mắt anh phần nộ cùng châm chọc, lập tức đẩy anh ra, ” Anh cho là, tôi cố ý không nuốt xuống?”

“Nếu không phải thì ?”

Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy nhói, ánh mắt ngoài nghi như vậy, so với bất kì lời nói ác độc nào đều có sức đâm thương người, miệng đắng, đã tính không được gì, vậy thì, nhỏ nhất không đáng nói.

Đang lúc giằng co, Dung Ân bỗng nhiên cầm lấy lọ thuốc trên bàn, sau khi đổ hết ra, một tay cầm ly nước, cô không xem qua mấy chục viên thuốc, nhắm mắt lại, nuốt hết vào bụng.

Dường như, chỉ có như vậy mới có thể chứng minh, cô khinh thường việc sinh con cho anh.

Bàn tay bị đập mạnh, Nam Dạ Tước giận dữ, đoạt lấy ly nước trong tay cô ném tới vách tường, “Dung Ân, cô làm như vậy cho ai xem? Thân thể của cô, nếu muốn vứt bỏ, không cần làm trò trước mặt tôi.”

Nam Dạ Tước tức giận không ít, trên cánh tay được băng bó bắt đầu rỉ máu, mặc kệ anh ta có muốn không, nhưng với Dung Ân mà nói, mang thai con của anh, khiến cô ghét bỏ như vậy sao?

” Nam Dạ Tước, nếu chúng ta có thể sống rời khỏi đây, sau này không cần cãi nhau nữa, được không?”

Trong sơn động, thân mật gần gũi như vậy, phẳng phất còn rõ ràng trước mắt, vì sao sau thi thoát khỏi hiểm cảnh, lại tổn thương nhau vô cùng sâu sắc tới vậy?

Những viên thuốc, văng tung tóe dưới đất, màu trắng như đóa hoa Sơn Chi, Dung Ân ngồi xổm xuống, nhặt từng viên từng viên bỏ vào lọ, viên cuối cùng, cô trực tiếp bỏ vào miệng, lại cầm lấy ly nước, nuốt xuống bụng.

Nhìn thấy yết hầu Dung Ân nuốt xuống, Nam Dạ Tước không biết vì sao, trong lòng lại bế tắc khó chịu, anh cảm giác được toàn thân nóng bừng, không thể dụi đi, cảm xúc như vậy không thể khống chế được tình huống càng ngày càng nhiều.

Nam nhân bực bội vén chăn lên, thay quần áo, xuống lầu đi khỏi.

Dung Ân đi vào bên giường, chỉ kịp thấy đèn sau xe thể thao biến mất ở chỗ rẽ, cô đứng bên cửa sổ thật lâu, đến khi không chịu nổi cái lạnh, mới trở lại phòng ngủ.

Cầm ly thủy tinh, cô mang dép lê xuống lầu, muốn lấy nước ấm.

Tầng dưới rất tối, cũng không có bật đèn, Dung Ân mới vừa đi xuống cầu thang, liền cảm giác được một bóng người tới gần, “Ai?”

Trên huyết thái dương, đã cảm nhận được một cái gì chia vào đó tối om.

Cùng lúc đó, phòng khách soàn soạt sáng đèn, ánh sáng mạnh đột ngột làm mất Dung Ân thiếu chút nữa không mở ra được, Lí Hàng đứng cách đó không xa, Dung Ân xoay đầu đi, liền thấy A Nguyên cầm súng hung hăng chia vào người cô, “Anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn giết cô!” A Nguyên không chút kiêng kỵ, “Thưa dịp lão đại không ở nhà, vừa lúc giết chết cô.”

“A Nguyên, người đừng xằng bậy.” Lí Hàng mặc áo da vào.

” Ta không xằng bậy, nữ nhân này không đơn giản, ở bên cạnh lão đại, chỉ gặp chuyện không may, vẫn là nên sớm dọn sạch sẽ...”

“Hiện tại, Tước thiếu không có ở đây, chúng ta không thể quyết định được.” Lí Hàng hai mắt nhìn khẩu súng trên tay A Nguyên, sắc mặt khẩn trương.

” Chính vì lão đại không ở đây, tôi mới phải xuống tay, nếu anh ta trở về, làm sao có cơ hội?”

“Nếu Tước thiếu vẫn chưa hạ lệnh, người càng không thể động thủ, người hẳn là hiểu tính tình anh ta...” Lí Hàng hết sức thuyết phục, Dung Ân đứng giữa hai người, ngược lại không hề sợ hãi, ở trong mắt Lí Hàng, cô thấy được một loại năng lực làm cô có thể an tâm.

“Nhưng mà...” A Nguyên do dự, “Nữ nhân này, là một con bò cạp độc!”

Dung Ân lần đầu tiên nghe được có người hình dung cô như vậy, Lí Hàng đi lên trước, xác định A Nguyên sẽ không động thủ, lúc này mới kéo tay anh ta, “Mặc kệ cô ta là cái gì, chỉ cần Tước thiếu còn giữ cô ấy lại, chúng ta không thể động thủ.”

“Hừ!” A Nguyên không cam lòng bỏ súng xuống, tức giận bất bình ngồi một chỗ.

” Anh ta đã đi ra ngoài, các anh không sợ anh ta gặp nguy hiểm sao?” Dung Ân bước qua Lí Hàng lấy nước ấm.

“Coi như cô còn có lương tâm,” A Nguyên liếc cô một cái, “Nhưng mà không cần cô quan tâm, lo tốt cho cô là được rồi.”

Dung Ân uống miếng nước, miệng khô khốc cũng đã tốt hơn rất nhiều, cô đến trước mặt Lí Hàng, giọng nói dịu dàng rất nhiều, “Cảm ơn anh.”

“Chúng ta cũng về đi.” Lí Hàng cầm chìa khóa trên bàn, nói với A Nguyên.

“Được.”

Hai người đi rồi, trong phòng lại yên ắng đáng sợ, Dung Ân lên lầu, một mình nằm trên chiếc giường to như vậy, sáng sớm tỉnh lại, bên người vẫn lạnh lẽo.

Cô đứng dậy rửa mặt chải đầu, thay đổi quần áo, rồi đến công ty.

Vừa vào đến văn phòng, Lý Hủy nhìn thấy cô liền nén giận, “Ân Ân, mấy ngày nay cậu đi đâu? Gọi điện thoại không bắt máy.”

“Hủy, di động của tớ bị mất, chút nữa ăn cơm xong, cùng tớ đi mua cái di động nhé!”

“Cất, đợi đã.” Lý Hủy cười xấu xa, đến bên người cô, “Nói, ngày đó cậu cùng giám đốc đi đâu? Buổi tối lúc tập hợp cũng không thấy 2 người đâu, tớ còn phải một mình lủi thủi trong phòng.”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy?” Dung Ân sắp xếp tài liệu trên bàn, chính cô cũng không nghĩ rằng, một chuyến du lịch Vân Nam lại biến thành như vậy, “Còn cậu, sau đó lại đi đâu? Chơi vui không?”

“Đương nhiên chơi rất vui, tớ còn mua rất nhiều quần áo, à, tớ cho cậu nghe, mấy ngày nay thoải mái vui chơi, còn không muốn về nhà nữa....”

Dung Ân mỉm cười, “Trông bộ dạng không có tiền đồ của cậu kìa.”

” Đúng rồi, không phải cậu xin nghỉ một tuần sao? Sao bây giờ lại đi làm rồi?”

“Dù sao cũng không có việc gì, ” Dung Ân nghĩ đến đồng việc chất lên đến đầu, ” Còn không bằng sớm đi làm.”

Lúc làm việc, thời gian trôi qua thật nhanh, khi sắp tan ca, Hạ Phi Vũ đi vào văn phòng, ” Đầu chuẩn bị tốt rồi chứ?”

” Trưởng phòng Hạ, đang chờ cô lên tiếng đấy...”

“Trưởng phòng Hạ, buổi tối đi đâu vui vẻ vậy?”

Hạ Phi Vũ cười cười vỗ tay, ý bảo mọi người dừng công việc.” Lần trước công trình đó đều là công lao của mọi người, cho nên nếu khao thì tất nhiên là Cám Dỗ rồi.”

“Wow, chỗ đó rất nổi tiếng....”

Dung Ân đã chuẩn bị đồ đạc định về, Hạ Phi Vũ sau khi quét mắt một vòng, dừng lại trên người cô, ” Hôm nay mặc kệ ai có chuyện quan trọng gì cũng không được vắng mặt, công lao này toàn bộ là của phòng thiết kế chúng ta.”

Chỗ ồn ào như vậy, Dung Ân cũng không muốn đi, vừa muốn từ chối, lại nghe Hạ Phi Vũ nói ” Dung Ân, cô từ trước đến nay không có cùng tham gia với đồng nghiệp, hôm nay, sẽ không lại vắng mặt chứ?”

Một loạt ánh mắt nhìn Dung Ân, Lý Hủy thấy vậy, vội kéo tay áo cô, ” Ân Ân, cùng đi nhé, cậu đừng sợ, còn có tớ mà.”

Thấy cô không nói lời nào, Hạ Phi Vũ liền cười vỗ tay, ” Nếu đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.”

Đồng sự thích thú, trang điểm công phu, một nơi như Cám Dỗ, vào đó chỉ là đốt tiền, nếu không phải công ty chi trả, ai sẽ tới một nơi xa xỉ như vậy chứ.

Hạ Phi Vũ đặt chỗ trước, mọi người ra ngoài ăn cơm Tây trước, sau đó đến Cám Dỗ.

Buổi chiều sa đoạ, trong sàn nhảy, dáng người xinh đẹp quần quít đầy dục vọng, không khí như vậy, có thể làm cho người ta ném đi bản tính, phóng thích dã tính đã bị chôn giấu trong cơ thể.

Có người đã cởi áo khoác, chỉ còn lại thắt lưng khêu gợi, theo âm nhạc sống động, nhảy nhót đủ kiểu.

Lý Hủy trời sinh đã không có khiếu nhảy, ở trong không khí cuốn hút như vậy, cũng tham gia, chỉ còn Dung Ân, im lặng ngồi trong góc.

Cửa phòng hé mở ra, trên hành lang, một gã kéo vuốt ngực cùng kéo váy ngắn của một cô gái vội vàng nhìn qua dừng bước, cô đẩy cửa ra đi vào, “Dung Ân, là cô?”

Dung Ân ngẩng đầu, chỉ thấy trên tay cô gái đang cầm điều thuốc, tóc quấn được cột tùy ý sau lưng, toàn thân hấp dẫn cùng ngang ngược, “Mị?”

“Không ngờ lại được gặp cô,” Mị vừa múa xong, cô mang giày cao gót một tấc đi vào trước mặt mọi người, “Cảm giác cùng cô múa mở màn như mới ngày hôm qua, người cộng tác hiện tại, tôi tìm không được cảm giác đó lần nữa, cô liền đi như vậy, thật sự đáng tiếc.”

Lời vừa nói ra, chung quanh nháy mắt đã yên ắng lại, Hạ Phi Vũ trong mắt sáng lên, “Cô nói, Dung Ân từng ở đây nhảy mở màn?”

“Đó là bạn của cô hả?” Mị nâng ngón tay cầm thuốc lên.

Dung Ân không biết trả lời như thế nào, càng không ngờ bị vạch trần vết sẹo ở đây, trong tầm mắt chung quanh, rõ ràng đã có châm biếm và khinh thường, sau khi Lý Hủy nhìn mọi người, ngồi ở bên cạnh Dung Ân.

” Dung Ân, không thể tưởng tượng được cô lại có quá khứ như vậy?” Hạ Phi Vũ có chút hả hê đứng dậy, “Chuyện khi nào vậy, là vì cái gì, thiếu tiền sao?”

“Oh, tôi nhớ ra rồi, ” một trong những đồng nghiệp nói, “Còn nhớ rõ tấm hình được gửi trong mail không? Nói không chừng cô ấy cùng giám đốc, chính là ở đây gặp gỡ...”

“Phải không?” Hạ Phi Vũ tinh xảo khoe miệng “Có lẽ như vậy, cô cũng coi như tìm được kim chủ rồi.”

“Như thế nào, các người thật khinh thường múa mở màn sao?” Im lặng này giờ, Mị bước lên trước, đem tàn thuốc gạt vào trong ngực Hạ Phi Vũ, “Nhất là cô, cô tính toán thứ gì vậy?”

Cô ta rõ ràng ngẩn ra, mặt trong nháy mắt cứng đờ, “Cô nói cái gì?”

“Chúng tôi tự mình kiếm tiền, nhan sắc là của chúng tôi, làm sao phải mất mặt?” Những người ở chỗ này, hận nhất chính là ánh mắt khinh thường đó, “Tôi nói cho cô biết, cô có cởi hết quần áo lên khiêu vũ, cũng không ai thèm liếc mắt một cái.”

“Cô—” Hạ Phi Vũ tức giận cắn chặt răng, một tay chỉ đối phương, “Thế nào, tự mình là chuyện không chút xấu hổ, còn không cho người khác nói sao?”

Hai người đấu qua đấu lại, lúc này, Dung Ân vội đứng dậy, cô biết gia cảnh Mị không tốt, múa mở màn ở đây là nguồn thu duy nhất, Hạ Phi Vũ tốt xấu cũng là khách hàng của Cám Dỗ, cô vài bước đến bên Mị, “Chúng ta đã lâu không gặp, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài nói.”

“Bị nói trúng rồi, muốn tránh sao?”

Hạ Phi Vũ không chịu buông tha, Mị vốn tình tình mạnh mẽ, cô đi về phía trước, chụp lấy tay đối phương” Cô làm ra vẻ cái gì? Mặt ngoài thanh cao, trong xương tủy không phải là một con điểm sao, như thế nào, đêm nay có cần ta tiêm nam nhân đến hầu hạ cô không?” “Trường phòng Hạ, bỏ đi, hôm nay là đến chơi, không đáng...” “Đúng vậy, trường phòng Hạ, bỏ đi...” Vài người thấy cách ăn mặc của Mị biết cô không dễ đụng vào, cũng không nên làm to chuyện, Hạ Phi Vũ sớm đã nổi nóng, cơn nóng giận vẫn còn chưa nguôi ” Một con gà như cô còn dám làm càn như vậy, đây là tiêu chuẩn chọn người của Cám Dỗ sao?” Vừa nghe lời này, Dung Ân liền biết sắp có chuyện. Cô vội vàng kéo Mị, đã thấy đối phương cười cười, trong mắt toát ra một loại hung ác, cô nhẹ đẩy Dung Ân ra sau, không hề cãi lại, bước ra ngoài. ” Trường phòng Hạ, đừng tức giận, vì loại người này không đáng...” Dung Ân vội đuổi theo đi ra, nhưng bên ngoài dòng người ồn ào, không thấy bóng dáng cô đâu. Trong sàn nhảy, đèn nhấp nháy, Dung Ân chỉ cảm thấy đêm nay sẽ có chuyện, cô không trở lại phòng, mà theo con đường quen thuộc vào phòng nghỉ. Sau vài li rượu, Hạ Phi Vũ hét lên, cơn tức giận đầu mình lúc này mới được trút xuống, mọi người bắt đầu ca hát lần nữa, không khí náo nhiệt lại trở lại. “Mọi người cứ chơi, tôi đi toilet.” “Trường phòng hạ, muốn chúng tôi đi cùng không?” “Không cần,” cô tự đứng dậy, bước ra cửa, “Thật đúng là đỡ cô ta tìm người đến sao...” Hạ Phi Vũ một tay chống vách tường, uống vài ly, dạ dày có chút không thoải mái, lúc đi vào toilet, bên trong rất yên lặng, rửa mặt, liền cảm thấy dễ chịu hơn. Trên vai bỗng nhiên bị vỗ xuống, cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy một gã nam nhân hung hãn đứng sau lưng cô, trong lòng hồi hộp, rút bả vai về ” Đây là toilet nữ...” Lúc xoay người, mới phát hiện đằng sau còn vài người nữa. Cô lúc này mới bắt đầu kinh hoảng, vội vàng lùi lại, “Các người là ai, muốn làm cái gì?” “Không muốn gì cả, ” nam nhân cầm đầu xắn tay áo, lộ ra

cánh tay sẵn chắc, ” Chỉ muốn nhìn xem, con người thanh cao, bị anh em chúng ta đặt dưới thân sẽ có bộ dạng thế nào.” “Đừng lại đây,” Hạ Phi Vũ có thể đoán trước sẽ xảy ra chuyện gì, cô sợ hãi đưa cánh tay ôm trước ngực, “Tôi có thể cho các anh tiền, các anh muốn bao nhiêu...” “Tiểu thư, ” bàn tay to lớn chạm cầm cô, ” Chúng ta không cần tiền, chỉ muốn người của người, hôm nay ta muốn ném thử một chút, giúp các huynh đệ này, đã vài ngày chưa được khai thông...” “Đại ca”, phía sau có người nói, ” nói không chừng cô ta không phải người ở đây đâu” “Không phải ta cũng muốn.” Hạ Phi Vũ bị dù dọa hoảng sợ, cô thừa dịp lúc họ nói chuyện, vội chạy ra cửa, cũng không ngờ nam nhân đã đoán được ý định của cô, cánh tay chụp tới đem cô ép vào trong ngực, một tay kia điều luyện sờ một bên ngực cô, “Lớn nhỏ vừa vặn thích hợp.” Lời nói dâm loạn truyền vào tai cô, Hạ Phi Vũ không ngừng giãy giụa, “Buông, Buông ra, các người là đồ súc sinh...” “Chúng ta chính là súc sinh.” bàn tay to lớn chui vào trong áo len, lôi kéo 1 chút, liền đem áo ngực kéo ra, ” Súc sinh mới có thể làm cho cô thích” “Không cần ...” Hạ Phi Vũ gào thét khóc thành tiếng, nhưng sức lực quá ít, ngay cả một ngón tay của anh ta cũng kéo không ra. Mấy người bên cạnh đã vây quanh lại, kéo váy của cô, tất chân trên đùi bị xe rách, bàn tay to lớn xâm nhập váy cô, đã kéo lấy viền quần lót. “Thà tôi ra, đừng...” “A—” xoay mình, thân dưới chợt lạnh, nam nhân giờ quần lót trên tay, đắc ý, ” Nếu cô dám đi ra ngoài như vậy, tôi sẽ tha cho cô, thế nào?” Hạ Phi Vũ cuộn mình trên mặt đất, trên mặt lớp trang điểm đã nhòe vì nước mắt, cô chặt vật kéo váy cùng áo, ánh mắt có chút do dự, đẩy mạnh nam nhân, chạy ra khỏi toilet. Thân ảnh biến mất ở cửa, bên trong nháy người nhìn nhau, theo đi ra ngoài. Cô không dám chạy quá vội thành tiếng, cũng không muốn bị đuổi kịp, cho nên bước chân nghiêng ngả lảo đảo, phía trước mặt chính là đại sảnh, Hạ Phi Vũ gắt gao cúi đầu ôm ngực, cuối đầu xuống đi qua. “Tiểu thư,” phía sau, nam nhân gọi cô, ” Em không phải quên cái gì sao?” “Ha ha ha—” trong đám người, cười vang, càng ngày càng nhiều người vây lại, ” Ngay cả quần cun4ng không cần đã đi rồi sao, ha ha...” Tóc rối xuống dán chặt hai má, cô không dám ngược mặt lên, chỉ có thể nhìn ra phía sau ánh sáng có vài nam nhân. Quần lót của cô trên ngón trỏ của tên cầm đầu, trên tay tên còn lại, cầm áo lót của cô. Hạ Phi Vũ cắn môi, bất lực đứng trong đám người, nước mắt tuôn rơi xuống, cô sợ hãi lắc đầu “Không được lại đây, đừng lại đây...” ” Oh!, thì ra bên trong cái gì cũng chưa mặc a...” “Này, ngẩng đầu lên, cho chúng ta xem có phải vậy không...” “Không được, xin các người ...hu ... hu...” Cặp mắt lang sói như muốn ăn tươi nuốt sống cô, trước mặt mọi người, tên cầm đầu đi lên, bàn tay to lớn để trên hông cô, bóp mạnh một cái, ” Các huynh đệ ai muốn cô gái bé nhỏ này, chờ ta chơi đùa xong, sẽ có phần.” “Có thật vậy không?” Trong đám người, ồn ào. “Đương nhiên là thật...” Một đôi tay thon dài, bỗng nhiên đẩy đám người ra đi vào, bị đẩy ra người xem vốn tức giận, nhưng thấy gương mặt đối phương, một đám sợ không dám lên tiếng ngoan ngoãn lùi ra. ” Buông ra, không được đụng ta ———” Hạ Phi Vũ bị vây trong đám người, ra sức phản kháng, ở sau đẩy ra một người, dường như là lảo đảo về phía trước, cô không dám ngẩng đầu, thầm nghĩ nên trốn khỏi chỗ này lập tức, muốn cho cơn ác mộng này tỉnh lại. Thân thể mệt mỏi đụng vào một lồng ngực, cô vùng tay đánh tới ” Thả ta đi, đừng...” Cổ tay bỗng nhiên bị nắm chặt, giọng nói nam nhân quen thuộc vang lên, ” Phi Vũ” Hạ Phi Vũ đột nhiên khiếp sợ, ngẩng đầu lên, hai mắt đắm lệ mông lung, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch, bộ dáng thập phần đáng thương, “Tước, tước.” Cô hai tay nhanh chóng ôm cổ anh, toàn thân run rẩy, Nam Dạ Tước một tay kê sát lưng cô, ánh mắt dừng lại cách đó không xa, thấy quần lót trên tay nam nhân. Mọi người nhìn nhau, Tước thiếu ở đây ai không biết, lại thấy quan hệ với nữ nhân này, bọn họ hiển nhiên gặp rắc rối lớn. Nam nhân cầm đầu đem quần lót giấu sau lưng, ồm một cái quỳ gối trên mặt đất, ” Tước thiếu, không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi bị người khác sai khiến...”

64. Chương 64

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, khoác lên vai cô, anh chậm rãi xắn tay áo, khuôn mặt trầm tĩnh, nhưng đầy mắt nham hiểm hung ác tựa như sóng biển cuồng phong tàn sát bờ bãi đứng lên, ” Những ai không liên quan, nhắm mắt lại, cút xéo.”

Những người vây quanh xem, nhìn thấy anh như vậy, không ai dám nán lại, vội vàng rời khỏi.

Hạ Phi Vũ nắm chặt tay áo Nam Dạ Tước, không dám rời anh một bước.

Nam Dạ Tước mở đường bước về trước, Hạ Phi Vũ nắm chặt tay anh, ” Tước, anh đi đâu, đừng bỏ tôi lại...”

CỔ trong mắt Nam Dạ Tước, chưa bao giờ thảm hại như vậy, anh cũng chưa bao giờ chạm vào, bởi vì muốn giữ cho cô nguyên vẹn, sự cao ngạo cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô hoàn toàn bị thay thế bởi sự sợ hãi tốt cùng, anh nắm nhẹ tay cô, dẫn cô đến trước mắt những người kia.

“Ai sai các người?”

“Là...” Một tên cân nhắc, vẫn không dám đắc tội với Nam Dạ Tước, ” Là người múa mở màn , Mị”

Nam Dạ Tước một tay túm cổ áo đối phương, kéo lên, tay phải nắm chặt, nện thật mạnh vào mũi hăn, tiếng xương gãy răng rắc truyền đến, nhưng anh vẫn không bỏ qua, sau khi đấm vài đấm liên tiếp, mới ném người gần như hấp hối trên mặt đất.

“Người của ta các người cũng dám đụng, hôm nay, các người sờ một chút, ta khiến các người gãy một khúc.”

“Tước thiếu tha mạng, không phải chúng tôi ... Nếu sớm biết như vậy, có mượn gan trời chúng tôi cũng không dám như vậy....”

Nam Dạ Tước băng qua những người đang quỳ, đến trước mặt gã cầm đầu, anh túm áo hăn, kéo về phía trước, đồng thời nói với mấy người phía sau, ” Các người theo ta lại đây, còn người, đi kìm cô gái đó lại đây, nếu không dẫn cô ta được tới phòng Vip, các người ai cũng đừng nghĩ còn sống rời khỏi...”

Cánh tay Hạ Phi Vũ trong tay anh lạnh run, anh nhẹ giọng an ủi, ” Đừng sợ, ai chọc cô, tôi sẽ cho chúng nó trả giá đắt!”

Dung Ân tìm một vòng ở Cấm Đỗ, cuối cùng cũng tìm được Mị ở phòng luyện nhảy.

Cô dựa lưng vào song thủy tinh, trên mặt đất ngổn ngang tàn thuốc, Dung Ân lặng lẽ đến, ” Tôi tìm cô này giờ “.

” Tìm tôi làm gì? ” cô gái quay đầu lại, đôi mắt đỏ hoe.

” Mị, có đôi khi chúng ta không cần quá để ý đến ánh mắt của người khác, miệng là của các ả, chúng ta muốn quản cũng không được.”

” Dung Ân, tôi và cô không giống nhau,” thấy cô bị sắc khói thuốc của mình liền ném nửa điếu thuốc còn lại xuống mặt đất, dùng đôi giày cao gót dẫm lên, ” nếu có lựa chọn khác cô gái nào muốn đến nơi như thế này? Chúng ta cùng cười, cùng tươi trẻ, chúng ta sạch sẽ , nhưng ở trong mắt người khác, chúng ta vẫn là đem bán mình, không ai hiểu chúng ta, cũng không ai có thể chấp nhận....”

Mị nói xong lời cuối, đôi mắt liền đỏ lên, Dung Ân cổ họng nghẹn lại, cúi xuống ôm lấy cô, ” Người khác không biết ..., không có vấn đề gì, lúc trước khi chúng ta bước vào..., không phải đã chấp nhận từ bỏ một số thứ hay sao? “

Giống như cô, Nam Dạ Tước đến bây giờ đều khẳng định rằng lần đầu tiên của cô là cho người khác.

” Tôi không muốn vứt bỏ, không muốn bị người khác khinh thường, Dung Ân...”

Lần đầu tiên, họ cảm giác được mình cùng chung cảnh ngộ, Mị hai tay ôm chặt ở sau lưng Dung Ân, ánh sáng dưới ngọn đèn chiếu sáng hai bóng dáng cô đơn.

” Mị.” Lúc này ở cửa truyền đến tiếng gọi khẽ.

Cô gái lau khóe mắt ướt át, thấy đối phương tiến lại liền hỏi, ” Làm tốt chứ? “

Nam nhân ánh mắt lảng tránh: ” Làm tốt, có khách mới tới phòng Vip, muốn cô qua đó uống chén rượu “

” Được, tôi qua ngay “. Cô vỗ nhẹ trên vai Dung Ân, ” Khi nào có thời gian chúng ta sẽ lại gặp nhau. “

” Tôi và cô cùng đi “. Thấy cô không có việc gì, lo lắng trong lòng Dung Ân lúc này mới buông lỏng, bọn họ định ra phòng Vip

” Chuyện hôm nay thật xin lỗi, tôi nghĩ họ đều là bạn của cô. “

” Không có việc gì, họ muốn nghĩ như thế nào là chuyện của họ “

Nam nhân đi ở phía trước, phía sau hai người chỉ lo nói chuyện, căn bản là không nhận ra được sự khác thường của anh ta.

Đi đến cửa phòng Vip, nam nhân dẫn đầu gõ cửa, Dung Ân nghe được một giọng nam truyền ra ” Vào đi.”

Cô nhú mào, mới vừa nhận ra giọng nói quen thuộc, cửa đã mở ra, đập vào mắt là một gã đầu đầy máu, nằm trên mặt đất, ngay sau đó, Nam Dạ Tước vẽ mặt u ám ngồi trên sô pha, ôm Hạ Phi Vũ trong lòng.

“Không——” Dung Ân hi vọng bắt được tay Mị, cùng lúc đó nam nhân kế bên đã đẩy cô vào trong phòng, cửa lập tức bị khóa trái.

“Mở cửa, mở cửa, Mị ——”

Cô gái lao đảo vào, ánh mắt đảo qua nam nhân nằm trên mặt đất, biết sắp có chuyện xảy ra.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá, cô lạnh lùng ngẩng đầu, thấy Hạ Phi Vũ đang ở trong lòng Nam Dạ Tước, khóc không ngừng, ” Các người muốn gì?”

“Những người này là do cô tìm?” Nam Dạ Tước dùng chân đá nam nhân nằm trên mặt đất.

“Đúng,” Mị không hề muốn chối cãi, hướng mắt nhìn Hạ Phi Vũ đang khóc , miệng cô cười lạnh nhạt, ” Xem ra, tôi đã nhỏ phải râu hùm rồi, không nghĩ tới cô ta là người của Tước thiếu.”

“Nếu đã muốn động vào, cô nên biết hậu quả.”

Cô gái gật đầu, ” Nhưng tôi Không hề hối hận.” Cô bước lên hai bước, thấy Hạ Phi Vũ ngoại trừ một chút sợ hãi không hề bị xâm hại, ” Đó là cô ta tự chuốc lấy.”

Cảm giác được cô gái trong lòng khóc càng dữ dội, sử phần nộ trên mặt Nam Dạ Tước đã không giấu nổi, ” Cô chỉ là múa mở màn của Cám Dỗ, dám có lá gan như vậy sao.”

Hạ Phi Vũ nghẹn ngào, hai vai run rẩy, cô sợ đối phương nói ra chuyện tranh chấp lúc ở phòng rượu, liền nhanh chóng ôm eo anh, khóc lóc nói, ” Tước, tôi sợ, tôi không muốn sống nữa, làm sao bây giờ, rất nhiều người thấy...”

Nhớ tới trên hành lang, những ánh mắt như xuyên thấu, cô nhịn không được nấc lên, ” Nếu anh không xuất hiện, tôi phải làm sao bây giờ, tôi phải làm sao bây giờ...”

Nam Dạ Tước ôm chặt vai cô đứng lên, cô gái này, anh đối với cô, quả thật tồn tại một loại tình cảm khác thường, Hạ Phi Vũ nói rất đúng, hôm nay nếu không phải anh đến Cám Dỗ đúng lúc, cô sẽ bị lãng nhục trước mặt mọi người, thậm chí...

“Mở cửa, để tôi vào!” Cửa phòng truyền đến âm thanh gõ cửa ùng ùng.

Dung Ân sợ gặp chuyện không may, cô biết rõ tính tình Nam Dạ Tước, xem tình hình vừa rồi, Hạ Phi Vũ dường như đã gặp chuyện gì, “Mị, cô không sao chứ? Nam Dạ Tước cho tôi vào ——”

“Tước thiếu, thật sự không liên quan đến chúng tôi, ” Mấy người bên cạnh đã thú nhận, cúi đầu khom lưng, ” Là cô ta tìm chúng tôi, nói muốn giáo huấn một cô gái, chúng tôi mới...”

“Giáo huấn như thế nào?”

“Này...” Nam nhân đứng đằng trước bộ dạng xấu hổ, do dự một hồi sau mới nói, ” Nói, nói là mấy người chúng tôi, sau.... sau khi lột quần áo trên người cô ta đem ném cô ta ra đường.”

Hạ Phi Vũ lòng còn sợ hãi, nghe vậy, càng thêm lạnh run, ngay cả hàm răng cắn chặt đều run lên không ngừng.

Nam Dạ Tước hừ một tiếng, nụ cười lạnh thấu xương, khóe mắt sắc bén nóng nảy điên cuồng, anh nhắc chân lên, giọng điệu lạnh lẽo, ” Cô đã thích như vậy, được, các người xử lý cô ta tại đây, nếu không, ai cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa này.”

Về mặt trấn tĩnh của Mị, lúc này mới tan rã thần sắc, ” Muốn đánh phải không, tôi sẽ không nháy mắt dù chỉ một chút...”

“Lúc cô tìm người, nên nghĩ đến hậu quả.” Mối Nam Dạ Tước lạnh lùng nhếch lên sắc sảo thích thú.

“Thả ta ra —” Mị vội vàng xoay người chạy đến cửa, kéo ra, lại phát hiện cửa đã bị khóa chặt, bên ngoài, Dung Ân nghe được động tĩnh, kịch liệt đập vào cái, ” Mị, cô sao rồi?”

“Thả tôi ra, cút ngay, đừng đụng tôi —”

Bên trong âm thanh dường như bị kéo trở về, Dung Ân dán lỗ tai trên cửa, ngay sau đó là tiếng quần áo bị xé rách, cùng với tiếng thét chói tai của phụ nữ.

“Đừng như vậy, Nam Dạ Tước, anh thả cô ấy ra...”

Dung Ân ở ngoài cửa hết nửa ngày, bên trong lại như trước không dừng tay, cô gấp đến độ vội vàng xoay người đến phòng nghỉ của Cẩm Dỗ, ôm đồm cầm tay của quản lý, ” Quản lý, mau, đã xảy ra chuyện...”

” Dung Ân?” Quản lý đang ăn cơm trưa, phản ứng lại khi đã muốn bị Dung Ân kéo ra tới cửa, ” Xảy ra chuyện gì?”

“Mị, cô ấy ở phòng Vip gặp phiền toái, hiện tại cửa bị khóa trái, ai cũng không thể vào được...”

“Cái gì?” Quản lý kinh hãi, rút tay lại ” Tôi đi lấy chìa khóa.”

“Cô xem rõ ràng chưa, trong phòng Vip là ai?”

” Là Nam Dạ Tước!” Dung Ân thấy quản lý dừng bước, liền vội thúc giục nói, ” Nếu không tới ngay e rằng không kịp nữa...”

“Tước thiếu?” Quản lý giọng nói tối sầm lại, ” Mị làm sao lại đắc tội với anh ta?”

“Quản lý, vẫn là nên đi trước rồi nói sau,” Dung Ân vội vàng, mồ hôi nhễ nhại, kéo tay đối phương, đã thấy cô không nhúc nhích đứng ở đó, ” Dung Ân, chuyện này, chỉ có thể trách Mị tự mình chuốc lấy phiền phức.”

“Sao chị có thể nói như vậy?” Dung Ân khó có thể tin, nhìn chằm chằm cô, ” Cô ấy chính là người chủ chốt của Cẩm Dỗ”

“Chỉ là, Cẩm Dỗ không thể đắc tội với Tước thiếu,” Quản lý một tay chống trên ghế, bước chân chênh vênh ngồi xuống, ” Khách khác gây chuyện, chúng ta còn có thể che chở, nhưng nếu...”

“Vậy, liền trở mặt nhìn sao?”

” Dung Ân, ai bảo cô ấy đắc tội với anh ta.”

Bo bo giữ mình, thật là khiến lòng người lạnh giá đến cực điểm, Dung Ân trở lại cửa phòng Vip, bên trong đã yên lặng rất nhiều, càng không thể nghe được động tĩnh, cái loại bất an đó lại càng muốn trào ra khỏi ngực, ngoài cửa, ngay cả người đi ngang qua cũng đều trốn tránh, sợ chuốc họa vào thân.

” Nam Dạ Tước, anh mở cửa, anh mở cửa—” Dung Ân tay chân cùng sử dụng, nhưng cái cửa kia thật sự rắn chắc, chân đá mấy cái, cũng không hề lay động.

Bên cạnh, chậu bon sai đất tiền, Dung Ân cũng không biết sức lực đâu ra lại có thể nhấc lên đập về phía trước.

Sau tiếng đánh dồn dập, không lâu, một gã mở cửa ra.

Dung Ân vội vàng đi vào, chỉ thấy mấy gã đàn ông đang bôi rồi sữa sang quần áo, trên bàn trà to lớn, Mị giăng mở hai chân nằm trên mặt, dưới thân máu tươi chảy ra lộn xộn, mái tóc quần hỗn độn xoa trên mặt đất, lớp trang điểm đậm đường như bị nước mắt rửa sạch, hiện ra khuôn mặt trắng bệch.

Ánh mắt kích động, Dung Ân lẳng lặng đi đến.

Thấy cô vào, ánh mắt Mị chuyển động, vẻ mặt lúc này, ngược lại yên ắng như mặt hồ.

Dung Ân đặt hai chân cô nằm xuống, cởi áo khoác khoác lên người cô, cô gái miễn cưỡng cử động, hai đùi thon dài run rẩy, khép lại bất động, Dung Ân ngồi xổm xuống, kéo nhẹ nhàng chiếc quần bị tuột tới mắt cá chân lên, cô gái im lặng hồi lâu, lúc này nước mắt mới trào ra, ” Tôi không sao, coi như là bị chó điên cắn mấy phát.”

Dung Ân nhanh chóng mặc lại quần áo cho cô, cũng cài lại hết nút áo, cúi đầu không hề ngẩng lên, cũng không liếc qua Nam Dạ Tước một cái.

Cô không biết, mệnh của các cô sao lại hèn mọn đến vậy?”

” Nam Dạ Tước, cùng lắm, cô ta chỉ là bạn nhảy vài lần với cô, chuyện này cô cũng muốn quản sao?” Nam Dạ Tước thấy cô không hề ngẩng đầu lên, liền lạnh lùng nói.

“Anh vĩnh viễn sẽ không biết được,” Dung Ân đứng dậy, trên con người bao phủ một tầng mỏng lung, ” Anh cho rằng sự việc có thể nghe qua từ người khác sao?”

” Căn nguyên chuyện này, cô cũng nên ở đây, cô ta tìm người đối phó Phi Vũ, thủ đoạn độc ác như vậy, nên cho cô ta tự mình nếm chút mùi vị.”

“Tôi là ở đây,” Dung Ân dường như hét lên, chuyện này cũng bởi vì cô mà nên, ” Cho dù Mị ngàn không nên vạ không nên, anh cũng không thể đối với cô ấy như vậy.”

” Hơn nữa,” Dung Ân nhìn Hạ Phi Vũ, ” Anh có hỏi qua, Mị vì sao làm vậy không? Anh đối với Hạ Phi Vũ chỉ có che chở, anh có nghe qua lời nói của người khác không?”

“Tại sao tôi phải nghe người khác nói?” Nam Dạ Tước thấy cô chất vấn như vậy, cơn tức cũng trào lên, ” Chuyện này, là tôi tận mắt nhìn thấy.”

“Tước, thôi đi.” Hạ Phi Vũ giữ chặt tay anh đứng dậy, trên mặt, thần sắc sợ hãi vẫn chưa tan biến, ” Tôi không muốn ở chỗ này nữa.”

Thủ đoạn như vậy, xem ra cô ta cũng run sợ trong lòng, nhưng cuối cùng là cho cô ta thở phào, nghĩ đến đây, ánh mắt hướng nhìn phía Mị toát ra mấy phần mãn nguyện.

“Cô hiện tại biết thôi đi?” Dung Ân thấy cô ta bộ dạng giả mù sa mưa, bỗng nhiên phần nộ, trong lòng đau xót, “Cô nếu thật muốn thôi đi, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra, Nam Dạ Tước, nếu cô ta lương thiện như anh nghĩ, thì sẽ sớm kêu anh dừng tay.”

Hạ Phi Vũ, trước một bộ dạng, sau một bộ dạng, làm thế nào có thể thành thực như vậy, Dung Ân nhớ tới ánh mắt đó của Mị, trong lòng cũng lấp đầy bi thương, cô thuận tay cầm lấy ly rượu trên bàn hất vào mặt Hạ Phi Vũ.

“A——”

Nam Dạ Tước hiển nhiên không ngờ cô lại hành động như vậy, lúc anh kèm chặt cổ tay cô, ly rượu đã hất hết vào mặt Hạ Phi Vũ < há=“” há,=“” đáng=“”> “Dung Ân, cô thật sự không coi ai ra gì!”

Cô giãy giụa khỏi tay anh, ném ly rượu xuống đất, nhìn Hạ Phi Vũ đang cúi đầu xuống nói, ” Ở trước mặt anh ta, cô không dám trả đũa, tôi không cần giả bộ, cho nên, ly rượu này nhất định phải tạt vào cô.”

Rượu chảy theo tóc Hạ Phi Vũ xuống, trên mặt đầy mùi rượu, cô không nói một câu, hai mắt bị che khuất lộ ra cảm hận, Dung Ân nói đúng, cô sẽ không đánh trả.

Nam Dạ Tước tuy rằng sắc mặt khó coi tới cực điểm, nhưng cũng không có vì cô ra mặt, Hạ Phi Vũ tức giận cắn môi dưới, chỉ có thể tạm thời nuốt tức giận vào trong.

Dung Ân trở lại bên cạnh Mị, hai tay ôm chặt vai cô, ” Có thể đi không?”

Cô gái gật đầu.

Dung Ân nâng cô đứng dậy, Mị dường như đem toàn bộ cơ thể dựa vào Dung Ân, hai chân khó khăn đi đến cửa, dọc đường đi, còn có vết máu loang lổ trên sàn.

Nam Dạ Tước mặc sát bên chăm chăm nhìn bóng dáng Dung Ân, tới cửa, bước chân chậm rãi về phía trước liền dừng lại, Dung Ân xoay đầu lại, ” Nam Dạ Tước, hôm nay đối lại là tôi, anh cũng sẽ đối xử với tôi như vậy sao?”

Vấn đề này, cô không quan tâm đáp án của anh là gì, cho nên không đợi anh trả lời, dìu Mị ra khỏi.

Nam Dạ Tước nhìn cô từng bước một ra ngoài, trong lòng, không hiểu sao lại khó chịu như vậy. Anh làm chuyện gì, ở trong mắt cô, dường như đều sai, đều là tội ác tày trời.

Ra khỏi Cám Dỗ, bởi vì không về phòng nghỉ thay đồ, toàn thân Mị lạnh phát run, cô giữ chặt cánh tay Dung Ân, ” Bộ dạng tôi thế này, không thể về nhà.”

” Tới nhà của tôi đi.” Dung Ân đón xe, trở lại cư xá trước đây.

” Dung Ân, cảm ơn cô.”

”Mị, cô an tâm ở lại đây, cô đi tắm trước đi , tôi chuẩn bị nước cho cô.”

” Ân Ân, về sau, cô có thể gọi tôi là Tư Cần, đây là tên thật của tôi.”

”Được.” Cô cầm tay đối phương, đứng dậy đi vào phòng tắm, tìm bộ quần áo sạch sẽ đặt ở cửa.

Dung Ân ngồi trong phòng ngủ của mình, nơi này vẫn được bài trí như cũ, không có gì thay đổi, khi cô dọn sang nhà Nam Dạ Tước, chỉ mang theo mấy bộ quần áo, đã lâu không có về nhà, cảm giác ấm áp trước đây rốt cuộc không tìm lại được.

Đợi lâu, Dung Ân không thấy Tư Cần đi ra, cô ở cửa gọi vài tiếng, không thấy bên trong trả lời, trong lòng bất an, vội đẩy cửa vào.

Trong bồn tắm nhỏ hẹp, Tư Cần nửa ngồi nửa nằm bên trong, vùi đầu giữa hai đầu gối, Dung Ân tiến lên, đưa tay khẽ đặt trên vai cô, “Đừng nghĩ nữa...”

Cô gái nén tiếng khóc, thân thể run rẩy không ngừng, Dung Ân cầm khăn mặt lau nhẹ trên lưng cô, một lúc sau, Tư Cần mới ngẩng đầu nói, “Cô yên tâm đi, tôi sẽ không nghĩ lung tung đâu.”

”Mấy này nay, cô cứ ở đây.” Dung Ân vén tóc dài của cô, thấy sau lưng một mảng lớn ứ máu, cổ họng cô nghẹn lại, không đành lòng nhìn lại, liền nhìn hướng khác.

”Cảm ơn cô...”

Giọng cô ử rử, rồi làm bộ như không có gì , ” Chuyện như vậy xảy ra trên người tôi, không phải là lần đầu , hôm nay, chọc giận Tước thiếu, tôi còn nghĩ sẽ không thể sống đi ra ngoài, Dung Ân, trừng phạt như vậy, trong phạm vi này, đã coi như là nhẹ...”

Dung Ân thở dài, muốn nói gì cũng đều không nói được, phạm vi như vậy, thật sự làm cho người khác run sợ, cô sẽ không an ủi cô ấy, chỉ là đem quần áo lại, đặt trên ghế.

Trong phòng tắm chỉ còn một mình Tư Cần, khi Dung Ân trở lại phòng ngủ di động đã reo không ngừng.

Cô cầm lên, không một chút do dự tắt máy.

Lập lại vài lần sau, đối phương cuối cùng không có tính nhẫn nại, tiếng còi ô tô dưới lầu vang không ngừng.

Dung Ân đẩy cửa sổ, nhìn ra, chỉ thấy xe Nam Dạ Tước dưới đèn đường, di động lại vang lên, cô bắt đầu nghe máy, ” Alo..... đêm nay tôi ở đây, không muốn về...”

” Năm phút, cô xuống hoặc là tôi đi lên...”

Phía sau, cửa phòng tắm mở ra, Dung Ân vội cúp máy, Tư Cần vừa mới thay quần áo đi tới.

Cô rót nước để ở đầu giường, “Tư Cần, đêm nay tôi... muốn đi bệnh viện thăm mẹ tôi, cô nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tôi trở về.”

”Được, cô đi đi.” Tư Cần im lặng ngồi trên giường , thấy cô còn đứng đó, cô cố nặn ra một nụ cười, ” Tôi không sao, cô không cần lo lắng”

Dung Ân lại dặn vài câu, thấy quả thật cô đã ổn lại, mới đi xuống lầu.

Đèn đường ảm đạm sáng , dưới bóng cây, bóng của anh bị kéo dài ra.

Cô đi lên trước, nhưng chưa đến gần, chỉ đứng một bên xe.

Nam Dạ Tước ném thuốc trên mặt đất, sắc mặt âm u, mở cửa xe, ” Lên xe!”

Dung Ân liếc anh, cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan, cô mở cửa xe ngồi vào, Nam Dạ Tước nói lỏng cà vạt, một đạp nhả ga lao xe đi

65. Chương 65

Xuyên qua những bóng cây trên đường, chiếc xe lao thẳng tắp về phía trước, tốc độ xe trước sau như một cực kỳ nhanh, người đi đường dừng chân một chút, cũng chỉ kịp thấy đèn sau quét qua trong nháy mắt.

“Cô ta, là bạn của cô sao?” Sau hồi lâu trầm mặc, vẫn là anh mở lời phá vỡ cục diện bế tắc.

Dung Ân đem hai mắt liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, ” Không chỉ là bạn, chúng tôi còn là cùng một loại người.”

Nam Dạ Tước nắm thật chặt tay lái, ánh mắt vẫn rực lửa như trước, ” Cô nên biết, cô ta hại Hạ Phi Vũ như vậy, tôi không thể nuốt trôi cục tức này được.”

Cô không muốn nghe, dứt khoát nhắm mắt lại, dựa đầu vào cửa kính, ” Nam Dạ Tước, chúng ta cứ tiếp tục dây dưa như vậy, chỉ làm cả hai cùng thiệt thôi, hãy để tôi đi đi.”

” Sáng nay tôi đã nói, cô nên bỏ ý định này trong đầu đi.” Anh nhanh chóng nói, cửa xe rất kín, Dung Ân vẫn nghe được tiếng gió o o bên tai.

“Anh quan tâm là Hạ Phi Vũ, anh hẳn là nhốt cô ta vào trong lồng vàng.” Anh thật là đáng sợ, cô tình nguyện trở về cuộc sống khốn đốn trước kia, cũng không muốn ở bên cạnh anh, Dung Ân nhìn góc đường, đèn đường mở nhạt luân phiên, nếu có thể, cô chỉ mong có thể quay lại cuộc sống bình thường như trước kia.

Vài ngày gần đây, Dung Ân nộp hồ sơ đến một số công ty, khi phỏng vấn, cũng không có lọt vào nhóm nguy hiểm, tuy rằng cô cũng không biết vì sao, nhưng, khởi đầu như vậy coi như cũng suôn sẻ.

Nam Dạ Tước thắng gấp xe lại, đuôi xe nhổng lên một cái, ngừng xe ở ven đường, nắm chặt cánh tay mảnh khảnh kia, ” Dung Ân, cô bản lĩnh gì cũng không có, chộc giận người thì là số một.”

Liếc nhìn đầy mắt phẫn nộ của anh, vẻ mặt tinh xảo, nam nhân này, nghĩ muốn cái gì, không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Dung Ân sững sờ nhìn sâu vào đáy mắt anh, bỗng nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc, anh muốn thuận theo, cô nên làm bộ thuận theo, anh muốn cái gì, cô liền cho anh cái đó, chờ anh ta chơi chán, chỉ sợ cô không đi, anh cũng đuổi cô đi.

Nghĩ như vậy, cô thu hồi gương mặt cứng nhắc, khoe miệng mỉm cười, ” Anh không mệt sao? Chúng ta về nhà đi.”

Đột nhiên thay đổi thái độ như vậy, anh ngẩn ra, nhíu mày, trong mắt nghi hoặc, buông tay Dung Ân lái xe đi.

Trở về Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân lên lầu, Nam Dạ Tước đi theo phía sau cô, chuyện Tư Cần, anh nghĩ cô sẽ tranh cãi dữ dội, cũng không ngờ cô lại bình tĩnh như vậy.

Tiếng bước chân một trước, một sau, mỗi người một tâm tư. Nam Dạ Tước không biết, Dung Ân nhất định muốn rời khỏi, hành vi của anh, đã làm cho trái tim cô băng giá, thậm chí là sợ hãi.

Dung Ân muốn chính là một cuộc sống bình thường mà thôi.

Sau khi tắm qua, Nam Dạ Tước đi ra, Dung Ân đã nằm trên giường, cuộn tròn người.

Anh vén chăn lên, phía sau lưng Dung Ân rõ ràng cứng đờ, anh đem cô ôm vào lòng, lúc này cô mới chậm rãi giãn người ra, miễn cưỡng tiếp nhận.

Anh nằm lên người cô, hôn, từng chút từng chút theo thái dương đến chóp mũi cô, Dung Ân không né tránh, mặc anh hôn môi.

Lúc cao trào, bầu không khí không dễ dàng gì lắng xuống một chút lại bị tiếng chuông điện thoại phá tan, Nam Dạ Tước nhíu mày, trong lòng nôn nóng, nhắc người qua lấy điện thoại, con người đang chòm trong dực vọng sau khi nhìn lướt qua dãy số, từ từ dịu lại.

Anh nhìn mắt Dung Ân, liền xuống giường ra ban công, giọng nói tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại có thể xuyên qua cửa sổ truyền vào, " A lô, ...Đừng sợ, nghỉ ngơi sớm một chút..."

Anh mặc áo khoác trắng đưa vào ban công kiến trúc Châu Âu, Dung Ân nằm nghiêng, cuộc điện thoại này tới thật đúng lúc, cô nên nói tiếng cảm ơn với đối phương.

Lời nói không ngoài dự tính, nhất định là Hạ Phi Vũ, Dung Ân mệt mỏi cọ mặt vào gối vài cái, xem ra, đêm nay có thể yên ổn nghỉ ngơi.

Nam Dạ Tước kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, cô nhìn thấy đốm lửa lúc sáng lúc tối, hai mắt bình tĩnh bất ngờ chạm vào mắt anh, Nam Dạ Tước hút điều thuốc, " Được rồi, tôi sẽ lập tức đến..."

Dung Ân kéo cao chăn, góc chăn che lại bờ môi đang nhếch lên, cô nhắm hai mắt, đáng ngủ bình thản.

Nam Dạ Tước đi vào, gió lạnh cũng nhân cơ hội vào theo, anh cởi áo ngủ thay quần áo, Dung Ân nghe được tiếng sột soạt, ngay sau đó, chặn được kéo hạ xuống, anh cúi người xuống, hôn lên trán cô.

Hô hấp đều đặn, Dung Ân cẩn thận giả bộ là đã ngủ, anh đứng dậy ra khỏi phòng.

Đến khi cửa bị đóng lại, cô mới nhẹ mở mắt, nụ hôn vừa rồi, thần nhiên không có chút tình dục, Dung Ân dùng tay lau trán, xoa người, mặt tối sầm.

Hôn từ biệt như vậy, chỉ thích hợp với vợ chồng hoặc tình nhân, giữa cô và Nam Dạ Tước, cũng không cần.

Đang ngủ đột nhiên tỉnh giấc, theo bản năng sờ bên cạnh, lòng bàn tay, là một mảng lạnh như băng.

Dung Ân dậy đi siêu thị mua vài thứ, lúc về đến nhà, Tư Cần đã rời khỏi giường, ngồi ngay ngắn ở mép giường, bộ dạng vô hồn.

"Ăn cái gì đi." Dung Ân mở hộp sữa đưa tới tay cô, Tư Cần im lặng nhận lấy, "Tôi đợi cô về liền trở về nhà."

"Không cần gấp như vậy, dù sao nơi này cũng không ai ở."

" Dung Ân, cảm ơn cô." Tư Cần ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng, xem ra tối qua ngủ không ngon giấc, " Tôi muốn đi tìm việc, không thể để cho bà nội tôi nhìn ra..."

"Cô không về Cẩm Đỗ sao?"

Tư Cần chưa xót cười, lắc đầu, "Tôi đắc tội với Tước thiếu, cho dù trở về, quản lý cũng sẽ không tiếp nhận."

Dung Ân cúi đầu, trầm mặc một lát, " Vậy cô có tính toán gì không? Còn muốn múa mở màn không?"

" Dung Ân, tôi và cô không giống nhau," Tư Cần chân trần xuống giường, đứng bên cửa sổ, tóc dài như rong biển phản chiếu trên lưng, " Tôi còn chưa tốt nghiệp cấp 2, không chọn múa mở màn, tôi còn có thể làm gì?"

Dung Ân đứng phía sau, một tay nhẹ đặt lên vai cô, "Muốn tìm việc cũng không phải chuyện một hai ngày, không cần sốt ruột."

Giữa trưa, Dung Ân kêu đồ ăn ở ngoài, Tư Cần khẳng khẳng về nhà, cô đành kêu xe đưa cô ấy về. Tới nơi, Dung Ân mới biết được trong nhà Tư Cần cũng chỉ có một bà nội già, bọn họ từ nhỏ đã sống nương tựa nhau, thu nhập duy nhất chính là dựa vào tiền hằng đêm cô múa mở màn.

Lúc trở về, Dung Ân cảm thấy trong lòng nặng trĩu, Hơn nữa, còn thấy áy náy.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, mới vừa đến cửa, đã thấy Nam Dạ Tước ngồi trong phòng khách, một táy ấn lên trán vài cái, dường như rất mệt mỏi, thấy cô vào, hé mắt ra, " Đi đâu?"

"Cô ấy tối qua ở lại nhà tôi, hôm nay, tôi đưa cô ấy về nhà."

Anh vẫy tay gọi, ý bảo cô đến, Dung Ân ngoan ngoãn đi đến, ngồi xuống bên cạnh anh, Nam Dạ Tước một tay ôm cô vào trong ngực, ” Có phải cô thấy tôi làm vậy rất quá đáng?”

Dung Ân hạ mi mắt, ” Bây giờ nói, còn ý nghĩa gì?” Cô ở ngoài cửa hô nửa ngày, anh không hề đáp lại, ai trọng ai khinh, sớm đã rõ ràng, cho dù cô làm loạn tới trời, nếu như anh không có hứng thú, cũng sẽ không thêm để ý dù chỉ một chút.

Nam Dạ Tước thấy cô im lặng, vốn có rất nhiều điều muốn nói, thấy bộ dạng này của cô, chỉ có thể thở dài, đem cảm tựa lên đỉnh đầu Dung Ân, mặt đầy mệt mỏi.

Hạ Phi Vũ xin phép ở nhà nghỉ ngơi một tuần, nhờ vào quan hệ của Nam Dạ Tước, đồng nghiệp ở công ty cũng không biết cô ở Cẩm Đỗ đã xảy ra chuyện.

“Này, Dung Ân,” giờ nghỉ trưa, đồng nghiệp tới gần, ” Cô trước kia mua mở màn ở Cẩm Đỗ sao?”

Dung Ân chuyển động bút trong tay, cũng không ngẩng đầu lên, ” Cô ngạc nhiên lắm sao?”

“Vậy cô cùng giám đốc cũng biết nhau tại đó đúng không? Ôi, cô có nghe nói không, đêm chúng ta đi ra ngoài chúc mừng, nghe nói giám đốc cũng ở đó, còn đập phá phòng Vip...”

“Anh ta có tiền, đập phá cũng không có gì ngạc nhiên, ” chuyện của Hạ Phi Vũ ở Cẩm Đỗ, dựa vào tính tình của anh, như thế này cũng không có gì khó hiểu, ” Đúng rồi, trưởng phòng Hạ xin nghỉ vài ngày sao?”

“Đúng vậy, hình như là thân thể không thoải mái.”

Dung Ân sắp xếp những văn kiện tồn lại đứng lên, khéo miệng nhẹ giương, ” Tan làm tôi còn có việc, còn mọi người? Có ghé qua nhà cô ấy không?”

“Trời ạ, cô không nói tôi cũng không nghĩ đến”, đồng nghiệp đó vỗ sau ót, “Hôm nay tôi phải đi, xem trưởng phòng Hạ rốt cuộc làm sao.”

Dung Ân mỉm cười, thấy cô cười, liền cúi xuống, lấy khuỷu tay chống lên bàn, ” Kỳ thực, cô phải cười nhiều một chút, nhưng vậy mới tốt, nếu không, người ta nhìn thấy bộ dạng cự tuyệt của cô, sớm muộn cũng ghét bỏ cô...”

“Thế à, lúc Dung Ân vừa mới đến, không phải cô rất khi dễ cô ấy sao.” Lý Hủy kéo ghế dựa lại, thấy bất bình không tha, ” Bây giờ mới phát hiện ra Ân Ân chúng ta thật tốt...”

“Tôi nào có, chính là cô ấy không nói lời nào thôi...”

“Chắc, nhìn cô lấp chổng chể...”

Dung Ân bị chọc cười nhện không được, vừa muốn nói chuyện, cổ họng liền có cảm giác ghê tởm, cô vỗ vỗ ngực, dạ dày mình luôn không tốt, cầm lấy ly nước ấm uống vào, cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Sau khi tan ca, Dung Ân đi bệnh viện, mẹ đã tốt lên, nói chuyện càng ngày càng rõ ràng, cô mua đồ ăn, đem bày ngập trên chiếc bàn nhỏ.

“Mẹ, đã lâu không ăn thức ăn mẹ nấu.”

” Ân Ân,” mẹ Dung vẫn chưa thể cầm đũa, chỉ có thể cố hết sức dùng muỗng tự ăn cơm, ” Ta muốn.... về.”

Dung Ân gấp đồ ăn bình thường mê thích vào trong bát bà, ” Mẹ, yên tâm, con hỏi bác sĩ rồi, sau đợt trị liệu này, con sẽ đưa mẹ về.”

“Thật không?” Mẹ Dung lộ vẻ sung sướng, ” Ta không muốn... ở đây, ta muốn nhà.”

” Được, con hứa với mẹ.”

Đi động đặt bên cạnh vang lên, Dung Ân liếc mắt một cái, thấy là Nam Dạ Tước, liền không để ý tới, sau vài lần kiên nhẫn, cô tắt điện thoại, chẳng quan tâm.

Ở lại đến 8h, mãi đến khi y tá giục ẹ nghỉ ngơi, Dung Ân mới cầm túi xách đi ra.

Trong thời gian này, cô phải nhanh chóng rời khỏi Nam Dạ Tước, ình một cuộc sống mới.

Khi trở lại Ngự Cảnh Uyển, trong tòa nhà rộng lớn kia, tối đen như mực, chỉ có mấy ngọn đèn đường hiu quạnh chiếu sáng rọi lên mấy viên đá cuội, Dung Ân dừng chân một chút, nghĩ đến có một ngày có thể rời đi, tâm tình liền tốt lên.

Mở cửa, đổi giày ở cửa, cô xác định Nam Dạ Tước lúc này chắc hẳn không có ở nhà, nhẽ nhàng lên lầu hai, trong phòng ngủ hệ thống sưởi được mở, khi cô đi vào, bị cái gì vướng chân ở cửa, thiếu chút té ngã trên mặt đất.

Dung Ân ổn định bước chân, sau khi mở đèn, chỉ thấy Nam Dạ Tước nằm ngang cửa, sắc mặt trắng bệch, quần áo màu đen bị gỡ mấy nút, mở rộng lộn xộn qua hai bên.

” Nam Dạ Tước, anh sao vậy?” Cô đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước, toàn thân vẫn không thấy anh có gì khác thường, Nam Dạ Tước thở phì phò rất nhỏ, ” Diu tôi vào phòng tắm.”

” Anh như vậy, nên gọi bác sĩ thôi.” Bộ dạng của anh, không bình thường chút nào.

” Nói nhảm, nhiều chuyện.” Anh mạnh mẽ chống tay đứng dậy, đặt một cánh tay lên vai Dung Ân, cô vất vả lắm mới kéo anh lên được, hai người nghiêng ngả lảo đảo đi vào phòng tắm.

Nam Dạ Tước ngồi sát bồn tắm, ra hiệu cho Dung Ân cởi quần áo của mình, ” Mở nước lạnh.”

” Anh điên rồi sao?” Dung Ân hai mắt liếc ngoài cửa sổ, ngoài trời lác đác những hạt tuyết nhỏ.

” Ân Ân, sớm muộn cũng có ngày, tôi ăn miếng trả miếng.” khi Nam Dạ Tước nói ra lời này, Dung Ân có thể cảm giác được loại nghiêng răng lạnh buốt này, cô đang cởi nút áo cho anh thì dừng lại, nhớ tới lời của Lí Hàn, ” Anh...”

Chẳng lẽ là, Angel-beat phát tác?

” Anh như vậy không ổn,” Dung Ân vội dừng tay, ” Nhanh gọi Từ Kiêm đến.”

” Cô từ khi nào phiền phức như vậy?” Nam Dạ Tước vỗ vỗ, nước lạnh liền xối ào ào xuống, không đến vài giây, toàn thân anh ướt nhẹp.

” Nam Dạ Tước, anh như vậy sẽ xảy ra chuyện.” Dung Ân tắt nước, cầm chặt tay anh.

” Cô trong lòng không phải muốn tôi gặp chuyện không may sao? Tôi chết, cô có thể rời đi như mong muốn...”

Dung Ân lúc này không có thời gian cùng anh nói nhảm nhiều vậy, lấy khăn tắm bên cạnh, khoác trên hai vai anh, ” Anh là sợ bị người khác thấy bộ dạng này sao? Mau đứng lên ...”

” Cô nói cái gì!” Nam Dạ Tước vung tay, đây cô thật xa, ” Đóng cửa, đi ra ngoài!”

” Lúc này, anh còn muốn tự ái sao?”

” Dung Ân!” tóc Nam Dạ Tước lộn xộn trước trán, ” Cô ăn gan báo phải không? Tôi kêu cô ra ngoài.”

” Đúng, tôi ăn gan báo đó, ” Dung Ân bướng bỉnh đi đến, vươn hai tay ra kéo, lúc này Nam Dạ Tước không còn sức lực, lại bị cô kiên quyết kéo trở về phòng ngủ, cô hất anh lên giường, học theo lời anh nói, ” Muốn vứt bỏ chính mình, không cần phải làm trước mặt tôi.”

” Chết tiệt—”

Dung Ân tìm hiểu về thuốc phiện chỉ qua chác chương trình TV, cũng không nghĩ tới sẽ có người bên cạnh chính mình lại bị như vậy, Nam Dạ Tước trên giường khó chịu, toàn thân như bị ngàn vạn con kiến cắn, từng giọt từng giọt mồ hôi rơi xuống, so với lần trước bị thương đáng sợ hơn rất nhiều.

Dung Ân tuy rất sốt ruột, cũng không biết nên làm gì bây giờ, thừa lúc Nam Dạ Tước không chú ý, lấy điện thoại anh, gọi cho Từ Kiêm.

Lúc anh ta tới, Nam Dạ Tước hai mắt sung huyết, hung dữ nói, ” Sao người lại tới đây!”

” Là tôi,” Dung Ân vắt khăn mặt đặt vào trán anh, ” Tôi sợ một mình tôi không thể ứng phó.”

Từ Kiêm đứng ở bên giường, không kìm lại được đùa giỡn, ” Cậu từ trước tới nay cẩn thận như vậy, sao lại để người ta tiếm vào những thứ này?”

Dung Ân không biết vì sao, trong lòng liền có mấy phần chột dạ, Nam Dạ Tước uể oải, hai mắt tròng tròng Dung Ân, “Cô gọi hẳn đến cũng vô dụng.”

“Đúng vậy,” Từ Khiêm khoanh hai tay, tựa vào một bên, “Bất quá còn có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Dung Ân trong mắt sáng ngời.

” Tôi ... tiêm cho anh ta một mũi nữa, sẽ không việc gì.”

“Người cút,” Nam Dạ Tước giận dữ hét, “Nếu không cút, đánh chết người.”

Từ Khiêm quay đầu chuẩn bị rời đi, Dung Ân thấy thế, theo đi ra ngoài, sau khi đóng cửa, hơi lo lắng nói, “Như vậy thực sự không có việc gì sao?”

“Angel-beat cũng giống tất cả các loại thuốc phiện khác, không có thuốc trị, chỉ là khi phát tác sẽ khó chịu, nhân quả báo ứng, cũng nên cho anh ta nếm thử một chút.”

” Ý của anh là ...”

“Đúng, chính là tự anh ta vào chợ đêm.” Từ Khiêm đối với cách làm của Nam Dạ Tước, hiển nhiên là không đồng ý, “Chính anh ta chưa bao giờ tiếp xúc qua mấy thứ này, sau khi đã trải qua, có lẽ tương lai sẽ bớt phóng túng không chừng.”

Dung Ân ngoan ngoan không nói một lời, cô không nên biết, cô không muốn chuốc họa vào thân.

Sau khi tiễn Từ Khiêm, lúc Dung Ân đi vào phòng, Nam Dạ Tước đã lăn lộn trên mặt đất, cô bước đến dìu anh, Nam Dạ Tước giọng nói suy yếu, “Tôi gọi điện cho cô... cô tại sao không nghe máy?”

Dung Ân không nghĩ tới anh là độc tính phát tác, cô cúi đầu, “Lúc đó tôi ở bệnh viện.”

“Tôi rất khó chịu” Lúc Dung Ân nâng Nam Dạ Tước ngồi dậy, anh đẩy cô ra, “Cô đi ra ngoài.”

Cô dìu anh ngồi lại, tắt đèn trong phòng, cả phòng tối lại, Dung Ân lại rõ ràng nghe được chính mình nói, “Tôi ở cạnh anh.”

“Muốn nhìn bộ dạng chật vật này của tôi sao?” Anh đã không còn sức lực.

Dung Ân cố gắng mỉm cười, trong mắt đã có cảm thấy nước mắt, “Đúng, tôi muốn xem Tước thiếu bình thường cao ngạo, lúc chật vật, là bộ dạng như thế nào.”

“Một chút độc tính này có thể làm gì chứ?” Nam Dạ Tước tuy rằng khó chịu, lần lượt nhớ lại những chuyện trước đây, “Vì sao mỗi lần tôi chật vật nhất, luôn có cô bên cạnh.”

Dung Ân dùng sức dìu anh lên giường, đắp chăn lại, “Bởi vì lúc tôi chật vật nhất, chính là thành tích của anh, anh có phải rất khó chịu không, muốn tôi trói anh lại không?”

Nam Dạ Tước bỗng nhiên nhú mày, gương mặt đẹp đẽ dần dần dần ra, “Cô không tin tôi có thể vượt qua được sao?”

“Tôi xem trên TV đều là như vậy ...”

Anh xoay người một cái, quay lưng lại với Dung Ân, ” Tôi cùng bọn họ không giống nhau, dù sao, cũng là lần đầu phát tác, tất nhiên mãnh liệt nhất...”

Dung Ân nghe vậy mất hết hồn vía, vừa định cúi xuống, lại thấy cổ họng khó chịu, cô vội đứng dậy vào phòng tắm.

Nôn khan không ngừng, cô không dám phát ra tiếng động quá lớn, chỉ có thể lấy tay bưng kín miệng.

Một tay kia chặn ngang bụng, chờ cảm giác kịch liệt kia qua đi, Dung Ân mới mở nước lạnh, rửa mặt, cô lau mồ hôi trên trán, ngồi ở một bên bồn tắm.

Cô cựa cựa nghĩ, mới cảm thấy có chút không đúng.

Kinh nguyệt đã chậm nửa tháng, mới đầu, cô cứ tưởng uống thuốc tránh thai nên như vậy, chưa bao giờ nghĩ đến, chợt nghĩ ra, Dung Ân liền cảm thấy sợ hãi, hai tay gắt gao ấn vào bụng, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt.

Bên ngoài, anh cực kỳ khó chịu, bên trong, lòng cô như lửa đốt, thấp thỏm lo âu.

66. Chương 66

Khả năng nhẫn nại của Nam Dạ Tước, không thể không làm Dung Ân bội phục, sự cứng cỏi của anh, quả thật vượt xa người thường.

Tối sáng, ý thức anh cuối cùng cũng khôi phục lại, một đêm tra tấn, toàn thân mệt mỏi khó chịu.

Ở dưới lầu, Dung Ân đã chuẩn bị bữa sáng thật sớm, A Nguyên và Lí Hàng cũng đã tới,

thái độ đối với cô vẫn lạnh lùng như mọi khi, Dung Ân thấy hai người lên lầu liền ăn qua loa bữa sáng rồi ra cửa.

Trong phòng ngủ bữa bộn, lúc hai người vào Nam Dạ Tước đã mặc áo khoác ngủ, ngồi ở ban công.

Ngoại trừ tinh thần kém chút ít, còn lại cũng không có gì bất thường.

” Lão Đại “.

Nam Dạ Tước kẹp điều thuốc ở đầu ngón tay, ” Tối rồi à “.

” Anh không sao chứ? “

Ánh mắt dừng trên bóng lưng ở dưới lầu, anh nhẹ hút điều thuốc ” Đã điều tra xong?”

” Thuốc ngủ đó là được chuẩn bị từ trước đặt ở giữa máy đun nước, về phần cô ta, ” Lí Hàng ánh mắt hướng theo thấy Dung Ân đang đón xe, ” Quả thật không biết chuyện này, cũng không biết là Diêm Gia muốn hại anh.”

Khóe miệng nói lỏng nhả ra vòng khói, ngón giữa dập điều thuốc ở bên cạnh, ” Tôi đột nhiên thay đổi ý định, nếu hần muốn nhúng tay vào chợ đen, tôi cho hần cơ hội.”

” Ý của anh là? ” A Nguyên thần sắc khó hiểu.

” Ngừng lại. ” Nam Dạ Tước kéo lại cổ áo, khóe mắt bén nhọn, hung ác, anh đứng dậy đi đến trước lan can, hai tay chống ở trên, ” Tốt nhất, là làm cho anh ta càng lún càng sâu. “

Hai người sau lưng bốn mắt nhìn nhau, Nam Dạ Tước thấy Dung Ân lên xe đi, anh khẽ nhíu mày, đứng dậy trở về phòng ngủ.

Hôm nay là cuối tuần, trong công viên cách bệnh viện không xa, rất đông đúc.

Dung Ân ngồi bần thần trên ghế đá, ngẫu nhiên có vài chiếc lá thông rơi xuống, dừng ở trên mu bàn tay, trong lòng cô rối bời, tràn đầy phiền não bất an.

Vùi mặt trong lòng bàn tay, bắp chân đột nhiên bị thứ gì đó ôm lấy.

Dung Ân mở mắt ra, nhìn thấy một đứa bé đứng trước mặt cô, nhiều lắm là hai tuổi, Hỉ Dương Dương đội cái mũ nhỏ trên đầu, đáng yêu cực kì.

” Mẹ, mẹ” đứa bé đi còn chưa vững, toàn thân đều dựa vào đùi Dung Ân, cô đưa tay ra đỡ, đứa bé đưa tay ra đặt vào trong lòng bàn tay của cô, trong nháy mắt Dung Ân chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần run lên, vuốt bàn tay nhỏ bé, mềm mại. Trong lòng không hiểu sao lại xúc động.

Lại cảm giác này, nếu là trước đây, tuyệt đối sẽ không mãnh liệt như vậy.

” Bảo nhi, sao lại chạy đến đây,” Sau đó cô gái trẻ chạy đến ôm lấy con, ” Thật xin lỗi, con bé rất nghịch ngợm.”

” Không việc gì. ” Tự dấy lòng Dung Ân cảm thấy thoải mái, ” Cô bé bao nhiêu tuổi? “

” Mới 13 tháng tuổi, ” cô gái ôm đứa bé ngồi bên cạnh Dung Ân, ” Bảo nhi, chúng ta gọi điện thoại cho ba được không? “

Không bao lâu, điện thoại đã được để bên tai cô bé, Dung Ân thấy cái miệng nhỏ mở rộng, thích thú gọi: “Ba. Ba, ba ba ba.”

Không biết vì sao, trong mắt bỗng nhiên chua xót, tay vô thức đặt trên bụng, Dung Ân gấp rút rời khỏi, cái loại không khí vô cùng ngọt ngào đó, với cô thật sự là rất phiền toái.

Lá rụng hiu quạnh, người lui tới, có đôi có cặp, có gia đình hạnh phúc, chỉ có mình cô bơ vơ lạc lõng.

Dung Ân đứng trước hồ nguyện ước trong công viên, lời bác sĩ mới nói còn rõ mồn một bên tai.

” Chúc mừng cô, cô đã mang thai 45 ngày, thai nhi phát triển rất tốt, tim thai rất bình thường”

Thai nhi còn nhỏ như vậy có thể nghe được tim thai sao?

Dung Ân sờ bụng, vuốt ve nhẹ nhàng, cô cắn chặt môi, nước mắt lưng tròng.

Cảm giác trong lòng cực kì phức tạp, cô biết rõ đứa bé này tới không phải lúc nhưng không biết tại sao cảm giác rung động đó lại khiến lòng cô nhin không được, tung tăng như chim sẻ.

Lúc Nam Dạ Tước lần nữa gọi điện thoại tới, cô cũng không tắt máy, hôm nay tinh thần của anh khá tốt, đặc biệt ôn nhu, sau khi đón cô liền dẫn cô đi mua sắm, ” Thích gì thì mua cái đó “.

Đây là thủ đoạn lấy lòng phụ nữ rất tốt, Dung Ân yên lặng đi phía sau anh, cũng không mất hứng rời đi, tới hôm nay, có lẽ chính là bước ngoặt, cô còn nhớ rõ những lời lúc trước Nam Dạ Tước đã từng nói.

Sinh cho tôi đứa con, tôi để cô đi.

Dung Ân vô thức đặt tay lên bụng, trước đây, cô cảm thấy đó là chuyện hoang đường, cũng không nghĩ rằng, chính mình lại mang thai.

Tay đặt trên bụng bị anh kéo qua, ngay sau đó, mười ngón tay đan vào nhau, giống một đôi tình nhân. Dung Ân bị kéo chặt bên cạnh anh, lần này cũng không vùng ra.

Nam nhân này, đi đến đâu, đều trở thành tâm điểm chú ý.

Dung Ân khẽ nhướn mắt, cùng anh ở một chỗ lâu như vậy, nhưng là lần đầu tiên nhìn anh một cách nghiêm túc như vậy.

Khóe mắt sắc sảo, ánh mắt ngang tàng gian ác đó, không biết đã cướp mất hồn bao nhiêu cô gái, chân mày bén nhọn, cái mũi anh tuấn, ở trên mặt của anh, dường như không tìm ra chút khuyết điểm, nhìn kỹ, Nam Dạ Tước thực ra cũng không quá đáng sợ, đặc biệt là cặp mắt hẹp dài kia, lúc không tức giận, rất cuốn hút.

Lại được trời ưu đãi, đã cho anh gương mặt tinh xảo, lại cho anh dáng người hoàn mỹ.

Nam Dạ Tước vốn đang nhìn phía trước, ánh mắt nhạy bén, liền xoay qua, ánh mắt Dung Ân bị anh bắt gặp, cô cười cười, ” Chúng ta đi đâu?”

”Mua quần áo cho cô.” Cứ tưởng rằng, cô sẽ như trước đây cự tuyệt, không ngờ rằng Dung Ân chỉ gật gật đầu, ngoan ngoãn đi theo anh.

Hôm nay cô ngoan ngoãn nghe lời anh như vậy, làm anh trở tay không kịp.

Trong cửa hàng hiệu, nhân viên đem một đồng quần áo tới phòng thử, giọng nói nhiệt tình, ” Dung tiểu thư, đây là những mẫu mới nhất của quý này, cô thử xem”

Nam Dạ Tước khoanh tay đứng trước gương thử đồ, Dung Ân sau khi thay đổi y phục, đứng trước mặt anh xoay một vòng ” Đẹp không? “

Nam nhân khẽ gật đầu, mỉm cười, hai mắt nhìn chăm chăm cô ” Cô thích không? “

” Anh nói đẹp là được. “ Dung Ân mỉm cười, y phục sang trọng kia mặc lên người, nhưng cô không thêm liếc mắt một cái, rõ ràng là không có hứng thú, lại làm ra vẻ rất hứng thú.

Thử vài cái, Nam Dạ Tước dần dần nhìn ra manh mối trên mặt cô, chỉ là không vì sao mà mặt cô lại có chuyển biến như vậy, nhân viên bán hàng cực kì nhiệt tình, hận không thể đem ra toàn bộ quần áo mới để mặc lên người Dung Ân, Dung Ân thử xong quần áo, anh tiến đến thân mật choàng vai cô ” Thích cái nào? “

Dung Ân hoa cả mắt, cầm quần áo đưa cho người bán hàng, ” tất cả đều đẹp. “

” Vậy đóng gói toàn bộ “

” Được, ngài chờ một chút. “ Nhân viên phục vụ ngạc nhiên mừng rỡ, nhanh chóng cầm lấy thẻ của Nam Dạ Tước đi vào quầy tính tiền, tiện tay viết địa chỉ ” Giao hàng đến đây là được. “

” Vâng, không vấn đề gì “

Dung Ân đứng ở trước gương thử đồ, nhìn nhân viên phục vụ kia rất vui vẻ, cô thật không hiểu, có nhiều thứ tiền không mua được. Nhưng hôm nay cô dùng tiền của anh, mua được sự vui vẻ của người khác.

Nam Dạ Tước chẳng biết từ khi nào đã đứng ra phía sau, vòng tay ôm eo mảnh khảnh của cô ” Đi “

Anh rất hào hứng, cô liền chiều theo.

Lúc Dung Ân ngồi trên ghế của tiệm trang sức, phía ngoài trời đã tối, bốn phía đèn sáng chói, đẹp mắt không thôi. Tựa hồ, chỉ có như vậy mới có thể tôn lên vẻ đẹp của những viên kim cương rực rỡ muôn màu kia.

Nam Dạ Tước kéo tay của cô, cố gắng đeo một chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của cô.

Cảm giác lạnh như băng đi từ đầu ngón tay vào, khi vào sắp vào đến ngón tay Dung Ân vội vàng cong ngón tay lại ” Tôi không cần “

Đột nhiên lên tiếng, khiến anh ngừng động tác, ngay cả nhân viên phục vụ cũng phải hiếu kì ngẩng đầu lên.

” Tại sao? “ Nam Dạ Tước nhẹ nhàng hỏi

Dung Ân dùng sức nắm lấy ngón tay, những vật khác cô có thể miễn cưỡng mình nhận lấy, nhưng

Ngón tay Nam Dạ Tước vuốt thẳng ngón tay của cô vài cái, chiếc nhẫn anh có ý muốn lấy xuống, Dung Ân đã tháo ra, trong lòng không hiểu, liền dùng đồ đạc của mình đeo lên cô.

“Yên tâm đi, đây chỉ là đồ trang sức mà thôi, không có ý gì khác “

Dung Ân vẫn kiên trì đi trước ” Vậy mua dây chuyền đi “

“Được ” Nam Dạ Tước buông tay cô ra, đang lúc Dung Ân nghĩ thầm tại sao anh lại dễ dàng như vậy, anh lại tiện tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ lấy ra một vật, ” Vậy cái này đi “

“Cái này ” Người bán hàng lộ vẻ khó xử ” Cái này tiểu thư đeo vào chỉ sợ khó coi “

Dung Ân nhìn theo thấy một sợi dây chuyền to bằng ngón tay, nếu đeo nó có thể sẽ làm gãy cổ của cô. Lúc cô phân tâm, anh liền kéo tay cô tới, đem chiếc nhẫn kim cương lúc nãy đeo vào ngón tay áp út của cô.

Dung Ân nhìn qua chiếc nhẫn sáng chói, suy nghĩ mơ hồ, cái gì cũng đã mất vị trí này, còn có cái gì tốt để kiên trì đây?

“Thích không? ” Anh tiến gần lại tư thế thân mật.

“Thích ” Dung Ân bị chiếc nhẫn lấp lánh làm chói mắt, cô nắm tay lại, lấy tay từ trên cái quầy để xuống hai đầu gối.

Thừa lúc Nam Dạ Tước đi trả tiền, cô xoay chiếc nhẫn vào trong lòng bàn tay, trên ngón tay chỉ còn lưu lại một vòng tròn. Lúc nắm chặt tay, có thể cảm giác được viên kim cương kia đâm vào ngón tay rõ ràng.

Nửa ngày trôi qua, nếu không phải là người biết chuyện, nhất định nghĩ bọn họ là một cặp tình nhân hạnh phúc.

Màn đêm buông xuống đầy sao, trên phố mua bán náo nhiệt, phồn hoa, đông nghẹt người, nước trong hồ phun tung tóe lên trên mặt, cảm giác lạnh ngắt, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân chìm vào trong đám người, cái cảm giác bình thường này làm cho người khác cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

” Anh ơi, mua một đóa hoa đi, chị ấy nhìn xinh đẹp như hoa vậy, mua một bông đi. ” Một đứa nhỏ khoảng 10 tuổi ôm vài chục đóa hồng đến bên cạnh bọn họ, những đứa trẻ bán rong như vậy có ở khắp nơi.

Nam Dạ Tước dừng bước, Dung Ân thấy anh dừng lại, liền nghĩ chắc hôm nay đầu óc anh có vấn đề, không ngờ rằng, anh không những đứng lại, còn khom người hỏi, ” Bao nhiêu một bông?”

Môi mỉm cười, dịu dàng, lễ độ, khiến người khác không khỏi chú ý.

Cô bé thấy thế, mắt sáng lên, rút hoa đưa tới trước mặt anh, ” Anh, năm đồng một bông.”

“Được.” Dung Ân thấy anh lấy ví ra, tiện tay rút một tờ tiền 100 đồng đưa cho cô bé, lấy một bông hồng đưa cho Dung Ân, ” Tặng cô.”

“Cảm ơn anh.” cô bé cười ngượng ngùng, khuôn mặt vì lạnh đỏ hồng lên, tinh thần phấn chấn, “

“Anh à, hoa anh lấy cũng không nhiều tiền như vậy, một trăm đồng mua hết chỗ này rồi.”

Nam Dạ Tước cười lắc lắc đầu, đứng dậy, ” Đứng ở đây, ở trên đường thấy có ai nắm tay nhau, thì đưa cho họ một bông, tiền còn lại cho người.”

“Thật không?”

“Ta không gạt người.”

Cô bé lập tức nhận lấy, đề vào túi, còn lo lắng vỗ vỗ vài cái, ” Cảm ơn anh chị, anh là người tốt nhất trên đời, chị là người xinh đẹp nhất trên đời...”

Dung Ân nhìn cô bé nhảy chân sáo đi xa, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, hoa hồng trong tay mở rất đẹp, tuy rằng chỉ có một bông, so với trăm hoa đua ở đẹp hơn rất nhiều.

Nam Dạ Tước lại kéo tay cô đi, liền thấy cô bé kia đang tặng hoa ọi người thật, cô cười, mắt sáng lên.

Một tay ôm lấy bả vai cô, anh trêu chọc nói, ” Sớm biết mấy bông hoa có thể mua được cô, tôi cũng không phải lãng phí nhiều tiền như vậy.”

Dung Ân cười cười, ngay cả nói chuyện, bọn họ còn không hiểu nhau, không hiểu được cô, cũng là chuyện bình thường.

Nam Dạ Tước chọn một nhà hàng trên tầng cao nhất của khách sạn 23 tầng để dùng cơm, có thể xem cảnh đêm.

Gió đêm thổi tới, thời tiết vốn nên giá lạnh, nhưng ở đây, Dung Ân lại không cảm thấy lạnh, ánh nến trên bàn tôn lên vẻ đẹp của hoa văn trong chén, bốn phía đều là ánh nến, cảm giác thật ấm áp.

Bồi bàn rót rượu cho hai người Dung Ân nhớ tới lời bác sĩ dặn dò, liền dời cái li ra chỗ khác ” Tôi muốn uống chút nước “

Đứa bé này, mặc dù cô không muốn nó nhưng ít nhất lúc này cô vẫn cần bảo vệ nó

Nam Dạ Tước không nghĩ ngờ gì, kêu bồi bàn đổi đồ uống, gió mát thổi vào mặt, xa xa có tiếng đàn violon du dương, những chỗ như thế này quả thật rất xa hoa và lãng mạn.

Xuyên thấu qua li nước, Dung Ân nhìn thấy nước trái cây màu cam ở bên trong, cô giơ li lên, chỉ thấy đối diện Nam Dạ Tước cũng giơ li rượu lên, xuyên thấu qua li rượu nhìn thấy cô.

Cổ tay Dung Ân khẽ nghiêng cùng anh cụng li, nam nhân tươi cười mê hoặc ” Có chuyện gì đáng để chúc mừng? “

” Vì anh đã vượt qua được tối hôm qua “.

Nam Dạ Tước tư thái ưu nhã, khẽ nhấp môi, anh mỉm cười, nửa bên gò má hiện lên lúm đồng tiền, khẽ nhướn mày ” Vì chút chuyện nhỏ này sao? “

Dung Ân vốn muốn nói là ăn mừng có thể sớm rời đi, nhưng khi đôi mắt với ánh mắt của Nam Dạ Tước vẫn là nên đem lời này nuốt xuống, khó khăn lắm mới có chút ầm ập nên để nó kéo dài lâu một chút.

” Ân Ân ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho tất cả những gì cô muốn “.

Dung Ân liền giật mình, cô hơi thấp thỏm nhìn chén rượu, ” Nam Dạ Tước, tôi ở bên cạnh anh, chỉ biết chọc giận anh, hà tất phải như vậy? “

Đột nhiên nghe anh nói như vậy, cả trái tim cô không khỏi lơ lửng, ” Huống chi anh có biết bao nhiêu cô gái ở bên ngoài, ở công ty anh lại có Hạ Phi Vũ, giao dịch của chúng ta lúc đó đã đến lúc nên chấm dứt, tôi hi vọng anh không lật lọng “.

Nam Dạ Tước liếc gương mặt phía trước, nó vẫn còn như lúc mới gặp, sáng rõ quật cường như vậy, nếu nói là có gì đặc biệt hấp dẫn anh ta, cũng không thể nói được, ” Ân Ân như ngày hôm nay không tốt sao? Cô muốn vui vẻ, tôi cũng có thể cho cô “.

Dung Ân buông chén rượu, trong ánh mắt đen nháy như sao trời, có vẻ sáng long lanh ” Đối với tôi mà nói, cái gì là vui vẻ anh biết không? “

Nam Dạ Tước nắm ngón tay nhẹ cầm li rượu, ngón trỏ ở mép li mân mê vài cái ” Như thế nào, cô còn muốn anh ta, có phải tôi không cho các người ở cùng một chỗ, cô nhất định canh cánh trong lòng? “

” Nam Dạ Tước anh ngay cả trong tim tôi muốn gì, anh cũng không biết, dựa vào cái gì nói cho tôi vui vẻ? “

“Diêm Việt, tôi tạm thời không đụng tới anh ta, coi như đây là điều kiện, cô, ở bên cạnh tôi, đến khi tôi chán mới thôi. ” Nam Dạ Tước nói chuyện lưu loát, bọn họ bắt đầu vốn chỉ là giao dịch, thêm một lần nữa, có gì phải sợ?

Dung Ân mặc dù cười, nhưng trong mắt bi thương, đến khi anh và cô hủy bỏ giao dịch sẽ còn sót lại nhưng thứ gì đây.

” Chuyện của Diêm Việt tôi không muốn can thiệp, tay Dung Ân để trên đầu gối rồi buông xuống, sau khi suy nghĩ nhẹ nhàng đầu lên quyết định bất cứ giá nào cũng phải thử một lần ” Anh đã nói nếu tôi sinh cho anh một đứa con, anh sẽ để cho tôi đi đúng không? “

Anh nhấp rượu, khóe môi nhếch lên, mắt sáng như đuốc, dường như cân nhắc lời Dung Ân nói ” Mặc dù tôi đưa ra điều kiện như vậy, tôi cũng sẽ đáp ứng? “

Dung Ân nhẹ xoa bụng ” Anh đã nói, chẳng nhẽ không nhận sao? “

” Ân Ân vì rời xa tôi, cô đúng là không từ bất cứ thủ đoạn nào ” Anh tự rót rượu, giọng nói châm chọc

Dung Ân ngẫm nghĩ một lát vẫn có ý định nói ra tình hình hiện tại, vừa muốn mở miệng, anh đã nói trước một bước ” Bình thường chúng ta tránh thai tốt như vậy, sao mà có thể mang thai được, hơn nữa”

Nam Dạ Tước nghiêng mặt ngược lên, khóe môi giương cao, chậm rãi.

Kiểu cười tà ác đó làm Dung Ân không khỏi lạnh thấu xương.

” Nói cái gì nữa? ” Cô tiếp lời của anh

” Nói sau, Ân Ân cô thật sự ngây thơ, tôi chỉ thuận miệng nói như vậy thôi, trừ phi Nam Dạ Tước tôi tự mình muốn có con, nếu không ai cũng đừng nghĩ tự mình quyết định “

Anh chồm người tới, môi mỏng thì thầm bên tai Dung Ân, hơi thở nóng bỏng trên làn da non mịn của cô ” Cô gái ngốc, có con, cô càng không thể đi nếu như tôi muốn có con, tuyệt nhiên không để nó là đứa con ngoài giá thú! “

Nam Dạ Tước thân thể cao to trở về chỗ ngồi, tay Dung Ân đặt ở bụng không khỏi nắm chặt, cô cảm giác được, toàn thân mình đều đang run rẩy, vô hồn.

” Ân Ân, ” bàn chân Nam Dạ Tước khẽ chạm chân cô ” Cô không phải là ngu ngốc muốn sinh cho tôi một đứa con chứ? “

Dung Ân cảm giác được bụng co thắt lại, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, một chút tung tăng như chim sẻ còn sót lại, đã vô tình bị dập tắt, hôm nay, cả trái tim đều phiền muộn, cùng tuyệt vọng lấp đầy, cầm lấy ly rượu uống một hơi liền bị sặc ” Nếu dùng phương thức này để rời đi, tôi quả thật, rất ngu xuẩn. “

Mỗi một lần lừa mình, dối người cô luôn luôn làm rất hoàn mỹ

Dung Ân tự nói với chính mình không có việc gì, cô vốn không nghĩ sẽ dùng đứa con làm điều kiện rời đi, trông mắt cô dịu dàng nhìn xuống bụng, nhưng phải làm gì với đứa bé này đây?

67. Chương 67

Nam nhân này, điều khiển mọi thứ.

Nam Dạ Tước yên lặng nhìn về phía Dung Ân, nghĩ thầm, cô đã nghĩ đến chuyện này, nên mới thăm dò như vậy, chẳng qua, đứa bé này gánh nặng quá lớn, nếu không phải đã xác định tình cảm của mình, Nam Dạ Tước sẽ không để cho ai mang thai con của mình.

Dung Ân cắt miếng thịt bò trước mắt thành nhiều mảnh, từng miếng đút vào trong miệng, mùi dầu mỡ xông thẳng vào, cô ăn quá nhanh, một lát lại phun ra hết.

“Khụ khụ ——”

Dung Ân cúi đầu, tóc che trên mặt lộn xộn, trong trường hợp này, chỉ sợ không có ai sẽ ăn như cô để bị như vậy.

“Cô có sao không?” Nam Dạ Tước ngậm cười, dáng vẻ cao nhã như trước.

Dung Ân hai mắt chua chát, khóe miệng còn dính chút ít nước sốt, cô vẫn cúi đầu, Nam Dạ Tước thấy cô trước sau như vậy, liền thấy được sự khác thường, “Ân Ân?”

Cô nuốt xuống, cảm giác như những miếng thịt mắc ở cổ. Dung Ân nói yếu ớt, ” Tôi không sao, chỉ là không cẩn thận bị nghẹn.”

“Thích nơi này không?” Nam Dạ Tước đột nhiên hỏi.

Dung Ân lau khóe miệng, lúc ngẩng đầu, mắt đã bị bao phủ bởi nước mắt mở ra, chỉ để lại một lớp mỏng, nhìn không ra giấu vết, cô nhìn bốn phía, gật gật đầu, ” Thích.”

“Kia.”, Nam Dạ Tước uống rượu, đôi mắt hẹp dài xuyên thấu qua ly rượu màu đỏ nhìn Dung Ân, thần khí rạng rỡ, ” Cô yêu tôi không?”

Cô lần thứ hai bị nghẹn lại, thần sắc bỗng dưng dè dặt, ” Nam Dạ Tước, anh không có chuyện gì chứ?”

Lúc câu hỏi vừa ra khỏi miệng anh, Dung Ân nghe được tiếng tim mình đập hoảng loạn, con người đen bóng của cô tránh đi ánh nhìn chăm chú nóng bỏng của anh, cô nên phủ nhận, nói không yêu mới phải.

“Tôi chỉ muốn biết, chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, cô có bắt đầu động lòng không?” Anh mỉm cười đầy mỉa mai, giống như mê hoặc cô nói ra được đáp án mà anh muốn nghe.

Dung Ân không ngốc, cô hiểu được nên và không nên, nhẹ vén tóc ra phía sau, cô cố gắng bình thường trở lại, bắt chính mình cố gắng bình thần, "Vậy còn anh, yêu không?"

Anh nhíu mày, thần sắc đó giống như là nghe được điều gì đó nực cười, trốn tránh, "Ân Ân, vấn đề này, cô không nên hỏi tôi."

Dung Ân uống hết ly nước, cảm giác được miệng chua xót được bị ngọt hòa tan một chút, "Chúng ta, giống nhau."

Trong lòng anh, không có cô. Từ đầu, Nam Dạ Tước chỉ vui đùa mà thôi, mặc dù anh đối với Dung Ân rất khác, nhưng, kể quả cuối cùng, cô đều giống như cô gái khác.

Trong lòng cô, cũng không hề có anh. Nhưng mà, có thật như vậy không?

Trong lòng bàn tay, chiếc nhẫn kim cương cắt xước tay đau nhói, Nam Dạ Tước không biết đã đứng dậy từ lúc nào lại ngồi xuống bên cạnh cô, anh ôm Dung Ân trước ngực, khuôn ngực rắn chắc ôm ấp kề sát lưng cô, cầm hai tay mềm mại của Dung Ân, đặt ở bụng cô, anh nghiêng mặt cọ cọ mặt Dung Ân, ra hiệu cô nhìn lên bầu trời, "Đẹp không?"

Bầu trời đầy pháo hoa, ở rộ trên đỉnh thành phố, khoảnh khắc pháo hoa nổ, ánh sáng rực rỡ, lưu lại nơi đáy mắt, lại chỉ là một vệt màu sắc tươi đẹp mà thôi, khắp bầu trời nhuộm đầy ánh sáng như ban ngày, đẹp như trong mộng.

"Thật là đẹp." Dung Ân khoe miệng Dung Ân không hề mỉm cười chỉ nhẹ cong lên một chút, Nam Dạ Tước nghiêng đầu, môi mỏng hôn khẽ môi cô, cô mở tay anh ra, làm cho lòng bàn tay anh kề sát bụng mình, Dung Ân không hề cứng đờ cơ thể, mà là dựa người vào vai anh.

"Nam Dạ Tước..."

"Ân?" Mắt anh sáng rực liếc nhìn cô.

Dung Ân chỉ cười, cặp mắt sáng ngời cười, cười châm biếm, có chút mông lung, cô nói, Nam Dạ Tước, anh có cảm giác được đứa con của chính mình không? Nó đang ngủ say trong lòng bàn tay của anh, anh có cảm giác được không?

Những lời này, cô chỉ dám nhẹ nhàng nói trong lòng.

Rõ ràng muốn rơi lệ, nhưng về mặt lại cười vui, Dung Ân sợ không thể che giấu được nữa trong mắt anh, giả bộ thật sự rất mệt mỏi, cô một tay ôm cổ Nam Dạ Tước, run rẩy đưa môi lên.

Nhắm mắt lại, như thế, có thể che giấu được sự kiên cường giả tạo kia.

Với việc Dung Ân lần đầu chủ động, Nam Dạ Tước cũng không ngờ đến, anh không nghĩ nhiều nữa, đầu lưỡi tách môi cô hôn say đắm, lưỡi cùng lưỡi quấn quít nhau, trong hô hấp của anh đã trở nên dồn dập, không ai có thể làm nó dừng lại.

"Đó không phải là Nam tổng sao?"

Đột nhiên, một giọng nữ quen thuộc truyền đến đỉnh đầu hai người.

Nam Dạ Tước khẽ động mí mắt, thấy Diêm Việt, bên cạnh là kiểu ăn mặc thời thượng của Tư Mạn. Dung Ân nghe được động tĩnh, vừa muốn mở to mắt, nụ hôn của anh đã rời ra trước một bước, ở đôi mắt mở to hết sức của cô, đầu lưỡi tinh tế ẩm ướt khẽ dừng ở mí mắt cô, sau đó, một tay nâng sau đầu Dung Ân, đem cô đặt trước ngực mình, "CÓ thích quây rầy việc tốt của người khác sao?"

Tư Mạn có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn cô gái trong ngực anh, "Thực xin lỗi, Nam tổng, chúng tôi liền cáo từ." cô vô cùng thân thiết dựa vào người Diêm Việt, cố ý cao giọng, "Việt, chúng ta qua kia đi."

Tay Dung Ân đặt sau lưng Nam Dạ Tước không kèm nổi ôm chặt, lúc này vẫn chưa hôn đủ, lúc hai người vừa cất bước đi, anh liền nâng mặt Dung Ân lần thứ hai hôn đắm đuối.

Người cô từng yêu say đắm, đang ở sau lưng họ.

Dung Ân nhắm chặt mắt, sau một năm trần trọc, bọn họ cũng đã có người cho riêng mình, chỉ là không phải người đã hẹn ước mà thôi.

” Ân Ân,” cuối cùng không giữ được bình tĩnh, anh buông tay Tư Mạn ra, trở lại trước mặt hai người.

Nam Dạ Tước lần thứ hai nhăn nhó, lúc đứng dậy, mập mờ căn cước miệng Dung Ân, “Có phải chúng từng thấy người khác hôn nhau, muốn đứng quan sát học tập?”

Dung Ân đỏ mặt, miệng còn lưu lại mùi rượu của Nam Dạ Tước, tóc lộn xộn, môi có chút sưng đỏ, Diêm Việt nhìn cô không chớp mắt, sau một lúc lâu, mới buồn bã nói, ” Tôi quả nhiên nhìn lầm người.”

Nam Dạ Tước cười lạnh, chỉ dựa vào ghế xem chuyện vui.

Dung Ân ngẩng đầu, bỗng nhiên muốn đẩy ghế ra đứng dậy đi, vẫn chưa bước đi, cổ tay đã bị Nam Dạ Tước giữ chặt, khuôn mặt tuần tú nhìn Diêm Việt, ” Tôi rất hiếu kỳ, anh nhìn nhầm cái gì?”

” Ân Ân, em quả thực đã không còn nhớ một chút gì về chuyện của chúng ta trước đây.”

Nam Dạ Tước cầm tay Dung Ân, ngón trỏ trong lòng bàn tay cô không chút để ý xoay vòng, Dung Ân ưu tư, ánh mắt lạnh lùng nhìn phía sau Diêm Việt, dừng lại trên gương mặt tinh xảo của Tư Mạn, ” Chuyện chúng ta lúc đó, nếu anh có còn nhớ dù chỉ một chút, hôm nay chúng ta sẽ không giống như người xa lạ như vậy.”

“Anh vẫn còn nhớ.” Diêm Việt thần sắc vội vàng xao động, cuống quýt giải thích, ” Cái gì anh cũng nhớ rõ.”

“Anh chỉ nhớ chuyện đã qua, nhưng lại quên tình cảm của chúng ta.” Dung Ân trên mặt không hề gợn sóng, “Bây giờ, bên cạnh anh cũng đã có người khác, nếu lúc trước tôi không quay đầu lại, tôi sẽ vẫn tin chắc rằng, anh chính là người tôi phải đợi.”

Đến hôm nay, tất cả, chỉ giống như hoa trong gương, trăng trong nước, tất cả kiên trì trước đây tới hôm nay đều phí công.

Nam Dạ Tước đang xem kịch vui miễn phí, nghe cô nói như vậy, trong lòng tự nhiên sung sướng, anh hoàn toàn không để ý sắc mặt xanh mét của Diêm Việt, kéo Dung Ân ôm vào lòng, ” Mất cả hứng, mới ăn được một nửa, lắm nhảm lắm chuyện.”

“Việt, chúng ta đi thôi.” Tư Mạn vội vàng nắm tay Diêm Việt kéo đi, Nam Dạ Tước xiên một miếng thịt bò đưa đến miệng Dung Ân, ” Ân một chút đi.”

Bây giờ, cô nhìn thấy dầu mỡ đã buồn nôn, vội đẩy tay Nam Dạ Tước, ” Tôi no rồi.”

Anh buông đồ ăn xuống, nhanh chóng lại gần bên cạnh cô, khuôn mặt tuần tú vô cùng thân thiết sát lại cổ cô, ” Ân Ân, cái miệng nhỏ nhắn của cô thật lợi hại.

Cô hást mắt đi, môi khẽ chạm môi anh, đáy mắt thấy anh cười châm chọc, cô vội đổi đề tài, ” Tôi thật sự no rồi, chúng ta về đi.”

“Được.” Nam Dạ Tước vẫy tay, lúc tính tiền, sau khi cho rất nhiều tiền tip, ôm lấy Dung Ân rời đi.

Dạ dày trồn trợn, lúc Dung Ân ngồi trên xe, cũng đã buồn ngủ, cô dựa đầu vào kính xe, chỉ 2 -3 phút sau đã ngủ thiếp đi.

Đến Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước thấy cô còn ngủ, cũng không đánh thức cô, cúi xuống hôn môi cô, Dung Ân hô hấp không thoải mái, liền muốn đẩy ra.

“Đến nhà rồi.” Nam Dạ Tước xuống xe trước, Dung Ân theo anh đi vào, vừa vào phòng khách, cả người đã bị Nam Dạ Tước nhấc bổng lên.

Cô vội vơôm lấy cổ anh, Nam Dạ Tước ôm cô quay vài vòng, lúc dừng lại, đôi mắt kia đã u ám như mực tàu, anh mở miệng, giọng nói khàn khàn, “Ân Ân, tôi muốn cô.”

Cô hoa mắt chóng mặt, cảm giác muốn nôn vọt đến, vội lắc đầu, ” Thân thể tôi không thoải mái.”

“Đến đây.”

Dung Ân cũng không có chuẩn bị trước, lúc này nói đến kinh nguyệt, chắc chắn bị lộ, ” Tôi không có, tháng này muộn vài ngày, chỉ có điều tôi cảm giác không được khỏe.”

Nam Dạ Tước vẫn chưa nhớ rõ chu kỳ của cô, nghe xong lời cô, nheo mắt lại, một tay dùng sức để Dung Ân lên sofa, người thuận thao áp lên người cô, ” Hôm nay, tôi không muốn không thể.”

Dung Ân nhớ lời bác sĩ dặn, ba tháng đầu phải tránh chuyện phòng the, bàn tay nhỏ bé để trước ngực Nam Dạ Tước, ”Tôi thật sự không muốn.”

Anh vẫn không nghe lọt lời của cô, anh kéo tay cô đặt vào hạ thân cứng rắn của mình, ” Nhưng mà nó muốn.”

Giọng nói anh khàn khàn kỳ quái, Dung Ân biết anh sắp bùng nổ ham muốn, quần áo được cởi ra nhanh chóng, Nam Dạ Tước một tay siết chặt eo cô, đem cô đặt trên chiếc bàn lạnh như băng.

Đường cong gợi cảm hiện ra, sau khi Nam Dạ Tước cởi bỏ tất cả quần áo, hai tay theo bả vai cô một đường di chuyển xuống, bàn tay to lớn dừng lại trên ngực cô, anh cúi người xuống, tiếng nói khêu gợi bên tai cô hừng hực khí thế, ” Ân Ân, phía sau lưng của cô cũng thật sự rất hấp dẫn, tôi còn chưa tiến vào, cũng đã chịu không được.”

Trong phòng khách tuy rằng đã mở lò sưởi, nhưng Dung Ân toàn thân đều lạnh đến run rẩy, lời anh nói, rõ ràng là tán tỉnh, lại làm cho cô bỗng chốc nóng như lửa đốt, ” Nam Dạ Tước, chúng ta lên lầu đi...”

“Tôi không chờ được nữa.”

Trong phòng khách chóng rộng, Dung Ân ngẩng đầu lên, ở trên mặt bàn trơn bóng có thể nhìn được dáng vẻ của chính mình, hai vai bị ngọn đèn rơi xuống lộ ra vùng da trắng nõn, nam nhân phía sau, động tác mềm mại nâng một chân của cô lên.

Tư thế như vậy, lực đẩy vào tất nhiên rất mạnh, hơn nữa Nam Dạ Tước đặc biệt hưng phấn, Dung Ân nghĩ vậy, một tay vội vàng nắm lấy tay anh, ” Hôm nay, chúng ta đối tư thế được không?”

Anh quả nhiên dừng động tác, thân thể áp vào lưng Dung Ân, khoe mắt tà mị, ” Mọi tư thế đều thưởng thức hết rồi, cô còn có thể nghĩ ra cái gì?”

“Lần này, tôi làm chủ.” Dung Ân bắt đầu thỏa hiệp.

Nam Dạ Tước nghe nói, trong mắt tức thì đầy lên hứng thú, bình thường trên giường là anh chủ động hết thấy, Dung Ân yên lặng chấp nhận, chưa bao giờ nghĩ rằng cô chủ động, sẽ là một phen tình thú như thế nào, “Được.”

“Chúng ta đến phòng ngủ.”

Nam Dạ Tước đứng dậy lùi lại, Dung Ân ngồi xổm xuống nhặt quần áo trên mặt đất, ngón tay còn chưa chạm đến, đã bị anh một cước đá văng, ngay sau đó, cả người bị anh khiêng trên vai. Đi vào phòng ngủ, anh cố ý cùng Dung Ân tắm rửa thật nhanh, dục vọng của anh, thật sự là vừa nhanh vừa mạnh mẽ.

Hôm nay, Dung Ân cho Nam Dạ Tước kinh ngạc không nhỏ, cho nên, dục vọng của anh càng bạo phát.

Tư thế nam dưới nữ trên, với cô mà nói, cũng không hơn gì, nhưng như vậy có thể ức chế được lực va chạm của anh, Dung Ân đưa cánh tay ôm cổ Nam Dạ Tước, động tác nhấp nhô, không nhanh không chậm.

” Ân Ân,” sau vài ba lần, cánh tay anh ôm lưng cô càng ngày càng chặt, dục vọng bùng bùng, “Động tác nhanh một chút”. Bàn tay to lớn ôm chặt eo cô, muốn điều khiển tốc độ của cô.

Dung Ân nhận thấy được anh ôm chặt, vội vàng giữ chặt tay anh, ” Lần này đã nói rồi, tôi làm chủ.”

Nam Dạ Tước đã nhể nhại mồ hôi, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, anh nói lỏng cánh tay, chịu đựng thật sự khó cực, “Ân Ân, tốc độ của cô, muốn giày vò chết tôi sao?”

Dung Ân không dám dùng sức, lại càng không dám tăng tốc độ, đầu gối quỳ trên ra giường bắt đầu tê cứng, nhưng lại không thấy Nam Dạ Tước phóng ra, đến cuối cùng, khí lực cô càng ngày càng nhỏ, bất động, “Nam Dạ Tước, anh không phải là tới rồi?”

Mồ hôi nhễ nhại trong ngực Nam Dạ Tước, anh một tay sờ soạn thân thể Dung Ân, một tay bắt lấy tay cô lướt tới nơi giao hợp, “Cô nói thử xem?”

Dung Ân giãy giụa, tay như lửa đốt lùi về.

Nam Dạ Tước hai tay đè mạnh lưng Dung Ân, không cho cô nhúc nhích, đối khách thành chủ, ở phương diện này, anh so với Dung Ân thành thạo gấp trăm lần, may mắn, lần trước giao hợp đã làm tiêu tan hơn nửa phần tinh lực, hơn nữa lần này Dung Ân không chống cự, cô cũng sẽ không phải chịu đau khổ.

Sau cảm giác mạnh liệt, Nam Dạ Tước gối đầu lên ngực Dung Ân, “Hôm nay, cô sao lại nghe lời đến vậy?”

“Bởi vì...” Cô nghĩ không ra một lý do hợp lý, “Anh đã mua cho tôi nhiều thứ, nên tôi có chút bày tỏ.”

Nam Dạ Tước nghe nói, đôi mắt bỗng nhiên ảm đạm xuống, anh ngừng đầu, “Cô dường như càng ngày càng nhập vai.”

Dung Ân chợt dạ, Nam Dạ Tước nói không sai, đứa bé này, nếu anh biết, chắc chắn buộc cô bỏ nó, nhưng nếu anh muốn, cũng có nghĩa là cô cả đời này cũng đừng nghĩ vạch rõ ranh giới với anh.

Cô im lặng nằm trên giường, Nam Dạ Tước nhìn cô, vươn tay ôm Dung Ân vào lòng, di động đặt ở đầu giường vang lên không hợp lúc, đánh vỡ không khí thân mật vất vả lắm mới có được.

Nam Dạ Tước nghe máy, “Alo?”

Bên kia điện thoại, chính là giọng nói của nữ nhân, Nam Dạ Tước khẽ liếc Dung Ân một cái, “Chuyện gì?”

Cô gái trong lòng ngực suy nghĩ mông lung, cô biết đứa bé này không thể lưu lại, cô không thể cho nó một gia đình, Dung Ân không khỏi cay đắng trong lòng, mũi chua xót, lại không thể khóc trước mặt Nam Dạ Tước. Sau khi biết mình có thai, cô có thể cảm giác được tiếng tim nhỏ đập trong bụng mình, kiên định mạnh mẽ, Dung Ân cảm thấy hôm nay, có lẽ là ngày cô yếu đuối nhất, anh còn đang nói điện thoại bên cạnh, Dung Ân đến gần, đem hai tay ôm thắt lưng anh, cũng đem thân thể siết chặt lấy Nam Dạ Tước.

Cô muốn anh ở lại với cô đêm nay. Bụng nhả nhụi kề sát anh, cảm giác của cô, Nam Dạ Tước lại không thể hiểu.

Thấy được sự khác thường của cô, Nam Dạ Tước cũng không nói nhiều trong điện thoại, “Đêm nay tôi có việc.”

Sau một câu dẫn dò qua loa, liền tắt điện thoại.

Tay anh kề sát lưng Dung Ân, làm cho thân thể hai người nhanh chóng siết chặt, đây cũng là lần đầu tiên, cô ở tư thế này ngủ bên Nam Dạ Tước.

Một đêm, kỳ thật rất nhanh, Dung Ân còn chưa kịp nhắm mắt, trời liền sáng.

“Hôm nay, tôi đưa cô ra ngoài,” Trong phòng tắm, anh đang chuẩn bị nước tắm.

“Không được,” Dung Ân đem nước lạnh rửa mặt, “Hôm nay tôi muốn đi bệnh viện thăm mẹ.”

“Được rồi, buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

“Ừ” Dung Ân gật gật đầu, tâm tình càng nặng nề.

Ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, bên ngoài trời rất đẹp, nhưng những tia nắng ấm áp kia không thể nào chiếu vào đáy lòng cô, Dung Ân cảm thấy trong lòng từng góc đều là âm u ẩm ướt.

Đi taxi đến bệnh viện, may là hôm này không nhiều người đến, lúc đến lượt Dung Ân, trời gian còn rất sớm.

“Kết hôn rồi sao?”

Câu hỏi đầu tiên của bác sĩ, khiến Dung Ân trở tay không kịp, “Không.”

Bác sĩ nâng nâng kính trên mũi, “Cô muốn khi nào phẫu thuật.”

Dung Ân nuốt xuống, giọng nói kích động, “Ngay hôm nay đi.”

“Được.” Bác sĩ thuần thực lấy ra một tờ khai, động tác như vậy, giống như mỗi ngày cô đều làm rất nhiều lần, ” Đi đóng tên trước, sau đó đến lần hai phẫu thuật.”

Dung Ân nhận lấy tờ khai, vô tri vô giác đi đóng tiền, khi đến lần hai, hai đùi run rẩy gần như không thể đi được.

Cô dựa vào cửa, bác sĩ bên trong hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, bao tay cùng khẩu trang đã đeo chỉnh tề, ” Vào đi, đường làm mất thời gian của chúng tôi.”

Bên trong, không gian cũng không phải quá lớn, hai chiếc giường nhỏ, ở giữa có màn ngăn cách, dẫn Dung Ân đến, ý bảo cô lên giường, ” Cởi giày ra, hai chân mở rộng.”

Đỉnh đầu, đèn phẫu thuật chói mắt, hai mắt cô nước mắt chảy đầm đìa.

Bác sĩ hỏi qua các loại thuốc dị ứng, liền chuẩn bị thuốc tê.

Trong phòng giải phẫu yên lặng, chỉ có mình Dung Ân, cùng tiếng máy móc bên cạnh, toàn thân cô khẩn trương, lưng cứng ngắc, hai tay đầm đìa mồ hôi.

” Những cô bé này , thật là, tuổi còn trẻ không thể bảo vệ chính mình....”

“Nhưng không phải sao, bao nhiêu người muốn có con cũng không có được, thật là tạo nghiệp chướng...”

Hai bác sĩ vừa phẫu thuật vừa thảo luận, Dung Ân nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy hoảng loạn, toàn thân vô lực, hai mắt nhòa đi.

Cô bác sĩ lúc này mang một chai nước biển vào, Dung Ân nằm im lặng trên giường, ông tiêm tùy ý đâm vào tĩnh mạch.

Cảm giác được đau đớn cùng sợ hãi, mặc kệ cô cùng Nam Dạ Tước ra sao, dù sao đây cũng là con của cô. Nó trong bụng cô thành hình thành dạng, đến bây giờ, cô đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó. Dung Ân đặt tay ở bụng, cảm giác này, nếu chưa từng mang thai sẽ không thể nào biết được.

“Không xong rồi...” Các vách giường bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng hô, ” Xuất huyết nhiều....”

“Mau lấy máu cho cô ấy, chuẩn bị chích...”

Dung Ân xoay mình hoảng sợ, bác sĩ bên cạnh chuẩn bị tiêm thuốc mê cho cô, ” không tôi sẽ giữ lại nó, tôi phải giữ lại nó!”

Dung Ân nhanh chóng rút ống tiêm, lúc chạy ra khỏi bệnh viện, mới ý thức được bàn tay đang chảy máu.

Cô mất hồn đứng ở cửa, hành động vừa rồi hoàn toàn theo bản năng, cô căn bản không có lo lắng, giữ lại đứa bé, cô sau này sẽ sống như thế nào?, Như thế nào bước tiếp.

Hai bác sĩ vừa phẫu thuật vừa thảo luận, Dung Ân nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy hoảng loạn, toàn thân vô lực, hai mắt nhòa đi.

Cô bác sĩ lúc này mang một chai nước biển vào, Dung Ân nằm im lặng trên giường, ông tiêm tùy ý đâm vào tĩnh mạch.

Cảm giác được đau đớn cùng sợ hãi, mặc kệ cô cùng Nam Dạ Tước ra sao, dù sao đây cũng là con của cô. Nó trong bụng cô thành hình thành dạng, đến bây giờ, cô đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó. Dung Ân đặt tay ở bụng, cảm giác này, nếu chưa từng mang thai sẽ không thể nào biết được.

“Không xong rồi...” Các vách giường bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng hô, ” Xuất huyết nhiều....”

“Mau lấy máu cho cô ấy, chuẩn bị chích...”

Dung Ân xoay mình hoảng sợ, bác sĩ bên cạnh chuẩn bị tiêm thuốc mê cho cô, ” không tôi sẽ giữ lại nó, tôi phải giữ lại nó!”

Dung Ân nhanh chóng rút ống tiêm, lúc chạy ra khỏi bệnh viện, mới ý thức được bàn tay đang chảy máu.

Cô mất hồn đứng ở cửa, hành động vừa rồi hoàn toàn theo bản năng, cô căn bản không có lo lắng, giữ lại đứa bé, cô sau này sẽ sống như thế nào?, Như thế nào bước tiếp.

Chạm vào gương mặt đã che kính lạnh lẽo, bước chân nặng nhọc, cô yếu đuối ngồi trên thềm đá, sau khi gục đầu xuống, khóc nức nở giữa khuỷu tay.

Không biết ngồi bao lâu, cảm giác được lo lắng truyền đến bả vai.

Cô vừa mới ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông, ánh mắt thân thiết, ngồi bên cạnh, “Dung Ân, em không sao chứ?”

“Trần Kiều?”

Hai mắt đỏ hoe, bộ dạng này, nhất định là đau khổ cực kỳ.

Cuống quít lau nước mắt, Dung Ân đứng dậy, “Sao anh ở đây?”

“À, anh có một người bác làm chủ nhiệm ở đây, bố anh kêu anh đến thăm hỏi, còn em, là thân thể không thoải mái sao?”

“Em...” Dung Ân đi khỏi bệnh viện, ” Vâng, không có việc gì.”

“Em gần đây sống tốt không?”

Dung Ân hai mắt sưng đỏ, bị gió thổi hất những sợi tóc trên bờ vai gầy yếu, Trần Kiều thấy bộ dạng của cô như vậy, liền biết cô không hề sống tốt..

“Em sống rất tốt, cảm ơn.”

Lời nói khách sáo như vậy, làm cho lòng Trần Kiều nguội lạnh một chút.

” Ân Ân, em không cần gạt anh, anh biết em cùng Việt hiện tại không có “gương vỡ lại lành”, hơn nữa mẹ em lại nhập viện, lúc em gặp chuyện, sao không tìm đến anh?”

Dung Ân định đem hai tay cho vào trong túi, vết máu khô vẫn vện trên tay, Trần Kiều tinh mắt, liền túm lấy tay cô ngay lập tức, “Em còn nói không có việc gì, em rốt cục thế nào rồi?”

“Trần Kiều, anh đừng khấn trương,” Dung Ân gắng sức, anh lại giữ chặt tay cô không buông, ” Em chỉ cảm mạo một chút, truyền hai bình nước biển mà thôi, đây là do em tự mình rút kim truyền ra không cẩn thận bị thương.”

“Thật không?”Trần Kiều dường như không tin.

“Không gạt anh.” Dung Ân rút tay về đút vào túi áo.

“Em muốn đi đâu, anh đưa em đi.”

“Em muốn đi đâu đó một chút.”

Trần Kiều không nói nữa, yên lặng đi bên cạnh Dung Ân, trên mặt đất, tuyết rơi dày đặc trơn trượt, Dung Ân mỗi bước đi đều cẩn thận, cô đi rất chậm, dường như sợ làm rơi mất một thứ yêu quý gì đó.

Hai người cùng nhau đi bộ, đây là con đường xưa cũ, mùa đông, sẽ có những lá cây lớn rơi xuống đĩnh đầu.

Trần Kiều từ từ dừng lại sau lưng Dung Ân, anh nhìn bóng dáng hiu quạnh đó, bỗng nhiên, có đủ dũng khí tiến lên, ” Ân Ân, có lẽ anh nói như vậy, sẽ rất mạo muội, nhưng mà, anh thật sự rất muốn chăm sóc cho em.”

Dung Ân đứng trước một ngôi nhà cũ kỹ, bên trong, hoa lê trắng muốt đón gió lay động, khắp bầu trời hoa tung bay rơi xuống, cô yên lặng nhìn Trần Kiều, cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô đứng ở góc đường, đầu đầy hoa lê nở rộ, giống như vừa vào đông.

“Anh tại sao muốn chăm sóc em?”

Đầu tiên là Diêm Việt, sau là Nam Dạ Tước, hai người đàn ông trong đời cô, sau khi trải qua, trước mắt cô sớm đẫm u phẳng lặng.

Trần Kiều bị cặp mắt lạnh lùng đó làm cho sợ hãi, cũng không nói gì nữa.

Dung Ân cúi xuống, nhặt vài cánh hoa trên mặt đất cho vào túi, cô bước qua Trần Kiều đi về phía trước, gió tạt vào mặt lạnh ngắt, trần trụi, đau đớn tựa như róc da róc thịt.

” Ân Ân, anh yêu em, bởi vì anh yêu em ——”

Dung Ân dừng lại, nắm ngón tay trong túi nắm chặt lại.

“Anh yêu em ——”

Lời tỏ tình tha thiết như vậy, ngoại trừ Diêm Việt lúc trước, chưa có ai nói với cô.

Dung Ân quay đầu lại, chỉ thấy chỗ góc đường tiêu điều, Trần Kiều đứng ở đó, trong ngực phập phồng vì dùng sức hết lớn, hai mắt anh lóe sáng kì dị, nụ cười trên gương mặt, đường hoàng mà tràn đầy sức sống.

Dung Ân ở nụ cười, Trần Kiều thấy mặt cô giãn ra, trong lòng không khỏi nhảy múa.

Anh muốn bước đến, cô lại xoay người trước một bước, đi ra xa thật nhanh, khoe miệng nụ cười vẫn chưa tắt, nhưng trong mắt, nước mắt đã giàn giụa rơi.

Yêu?”

Bao nhiêu chuyện trải qua, cô còn xứng đáng được yêu sao?

Bước chân dồn dập phía sau theo tới, Dung Ân sau khi bắt taxi, rời đi.

“Cô gái, đằng sau có một anh chàng một mực đuổi theo xe.”

Xuyên qua kính chiếu hậu, Dung Ân thấy Trần Kiều giang hai cánh tay ra, bộ dạng đó, giống như chim bồ câu muốn vỗ cánh bay, cô chưa xót mím cười, “Chạy nhanh một chút.”

Lòng vòng mấy con phố, mới có thể hoàn toàn bỏ lại anh, trên đường về nhà, Dung Ân đi siêu thị mua mấy gói băng vệ sinh, lại đến hiệu thuốc.

Sau khi đi ra, cô vẫn chưa về ngay, mà là tìm đến công ty trước kia, mấy người trẻ tuổi làm việc thật không tồi, tuy rằng văn phòng vẫn như vậy, nhưng danh sách khách hàng không ít.

Thẩm Mặc nhìn thấy Dung Ân rất vui, lôi kéo cô kể đủ thứ chuyện, Dung Ân xác định mình sẽ không bị đánh bại lần nữa mới đến đây, “Thẩm Mặc, có chuyện, tôi muốn cô giúp.”

“Chuyện gì, cô cứ nói.”

“Tôi muốn về đây làm lại, có thể không?”

“Thật không?” Thẩm Mặc vui sướng không giấu được, “Vậy thì tốt quá.”

“Nhưng, trước mắt, tôi không thể đến công ty làm, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta dùng email liên hệ, gửi bản vẽ cho tôi, tôi ở nhà thiết kế, sau đó gửi lại cho cô, được không?”

“Đương nhiên là được rồi, cô có thể đến, tôi cầu còn không được nữa là.” Thẩm Mặc cao hứng giữ chặt tay Dung Ân, “Đến lúc đó, tiền lương mỗi tháng tôi sẽ chuyển vào thẻ ATM cho cô.”

” Thẩm Mặc, cảm ơn cô,”

Dung Ân muốn rời khỏi, phải dọn đường lui cho thật tốt.

Mấy tháng này, cô phải làm cho Nam Dạ Tước chán cô, bằng không, khi bụng lớn hơn một chút sẽ bị lộ mất. Cho dù không kịp, cô vẫn còn thời gian suy nghĩ biện pháp khác.

Cho nên, Tước Thức không thể lại đến.

Khi Dung Ân về đến nhà, Nam Dạ Tước cũng không ở nhà, cô lên lầu hai, trước tiên là lấy lọ thuốc tránh thai. Trong túi, cô lấy thuốc vừa mua ra, loại thuốc này, giống với thuốc tránh thai, và lại đối với người mang thai không có tác dụng phụ.

Dung Ân cẩn thận tra soát thuốc, sau khi để lại chỗ cũ, mới lên giường nghỉ ngơi.

Không lâu sau, phía dưới có tiếng xe thắng gấp, lúc lên lầu, Dung Ân cũng vừa thức dậy, cô chống hai tay bên người, tư thế này, tự nhiên có chút lảng lơ, cô nói, “Nam Dạ Tước, ngày mai tôi sẽ không đi làm nữa,” Anh ngơ ngác, cũng chưa tỏ ra ngạc nhiên quá mức, anh nói cà vạt, “Rất cực nghĩ thông rồi?” “Ừ”, Dung Ân đứng dậy, ” Anh nuôi tôi, tôi đi làm chi ệt? Tôi nên ở nhà hưởng thụ cuộc sống.”

68. Chương 68

Dáng vẻ tình nguyện bị anh nuôi.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, cô đứng dậy nhận lấy áo của anh treo lên, đôi chân mang vớ trắng đi đến lạng yên không một tiếng động, ” Buổi tối đi theo tôi mua vài thứ được không?”

Anh nằm trên giường giang rộng hai tay, ánh mắt không mở không đóng ” Muốn mua cái gì?”

“Mua laptop.”

“Không cần lãng phí một buổi tối như vậy, ” Nam Dạ Tước cười híp mắt, ” Laptop, thư phòng không thiếu, tùy tiện lấy một cái là được rồi.”

Dung Ân nhẹ bước trở lại giường, ” Nam Dạ Tước, tôi vừa mới bắt đầu chìa tay ra, một cái laptop anh cũng không cho?”

Hai mắt anh lúc này mới mở ra hoàn toàn, cầm tay phải Dung Ân vuốt ve lòng bàn tay vài cái, sau khi xoay người ngồi dậy, đặt cô ngồi lên đùi mình, ” Cho, đương nhiên cho, cô muốn cái gì tôi đều cho em.”

Quả thật, cưng chiều hết mực.

Chưa bao giờ mở miệng yêu cầu người khác đồ vật gì, trên mặt Dung Ân, đến giờ vẫn còn chút xấu hổ.

“Đi thôi, đi ngay bây giờ,” Nam Dạ Tước từ trước tới nay nói là làm ngay, nắm tay Dung Ân kéo lên, ” Sau khi muộn xong đi ăn cơm tối.”

Ngồi trên xe Nam Dạ Tước, Dung Ân nghe tiếng nhạc êm dịu, cô chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, đầu hơi nghiêng, quan sát vẻ mặt anh lúc này.

Chân mày không nhịn được thất vọng khẽ nhíu, dường như, anh không quan tâm đến chuyện cô mở lời , ngược lại, trên mặt còn vất vui vẻ.

Dung Ân khẽ thở dài, nhìn ngoài cửa sổ, cô thật sự rất nóng vội, cảm giác mới mẽ của anh tuy cô đã đoán trước, nhưng không phải là biểu hiện ra ngoài ngay như vậy. Tay đặt ở đầu gối bị anh kéo qua, tư thế lái xe vẫn không thay đổi, ” Đã xảy ra chuyện gì làm cho cô đột nhiên nghĩ thông suốt như vậy?”

“Tôi nghĩ, thay vì để anh vui đùa chán rồi phân phát cho tôi một khoản, chi bằng hiện tại hưởng thụ thật tốt, tôi nghĩ, trước đây tôi quá cố chấp, thật ngốc nghếch.”

Anh nghe vậy, khóe miệng lạnh lùng cười, tiếng cười kìm hãm không được theo tâm tình sung sướng lộ ra, anh nói, “Ân Ân, tôi sẽ cho cô những thứ tốt nhất.”

Có thể thấy cô khuất phục, anh thực sự rất cao hứng.

Tới trung tâm mua sắm, có rất nhiều loại laptop, nhìn hoa cả mắt, Dung Ân đến quầy phía trước lựa, đằng sau, Nam Dạ Tước hai tay chống hai bên người cô, thân thể kề sát bước đến.

Như vậy, ở nơi đông người, Dung Ân vẫn chưa quen, lấy khuỷu tay huýt nhẹ nuông chiều trên bụng anh, nhưng, anh vẫn không chịu buông tha, đem đầu tựa lên bả vai cô, chỉ chỉ 1 kiểu trong đó, ” Lấy cái đấy nhất.”

Nhân viên nghe xong hai mắt tỏa sáng, lập tức ân cần vô cùng, Dung Ân không mở miệng cự tuyệt, sau khi máy được lấy đến, Nam Dạ Tước lúc này mới buông tay, muốn thử tính năng của máy,

“Lấy cái này đi, kiểu dáng tôi cũng rất thích.” Dung Ân giữ chặt tay anh, cuối cùng chột dạ, laptop này anh cả dụng cũng không muốn cho anh dụng vào.

“Được,” Nam Dạ Tước nghe xong, tự nhiên cũng vui vẻ, không thử máy nữa.

Mua đồ xong, anh lại nắm tay Dung Ân, “Buổi tối muốn ăn gì?”

Cô muốn nói tùy anh, điện thoại của anh lại vang lên, anh đem máy tính để ra ghế sau, một tay cầm điện thoại, “Alo, chuyện gì? Lại chơi, không rảnh...”

Bên trong điện thoại rất âm ỉ, nam nữ hét chói tai trong tiếng nhạc sàn, Dung Ân có thể nghe rõ, đối phương không biết nói gì, cô thấy trán Nam Dạ Tước giãn ra một chút, sau đó liếc cô một cái, “Các người ở đâu?”

“Được rồi, các người chơi trước, ta đến sau.” Nói xong liền tắt điện thoại.

“Đi đâu?”

“Dẫn cô đi gặp một vài người bạn.” Nam Dạ Tước tăng tốc, “Vốn không muốn đi, nhưng sợ cô ở nhà buồn chán, nên đi ra ngoài chơi một chút.”

Nơi đến là một biệt thự xa hoa, bên ngoài rất nhiều siêu xe, có thể thấy được, đêm nay là tụ hội tại nơi này.

Dung Ân hoàn toàn không có chút hứng thú, trên mặt lại làm như tràn trề thích thú, cô kéo tay Nam Dạ Tước, hai người vừa mới đến cửa, trong phòng lúc đầu đèn sáng trưng liền tắt ngấm, anh nói thầm một câu, đưa tay đẩy cửa ra.

Bên trong tối như mực, chỉ đốt vài ngọn nến.

Dung Ân giữ chặt cánh tay Nam Dạ Tước, ngẩng đầu thấy anh mỉm cười, “Bên trong không có ai sao?”

Anh ôm chặt eo cô, kéo cô vào trong lòng ngực, mời vừa vào phòng, cửa liền bị đóng lại, ngay sau đó, đèn chột sáng lên, làm chói mắt.

Dung Ân đang dùng tay che mắt, xuyên qua khe hở, cô thấy trong phòng có ít nhất mười mấy người, nam nhân đều mặc âu phục, mang giày da, cách ăn mặc cùng một kiểu, nhưng nữ lại không mặc gì ngoài áo ngực và quần lót khêu gợi, da thịt trắng nõn lỏa lồ.

Cô theo bản năng nắm cánh tay bên cạnh.

“Tước thiếu, sao giờ mới đến...” Dung Ân biết người này, là cậu chủ nhỏ của Bất động sản Vạn Giai, Tần Thiên Huyền.

“Các người lại chơi đùa bữa bãi gì nữa đây?” Nam Dạ Tước đặt tay lên vai Dung Ân, ôm lấy cô tiến đến.

“Không phải đang chờ người sao?” Tiểu Bù bên cạnh ôm một cô gái dáng người nóng bỏng tiến lên, Dung Ân nhú nhú mày, đối với anh ấn tượng cũng không tốt.

Không khí tràn ngập khói thuốc và rượu, Dung Ân cố nén cổ họng, Nam Dạ Tước dẫn cô đến ngồi trên ghế sofa, Tiểu Bù liếc mắt xem xét hai người một cái, vỗ vỗ bả vai cô gái trong lòng, “Thật sự là không hiểu luật lệ, đưa cho Tước thiếu ít rượu đi.”

“Vâng.” giọng nói cơ hồ có thể làm người ta rợn tóc gáy, lúc quay lại cô gái lắc lắc thân hình như rắn nước, trong tay bưng ly rượu màu đỏ, hai chân thon dài đứng trước mặt Nam Dạ Tước, vẫn chưa đưa ly rượu cho anh, mà là một tay phác thảo trên vai Nam Dạ Tước, hai chân dang rộng ngồi lên eo Nam Dạ Tước.

Động tác nóng bỏng như thế, ở trong mắt người ngoài, lại chỉ là thấy nhưng không thể trách.

Ngay cả Nam Dạ Tước cũng vui vẻ nhận, hai tay chia nhau đặt lên đùi cô gái, lòng bàn tay cảm nhận da thịt nhẵn nhụi, cô gái dáng người rất đẹp, đủ để làm áu đàn ông trào ra, sau khi khê nâng cơ thể, nửa người phía dưới nhẹ nhàng chạm chạm mát xa chỗ mẫn cảm của Nam Dạ Tước, động tác nóng bỏng sắc sảo như vậy, Dung Ân ngồi bên cạnh mặt đỏ bừng, toàn thân như bị đốt nóng.

Bàn tay Nam Dạ Tước đặt trên đùi cô gái nắm chặt, lúc di chuyển, để lại vết hằn ngón tay, cô gái ngẩng đầu nhấp rượu, ánh mắt tràn ngập mỉa mai hoặc cúi đầu, Nam Dạ Tước ngậm cười, bộ dạng rất thích thú.

“Ờ—”

Lúc môi cô gái sắp tiến đến môi Nam Dạ Tước, khiêu khích như vậy vốn đã nắm chắc phần thắng, nhưng lại không đúng thời điểm bị Dung Ân phá vỡ, cô che miệng lại, lúng túng nói, “ Dạ dày tôi không tốt.”

Cô gái trừng mắt liếc cô một cái, lại cúi đầu tức khắc, Nam Dạ Tước nhin không được bật cười, anh nâng ngón trỏ đặt ở môi cô gái, cũng hơi nghiêng nghiêng đầu, một tay vỗ nhẹ hông cô, “ Đi xuống đi.”

Cô gái không cam tâm trượt khỏi người anh, lúc này, Tiểu Bùi lại đến gần, “ Đây không phải là nhân viên của cậu sao? Lần trước tôi nói không sai mà, đã bị anh chơi qua đúng không?”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

“Tước thiếu, người ta cũng là người phụ nữ của anh mà.”, lúc này, một cô gái khác ngồi trong góc nũng nịu nói, “ Giữa chúng ta đều đã rồi, anh mang người đến, dù thế nào cũng ý tứ một chút đúng không?”

“Đúng vậy,” Tân Thiên Huyền cùng Tiểu Bùi bình thường chơi khá thân với Nam Dạ Tước, hai người cùng nhau đến bên người Dung Ân, “ Cô bé, mặc nhiều như vậy sẽ nóng chết mất.”

“Tước, chúng ta về nhà đi” Dung Ân xoay đầu bước đi, hai mắt đen nháy nhìn Nam Dạ Tước.

“Đừng đùa chứ”, Tiểu Bùi một tay đặt trên vai cô, “ Vừa mới đến đã muốn đi, rất không nể mặt anh em chúng ta?”

“Đúng vậy, Tước thiếu, hôm nay có một thứ, đặc biệt dành ọi người chơi thử....” Tân Thiên Huyền thần bí lại gần nói.

“Thứ gì ?” Nam Dạ Tước khẽ nhíu mày,

“Các cô gái, đem đồ lên.”

Trên bàn, sau đó mấy bịch bột trắng được xếp lên bàn, Nam Dạ Tước nhìn thoáng qua liền quay trở về ghế sofa, “Tôi chưa bao giờ chạm vào thứ này.”

“Thứ này đặc biệt hăng hái, thật là...”

“Tần,” Nam Dạ Tước nhắc 1 chân, giọng nói dường như cứng lại một chút, “ Chơi đàn bà thì có thể, thứ này, tôi khuyên cậu đừng có đụng nhiều.”

“Muốn thứ này hơn đàn bà, đó mới gọi là mất hồn đấy.”

Nam Dạ Tước cầm ly rượu trên bàn, nhấp một ngụm, anh biết rõ, thứ này, nếu như đã nghiện, nếu muốn cai cũng khó.

“Cậu ta không biết phân biệt tốt xấu, lại đây, chúng ta cùng phê đi...”

Dung Ân đứng dậy tránh hai người, ngồi bên cạnh Nam Dạ Tước. Mọi người tùm năm tùm ba trước bàn, không bao lâu sau, cả phòng mù mịt khói, cả trai lẫn gái sắc mặt thay đổi nhanh chóng, rõ ràng là đã tới miền cực lạc.

Đây là chính là thế giới Nam Dạ Tước muốn dẫn cô vào sao? Dung Ân nhìn những gương mặt vạn vẻ tràn đầy khoái cảm kia, nhin không được trong lòng run sợ nếu mình ở lại bên anh một thời gian nữa có thể cũng sẽ sa đọa như vậy. Nghĩ vậy, Dung Ân liền cảm giác được anh rất đáng sợ, cô không chút nghĩ ngợi, đứng dậy đi ra ngoài.

“Cô đi đâu?” Nam Dạ Tước ngẩng đầu.

“Về nhà”

Anh ngược lên, anh chưa bao giờ có thói quen nói chuyện dưới góc độ ngược nhìn người khác như vậy, “ Tôi chưa nói muốn đi.”

Giọng điệu có vẻ như không vui, Dung Ân dừng bước, những người phía sau cũng ồn ào nói, " Tước thiếu, cậu nuông chiều cô ta không ít nhĩ, bị cậu chiều sinh hư rồi?"

Đàn ông đi ra ngoài, mang theo phụ nữ chính là muốn phụ nữ nghe lời, không làm anh mất mặt.

Dung Ân xoay người, hai mắt cũng dụ đi rất nhiều, " Nhưng mà tôi đói bụng." < không=" biết=" từ=" lúc=" này=" có=" nên=" để=" da=" xưng=" em=" anh=" vs=" ndt=" không=" nữa,=" vì=" da=" đang=" giả=" vờ=" ngoan=" ngoan=" bên=" cạnh=" ndt=" mà,=" các=" bạn=" thấy=" sao=" cm=" phía=" dưới=" inh=" biết=" nhé!!!!=" ">

Nam Dạ Tước vẫn vẫy gọi cô, sau khi Dung Ân đến gần, kéo cô ngồi trên người mình, " Bên kia có rất nhiều đồ ăn, em ăn gì lót bụng trước, anh quay trở lại mình đi"

Dung Ân hơi cúi đầu,sau khi tới bàn tiệc anh vài thứ, quả nhiên anh không có nuốt lời, không để ý nhóm bạn khăng khăng giữ lại, dù thế nào cũng kéo Dung Ân rời đi.

Cô biết, chỉ cần một lần như vậy, cô coi như đã đắc tội với họ.

Lúc ngồi trong xe, mặt Dung Ân vẫn còn nóng rần rần, anh lấy chìa khóa xe ra, cô xoay người cầm tay Nam Dạ Tước, " Về sau không đi chỗ đó nữa được không?"

"Cô không thích?"

"Tôi không thích anh đi," Dung Ân biết yêu cầu này với anh mà nói thật vô lý, " Tôi không muốn anh mang theo mùi hương của cô gái khác về."

Động tác trong tay anh hơi trì hoãn, nghiêng người, cặp mắt đen láy dò xét "Ân Ân, thái độ của cô chuyển biến quá nhanh."

Khi đối mặt với ánh mắt này, Dung Ân sợ cuối cùng mình sẽ để lộ cảm xúc, hai tay côôm cổ Nam Dạ Tước, cảm nhẹ tựa lên vai anh, "Chuyện tôi với Diêm Việt sớm đã nghĩ thông suốt rồi, nếu tôi theo anh, chỉ muốn anh toàn tâm toàn ý đối xử tốt với tôi, Nam Dạ Tước, anh có thể đối với tôi khác những người đàn bà khác được không?"

Nam Dạ Tước khẽ lùi, trước mặt đôi mắt đã tràn đầy thỏa mãn ngang ngược đã để lộ sự chờ đợi của anh, anh rút cục thuần hóa được cô, biến cô thành một cô gái ngoan ngoãn nghe lời.

Ánh mắt Dung Ân nồng nàn nhìn anh, thấy anh không mở miệng, cẩn thận nói, "Có thể chứ?"

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, tươi cười không chút để ý, anh buông tay ra, khởi động xe, " Đương nhiên có thể."

Dung Ân giấu nụ cười thỏa mãn, ở trên đường về, Nam Dạ Tước thường xuyên nhìn qua kính xe quan sát vẻ mặt của cô, sau khi nhìn kỹ, anh lúc này mới xác định, sự sắc sảo của Dung Ân đã biến mất hoàn toàn.

Ngày hôm sau, lúc Nam Dạ Tước thức dậy, cô vẫn còn ngủ, dù sao cũng không cần đi làm, thời gian rảnh rất nhiều.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, anh đem card vàng đặt trên đầu giường, "Muốn gì cứ mua lấy."

Lần này, cô không từ chối, lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận card, "Buổi tối về sớm một chút."

Sau khi Nam Dạ Tước đi không lâu, Dung Ân liền rời khỏi giường, cô bắt xe đi ngân hàng, rút mười vạn tiền mặt, rồi sau đó lại dùng tên mình mở một tài khoản, sau khi chuyển một trăm vạn từ thẻ của Nam Dạ Tước qua mới rời đi.

Lúc tới nhà Tư Cần, côây không có ở nhà, Dung Ân nói với bà Tư Cần cô là bạn của cô ấy, lúc ngồi đợi, liền mượn cơ hội đem mười vạn tiền mặt để lại trong phòng.

Tuy rằng, Dung Ân biết như vậy không thể bù đắp được gì, nhưng cô muốn làm như vậy, dù không đổi được thanh thần, ít nhất có thể đổi được một chút dễ chịu trong lòng,

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, cô mở ngăn kéo ra, lấy ra một hộp trang sức.

Trong đó, là trang sức của Nam Dạ Tước tặng cho cô, Dung Ân đem thẻ tài khoản mới mở nhét vào dưới cùng, sau đó đem hộp trang sức bỏ lại trong ngăn kéo. Điền cuồng quẹt thẻ hoang phí, quá lãng phí thời gian, chỉ bằng trực tiếp chuyển tiền đi, có lẽ chiều nay Nam Dạ Tước sẽ nhận được hóa đơn giao dịch, người đàn ông như vậy, chắc chắn sẽ không thích phụ nữ tham lam.

Dung Ân thay đồ, cầm máy tính đến ban công, Thẩm Mặc đã gửi bản vẽ cho cô trong hòm thư, lúc làm việc, cô nhanh chóng khôi phục tinh thần, toàn tâm toàn ý.

Lúc Nam Dạ Tước trở về, chỉ thấy cô đang ngồi một mình trên ban công gõ máy tính, nghe tiếng bước chân, cô vội tắt chương trình đang chạy, hai tay duỗi ra vắn vẹo thất lự.

“Đang làm gì vậy?”

Anh xoa người, khẽ hôn lên má cô vài cái.

Dung Ân dựa người trên ghế sofa, hai chân xếp bằng, bộ dạng lười biếng, tóc cột đuôi ngựa, cô bắt chước dáng vẻ thường ngày của Nam Dạ Tước, nheo hai mắt lại, “Còn có thể làm gì, tán dóc, xem phim, nhảm chán gần chết.”

“Vậy, buổi tối anh dẫn em ra ngoài chơi.”

“Được!” Dung Ân đặt laptop bên cạnh, mượn lực sofa nhẹ nẩy người lên, hai tay ôm cổ anh, hai chân thuận thế kẹp lấy thắt lưng của anh, “Tôi muốn đi xem phim, còn muốn đi dạo phố.”

Nam Dạ Tước hai tay nhẹ nâng lấy hông cô, duy thì tư thế đó để cô ngồi lên lan can, “Được, chỉ cần em muốn, anh sẽ đáp ứng.” < hp=“” woa!!!!!=“”>

” Nam Dạ Tước, anh vì cái gì đối tốt với em như vậy?”

“Anh đối với người phụ nữ của mình, từ trước đến nay đều rất tốt.”

Nếu là yêu, khẳng định sẽ bị những lời này của anh làm tổn thương, phụ nữ với anh, chưa từng có gì đặc biệt, Dung Ân may mắn không rơi vào lưới tình của anh, tuy là nghĩ vậy, nhưng lại dè dặt không được về mặt ủ rũ, ngay cả tâm tình cũng bắt đầu buồn bã.

Mặt trời chiều ngã về tây, anh ôm lấy cô trong căn biệt thự xa hoa hôn nồng nhiệt, bất luận là đứng gần hay xa nhìn thấy, đều là một hình ảnh xa hoa lộng lẫy, biết bao người ao ước.

Đêm đó, anh cùng cô ăn cơm chiều, đi dạo phố, xem phim. Tuy rằng Dung Ân nhìn ra được, mặt Nam Dạ Tước đã lộ vẻ mệt mỏi, nhưng cũng không có ý định buông tha anh, mua vé, kéo anh vào rạp chiếu phim.

Trong góc tối, anh lúc đầu còn có chút tinh thần, không đến nửa phim, đã mệt mỏi nhắm hai mắt. Đây là bộ phim hài, khắp rạp đều nghe được tiếng cười vang, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu vào khuôn mặt, trong không gian tối om không thấy 5 ngón tay, chỉ nhìn rõ hai mắt Dung Ân đều ngấn nước.

Nam Dạ Tước gắng sức không được, thân thể nghiêng qua, đầu tựa lên vai cô, trong hốc mắt chống chọi quá lâu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Ha ha ha —” dãy người phía trước cười vang khó có thể nhìn được, Dung Ân nhét một bịch giấy vào miệng, tắc lại ở cổ nghẹn ngào.

Cô không biết vì cái gì muốn khóc, chỉ là cảm thấy trong lòng đau khổ, chua xót, bên tai, nghe tiếng thở trầm ổn của anh, tình cảnh này thật êm ấm biết bao. Nhưng, người đàn ông này không thuộc về cô, ngay cả những phút giây hạnh phúc cũng chỉ là giả tạo, Dung Ân dùng sức nuốt hết bịch giấy trong miệng xuống, ngay cả khi nuốt xuống rồi, vẫn cảm thấy trong miệng mặn chát.

Hạnh phúc của cô, luôn đến không dễ dàng, còn chưa nắm chặt, đã vội bay đi.

Hai vai Dung Ân nhẹ rung, lúc Nam Dạ Tước mở mắt ra, liền thấy cô mặt đầy nước mắt, anh vươn tay ôm lấy cô vào lòng, tiếng nói không rõ ràng, “Sao lại khóc nhiều như vậy?”

“Ý nghĩa của bộ phim, rất cảm động....” Dung Ân nhìn không được, mắt sưng như quả hạnh đào.

Nam Dạ Tước lau nước mắt cho cô, Dung Ân cản tay anh lại, cầm lấy ngón trỏ, ” Chúng ta đi thôi, lúc hết phim người sẽ rất đông.”

Đi khỏi rạp chiếu phim, tâm tình Dung Ân cũng đã tốt hơn, Nam Dạ Tước cười cười, ôm eo cô, ” Một bộ phim có thể làm có em khóc thành như vậy/”

“Bởi vì, em xúc động...” Dung Ân cười, đi theo anh, ” Em muốn ăn khuya.”

“Được, muốn ăn gì?”

“Mì hoành thánh.”

“Mì hoành thánh?”

“Đúng vậy.”

“Vậy, được rồi.” Kết quả, hơn nửa đêm, lòng vòng cả nửa thành phố mới tìm được một tiệm mì nhỏ trong hẻm, lúc mang đến cho Dung Ân, lại khom muốn ăn.

Anh hai miếng, liền đẩy ra.

Đôi khi, tính tình Nam Dạ Tước dịu dàng, lúc gần đi, vì sợ cô còn muốn ăn, còn kêu ông chủ đóng gói một phần.

Trên đường trở về, Dung Ân cầm tô nhựa nóng hổi trong lòng bàn tay, ngay cả trái tim cũng nóng lên.

Trở lại biệt thự, đêm đã khuya, Nam Dạ Tước sáng mai còn phải đi làm, tắm sạch sẽ liền leo lên giường không muốn động chạm, Dung Ân xốc chăn lên đi vào, anh nghe được tiếng động tùy tay ôm cô vào lòng, mắt vẫn nhắm.

” Nam Dạ Tước.”

“Hửm?”

“Em muốn đi ra ngoài chơi, anh đi cùng nhé.”

Hai mắt mệt mỏi của anh khẽ mở, đường lông mày tuyệt đẹp khẽ nhú, anh xoay người đặt cô dưới thân mình, ” Nói đi, muốn đi đâu?”

69. Chương 69

Dung Ân vốn chỉ vô tình nói như thế, nhưng vừa nghị như vậy, thực sự ham muốn hít thở không khí trong lành.

“Đi đâu cũng được.”

Anh oh một tiếng, ôm cô ngủ, không hề muốn nói thêm một lời nào nữa.

Chuyện này, vài ngày trôi qua, Dung Ân nghĩ thầm, anh khẳng định không để trong lòng, hoặc là, không có nghe. Ai ngờ tới cuối tuần, sau khi tỉnh dậy câu đầu tiên anh nói là, ” Soạn một ít đồ, tôi dẫn cô ra ngoài chơi.”

“Đi đâu?” Dung Ân đứng ở ban công, ngón tay ở trên bàn phím gõ nhanh.

“Tôi có người bạn, có nông trại ở vùng ngoại ô, nhân dịp rảnh hai ngày, tôi dẫn cô ra ngoài đi dạo.” Nam Dạ Tước đứng dậy đi ra ban công, lúc này trời còn rất sớm, bầu trời phía đông, chỉ có ánh mặt trời hiện ra rất nhạt.

Dung Ân khép máy tính lại, “Nông trại...”

Cô giương môi, vội đứng dậy, ” Được, tôi soạn đồ một chút.”

Mất một giờ đi xe, trời đẹp, lúc họ xuất phát, đỉnh đầu có tầng mây lớn, uốn lượn không giới hạn, tầm mắt từ từ sáng rõ, thể xác và tinh thần mọi người đều rất tốt.

Cửa kính xe mở rộng, cảm giác lạnh buốt khi gió thổi vào mặt cũng ít dần, hai tay Dung Ân bỏ vào trong túi, tóc vẫn buộc đuôi ngựa đơn giản. Bị gió thổi những sợi tóc bay tới cổ Nam Dạ Tước, anh liếc mắt cười, " Ân Ân, tóc của cô rất đẹp."

Cô đem những sợi tóc hỗn độn vén ra phía sau, đầu nghiêng qua, "Nam Dạ Tước, chúng ta còn bao lâu mới đến?"

Tay anh đặt trên chân trái cô, " Ân Ân, xưng hô như vậy, cô không thấy rất xa lạ sao?" Anh nói, cặp mắt quyến rũ nhìn cô.

"Vậy gọi là gì?" Giọng như những phụ nữ khác gọi anh là Tước sao?

"Tôi xưng hô với cô như thế nào?" Anh cầm tay cô, đầu ngón tay theo thói quen vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay cô.

"Oh." Dung Ân suy nghĩ, ngắc đầu, "Dạ Dạ." (từ Dạ trong Nam Dạ Tước đấy, hehe, à các bạn nhớ chi tiết này nhé, sau này chị DS lại dùng tên này gọi con cún con đấy, thật tội anh NDT, haha)

Chiếc xe lắc lư mạnh, bánh xe thiếu chút nữa vang ra khỏi đường, Nam Dạ Tước buông tay cô ra điều khiển xe, lúc xe ổn định lại mới trông cô, " Ai cho cô gọi cái tên khó nghe như vậy?"

Dung Ân cười, khoe miệng lộ ra mấy phần xảo quyệt mà anh chưa từng thấy qua, " Được rồi, gọi là tước, được rồi chứ?"

"Gọi Dạ đi." anh một lần nữa kéo tay cô, kéo tới bên môi khẽ hôn nhẹ, " Để cô mỗi đêm đều muốn tôi."

Sau khoảng nửa giờ, mới đến nông trại Nam Dạ Tước nói, ở cổng lớn, là một hàng rào gỗ nguyên thủy, Dung Ân nhìn từ kính xe, còn chưa nhìn kĩ, cũng đã thích nơi này.

Xe cán lên đá nhỏ trên đường, hơi lắc lư, nhưng không ảnh hưởng gì tới tâm tình, hôm nay trời rất đẹp, gió cũng rất lớn, Dung Ân mở bàn tay ra, hoa lê theo gió thổi tới trong tay cô.

Trắng tinh đẹp như tuyết, hương thơm dịu nhẹ.

Nam Dạ Tước đỗ xe trong lán chính mình xây dựng, trong không khí, khắp nơi tràn ngập tươi mát, mùi trái cây chín, cùng với mùi hoa nở rộ.

Ở chỗ này, thật tự do, có người đến muốn dẫn họ đi tham quan, nhưng Nam Dạ Tước cự tuyệt, trên con đường nhỏ không hề rộng rãi, anh kéo tay Dung Ân, vai nối vai đi về phía trước.

Đi đến một vườn trái cây, Dung Ân kéo tay Nam Dạ Tước, " Đó là cây mía đúng không?"

"Hình như vậy." Giọng nói cũng không chắc chắn.

"Tôi muốn ăn mía." Cô buông tay Nam Dạ Tước, đứng trước cây mía mới phát hiện, chính mình còn không cao bằng cây mía.

Anh thấy cô thích thú, liền bước theo vào vườn, bên cạnh đã có nông cụ, hai người đào bới nửa ngày mới nhổ được cây mía, Nam Dạ Tước tháo bao tay xuống, cười nói, " Ăn đi."

"Ăn như thế nào?"

Anh chặt mấy mắt đưa cho cô, " Dùng răng cắn."

Dung Ân nhận lấy, cũng không mắc mưu, trên mía dính không ít bùn đất, cô vỗ nhẹ, " Nam Dạ Tước, tôi rất thích nơi này."

Xưng hô như thế, Vẫn không thay đổi.

"Đêm nay chúng ta ở lại đây." Nam Dạ Tước kéo tay cô ra ngoài, Dung Ân không khỏi vui mừng, " Vậy nên, anh mang theo lều trại."

” Ân Ân, tôi muốn cô vui vẻ.” Anh ngẩng đầu, vén vài sợi tóc rơi ra sau đầu, Dung Ân rũ hai mắt xuống, tầm mắt như né tránh, tay Nam Dạ Tước cũng vén được rất nhiều.

Cô không nói nữa, trên đường cũng rất im lặng.

Trong nông trại, có một vườn hoa hướng dương, khi đêm đến, hai người liền dựng lều trại, Dung Ân cố ý dựng bên cạnh hoa hướng dương, như vậy, ngẩng đầu lên có thể thấy toàn màu vàng.

Cơm chiều, đồ ăn đều lấy từ vườn, còn mang theo sương sớm, Dung Ân chính mình xuống bếp, tuy rằng không phong phú như trong thành phố, Nam Dạ Tước cũng không hề khó chịu.

Trong lều, ngẩng đầu có thể thấy được bầu trời đầy sao, có gió thổi qua, mang đến hương hoa không ngừng, còn có tiếng cây cỏ cười xào xạc trong gió.

Nam Dạ Tước một tay gối sau đầu, lúc Dung Ân xoay người, anh đứng dậy, một tay kéo cô qua, cô ngồi giữa hai chân Nam Dạ Tước, lưng dựa vào ngực anh, đưa mắt nhìn, trước mắt đều là viễn cảnh tươi đẹp, ” Anh có biết hoa hướng dương có nghĩa là gì không?”

Nam Dạ Tước dựa cằm vào vai cô, lắc lắc đầu, ” không biết.”

”Trầm mặc yêu.” Dung Ân cong đầu gối lên, hai tay ôm chân, ”Về chuyện này, có một truyền thuyết rất đẹp, Khắc Lệ Thái là một nàng tiên trong đầm nước rất đẹp. Một ngày, cô ở làng Lâm Lý thấy thần mặt trời Apollo đi săn bắt, cô mê muội vẻ đẹp của vị thần, hơn nữa, còn yêu điên cuồng. Nhưng mà, Apollo cũng không thêm liếc nhìn cô một chút, bước đi. Khắc Lệ Thái tha thiết hi vọng một ngày Apollo có thể trò chuyện với cô, nhưng rốt cục cô vẫn không gặp được ông ấy. Vì thế, cô chỉ có thể mỗi ngày nhìn chăm chú lên bầu trời, thấy Apollo kéo mặt trời lộng lẫy quẹt qua không trung. Cô nhìn chăm chú không rời mắt hành trình của Apollo, đến khi ông ta xuống núi.

Mỗi ngày, mỗi ngày, cô cứ ngồi yên như vậy, tóc rối bù, khuôn mặt tiêu tụy. Vừa lúc mặt trời mọc, cô lại nhìn phía thái dương. Sau này, chúng thần thương hại cô, biến cô thành một loài hoa vàng rực, hoa hướng dương. Khuôn mặt cô biến thành bông hoa hình chiếc đĩa, vĩnh viễn hướng về mặt trời, mỗi ngày đi theo ông, kể cho ông ta nghe tình cảm lưu luyến vĩnh viễn không thay đổi của cô.”

”Anh nói xem, tình yêu có phải rất đẹp không?”

”Không có được, coi như là đẹp sao?” Trong thế giới của Nam Dạ Tước, không có quá nhiều cảm tính gì đó.

”Nhưng cô có thể thấy người mình yêu mỗi ngày hơn nữa, trong thần thoại này, tình cảm của cô vĩnh viễn không thay đổi.”

Nam Dạ Tước theo tâm mắt cô nhìn lại, tại cánh hoa trong biển này, giọng nói của anh bên tai cô trở nên khàn khàn, ” Cô nói xem, nếu làm tình ở đây, có phải sẽ có một cảm giác mới lạ không?”

Dung Ân hoài nghi đầu mình có vấn đề, nếu không cũng sẽ không cùng anh ở đây nói chuyện thần thoại, cô nhắm mắt bịt tai, nói, ” Nam Dạ Tước, anh thích nơi này không?”

”Nơi này, chơi đùa có thể, muốn ở đây, khác nào ẩn cư?”

Dung Ân hơi chề môi, cô cũng rất thích nơi này, nhưng nơi này quá xa với hiện thực, sau khi ngủ một giấc sâu, nơi mộng ảo như vậy có lẽ sẽ biến mất.

Mãi cho đến hơn nửa đêm, cô vẫn trần trọc khó ngủ, người đàn ông bên cạnh đã ngủ một giấc yên lành, nghiêng người một cái, lại kéo cô vào lòng mình. Dung Ân gối lên khuỷu tay anh, nhìn chằm chằm gương mặt điển trai của anh, ngón tay chạm vào môi anh, hơi thở anh trầm ổn, say sưa ngủ.

Ngày hôm sau, Nam Dạ Tước mang đến một con ngựa, Dung Ân tuy rằng rất nóng lòng, cũng không dám cưỡi, cuối cùng chỉ đứng bên cạnh nhìn thấy anh thay quần áo, giày lên ngựa, điệu bộ anh phóng khoáng, cô dựa vào hàng rào gỗ, tay phải không khỏi xoa bụng mình.

Hai ngày vui vẻ này, là cô trộm được, nếu cô có thể sinh đứa bé này, nhất định phải mang nó đi thật xa, thời gian vui vẻ đã qua sẽ không thể trở lại, có giữ lại cũng không được gì.

Thu dọn đồ đạc xong, lúc lái xe rời đi, Dung Ân không có quay đầu lại, chỉ nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn thấy nông trại yên ắng càng ngày càng xa, cuối cùng biết mất khỏi tầm nhìn.

Giống như cuộc sống yên ắng của cô, đã qua đi rồi.

Trở lại thành phố, cuộc sống lại trở về quỹ đạo, Nam Dạ Tước tìm một người giúp việc, việc gì cũng không cần Dung Ân động tay, quả nhiên nuôi dưỡng cô thật tốt.

Thẻ vẫn được quét đều đặn, một khoản tiền được chuyển vào tài khoản của Dung Ân đã mở, tuy rằng mất đi một số tiền lớn, lạ không hề thấy Nam Dạ Tước nói một câu, vài ngày gần đây, cô dùng một số tiền lớn mua trang sức, mua về lộ liễu để lên bàn, nhưng anh không quan tâm, còn khen cô có mắt nhìn, tuyệt nhiên không thấy một chút bực mình.

Sau một tháng hiếm có như vậy, Dung Ân có chút nóng lòng.

Cho tới một ngày, Nam Dạ Tước đến khuya vẫn chưa về, Dung Ân ở ban công đợi thật lâu, chuyện như vậy, trước nay chưa từng có.

Cô xem đồng hồ, sau khi xem chính xác, liền gọi điện cho anh.

Chỉ là, mãi không có ai nghe máy, Dung Ân thử gọi lại lần nữa, cuộc gọi bị cắt đứt, cô cũng không buông tha, lặp lại hết lần này đến lần khác, lúc điện thoại đang được gọi đi, một giọng nữ truyền đến từ đầu dây bên kia, " Alo?"

Dung Ân nhíu mày, "Hạ Phi Vũ"

"Ha ha, không thể ngờ cô có thể nhận ra giọng nói của tôi, tìm Tước có việc gì?" Giọng điệu đắc ý, bên kia dường như rất âm ỉ, đến nỗi đình tai nhức óc.

"Anh ta ở đâu?"

"Chúng tôi ở Cám Dỗ." Hạ Phi Vũ cố tình nhấn mạnh hai từ chúng ta, "Cô có muốn tới không?"

"Không thể ngờ được, cô còn dám đi Cám Dỗ." Dung Ân cười lạnh, chưa bao giờ chán ghét một người như vậy.

"Tôi vì cái gì không dám, chỉ cần ở bên cạnh anh ấy, tôi đi đâu cũng không sợ."

Dung Ân tắt điện thoại, lấy áo khoác, bắt xe đi ra ngoài.

Đi vào Cám Dỗ, cô liền đến phòng Vip, Dung Ân thấy hành động của mình như là đùa với lửa, nếu không tốt, sẽ tự thiêu chết mình.

Đẩy cửa đi vào, bên trong chơi đùa sôi nổi, Hạ Phi Vũ nằm sát bên người Nam Dạ Tước, còn mấy người Dung Ân cũng không biết, bọn họ đều ôm lấy một cô gái trẻ trung xinh đẹp ở Cám Dỗ uống rượu, nhìn thấy có người đột nhiên xông vào, đều ngẩn ra.

"Sao cô lại tới đây?" Dung Ân buông ly rượu, đôi mắt sắc bén quét về phía Dung Ân.

"Tôi thấy anh trễ như vậy vẫn chưa về, Hạ Phi Vũ nói anh ở Cám Dỗ, tôi tìm đến đây."

Nam Dạ Tước nói lỏng cà vạt, ánh mắt chuyển sang Hạ Phi Vũ, cô thấy thế, vội giải thích, " Mời vừa nãy anh đi ra ngoài, tôi thấy cô ấy gọi hơn mười cuộc điện thoại, nhất định là có việc gấp, liền..."

"Về sau, điện thoại của tôi, cô không nên đụng." Nam Dạ Tước giọng nói có vẻ bực bội, Hạ Phi Vũ nghe nói vậy, cúi đầu, mặc dù không cam tâm, nhưng vẫn nuốt uất ức xuống.

"Tước, anh không về, sao ngay cả điện thoại cũng không gọi, một mình tôi ở nhà rất lo lắng..."

Mấy tên đàn ông bên cạnh nhìn nhau, Nam Dạ Tước sắc mặt u ám, đứng dậy đến bên Dung Ân, " Cô về trước đi, tôi có việc phải xử lý."

"Không được, tôi với anh cùng về.", cô cầm tay Nam Dạ Tước, ánh mắt xuyên qua tai anh dừng lại trên mặt Hạ Phi Vũ, " Có việc tôi có thể ở đây chờ anh, trưởng phòng Hạ, cô không có việc gì đúng không, cô đi trước đi."

Hạ Phi Vũ khẽ giật mình, vẻ mặt không vui “Dung Ân, cô làm càn cái gì, chúng tôi ở đây đang bàn chuyện công việc.”

“Bàn công việc ở Cám Dỗ?” Dung Ân quả quyết không tin, cô bước tới trước mặt Hạ Phi Vũ, “Cô bình thường trăm phương ngàn kế muốn ở bên cạnh anh ấy, tôi nhìn không thấy sao? cô giả bộ thật giỏi, lật mềm buộc chặt, lần trước Mị gặp chuyện không may, nếu cô công gây sóng gió, cô ấy cũng sẽ không trở nên như vậy, Hạ Phi Vũ, cô sẽ bị báo ứng...”

“Đủ rồi”, bên cạnh, anh trầm mặc hồi lâu rồi cục cựa cũng bước đến, “Chuyện đó đã qua rồi, cô về trước đi.”

“Một câu qua rồi, là đủ sao?” Trong mắt Dung Ân, chỉ có phút giây đau xót là không thể giả bộ được, “Nam Dạ Tước, lúc trước là cô ta làm nhục chúng tôi, nếu cô ta không nói chúng tôi cái gì cũng đem bán, Mị cũng sẽ không cục cựa như vậy, tìm người đối phó cô ta...”

“Chẳng lẽ những lời cô ta nói không phải là sự thật sao?” Nam Dạ Tước nhất thời nhanh miệng, cũng không nghĩ đến đuổi Dung Ân ra ngoài, “ Cho dù là ác mồm độc miệng, phương pháp giải quyết cũng rất nhiều, cô ta có kết cục như vậy, à cô ta gieo gió gặt bão.”

“Anh một lòng muốn che chở cô ta?” Dung Ân chỉ thẳng Hạ Phi Vũ, cô gái ngồi trên sofa, lúc này thông minh không hề hé một câu, bình chân như vại.

“Anh từ khi nào không nói lý lẽ như vậy?”

Nam Dạ Tước rất sĩ diện, nhưng Dung Ân lại cố tình làm mất mặt anh, “ Đúng vậy, cô ta nói rất đúng, cô ta nói đó là sự thật, nếu như vậy, Nam Dạ Tước, anh vì cái gì không yêu cô ta, không nuôi cô ta đi, tôi là cái gì, trong lòng anh có tôi sao?”

Cô gái còn chưa nói xong, tay đã bị hất ra, mang giày cao gót trọng tâm không vững, liền ngã xuống ghế salon, Dung Ân đối với cô rất tức giận, vừa lúc trút được cơn giận. “Cô ồn ào đủ chưa?” Phía sau, anh đã kìm nén tức giận đến cực điểm. Dung Ân xoay người, lời nói có chút buồn bã, “Anh đã quên sao, anh đã nói, tôi muốn gì anh cũng đáp ứng, tôi theo anh, tôi đã không còn gì nữa, tại sao lúc tôi quyết định muốn ở cạnh anh, anh lại đối xử với tôi như vậy? Rõ ràng trong lòng anh có cô ta, vậy tại sao còn muốn trêu đùa với tôi?” Giọng điệu như vậy, cho dù ai nghe cũng sẽ nhói trong lòng, Nam Dạ Tước khẽ nheo hai mắt, “ Chẳng lẽ, tôi đối với cô còn chưa đủ tốt?” “Anh thật không hiểu sao?” Dung Ân hai mắt đỏ lên, vẻ mặt đau thương, làm cho người ta nhìn không ra một chút giả dối, cổ họng cô nghẹn ngào, lắc đầu nói, “Cái tôi muốn, tiền của anh không mua được, Nam Dạ Tước, tôi muốn trái tim của anh, vậy sẽ không phải suốt ngày lo lắng anh ở công ty cùng người này, cùng người kia liếc mắt đưa tình.” “Chuyện đó.... Giám đốc Nam, có một số việc, chúng ta lần sau hãy nói đi...” mấy người bên cạnh thức thời đứng dậy, vừa muốn rời đi, đã nghe được Xoảng! một tiếng, Nam Dạ Tước đem bình rượu ném lên vách tường, “Ngồi xuống cho tôi, ai cũng không được phép đi!” Mái tóc màu đỏ của anh dưới ánh đèn đặc biệt chói mắt, “ Dung Ân, cô quá tham lam rồi.” “Không phải tôi tham, mà là anh vốn dĩ không muốn cho”, Dung Ân lúc này mới nhận ra, một khi đàn bà yêu đàn ông như vậy, thật sự là tự chuốc khổ vào thân, “ Nếu không phải nói chuyện tình cảm, anh muốn tôi, xem như là cái gì?” Nam Dạ Tước mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chú gương mặt này, chẳng nhẽ đàn bà đến cuối cùng, cũng sẽ biến thành như vậy? Cho dù là cô, cũng không ngoại lệ. “Tôi cho cô hưởng thụ cuộc sống như thiên đường trần gian, cô cho tôi thể xác của cô, Dung Ân giữa chúng ta vốn là một cuộc giao dịch, cô quên rồi sao?” Lúc chiều chuộng cô, có thể nâng lên trời, nhưng lúc vô tình, lại khiến cô phải tin tưởng, những lời này được nói từ đáy lòng anh. Hạ Phi Vũ khóe miệng không giấu được cười, Dung Ân đứng ở đó, lúc trước, ở dưới hoa hương dương ôm hôn đắm thiết hiện lên rõ mồn một, Nam Dạ Tước nhìn cô hai mắt tối sầm lại, bình đỉnh đối mặt, anh chỉ thấy trái tim bị bóp nghẹn, cảm giác khác thường như vậy, chính anh cũng không ứng phó được. Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, cả khuôn mặt nóng như lửa đốt, Dung Ân cố nén tiếng khóc, thầm nói trong lòng, Nam Dạ Tước, tôi cũng không vì anh mà khóc... Tức giận trong mắt anh đã tan rã, cô lui về sau một bước, bỗng nhiên xoay người túm lấy tóc Hạ Phi Vũ, kéo cô từ ghế salon xuống, đầu gối đè lên tay cô ta, đem đầu cô ta đập xuống đất, thừa lúc anh không ở gần, cô khom lưng bên tại Hạ Phi Vũ, “Tôi đối với cô như vậy, là tôi đã xỉ nhục chính mình rồi.” nhưng là cô không muốn ngốc nghếch ở bên người đàn ông kia thêm một phút giây nào nữa, nếu cô không rời đi, cuối cùng sẽ có ngày bị lấy sự lạnh lùng của anh. “Buông, đau—” Bả vai chợt bị kéo ra, Dung Ân không kịp chuẩn bị ngã về phía sau, nhìn thấy thân thể sẽ đụng phải bàn rượu, anh nhay tay lẹ mắt chắn sau lưng cô. Trong ngực mềm mại đụng phải bàn chân cứng rắn, Nam Dạ Tước kêu rên, cúi xuống,

một tay sờ sau lưng. “Tức, anh làm sao vậy?” Hạ Phi Vũ vội đứng dậy, lời nói vừa rồi của Dung Ân còn đang trong đầu cô, làm cô hết hoảng. Dung Ân thấy sắc mặt khó coi của anh, liền vịn vai của anh, vội vàng nói, “Anh không sao chứ?” “Dung Ân, không phải trở thành như vậy cô mới thích thú sao?” về mặt Hạ Phi Vũ bất lực, Dung Ân ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên chút lo lắng, vừa ra tay đã đẩy cô ta té trên mặt đất, “Nếu không phải bởi vì cô, cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay.” “Dung Ân!” Nam Dạ Tức thật sự tức giận. “Anh còn muốn che chở cho cô ta sao?” Dung Ân đứng vọt dậy, trong hốc mắt đỏ bừng, “Nam Dạ Tức, tôi thật thất vọng anh.” nói xong, liền đi ra ngoài, không quay đầu lại. Bước chân không chút lưu luyến, thậm chí không nhìn một cái, Nam Dạ Tức liếc nhìn cô từ từ đi xa, thất lưng bị thương càng ngày càng đau, gương mặt tuần tú hiện đầy hung ác nham hiểm, ngay cả Hạ Phi Vũ cũng không dám hé môi. Dung Ân một mạch đi ra khỏi Cấm Đỗ, phía ngoài, đêm đã khuya, cô ngồi trên hế, lấy khăn giấy lau nước mắt trên mặt, sau khi khóc, đầu cũng rất đau, Kết quả như vậy, là do Nam Dạ Tức không hiểu cô, nếu anh có thể suy nghĩ một chút, sẽ nhận ra được tại sao cô thay đổi nhanh như vậy. Kết cục thế này, rất tốt, ít nhất Dung Ân cũng thấy vai diễn tối nay rất đạt. Trước kia, đàn bà bên cạnh anh là vì tiền của anh, điểm này, Dung Ân lại càng không chùn tay. Đêm đó, Nam Dạ Tức quả nhiên không về, Dung Ân rót ly cà phê đắng, ngồi yên lặng ở ban công, mãi cho đến khi mặt trời xuất hiện ở phía Đông, vẫn không thấy bóng dáng Nam Dạ Tức. Ly cà phê đó, một ngụm cô cũng không uống, chẳng qua chỉ nghe mùi để hưng phấn tinh thần. Sau khi xác định anh sẽ không về, Dung Ân mới vào phòng ngủ, rút vào trong chăn, cả người mỗi một thả lỏng trên giường mềm mại, sức lực gần như không còn, ngủ cực kì thoải mái. Dung Ân ngủ suốt một ngày, đến tối, người giúp việc mới gõ cửa kêu cô ăn cơm, mở mắt ra, trong phòng yên tĩnh cực kỳ, ngay cả điện thoại cũng không rung. Mặc đồ ngủ xuống lầu, cô hỏi người giúp việc, “Cậu chủ đã về sao?” “Dạ, không có.” Dung Ân gật đầu, ăn một chén cơm trắng nhỏ xong lên lầu. Cô khóa trái cửa phòng ngủ, mở Tv thật lớn, xem hơn phân nửa phim, mới ngủ thật say. Hôm sau, Nam Dạ Tức cũng không về. Dung Ân hoàn thành bản thiết kế, xuống lầu, thấy người giúp việc đang quét dọn, cô đi đến nhẹ giọng nói, “Vương Linh, đi cùng tôi ra ngoài một chút.” “Được.” Người qua lại trên đường, chật chội không chịu nổi, Dung Ân mới đi dạo vài bước, liền mất hứng. “Chúng ta đi ăn cơm đi.” cô đi phía trước, phía sau Vương Linh không dám đi quá gần, luôn giữ khoảng cách ba bước. “Cô đứng xa vậy làm gì?” Dung Ân quay đầu, mỉm cười, “Buổi trưa muốn ăn gì?” “Cái này, “người giúp việc thấy cô hỏi như vậy, càng ngày càng nhút nhát, “Tùy cô chủ.” “Lâu lắm không ăn mì nước, phía trước có tiệm không tệ, tôi dẫn cô đi.” vốn cùng là một mệnh người, Dung Ân chưa bao giờ cảm giác mình cao hơn người khác 1 bậc..., Vương Linh thấy cô nói chuyện tốt như vậy, đi vài bước về sau cũng lại gần hơn. Xe cô qua lại rất đông, hơn nữa sắp chuyển trời, mỗi người đều vội vàng, Dung Ân ngẩng đầu nhìn trời, “Thật giống như trời muốn mưa.” “Cửa tiệm kia xa không?” “Không xa, băng qua đường lớn, đi thôi.” Dung Ân hai tay nhét vào túi quần, một chân muốn bước xuống đường, Vương Linh vội vàng kéo cô, “Cẩn thận.” Thân thể kéo trở về, trong nháy mắt, liền thấy một chiếc xe chạy xẹt qua hai người, trong cửa sổ màu nâu, một người đàn ông dựa đầu vào cửa sổ, bên cạnh, hình như là mẹ Lưu. Dung Ân trợn to mắt, nhưng người kia, có lẽ là Diêm Việt. Không! cô xoay mình hoảng hốt, cả trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực, là gương mặt không phẫu thuật của Diêm Việt trước kia!!!

70. Chương 70

“Cô chủ sao vậy?” Vương Linh bên cạnh thấy cô bất thường, lập tức kéo tay Dung Ân.

“Cô có thấy người ở bên trong chiếc xe vừa rồi không?” Dung Ân mở miệng run rẩy.

Ánh mắt Vương Linh kỳ quái nhìn đuôi xe đằng xa, vừa rồi chỉ lo kéo Dung Ân, cũng không chú ý, “không có, sao vậy?” Cảnh tay bị hất ra, Vương Linh lui một bước, thấy Dung Ân đã chạy đi ra ngoài, lật đật đuổi theo, “Dung tiểu thư, Dung tiểu thư—”

Gương mặt đó, cô làm sao quên được, có nhắm mắt lại, cô cũng có thể nhận ra từng đường nét trên gương mặt, ánh mắt anh, sống mũi anh, còn cái miệng đã từng nói yêu cô nữa. Dung Ân chạy rất nhanh, dường như một năm xa cách, mỗi bước chân của cô đều đuổi theo, Diêm Việt, nhưng nếu thật là anh, lúc trước là ai?

Nhưng nếu là anh, sao lại thờ ơ lạnh nhạt lâu như vậy?”

Chẳng lẽ, bị những thứ anh sáng kia ngăn cách, là cô nhìn lầm rồi sao?

“Dung tiểu thư, Dung tiểu thư—” phía sau, Vương Linh đã đuổi theo, “Chị như vậy không phải là cách, chúng ta gọi một chiếc xe đi.”

“Được.” Dung Ân thở hồng hộc, bước chân vẫn như cũ không chậm lại, Vương Linh vội đón xe, bầu trời lúc này, cuồng phong gào thét, hồi mù tới nhanh như vậy, mây đen bao phủ, gần sát nhánh cây phát ra tiếng sấm ùng ùng, chỉ nghe rầm một cái tiếng sấm lớn, lối đi bộ trong nháy mắt mưa to giàn giụa, gọi vào người đi đường đang trú mưa.

Sau khi đuôi xe rẽ một cái không thấy nữa, Dung Ân vội muốn đuổi theo, nhưng không ngờ đất trơn, té xuống, cô không tự chủ dùng tay ôm bụng, trên mu bàn tay trong nháy mắt đã bị mài đi một lớp da lớn, mặt cô bắt đầu vằn vẹo vì đau.

Bụng quặn thắt từng đợt, cô nhắc nửa người trên, Vương Linh đã kêu được xe, “Dung tiểu thư, chị không sao chứ?”

Cô ngồi xồm xuống, sau khi đau đớn dịu xuống, mới từ từ đứng lên, “Tôi không sao.”

Chiếc xe đó đã biến mất, sau khi Dung Ân lên xe taxi, nói địa chỉ nhà Diêm gia, lúc chạy tới biệt thự, bầu trời mưa như trút nước, rơi vào mặt như trăm nghìn cái tát.

“Dung tiểu thư, cô làm cái gì vậy?” Hạ Phi Vũ thấy cô xuống xe, vội kéo tay cô, “Trời mưa lớn như vậy, sẽ bệnh mất.”

Dung Ân bỏ rơi cô, mưa rơi tạt vào mặt, hai mắt căn bản là không mở được.

Cô xông vào phòng khách Diêm gia, bên trong Diêm Thủ Nghị cùng vợ dùng cơm, má Lưu từ trong bếp bưng từng món ăn lên, nhìn thấy cô, mọi người đều ngẩn ra.

” Ân Ân?” má Lưu thấy vẻ mặt ông chủ không tốt, bước lên trước, “Sao con lại tới đây?”

“Ai bảo cô vào đây?” Diêm Thủ Nghị đặt mạnh chiếc thìa lên bàn, trên người Dung Ân ướt nhẹp, nước mưa đang theo ống quần nhỏ tí tách xuống mặt thảm trong phòng khách, “Đính hôn không được, còn tới đây đây dựa vào?”

” Ân Ân, sao cô lại ướt như vậy?” trong ngôi nhà lớn như vậy, chỉ có má Lưu đối tốt với cô, cầm khăn lông lau lông lau tóc cho cô, Dung Ân lạnh toàn thân run lên, tay cô lạnh như băng cầm cổ tay má Lưu, “Má Lưu, má này giờ vẫn ở nhà sao?”

Má Lưu run sợ, tránh ánh mắt cô, vòng phía sau cô, “Đúng vậy, má...vẫn ở nhà chuẩn bị cơm nước.”

“Không thể nào, ” Dung Ân quả quyết cắt lời bà, xoay người, kéo tay bà, “Má Lưu, bình thường má rất tốt với con, má đừng gạt con, lúc này con thấy má trên đường, còn có... còn có Diêm Việt, má Lưu, má nói cho con biết, đây rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện này, làm sao có thể,” Má Lưu kéo tay cô, “Ân Ân, con nhất định nhìn lầm rồi, vả lại, thiếu gia lúc này không ở nhà, nó sẽ về ngay.”

“Không, không phải! ” Dung Ân cuồn cuộn, hoàn toàn mất hết tỉnh táo, “Là Diêm Việt, vẫn là gương mặt đó, con sẽ không nhận nhầm...”

Lời vừa nói ra, mặt má Lưu thoáng chốc tái nhợt, Diêm phu nhân kích động đứng dậy, đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa ngã xuống, Diêm Thủ Nghị bên cạnh ánh mắt tối sầm lại, dìu bà ngồi xuống, “Má Lưu, còn đứng thờ ra đó làm gì, mau đuổi nó đi.”

” Ân Ân, con nhất định nhìn lầm rồi.” Má Lưu lấy dù đưa cho Vương Linh, “Lão gia tức giận rồi, con đi nhanh đi, bằng không sẽ có chuyện.”

“Má Lưu, chẳng lẽ là con nhìn nhầm thật sao?” Dung Ân thất thần giật mình ở đó, mọi người đều phủ nhận, sự kiên trì của cô, ngược lại đã trở nên sai lầm, thoáng nhìn ra, mây trôi nước chảy, thật chỉ là ảo giác của cô sao?

Má Lưu không dám nhìn mắt cô, bà quay đầu đi, ” Ân Ân, con thật hèn nhát rồi.”

“Còn đứng đây làm gì? Cút ngay!” Diêm Thủ Nghị thuận tay cầm chén trên bàn ném về phía Dung Ân, ” Đứng để cho ta gặp lại cô lần nữa, cút”

“Dung tiểu thư, hay là chúng ta đi thôi.” Vương Linh cầm dù, kéo tay cô chuẩn bị rời đi.

“Con không tin.” Dung Ân hét ra, ánh mắt tràn đầy chất vấn, ” Má lưu, người khác con có thể nhận nhầm, nhưng là anh ấy, con sẽ không nhầm, con không cần gì hết, chỉ cần gặp anh ấy một lần có được không?”

” Ân Ân, muốn ta nói bao nhiêu lần con mới tin?”

“Lôi thôi với nó cái gì?” Diêm Thủ Nghị đẩy ghế ra xuống tới, ông hùng hổ, má Lưu thấy có chuyện, vội đẩy Dung Ân, “Ân Ân, con về trước đi, đi mau...”

Vương Linh vội vàng cùng cô lùi đến cửa, còn chưa kịp quay đầu, đã bị Diêm Thủ Nghị đâm đầu đi đến nắm bả vai cô xô xuống, phía sau chính là mấy thềm đá, gót chân Dung Ân lao đảo ngã ra phía sau.

“Dung tiểu thư —” sắp ngã xuống, may nhờ Vương Linh vươn tay ra đỡ. nhưng bởi vì quán tính, Dung Ân vẫn té xuống chống hai tay trên mặt đất.

Bụng mãnh liệt thắt lại, ngay sau đó chính là đau đớn, Dung Ân khom lưng ngồi trên mặt đất, cho đến khi cảm giác đau tản đi, mới kêu Vương Linh dìu cô.

Diêm Thủ Nghị thái độ rất kém cỏi, má Lưu chỉ dùng chút sức lực ngăn cản lại, Dung Ân đứng trong mưa to, tay lau nước đọng trên mặt, ép buộc chính mình nhìn về chỗ ngồi kia cô đã từng rất quen thuộc “Má Lưu, má nói cho anh ấy biết... con sau này sẽ không bao giờ đến đây nữa.”

Má Lưu đứng ở cửa, trong mắt yêu thương rõ ràng tràn ra tới.

Dung Ân đứng trong mưa, toàn thân lạnh toát phát run, cho dù đã từng yêu thương biết mấy, sau khi bị thời gian gột rửa, đã từ từ phai nhạt như vậy, huống chi, người kiên trì cũng chỉ có mình cô?

“Diêm Việt, ” Dung Ân hét lên, hướng đến lầu hai, “Anh yên tâm, em sẽ không quên lấy anh nữa, nếu anh không muốn gặp, được, em đi, từ nay về sau, chúng ta sẽ đoạn tuyệt ...”

La khăn cả giọng, trong lòng đã trở nên lạnh lẽo, cô nắm chặt hai tay, tóc tai quần áo, dính nước mưa dán trên người, “Không gặp, sẽ không gặp nữa...”

Cô lẩm bẩm, trông mắt đã vắng lặng buồn bã thê lương, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, vẫn như cũ buộc chính mình mở to mắt, Dung Ân như vậy, khiến má Lưu thương tâm không dứt, “Lão gia...”

Diêm Thủ Nghị nhìn thấy đáy mắt khẩn cầu của bà, không những không mềm lòng, trái lại đổ thêm dầu vào lửa, ” Còn chưa chút phải không? Có ai không, lấy cây chổi đánh chúng nó đi.”

Dung Ân đứng ở đó, nói cái gì cũng nghe không vào, Vương Linh thấy bọn họ thật muốn lấy vật gì đó đuổi người, vội kéo cánh tay cô, “Dung tiểu thư, đi thôi—”

Dung Ân bước theo cô, lại nghe tiếng má Lưu gào thét, “Ân Ân, Ân Ân, con làm sao vậy?”

Cô dừng bước, hai mắt nhìn má Lưu, mình có chuyện gì?

“Dung tiểu thư —”

Tình cảnh cực hỗn loạn, Dung Ân cúi đầu, chỉ thấy máu chảy đầm đìa, máu hòa nước mưa đang từ ống quần tràn lên trên mặt đất, bụng lúc này mới cảm giác được đau đớn, hơn nữa còn vô cùng đau đớn, từng đợt quần thắt, hạ thân, chất lỏng ẩm áp còn đang phọt ra.

“Alo, thiếu gia, không xong rồi, tiểu thư cô ấy...”

Đầu óc Dung Ân lơ mơ, ầm, phảng phất một tia sáng trắng đánh tới, ư thức từ từ mờ nhạt, cả người ngã về phía sau, lầu hai, căn phòng Diêm Việt từng ở từ từ mờ hồ trong mắt cô, giọt mưa to như hạt đậu rơi trong hốc mắt cô, lúc cô ngã trên mặt đất, trong nháy mắt những thứ đã trải qua, đều lui về sau, trở nên hoang tàn khắp nơi.

Khi Dung Ân tỉnh lại, đầu đau như muốn vỡ tung, trên tay đang truyền dịch, Vương Linh ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, cô mở hai mắt nhìn bốn phía, vách tường trắng, màu trắng ra giường, Dung Ân để tay lên bụng mình, còn chưa mở miệng, cô đã biết chính mình mất đi cái gì.

“Vương linh.”

“Dung tiểu thư, cô cuối cùng cũng tỉnh—” sắc mặt Vương Linh bây giờ vẫn chưa bình thường trở lại, Dung Ân cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, “Tôi tại sao?”

“Chị...” đối phương nghẹn ngào, ánh mắt né tránh, “Chị sảy thai, bác sĩ nói cô nên nghỉ ngơi nhiều.”

“Oh” phản ứng của cô, ngoài dự đoán của Vương Linh, Dung Ân nhàn nhạt đáp một tiếng, hai mắt nhìn lên.

Ở ngoài bệnh viện, tiếng thắng xe chói tai như ngọn lửa hung hăng chạy đến, chiếc xe thể thao sang trọng cũng không dừng xe theo quy định, và vung đuôi chiếm mất mấy chỗ đỗ xe.

Cửa xe đóng sầm một cái, Nam Dạ Tước sắc mặt xanh mét đi vào, chuyện lần trước ở Cám Dỗ đến nay, anh vốn muốn lãnh đạm với cô mấy ngày, lại không nghĩ đến, sẽ lại phát sinh chuyện như vậy, hư thai? Con? Anh không nhìn được nói lỏng cà vạt, bộ âu phục màu bạc cao quơ càng phát ra lạnh lẽo, hai tròng mắt tối sầm, biểu hiện trên mặt thiếu chút nữa là có thể hù chết người.

Đi tới phòng bệnh, Vương linh nhìn thấy anh vội đứng dậy, “Thiếu gia.”

Trong giọng nói, rõ ràng rất áy náy.

Hai tay Dung Ân để trong chăn, hai mắt cô sáo rỗng từ trên trần nhà thu hồi lại, anh đứng bên giường. Mấy ngày không gặp, cô cũng gầy đi rất nhiều. Nhưng anh, vẫn như cũ, gọn gàng lóa mắt, đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn.

“Nói, chuyện gì xảy ra? ” Nam Dạ Tước đứng ở đó, vẻ bức tức không bỏ qua.

Dung Ân chỉ nhìn anh, không nói lời nào, tóc dài gối phía sau, đen nhánh, làm nổi thêm lên sắc mặt trắng bệch của cô, Nam Dạ Tước thấy cô không mở miệng, liền hỏi lại, “ Con, là chuyện khi nào?”

“Nam Dạ Tước, anh đến làm gì?” Dung Ân biết ở trong điện thoại, Vương linh đã cũng nói cho anh, “Con không có, anh còn muốn biết gì nữa?”

“Lần trước cô hỏi tôi, nếu sinh con, có thể thả cô đi không, thì ra lúc đó cô cũng đã mang bầu” Nam Dạ Tước thần sắc trong mắt lạnh thấu xương, “Dung Ân, tôi không nghĩ cô suy tính sâu như vậy.”

“Đúng.” cô tiếp lời anh, “Lúc tôi biết mình mang thai, tôi đã hỏi qua anh, sau đó, anh nói anh sẽ không cần, Nam Dạ Tước, nếu không phải tôi bị anh bức đến đường này, tôi cũng không phải làm như vậy...”

“Dung Ân, chẳng lẽ quan hệ giữa chúng ta là gì, cô quên sao?”

“Đúng, chẳng qua chỉ là giao dịch thôi mà.” Sự thật kia bị bóc trần đầm đìa máu, trong con người đã ngán nước, ” Nam Dạ Tước, anh không nên nhất, chính là đối tốt với tôi như vậy, cho tôi thói quen tham lam, cho rằng chúng ta có thể cùng đi hết con đường.”

“Chẳng lẽ cô muốn đứa bé này, cũng là vì muốn rời đi?”

“Con, là ngoài ý muốn.” Dung Ân hai tròng mắt chống lại đầy mắt sắc bén, “Từ khi tôi biết mình mang thai, lúc đó, tôi muốn rời đi, nhưng lời nói của anh đã làm tôi nguội lạnh, về sau, tôi thay đổi chủ ý, tôi hi vọng, anh vì có đứa bé này mà giữ tôi lại bên cạnh, Nam Dạ Tước, người phụ nữ được anh yêu thích, cũng muốn khiến làm cho cô ta thương tích đầy mình sao?”

Ánh mắt cô buồn bã thê lương, mặc dù hoàn toàn bóp méo sự thật, nhưng giải thích như vậy, không phải Nam Dạ Tước cho là như vậy sao, con người anh tối sầm, nghiêm túc nhìn gương mặt trước mắt anh. Cô gái này, không thể nói anh có yêu cô hay không, nhưng ít ra anh đã từng say đắm cô, đối với cô, anh đã phá lệ rất nhiều lần, nhưng...

Anh cảm thấy có chút bất lực, lại vừa muốn dùng đứa bé để giữ chân người phụ nữ của anh.

“Sao cô có thể biến thành như vậy?” lúc nói ra lời này, trong lòng anh có chút đau nhói.

” Nam Dạ Tước,” Dung Ân rơi lệ đầy mặt nhìn anh, ” Lời này, anh không nên hỏi tôi, đùa giỡn tình cảm, tôi không phải là đối thủ của anh, tôi không phải một con rối, lòng của tôi cũng sẽ từ từ ấm lên, hy vọng anh chỉ có mình tôi, anh có thể làm được sao? Tôi biết, chuyện này không thể nào, tôi không muốn những người đàn bà khác, bị anh chơi chán rồi đá văng, tôi chỉ cho rằng,, có con anh sẽ đối xử khác với tôi. Tôi sợ nói sớm cho anh biết, anh sẽ không cần, cho nên.... Tôi muốn cho nó từ từ lớn lên, anh cũng sẽ không buộc tôi phá bỏ nó...”

Dung Ân hai tay che mặt, cũng không nghĩ được cô nói dối lại thành thật như vậy.

Anh đứng bên giường, trầm mặc thật lâu, Dung Ân thả tay xuống , từ anh1mat81 mãn nguyện đến ánh mắt khinh thường đó, cô, đã không chịu nổi nữa rồi.

” Cô tính toán giỏi lắm, tại sao còn nằm viện?”

“Cậu chủ, ” lúc này Vương Linh đứng bên cạnh ngắt lời nói, ” Vốn là, chiều nay tôi cùng tiểu thư ra ngoài, nhưng trên đường cô ấy nhận được điện thoại, tôi đợi cô ấy ở trong quán cà phê. Sau đó, tôi thấy Hạ tiểu thư tới, sau đó các cô ấy làm rùm beng trong quán cà phê, lúc tiểu thư đi ra.... đã bị cô ta đẩy từ phía sau, lúc này mới sảy thai.”

“Hạ tiểu thư, Hạ Phi Vũ?”

Vương Linh gật đầu.

Nam Dạ Tước nghiêng mặt đôi mắt càng dữ tợn, môi mỏng nhếch lên, cau mày lại như ngọn núi ẩn giấu sóng ngầm, lời nói ra khỏi miệng đã lạnh như băng, lạnh thấu xương tủy, ” Dung Ân, cô cũng đã học được mua chuộc người khác”

Ánh mắt châm chọc, càng khinh thường hơn.

Vương Linh vẻ mặt bối rối, nhưng Dung Ân vẫn giữ vẻ mặt bình thản, ” Anh cho rằng cô ta oan uổng sao? Nam Dạ Tước, anh lại muốn che chở cô ta đúng không?” Đột nhiên âm thanh bén nhọn, khiến anh càng thắt chặt chân mày.

“Cô ta đẩy cô? Dung Ân, cả ngày hôm nay, cô ta ở cùng tôi, chẳng lẽ có hai Hạ Phi Vũ được sao?” giọng nói Nam Dạ Tước tối tệ tới cực điểm.

“Anh cuối cùng cũng thừa nhận? Anh mấy ngày qua không về, cũng là bởi vì cô ta, phải không?”

“Dung tiểu thư, cậu chủ, hai người không nên cãi nhau,” Vương linh đi tới trước giường, bưng chén nước cho Dung Ân, ” Chị vừa mới tỉnh lại, đừng có phí sức lực như vậy.”

Dung Ân nhận lấy chén nước, nhưng không uống, mà là ném đến Nam Dạ Tước, anh phản ứng thật nhanh, nghiêng người né tránh, phía sau có tiếng va chạm lớn.

” Dung Ân, bộ dạng này của cô, thật là khiến người khác chán ghét!” ánh mắt Nam Dạ Tước lạnh lùng, đáy mắt sâu sắc đó, sẽ không còn được thấy lại mấy may ôn nhu.

“Ồ ào cái gì? Đây là bệnh viện.” Bác sĩ cùng y tá đến, cô đi đến trước cửa sổ phòng bệnh, lật nhìn hồ sơ, giọng nghiêm túc nói, ” Sao lại không biết yêu thương thân thể mình như vậy, Lúc trước không phải cô bị xé rách màn trinh xuất huyết rất nhiều sao? Bây giờ lại sảy thai, trời ơi...Không biết những người trẻ bây giờ suy nghĩ cái gì nữa.”

Bác sĩ đưa hồ sơ bệnh án cho Nam Dạ Tước, ngày tháng trên đó, rõ ràng chính là hôm sau lần đầu tiên anh ta cùng Dung Ân, khoe miệng anh khê giường, đáy mặt dường như khô phực chút nhu hòa.

Dung Ân nghe nói, hai tay chống từ trên giường ngồi dậy, một tay chỉ Nam Dạ Tước, đầu tóc rối bời, nói xối xả, ” Nam Dạ Tước, anh đã nghe chưa? lần đầu tiên của tôi là cho anh, tôi chỉ có duy nhất một người là anh, sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

Bộ dạng, thật giống những người đàn bà chanh chua khác, cô đem tất cả những thứ có thể nắm được ra ngoài, Bá sĩ y tá nhìn nhau, trong ánh mắt cũng có chút đồng tình.

Nam Dạ Tước vung tay, bình truyền dịch trên tay y tá cũng rơi rớt, mảnh vụn rơi khắp nơi, Dung Ân nhìn thấy được, lửa giận của anh đã không nhận được nữa cũng đã phát tán ra rồi.

” Dung Ân, ta chơi đùa nhiều nơi, có phải mỗi người đều muốn làm âm ỉ như cô? Nếu chơi không nổi..., vậy thì đừng đùa!” Lời nói vô tình như vậy, anh nói ra khỏi miệng, không chút nghĩ ngợi, làm hô hấp những người trong phòng đều nghẹn lại, sợ rằng thở một chút cũng sẽ chọc giận anh.

“Nam Dạ Tước —— ” Dung Ân đem tay cầm lấy phía sau gối, Vương linh vội vàng kéo tay cô, ” Dung tiểu thư, chị vừa mới sắp thai, thân thể quan trọng hơn—”

Nam Dạ Tước cũng không cho cô cơ hội này, ánh mắt đen tuyền, xa cách đi ra ngoài, mặt lạnh lùng, không mang theo chút lưu luyến ra khỏi phòng bệnh.

Đoạn tuyệt như vậy, thật vô tình lạnh lùng.

Đàn ông, lúc cưng chiều bạn, có thể đem bạn nâng lên đến trời, lời ngon tiếng ngọt, cho đến giờ cũng không thiếu, nhưng nếu đã chán, chỉ sợ nửa mắt liếc nhìn cũng là lãng phí, người đàn bà, muốn giữ lấy cuộc sống như vậy, thật là lừa mình dối người.

Sau khi Nam Dạ Tước đi, Dung Ân lúc này mới an tĩnh lại, cô vén tại máy tóc xoắn xếch, đem gối để lại chỗ cũ, nằm xuống, ánh mắt diêm tĩnh như ban đầu, ” Bác sĩ, tôi lúc nào có thể xuất viện.”

bác sĩ hiển nhiên còn chưa hoàn hồn, cô trừng mắt đẩy kính lên, đi đến đầu giường Dung Ân, “ở đây theo dõi một đêm, ngày mai có thể ra viện.”

“Được, làm phiền chị rồi.”

Bác sĩ sợ run lên, giúp Dung Ân truyền nước chậm một chút, ” Cô gái, cô đừng suy nghĩ nhiều, cứ chăm sóc bản thân thật tốt, chính mình yêu mình mới chân thành.”

“ạ.” Dung Ân mới vừa ồn ào như vậy, hơi thở còn chưa ổn định lại, Bác sĩ y tá sau khi đi, trong phòng bệnh chỉ còn hai người, Vương Linh đang dọn dẹp tàn cuộc,, “Dung tiểu thư, tôi thật không hiểu, sao chị lại làm như vậy.”

“Vương Linh, cảm ơn cô.”

“Chị tại sao không nói với anh ấy, là chị đi Diêm gia, bị người đó đẩy sắp thai?”

” Vương Linh, tôi bắt cô nói dối như vậy, có phải tôi rất xấu không?”

“Dung tiểu thư, ” Vương Linh sau khi dọn dẹp xong, kéo ghế ngồi bên cạnh cô, ” Hôm qua tôi gọi cho anh ấy, anh ấy nói đi công tác cùng Hạ tiểu thư, nhưng chị lại nói Hạ tiểu thư đẩy chị, không phải là biết chắc chắn anh ấy không tin sao?”

“Tôi biết hôm nay bọn họ ở chung một chỗ, mới để cô nói như vậy.” Dung Ân hoàn toàn không gay gắt như trước, bình tĩnh như vậy, mới là người Vương Linh quen biết.

“Nhưng tại sao chứ?” Cô gái không giải thích được, “Chị không phải là rất yêu anh ấy đấy sao?”

“Cô đã nhìn ra sao?” Dung Ân nghiêng đầu.

” “Dĩ nhiên, ” Vương linh gật đầu, “Dung tiểu thư, chị đừng buồn, thật ra thì anh ấy vẫn còn rất quan tâm chị.”

Dung Ân quay đầu đi, hai mắt nhìn chằm chằm trên trần, cái tay truyền nước biến lạnh như băng, bác sĩ nói một câu, đã trả lại sự trong sạch của cô, nhưng còn có ý nghĩa gì?

Nam Dạ Tước nói không sai, anh chơi hoa ghẹo bướm, một hai cô gái trong sạch đã muốn ràng buộc anh ta sao?

Từ lúc bắt đầu, anh ta đã không quan tâm phải hay không phải.

” Dung Ân cho tay vào chăn, đứa bé này, đột nhiên tới, đột nhiên đi, làm cô trở tay không kịp, “Vương Linh chuyện hôm nay chớ nói ra ngoài, tôi chưa từng đến Diêm gia, biết không?”

“Nhưng...”

“Tôi yêu cậu chủ, cho nên...”

“Được rồi,” Vương Linh mặc dù không hiểu cách làm của Dung Ân, nhưng bình thường Dung Ân đối với cô rất tốt, cô ấy lương thiện như vậy, ” Tôi nghe theo chị.”

Không liên lụy đến Diêm gia, cũng không phải là sợ Nam Dạ Tước sẽ đối xử với Diêm Thủ Nghị như thế nào., dù sao đứa bé này anh cũng không muốn. Cô chẳng qua không muốn anh hoài nghi lòng mình, chỉ khi anh tin cô yêu anh, những chuyện cô làm mới có thể giải thích hợp lý.

“Tôi được đưa đến bệnh viện như thế nào?”

“Là má Lưu gọi xe, Dung tiểu thư, người lúc ấy, làm tôi sợ muốn chết.”

Dung Ân nhắc cơ thể, nằm nghiêng, nhìn Vương Linh, “Vậy, còn có người khác không?”

“Không có, má Lưu đưa đến bệnh viện, rồi rời đi.”

“Ồ.” Dung Ân đáp nhẹ, trong mắt thất vọng, cô gói lên một cánh tay, ánh mắt mờ mịt.

“Dung tiểu thư, có phải chỉ rất đau khổ?” bên tai, giọng nói Vương Linh run sợ.

“Tôi không buồn.” mí mắt Dung Ân không hạ xuống, “Đứa bé này, có lẽ không có duyên phận với tôi.” cô xoay người, đưa lưng về cô gái, trên mặt lạnh như băng, kéo chăn qua đầu, co người lại.

Nam Dạ Tước về Ngự Cảnh Uyển, mấy ngày không về, trong phòng chỉ còn lại mùi của Dung Ân.

Mở đèn, anh tắm qua loa, đứng bên ban công, lắc chén rượu trong tay, cũng không uống xuống, đêm lạnh, Nam Dạ Tước mặc đồ ngủ, cảm giác có chút lạnh, trong căn nhà này, có tất cả sự cứng chiều của anh dành cho Dung Ân, anh chưa bao giờ nghĩ giữa hai người lạnh kết thúc nhanh đến như vậy.

Đối với sự kiên cường quyết đoán của cô, anh đã từng theo đuổi, sau khi thuận phục được cô, anh vẫn say đắm như vậy.

Cô muốn cái gì, anh cũng không một chút từ chối, cô không ngừng chuyển tiền, anh vẫn một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Nhưng, đối với cô dường như chưa đủ.

Thế cho nên, muốn lấy con làm lợi thế, giam cầm chân anh.

Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, nhớ tới chuyện trong phòng bệnh, trong lòng càng phiền não.

Trở lại phòng ngủ, anh gọi một cú điện thoại, lúc Từ Khiêm tới, Nam Dạ Tước đang ngồi ở mép giường, anh cẩn thận để anh ta kiểm tra vết thương, “Không phải đã nói với cậu rồi sao? Vết thương khôi phục rất chậm, ít uống rượu lại, ít sống về đêm một chút.”

Nam Dạ Tước hạ tay xuống, chỉ cảm thấy không có gì đáng ngại ” Tôi gần đây tu thân dưỡng tính.”

Từ Khiêm liếc mắt ly rượu bên cạnh, ngoài miệng cũng không tha cho anh, ” Vậy còn rượu, cùng phụ nữ không ngừng? Đúng rồi, còn người phụ nữ ở đây ? Vừa đổi?”

Nam Dạ Tước trong lòng bực bội, trừng mắt liếc anh một cái, “Cậu khi nào nói nhiều như vậy?”

Đứng dậy, dây áo tắm không cẩn thận đụng phải lọ thuốc đầu giường, những viên thuốc màu trắng vung vãi khắp nơi, chai thuốc lăn vài vòng sau rơi đến chân Từ Khiêm.

Nam Dạ Tước cũng không muốn tránh ra mà giẫm trên những viên thuốc đi đến, dù sao, thuốc này cũng không cần dùng nữa.

Từ Khiêm khom lưng nhặt chai thuốc lên, bên trong còn vài viên, ” Loại thuốc tránh thai này xài lâu dài cũng không tốt cho cơ thể.”

Nam Dạ Tước đem hai tay cắm trong túi quần, đi đến bên tủ rượu, rót ly rượu, ” Thuốc dỏm, uống thuốc còn dính bầu.”

“oh?” anh ngồi ở mép giường không nhìn được cười, ” Đó là do cậu quá mạnh mẽ, ngay cả thuốc cũng không ngăn được bước chân cậu.”

“Miệng cậu lâu không bị đánh rồi đúng không?” Nam Dạ Tước ngồi trở lại bên cạnh Từ Khiêm, anh đem toàn bộ thuốc đổ vào lòng bàn tay, không thèm đếm xỉa liếc mắt về sau, chân mày bỗng nhiên nhăn lại, “Ai nói với cậu đây là thuốc tránh thai vậy?”

Trong miệng Nam Dạ Tước đọng lại một ngụm rượu, môi mỏng mím chặt, anh nhìn mắt Từ Khiêm chắt vẩn, sắc mặt âm u, nuốt rượu vào bụng, anh yên lặng hồi lâu, lạnh lùng nói. “Đây là thuốc gì?”

Từ Khiêm đem thuốc trong tay nhìn kỹ, ” Rất rõ ràng, đây là một loại vitamin, chẳng qua là vẻ ngoài giống thuốc tránh thai, người bình thường căn bản không nhìn ra.”

“Tốt, rất tốt.”

Nam Dạ Tước nắm chặt chén rượu trong tay, trong lòng nhất thời sáng tỏ, thì ra là, ngay cả đứa bé này cũng không phải là ngoài ý muốn.

Anh đứng dậy, đi ra ngoài, hai tay chống trên lan can, gió mát thổi tới, thổi rối bù mái tóc anh, cho dù như vậy, vẫn không thể che giấu được sự mê hoặc như thuốc phiện trên gương mặt anh, anh chậm rãi cúi đầu, trong mắt nóng nảy, điên cuồng.

71. Chương 71

Đầu tiên là nghĩ cách mang thai, thấy không ổn, lại muốn một mình sinh con, Dung Ân, trước đây. anh ta quả nhiên đã xem nhẹ cô rồi.

Người đàn bà này, anh đã cưng chiều quá mức, từ lúc ở cùng chỗ với cô, anh cũng không chạm qua người khác, anh thậm chí tin tưởng cô, nhưng không ngờ, cô đã sớm có sắp xếp, nếu không phải lần này ngoài ý muốn, anh sẽ bị cô xoay như chong chóng.

Nam Dạ Tước trong lòng chợt cảm thấy thất bại, nhưng cũng có một loại cảm giác không rõ, đau nhói đâm thật sâu vào tim, hai mắt từ từ mở to đóng lại, bầu trời đầy sao sáng như ngọc, lại không biết, sau cơn mưa trời lại sáng sao?

Từ Khiêm nhìn bóng lưng anh bị bóng đêm nuốt dần dần, anh lặng yên mang lọ thuốc đặt lại chỗ cũ, đi ra ngoài.

Trong bệnh viện, dường như Dung Ân không hề chớp mắt, bàn tay treuyền nước biển lạnh như băng, làm sao cũng không ấm lên.

Vương Linh sau khi tỉnh dậy đi mua đồ ăn sáng, Dung Ân thân thể yếu ớt ngồi dựa trên giường bệnh, ánh mắt không khỏi liếc ra ngoài cửa, đã nhìn thấy một bóng dáng đứng đó lưỡng lự.

“Má Lưu.” cô nhận ra.

Hình bóng đó đứng ở cửa, lúc đi vào, trên tay giơ bình thủy lên.

“Má Lưu.” Dung Ân thấy bà đến gần, lại gọi.

” Ân Ân,” Má lưu đem bình thủy đựng cháo gà đồ ra chén nhỏ, ” Đây là ta nấu riêng cho con.”

“Cám ơn má.”

” Ân Ân cái đó, ” Má Lưu ngồi xuống bên giường, mấy lần mở miệng, cũng không biết nên nói gì, “Tại sao....”

“Má Lưu, thật xin lỗi, hôm qua, con đã làm khó má.”

“Lão gia một năm nay tính tình xấu đi rất nhiều, Ân Ân, con hãy bỏ qua nhé...”

Dung Ân đưa tay đặt lên bụng bằng phẳng của mình, vuốt nhiều lần, “Thật ra thì, ông ấy không cần lo lắng,” Dung Ân cố gắng nở nụ cười, nhưng làm sao cũng không cười nổi” Con như vậy, làm sao còn có thể ở bên cạnh Diêm Việt được nữa? Hôm qua, thật sự là con hoa mắt...”

Má Lưu lòng thương tiếc cầm tay cô, “Ân Ân, chuyện trước đây, nên buông ra đi, ta biết con và thiếu gia yêu nhau rất sâu đậm, nhưng...”

“Má Lưu, ” Dung Ân cắt lời bà, “Con biết, nếu như con không có nhìn lầm, lúc con ở cửa Diêm gia, anh ấy sẽ đi ra, cho nên má nói đúng, hơn nữa, Diêm Việt hiện tại cũng không phải là người con đã từng kiên trì chờ đợi lúc trước, sau ngày hôm qua, con đã hoàn toàn buông tay rồi.”

” Ân Ân,..” Má Lưu rũ hai mắt xuống, cuối cùng là thở dài, đem lời nói nuốt vào trong bụng, ” Con có thể nghĩ như vậy, là tốt nhất.”

“Lại đây,” bà bưng cháo gà đến, “Lúc này cầm tấm bô, sanh non chẳng khác nào sảy thai, không được qua loa.”

Dung Ân muốn nhận lấy chén cháo, má Lưu đã chạm thìa vào môi cô, ” Con còn đang truyền nước, ta dứt cho con.”

Dung Ân trong lòng ảm lên, quan tâm như vậy, trừ mẹ cũng chỉ có má Lưu, trong lòng phức tạp uống hết chén cháo, ” Con không sao, chờ chút nữa là có thể xuất viện rồi.”

” Ân Ân,” Má Lưu cầm khăn lau miệng cho cô, ” Con là cô gái tốt...”

“Má Lưu, con biết người muốn nói cái gì,” Dung Ân nhìn ra cửa sổ, không khí ảm áp bên trong nhà so ra vẫn không bằng ánh sáng mặt trời bên ngoài, “Chỗ này, con thật sự không muốn nán lại.”

Má Lưu thở dài, không nói gì nữa, chờ Vương Linh trở lại rồi rời đi.

Một cuộc tình toàn tâm toàn ý, đã làm cô thương tích đầy mình, Dung Ân không còn dũng khí để nói đến chuyện tình cảm nữa.

Sau khi truyền hết nước biển, Vương Linh đóng tiền viện phí, gọi xe về Ngự Cảnh Uyển, vừa lúc Nam Dạ Tước lái xe chuẩn bị rời đi, Dung Ân xuống xe, đứng hiu quạnh trong gió, thân thể càng lộ ra gầy gò ốm yếu. Cô mặc bộ đồ nhà đơn giản, trên người mặc áo lông trắng toát, Nam Dạ Tước dừng xe ở cửa, Bộ dạng này, rất giống lúc mới gặp cô.

Xe thể thao ngăn ở cửa chính, Dung Ân cho rằng anh sẽ bộ bước đạp ga đi mất, nhưng không ngờ, anh tắt máy, về mặt đầy lo lắng đi đến.

Dáng người cao to đứng ngăn trước mặt cô chỉ vền vền có ánh mặt trời, Dung Ân đối mặt với anh không biết nên có vẻ mặt như thế nào, sau một hồi cứng đờ ra, khẽ động khóe miệng, ” Anh muốn đi đón tôi sao?”

Đáy mắt anh rất lạnh, loại cảm giác lạnh thấu này, ai dám nhìn, sẽ bị ép tan rã, Dung Ân hất cằm lên, đáy mắt thê lương.

Nam Dạ Tước cầm lấy tay cô, sử dụng lực kéo cô đi, anh nắm rất chặt, chèn lên mạch máu yếu ớt, Dung Ân đau la lên, ” Anh nhẹ chút.”

“Cậu chủ, Dung tiểu thư mới ra viện, chịu không được—”

“Rầm—”

Tiếng đóng sầm cửa nghe chói tai, Dung Ân cảm giác tòa nhà như run rẩy, Nam Dạ Tước thuận tay đẩy cô lên giường, thân thể to lớn chống bên người cô, ” Dung Ân, cô tại sao có thể làm như vậy?”

Cô mở to hai mắt, không hiểu lắm.

Nam Dạ Tước nghiêng đứng dậy, từ trên tủ đầu giường đem lọ thuốc tối, sau khi mở nắp, nghiêng đổ thuốc màu trắng rơi hết trên mặt Dung Ân, theo cổ áo lông của cô rơi vào ngực, “Cô ban đầu đã muốn rời đi, lại lên đổi thuốc, con cái, đối với cô mà nói là cái gì? Cũng chỉ là công cụ của cô thôi sao?”

Dung Ân nhìn lọ thuốc, cô giật môi dưới, đột nhiên cảm giác chuyện này thật nực cười, vận mệnh, rốt cục là trên đũa cô hay giúp cô?

” Nam Dạ Tước, tôi lúc đó rất muốn rời đi, thế giới của anh quá nguy hiểm, tôi không muốn ở bên anh lo lắng sợ hãi, tôi chỉ muốn cùng mẹ sống một cuộc sống bình thường, nhưng mà, chính anh đã dựng nên một bức tường quá dày. Trừ đứa con, tôi không nghĩ ra được biện pháp nào khác khiến anh có thể gạt đầu để tôi đi, nhưng Nam Dạ Tước, anh đối với tôi chẳng qua chỉ vui đùa một chút, cần gì phải đối tốt với tôi như vậy., còn nhớ câu chuyện thần thoại chúng ta nói ở nông trại không? Tôi không muốn.... chính mình biến thành Khắc Lê Thái, tôi không muốn mỗi ngày đuổi theo bước chân anh, tôi nghĩ làm vậy có thể sánh bước bên anh...” Dung Ân nói xong lời cuối, trong hốc mắt liền lạnh như băng, nước mắt trong suốt chảy dài trên gương mặt cô, rơi trên chăn, “Cảm giác đó, anh sẽ mãi mãi không thể cảm nhận được, lúc anh ôm người đàn bà khác, khi cô ta trong ngực anh xinh đẹp nở rộ, Nam Dạ Tước, anh có nghĩ qua tôi ở nơi nào cô đơn..?”

Anh cúi xuống thắt eo thắt lên chút ít, Dung Ân cuộn người lại, hai tay che mặt, “Bây giờ, anh rốt cục cũng toại nguyện rồi, tôi không thể xa anh, tôi nghiện rồi, Nam Dạ Tước, anh nên làm gì với tôi bây giờ?”

Tiếng khóc nghẹn ngào, hòa cùng mạnh mẽ hỏi, Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy nơi lồng ngực buồn bã, anh thất bại ngồi bên cạnh, khuôn mặt tuyệt mỹ đã tối sầm lại.

“Nói như vậy, thuốc này là do cô đổi trước khi mang thai?”

Dung Ân khổ sở nếm nước mắt, chuyện ngoài ý muốn trong mắt cô, sau một hồi miễn cưỡng , lại bị cho là chủ mưu, cô cắn khóe miệng, sắc mặt bình thản, Dung Ân, nhìn xem, may mắn biết bao, ngay cả ông trời cũng đang giúp may.

Đáp án của cô rất rõ ràng, nhưng Nam Dạ Tước vẫn hỏi như vậy, anh muốn nghe chính miệng cô nói đáp án, có lẽ...

Có lẽ, cô còn không đến mức chịu không nổi chuyện này.

Dung Ân chống người dậy, ngón tay mảnh khảnh, như ngọc trắng, cô dùng sức kéo ống tay áo Nam Dạ Tước, ” Thật xin lỗi, dù sao bây giờ con cũng không còn, tôi bảo đảm, sau này không bao giờ làm vậy nữa...”

KHóe mắt anh như dao nhọn, thân thể cao to không chút do dự, anh đứng lên, dùng sức hất Dung Ân ra, đem cô ném đến bên kia giường, ” CỐ! Dung Ân...” lời không nên nói nhất , vẫn chưa nói ra, anh đập vỡ chiếc đèn bàn, tức giận bỏ đi.

Cửa phòng ngủ lần nữa bị đập muốn rơi ra, cô mạnh mẽ kiên trì chịu đựng, sau khi anh đi, hoàn toàn tan rã, nước mắt nơi đáy mắt không còn kìm nén nổi, nghiêng người, trong miệng đã cắn môi muốn bật máu.

Dù sao, bây giờ con cũng không còn nữa....

Lời nói như vậy, nói ra khỏi miệng, cô dùng hết dũng khí cũng không đủ, hiện tại và người vẫn còn run rẩy, hai đầu gối Dung Ân đỡ lấy cằm, co người lại, lúc này mới khóc lớn thành tiếng.

Dưới lầu, nghe được tiếng khởi động xe, Dung Ân cắn ngón tay, đau nhức, nhưng vẫn không đau bằng vết thương trong lòng.

Mấy ngày liền, Nam Dạ Tước cũng không về qua một lần, Dung Ân mỗi ngày mặc đồ ngủ ở trong phòng một mình, cô kêu Vương Linh xem sách nấu ăn học cách nấu súp, thân thể của mình, phải chăm sóc thật tốt.

Mới đây đã sang năm mới rồi, Dung Ân mang dép đứng tên ban công, thời gian này trước kia, cô sẽ ở bên cạnh mẹ, chỉ có hai người nhưng rất vui, nơi này, phòng ốc lớn hơn, nhưng lại không một chút ấm áp.

“Dung tiểu thư, ăn cơm tối.”

“Ừ.” Dung Ân đi vào phòng ngủ, kéo rèm 4 phía lại, ” Cô gọi điện thoại cho thiếu gia chưa?”

“Gọi rồi.” Vương Linh nhỏ nhẹ, “Anh ấy nói, anh ấy không về.”

“Vậy à.” Dung Ân theo cô xuống lầu, một bàn đầy đồ ăn, chỉ một mình cô, “Vương Linh sau này anh ấy không về, cô ăn cùng tôi đi.”

“Như vậy sao được, Dung tiểu thư, không có phép tắc này.”

“Phép tắc không phải là do người định sao, ngồi xuống đi.”

“Vậy, cảm ơn tiểu thư.”

Dung Ân bình dị gần gũi, Vương Linh chung đụng mấy ngày sớm đã biết, lúc ăn cơm, thấy cô không nói lời nào, Vương Linh liền mở miệng, “Dung tiểu thư, tôi nhiều lần thấy chị thiết kế bản vẽ, chị học ngành thiết kế sao?”

“Đúng vậy, đó là công việc của tôi.”

“Nhưng không phải chị không đi làm sao, hơn nữa cũng không phải là thiếu tiền mà?”

“Vương Linh, rất nhiều chuyện cô không hiểu, ăn cơm đi.” Dung Ân khẩu vị gần đây khôi phục rất nhiều, cơm nước xong, Vương Linh đang dọn dẹp, Dung Ân gọi cô lên lầu.

“Dung tiểu thư, có gì sai bảo sao?”

Dung Ân mở tủ quần áo trong phòng ra, bên trong, nhiều loại trang phục của nhiều nhãn hiệu rực rỡ muôn màu, đa số vẫn chưa tháo mặc, bất luận là áo lót hay áo khoác, cũng đều là những nhãn hiệu xa xỉ, mở một ngăn tủ khác, còn có rất nhiều giày, những thứ này đều do Nam Dạ Tước mua dặt trên size của cô.

“Oa!” Vương Linh ngạc nhiên, “Bình thường không thấy chị mặc những thứ này?”

Dung Ân cầm lên một chiếc áo khoác caro mới tinh, so trên người Vương Linh, rất vừa vặn, lúc này mới đem bỏ vào trong tủ, “CỔ chọn thêm vài món nữa nhé, giày có thể không vừa chân, bên kia có vài kiểu rất đẹp, cô chọn mấy cái.”

“Cái này, cái này không được,” Vương Linh như cầm phải củ khoai nóng vội vàng đẩy về phía Dung Ân, “Những y phục này đã ngốn hết mấy tháng lương của tôi rồi, tôi không thể nhận được.”

“Cầm lấy đi, tôi không thể mặc nhiều như vậy được,” Dung Ân kéo tủ đầu giường ra, từ bên trong lấy ra một sợi dây chuyền để vào tay Vương Linh, “Đừng cự tuyệt, chuyện hôm đó, tôi phải cảm ơn cô. Những đồ này giờ còn là của tôi, nếu để đó, người khác sẽ dùng thôi.”

“Chị...” Vương Linh ngắc đầu, “Chị muốn đi sao? Đi đâu?”

“Về nhà.” Dung Ân nhớ tới nhà, khóe miệng liền mỉm cười hiếm hoi, cô cầm máy tính bên cạnh đi đến ban công, những thứ này là vật ngoài thân, nếu có thể đổi được một tiếng cười của người khác, cũng đáng.

Vương Linh cũng không chọn nữa, có y phục Dung Ân cho cùng một sợi dây chuyền, cô đa rất vui vẻ hồi lâu miệng không khép được, Dung Ân không khỏi thổn thức, vì sao hạnh phúc, máy mắn của người khác, luôn đơn giản như vậy có thể thỏa mãn được?

Công việc thuận buồm xuôi gió, Nam Dạ Tước mới hiếm hoi về nhà, cho dù lên lầu cũng không vào căn phòng nơi họ từng ân ái bên nhau, nhiều lần chỉ đi đến thư phòng, lấy đồ liền rời đi.

Nhắm mắt, một tháng đã trôi qua, Dung Ân gọi điện cho anh mấy lần, nhưng anh hoặc là không bắt máy, hoặc là chỉ nói một hai câu rồi cúp máy.

Bên ngoài tuyết đang rơi, hôm nay, Dung Ân kêu Vương Linh ra ngoài mua ít đồ, cố ý để cô rời đi.

Gọi điện cho Nam Dạ Tước, lúc này chắc hẳn anh đã sớm rời công ty, điện thoại títt títt vài tiếng, cũng không ai nghe máy. Dung Ân cũng không bỏ cuộc, gọi liên tiếp vài cuộc.

Sau một hồi, mới nghe giọng đàn ông trả lời, có vài phần bức mình, “Alo.”

“Anh, tối nay có về không?”

“Không,” anh nói xong, liền muốn tắt máy.

“Đợi đã, “Dung Ân lật đặt cần anh, giọng nói gần như cầu khẩn, ” Tối nay về đi, có được không?”

“Có chuyện gì sao?” Nam Dạ Tước nói chuyện ngắn gọn.

“Nghĩ tới lúc trước chúng ta đã từng ở cùng với nhau, Nam Dạ Tước, tối nay về nhà đi, tôi chờ anh, được không?”

Bên kia, chỉ có tiếng hít thở lạnh ngắt, anh cũng không trả lời, điện thoại đã bị ngắt, nghe tiếng tí tít, Dung Ân mới để điện thoại lại chỗ cũ, chuyện như thế này, cũng không phải là lần đầu.

Cô muốn bỏ đi, nhưng theo cá tính của Nam Dạ Tước, nếu anh không buông tay, cô dù trốn đến đâu cũng uống công.

Mở đầy nước trong bồn mát xa, sau khi tắm rửa, Dung Ân thay quần áo thật dày, cho dù là mùa động lạnh nhất, cô cũng không thích mở lò sưởi, trời đã tối, cô lấy quyển sách đầu giường lật vài trang, cuộc sống đơn độc như vậy, từ từ cũng đã thành thói quen.

Đợi thật lâu, sau khi xác định Nam Dạ Tước không về, Dung Ân mới để quyển sách xuống, tắt đèn.

Đang mơ mơ màng màng ngủ, loáng thoáng nghe được tiếng mở cửa, Dung Ân cho là Vương linh, cũng không xem thử, xoay người tiếp tục ngủ.

Đến khi trong mắt cảm thấy nhói nhói, cô nheo hai mắt lại, xoa xoa mới thấy ngồi dậy, liền thấy Nam Dạ Tước đứng trước giường, âu phục màu đen, không có nửa nếp gấp. Tai trái, viên kim cương lạnh như băng đỏ liếc nhìn cô, Dung Ân không nghĩ anh sẽ trở về như thế này, vài phần nhọc nhằn, làm cô không biết nên phản ứng như thế nào.

Bốn mắt chạm nhau, cả khuôn mặt anh lộ ra vẻ hơi lạnh nhạt với cô, ở nơi này chính là nhìn rõ nhất, Dung Ân chỉ cảm thấy từng tế bào của mình đều run rẩy, phảng phất, không chỗ nào che dấu .

Cô vén chăn lên, hai chân đặt lên sàn nhà, lạnh lẽo theo lòng bàn chân đi đến đỉnh đầu, cô nhìn anh không nói gì, ngón trỏ chậm rãi giơ lên, cởi từng nút từng nút trên áo ngủ.

P/s: Dừng ở đây chắc máy bạn cũng bik là part sau 18+ rồi nhii!!!!

Warning: 18+

Ngón tay linh hoạt thuần khiết, ở trước mặt anh lộ vài vẻ vụng về, nhưng vẫn cởi được áo ngủ suông sẻ, hai vai đường nét duyên dáng, xương quai xanh đã từng được anh hôn từng chút từng chút một, Dung Ân đưa hai tay về phía sau, cởi áo ngực xuống, sau đó lại khom người cởi quần lót ra, lúc cô làm những động tác này, anh từ đầu đến cuối đều thờ ơ, lạnh nhạt.

Toàn thân trần truồng đứng trước mặt anh, Dung Ân đi đến, hai tay ôm sau cổ Nam Dạ Tước, thân thể dán chặt lấy người anh, nút áo lạnh như băng, làm cả người cô run lên, quần áo anh vẫn chỉnh tề gọn gàng như cũ, Dung Ân kiễng mũi chân lên mới có thể hôn được môi anh.

Cô bắt chước anh, hôn đôi môi đẹp của anh, sau đó, đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng anh, Nam Dạ Tước cũng không cắn chặt hàm răng như cô, Dung Ân rất thuận lợi hôn đầu lưỡi của anh, anh chẳng qua chỉ là bất động, gương mặt nhìn, ánh mắt đó chạm vào có thể bị đả thương. Dung Ân nhắm mắt lại, khẽ hôn đầu lưỡi anh, anh cũng không hề phản ứng.

Trêu chọc như vậy, với anh mà nói, cũng không kích nổi nữa điểm dục vọng của anh.

Dung Ân dù bỏ công sức thế nào, cũng cảm thấy không thể chịu nổi, cô nhẹ lùi, mở mắt ra, nhìn ánh mắt u ám của anh, “Nam Dạ Tước, chúng ta làm một giao dịch nhé?”

” “Giao dịch gì?”

“Trên giường lần đó, đổi lấy, anh mỗi ngày về nhà.”

Nam Dạ Tước ánh mắt dường như hất xuống, bỗng nhiên đẩy Dung Ân đến trên giường, cô cho là anh cự tuyệt, nhưng không ngờ anh sau đó liền cúi người tới, nụ hôn nóng bỏng cắn xé khiến cô nghẹt thở, đầu lưỡi mút nhẹ, Dung Ân mở to hai mắt, chỉ cảm thấy đầu lưỡi đau muốn đứt lìa, thân dưới của anh cứng rắn chống đỡ bụng cô, trong không khí, một loại có tên là động dục nhanh chóng tràn lan.

Lưỡi quét linh hoạt mỗi một tắc trong miệng cô, sau khi rút vật vả buông ra, Dung Ân vội vàng nghiêng đầu qua một bên, còn chưa kịp thở đã bị lôi trở về, Nam Dạ Tước hung hăng đè ép cô, cô chưa bao giờ thấy anh điên cuồng như vậy, tình thế như vậy, làm cô không nhận được sợ hãi, Dung Ân giật cà vạt của anh ra, sau khi cởi hết nút áo, anh lùi tay cởi áo xuống, xuống đến khuỷu tay, áo vest bị vướng lại, anh thử mấy lần, cuối cùng dùng một sức kéo mạnh xuống, khóa thắt lưng lạnh như băng trên bụng Dung Ân, sau khi cởi áo xong, Nam Dạ Tước cởi quần dài thật nhanh, trong phòng ngủ, quần áo hai người tán loạn, trên giường chăn drap nhàu nhĩ, anh biết rõ mỗi điểm mẫn cảm trên người cô, bàn tay vuốt ve khuôn ngực đầy đà của cô, lại hôn lên cổ Dung Ân, đầu lưỡi ầm ập bao trùm vành tai cô, một tiếng rên như mèo kêu từ trong miệng Dung Ân bật ra.

Một tay kia thăm dò dưới người cô.

Cô cong hai đầu gối lên, cảm giác khó chịu.

Nam Dạ Tước giật giật ngón tay, cảm giác được có thể đi vào, liền đưa dục vọng căng thẳng của mình đẩy vào trong cơ thể cô, ngón trở thon dài nhét vào miệng Dung Ân, anh hạ sâu thân thể, đem chính mình đưa vào chỗ sâu nhất của cô.

Trên chiếc giường này, bọn họ dường có rất nhiều kỉ niệm ân ái, Nam Dạ Tước tiện tay gối dưới lưng Dung Ân, anh nâng hai đầu gối Dung Ân, ánh mắt nóng bỏng nhìn về nơi giao hoan.

Lần này, anh cũng không quan tâm đến cảm nhận của Dung Ân, anh chuyển động, lần lượt xâm nhập, hận không thể đẩy cô vào nơi thâm sơn địa ngục, Dung Ân hai tay kiềm hãm cánh tay anh hết sức, ngón tay đâm vào da thịt anh, đây là đêm điên cuồng nhất của hai người bọn họ, anh biến đổi nhiều kiểu, thử mọi góc độ để kích thích mỗi chỗ mẫn cảm của cô, cuối cùng, hiển nhiên là cô thất bại, nằm lì ở trên giường để mặc cho anh đạt được ham muốn.

Dung Ân trong lòng khổ sở, thân thể cô, đến lúc sắp rời đi, lại phản bội cô, loại cảm giác vui sướng này nói lên điều gì, trong lòng cô có chút phiền muộn, ánh mắt bị ngọn đèn làm chói mắt, không biết nên làm gì.

Nam Dạ Tước hai tay bóp chặt mặt cô, để cho cô nhìn thẳng hai mắt mình.

Phía dưới, gương mặt này vẫn quyến rũ như cũ, thân thể này, vẫn phản ứng ngây ngô như cũ, anh ôm cô thật chặt trong lòng ngực mình, cô liền ôm chặt lấy lưng anh, sau một lúc ôm chặt, anh đẩy cô ra, dục vọng đến đỉnh điểm, chất lỏng màu trắng đục vẽ trên bụng cô một đường nét đẹp mắt.

Anh ở trên người cô thở dốc, lần này, ngay cả một cơ hội anh cũng sẽ không cho cô.

Dung Ân cười khẽ, nhưng vậy cũng tốt, cô đỡ phải uống thuốc.

” Dung Ân, ” cách gọi cứng chiều như trước đã không còn, anh gọi cả tên họ của cô, ” Nếu không phải cô muốn dùng đứa con dây dưa với tôi, tôi sẽ không thay đổi nhanh như vậy.”

Người đàn ông này, anh gối lên vị trí gần tim cô nhất, lời nói trong miệng lại vô tình như vậy, Dung Ân hô hấp nhanh dần, ngón tay đặt sau ót Nam Dạ Tước, vuốt tóc anh, ” Anh nhanh như vậy đã chán?”

“Là cô thay đổi quá nhanh.”

Dung Ân bỗng nhiên rất muốn cười, hai mắt chưa xót, “Nam Dạ Tước, anh đến tột cùng là trở ngại hay là phiền toái trong cuộc đời của tôi?”

Anh nhắm hai mắt, không tinh tế hiểu ý tứ trong lời nói của cô, bất kể là phiền toái hay là trở ngại, với cô mà nói, cũng khó có thể vượt qua.

Lúc Nam Dạ Tước đứng dậy, Dung Ân cũng không có ngủ, cô nhìn anh lấy quần áo trong tủ ra, mặc từng cái vào, ” Anh không ở lại sao?”

“CÓ ngủ trước đi.” anh cũng không quay đầu lại, mặc quần áo ngủ vào, cũng không thể che được vóc người hoàn mỹ của anh.

Toàn bộ căn phòng tràn ngập mùi vị dục vọng còn chưa tan đi, Nam Dạ Tước ra khỏi phòng, Dung Ân, xem đồng hồ, đã là ba giờ sáng.

Cô đứng dậy, sau khi sắp xếp lại tàn dư của đêm qua xong vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, trên bàn trang điểm, có lọ nước hoa xa xỉ nhất Nam Dạ Tước tặng, cô chẳng bao giờ dùng qua.

Dung Ân yên tĩnh ngồi xuống, đem tóc ướt hong khô một chút, sau đó xịt nước hoa lên tĩnh mạch tay phải, mặc một chiếc áo ngủ bằng cotton thoải mái, cô lấy một cái rương lớn trong tủ quần áo ra.

Quần áo, giày dép, trang sức nổi tiếng, hễ là đồ anh tặng cô đều bỏ vào rương, cất ở ngăn dưới cùng chỉ giữ lại thẻ ngân hàng trong hộp trang sức, Dung Ân lấy một tờ giấy, viết lên mật mã, đem bỏ vào cùng với thẻ, trời cũng đã sáng, Dung Ân đem rương nhét lại tủ quần áo, lúc này mới lên giường chợp mắt một chút.

Lúa nhận được điện thoại của Nam Dạ Tước đã là 10h rưỡi trưa.

Lúc ấy Dung Ân đang ngủ ngon, nhìn thấy số điện thoại, sau một hồi lưỡng lự, cũng cùng vẫn nhận điện thoại, " Alo?"

"Buổi trưa cùng nhau ăn cơm."

"Được, ở đâu?"

Nam Dạ Tước đọc địa chỉ, Dung Ân ghi nhớ trong đầu, sau khi tùy tiện chọn một bộ quần áo ra khỏi nhà.

Tháng hai lạnh như băng, bên ngoài rét căm căm như một cái hầm băng, cây cối tê cứng, lầu hai của nhà hàng, lò sưởi được mở với nhiệt độ cao, vừa vào một chút cơ thể đã ấm lại.

Dung Ân ngồi gần cửa sổ, lúc Nam Dạ Tước tới, đem áo vest xám bạc khoác lên lưng ghế dựa, ngón tay thon dài cởi nút tay áo bằng bạc, nghiêng người ngồi xuống, ở gần cổ, vết máu Dung Ân để lại lúc thăng hoa tối qua vẫn còn đó.

Anh thông thạo gọi món ăn, đôi mắt rời thực đơn nhìn Dung Ân, " Muốn ăn gì?"

Mặt cô có chút hồng, không biết là vì lạnh hay do nguyên do nào khác, tay chống cằm, hai mắt nhìn ra cửa sổ." Tùy anh."

Nam Dạ Tước đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, không bao lâu sau, món ăn được mang đầy đủ lên, rượu sau khi được ướp lạnh được rót vào ly để cao, bọt nổi lên bên trong thủy tinh đẹp lạ thường.

"Chuyện gì mà cao hứng như vậy?" cô nhìn ra ngoài, tâm tình Nam Dạ Tước dường như không tệ.

"Hôm nay, muốn ăn mừng một phen, đặc biệt là cô." anh đột nhiên như làm ảo thuật lấy từ dưới bàn ra một bó hoa hồng thật to, đặt trên mặt bàn sau đó đẩy đến trước mặt cô.

Miếng thịt bò chưa kịp nuốt xuống, Dung Ân chỉ cảm thấy ghen ở cổ họng.

Cô đoán được, ý nghĩa trong lời nói của anh.

"Ăn mừng tôi tự do?" Dung Ân nâng ly rượu lên, ánh sáng màu rơi xuống, mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện.

Về mặt Nam Dạ Tước tự nhiên, không một chút chú ý đến ánh mắt khác thường của cô, " Có thể nói như vậy," anh ngừng một chút, bổ sung thêm, " Sau này có việc gì vẫn có thể đến tìm tôi."

"Tước thiếu thật là rộng rãi." Dung Ân nhấp nhẹ một chút rượu, rượu lạnh leo nhanh chóng chảy vào dạ dày, cô hơi nhăn trán, người này, từ lúc cô vừa mới gặp, đã thấy anh hào phóng. Đối với đồ vật chơi chán, vẫn không quên bỏ đi.

"Tôi cho là, cô sẽ làm âm lên."

Dung Ân uống xong ly rượu, đem cốc đặt giữa hai người, " Sẽ không, tôi biết, cho dù tôi có làm âm ý thế nào, anh cũng không thể trở về, nếu như vậy, sao không tiết kiệm chút sức lực."

Anh gật đầu, trong mắt chỉ còn lại một chút khen ngợi, anh móc ra trong túi áo một tờ chi phiếu đưa đến trước mặt Dung Ân.

Cô cúi đầu nhìn, lại là một chỗ trống.

Dung Ân cười ra tiếng, cầm chi phiếu trong lòng bàn tay, " Anh không sợ tôi sử tử ngoạn."

” Dung Ân,” Nam Dạ Tước hai tay đặt trên mặt bàn, ” Bất kể hiện tại cô như thế nào, tôi không phủ nhận, cô lúc trước, làm đôi say đắm.”

“Thật sao?” Dù như vậy, chẳng qua cũng chỉ là say đắm mà thôi, “Sau này gặp lại tôi, anh sẽ không lại bị tôi mê hoặc sao?”

Nam Dạ Tước nhấp rượu, khoe miệng khe khẽ, chậm rãi nói hai chữ, ” Có lẽ.”

Không chút để ý trả lời, làm Dung Ân thay đổi sắc mặt.

Trải qua những chuyện như vậy, cô không nên lại lần nữa trở lại, vĩnh viễn không nên.

Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên, là của Nam Dạ Tước.

Anh nhận cuộc gọi nói, ” Tôi ở bên ngoài,” chỉ cần bốn chữ, đầu dây bên kia liền không dám nói gì nữa, anh bá đạo đã quen, làm việc quyết đoán, khí thế mạnh mẽ, hoàn toàn lấy mình làm trung tâm.

“Sau này có dự tính gì không?” Nam Dạ Tước để điện thoại xuống, ngón tay thon dài, đốt một điếu thuốc.

“Nhìn lại đi, dù sao, có tiền của anh ban phát, tôi cả đời không cần phải lo gì cả.” Giọng nói Dung Ân lạnh nhạt, ngay cả vẻ mặt cũng rất thản nhiên. Anh nhếch môi nhả ra một vòng khói, neho mắt lại, lúc này cô tỉnh táo quá mức, không khỏi khiến anh suy xét lần nữa, giữa họ trừ tính toán ra, có thật là không còn gì khác lưu lại sao?

Say đắm lẫn nhau, chỉ là thể xác của đối phương.

Cô không hiểu chuyện tình cảm, hay là, cô thay đổi quá anh, khiến anh chán ngán.

Anh nâng chén rượu lên, Dung Ân tất nhiên sẽ không làm anh mất hứng, sau khi nhẹ cụng ly, uống cạn sạch một hơi, cũng là tuyên bố quan hệ giữa họ đã kết thúc.

“Cô ăn nhiều một chút.” Anh nói xong, cầm điện thoại trên bàn lên, không nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào, đứng dậy tính tiền. Trước khi rời đi, anh cúi người xuống, mang theo nhàn nhạt mùi rượu, khe hôn trên gò má cô, con ngươi đen láy liếc nhìn mi mắt khẽ rũ xuống của cô, rồi sau đó đứng thẳng người, sải bước ra ngoài.

Bàn kế bên, hai cô gái hâm mộ họ than thở.

Ở trong mắt họ, cảnh này rất giống là người con trai tạm thời có việc rời đi, còn hôn xin lỗi bạn gái.

Dung Ân tự rót đầy ly rượu, trên bàn có rất nhiều món ăn, bày đầy bàn, Nam Dạ Tước nói rất đúng, cô nên ăn nhiều một chút.

Khẩu vị đã tăng lên nhiều, tương ăn của cô không có một chút tào nhả, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, đều tò mò quay đầu lại.

“Mẹ ơi, mẹ nhìn xem, cô khóc ...”

Bàn tay mập mạp nhỏ xíu của đứa bé lau trên mặt cô, lúc này mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào mặt cô đầy nước mắt.

Trong dạ dày tương sinh khó chịu, giống như ăn quá no.

Ngoài cửa sổ, Nam Dạ Tước mặc áo vest vào, thân ảnh cao lớn dựa trên chiếc xe thể thao màu xanh ngọc, anh cũng không lên xe ngay, mà là yên tĩnh đứng đó hút một điếu thuốc, Dung Ân nghiêng đầu nhìn lại, thậm chí có thể thấy khói quanh quần đỉnh đầu anh.

Trong lòng bàn tay, nắm chặt tờ chi phiếu trống, bởi vì mồ hôi mà nhăn nhúm, Dung Ân vuốt phẳng nó, rồi sau đó, xé thành từng mảnh rồi bỏ vào ly rượu.

Nam Dạ Tước, cái tôi muốn chẳng qua chỉ là tự do, chỉ đơn thuần là như vậy.

Anh không phải là chồng của cô, ly hôn rồi, anh phải có nghĩa vụ cho cô một số tiền lớn, lúc ra khỏi biệt thự, giữa bọn họ, chẳng là gì cả.

Dưới lầu, Nam Dạ Tước dập tắt nửa điều thuốc còn lại, anh ngẩng đầu, ánh mắt bén nhọn đối mặt với Dung Ân, bốn mắt chạm nhau, không ai né tránh, thẳng tiến vào chiếm lấy đối phương.

Cuối cùng, vẫn là anh rời tầm mắt trước.

Lên xe, chiếc xe đó chở đầy ký ức của Dung Ân, liền mang người đàn ông bá đạo đó ra khỏi cuộc sống của cô.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh hề hay biết, ngơ ngác đứng trong phòng nhìn Dung Ân thu dọn đồ đạc.

“Dung tiểu thư, chị muốn đi thật sao?”

“Đúng vậy.” Dung Ân mang đồ đạc mình đã dùng qua cho vào valy bằng da, sau khi thu dọn xong, mới phát hiện, căn phòng rộng lớn có vẻ, cô đem gờ ra giường cùng bao gối xuống, “Đợi chút nữa, mang những thứ này vứt đi.”

“Những thứ này...”

Dung Ân thấy cô do dự, liền nửa đùa nửa thật, “Cậu chủ không thiếu tiền, hơn nữa, nói không chừng tối nay sẽ có người đàn bà khác vào ở, ai sẽ thích dùng đồ cũ của người khác chứ?”

“Vây, được thôi.” Vương Linh xuống lầu tìm thùng giấy, đem toàn bộ bỏ vào trong.

Sau khi thu xếp xong, lúc Dung Ân rời đi, trong tay chỉ xách theo một chiếc va ly lớn.

Những thứ không nhét nổi vào, đều vứt đi.

Nói chung, không để lại Ngự Cảnh Uyển.

Cô cố ý thừa dịp Vương Linh đi vứt đồ rời đi, Dung Ân không thích từ biệt nặng nề, đứng ở cửa lớn của vườn hoa, cô để va ly xuống, xoay người, nhìn một lần cuối cùng.

72. Chương 72

Một giấc mơ mộng lung.

Trên ban công kiến trúc Châu Âu kia, dường như phản chiếu hình ảnh bọn họ ngày xưa ôm nhau tình cảm.

Xuyên qua mây mù, cô thấy Nam Dạ Tước dáng dấp nhàn nhã thưởng thức rượu đỏ, chính mình đang trong ngực anh tựa đầu lên vai anh, nếu như không vạch trần mối quan hệ đó, nhất định sẽ cho đây là một cặp đôi hạnh phúc khiến người khác phải ghen tỵ.

Sau 12h ánh mắt trời hết sức ảm áp, xuyên qua bả vai cô, có thể nhìn thấy những những hạt bụi óng ánh vàng.

Valy trượt thành đường dài trên con đường đá, xóc đến nỗi làm cả lòng bàn tay cô tê dại, trong hoa viên, chỗ chưa bao giờ nhìn kỹ từ ngọn cây cọng cỏ, bây giờ nhìn lại, thấy biết cảnh sắc tuyệt đẹp như thế nào.

Lúc này, hình ảnh cô cùng Nam Dạ Tước từ khi quen biết đến bây giờ, giống như những thước phim rõ mồn một trước mắt.

Lúc mới gặp, anh nói, “Ngủ với tôi một đêm, như thế nào?”

Sau này, anh nói, “Cô muốn cái gì, tôi sẽ cho cô cái đó.”

Cho đến tối hôm, lúc nằm trên giường sau khi ân ái, anh nói “Nếu không phải cô muốn dùng đứa con đây đưa với tôi, tôi sẽ không thay đổi nhanh như vậy.”

Đến hôm nay, anh nói, “Muốn ăn mừng một phen, đặc biệt là cô.”

Dung Ân cảm giác tất cả chỉ là giấc mơ. Lúc đến, cô độc, lúc đi, vẫn cô độc như cũ không nơi nương tựa.

Đàn ông.

Lúc nói chơi đùa chán rồi, lại dễ dàng như vậy, Dung Ân nhin không được, đối với Nam Dạ Tước, may mắn là cô đã phòng bị tốt, đêm qua phóng túng, chính là giọt nước tràn ly khiến anh buông tay nhanh nhất, cô chủ động làm anh không dậy nổi chút hứng thú, cô muốn giao dịch, càng nói rõ quan hệ của họ, Nam Dạ Tước quả nhiên thông minh, nên lúc buông tay, không một chút dây dưa dài dòng.

Đứng thật lâu ở lối đi bộ, Dung Ân mới gọi được xe, đem va ly để sau cốp xe, sau đó liền đi đến bệnh viện.

Nam Dạ Tước trở lại Ngự Cảnh Uyển, đã là ban đêm.

Lầu hai, Vương Linh đang quét dọn, thật ra thì cũng không có gì nhiều để sắp xếp, chỉ là đổi lại drap giường mới, xịt phòng, xóa sạch toàn bộ mùi hương của Dung Ân trong phòng.

Nam Dạ Tước đẩy cửa ra, dường như, cho là mình nhầm phòng, anh đứng ở cửa một hồi lâu, cho đến khi Vương Linh phát hiện, mới bình thường trở lại.

“Cậu chủ, anh đã về.”

Anh cởi áo vest xuống, tùy ý vứt xuống giường, ” Những thứ này, ai bảo cô đổi?”

“Là Dung tiểu thư,” Vương Linh đứng trước mặt anh, ” Chị ấy nói, bà chủ mới sẽ không thích dùng đồ của người khác, cho nên sai tôi đổi lại.”

Nam Dạ Tước cởi cà vạt xuống, tiện tay mở tủ quần áo ra, liền thấy bên trong trống rỗng, chỉ có vài cái móc, những trang phục bình thường cô không bao giờ mặc qua, cô cũng mang đi tất cả, trang sức trên bàn trang điểm đã biến mất, anh quay lại nhìn, khóe miệng nhếch cười, cô cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, đã có kinh nghiệm.

“Biết rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Nam Dạ Tước đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa xong, trên người, vết cào Dung Ân để lại gặp nước liền nhói lên, anh mặc áo ngủ vào, cũng không để ý, cũng không sao, một chút vết thương sau mấy ngày sẽ lành lại.

Dung Ân làm thủ tục xuất viện ẹ, khi về đến nhà, trời đã tối, sau khi sắp xếp ổn thỏa, mới cảm giác bụng kêu ục ục, ” Mẹ, tối rồi, con đi gọi đồ ăn.”

Mẹ Dung mặc đồ ngủ, nằm dựa trên giường, khu nhà nhỏ này lại ấm áp như ban đầu, mặc dù không lớn, nhưng là ngôi nhà, “Dung Ân, chúng ta... rốt cuộc đã về nhà.”

Dung Ân thổi ngạt mũi hoành thánh đưa đến bên miệng và, ” mẹ, nhanh ăn đi, chắc là đói bụng lắm rồi.”

“Mẹ... tự mình ăn được.” Mẹ Dung dùng tay trái run rẩy nhận lấy tô mì, ” Sau này... mẹ sẽ tự làm, mẹ... không muốn liên lụy con.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?” Dung Ân trong lòng đau xót, trong mắt đã đỏ lên.

“Đứa trẻ ngốc...” mẹ Dung sau khi cố gắng mấy lần, mới có thể đưa thìa lên miệng, ” Con có công việc của mình... mẹ, chỉ chăm sóc tốt bản thân, con mới có thể không vướng bận chuyện ở nhà...”

“Mẹ, con tin mẹ.” Dung Ân vui mừng, tay phải đặt trên đùi mẹ Dung, ” Mẹ sẽ mau chóng khỏe lại.”

Bên giường đã có sẵn gậy và xe lăn, mặc dù mẹ di chuyển khó khăn, nhưng có thể gắng gượng tự ngồi lên xe lăn, Dung Ân tính thuê một người giúp việc, tốt nhất là biết xoa bóp trị liệu, giúp mẹ mau sớm đi lại.

Bên công ty Sang Tân đã an bài tốt, lập tức có thể đi làm.

Sau khi ăn cơm tối, Dung Ân trở lại phòng của mình, cô mở đèn ở đầu giường, ánh sáng màu da cam, nơi này, ngay cả chỗ để dép của cô cũng không thay đổi, cô dang rộng tay chân nằm trên giường, drap giường cotton lạnh leo xuyên thấu qua da thịt truyền vào trong cơ thể, Dung Ân trở mình, đem mặt gối lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngồi dậy lấy sổ ra tính toán chi tiêu hai tháng sau này, cô đột nhiên nhớ tới gì đó liền đứng dậy, từ trong bóp móc ra một cái thẻ.

Bên trong, có mười lăm vạn.

Cô không muốn tiền của anh, nhưng không phải một phần cũng không lấy, Dung Ân sẽ không ngốc nghếch để duy trì tôn nghiêm của mình, mà làm ình chết đói.

Cô dùng bút lông màu đen ghi chú lại, mười lăm vạn, có số tiền đó, sau này mẹ phục hồi sẽ không phải lo lắng, cô cũng không cần mang gánh nặng quá lớn. Cô cần ngòi bút, trong cánh mũi, là mùi hương đặc biệt trong nhà, Dung Ân đóng sổ lại, tóm lại, mọi thứ đã sáng sửa lại, bắt đầu từ ngày mai, mọi thứ sẽ tốt đẹp trở lại.

Ngày thứ hai, Dung Ân đi đến công ty môi giới tìm người làm, bên công ty Sang Tân, Thẩm Mặc ngay cả ly nước trên bàn làm việc cho Dung Ân cũng chuẩn bị xong, cô chỉ cần đi mình không đến làm việc là được.

Cuộc sống đi vào quỹ đạo, ánh sáng đã xuyên đến mọi góc ngách, cuộc sống lo lắng trước kia đã hoàn toàn bị xóa sạch.

Dung Ân cứ tưởng rằng có thể duy trì cuộc sống yên ổn này, nhưng sau khi tan sở thấy chiếc xe ở cửa, trái tim cô liền lạnh lại.

Cô không biết, Diêm Việt làm sao có thể tìm đến đây.

Dung Ân nhìn hướng khác, xem như không nhìn thấy, đi trên đường, chiếc xe vẫn giữ khoảng cách mấy bước theo sát, sau khi đi được mười mấy phút, cô vẫn là dừng bước, xoay người lại.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh cô, anh một tay bám lấy cửa sổ xe, " Ân Ân, anh muốn nói chuyện với em một chút."

"Giữa chúng ta không có gì để nói."

Diêm Việt xuống xe, dáng vẻ cao lớn dựa vào xe, ngẩng gương mặt này, Dung Ân chỉ cảm thấy hết sức xa lạ, " Anh nghe má Lưu nói em đến nhà, em sao lại sảy thai? Là con của Nam Dạ Tước sao?"

"Việt," Dung Ân thở dài, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh, đáy mắt không giấu được dò xét, " Tôi nên gọi anh như vậy không?"

"Em có ý gì?"

"Quên đi, mẹ đang chờ tôi ở nhà, tôi phải về." Dung Ân nói xong liền muốn rời đi.

"Đợi đã, " Diêm Việt cũng không cho cô cơ hội, giữ tay cô, đem cô kéo về bên người mình, " Em như vậy có phải vì gương mặt này không? Chỉ vì nó không giống với gương mặt trước kia của anh, em lập tức thay lòng?"

" Diêm Việt!" Dung Ân nhú chặt đôi mi thanh tú, hất tay anh ra, " Trong mắt anh, tôi chính là như vậy, đúng không?"

" Ân Ân, nếu như không phải như vậy, em cũng sẽ không lạnh nhạt với anh như thế..."

Dung Ân chỉ cảm thấy kiệt sức, cô không muốn tranh cãi, nhưng người đàn ông trước mặt cô, giống như là tường đồng vách sắt, " Tại sao đến bây giờ anh lại muốn níu kéo? Diêm Việt, tôi thật không đoán được trong lòng anh nghĩ gì, lúc thì làm nhục tôi trong bữa tiệc đính hôn ngênh ngang rồi đi, lúc thì dùng trăm phương ngàn kế muốn quay lại, anh xem tôi là cái gì? Anh cảm thấy chơi đùa vui lắm có đúng không?"

" Ân Ân!" thấy cô muốn đi, Diêm Việt trước một bước nắm lấy bả vai cô, " Chẳng lẽ chân tướng một năm trước, em không muốn biết sao?"

Ánh mắt giãy giụa ban đầu đã dịu lại, Dung Ân do dự, " Một năm trước, chân tướng gì?"

"Lên xe trước đã." Diêm Việt dắt tay cô, lại bị Dung Ân hất ra, " Anh rốt cục muốn nói cái gì?"

" Ân Ân chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống." Diêm Việt mở cửa xe, lần này cũng không ép buộc cô, Dung Ân đứng yên lặng một hồi, sau mới lên xe.

Bên ngoài cửa xe, những bóng cây lướt qua thật nhanh, Dung Ân có dự cảm, cuộc sống yên tĩnh của cô, dường như sắp bị phá vỡ, trong lòng lo lắng không dứt.

Một tay chống trên cửa sổ, chống cằm, buổi tối Diêm Việt gặp chuyện không may, trí nhớ của cô đã phủ đầy bụi, nếu anh không đề cập đến, cả đời này, Dung Ân cũng không muốn nhớ đến.

Quay lại thời gian, lúc cô vẫn còn thơ ngây, tình cảm khi đó, cũng đã nồng nàn cực điểm.

” Diêm Việt, anh rốt cục muốn dẫn em đi đâu?” đã là nửa ngọn núi, Dung Ân không còn sức lực leo lên nữa, cô nắm một tay anh, ngồi chồm hổm khóc um sùm, ” Đi không được, chân mất hết sức lực rồi.”

Diêm Việt quay đầu lại, gương mặt khô ngô tràn đầy thanh xuân, lông mày anh tuấn nín lại, anh dừng bước, cúi người xuống, ” Vậy anh cõng em.”

”Thần thần bí bí muốn giở trò quỷ gì?” Dung Ân vẫn đùa giỡn, liếc nhìn cái lưng rộng của anh, nghĩ lại chân của mình, không nói hai lời liền nhảy lên lưng anh, ”Hãy, con ngựa mau chạy đi.”

” Ân Ân, lúc chúng ta lên đến đỉnh núi, mặt trời cũng sẽ vừa xuống núi, nghe nói, ảnh mặt trời lặn sau núi rất đẹp,”

”Anh trốn học dẫn em ra ngoài, chính là vì xem mặt trời lặn sao?”

”Dĩ nhiên.” Diêm Việt cõng cô từng bước đi lên, Dung Ân túc vào vai anh, có thể nghe thấy tiếng thở dốc ủa anh, ” Việt, anh thả em xuống, em có thể tự mình đi.”

”Không được, đi lâu như vậy, nhất định em đã kiệt sức rồi.” Diêm Việt nói chuyện có chút thở gấp, Dung Ân dựa vào mặt của anh, thấy trán đầy mồ hôi, dùng tay lau cho anh.

” Ân Ân, như vậy đi, nếu khi xuống núi anh kiệt sức, em cõng lại anh.”

”Thôi đi, anh nặng như voi, ai có thể cõng nổi anh.” Dung Ân vươn ngón trỏ chỉ vào trán anh, ” Voi, heo đại ngốc.”

Lúc đến đỉnh núi, Diêm Việt hoàn toàn kiệt sức, anh duỗi hai tay hai chân nằm trên cỏ, ” Ân Ân, em thật mập, đè ép làm anh tổn thương nguyên khí nặng nề.”

Dung Ân tựa đầu vào đùi Diêm Việt, nghe xong lời này, liền ngồi dậy, thân thể nặng nề ngã xuống, ” Đè ép anh.”

Anh tự tay ôm cô vào lòng, cô tất nhiên không chịu, hai người cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng vẫn là do Dung Ân sức yếu, bị anh kìm hai tay, ” Nhìn kìa, mặt trời xuống núi rồi.”

Cô thư thái nằm trên đùi anh, xa xa ngọn núi, mặt trời đã lặn hướng tây, bầu trời nhuộm một màu ráng đỏ, đẹp đến chói mắt. Diêm Việt cúi đầu, tóc nâu đậm tin thần phần chấn, mí mắt khác hẳn người thường, khóe miệng cười, lại có chút mệt mỏi làm người khác nhìn không chớp mắt, ” Ân Ân, thấy không?”

Cô thu hồi tầm mắt, người con trai đối diện bỗng nhiên hạ thấp gương mặt tuấn tú, hai chữ rất đẹp còn chưa kịp nói ra, đã bị anh ngăn ở miệng.

Một nụ hôn lưu luyến.

Diêm Việt nhẹ lúi người, Dung Ân hai tay che mặt mình, không biết vì ngượng ngùng hay do trời chiều kia mà đỏ bừng hai gò má.

” Ân Ân, ” Diêm Việt dùng sức kéo tay cô, ” Em xấu hổ sao?”

”Anh mới xấu hổ đó.” Dung Ân không thừa nhận, liền nhắm mắt lại ăn vạ, đây là trò sở trường của cô.

”Em thì có, ” Diêm Việt cười nói, môi mỏng tiến đến tai cô, ” Nhìn nè, ngay cả cổ cũng đỏ, Ân Ân, em xấu hổ cái gì? Lại không phải là lần đầu, mở mắt...”

”Không mở, ” Dung Ân bịt môi, ” Nhất định không mở.”

”Được lắm, em không mở ra, anh sẽ hôn em...”

”Anh—” cô mở mắt, con người đen bóng ngã vào con người màu trà kia, chóp mũi nhẹ chống đỡ, anh hôn nhẹ trên môi cô, ” Em thua”.

”Đáng ghét!”

“Thật đáng ghét sao?”

“Vô sỉ.” Dung Ân không biết vì sao lại nghĩ đến hai chữ này, vừa nói ra hai chữ này, chính mình liền cười.

“Anh có xỉ.” anh nói xong, nghiêm trang nhe hàm răng trắng của mình, ” Hơn nữa mọc rất ngay ngắn, lợi cho hôn môi.”

“Được rồi, em thua,” Dung Ân nói không lại anh, hai tay ôm cổ anh, ” Tại sao muốn dẫn em đi xem mặt trời lặn?”

“Bởi vì Trần Kiều nói, mặt trời xuống núi rất đẹp. Em nhất định sẽ thích.”

Dung Ân gối đầu lên vai anh, vuốt nhẹ, ” Việt, chỉ cần ở bên cạnh anh, nơi nào em cũng thích.”

” Ân Ân, em vui không?”

“Vui.”

Diêm Việt cười thỏa mãn. Dùng tay vuốt ve đầu cô mấy cái, ” Chỉ cần em vui vẻ, sao trên trời anh cũng hái xuống cho em.”

Dung Ân biết rõ đó chỉ là một lời thề suông, vẫn cảm động rưng rưng khóe mắt, cô nắm tay anh, không mạnh không nhẹ cắn một cái, “Việt, chúng ta vĩnh viễn không tách rời, được không?”

” Ân Ân ngốc, chúng ta làm sao có thể tách rời chứ?” giọng nói Diêm Việt nuông chiều, để cô ngủ trên ngực mình, anh cong chân lên, Dung Ân liền có thể thoải mái mà tựa lên đầu gối anh.

Một tay sờ túi áo, Diêm Việt đem hộp nhung lấy ra đặt trên lòng bàn tay, “Ân Ân, anh muốn tặng em món quà.”

Cô nghiêng đầu, ” Là cái gì?”

“Em tự mở đi.”

Nhìn không được tò mò, Dung Ân cầm lấy hộp, cẩn thận từng li từng tí mở ra, thấy một sợi dây chuyền bạch kim.

“Thích không?” Diêm Việt lại gần, lấy sợi dây chuyền trong hộp ra, móc trên đầu ngón tay sợi dây chuyền hình sao lấp lánh, ” Nhìn xem, anh thật đã hái sao trên trời xuống cho em nè.”

Dung Ân mỉm cười, ánh mắt hạnh phúc không giấu được, Diêm Việt lại gần đeo sợi dây chuyền vào cổ cho cô, mới vừa đeo vào, mũi đã cảm thấy khó chịu hắt hơi một cái.

“Đẹp không?”

“Rất đẹp.” Sắc mặt Diêm Việt bỗng nhiên trắng bệch, tay chống đỡ trên mặt đất, thở dốc dữ dội.

“Việt, anh sao vậy?” Dung Ân nhanh chóng đến đỡ lấy anh, lúc này tinh thần lúc này đã hoàn toàn mất hết, anh cuộn người thở mạnh, nhưng như thế nào cũng không không đủ khí, ” Mau, có mang thuốc xịt không?”

Dung Ân biết anh bị bệnh suyễn, liền vội tìm trong túi quần anh, may mà anh có mang theo, cô lấy ra sau đó nhanh chóng xịt vào mũi anh mấy phát.

“Việt, sao rồi, khác hơn chút nào không?”

“Rất...khó chịu.” Dung Ân sắc mặt trắng bệch thành đỏ bừng, anh túm lấy chai xịt trong tay Dung Ân, dùng sức phun mấy cái, nhưng lại càng thở gấp dữ dội.

Dung Ân cuống cuống lên, Diêm Việt hô hấp gấp gáp, chai thuốc xịt bị anh cầm chặt trong tay, cả cổ cũng vì thiếu đường khí mà đỏ bừng lên, bộ dáng làm người ta sợ hãi.

“Việt, chúng ta xuống núi nhanh thôi.”

Dung Ân vội đỡ anh, nhưng Diêm Việt sức lực đứng lên cũng không có, cô nhấc một cánh tay của anh lên, dùng toàn bộ sức lực mới dìu anh lảo đảo xuống chân núi.

Trời đã tối, đường núi gập ghềnh khó đi, Dung Ân chỉ có thể dò từng bước, nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt, “Việt, Anh còn có thể chịu đựng được nữa không?”

Diêm Việt đã nói không ra hơi, dưới chân dốc đứng trơn trượt, cả người ngã về trước, theo thềm đá lăn xuống vài vòng mới dừng lại trên mặt đất.

“Việt! ” Dung Ân gấp gáp đã không còn giữ được bình tĩnh, lúc trước Diêm Việt nói muốn cho cô một bát ngò, cũng vì không muốn bị người khác quấy rầy, hai người cố tình không có mang theo điện thoại. Lúc này trong núi sâu, ngay cả một bóng người cũng không có, cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, lạnh như băng thấu xương, tuyệt vọng thẳm vào trong lòng, bị thương vô cùng.

Diêm Việt toàn thân bị những nhánh cây làm trầy xước, thân thể nằm đó bất lực gầy yếu, Dung Ân không chút nghĩ ngợi kéo anh dậy, dìu anh xuống núi.

“Ân. . . Ân. . .”

Việt, sẽ không sao đâu , ” Dung Ân cũng không quen nói dối, bộ dạng Diêm Việt đã sớm làm cô sợ hãi, cô run rẩy nói, đôi chân lắc lư bước đi, ” Lúc đi lên, là anh công em, bây giờ...”

” Ân Ân...”

Trên lưng, giọng nói đã suy yếu như đứt đoạn, Dung Ân kéo tay anh, bởi vì Diêm Việt thân người cao lớn, cô chỉ có thể cúi người thật thấp mới có thể miễn cưỡng nâng hai chân anh khỏi mặt đất, ” Việt... anh không cần nói nữa, thân thể quan trọng hơn.”

” Ân Ân.” Diêm Việt đã có dự cảm xấu, anh thở gấp càng ngày càng mãnh liệt, ” Em... vui không?”

“Vui, hôm nay là ngày vui nhất trong đời em.” Lời nói Dung Ân mang tiếng khóc nửa nở, nước mắt lạnh như băng chảy dài trên khuôn mặt nhỏ tại tay anh, ” Việt, có anh bên em mỗi ngày, em mới có thể vui vẻ, chúng ta sẽ nhanh chóng xuống núi thôi, anh phải vì em mà cố gắng được không?”

” Ân Ân,” Diêm Việt không thể nói ra đầy đủ câu chữ, “Anh....Yêu....Em.”

Lệ tuôn như suối, Dung Ân cũng không dám khóc thành tiếng,cô kìm nén, hai vai run rẩy không ngừng, Diêm Việt cầm ngón tay mảnh khảnh của cô, Dung Ân cúi đầu, có thể cảm giác được cần cổ lạnh như băng.

“Việt, em cũng yêu anh—”

” Ân Ân...”

Đây được xem như cái gì? Sinh ly tử biệt sao?”

Dung Ân ngẩng đầu,cầm lấy cánh tay anh đã trắng bệch vì dùng sức, hai mắt ngấn lệ, sự cứng cỏi đó vẫn chưa mất đi, cô quay đầu lại đi, hai mắt đỏ bừng, ” Việt, em nhất định sẽ mang anh bình an xuống núi, anh không được phép có việc gì, biết không?”

Diêm Việt gục trên vai cô, tiếng thở dốc đã không còn dữ dội nữa, ánh trăng chiếu rọi, Dung Ân chỉ nghe tiếng tim mình đập rất nhanh, cùng với tiếng hô hấp yếu ớt của anh.

Đường xuống núi không dài, nhưng cô lại dùng rất nhiều thời gian.

Không dễ dàng gì mới xuống được chân núi, cả hai đã nhếch nhác không thể tả, khắp nơi đều là vết xước, Dung Ân đặt Diêm Việt xuống, anh đã gục đầu xuống, hai mắt nhắm chặt.

Dung Ân cũng không có thời gian sợ hãi, cô chạy đến đường để gọi xe, nhưng nơi này vắng vẻ, vốn là không có chiếc xe nào, sau khi vất vả ngăn được một chiếc, nhưng tài xế thấy cô dìu Diêm Việt, tình thế không tốt liền lái đi.

Dung Ân vừa khóc vừa đón xe, cuối cùng đứng chắn giữa đường, làm một chiếc xe taxi dừng lại, cô quên mình nhào tới, ” Van xin anh, cứu cứu anh ấy, tôi van xin anh—”

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy Diêm Việt nằm, nhìn sắc mặt, anh ta liền biết không tốt, chuẩn bị rời đi, Dung Ân thật vất vả mới ngăn được, thấy anh ta định đi, liền nắm chặt cửa xe, bởi vì quán tính nên

bị kéo đi một đoạn dài, quần cũng bị mài cho rách toạc, “Anh không thể như vậy, anh như vậy là thấy chết mà không cứu.”

“Cô gái, tôi còn có khách khác.”

“Tôi không cần biết nhiều như vậy,” trong mắt Dung Ân hiện lên ánh nhìn hung hãn trước nay chưa từng có, cô ổn định thân thể, đem hai chân gác trước bánh xe, “Anh muốn đi, thì chán hai chân của tôi đi rồi đi.”

Vừa nói xong, nước mắt liền tuôn ra xối xả.

Cô đã không còn cách nào khác.

Tài xế thấy vậy, chỉ đành nhận mình xui xẻo, “VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Dung Ân nghe nói, liền đứng dậy, vừa sợ anh ta giống người kia, nói, “Tôi đã nhớ kỹ hăng xe của anh”, nói xong, mới đi đến bên Diêm Việt đỡ anh đến.

“Việt, không sao đâu, chúng ta lập tức đến bệnh viện.” Dung Ân đỡ anh gối trên đùi mình, trên đường đi, cố hết sức nói chuyện với anh, không thấy anh trả lời, cô nắm lấy tay anh, lại phát hiện hai tay anh lạnh như băng.

“Việt, anh đừng làm em sợ.” Dung Ân dùng mặt mình vuốt ve tóc nâu ngắn của anh, “Không, sẽ không có việc gì...”

Cô tự an ủi mình, hai bàn tay dùng sức cầm ngón tay thon dài của Diêm Việt, sau khi đến bệnh viện, ngay cả tiền tài xế cũng không muốn lấy, lập tức lái đi.

“Ân Ân, Ân Ân?”

Bả vai bị lay, Dung Ân hoảng sợ, mở mắt, đã nhìn thấy gương mặt tuần tú của Diêm Việt ghé vào trước mặt, “Có phải mơ hay không?”

Cô sờ soạng trên mặt, mới phát hiện mình đã khóc, “Việt?”

“Anh ở đây.”

Dung Ân chợt thấy trong lòng chua xót khó nhin, lúc đó cô độc, tuyệt vọng, bây giờ nghĩ lại, vẫn còn phảng phất trong lòng, kiếp này khó có thể phôi đi, cô cúi đầu, Diêm Việt thấy thế, xuống xe, sau khi mở cửa, dẫn xô xuống xe.

Khách sạn cao chọc trời.

Trong phòng, lò sưởi vẫn chưa được mở, Dung Ân mới vừa ngồi xuống, tay đã bị Diêm Việt kéo, “Lạnh không?”

Cô lắc đầu, cũng không để lại dấu vết rút tay về, cô vén sợi tóc, “Chỉ là ăn cơm, không cần đến những nơi như thế này.”

“Ân Ân, anh không ngờ rằng, một năm sau, em đối với anh lạnh nhạt như vậy.”

Dung Ân quay đầu đi, chạm vào ánh mắt quen thuộc đó, đáy mắt liền rung rung, “Anh không phải muốn nói cho tôi biết chân tướng một năm trước sao? Là chuyện gì?”

LỜI vừa mới ra khỏi miệng, không khí trong phòng đã chùn xuống, Diêm Việt vùi mặt trong lòng bàn tay, sau một hồi, mới buông tay ra, chỉ là anh mất màu trà kia đã lạnh lòng đi ít nhiều.

Anh lấy từ trong túi ra một thứ, sau đó liền kéo tay Dung Ân, mở lòng bàn tay của cô ra, đặt vật đó vào.

Dung Ân cảm thấy nặng nề, sau khi nhìn vật đó, con người trong trẻo trở lên, “Đây không phải là, lọ thuốc xị của anh năm đó sao?”

Diêm Việt không nói gì, chẳng qua là gạt đầu.

Đó là một lọ không.

Dung Ân không hiểu ý anh, ” Cái này với sự thật có quan hệ gì, anh rốt cục muốn nói chuyện gì?”

” Ân Ân,” Dung Ân có thể nghe được tiếng thở dài trong lời nói, cùng một sự thù hận mãnh liệt, ” Năm đó, bên trong không phải là thuốc, là nước.”

“Cái gì?!” Dung Ân kinh ngạc, cô chưa nghĩ đến điều này, chỉ cho là lúc ấy bệnh tình của Diêm Việt quá nặng, lọ thuốc đó không thể kiểm soát được hơi thở của anh, ” Tại sao lại như vậy?”

“Cái này là do anh nắm trong lòng bàn tay, sau khi bác sĩ chứng thực nói bên trong chỉ có nước, bởi vì bệnh viện và nhà anh có mối thân tình, sau khi viện trưởng gọi cho cha anh, ông liền phong tỏa tin tức, lúc ấy, ở cùng với anh chỉ có em, cha mẹ anh liền hoài nghi em không khỏi dính đến chuyện này, thật ra thì, sau khi được đưa đến bệnh viện, não anh vì thiếu oxy nghiêm trọng mà ngắt đi, sau đó, cha đã đưa anh ra nước ngoài chữa trị, nửa năm sau, anh mới tỉnh lại.”

Nói cách khác, là nửa năm anh sống thực vật.

Lọ thuốc trong tay rơi xuống, Dung Ân trong mắt mờ lung, liền thở dốc của Diêm Việt khi đó vẫn còn bên tai, ” Bọn họ hoài nghi, tôi không trách, còn anh, anh cứ như vậy cho là tôi muốn hại anh, đúng không?”

Diêm Việt né tránh ánh nhìn của cô, sau khi đứng dậy đến bên cửa sổ, móc ra điều thuốc, ” Anh tất nhiên không tin, nhưng, có chuyện em còn nhớ không?”

“Chuyện gì?”

“Lúc em đợi ở ngoài, có một y tá thấy quần áo em tả tơi, cho em một bộ quần áo thay.”

Chuyện này, tất nhiên cô nhớ, lúc ấy cô cảm kích không dứt, sau khi thay đồ vội vã quay lại ngồi đợi.

“Tôi nhớ.”

Diêm Việt dùng sức hít một hơi thuốc, Dung Ân thấy vòng khói mờ lung từ trong miệng anh, bao quanh người, ” Bác sĩ sau khi kiểm tra, bộ quần áo đó chứa phần hoa, bệnh suyễn của anh, cũng vì vậy mới phát tác, hơn nữa, thuốc của anh cho tới bây giờ luôn mang bên mình, lúc ấy có thể tiếp cận, chỉ có em và anh...”

“Làm sao có thể?” Dung Ân lắc đầu, cô bỗng nhiên đứng dậy, “Trên người tôi tại sao có thể có vật đó, không thể...”

Diêm Việt tựa trên cửa sổ, đập trong gạt tàn, nhìn nó tắt rồi xoay người, ” Anh sau khi về mới biết được, em đến Cẩm Đỗ làm, còn có Nam Dạ Tước... Ân Ân, cho nên anh tổn thương sâu sắc, tiệc đính hôn, cũng là bởi vì lúc đó anh cho là...”

“Anh cho là, tôi hại anh?” Dung Ân buông lỏng hai tay không biết nên để nơi nào, cô hoàn toàn không nghĩ, trên người mình sẽ có thứ đó, “Diêm Việt!” giọng nói cất cao, run rẩy chỉ anh, ” Anh sao có thể hoài nghi tôi muốn hại anh, anh tại sao có thể!!!”

73. Chương 73

Chẳng lẽ ngày xưa yêu nhau, khiến cho anh ta một chút tin tưởng cô cũng không có?

Dung Ân nhin không được nước mắt cứ thế rơi xuống.

Bây giờ , Dung Ân -cô để cho người khác làm thế nào để tin tưởng cô đây, cô chậm rãi buông tay xuống dưới, quần áo là chính cô ta chọn lựa, đặt ở trong nhà, người khác không có khả năng sờ đến, hơn nữa gặp chuyện không may về sau cô cùng Diêm Việt đúng là đường ai nấy bước, thuốc hen suyễn của anh cũng là qua tay của cô , cho nên, đổi lại là ai, đều có thể nghi ngờ cô được.

Nửa năm, anh sống đời sống thực vật.

Dung Ân thật sự không dám nghĩ, trong vòng nửa năm, cô đau lòng gần chết, mà Diêm Việt lại nằm ở trên giường, toàn thân bị cấm đầy những cái ống truyền dịch, không hề hay biết gì.

Hai mắt cô rũ xuống dưới nhìn đôi chân đi bộ lâu có chút mỏi, cô chỉ cảm thấy cả người lung lay sắp đổ.

Diêm vượt lên trước, gắt gao đem cô ôm vào trong lòng,” Ân ân, thật sự xin lỗi em.”

Anh ôm cô thật chặt, thế cho nên cô hoàn toàn không thể dây dưa được,” Anh không cần phải nói xin lỗi tôi , các người đều như vậy mà nghi ngờ tôi,Anh bây giờ lại tại sao lại quay trở về tìm tôi?”

” Anh hối hận,” Diêm Việt không để cho cô có cơ hội phản kháng,” Anh không nên trong lòng nghi ngờ em, ân ân, Trong lòng anh, một mực đều tin tưởng em.”

” Nói cho cùng, có phải là vận mệnh đang trêu đùa chúng ta,” Dung Ân để mặc cho anh ôm lấy, một đôi mắt đầm lệ trong suốt lộ ra vô cùng trống rỗng,” Chuyện này không bao giờ có thể nói rõ ràng được, Anh tin, còn Bác Diêm trai, Bác Diêm gái thì tin sao? Bọn họ hận tôi như vậy, chắc là sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.”

” Ân ân, chuyện này anh sẽ sai người điều tra rõ ràng, rồi sau đó đem tình cảm của 2 chúng ta nói chuyện với bố mẹ anh, cho dù bọn họ phản đối, anh cũng muốn kiên trì đến cùng.”

Dung Ân hai tay đặt trước ngực Diêm Việt khẽ đẩy anh ra, người đàn ông vòng tay vô lực dần dần buông tay,” Việt, mặc kệ chân tướng như thế nào, là tôi nghĩ không muốn kiên trì nữa, tôi mệt mỏi quá, tôi không muốn cuốn vào bất cứ một cuộc tranh luận nào , tôi chỉ mong muốn trở lại khoảng thời gian bình thường .”

” Em có phải vẫn đang còn vì chuyện mẹ em mà trách anh?”

“Tôi không có trách ai,” Dung Ân ngẩng đầu, con người lạnh lẽo trở nên bình tĩnh , cô nghĩ về cuộc nói chuyện với anh lần trước ,” Lần trước , chuyện của Nam Dạ Tước, Anh cũng thừa nhận mình là người gây nên, Việt , tôi không muốn đi theo anh chờ đợi hay lo lắng, tôi thật vất vả lắm mới thoát khỏi anh ta, cũng giông nhau thôi, , hiện tại, tôi chỉ muốn mẹ tôi có thể mau chóng khôi phục, anh hiểu chưa?”

“Vây, hiện giờ trong lòng của em , còn có yêu anh không?”

Dung Ân xoay người, vấn đề này, đổi lại lúc trước, cô nhất định sẽ không chút do dự trả lời, nhưng hiện tại bây giờ cô chỉ biết cúi đầu xuống, suy nghĩ một hồi sau đó nhất quyết ngẩng lên ôn nhu nói,” Việt, cuộc sống cũng không phải chỉ có dựa vào tình yêu, nhờ vào tình yêu mà chống đỡ được tất cả, bao nhiêu người yêu nhau mà không có thể ở cùng một chỗ, thích hợp chính mình, có lẽ, cũng không phải đã từng nhất quyết đợi người kia trở về.”

Hiện tại , cô quá mệt mỏi,” Nam Dạ Tước nói anh đặt chân chợ đêm, tôi hỏi anh, hiện tại anh thu tay lại, liệu rằng còn kịp không ?”

Diêm Việt lông mày nhíu lại, một khi đã đặt chân vào , anh cũng sẽ không có ý định thu tay lại,” Ân ân, chỉ có như vậy, anh mới có thể để cho diêm gia trở nên tốt hơn , mới có thể củng cố thêm địa vị của Diêm gia.”

Dung Ân gắt gao nắm lấy chiếc bàn bên cạnh ,” Việt, muốn được cái gì, sẽ trả giá tương ứng một cái giá lớn như vậy, tôi chỉ hi vọng anh cái gì cũng tốt.” Nói xong, liền rời đi.

” Ân ân?” Diêm Việt vội vàng kéo cổ tay của cô lại,” Hôm nay dù xảy ra chuyện gì, anh cũng muốn có em đang ở đây, ở bên cạnh anh.”

Dung Ân dừng chân, gạt tay anh , nhất quyết giằng ra bước đi, cô cái gì cũng không muốn nói liền đi ra đường lớn, Diêm Việt tưởng rằng nói ra chân tướng một năm trước, Dung Ân gặp lại anh đúng lúc mâu thuẫn, lại không biết, cô sớm đã mệt mỏi, đến ngay cả khí lực cũng không có.

Còn có một việc, hần cũng không có nói cho cô biết, hiện tại Diêm Việt, đến cái dùng khí thẳng thắn cũng không dám nói.

Qua vài ngày , thời gian cũng trở nên yên ắng, hiện tại Dung Ân có rất nhiều công việc cần giải quyết, cuộc sống bận rộn không ngớt .

Nhớ lại trước kia, cô như trước là một người bình thường, ngay cả việc làm cũng không có, đi khắp thành thị trong khắp ngõ ngách, trải qua rất nhiều gian truân, giờ cuộc sống cũng đã thuộc về mình.

Mua vài món ăn về nhà, mở cửa đi vào,” Mẹ?”

Cô đem vài món ăn đặt ở trên bàn cơm, cô đi vào trong phòng mẹ Dung, nhưng lại không thấy bóng dáng bà đâu, cô vội vàng tìm một vòng trong phòng, Dung Ân trong lòng bỗng loáng thoáng kêu lộp bộp. gấp rút đẩy cửa ra ,chạy xuống lầu tìm kiếm.

Loại khăn trương sợ hãi vừa lan tràn đến ngực, nhưng lại trông thấy cách đó không xa hai cái bóng dáng khác nhau , chậm rãi tản bộ.

Mùa đông hoàng hôn rất đẹp, ánh nắng chiều như tấm thảm làm bằng gấm vóc loại thượng hạng tại phương Tây, trăm hoa đua nở, trong công viên nhỏ , người đàn ông đưa lưng về phía Dung Ân, anh đẩy xe lăn, bóng dáng cao ngất với đôi chân thon dài rất có lực, mẹ Dung quay đầu lại đang cùng anh ta nói cái gì đó, trên gương mặt bà có chút cười , Dung Ân đã lâu lắm rồi không thấy.

Không gian bên đó quá yên tĩnh , làm cho cô nhất thời không dám tiến lên quấy rầy.

Người đàn ông thỉnh thoảng cúi đầu xuống, tiếp sau đó xoay người đem chiếc khăn nhung khoát lên đùi mẹ Dung, động tác săn sóc, Dung Ân đi chậm chậm tới đó, quanh thân cây cối toàn bộ qua một đêm mà nhuốm màu đỏ già cỗi,cô đi từ phía sau lưng hai người ,” Mẹ.”

Người đàn ông đẩy xe lăn xoay người, Dung mẹ mặt mỉm cười,” Ân ân, con đã về rồi à, Việt thấy mẹ ở nhà một mình, sợ mẹ buồn chán, liền đẩy mẹ đi ra ngoài dạo một chút.”

” Mẹ?” Dung Ân vội vàng tiến lên, theo tay Diêm Việt đẩy xe lăn ẹ Dung ,” Chúng ta về nhà.”

Cô sợ mẹ Dung thấy Diêm Việt, một lần nữa lại bị kích động,” Anh tại sao lại ở đây?”

” Anh muốn tới thăm dì.”

” Anh đi đi.” Dung Ân nói xong, liền đẩy xe lăn đi vào đầu bậc thang, bên cạnh cũng không có thấy quả trứng (Mình nghĩ cái này là cây gậy trống của người già, do không chắc lắm nên để nguyên tác. Ai biết bảo nhé . T___T) đâu, cô quay đầu lại dặn dò mẹ Dung,” Mẹ, Mẹ ở đây đợi lát nữa, con đi cầm quả trứng xuống.”

” Được.”

Dung Ân vội vàng lên lầu, vừa cầm lấy quả trứng xuống dưới, chỉ thấy Diêm Việt đã sau lưng mẹ Dung từng bước từng bước một đi tới, anh ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú , trên trán lấm tấm mồ hôi tựa hồ nhìn thấy từng giọt rơi xuống cằm vậy.

Dung Ân hai tay nắm ở quả trứng, dường như cứ như vậy ngơ ngác đứng ở đó.

Một màn này, làm cô nhớ tới tình cảnh anh lần đó công cô lúc lên núi. Diêm Việt đi đến trước mặt Dung Ân,” Đi thôi, ngơ ngác gì đấy?”

Vừa Lấy lại được tinh thần thì người đàn ông đã công mẹ Dung lên mấy bậc cầu thang rồi, cô chỉ biết yên lặng theo sát ở phía sau, sau khi về đến nhà, Diêm Việt nhẹ nhàng đặt mẹ Dung ngồi xuống, lúc này mới xuống lầu đem xe lăn đi lên nhà.

” Việt, tối nay ở lại ăn cơm đi, ân ân chính mình nấu ăn đó.”

” Được, con cũng rất lâu không có ở ăn ở nhà mình .”

Dung Ân ở trong phòng bếp làm thức ăn, nghe nói như thế thì, động tác nhẹn không được dừng lại, Diêm Việt đành đi vào phòng bếp, đã nhìn thấy cô với bộ dáng kinh ngạc.

Anh cầm lấy bó rau bên cạnh, đặt xuống cái rổ gần đó để nhặt, Dung Ân thấy thế, giặt bó rau trong tay anh ,” Anh đi ra ngoài đi, tôi một mình làm là được rồi.”

” Ân ân, anh không có ý tứ gì khác,” người đàn ông da mặt đường như rất dày, lại từ cái túi ni lông gần đó lấy bó rau khác mang ra chỗ khác nhặt ,” Anh chỉ chỉ muốn chăm sóc tốt cho dì, làm cho tâm tư của dì tốt lên một chút.”

Dung Ân không nói gì thêm, đem bó rau rửa sạch sau đó cho vào nồi,” Anh đi ra ngoài đi, chỗ này có em là được rồi.”

Diêm Việt đem bó rau đã nhặt xong để vào trong rổ, anh đưa lưng tựa vào vách tường, hai mắt chăm chăm vào bóng lưng thon gầy của Dung Ân, cô để gia vị vào chỗ cũ, vừa muốn đem xào nột vài món ăn để vào trong mâm, người đàn ông liền chậm rãi đi đến vòng tay qua ôm cô từ phía sau, hai tay của anh ôm chặt lấy thắt lưng của cô , tiếp theo đó, hai tay càng gắt gao ôm chặt, khuôn mặt tuần tú rất cẩn thận tựa lên cổ Dung Ân,” Ân ân, anh sẽ không ép em , anh sẽ cho em thấy sự thay đổi của anh, anh chỉ muốn em đừng nhanh như vậy cự tuyệt anh.”

Dung Ân bị ôm lấy, không thể động đậy, một hồi lâu sau, cô mới thở dài,” Anh đi ra ngoài trước đi, món ăn đều bị anh làm hỏng hết rồi đây này.”

Người đàn ông nghe lời buông cánh tay ra , ra ngoài cùng mẹ Dung xem tivi, lúc ăn cơm, vượt xa ngoài ý muốn hòa hợp, Diêm Việt rất biết cách ăn nói, càng làm ẹ Dung tâm tình tốt lên nhiều. Dung Ân vui đầu vào chăm chú ăn cơm, lại một mực nơm nớp lo sợ, không gian càng im ắng, Diêm Việt cứ liên tục gấp thức ăn cho cô , lại cẩn thận bóc tôm cho vào bát của mẹ Dung.

Một bữa cơm mà chiếm hơn nửa tiếng đồng hồ, sau khi ăn xong, Diêm Việt thật cũng không có ở lâu, ngồi một chút liền rời đi.

Dung Ân xoay xoay bả vai trở lại phòng ngủ, vừa ngồi vào giường của mình, mẹ Dung cũng từ từ mở cửa vào ,” Ân ân.”

” Mẹ.” cô đi qua, ngồi xổm xuống trước mẹ Dung, hai tay cô đặt trên đùi mẹ đầm nhẹ,” Hôm nay thế nào, có dễ chịu tí nào không?”

” Cũng được” mẹ Dung đau lòng giơ tay lên, đem vài lọn tóc trước trán của cô vén ra sau tai ” Mẹ thật không ngờ, con gái của mẹ chịu nhiều tủ nhục như vậy.”

” Mẹ, Mẹ nói gì vậy?”

” Việt hôm nay cùng mẹ nói chuyện suốt cả buổi chiều, cũng đem chuyện của bọn con nói ẹ biết , ân ân..... Trách không được..... Diêm gia không tha thứ cho con, mẹ nghĩ thông suốt rồi..... Điều này cũng không có thể trách đứa bé Diêm Việt kia, ai gặp chuyện như vậy, thì không còn cách nào khác phải thận trọng? Huống hồ, nó thực xem như tìm được đường sống trong chỗ chết, nói gì thì nói, mẹ cũng biết một chút ít , mẹ biết rõ con vẫn chưa quên được nó , nếu còn yêu nó, sẽ không muốn như vậy mà buông tha đừng bởi vì chuyện của mẹ thành ra thế này mà dẫn vật lẫn nhau, đừng trách nó nữa được không?.”

” Mẹ,” Dung Ân trong nội tâm loạn cực kỳ,”Con hiện tại cái gì cũng không nghĩ tới , chỉ hi vọng mẹ bình phục tốt thôi.”

” Nha đầu ngốc.” mẹ Dung để cho cô gối lên trên đầu gối, ngón tay không được linh hoạt vuốt ve mái tóc cô, Dung Ân nhắm lại hai mắt, không muốn nghĩ tới cái gì nữa, đối với cô như này cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Trải qua một khoảng thời gian dài cố gắng, công việc tại Sang Tân cũng không tồi , tất cả đều tiến triển theo cách tốt nhất.

” Ân ân,” Thẩm Mặc như trước tính tình vô cùng lo lắng,” Cái là để giao cho cậu, hết thứ ba tớ muốn xem qua.”

” Yên tâm đi,” Dung Ân đem sơ đồ phác thảo tiếp nhận tay đi, tiện tay lật ra vài cái,” Dự án lớn như vậy, chỉ sợ là sức cạnh tranh quá mạnh mẽ.”

” Đó là đương nhiên, tớ chính là cố ý lấy về phải nhờ người quen mới có được đấy ,” Thẩm Mặc đắc chí, tiến lại gần sát Dung Ân, hạ thấp thanh âm ra vẻ thần bí nói ,” Còn có vài nhà đầu tư nhìn trúng, cùng

lắm, đối phương nói rõ, chỉ nhìn kết quả công việc không nhìn quy mô công ty, tớ nói với cậu một tin đó là cả Tước thị cũng cạnh tranh, đây, đến lúc đó, chúng ta cùng với bọn họ liều một phen kẻ sống người chết.”

Đây là mấy tháng qua, Dung Ân lần đầu tiên từ miệng người khác có được chút tin tức về Nam Dạ Tước, cô khẽ cười chậm rãi, “ Nếu là Tước thị, chẳng phải là chúng ta đang hi vọng xa vời sao.”

” Ân ân, cậu khi nào lại không có lòng tin như vậy?” Thẩm Mặc hai tay đặt ở trên bả vai cô,” Tớ chính là đối với cậu là hoàn toàn tin tưởng, vui vẻ lên, tranh thủ không đến đây lại chẳng biết làm sao, gia thế công ty đó lớn, chúng ta là con tôm nhỏ, thua chẳng phải không mất mặt sao?.”

Dung Ân lại lần nữa mỉm cười, Thẩm Mặc vĩnh viễn đều là lạc quan như vậy, hơn nữa nhìn giống như tuềnh toàng, trên thực tế, tâm tư cẩn thận, rất biết săn sóc người khác.

Sau khi tan việc, Dung Ân cũng không có lập tức về nhà, mà là mua chút ít hoa quả, đổi hai tuyến xe bus sau mới đi đến nhà Tư Cần.

Tư Cần cũng không có ở nhà, Bà Tư nói cô ấy hiện giờ làm tại một phòng đua xe, làm chính là công việc văn thư, rất nhẹ nhàng.

Dung Ân liền hỏi bà Tư địa chỉ, Bà Tư tuy nhiên nói như vậy, cô cũng không tin.

Như vậy người con gái đó, trần trọc bốn ba, không biết có chỗ nào an thân không?

Trường đua xe rộng lớn, đặt tại trung tâm chợ, nói toạc ra, lại là kẻ có tiền tìm kiếm một chỗ kích thích.

Dung Ân tiến đến về sau, sắc trời đã tối xuống, cô hỏi vài người sau đó mới tìm được hậu trường, vừa định vào phòng,lại nghe thấy giọng nói Tư Cần,” Long ca, em hôm nay thân thể thật sự không thoải mái, đợi tí nữa lên sân khấu anh tìm người khác được không?”

” Mị, không phải tôi nói cô, hôm nay trận đấu này có ý nghĩa hết sức to lớn, nhiều ít cậu ầm ầm chờ ở bên ngoài, đầu óc cô có phải là bị làm sao không, lúc này để cho tôi đi tìm ai? Cô có thể đi ngay bây giờ, ngày mai thì đừng tới nữa!”Được gọi tên là Long ca mồm miệng dẻo quánh nhưng trong lời nói thì lại mang tính mệnh lệnh, không có chút nào để cho người ta con đường sống.

Dung Ân đứng ở ngoài cửa, gập tư cần đang lấy tay xoa bụng mình, trông bộ dáng đó nhất định là rất khó chịu,” Long ca, Anh cũng không hi vọng trận thi đấu ngoài kia bị chúng ta phá hỏng đúng không, nếu như có thể cố gắng được, em cũng không mở cái miệng này để xin anh, Long ca.....”

” Đó là chuyện của cô,” Long ca sắp bị cô nắm đến rách cả tay áo,” Từng nơi đều có quy định của riêng nó, mị, tôi không phải là muốn tốt cho cô sao, tôi cũng sẽ không giữ cô lâu như vậy, Cô nếu không muốn làm, Được, đằng sau còn rất nhiều người xếp hàng chờ tôi.”

Tư cần buông hai mí mắt xuống, tuy nhiên khoảng cách rất xa, nhưng Dung Ân vẫn có thể nhìn ra được mặt mũi cô đầy thống khổ.

” Mặc kệ cô dùng biện pháp gì, đợi tí nữa, tôi muốn trông thấy có người lên sân khấu!” Long ca lỗ mãng hung ác bỏ lại những câu sau, lập tức không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tư cần khom người, đem mặt gục lên trên bàn trang điểm, Dung Ân đợi Long ca đi xa một đoạn, lúc này mới đi vào,” Tư cần.”

Người con gái ngẩng đầu,” Dung Ân?”

Trên gương mặt cô tràn đầy vẻ kinh ngạc, tựa hồ thật không ngờ cô sẽ xuất hiện tại đây.

” Cô làm sao vậy?” Dung Ân thấy cô sắc mặt trắng bệch,” Hay là đi bệnh viện a.”

” Không cần,” Tư cần đi đến bên ghế chậm rãi ngồi xuống,” Ta bị người ta bỏ thuốc hãm hại .”

” Cái gì?”

” Tôi đây với địa vị này rất nhiều người tranh cướp, không cần cảm thấy lạ, Nơi này chính là như vậy,” Tư cần đưa cánh tay đặt ở trên bàn trang điểm,” Đem tôi kéo xuống đài sau, các cô tạco thể leo đi lên.”

Dung Ân nhíu chặt lấy lông mày,” Vậy cô định làm như thế nào?”

" Tự nhận xui xẻo," Tư cần đau đớn rên rỉ, ánh mắt lướt qua trên gương mặt Dung Ân, cô lập tức trong mắt lóe sáng," Dung Ân, Cô có thể giúp ta xử lý công việc được không?"

" Cái gì?"

" Hôm nay , Cô thay ta lên sân khấu, cô học qua khiêu vũ, động tác lại thành thạo, nhất định là học động tác rất nhanh."

" Cái này....." Dung Ân do dự ,đưa xe đối với cô mà nói, có điều tối kỵ.

Tư cần thấy cô không nói lời nào, lúc này mới nhớ tới đưa ra yêu cầu như vậy có chút đường đột," Thực xin lỗi, Dung Ân."

" Cô đừng nói như vậy," Dung Ân biết rõ cô tìm được một công việc như thế này nhất định là không dễ dàng," Được rồi, dù sao như giết một chút thời gian vậy."

" Thật sự?" Tư cần không nghĩ tới cô lại nhanh như vậy đáp ứng," Dung Ân, cảm ơn cô."

Trong phòng nghỉ nhỏ, tư cần tìm bộ quần áo cho Dung Ân thay," Cái này nhỏ nhắn chắc là hợp với cô ."

Những kia động tác, nhắc tới cũng không khó, nhìn quăm mấy lần Dung Ân liền có thể nhảy một cách thuần thực tự nhiên, tư cần phải khó khăn lắm mới được ngồi ở đó, sắc mặt không tốt một tí nào," Có thể bắt đầu ngay bây giờ được rồi, Dung Ân, ở đó rông phượng hỗn tạp, cô ngàn vạn không cần phải ở lâu."

" Được," Dung Ân cầm lấy hai mặt lá cờ bạc bạch hơi nghiêng," Tư cần, Cô thật sự không có chuyện gì sao?"

" Yên tâm đi," Tư Cần khoát khoát tay," Tôi chờ cô trở lại."

Đưa xe là Người đàn ông độc quyền, hưởng thụ tốc độ cuồng dã , lại có thể cảm nhận được chinh phục khoái cảm, mà đưa xe con đường như lại thêm dạng mị hoặc phong tình hơn đưa xe tốc độ, cảm giác chân thực.

Đường đua rộng rãi, hai bên dùng ngọn đèn dầu chiếu sáng, vạch trắng phân cách tuyến, một màu sắc sa hoa xe thể thao, Dung Ân đứng ở phía sau màn, còn chưa tiến lên, liền có chút ít luống cuống.

Âm nhạc vang lên đã chiếm đầy tâm trí cô, cô hít một hơi thật sâu, giẫm phải mười cm lớp sơn giày bó lên sân khấu.

Bầu trời đêm bỗng chốc rực rỡ bởi đèn đuốc, trong không khí rực rỡ như vậy nhưng bị sự lạnh đậm của cô cũng giảm đi đôi phần, Dung Ân mặc một chiếc váy ngắn giả da màu đen, trên mặc một chiếc áo ngực cùng màu , dù như vậy, ngược lại cũng không cảm thấy có bao nhiêu lạnh lùng, cô đứng ở phía trước hàng đua xe xếp thành một hàng, thân hình cô nhỏ bé như chiếc lông vũ, càng tôn lên sự nhỏ bé của cô.

" Ó, Bảo bối mới tới thật không tồi nha."

" Bảo bối, tên gọi là gì, trận đấu sau anh đây mời người đi uống rượu?"

Các loại thanh âm mang theo sự tôn nghiêm quý phái lại phát ra từ miệng những người này, Dung Ân thủy chung duy trì sắc mặt trước sau như một, như là không có để ý, cô đứng thẳng tắp, giống như một cây Thanh Liên cao ngạo (cây Thanh Liên là gì mình cũng không biết).

Trận đấu còn chưa bắt đầu, mà đề tài nói chuyện của những gã đàn ông kia, tự nhiên liền xoay quanh người con gái này.

Có người còn xuống xe đi thẳng tới trước mặt Dung Ân," Bảo bối, trận đấu sau cô phải đi theo ta."

" Ó, Hàn công tử vừa ý cô cô này?"

Trong đám người vây quanh Dung Ân, tất cả đều ồn ào.

" Đúng đấy, bốn công tử coi trọng, nhìn xem cái tư thái này, sờ sờ cái làn da này, chắc chắn....."

Người đàn ông duỗi duỗi tay ra không có chạm đến trên người, Dung Ân ,chỉ là mô phỏng vuốt ve tư thế, mặc dù như vậy, nhưng lại làm cho toàn thân cô ớn lạnh, thậm chí có loại cảm giác muốn nôn mửa.

Phía xa, một cỗ xe thể thao màu ngân hôi đột nhiên bay nhanh đến, kỹ xảo người lái xe rất cừ, trong đội xe người liếc liền nhận ra là ai, đều đem xe của mình nhường đường, cho xe đó qua.

” Kétttt–” Phanh lại âm thanh bị phá vỡ cuộc đàm thoại này, bén nhọn khiến mang nhĩ tai mọi người như muốn nổ tung ra.

Chiếc xe kia không hề kiêng nể gì xông qua cả vạch trắng hàng bắt đầu, đầu xe phi thẳng tới chỗ Dung Ân, phanh lại chân về sau, thiếu chút nữa đường như chồm lên hai người.

Trên ghế lái phụ, Mỹ nữ dường như rất bình thản, tuy nhiên sợ tới mức không nhẹ, nhưng bên môi nhất quyết duy trì nét cười, khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên.

Dung Ân ngược đôi mắt lên, nhìn thoáng qua, đầu tiên lọt vào trong tầm mắt, chính là người đàn ông tóc ngắn màu rượu đỏ, với khuôn mặt đạo mạo.

Anh ta ăn mặc chiếc áo màu trắng nhạt, sắc thái cứ như vậy mà nhu hòa, nhưng lại phát ra không khí vài phần mỉa mai hoặc, người đàn ông ngón tay thon dài đặt tại vô lăng gõ gõ vài cái, tay phải lại trên ngón tay, dường như xung quanh phát ra ánh sáng.

Dung Ân hô hấp bỗng nhiên ngừng lại, hai mắt trợn lên.

Nam Dạ Tước gương mặt hoàn mỹ hơi nghiêng, cái nhìn bén nhọn, con ngươi vền vền là nhàn nhạt quét trên người cô, rồi liền rơi vào trên mặt họ Hàn,” Hàn công tử, sao thế? Đàn bà mà tôi chơi chán, người cũng muốn?”

74. Chương 74

Người đàn ông này, trong miệng thật sự là vĩnh viễn không có lời nào tốt đẹp.

Họ Hàn gương mặt dần dần xấu hổ, dáng vẻ đạo mạo lúc trước của hắn giờ đã bị ép tới kịch côm,” Không ngờ lại là người đàn bà của Tước thiếu gia, đã để người chê cười rồi.”

Thái độ của Nam Dạ Tước thờ ơ lạnh nhạt nhìn hắn ta rồi lại nhìn liếc qua Dung Ân phía bên cạnh hắn, liếc xem thử cô vài cái, ánh mắt tối sầm khi rơi vào vòng eo nhẵn nhụi của cô.

Họ Hàn trở lại vào trong xe đua của mình, mang theo cảm xúc tức giận ngàn ngút lây nhiễm mọi người vào trong xe,

Dung Ân hai tay xiết chặt quân cờ trong tay, cặp mắt cứ như vậy mà hạ xuống, cảm giác chính mình bóp nghẹt trái tim mình vậy.

Cô muốn trốn tránh đi ánh mắt kia, rồi lại cảm giác không nên trốn tránh, cùng sống dưới một bầu trời khó tránh khỏi sẽ có chạm mặt về sau, nói không chừng, bên cạnh anh ta đã có bạn gái mới, đối với một con đàn bà như mình chơi chán rồi ắt hẳn anh ta sẽ không có bất cứ sự chú ý nào đối với mình nữa.

Nam Dạ Tước ngạo nghễ, mở cửa xe xuống, đi tới bên cô.

Dung Ân đứng nguyên tại chỗ, người đàn ông mang khí chất tôn nghiêm như này lại đang tiến về phía mình,, trước mặt cô tỏa ra loại cảm giác bức bách đến khó thở, khí lạnh bao trùm, phảng phất một chút ít băng giá, tất cả như bao vây lấy cô, cô gắt gao nắm lấy tay mình, trên đỉnh đầu cô, một bóng tối bắt đầu bao trùm.

Anh đứng lại trước mặt Dung Ân, hai con mắt hẹp dài bắt đầu nheo lại, trên người mùi thơm nước hoa rất dễ chịu, mái tóc màu rượu đỏ tùy ý tung bay, môi mỏng hơi nhếch lên, anh nói,” Dung Ân, tôi đưa cho cô tiền còn chưa đủ sao? Sao cô lại còn mặt dày ở đây cho xấu hổ?”

Cô cảm giác mình hô hấp cũng bắt đầu khó khăn, chẳng biết tại sao, lại vì những lời này mà lại làm trái tim mình đau đến vậy, Dung Ân rũ mắt xuống, người đàn ông đôi chân thon dài được bao bọc bởi chiếc quần hàng hiệu cực sang, tựa như cách xa cô cả một thế giới. Khóe miệng anh ta nhấc lên, mặc dù cứng ngắc, nhưng vẫn là như cố ý cho cô thấy anh ta đang cười, Cô kiên quyết ngẩng đầu, khóe miệng cô có chút ý cười nhàn nhạt,” Tước tiên sinh, là ai gặp ai mà xấu hổ đây?”

Anh ta cười cười, tựa hồ là tán thành lời của cô nói ra vậy, rồi lại cảm giác hình như có gì không đúng ,” Tôi đưa cho cô tiền, hẳn là đủ nuôi sống cô vài cuộc đời, Dung Ân, chẳng lẽ cô trời sinh lại yêu thích những nơi như thế này?”

Nói ra lời này thì, Nam Dạ Tước tự nhiên không có nghĩ qua lời này sẽ có nhiều đả thương người khác.

Dung Ân khước môi nhếch lên một đường , cười tự giễu, mặc dù có chút cứng nhắc, nhưng cũng đủ mê mẩn người, cô đem mái tóc dài của mình vén ra sau tai, dáng người có mười phần mị hoặc, đều toát lên vẻ phong tình, ”Ờ chi phiêu lộn như vậy tôi còn chưa sử dụng qua, tôi phải cẩn thận suy nghĩ, làm thế nào để lấy lại tuổi thanh xuân một cách triệt để nhất, tước tiên sinh, từ trước đến nay hào phóng, hôm nay không phải là còn muốn cho tôi một khoản tiền a?”

Nói xong, Dung Ân liền đưa bàn tay mở ra xòe lớn trước mặt Nam Dạ Tước, cô tự nhiên biết rõ động tác này, làm trước mặt người đàn ông này càng làm cho anh ta chán ghét cô.

Dung Ân tự tay hủy hoại tôn nghiêm của chính mình, rất muốn làm trong mắt hắn càng nhiều hiểu lầm về cô càng tốt, cô hai mắt mỉm cười, chỉ là tận sâu trong đáy lòng đẩy lên cô đơn mà không người nào có thể thấy và cảm nhận được, người đàn ông này, dù sao bọn họ đã từng đồng cam cộng khổ, tin tưởng nơi nhau.

Nam Dạ Tước hai tay nắm chặt ở trong túi quần, ánh mắt như sắc nhọn đâm thủng trên người Dung Ân, có chút thương, nhưng nhìn không thấy, kì thực, đã cùng nhau trải qua rất nhiều ngày, anh dường như nghĩ rằng trong lời nói này của cô mang hàm nghĩa nào đấy. Dung Ân hiện giờ trong mắt hắn đang đem cái cảm giác cao vô cùng mang theo một chút hương vị phong trần, sự cứng cỏi cùng quyết đoán dường như biến mất không còn một mảnh , anh đã từng mê luyến, cũng đã từng tan chảy trong ánh mắt ấy.

Anh hẳn là nhớ rõ, mới gặp gỡ cô là đang lúc cô quỳ gối rót rượu ở phòng bao, cũng cao ngạo không thèm chấp nhận đi theo anh.

Nam Dạ Tước theo từ trong túi quần móc ra một chiếc ví da, bên trong tiền mặt không nhiều lắm, chỉ có mấy ngàn, anh không hề lưu luyến rút ra 3 nghìn đặt vào lòng bàn tay đang mở ra của Dung Ân.

Một xấp tiền rất nhẹ nằm trong lòng bàn tay lại giống như nặng ngàn cân ép tới cổ tay cô thiếu chút nữa bể gãy tay cô làm đôi, tiền rơi xuống đất, từng tờ từng tờ như sự châm chọc thách thức lớn nhất dưới chân cô.

Cô cố gắng ép nổi nhục này xuống, xoay người, nhặt lên từng tờ tiền một, tiếp đó, liền hướng phía mặt Nam Dạ Tước, khước miệng cong lên, ” Đa tạ tước tiên sinh xa xỉ.”

” Tước, trận đấu sắp bắt đầu rồi,” Sau lưng, trong xe máy nữ nũng nịu tiến lên, ánh mắt như thiêu đốt liếc nhìn về phía Dung Ân, cô ta khoắc cánh tay của Nam Dạ Tước, ” Mọi người đều đợi chúng ta đó.”

Người đàn ông đem bàn tay mình đặt lên bàn tay người con gái vỗ nhẹ, ánh mắt chậm rãi thu hồi lại, thông thả nhả ra một câu, ” Đi”.

Xoay người trong nháy mắt, nếu anh có thể quay lại liếc nhìn dù chỉ một lần, có thể phát hiện đáy mắt Dung Ân đỏ lên lạ thường, nhưng chỉ là... anh hết lần này đến lần khác đều không liếc lấy một cái. Dung Ân đem tệp tiền nắm trong lòng bàn tay, móng tay thậm chí sắp đâm xuyên qua mấy tờ tiền, lúc này mới có một chút ít buông lực ở cánh tay ra, đem tiền để vào trong túi quần..

Nam Dạ Tước đem xe ngược trở lại phòng đua xe, tâm hồn trở nên phấn chấn, một tay tiến đến nổ mạnh động cơ, chỉ chờ hiệu lệnh là chiếc xe có thể “bay” đi.

Dung Ân đứng ở trong tiếng cổ vũ reo hò của mọi người, sau lưng, hai hàng xe đua hùng hực khí thế, cô hai tay giơ lên, tay trái để ngang xuống, tay phải cho lên đỉnh đầu vùng khê vài cái, cờ bạc sắc đón gió phấp phới, những động tác này, cô ở phòng nghỉ luyện mấy lần, bây giờ làm lại có vẻ rất thành thạo.

Nam Dạ Tước đưa tay trái trống lên cửa xe, đôi mắt chim ưng chăm chú nhìn cô làm việc, lúc Dung Ân hai tay giao nhau vùng giữa đỉnh đầu, vùng lên vùng xuống thì anh thu hồi ánh mắt, chân ga dẫm đến tận đáy, xe hơi tựa như gió táp bay thoát đi!

Hơn mười cỗ xe thể thao đang phóng đi tại trường thi đấu thể thao, mỗi người trên ghế lái phụ, đều có một mỹ nữ ngồi cạnh, đây cũng là chiêu thể hiện thân thể theo một cách khác.

Một luồng gió mạnh thổi thốc tới , mái tóc dài của Dung Ân bị thổi quất tới sau lưng, xe hơi của Nam Dạ Tước dẫn đầu đi trước, khi lướt qua bên người cô, người đàn ông ném cho cô một cái nhìn lạnh lẽo, tựa hồ như nhìn một người xa lạ.

Dung Ân xoay người sang chỗ khác, chỉ kịp trông thấy khói xe bụi mù mịt. trong tay cô xé chậm rãi rủ xuống, cuối cùng nhất thời lại rơi xuống đất.

Trở lại phòng nghỉ, Tư Cần đã đổi cho cô bộ quần áo, uống thuốc xong trong người cũng cảm thấy khá, chính mình ghé vào bàn trang điểm trước gương nghỉ ngơi,” Dung Ân, cô đã trở lại rồi.”

Dung Ân cầm lấy quần áo đi thay, lúc quay lại liền móc ra một tập tiền kín đáo đưa cho Tư Cần.

” Tôi không thể cầm được,” Tư cần vội vàng đưa tay đẩy ra,” Đây là tiền của cô.”

” Tư cần, tiền này tôi thực sự không muốn,” Dung Ân đem tiền để vào trong lòng bàn tay Tư Cần,” Nói cho cùng, đêm nay tôi chỉ là giúp cô mà thôi, tiền này vốn cô nên cầm.”

Nghe cô nói như vậy, tư cần cúi thấp đầu xuống,” Dung Ân, cô cùng Nam Dạ Tước là quan hệ như thế nào?”

” Cho dù trước kia có, từ nay về sau cũng sẽ không bắt kì quan hệ nào.”

” Vừa rồi tại trường Đua Xe chuyện gì xảy ra tôi cũng đã nhìn thấy rồi , Dung Ân, thực sự xin lỗi,” Tư cần tự trách không thôi, trên mặt tràn đầy vẻ xấu hổ,” Nếu không phải tôi, Cô cũng sẽ không bị nhục nhã như vậy .”

Dung Ân giả bộ như không có vấn đề gì xảy ra,” Tư cần, tôi đã sớm nghĩ thông suốt rồi, nếu muốn kiếm tiền, có đôi khi, quá chú ý tới lòng tự tôn cũng chẳng để làm gì, Cô đã tan tành chưa? Chúng ta đi thôi.”

” Được,” Tư cần lấy một bộ quần áo tử tế mặc lên người, cô cùng Dung Ân quen biết tại Cám Dỗ, các cô gặp gỡ, rồi chính các cô cũng hiểu bắt buộc phải sinh tồn là gì,” Tôi biết rõ mười vạn nhân dân tệ là tiền của cô để lại cho tôi, Dung Ân, tiền kia tôi nhận, chờ tôi có tiền sau đó nhất định trả lại cho cô.”

” Tư cần, không cần.”

” Dung Ân, tôi nhận, là vì tôi thật không có tiền duy trì cuộc sống nữa, nhưng là mười vạn tiền kia tôi nhất định sẽ trả, cô cũng đừng tranh cãi không nhận với tôi nữa.” Tư cần cũng là nói thật lòng mình, cô cũng không có giả ý từ chối, nói ra cũng rất sòng phẳng.

Dung Ân cùng Tư Cần đi ra khỏi phòng nghỉ, trên trận đua xe, những người đàn ông kia đều muốn mình đạt được tốc độ cực hạn, Nam Dạ Tước dẫn đầu và là người đến đích đầu tiên, bên ghế phụ, người bạn gái nhanh chóng nhào vào trong lòng ngực của anh, đưa môi lên hôn chụt lên má anh,” Tước ,anh giỏi quá, cả đám bọn họ anh đều bỏ xa rồi”...

Anh ta một tay nắm lấy eo bạn gái, ánh mắt hơi nghiêng không khỏi liếc nhìn tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, Cái vị trí lúc trước Dung Ân đứng đã trống tuếch, đã sớm đã không có bóng dáng của cô. Anh lười biếng thu hồi lại ánh mắt, môi mỏng khẽ hạ xuống hôn lên má người con gái,” Có sướng không??”

Người con gái bộ mặt đỏ bừng, câu hỏi mập mờ như vậy nhất thời làm cho cô ta khó có thể chống đỡ, cô ta cả người vui sâu vào trong ngực Nam Dạ Tước, Người đàn ông chỉ là cười khẽ, đôi tay ôn nhu đặt lên đầu cô ta khẽ vuốt vài cái, chỉ là ngoài miệng cười nhưng trong đáy mắt lại sinh ra một sự ảm u.

Nếu bây giờ đổi lại là Dung Ân, cô chắc chắn sẽ không do dự mà trực tiếp trả lời, sẽ không đáng vẻ kệt cớm như người đàn bà nằm trong lòng anh bây giờ.

Mấy ngày kế tiếp, Dung Ân toàn tâm toàn lực dồn sức vào dự án mà Thẩm Mặc lúc trước cho cô, trước mắt phần đầu mục tiêu phương án là Innovation Company, hơn nữa công trình số lượng nhiều, thời gian ngắn ngủi, có đôi khi buổi tối chỉ có thể thức đêm để làm.

” Ân ân, lúc này toàn bộ nhờ cậu a, nếu có thể nắm bắt được dự án này,công ty của chúng ta sẽ chuyển đến một nơi, tổ ngay cả nhà trọ cũng đã tìm rồi. tốt lắm.”

” Chuyển đi đâu?”

” Tớ cùng mọi người bàn nhau, chuẩn bị đem công ty chuyển đến chỗ tốt hơn, chỗ tiền thuê nhà tương đối tiện nghi chút ít, hơn nữa chỗ đó lại lớn, chỉ có điều..... Cách nhà của cậu có xa một chút thôi nhé, đến lúc đó tớ với cậu lại thuê chung một căn nhà cùng Di Dung sống như trước đây, cậu nói xem có được không?” Thắm Mặc nói ra những lời này với tâm trạng cực kỳ phấn khích.

Kỳ thật, ở đây và ở chỗ đó không giống nhau sao?

” Được rồi, tớ tranh thủ đem cái này ra xem lại xem.” Mấu chốt nhất chính là, Dung Ân yêu mến tất cả những người này nên dù có thể nào cũng muốn ở cùng một chỗ với họ.

” Thật sao?” Thắm Mặc nghe nói, trên mặt hiện ra niềm vui khó tả, ” Ấy zu.À, mà này ân ân, cậu không biết khi tớ hạ quyết tâm nhận hạng mục này có bao nhiêu khó khăn không, tớ chỉ sợ cậu không đi, hại tớ lo lắng vô ích vài ngày.”

” Đi cùng tớ thì có gì tốt chứ?” Dung Ân cười cô, ” Đáng đời nhà người để tâm cẩn thận như vậy.”

” Ân ân, đến lúc đó tính sau, cậu cùng tớ đi đi mà, tớ không tin tớ không bắt được cậu đến” Trầm mặc làm bộ nắm chặt năm ngón tay, cũng đem năm ngón tay ở trước mặt Dung Ân giương lên.

” Làm việc đi,” Dung Ân cầm lấy tập văn kiện đánh xuống đùi Trầm Mặc, ” Cậu như vậy thì lão bản nương có cơ để lười biếng không?.”

” Ai u, thật đúng là đáng đánh, vậy nhé , làm việc thôi, buổi tối cùng nhau ăn cơm a.”

Lúc tan việc, trời đã tối, Thắm Mặc mời cô cùng đi ăn cơm chiều, nhưng cô lại không đồng ý một mạch đi về phía nhà mình với mẹ Dung,. Lúc này, đói đến nỗi bụng dán vào lưng, thật sự khó chịu. Vội vàng bắt xe buss chuyển cuối cùng, đi vào khu nhà nhỏ dưới lầu, Dung Ân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nhà đang sáng đèn, cô khẽ cười vài cái, mệt mỏi dường như bay biến đi đâu hết.

Mấy ngày chui đầu vào làm việc không có nghỉ ngơi, làm xong cái dự án này, có thể cùng mẹ đi ra ngoài chơi rồi.

Vừa mở cửa vào nhà, chợt nghe có tiếng cười mẹ Dung truyền đến, cô đi vào thì chỉ thấy trên bàn bày biện rất nhiều món ăn, còn có bánh sủi cảo, Diêm Việt cùng mẹ lại đang ngồi yên trên ghế sofa.

” Anh sao lại đến đây?”

” Ân ân,” mẹ Dung muốn đứng dậy, Diêm Việt thấy vậy, liền lập tức đem mẹ đặt cẩn thận lên xe lăn, ” Hôm nay bảo mẫu trong nhà có việc, vừa vặn Việt tới, còn gọi nhiều món ăn như vậy, đợi con về đây.”

Dung Ân nhìn về phía đồng hồ treo tường, ” Mẹ, đã chín giờ, chờ con làm gì vậy.”

” Mẹ đã ăn chút ít sủi cảo rồi,” mẹ Dung ngồi ở trước bàn, một tay đặt trên tay Diêm Việt vỗ nhẹ nhẹ, ” Việt, ngồi xuống ăn đi, con bận rộn làm việc cả một ngày, cũng đói bụng lắm rồi phải không?.”

Dung Ân đi rửa tay trở lại ngồi trước bàn, đem bát cơm đã xới đưa vào tay Diêm Việt, Mẹ Dung nhìn một màn hết sức bình thường này, nhưng trong lòng lại cực kỳ cảm động , ” Ân ân, nếu một năm trước không xảy ra chuyện như vậy, con cùng Việt nhất định trở thành vợ chồng rồi, và dường như cũng không có bất cứ hiểu lầm nào.”

” Mẹ,” Dung Ân cắt lời của mẹ, ” Chuyện quá khứ, cũng đừng nhắc lại.”

Diêm Việt cầm lấy chiếc đũa nắm chặt trong tay, mẹ Dung không biết Dung Ân trong nội tâm đốt cực là gì nghĩ gì, cũng không nói gì nữa, bữa cơm này ăn rất buồn bực, im lặng, mọi người nói chuyện dường như rất ít.

Diêm Việt cũng không giống trước thích nói chuyện, tính tình trầm ổn rất nhiều, Càng bên cạnh anh, Dung Ân lại càng không thể tại trên người anh hiện tại để tìm ra hình bóng Diêm Việt của trước kia.

Sau khi cơm nước xong, anh cùng mẹ Dung trong phòng khách xem tv, Dung Ân rửa chén bát xong, liền tiến anh xuống lầu.

Trong hành lang rất tối , Dung Ân một tay cầm tay vịn, phải cẩn thận cẩn thận đi mới có thể không ngã, Diêm Việt lại đi trước cô, để lại một khoảng trống giữa cô và anh, chỉ nghe đến tiếng bước chân thùng thùng.

Dung Ân chẳng nghĩ sự tình, cũng không có chú ý tới phía trước, đột nhiên bước chân ai đó tới rồi ngừng lại, đợi cho phản ứng kịp thì người đã đụng mạnh vào người đằng trước, cái mũi đập đau nhức.

Trong cầu thang vốn là nhỏ hẹp, gót chân của cô lại vấp vào bậc thang, dường như có ý định đi tiếp thì thắt lưng đã bị người đàn ông ôm chặt, môi mỏng của anh ta dán lấy môi của cô dường như không để cho cô kịp ú ớ kêu vài cái, Diêm Việt dùng lực rất mạnh, hai tay đặt trước ngực anh không sao mà dây dựa được, hăm rằng bị người nào đó cạy mở, nụ hôn của anh tới nhanh lại mãnh liệt, cơ hồ là tham lam xâm chiếm từng góc ngách trong khoang miệng cô.

Dung Ân rất muốn đẩy cái người này ra thì lại cảm giác trên mặt mình có từng giọt, từng giọt nước rơi xuống..... Cô ngơ ngẩn, chỉ cảm thấy nụ hôn của Diêm Việt dừng lại, chậm rãi khôi phục lại nhẹ nhàng, anh vẫn để môi mình tại môi cô dường như không muốn tách ra vậy, lạnh buốt chạy dọc khoe miệng cô, Dung Ân nếm nước mắt đọng lại trên mặt mặn và chất. Cô vô cùng kinh ngạc, ở trong vòm ngực của anh ta nửa ngày cũng không biết phải làm thế nào, cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

” Ân ân,” Qua sau một hồi, mới nghe được Diêm Việt giọng nói khàn khản vang lên, anh đặt trán mình vào trán cô, âm thanh vang lên lạnh buốt nhưng có vẻ càng gọi cảm,” Tại sao anh cố gắng đến thế nhưng đều không thể kéo trái tim em quay lại bên anh?”

Dung Ân cảm giác toàn thân đều cứng ngắc lại, lúc này trời đã khuya, trong khu nhà trọ nhỏ của cô mọi người đều sớm đi ngủ hết rồi, không gian lúc này đây tĩnh lặng, cô có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau, cô không biết phải trả lời thế nào, chỉ cảm thấy trong trái tim mình hỗn loạn,” Việt, em hỏi anh một chuyện, anh phải trả lời thật với em.”

” Chuyện gì thế?” Linh cảm anh có thể phát hiện ra vài điểm nghi ngờ của cô.

” Ngày đó, em đi trên đường thấy “Diêm Việt” và má Lưu trên xe, lúc đấy Diêm Việt kia là anh thật, hay là em hoa mắt?” Cô một mực hoài nghi, lúc đó không ai tin cô, cũng đã được một thời gian rồi, mà ngay cả chính cô đều không tin,” Em muốn nghe chính là lời nói thật lòng của anh, nhưng nếu ngày nào đó em phát hiện anh lừa em, Việt, Vậy thì cả đời này em và anh đều không có khả năng.”

Người đàn ông trước mặt cô, đột nhiên sắc mặt tái nhợt.

Trước mặt cô bỗng nhiên tối đen, nếu không phải người trước mặt cô truyền đến tiếng hít thở, thì Dung Ân sẽ cho rằng cô đang ảo giác.

Tay trái cô đặt trên người đàn ông dần dần hạ xuống nhưng ngay lập tức bị anh ta kéo lại, anh dùng lực nắm lấy tay Dung Ân,” Ân ân, là em nhìn lầm rồi, trên đời này không có Diêm Việt thứ hai đâu, cho nên, em có thể một lần nữa tiếp nhận anh được không?,” Diêm Việt cúi xuống gần sát mặt cô nói giọng khàn thiết,” Không phải dùng khuôn mặt trước kia, mà là khuôn mặt hiện tại của anh, chính là người này!”

Dung Ân bị anh gắt gao ôm lấy, anh chậm rãi vòng tay ra ôm lấy Dung Ân chậm rãi đưa cô xuống lầu, cô tựa sát vào người anh, từng bước một, đi thật cẩn thận.

Thứ ba, là khoảng thời gian mặt trời chiếu sáng lặn nhất.

Vội vội vàng vàng Thẩm Mặc sáng sớm đã có mặt ở nhà Dung Ân kéo cô đến công ty,” Nhanh, Tước thị đi trước chúng ta một bước rồi, nói cho cậu biết, Liêu quản lý bị hện đi ra ngoài rồi, chúng ta được chạy nhanh có lẽ kịp đấy.”

” Tước thị?” Dung Ân bỗng dừng lại động tác đi bộ của mình,” Thẩm Mặc hay là mình cậu đi đi.....”

” Sao cậu có thể nghĩ như vậy được? Cậu là người phụ trách hạng mục này, không có cậu thì tổ đi làm cái quái gì?”

“, Tổng giám đốc Tước thị có đến đó không?”

” Ách, Ân Ân đầu óc cậu có phải bị chó gặm không?” Thẩm Mặc đem cô nhét vào trong xe,” Anh ta ngồi ở trên cao, có cần vì một hạng mục nhỏ nhỏ này mà đầu rơi máu chảy không? Không có khả năng a, cùng lắm đúng là như vậy thật thì hẳn ta chỉ đến đây để cười ngựa xem hoa thôi.”

Đó không phải là, Hạ Phi Vũ kia sao?

Nói chuyện làm ăn quả thật không bao giờ có thể tách khỏi bàn rượu, Thẩm Mặc tin tức quả nhiên nhanh nhạy, tìm được ghế thứ 302 , cô gõ vài cái lên cửa, ” Mời Vào.”

Dung Ân đi theo phía sau Thẩm Mặc, đối với cái chỗ như này, cô nhất quyết không muốn mở lời.

” Liêu quản lí, ngài vẫn khỏe chứ? ” Thẩm Mặc nở nụ cười đẹp như hoa, lôi kéo tay Dung Ân đi vào trong rạp.

” Các người là.....”

Trong rạp cũng chỉ có hai người Liêu quản lí cùng Hạ Phi Vũ, trên bàn quán bày đặt một vài văn kiện, theo thứ tự là liên quan đến bản thảo cùng với sơ bộ dự toán, Hạ Phi Vũ nhìn thấy Dung Ân đi sau Thẩm Mặc, đôi lông mày thanh tú bỗng nhiên nhíu lại, ” Các cô sao lại có thể vào được đây? ”

” Vị này chính là Hạ quản lí của Tước Thị đây sao? ” Thẩm Mặc vươn tay ra, ” Cô khỏe không, Chúng tôi là công ty Sang Tân.”

Hạ Phi Vũ dáng điệu kiêu căng, liếc mắt nhìn Thẩm Mặc, trở lại nụ cười xã giao, liền vươn tay ra nắm nhẹ tay Thẩm Mặc.

” Xin hỏi các người như vậy mà tới đây, có chuyện gì sao? ” Nói chuyện, là Liêu quản lí.

Thẩm Mặc nghe vậy, lướt mắt nhìn Hạ Phi Vũ rồi dừng lại trên người Liêu quản lí, cũng đem Dung Ân từ phía sau kéo lên phía trước, ” Liêu quản lí, cái phương án này của ngài , công ty Sang Tân chúng tôi cũng cảm thấy rất có hứng thú, hôm nay chúng tôi cùng nhau đem bản thiết kế cùng dự toán tới cho ngài xem, tục ngữ nói “hàng so với Tam gia sao” (nghĩa là một chút ít cũng không ảnh hưởng tới công trình lớn), ngài bớt thời giờ xem qua đi, chẳng phải cũng chẳng mất gì sao? ”

Đột nhiên tới cạnh tranh, mặt của Hạ Phi Vũ thoáng cái biến đổi.

Liêu quản lí tự nhiên là muốn còn không được, ” Tốt lắm, để tôi xem xem.” Vốn, ông ta đang ngại giá của Tước Thị quá cao.

” Dung Ân, cô rời khỏi Tước Thị, không thể ngờ tới lại đặt cược tại công ty bé nhỏ như vậy.”

” Từng công ty có cách hoạt động riêng của nó, Tước thị quả thật quá hoàn mỹ , mà công ty của chúng tôi lại muốn bảo vệ chính là kinh tế,” Dung Ân mỉm cười, khóe miệng kéo lên vừa vặn, ” Chúng tôi dù thế nào nhưng có thể tiết kiệm, chúng tôi cũng tiết kiệm từng đồng xu một.”

Liêu quản lí bên cạnh nhìn không được, cúi xuống đem văn kiện từ tay Dung Ân rút ra đưa vào túi của mình , ” Như vậy đi, Văn kiện của cái cô tôi mang về ,sau đó nói chuyện với các cô sau, nhất định sẽ cho các cô câu trả lời thuyết phục.”

” Được ạ.”

” Liêu quản lí ngài đi thông thả.”

Mấy người cùng đi ra ghế, Hạ Phi Vũ một mực đi ở đằng trước, Thẩm Mặc lấy mấy thứ từ trong tay giao cho Dung Ân, ” Ân ân, Tổ đi toilet một chút, đợi tổ quay lại nhé.”

” Uhm. Được.”

Lúc Thẩm Mặc xoay người đi về hướng toilet thì Dung vội vàng đuổi theo Hạ Phi Vũ , ” Hạ chủ quản.”

Hạ Phi Vũ đang gõ chiếc giày cao gót kêu lảnh cảnh trên nền nhà bỗng dừng lại, xoay người, hai tay ôm ở trước ngực, thái độ cao ngạo như trước, ” Chuyện gì? ”

” Nếu như theo lời nói của cô, hôm nay hẳn là không mang được thắng lợi về cho Nam Dạ Tước rồi,” Dung Ân tự nhiên hiểu biết về suy nghĩ của Hạ Phi Vũ, ” Chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ mà thôi, cùng tước thị cạnh tranh với nhau, đây há chẳng phải là lấy Trứng mà đem trội với đá sao, Dự án này nếu chúng tôi chịu thua, đối với cô mà nói, là tốt nhất, nhưng nếu bị chúng tôi dành được, về tình và lý mà nói , sự tin tưởng đối với Tước Thị há chẳng phải không còn sao?. Theo như suy nghĩ cá nhân tôi mà nói, tôi hiện giờ đối với anh ta cũng chẳng liên quan gì tới nhau cả , cô nếu vì chuyện đó mà lời nói có ý trách móc tôi, có vẻ như là “dã tràng xe cát” sao? ”

Hạ Phi Vũ ánh mắt sắc sảo nhìn cô, trên gương mặt cũng không vì thế mà buồn rầu, "Cô hãy tự chăm sóc mình tốt đi, tôi nhắc lại cho cô nhớ, Nam Dạ Tước kiêng kỵ nhất là quay đầu lại, cho nên, cô cũng đừng có ôm hy vọng."

Dung Ân cười cười, như vậy, chính là ý cô muốn.

"À Quên, Các cô, chỉ bằng năng lực của các cô mà đòi đạt được dự án này? Nghĩ hay thật đấy."

"Hạ chủ quản, lời nói của cô không cần phải tuyệt tình như vậy, bằng không, đến lúc đó gặp nhau rất khó nhìn mặt đấy." Dung Ân tuy mạnh mẽ nói thế nhưng cũng rất lo lắng, cạnh tranh với Tước Thị đúng là rất khó khăn..

"Vậy thì chờ xem a." Hạ Phi Vũ thoáng nhìn cách đó không xa Thẩm Mặc đã từ trong toilet đi ra, "Dung Ân, Lần trước chuyện ở Cám Dỗ tôi còn chưa tính sổ với cô, cô cứ trông mắt mà chờ xem."

Nói xong, liền quay người đi, cũng không thèm quay đầu lại.

Tước thị, trên tầng cao nhất .

"Ba--"

Cặp văn kiện dày cộp được ném lên trên bàn, bên trong là bản vẽ dự toán bay tán loạn trên đất, trên cái bàn trà màu xanh đậm chiếc chén cũng bị vỡ nát, "Cô vừa nói các gì? Bị cướp mất dự án?"

Nam Dạ Tước cơn tức giận ngùn ngụt, lần trước phương án hạng mục của Vanda lớn như thế vậy , bị mất cũng không thấy anh ta phát hỏa như thế này, Hạ Phi Vũ ngồi xổm người xuống, nhặt những tờ giấy vừa bị rơi xuống đất từng tờ tường tờ một rồi đặt lên bàn của anh, "Tổng giám đốc, những chuyện như thế này không phải là hiếm, chỉ là một tổn thất nhỏ thôi mà."

"Đối phương là công ty nào?"

Tay Hạ Phi Vũ bỗng ngừng lại động tác , nhớ tới những lời Dung Ân vừa nói đến lúc này , "Tôi không biết."

"Không biết?" Nam Dạ Tước tiếng nói lạnh như băng, "Liêu quản lí nói cô và ông ta nói dự án của chúng ta đã bàn được nửa phần thì công ty đó mới đến? Tên mẹ nó gì mà Sang Tân? Có mà Phá Tân thì đúng hơn!"

Cô ra vẻ tỉnh táo đem những thứ mình nhặt được dưới đất rồi sửa sang lại, chẳng trách được , Nam Dạ Tước sáng sớm tâm tình đã u ám , Hạ Phi Vũ đứng dậy đem văn kiện để lại trên mặt bàn, "Chuyện này chủ yếu là tại tôi, lúc ấy, tôi lại cho rằng hạng mục đó không có người nào cạnh tranh, cũng không nghĩ tới hạng mục dự phòng, càng không ngờ là bọn họ lại chen chân vào."

Nam Dạ Tước ngón tay giơ lên giằng lấy calavat trên cổ, thân thể cao lớn ngã xuống ghế sau, "Cái này không thể trách cô được, công ty đó đưa ra giá cả thấp hơn nhiều so với giá chúng ta đưa ra, lần này coi như bỏ qua, sau này rút kinh nghiệm."

Hạ Phi Vũ vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, người đàn ông vẫn còn thấy cô thu thập đồng tài liệu lộn xộn dưới đất, liền phát tay ra lệnh, "Những đồng giấy đó đã có người xử lý, đừng để tay bị thương."

"Sang Tân?" Nam Dạ Tước nhíu chặt lông mày, mười ngón đặt trên mặt bàn gõ nhẹ vài cái , "Công ty này , thật sự nghe rất quen tai."

Hạ Phi Vũ bỗng dưng thấy lạnh sống lưng, có chút chột dạ, "Chẳng qua chỉ là công ty mới sáng lập , không cần phải quá bận tâm."

Nam Dạ Tước nhất thời nghĩ không ra, anh ta đã quên lúc trước khi cưỡng ép Dung Ân theo mình , từng khiến công ty Thẩm Mặc một thời gian dài không có dự án nào được người khác chấp nhận, "cô thử đi điều tra qua xem, tôi muốn biết một chút ít về công ty này."

"Được."

Nam Dạ Tước hai đầu lông mày dần dần cũng dần ra, anh ngẩng đầu lên chỉ thấy Hạ Phi Vũ đầu cúi thấp xuống, trên gương mặt đó dường như có rất nhiều suy nghĩ, "Đi ra ngoài trước đi, buổi tối cùng nhau ăn cơm."

Người con gái không có biểu hiện gì, lập tức đi ra ngoài , liền đem những tư liệu về văn phòng của mình.

Anh ta mời cô ăn cơm, chỉ là thuần túy ăn cơm mà thôi, một chút cũng không hơn. Cô tại sao vẫn còn chờ đợi?

Đảo mắt vài cái thế mà , còn có ba ngày chính là ngày nghỉ tết.

Thẩm Mặc thấy dự án mình đã đoạt được, lần này tự nhiên tâm tình rất vui vẻ, cư nhiên lôi kéo những người ở công ty đi ăn mừng.

Cám dỗ lại là nơi xa hoa bậc nhất, những người ăn chơi tại đây không phải là người có địa vị quá thấp, xe ô tô hạng sang, ánh sáng lấp lờ, Nơi này Nam Dạ Tước đã từng mang Dung Ân đến một lần, thực sự bỏ ra cũng không ít tiền.

” Thẩm Mặc,Cậu muốn chúc mừng công ty dành được dự án lớn cũng không phải là đến đây đập phá hết chứ, không sợ cháy túi à?”

” Dung Ân, xong dự án này thì chúng ta có rất nhiều tiền, cậu là người có công lao lớn nhất, đương nhiên muốn đưa cậu tới đây chúc mừng.” Thẩm Hiên đưa tay lên vai Dung Ân vỗ vỗ „ bọn họ ở chung với nhau lâu như vậy, lại hợp nhau, giữa bọn họ bây giờ thật chẳng còn gì mà giấu diếm.

Dung Ân không thay đổi được ý nghĩ của bọn họ, bị Thẩm Mặc cùng Selune một người một bên kéo cô đi vào, những ngọn đèn cháy mắt, Dung Ân tại vừa mới tiến đi thì nội tâm thấy hoàn toàn bất lực. Đồng thời, không hiểu cô lại cảm giác rất bất an. Như là sắp có điều gì xảy đến với mình vậy.

Mà sự thật chứng minh, đêm đó, đúng là đã xảy ra chuyện.

Nơi này phòng bao rất khó với tới được, cho nên mấy người chỉ có thể tùy tiện chọn phòng bình thường mà đi vào, dù sao đến nơi này ngay cả phòng bình thường cũng thấy rất thoải mái.

Tiểu nhị mở cửa vào đưa ra rất nhiều chai bia, mở từng cái nắp rồi lẳng lẽ đặt lên bàn, Thẩm Mặc cầm một ít đồ ăn lên ăn, bình thường Thẩm Hiên rất biết cách ăn chơi , nhưng những nơi như này , anh cũng chỉ tới có vài lần.

Chính giữa sân khấu, những vũ công không ngừng khoe ra những điệu nhảy của mình, đến những nơi như này, cho dù trời sinh chân tay cứng nhắc cũng không cần sợ, đi theo âm nhạc, cùng nhịp điệu , tự nhiên như vậy mà phóng thích chính bản thân mình.

” Ân ân, Selune, chúng ta đi khiêu vũ.” Thẩm Mặc đã kích động, thân hình nhất quyết túm lấy hai người mang ra sân khấu cho bằng được.

Dung Ân ngồi ở trong góc, đối với những nơi như thế này cô an phận có lẽ tốt hơn,” Thẩm Mặc, mọi người đi đi, tớ ngồi đây là được rồi.”

” Ân ân, đừng có làm người khác mất hứng như thế chứ?!”

” Thôi! Mọi người đi đi ,” Dung Ân nhất quyết ngồi xuống góc đồng thời đẩy mọi người ra,” Tôi cũng không muốn mình làm “bóng đèn” (Đây là thuật ngữ Trung Quốc chỉ những người làm kì đà cản mũi).”

” Được thôi, nhà ngươi phải ngồi ở đây, không muốn thì đừng có chạy loạn đi đâu đấy .” Thẩm Hiên lo lắng dặn dò.

” Yên tâm đi.”

Mấy người lúc này mới đi ra hướng sân nhảy, Thẩm Mặc đùa rất thái quá, lôi kéo Thẩm Hiên nhảy một cách cuồng nhiệt, Dung Ân lẳng lặng ngồi ở trong góc sô pha, nơi này càng cuồng nhiệt thì dường như lại càng không thích hợp với cô, Sự cô đơn len lỏi tới từng góc ngách trong con người cô.

Cô cầm chai bia lên uống, ít nhất là loại chất cồn này sẽ tạm thời làm tê liệt thần kinh cô..

Trong hội trường rộng lớn , tiếng người hò hét rất to, DJ rất biết cách khuấy động không khí , Thẩm Mặc không biết từ đâu chạy lại chỗ cô thờ hồng học ,” Nha đầu kia , nhanh, đến hầu rượu ta.”

Dung Ân cười đem những chai bia trên bàn đi tới, vừa muốn đưa cho Trầm Mặc , thì đã bị một cánh tay ngăn lại.

Dung Ân bên cạnh ngạc nhiên nhìn lên, thì lại nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cô , mà chính bản thân cô cũng hình như gặp một lần, lúc trước cùng Nam Dạ Tước đến nơi này tình cờ có gặp qua, nghe nói đằng sau người này có thể lực rất mạnh, mà ngay cả Nam Dạ Tước cũng không dám tùy tiện động đến hắn.

75. Chương 75

” Anh là ai? Định làm gì?” Thẩm Mặc vô thức kéo tay Dung Ân mang về phía sau lưng mình , hiển nhiên cũng nhìn thấy trong ánh mắt người đàn ông kia chẳng có cái gì là tốt đẹp cả.

” Khẩn trương như vậy làm cái gì, giống như tôi ăn thịt được các người ấy ,” Bùi lang giờ chén rượu ở trong tay lên,” tôi chỉ xem xem ở đây có gì thú vị không, muốn mời các cô một chén rượu thôi.”

Dung Ân nhìn về phía người đàn ông khóe miệng đang khê nhếch lên cười, đó đó là một nụ cười gian tà ,thần sắc loại này, cô cũng không lạ lắm, Thẩm Hiên đi đến cầm lấy tay Thẩm Mặc , ý bảo cô không cần sợ hãi,” Ý tốt của ngài chúng tôi xin nhận , nhưng thật ngại quá, mấy cô gái này lại không uống được rượu, tôi thay mặt các cô ấy kính ngài một ly, được không?”

Dường như qua rất lâu mà hắn ta vẫn không thấy có phản ứng gì, rồi bỗng nhiên người đàn ông kia cầm chén rượu hất vào mặt Thẩm Hiên, Thẩm Mặc sợ tới mức thét lên thành tiếng, vội vàng lấy tờ giấy ăn lau đi những giọt rượu vương trên mặt Thẩm Hiên.

Dung Ân biết rõ đêm nay đã chọc tới trời rồi, Thẩm Hiên cùng hai người cộng sự thật rất muốn nhào tới đánh cho hắn ta một phen nhưng đều bị Selune và các cô can ngăn, Người đàn ông đó thật sự mang không ít người, hơn nữa bất luận xét về điểm nào,Các cô cũng không thể động chạm tới.

Bùi Lang giờ lên một tay, người phía sau biết ý liền khom lưng đi lên đưa cho hắn một chén rượu khác.

” Bỏ công tử mời rượu, còn có người không muốn uống sao?.”

Thẩm Mặc cả người đều sợ hãi run rẩy, đem ánh mắt đen lấy lướt qua người Thẩm Hiên bên cạnh , ý bảo anh nhìn xuống cơn tức này, cô bước tới trước mặt người đàn ông kia, vươn tay ra.

Chất lỏng màu đỏ có chút nổi bọt đáng nghi, Dung Ân thấy thế, đặt bàn tay mình vào mu bàn tay của Thẩm Mặc ,” Chén rượu này, vẫn là nên để chúng tôi kính ngài.” Nói xong, liền từ trên bàn rót hai chén rượu, đưa về phía Bùi lang.

Bởi vì lúc trước trong góc quá đen, người đàn ông cũng không có chú ý tới bản thân người con gái này, giọng nói thật nhẹ nhàng thanh thoát khiến hắn liền không khỏi hiếu kỳ nghiêng đầu nhìn, ánh mắt đặt trên người Dung Ân bỗng phức tạp.

Hai mắt, không khỏi nheo lại, ánh mắt theo đó trượt dọc trên người cô xuống phía dưới.

Dung Ân hôm nay mặc chiếc áo cổ lông cao cổ, bên ngoài khoác một chiếc áo dạ bằng bông dài đến đầu gối, cách ăn mặc rất gọn gàng càng tôn lên dáng người của cô, tuy nhiên trong hộp đêm tối đen này vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô cùng với làn da trắng nõn.

Bùi lang không phải bên người thiếu đàn bà, nhưng khi vừa nhìn thấy người phụ nữ này liền không kìm chế được , ít càng thêm ít.

Hắn liếc mắt nhìn Dung Ân đưa rượu tới, đôi tay trắng nõn lạ thường nhìn rất đẹp mắt,hắn giờ tay lên, nhưng không phải là tiếp nhận chén rượu, mà là cầm lấy tay của cô dùng sức đem Dung Ân kéo vào lòng ngực mình. Dung Ân do mất đà nên chén rượu trong tay cô đổ trên áo sơ mi của người đàn ông kia, nhuộm đỏ một vùng, cục diện bỗng nhiên rơi vào hỗn loạn, Thẩm Hiên tính tình nhẹn không được, xông lên nện một quyền đúng vào mặt Bùi lang.

” Bù công tử!” Sau lưng truyền đến tiếng hét.

Dung Ân cũng theo đà đó lao đảo vài bước, thiếu chút nữa té ngã, người đàn ông vẫn thái độ ngang ngược đó ôm lấy thắt lưng cô, khóa trụ cô vào lồng ngực mình, ngón trỏ của anh ta nhẹ nhàng đặt tại khoe miệng, ở đó có một chút máu đã rỉ ra ” Mẹ kiếp, đánh cho ta, hôm nay ta muốn chính là tay nó tàn phế!”

Người phía sau ủa lên, mấy thuộc hạ cầm bình rượu đập tan rồi đâm những mảnh vỡ về phía Thẩm Hiên, Selune cùng Trầm Mặc sợ tới mức đứng chôn chân tại chỗ cũ, Dung Ân nhanh chóng giãy dụa ra, lại bị tên đàn ông kia gắt gao khóa trụ tại vòm ngực. Trong hộp đêm bỗng náo loạn vô cùng, cũng không có ai dám đến ngăn cản, Thuộc hạ của Bù lang thậm chí phong kín tất cả các cửa ra vào, đêm nay, xem ra là nhất định phải máu chảy thành sông.

” Thả tôi ra—” Dung Ân gắt gao giãy dụa,” Không phải chỉ là uống rượu sao? Tôi uống!”

Bù lang đuổi thẳng cánh tay ra, đem mặt của cô ép đối diện với chính mình,” Đêm nay tôi muốn cô theo hầu tôi, còn nữa chơi cô xong, sau đó cô còn phải tiếp tục phục vụ các anh em của tôi thật tốt.”

Dung Ân trừng mắt lớn nhìn hấn ta, đột nhiên hé miệng, hung hăng cắn vào cổ người đàn ông trước mặt, răng nhọn đâm vào trong thịt, máu lập tức chảy ra, Bù lang đau nhức buông tay ra. Nhưng Cô vừa chạy được vài bước ,thì Thẩm Hiên ngạo cùng mấy người kia lại bị đánh cho quỵ rạp trên mặt đất không thể động đậy. Người đàn ông đưa mu bàn tay lau vết thương trên cổ mình, không suy nghĩ gì liền đem mu bàn tay lên liếm lấy chỗ máu, ánh mắt càng lộ ra thú tính,” Tính cách thật ương ngạnh, tôi thật sự muốn nếm thử mùi vị này xem thế nào.”

” AHiên, anh có làm sao không, anh đừng làm em sợ—” Thẩm Mặc ngồi xổm trên mặt đất khóc rống, nếu sớm biết sẽ xảy ra những chuyện như vậy, đánh chết cô cũng sẽ không tới những chỗ như này.

Bên cạnh người vây quanh xem náo nhiệt mỗi lúc một đông, cũng không có ai có ý giúp họ, cũng không dám.

Bù lang nhàn nhã đi đến phía ghế sofa ngồi xuống, chân phải vắt lên chân trái, nâng điều thuốc lên hút.

Hắn chẳng qua cũng mới có 26 tuổi, nhưng ai nhìn bộ dáng của hấn cũng giống như lẫn lộn trong giới xã hội đen hàng thế kỷ, từ nhỏ mọi thứ đối với hấn đều thuận lợi, đi đến đâu đều có kẻ hầu người hạ, vừa ý cái gì , mặc kệ người đàn bà đó có muốn hay không, hấn sẽ giành lấy bằng được, thủ đoạn của hấn cho tới bây giờ đều làm người ta không rét mà run.

“Đánh gãy tay hấn cho ta, một quyền này ta sẽ không so đo.” Người đàn ông nói rất nhẹ nhàng , làm người ngoài nhìn vào như chính mình bị ăn hiếp vậy.

” Tôi cầu xin ngài, đừng như vậy—” Thẩm Mặc khóc đến lạc cả tiếng, cô gắt gao ôm lấy Thẩm Hiên, chỗ bị mảnh nhọn rượu đập vào cơ hồ không động đậy được, máu còn đang tuôn ra như suối, đem chiếc áo lông trắng của cô nhuộm đỏ một vùng.

” Cô đau lòng vì hấn ta?, thế thì ai đau lòng thay cho ta đây?” Bù lang dùng đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng, chỗ vừa bị thương đau nhói lên một cái, lập tức lửa giận lại bốc lên ngàn ngạt.

” Anh dốt cuộc muốn thế nào?” Dung Ân đem tay vào túi quần sờ sờ tìm vật gì đó, người đàn ông nhìn thấu ý đồ của nàng, liền nhếch miệng lên cười,” Đừng nghĩ sẽ báo án, cho dù cảnh sát đến đây, hai tay của hấn đã phế rồi!”

Dung Ân mới sờ đến điện thoại, liền vô lực buông thông xuống.

” Chuyện này đúng là chúng tôi không phải , anh muốn tôi uống, tôi sẽ uống, anh có thể thả cho họ đi không?.” Thẩm Mặc đôi chân đi không vững tới trước mặt Bù lang, còn kéo dài thêm phút giây nào nữa ,e rằng Thẩm Hiên không chống đỡ được

Người đàn ông nghe nói xong, liền đem chén rượu đưa ra trước mặt cô, cũng từ trong túi quần móc ra một viên thuốc màu trắng rồi bỏ vào ly rượu, Dung Ân chỉ thấy chén kia rượu toát ra một lượng bọt nhỏ rồi dần dần tan thành hư không, , Bù lang đem cái chén đưa tới bên miệng Dung Ân,” Chỉ cần cô uống , tôi lập tức thả người.”

Dung Ân hai con mắt ngược lên nhìn hắn, đáy mắt đầy u tối,” Chỉ cần tôi uống, chúng tôi có thể đi sao?”

Bùi lang trông thấy trong mắt cô đầy vẻ chờ mong, khoe miệng cười như không,” Uống xong chén rượu này, tôi sẽ thả bọn họ, nhưng là cô, đêm nay phải theo hầu ta, cô phải quyết định nhanh lên, anh ta chống đỡ không nổi nữa kia kia.”

Dung Ân răng cắn chặt vào môi, người đàn ông cười cười,” Cô Không uống cũng được thôi, nhưng có điều ... hẳn ta không thể đi, các cô cùng mấy tên kia cũng không thể đi.” Hắn đưa tay chỉ về phía sau Dung Ân cùng Trầm Mặc và Selune.

Máu Thầm Hiên chảy qua tấm gạch lát dưới sàn đến chân Dung Ân , Thầm Mặc ghé sát vào người Thầm Hiên khóc không thành tiếng, Dung Ân bỗng cảm giác hít thở không thông, Cô run rẩy vươn tay, đem cái chén trước mặt Bùi lang về phía mình. Cuộc sống, dường như khắp nơi đều muốn hại cô, cô càng muốn được bình yên thì xui xẻo càng đến với cô, cô tránh đi tránh lại, tránh né cả Nam Dạ Tước, lại không biết rằng lúc không có anh ta bên mình, đi đến những nơi như này ,cô một chút sức lực cũng không có.

” Ân ân-” Thầm Mặc thấy cô bưng chén rượu lên, muốn nhào đến ,” Không cần phải uống, không cần phải uống-”

Người đàn ông thấy cô cứ nhìn vào chén rượu đỏ như máu, liền cười cách đắc ý cúi xuống ghé vào tai cô,” Cô hẳn biết ta vừa thả cái gì vào bên trong đúng không?”

Cô nhẹ gạt đầu, đáy mắt tràn ra hơi nước.

” Uống đi, có thể làm cô đạt được khoái cảm đó.”

Loại đau khổ như thế này, Dung Ân bên Nam Dạ Tước đã từng nếm qua, bị ép hầu hạ anh ta, muốn đứng lên mà không đứng được, tay cô cầm thật chặt chén rượu, chậm rãi ngẩng đầu lên. Bùi lang ngạo nghễ đưa ánh mắt xuống nhìn cô, nhưng lại không nhìn ra sự đau đớn trong ánh mắt cô mà chỉ nhìn thấy sự thỏa mãn của mình khi ép buộc người khác, Dung Ân dùng sức nắm chặt tay lại, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng của những ly thủy tinh vỡ tạo thành, cô nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông đối diện, thậm chí muốn đem cái chén bóp nát rồi vứt đi, đem những mảnh nhỏ đâm vào ngực của hắn ta!

” Độp, độp, độp-” Trong đám người đang xem góp vui, đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay .

Mọi người tự động mở ra một lối đi, Dung Ân bên cạnh cũng nhìn lại, chỉ thấy Nam Dạ Tước thân hình cao lớn đột ngột xông vào trong tầm mắt,anh ăn mặc một bộ đồ Armani được may thủ công, sáng rực rỡ dưới ánh đèn, người đàn ông dứt tay vào túi quần, dùng khí thế cao ngạo mà bước đến. Mái tóc màu rượu đỏ ,đôi mắt thâm thúy, mặc dù ai nhìn vào đi chẳng nữa cũng đều muốn đắm chìm vào đó, bên tai trái, được đính một viên kim cương sáng chói mắt .(Anh ấy xuyên lỗ tai. Hợ hợ.chết mê anh mất)

Dung Ân chậm rãi buông tay cánh tay đang cầm ly rượu xuống, nhưng rõ ràng trong hốc mắt cô đã đỏ lên, rõ ràng sau khi nhìn thấy khuôn mặt kia cảm xúc của cô đã không còn kìm lại được.

Nam Dạ Tước, cái người đàn ông này mà cô trăm phương nghìn kế muốn tránh mặt, thật không ngờ mấy lần ngẫu nhiên mà đứng trước mặt cô, đều trong tình cảnh cô thảm bại như thế vậy , nhưng lần nào anh cũng xuất hiện kịp thời để cứu cô.

” Bùi công tử, thật có hứng thú đấy, ở đây có thể đánh người, Tôi từ xa cũng có thể nghe thấy tiếng van xin anh tha cho họ.”

Bùi lang thấy là Nam Dạ Tước, liền đứng lên,” Thật không ngờ tước thiếu gia cũng ở đây, cũng chẳng có gì to tát, tôi đang dạy dỗ vài người thôi, ngược lại Tước thiếu gia cũng thật có nhã hứng .”

Nam Dạ Tước đôi chân thon dài đi vài bước đếnbên người Dung Ân, một cánh tay đặt ở bả vai cô, kéo cô vào lòng,” Không ở nhà hả cô bé ngốc này, em sao lại chạy tới đây làm cái gì?”

Dung Ânngước nhìn lên, biểu lộ sững sờ nhìn chằm chằm vào Nam Dạ Tước.

” Đây là người phụ nữ tôi để ở nhà chăm sóc, bình thường bị tôi làm hư, rõ ràng dám sau lưng tôi tới những nơi như này, làm cho Bùi công tử chê cười rồi.”

Bùi lang sắc mặt rõ ràng ngẩn ra lúc lâu,” Đây là người phụ nữ của Tước thiếu gia?”

” Lần trước, chẳng phải là Bùi công tử đã gặp qua sao?..”

Nghĩ lại, Bùi lang đáy mắt lại càng phát ra sự hung ác nham hiểm, hần giật giật khóe miệng, vẻ bề ngoài thì cười nhưng trong đáy lòng lại lạnh băng,” Hôm nay, chính cô ta nhào vào lòng tôi, tôi cứ như vậy thả cô ta ra, chẳng phải sẽ bị người đời chê giễu sao?”

Nam Dạ Tước thuận thế đem Dung Ân trong lòng ôm càng chặt hơn, lòng bàn tay nóng bỏng đặt ở eo cô,” chẳng lẽ người của tôi cũng muốn đụng tới?”

” Tước thiếu hôm nay quả thật nói rất đúng ý tôi, tôi còn muốn ném thử mùi vị trên người cô ta.”

Người đàn ông nói xong những lời này , Nam Dạ Tước cả khuôn mặt đều như có mây đen u ám. Dung Ân đứng ở bên cạnh anh ta cũng không dám động đậy, cúi thấp đầu xuống chỉ nghe thấy tiếng trầm thấp của người đàn ông ở trên đỉnh đầu mình “ Ý của Bùi công tử là....., cố tình giành người phụ nữ của tôi?”

” Tước thiếu gia,” Bùi lang đứng cách anh mấy bước ở phía trước, khí thế không vì Nam Dạ Tước mà giảm đi chút nào,” Tôi hình như nghe lảng máng rằng, đằng sau lưng Tước thiếu gia cũng chẳng phải có hành động quang minh lỗi lạc gì, mà làm gì thì có lẽ Tước thiếu gia cũng biết, viện kiểm sát bên kia nhất quyết đang nhằm vào anh,nếu như tôi muốn động tay vào, ắt hẳn, anh cũng chẳng có những ngày tháng vui vẻ như thế này nữa đâu”.

Đây là người mà Nam Dạ Tước không muốn động vào nhất, hẳn tuy nhiên chiếm hai đạo hắc bạch, muốn gì có vậy, nếu như không cẩn thận một chút, chỉ sợ ngay lập tức gặp phải phiền toái.

Dung Ân ngẩng đầu lên, chỉ thấy anh hung hăng trừng mắt liếc mình một cái.

Vì người đàn bà mình chơi chán có đáng không? Nam Dạ Tước đang do dự , sau đó mới mở miệng nói,” Chuyện gì cũng có cách giải quyết của chính nó, Bùi công tử hãy chọn cách vẹn cả đôi đường, người phụ nữ này,tôi nhất quyết không thể giao cho anh được, đây là quy tắc của tôi, trừ khi chính tôi phá bỏ nó.”

Lúc này, một thuộc hạ của Bùi Lang đi đến bên hần ghé sát vào tai hần nói gì đó, đại khái là nói về hơn thua, Nam Dạ Tước, bọn họ thật đúng là không thể trêu vào. Dù sao thân phận của anh ta nguy hiểm, cũng không thể tùy tiện mà đắc tội được. Đã đi đến nước này, Bùi lang cơn tức này chưa xả thì chưa thể nuốt xuống được,” Như vậy đi,” Hần nói giọng điệu cũng hạ xuống,” Bình thường tôi đây nhất quyết không bỏ qua, nhưng nề tình huynh đệ,hôm nay hãy để cho tôi được lĩnh giáo tài nghệ của Tước thiếu gia đây, anh cùng thuộc hạ của tôi luyện quyền (nói luyện quyền cho oai nhưng thực chất là đánh nhau), nếu anh có thể thắng được, tôi sẽ gạt đi mặt mũi này mà thả người phụ nữ của anh đi .”

Nam Dạ Tước một cánh tay vỗ nhẹ ở dưới eo Dung Ân, một tay khác đem cô đẩy ra xa,”Được.”

Dung Ân lão đảo xuýt ngã, nghĩ đến Nam Dạ Tước phải đích thân đánh trả những nười kia , trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt,” Anh cẩn thận một chút.”

Nam Dạ Tước buông mắt về phía cô, rồi lại nhìn mười mấy người đang tiến về phía anh, đưa anh vây vào trong, những người đứng xem đã thối lui đi rất xa, sợ rằng trận ẩu đả này sẽ liên lụy tới họ. Thẩm Mặc cùng Selune ngồi xổm một bên, đem áo khoác cởi ra khoác lên người Thẩm Hiên, mặt khác lại đi đến chỗ hai cộng sự thật cũng bị thương không ít, họ đều bị đánh đến quỳ rạp trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Trong đám người, Nam Dạ Tước cái áo khoác màu trắng ra, tay áo vén lên một chút, lại đem hai cúc áo ở phía trước ngực cởi ra.

Anh chỉ bằng tay không nhưng động tác lại rất linh hoạt, giống như con Báo trong hang sâu ngàn dặm, thân hình cao to vừa tránh đi một cú đâm trí mạng của đối phương đồng thời tay rất nhanh chế ngự người vừa đánh mình giơ chân lên đạp cho hần ta một nhát nằm bất tỉnh dưới đất, sau một hồi Dung Ân chỉ còn nghe được tiếng rên rỉ van xin của thuộc hạ Bùi Lang, phảng phất đâu đây còn nghe thấy tiếng xương cốt bị bể gãy.

Nhưng đúng lúc này có tiếng chai bia bị đập nát, Nam Dạ Tước không kịp trở tay đã bị đối phương đâm trúng một nhát nhưng anh cũng kịp thời vùng mạnh tay lên không chút thương tình, lấy bình rượu tại quầy bar đập đúng vào đầu của đối phương, lúc này, trong hộp đêm vang lên tiếng kêu rên vô cùng thảm thiết, thuộc hạ của Bùi Lang sợ tới mức mặt mũi xanh mét, không dám tiến lên.

Nam Dạ Tước tay phải cầm nửa cái bình rượu vỡ , rất nhẹ nhàng vứt ra một bên, dưới ông quần của anh máu cứ như thế mà chảy xuống, người đàn ông nhếch môi mỏng, trường hợp này đối với anh chỉ là bài tập thể dục, so với mưa bom bão đạn thì đây chỉ là trò chơi trẻ con. Dung Ân tựa ở mép bàn, lúc này ngón tay cô gắt gao nắm lấy mặt bàn, trái tim cô đã bị treo lơ lửng không xuống được.

Còn lại mấy người cùng nhìn về phía Bùi lang, nhìn thấy hắn ta sắc mặt tối sầm lại, cũng không dám quay lại ,quay lại cũng chết thôi thì đành liều mạng đến cùng, Nam Dạ Tước cũng không để bọn người kia trong mắt, một vùng chân đá phốc một người xuống quầy bar, bình rượu chén rượu rơi đầy mặt đất, trên mặt đất trống rỗng, khắp nơi tràn ngập ra nồng đậm mùi máu tươi.

Lúc này Nam Dạ Tước ở trongmắt Dung Ân, như một vị thần HiLap vậy, hình ảnh đó chiếu thẳng vào mắt cô làm mắt cô có chút ướt át.

Còn lại hai người rất nhanh chồm tới , Nam Dạ Tước nghiêng người nhưng vẫn không kịp, cánh tay bị rạch mất một đường, máu chảy thấm đẫm cánh tay anh, anh quơ lấy bình rượu trong quầy ba đập vào người bọn họ, nhưng vẫn không bỏ qua, liền tiến lên đá cho bọn người đó mấy cái làm bọn họ oằn eo trên mặt đất.

Bùi lang cười cười, nhưng lại trong ánh mắt đó lại tỏa ra khí thế lạnh lẽo,” Tước thiếu quả thật là một nhân tài, những tên thuộc hạ của tôi trong mắt anh thật vô dụng, cần để anh chỉ giáo thêm rồi.”

Nam Dạ Tước giật calavat xuống quần quanh tay mình, nhưng Dung Ân vẫn có thể nhìn ra được rất nhiều máu tươi chảy xuống cổ tay đến calavat cũng không kìm lại được. Anh bước vài bước tới chỗ Dung Ân, ôm bả vai cô rồi đi.

” Đợi chút,” Dung Ân quay đầu nhìn lại,” Thẩm Mặc, mau đỡ Thẩm Hiên ra ngoài thôi.”

” Dừng lại,” Bùi lang thấy mấy người chuẩn bị rời đi, liền ngăn bước đi của Nam Dạ Tước,” Vừa rồi tôi chỉ nói thả người phụ nữ của Tước thiếu nhưng không phải người khác cũng được đi.”

Nam Dạ Tước trên trán nhễ nhại mồ hôi, ánh mắt của anh đảo qua trên mặt Dung Ân, bỗng nhiên nắm tay cô lên đem cô kéo đến trước bàn của Bùi Lang, trên mặt bàn to lớn mà Bùi Lang đang ngồi có chuẩn bị một ly rượu. Anh lấy tay không bị thương vươn đến mặt bàn cầm lấy ly rượu, đưa tới bên miệng Dung Ân,” Uống hết.”

Dung Ân ngơ ngẩn, thực sự nhớ tới lời nói Bùi lang lúc đó, chỉ cần cô uống, hắn ta sẽ thả mọi người đi.

Nam Dạ Tước đem chén rượu lại kề sát bên miệng Dung Ân,” Sợ cái gì? Em chẳng phải cũng đã từng nếm qua thuốc này sao, cùng lắm là sau khi trở về nhà làm nhiều lần, nhanh uống đi!”

Cô biết rõ anh đang giúp cô và mọi người, trong tình huống này, cô chỉ có thể biện pháp duy nhất là uống.

Dung Ân há miệng ra, Nam Dạ Tước động tác cũng rất vội vàng, đem rượu dùng sức rót vào trong miệng cô, anhnhìn thấy cô vì uống rượu mà sắc mặt đỏ rực lên, lại bị sắc rượu tới không thể thở được, lúc này mới đem những chén rượu còn sót lại một ít ném đi không thương tình,” Tôi xem em lần sau còn dám nữa không!!”

Dung Ân có thể cảm giác được trong đáy mắt anh đầy vẻ phẫn nộ, sự tức giận này như lửa thiêu đốt khắp toàn thân cô.

Trong mắt anh ấy, cô lại một lần nữa làm cho anh chán ghét cô.

Bùi lang thấy sự việc đã tới nước này, chính miệng nói ra những lời đó thì không thể thu hồi lại được, chỉ còn cách cam chịu nhẫn nhịn nổi uất ức sang một bên, Nam Dạ Tước cúi xuống mặt đất nhặt chiếc áo choàng của mình sau đó đem khoác lên vai Dung Ân , anh đưa cánh tay lên đầu cô vỗ nhẹ vài cái,” Bùi công tử, tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của anh, tôi lập tức trở về đem cô ấy dìu xuống mười tám tầng địa ngục.

Câu nói thật mập mờ đến cực điểm, Bùi lang khước miệng khê nhếch lên,” Không tiễn.”

Nam Dạ Tước nắm chặt bả vai Dung Ân, ôm cô bước từ từ ra ngoài, sau lưng, Thẩm Mặc cùng Selune vội vàng nâng mấy người kia dậy, Thẩm Hiên bị thương khá nặng, còn lại hai người cộng sự kia cũng phải cố gắng lắm mới đứng dậy lao đảo đi ra ngoài.

Cửa chính của Cám Đỗ đã mở, Dung Ân liền đi ra ngoài lại cảm giác được bả vai mình có cái gì đó dính dính nhớp nhớp, cô cúi đầu xuống, thì lại nhìn thấy một cánh tay của ai đó đã bị nhuộm đỏ.

” Nam Dạ Tước, anh không sao chứ?”

Người đàn ông sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đẹp hẹp dài dường như không còn thần sắc, khuôn mặt hoàn mỹ cũng như cắt không còn giọt máu, anh xoay người nắm chặt bả vai Dung Ân, ” Tôi thật sự là không hiểu nổi, cô có phải rất thích đến những nơi như này?”

Dung Ân khẽ nâng khóe miệng nhưng không trả lời, hết lần này tới lần khác, cô xuất hiện trước mặt anh đều là tình cảnh như thế này.

” Cô nói đi chứ!” Người đàn ông xoay người, giọng nói như nâng cao hơn một bậc, ngữ khí làm cho người ta phải sợ hãi.

Cô buông rủ mi mắt xuống, cũng không có ý tứ muốn trả lời, không phản bác nhưng cũng không thừa nhận.

” Dung Ân, quan hệ của chúng ta đã sớm chấm dứt, loại chuyện mất mặt như thế này tôi vốn không cần phải quan tâm, chỉ là tôi có một nguyên tắc, tôi chơi đùa đàn bà, không thích người đàn bà đó trước mặt tôi lại bị người khác chơi, cô nhớ cho kỹ, nếu cô còn dám có lần sau, hậu quả chắc cô cũng biết.” Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm vào cô thấy sắc mặt cô ngày càng trắng bệch, thật sự bản thân cũng không muốn có lời nói tuyệt tình như vậy, có thể tưởng tượng cô lần này tới lần khác toàn chìm đắm vào suy nghĩ của chính cô, trong lòng anh dâng lên cảm giác tức giận mà chính mình cũng không biết tại sao? Cứ tưởng rằng sẽ đoạn tuyệt quan hệ với cô đấy, nhưng lại không ngờ, hình ảnh cô ấy dần dần xâm lấn trái tim mình, ” Đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa, bằng không, tôi sẽ giam cô vào một cái phòng, tôi sẽ không đụng đến cô, nhưng sẽ giam cô cả đời đến khi cô chết mới thôi!”

Nghe thấy ngữ khí ác liệt của anh ta, làm cho Dung Ân không khỏi run rẩy, cô dừng bước chân lại, ” Đã như vậy, tôi xin phép đi trước.”

Mới xoay người, tay đã bị Nam Dạ Tước giữ lại, ” Cô quả nhiên là qua cầu rút ván, muốn nhìn thấy tôi chết mới hả dạ phải không?”

Thẩm Mặc đi lên trước, nhìn thấy Nam Dạ Tước thì cô lập tức nở nụ cười, ” Chuyện ngày hôm nay, thật sự là cảm ơn Tổng Giám đốc Tước.”

Người đàn ông liếc qua cô, trong miệng có ý cười nhàn nhạt giễu cợt, ” Hừ.”

Selune đi ra ngoài đón xe, nơi này là nơi phồn hoa đô thị, xe taxi rất hiếm thấy, có một vài xe lác đác đi qua nhưng khi nhìn thấy Thẩm Mặc người be bét máu thì đều cự tuyệt chở khách, nhất quyết lái xe đi.

” Đại đột thì chết!” Nam Dạ Tước lỗ mãng buông ra một câu sau đó mới đi lên phía trước, vẫy tay, một chiếc xe taxi liền dừng lại.

” Lên xe!”

Thẩm Mặc hai mắt khóc đến sưng đỏ, vội vàng dìu Thẩm Mặc ra phía sau xe, tài xế xe taxi liếc mắt qua gương chiếu hậu ,rồi vội vàng nói, ” Không được, các người hãy gọi xe cứu thương đi.”

Tình cảnh như vậy, làm cho Dung Ân nhớ tới lần trước tại chân núi cùng Diêm Việt. cô cũng cố gắng cầu xin họ nhưng không được.

Nam Dạ Tước một tay đặt ở trên nui xe, cúi người, ” Người còn chưa có chết, ông liền cự tuyệt? Chúng tôi hôm nay chính là muốn ngồi xe của ông.”

Tài xế kia thấy thế, lập tức khởi động xe rồi đang định rời đi, Nam Dạ Tước chỉ cần xoay ba bước đã chắn trước cửa xe, đôi chân thon dài giơ lên đạp mấy cước vào gương chiếu hậu, lái xe cả kinh, hai mắt tròn lên, chỉ thấy đầu xe oằn một chỗ, Nam Dạ Tước lấy từ trong túi chiếc ví da, đưa ra rất nhiều tiền trước mặt tài xế. ” Ông cầm lấy và trở những người này cho tôi, tôi sẽ bám theo ngay sau ông, dám chơi tôi, tôi sẽ giết ông ngay tức khắc.”

Nói xong, không để ý gương mặt của Thẩm Mặc đang trắng bệch, kéo cô và mọi người ngồi đằng sau xe, ” Cho những người bị thương lên xe đi. Đồng thời cô cùng đi với họ đi”

Lái xe ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám nhìn quay lại, đợi ọi người ngồi yên vị trên xe mới mở cửa bước vào chỗ lái, Dung Ân muốn theo họ về, lại bị Nam Dạ Tước giữ chặt, " Cô cùng tôi đi một xe."

Cô bị người đàn ông kia ôm chặt liền bỗng thấy run rẩy, trong lúc Nam Dạ Tước mang xe tới ý bảo cô lên thì Dung Ân kéo cửa phía sau ra và ngồi vào.

Cô chỉ ngồi lặng yên ở đó, hai tay đặt ở đầu gối bám chặt lấy chiếc váy, cả khuôn mặt cúi gằm xuống, tóc hai bên che lấp gần hết khuôn mặt của cô, Nam Dạ Tước nhìn qua kính chiếu hậu cũng không thể trông thấy sắc mặt của Dung Ân lúc này như thế nào, chỉ nhìn thấy hai vai cô run rẩy, hai chân dường như không an phận gắt gao khấp chặt vào nhau.

Phía trước xe taxi đang trên đường đi đến bệnh viện, đôi mắt Nam Dạ Tước lại nhìn chằm chằm vào phía người Dung Ân, đột nhiên anh bẻ quặt tay lái, chiếc xe chệch khỏi quỹ đạo, đi về hướng khác.

Dung Ân vẫn nhất quyết cúi đầu xuống, đôi chân càng khấp chặt lại, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay tạo thành hình lưới liềm rõ rệt, khảm sâu vào lòng bàn tay cô. Cô lúc này cũng không phát hiện chiếc xe đã đổi hướng từ lúc nào đến lúc xe đi thẳng vào hướng tòa nhà lớn thì dừng lại, bỗng một bàn tay to lớn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, Dung Ân hai mắt mê ly, hô hấp đã nóng rực từ bao giờ.

Nam Dạ Tước đem bàn tay dán chặt vào khuôn mặt cô, những ngón tay tỏa ra hơi lạnh buốt đến tận xương, làm cho người ta khó có thể kiềm chế.

Khuôn mặt tuyệt mỹ dần dần tiến sát vào khuôn mặt cô rồi bỗng nhiên hôn cuồng nhiệt làm Dung Ân toàn thân phát run, Nam Dạ Tước đem cô đẩy nhẹ làm cô ngã ở phía sau chỗ ngồi, thân thể cao lớn tùy ý đè lên.

Loại khao khát, thậm chí so sánh với lần thứ nhất cũng là anh cho cô uống thuốc còn mãnh liệt hơn, mọi tế bào trong thân thể anh đều kêu gào đòi phóng thích, Nam Dạ Tước dùng cánh tay không bị thương lần lần tìm khóa kè của chiếc váy, vừa cởi bỏ, tay vừa tham lam tiến vào, Dung Ân sợ hãi mở trừng hai mắt.

Cô thật sự vất vả mới rời khỏi anh ta, chẳng lẽ, nhanh như vậy lại trở về điểm xuất phát.

Không, không thể!

Cô chống đỡ thân thể ngồi dậy, Nam Dạ Tước vùi mặt vào căn cổ trắng ngần của cô không kiên nhẫn ngẩng lên, " Định làm cái gì?"

" Nhanh đi bệnh viện, tay của anh không thể tiếp tục để như vậy được."

Người đàn ông không cho là đúng, môi mỏng tiếp tục hôn lên cổ của cô, Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân đều muốn vỡ ra dường như rất khó chịu, Nam Dạ Tước mơ hồ bên tai cô thì thầm, " Cô chịu được sao? Tôi không quan tâm, cô quan tâm làm gì chứ?"

Dung Ân nghe vậy, động tác trên tay bỗng nhiên ngừng lại, Nam Dạ Tước cho rằng cô đã nghĩ thông suốt, vừa muốn giật dây lưng ra, lại không ngờ tóicô bỗng nhiên xô anh ngã xuống đất, bả vai tay bị thương đập xuống nền xe đau điếng, " Dung Ân, cô làm loạn cái gì vậy? Ngoan ngoan bỏ chân xuống đi."

Người đàn ông tức giận nguyền nguyền.

Dung Ân thật sự không có ý công kích anh ta, nhưng lúc này quan hệ phải rõ ràng, cô chẳng nhẽ muốn cam tâm tình nguyện trở lại vạch xuất phát?

" Tước thiếu gia, anh cần phải suy nghĩ kỹ vào, tôi nếu bây giờ trở thành người của anh, sau này, anh muốn bỏ cũng không xong." Dung Ân có chút thổ dốc, cũng đem hai tay duỗi ở đằng sau vươn lên trước quần ở cổ Nam Dạ Tước. Người đàn ông quả nhiên dừng lại động tác, " cô có thể chịu được không?"

" Anh nếu muốn thay tôi dập tắt lửa, tôi cầu còn không được."

Nam Dạ Tước khuôn mặt ngạo nghễ nhìn người con gái dưới thân, hai tay của anh đặt ở người cô bắt đầu nổi gân xanh , tối nay, nếu không phải anh đã trùng hợp xuất hiện ở đó, như vậy chẳng phải thân hình xinh đẹp này hẳn là đang ở chỗ nào đó nở rộ dưới thân của tên Bùi Lang sao? Nghĩ vậy, ánh mắt anh lộ ra mấy phần chán ghét, đẩy hai tay của cô ra, đứng dậy, vòng qua cửa xe bên kia trở lại ghế lái của mình.

Anh nghĩ loại tình thế này là đương nhiên, nhưng thật cũng không nghĩ tới, Dung Ân đang liều một phen cá chết lưới rách (tức là đem đánh cược tất cả một mắt một còn) , trong mắt anh, cô chính là loại đàn bà lãng nhãng.

Xe hơi lập tức rời đi, Dung Ân nhìn về phía ngoài xe, phát hiện ra nơi vừa đi qua là một ngõ nhỏ, ra đường lớn anh đi cả trên vạch ngăn cách, cũng chẳng nghĩ gì cứ thế vượt qua hai cái đèn đỏ mà thẳng tiến tới bệnh viện.

Dung Ân cứ thế ngồi ở trong góc xe, đem khóa kéo kéo lên, áo lông vuốt cho thẳng, toàn thân bị mồ hôi làm cho ướt một mảng, cảm giác ướt sũng thật khó chịu.

Nam Dạ Tước thật cũng chẳng quan tâm cô sống hay là chết, một tay lái xe, lao thẳng trên đường cao tốc , Dung Ân cắn môi dưới, thỉnh thoảng, có tiếng rên rỉ nhịn không được theo trong miệng cô bật ra ngoài, cô liền vội vàng dùng hai tay che miệng lại.

Đến bệnh viện, người đàn ông cầm lấy cánh tay của cô, đem cô từ sau xe lôi xuống, bọn họ lại nằm hai phòng khác nhau, Nam Dạ Tước bàn tay vết thương đã rách cả, hở ra một đoạn, Dung Ân lại đi ra phòng khác rửa ruột . Giăng co cả buổi tối, Dung Ân buông lỏng thân hình mệt mỏi, khi nhìn thấy Thẩm Mặc, may mà Thẩm Hiên ngạo cũng không xảy ra việc gì chỉ cần ở lại vài ngày là không còn việc gì nữa.

Thẩm Mặc hiển nhiên là rất sợ hãi, lại vừa khóc vừa tự trách mình, Selune cùng Dung Ân ở bên cạnh an ủi sau một hồi mới dần dần an tĩnh lại.

Lúc này, mấy người đều cực kỳ mệt mỏi, Thẩm Mặc khuyên các cô về trước nghỉ ngơi, bệnh viện lúc này đã không có trở ngại nữa, hai người không lay chuyển được cô, nên cũng đều chuẩn bị về nhà.

Dọc hành lang bệnh viện mùi thuốc khử trùng nồng nặc, Dung Ân trải qua một gian phòng bệnh thì bước chân cũng dừng lại tại một phòng, bên trong, Nam Dạ Tước nằm ở trên giường bệnh, cánh tay bị thương được bó bột như chiếc bánh trưng, tay kia, thì lại bị treo lên một chút.

Người đàn ông đó trông điệu bộ có vẻ như cũng rất mệt mỏi, đầu tùy ý gối lên nửa cái gối , dường như là đang ngủ rất say vậy, thân hình hoàn mỹ được bao bọc bởi bộ quần áo đang rộng mở, bên trong lộ ra xương quai xanh. khêu gợi

Trong phòng bệnh tuy có mở hệ thống sưởi bằng hơi nước, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo, Dung Ân đi vào, đem đầu của anh gối được một nửa chính cho thoải mái, đem mền đang đắp giữ kéo lên cho anh, vừa muốn kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, nhưng liền nhớ lại câu nói hung ác của người đàn ông đã nói lúc trước, "Đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa, bằng không, tôi sẽ giam cô vào một cái phòng, tôi sẽ không đụng đến cô, nhưng sẽ giam cô cả đời đến khi cô chết mới thôi!"

Dung Ân đang định cúi xuống bỗng đứng thẳng dậy, Lúc trước cô đã bị đùa giỡn đủ rồi, từ nay về sau, nếu có thể cô sẽ không muốn bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, càng tiết kiệm sức lực cho anh ấy hơn.

Nghĩ như vậy, cô dường như đi ra khỏi phòng bệnh mà không quay lại lấy một lần.

Nam Dạ Tước cứ thế ngủ cho đến khi y tá thay băng cho anh ,anh mới dần dần tỉnh lại , trên tay thuốc tê vẫn còn tác dụng, cũng không cảm thấy đau. Một tay khác đặt trên hai đầu lông khê day day, một chút mệt nhọc dường như tan biến đi chút ít, lúc này mới đi vào phòng bệnh của Dung Ân.

Vừa đi vào, nhưng bên trong phòng bệnh lại không có một bóng người, anh tìm đến người y tá đem qua trông coi Dung Ân, " Người bệnh nằm ở đây đi đâu rồi?"

" Ấy, sáng sớm hình như là đã xuất viện rồi."

Người đàn ông nghe thấy vậy, trên khuôn mặt tuấn tú không khỏi tối sầm lại, Người phụ nữ ngốc này, dám nhả tâm mà dời xa khỏi anh.

Nói đi, là đi luôn.

76. Chương 76

Nam Dạ Tước cầm lấy tay bị băng bó, gương mặt mình tỉnh xoay người đi ra ngoài.

Dung Ân ngồi ở trên xe taxi, trán nóng bừng, toàn thân lạnh như băng khó chịu, cô kêu tài xế tăng nhiệt độ lên một chút, nhất định là do giằng co hơn nửa đêm, bị cảm rồi.

Xe taxi dừng ở cửa khu cư xá, Dung Ân xuống xe, áo vest trắng trên vai vướng ở cửa xe rơi xuống, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng khom lưng nhặt lên đặt trên khuỷu tay.

Về đến nhà, trời vẫn còn sớm, chậu cây xương rồng trước cửa nhà đang hướng ánh mặt trời đón nắng, mỗi cái gai đều giống như lông tơ bén nhọn dựng thẳng lên, Dung Ân nhẹ nhàng mở cửa, mới vừa khép lại, một chút tiếng động như vậy cũng làm ẹ Dung nghe thấy, “Ân Ân, con tôi qua đi đâu? Vì sao một đêm không trở về?”

“Mẹ,” Dung Ân tiến lên, “ Một người bạn của con bị bệnh, con ở lại bệnh viện hơn nửa đêm, lúc đó trong lòng lo lắng, quên mất điện thoại ẹ.”

“oh”, trong lòng bà giờ đây mới nhẹ nhõm, “ Hiện tại không có chuyện gì rồi chứ?”

“Không có chuyện gì rồi, ” Dung Ân đẩy xe lăn, đưa bà đến trước bàn ăn, “ Mẹ, con muốn thương lượng cùng mẹ chuyện này.”

“Chuyện gì vậy?”

“Công ty của con có thể năm sau sẽ chuyển chỗ, bên đó, muốn cho con cùng đi, cho chúng ta mượn một căn phòng bên cạnh, có lẽ cách đây khá xa. Mẹ, mẹ nói có được không?”

Mẹ Dung vỗ trên bàn tay con gái, vẻ mặt an nhàn, “Ân Ân, mẹ tất nhiên là đi theo con, con muốn đi, chúng ta liền thu dọn, công việc quan trọng hơn.”

“Mẹ,” Dung Ân hai tay ôm cổ mẹ, trong mắt nũng nịu, “ Con yêu mẹ nhất.”

“Cái miệng này...” mẹ Dung mỉm cười, “Sắp sang năm mới rồi, nên mua đồ chuẩn bị thôi.”

“Được, hai ngày này con sẽ đi mua.”

Công ty Sang Tân vì phải tổng kết công việc cuối năm, nên ki nghỉ đông muộn một chút, Dung Ân ở nhà nghỉ ngơi hồi lâu mới đến bệnh viện, đi ngang qua phòng bệnh Nam Dạ Tước, cô theo bản năng nhìn lại, anh đã sớm biến mất.

Thẩm Hiên Ngạo đã tỉnh lại, vì tổn thương phần cứng, nên hồi phục rất nhanh, chỉ là mất máu quá nhiều, nhìn qua mới không có sức sống như vậy.

Thẩm Mặc ngồi trước giường bệnh, cũng chưa thay quần áo, vẫn là bộ quần áo ngày hôm qua, trong tay đang gọt táo, thút tha thút thút đang nói gì đó, “ Hiên Ngạo, em sai rồi, sau này không bao giờ đến những chỗ như vậy nữa...”

Hiển nhiên, tối hôm qua cô đã rất sợ hãi.

Thẩm Hiên Ngạo giơ tay lên từng li từng tí, để lên đầu cô, vẻ mặt sủng nịnh, “ CÔ bé ngọc, ai ngờ đến sẽ gặp phải chuyện như vậy...”

Dung Ân đi vào, đem giỏ trái cây để ở một bên, “Thẩm Mặc, cậu về nghỉ ngơi đi, ở đây có tớ được rồi.”

“Dung Ân, ” Thẩm Mặc thấy cô đến, trong mắt càng không kìm nén được, cô bước đến hưng hăng ôm lấy Dung Ân, “Trong lòng tớ vẫn còn rất sợ, tối hôm qua thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, hu hu hu...”

“Được rồi, không có chuyện gì nữa rồi.” Dung Ân vỗ nhẹ sau lưng cô mấy cái, “Qua rồi.”

“Dung Ân, ” Thẩm Hiên Ngạo trên đầu băng bó, ngoái đầu ra, “ Thẩm Mặc nói, ngày hôm qua, người cứu chúng ta chính là Nam Dạ Tước, cô biết anh ta sao?”

Dung Ân ngồi xuống, “ Biết, có chút giao tình.”

Thẩm Mặc cùng Thẩm Hiên Ngạo nhìn nhau, thấy cô không muốn nói nhiều, cũng không hỏi tới, Thẩm Mặc lại gần, “Thật sao, sau này tờ đơn của Tước Thúc cũng không cần giành giật nữa, cậu nói xem sao anh ta lại xuất hiện đúng lúc như vậy, đúng là ân nhân rồi.”

Dung Ân thấy cô còn tâm trạng nói đùa, vỗ vỗ lưng cô, “Cậu á, vừa khóc vừa cười, hai ngày nữa giao thừa rồi, Hiên Ngạo khi nào xuất viện?”

“Bác sĩ nói không có gì đáng ngại, ở lại hai ngày là được rồi, tôi cũng không muốn ăn giao thừa trong bệnh viện.”

Dung Ân cứ khẳng khẳng, lúc này Thẩm Mặc mới về nhà tắm rửa thay quần áo.

Một nơi khác, Ngự Cảnh Uyển.

Vương Linh mở cửa, Hạ Phi Vũ hấp tấp xông tới, Nam Dạ Tước lúc này đang ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay không ngừng bấm điều khiển TV.

“Tước, ” cô gái đem túi đặt bên cạnh, ngồi sát bên anh, ” Tay của anh tại sao...”

Nam Dạ Tước dừng dừng cúi đầu nhìn, , “Không có chuyện gì, vết thương nhỏ mà thôi.”

” “Còn nói không có chuyện gì.” Hạ Phi Vũ lo lắng, kéo tay của anh qua, “Cái loại Bùi công tử này, tôi sợ sau này chúng ta không thể đối phó.”

“Cô biết rồi.?”

“Chuyện tối hôm qua, truyền khắp nơi, Tước, anh rốt cuộc là vì ai vậy?”

“KHông có ai,” Nam Dạ Tước không muốn nói, vốn đang bực dọc nóng nảy trong lòng, ” Không phải đã nghỉ đông sao, sao không ở nhà chuẩn bị tết cho tốt, chạy đến đây làm gì?”

“Tôi lo cho anh,” Hạ Phi Vũ giọng nóng nảy, người đàn ông này, từ đầu đến cuối, cô không thể nào nhìn được tâm tư của anh, loại cảm giác này không thể đoán ra, trong lòng cảm thấy bực dọc.

Nam Dạ Tước vỗ vỗ lưng cô, “Tôi không sao, đi thôi, đi ăn cơm,”

Sắp tết, bất luận là trên đường hay trong khu mua sắm, cũng cảm giác được không khí nhộn nhịp này, cực kì náo nhiệt.

Mẹ Dung thật lâu không đi ra ngoài, Dung Ân muốn dẫn bà ra ngoài đi dạo một chút, mới đến cửa gặp ngay Diêm Việt vừa đến, anh cùng họ mua sắm, lại xách tất cả vào nhà.

Hôm nay là đêm giao thừa, buổi tối theo tục lệ ăn bánh chèo.

Dung Ân mở đèn trong nhà, cả phòng liền sáng rực, Diêm Việt ngồi đứng trên ghế, treo đèn lồng ở cửa, Dung Ân ngồi chồm hổm vịn lấy, “Coi chừng, bên trái, đúng đúng... Được rồi.”

Bánh chèo trên bàn thơm ngào ngạt, cảm giác sum vầy một chỗ, nghiêm nhiên giống như là người một nhà. Mẹ Dung vui mừng, tâm tình thật tốt.

Hơn mười giờ tối, Dung Ân mới tiễn Diêm Việt về, nhìn xe anh càng lúc càng xa, cô đứng dưới ngọn đèn đường, chợt thấy trong lòng phiền muộn không dứt. Xoay người vừa muốn đi vào, liền thấy một bóng người đứng trước mặt.

“Là cô.”

“Tôi không nghĩ rằng, anh ấy vẫn đến chỗ của cô.” Tư Mạn chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng trên người, một đôi bốt vòng quanh chân cô, “Dung Ân, tôi đến tốt cùng kém cô chỗ nào, tôi thật không hiểu.”

” “Đã trễ thế này, hay là cô về trước đi.” Cô không muốn dây dưa với Tư Mạn, hai tay nhét vào túi quần định rời đi.

“Trên đời này, chỉ có tôi yêu anh ấy nhất.” Tư Mạn tiến lên hai bước, chặn đường Dung Ân, trong mắt bắn ra ánh nhìn kiên định, “Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì cô có thể sao?”

“Tôi không thể.” ” Dung Ân nói thẳng thắn, “Nhưng tình cảm là miễn cưỡng không được, nếu cả hai đều yêu nhau sâu đậm, dù có là ai cũng không thể tách rời.”

Tư Mạn kinh ngạc đứng ở đó, cô biết Dung Ân nói không sai, cô hôm nay theo dõi Diêm Việt mới tìm được nơi này, một ngày, cô đứng trong góc nhỏ, ngốc nghếch nhìn họ ba người vui vẻ hạnh phúc, cô ngay cả xông đến chất vấn cũng không có, bởi vì, cô trong mắt anh, không là gì cả.

Dung Ân lên lầu, không bao lâu, tiếng bước chân biến mất trong hành lang, đèn đường màu da cam chiếu gương mặt Tư Mạn trắng bệch, cô bỗng nhiên ngồi xổm xuống, khóc thút thít.

Kì nghỉ đông này, rất ngắn, mới đây đã không còn mấy ngày nữa.

Bởi vì công ty mới khởi bước không lâu, công việc thiết yếu bây giờ là đoạt được cơ hội, cho nên thời gian là thiết yếu, nên Thẩm Mặc cúi mình bắt mọi người chịu tội.

Công ty đổi địa chỉ, cũng tuyển thêm một số nhân viên, Dung Ân cùng mẹ Dung dọn nhà. Thẩm Mặc tìm giúp cô một căn hộ 60m2, Dung Ân thấy, đã đủ rộng rãi, hơn nữa ra vào có thang máy, lấy ánh sáng tốt, tóm lại, rất hài lòng.

Sang Tân trước mắt toàn bộ sức lực đều dồn vào hồ sơ của quản lý Liêu, bên họ không có công nhân, liền thuê công nhân bên ngoài, Dung Ân thỉnh thoảng đến công trường giám sát. Mặc dù cực khổ, nhưng rất tự do tự tại. Chuyển chuyển nhà, cô vốn không nói cho Diêm Việt biết, nhưng anh biết địa chỉ của Sang Tân, sau khi nghe ngóng liền tìm đến.

Cuộc sống cũng coi như yên ổn, ba tháng đã qua.

Trong lúc này, Dung Ân quả nhiên không hề thấy mặt Nam Dạ Tước, cô đã bắt đầu quên lãng từ từ, sẽ có một ngày, cô tin rằng mình sẽ quên được, thậm chí sẽ không nhớ rằng Nam Dạ Tước đã từng xuất hiện trong đời cô.

Mà vận mệnh, luôn không ngờ được như vậy.

Những tháng gần đây, Nam Dạ Tước thường xuyên xuất hiện trên trang đầu của tạp chí giải trí, anh cùng Tư Mạn thành đôi, sự mập mờ đó bị phóng đại vô cùng, thậm chí, nói Nam Dạ Tước sớm đã là người ở sau màn ảnh của Tư Mạn. Dung Ân nhấp vào dấu chéo góc trên bên phải, đóng websites lại, cô lẳng lặng dựa vào ghế, lúc trước, lời nói lúc trước của Tư Mạn liền không khỏi hiện trong đầu cô, đến gần Nam Dạ Tước, cô ta chẳng lẽ có mục đích gì sao?

“Dung Ân, bên giám đốc Liêu xây cất sao rồi?”

“Thẩm Mặc, cậu yên tâm đi, ” Dung Ân cầm lấy túi xách bên cạnh, ” Tớ đã đi qua vài lần, kỳ hạn công trình hẳn là không thành vấn đề.”

“Có cậu ở đây tớ dĩ nhiên yên tâm.” Thẩm Mặc khôi phục bộ dạng đầy ý chí chiến đấu, tinh thần sáng láng.

Đó là một cư xá mới xây, bên trong cũng được tu sửa đẹp, lúc đó, có thể xây cất lại chỗ này, cũng vì giám đốc Liêu coi trọng Sang Tân với dự phí khá thấp của phòng thiết kế.

Dung Ân đi taxi đến cửa, mới vừa vào, công nhân đang trang hoàng ở lầu hai liền nhìn thấy cô.

Chủ thầu lấy điện thoại đi động ra gọi một cú điện thoại, “Alo, trưởng phòng Hạ, cô ấy đã tới, được... Tôi biết, cuộc sống sau này, sẽ phải dựa nhiều vào lời giới thiệu của chị”

Dung Ân đi lên lầu hai, đi vào, các công nhân đang tắt bật, nhìn thấy cô liền chào hỏi. Cô gật đầu mỉm cười sau đi vào phòng ngủ, bên trong tu sửa khá ổn, còn sơn lại nữa là có thể hoàn thành. Cô nhìn kĩ từng chỗ, sau khi kiểm tra kĩ lưỡng mới xoay người, muốn đi ra ngoài.

Đi tới phòng khách, lại không thấy những công nhân vừa mới bận rộn ở đây đâu cả, những công cụ kia tùy ý ném xuống đất, có thể thấy được là chạy bạt mạng.

Nhưng trên ghế salon, một người đàn ông ngồi nhàn nhã, anh ta hút thuốc, trong tay cái bật lửa lúc mở lúc đóng, phát ra âm thanh lách cách chói tai, Dung Ân đến cửa tay mới vừa định mở cửa, liền phát hiện cửa đã bị khóa trái.

“Sao anh lại ở đây”

“Người đẹp, hung dữ vậy” Bùi Lang hít một hơi, khói trắng theo miệng anh ta tràn ngập, “Tôi nghe nói em ở đây, muốn ghé thăm em một chút.”

“Tôi cùng Bùi công tử thật không có giao tình tốt như vậy.” Dung Ân cười lạnh.

“Em có thể gọi tôi là Bùi Lang,” anh ta đặt một chân đang gác xuống, trong mắt không nóng vội, chỗ này nhỏ như vậy, lần này, Dung Ân mọc cánh cũng khó chạy thoát, “Em tên là Dung Ân.”

Cô cũng không muốn cùng hắn chơi trốn tìm, “Anh muốn làm cái gì?”

Hắn nghiêng người đứng dậy, gạt tàn thuốc trên mặt đất, “Tôi có cái thói xấu, không chiếm được người, sẽ ngày đêm thương nhớ, kể từ khi thấy Dung tiểu thư, tôi là thân thể cũng muốn, tâm cũng muốn, bây giờ gặp lại, chính là duyên phận giữa hai ta, em hãy ở cùng tôi nhé. Tôi không quan tâm em đã từng là người của Nam Dạ Tước, đến lúc đó, em cũng không cần đi ra ngoài làm việc cực khổ như vậy, tôi nuôi em, bảo vệ chăm sóc em thật tốt”

“Bùi công tử thật rộng tay,” Dung Ân mỉm cười, nếu nói một chút cũng không sợ, đó là giả, “Người như tôi không thể dễ dàng bị xua đuổi như vậy, Bùi công tử có thể cho, tôi cũng giống như những người khác, xe xin, biệt thự tôi đều không thiếu.”

“Dung tiểu thư thật không một chút căng thẳng,” Bùi Lang mỉm cười, “Tiền em không muốn, tôi cho em cái khác, hôm nay em đừng nghĩ sẽ có anh hùng cứu mỹ nhân, nơi này chỉ có hai người chúng ta.”

“Anh không phải muốn dùng vũ lực chứ?”

“Nếu em không theo, tôi sẽ phải suy nghĩ một chút rồi.” Bùi Lang nói xong, liền đứng lên, ngón trỏ hơi lỏng cựa quậy, “Làm ở trong căn phòng trống này, không biết có giống mùi vị đánh trận không nhỉ.”

Hoàn cảnh như vậy, Dung Ân lại không có một chút bối rối, ngược lại tỉnh táo lạ thường, anh tiến thêm một bước, cô liền lùi một bước, “Bùi công tử muốn nữ nhân nào mà không được, không cần phải dùng sức ép buộc người khác.”

“Người như ta đừng hi vọng có thể thoát,” Bùi Lang ép lên trước, “Nói thật, tôi chưa từng dùng sức mạnh với phụ nữ.”

Dung Ân thối lui đến bên cửa sổ, liếc xuống, vừa lúc có một đồng cát, “Anh đừng ép tôi.”

“Em nói gì vậy?” Bùi Lang sắc mặt có chút không vui, loại đàn ông quyền thế như vậy, muốn phụ nữ cần gì phiền toái đến vậy, thấy quen phụ nữ lao đến, hiển nhiên thân thể hơn hẳn người khác.

“Anh ép tôi, tôi sẽ nhảy xuống,” Dung Ân cũng không hề dọa唬. May mà đây là lầu hai, nói không chừng, có thể nhảy trên đồng cát này, nhiều lắm là gãy chân.

“Em nhảy thử đi.” Bùi Lang tiếp tục tiến lên, hắn cũng không tin.

Dung Ân thấy anh ta sắp đi tới, liền nhắm mắt lại, đẩy cửa sổ ra ngoài, ánh mắt Bùi Lang chợt nhảy lên, cánh tay dài bắt lấy, chụp được thắt lưng của Dung Ân, “Chết tiệt, con mẹ nó cô nhảy thật!” hắn dùng lực kéo cô lên, tĩnh mạch trên trán kéo căng, mắt hồi lâu mới đưa cô trở về mặt đất.

Anh ta buông tay sa ngồi thở hồng hộc trên nền xi măng, bộ vest màu đen khắp nơi đều là màu vôi trắng, hai tay chống đỡ bên người, hai con mắt liếc nhìn Dung Ân, “Nếu đây là tầng cao nhất, cô cũng nhảy?”

Cô vẫn chưa định thần trở lại, hai mắt nhìn hước khác, như vậy, tất nhiên là không nhảy.

Sau khi hắn thở dốc xong, liền nghiêng người đứng dậy, “Phụ nữ như cô đúng là lần đầu ta thấy, coi như, không làm được tình nhân, làm bạn cũng được chứ?” Bùi Lang cũng không muốn phiền toái, dù sao cũng là cán bộ cấp cao, hình tượng là quan trọng.

Dung Ân không tin anh ta có thể từ bỏ ý đồ như vậy, hai mắt cảnh giác nhìn chăm chăm anh.

“Làm người tốt cô liền không tin rồi.” Bùi Lang đứng dậy, vỗ vỗ vôi trên quần áo, bước đến cửa, móc chìa khóa trong túi ra, “Đi thôi.”

Dung Ân mặc dù do dự, nhưng vẫn là đứng lên đi ra ngoài.

Cửa thang máy, anh nhấn một tầng, Dung Ân cũng không theo vào, xoay người đi thang bộ.

“Này, ” Bùi Lang đuổi theo ra đi, tiếng giày nện ồn ào trong cầu thang, “Tôi nói không đụng, sau này liền sẽ không đụng cô, phụ nữ thật là phiền toái.”

Dung Ân xách túi đi nhanh tới cửa cư xá, anh đi ô tô đuổi theo, BMW X6 chói mắt, cũng là một model mới “Lên xe, tôi chở cô.”

“Không cần, ” Dung Ân dừng bước lại, trên mặt hơi mỉm cười, “ Tôi ra ngoài có thể bắt taxi.”

Anh đậu BMW ngang trước mặt cô, “ Lên xe.”

Dung Ân sợ anh ta sẽ làm gì đó, chỉ đành lên xe, chỉ là ngồi ghế sau.

Bùi Lang lái xe vững vàng, thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu thấy mặt cô đầy dè dặt, “ Cô cũng sợ bộ dạng của tôi.”

“Không có.”

“Có thật không, vậy cô cảm thấy tôi là người như thế nào?” Anh ta mặt dày tiếp tục hỏi.

Dung Ân ngẩng đầu, thấy khoe miệng anh ta nhếch lên, “ Anh, rất tốt.”

Bùi Lang nghe nói, tiếng cười ức chế không được từ trong miệng lao ra, “ Tôi mời cô ăn cơm nhé.”

“”Không cần! ” Dung Ân theo bản năng trả lời, rất là lớn tiếng.

Nụ cười anh không giảm, tăng tốc về phía trước, “ Vậy thì có 2 lựa chọn, hoặc là tôi mời, hoặc là cô mời tôi, hay là cô mời tôi nhé, vẫn chưa từng có cô gái nào mời tôi ăn cơm đâu.”

Dung Ân nghiêm túc nhìn gò má của anh, thấy ánh mắt anh trong suốt lúc anh cười, với lúc này nhưng lại tưởng như hai người, Bùi Lang thấy cô không nói, liền xoay đầu lại, “Cô là người duy nhất tôi nhớ thương rồi lại cả hai lần đều không có được, cho nên, sẽ không có lần thứ 3, không cần đề phòng tôi như loài lang sói vậy, cô quá coi thường thôi rồi.”

Anh cũng đã nói như vậy, Dung Ân cũng thu hồi khuôn mặt đề phòng, Bùi Lang lái xe đi ăn cơm, lúc dùng cơm, cô vẫn cảm thấy lúng túng, dao nĩa ý vị xuyên qua miếng thịt bò, “ Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” anh nhấp một ngụm rượu, ngón tay thon dài dọc theo ly rượu gõ xuống.

“Sao anh biết tôi ở đây, nghe ai nói.”

Anh cười hứng thú, cắt từng miếng thịt bò ưu nhã đưa vào miệng, “Cô đặc tội người nào, chính mình cũng không biết sao?”

Dung Ân nhúu mày, sắc mặt đông cứng lại.

“Tước Thức, người phụ nữ thường đi chung với Nam Dạ Tước.” Bùi Lang không nói tên, Dung Ân cũng đã đoán ra là ai, cô ngên chén rượu lên, “ Tóm lại, hôm nay cảm ơn Bùi công tử, giờ cao đánh khê.”

Anh cười, cùng cô chạm cốc, “Dùng sức mạnh không được, tôi bèn dùng ôn nhu, Dung Ân, tôi theo đuổi cô, được không?”

Dung Ân thiếu chút nữa phun hết rượu trong miệng ra, cô miễn cưỡng cười, “ Bùi công tử nói đùa.”

Bùi Lang không lại tiếp tục đề tài này, hai mắt xuyên qua ly rượu nhìn về phía cô gái đối diện, thần sắc lại có vẻ mập mờ, Dung Ân vội vã ăn hai miếng, đợi đến lúc tính tiền, anh cũng không cho cô cơ hội này, vả lại còn cho phục vụ rất nhiều tiền tip.

Lúc về, Dung Ân cố ý kêu xe về, Bùi Lang cũng không giữ nàng lại, gọi xe cho cô rồi nhìn cô biến mất trong ánh mắt mình.

Đến công ty, Dung Ân cũng không đem chuyện này tiết lộ một chữ, tránh cho Thẩm Mặc lo lắng, lúc nhìn thấy những công nhân kia lần nữa, mỗi người trên mặt đều nơm nớp lo sợ về mặt áy náy, Dung Ân cũng không nói thẳng, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Xuân về hoa nở, ánh mặt trời xuyên qua những gương mặt hoạt bát trẻ trung, thời gian trôi đi rất nhanh, sau hai tháng, dự án giám đốc Liêu đã gần xong.

Đối với Diêm Việt, có đôi khi Dung Ân cố ý né tránh, mặc dù vậy, cứ cách ba ngày, anh lại chờ cô ở lầu dưới công ty.

” Ân Ân, bạch mã hoàng tử tới kìa.” Tô Luân cùng cô ra khỏi công ty đung cánh tay cô, Dung Ân dừng bước, thấy anh đứng bên cạnh xe hút thuốc lá, ánh nắng nhỏ vụn xuyên qua bờ vai anh, tấm lưng kia, vẫn như vậy tiêu điều.

Dung Ân lặng yên không một tiếng động tiến lên, Diêm Việt ngẩng đầu lên liền phát hiện cô đã đứng tại bên người, anh mang điều thốc ném trên mặt đất, giẫm lên, “Tan ca rồi.”

“Ừ.” Dung Ân dựa vào sườn xe giống anh, “Đợi lâu rồi đúng không?”

“Không có, anh cũng vừa mới đến.” Diêm Việt mở cửa xe, ý bảo cô lên xe, lúc này là giờ cao điểm, trên đường đông đúc, Diêm Việt nắm tay trái của cô trong lòng bàn tay, Dung Ân có thể cảm thấy được đầu ngón tay dính dính ẩm ướt, giống như ra rất nhiều mồ hôi.

Đến nhà hàng đã là 7h tối.

Diêm Việt chọn một chỗ gần cửa sổ, kêu nhiều món ăn bày biện trên bàn, Dung Ân sớm đã đói, bụng kêu vang, cô cầm lấy thìa, vừa định anh, liền thấy bồi bàn đẩy toa ăn đến (toa chuyên cung cấp thức ăn cho hành khách trên xe lửa), phía trên, bày biện hai mâm đồ ăn rất lớn, chỉ là được đẩy lại.

Dung Ân không khỏi để thìa xuống, “Nhiều món ăn như vậy, ăn không hết.”

Bồi bàn đem toa ăn dừng trước mặt Diêm Việt, anh đứng dậy, lấy lồng đẩy ra, chỉ thấy bên trong là một bó hồng rất lớn, một mâm khác, sau khi mở ra, thì ra là chiếc nhẫn kim cương, “Chúng ta kết hôn nhé.”

Dung Ân trong tim đập mãnh liệt, đập loạn xạ vài nhịp.

Những lời này, cô nghe, hẳn là trong lòng phải tung tăng như chim sẻ, nhưng vì cái gì trong lòng lại không hề có cảm giác vui sướng đó? Dung Ân nhìn gương mặt trong gang tấc này, hai tay đặt ở trên bàn không khỏi nắm chặt.

Cùng Diêm Việt kết hôn, cùng Diêm Việt cả đời ở chung một chỗ, không phải là hi vọng của cô trước giờ đó sao?

Anh cẩn thận lấy chiếc nhẫn kim cương lóng lánh ra, anh cầm tay của Dung Ân để vào lòng bàn tay mình, chiếc nhẫn lạnh như băng lồng vào ngón áp út cô, lúc tiến thêm một bước, Dung Ân vừa định cong ngón tay lên, điện thoại của Diêm Việt liền vang lên.

“Alo?” Anh dừng động tác, nghe máy.

“Cái gì?” Diêm Việt nhăn trán, “Bệnh viện nào, được, tôi đến ngay...”

Buông lỏng theo ngón tay anh, chiếc nhẫn kia chòn chưa kịp đeo vào đã trượt ra khỏi ngón áp út của Dung Ân, rơi xuống trên bàn thủy tinh, xoay vài vòng, sau đó nằm úp xuống không động đậy nữa.

” Ân Ân, anh có việc gấp phải đi ngay...” Diêm Việt còn chưa nói xong, đã đẩy ghế đứng lên.

Ánh mắt Dung Ân rơi vào bó hoa hồng kia, “Được, anh đi đi.”

Anh xoay người rời đi, bước chân thật nhanh, dường như có thể nhìn thấy được sự lo âu của anh, Dung Ân sau khi đem nhẫn kim cương cầm lấy, nắm trong lòng bàn tay, anh đi gấp như vậy, thậm chí thời gian đeo nhẫn cho cô cũng không có.

Dung Ân cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại, yên bình rất nhiều.

Cô một mình ở lại ăn tối, đứng dậy rồi đi, băng qua đường lớn, nhìn thấy rất nhiều người đứng trước khu nghỉ ngơi, “Có lắm không, đây không phải là Tư Mạn sao?”

“Minh tinh nổi tiếng bây giờ, chuyện gì làm không được...”

“Nhưng... cô ta thành công như vậy, sao lại phải...”

Dung Ân ban đầu đã bước đến cửa thu chân trở lại, cô tiến vào trong đám người, chỉ thấy trong khu nghỉ, trên chiến TV 42 inches đang chiếu tin tức mới nhất, mà tấm hình trên góc trái màn hình, rõ ràng chính là Tư Mạn.

“Theo thông tin mới nhất, một minh tinh của công ty Trung Diệu, Tư Mạn, bị phát hiện tự tử bằng cách cắt mạch máu trong nhà, theo những người liên quan tiết lộ, 7h sáng nay, một loạt hình khiêu dâm của Tư Mạn được lưu truyền trên mạng, blog của cô cũng chiếm vị trí đứng đầu trong suốt 12h, Tư Mạn năm nay 25 tuổi, trước đây lấy thân phận người mẫu bước vào thế giới diễn xuất, mới vừa đây, lại có tin đồn cùng giám đốc của Tước Thức...”

Kế tiếp, chính là liên tục báo cáo, hình khiêu dâm của Tư Mạn có ở khắp nơi, mặc dù đã khắc phục nhưng vẫn không thể ngăn cản được, hình tượng trước đây bị hủy hoại trong chốc lát.

Dung Ân yên lặng lui ra ngoài, xã hội này, lúc người ta gặp rủi ro, có thể bị kéo xuống vực thẳm.

Mà giàu đồ bìm leo chỗ nào cũng có.

Diêm Việt chắc chắn biết tin tức trước tiên, sau đó mới vội vàng rời đi, Dung Ân đi ra tiệm cơm, mới tết đó mà giờ đã được nửa năm rồi, tối nay gió thổi vào mặt đặc biệt nóng, nóng ran khó chịu.

Dân chúng đều như vậy, bắt được một chuyện nóng , liền gắt gao bám lấy, không chịu buông ra.

Một tuần sau, các trang web lớn cùng các tạp chí giải trí đều nói về Tư Mạn, mặc dù những tấm hình đó đều bị xóa, nhưng vẫn rò rỉ không ít, tóm lại, tiền đồ Tư Mạn đã bị phá hủy.

Diêm Việt tốn nhiều sức lực mới đưa Tư Mạn rời khỏi bệnh viện, cũng né tránh truy kích của nhà báo, đem cô giấu ở một ngôi biệt thự của mình ở ngoại thành.

Chỗ đó, Diêm Việt chẳng bao giờ nói với người khác, anh chỉ nhờ Dung Ân mang chút ít quần áo đến, cô chuyển mấy lần xe, vừa đi taxi, thật cẩn thận mới đi đến được đó.

Gõ cửa, Diêm Việt mở cửa nghiêng người cho cô đi vào, ” Dung Ân, thật ngại quá, bắt em đi một chuyến xa như vậy.”

Giọng nói này, Dung Ân nghe có chút lạnh nhạt.

“Không có việc gì.” Cô đem quần áo mang theo để trên ghế salon, “Tư Mạn đâu rồi, cô ấy khá hơn chút nào chưa?”

Diêm Việt lắc đầu, mấy ngày nay, mặt anh đầy mệt mỏi, ” Từ khi xuất viện đến giờ, cô ấy một chữ cũng không nói.”

Dung Ân nhẹ bước đến cửa phòng Tư Mạn, mới vừa đứng lại, lại thấy cửa đột nhiên mở ra, ngay sau đó, cô gái giống như nổi điên mặc bộ đồ ngủ chạy đến, hất Dung Ân vào vách tường.

“Không được chụp, không được chụp tôi —” Tư Mạn tóc rối bù, trong phòng tán loạn, dép đá trên ghế salon, bộ dạng hết sức kinh người, hoàn toàn không còn khí chất ngày thường.

Diêm Việt vội ôm lấy cô, để đầu cô dựa vào ngực mình, “Tư Mạn, không phải sợ, em đang ở nhà, không ai có thể tổn thương em...”

“Nhà?” cô gái xoay người khóc đến tê tim liệt phổi, từ từ ngẩng đầu lên, Diêm Việt vén tóc rối bờ của cô ra sau, lộ ra ánh mắt sợ hãi chơ vơ, “Việt, em rất sợ, bọn họ cưỡng bức em, chụp hình của em, em không có mặt mũi để sống nữa...”

“Ai, bọn họ là ai?” Diêm Việt cắn răng, giọng nói lạnh lùng vô cùng.

Tư Mạn cũng không nói nữa, chỉ là không ngừng khóc, hai mắt hoảng sợ trợn tròn.

” Tư Mạn, đừng sợ, anh ở đây...” anh hai tay ôm chặt lấy cô, Dung Ân đứng trong phòng khách lớn như vậy, cảm giác mình là người dư thừa.

“Nói cho anh biết, rốt cục là ai?”

“Nam Dạ Tước, Nam Dạ Tước!” Tư Mạn nói ra cái tên này, vẻ mặt dường như hoảng loạn, cô ở trong ngực Diêm Việt không ngừng giãy giụa, giống như bị một đá kích rất lớn.

Dung Ân chỉ cảm thấy đầu giống như là muốn nứt ra, cô trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn, tránh né, nhưng tên của anh, luôn xuất hiện mọi nơi, giống như không làm hỗn loạn cuộc sống của cô, sẽ không bỏ qua.

“Lại là hần, hần đến tột cùng đã làm gì em, em nói đi!” Diêm Việt nổi giận, trong cổ họng lời nói dường như được rống ra.

“Việt, em muốn giúp anh, em đến gần hần, em muốn lấy được CD kia (CD quay lên bằng chứng hại giám đốc Lý ấy), nhưng là, bị hần phát hiện, Việt, hần thật đáng sợ, hần không phải là người, hần là ác ma. . . A —— a —— ” Tư Mạn vươn ra hai tay gắt gao nắm lấy tóc của mình, từng nhúm từng nhúm giật xuống, thân thể gầy yếu trong ngực Diêm Việt co rúm lại, đau đến không muốn sống.

“Tư Mạn!” Diêm Việt hai tay nắm chặt lấy mặt của cô, làm cho cô mặt đối với mình, “Làm sao em biết chuyện CD?”

“Em, em trong lúc vô tình nghe được anh cùng người khác nói chuyện, Việt, em rất sợ...”

Dung Ân đứng ở cách đó không xa, lại có thể rõ ràng nhìn thấy đáy mắt Diêm Việt khác thường, hiển nhiên, là anh đau đớn, cảm giác được rõ ràng cái gì gọi là bất lực. Anh ôm chặt Tư Mạn vào trong ngực, đôi mắt màu trà đỏ, đã có thể nhìn thấy chút hơi nước.

Đối với lời Tư Mạn nói, Dung Ân không một chút hoài nghi.

Nam Dạ Tước là ai chứ, anh ta có cái gì làm không được?

Tư Mạn thân bại danh liệt, nhưng bên trong từ điển của anh, đó chỉ là một sự trừng phạt nho nhỏ.

Rõ ràng là mùa hè nóng nực như thiêu đốt, Dung Ân lại cảm giác toàn thân toát mồ hôi lạnh, nếu anh biết trước đây là do cô không từ thủ đoạn để rời đi, không biết anh, sẽ dùng phương thức nào trừng phạt cô?

Dung Ân không dám nghĩ, chẳng qua là an ủi mình, anh không thể nào biết được.

Diêm Việt mang Tư Mạn không kiểm soát được tâm tình trở về trong phòng, Dung Ân cảm thấy ở lại nữa, cũng là dư thừa, cũng không chào tạm biệt hai người, cô liền rời đi.

Bên trong Ngự Cảnh Uyển, mặc dù Dung Ân đã đi, nhưng Nam Dạ Tước vẫn không có đuổi việc Vương Linh, anh thỉnh thoảng về ăn cơm nhà, nên muốn giữ cô lại.

Tháng tám nắng gắt như lửa, bên ngoài nóng như một lò lửa, cây cối khô khốc không sức sống, nhưng bên trong phòng khách rộng lớn, máy lạnh được mở với nhiệt độ thấp, cái nóng trong người bỗng chốc mất đi.

Wang Ling đem súp đặt lên bàn cuối cùng, ” Cậu chủ, món ăn đã đủ.”

Nam Dạ Tước gật đầu, hai mắt nhìn lên, quét qua người cô đang cúi xuống, lộ ra sợi dây chuyền trên cổ, vật này, anh vẫn còn nhớ, là do anh chọn mua xong đeo lên cổ Dung Ân.

“Sợi dây này, ở đâu ra?”

Wang Ling sợ run lên, Dung Ân ban đầu đã dặn dò, không được đeo trước mặt Nam Dạ Tước, nhưng là ngẫu nhiên qua ra ngoài uống rượu mừng, hôm nay quên tháo xuống.

Nam Dạ Tước nghiêm mặt đặt đĩa xuống, thấy bộ dạng này, Vương Linh nào dám giấu giếm, ” Cậu chủ đừng hiểu lầm, là Dung Ân tiểu thư tặng cho tôi, lúc trước, chị ấy bỏ đi rất nhiều đồ, tôi không nỡ vứt, liền lên cầm về nhà.”

77. Chương 77

Nam Dạ Tước hai tay chống trên mặt bàn, hai tròng mắt sắc bén quét về một phía.

“Nếu là cô ấy cho cô, thì là của cô rồi.” giọng nói anh u ám, anh mua nhiều đồ cho Dung Ân như vậy, cô không quý trọng, tùy tiện cho người khác, anh tất nhiên cũng không thể nói gì.

“Cậu chủ, Dung tiểu thư là người tốt.” Vương Linh thấy anh không vui, lại nhớ lúc trước Dung Ân đối với cô thật tốt, liền62voi65 vàng nói tốt cho cô.

Nam Dạ Tước nhắc một cái chân thon dài, nửa người trên dựa vào phía sau, ” Thật sao, tốt như thế nào?”

” Dung tiểu thư gương mặt luôn ôn hòa nhã nhặn, chị ấy nói nhiều đồ như vậy chị ấy cũng không thể mang đi cũng không dùng đến, để lại cho tôi rất nhiều, đêm đó cô ấy thu xếp đồ đạc, tôi cũng không biết anh muốn để cô ấy đi, nếu không, tôi sẽ trò chuyện với cô ấy thật nhiều...” Vương Linh cho rằng , Dung Ân đêm đó hết sức đau khổ, thử nghĩ xem, chính người đàn ông mình yêu đuổi mình đi, có người phụ nữ nào chịu đựng được?

Nam Dạ Tước thấy cô vẫn còn nói tiếp, nhảy bèn bắt lấy một câu khác thường, “Buổi tối nào?”

Anh để cho Dung Ân đi, hơn nữa còn cùng nhau ăn cơm trưa, mà lúc đi lại là buổi tối, hẳn là cô sớm đã rời khỏi.

“Chính là trước một hôm Dung tiểu thư đi, cô ấy sai tôi ra ngoài mua đồ, sau khi tôi trở về đúng lúc nhìn thấy cậu chủ rời đi, tôi vốn đã nấu đồ ăn khuya bụng lên, sau đó thấy chị ấy đang thu dọn đồ một mình, nên không quấy rầy chị ấy.”

Nam Dạ Tước khẽ nhắm mắt lại, trước đó, anh cũng không tiết lộ ý định kia, đêm đó, là Dung Ân có ý chủ động, là cô nói muốn giao dịch làm anh càng chán ghét, ngày thứ hai mới quyết định để cô rời đi, nhưng cô, há có thể lường trước điều đó?

“Cô ấy còn nói gì không?”

“Dung tiểu thư ngày hôm đó rất kì quái, tôi nghĩ thầm do cậu chủ đã lâu không về, trong lòng chị ấy chắc là không vui, chị ấy ban ngày thu dọn đồ đạc, tôi liền hỏi chị ấy đi đâu, Dung tiểu thư nói, về nhà.” Vương Linh cho rằng, những lời cô nói đều tốt cho Dung Ân.

Nam Dạ Tước móc ra một điều thuốc, đốt lên, khói hu ảo quanh quần đầu ngón tay, ” Lúc cô ấy ở nhà, thần sắc như thế nào?”

“Dung tiểu thư rất bình thản, có đôi khi tôi dọn dẹp phòng, nhìn thấy chị ấy trời ở ban công đánh máy tính, mới đầu tôi cho là cô ấy đang chơi game, sau mới biết là làm việc. Có lúc, chị ấy ngồi đó một ngày cũng không nói mấy câu, cho nên tôi không hiểu, Dung tiểu thư rất yêu cậu chủ, nhưng vì sao anh về nhà, chị ấy đều cùng anh gây gổ, mỗi lần sau khi anh rời đi, chị ấy mới khôi phục lại dáng vẻ bình thản ban đầu.”

Nam Dạ Tước cầm điều thuốc, hai ngón tay gạt mạnh, khói bụi bắn trên mu bàn tay, anh cũng không có cảm giác đau, thì ra là, chỉ có ở trước mặt anh, cô mới có cái dáng vẻ cuồng loạn như vậy.

Nhưng như vậy, dường như cũng không chứng minh được điều gì. Bọn họ ở bệnh viện cãi nhau một trận, rồi lại nói chuyện đùa bỡn, cô bụng đầy suy tính, nhưng vậy cũng không sai sự thật, cho dù trước đó Dung Ân có thu dọn đồ chuẩn bị rời đi, như vậy cũng có thể nói, cô đã tự biết rõ.

Không muốn ăn một chút gì nữa, Nam Dạ Tước đứng dậy đi tới phòng ngủ, sau khi Dung Ân đi, nơi này lại cảm thấy vắng lạnh gấp bội, tất cả dấu vết của cô đều bị tẩy rửa sạch sẽ, tinh tế nhớ lại, một chút cảm giác quen thuộc cũng không có.

Nam Dạ Tước đang rộng người nằm trên giường lớn mềm mại, ánh mặt trời nóng bỏng bị chắn ở ngoài, không ngăn được những tia nắng nhỏ nhoi len lỏi vào, anh đưa tay gối ở sau ót, khẽ neng6 tay, phảng phất

có thể nhìn thấy bóng lưng gầy kia đang uốn éo trên ban công, cô đứng dậy, giống như gấu koala treo ngược người xuống, nói, " Tôi nhàm chán chết thôi... Nam Dạ Tước, anh nuôi tôi."

Anh muốn nuôi cô, cho cô một cuộc sống thật sung sướng, anh muốn quý trọng, nhưng hết lần này đến lần khác, Dung Ân đều không biết quý trọng.

Có nhiều thứ, phiền chán, liền bị Nam Dạ Tước đá một cước đi rất xa, kiếp này không muốn nhìn thấy nữa, anh nhắm mắt lại, ngất lại, cũng chỉ là một người đàn bà thôi, cần gì phải vất óc nghị ngợ nhiều như vậy.

Đang nằm trên giường, anh bật dậy, vết sẹo như con rết dữ tợn trong lòng bàn tay nhưng lại không phá hỏng bàn tay tinh xảo của anh, ngược lại, lại tăng thêm mấy phần lạnh lùng.

Mở ngăn kéo ra, trong lúc vô tình thấy hộp trang sức trong góc khuất, Nam Dạ Tước cầm nó trong lòng bàn tay, tiện tay mở ra, bên trong trống rỗng, những thứ trang sức kia đều đã bị Dung Ân mang đi.

Anh nhếch miệng cười, thậm chí cảm giác ý nghĩ vừa rồi của mình thật buồn cười, Nam Dạ Tước ném hộp trang sức vào lại ngăn kéo, vừa muốn đóng tủ lại, liền thấy hộp trang sức bị lật tung do bị ném mạnh, giờ đây, rớt ra một tờ giấy. Anh cầm lên vừa nhìn thấy mấy chữ lại đem hộp trang sức ra, tờ chi phiếu bị giấu ở phía dưới liền rơi xuống chân anh.

Sau khi thấy cảnh này sắc mặt Nam Dạ Tước trở nên lạnh thấu xương, anh cầm lấy đồ đi đến thư phòng, mở máy tính lên, hai mắt thâm thúy theo ngón tay gõ linh hoạt từ từ chuyển thành hung ác nham hiểm, mãi đến một lúc lâu sau, anh mới kiểm tra tài khoản của chính mình, nhưng tám chi phiếu khổng anh đưa cho Dung Ân, cho đến bây giờ, cô vẫn chưa dùng đến.

Theo số mật mã ngân hàng, Nam Dạ Tước phát hiện, tiền trong thẻ này, chính là số tiền lúc trước Dung Ân đã chuyển đi từ cái thẻ của anh, chẳng quan. chỉ bớt chút tiền lẻ.

Khép laptop lại, hai tay anh che mặt, sau mấy nhịp thở trầm ổn, bỗng nhiên vỗ mạnh tay xuống bàn, bỗng nhiên đứng phắt dậy, làm cái ghế bị đẩy ra thật xa, người đầy hỏa khí ra khỏi phòng.

Chiếc xe thể thao màu xám bạc giống như mũi tên lao trên đường cái, mui xe mở rộng, gió đêm khô nóng thổi vào mặt, cũng không dịu bớt chút nào cơn nóng giận của anh. Sự khác thường trước khi đi của Dung Ân, lời Vương Linh nói, hơn nữa, khoản tiền đó...

Nam Dạ Tước phải đập vào kèn xe mấy cái, xe thể thao lạng lách mạnh mẽ xông đến dưới lầu cư xá trước đây của Dung Ân, anh trực tiếp tìm đến cửa, nhưng ở ngai gỗ hồi lâu, trước sau không hề có người mở cửa.

Cuối cùng, một người hàng xóm đi qua dừng chân, " Cậu tìm ai?"

Thân thể cao lớn của Nam Dạ Tước chen chúc trên hành lang, làm cho không gian chật hẹp càng trở nên ngột ngạt, " Xin hỏi, người nhà này đi đâu rồi?"

"A, là mẹ con Dung Ân sao, đã sớm chuyển đi, hơn nửa năm rồi."

"Chuyển đi, đi đâu?"

"Chuyện này tôi cũng không biết, rất gấp gáp."

Nam Dạ Tước nhếch môi mỏng, lấy điện thoại ra, số của Dung Ân anh vẫn chưa xóa, nhưng vừa mới gọi, bên kia liền truyền đến giọng nữ máy móc, "Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi không có thật."

Âm thanh đó vang vọng ở bên trong cầu thang, lộ ra vẻ trống rỗng mà lạnh như băng.

Anh xuống lại lầu dưới, cũng không lên xe ngay, mà là dựa vào sườn xe hút thuốc, từng mảnh từng mảnh rơi đến bên chân cũng chỉ là tàn thuốc, Nam Dạ Tước tĩnh tâm lại, anh đối với Dung Ân, vẫn là chán ghét, cho dù cô không lấy tiền rời đi thì sao? Coi như là cô lừa anh, lại có thể như thế nào được nữa đây?

Nghĩ vậy, anh liền bỏ lại điều thuốc lên xe, nhưng cái kiển nóng nảy rồi bởi này trước sau không lái xe đi được, đến cuối cùng anh rốt cục cũng suy nghĩ cẩn thận một chút, anh đối với Dung Ân, thật sự là chán ghét sao?

Ngoài cửa sổ, ngọn cây thình thoảng đung đưa trên đùa lao xao cả đêm ngông cuồng, làm ủa hè tăng thêm vài phần xao động.

Bên trong nhà, nhiệt độ máy lạnh được mở rất thấp, đây là thói quen của Dung Ân, cô đang đắp chăn mỏng, trong đêm tối, cũng chỉ có một khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay lộ ra ngoài.

Yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của chính mình.

Dung Ân ở trong một hẻm nhỏ rất tối, ở đây không có đèn đường, một chút ánh sáng cũng không lọt vào, cô chỉ có thể vịn vách tường, từ từ bước đi, trong lòng bàn tay, tường vô loang lổ hình như đã được xây dựng từ rất lâu, đường dưới lòng bàn chân, cũng gồ ghề, thỉnh thoảng có thể té lăn lộn mấy vòng.

Dung Ân rất sợ. cũng không biết tại sao mình có thể đi đến nơi này, đêm khuya mùa hè, mồ hôi chảy ướt hết quần áo, đang nơm nớp lo sợ bước về phía trước, cách đó không xa bỗng nhiên ánh sáng từ một chiếc đèn lớn chiếu tới, làm cô chói mắt tránh đi.

Đó là đèn xe, chiếc xe thể thao cao quý chắn trọn con đường, cô nhìn người đàn ông bước xuống xe, sau đó, lại dựa vào đầu xe, hai tay nhàn nhã chống hai bên. Mái tóc màu rượu đỏ tươi đeo đến chói mắt, cô thấy khóe miệng anh hứng thú nhếch lên, cái loại cười này, cô chẳng qua rất quen thuộc, cả khuôn mặt anh vì bị bóng che đi, lộ ra vẻ u ám đặc biệt, anh ngồi ở đó, cũng không nhúc nhích, tựa như người chết nhìn ngắm cô, trong mắt có một ánh sáng rực rỡ, giống như loại hổ báo tàn nhẫn.

Dung Ân toàn thân đều rung rẩy, hai chân hai tay đều bất động không nghe lời, cô la lớn, “Tại sao, tại sao anh không chịu buông tha cho tôi, đồ ác ma này!”

Anh không giận, ngược lại mỉm cười, nụ cười đó, gian tà làm người khác run sợ trong lòng, anh nói, “Dung Ân, theo tôi trở về.”

“Tôi không muốn!” Cô gái xe rách màn đêm giãy giụa yếu ớt, đèn xe chiếu vào gương mặt cô tái nhợt, hiện ra một nỗi sợ hãi gần như trong suốt.

Anh đứng lên, từng bước ép sát đến, Dung Ân chỉ đành không ngừng lùi bước, cho đến khi chạm vào vách tường phía sau, không còn chỗ lùi được nữa, ” Anh tha cho tôi đi, chúng ta không cùng một thế giới, tôi sẽ không cùng anh trở về !”

” Dung Ân, ” anh chậm rãi giơ hai tay lên, đôi tay tinh xảo kia, đeo bao tay màu đen bằng da thú, “Tôi đã chuẩn bị một cái phòng rất lớn, tôi muốn nuôi em...”

Dung Ân hai tay ôm lấy đầu, cô nghe thấy thét lên tê tâm liệt phế (là tê tim liệt phổi ấy!!), “Nam Dạ Tước, chẳng lẽ chỉ có khi anh chết đi tôi mới có thể thoát khỏi anh sao? Phải không, đúng vậy không hả?!”

“Đúng!” anh trả lời mạnh mẽ lạ thường, gào thét lên.

“Đừng—” một tiếng nổ lớn, đem bầu trời vốn yên lặng xé nát, Dung Ân cảm thấy trước mắt tối sầm lại, người đàn ông thân hình to lớn liền đè ép lên người mình, nặng nề. Cô vội vàng đỡ lấy, trong tay chẳng biết lúc nào, khẩu súng rút xuống chân, hòng súng đen ngòm tỏa ra khói trắng. Đồng thời cô thấy ngực mình nóng lên từng chút, cúi đầu, chỉ thấy Nam Dạ Tước siết chặt thân thể mình không ngừng chảy máu...

“A—” Dung Ân chợt tỉnh giấc, con người đen bóng vì hoảng sợ mà trợn tròn, vừa sờ, trên người cũng toát đầy mồ hôi.

Có chuyện gì sao, sao lại mơ một giấc mơ kì quái như vậy?

Dung Ân xem đồng hồ, mới ba giờ sáng, xem ra, sẽ không thể ngủ tiếp được nữa. Cô chân trần xuống giường, đá đổ ly nước, căn phòng 60m2 rộng rãi, hơn nữa, lại còn có ban công. Mặc dù chỉ có thể để một chiếc ghế nằm, nhưng Dung Ân cũng đã đủ hài lòng. Uống một hơi cạn sạch ly nước đá, cô mới cảm thấy hoảng loạn trong lòng được xoa dịu một chút, tựa lên ghế nằm, mệt mỏi đã hoàn toàn biến mất.

Buổi sáng, lúc bảo mảy tới Dung Ân đang nằm ở đó, không iết từ khi nào ngủ thiếp đi, trong tay nắm chặt ly nước, mẹ Dung ngồi xe lăn đến bên cô, “Ân Ân, Ân Ân?”

Cô còn buồn ngủ, “Mẹ?”

“Sao con lại ngủ ở đây?”

Cô vẫn còn mơ màng, mở mắt xem xét bốn phía, lúc này nhúc nhủ đầu mới trở lại ghế nằm, “tối qua gặp ác mộng, liền ngủ không được, sau lại nghĩ ra đây ngồi một chút, không biết thế nào lại ngủ thiếp đi.”

“Nhanh đi nằm lại, thời gian vẫn còn sớm đó.” Mẹ Dung tất nhiên là đau lòng không dứt.

Dung Ân lấy điện thoại di động ra xem thời gian, “Sắp đến giờ rồi, mẹ, con phải chuẩn bị đi làm, gần đây có một dự án, rất bận.”

“Nhìn con xem, khiến bản thân gầy như vậy.”

Dung mẹ đẩy xe lăn theo cô đến phòng ăn, “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con thật không có chuyện gì, lại nói, hiện tại đang thịnh hành một giảm cân, như vậy trái lại cũng tốt, tiết kiệm được tiền rồi.”

Nhận được điện thoại của Trần Kiều, là lúc đang dùng cơm trưa.

Lúc Dung Ân xuống lầu, liền nhìn thấy anh đứng ở cửa, “Trần Kiều, làm sao anh biết em ở đây?”

“Anh cũng nhờ người dò hỏi hồi lâu mới biết,” Bộ dạng phong trần mệt mỏi, “Anh mới xuống máy bay, mấy ngày nay, cha anh để anh sang nước ngoài để học hỏi, lần này trở về, mới tính giao công tay cho anh quản lý.”

“Vây, chúc mừng.”

Xế chiều, Dung Ân lại phải đi làm, không muốn đi xa, Trần Kiều tìm một nhà hàng gần công ty của cô, sau khi gọi món ăn xong, anh liền gấp gấp mở miệng, “Ân Ân, em có khỏe không?”

“Rất khỏe.” Dung Ân trả lời qua loa.

” Ân Ân, em nói dối.” Ánh mắt Trần Kiều tràn đầy yêu thương, “Chuyện Tư Mạn, hiện tại không người nào không biết, giờ đây, tâm tư của Việt của hướng về cô ấy, Ân Ân, chúng ta làm bạn của nhau đã nhiều năm như vậy, ngay cả trong lòng buồn bã cũng không muốn nói với anh sao?”

“Trần Kiều, em không có,” Giọng nói cô rất bình tĩnh, làm anh không biết rằng cô đang nguy trang hay là thật không cần anh, “Chuyện lớn như vậy, nếu như không có Việt ở bên cạnh chăm sóc, em nghĩ Tư Mạn rất khó vượt qua.”

“Vây còn em?” Giọng nói Trần Kiều có phần đè nén, “Em đã quên bữa tiệc đính hôn, bọn họ đã làm nhục em thế nào sao?”

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Dung Ân chỉ cúi đầu, đợi phục vụ đi xa, mới ngẩng đầu lên, “Lựa chọn như thế nào, là chuyện của Việt, em cần gì phải vì những thứ đó mà phiền não làm tổn hại tinh thần chứ?” Bận rộn nửa ngày, cô đã sớm đói bụng, cầm lấy đũa lên ăn cơm.

Thấy cô như vậy, Trần Kiều ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, anh đặt tay trên mặt bàn, sau khi nắm chặt lại, đưa tới đặt trên mu bàn tay của Dung Ân.

Cô ngẩng đầu, một cặp mắt trong trẻo hướng về phía anh.

” Ân Ân, lúc còn học ở trường, anh đã thích em, khi đó, em không cho anh cơ hội này, bắt đầu từ bây giờ, em có thể lần nữa ở bên anh không? Không phải lấy thân phận của một người bạn.” Giọng nói anh thành khẩn, trong mắt cũng rất dịu dàng, “Anh biết, em cùng Việt đã từng yêu nhau sâu đậm thế nào, nhưng... có một số việc dù sao cũng đã qua đi, anh hi vọng em có thể bắt đầu một lần nữa.”

Dung Ân rút tay về, “Trần Kiều, ăn cơm đi.”

” Ân Ân!”

“Có một số việc đã qua, em biết, có cố gắng cũng không thể quay trở lại như xưa, nhưng Trần Kiều, em kết thúc một đoạn quá khứ, không có nghĩa sẽ bắt đầu lại một đoạn mới, anh hiểu không?”

Dưới ánh mắt trời hai mắt Trần Kiều rõ ràng u ám, nhưng từ trong lời nói của Dung Ân, anh ít nhất vẫn nghe ra chút hi vọng, “Ân Ân, anh không ép em, anh sẽ chờ em.”

“Trần Kiều. . .” Anh cố chấp, làm cô không an tâm.

“Em không cần nói, đây là lần cuối cùng anh kiên trì.” Trần Kiều kéo mạnh khoe miệng, gấp món anh bình thường Dung Ân thích vào chén cô, lòng tin của anh, dành cho cô, thủy chung trước sau như một.

Chuyện Tư Mạn, đã trôi qua hơn nửa tháng rồi, nhưng truyền thông vẫn gắt gao không buông. Có thông tin nói, cô đã chạy trốn ra nước ngoài, nơi khác lại nói, cô tự sát, cũng không gọi cấp cứu đến, hoặc là, cô đang được một đại gia nào đó bao nuôi...

Diêm Việt thỉnh thoảng có nhắn vài tin nhắn cho Dung Ân, điện thoại cũng rất ít gọi, khi anh xuất hiện trước mặt cô, trời đã rất tối rồi.

Dung Ân lên xe, hai người cũng không đi đâu, Diêm Việt chỉ là mở hạ cửa xe, hút thuốc.

” Tư Mạn, không sao rồi chứ?” Dung Ân bắt đầu đánh vỡ yên lặng.

“Tâm tình cô ấy rất không tốt,” Diêm Việt tay trái chống đỡ đầu, tựa hồ rất mệt mỏi, ” Hiện tại, anh cùng người đại diện của cô ấy thay phiên nhau trông chừng cô ấy.”

Dung Ân gật đầu, sau khi hỏi xong, liền phát hiện không còn gì để nói được nữa, hai tay cô cắm vào túi quần, Diêm Việt thấy cô cúi thấp đầu, liền bắt tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, “Ân Ân, mấy ngày nay thật xin lỗi, không thể ở bên em.”

Dung Ân trong lòng duy nhất chỉ có một nghi vấn, lúc trước không dám hỏi, là sợ làm chính mình tổn thương, cô cần nhẹ môi dưới, lúc buông ra, liền để lại dấu vết rõ ràng, ” Việt, anh đối với Tư Mạn, là có tình cảm sao?”

Con người màu trà lảng tránh, chôn mảy bỗng nhiên nhú lại, “Ân Ân, em hiểu lầm rồi.”

“Việt, có lẽ, chẳng qua chỉ có mình anh không nhận ra thôi.” Diêm Việt ở một mặt nào đó rất giống Nam Dạ Tước, nếu như anh không có chút cảm tình với Tư Mạn, sẽ không đứng ở ngọn sóng hứng mọi phiền toái vào người, “Ban đầu, em gặp Tư Mạn, thì em liền biết, hai người sớm đã quen biết nhau, hơn nữa, quan hệ cũng không bình thường.”

Diêm Việt không nói gì, anh và Tư Mạn, những thứ cùng trải qua, anh biết không giấu giếm được Dung Ân.

Ngón tay cô sờ chiếc nhẫn, sau khi nắm chặt nó, mở tay Diêm Việt ra đem chiếc nhẫn đặt vào, ” Vật này, anh nên giữ đi.”

Diêm Việt xót xa ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ ngạc nhiên khó tin, “Ân Ân, e...”

“Việt, Dung Ân ngắt lời anh, ” Sau tiệc đính hôn đầu tiên, hai người chúng ta đã đi rất xa, chiếc nhẫn này lần thứ hai vẫn không thể vào tay em, có lẽ, thật sự là ý trời.”

” Ân Ân, chờ anh sắp xếp ổn thỏa cho Tư Mạn, anh nhất định...”

Dung Ân kẹp tay anh, để cho chiếc nhẫn nằm trong lòng bàn tay, “Việt, mấy ngày nay, em đã suy nghĩ rất nhiều rồi, ban đầu, sau tiệc đính hôn, em biết ngay anh cùng Tư Mạn có quan hệ thân mật, chỉ là lúc ấy em chỉ lo lương tâm, không suy nghĩ tinh tế, cũng có thể nói, em không dám suy nghĩ quá sâu xa. Lời thề non hẹn biển trước đây của chúng ta, cũng đã qua rồi, bằng không anh cũng sẽ không cùng Tư Mạn...”

Diêm Việt nghẹn nơi cổ họng, anh vốn định nói, ban đầu chẳng qua anh chỉ muốn chơi đùa, nhưng hôm nay, Tư Mạn thân bại danh liệt, anh còn có thể mở miệng nói những lời này không?

“Cho nên, chúng ta không nên sống chết giữ lấy nhau không buông, hãy để chúng ta sống nhẹ nhõm một chút.”

” Ân Ân,” Diêm Việt nghiêng đầu, dường như trên mặt, rất thống khổ.

Dung Ân tựa vào cửa sổ xe, khẽ khép mi lại, loại thần sắc này, giống như cây thuốc phiện tàn lụi, mặc dù điêu tàn, vẫn mang mị lực mạnh mẽ, hai tay đan vào nhau, suy nghĩ một hồi sau, mới để lộ vết sẹo đã không còn rỉ máu nữa, ” Hơn nữa, em đã mang con người khác, lại còn sảy thai, em như vậy, làm sao còn có thể bên anh như trước đây?”

” Ân Ân,” Diêm Việt tiếng nói run rẩy, “Anh không quan tâm .”

“Nhưng em quan tâm,” Dung Ân đột ngột cao giọng, cả không gian dường như run rẩy, ” Anh từng có Tư Mạn, khi em đang thương nhớ anh, anh ôm người đàn bà khác, suy tính chuyện trả thù em, Việt, chúng ta không còn ngây thơ như lúc ban đầu nữa, tình yêu trộn lẫn quá nhiều thứ, đã biến chất rồi.”

“Anh sẽ không buông tay.” Diêm Việt hai mắt đỏ bừng, bỗng nhiên dùng sức giữ hai vai Dung Ân, ” Ân Ân, chúng ta rất vất vả mới có thể bên nhau, anh sẽ không buông tay!”

Dung Ân tránh ra, mở cửa xe cũng không quay đầu lại đi về phía trước, cánh tay bị kéo về, ” Diêm Việt ánh mắt lo âu, “Anh thừa nhận, anh cùng Tư Mạn từng có quan hệ, Ân Ân, em bỏ qua cho anh lần này, sẽ không có lần sau nữa đâu.”

“Việt, là em cảm thấy mệt mỏi, Tình yêu này, làm em tổn thương sâu sắc vô cùng, em không còn sức lực kiên trì nữa rồi...”

Cô dùng sức tránh xa, Diêm Việt vừa sắp đuổi kịp, điện thoại vang lên, anh vốn không muốn để ý, nhưng lại sợ Tư Mạn có chuyện, đành dừng bước.

Dung Ân sau khi lên lầu liền đem cửa đóng lại, chạy vào phòng mình khóa trái cửa, đầu óc ngược lại rất thanh tĩnh, cái gì cũng không nghĩ, buộc chính mình nhanh chóng ngủ một giấc.

Mặc dù như vậy, buổi sáng lúc thức dậy, hai mắt vẫn sưng đỏ.

Diêm Việt lại không có đuổi theo sau, nhận được điện thoại, liền vội vàng vàng rời đi.

Mang đôi mắt gấu trúc đi làm, vừa tới công ty, Thẩm Mặc liền cầm thước cuộn, để Dung Ân giang rộng hai cánh tay, “Dung Ân, nói cho cậu biết một tin tốt.”

“Cái này để làm gì?”

“May lẽ phục,” Thẩm Mặc cũng không ngẩng đầu lên, “Có một dạ tiệc bất động sản long trọng, đến lúc đó, rất nhiều công ty lớn sẽ đến, lần trước Giám đốc Liêu rất hài lòng với công việc của chúng ta, Sang Tân đã nhận được lời mời, tớ và cậu, đề là những kiến trúc sư nổi bật của công ty, nhất định có thể tạo thêm không ít quan hệ...”

Thẩm Mặc lải nhải, còn đem số đo của Dung Ân nhớ kỹ, cô vội kéo tay Thẩm Mặc, ” Thôi, các cậu đi đi.”

“Như vậy sao được, cậu là chiêu bài của chúng ta”

Dung Ân cúi đầu xuống, “Thẩm Mặc, tớ không muốn đi, những nơi như vậy, hẳn là không thể thiếu người của Tước Thước.”

Từ trong lời nói của cô, Thẩm Mặc liền đoán ra cô không ký cái gì, “Trời ơi, tớ cũng đã nghe ngóng kỹ rồi, cậu nghĩ là tớ ngốc sao? Danh sách hôm đó có Nghiêm Tước, nhưng Nam Dạ Tước sẽ không đi, đúng ngày đó, anh ta phải đi cắt băng khánh thành.”

Có đôi khi, Dung Ân không thể không khám phục năng lực mật thám của cô.

Thẩm Mặc nhớ kỹ số đo của cô, rồi đem đưa cho người khác may đo.

Trong lòng, cả ngày đều phiền muộn.

Sau khi tan việc, Dung Ân gọi điện thoại về cho nhà, nói cô không thể về ăn cơm được.

Ngồi trên xe thật lâu mới đến chợ đêm, chỗ này vẫn như trước đây đông đúc náo nhiệt, tiếng rao của quán chủ sạp vang khắp nơi, tập hợp thành một bản giao hưởng làm lòng người vui vẻ.

Dung Ân ngồi xuống chỗ lúc trước Dung Ân cùng Diêm Việt hay ngồi ở gian hàng cơm chiên, hai tay chống cằm, vẫn là chỗ ngồi cũ.

Con đường nhỏ hẹp, bỗng nhiên xông vào một chiếc xe thể thao sang trọng.

Nam Dạ Tước nhìn không được khê nguyên rửa, đầu óc anh thật chắc có vấn đề rồi, muốn đi tắt qua con đường nhỏ, loanh quanh luẩn quẩn sao lại đi đến nơi này, trong lòng vốn phiền não, hơn nữa dòng người chật chội, lúc này xe của anh đã chắn giữa đường.

Khuyết tay anh chống ở cửa sổ xe, con người sâu hoắm hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ này, anh dường như có chút ấn tượng.

Ánh mắt quét qua đám người, đột nhiên, liền ngừng lại ở một gương mặt gầy gò.

78. Chương 78

Dung Ân cúi đầu, mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, tay áo được xắn lên, phía dưới là một chiếc quần jean màu xanh nhạt, cô lúc này, đang đứng trước gian hàng đậu hủ thối, đầu tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, cùng chủ quán mỉm cười nói chuyện gì đó.

Nam Dạ Tước giương môi mỏng, nơi như vậy, bình thường nếu anh có đi qua, chắc chắn là ngay cả đầu cũng sẽ không ngoảnh lại.

Nhưng Dung Ân lại dừng chân ở đây, hơn nữa còn cười vui vẻ, lúc anh dẫn cô đến nhà hàng cao chọc trời, cũng không thấy cô cười như vậy bao giờ, Nam Dạ Tước lúc này mới ý thức, anh quả thật không hiểu rõ cô.

“Cô gái, lâu lắm rồi không thấy con tới.” Bác tàu hủ thối mặc dù lớn tuổi, nhưng trí nhớ vẫn rất tốt.

“Vâng ạ, sau khi đi làm con rất ít đến đây.”

“Haha, chàng trai lúc trước hay đi cùng con đâu rồi? Ta nhớ các con một người thích tương ngô, một người thích tương cay, một phần tàu hủ thối luôn biến thành hai hương vị.”

Diêm Việt từng nói, đó là tàu hủ thối uyên ương.

“Bác à, dạo này bác có khỏe không?”

“Rất tốt, này, đây là đậu hủ vàng một chút, ăn rất giòn, con thích nhất.”

Dung Ân gửi tiền, trong tay cầm đậu phụ trở về quầy cơm chiên, cô ngẩng đầu, khoe miệng vẫn cười, ánh mắt xuyên qua đám người náo động, bỗng nhiên nhìn thấy cặp mắt u ám kia.

Cô nghĩ tới ngàn vạn lần cảnh tượng có thể gặp Nam Dạ Tước, nhưng chưa bao giờ nghĩ qua, sẽ ở nơi này.

Người đàn ông vẻ cao quý tao nhã, anh từ từ mỉm cười, tay trái lấy mắt kiếng màu trà xuống, cặp mắt hẹp dài mị hoặc nhìn chằm chằm trên người Dung Ân, vui vẻ lan tràn, nhưng cô lại mất đi hứng thú. Cái loại cảm giác này, giống như lần đầu họ gặp nhau, Nam Dạ Tước đem tiền nhét vào cổ áo của cô, làm cho cả người cô không được tự nhiên.

Hai tay Dung Ân nắm thật chặt hộp nhựa trong tay, cô có chút bất an, cuộc sống của cô thật giống như hộp nhựa này, dùng sức ngón tay một chút đã có thể bóp nát.

Nam Dạ Tước gõ nhẹ ngón trỏ ở cửa xe mấy cái, bỗng nhiên tháo dây an toàn ra, chuẩn bị xuống xe.

Dung Ân nhịn không được lui về sau một bước, bởi vì động tác này mà anh càng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhớ đến biểu hiện của cô ấy lúc trước, nhìn thấy anh, vẻ mặt cô phải vui vẻ vạn phần chứ không phải là... hoảng sợ.

Đúng, Nam Dạ Tước tự nhận mình không nhìn lầm, ở trong mắt cô, lại nhìn thấy bối rối.

“Bim bim bim—” phía sau truyền đến tiếng còi xe của xe ba bánh điện, Nam Dạ Tước quay đầu lại, mới phát hiện phía sau một hàng dài xe, anh thu hồi hai chân sắp chạm đất, nhanh chóng, đậu xe ở bên cạnh lề đường cách đó không xa.

Khi quay lại, trong đám người ở kia còn có bóng dáng của Dung Ân, chỗ trước kia, hộp đậu hủ lật úp trên mặt đất, bị người qua lại đạp nát không còn hình dáng.

Xung quanh vẫn náo động như cũ, Nam Dạ Tước nhìn bốn phía, thật giống như mò kim đáy biển, không tìm được bóng dáng.

Anh đứng giữa đường, mặc dù mặt trời đã xuống núi, nhưng nhiệt độ lúc này vẫn nóng như chảo nóng, người ra vào không ai có thân phận cao quý giống Nam Dạ Tước, cho nên làm ọi người xung quanh đều đổ mồ hôi hột, anh đứng ở đó, càng lộ ra vẻ cao ngất, hoàn toàn xa lạ. Vẻ mặt anh hoài nghi sâu sắc, hành động của Dung Ân, ít nhiều càng khiến anh khẳng định, cô đang sợ anh, đang trốn anh, bằng không sẽ không trong chốc lát biến mất nhanh như vậy.

Những mảnh gạch xanh trải bên trong hẻm nhỏ, Dung Ân lui vào trong góc, co thấy Nam Dạ Tước đứng ở đầu cầu, lấy điện thoại ra đang nói cái gì đó, cô xoa xoa trán đầy mồ hôi, ngay cả sau lưng cũng kinh sợ toát mồ hôi lạnh, áo sơ mi trắng ướt nhẹp dán trên người, cực kỳ khó chịu.

Nói điện thoại xong, Nam Dạ Tước điện thoại ra mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở, đứng ở đó cũng không chịu đi, say sưa nhìn cái bàn mà anh và Dung Ân từng ngồi, sau đó, hành động làm người ta ngạc nhiên vạn phần. Anh lại đi tới, không để ý tới xung quanh dơ dáy bẩn thỉu, còn ngồi xuống.

Dung Ân thậm chí có thể thấy rõ ràng, chiếc đèn treo trên đầu Nam Dạ Tước, dây điện trần trụi đã sớm biến chất, vẫn ra sức làm nhiệm vụ như cũ.

Dung Ân sợ ở lại đây sẽ nảy sinh phiền phức, liền lui trở về, may là nơi này cô rất quen thuộc, xuyên qua con đường nhỏ sẽ đến đường dành riêng cho người đi bộ, đi không bao lâu, đã yên vị trên xe bus.

Bởi vì đã qua giờ cao điểm tan tầm từ lâu, nên xe bus cũng không có nhiều người, cô đẩy cửa sổ, gió đêm len lỏi vào lạnh tận xương tủy.

Tim, đến bây giờ vẫn kịch liệt nhảy múa, Dung Ân không rõ loại bất an này là từ đâu tới, cô chỉ có thể tự an ủi mình, đây chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi, anh cũng đã buông tay lâu như vậy, bên cạnh người mới vui vẻ không ngừng, đâu còn lo lắng cho cho cô, sớm đã bị đập qua một bên rồi.

Không còn mấy ngày nữa, Thẩm Mặc dựa theo số đo mà chuẩn bị lễ phục đã được đưa đến, mỗi người một kiểu dáng màu sắc khác nhau, chuẩn bị cho Dung Ân, là một đầm dạ hội dài màu trắng.

“Wow, Thẩm Mặc, lần này cậu thật hào phóng rồi.” Tô Luân đem y phục của mình để trên bàn làm việc, màu hồng đỏ, chói mắt nhưng không phản cảm.

“Đó là đương nhiên, ” Thẩm Mặc dương dương đắc ý, “Ân ân, tớ cảm thấy cậu rất hợp với màu trắng, bộ lễ phục này, tốn thời gian nhất đấy.”

Cô ước lễ phục lên người Dung Ân rồi để xuống bàn tuy màu trắng làm chủ đạo nhưng trước ngực và eo đều dùng màu tím nhạt để làm điểm nhấn, hoa violet được thêu tay cộng thêm phía dưới tà xẻ đến bẹn đùi, mặc dù tưởng tượng, cũng có thể đoán ra mặc lên người rất đẹp.

” Thẩm Mặc, chỉ là dạ hội thôi, cậu không cần phung phí như vậy”

” Ân Ân, tớ cho cậu biết à, ” Thẩm Mặc đề thấp giọng nói, “Sau này cơ hội như thế này còn rất nhiều, mấy bộ lễ phục có là cái gì, với lại tớ có người quen, còn được giảm giá, không mắc...”

“Oh!” Tô Luân bên cạnh cố ý kéo dài ngữ điệu, ” Tớ nói đã hào phóng như vậy rồi, đồ trang sức gì đó cậu cũng chuẩn bị cho chúng ta cho đủ bộ luôn đi?”

“Vậy sao được, muốn cái mạng nhỏ của ta sao,” Thẩm Mặc khoát khoát tay, ” Tớ chỉ chuẩn bị lễ phục, chuyện còn lại, tự mình giải quyết, nếu không trừ vào tiền lương cũng vậy thôi.”

“Vớ vẩn!” Tô Luân cùng Dung Ân hai miệng một lời, cầm lễ phục của riêng mình trở về chỗ ngồi.

Để phối đồ, ba người sau khi tan ca cùng nhau đi mua sắm, Dung Ân vóc người cao gầy, chẳng bao giờ đi giày cao gót, nhưng Thẩm Mặc kiên trì nói cô không mang thật sự quá lãng phí, cuối cùng cô chọn một đôi màu trắng, gót mảnh, chừng 7 8 phân, nhưng mang vào quả thật đẹp cực kỳ.

Đồ trang sức, Tô Luân đề nghị có thể thuê, bởi vì đã tối, nên muốn hôm nào trao đổi, mỗi người về nhà mình.

Dạ hội bắt động sản, cử hành bên trong một khu nhà cao cấp mới được xây dựng ở thành phố Bạch Sa, bên trong biệt thự xa hoa, hưởng thụ cao quý, ngay cả trong không khí, cũng phảng phất mùi vị Champagne Bạch Hợp

Dung Ân đi taxi đến, Thẩm Mặc cùng Tô Luân sớm đã chờ ở đó, vừa thấy cô đến, hai mắt liền phát sáng, “Wow, sao bây giờ tớ mới phát hiện, thì ra bên cạnh cất giấu một tiên nữ?”

Dung Ân đứng ở cửa, có chút cảm giác không quen, cô búi tóc, để lộ ra khuôn mặt tinh xảo xinh xắn, bộ lễ phục mặc lên người mới nổi bật lên vẻ đẹp của nó, bởi vì màu trắng thuần khiết, cho nên thiết kế từ bụng trở xuống có chút cầu kì, “Sao vậy, có phải rất kỳ quái?”

“Sao như vậy được, ” Thẩm Mặc bước đến, ánh mắt xẹt ngang trước ngực cô, hai mắt dường như có lửa điện, ” Trời ạ, uancleek anpels, một loại trang sức quý giá như vậy, một viên hột xoàn trên đó đã ngốn mất một năm tiền lương của tớ rồi, Dung Ân, cậu vốn dĩ là đại gia à?”

Cái trâm cài ngực này là do Nam Dạ Tước tặng, sau khi bị cô làm hư, cô đã đem đến cửa hàng sửa lại, sau đó vẫn cất lại không dùng. Tối hôm qua nhớ tới nó có thể phối hợp với lễ phục, đây là lần đầu cô mang nó, ” Đây là tớ thuê.”

“Thật không?” Thẩm Mặc không tin, “Nơi nào có thể mượn uancleek anpels, Ân Ân cậu...”

“Xem cậu nói nhiều kia, ” Tô Luân túm tay cô, ” Sắp bắt đầu rồi, Hiên Ngạo bọn họ vẫn đang chờ chúng ta đó.”

“À, đúng rồi.”

Dung Ân theo ở phía sau, nếu nói là giao lưu gặp mặt, không bằng nói là đại tiệc rượu, bước vào sảnh chính, cô mới nhận ra Thẩm Mặc chuẩn bị không thừa, bên trong phần lớn đều là thương gia nổi tiếng, ngay cả cán bộ cao cấp cũng có mặt, trong phòng khách lớn như vậy đã đứng đầy người, Dung Ân lấy một ly rượu đỏ liền đứng trong góc, nơi sân khấu chói lọi, cô chưa bao giờ thích hợp.

Phát biểu đầu tiên là giám đốc Liêu, bên trong phòng khách dần dần yên tĩnh trở lại, Dung Ân đứng cách ban công không xa, hơn nữa, bên trong nhiều người, cơ thể bước đến ban công, âm thanh bị bức rèm che vẫn có thể lọt vào tai cô.

Tiếng vỗ tay như sấm, giọng nói sau này có chút quen thuộc, Dung Ân nghiêng người dựa vào ban công, quay đầu lại, liền thấy Bùi Lang đang phát biểu, mặt mày rạng rỡ. Anh bây giờ, hăng hái, từng chữ từng chữ vang vang, hoàn toàn không giống với người mà cô từng biết, con người, quả nhiên dựa vào vẻ ngoài, hào quang phía sau anh, nhất định không thể giống Nam Dạ Tước cố tình làm vậy.

Dung Ân quay đầu, hai tay nắm ở ban công, hơi mất nhìn, hoa viên bên trong biệt thự hai tầng thác nước phun ra cao như vậy, bên cạnh trúc xanh vờn quanh, hơn nữa, nhuộm đắm ánh đèn ban đêm, thật là xa hoa.

“Sao một mình đứng đây?”

Dung Ân vừa nghiêng đầu sang, liền thấy gương mặt tuần tú anh kề sát mặt cô, cô bị hù dọa sắc mặt biến hóa, vẫn lễ phép mở miệng, ” Bùi công tử.”

“Tôi nói rồi, cô có thể gọi tôi là Bùi Lang.” anh gợn chén rượu trong tay giơ lên hướng Dung Ân, chạm vào chén rượu của cô, Dung Ân thu hồi vẻ mặt cứng nhắc, ý tứ, khẽ nhấp một cái.

“Ở nơi này, có thể quen biết rất nhiều người, ở lại, tôi giới thiệu cho cô mấy khách hàng lớn.”

Dung Ân mi tâm nhíu lại, ngẩng nhìn bốn phía, đâu đâu cũng là những công ty lừng lẫy danh tiếng, Thẩm Mặc nói là giám đốc Liêu rất hài lòng với công trình của họ, nhưng mặc dù vậy, trường hợp này, cũng có thể sẽ không ai đến với Sang Tân.

Bùi Lang nhìn ánh mắt cô do dự, liền cười cười, ” Không đánh thì không quen, lần này, coi như là đền tội cho các cô.”

Dung Ân chột hiểu, khoe miệng gương nhẹ, “Làm phiền Bùi công tử rồi.”, cô không khỏi nhìn Bùi Lang, người đàn ông kiêu ngạo như vậy, ở trước mặt cô nói đến hai chữ đền tội, đem đó trong quán bar tàn nhẫn như vậy, kí ức đó với Dung Ân còn quá mới mẻ.

Anh hơi nghiêng đầu, nụ cười của cô ngưng tụ ở khóe miệng, nhàn nhát hiện lên, không sâu cũng không mỏng, vừa đủ. Cô không giống những người khác có thể lấy lòng, cũng không có cự tuyệt xa cách, tóm lại, làm cho người ta có cảm giác nhích tới gần không được, có cảm giác xa cách mờ ảo.

” Tối nay, tôi làm bạn nhảy của cô, ” không phải dò hỏi mà là khẳng định.

“Cảm ơn Bùi công tử để mắt,” Dung Ân biết rõ người đàn ông như vậy không thể đến gần, may mắn cũng không được, ” Tôi đã có bạn nhảy rồi.”

Bùi Lang hai tay vươn ra ngoài lan can, tay phải cầm ly rượu, anh gật đầu, Dung Ân quay đầu nhìn qua, góc độ như vậy, bừa vắn nhìn thấy đáy mắt thâm thúy của anh, anh hạ khóe miệng, bỗng nhiên xoay đầu lại, tầm mắt chống lại cô, ” Dung Ân, tôi khuyên cô một câu, Nam Dạ Tước, cô vẫn nên tránh xa một chút, nếu không muốn tự mình chuốc lấy phiền toái.”

Dường như tất cả mọi người đều nói với cô một câu như vậy, nhưng mọi người, cũng không phải là cô muốn đi đến gần, nước chảy bèo trôi, cô cứ như vậy lâm vào trong.

“Bùi công tử, thì là anh ở đây...” bức rèm bị vài đôi tay tách ra, muốn tạo mối quan hệ tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Bùi Lang mỉm cười, bất đắc dĩ xoay người, “Thì ra là giám đốc Tiêu, anh khỏe...”

Dung Ân nhân dịp rời khỏi, bên trong sảnh chính, Thẩm Mặc đang kết thân xung quanh, như vậy xem ra, cũng là một cao thủ ngoại giao.

Không lâu sau, ánh sáng trên đỉnh đầu ảm đạm xuống, đồng nghiệp lôi mặt nạ bướm bướm ra cho Dung Ân, ” Mới này cậu không có ở đây, đây là tờ lựa cho cậu, dạ vũ sắp bắt đầu rồi.”

Dung Ân đeo mặt nạ lên, thấy Thẩm Mặc cùng Thẩm Hiên Ngạo đang đứng cách đó không xa, hai tay cô đặt lên bả vai bạn trai, “Xem ra tối nay thành lễ hội hóa trang rồi.”

“Những thứ trong xã hội thượng lưu, khó có thể có cơ hội này, tạm thời hãy hưởng thụ đi.”

Dung Ân chỉ cười nhưng không nói, bước nhảy cùng nhịp điệu, bên trong phòng khách quanh quẩn những khúc nhạc du dương, trong không khí, có mùi thơm của hoa hồng, lãng mạn vô cùng. Dung Ân xoay người, đầu ngón tay ma sát vào đầu ngón tay của một người đàn ông, cô nhẹ sờ, đã biết qua động tác này của đồng nghiệp, đang khi cô lo lắng sẽ bị ngã xuống, trước mặt đụng phải một khuôn ngực rắn chắc, lúc này đụng phải làm lỗ mũi đỏ bừng.

Lưng áo mảnh khảnh bị bàn tay to lớn của người đàn ông kiềm giữ, hạ thân dán chặt nhô lên vô cùng ám muội, Dung Ân bỗng nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt, là một mặt nạ cáo đen, bởi vì ánh đèn quá mờ, cô không thấy rõ khuôn mặt của hắn.

“Anh là ai, buông ra...” Dung Ân đưa tay lên, bàn tay bị người đàn ông chế trụ, tình huống như vậy yên tĩnh vô cùng, một chút tiếng động sẽ bị phát hiện, Dung Ân chỉ có thể đem giọng nói đặt nơi đầu cổ họng.

Người đàn ông không trả lời, bước nhảy thành thạo dẫn Dung Ân đến giữa sàn nhảy, bàn tay đặt sau lưng cô theo thân thể hai người tiếp xúc từ từ trượt xuống, ngay khi Dung Ân sắp la lên, người đàn ông cúi người xuống, gương mặt tuấn tú tiếp cận trước mặt cô, môi mỏng khẽ gợi mang hoa hồng đến bên khóe miệng Dung Ân, nhẹ phớt qua, cô đột nhiên dờ ra, ” Anh...” đối phương rất cao, Dung Ân mặc dù mang guốc cao nhưng vẫn chỉ đứng đến tai hắn.

Trong nháy mắt mở miệng, người đàn ông được voi đòi tiên, đầu lưỡi thăm dò trong miệng cô, đẩy cánh hoa vào, đồng thời bàn tay dời đi sau ót cô, làm nụ hôn càng trở nên mãnh liệt, cô giãy giụa, anh lại muốn thuận phục, anh tiến thêm một bước, cô lùi một bước, cánh hoa trong miệng bị nghiền nát, khóe miệng nhuộm một màu đỏ lờm, ánh mắt người đàn ông sau mặt nạ dần dần thâm thúy, dục vọng thức tỉnh, ở trong cơ thể hắn sóng cuộn biển gầm khó chịu.

Bước nhảy sớm đã lộn xộn, Dung Ân bị hắn lôi ra khỏi sàn nhảy, hành lang lầu hai, có rất nhiều phòng ngủ, anh tùy ý đá văng một cánh cửa sau đó kéo Dung Ân vào, bên trong rất tối, đóng cửa lại, đưa tay không thấy được năm ngón.

Dung Ân bị hắn đè trên vách tường, lồng ngực người đàn ông to lớn gắt gao đè phía sau lưng cô, đầu cô nhanh chóng đầy mồ hôi, “Buông ra, anh đến tốt cùng là ai?”

Đầu của người đàn ông mạnh mẽ dựa vào cần cổ cô, Dung Ân vừa nói, trong miệng tràn ra mùi hương hoa hồng, hần nghiêng người, hôn, gần như là cắn xé, hần đem mặt của cô hướng vào chính mình, mặt nạ cáo trắng trước mặt cô trên mặt Dung Ân, làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Bàn tay của hần xuyên qua tà xẻ váy áo đưa vào, Dung Ân muốn đập hần, lại bị đè ép không nhúc nhích được một chút.

Trên ván cửa, bỗng nhiên truyền đến một trận va chạm, ngay sau đó, là người đàn ông khó có thể nhìn được thấp giọng nói, cùng với tiếng rên rỉ nhỏ vun, tay cầm nắm cửa xoay hai cái, “Bên trong có người.”

“Oh, xem ra có người còn hơn chúng ta,” người đàn ông ôm lấy bạn gái vội vàng rời đi, “Chúng ta đi phòng khác.”

Dung Ân cảm thấy sỉ nhục sâu sắc, cô giãy giụa mấy cái, lại nghe được tiếng cười trầm thấp của người đàn ông, hần buông tay ra, vẫn như cũ đè ép cô, dường như sợ cô bỏ chạy, người đàn ông đem môi mỏng tiến tới bên tai Dung Ân, hơi thở nóng bỏng khe vuốt cần cổ cô, hần đã mở miệng, “Ân Ân”

Động tác giãy giụa bỗng nhiên cứng đờ.

Sau lưng Dung Ân bị kéo căng thẳng tắp, tiếng nói này, cô làm sao có thể quên?

Hơn nữa, đúng là Nam Dạ Tước, Ân Ân mà không phải Dung Ân.

Mồ hôi lạnh theo đầu lông mày chảy xuống, người đàn ông đem thân thể cô lật lại hướng chính mình, giờ tay cô lên tháo mặt nạ của chính mình, hần cầm đầu ngón tay của Dung Ân, làm cho cô khe vuốt trên mặt anh, “Ân Ân, còn nhớ tôi không?”

Hô hấp của cô cũng khấn trương ngưng lại, may mà ở đây tối mịt, Nam Dạ Tước không nhìn thấy thần sắc trên mặt cô.

“Thì ra là, Tước thiếu.” Dung Ân cố tự trấn định, cô tự nói với mình không cần gấp gáp, chẳng qua là trùng hợp thôi.

Nghe giọng nói của cô như vậy, Nam Dạ Tước trong đêm tối khước miệng nhếch lên, cô giả bộ, thật đúng là tuồng cũ, nếu cô thích chơi, anh sẽ cùng chơi với cô một chút, xem ai giữ được ranh giới cuối cùng.

Anh không nói một lời nào, chỉ cúi đầu xuống, hôn từng chút từng chút khước miệng Dung Ân, cô nhú chân mày, nhưng lại không dám đẩy ra, “Tước thiếu, mới lâu không gặp, anh sẽ không lại có hứng thú với tôi chứ?”

Sau khi nói những lời này, hai tay Dung Ân buông bên người liền nắm thật chặt, cô khấn trương, Nam Dạ Tước rõ như lòng bàn tay.

Anh cố ý không nói lời nào, làm cho cô ở đó dày vò hành hạ chính mình, phía trước trán chống đỡ, hai tay anh rơi nhẹ trên đầu vai Dung Ân, lúc này mới phát hiện, toàn thân cô đều rung rẩy.

Khước miệng cười của Nam Dạ Tước từ từ thu hồi, chẳng lẽ, anh không buông tay, lại làm cô hoảng sợ như vậy?

Hai tay anh cố định sau lưng Dung Ân, cúi người xuống, môi mỏng khe hôn ở miếng trâm cài, cầm khe vững vàng tựa trước ngực mềm mại của cô, đột nhiên lại thân mật như vậy, làm cô ngừng thở.

” Ân Ân tôi nói rồi, không nên xuất hiện trước mặt tôi nữa, hiện tại, là tự cô đến đây.”

“Tôi lập tức đi, tôi bây giờ liền rời đi, có được không?” Dung Ân đẩy anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích/

” Nam Dạ Tước, nếu tôi ở bên cạnh anh, chỉ làm anh cảm thấy phiền chán mà thôi...”

” Ân Ân, cô không phải nói, cô yêu tôi sao? Nếu như vậy, tôi không thể phụ cô.” Nam Dạ Tước bỗng nhiên kéo mở cửa phòng, cầm chắc tay cô ra ngoài, trên hành lang, đám người lui tới rồi rút gập đầu chào hỏi, người đàn ông ưu nhã cười một cái đáp lễ, sau khi rời khỏi biệt thự, liền lộ ra bộ dạng bá đạo đường như là kéo dài Dung Ân đến xe.

“Anh muốn làm gì?”

Vẫn chưa kịp thắt dây an toàn, Nam Dạ Tước đã nhả ra lao vút xe ra ngoài, vù vù gió tát vào mặt lạnh thấu xương, anh vươn tay tháo mặt nạ xuống ném ra ngoài xe, “Ân Ân, chúng ta nên ăn mừng hội ngộ rồi.”

Tốc độ sung sướng làm Nam Dạ Tước nổi tính chơi đùa lên, Dung Ân thấy đồng hồ tốc độ cứ bay vù vù lên, bên cạnh, những chiếc xe đều bị bỏ lại phía sau, muốn nhìn kỹ đã sớm mất dạng.

” Ân Ân,” anh cầm lấy cánh tay đeo bao tay của cô đặt vào lòng bàn tay mình, ” Nhìn thấy tôi, sao một chút cũng không vui, hay là, cô vốn dĩ muốn trốn tôi?”

“Tôi không có.” Dung Ân vội vàng mở miệng.

Anh cười, cũng không nói gì, chẳng qua chỉ nắm tay cô thật chặt, Dung Ân cảm giá đau đớn, đành phải nhịn xuống nuốt vào trong bụng.

Xe dừng trước một khách sạn, Dung Ân nhịn không được nữa, cao giọng, “Anh dẫn tôi đến đây làm cái gì?”

“Ngủ.” người đàn ông nói ngắn gọn, dẫn đầu xuống xe, đến chỗ của Dung Ân mở cửa xe, ” Xuống .”

“Tôi phải về nhà.” Dung Ân hai tay chụp lấy tay lái, Nam Dạ Tước khom lưng dè trên đầu cô, “Thủ đoạn của tôi cô đã nếm qua, hoặc là biết điều một chút xuống xe, nếu không, là muốn tôi dùng vũ lực rồi.”

Dung Ân bị anh lôi cánh tay kéo xuống xe, lúc đi vào khách sạn, tiếp tân ở đại sảnh cung kính lễ phép, ” Tiên sinh tiểu thư, xin hỏi muốn phục vụ gì?”

“Thuê phòng.”

Cầm lấy thẻ mở cửa, Nam Dạ Tước lôi Dung Ân ra giữa phòng, tiện tay ném cô trên mặt giường lớn, ” Dung Ân, hành động của cô thật khó hiểu, lúc trước, cô không phải là dùng mọi cách dụ dỗ sao, bây giờ sao lại, ngay cả chạm cũng không cho tôi chạm vào?”

Đêm đó, cô chủ động, anh còn thấy mồn một trước mắt, Nam Dạ Tước đứng dậy đem hai ta chống đỡ bên người cô, ” Cô làm tôi rất hoài nghi, Dung Ân, hành động trước đây, sẽ không phải đều là do cô giả bộ chứ?”

Hắn giống như báo đen bắt được con mồi, nhìn cô giãy giụa ở dưới người mình, Dung Ân chợt lóe lên chút bối rối đã bị anh thấy hết, cô ổn định hơi thở, ánh mắt khôi phục trấn tĩnh, ” KHÔNG phải là anh chơi chán sao? Nếu như vậy sao không để tôi tự sinh tự diệt, xa rồi anh không tốt hơn sao?”

” Ân Ân, đây có phải ý nghĩ chân thật của cô?” Nam Dạ Tước bàn tay vay quanh sau ót cô, đem búi tóc nói lỏng ra, ” Tôi hận nhất người khác gạt tôi, chuyện gì tự mình làm ra, đều phải trả giá thật đắt.”

“Tôi chưa từng lừa gạt anh.” Dung Ân vội vàng nói.

“Chưng tưng?” Nam Dạ Tước liếc nhìn cặp mắt của cô, chớp mũi nhẹ chống đỡ, chậm rãi kéo ra khoe miệng, ” Tốt nhất là như vậy.”

Dung Ân nhìn về đáy mắt thâm biếm của anh, trong lòng, thâm xả giận, Nam Dạ Tước đem những sợi tóc đen tuyền của cô quấn lấy ở đầu ngón tay, không chút để ý, “Hết lần này đến lần khác, cô cứ hiện ra trong mắt tôi xinh đẹp như vậy, Ân Ân, tôi lại muốn chơi, làm sao bây giờ?”

Dung Ân mắt tròn trợn, trong đó lửa giận dường như không giấu được, anh bá đạo, ngang ngược, anh chơi chán rồi, liền một cước đá văng cô, anh còn muốn chơi, lại muốn làm cô lần nữa khuất phục, cô rất rõ nếu bây giờ lộ diện sẽ có hậu quả gì, cho nên, chỉ có thể giả vờ cười, ” Làm sao, anh sẽ không lại muốn nuôi tôi chứ?”

“Quả thật có ý định này.”

“Anh không sợ tôi sẽ lại âm ỉ với anh sao?”

“Biết đâu, tôi có thể khoan nhượng không chừng.”

Quanh đi quẩn lại, chẳng lẽ lại trở lại mức xuất phát?”

Dung Ân hết thấy không cam lòng.

“Được, làm một lần, một trăm vạn.”

Nam Dạ Tước liếc nhìn gương mặt phía dưới, lúc này, anh rất nhẫn nại, muốn xem thử cô có thể diễn đến khi nào, “Được, chỉ cần tôi cảm thấy được giá trị, đừng nói một trăm vạn, con số thiên văn (những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên) tôi cũng cho cô.”

Nói xong, cũng đã theo cần cổ tới xương giai xanh của cô hôn lên, tóc ngày đường hoàng dán chặt lấy mặt Dung Ân, cô có thể nghe được mùi vị dầu gội ô liu, bàn tay Nam Dạ Tước đặt lên hông cô, làm bộ muốn đưa vào.

” Nam Dạ Tước,” Dung Ân dường như sụp đổ, hai tay dùng sức kéo cổ áo, “Anh bỏ qua cho tôi đi.”

Người đàn ông hơi ngẩng đầu, khóe miệng vung lên cười ác liệt, “Cô nói cái gì, cô không phải là yêu tôi sao? Vậy thì nên ở bên cạnh tôi.”

“Tôi không muốn trở lại cuộc sống trước đây, tôi muốn cuộc sống riêng của mình...”

” Ân Ân,” bàn tay người đàn ông vỗ về mặt cô, Dung Ân có thể cảm giác được vết sẹo thô ráp trong lòng bàn tay của hắn, “Tính mạng của cô ở trong tay tôi, đừng hòng nghĩ đến cuộc sống yên ổn, đời này, cô đừng nghĩ sẽ cùng tôi phủ sạch quan hệ.”

Tại sao phải như vậy?

Rõ ràng, đã trượt ra khỏi quỹ đạo, sao lại có thể gặp lại nhau?

Trong mắt Dung Ân từ từ tối sầm lại, cô nằm trên giường, bỗng nhiên thấy khuôn mặt hiền lành của mẹ hiện ra, cô thật vất vả mới có cuộc sống yên bình, lại sắp bị người đàn ông này tự tay bóp nát.

“Tại sao lại muốn đối xử với tôi như vậy, tại sao?” Dung Ân trong lời nói, khó nén kích động.

” Ân Ân, nhớ kỹ, chuyện đứa bé sẽ không có lần thứ hai, ” Nam Dạ Tước thấp giọng cảnh cáo, “Đừng nghĩ cô dùng một chút thủ đoạn có thể lừa gạt tôi, không có vì cái gì cả, tôi muốn liên phải được, không muốn liên không được, hiểu chưa?”

Nam Dạ Tước từ trước đến giờ không quay đầu lại, nhưng, lần này thật tính sai.

Mặc dù chuyện đứa bé vẫn không quên được, anh lại không muốn buông tay Dung Ân, anh phải thừa nhận, sau khi Dung Ân rời đi, anh nhớ, nhớ thân thể của cô, nhớ cảm giác mỗi tối ôm cô ngủ.

Hai tròng mắt Dung Ân hoàn toàn tối sầm, cô chỉ chờ dãn chậm chậm nhìn Nam Dạ Tước, “Anh đi tắm đi, được không?”

Người đàn ông ánh mắt đầy dò xét liếc nhìn cô, “Đừng có lại bỏ trốn, tôi tìm được chỗ cô rất dễ dàng, thủ đoạn của tôi so với người khác chắc cô hiểu rõ nhất.”

“Tôi không đi.” Dung Ân nhìn chỗ khác, “Tôi biết, tôi căn bản không đi được, anh đi tắm đi, tôi sẽ lên giường trước được không?”

Nam Dạ Tước lường trước cô cũng không có lá gan này, hắn khởi động thân, “Đợi tôi.”

Nói xong, đi vào phòng tắm, tâm tình của anh hôm nay thật tốt, ung dung thong thả tắm xong, chỉ dùng khăn quấn quanh nửa người dưới đi ra ngoài, một tay lau đầu tóc, mấy bước đi đến bên giường.

“Đến lượt cô...”

Chân mày anh vắt chặt lên, trên giường lớn như vậy, ở giữa chỉ hiện ra một chỗ lõm, còn bóng người, đã sớm không thấy.

Giỏi lắm, Dung Ân, cô thật còn dám trốn!

Chuông cửa đúng lúc vang lên, anh cho rằng Dung Ân vừa quay trở lại, một tay mở cửa, “Lá gan cô dài đến đỉnh đầu rồi hả?”

Ngoài cửa có hai gã bảo vệ.

Nam Dạ Tước sắc mặt tái nhợt, giọng nói bất thiện, “Chuyện gì?”

“Chúng tôi nhận được trình báo, ở đây có giao dịch tiền sắc.”

Nam Dạ Tước hai mắt thiếu chút nữa phun ra lửa, anh tránh người ra, “ Các người có nhìn thấy con đàn bà nào ở đây không?”

Ánh mắt bảo vệ tràn đầy chất vấn quét bên trong phòng, tên còn lại không biết sợ chết, “ Trình báo nói, là đầu trâu mặt ngựa, ta xem người cũng rất giống.”

79. Chương 79

Nam Dạ Tước nghe nói, không hề tức giận, ngược lại còn cười, Dung Ân, cô quả nhiên còn tốt.

Hai gã bảo vệ đi vào tìm một vòng, cũng không có kết quả gì, lui ra ngoài, cả khuôn mặt mặt mũi trắng bệch, “ Thừa ngài..”

“Tôi giống đầu trau mặt ngựa lắm sao?” Nam Dạ Tước khoanh hai tay lên, tựa vào cửa.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Đối mặt với hai khuôn mặt thấp thỏm lo âu, anh cũng không như trước đây nổi giận, ngón tay thon dài đẹp đẽ sờ sờ mũi, hôm nay, tâm tình vẫn là không tệ, “ Ai đã trình báo, là một phụ nữ sao?”

Hai người không nói, thần sắc lúng túng.

Nam Dạ Tước trở lại vào phòng, nhặt y phục trên mặt đất lên, thấy hai người đứng thẳng như cột điện ở cửa, còn chưa rời đi, “ Đứng ở nơi này làm cái gì? Đi ra ngoài!”

Bây giờ đi tìm, nhất định Dung Ân đã chạy trốn mất tích rồi, lá gan khá lớn nhĩ, dám ở dưới mí mắt anh giờ trò, lúc trước, thật là đánh giá thấp cô.

Nam Dạ Tước thông thả ung dung mặc quần áo vào hần cũng không nóng nảy, chỉ cần điều tra tờ khí tên ở dạ tiệc, có thể biết cô ở công ty nào, tìm hiểu nguồn gốc, xem cô đã trốn đến tận nơi nào.

Dung Ân chạy ra, nhếch nhác không còn hình dáng, một đôi giày cao gót xách trên tay, đầu tóc dãn chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Bóng đêm hoang mang nhìn không thấy cuối, cô co rúc thân thể núp ở bên dưới đèn đường, những thứ ánh đèn mờ da cam kia, cơ hồ ép tới nàng hai vai suy sụp xuống. Vòng đi vòng lại, đến cuối con đường này, vì sao người cô gặp lại vẫn là Nam Dạ Tước?

Về đến nhà, Dung Ân vội vàng trở về phòng thay quần áo, cô ngơ ngác ngồi giữa giường. Theo tính cách của Nam Dạ Tước, có lẽ ngày mai sẽ có thể tìm tới công ty.

Nhưng, cô nếu không đi, có thể trốn được ở đâu? Lúc trước, cô sợ dĩ có thể trốn đến bây giờ mà không bị phát hiện là bởi vì Nam Dạ Tước không có ý muốn đó. Nếu anh ta muốn, cô coi như là có trốn khỏi thành phố Bạch Sa cũng sẽ bị bắt trở lại.

Thẩm Mặc từng lần một gọi điện thoại tới, Dung Ân bắt máy, tiếng nói kích động làm cả màng nhĩ cô đều rung động, “Dung Ân, cậu chạy đi đâu? Tan tiệc rồi cũng không thấy bóng dáng cậu?”

” Thẩm Mặc” Dung Ân đem điện thoại ra xa chút ít, “Tớ cảm thấy không khỏe liền về sớm một chút, ngày mai tớ nghỉ một ngày, có được không?”

“Cậu không sao chứ, đến bác sĩ chưa?”

“Không sao, ngủ một giấc là được.”

“Vậy cũng được, ngày mai cậu ở nhà nghỉ ngơi, chú ý sức khỏe một chút.”

Dung Ân thả điện thoại bên cạnh, lẩn qua lộn lại làm sao cũng ngủ không được, cuối cùng, lấy một ly nước đến bên ban công. Mẹ Dung buổi sáng, liền thấy cô đang nằm ngủ rất ngon ở trên ghế.

Lần nữa nhận được điện thoại của Thẩm Mặc, là 9h đúng, khoảng thời gian này, hẳn là vừa mới đến giờ làm.

“Alo, Thẩm Mặc, không phải nói hôm nay tớ nghỉ ngơi sao?”

” Dung Ân, cậu mau đến đây, Nam Dạ Tước tới, hiện tại ngồi trong phòng làm việc, muốn gặp cậu đó!” nghe điệu bộ nói chuyện của Thẩm Mặc, nếu cô không đi, anh ta sẽ không đi, không chừng lại muốn làm ra chuyện gì đó. Anh ta từ trước đến giờ đều không theo như lẽ thường ra bài.

Dung Ân trước gương trang điểm, mẹ Dung mẹ đẩy xe lăn đi vào, an vị bên người cô, “Ân Ân, Việt mấy ngày nay không thấy tới, các con không có chuyện gì chứ?”

Dung Ân chải đầu từng chút từng chút, trong gương, gương mặt gầy gò chỉ bằng bàn tay lớn, cô đem tóc cột sau ót, búi kiểu đuôi ngựa. Trên người không đeo bất kỳ trang sức gì, da thịt trắng nõn. Cô chưa bao giờ dùng nước hoa, chỉ có loại mùi thơm dễ chịu của cơ thể, theo nhất cử nhất động, mùi hương tươi mát này liền tỏa ra. Ở trong mắt cô, chính mình thật là bình thường đến không thể bình thường nữa rồi, cô cũng không muốn cản đường bất cứ ai, ” Mẹ, cuộc sống bây giờ, mẹ có vui không?”

“Vui.” Mẹ Dung tập tễnh đứng lên, hai tay vịn trên xe lăn đi đến bên giường, ” Mẹ nghĩ con cũng vui vẻ như vậy, hiện tại chân mẹ đã hồi phục rất nhiều. Ân Ân, mọi thứ sẽ tốt hơn.”

Dung Ân ngồi xổm trước mặt mẹ, để mặt tựa vào chân bà, cô nỉ non lặp lại, ” Đúng, cũng sẽ tốt hơn.”

Bắt xe ở ngoài khu dân cư, dọc đường đi Dung Ân hốt hoảng. Chạy đến công ty, chỉ thấy xe Nam Dạ Tước bá đạo ngang trước cửa. Cách làm kiêu ngạo như vậy, cũng chỉ có hắn nghĩ ra.

Bên trong phòng làm việc, Tô Luân cùng Thẩm Mặc thấy cô đi vào, nhanh chóng đi đến kéo cô, “Dung Ân, cuối cùng cậu cũng đến, anh ta sáng sớm đã xông đến ...”

“Anh ta ở đâu.”

“Ở phòng họp.”

Lúc Dung Ân đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy Nam Dạ Tước ngênh ngang ngồi ở chỗ chủ trì, Thẩm Mặc vừa muốn đóng cửa lại, đã nghe giọng anh mệt mỏi, ” Công ty Sang Tân, thì ra là lần trước rút đơn, chính là các người.”

Thẩm Mặc kinh sợ, Dung Ân nghiêng đầu lại, ” Cậu ra ngoài trước đi.”

Sau khi cửa phòng họp được đóng lại, cô ngồi trên chiếc ghế gần đó, ” Anh tới làm cái gì?”

“Tìm cô,” Nam Dạ Tước nghiêng người đứng dậy, mái tóc khô mát bị điều hòa thổi khẽ lay động, ” Ân Ân, cô tối hôm qua thật là chơi tôi một vỏ.”

Dung Ân đặt hai tay trên đầu gối, hai mắt cẩn thận liếc nhìn anh.

Nam Dạ Tước đứng dậy, thân thể cao to lướt qua bàn hội nghị rộng rãi, đi tới phía sau Dung Ân. Hai tay anh đặt trên vai cô, vỗ nhẹ mấy cái sau đó bỗng nhiên cánh tay luồn quần trước mặt cô, từ từ khom lưng xuống. Mặt dán chặt ở cần cổ cô, động tác thân mật, ” Ai cho cô là gan đó, ai cho cô đi?”

“Nam Dạ Tước, anh lại muốn như thế nào đây?” Dung Ân thở gấp, con ngươi trong veo nhìn chằm chằm cảnh trên bàn hội nghị, ” Lại muốn đem thủ đoạn trước kia chơi một lần nữa sao?”

“Ân Ân, cô có phải cho là sau lưng có chỗ dựa, mới nói chuyện cứng rắn như vậy?” Nam Dạ Tước hai cánh tay vòng chặt, từ từ đem cả vai cô ôm gọn ở ngực mình, đè chặt, ” Hiện tại Diêm Việt hẳn là vẫn đang loay hoay chuyện Tư Mạn bị công kích nặng nề sao? Làm gì có lòng dạ thanh thản mà nghĩ đến cô?”

“Anh thật hèn hạ,” Dung Ân khẽ nhắm hai mắt, hình ảnh như vậy bị phát tán, ai có thể chịu đựng được chứ, ” Anh không chỉ muốn Tư Mạn thân bại danh liệt,

còn muốn bức tử cô ta.”

Cánh tay vòng quanh cô của Nam Dạ Tước bỗng nhiên nói ra một chút, gương mặt tuấn tú bất cần đời dần dần chệch về hung ác nham hiểm thay thế, ” Có phải cô cho là, tôi là người phát tán những tằm hình đó?”

“Bằng không thì ai?” Dung Ân chống lại anh mắt đen như mực của anh, “Anh có chuyện gì làm không được? Anh có thể đối với Tư Cần như vậy, đối với Tư Mạn, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay?”

“Dù sao trong mắt cô, tôi không chuyện ác nào không làm, nhiều hơn nữa tội trạng cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào,” Nam Dạ Tước ngồi kế bên cô, “Năm nay, cô có khỏe không?”

“Rất khỏe,” Dung Ân sắc mặt bình tĩnh, “Tôi sống rất vui vẻ.”

Nam Dạ Tước móc ra điều thuốc, sau khi châm thuốc hít một hơi dài, mắt phượng hẹp dài tối tăm không rõ, “Ban đầu cô có ý muốn rời khỏi tôi, là vì Diêm Việt?”

“Không phải,” Dung Ân lên tiếng phủ nhận, “Nam Dạ Tước, nếu không giấu anh được, tôi sẽ nói thật cho anh biết. Tôi chỉ muốn một cuộc sống yên bình, trên này phụ nữ còn rất nhiều, rất nhiều, thân phận của anh, chỉ cần anh muốn, chẳng bao giờ thiếu phụ nữ. Anh thích Hạ Phi Vũ, cô ta cũng thích anh, như vậy không tốt sao?”

Khóe môi Nam Dạ Tước lạnh lẽo lượn lờ khói trắng, mi mắt rủ xuống của anh chậm rãi giương lên, tiếp đó đối chọi lại ánh mắt hi vọng của Dung Ân, “Tôi vừa ý cô, Ân Ân, cô theo tôi có gì không tốt? Trừ danh phận không thể cho cô, cô muốn cái gì, tôi đều cho cô cái đó.”

“Nếu như tôi muốn danh phận thì sao?”

“Người như tôi, sẽ không kết hôn.” Nam Dạ Tước dập khói trong gạt tàn thuốc. Dung Ân hồi theo động tác trong tay anh, “Tôi có cái gì tốt, Nam Dạ Tước, tôi có cái gì tốt, để cho anh gặt gao cắn lấy tôi như vậy không buông?”

Giọng nói của cô kích động, nhưng anh chỉ ưu nhã cười. Anh nhắc chân lên, đôi mắt làm say đắm lòng người, “Dung Ân, nếu tôi biết cô có nơi nào hấp dẫn tôi cũng sẽ không muốn cô như vậy. Nhưng cô lại có loại ma lực này, để cho tôi không muốn buông tay. Lần này, tôi cho cô thời gian, để cô biết điều một chút trở lại bên cạnh tôi, không nên giãy giụa phản ứng, tôi khuyên cô nên giữ lại chút sức lực.”

Dung Ân đem mặt vui sâu vào trong lòng bàn tay, “Anh tại sao cho rằng tôi nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh? Anh đã muốn ép tôi đến đường cùng, nếu thật sự tôi không quay đầu lại thì sao?”

“Cô sẽ không làm vậy.” Nam Dạ Tước khẩu khí chắc chắn, “Bởi vì cô không chỉ có một mình.”

Anh lấy một chùm chìa khóa, kéo tay Dung Ân, “Phòng ốc trong Ngự Cảnh Uyển tôi đã chuẩn bị xong,” nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Bên trong phòng họp rộng rãi, Dung Ân ngồi một mình ngơ ngác hồi lâu. Thấm Mặc bên ngoài gõ dáo dác, hồi lâu sau không thấy cô đi ra ngoài, lúc này mới đẩy cửa đi vào, “Ân Ân, cậu không sao chứ, đừng dọa tớ a.”

“Thấm Mặc,” Dung Ân ánh mắt có chút đại ra, cười cười, chẳng qua là rất khổ sở, “Có lẽ, tớ lại muốn từ chức rồi.”

“Ân Ân,” Thấm Mặc khom người xuống, thấy con người của cô cố định một chỗ, quan hệ của cô và Nam Dạ Tước, Thấm Mặc đã đoán ra được chút ít. Cô đẩy bả vai Dung Ân, sự kiên cường đã bị bất an thay thế, “Sao cậu lại chọc tới anh ta, chuyện này nên làm thế nào mới tốt?”

“Tôi cũng không biết...” Dung Ân gục ở trên bàn hội nghị, cô phải trở về cuộc sống đó thì ngay cả thở cũng không được tự do, cô thật không cam lòng.

Cả ngày, mỗi người ở Sang Tân như có mây đen gắn trên đỉnh đầu. Đến lúc tan ca, Thấm Mặc kiên trì mời Dung Ân đi ăn cơm, nhưng cô thật sự không có tâm trạng, liền dụi dụi nói lời cự tuyệt.

Nhận được điện thoại của Tư Cần là buổi tối. Đầu dây bên kia rất huyền ảo, đối phương nói chuyện mơ hồ không rõ. Dung Ân theo địa chỉ Tư Cần nói tìm đến, là quán bar cô và Thấm Mặc lần trước cùng đến. Đi vào, liếc thấy Tư Cần nằm cách đó không xa trên ghế salon, trên bàn, mặt đất ngổn ngang chai rượu.

” Tư Cần.” cô nhanh bước đến phía trước kéo cô dậy.

” Dung Ân... thật xin lỗi,” Tư Cần say như chết, hai tay nắm chặt Dung Ân, ” Tôi không tìm được người khác, tôi không có bạn, thật xin lỗi.... Tôi chỉ có thể tìm cô...”

” Tư Cần, sao cậu lại uống thành như vậy?”

Dung Ân dịu cô đứng dậy, nhưng cô ấy lảo đảo lắc lư, dường như ngay cả đi cũng không vững, ” Tôi.. Tôi ở đây bán rượu, tôi... tôi uống bao nhiêu, người đó nói sẽ mua bấy nhiêu...”

“Cô!” Dung Ân tức giận vô cùng, có thể thấy bộ dạng thể này của cô, lại không thể nổi giận, ” Cô tại sao lại liều mạng như vậy, nếu cô thiếu tiền... có thể nói với tôi mà.”

“Không được, ” Tư Cần lắc đầu, sức nặng toàn thân đặt trên vai Dung Ân, ” Tôi không thể lấy thêm tiền của cô, tôi lại rất cần tiền, bán rượu, rất tốt...”

“Cô như vậy, bà của cô sẽ rất lo lắng đó. Tư Cần, sau này không cần bạc đãi thân thể của mình như vậy.” Dung Ân một tay giữ ở hông cô, mới phát hiện cô rất gầy, thức đêm thời gian dài, thân thể sớm muộn sẽ không chịu nổi.

“Dung Ân, cô đừng an ủi tôi,” Tư Cần bình thường nói không nhiều, bây giờ nhất định là rất say, rất nhiều tâm tư bị đè nén đều xả ra ngoài, “Thân thể của tôi đã sớm nát nát, cho dù tôi có quý trọng như thế nào, cũng không xoay chuyển được nữa. Tôi quá mệt mỏi rồi. Có khi tôi nghĩ, chết thật tốt, nhưng tôi không thể chết được... Tôi thật hận, Dung Ân, thân thể như thế này, dù sao cũng không có ai yêu ...”

“Tư Cần, đừng nói như vậy. ” Dung Ân ghen ngào, đôi môi cắn chặt bật máu.

Đi khỏi quán bar, Dung Ân dịu cô đón xe, vừa lúc gặp Bùi Lang. Vì cô cúi đầu, nên không thấy.

“Dung Ân,” anh đến bên cạnh gọi cô. Cô ngẩng đầu, chỉ thấy Bùi Lang trong trang phục nhân nhâ đứng bên cạnh cô, Dung Ân bất đắc dĩ lên tiếng, ” Xin chào!”

Nói xong, dịu Tư Cần chuẩn bị đi.

“Các cô đi đâu?” Bùi Lang xoay người theo kịp, ” Cái bộ dạng của cô ấy như vậy sẽ rất khó gọi xe, tôi đưa các cô đi.”

“Không cần.” Dung Ân nhẹ giọng cự tuyệt, cũng không muốn có quan hệ quá thân thiết với anh.

Bùi Lang không để ý tới sự lạnh nhạt của cô, kiên quyết lái xe tới. Dung Ân vẫy taxi, quả nhiên không xe nào chịu chở.

“Lên xe.”

“Thật không cần.”

“Nhanh lên một chút, nếu không tôi liền xuống lôi hai người lên.”

Người qua lại từng bước đều quay lại nhìn Dung Ân đành phải dịu Tư Cần lên xe. Bùi Lang hai tròng mắt sắc bén xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Dung Ân, “Nhà cô ấy ở đâu?”

“Bộ dạng cô ấy như vậy không thể về nhà.”

Bùi Lang gật đầu, ” Vây ở khách sạn.” nói xong, liền tăng tốc về phía trước.

Tư Cần vốn đã say mèm, lảo qua lảo lại, nghiêng người dậy, nồn ra xe, “Ờ, ờ—”

“Tư Cần! ” Dung Ân trợn to hai tròng mắt, trơ mắt nhìn chiếc xe sang trọng dơ bẩn thê thảm không nhìn nổi. Không gian rộng rãi, trong nháy mắt gay mũi mũi chua loét. Dung Ân há miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì. Cô đỏ mặt, tâm mắt dời đến khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, “Thật xin lỗi, tiền này, tôi sẽ trả cho anh.”

Bùi Lang chuyển tâm lái xe, cũng quay kiếng xe xuống, đem một hộp khăn giấy đưa về phía Dung Ân. Anh chu đáo, làm cô rất cảm kích, rút khăn giấy đưa cho Tư Cần lau vết bẩn.

“Cô ấy là bạn của cô sao?”

“Đúng. ” Dung Ân gật đầu.

Bùi Lang không nói gì nữa. Đi đến cửa khách sạn, Tư Cần đã ngủ say. Dung Ân nhìn ra ngoài, thấy khách sạn Bùi Lang tìm là khách sạn 5 sao, cô không khỏi sờ sờ bóp tiền của mình, cô dường như cũng không mang nhiều tiền như vậy.

Bùi Lang liếc thấy động tác của cô, khước miệng nhẹ mím, mở cửa xe, Tư Cần đã say bất tỉnh nhân sự, anh dứt khoát ẵm Tư Cần lên, " Tôi có thuê phòng dài hạn ở chỗ này, dù sao không dùng cũng lãng phí."

Dung Ân đi theo phía sau anh, nhìn thấy lưng anh rất thẳng, bóng lưng thon dài như người mẫu, hai cánh tay mạnh mẽ. Quan trọng nhất là, anh ta là một công tử cao quý, lại không ghét bỏ Tư Cần người đầy mùi rượu. Dung Ân yên lặng theo sát anh vào trong phòng, bên trong, cái gì cần có đều có, TV lớn xa hoa, ghế salon thoải mái, quang cảnh ban công, quả thực như ở nhà. (vậy là Bùi Lang đã được một điểm trong lòng Dung Ân rồi hen ^^)

Bùi Lang thả Tư Cần trên giường, liền đứng dậy đi ra ngoài. Anh ở ngoài phòng nghỉ xem TV, Dung Ân lấy khăn lông ướt lau mặt cho cô, thay y phục rồi mới đi ra ngoài.

"Xong chưa?"

Dung Ân sắc mặt mệt mỏi, gật đầu.

"VẬY ĐI THÔI."

"Đi đâu?"

"Thế nào, lời mình vừa nói lại quên nhanh như vậy không tính toán gì nữa rồi sao?" Bùi Lang đứng dậy, " Xe của tôi cần phải đem đi rửa, cô không muốn đi bộ chứ?"

"À, tôi thiếu chút nữa quên mất, thật xin lỗi." Dung Ân đi ra ngoài, "Đi thôi."

Hai người sánh vai ra khỏi phòng, đi đến cửa khách sạn, Dung Ân vừa muốn xuống bậc thang, liền bị anh nắm lấy cổ tay, " Cô ở đây, tôi đi lấy xe."

Cô dừng bước, thân thể kề sát bên Bùi Lang, lòng bàn tay nóng ấm của Bùi Lang truyền vào thân thể cô qua cổ tay. Đúng lúc này, Hạ Phi Vũ vừa mới xuống xe, hào hứng xem màn kịch trước mắt, cô vội lùi vào trong xe, cầm lấy điện thoại chụp hai người.

Dĩ nhiên, bối cảnh khách sạn đó cũng bị chụp vào trong điện thoại.

Dung Ân đưa tay rút về, Bùi Lang xem như không có chuyện gì cúi nhẹ xuống, " Vậy cùng đi nhé."

Hạ Phi Vũ xuống xe, chào hỏi trước, sắc mặt đầy ám muội, "Bùi công tử, chúng ta lại gặp nhau."

"Thì ra là trưởng phòng Hạ của Nghiêm Tước." Bùi Lang mỉm cười, ánh mắt rất lãnh đạm.

"Đây không phải là Dung Ân sao? Rồi khỏi Tước Thúc, cô sống có tốt không?"

"Cảm ơn đã quan tâm." Dung Ân trông thấy nụ cười trên mặt cô, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh thâm hại vừa rồi của Tư Cần, " Không ngờ rằng trưởng phòng Hạ làm nhiều việc trái lương tâm như vậy, nửa đêm còn dám ra đường."

Khước mắt tinh xảo của cô sụp xuống, " "Dung Ân, cô nói như vậy là có ý gì?"

"Cô lòng dạ biết rõ."

"Hừ, "Hạ Phi Vũ cười lạnh ra tiếng, vẻ mặt khinh thường chuyển hướng nhìn Bùi Lang, có mấy phần cung kính, " Bùi công tử lần này hẳn là được như nguyện rồi, chúc mừng."

Anh không phủ nhận, cánh tay ôm lấy Dung Ân, "Nếu cô biết vậy, nên đối với người của tôi khách khí một chút."

Nụ cười trên mặt Hạ Phi Vũ ức chế không nhịn được, nhưng nhiều năm trên thương trường khiến cho năng lực ứng biến của cô ta có chút thành thạo, "Bùi công tử nói rất đúng, tôi còn có việc, sẽ không quấy rầy hai người, tạm biệt."

Dung Ân kéo cánh tay trên bả vai xuống, " Chúng tôi chẳng qua chỉ là thỉnh thoảng gặp gỡ, không hề giống thứ bản thủ như cô nói"

Nói xong, liền xoay người bước nhanh mà rời đi.

Hạ Phi Vũ cười lạnh nhìn theo bóng lưng Bùi Lang đuổi theo, sự tình này, ai có thể hiểu rõ?

Cho dù có bao nhiêu cái miệng, cũng không bù lại được tấm ảnh trong tay cô.

Hôm nay vốn định đến đây đặt khách sạn, xem xét kỹ hoàn cảnh. Ngày mai Nghiêm Tước có mấy khách hàng lớn đến đây. Không ngờ rằng, lại xem được trò hay như vậy.

Hạ Phi Vũ khoanh hai cánh tay. Gió đêm như cũ nóng bỏng vô cùng, nhưng nụ cười của cô gái, làm cho người ta miễn cưỡng cảm giác được âm u lạnh lẽo.

Bùi Lang hai ba bước đã đuổi được Dung Ân, "Chẳng lẽ làm người của tôi, xấu nha như vậy sao?"

Cô đứng lại ở bên cạnh xe của Dung Ân, nghiêng đầu qua, sắc mặt bình tĩnh như nước, "Tôi không có nhằm vào ý của anh."

Bùi Lang xoay người, tư thái ưu nhã dựa lưng vào chiếc BMW, "Tìm một chỗ dựa vững chắc rất tốt, ra bên ngoài cũng nở mày nở mặt."

Dung Ân chỉ cảm thấy nụ cười của anh chói mắt vô cùng, cô nghiêm túc nhìn ngắm anh. Sau giây lát, thử dò xét, " Bùi Lang, thế lực của anh có phải rất lớn hay không?"

Ít nhất, Nam Dạ Tước đối với anh có chút e ngại.

Bùi Lang móc ra một điều thuốc, chẳng qua là kẹp ở ngón giữa thường thức, "Có phải cô gặp phiền toái gì?"

"Tôi kể câu chuyện cho anh nhé." Dung Ân ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lùng.

"Được, lên xe,"

Bùi Lang lái xe đến tiệm rửa xe, Dung Ân vẫn đặt hai tay trên đầu gối, không hề mở miệng. Dù sao, cô với Bùi Lang cũng không có giao tình sâu nặng như vậy, cũng không dám đem chuyện này nói cho anh biết.

Ở trong phòng nghỉ, anh đích thân rót cho cô ly trà sữa. Trên xe vỏ ghế toàn bộ đều thay mới, Dung Ân cảm giác ấy nẩy sâu sắc, " Thật xin lỗi, tổng cộng bao nhiêu tiền, tiền này tôi trả."

" Dung Ân," Bùi Lang nhấp chút trà xanh ướp lạnh, " Chút tiền nhỏ này cô còn so đo, hôm nào cô muốn đập phá xe tôi, nói đi, tôi rửa tai lắng nghe."

Hai tay cô nắm chặt ly trà, không biết bắt đầu từ đâu, sau khi do dự hết lần này đến lần khác, vẫn là cúi đầu xuống, "Thôi đi, tôi nói những thứ đó với anh làm gì."

Bùi Lang đương nhiên nhìn ra cô có chuyện trong lòng, " Nếu như muốn tôi giúp đỡ, cô cứ nói."

Dung Ân ngược lên, nhìn thấy ánh mắt hết sức chân thành, không biết tại làm sao, những ấn tượng xấu trước kia với anh cũng không còn, " Nếu như có chuyện, tôi sẽ tìm anh."

Ánh mắt Bùi Lang nhàn nhạt thất vọng, nhưng bước đầu như vậy xem như là không tệ, ít nhất Dung Ân chịu tín nhiệm anh.

Trên đường, từng dãy đèn tự động sáng tối xếp hàng xa tím tắp. Dung Ân suy nghĩ xuất thần, hiện tại, không người nào có thể giúp cô được rồi. Đây là nơi Nam Dạ Tước một tay che trời. Dung Ân rũ mắt xuống, che giấu đi ánh mắt đầy mệt mỏi, mặt nghiêng qua yên lặng xuất thần, yên lặng xa cách khiên tâm trạng người khác chùng theo.

Bùi Lang cảm thấy, trên người Dung Ân có loại cảm giác gì nó nói không rõ, làm người ta rất thoải mái, người phụ nữ vừa đẹp mỹ lệ vừa phong thái yếu điệu, bọn họ chưa từng trêu đùa qua. Chỉ là mùi hương trên người cô, làm cho người ta sờ không được, ăn không xong.

Tiền thay áo ghế, Dung Ân nhân lúc Bùi Lang đi vệ sinh thanh toán trước. May là cô mang theo thẻ, mặc dù phí tổn không nhỏ nhưng là do các cô làm dơ, phải nên trả số tiền đó.

Lúc lấy xe, Bùi Lang lấy bill tính tiền, cài khóa an toàn, nghiêng mặt cười nói, " Tôi chưa từng để cho phụ nữ trả tiền bao giờ."

"Đây là tôi bồi thường cho anh, nếu không lòng tôi sẽ không yên."

"Cô đúng thật thú vị." , anh khởi động xe, " Vậy tôi hôm nào sẽ mời cô bữa cơm, nếu không, tôi cũng trong lòng không yên."

Lúc về đến nhà rất muộn, Dung Ân cũng không để anh chạy xe vào cư xá, " Hôm nay cảm ơn anh, hẹn gặp lại."

Bùi Lang nhìn bóng lưng cô đi vào xong mới rời đi, ngón tay trở gồ nhẹ lên tay lái, khóe miệng từ từ mỉm cười.

Nam Dạ Tước nói sẽ không bức bách cô, lần này, quả thật không có.

Sang Tân vẫn vận hành bình thường, không một chút phiền toái gì.

Lúc Dung Ân đang mừng thầm, Thẩm Mặc mang đến tin tức, làm cô kinh sợ giật mình một hồi lâu nói không ra lời.

Dự án khu cao cấp vừa bị Tước Thức giành được, vốn dĩ có thể độc chiếm lợi nhuận màu mỡ này, nhưng lại cứ muốn hợp tác, hơn nữa chọn trúng công ty gia đình nhỏ bé Sang Tân, mà chỉ mặt đặt tên, Dung Ân phải là người thiết kế.

80. Chương 80

Trong khu cao cấp đều là biệt thự, khách hàng yêu cầu rất cao, hạn không thể dát vàng dát ngọc lên tường, dự án như vậy, Dung Ân tiếp nhận thì thật là nơm nớp lo sợ.

" Thẩm Mặc, tớ muốn một số tài liệu."

Thẩm Mặc hai tay ôm cặp văn kiện, vẻ mặt ủy khuất như làm vợ bé, cô bước đến, giọng nói có chút lấy lòng, " Ân Ân, giám đốc Nam nói cậu muốn tài liệu gì có thể đến Tước Thức lấy, bên đó có rất nhiều tài liệu hữu dụng, chúng ta cũng không có tư liệu liên quan."

Dung Ân nhìn bản vẽ trong tay, ý thức rất cao.

Thẩm Mặc vội đặt hai tay trên vai cô, "Dung Ân, tớ vốn không muốn nhận, nhưng Nam tổng đó cực kì bá đạo, còn nói tôi là có tiền không muốn kiếm là người ngu, nói tớ không chịu hợp tác sẽ đóng cửa Sang Tân, cậu nói xem sao lại có người như vậy? Kiên quyết chia tiền cho chúng ta không phải là..."

Nam Dạ Tước bá đạo vô lý Dung Ân đã được chứng kiến, cô kéo tay Thẩm Mặc xuống, " Tớ biết,, lần này, sợ rằng lại liên lụy các cậu."

"Không đâu." Thẩm Mặc liền khoát tay, " Chuyện tốt như vậy đi đâu cũng kiếm không có, Dung Ân, cậu đừng suy nghĩ nhiều."

Cô cười cảm kích, tùy tiện thu thập đồ sau đó chuẩn bị đi Tước Thức.

Chỗ này cô chẳng qua rất quen thuộc, nhưng mới vừa bước vào thang máy, đã gặp phải oan gia. Hạ Phi Vũ chuyên tâm xem văn kiện trên tay, lơ đãng ngẩng đầu, ánh mắt lão luyện ủa đột xuống, "Cô sao lại ở đây?"

Dung Ân dựa vào mặt kính, "Tôi tới lấy vài thứ."

"Hừ" Hạ Phi Vũ hết sức khinh thường, " Dung Ân, cô đừng giả bộ, có phải lẩn lộn ở ngai không nổi, muốn trở lại Tước Thức?"

” Hạ Phi Vũ, cô không phải là thích Nam Dạ Tước sao? Có điều kiện như vậy, cô cũng không bắt được anh ta sao?” Dung Ân thấy thang máy thăng lên tầng chót, liền kìm hãm giọng nói, ” Cô không làm được, cũng đừng có suốt ngày thấy người liền cần.”

Cửa thang máy mở, cô thăng lưng đi ra ngoài, Hạ Phi Vũ giận đến hung hăng đạp mạnh chân, nhưng dù sao cũng là nơi làm việc của Nam Dạ Tước, trong lòng có ác khí cũng phải nhịn.

Nhìn thấy Dung Ân, hai con người Đan Mị thiếu chút nữa rơi ra, cô thả công việc trong tay ra đứng dậy, “Cô tìm vị nào?”

“Tôi tìm tổng giám đốc Nam.” Dung Ân giọng nói khách sáo.

“Có hẹn trước không?”

“Không có.”

“Vậy cô qua bên kia ngồi đợi, ” Đan Mị dẫn Hạ Phi Vũ vào, đi ra ngoài, ánh mắt liếc nhìn Dung Ân, “Tổng giám đốc đang có việc, nói cô ở bên ngoài chờ.”

Hạ Phi Vũ đi tới trước bàn làm việc, anh đang xem giấy tờ, bất kể cuộc sống riêng của Nam Dạ Tước loạn cỡ nào, tin tức trắng hoa loạn truyền khắp nơi, nhưng không ai không thể phủ nhận, lúc anh làm việc, quyết đoạn làm người khác run sợ, Hạ Phi Vũ nghĩ, liền tràn đầy khí thế.

“Tổng tài,” thấy anh cũng không ngẩng đầu lên, Hạ Phi Vũ đi tới trước mặt anh “Dự án khu nhà cao cấp kia, vì sao phải tìm công ty khác thiết kế? Tập đoàn Tước Thức chúng ta đứng đầu cả nước, chẳng lẽ anh không tin tôi sao?”

Nam Dạ Tước khép lại giấy tờ, hai tay chống lên, ánh mắt thâm thúy, ” Tôi chỉ muốn làm cho cô ta hiểu được, cái gì là không tự lượng sức.”

“Ai?” Hạ Phi Vũ nhớ tới cô gái ngoài cửa, “Dung Ân sao?”

“Cái này cô không cần biết.” Nam Dạ Tước ngón tay ở trên bàn phím nhẹ đánh xuống, ” Cô tới vì chuyện này?”

Hạ Phi Vũ thật sự nghĩ không ra, Dung Ân tại sao có thể tiếp nhận dự án lớn đến như vậy, hơn nữa, bọn họ rõ ràng đã không còn qua lại, lần này, vì sao cô ta lại xuất hiện ở Tước Thức.

“Tôi vốn cho là, anh đem dự án này giao cho tôi.” nói ra lời này, Hạ Phi Vũ thần sắc ảm đạm đi xuống không ít, cô sợ dĩ có thể đi theo Nam Dạ Tước lâu như vậy, chính là do cô không đơn giản chỉ là bình hoa, cô có thực lực thật sự.

“Đi ra ngoài đi. ” Nam Dạ Tước cũng không ngẩng đầu lên, anh từ trước đến giờ không cần khai báo với người khác.

Cửa phòng làm việc bị mở ra, Dung Ân thấy Hạ Phi Vũ sắc mặt u ám đi ra ngoài, liền muốn đứng dậy đi vào.

“Đợi chút.” Đan Mị vội gọi cô lại, “Tổng tài không muốn cô vào.”

“Bên trong không phải không có người sao?”

“Tổng tài đang bận, anh ấy không nói bây giờ sẽ cho cô vào.”

Dung Ân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống..., nhưng sau một hai canh giờ, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, cho đến hồi lâu, Đan Mị cũng đã đi ăn cơm trưa, Dung Ân đợi tới đợi lui, thủy chung không thấy Nam Dạ Tước đi ra ngoài, lúc này tính nhẫn nại hoàn toàn không có gõ cửa.

Gõ hồi lâu, không có phản ứng, cô định tự mở cửa, thế nhưng không có khóa.

Sau khi tiến vào, liền thấy Nam Dạ Tước nằm úp ở trên bàn làm việc, cũng không nhúc nhích, hai tay đặt ở mặt bàn bên cạnh, Dung Ân nhíu mày tiến lên, “Nam tổng? Nam tổng? ” đối phương như cũ không có phản ứng chút nào, cô chợt nhớ tới Nam Dạ Tước bị Angel-beat phát tác độc tính cũng giống như vậy, cô nhanh tay buông đồ trong tay xuống, vòng qua bàn làm việc rộng rãi đến bên cạnh anh.

Quả nhiên, anh nhắm chặt hai mắt, đầu tóc phủ trên trán, không còn vẻ ương ngạnh cường thế.

“Nam Dạ Tước! Nam Dạ Tước! ” Dung Ân khê đẩy bờ vai của anh, cảm giác được dường như tiếng thở cũng không thể nghe thấy, cô sợ hãi đứng bên cạnh, tay phải giơ lên, vừa rơi xuống, do dự mấy lần, vẫn là cứng cỏi giơ tay lên, đem ngón trở kiên quyết hướng lỗ mũi.

Không có chút hơi thở nào!

Dung Ân ngẩn ngơ, ngón tay kia còn không kịp thu lại, đã bị anh cắn nhẹ trong miệng, mở hai mắt ra, khóe mắt hẹp dài, hiện rõ tà tứ. Anh vươn đầu lưỡi khê liếm đốt tay cô, Dung Ân vội rút tay về, một loạt dấu răng ngay ngắn trên ngón trở, ” Nam Dạ Tước, anh đùa giỡn rất vui vẻ sao?”

Anh vẫn duy trì thư thế gục trên bàn như trước, Dung Ân cầm chắc hai ngón tay trong lòng bàn tay, mặt đầy tức giận.

“Tôi đau bụng.” Nam Dạ Tước nghiêng khuôn mặt hoàn mỹ dán chặt lên mặt bàn, “Tôi để cô chờ, cô liền chờ?”

Dung Ân cuối cùng đã thấy được những thói hư tật xấu của người đàn ông này, đời này không thể sửa được, “Tôi tới lấy một số tài liệu, bây giờ liền trở về.”

” Ân Ân, tôi đau bụng.” Nam Dạ Tước lập lại lần nữa, “Cô đi mua cho tôi chút đồ ăn được không, sau khi no bụng chúng ta thương lượng chuyện khác.”

“Anh không phải có thư ký sao? Dung Ân thật ra thì cũng cảm thấy đói bụng, chẳng qua là cô không muốn ở lại nơi này thêm chút nào nữa, muốn lấy tài liệu xong trở về ngay.

“Tôi muốn cô đi mua.” Nam Dạ Tước tự động dặn dò, “Dưới lầu là nhà ăn, mua cho tôi chút đồ ăn nóng mang lên.”

“Vậy anh chặn bị những tài liệu kia, chút nữa tôi sẽ lấy.”

“Được.”

Dung Ân cầm túi xách đi ra ngoài, đóng cửa lại, Nam Dạ Tước khởi động thân, giống như là không có chuyện gì đi đến bên cửa sổ, anh kéo toàn bộ rèm cửa ra, sau đó quay lại sofa ngồi xuống.

Dung Ân sợ anh đau dạ dày, liền mua mấy thứ mùi vị nhẹ, còn có súp bí đao, giúp giải nhiệt.

trở về, Nam Dạ Tước đang nằm trên ghế sofa lon sòng dờ chết dờ, con mắt hơi khép lại, Dung Ân đem đồ ăn để trên bàn trà, ” Đây, ngồi dậy ăn đi.”

Người đàn ông ngồi dậy, lúc ăn cơm rất hiền lành, dùng muỗng múc từng ngụm vào trong miệng, Dung Ân vừa muốn mở miệng hỏi chuyện tài liệu, Nam Dạ Tước liền nhìn thấu tâm tư của cô, “”Lúc ăn cơm không nói công việc.”

Không còn cách nào, cô chỉ có thể ngồi trên ghế salon, mùi thức ăn thơm nức khắp phòng, Dung Ân vốn rất đói, lại vừa nhìn người khác ăn bụng càng thêm đói, cô lườm một cái. Sớm biết vậy nên tự mình đi ăn rồi.

“Cô đã ăn chưa?”

Dung Ân cũng không ngẩng đầu lên, “Ăn rồi.”

Nam Dạ Tước nhếch cười, múc một muỗng súp đưa đến miệng cô, ” Đừng phô trương, cô muốn bị chết đói sao?”

Cô nhú mồm, nghiêng về phía sau, ” Tôi không ăn.”

“Tôi muốn cô ăn, ” Nam Dạ Tước khẳng khái tự mình đưa đến, để cái muỗng tại mép Dung Ân, ” Đời này, tôi chưa từng dứt cho người khác ăn.”

“Tôi nói tôi không...”

Anh nhân cơ hội đưa súp vào miệng cô, Dung Ân bị sặc đến nỗi hồi lâu không thể nói nên lời, ngay sau đó, Nam Dạ Tước liền đem một muỗng cơm trắng nhét vào miệng cô.

Dung Ân bởi vì động tác của anh, quai hàm bị nhét đầy, Nam Dạ Tước lại múc một muỗng canh, đưa đến miệng mình, anh thấy Dung Ân trừng mắt nhìn mình, liền cười gian tà, ” Ân cùng tôi một chén cơm cô không vui sao?”

Miệng cô bị anh vỗ nhẹ, trong miệng, cơm còn chưa kịp nhai liền nuốt xuống, Nam Dạ Tước nhìn cổ họng Dung Ân phập phồng, chỉ cảm thấy toàn thân trào dâng hơi nóng, ” Ân Ân, tôi bao lâu rồi chưa muốn cô?”

Dung Ân lau khóe miệng, hai mắt cảnh giác khi nghe những lời này của anh, ” Nam Dạ Tước, anh đừng đùa, tôi tới đây vì công việc.”

” Cô khẩn trương làm cái gì?” anh đem cơm đưa đến bên miệng cô, ý nói cô há miệng, nhưng Dung Ân cắn môi, không có một chút thỏa hiệp, ” Cô phải ngoan ngoãn ăn cơm, mọi chuyện đều có thể thương lượng tốt, nếu không...”

Anh nhếch cười, đút cơm vào miệng cô, bữa cơm này Nam Dạ Tước thật ra rất hài lòng, anh một miếng, em một miếng, không hề lãng phí, khẩu vự cũng tăng lên nhiều.

” Tài liệu đâu?” Sau khi ăn xong, Dung Ân hỏi lần nữa,

Nam Dạ Tước nụ cười ưu nhã liếc nhìn cô, bỗng nhiên vươn dài cánh tay kéo cô vào lòng mình, Dung Ân vội giãy giụa xô đẩy, ” Nam Dạ Tước, anh vừa mới nói lại không giữ lời?”

Anh đem gương mặt tuấn tú chôn ở căn cổ cô, đầu lưỡi linh hoạt khê hôn cô, anh nắm rất rõ điểm mẫn cảm của cô, mặc dù, Dung Ân không nói, nhưng mỗi lần toàn thân cô phản ứng đột nhiên cứng đờ Nam Dạ Tước có thể nhận ra được, Dung Ân hai tay đập vào lưng anh mấy cái, anh khê ngẩng đầu, đầu lưỡi ầm ập khéo léo bao lấy vành tai Dung Ân.

” Ân Ân, tôi cho cô một tháng.” giọng nói Nam Dạ Tước khàn khàn ầm ầm, gợi cảm vô cùng, ” Để cô khỏi nói tôi bức bách cô, nếu tháng này, cô có thể chứng minh cô có đủ năng lực, tôi sẽ bỏ qua cho cô, nhưng nếu dự án đó cô không đoạt được, hãy biết điều một chút ở bên cạnh tôi, như thế nào?”

” Anh đã cố tình làm khó tôi biết làm sao đây?”

” Tôi buông tay cho cô đi làm, cô đừng để tôi đợi quá lâu,” Nam Dạ Tước nghiêng mặt khê cọ trên da thịt nhẵn nhụi của cô, anh muốn làm cho bình hạ hỏa, lại không ngờ động tác này làm anh càng căng thẳng khó chịu, ” Tôi nhẫn nại đã lâu rồi, đến lúc đó, nhất định sẽ hung hăng muốn cô!”

Dung Ân bị anh vuốt ve cơ thể dường như thở không ra hơi, cô đẩy anh hai cái, ” Nếu như vậy, buông ra trước đi.”

Cánh tay buông lỏng của anh khoanh chặt lại, cũng không muốn buông ra, anh cúi người chiếm lấy môi cô, dần dần hôn say đắm, lúc thân thể tạm thời dần ra chút ít mới buông tay ra.

Dung Ân lấy tài liệu liền trở lại công ty, thời gian sau đó cũng ở công ty làm việc liên tục.

Mặc dù mệt rã rời, nhưng cô làm việc cực kì nghiêm túc, ngày nào cũng làm thêm giờ, từ lúc bắt đầu cho đến khi hoàn thành, cô vẫn hưng phấn cả đêm không ngủ được, ai ngờ lần thứ hai đến Tước Thức lại bị giới gáo nước lạnh.

Nam Dạ Tước đem toàn bộ phương án thiết kế ném vào người Dung Ân, ” Đây chính là thiết kế sao? Cô cho rằng dự án này là khu nhà ở bình thường sao? Dung Ân, nơi này không cần để ý chuyện tiền bạc, những người mua nó đều không thiếu tiền, cô thiết kế như vậy, cho không cũng không ai thèm.” Anh phê bình, thật là lời cay độc.

Dung Ân ngồi xổm người xuống, muốn nhặt thành quả mình đã cực khổ nửa tháng lên.

” Cái thứ đó nhặt lại làm gì? Tôi thấy cô đừng lãng phí thời gian nữa,” Nam Dạ Tước đứng dậy đi tới bên cạnh Dung Ân, tay khoác lên bả vai cô, ” Cuộc sống an nhàn không muốn, tự mình chuốc lấy cực khổ,”

Sau khi nhặt giấy tờ tán loạn trên mặt đất lên xong, hất tay Nam Dạ Tước ra, bước ra khỏi Tước Thức. Phía ngoài ánh nắng tươi đẹp, nhưng cả trái tim cô ủ dột khó chịu, tâm tình bị đè nén vô cùng.

Cố gắng chịu đựng nửa tháng, lại bị nói là không đáng giá một đồng, lúc ngồi xe bus, cẩn thận xem lại bản thảo, có lẽ, Nam Dạ Tước nói không sai, khu biệt thự cao cấp, mấy ngàn vạn một căn cũng mua (1 ngàn vạn ~ 35 tỷ), những người đó tất nhiên muốn thiết kế hào hoa xa xỉ nhất, cô thở dài, vừa định đem ném giấy tờ vào thùng rác, nhưng lại nghĩ lại nên đem nó về nhà.

Mở cửa, lúc thấy Diêm Việt, Dung Ân giật mình hoảng sợ.

Bọn họ không nói chuyện ngay trước mặt mẹ Dung, Dung Ân kéo Diêm Việt ra ngoài, ngồi lên xe, "Tư Mạn không có chuyện gì chứ?"

"Tâm tình ổn định chút ít." Diêm Việt hai tay đặt ở trên tay lái, cả khuôn mặt vùi sâu vào cánh tay, "Ân Ân, em gần đây sao lại thường xuyên đến Tước Thức?"

Dung Ân nghiêng mặt ra cửa sổ, anh bận rộn tới mức cô lần nữa lâm vào hiểm cảnh cũng không hay biết, "Công ty của em hợp tác với Tước Thức."

"Ân Ân..."

Diêm Việt còn muốn nói điều gì, Dung Ân mở miệng cắt đứt lời của anh, "Việt, anh chăm sóc Tư Mạn cho tốt, mọi chuyện của em đều tốt, không có chuyện gì."

Anh trầm mặc thật lâu, vừa rút hai điều thuốc lá, giọng nói u ám, "Điện thoại của anh hết pin, em cho anh mượn điện thoại."

Dung Ân lấy điện thoại di động ra đưa cho anh, Diêm Việt xuống xe đi gọi điện thoại, cô khẽ tựa mặt vào cửa sổ, giữa bọn họ càng ngày càng ít chuyện để nói, lúc anh lên xe, đưa điện thoại cho cô, "Đi ra ngoài ăn khuya nhé."

"Không cần," Dung Ân lắc đầu, "Gần đây rất bận, em muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Diêm Việt ngồi trong xe hồi lâu không nói gì, anh hút thuốc, trong không gian tràn ngập khói thuốc, Dung Ân nghiêng đầu đi, có thể rõ ràng thấy trong mắt anh dấu tranh mâu thuẫn, tay trái anh cầm điều thuốc, tay phải cầm tay Dung Ân, "Ân Ân đối em dành cho anh một chút thời gian, được không?"

"Việt, chúng ta đã kết thúc."

"Ân Ân," Tay Diêm Việt nắm chặt thêm mấy phần, "Đợi anh giải quyết mọi chuyện thật tốt xong, anh sẽ giải thích với em."

Dung Ân rút tay về, Diêm Việt, cho rằng cảm giác của cô quá mức trầm trọng, cô đẩy cửa xe đi xuống, anh không có đuổi theo, ánh mắt xuyên thấu qua kính chiếu hậu vẫn đuổi theo bóng lưng cô, cho đến khi cô biến mất ở cầu thang.

Sau khi Dung Ân lên lầu, lấy ly nước đá, mở máy tính ra.

Lúc mẹ Dung đi vào, cô đang vùi đầu trong mớ tài liệu, thiết kế lúc trước toàn bộ bị hủy bỏ, cô không được lãng phí nửa tháng còn lại, thiết kế ra phương án hoàn toàn mới, Như vậy, mặc dù mệt chết được, nhưng cô cảm thấy hào hứng lạ thường, ít nhất, có thể học được rất nhiều điều.

"Ân Ân."

"Mẹ, đã trễ thế này, sao mẹ lại không nghỉ ngơi."

"Con ngày ngày tăng ca, ở đâu lại có công việc bận rộn như vậy chứ?" Mẹ Dung đẩy xe lăn ngồi bên cạnh Dung Ân, "Việt, mới vừa ngồi ở đây, hình như nó có tâm sự."

"Mẹ," Dung Ân xoay người, hai tay nhẹ rơi trên vai mẹ, "Mẹ không cần phải lo lắng, con chỉ muốn mẹ thật vui vẻ là tốt rồi,"

"Đứa nhỏ này." Mẹ Dung sủng nịnh vỗ vỗ mu bàn tay Dung Ân, "Nếu vậy, con cũng đừng làm việc quá mệt, sớm nghỉ ngơi đi."

"Dạ."

Những ngày kế tiếp, toàn bộ tâm tư của Dung Ân cũng dành trọn để thiết kế, nhưng Nam Dạ Tước dường như vẫn có một vài chỗ không vừa ý, hoặc là vì cô báo giá quá cao, hoặc chính là linh cảm không đủ an ninh, tóm lại, là hủy bỏ tất cả.

Tước Thức, phòng làm việc Nam Dạ Tước.

Dung Ân đợi hồi lâu, khi anh giải quyết xong toàn bộ công việc, lúc này mới vào. Phương án thứ ba, sau khi Nam Dạ Tước xem qua mấy lần, khép giấy tờ lại, ” So với trước đây, đương nhiên là có tiến bộ, nhưng vẫn còn chưa đạt đến tiêu chuẩn của tôi.”

“Tiêu chuẩn của anh đến tột cùng là cái gì?” Dung Ân mặt kéo căng, nhưng có tức giận.

“Đừng nói vội, đi ăn cơm trước.” Nam Dạ Tước đứng dậy, vòng qua sau bàn làm việc, một tay tự nhiên ôm hông của cô, Dung Ân nghiêng người tránh ra, cũng không để cho anh đụng chạm.

Anh phạt lòng, tự mình đi trước.

Bên trong phòng ăn, Dung Ân ăn cũng không ngon miệng, Nam Dạ Tước ăn được rất nhiều, cô để đĩa xuống, ” Là thiết kế của tôi không đạt tiêu chuẩn hay là do anh cố tình gây khó dễ?”

” Ân Ân, cô có lẽ không tin tưởng mắt thẩm mỹ của tôi.” Anh nói một câu ngăn cản, điện thoại đúng lúc reo lên, anh lấy đi động ra, ” Alo?”

Bên kia truyền đến âm thanh mơ hồ, khóe mắt sắc bén của Nam Dạ Tước khẽ híp lại, cũng không tiếp tục nói chuyện, ngón trỏ chạm nhẹ, liền đặt điện thoại sang bên cạnh. Dung Ân uống chất lỏng trong ly, thấy anh bỗng nhiên u ám nhìn chính mình, ” Sao vậy?”

Nam Dạ Tước đầu lưỡi ở khóe miệng nhẹ chống đỡ, mười ngón tay đan vào nhau, thần sắc hung ác có chút kinh người, con người thâm thúy nhìn Dung Ân, trên mặt đã khôi phục lại sự lạnh nhạt ban đầu, ” Điện thoại của cô đâu?”

“Làm cái gì?”

“Điện thoại của tôi mất sóng, cho tôi mượn điện thoại một chút.”

Dung Ân lấy điện thoại trong túi ra, Nam Dạ Tước cầm lấy, cả người lùi lại, hai tay đặt ở trên đầu gối, bởi vì ngồi đối diện, Dung Ân không thể thấy động tác lúc này của anh, một lúc sau, Nam Dạ Tước cũng không có gọi điện, liền đưa điện thoại trả lại cho cô, ” Hôm nào đổi cho cô cái mới, cái này đã hết mốt lâu rồi.”

“Muốn gọi sao không gọi” Dung Ân một lòng một dạ hướng về dự án, cũng không nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Nam Dạ Tước, anh nhấp một ngụm rượu, anh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Năm ngày cuối cùng, Dung Ân dường như cả thời gian ăn cơm cũng không có, cả người gầy guộc.

Mới vừa tan sở, nhận được điện thoại của Nam Dạ Tước, Dung Ân thu dọn đồ đạc xuống lầu, xe của anh đã đậu ở cửa.

“Chúng ta đi ngoại ô thật sao?” Mới vừa ở trong điện thoại, Nam Dạ Tước nói muốn dẫn cô đi cái nông trại lúc trước.

“Ở dĩ trong thành phố không tốt, nói không chừng đi hóng gió, có thể mang đến cho cô linh cảm.” Anh khẽ cười, hôm nay gió thật to, khí trời thật tốt.

Xe chậm rãi chạy ra khỏi nội thành náo nhiệt, mùa hè, ban đêm anh sáng vẫn chói mắt như cũ, nhưng đã không còn cảm giác được bao nhiêu nóng bức.

Xe thể thao màu xám bạc giống như ánh sao xét qua, lúc này, một tên con trai canh giữ lối ra dập thuốc trong tay, ” Là bọn hần sao?”

“Nói nhảm!” Người bên cạnh gấp rút chụp hình, ” Người gặp qua ai khác lái chiếc xe này ở Bạch Sa không?”

Nam Dạ Tước chống tay trái ngoài cửa xe, Dung Ân thì nhìn hướng bên kia, anh nghiêng khuôn mặt anh tuần, tay phải nắm bàn tay nhỏ bé của cô, ” Ân Ân, nói không chừng, tối nay cô phải trở về bên cạnh tôi rồi.”

” Nam Dạ Tước, anh lại có ý đồ gì?”

Thấy cô đề phòng, giống như con nhím xù lông lên công kích, anh nhin không được cười sang sảng, ” Yên tâm, tôi sẽ để cô cam tâm tình nguyện van xin tôi.”

Phía sau, mấy chiếc xe xa xa đi theo, Nam Dạ Tước cố ý giảm tốc độ, “Ân Ân, một khi tôi quan tâm người đàn bà nào, tôi tất nhiên muốn giữ cô ta bên mình.”

Dung Ân hừ lạnh , cười nhạo nói, “Chính là cái gọi là đem cô ta giam lại, bẻ gãy cánh của cô ta, giam cầm sự tự do của cô ta sao?”

“Không, ” Anh nói vô cùng là kiên nghị, anh quay đầu qua, dường như có thể nói gương mặt hoàn mỹ bỗng nhiên giương cao gần như băng lạnh làm người ta run sợ, “Tôi có bao nhiêu đen tối, tôi liền sẽ nhuộm cô ta đen tối bấy nhiêu, tôi sẽ dụ dỗ cô ta, từ đó, cô ta sẽ vĩnh viễn dừng nghĩ đến chuyện siêu thoát.”

Dung Ân khê nhếch hạ miệng, khuôn mặt giật mình khó có thể che dấu, tim đập mạnh, ngay cả sau lưng dường như cũng bị mồ hôi thấm ướt, người đàn ông như vậy, thật chẳng khác gì ác ma, nếu như bị anh coi trọng, chẳng lẽ, sau này phải làm bạn với ác ma sao? Dung Ân không dám nghĩ nữa, cuộc sống như vậy, tối tăm như vậy, sống chết có khác gì nhau.

Xe phía sau càng tiến đến gần, Nam Dạ Tước buông tay cô ra, đánh tay lái, rẽ vào một con đường nhỏ.

“Sao lại đổi hướng rồi?” Người theo dõi phía sau nghi ngờ nói.

“Hình như đã phát hiện ra chúng ta,” người đàn ông lái xe cũng đi chậm lại, đuổi theo hướng của Nam Dạ Tước, ” Bọn họ có hai người, hôm nay, nhất định giết chết hẳn!”

Dung Ân phát hiện ra có cái gì đó không đúng, cô ngồi thẳng day65m “Nam Dạ Tước, chúng ta đi đâu?”

“Đừng nói chuyện, ” Vẻ mặt anh lạnh thấu xương, vẻ bình tĩnh từ hai đầu lông mày quăng bắn lên, “Ngồi yên, chúng ta bị theo dõi rồi.”

“Hả?” Dung Ân nhớ lại kiếp nạn ở Vân Nam lần đó, cô khẩn trương níu lấy dây an toàn, mắt nhìn Nam Dạ Tước lái xe vào một cái sân cách đó không xa, nơi đó dường như là một nhà kho, chỉ có mấy gian nhà ngói .

Anh kéo tay cô xuống xe, hai người vội vã trốn đi, bên trong rất rộng, bốn phía là học tử nối liền nhau cao vút, Nam Dạ Tước đi đến sofa, ngồi xuống. Dung Ân hai mắt tìm chỗ ẩn náu, cô vội lay vai của anh, “Chúng ta trốn ở đâu?”

Anh nắm cổ tay cô, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, cánh tay để trên nửa người của cô, môi mỏng nói bên tai cô, ” Ân Ân, chúng ta ngồi đây xem kịch vui.”

Người ở phía ngoài toàn bộ xuống xe, nhưng không vào, dường như chờ ai đó đến.

Dung Ân bị anh giữ chặt không thể cử động, cô giãy giụa mấy cái, ” Nam Dạ Tước, anh điên rồi sao? Anh đây là tự tìm cái chết.”

Cái cửa vốn rách nát không chịu nổi bị đá văng, Dung Ân bị làm cho hoảng hốt đến ngừng thở, nhưng nhìn lên ánh mắt kinh hãi bỗng nhiên dừng lại, hai mắt mở to.

Mặc dù ánh đèn bên trong rất tốt, nhưng cặp mắt đó, Dung Ân đời này không thể nhận nhầm, nhất thời, miệng cô đắng khô, khí lực cả người như bị hút sạch, hồi lâu sau, mới khàn giọng lên tiếng ,”Việt, sao lại là anh?”

Diêm Việt đứng ở phía trước, trên tay đeo bao tay da, Nam Dạ Tước dang hai tay đặt lên lưng ghém anh cười lạnh, thay cô cởi bỏ nghi ngờ, “Cô không nhìn ra sao, hẳn là tới giết tôi.”

Dung Ân hoàn toàn ngây thờ, “Không thể nào.”

Nam Dạ Tước thả tay xuống, ánh mắt từ phía cô gái đang đỡ người ra chuyển sang hướng Diêm Việt, ” “Mang nhiều người như vậy, nhưng anh đã quên, trong tôi còn có con át chủ bài.” Anh kéo bả vai Dung Ân, lúc này mới phát hiện trong ngực cô đang run bần bật.

Diêm Việt rút tay phải vào túi lấy ra một khẩu súng, làm trò trước mặt Nam Dạ Tước, đem từng viên đạn lắp vào.

“Tôi tự mình đến đây, chính là muốn bảo đảm an toàn của Dung Ân.”

Nam Dạ Tước ôm lấy Dung Ân ngã về sau ghế salon, dáng vẻ nhàn nhã, không hề giống với người sắp chết, “Giết tôi?” Cũng phải nhìn chính mình có bản lĩnh hay không đã, anh nhin nhục lạo như vậy, nồn nóng như thế này, là vì chuyện của Tư Mạn sao?”

Trên gương mặt u ám của Diêm Việt lúc này mới có chút dao động, hấn chậm rãi ngẩng đầu, “Nguyên nhân chủ yếu,tôi không muốn Dung Ân rơi vào tay của anh, Nam Dạ Tước, anh muốn làm gì thì làm, cũng nên trả giá.”

“Ôi, tức cười!” Nam Dạ Tước nhấc chân lên, ” Tôi muốn cái gì liền làm cái đó, Diêm Việt, tôi vốn không muốn anh chết nhanh như vậy, là anh tự động đến, nếu tôi không phé đi anh, đồn ra ngoài, tôi còn mặt mũi nào.”

Diêm Việt giơ súng lên, Dung Ân lúc này mới tỉnh táo lại, cô mở miệng nói, ” Việt, anh lại muốn giết người?”

” Ân Ân, hấn không chết, chúng ta sẽ không có ngày bình yên.”

Dung Ân nhìn Nam Dạ Tước, thấy thần sắc anh không thay đổi, dáng vẻ điềm tĩnh. Trong tay cô nhanh chóng rút đầm mồ hôi, lúc này cô không thể không bội phục sự tỉnh táo của anh.

“Việt, đừng... Em van xin anh.” Dung Ân lo lắng vạn phần, một bàn tay theo bản năng đặt trên đùi Nam Dạ Tước.

Hấn nhìn xuống, thấy bàn tay nhỏ bé kia nắm chặt ống quần anh, dường như bộ dạng rất khẩn trương, móng tay thậm chí đã bấm vào trong da thịt anh, Nam Dạ Tước không kêu lên một tiếng, chỉ là không để lại dấu vết phác thảo khóe môi.

” Ân Ân, em lại vì hấn mà van xin anh?” Sắc mặt Diêm Việt xanh mét, “Ban đầu em bị buộc vào đường cùng, cũng bởi vì hấn, không phải em vẫn muốn một cuộc sống bình thường sao, anh giết hấn rồi, em mới có thể trở lại cuộc sống trước đây...”

“Việt, ” Dung Ân cắt đứt lời của hấn, “Không thể giết người, Việt, anh không thể như vậy, không được...”

Nam Dạ Tước nghiêng đứng dậy, sau đó kéo bả vai Dung Ân, “Hôm nay, là hấn đã an bài cẩn thận từ trước, cô dù van xin thế nào cũng sẽ không có tác dụng.”

“Vậy làm sao bây giờ? ” Dung Ân trán nhẹ để ở cằm của anh, nói nhỏ chỉ đủ để hai người có thể nghe, ” Nếu không, anh không chế tôi.”

Nam Dạ Tước khóe mắt mỉm cười, cô thật là. . .

Đáng yêu.

Nhưng anh sẽ không làm như vậy, cho dù có một ngày anh thật rơi vào hiểm cảnh , anh cũng sẽ không làm như vậy.

Diêm Việt bóp cò, đem họng súng nhắm ngay trước ngực Nam Dạ Tước, hấn muốn bảo đảm an toàn cho Dung Ân, cho dù Nam Dạ Tước lấy cô ra uy hiếp, hôm nay hấn một thân một mình, hấn cũng có biện pháp giết chết anh ở đây.

81. Chương 81

Đáy mắt Nam Dạ Tước phát ra ánh sáng lạnh lùng, Dung Ân không biết sao anh có thể bình tĩnh đến vậy, thực sự không sợ chết hay sao?

Cô chỉ biết lo lắng, thế cho nên đến khi tình thế bị đảo ngược cũng không hề nhận ra, Nam Dạ Tước vỗ nhẹ trên vai cô, ánh mắt nhu hòa, “Không có chuyện gì rồi.”

Cô ngẩng đầu lên, đã thấy A Nguyên giắt lấy súng trên tay Diêm Việt, những người phía sau cũng bị chế ngự, Nam Dạ Tước đứng lên, mấy bước bước đi đến trước mặt bọn họ, ” “Muốn giết ta? Diêm Việt, con mẹ nó người còn non lắm.”

“Người sớm có chuẩn bị?”

“Đúng, ” Nam Dạ Tước tới cửa, mở một ngọn đèn dây tóc nhỏ trong kho hàng, thân hình cao to hướng Dung Ân, ánh mắt sáng quắc, ” Ân Ân, cô biết hẳn làm thế nào tìm được chúng ta không?”

Dung Ân ngồi trên salon, sắc mặt tái nhợt, hai vai run rẩy gầy yếu.

“Ngày đó, lúc chúng ta cùng nhau ăn cơm, cô còn nhớ tôi nhận một cuộc điện thoại không?” Nam Dạ Tước không nhanh không chậm, lững thững đến bên cạnh Dung Ân, ” Điện thoại của tôi trang bị thiết bị nhiễu sóng, cho nên khi nghe điện thoại, cũng biết điện thoại của cô bị cài đặt thiết bị nghe trộm, người ở bên cạnh cô mà muốn đưa tôi vào chỗ chết, trừ Diêm Việt, chắc chắn không còn ai khác.”

Dung Ân ngơ ngác ngồi ở đó, lời nói của Nam Dạ Tước, cũng không biết nghe lọt hay vẫn không nghe.

“Cho nên, người liền có ý hẹn Ân Ân ra ngoài, để ta hạ thủ?”

Nam Dạ Tước dựa vào cái tủ, ánh mắt động cười, thích thú lại chuyển thành khinh thường, “Người không phải yêu cô ấy sao? Nếu như vậy, sao còn muốn lợi dụng cô ấy? Diêm Việt, đây không phải lần đầu tiên đúng không?”

” Nam Dạ Tước, anh không phải cũng vậy sao?” Sau một hồi trầm mặc Dung Ân ngẩng đầu lên, ” Anh lợi dụng tôi lừa gạt Diêm Việt , đây được coi là cái gì?”

Anh móc ra điều thuốc, đặt ở ngón giữa thưởng thức, quần áo phong phanh thoải mái, lồng ngực bởi vì tức giận mà phập phồng, anh lạnh lùng câu hỏi khỏe miệng, mặc dù mi3mc ười, nhưng rất lạnh lùng, làm những người xung quanh không rét mà run, ” Nếu tôi không là vậy, Dung Ân , người chết hôm nay đúng thật là tôi,” Nam Dạ Tước châm thuốc, bước chân kiên nghị đi đến bên cạnh Dung Ân, ”Có phải nếu tôi chết cô rất vui vẻ, cuối cùng cũng có thể sống cuộc sống mà cô muốn?”

ANh ôm lấy người cô, dùng sức lực nâng cô lên, tóc đen phía sau xõa ra, cô vươn hai tay ra, lại bị Nam Dạ Tước dễ dàng buộc chặt.

” Nam Dạ Tước, người buông Ân Ân ra, chuyện này không liên quan đến cô ấy.”

“Tôi chỉ không hiểu, tại sao hai người tranh đấu đều muốn liên lụy đến tôi?” Dung Ân bị thúc ép chống lại ánh mắt của anh, ” Hai người đã từng hỏi tôi có đồng ý hay không chưa?”

Diêm Việt nghe nói, cặp mắt màu trà ảm đạm xuống, đầy tràn tự trách cùng thương tiếc.

Nhưng Nam Dạ Tước, giống như là nghe được truyện cười khom người xuống, khí thế bức người đặt trên đỉnh đầu Dung Ân, “Ân Ân, cho nên cô nhất định là của tôi, tôi không trong sạch cỡ nào thì cô sẽ đen tối cỡ đó.”

” Nam Dạ Tước, anh muốn làm cái gì?”

“Cô hẳn rất rõ ràng, nợ lần trước tôi còn chưa tính với hẳn, lần này, tôi sẽ không để hẳn sống rồi đi.”

“Anh—” Dung Ân hai mắt tròn tròn, lắc đầu, lại bị Nam Dạ Tước nắm chặt lấy cảm không thể nhúc nhích, “Không thể.”

“Trong từ điển của tôi không có hai chữ không thể,” ngón trỏ của anh gõ nhẹ trên mặt cô, ” Tôi muốn hẳn chết, hẳn liền phải chết, Ân Ân, tôi đã sớm nói, cô lớn lên trong hoàn cảnh quá mức trong sạch, hiện tại tốt rồi, có thể tận mắt nhìn thấy hẳn không phải như cô nghĩ, hẳn và tôi là một loại người, Dung Ân cô thấy thế nào?”

Lời của anh, từng chữ tàn khốc, từng câu bất an, Dung Ân cắn chặt hàm răng, nuốt nỗi sợ vào bụng, “Anh thả anh ta đi.”

“Dựa vào cái gì?” Nam Dạ Tước ngồi trở lại bên cạnh Dung Ân, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, khẽ vuốt.

“Anh không thể giết anh ấy...”

” Ân Ân, em không cần cầu xin hắn, kết quả như thế này cũng không ngoài dự liệu của anh.” Diêm Việt bị A Nguyên cướp súng, nhưng lại bình tĩnh như cũ.

Nam Dạ Tước đứng dậy, kéo tay Dung Ân đến bên cạnh Diêm Việt, anh mở bàn tay ra, liền có người đem dao bấm đến bên tay anh. Ánh mắt sắc bén của Nam Dạ Tước uy hiếp Dung Ân, đem dao găm giờ lên trước mặt cô, ” Cô phê đôi tay của hắn, hôm nay tôi sẽ tha cho hắn một mạng, như thế nào?”

Anh kéo tay cô, đem dao đặt vào lòng bàn tay cô.

Cô không cầm chắc, dao găm liền rút xuống bên chân, lưỡi dao sắc bén dưới ánh đèn, phát ra ánh sáng lạnh ghê người. Dung Ân theo bản năng lùi bước lại, ” Nam Dạ Tước, anh điên rồi đúng không?”

“Một đôi tay đổi một mạng, không phải có lời rồi sao?”

“Anh đến tốt cùng muốn thế nào? Anh mới thả anh ấy!” Dung Ân giơ chân đá dao đi rất xa, cô muốn xông đến đẩy A Nguyên, liền bị Nam Dạ Tước phía sau ôm lấy cổ, kéo cô trở về, ” Ân Ân, tôi cho cô cơ hội, là cô không muốn.”

Cô chỉ có thể kiễng mũi chân, như vậy mới có thể thở được, Nam Dạ Tước không hề muốn buông ra, nháy mắt với A Nguyên, đối phương gật đầu, sau đó kéo Diêm Việt đến một chiếc bàn cũ rách, đặt hắn lên bàn, hai tay chống hai bên người.

“Cô không ra tay?” Anh đem Dung Ân đến trước mặt Diêm Việt.

“Nam Dạ Tước, Anh có phải là người không hả?!” Dung Ân hai mắt hoảng sợ không dứt, hai tay dùng sức nhéo cánh tay cường tráng của anh, cho đến khi để lại một vết rách rỉ máu, dừng nói là Diêm Việt, coi như là một người xa lạ bị đặt tại đây, cô cũng không có dũng khí đó.

Trong tiềm thức của Nam Dạ Tước, nếu có người nào muốn giết anh, anh sẽ không bao giờ để cho hắn có cơ hội ra tay lần thứ hai, cánh tay anh dùng sức ôm chặt, “Ân Ân, nếu không phải tôi sớm chuẩn bị, hôm nay chết đúng là tôi, nếu tôi chết rồi, cô sẽ phản ứng như thế nào? Hả?”

Dung Ân chảy nước mắt, mặt đỏ bừng, Diêm Việt thấy thế, giận dữ hét, “Người buông Ân Ân ra, lại đây đối phó với ta...”

Chân mày Nam Dạ Tước khẽ nhíu, cánh tay chợt dùng sức đem Dung Ân vút vào trong ghế sa lon, anh bước mấy bước tiến đến, tay trái đè chặt cổ Diêm Việt, tay phải lấy súng từ trong người ra, Dung Ân bị đẩy té ngã trên mặt đất, bò dậy, vội vàng chạy đến bên cạnh Diêm Việt, “Không —— Không được, đừng tay!!!!”

“Đừng!!!!”

Sau khi tiếng súng kịch liệt vang lên, chỉ nghe được tiếng Diêm Việt cắn mạnh rên rỉ trong miệng, tay trái co quắp không dứt, chính giữa mu bàn tay bị đạn xuyên qua, máu chảy không ngừng.

Tất cả những người đàn ông bị khống chế ở đây, ngay cả ánh mắt cũng không nháy, dường như rất quen thuộc.

Trên quần áo Nam Dạ Tước dính máu, anh không thèm để ý, đem họng súng nhắm ngay thái dương Diêm Việt.

Dung Ân vội vàng lao đảo tiến đến, hai tay ôm chặt cánh tay Nam Dạ Tước, anh thật là loại người cái gì làm cũng được, Dung Ân lấy thân thể che trước mặt Diêm Việt, ” Không được, không được...”

Nam Dạ Tước cúi đầu liếc nhìn cô, họng súng tối tăm còn bốc lên khói trắng, sắc mặt anh âm lãnh, ” Dựa vào cái gì?”

“Nam Dạ Tước, anh thả anh ta, tôi không trốn nữa, dùng tự do của tôi đổi lại mạng sống của anh ta, có được không?” Hai tay Dung Ân giữ chặt hai tay của anh, thấy anh không nói lời nào, sợ anh sẽ không đồng ý, liền dùng sức lay thân thể của anh, “Có thể không, có thể không? !”

“Ân Ân,” anh nheo con mắt tàn ác lại, “Tự do của cô đáng giá như vậy sao?”

Dung Ân nghe nói, hi vọng duy nhất trong lòng biến thành tuyệt vọng, Diêm Việt thử động nhẹ tay, đầu đầy mồ hôi đau nhức, sợ cái tay này thật sự bị phé đi, hần nhẹ giơ mi mắt, “Ân Ân, em không cần lo cho anh, sau khi trở về, hãy rời khỏi hần, như vậy anh cũng có thể yên lòng...”

“Việt, “Dung Ân thấy anh khí lực nói cũng mất đi, vội ngắt lời, “ANH không nên nói nữa, em sẽ không để anh chết.”

“Ở trước mặt tôi diễn trò ân ái, Dung Ân, cô xem tôi không tồn tại phải không?”

“Nam Dạ Tước, anh thả anh ta đi, anh ta đã bị thương như vậy, anh còn muốn như thế nào nữa?” Hai tay Dung Ân níu thật chặt quần áo Nam Dạ Tước, “Nếu anh ta chết, tôi sẽ hận anh cả đời, tôi sẽ giết anh—”

Quên nữa: Warning: 18+

Đáy mắt bình tĩnh của Nam Dạ Tước gợn lên chút sóng, hoàn cảnh như vậy, anh biết Dung Ân không chịu được, cô dù sao cũng không phải người cùng thế giới với anh.

Dung Ân gần như súp đổ, cánh tay theo thân thể Nam Dạ Tước rơi xuống, một tay anh giữa lấy hông cô, “Đây là cô nói, dùng tự do của cô đổi lấy một mạng của hần, đồng ý!”

“Không, Ân Ân—”

Dung Ân cả người vô lực, tê liệt ngã xuống trong khuỷu tay Nam Dạ Tước, tầm mắt cô vô thần nhìn Diêm Việt, hai lần đẩy cô vào địa ngục, không ai khác, đều là hần.

Chuyện thừa nước đục thả câu, Nam Dạ Tước rất thích làm, tay anh vuốt khê ở đỉnh đầu Dung Ân, “Ân Ân, vốn dĩ, đề án của cô tôi có thể thông qua, nhưng hiện tại, cũng chẳng thay đổi được gì.”

Những lời này nói ra, nước mắt ngưng tụ nơi khóe mắt Dung Ân liền chảy xuống, Nam Dạ Tước có thể cảm thấy được đầu vai ẩm ướt, tay phải anh bá đạo ôm lấy eo cô, “Nếu như vậy, tôi hôm nay sẽ lưu lại tính mạng hần.”

“”Ân ân. . .” Diêm Việt đầu bị đặt ở trên mặt bàn, “Đi mau, đi mau. . .”

“Việt,” Tiếng nói Dung Ân càng ghen ngào, “Em không hoàn toàn là vì anh, em đã không còn sức lực nữa, em bỏ cuộc...”

Cô dựa trên bả vai của anh, cô chưa từng nghĩ đến chuyện từ bỏ, nhưng thực tế bức bách cô quá vội vàng, vừa lúc cô có chút hy vọng, lại hung hăng xé nát của cô.

“Cô đi ra ngoài trước đi.” Nam Dạ Tước khê đẩy Dung Ân.

“Không,” hai tay cô túm lấy tay anh, “Anh thả Diêm Việt ra, chúng ta cùng đi.”

Khóe mắt anh khê nhếch, “Làm sao, sợ tôi giết hần à?”

“Nam Dạ Tước, anh có cái gì mà làm không được?” Sợ hãi Dung Ân không một chút sợ hãi chống lại cặp mắt tức giận đó, Nam Dạ Tước nghe vậy, chỉ cười cười, “A Nguyên, đem đồ chuẩn bị tốt cho hần, sau đó thả hần ra.”

“Vâng.”

Dung Ân đang nghĩ là vật gì, A Nguyên đã móc từ trong túi quần ra ống tiêm, cô quá sợ hãi, buông lỏng tay Nam Dạ Tước, “Các người muốn làm cái gì? Buông ra—”

“Ân ân, đây là gậy ông đập lưng ông, ” Nam Dạ Tước hai tay ôm chặt thân thể giãy giụa của cô, hai mắt Dung Ân hần tia máu, thuốc được bơm vào bên trong cơ thể Diêm Việt, hần chẳng qua chỉ hừ nhẹ một cái, không phản ứng gì khác nữa, liền ngắt đi.

“Anh tiêm cho anh ta cái gì? Nam Dạ Tước, tên ác ma này, anh thật là đáng sợ!”

“Angel-beat, đây là tôi trả lại hân!” Nam Dạ Tước nói xong, liền lôi kéo Dung Ân đi ra, từng tắc từng tắc ra khỏi, người đàn ông trong mắt, càng lúc càng mơ hồ. Hân vốn nên quên đi, Diêm Việt, một lần cuối cùng, sau này, hãy để chúng ta quên đi hoàn toàn nhé.

Dung Ân bị anh lôi ra ngoài, lý trí hoàn toàn không có, cúi đầu, hung hăng cắn Nam Dạ Tước, anh bị đau, nhưng chỉ tăng tốc nhịp chân, để Dung Ân đến một gian nhà ngói khác, bầu trời bây giờ đã sớm âm u, đưa tay không thấy được năm ngón.

Nam Dạ Tước giữ lấy cằm cô, rút cánh tay mình ra, “Ân Ân, tôi đối với hân như vậy, cô liền điên lên? Sao? Tôi chỉ lấy một cái tay của hân, nhưng cái hân muốn lấy là mạng của tôi!”

Anh gào thét bên tai cô, đem cô đặt trên vách tường gạch xanh, hai tay bắt đầu xé rách quần áo phong phanh của cô.

“Anh làm cái gì? Buông, không được đụng đến tôi—”

“Cô quên giao ước của chúng ta rồi sao?”

Mặt Dung Ân chống đỡ trên mặt gạch thô ráp, ma sát rách da, “Tôi chỉ đồng ý giao ra tự do của tôi, Nam Dạ Tước, anh đem tôi giam lại đi, cả đời, anh muốn đem tôi nhốt đến già, tôi cũng để anh toại nguyện...”

“Không có dễ dàng như vậy. ” Anh tháo khóa quần , xé mở quần của Dung Ân, trên ngón tay cầm ở trên vách tường, vết máu loang lổ, “Nam Dạ Tước, anh sẽ xuống địa ngục...”

Anh quay người cô lại, làm cho cô quay lưng vào vách tường, dục vọng ả nhân chờ trực trào ra, Dung Ân chỉ giãy giụa, tiếng nói liền nhỏ lại, ” Anh không phải là chơi chán rồi sao, nếu chán, vì sao còn muốn chơi?”

Anh cười cười, ” Bởi vì, tôi không tìm được một thân thể có thể thay thế cô, hiện giờ, tôi đã chơi chán những thứ chủ động rồi, đối với phản ứng như khúc gỗ của cô dưới thân thể tôi, tôi rất nhớ.”

Cô nhìn chằm chằm gương mặt này, bộ dạng tà ác chẳng khác lúc mới gặp chút nào, cô cắn răng, có thể cảm giác được mùi máu tươi trong miệng, “Biến thái.”

“Cô sẽ thích cái biến thái của tôi.” Khuôn mặt anh, có thể nói là hoàn mỹ, tinh xảo, làm người ta lóa mắt mê đắm, nhưng cũng phải nói, đầy tà niệm.

Tay của anh, thon dài đẹp mắt, nhưng ở trong mắt cô, đó cũng chỉ là một cái lưới trời buộc khổng lồ, cô giãy giụa không thoát được.

Nam Dạ Tước nhấc một chân cô lên, hung hăng đi vào người cô, Dung Ân cũng không muốn tiếp nhận, lúc này đau đến thét ra tiếng, cô đẩy ra, ” Không nên làm ở đây, buông...”

Bất cứ ai đi qua, cũng có thể nhìn thấy màn này, anh lại không hề để ý đến, hai tay ôm chặt thắt lưng cô, tăng nhanh tốc độ, tiếng thở dốc càng lúc càng tăng lên, Dung Ân đem đầu tựa vào trên vách tường, nước mắt rơi xuống không tiếng động,” Vậy thì như cũ, một giao dịch, một lần lên giường.”

Ánh mắt anh nheo lại chống lại ánh mắt cô, mỉm cười, “Được.”

Cô giả vờ nghe theo, cũng đang nhìn lên người anh, trong lòng suy nghĩ, sẽ có một ngày, anh chết không được tử tế.

Dung Ân chẳng qua là nhắc nhở chính mình, bọn họ trừ lúc giao dịch, không có gì cả, cái gì cũng không nên giữ lại.

” Ân Ân, Ân Ân” anh dường như sắp đến, mặt đầm mồ hôi tựa trên cằm cổ cô, đầu tóc bết trên trán, anh đem chính mình đẩy vào chỗ sâu nhất của cô, cái cảm giác âm áp thật chặt này, làm anh dường như phát điên, Nam Dạ Tước hai tay nhéo ở chân của cô, Dung Ân đau toàn thân run rẩy “”Mặc dù cô không có có phản ứng gì, nhưng tôi không thể không thừa nhận, phù hợp với tôi, vẫn là thân thể của cô...”

Lúc thăng hoa, anh dùng sức cắn bả vai của Dung Ân, cô kiễng mũi chân, bẹn dúi, như bị xé toạt ra.

Nam Dạ Tước lùi ra phía sau, Dung Ân liền trượt theo vách tường thô ráp ngã xuống đất, mồ hôi trong suốt chảy xuống cằm, khó khăn ngồi dậy, đem quần mặc vào, cài nút áo lại, hai tay vuốt qua đầu tóc, sau khi Nam Dạ Tước lấy điều thuốc ra, kéo tay Dung Ân đi.

Cô hoảng sợ hắt ra, tự đi thẳng về phía trước, chỉ là bước chân không vững chắc.

Sắc mặt Nam Dạ Tước xanh mét, sải bước đuổi theo, kéo tay cô, cho dù cô dùng sức cỡ nào cũng không vùng ra được, anh đem cô nhét vào xe, quay đầu xe, biến mất.

Tình yêu, lúc chớm nở cần được tưới nước chăm sóc, nhưng còn chưa thấy qua ánh sáng mặt trời đã bị chôn sâu vào bóng đêm, sau khi tưới nước, quá nhiều u ám, khi nào mới có thể nở hoa kết quả?

Dung Ân co rúc thân thể, mặt tựa vào cửa sổ xe, hai chân cũng khép chặt, cô không hề lo lắng chuyện Diêm Việt nữa, Nam Dạ Tước nói lời, sẽ không nuốt lời, anh chuyên tâm lái xe, thủy chung muốn cầm tay cô, Dung Ân hai tay gắt gao bám trong lòng bàn tay, chẳng qua chỉ để anh đung vào mu bàn tay.

Bàn tay nhỏ bé nắm thành một nắm, Nam Dạ Tước tháo ra, “Ân Ân, đây là cô cam tâm tình nguyện, tôi không có ép cô.”

Tóc đen đuôi ngựa quệt vào khóe môi, Dung Ân khẽ cắn chặt, tầm mắt hướng đến khuyên tai lóe mắt của anh, “Tôi cũng không nói anh ép tôi.”

Nam Dạ Tước chính là loại người này, quanh đi quẩn lại, anh vẫn ngồi ở vị trí cao nhất, cười trên sự đau khổ của người khác, cô sức cùng lực kiệt, nhưng anh tỉnh táo giống như là người qua đường đứng xem nhìn cô vấp phải trắc trở, cuối cùng vươn tay ra, “Tôi chẳng bao giờ ép buộc cô.”

“Vậy, cô cũng đừng có bày ra cái bộ dạng khóc lóc thảm thiết cho tôi xem!” Anh rút tay lại, ngón tay thon dài như tường đồng vách sắt nắm chặt ngón tay là cô đau buốt, “Sau này, nếu để tôi thấy cô rơi một giọt nước mắt vì người đàn ông khác, Ân Ân, tôi sẽ cho cô biết cái gì là đau khổ thật sự.”

Chỗ cổ tay Dung Ân bởi vì anh dùng sức mà trắng bệch, ngực đau đốn, toàn thân co quắp, thử nghĩ xem nửa tháng trời thức đêm, cô hao tổn tâm tư, không phải là muốn tránh xa anh sao? Cô bất kể Nam Dạ Tước có nuốt lời hay không, cô không cần biết anh có cố tình gây khó dễ hay không, cô cũng liều mạng làm đến cùng, bởi vì cô biết, ít nhất, đó là hi vọng.

Không có Diêm Việt, cô vẫn không thể chạy thoát khỏi bàn tay Nam Dạ Tước, người đàn ông này, cường thế quá mực, hằn ngáng trước mặt cô, cả đời này, cô đừng mơ tưởng vượt qua được.

Cảm giác cô dọc không nơi nương tựa đó, làm Dung Ân cảm thấy như cả thế giới sụp xuống, cô dùng sức tránh né Nam Dạ Tước cầm tay mình, anh cũng không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên giãy giụa, anh không giữ được, Dung Ân giống như phát điên quơ quào hai tay, Nam Dạ Tước vội vàng ổn định tay lái, thắng xe lại, đuôi xe lệch sang, xe liền cong vẹo dừng trên lối đi bộ.

May mà, trên đường này cũng không có xe khác.

Nam Dạ Tước nửa người trên bị dây an toàn kéo trở về, cả bên trong xe, mây đen bao phủ, bàn tay nắm chặt tay cô không buông, Dung Ân đập đầu vào cửa xe, đầu tóc tán loạn, bên phải thái dương lộ ra máu ứ đọng.

Đến lúc cảm giác sắp chết, thì ra cũng không giải thoát thoải mái, lúc này, Dung Ân rõ ràng cảm nhận được sự sợ hãi.

Ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn về nơi xa, sau khi thu hồi dời đến bên người Dung Ân.

“Cô muốn chết, đúng không?”

Cô nhấc lưng lên, toàn thân mồ hôi lạnh, lúc này mới dựa về, “Tôi không muốn chết.”

Nam Dạ Tước từ từ buông tay cô ra, khóe miệng cong lên, “Dung Ân nhớ kỹ, nếu như ngày nào đó tôi muốn chết, tôi khẳng định để cho cô chết trước mặt tôi, đến địa ngục, cô vẫn phải hầu hạ tôi.”

Cô trợn tròn mắt, trong con ngươi tràn ra bi phẫn. “Tại sao? Nam Dạ Tước, tôi đâu có nợ anh cái gì!”

“Không tại sao cả,” anh đặt hai tay trở lại vô lăng, lúc này mới nhìn rõ đầy những vết thương bị Dung Ân bấm từ lúc nào, mỗi một vết đều là dấu móng tay, ” Cho nên, đừng nghĩ hận tôi đến chết, không có ích gì đâu.”

Nam Dạ Tước khởi động xe, lần nữa lái xe đi.

Dung Ân thu hồi ánh mắt, lần này ngược lại im lặng cực kỳ, không khóc không làm khó.

“Xuống xe “

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, đã đến ngự cảnh uyển, cả ngôi biệt thự đều bao phủ bóng đêm, bên trong phòng khách mở đèn lên, giống như cái miệng to đầy máu giương lên, nhích một bước đến gần, sẽ bị nuốt vào.

Hai chân giẫm lên đá cuội trải dài lối đi nhỏ, giống như bàn chân bị gai đâm, nửa bước khó đi.

Nam Dạ Tước đi ở phía trước, Dung Ân chậm chạp bước không được một bước, ngẩng đầu, trên ban công lầu hai, chiếc ghế cô ngủ từng ngủ quên vẫn còn đó, anh quay đầu lại, ” Muốn tôi bế cô vào sao?”

Bước chân của cô trở nên cứng rắn (cái này là nói nhẹ k nghe nà, ^^), mới vừa vào phòng khách, Vương Linh liền ra đón, mặt đầy vui sướng, ” Dung tiểu thư? Thiếu gia, anh đón vô ấy về rồi sao?”

Nam Dạ Tước đứng ở cửa, đèn thủy tinh sáng chói mắt, “Đúng, dọn dẹp một chút, tối nay cô ấy sẽ dọn đến ở.”

“Thật tốt quá, ” Vương Linh rửa tay sạch sẽ, đến bên cạnh Dung Ân, “Dung tiểu thư, mấy ngày nay em đều mong thiếu gia có thể đón chị về.”

Dung Ân miễn cưỡng kéo khóe miệng, nói cái gì cũng không nói ra, Nam Dạ Tước tiến lên, kéo tay cô, đi đến lầu hai, Vương Linh đứng ở phòng khách nhìn bóng lưng hai người, cô thầm nghĩ, thiếu gia, hẳn là yêu Dung tiểu thư, nếu không, anh ấy cao quý như vậy sẽ không đứng bên cạnh che chở bảo bọc cô.

Vào phòng ngủ, Dung Ân gót chân còn không có đứng vững, sau lưng đã bị một lực xô đẩy, cô không chuẩn bị kịp ngã lên giường, mặt vùi vào chăn, hô hấp trong nháy mắt bị nghẹn lại, phía sau truyền đến tiếng ma sát, cô ngồi dậy, chỉ thấy Nam Dạ Tước đang thả cởi quần áo, lúc anh nhích đến, toàn thân chỉ còn độc nhất chiếc quần lót màu đen.

82. Chương 82

Cô bình tĩnh liếc nhìn anh, nhìn anh trên giường, theo dõi anh cúi người xuống, đem gương mặt ngạo mạn kề sát cô, “Còn nhớ rõ chúng ta lần cuối cùng lên giường không, cô nói đó là giao dịch sao?”

Như anh đoán, sự yên tĩnh của Dung Ân đã bị đánh vỡ, Nam Dạ Tước cười cười, ” Ban đầu nếu là tôi đồng ý thì sao, Dung Ân, cô đoán trước tôi sẽ không đồng ý sao? Cô cũng lợi hại đó.”

” Nam Dạ Tước, ” Cô gọi cả tên họ anh, cái tên “Dạ”, trừ đêm đó ở nông trang, cô không bao giờ gọi qua nữa, “Bây giờ nói những thứ này còn hữu dụng sao?”

Anh dùng sức, hai tay đè chặt bả vai Dung Ân, đem cô đè trên giường lớn, anh nghiêng người dậy, cánh tay chống thẳng, “Dung Ân, cô giỏi lắm, dám đùa giỡn với tôi như vậy, cô là người đầu tiên.”

“Tôi không có,” Dung Ân muốn đứng dậy, nhưng hai vai bị kẹt chết dí, không thể nhúc nhích, “Nam Dạ Tước, tôi chỉ muốn làm người bình thường, tôi không muốn xe xịn, biệt thự, tôi không muốn sống đề phòng lo lắng, tôi không hi vọng người đàn ông của mình đêm nào cũng mang hơi thở của những người phụ nữ khác trở về, anh biết không? Như vậy sẽ làm tôi cảm thấy rất bẩn, rất buồn nôn...”

” Dung Ân,” Nam Dạ Tước đột nhiên tức giận la lên, “Cùng cô ở một chỗ, tôi không có thói quen đồng thời lên giường với người đàn bà khác.”

“Vậy sau này thì sao?” Dung Ân rống trả lại, “Vòng luẩn quẩn đó của các người, không phải là tôi có thể hòa hợp được, Nam Dạ Tước, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay không được sao?”

“Không được!” anh đứng dậy, chân dài bước trên mặt đất, xoay người, tàn bạo nói, “Cởi cho ta, ta đi ra, muốn thấy cô trần truồng nằm ở đó.” Nói xong, tự mình đi tắm.

Trên người Dung Ân chỉ quần một chiếc chăn mỏng, rõ ràng là cái mát mẻ khô ráo ban đêm, cô cảm thấy rất lạnh, Nam Dạ Tước đi ra, trên người nước đọng còn chưa lau khô, anh bước mấy bước đến giường, những thứ nước kia liền chảy theo tay anh đến mặt Dung Ân, “Đi tắm.”

“Tôi phải về nhà”

Anh nhúu chân mày, đem khăn lông vút xuống mặt Dung Ân, “Cô suy nghĩ đi.”

“Mẹ tôi ở nhà một mình, đợi không được, bà sẽ không ngủ được, tôi phải về nhà!”

“Cô muốn đổi ý?” Nam Dạ Tước nheo mắt lại, trong mắt lộ ra nguy hiểm.

“Anh thật muốn nhốt tôi ở trong phòng này sao?”

” Ân Ân, ngày mai tôi cho cô một ngày, cô có thể đón mẹ cô qua, sau này phòng này là của cô.”

“Mẹ tôi sẽ không ở đây, tôi cũng không hi vọng bà thấy bộ dạng này của tôi, Nam Dạ Tước, tôi xin anh một chuyện được không?”

Hiếm thấy cô có thái độ nhún nhường như vậy, anh mân lên khóe miệng, “Nói”

“Tôi ở trong nhà, tôi không muốn được anh nuôi, tôi muốn đi làm, được không?”

” Dung Ân, cô đừng quên, cô đã không còn tự do,” Nam Dạ Tước vươn tay, đem cô đặt dưới thân mình, ” Vì Diêm Việt, không phải là cái gì cô cũng không quan tâm nữa sao?”

“Không chỉ vì hắn.” Dung Ân giọng nói ảm đạm, “Tôi không muốn thấy có người chết ở trước mặt tôi, tôi không hiểu cách sống của anh, tôi cũng không làm gì được, nhưng là, tôi không thích thấy máu đổ...”

Loại cảnh tượng đó, khắc vào trong lòng sẽ trở thành bóng ma, rất khó xóa đi.

Nam Dạ Tước nghiêng đầu, nhìn chăm chăm khóe mắt của cô, cũng không biết là câu nào đã xúc động anh, anh đưa cánh tay ngang trước ngực Dung Ân, ánh mắt dần dần nhu hòa, “Cách sống của tôi, chính là không để cho đối phương có cơ hội đánh trả, Ân Ân, chỉ có người chết mới không thể đánh trả, mình muốn mạng sống, thì không thể mềm lòng.”

Trong giọng nói anh, thiếu mấy phần xác lác, ngược lại có mùi vị cô đơn, Dung Ân mặt dán chặt mặt Nam Dạ Tước, ” Anh thật là máu lạnh.”

Anh ôm lấy cô, không mở miệng nữa, ánh sáng nhàn nhàn ở con người yên lặng xuống, Nam Dạ Tước nhớ ra cái gì đó, cả khuôn mặt lộ ra tối tăm khác thường.

Dung Ân duy trì cùng một động tác hồi lâu, cô muốn đợi Nam Dạ Tước ngủ, chừng nửa giờ sau, bên tai hô hấp tựa hồ là trầm ổn, cô nhẹ nghiêng đầu đi, lại thấy anh mở to hai mắt, vừa lúc chạm vào ánh mắt cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Ân không khỏi nhẩn lại, Nam Dạ Tước thấy mặt cô đầy dè chừng, liền đẩy cô, ” Đi tắm.”

“Tôi phải về.”

“Muốn về, đúng không?”

Cô cho là có điều buông lỏng, liền cứng rắn khẩu khí, “Đúng.”

“Được, tôi cùng cô trở về, thuận tiện mang đồ của cô chuyển qua.” anh nói xong liền muốn đứng dậy, Dung Ân vội vàng kéo cánh tay anh, “Anh lại muốn làm cái gì?”

“Tôi muốn ân ái.” Nam Dạ Tước nói nghiêm túc.

Dung Ân vừa muốn trượt xuống giường, anh liền theo sát đến, tay anh xiết trước ngực cô, “Ân Ân, tôi thật sự có chút nhớ em.”

Dứt lời, trên tay liền bắt đầu có hoạt động, Dung Ân tránh đụng chạm của anh, “Tôi đi tắm.”

“Tôi cùng đi.”

“Nam Dạ Tước. ” Dung Ân không nghĩ anh sẽ như vậy lẻo đẻo bên cạnh, cô đẩy tay anh ra đến phòng tắm, mở đầy nước, ngồi xuống bên cạnh. Điện thoại hiện lên mấy con số quen thuộc, cô chăm chú nhìn một hồi, hay là thôi đi, nhưng không hỏi lại không yên tâm, cuối cùng vẫn bấm điện thoại.

“Alo?” lúc kết nối được, bên kia truyền đến giọng nữ, Nam Dạ Tước vừa muốn cúp, đối phương lại mở miệng trước, “ Là Dung Ân sao?”

“Việt, có ở đó không?”

“Đã trở lại, ” Tư Mạn tiếng nói có chút ách, giống như là đã khóc,”Hiện tại bác sĩ Dave đang cầm máu cho anh ấy, Dung Ân, rốt cục xảy ra chuyện gì, bác sĩ nói, tay của anh ấy có thể không giữ được, toàn thân lại xanh mét, ý thức hoàn toàn không có, anh ấy rất cuộc có chuyện gì?”

Dung Ân nhớ tới phản ứng của Nam Dạ Tước lúc Angel-beat phát tác ” Đã có Dave, anh ta sẽ không có chuyện gì.”

“Dung Ân, ” Tư Mạn nhẹ giọng khóc nức nở, lời nói không còn cao ngạo như ban đầu, ” Nếu không phải vì cô, Diêm Việt cũng sẽ không có hôm nay, tôi xin cô, hãy bỏ qua cho anh ấy, tôi không muốn anh ấy càng lún càng sâu, đến cuối cùng ngay cả đường lui cũng không có.”

Dung Ân nắm chặt điện thoại trong tay, cô rũ mắt xuống ” Cô yên tâm đi, tôi với anh ta đã kết thúc.”

“Thật sao? ” đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng khóc Tư Mạn, ” Tôi đợi ngày này, đợi quá lâu rồi, Dung Ân, tôi đã dốc hết tất cả cho tình cảm này, nhưng tôi không hối hận, tôi yêu anh ấy, tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì.”

Loại kiên nghị này của Tư Mạn, Dung Ân không có, cô cười cười, mặc dù khóe miệng vẫn có khổ sở, nhưng càng nhiều là, là một loại thoải mái, “Vậy được, tôi chúc phúc cho các người, cô chăm sóc Việt thật tốt, ” nói xong, liền cúp điện thoại.

Đã từng, dù tình cảm vĩnh viễn không rời như thế nào, không phải nói buông là buông được. Dung Ân nói với chính mình như vậy, cô đặt điện thoại bên cạnh, nhìn lên chiếc gương rộng rãi, thấy mặt mình đầy nước mắt. Cô đưa tay ra, không ngừng lau chùi gương, nhưng gương mặt phản chiếu, nước mắt chảy càng nhanh, cô cởi quần áo ra, cắn cổ, còn vết cắn của Nam Dạ Tước lúc động tình, trên cánh tay, lưng, hiện đầy một xước lúc ma sát tường gạch, Dung Ân rửa mặt, lúc ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đứng ở sau lưng.

Hai mắt cô đỏ bừng, anh mặc áo tắm màu đen bước đến, Dung Ân vội vươn tay, muốn đem áo tắm giắt bên cạnh mặc vào, Nam Dạ Tước kéo tay cô trước một bước, anh để Dung Ân chống đỡ trước mặt kính, hai mắt xuyên qua gương, suông sã lưu luyến trên người cô.

Cuộc điện thoại vừa rồi, từng câu một, anh đều nghe hết, Nam Dạ Tước cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng trên vai cô, anh đè nửa người Dung Ân xuống, đầu lưỡi khẽ liếm từng vết thương của cô, hai tay Dung Ân chống đỡ trên bồn sứ, hai vai vì đau đớn mà thu lại, xương quai xanh duyên dáng càng xinh đẹp, đau như vậy, quả thật là đổ thêm dầu vào lửa.

” Nam Dạ Tước.”mồ hôi cô to như hạt đậu rơi xuống, thân thể run rẩy.

Anh khẽ nếm mùi máu tươi, loại mùi vị này, anh rất quen thuộc, anh giương con ngươi lạnh lùng lên, khóe miệng cười nhạt, dường như làm người ta nhìn không ra anh đang cười, “Đau không?”

Cô đoán không ra anh hỏi cái này nói là có ý gì, liền gật đầu.

“Có phải so với cô phải quên Diêm Việt còn đau hơn?”

Dung Ân hai mắt xuyên thấu qua mặt kính nhìn anh, cánh môi Nam Dạ Tước dính chút máu, anh thẳng người lên, đem cảm nhẹ tựa vào đầu vai Dung Ân, “Xem ra, Diêm Việt cũng không có đâm sâu vào lòng cô, Ân Ân, tôi muốn cô nhớ kỹ, tôi là người đàn ông đầu tiên của cô, tôi đã khắc vào người cô cốt nhục, nếu ngày nào đó cô muốn quên tôi, trừ phi, là thay da đổi thịt.” (Bá đạo woa >”<>

Anh cắn lỗ tai cô, làm cho cô run rẩy, Dung Ân quả thật cảm thấy sợ, cô càng hiểu rõ anh, càng muốn rời xa anh ngay lập tức.

” Nam Dạ Tước, anh yên tâm, đời này, tôi có quên mất mọi người, cũng sẽ không quên được anh.”

Ánh mắt anh bị ánh đèn chiếu rọi, cười châm chọc, anh dường như chỉ muốn cô nhớ kỹ, mà không cần so đo dùng phương thức nào.

Trời đã tối, nhưng Nam Dạ Tước cũng không có ý định cho cô về, Dung Ân sợ mẹ ở nhà đợi, liền điện thoại về nhà. Tắm rửa xong, phía sau lưng vẫn đau rát, mặc áo tắm, cái loại sát thương này cảm giác thật khó chịu.

Anh nằm sấp trên giường tay chân dang rộng, thấy cô đến gần, liền lật người lại, để trống chỗ ngủ trước kia của Dung Ân.

Cô đứng ở bên giường vẫn không nhúc nhích, nhìn thấy trên tủ đầu giường có một quyển sách, là trước kia lúc nhàn hạ đọc qua.

“Đó là tìm được trong khe hở trên giường.”

Về mặt Dung Ân dường như không thay đổi gì, nằm xuống bên kia, xoay người đi chỗ khác, Nam Dạ Tước thấy thái độ cô lạnh nhạt, liền vươn tay ra, ôm lấy cô vào ngực mình, sau đó nói lời rất kỳ quái, ” Dung Ân, cô là phụ nữ sao?”

Con người đóng lại của cô giật giật, tuy có khó chịu, nhưng không lên tiếng.

“Nếu quả là phụ nữ, tại sao tôi làm nhiều như vậy, nhất định không nóng lòng?” Hô hấp Nam Dạ Tước bên tai nóng bỏng không dứt.

Dung Ân tiếp tục nhắm hai mắt, anh dĩ nhiên không biết, anh không biết cô muốn cái gì , cô theo đuổi , anh phá hủy, anh càng kín đáo làm mọi chuyện cho cô, cô lại không muốn, đôi tay này cùng đặt một chỗ, sớm muộn cũng sẽ buông ra.

Lòng của cô, là che đây không nóng.

Cô sẽ không để cho Nam Dạ Tước hâm nóng chính mình, thăm kích một cước bị đá văng, không thích hợp diễn lần thứ hai. Mặc dù, cô cố tình như vậy, nhưng ban đầu Dung Ân thật là không động lòng sao?”

Cho nên, người đàn ông này tuyệt đối không thể yêu.

Ở trên giường, cô là người đầu tiên không chịu phối hợp với anh, Nam Dạ Tước mặc dù mỗi lần đều rất cực khổ, nhưng lại yêu loại cảm giác này, kích tình rút đi, Dung Ân xoay người, kéo chăn cao hơn bả vai.

Cô mông lưng ngủ, chỉ cảm thấy nhiệt sau lưng từ từ tản đi, còn lại cảm giác mát mẻ, thư thái là cô chuyển động thân dưới, cái loại cảm giác này lan tràn đến eo ếch, dường như có mưa đổ xuống phía dưới,

Dung Ân chuyển thân, ngăn chặn cánh tay anh, Nam Dạ Tước thử đưa tay mấy lần, anh nằm chết dí bên người Dung Ân, cô ôm nghi ngờ đóng hai mắt lại.

Hôm sau, khi Dung Ân tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, cô trợn tròn mắt, đột nhiên đứng dậy, lúc xuống giường quá mạnh liệt, kéo theo chăn xuống, Nam Dạ Tước động động mí mắt, “Cô làm gì vậy?”

Dung Ân chật vật từ trên mặt đất bò dậy, “Tôi muốn đi làm.”

Nam Dạ Tước đuổi người biếng nhác, vẫn ưu nhã như cũ, “Hôm nay là Chủ nhật.”

Dung Ân suy nghĩ, lúc này mới phản ứng lại, ánh mắt nhìn lọ thuốc mỡ ở đầu giường, nhớ tới hôm qua lạnh lẽo trên lưng, động động cánh tay, quả nhiên liền bớt đau.

Cô khó có thể tưởng tượng, Nam Dạ Tước lại có mặt này. Bôi thuốc mỡ vào vết thương cho người khác.

Dung Ân nhìn xung quanh, chuẩn bị nhặt quần áo lên, mặc dù có bẩn, nhưng vẫn có thể che chở thể.

“Trong tủ có quần áo.” Nam Dạ Tước đứng dậy, lấy đồ trong tay cô ném xuống mặt đất, đẩy Dung Ân đến trước tủ treo quần áo, cô hai tay khê mở, đã nhìn thấy hàng loạt quần áo hiệu treo trong đó, thậm chí vài

cái còn trong túi, chưa mở ra, mỗi cái đều vẫn còn mặc. Hai cánh tay Dung Ân thư thả xuống, có chút vô lực, ” Nam Dạ Tước, đây đều là anh chuẩn bị?”

“Đúng.” Anh xuống giường, hai tay ôm trước người Dung Ân, ” Cũng căn cứ vào số đo của em, vì em chuẩn bị.”

Cô vươn hai tay ra, tùy tiện lấy chiếc váy dài Christian Dior trắng tinh, “Nam Dạ Tước, anh khẳng định, tôi sẽ trở về sao?”

“Đây là chuyện đương nhiên,” anh cúi đầu, khẽ hôn má cô, ” Về nhà thu dọn đồ đạc, hôm nay tôi không có việc gì, tôi cùng cô về.”

“Không cần, ” Dung Ân không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Tôi chưa nghĩ sẽ nói thế nào với mẹ.”

“Vậy tôi ở đây đợi cô.” Anh thông cảm hiềm có.

Lúc xuống lầu, Vương Linh đã chuẩn bị bữa ăn thịnh soạn, đầy một bàn anh, dường như hận không thể mang hết đồ ăn vặt bày lên một lượt, Dung Ân cũng không có khẩu vị, uống vài ngụm sữa đậu nành, liền muốn đứng dậy.

Nam Dạ Tước kêu Vương Linh, dường như sai cô mua thứ gì, Vương Linh ánh mắt xem xét Dung Ân, lúng túng, sau khi nghe anh phân phó, gật đầu, đi ra ngoài.

“Đợi một chút đi.” Nam Dạ Tước đề mu bàn tay Dung Ân lại, vuốt phẳng đốt ngón tay cô.

Vương Linh trở lại, đem đồ đặt trước mặt Nam Dạ Tước, lúc này mới về bếp, Dung Ân định thần nhìn lại, thấy một hộp thuốc tránh thai khẩn cấp cùng một lọ thuốc tránh thai hàng ngày. Anh đẩy hộp thuốc tránh thai khẩn cấp đến trước mặt Dung Ân, cô hiểu ý anh, sau khi anh rút tay lại, lấy thuốc uống xuống.

“Tôi về nhà.”

Cô đứng dậy, đi ngang qua người Nam Dạ Tước, bị anh cầm cổ tay, “Ân Ân, tôi chỉ chờ cô đến tối.”

Dung Ân không nói gì, bước ra khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Thời gian một ngày, còn sớm, Dung Ân sau khi rời khỏi không biết đi đâu, nếu thật như Nam Dạ Tước nói, vậy mẹ làm sao bây giờ? Bà sẽ nhất quyết không ở Ngự Cảnh Uyển, đó vốn không phải là một ngôi nhà trọn vẹn, lại cũng không thể vượt qua bão táp mưa sa. Dung Ân đứng ở quảng trường trung tâm thành phố, chỗ này, có rất nhiều bồ câu trắng bay lượn, cô ngẩng đầu, nhưng, cô dù thế nào cũng bay không thoát.

Ánh mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu, có chút chói mắt.

Bùi Lang dắt bạn gái đi ra khỏi cửa hàng, hần đứng lại bên đường, ánh mắt rơi vào dáng người trong chiếc váy màu trắng. Dung Ân ngồi trên bể phun nước, cô cúi thấp đầu, nhưng lưng vẫn rất thẳng, đỉnh đầu, ánh sáng mặt trời bao quanh, Bùi Lang chỉ cảm thấy, cuộc sống đen tối của hần, dường như được chiếu sáng.

“Em về trước đi.”

Bạn gái bên cạnh nghe được lời nói này của hần, có chút giật mình, “Bùi công tử...”

Tiếng nói chảy nước hơn nữa tay nũng nịu, cô không tin hần không đầu hàng, ánh mắt Bùi Lang hướng nơi xa, rút tay lại, lạnh lùng nói, ” Muốn mua gì thì tự mua, đừng phiền tôi, hôm nay cô có không nhẽo cũng uống công.”

Cô gái thấy anh trở mặt, chỉ đành phẫn nộ thu tay lại, lại nói, chỉ cần những lời này của hần, hôm nay muốn mua gì vẫn có thể mua được.

Dung Ân yên lặng ngồi đó, một lúc lâu sau, giống như bức tượng điêu khắc, bên tai truyền đến tiếng còi xe, cô không động dậy, nhưng đối phương kiên nhẫn, Dung Ân nhìn sang, đã thấy Bùi Lang nghiêng đầu, đối diện cô cười.

Hần ý bảo cô lên xe, Dung Ân đứng dậy đến bên xe, ” Tôi phải về rồi.”

“Tôi đưa cô về.”

“Không cần.”

“Này, ” tay của hắn xuyên qua cửa sổ xe, kéo cổ tay Dung Ân , “Tôi nhớ rõ, cô còn thiếu tôi bữa cơm, cô sẽ không lại muốn trốn nợ chứ?”

Lòng bàn tay Bùi Lang thật ấm áp, bao bọc lấy bàn tay của cô, màu da đồng khỏe mạnh cùng màu da trắng nõn của cô đối lập rõ ràng, Dung Ân nhẹ giãy dụa, nhưng hắn không có ý định buông ra.

“Được, tôi mời, nhưng lần này để tôi trả.” Cô không muốn nợ người khác, nhanh chóng trả hết nợ là tốt nhất.

Lần này Bùi Lang không dẫn cô đến một nhà hàng lớn, mà là chọn một nhà hàng Tây nhả nhai gần đó, cổng bằng hoa lan, cánh hoa màu trắng đón gió, có chút cô đơn mỹ lệ.

Dung Ân chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, sau khi Bùi Lang chọn món tầm mắt lại rơi trên người cô, chiếc đầm trắng mới ra của Christian Dior, cô bạn gái vừa nãy mới mua, hắn biết giá tiền không rẻ. Nhưng hắn biết Dung Ân, mặc dù chỉ gặp vài lần, nhưng chẳng bao giờ thấy cô mặc những bộ đồ xa xỉ như vậy.

Bùi Lang thu hồi tầm mắt không để lại dấu vết, rót rượu đến trước mặt Dung Ân, cô đưa tay phải nhận lấy, cũng không uống một ngụm.

“Sao thế, có tâm sự à?”

Dung Ân cười cười, khi nào, trong lòng cô có chuyện đã giấu không được, toàn bộ đều hiện trên mặt?

“Khu căn hộ cao cấp đó, tiến hành vẫn thuận lợi chứ?”

Thần sắc Dung Ân lúc này mới thay đổi, có chút kinh ngạc, “Làm sao anh biết?”

“Chỉ cần tôi muốn, chuyện gì cũng có thể biết.” Bùi Lang nhấp nhẹ ngụm rượu, tròng mắt bỗng sáng lên, “Dung Ân, sao cô không cách xa Nam Dạ Tước, không sợ càng lún càng sâu sao?”

Dung Ân tim cứng lại, cúi đầu nhìn ly rượu đỏ tươi, “Làm sao rời đi? Tôi chỉ là người bình thường không quyền thế, Nam Dạ Tước động động đầu ngón tay, là có thể đem toàn bộ cuộc sống của tôi phá hủy.”

“Tôi có thể giúp cô.” Lời hắn nói, rất bình tĩnh, làm cho lòng Dung Ân xao động không nhỏ, cô ngẩng đầu lên, thấy hắn cười, cũng không giống như đang đùa, “Anh?”

Thật ra thì, cô đã sớm nghĩ đến. Chẳng qua là cô cùng Bùi Lang không thân thiết, “Tại sao anh giúp tôi?”

“Tôi có thể giúp cô trốn, bất quá, một thời gian lâu sau, đợi đến khi Nam Dạ Tước suy sụp, cô mới có thể lấy lại ánh mặt trời, suy nghĩ thử được không?”

“Nam Dạ Tước, suy sụp? ” Người đàn ông một tay che trời như vậy, sẽ có ngày như vậy sao?

“Đúng.” Bây giờ chưa đến lúc, ánh mắt Bùi Lang sáng quắc, “ Tôi sẽ cho người bảo vệ cô như bảo vệ nhân chứng, cô không cần sợ, hắn trước sau chỉ hoạt động trong thế giới ngầm, sẽ không dám quang minh chính đại đoạt lấy.”

Dung Ân do dự, nói như vậy, cũng chẳng khác nào mất đi tự do, nhưng lại không giống cuộc sống bên cạnh Nam Dạ Tước, “ Thật sao? Được không?”

Cô dao động.

“Tin tưởng tôi.” Bùi Lang cắt thịt bò để trước mặt Dung Ân, “ Sớm muộn có một ngày, tôi sẽ làm cho hắn không còn đường lui, đến lúc đó, cô liền chân chính tự do.”

Nhìn khóe miệng hắn cười, Dung Ân nhìn không được run rẩy, chính tà không phân, nhưng Nam Dạ Tước, thuộc về thế giới ngầm thôi sao?

“Nhưng, anh ta tối nay kêu tôi dọn sang.”

“Sau khi ăn cơm xong, tôi cùng cô trở về, chỗ ở cũng có thể dọn qua, công việc cô có thể tạm thời gác lại, Dung Ân, cô phải nhớ kỹ, hiện tại mẹ cô đang ở bên cạnh cô, những người khác sống chết thế nào, cô không cần quan tâm.”

Hắn nhắc nhở cô, Nam Dạ Tước có lẽ sẽ có phương thức bức bách cô vào khuôn khổ, Dung Ân cúi đầu suy nghĩ một chút, mình cùng anh , bất quá chỉ là muốn chinh phục phụ nữ thôi, trốn đi, nhất thời anh ta tìm không ra, hẳn là sẽ quên mất.

Tựa như nửa năm trước, nếu không phải bọn họ lần nữa bắt gặp, Nam Dạ Tước có lẽ đã sớm quên mất cô.
“Cảm ơn anh.”

Bùi Lang thấy cô đồng ý, tất nhiên rất vui vẻ, hẳn cũng không khó hiểu, tính tình như Dung Ân làm sao chịu khuất phục Nam Dạ Tước, hẳn mặc dù không thuộc cùng một thế giới với Nam Dạ Tước, nhưng có chút thủ đoạn, bọn họ đều dùng qua.

Hắn cũng không nghĩ vì sao giúp Dung Ân, dù sao đắc tội với một đối thủ ngang thế lực, cũng có không ít phiền toái.

Nhưng muốn giúp liền giúp, Bùi Lang làm việc, phá vỡ nguyên tắc cũng rất nhiều.

Dung Ân siết chặt lòng bàn tay, sau khi cơm nước xong ngồi lên xe Bùi Lang, hai tay cô vẫn không buông ra, đối với Nam Dạ Tước, trong lòng đã không xóa được sợ hãi, có lẽ, cô chạy trốn sẽ lại càng bị trừng phạt nặng hơn, nhưng Dung Ân muốn thử xem.

Vội vã về đến nhà, cô không còn kịp giải thích với mẹ quá nhiều, liền qua loa thu thập đồ, sau khi Bùi Lang đến đón liền đưa họ đến một tiểu khu yên tĩnh, lúc Dung Ân xuống xe nhìn thấy, chỗ này quả nhiên an tĩnh, ban ngày, ngay cả người đi đường cũng không có.

Căn hộ 120 m2 3 phòng 2 sảnh, trang trí đẹp đẽ, bên trong đồ dùng đầy đủ, chỉ cần vào ở là được.

Dung Ân sắp xếp đồ của mẹ xong, để cho bà nghỉ ngơi trong phòng, đi ra ngoài , vẫn không quên khóa cửa phòng lại.

Bùi Lang ngồi trong phòng khách, chân nhàn nhã gác lên salon, ” Cô cần gì, cứ gọi cho tôi, tôi sẽ cho người mang đến, từ hôm nay trở đi, cô không nên tùy ý ra khỏi căn hộ này một bước.”

Thánh Yêu: “Con người lúc tuyệt vọng, sẽ vớ lấy những gì có thể bắt được, Dung Ân cũng không ngoại lệ, tình yêu của Nam Dạ Tước làm cô càng ngày trở nên không thông, có lẽ chính anh cũng không cảm nhận được, Dung Ân vốn là cô gái thiện lương đầy ảo tưởng, chỉ là bị vùi dập quá nhiều.”

83. Chương 83

Cảnh sắc nơi này rất hợp lòng người, điều kiện rất tốt, trong tay Dung Ân còn có mười mấy vạn gởi ngân hàng, “Tiền thuê nhà bao nhiêu, tôi trả cho anh.”

“Không cần tiền thuê nhà,” Bùi Lang dập tắt thuốc trong gạt tàn, “Căn nhà này là người khác tặng, tôi cũng không ở, Dung Ân, không cần cứ nói chuyện tiền bạc với tôi, giúp cô, là tôi cam tâm tình nguyện.”

Dung Ân giật mí mắt, nhớ tới hai chữ ‘hối lộ’, Bùi Lang thấy vẻ mặt này của cô, cười cười, ” Yên tâm đi, đây là chuyện quanh mình chính đại, cô cứ việc yên tâm ở.” Anh đứng dậy đi đến ban công, thân thể cao to nghiêng dục vào lan can, một tay chỉ hướng cách đó không xa, ” Trong khu dân cư có siêu thị, cũng có hệ thống nhà hàng, ở nơi này, không cần lo lắng vấn đề sinh hoạt.”

Dung Ân cùng đi theo ra ngoài, trên mặt vẫn có một chút cảm giác mơ hồ, đối với người đàn ông bên cạnh, đây là lần đầu tiên bỏ xuống loại xa cách này, ” Tôi làm như vậy, cuối cùng có phải là uống công vô ích không?”

” Dung Ân, bất cứ việc gì, không thử qua làm sao biết ?” Bùi Lang lấy ra một điếu thuốc, Dung Ân thấy hắn tự nhiên đốt, môi mỏng nhẹ mấp mí lên, liền nở ra một vòng khói, cô thấy vậy suy nghĩ xuất thần, trông mắt người đàn ông này rất sâu, dường như không thấy đáy mắt, lông mày dài tới tận tóc mai, hẳn so sánh với Nam Dạ Tước, loại đàn ông ác ma đó, kì thực, có chút mỉa mai hoặc người.

“Cho tôi một điếu thuốc được không?”

Bùi Lang neho mắt lại, liếc cô, ” Cô biết hút thuốc?”

“Tôi không biết.” Chẳng qua là thấy bọn họ những lúc phiền nào luôn hút nó, thứ khói này, mới có thể giảm bớt lo lắng trong lòng cô lúc này.

“Vậy thì đừng hút, nó không phải thứ tốt.” Bùi Lang vừa nói, vừa dập thuốc, ” Tôi từ trước tới giờ không có nghiện, người bị nó kiểm soát, sẽ giống như ma túy, yếu dần.”

Dung Ân mỉm cười, cánh mũi vẫn còn mùi khói kích thích đó, xem ra, Bùi Lang là một người có ý chí mạnh mẽ.

“Xem xem ở đây còn thiếu cái gì, tôi dẫn cô đi mua.”

“Không cần, ” Dung Ân đi tới góc ban công, chỗ này có trồng một giàn hoa, phía trên bày biện mười mấy chậu hoa đủ loại.

“Để cảm ơn anh, buổi tối tôi mời anh ăn cơm, tôi xuống bếp.”

“Thật không?”

“Anh không tin lời của tôi, hay là không tin tài nấu nướng của tôi?” Dung Ân không biết là bởi vì thay đổi hoàn cảnh mới hay vì cái gì, hôm nay dường như bắt đầu nói nhiều như vậy, nụ cười sáng rõ hồi lâu vẫn chưa tan, lại trở lại.

Trong nhà không cần thu dọn, cái gì cũng có sẵn, bởi vì siêu thị ở trong tiểu khu nên cũng không có nhiều người, hề gặp gỡ, họ sẽ cùng Bùi Lang chào hỏi mấy tiếng, Dung Ân đi ở phía trước, anh ta đẩy xe đẩy phía sau, củi gạo mắm muối, cùng một chút ít thịt cá rau dưa, Dung Ân đơn giản chọn lấy, đủ sáu món ăn, một chén canh rồi.

Phía trước, một đứa bé ngồi trong xe đẩy siêu thị, thừa dịp người lớn không chú ý liền nghịch ngợm, không khống chế được làm chiếc xe đẩy phóng đi thật xa, Dung Ân chỉ lo cúi đầu chọn lựa thương phẩm, cũng không chú ý. Lúc sắp đụng nhau, Bùi Lang xoay người một cái tay trái ôm lấy eo Dung Ân kéo cô đến nơi an toàn, tay phải thì giữ lấy chiếc xe, văng vằng giảm tốc độ xe lại.

“Oa oa oa —— ” đứa trẻ bắt đầu khóc la, tiếng khóc xem lẫn sợ hãi cùng ủy khuất, một người phụ nữ vội chạy đến, ” “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cảm ơn a...”

Nói xong lời cuối cùng, liền có chút ít lời nói lộn xộn, Bùi Lang tao nhã cười, làm cho người ta có cảm giác không quá gần, cũng không xa một chút nào, “Cẩn thận, con nít rất nghịch ngợm.”

Hai tay Dung Ân vẫn còn cầm mấy bịch khăn ăn, cô chỉ cảm thấy bên hông nóng bỏng lợi hại, bàn tay anh ta rất lớn, làm cả lưng cô đều giống như bị thiêu cháy, cô muốn tránh ra, nhưng lại sợ đột ngột rồi ngược lại lúng túng, cô mặt mặt cúi thấp đầu, lỗ tai phát ra ửng hồng, mặt chôn trong tóc dài đen bóng, Bùi Lang lúc đi tới liếc nhìn cũng dường như ngây người, hấn ho nhẹ, nhận lấy đồ trong tay cô, để vào xe, ” Bên kia có CD hướng dẫn xoa bóp, cô ở nhà không có chuyện gì xem một chút, đối với sự hồi phục của mẹ cô hẳn là có ích.”

Nói xong, liền lưu lại cái bóng lưng cho cô, Dung Ân cùng đi tới, càng tiếp xúc, cô càng phát hiện ấn tượng về Bùi Lang lúc ở quán bar đêm đó hoàn toàn khác nhau, vẫn tưởng rằng, anh chỉ là một công tử quần áo bóng loáng, nhiều nhất chính là ý vào quan hệ của thế hệ trước bưng bít. Kiểm cơm, không nghĩ rằng, anh có năng lực cao siêu, vả lại làm việc sấm rền gió cuốn.

Trở lại căn hộ, trời dường như đã tối Dung Ân không quên gọi điện thoại cho Thẩm Mặc, cô không có gạt Thẩm Mặc, nói nỗi khổ tâm riêng, còn đối phương cũng vỗ ngực tỏ vẻ, nấu Nam Dạ Tước tì đến, liền nói cô đã từ chức, tìm không được Dung Ân.

Tất cả dụng cụ trong bếp đều mới toanh, Dung Ân rửa sạch thực phẩm, chuẩn bị bắt tay vào làm, Bùi Lang mở cửa ra, dáng người cao lớn chắn ở cửa, ngắm nhìn bóng dáng không ngừng bận rộn, đầy mắt anh nhàn nhạt cười, cuối cùng đã hiểu được lời nói của thế hệ trước, cảm giác như thế nào là nhà. Dung Ân đeo tạp

dề, bắc chảo xào chín thịt băm, cô tay cô thuần thục di chuyển, không đến vài phút, cả phòng liền tràn ngập mùi thức ăn, tán loạn khắp phòng.

Lúc ăn cơm tối, Dung Ân muốn mở cửa phòng để mẹ xuống giường, nhưng Mẹ Dung kiên trì nói muốn ngủ, để bọn họ ăn trước, cô không lay chuyển được, chỉ đành phải đóng cửa phòng.

Ngự Cảnh Uyển.

Vương Linh chặn bị một bàn đầy ắp thức ăn, còn có vệt kho nước tương Dung Ân thích, cô cố ý gọi xe đi một vòng lâu mới mua được, đây cũng là ý của Nam Dạ Tước.

Trời bắt đầu tối, cô đem món súp gà nấu nấm hương lên bàn, anh ngồi ở ghế chủ gia cố tay lên nhìn đồng hồ, chân mày vất lên, sở dĩ tin chắc Dung Ân sẽ không dám có ý khác, anh yên tâm để cô về một mình, lấy điện thoại di động ra, kéo đến số điện thoại đầu tiên trong danh bạ, nhấn gọi, bên kia truyền đến âm thanh títtít, hai đầu lông mày dịu đi, có lẽ cô chỉ là về trễ một chút mà thôi.

Dung Ân đang cùng Bùi Lang nói chuyện gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, trên mặt bàn bóng loáng run càn càn lúc càn càn nhiều, trượt trên bàn mấy cái, liền rớt khỏi bàn.

Dung Ân cầm điện thoại lên, sau khi nhìn thấy số sắc mặt biến đổi, cô không chút nghĩ ngợi ấn tắt.

Nam Dạ Tước đưa điện thoại di động từ bên tai dời đi, Vương Linh đứng bên cạnh, có thể thấy rõ con người u ám của anh, anh nhất khóa bàn phím, bỏ điện thoại lên bàn.

“Ngày mai, tôi tặng cô một chiếc điện thoại mới.” Thần sắc Bùi Lang cũng rất yên bình.

“Không cần, ” Dung Ân định tắt điện thoại, sau đó đưa điện thoại di động đẩy tới trước mặt Bùi Lang, ” Anh đợi lúc trở về giúp tôi vứt nó đi, nếu lỡ bên trong cài đặt thứ gì, ngược lại thành gánh nặng.”

Hắn bỏ điện thoại vào túi quần, ” Trong khu có rạp chiếu phim cùng cửa hàng, cuộc sống như vậy sẽ không kéo dài lâu đâu.”

“Anh ta có phải có quan hệ vô cùng rộng?”

“Cô không hiểu gì về anh ta sao?”

Dung Ân bối cơm trong chén, ” Tôi chỉ biết anh ta tên Nam Dạ Tước, biết anh ta là tổng giám đốc Tước Thức, còn có biết anh ta cùng xã hội đen có quan hệ, những chuyện khác cũng không rõ.”

Bùi Lang đặt chiếc đĩa bằng ngọc trắng sáng bóng lên bàn, hai tay anh đan lại để trước mặt, con mắt trong lộ ra cơ trí sắc sảo, bộ dạng rất thông minh, ” Thật ra thì, ban đầu khi anh ta vào thành phố Bạch Sa, không ai biết thân thế, chúng tôi đều không điều tra ra gia đình của hắn, nhưng nếu không có hậu đãi vững chắc, làm sao lại có thể vừa tạo dựng Tước Thức, còn lũng đoạn chợ đen, nếu như bây giờ có hình phạt mà nói, anh ta đã sớm chết trăm vạn lần rồi, giao dịch ma túy, mua bán súng, những thứ này không có chứng cứ, cũng tìm không ra liên lạc cánh dưới của hắn, cho nên, trị không được tội của hắn.”

Trước kia, Dung Ân chẳng qua là suy đoán, nhưng bây giờ nghe Bùi lang nói như vậy, cô chỉ cảm thấy hàm răng run rẩy, vừa âm thầm may mắn hiện tại đã rời xa Nam Dạ Tước, anh ta là ác ma, trên tay nhuộm đầy máu tươi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác lấy mạng, ” Tôi không nghĩ rằng, anh ta phức tạp như vậy.”

“Muốn lấy tính mạng của hắn chỗ nào cũng có, cho nên, tôi khuyên cô nên tránh xa anh ta một chút.”

Dung Ân đem chiếc đĩa gậy gậy cơm trắng, trong đầu chợt nhớ đến Nam Dạ Tước đề lên mu bàn tay Diêm Việt, sau đó tàn nhẫn một phát bắn xuống, lúc đó, ngay cả mắt cũng không nháy một cái, giống như chỉ xuyên qua một tờ giấy mà thôi.

Hai mắt cô bị nhuộm đỏ, hoảng sợ nhắm mắt lại.

“Cô làm sao vậy?” Bùi Lang thấy cô có gì đó khác thường, lời nói lộ ra chút lo âu.

“Không có chuyện gì, hình như là bị con gì cắn.” Ánh mắt Dung Ân làm bộ xoa xoa mắt, ” Tôi chỉ sợ, sẽ liên lụy đến anh.”

Hắn khẽ động cánh môi, lộ ra hàm răng trắng tinh, xem thường, ” Hắn không đụng được tôi đâu.”

Bên kia, tay phải Nam Dạ Tước nắm chặt điện thoại, tầm mắt nhìn thức ăn đầy bàn, Vương Linh thấy anh không nói lời nào, hình như gọi cho tiểu thư không được, “Thiếu gia, thiếu gia?”

Con người bén nhọn thu hồi, anh hoắc mắt đứng dậy, giọng nói lộ mấy phần tàn nhẫn: ” Dung Ân, nếu lần này cô còn dám giở trò với tôi, xem tôi không đùa chết cô!” nói xong, một cước đá văng ghế, sải bước ra phòng khách.

Cửa sổ hướng bắc nhà Dung Ân dần dần chìm trong màn đêm, Nam Dạ Tước thắng xe lại mở cửa, anh xông lên cầu thang cũ rách, bên trong không có ánh đèn, chỉ nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, không gian yên tĩnh hồi lâu bị đánh vỡ, anh liền một mạch chạy đến cửa nhà cô, dùng sức gõ.

Nam Dạ Tước như thế nào cũng không nghĩ được, cô lại dám trốn.

Hơn nữa còn là làm trò trước mặt anh, chẳng kiêng nể, nghênh ngang đi ra ngoài, anh cho rằng cô đã thỏa hiệp sẽ không phản kháng, nhưng không ngờ đến phút chót lại cho anh một phát nặng như vậy. Được, Dung Ân, đùa giỡn tôi cô nghiệm rồi đúng không? Nam Dạ Tước nắm quả đấm, từ hành lang tối om bước xuống, anh giống như là dã thú bị vây lại thở hổn hển, trong lòng ngực có ngọn lửa đang thiêu đốt nổ tung, trốn sao, trốn sao, anh muốn thấy cô có bao nhiêu bản lĩnh, lúc trước là anh không muốn truy cứu, lần này, cô nhỏ râu cọp, liền muốn đi như vậy sao?

Bùi lang không có ở lâu, ăn cơm xong liền đi, Dung Ân để lại đồ ăn ẹ, thu dọn sau đó vào bếp rửa.

Mẹ Dung thật ra không có ngủ, lặn qua lộn lại, chỉ cảm thấy thời gian gần đây đều mơ một giấc mơ giống nhau, bà ngồi lên xe lăn đi tới phòng bếp, nơi này không thể so với ngôi nhà nhỏ kia, trong phòng bếp có thể chứa rất nhiều người.

“Mẹ? Người đã dậy.” Dung Ân xoay người, chân liền đụng phải phía sau xe lăn.

Cô đẩy mẹ đến trước bàn ăn, ” Ăn cơm đi, đồ ăn có chút nguội mất, con đi hâm lại ẹ.”

Mẹ Dung kéo tay con gái, mặt Dung Ân trước sau đều hướng nơi khác, cô trốn tránh một ngày, nhưng sự tình sẽ không tự mình đi tới, vẫn cần giải thích đầy đủ.

” Ân Ân, người đàn ông vừa nãy là ai?”

“Mẹ.” Cô ngồi xổm xuống, vốn định bình tĩnh hòa nhã nói chuyện, nhìn thấy cặp mắt đầy từ ái của mẹ, những lời giải thích đều kẹt tại cổ họng, không thể đi lên, lâm vào thế bí, ” Anh ta là muốn vươn tay ra giúp chúng ta, mẹm còn không còn đường khác để đi, chỉ có thể mang theo mẹ trốn đi.”

Mẹ Dung ôm Dung Ân trước ngực, một tay khẽ vuốt đầu cô mấy cái, bà cúi người xuống, cảm cố hết sức tựa vào đỉnh đầu Dung Ân , ” Ân Ân đi đâu, mẹ liền ở đó, chúng ta không có thù oán với ai, rốt cục là người nào muốn đem chúng ta ép đến đường cùng?”

“Mẹ, chỉ cần có mẹ bên cạnh, con liền thỏa mãn, con biết con còn có người đau, còn có người yêu, còn còn có một mái nhà.” Dung Ân dùng sức ôm eo mẹ, dưới ánh trăng trong trẻo, hình ảnh gần bó kề cận đầy trân quý.

Phía chân trời, trăng sáng giống như là vòng tròn giắt trên bầu trời, ánh chiều tà chiếu rọi, lại cứ có một vệt điểm hồng sắc rắng màu kê bên, đem bóng đêm yên lành nhuộm thành màu máu mỏng lung như sương.

Dung Ân đem thức ăn cho vào lò vi sóng hâm xong, mẹ Dung liền ăn tối, ” Ân Ân, Việt đâu rồi, nó biết con ở đây không?”

“Mẹ, ” Cô cố gắng trấn tĩnh giọng nói, trên thực tế, sau cơn đau, cũng không khắc sâu giống cô tưởng tượng , chẳng lẽ đúng như lời Nam Dạ Tước, cô yêu Diêm Việt, không đến tận xương tủy? ” Con cùng Việt là không thể, anh ta có cửa sổ của anh ta.”

Mẹ Dung tựa hồ khẽ thở dài , “Được rồi, chuyện như vậy cũng là con tự mình làm chủ, có thể từ bỏ được chính là tốt nhất.”

Cô gần như điên lên yêu cầu, duy nhất.

Nhưng bọn họ lại không thể cho được đối phương.

“Mẹ, ở nơi này, mẹ có quen không?”

Trên mặt giường lớn, đệm chần ra giường cũng mới tinh, Dung Ân co lại bên mẹ, cô giống như lúc còn bé rúc thành một cục, chỉ là không gối lên vai mẹ, sợ tay bà không chịu nổi, Dung Ân tựa vào phía dưới nách, “Mẹ, con ngủ cùng mẹ được không?”

“Được, có Ân Ân bên cạnh, mẹ có ngủ ngoài trời cũng vui mừng.

Trong hốc mắt cô ảm áp, lộ ra ý nghĩ chua xót, “Mẹ, thật xin lỗi, khiến người cùng con trốn đông trốn tây, có nhà cũng không thể quay về.”

“Đứa trẻ ngốc này, nhà của mẹ chính là con, Ân Ân ở đâu, nhà của mẹ ở đó.”

Dung Ân ôm chặt mẹ, cửa ải này, cô không biết có trốn thoát không, nhưng Bùi Lang nói rất đúng! Không thử, làm sao biết được.

Cuộc sống ở đây rất đơn điệu, ngày thứ hai, Dung Ân đi mua cái điện thoại mới, cô đẩy mẹ tản bộ ở tiểu khu, nhà hạ, sẽ xem phim, đi dạo siêu thị một chút.

Công việc bên kia của Thẩm Mặc, đợi sau khi dần xếp tốt, cô vẫn có thể quay lại, chỗ yên thân tạm thời này, ngoài Bùi Lang, không ai biết. Dung Ân cảm thấy hiện tại mỗi ngày cũng trôi qua rất yên tĩnh, cô cũng không cảm thấy nhàm chán, vừa lúc nhân cơ hội này ở bên mẹ nhiều một chút.

Bên kia Nam Dạ Tước, đã hận không thể đào xới cả thành phố Bạch Sa lên, nhưng lần này, cô hoàn toàn biến mất, anh thậm chí sai xã hội đen, ngoài sáng bí mật, hai nhóm người lùng sục khắp nơi tìm kiếm.

Hạ Phi Vũ tới Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước thường hay quên đồ, cô mở cửa, Vương Linh đang dọn dẹp phòng khách, nhìn thấy cô, ngẩn người, “Hạ tiểu thư.”

“Ừ, tổng tài kêu tôi đến lấy vài thứ.”

Hạ Phi Vũ cố tình giơ giơ cái chìa khóa giắt ở đầu ngón tay, phảng phất mùi vị nữ chủ nhân, Vương Linh cũng không phải là thích cô, so sánh với Dung Ân thông dong bình tĩnh, cô gái như vậy, kỳ thật trong xương cốt quá mức đường hoàng.

Cô theo cầu thang xoắn đi lên, một màn một cảnh nơi này, cô tất nhiên là quen thuộc, Hạ Phi Vũ khẽ vuốt bàn tay trên lan can, trên mặt tường đen trắng giao nhau, treo những bức danh họa Italy, cô cũng không đến thư phòng trước, mà là đẩy cửa phòng ngủ ra, khỏe miệng cong lên sau khi tiếp xúc mùi vị bên trong, liền chậm rãi rơi xuống.

Căn phòng từng có phụ nữ, cô chỉ cần liếc một cái liền có thể phân biệt được.

Cô rõ ràng nhớ sau khi Dung Ân đi, bên trong phòng Nam Dạ Tước mọi thứ đều đổi thành đồ mới, cũng không có người phụ nữ nào vào ở nữa.

Hạ Phi Vũ bước nhanh đến trước tủ quần áo, sau khi nhìn thấy bên trong đầy quần áo, hai chân cũng không đứng vững nữa, cô xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, đứng ở cầu thang, “Vương Linh, Vương Linh!”

Vương Linh đang lau chùi vội vàng vẩy khô hai tay chạy đến, “Hạ Phi Vũ, có gì sai bảo?”

Hạ Phi Vũ cố gắng duy trì nét mặt ưu nhã, nhưng sắc mặt cứng lại, nhìn qua rất khó coi, “Tổng tài, có dẫn người khác đến ở lại sao?”

Vương Linh biết được ý của cô, trong lòng không khỏi khuây khỏa, “Có.”

“Là ai, cô biết không?”

“Là Dung tiểu thư.”

“Dung tiểu thư?” Tay Hạ Phi Vũ đặt trên lan can nắm thật chặt, có chút có thể tiếp nhận, liền muốn xác nhận, “Cô nói, là Dung Ân?”

“Đúng,” Vương Linh nhìn thấy sắc mặt cô ta tái nhợt, bắt đầu nói thêm, “ Cậu chủ mấy ngày nay đều kê tôi quét dọn một lần, nói là Dung tiểu thư sẽ về ở, lần này trở về, sẽ không đi nữa, cậu chủ đều chuẩn bị xong hết cả, chờ cô ấy đến người không là được.”

Hạ Phi Vũ chỉ cảm thấy cổ họng giống như là thiêu cháy khó chịu đứng trên hành lang rộng rãi. Cảm giác châm chọc gấp bội, cô cân nhắc đuổi mọi phụ nữ bên cạnh Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân, trước sau như kim châm, sợ rằng đã ghim vào lòng Nam Dạ Tước rồi.

“Cô ta, đã tới sao?”

“Có a,” Vương Linh bộ dáng vô tội, “Cách đây không lâu, buổi tối còn ở lại chỗ này qua đêm, ngày thứ hai cậu chủ đã nói Dung tiểu thư muốn dời tới ở.”

Hạ Phi Vũ trước mắt ảm đạm xuống, không nói gì nữa, cô xoay người trở lại phòng, sau khi lấy đồ, mặt vô thần sắc xuống lầu.

Vương Linh tiễn cô ta ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, trên mặt giấu không được đắc ý, nghĩ thầm, cho người bình thời tới đây đắc chí, chỗ này cũng không phải là để lại cho người ở.

Đứng trong hoa viên biệt thự, Hạ Phi Vũ trên mặt mây đen bao phủ, móng tay cắt tỉa gọn gàng bấu ở giấy tờ, cho đến khi truyền đến cảm giác đau đớn gãy lìa mới từ từ buông ra, cô nhớ đến tấm hình trong điện thoại, lúc ấy chỉ là phòng ngừa, không nghĩ sẽ có ngày dùng tới.

Cô vội vã rời đi, đến một sạp báo, mua một thẻ sim không cần đăng kí, dừng xe ở đường lớn, Hạ Phi Vũ tìm hình trong điện thoại ra.

Cho dù ai nhìn, cũng sẽ cho là đây là một đôi tình nhân, mắt cô lộ vẻ lo lắng, bức hình đặc sắc như vậy, may mà cô kịp thời chụp được, nhìn từ đằng xa, Dung Ân cùng Bùi Lang rất gần, thân thể dường như cùng một chỗ, lại còn tay nắm tay.

Cái quan trọng nhất chính là bối cảnh khách sạn phía sau, màn đêm sớm đã rũ xuống, cảnh tượng như vậy người nào sẽ không mơ tưởng viễn vông?

Có một số việc, trùng hợp như vậy, Hạ Phi Vũ nếu biết được tình cảnh bây giờ của Dung Ân, đánh chết cô cũng sẽ không gửi tấm hình này đi, ngón tay đặt nhẹ, đến khi truyền đến thông báo “Đã gửi đi”, lúc này mới toàn thân thoải mái dựa vào ghế.

Nam Dạ Tước đang họp, điện thoại di động bỗng dưng run lên, anh cũng không để ý, sau khi cuộc họp kết thúc, mệt mỏi đã rời dựa vào ghế salon.

Dung Ân không quyền không thể, lại không thấy cô có ai thân thích, anh bày thiên la địa võng, nhưng ngay cả cái bóng dáng cũng tìm không ra, giải thích duy nhất, liền là có người đang âm thầm gỡ trò quỷ.

Mới đầu, anh cho là Diêm Việt, nhưng A Nguyên phái người đi báo lại, Diêm Việt mấy ngày nay đều dưỡng bệnh trong nhà, cũng không tiếp xúc với người khác.

Nam Dạ Tước lấy điện thoại di động ra, ngón cái ấn nhẹ, anh cũng không để ý, tầm mắt như cũ xuất thần hướng nơi xa, cho đến khi tấm hình được mở ra, anh mới liếc nhìn.

Hai tròng mắt cuồng loạn lộ ra như đao nhọn loại sắc bén, Nam Dạ Tước đem hình phóng to, toàn bộ bức hình cho thấy Dung Ân đang tựa mặt vào vai Bùi Lang, người đàn ông cúi thấp đầu dường như đang thân thiết nói với cô gì đó, mà Dung Ân, thì bộ dáng thuận theo, sợi tóc gọn nhẹ xoa trước ngực, thân thể yêu kiều gây guộc được bao trùm bởi đèn neon ngũ sắc, thân sắc an bình như vậy, cô chẳng bao giờ bày ra trước mặt anh, bối cảnh phía sau, đó là khách sạn năm sao anh đương nhiên quen thuộc.

Nam Dạ Tước tiện tay ném điện thoại ra xa, chiếc điện thoại đắt tiền chạm phải bức tường cứng rắn, rơi xuống, chia năm xẻ bảy, hình ảnh chói mắt lúc này mới xám xịt xuống, Bùi Lang!

Anh tức giận lồng ngực phập phồng, cô có thể đã quên, Bùi Lang đó đối với cô từ trước đến giờ có rắp tâm, lúc ở quán bar phê đi Thẩm Hiên Ngạo nửa cái mạng, anh vì cứu cô vết sẹo kia vẫn còn, cô ngược lại, không mình bạch như vậy ở bên cạnh hẳn xem cái gì là đạo lý?

Con mắt Dung Ân cháy giận, thì ra anh tìm khắp nơi không thấy, có thể hay không, là Bùi Lang giúp ẩn nấp rồi?

Cô gái này, bản lĩnh làm giao dịch rất có nghề, nghĩ tới cô cùng Bùi Lang có giao dịch gì đó, Nam Dạ Tước liền không ngồi yên được nữa, anh khiến cho cô bức bách đến vậy sao? Vì muốn trốn đi, cô tình nguyện nằm phía dưới người đàn ông khác cột nhà.

Lúc Bùi Lang đến, mẹ Dung đang trong phòng nghỉ trưa, còn Dung Ân thì ngồi trong phòng khách xem TV.

Hắn cũng không xem mình là người ngoài, vào đến cửa đã than đói bụng, hỏi có cơm thừa không bỏ thí hai chén, Dung Ân nghiêng người để anh vào, tất nhiên không để anh ăn thức ăn thừa, liền làm cho hắn hai món ăn đơn giản.

“Ở đây đã quen chưa?”

” “Rất tốt, ” Dung Ân nhớ tới cái gì, liền đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy chút đồ, “Tôi không biết chọn đồ, không biết cái này anh có thích không.”

Bùi Lang để đĩa xuống, thấy cái đồng hồ đeo tay, ấn cầm trong tay nhìn kĩ, cái này trị giá vài vạn đồng, ” Muốn như thế nào lại tặng tôi cái này?”

Đất nỡ Dung Ân mua không nổi, cũng không biết như vậy anh có ngại quá rẻ tiền hay không, ” Tôi muốn cảm ơn anh, cho nên liền muốn mua cho anh thứ gì đó.”

Nguyên nhân trong đó, Bùi Lang rõ ràng biết, đây là thay cho tiền thuê nhà, Dung Ân không muốn nợ anh, ” Nhìn rất đẹp, tôi rất thích.”

Bùi Lang đưa cổ tay đến trước mặt Dung Ân, “Cô đeo vào cho tôi đi.”

Nghe hắn nói thích, cô nhất định là cao hứng, tay đàn ông không thể so với phụ nữ, Dung Ân đưa tay đeo lên, điều chỉnh độ rộng, Bùi Lang thấy sống mũi cô cong lên khéo léo, cặp mu bàn tay bẹn rộn hướng chính mình, gần như vậy, có thể thấy những gân tay xanh đậm rõ ràng.

Dung Ân ngẩng đầu, liền thấy đối phương tóc đen ngắn đang liếc nhìn cô, con ngươi sáng rực, Bùi Lang bị bắt gặp, cũng không lộ vẻ lúng túng, hắn nhướn miệng cười, nhưng Dung Ân tâm tư vô tap niệm, chính là tình chàng ý thiếp vô tình, không để ý bỏ qua.

Bùi Lang sờ sờ lỗ mũi, Dung Ân đem món ăn đẩy trước mặt hắn, “Tôi giúp anh bôi một chén nữa nhé.”

Hắn thật ra thì đã no rồi, quỷ thần xui khiến gạt đầu, cuối cùng hậu quả ăn quá no, khó chịu.

Dung Ân khoanh chân ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay cầm điều khiển TV bấm mấy cái, bỗng nhiên liền xuất hiện mặt Thẩm Mặc. Cô xác thực tin chính mình không có nhìn lầm, còn có Thẩm Hiên Ngạo cùng với Hạ Phi Vũ, phía sau bọn họ treo dải đỏ, nguyên nhân là vì khu căn hộ cao cấp sắp khánh thành. Đèn flash lúc này xoay ống kính đi xa, Nam Dạ Tước thông dong bước đến, tiến tới bắt tay mấy người, Thẩm Mặc đỏ mặt lên, bộ dạng vừa mừng vừa lo.

Nơi nào có anh, dù là ánh sao sáng chói cũng không che được hào quang của anh, người đàn ông này, trời sanh đã có năng lực làm điên đảo chúng sinh.

Bùi Lang nhận ra cô ấy, ” Đây là bạn của cô?”

“Đúng, là sếp của tôi.”

Thân hình cao lớn của Bùi Lang ngồi vào trong salon ” vậy hợp tác với Tước Thúc là cô ấy sao?”

“Đúng. ” Dung Ân nghiêng đầu lại, đã nghe được khác thường trong giọng nói hắn, cô để điều khiển từ xa xuống, ” Chẳng lẽ...”

Bùi Lang đứng dừng lấy tạp chí trên bàn ra, ánh mắt lạnh lùng, ” Nhất định là rước họa vào thân, cô không cần phải để ý, vì mình sống là được rồi.”

Cô cũng đã trốn được rồi, lại còn liên lụy đến người khác, nhưng hợp đồng Tước Thước ký cùng Sang Tân, Nam Dạ Tước có lẽ không làm càn chứ? Huống chi, Thẩm Mặc bọn họ lại không biết chính mình đang ở đâu.

Bùi Lang thấy sắc mặt cô tối tăm, liền lướt qua cô lấy điều khiển từ xa tắt TV, “Dung Ân, tin tưởng tôi, những ngày này sẽ không để cô sống lâu đâu.”

“Tôi chỉ là nghĩ không thông, ” Dung Ân đứng dậy đi tới ban công, không khí trong lành vô cùng, cô mua cái xích đu để bên cạnh bồn hoa, ngồi lên, hai cái bắp chân lúc ẩn lúc hiện trước mặt hân, “Hắn cho đến giờ cũng không thiếu phụ nữ, tính tình tôi lại không tốt, tôi không học được đầu hàng, hắn cần gì phải ép tôi không tha? Hắn càng như vậy, giữa chúng tôi lại càng không thể nào, hắn rốt cục tính toán cái gì đây?”

Đều là đàn ông, Bùi Lang nghĩ Nam Dạ Tước nhất định đã có tình cảm với Dung Ân, cô gái này quả thật khác người, cô đẹp, nét đẹp không giống với cái loại không có chút hồn kia, cả tâm hồn cô đều có loại cảm giác làm người ta bị thiêu đốt rừng rực, rõ ràng là ngồi ở đó bình thản giống như xử nữ! (hehe, xử nữ #1) Lại có thể làm người bên cạnh máu sôi trào, cái loại cảm giác này, Bùi Lang hình dung không ra.

Nếu nói là nhất thời mê luyến, lại không hẳn vậy, người nào sẽ vì một người phụ nữ có cũng được không có cũng không sao mà phí nhiều công sức như vậy? Nam Dạ Tước sợ rằng càng không.

“Cuộc sống sau này trôi qua như thế nào, có có nghĩ tới không?”

Hai tay Dung Ân nắm ở hai dây xích đu. sau giờ Ngọ ánh mặt trời chiếu vào, cô nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, Bùi Lang ở góc độc đó nhìn , có thể rõ ràng nhìn thấy tầng lông tơ ở đầu lông mày của cô, da thật đẹp búng ra sữa, “Tôi không nghĩ đến sau này, cửa này nếu có thể qua, tương lai của tôi mỗi ngày hẳn là thắm đầy ánh mặt trời.”

Chỉ cần có thể rời Nam Dạ Tước, chỉ cần có thể né tránh hân, Dung Ân tin chắc, cô có thể sống rất tốt.

Bùi Lang cười, miệng hân biên độ cong ôn tồn lễ độ, khóe mắt Dung Ân ngó chừng anh, cuối cùng không khỏi nhớ đến Diêm Việt. Hân khi đó, thích cười như vậy, bây giờ nghĩ lại, sớm đã thành vật không người cũng không rời.

Qua nửa tháng sống yên ổn, khí sắc mẹ đã khá nhiều, Dung Ân thấp thỏm bất an đếm từng ngày, Bùi Lang an bài cho cô một chỗ thật tốt, giống như tách biệt hoàn toàn, cô không biết được tin tức bên ngoài, cũng kiên định nghĩ muốn tiếp tục quyết tâm ở lại nơi này.

“Đại ca.” Lúc A Nguyên xuất hiện, đã là nửa đêm, Nam Dạ Tước nhú chân mày, thấy hân trở lại, sắc mặt lúc này mới hòa hoãn, “Tìm được rồi?”

“Vâng, tôi tự mình theo dõi Bùi Lang.” A Nguyên đem hình trong túi quần để trên bàn trước mặt Nam Dạ Tước, anh không cần động tay cũng có thể hình ảnh yêu kiều gầy guộc của Dung Ân.

Mỗi một tấm đều là hình ảnh cô ở cùng Bùi Lang, hai người sống vai bên cạnh nhau, hình dạng như bức tường người, mặt trời chiều ngã về tây cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, bọn họ thỉnh thoảng nói cười, thỉnh thoảng im lặng, mà Nam Dạ Tước nhìn trong mắt Dung Ân không có chút nào ghét bỏ, ngược lại là toàn bộ thư thái.

“Đó là khu dân cư riêng tư, an ninh rất ốt, tôi thu qua một lần, căn bản vào không được, tra được chỗ cô ta dung thân xong không dám ở lâu, liền trở lại.”

“Vào không được, liền đập cửa cho ta, một người cũng mang không ra, ta còn giữ các người lại làm gì?” Lòng Nam Dạ Tước sớm đã cháy bùng bùng, ” Coi như là công khai bắt cũng phải bắt được cô ta, thì ra là núp dưới mí mắt thuộc hạ, người đi chuẩn bị, chỗ đó dù sao cũng là khu vực chính trị, người này ta cướp đi rồi, nhưng không thể để lại chút sơ sót.”

“Vâng.”

Sau khi A Nguyên đi, Nam Dạ Tước ngồi một mình ở trong thư phòng, anh mở ra cái bật lửa, vừa khép lại, lúc sáng lúc tối, ngọn đèn nổi bật lên khuôn mặt tà tử vô cùng , khóe mắt anh vung lên độ cong bất thường, cái bật lửa bằng kim loại khép khép mở mở, phát ra âm thanh đùng chầm nguội lạnh mà kiên nghị, móng vuốt của tiểu mèo hoang thật lợi hại, nghĩ rằng trốn đi, thì sẽ không tóm được cô.

Dung Ân đi xuống lầu mua thức ăn, mới đi vài bước, cảm giác có ánh mắt nhìn mình chằm chằm, quay đầu lại, cũng không có khác thường, cô thầm nghĩ mình là đa nghi, một Nam Dạ Tước, sớm đã làm cho thần kinh cô suy nhược.

Từ siêu thị đi ra ngoài, mới đứng bên cạnh lan can màu trắng, Bùi Lang từng nhắc nhở cô đừng đến gần, ở trên có điện cao thế, cho nên mỗi lần đi ngang Dung Ân đều cách xa xa, sợ điện giật chính mình.

“Bụp bụp ——” bên tay phải, truyền đến âm thanh đập nện, Dung Ân nhìn lại, cũng không nhìn thấy ai.

Lúc sắp cất bước đi, cũng không biết thứ gì lao đến đập vào chân cô, Dung Ân hai mắt cảnh giác trông qua, cũng không nhìn thấy người nào. cô dùng chân đá, dường như là một tờ báo, Dung Ân vốn không định để ý bước qua, nhưng vô tình nhìn thấy, đã nhìn thấy gương mặt bi thương của Thẩm Mặc.

Mấy ngày nay, Bùi Lang không để cho cô lên internet, vừa không biết sao TV lại mất đài, Dung Ân chỉ có thể ở nhà xem CD, đối với chuyện bên ngoài thật không biết.

Hơi thở bất an trong lòng càng ngày càng nhiều, cô khom lưng nhật báo lên, sau khi mở ra, , đầu tiên đập vào mắt chính là Thẩm Mặc khóc ròng, còn có Tô Luân cùng Thẩm Hiên Ngạo, mỗi người đều sắc mặt khó coi gần như sụp đổ.

Dung Ân run rẩy ngón tay, mí mắt trực nhảy, chớp mũi cô nổi lên vị chua, đọc nhanh như gió, xem xong bản tin, ngay cả đôi môi cũng run rẩy, Tước Thức cuối cùng chọn thiết kế của Dung Ân. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng sau khi kí kết mới phát hiện, an ninh có sơ sót, phòng thiết kế Tước Thức lần nữa tính món nợ, bên trong lọt ra danh mục hết sức trọng yếu, vì vậy, Tước Thức không ngừng muốn làm công không, còn muốn bồi thường hơn ngàn vạn phí tài liệu, nhưng do có hợp đồng với Sang Tân, khoản nợ này đẩy tới đẩy đi, cuối cùng khấu trừ ở trên đầu Sang Tân, nhưng thủ tục chính xác, làm người ta không thể nói Tước Thức là lấy mạnh hiếp yếu, dù sao cũng là dựa theo luật pháp.

Bản thiết kế này, Dung Ân hao tổn không biết bao nhiêu tâm tư, mỗi hạng mục kiểm tra không dưới 10 lần, sao có thể xảy ra lỗi? Lại nói, Nam Dạ Tước làm việc rất chặt chẽ, lúc thi thực hiện chắc chắn sẽ cho người của mình xét duyệt một lần nữa, làm sao có thể mắc phải một sai lầm trẻ con này?”

Nợ hơn ngàn vạn, Sang Tân vừa mới khởi bước, vốn tưởng rằng trước mắt tốt đẹp....

Dung Ân vô lực rũ xuống hai tay, mặt trái tờ báo, đầu đề chuyên mục giải trí, Tư Mạn nhân vật chính trong loạt ảnh khiêu dâm bị phát hiện đang ẩn thân trong nhà Diêm Việt, giám đốc tập đoàn Viễn Thiệp, lại còn có tin giật gân, người đàn ông độc thân trẻ tuổi thành đạt đó thật ra là kẻ nghiện, mặc dù ảnh lộ ra ngoài chỉ là hình Diêm Việt hút thuốc bình thường, nhưng báo chí luôn như vậy, chụp lấy được một chút đuôi, ai cũng đem ra cho là thật.

Nhất thời, tin tức tiêu cực ừn ừn kéo đến, đám chó săn hận không thể không ăn không uống canh giữ ở ngoài nhà Diêm Việt, còn về Tư Mạn làm sao quen biết Diêm Việt, anh lại như thế nào không tính toán chuyện tin tức hình khiêu dâm của Tư Mạn, dường như phủ kín cả tạp chí.

Không tìm được chứng cứ, liền vô căn cứ, chỉ cần có người chịu xem.

Dung Ân trống rỗng, mấy tờ giấy mỏng liền rơi tán loạn dưới chân, Nam Dạ Tước muốn đối phó Sang Tân, vẫn không quen đem cô kéo xuống, báo giá là cô làm, hôm nay phát sinh chuyện như vậy, đừng nói Sang Tân có thể hay không chết đi sống lại, Dung Ân sau này cũng đừng nghĩ tại đây mưu sinh.

Uất ức, xen lẫn tức giận, dường như là thiêu đốt trong lồng ngực, nhưng thêm nữa cũng vẫn là vô lực, cô giãy giụa bên trong thiên la địa võng chật chội, cô cảm thấy càng ngày càng hít thở không thông, càng ngày càng bị bó tay bó chân.

Về đến nhà, lấy món ăn, rửa sạch, thái thức ăn, sơ chế món ăn, Dung Ân đem dầu cho vào chảo, cổ tay phát run, cho nên dầu cũng tưới vào trên nắp nồi.

” Ân Ân, làm sao vậy?”

“Me, không có chuyện gì, tay run một chút, ” Dung Ân đẩy mẹ đến phòng khách, ” Nơi này toàn mùi khói dầu, đợi nấu xong con sẽ gọi mẹ.”

Xoay người, đem cửa phòng bếp đóng lại, hai mắt cô đã sớm không thấy rõ sự vật trong tay, chuyển đến trên đầu, Dung Ân mới cảm thấy được thế nào là vô lực, cái cô gọi là phản ứng, trong mắt Nam Dạ Tước, chỉ là một hài kịch thôi sao? Hắn an tĩnh ngồi trong lúc mọi người quỳ lạy tứ phía, chờ cô vấp phải trắc trở, chờ cô đầu hàng, sau đó, dáng vẻ thản nhiên vươn ngón tay đến trước mặt cô, "Xem đi, cô cuối cùng cũng không chạy khỏi lòng bàn tay của tôi."

Dung Ân kìm tiếng khóc, cô vất vả chịu đựng, ngay cả đôi môi cũng bị cắn nát, mu bàn tay lau tròng mắt, nhưng nước mắt chưa xót vẫn chảy đến khóe miệng, loại mùi vị mặn sấp này chảy vào trong miệng, cô chỉ có thể một mình đau khổ nuốt xuống.

Đem vài món ăn đơn giản lên bàn, cô rửa mặt, nhưng ánh mắt vẫn còn có chút sưng đỏ, lúc ăn cơm mất hồn, "Ân Ân, có phải con có việc gì không?"

"Mẹ, " cô sau khi mở miệng mới ý thức ngay cả tiếng nói cũng ách lại " Nếu có người vì con mà vô cùng cực khổ, con có thể vui vẻ sao?"

Cô nói xong liền rũ mắt xuống, không biết Thẩm Mặc bọn họ thế nào, chuyện đó không phải là dùng cự khổ có thể so sánh được, Sang Tân là tâm huyết của mấy người bọn họ, làm thành như vậy, là đã kích quá lớn với bọn họ.

"Ân Ân, con nói Việt sao?" Mẹ Dung không hiểu nguyên do bên trong, nhưng từ sắc mặt cô có thể nhìn ra, cái loại chất chứa này tối tăm tiến vào trong lòng, không nên xuất hiện trên mặt Dung Ân.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn không thể để ẹ lo lắng, Dung Ân gấp món ăn thả vào trong chén bà, "Mẹ, không có gì, con liền thuận miệng nói một chút thôi, ăn cơm đi."

Bùi Lang nói với Dung Ân, tất cả của cô đều ở đây, chỉ cần mẹ không bị tổn thương, những người khác, cô có thể mớ mắt tránh đi, để không liên lụy này liên lụy kia, cô đã làm đủ nhiều rồi. Bùi Lang nói, cô nên lựa chọn ích kỷ, Nam Dạ Tước thấy không có kết quả, tự nhiên sẽ thu tay lại. Nhưng, Dung Ân dù sao cũng là Dung Ân, những người kia sau khi bị trọng thương, vận mệnh lại cũng liên lụy ở trên người cô, cô đi trước một bước, bọn họ liền rơi vào vực thẳm, cô lùi một bước, bọn họ liền có thể bao la biển rộng.

Chẳng qua là người xuống địa ngục, đổi thành cô mà thôi.

Nam Dạ Tước nắm giữ cổ tay của bọn họ, đang hung hăng dùng sức, Dung Ân nhắm mắt lại, có thể nghe được tiếng thoi thóp. Cái loại hành hạ im hơi lặng tiếng này dịp trống rỗng mà vào, xâm chiếm trong lòng cô xao động bất an hỗn loạn.

Sau bữa cơm chiều, Dung Ân tắm rửa qua liền sớm lên giường, bốn phía vắng lặng lại không tiếng động, cô chỉ mở ra chiếc đèn ngủ nhỏ trên tường.

Thời tiết nóng nhất đã qua, hôm nay mở cửa sổ, gió mát lạnh tiến vào, vừa nghe tiếng lá xào xạc.

Bóng đêm bao trùm, Dung Ân quần chắn trên vai, lặn qua lộn lại, đến sao nửa đêm mới lơ mơ buồn ngủ.

Trong tiểu khu, nhân viên an ninh đang cẩn thận kiểm tra giám sát, nơi này không thể so với chỗ khác, an toàn tất nhiên trọng yếu hơn.

Chỗ bên cạnh vẫn là khu công nghiệp chưa khai thác, bất luận là ban ngày hay ban đêm, căn bản cũng không có người dễ dàng ra vào.

Nơi xa, bỗng nhiên truyền đến âm thanh ù ù, âm thanh ầm ĩ tùy tiện phá vỡ yên lặng xung quanh nghe đình tai nhức óc, nhân viên bảo vệ mở cửa phòng trực ban, liền thấy trước mắt đột nhiên xông đến gần mười mấy chiếc xe độ theo sau chiếc xe thể thao, đèn lớn sáng chiếu làm chói mắt người nhìn, không thấy rõ đối phương, hắn quơ dùi cui vừa định trách cứ, lại thấy 61 chiếc xe thể thao dẫn đầu đẹp chân ga, xông lên phía trước.

Xe độ cón viền vỏ kim loại, bốn bánh xe tăng tốc nhanh không kịp đỡ, nhân viên an ninh đó bị làm cho sợ đến vội vàng né tránh, lấy lại tinh thần, cửa kéo đã bị đánh bay, bánh xe nghiền nát từ cái, xe phía sau xông đến không còn gì trở ngại.

"Này, đứng— đứng lại—"

Trong hành lang, giám sát viên thăm dò người đàn ông đội nón đen, mép nhếch nhẹ lên rõ ràng là mồm mới, vừa vắn che đi khuôn mặt người đàn ông. Loáng thoáng, chỉ có nhìn thấy ở thái dương lộ ra màu đỏ rượu phát lên, hần lấy ừ trong túi ra bao tay da màu đen, động tác ừ nhả mà thông thả ung dung đeo lên, đem phun sương hướng về giám sát viên đang lộ đầu ra.

84. Chương 84

Vật kia trong nháy mắt liền mất tác dụng, người đàn ông ngẩng đầu, mắt phượng hẹp dài âm u tá ác kéo ra, trên tai trái, khuyên tai kim cương sáng chói vô cùng.

Hắn không đi thang máy, mà đi thang bộ lên, tiếng bước chân rất nhỏ như mèo, hai tay buông thõng bên người nắm chặt.

Tất cả nhân viên bảo vệ cũng bị hần lấy phương thức giống hết nhau xử lý, sau khi đến mục tiêu, hần vươn tay dò xét trên tay cầm cửa, về sau lấy ra tấm thẻ từ, quét hai lần trên khe cửa, cánh cửa đóng chặt liền mở ra.

Người đàn ông đi vào, bên trong, có mùi vị hần rất quen thuộc.

Thân thể bèn nhảy xuyên qua nhà ăn cùng phòng khách, hần không tốn bao nhiêu thời gian liền tìm được phòng ngủ Dung Ân, hần nhẹ đẩy cửa ra, bên trong trong đèn trên tường vẫn sáng, màu da cam bao phủ xuống, cô gái ngủ tựa hồ cũng không yên, hai đầu lông mày nhíu lại, một chân vượt ra ngoài giường.

Hần lách mình đi tới trong phòng ngủ, đi tới đầu giường, đem đèn tắt đi.

Dung Ân ưm một tiếng, mắt nhắm ngủ lim dim! Nhờ ánh trăng, dường như thấy có người đứng bên giường. Cô đột nhiên buồn ngủ hoàn toàn không có, trong lòng cảnh giác mãnh liệt, “Ai?”

Người đàn ông lén đến che miệng cô, thân thể mạnh mẽ ngăn chặn động tác như muốn đứng dậy của cô, cần cổ hần có mùi nước hòa hòa với mùi thuốc lá quen thuộc, Dung Ân trợn to hai mắt, “Ưm ưm—”

Nam Dạ Tước tháo mũ xuống, trong đêm tối, con ngươi ở gương mặt tuần tú lộ ra tàn nhẫn như mắt sói, “Ân Ân, tôi tìm em thật là cực khổ.”

Dung Ân chen chân vào đá, lại bị Nam Dạ Tước trở tay đem cô áp dưới thân thể, anh đè chặt hai tay của cô, từ trong túi quần móc ra cà vạt, thủ đoạn lão luyện trói chặt cổ tay cô. Cô nghiêng đầu, một đôi mắt gắt gao trừng mắt hướng hần, Nam Dạ Tước không quan tâm, đầu gối đụng chạm nhẹ vào lưng cô, “La à, sao không la lên?”

Trốn đến nơi này cũng có thể bị Nam Dạ Tước bắt được, Dung Ân đã hoàn toàn tuyệt đường rồi, mà Nam Dạ Tước dường như rất thích nhìn vẻ mặt này của Dung Ân, anh vương bàn tay to lớn chế trụ người cô, “Dung Ân, lá gan cô khá to đó, dám chạy, sao cô không chạy lên trời đi? Có gan chạy, thì đừng để cho tôi bắt được.”

Cô dùng sức giãy dụa mấy cái, lại bị anh nắm chặt dây lưng áo ngủ kéo cả người cô lại, “Cô muốn chơi phải không? về nhà, chơi thật đã.”

“Đây chính là nhà tôi!” Dung Ân giận trừng mắt, thân thể giắt trên cánh tay Nam Dạ Tước, gầy yếu vô lực.

“Cô muốn chơi ở đây,” Người đàn ông mỉm cười, tà nịnh mà tàn nhẫn, “Tôi sợ tiếng động quá lớn, đánh thức người khác, làm mất hứng thú của tôi.” Cánh tay anh ôm eo Dung Ân, liền như vậy đem cô từ trên giường xuống, một tay kia che miệng của cô, ra khỏi phòng ngủ.

Xuyên qua bóng tối, Nam Dạ Tước mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt Dung Ân, nhưng biết cô lúc này đang khóc, nước mắt lạnh như băng chảy đến ngón tay anh, cô đập chân, tuyệt vọng giãy giụa.

Nam Dạ Tước tưởng rằng cô sẽ như trước không khóc không làm khó, đơn giản thỏa hiệp.

Đây thật chính là lần cuối cùng Dung Ân phản kháng, toàn bộ hi vọng của cô cũng đặt ở nơi này, hạnh phúc của cô, tự do của cô, Dung Ân càng giãy giụa mãnh liệt, hai chân như bạch ngọc nhẵn nhụi bị mang xuống lầu, cô liều mạng vớ vớu lấy bất cứ thứ gì, ai tới cứu cô, nhưng Bùi Lang không có ở đây, không có ai khác có thể cứu cô, bàn tay người đàn ông thấm ướt nước mắt, thân thể gầy yếu trong ngực phẳng phất chỉ còn lại bộ xương, Nam Dạ Tước không có ý định buông tay, ra khỏi tòa nhà xe A Nguyên đã sớm đợi cửa, anh đem Dung Ân ném vào sau đó ngồi vào ghế sau, “Lái xe.”

Gió vẫn thổi nhẹ, quét trên mặt lạnh lùng vô cùng, Nam Dạ Tước đặt trên hông của cô, con người nhắm lại, tựa như nghỉ ngơi.

A Nguyên thỉnh thoảng xuyên qua kính chiếu hậu quan sát về mặt hai người, Dung Ân mở to hai mắt, trong con người trống rỗng vô cùng, cô ngó ra bóng đêm ngoài cửa xe, tóc vương nhẹ trên vai vài sợi bị cắn trong miệng, đôi môi trắng bệch, run run mãnh liệt.

Đây chính là cướp người trắng trợn, nhân viên bảo vệ bị trói trong phòng trực ban kêu la hồi lâu, mười mấy chiếc xe lúc lái đi lại càng hỗn loạn như chỗ không người, cuộn cuộn hùng dũng đưa Nam Dạ Tước về Ngự Cảnh Uyển.

Bóng đêm mờ lung, biệt thự Ngự Cảnh Uyển lộ ra vẻ hạc giữa bầy gà, nóc nhà tạo hình tam giác Âu Mỹ rất khác biệt, nhưng trong mắt Dung Ân, lại cảm thấy kinh sợ vô cùng.

Vương Linh đã sớm đi ngủ, bên trong nhà ngay cả ngọn đèn yếu ớt cũng không có, bóng cây đu đưa, giường nanh múa vuốt phản chiếu trên mặt người, âm trầm mà mơ hồ.

“Đại ca, đến rồi.” (Sao mình vẫn thích dùng tự Lão đại hơn nhỉ...)

A Nguyên nói lời này, cũng không quay đầu lại, ánh mắt hướng về phía trước.

Dung Ân nắm chặt cửa sổ xe, muốn cách xa Nam Dạ Tước một chút, cánh tay dường như để ngoài cửa xe, hai tay người đàn ông khoanh ở trước ngực, hơi cuối đầu, sống mũi kiên nghị, môi mỏng mím rất chặt, chỉ để lại một đường. Hắn mở mắt ra, hẹp dài hốc mắt, vẻ u ám bắt đầu khởi động, hắn nghiêng đầu đi, hướng Dung Ân cười cười, “Chúng ta đã đến rồi.”

” Nam Dạ Tước, anh, kẻ điên này.”

“Mắng chửi đi, hiện tại dùng nhiều khí lực một chút, khỏi phải phản kháng vô dụng.” Nam Dạ Tước dẫn đầu xuống xe, chân thon dài vòng qua sườn xe lại đến bên cạnh Dung Ân, một tay mở cửa xe, tay phải túm lấy Dung Ân kéo ra. Cô duỗi chân, trước khi ra khỏi xe đạp mấy cái, nhưng là vô dụng, sức lực nam nữ trời sinh đã khác, Nam Dạ Tước chỉ cần dùng thêm chút sức đã ôm cả người cô bên trong cánh tay.

A Nguyên thần sắc điềm tĩnh, cũng không có nhìn nhiều, tiếng động bên kia yên lặng, anh mang theo người rời đi, ánh mắt liếc thấy bóng lưng kiên nghị của Nam Dạ Tước, hắn lắc đầu, phụ nữ, quả thật là mầm tai họa.

Cổ tay bị cào vạt trói, máu không lưu thông, hai cái tay cũng chết lặng, Dung Ân vẫn còn mặc áo ngủ, lúc giãy giụa cổ áo mở ra, lộ ra mảng da thịt lớn cùng bờ vai.

Máu trong người Nam Dạ Tước sớm đã trào lên, hắn cơ hồ là đem cửa phòng ngủ đá văng, đem Dung Ân ném tới cái giường lớn kia.

Phía sau mặc dù có chăn mềm mại che chở, nhưng phía sau lưng tiếp xúc, Dung Ân vẫn là giống như điện giật bật lên, hai tay dùng sức cởi mở cào vạt, người đã lui đến góc giường, Nam Dạ Tước thấy trong tay cô động tác nôn nóng mà xốc xếch, chẳng qua là cười cười, hắn cúi người, bàn tay chợt chiếm lấy cổ chân mảnh khảnh của Dung Ân, dùng sức khê động đem cô kéo đến bên cạnh.

Cô nhấc chân đá lên, nhưng hai chân bị Nam Dạ Tước đè ép, Dung Ân trên tay bị cột không có khí lực, giãy giụa rơi xuống mặt đất, cánh tay rơi mất tri giác.

“Dung Ân, cô tại sao muốn trốn? ” Anh ngồi xổm người xuống, cũng không có ý định đem cô ôm lên.

Cô mở to hai mắt, nghiêng người, tóc dài đen nhánh phủ kín cả phía sau lưng, “Nam Dạ Tước, anh ngay cả tại sao tôi muốn trốn cũng không biết sao? Bởi vì tôi không muốn ở đây, tôi muốn cuộc sống của mình,

anh hiểu chưa?”

“Tôi không hiểu,” Nam Dạ Tước quẩn một lọn tóc của cô trên đầu ngón tay, “tôi cho cô cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, lãi để cho cô tiền xài không hết, lúc đi chơi, ai ai cũng biết cô là người phụ nữ của tôi, cũng sẽ kính nể cô, cuộc sống như vậy cô tại sao không muốn? Dung Ân, rốt cuộc cô muốn cuộc sống như thế nào?”

Dung Ân biết rõ cùng anh nói chuyện không được, vẫn như cũ anh giọng phát tiết, “Tránh xa anh, chính là cuộc sống tôi mong muốn, tôi tình nguyện cầm 2000 đồng tiền lương sống cuộc sống trước kia, Nam Dạ Tước, trên tay anh dính máu, chẳng lẽ tôi phải sống cuộc sống như vậy sao?”

Trong mắt cô trong trẻo lạnh lùng phát ra oán hận, hận anh phá hư mọi thứ của cô.

Nam Dạ Tước lần đầu tiên cảm thấy thất bại, anh cần thật an bài, thậm chí vì cô đã lót đường sau này thật tốt, nhiều cô gái ao ước theo đuổi, nhưng cô lại không muốn. Hung hăng thậm chí tàn nhẫn không thêm suy nghĩ liên cư tuyệt.

Anh kéo cánh tay của cô đem cô ném lên giường, “Cô không muốn sống cùng tôi, cho nên, cam nguyện bán thân thể của mình theo thằng Bùi Lang đó, Dung Ân, có phải cô cho là tôi không làm được gì anh?”

Cô giống như bị sỉ nhục nặng nề, gờ chân phải lên đá anh, Nam Dạ Tước mí mắt cũng không có nhúc nhích chế trụ mắt cá chân của cô, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Trừ chiều này, cô còn biết cái gì nữa không? Ân?”

Dung Ân đỏ mặt, , đá mấy cái không có kết quả “Nam Dạ Tước, không nên suy bụng ta ra bụng người như vậy, anh mới bán thân thể đó!”

Cô nhìn thấy vé mặt anh từ từ âm u đi xuống, chỉ cảm thấy phía sau lưng đã xuất mồ hôi lạnh, Nam Dạ Tước thấy cô không thừa nhận, liền lấy điện thoại di động ra đem tấm hình kia thả vào trước mặt Dung Ân, “Cái này nói như thế nào? Tôi điều tra, nó cũng không có được xử lý qua.”

Dung Ân thấy là hình cô cùng Bùi Lang đứng trước cửa khách sạn, hiển nhiên là chụp lén, cô nhếch môi lên không nói gì.

“Thế nào, không ngụy biện được nữa sao?”

“Đây là Hạ Phi Vũ chụp, lúc ấy chẳng qua tôi cùng Bùi Lang đưa người khác đến khách sạn, mắt anh nhìn không thấy sao? Chúng tôi chẳng qua chỉ đứng chung một chỗ!”

” Dung Ân, cô cho rằng tôi còn có thể để cô đùa giỡn sao?” Nam Dạ Tước lấy ngón cái cùng ngón trỏ cầm điện thoại di động lên, “Tay tôi kéo, cũng rất thân mật nhỉ, ban đầu cô nói con mắt là do Hạ Phi Vũ đẩy cô, hiện tại cô nói tấm hình này hại cô, Dung Ân, tôi không muốn nghe cô nói nhảm nữa!”

Cho nên, đã mới đối một lần, về sau đừng hy vọng người khác tin tưởng lần thứ hai.

Dung Ân gờ một cái chân khác, đá hướng anh đang cầm điện thoại, “Anh cũng đã cho là như vậy, anh còn hỏi cái gì?”

Điện thoại bay ra ngoài theo đường vòng cung rớt xuống đất, miệng Nam Dạ Tước từng trợn từng trợn chưa chất, trong đôi mắt cảm phần mạnh mẽ, “Dung Ân, tôi cho cô cơ hội, cô không muốn, muốn cam chịu, cũng đừng trách tôi.”

Cô ngửa mặt nằm ở trên giường, xương quai xanh thon gầy lòi ra, Dung Ân bỗng nhiên nở nụ cười, Nam Dạ Tước chỉ nhìn thấy hai vai cô không ngừng lay động, thậm chí ngay cả tóc dưới thân thể đều lay động, cô cười, cười, nước mắt liền từ khóe mắt chảy ra, sau đó quanh co chảy đau thương buồn bã trên mặt. Anh nói, tôi cho cô cơ hội giải thích....

Dung Ân thật không cảm thấy buồn cười, cô hung hăng nhìn chằm chằm hai mắt Nam Dạ Tước, anh nhìn ra được, cô không phải là đang cười, khóe miệng vẽ ra độ cong hẹp kiêu căng châm chọc, không biết là đang giễu cợt anh hay chỉ là cô.

“Không được cười!” người đàn ông vươn tay ra che miệng của cô, Dung Ân loạn choạng đầu tránh ra, “Anh bức bách tôi đến tận bây giờ, chẳng lẽ còn muốn tôi khóc hay cười sao?”

Nam Dạ Tước kéo hai vai của cô, xoay người cô, Dung Ân quay lưng với chính mình, ” Đứng, tôi quần không được, nhưng tôi có thể chi phối khóc hay cười của cô.” Hai tay cô bị trói trước người, người đàn ông trực tiếp kéo cổ áo của cô xuống xé đi, vải cotton bị xé toạc, bởi vì cô bị trói mà không thể xé toàn bộ, Nam Dạ Tước dùng sức, Dung Ân cảm giác lạnh buốt! Cả phía sau lưng lộ ra ngoài, hai tay áo lẻ loi lơ lửng còn treo ở cánh tay.

Ánh sáng màu da cam chiếu rọi cái lưng trắng nõn của cô, đường cong tuyệt mỹ, bàn tay anh lập tức che phủ phía trên, lòng bàn tay cảm thụ được nơi nói mềm mại trơn nhẵn. Dung Ân khò vai, nhưng không có hưởng thụ, ngón tay Nam Dạ Tước tại áo ngực của cô kéo xuống, đầu hai ngón tay liền giải quyết gò bó cuối cùng của cô.

Anh cúi người, hôn tinh tế trên lưng cô, thật sự là giống như đem cô nâng niu quý trọng trong lòng bàn tay, cảm theo sống lưng Dung Ân đi xuống, đến xương cùng, Nam Dạ Tước mắt nhẹ nhắm lại, bỗng nhiên dùng sức cắn.

“A—” Dung Ân đau hô ra tiếng, chẳng qua là phát ra âm thanh ngăn ngủi liền cắn môi, hai tay vì giấy giữa mà bị cào vạt mài ra vết máu, Nam Dạ Tước rất dùng sức, giống như là muốn cắn rơi một miếng thịt của cô, anh từ từ buông ra môi mỏng, nhìn vết đỏ nổi bật trên da thịt, về sau, vết máu đỏ trên da thịt từ từ chảy xuống.

Nam Dạ Tước đem ngực to lớn dán trên lưng Dung Ân, nói bên tai cô, “Đau không?”

Mồ hôi trên mặt cô toát ra, Dung Ân nghiêng đầu đi, liền thấy cặp mắt anh lóa tia u ám nhìn trán mình, cô buông hàm răng cắn chặt ra, run run nói đầy đủ câu, “Đồ biến thái!”

Anh đem mặt của cô xoay ra ngoài. Tiến đến hôn, đều bị Dung Ân cắn nát môi, Nam Dạ Tước một tay bóp lấy cằm của cô, giữa ngón tay, dường như bóp nát cằm cô, lần nữa hôn, Dung Ân ném mùi máu tươi trong miệng anh, màu đỏ tươi của máu hình khế miệng cô, đầu lưỡi Nam Dạ Tước dường như chạm đến cổ họng cô, làm cô hít thở không thông.

Hắn đè trên người cô, đem quần ngủ của cô kéo xuống, vừa tự cởi quần áo của chính mình, Nam Dạ Tước đem cô quay lại phía mình, Dung Ân dùng sức đem ngực hắn, thân thể giấy giữa, cô cuồng loạn gần như bị điên, âm thanh trong miệng như con thú vì bảo vệ chính mình mà gầm lên, động tác không thay đổi, chỉ có thể lấy ngang ngược chống đỡ.

Cánh tay Nam Dạ Tước ngang ngang cô cô, đem cô áp trên giường, Dung Ân muốn đứng lên. Nhưng đã không thể động đây, hắn vươn bàn tay xoa nhẹ trên ngực cô sau đó dùng sức, cô đau đến nước mắt lưng tròng, thừa dịp Nam Dạ Tước chưa chuẩn bị, mở ra răng nhọn cắn cánh tay hắn. Bọn họ cứ như vậy giằng co, Dung Ân đem phần này đau trả lại cho hắn, nhưng hắn chẳng qua là nhú hạ lông mày, tay hắn bỗng nhiên di động trước ngực cô, đây không phải là vuốt ve, mà là hành hạ, trên đùi, trên bụng, cánh tay cùng với ngực, phàm là tay hắn đụng qua đều để lại dấu tay, sau khi buông ra ngay lập tức hiện vết máu đọng toàn thân, thể thắm không nở nhìn.

Hắn rút tay về, đem hai chân Dung Ân dẹt ra, cào vạt xiết cổ tay rách da, cô không muốn để hắn toại nguyện, hắn tiến vào giống như mũi kiếm xuyên vào da thịt, giống như bị lạng trì, không có đau đớn nào có thể đau hơn, Nam Dạ Tước không tin, cô có thể hạ người đàn ông khác, nên có thể tiếp nhận hắn giống như trước.

Dung Ân nhỏ vụn rên rỉ, âm thanh bởi vì thống khổ mà vọng ra nghe chói tai vô cùng, mỗi nơi trên người cô đều bài xích hắn, ngay cả vùng kín cũng vậy.

Cô càng không chấp nhận, hắn liền càng dùng sức, cho dù làm cô bầm tím, hắn cũng muốn cô hòa làm một thể. Nam Dạ Tước đem hai chân cô đặt lên vai mình, Dung Ân liền không giấy giữa nữa, cô yên lặng nhìn lên, cảnh vật trước mắt theo thân thể lắc lư đung đưa, bên trong đôi mắt, đèn chùm thủy tinh như lắc lư muốn rơi xuống, mỗi một viên thủy tinh đều buồn bã bị thương nát.

Lúc mơ mơ hồ hồ, cự hình dường như đã xong.

Dung Ân động động chân, hạ thân như tê liệt, cô cúi đầu xuống, chỉ thấy có máu theo má trong bắp đùi chảy xuống đi ra ngoài.

Vẫn là bị tổn thương.

Kết quả như thế Dung Ân cũng không nghĩ qua, cô liệu chết không chấp nhận, thân thể không hề vui thích có thể nào dễ chịu?

Nam Dạ Tước nằm ở bên cạnh, loại phản ứng lạnh nhạt này hoàn toàn chọc giận hắn, hắn mọi cách đòi hỏi, cô nàng đúng như cá chết loại nằm ở kia, nhớ tới đêm đó cô gọi Diêm Việt lúc kích tình, hai mắt hắn liền bị nung đỏ lên, nếu như không đổi được thể xác và tinh thần hợp nhất, như vậy càng đau nhức, đau nhức thật sâu.

Dung Ân toàn thân mệt rũ cả rời nằm ở đó, chưa kịp nhắm mắt lại, đã bị Nam Dạ Tước lôi dậy. Cô bất động không làm khó, lại bị hắn mang ra khỏi phòng, đến hành lang hình cầu ở cầu thang.

“Anh muốn làm cái gì?” Thân thể trần truồng cảm giác lạnh như băng, âm hàn từ lòng bàn chân chui lên tới, theo mỗi dây thần kinh bò khắp toàn thân. Động tác Nam Dạ Tước theo sát đến, giống như giật dây búp bê, hắn động một chút, Dung Ân liền động một chút.

Hai tay hắn đè ép bả vai Dung Ân, đẩy nửa người trên của cô lên, bụng cô chống đỡ lan can, nhìn xuống, có cảm giác choáng váng. Nam Dạ Tước dán chặt phía sau Dung Ân, cặp chân cô bắt đầu run rẩy, hai tay không tự chủ được vịn hai bên lan can, cô nhắm mắt lại, cảm giác sợ hãi lại phảng phất có máu tươi ngay tại chỗ.

” Dung Ân, cô cũng sợ sao?”

Cô dĩ nhiên sợ chết, Dung Ân thật không có nghĩ tới Nam Dạ Tước biến thái như vậy, Vương Linh ngủ ở phòng dưới, mở cửa có thể nhìn thấy bộ dáng dây dưa này của họ, sau lưng cô cứng ngắc, khuất nhục cộng thêm không cam lòng, làm cả khuôn mặt cũng thẫm bi thương không nói lên lời. ” Nam Dạ Tước, chẳng lẽ anh sẽ không sợ chết sao?”

“Tôi dĩ nhiên không sợ, ” hắn vỗ về cổ của cô, đem mặt cô hướng chính mình, ” CÔ càng muốn tôi chết, tôi càng sống thật tốt, Dung Ân, Giấy giụa mà không thể thoát được, là loại cảm giác như thế nào?”

Dung Ân thật có cảm giác bị ép điên! Cô cuối cùng không chịu đựng nổi, “Nam Dạ Tước, anh là người hay sao!!”

Ở trong mắt cô, hắn vốn đã không phải rồi, bất cứ cấp bậc cảm thú nào dùng trên người anh cũng khó hình dung, ” Thật ra thì cảm thú rất tốt, chỉ phải hiểu mình muốn cái gì là được, cô cùng Diêm Việt không phải là ân ái sao? Không phải là tính toán đến chuyện kết hôn sinh con sao? Phỉ!!! Hiện tại người cô coi trọng không phải là tôi? Hắn là người, cho nên không thể đoạt được từ tay tôi, Dung Ân, cô biết điều một chút cam chịu số phận đi!”

Cô chửi đánh cũng không có tác dụng gì, người đàn ông này vô sỉ tới cực điểm, da mặt so sánh với thành tường còn dày hơn.

” Dung Ân, cô còn dám chạy không?”

Cô cắn răng không nói lời nào, hắn biết trong lòng cô còn không cam lòng, cô không ngừng suy nghĩ, chỉ sợ cô không thể sống yên ổn, hai cánh tay hắn ôm lấy Dung Ân từ phía sau, “Nói, còn dám không?”

“Anh sợ tôi chạy sao?” Đường đường là Tước thiếu, cũng có lúc sợ sao? Tôi có thể trốn được không, cuối cùng cũng bị anh bắt lại .”

“Không cho phép cô nói với tôi như vậy.” Nam Dạ Tước không muốn từ giọng cô nghe ra loại xa cách đó. Khoảng cách càng kéo dài ra thêm, dường như bọn họ vừa mới hoan ái trên chiếc giường kia chỉ là giấc mộng, không hề chân thật. Cái loại suy tính thiệt hơn này, Nam Dạ Tước rất không thích.

Dung Ân động động chân, hạ thân như tê liệt, cô cúi đầu xuống, chỉ thấy có máu theo má trong bắp đùi chảy xuống đi ra ngoài.

Vẫn là bị tổn thương.

Kết quả như thế Dung Ân cũng không nghĩ qua, cô liệu chết không chấp nhận, thân thể không hề vui thích có thể nào dễ chịu?

Nam Dạ Tước nằm ở bên cạnh, loại phản ứng lạnh nhạt này hoàn toàn chọc giận hắn, hắn mọi cách đòi hỏi, cô nàng đúng như cá chết loại nằm ở kia, nhớ tới đêm đó cô gọi Diêm Việt lúc kích tình, hai mắt hắn liền bị nung đỏ lên, nếu như không đổi được thể xác và tinh thần hợp nhất, như vậy càng đau nhức, đau nhức thật sâu.

Dung Ân toàn thân mệt rã cả rời nằm ở đó, chưa kịp nhắm mắt lại, đã bị Nam Dạ Tước lôi dậy. Cô bất động không làm khó, lại bị hắn mang ra khỏi phòng, đến hành lang hình cầu ở cầu thang.

“Anh muốn làm cái gì?” Thân thể trần truồng cảm giác lạnh như băng, âm hàn từ lòng bàn chân chui lên tới, theo mỗi dây thần kinh bò khắp toàn thân. Động tác Nam Dạ Tước theo sát đến, giống như giết dây búp bê, hắn động một chút, Dung Ân liền động một chút.

Hai tay hắn đè ép bả vai Dung Ân, đẩy nửa người trên của cô lên, bụng cô chống đỡ lan can, nhìn xuống, có cảm giác choáng váng. Nam Dạ Tước dán chặt phía sau Dung Ân, cặp chân cô bắt đầu run rẩy, hai tay không tự chủ được vịn hai bên lan can, cô nhắm mắt lại, cảm giác sợ hãi lại phảng phất có máu tươi ngay tại chỗ.

” Dung Ân, cô cũng sợ sao?”

Cô dĩ nhiên sợ chết, Dung Ân thật không có nghĩ tới Nam Dạ Tước biến thái như vậy, Vương Linh ngủ ở phòng dưới, mở cửa có thể nhìn thấy bộ dáng dây dưa này của họ, sau lưng cô cứng ngắc, khuất nhục cộng thêm không cam lòng, làm cả khuôn mặt cũng thẫm bi thương không nói lên lời. ” Nam Dạ Tước, chẳng lẽ anh sẽ không sợ chết sao?”

“Tôi dĩ nhiên không sợ, ” hắn vỗ về cổ của cô, đem mặt cô hướng chính mình, ” CÔ càng muốn tôi chết, tôi càng sống thật tốt, Dung Ân, Giã giũa mà không thể thoát được, là loại cảm giác như thế nào?”

Dung Ân thật có cảm giác bị ép điên! Cô cuối cùng không chịu đựng nổi, “Nam Dạ Tước, anh là người hay sao!!”

Ở trong mắt cô, hắn vốn đã không phải rồi, bất cứ cấp bậc cảm thú nào dùng trên người anh cũng khó hình dung, ” Thật ra thì cảm thú rất tốt, chỉ phải hiểu mình muốn cái gì là được, cô cùng Diêm Việt không phải là ân ái sao? Không phải là tính toán đến chuyện kết hôn sinh con sao? Phỉ!!! Hiện tại người cô coi trọng không phải là tôi? Hắn là người, cho nên không thể đoạt được từ tay tôi, Dung Ân, cô biết điều một chút cam chịu số phận đi!”

Cô chửi đánh cũng không có tác dụng gì, người đàn ông này vô sỉ tới cực điểm, da mặt so sánh với thành tường còn dày hơn.

” Dung Ân, cô còn dám chạy không?”

Cô cắn răng không nói lời nào, hắn biết trong lòng cô còn không cam lòng, cô không ngừng suy nghĩ, chỉ sợ cô không thể sống yên ổn, hai cánh tay hắn ôm lấy Dung Ân từ phía sau, “Nói, còn dám không?”

“Anh sợ tôi chạy sao?” Đường đường là Tước thiếu, cũng có lúc sợ sao? Tôi có thể trốn được không, cuối cùng cũng bị anh bắt lại .”

“Không cho phép cô nói với tôi như vậy.” Nam Dạ Tước không muốn từ giọng cô nghe ra loại xa cách đó. Khoảng cách càng kéo dài ra thêm, dường như bọn họ vừa mới hoan ái trên chiếc giường kia chỉ là giấc mộng, không hề chân thật. Cái loại suy tính thiệt hơn này, Nam Dạ Tước rất không thích.

Nam Dạ Tước lúc đứng lên liền phát hiện cô phát sốt, hắn vỗ mặt của cô, vẫn là bất tỉnh.

Từ Khiêm bị quấy rầy giấc ngủ, lúc chạy tới đã nhìn thấy bộ dáng này, anh kéo chăn trên người Dung Ân , trông thấy cánh tay cô cùng với phần lưng ứ đọng máu.

Bên trên giường, quần áo bị xé nát cùng với cái loại hương vị tình dục đó còn tràn ngập trong không khí, Từ Khiêm không cần nghĩ cũng biết tối hôm qua phát sinh chuyện gì, “Tước, cậu chơi quá mức.”

Người đàn ông ngồi ở bên giường, dưới áo choàng tẩm màu đen, lồng ngực to lớn từ từ phập phồng, hắn muốn nói mình không có chơi, nhưng xác thực Dung Ân vết thương đây người là do hắn gây nên, “Sẽ không có việc gì chứ?”

“Bây giờ mới biết sợ sao , ” Từ Khiêm xem có chút dè nén, liền xoay đầu đi, “Sốt cao rất dễ dàng hạ , tôi không biết trên người cô ấy rốt cuộc bị thương như thế nào, tôi để chút ít thuốc mỡ tại đây, cậu tắm sạch cho cô ấy thoa lên, không nhiễm trùng không có việc gì.”

Nam Dạ Tước cúi đầu không nói gì, cũng biết mình lần này quá mức, lại không có mặt mũi nói cái gì, Dung Ân thủy chung ngủ, duy trì cái tư thế kia, thân thể cũng không có lật một cái. Hơi thở yếu ớt, luôn cảm thấy một hơi sẽ tiếp không được, rất yếu ớt.

Từ Khiêm đem đồ chuẩn bị tốt, tiêm trên mu bàn tay Dung Ân từng chút một, hần động tác dịu dàng, lúc cầm đi vào , Dung Ân chỉ động đậy đầu ngón tay, cũng không có phản kháng , “Đến buổi tối, hần là sẽ không sốt.”

Nam Dạ Tước đã thay xong quần áo, hần nhìn xuống từng chút một , lại cúi người xem một chút Dung Ân có tỉnh không, “Cô ấy làm sao vẫn còn ngủ?”

“Hỏi chính cậu, ” Từ Khiêm tức giận ngăn hần, “Tước, cậu có phải hay không quá hung mãnh?”

“Không tổn hại tới cậu sẽ chết sao?” Nam Dạ Tước trừng mắt nhìn anh, hần chỉ muốn dạy dỗ cô , không nghĩ tới thể chất cô kém như vậy, ngủ một đêm liền lăn qua lăn lại thành như vậy.

“Chuyện kế tiếp cậu tự lo liệu đi, ” Từ Khiêm đem đồ để xuống, “Tôi không giúp được cậu, trở về ngủ đây.” “Buổi tối sẽ tới một chuyến nữa.”

Từ Khiêm đi rồi, Nam Dạ Tước sai Vương Linh nấu chút ít gì đó thanh đạm, Dung Ân sau khi tỉnh lại nhất định sẽ đói, hần không có đi làm, nằm ở trên giường, để cho Dung Ân gối lên bờ vai của hần, muốn cho cô ngủ được thoải mái một chút. Đau đớn tới hôm qua, đã khắc sâu vào trong lòng cô, cho nên, hể là có chút động tĩnh, Dung Ân liền giống như con nhím co người lại, cô nhả lên đôi mi thanh tú, mí mắt bất an giật vài cái, Nam Dạ Tước cho rằng cô tỉnh lại, liền xòe bàn tay ra vỗ nhẹ vài cái trên mặt Dung Ân, “Ân Ân, Ân Ân?”

Đầu chỉ là cọ xát trên bộ ngực hần , mi tâm nhíu lại dần tản ra, cô lại lần nữa ngủ say.

Nam Dạ Tước đem tóc ở trên trán cô đẩy ra, lộ ra cả gương mặt tái nhợt, cô nếu có thể như hiện tại yên tĩnh ở bên cạnh hần ngoan ngoãn, hần cũng sẽ không đối với cô như vậy. Người đàn ông đem mặt chống đỡ đỉnh đầu Dung Ân, trong ngực cô gái càng phát ra gầy yếu, thật giống như một mớ thịt.

85. Chương 85

Dung Ân mơ mơ màng màng, cảm giác được vẻ dịu dàng, cô muốn mở hai mắt ra, nhưng sự đau đớn tới hôm qua làm cô rất sợ , cô không muốn tỉnh lại nhanh như vậy. Ít nhất ngủ như vậy, cô sẽ không đau, cũng không cần nhớ lại loại nhục nhã đó, nhưng cô lại muốn nhìn xem, người ôm cô là ai? Động tác nhẹ như nhàng như vậy, là mẹ sao?

Trong tiềm thức của cô, có đánh chết cô cũng sẽ không nghĩ đến Nam Dạ Tước.

Vương Linh đến xem cô hai lần, đứng ở ngoài cửa thấy Dung Ân còn ngủ, cũng không có tiến đến quấy rầy, cô thực sự không nghĩ ra, Dung tiểu thư làm sao vừa mới trở về , lại khiến cho người đầy vết thương như vậy?

Nam Dạ Tước ở bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào cái chai truyền dịch, mệt mỏi, liền đứng dậy đến ban công ngồi.

Khoảng giữa trưa, Dung Ân mới mở mắt ra, trần trọc tỉnh lại, một cánh tay của cô để bên ngoài chăn, chất lỏng trong suốt chảy từng giọt, từng giọt qua ống tiêm đưa vào trong cơ thể cô.

Cô vẫn không hề động đậy, cũng không có nói chuyện, hai con mắt yên lặng nhìn vào chai truyền dịch trong bình thỉnh thoảng phát ra một ít bọt khí.

Nam Dạ Tước cũng không phát hiện cô tỉnh, chỉ là đến gần cô, sau đó mới thấy Dung Ân trợn tròn mắt.

” Ân Ân.” Ánh mắt của cô vô hồn, nghe được động tĩnh, liền liếc mắt sang.

Nam Dạ Tước lúc này mới xác định cô đã tỉnh, trên gương mặt anh lập tức hiện ra sắc mặt vui mừng rạng rỡ, hướng về phía ngoài cửa kêu lên, ” Vương Linh, Vương Linh – ”

” Cậu chủ,” Vương Linh vội vàng lên lầu, vừa nhìn thấy Dung Ân, khuôn mặt u sầu cũng lập tức tán đi, ” Dung tiểu thư, cô cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

” Cô ấy đang đói bụng, bưng cháo lên đây.”

” Được ạ.”

Dung Ân cứ như vậy nghe bọn họ ta một câu người một câu, Vương Linh đem cháo trứng muối thịt nạc đã sớm chuẩn bị bưng lên lầu, trong chén còn đang bốc hơi nóng, mới vừa ở lò vi sóng hâm nóng lên.

” Đưa cho tôi.” Nam Dạ Tước từ trong tay cô nhận lấy chén cháo, muốn tự mình dứt cho Dung Ân.

Anh thử qua nhiệt độ, cầm thìa ở trong chén quấy quấy vài cái, biểu hiện này anh đã tự hạ thấp mình, Dung Ân cũng chẳng liếc anh lấy một cái, người đàn ông ý bảo Vương Linh gắp cho cô một cái gối sau lưng.

” Dung tiểu thư, ăn một chút gì đi, người mà bị sốt mà húp cháo thì sẽ khỏi rất nhanh.” Vương Linh đỡ Dung Ân ngồi dậy, kê cho cô một cái gối ở sau lưng để cô dựa vào, cho cô có vị trí nằm thoải mái nhất.

Dung Ân miệng lưỡi khô khốc, một chút ít khí lực để nói chuyện cũng không có, phía ngoài miệng cũng khô nứt nẻ, Nam Dạ Tước đem thìa đưa đến bên cạnh miệng cô, Dung Ân liền buông lỏng mí mắt, nhìn một cách thật kĩ lưỡng người đàn ông trước mặt mình, trong con người dường như dấy lên một ngọn lửa nhỏ, như có một cái gì đó vọt đến vào ngực bị đè nén chạy thẳng đến cổ họng.

Cô liền hất cổ tay người đàn ông ra, làm cho chén cháo khiến người ta chảy nước miếng nóng hổi đổ văng vào mu bàn tay của Nam Dạ Tước, đổ lên một mảng lớn.

Wương Linh mở lớn hai mắt, ” Cậu, Cậu chủ.”

Nam Dạ Tước vẫy xuống, chỉ thấy mu bàn tay không chỉ là đỏ, còn có hai mảng da đang mọng nước phồng rộp lên.

Anh cầm lấy chén cháo bị rơi xuống giường, nhìn xuống, nện mạnh một cái xuống nền đất, cháo còn lại trong chén vung vãi trên mặt đất, một chút bắn lên trên người, nhưng ai cũng không giám kêu lên.(do tớ là người miền bắc, nên hay gọi là bát cháo nhưng tớ muốn để chén cháo cho nó hay nên các bạn miền bắc hiểu nhé! ^^, -Khoai Môn Kem-)

” Để tôi đi lấy chén cháo khác.” Vương Linh dứt lời, vừa muốn đi ra.

” Tôi không muốn ăn.” Dung Ân ánh mắt nhàn nhạt, đầu đau đớn rất khó chịu, thân thể lui lại muốn nằm xuống.

Nam Dạ Tước kéo chắn ra, thấy bộ dáng của cô như không muốn sống nữa, sợ cô không ăn cái gì, thân thể không chịu được, anh dùng sức một cái, lại không nghĩ rằng chiếc chắn đơn đều bị kéo hết xuống dưới, lộ ra nửa người trên trần truồng của Dung Ân.

Wương Linh chỉ là liếc mắt, mặt liền đỏ bừng, , ánh mắt ngượng ngùng, Dung Ân tùy ý để lộ “ cảnh xuân” ra ngoài, xung quanh người đều là vết thương, cô hướng về phía Nam Dạ Tước nở nụ cười, ” Đẹp không?”

Ánh mắt hiu quạnh như vậy, có chút làm người ta nhói đau, bên miệng theo động tác cô cười mà sinh ra trào phúng, Nam Dạ Tước trong cổ nhẹ cuộn, cảm giác đó nhất thời không thể diễn tả, chỉ cảm thấy trong lòng như có khối đá to lớn đè nặng, chắc chắn là cực kỳ khó chịu.

Dung Ân ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc về phía anh, miệng vết thương bôi qua thuốc mỡ còn đang đau nhức, cô quên không được, Nam Dạ Tước giống như một con dã thú ở trên người cô cắn xé như thế nào. Rất nhiều chỗ máu đã thật sự chảy xuống, vết răng màu đỏ sậm loang lổ không chịu nổi.

Anh cầm lấy chiếc chắn đơn, chuẩn bị choàng trên bờ vai cô.

Chỉ là còn chưa tiếp cận, Dung Ân liền bắt đầu biểu hiện ra sự hoảng sợ, thân thể của cô bắt đầu lùi về phía sau, hai tay bắt đầu vung lung tung,” Không được, không được tới đây—”

Nam Dạ Tước lông mày nhíu chặt lại, Vương Linh vội vàng tới bắt lấy cánh tay cô, Dung Ân trong mắt phủ đầy sự hoảng sợ, đột nhiên giống như là điên rồi, cầm lấy đồ ném về phía Nam Dạ Tước. Ông tiêm đâm sâu vào bên trong da, máu chảy ngược ra một đoạn dài, nhìn thấy mà giật mình, Vương Linh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng hai tay đè lấy bờ vai của cô, làm cho cô tỉnh táo lại,” Dung tiểu thư, chỉ đừng như vậy nữa.”

Nam Dạ Tước cho rằng cô giận dữ, anh sa sầm nét mặt, cô vẫn là bộ dáng như vậy, anh liền tới gần, hai tay dùng sức ôm lấy bà vai Dung Ân, đem cô ôm chặt vào lồng ngực mình,” Đừng làm náo loạn lên nữa, cô không muốn bày ra bộ dáng như người đàn bà chanh chua này không phải sao?”

Khuôn mặt vừa mới khôi phục được chút hồng hào của Dung Ân lập tức trắng bệch, hai tay đang đặt ở trước ngực Nam Dạ Tước, cô liều mạng xô đẩy, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng kêu rên,” Buông ra, đừng đụng vào tôi, rút ngay—”

” Em dám đuổi tôi ?” Người đàn ông với mái tóc ngắn màu rượu đỏ, hai mắt sắc bén lộ ra vẻ vô cùng không vui, cô càng giãy dụa, anh ôm càng chặt, Dung Ân hai chân ở trong chăn đơn đạp loạn xạ, cho đến khi khí lực chẳng còn nữa chỉ còn lại có bà vai run rẩy, giãy dụa dần dần yếu đi, Nam Dạ Tước thấy cô sắc mặt trong suốt như tờ giấy, vừa muốn bảo Vương Linh đi lấy một ít thức ăn mang lên, Dung Ân liền cúi mặt xuống, ở trước ngực anh nôn ra một trận, cuối cùng, tất cả những gì trong bụng cô đều nằm tại quần áo Nam Dạ Tước.

Người đàn ông sắc mặt tái nhợt, cũng không phải là cảm thấy bẩn, mà là trong đầu của anh có một chút suy nghĩ, phản ứng này, Dung Ân có phải là đang có..?

Khoảng thời gian lần trước tại ngự cảnh uyển, trong thời gian này, cô ấy cũng không ở bên cạnh mình.

Lại nói sau đêm đó, anh đã chính mắt trông thấy cô uống thuốc.

Nam Dạ Tước buông cô khỏi lòng ngực mình, Vương Linh mang chiếc chăn đơn khoác vào bà vai của Dung Ân, anh cố nén cơn tức giận xuống đem điện gọi cho Từ Khiêm “Lập tức tới ngay, đúng, ngay bây giờ!”

Người con gái nằm ở trên giường, chỉ lộ ra cái đầu, cô cũng không biết làm sao lại ói ra, chỉ là bị Nam Dạ Tước đụng vào người, sau đó cảm thấy rất sợ hãi, từng nơi trên cơ thể đều kêu gào bài xích.

Từ Khiêm chạy tới rất nhanh, nhìn thấy Dung Ân thì nói, “ Không phải đã tỉnh sao? Cậu trong cơn giận dữ gọi tớ đến làm cái quái gì?”. “Cậu xem xem, cô ấy có phải đang mang thai không?” Nằm ở trên giường Dung Ân nghe nói vậy, sợ run lên, cô kinh nguyệt mới chấm dứt một tuần lễ, làm sao có thể sẽ có con chứ?

Từ Khiêm cũng lắc đầu,” Chắc có lẽ không, bằng không tới hôm cậu hành hạ như vậy, trong bụng của cô ấy có khối thịt đi chẳng nữa còn có thể giữ được sao?”

Nam Dạ Tước nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt vẫn bị mây đen bao phủ,” Tôi không muốn nghe chắc có lẽ không, tôi muốn đáp án chính xác.”

Từ Khiêm đi đến bên cạnh Dung Ân,” Cái này phải đến bệnh viện mới biết được, tớ cũng không phải bác sĩ đông y có thể xem mạch mà biết được.”

” Vậy thì đi bệnh viện.” Nam Dạ Tước nói xong, người liền đứng dậy.

Dung Ân đang nằm trong chăn đơn thấy anh đang dần tới, giọng nói liền lãnh đạm ,” Tôi không có mang thai.”

” Việc này em nói không tính.” Nam Dạ Tước đi vào bên người Dung Ân, vừa ngồi xuống, cô liền vặn vẹo thân thể tránh đi sự đụng chạm của anh , trong ánh mắt tràn ngập rõ ràng sự chán ghét cùng sợ hãi.

” Vương linh, chuẩn bị quần áo”

“Vâng, Cậu chủ”

“Bỏ ra, người đừng đụng ta— Nam Dạ Tước, người đi đi”

Tay của anh vừa chạm vào trước mặt cô, Dung Ân liền run rẩy lên, ôm cái chăn đơn, ở bên ngoài, hai cái cánh tay bắt đầu phát ra từng khối chấm đỏ, bệnh này cùng dị ứng không khác nhau là mấy.

Từ Khiêm vội vàng ngừng động tác của Nam Dạ Tước,” Đợi đã.”

” Có chuyện gì sao?” người đàn ông sắc mặt nôn nóng, rõ ràng vô cùng không kiên nhẫn.

” Có cái gì không đúng?” Từ Khiêm vội kéo Nam Dạ Tước lùi về bên cạnh, ý bảo anh cứ đứng ở đây, đừng tới gần Dung Ân, Vương Linh từ trong tủ quần áo lấy ra chiếc váy dài, Từ Khiêm thừa dịp Dung Ân không đề phòng, lúc này mới từ từ đi đến bên giường của cô.

Thấy Dung Ân không có phản ứng quá khích gì, Từ Khiêm liền ở bên giường ngồi xuống, cô hai mắt đề phòng chỉ nhìn chăm chăm vào Nam Dạ Tước, đối người khác cũng không có bất cứ kích động nào.

Anh vươn tay, chuẩn bị chạm đến cái trán của Dung Ân thì người con gái bắt đầu nhăn lông mày lại,” Đừng sợ, tôi chỉ là xem xem cô hạ sốt chưa thôi.” Dung Ân rũ đôi mắt xuống, sắc mặt cũng ôn hòa rất nhiều, Từ Khiêm ở trên trán cô sờ nhẹ ,” Không có việc gì, buổi tối chịu khó uống thuốc, ngày mai thì tốt rồi.”

Nam Dạ Tước thấy cô đối với chính mình bài xích như vậy, còn đối với người khác bộ dáng cũng rất dịu dàng ngoan ngoãn, anh đi nhanh lên trước,” Đây là có chuyện gì?”

Từ Khiêm tiến lên một bước kéo Nam Dạ Tước đi, đưa anh tới ban công.

” Cái gì, chương ngại tâm lý?”

Từ Khiêm thân thể gục ở trên lan can, sợi tóc đen bóng , anh sẽ không nhìn lầm, cái này cũng chính là nguyên nhân anh một mực khuyên nhủ Nam Dạ Tước không cần phải đùa quá mức,” Nhìn động tác của cô ấy không cho cậu đứng vào, tám chín phần, cô ấy cảm thấy cậu chạm vào cô ấy, sẽ mang cho cô ấy nhiều thương tổn, trí nhớ khắc quá sâu sau sẽ trở thành một loại sợ hãi, một khi tiến vào chiếm giữ trong nội tâm dường như sẽ thành bóng ma.”

Nam Dạ Tước đốt lên một điếu thuốc, ánh mắt xuyên qua sương mù lượn lờ hướng về xa xa, môi mỏng mân mê điếu thuốc,”Vậy kế tiếp sẽ như thế nào?”

” Kỳ thật cũng không có việc gì cả, cùng lắm thì....,” Từ Khiêm nghiêng khuôn mặt chuyển hướng về phía anh, sắc mặt cũng rất nghiêm túc,” Chính là cậu không thể tiếp cận cô ấy, buổi tối ngủ không thể ôm, càng không thể làm tình, đối người khác thì lại không có ảnh hưởng gì.”

” Chết tiệt!” Nam Dạ Tước đưa tay lên không trung nhưng hướng tới đối phương,” Cái này còn không có ảnh hưởng, vì cái gì mà không cho tôi đứng vào, mà người khác thì lại không bài xích?”

Người đàn ông này cường ép công lý về phía mình làm cho người ta cảm thấy muốn cười, Từ Khiêm âm thanh dịu nhẹ xuống,” Bởi vì đem cô ấy tra tấn thành như vậy không phải người khác, chính là cậu! Cậu thật cường bạo, có thể đem người khác bức đến mức này.”

Nam Dạ Tước quanh người bao quanh khí u ám,tức thì dập tắt xuống dưới, sắc mặt che kín âm u, nặng trĩu,”Vậy, nên làm cái gì bây giờ?”

” Chỉ có một biện pháp.”

” Cậu nói cho xong đi, đừng có dồng dài như bà lão nữa.”

Người đàn ông nổi giận.

” Sao cậu không chính mình nghĩ đi, chương ngại tâm lý, tất nhiên là tìm bác sĩ tâm lý rồi.”

Nam Dạ Tước ánh mắt lại hướng trên người Dung Ân,” Cái bộ dáng này của cô ấy, tôi chỉ sợ cô ấy sẽ náo loạn, không chịu đi ra ngoài.”

” Không phải chứ?, cậu còn có thể sợ phụ nữ sao?” Từ Khiêm không quên trêu ghẹo,” Không có chuyện của tớ nữa, tớ đi về trước, tớ chỉ có thể trị vết thương trên thân thể thôi.”

” Không cho người đi”, Nam Dạ Tước bực bội dậm dậm chân,” Cậu đi, tìm cho cô ấy một bác sĩ tâm lý.”

” Tớ?” Từ Khiêm rất không tự nguyện làm một việc hạ thấp mình như thế,” Tại sao là tớ?”

” Bảo cậu đi thì cậu phải đi, đừng nói nhảm hết cái này đến cái khác nữa, nhanh lên!”

Từ Khiêm dường như bị Nam Dạ Tước đẩy mạnh ra khỏi phòng ngủ, anh không có theo vào, mà là đứng ở trên ban công, xuyên qua cửa sổ sát đất quan sát động tĩnh ở bên trong, Nam Dạ Tước móc một điều thuốc ra hút, sắc mặt biểu hiện ra ngoài có chút chột dạ, anh thỉnh thoảng đứng ở cửa ra vào nghe một chút âm thanh, thỉnh thoảng lại đi lại vài bước.

Nam Dạ Tước không nghĩ cái phòng này cách âm lại hiệu quả như vậy, anh chỉ nhìn thấy Từ Khiêm đứng ở phía trước cửa sổ đang cùng Dung Ân nói chuyện gì đó, người con gái buông thõng mi mắt, cũng không có lên tiếng, cũng không có phản ứng gì quá kích, Từ Khiêm nói xong lời cuối cùng, ngay cả ra hiệu cũng dùng đến, Nam Dạ Tước lúc này mới trông thấy rõ Dung Ân gật đầu.

Anh tưởng Từ Khiêm khuyên bảo thành công, kéo cửa ra để đi vào, chuẩn bị sai Vương Linh thay quần áo cho cô.

Dung Ân ngồi dậy, ánh mắt dừng lại trên người Nam Dạ Tước, liền có mấy phần vui vẻ, ” Tôi sẽ không đi khám, tôi không có bệnh.”

Từ Khiêm hướng phía Nam Dạ Tước mở ra bàn tay ra nhún nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

” Em không thể không đi.” Nam Dạ Tước thấy cô cười, liền lạnh mặt.

” Tôi không đi,” Dung Ân càng nói càng thể hiện sự kiên định của mình, cô cong hai đầu gối lên, đem cái cằm nhẹ đặt lên trên đầu gối, cái động tác bình thường này, nhưng trong mắt Nam Dạ Tước lại như một lời khiêu khích, ” Nam Dạ Tước, như vậy không phải rất tốt sao? Từ nay về sau anh muốn đụng vào tôi, tôi liền ới đầy người anh.”

Từ Khiêm nhin cười, người đàn ông kiên căng sắc mặt càng ngày càng ảm đạm, ” Em không đi phải không? Tôi đây bắt em phải đi”

“Anh bắt đi,” Dung Ân đem hai tay từ chần đơn duỗi ra ngoài, ” Nhưng tôi cho anh biết, tôi không phối hợp, Nam Dạ Tước, chẳng lẽ anh ngay cả suy nghĩ của tôi cũng muốn điều khiển sao?”

Cô cười lạnh lạnh, miệng câu dẫn ra đường cong có loại khiêu khích, Nam Dạ Tước biết rõ Dung Ân nói không sai, bệnh tâm lý trước tiên chính là phối hợp, hiện tại, cô không cần phải phản kháng, thân thể của cô đã hành động ra rõ ràng rồi.

Hai người ánh mắt đều giao nhau cùng một chỗ, cô cười rất tùy tiện, rất liêu lĩnh, cười đến trong ánh mắt hiện ra trong suốt.

Nhưng Nam Dạ Tước lại cười không nổi, cho dù là muốn kéo xuống môi cũng không có khí lực.

Anh vốn định nói, cùng lắm là là một người phụ nữ thôi ,chơi tàn tạ rồi, ném đi, tìm người đàn bà khác, nếu muốn trò chơi kích thích, anh có thể một lần nữa săn bắt, đàn bà chờ xếp hàng có thể vài vòng quanh thành phố Bạch Sa này.

Nhưng Tước thiếu có thói quen kiêu ngạo khi nhìn thấy cặp mắt như muốn đóng băng người khác kia, dần dần tinh thần lại ảm đạm, bàn tay của anh đang dần dần siết lại, trong lòng buồn bực không có chỗ để phát tiết, Từ Khiêm không cười nữa, cũng đã nhận ra sự khác thường của Nam Dạ Tước, người con trai đi vào đến cạnh anh, đặt trên vai anh vỗ nhẹ, ” Tổ về trước, Tước, cậu cũng đi cùng đi.”

Đóng lại cửa, hai người theo cầu thang đi xuống phía dưới, Từ Khiêm giọng nói không nhanh không chậm, ” Cậu nếu chỉ là chơi đùa, có quan tâm hay không cũng không quan trọng , cùng lắm chơi chán thì ta ném đi, nhưng nếu cậu còn muốn giữ lại dù chỉ là một chút, trước tiên hãy khuyên cô ấy đi tới khám bác sĩ , loại tâm lý này thật sự không thể kéo dài được, bằng không sẽ mọc rễ nảy mầm, khó có thể loại bỏ.”

Trong phòng ngủ, Vương Linh cầm quần áo chuẩn bị trên tay, Dung Ân xốc chần lên, ” Tôi tự mình có thể làm được.”

” Hay là để em làm cho.” Người con gái giọng nói có chút khác thường, cô quay đầu đi, chỉ thấy Vương Linh con mắt đã đỏ lên.

” Em khóc cái gì chứ, tôi không sao”.

“Em không nghĩ tới cậu chủ lại đối xử với chị như vậy,” Trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người, Vương Linh hốc mắt ướt át,” Em nghĩ sau khi chị trở về,cậu chủ sẽ rất vui mừng, Dung tiểu thư,chị hãy nghe lời cậu chủ đi, đừng có ôm đau khổ về mình nữa.”

Vương Linh lấy từ tủ quần áo một chiếc áo sơ mi khác mang ra thay cho Dung Ân, cô hai tay ôm gối, đầu tựa ở trên giường, tối hôm qua sự việc lớn như vậy, Bùi Lang lần này nhất định là sẽ biết, mẹ ở bên đó, cũng không biết ra sao.

” Dung tiểu thư, em lấy cho chị một ít thức ăn mang lên đây nhé.”

Dung Ân đang nghĩ cũng giặt mình tỉnh lại, đã hạ sốt, tinh thần cũng tốt ra rất nhiều,” Được, như vừa rồi trứng muối cháo thịt nạc đi.”

” Vâng, được ạ, chị chờ một chút, em lập tức sẽ mang tới.” Vương Linh thấy cô chịu ăn cái gì, vui vẻ còn không kịp.

Nam Dạ Tước lên lầu thì thấy Dung Ân đang bưng chén cháo lên ăn, kim truyền bị tháo xuống , Vương Linh bên cạnh cùng cô nói cái gì đó, chỉ thấy Dung Ân gật gật đầu, bên miệng cười yếu ớt.

Ý thức được trong phòng có một người nữa, Dung Ân giương mắt nhìn lên, cháo đang ở bên miệng cũng không ăn nữa, dường như cứ như vậy mà theo dõi anh.

Nam Dạ Tước vốn định đi đến, nhưng nhìn thấy ánh mắt của cô như vậy, rõ ràng bước chân cũng cứng ngắc, đứng cách giường rất xa.

Anh thấy động tác này của chính mình mà cảm thấy mất tự nhiên, đứng ở đó, có chút lúng túng.

” Cậu chủ, buổi tối ăn cơm ở nhà nhé?” Vương Linh đúng lúc phá vỡ không khí ngưng ngập này.

” Ừ, cô đi chuẩn bị đi.” Nam Dạ Tước làm ra vẻ lơ đãng tiến lên, vừa mới đến gần một chút, Dung Ân thân thể cứ thế mà cuộn lên.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, hần thân thể cao lớn nghiêng nghiêng dựa vào trước tủ quần áo,” Em đã không đi, tôi sẽ đem thầy thuốc mời về nhà, em đỡ phải đi ra ngoài.”

” Nam Dạ Tước, anh vì cái gì cứ muốn chữa trị cho tôi?”

Câu hỏi này, anh khó có thể mở miệng, anh dù da mặt dày đến đâu, cũng nói không được là vì anh muốn cô, muốn ôm cô, vì có thể ngủ ở bên cạnh cô.

” Dung Ân, có bệnh phải trị.”

” Tôi nói, tôi không có bệnh,” Dung Ân cố ý nói,” Nam Dạ Tước, tôi không trị thì sao? Bệnh này là trị không hết, tôi sẽ không để cho anh đựng vào tôi, tôi cũng không muốn trị.....”

Cô từ chối quyết đoán như vậy, Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy trong lòng có cơn tức giận,” Được, vậy thì ở lại đây, khi nào chịu chữa trị thì khi ấy mới được bước ra khỏi cửa phòng này.”

Dung Ân không hờn không dỗi, đem chén cháo đặt ở trên tủ đầu giường, thân thể lui vào trong chăn đơn, chỉ để lại cho Nam Dạ Tước một cái bóng lưng.

Anh lúc này mới phát hiện, đối mặt với Dung Ân lúc này thì lửa giận của anh đơn giản luôn bị khơi mào, người như anh luôn lấy cao ngạo, tỉnh táo làm chủ nhưng bây giờ như là đi gặp quỷ vậy.

Nhận được điện thoại của công ty, Nam Dạ Tước vẫn còn ở trong phòng ngủ, anh nhấn nút nghe ,” Chuyện gì?”

” Alo, tổng giám đốc, Bùi công tử muốn gặp ngài, hiện đang ở trong phòng tiếp khách.”

Nam Dạ Tước khôi phục sự lạnh lùng,” Biết rồi, tôi lập tức đến.”

Anh đi ra khỏi phòng ngủ, vốn định cứ như vậy rời đi, nhưng nghĩ lại, thôi cứ đem cửa phòng khóa trái vào.

Dung Ân nghe được âm thanh chìa khóa chuyển động, cô nằm không nhúc nhích ,trong ánh mắt thoáng vẻ ảm đạm.

Bùi Lang ý đồ đến rất rõ ràng, chính là muốn tìm người.

Nam Dạ Tước ngồi ở đối diện với anh ta, vểnh chân lên, trong tay đốt điếu xì gà,” Anh nói đùa sao? Dung Ân, tôi lâu lắm rồi không gặp.”

” Nam Dạ Tước, chuyện tối hôm qua, tôi và anh trong thâm tâm đều rất rõ ràng, tôi đã nhận lời mang cô ấy rời đi, tôi muốn hết lòng tuân thủ hứa hẹn.” Bùi Lang khí thế không chút nào thua kém Nam Dạ Tước, từ lời nói cho tới khí chất, có loại khí chất thống lĩnh đại cục.

” Các anh làm việc đều phải đưa ra chứng cứ,” Nam Dạ Tước đem xì gà đặt ở trên gạt tàn thuốc, từ đầu đến cuối không hút thêm lần nào nữa,” Cứ vô duyên vô cớ chạy tới đòi người như vậy, không giống phong cách làm việc Bùi công tử a, hơn nữa, không phải là chỉ là một người phụ nữ sao? Chỉ cần Bùi công tử kêu lên sẽ có đầy người đầu ấp tay gối với công tử, Người phụ nữ kia tôi đã chơi chán, đã sớm cho cô ta tiền đuổi cô ta đi, nói không chừng đang được một công tử khác bao nuôi đấy.”

Bùi Lang môi mỏng đậm ý cười, lơ đãng,” Tước thiếu làm việc quả nhiên gọn gàng , có thể ở ngay trong địa bàn của tôi hiển nhiên cướp người, trên đời này thì chỉ có anh.”

” Bùi công tử,” Nam Dạ Tước nhếch môi mỏng, thể hiện khí chất hơn người,” Cao siêu như vậy đừng có mang đổ lên đầu tôi, tôi cũng không muốn vì một người phụ nữ mà nhảy vào địa bàn của anh, tôi chỉ là hiếu kỳ, Dung Ân hoàn toàn không có thân phận hay bối cảnh hơn người, làm sao có thể làm phiền Bùi công tử ra sức mà bảo vệ như vậy? Bây giờ làm việc , ai không chú ý đến lợi ích đây?”

Bùi Lang cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của anh, Nam Dạ Tước có chút khó hiểu, anh biết rõ lần này đến Tước thị là không tìm được người, vì sao còn cố ở đây làm gì chứ?

” Tước thiếu đã nói như vậy, tôi đây cũng không nên lưu lại ở đây lâu,” Bùi Lang vẫn bình tĩnh như trước, bước đi lối lạc,” Chỉ là làm phiền anh một chút, nếu nhìn thấy Dung Ân thì thay tôi nói một câu là mẹ Dung mọi việc tôi đều sắp xếp xong xuôi, bảo cô ấy không cần lo lắng.”

Nam Dạ Tước môi mỏng khẽ cười, lộ ra chút ít mỉa mai,” Kỳ thật, Bùi công tử có nghĩ tới hay không, chúng ta liệu có thể sẽ trở thành bạn của nhau?”

” Có thể đấy,” Bùi lang đứng dậy,” Chờ anh từ trong nhà tù đi ra, rửa sạch tầng tầng lớp lớp tội ác, có lẽ có cơ hội.”

Nam Dạ Tước đậm ý cười, đôi mắt hẹp dài nhìn theo bóng lưng người đàn ông đi xa,dần dần cũng kéo dài ra, anh đem cái bật lửa kim loại đặt tại trên mặt bàn gỗ vài cái, tiện tay vung ra, ngón trở thon dài khẽ gõ cảm giác như một bản nhạc có tiết tấu, “Hừ, ra vẻ đạo mạo, sau lưng, những loại người như này không biết thu bao nhiêu là hối lộ, bộ dáng đã sớm thói rửa rồi.”

Muốn cho anh ngồi trong nhà tù ư?, kiếp sau, sau nữa đều không khả năng!

Trở lại ngự cảnh uyển, Dung Ân đã thức dậy, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần ka-ki, cô yên lặng ngồi ở chiếc ghế trên ban công, xung quanh tỏa ra khí lạnh kéo dài cho tới tận phòng ngủ, đôi mắt vô hồn nhìn xa xa, dường như lạc về phía đường chân trời, trời chiều vừa vãn.

Nam Dạ Tước không lại gần, chỉ thấy cô đang nhìn cái gì đó rất xuất thần, Vương Linh tiến đến kêu nhẹ cậu chủ, Dung Ân lúc này mới quay đầu.

Trên bàn cơm, cô ăn uống cũng rất tốt, Nam Dạ Tước ăn vài miếng sau đó liền nhìn về phíaDung Ân đối diện, qua một ngày, cô gầy đi không ít, trên mặt chỉ có đôi mắt kia còn có chút thần sắc.

Dung Ân ăn qua vài món sau đó cũng lên lầu, Nam Dạ Tước cũng không đói, để đưa xuống theo sau.

Cô vẫn nằm ở trên giường lớn, chỉ để ra khuôn mặt cảnh giác nhìn về phía anh.

Nam Dạ Tước lại ngừng bước chân một lần nữa, anh ảo não tiến vào phòng tắm, tắm rửa, lúc đi ra thì trên người còn phảng phất hương thơm tươi mát, anh thật cẩn thận chậm rãi đi đến bên giường,” Ân ân, Bùi Lang buổi chiều có tìm tôi.”

Dung Ân trong ánh mắt có một tia lóe sáng,” Mẹ tôi thế nào?”

” Anh ta đã sắp xếp ổn rồi, em không cần lo lắng.” Nam Dạ Tước vừa có ý định tiến tới, đã thấy phản ứng của Dung Ân trước, cách anh rất xa.

” Em không cần thấy tôi giống như thấy hổ vậy,” Nam nhân sắc mặt khó chịu,” Tôi đây vài ngày tới sẽ không đụng vào em.”

Anh dường như lấy lòng, nhưng nhìn tại trong mắt Dung Ân, lại cảm giác một loại vô lực, hiện tại cô cứ nhìn thấy Nam Dạ Tước lại nhớ tới sự tra tấn tối hôm qua, Từ Khiêm nói không sai, cô đã có bóng ma trong lòng, trên thân thể vẫn đau nhức như vậy, rõ ràng như vậy.

86. Chương 86

” Nam Dạ Tước, tôi đã không dùng được nữa, thả tôi đi đi.”

Người đàn ông hai đầu lông mày nhíu lại thành một đường sâu, đứng dậy, anh đã bày ra ý tốt của mình, sự cúi đầu mình, vậy mà cô ấy làm như không thấy, vẫn cứ một lòng muốn chính là rời đi,” Dung Ân, em nghĩ cũng đừng nghĩ tới, cho dù tôi không đụng được vào em, tôi cũng sẽ không để người khác đụng vào em.”

Cô quay mặt đi, cùng anh ta nói nhiều lời quả là vô ích.

Nam Dạ Tước đi vào một bên giường, vừa xốc chăn đơn lên định ngủ, Dung Ân liền cảnh giác,” Anh tránh ra!”

” Tôi không đụng vào em,” Người đàn ông cố ý cách cô khá xa, Dung Ân thấy thể thân thể co lại một góc, phong tỏa chính mình,” Anh không đi sang căn phòng khác ngủ sao?”

” Tôi,” Nam Dạ Tước viện cớ lý do,” Tôi quen giường.”

Dung Ân bên miệng nở một nụ cười khinh bỉ, từng có nhiều người đàn bà như vậy, thường qua lại không ngớt trong bụi hoa như vậy , anh ta lại có thể nói ra hai chữ quen giường,” Tôi đi thư phòng.”

” Dung Ân,” Nam Dạ Tước thấy cô muốn xuống giường, vội vàng kéo cổ tay của cô,” Tôi nói là không đụng vào em, em còn muốn thế nào?”

Dung Ân giống như là bị điện giật vội vàng hất tay anh ra khỏi mình, hai chân vốn đã chạm đất, nghĩ sao cô lại nằm chết dí trên giường, nhưng lại nằm cách anh rất xa, ánh mắt của cô bức bách hướng về phía Nam Dạ Tước, vốn dĩ đang bình tĩnh lại bị thay thế bằng vài tia tức giận,” Chuyện công ty Sang Tân, là anh một tay dựng lên sao?”

Nam Dạ Tước không có phản bác, anh làm việc từ trước đến nay dám làm cũng dám thừa nhận,” Phương án là em làm, muốn truy cứu, Sang Tân tất nhiên là đứng mũi chịu sào.”

” Phương án của tôi không có vấn đề.”

” Tôi cũng không nói phương án có vấn đề, mà nếu nó không có, tôi sẽ biến nó thành có.”

” Nam Dạ Tước, anh thật là hèn hạ!” Dung Ân cắn răng, hình ảnh của Thẩm Mặc khóc rống lên, nước mắt đầm sâu vào trong lòng cô thấy đau nhói,” Sang Tân chỉ là công ty nhỏ, bồi thường tài liệu phí cũng không được hơn một ngàn vạn.”

” Cái này không phải là cái mà em có thể quan tâm,” Nam Dạ Tước âm thanh thật dịu dàng,” Tòa án thi hành cưỡng chế, bằng không, bọn họ phải cả đời làm công cho tôi, còn chưa nói đến, em vẫn là nhân viên của công ty Sang Tân.”

” Tôi đã sớm nghỉ việc.”

” Em nghĩ rằng tôi không biết sao? Em chỉ sợ liên lụy tới bọn họ, Dung Ân, vô dụng thôi!”

Cô chán nản, vết thương trên người lại ê ẩm đau nhức,” Tôi không muốn đi ra ngoài, anh tìm bác sĩ tâm lý đến nhà đi.”

” Thật sao?” Nam Dạ Tước nằm nghiêng ở trên giường nửa người trên bỗng nâng lên, trong mắt lộ ra sự vui mừng rõ rệt,” Em yên tâm đi, lần này nếu như em điều trị tốt, sau này tôi sẽ không đối xử với em như vậy nữa.”

Dung Ân cũng không tin anh ta một chút nào, nhưng thực sự không có phản bác,” Dem chuyện Sang Tân xử lý cho tốt, tôi không muốn trở mặt nhìn Thẩm bọn họ vất vả lắm mới thành lập nên công ty lại bị hủy ở trong tay tôi.”

” Được,” Người đàn ông giọng nói đầy đáp ứng,” Tôi sáng sớm ngày mai sẽ cho bác sĩ tới.”

” Nam Dạ Tước,” Đường như anh đang vô cùng vui mừng thì Dung Ân lại cách hơn nửa cái giường nhìn về phía anh,” Chúng ta mỗi lần đều chỉ là giao dịch, phải đến khi nào thì anh mới cho tôi dù chỉ là một chút cam tâm tình nguyện?”

Nói xong, cả người liền chui vào trong chăn đơn, chỉ để lại cái bóng lưng cho anh, Nam Dạ Tước nụ cười trên miệng cứng ngắc lại, anh ngồi ở đó, nghĩ tới câu nói kia của Dung Ân, thân hình tuyệt đẹp liền chậm rãi khó khăn đứng dậy, anh đã dùng tổn thương sâu sắc nhất khắc vào người Dung Ân để cô quên người khác, nhưng không ngờ tới đối lấy lại càng khắc sâu thêm khoảng cách, cô nhất quyết không chịu tiếp nhận là anh, chứ không phải người khác.

Chung quanh, không gian bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, Dung Ân ra sức ổn định hô hấp, giả bộ như đã ngủ rồi.

Nam Dạ Tước nằm ở phía sau cô, không dám tiến lên, anh không biết Dung Ân là ngủ thật hay giả, người đàn ông mệt mỏi thở dài,” Ngày nào đó, em có thể yêu tôi một chút được không?”

Dung Ân phía sau lưng cứng đờ, không biết anh tự nhiên sao lại hỏi đến việc này, mà ngay cả chính Nam Dạ Tước cũng không biết, lời nói quanh quẩn ở nơi nào đó trong tâm hồn, chính mình lại buộc miệng nói ra như vậy.

Cô đương nhiên là không trả lời, đôi mắt khẽ nhắm lại, liền chìm vào giấc ngủ.

Nam Dạ Tước chuyển mình, ánh mắt dừng lại phía sau lưng Dung Ân, hai vai của cô rất nhỏ nhắn, đáng điệu hô hấp dường như rất cẩn thận chậm rãi, giống như là đề phòng cái gì đó. Anh vươn tay ra, không có đụng chạm lấy cô, chỉ là rơi vào bên cạnh người Dung Ân, dưới lòng bàn tay có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô, bọn họ trong lúc đó chỉ cách nhau một khoảng cánh tay, người đàn ông thấy cô đã ngủ say, liền dịch chuyển thân thể, muốn lại gần.

Anh động tác rất dịu dàng, cảm giác như đang lén lút, đương nhiên cũng không dám gần sát quá, chỉ là vươn tay ra chạm nhẹ vào phía sau lưng Dung Ân, anh thả lỏng người nhưng hô hấp dường như bị kéo căng ra, anh ngóc đầu lên nhìn xuống Dung Ân vẫn đang ngủ không hề phát hiện ra chuyện gì, cô đôi môi cong lên, hai bàn tay kê dưới khuôn mặt, trông cô ngủ rất là yên ổn.

Nam Dạ Tước đuôi lông mày mang vẻ u sầu chậm rãi giãn ra, tự nghĩ tên tiểu tử Từ Khiêm kia đúng là chuyện bé xé ra to, anh tuy nhiên làm tổn thương Dung Ân, nhưng ban ngày cô quá khích như vậy chắc chỉ được một lúc, sẽ không duy trì quá lâu.

Nghĩ như vậy, Nam Dạ Tước liền đem tay lặng lẽ chuyển qua trước người Dung Ân, anh không làm gì khác, chỉ là muốn ôm cô ngủ, không hơn.

Lồng ngực to lớn dán vào phía sau, nhịp tim đập mạnh mẽ xuyên thấu qua lưng của Dung Ân, Nam Dạ Tước đưa bàn tay đặt ở trên bụng Dung Ân, cái cảm mới dừng lại ở hõm vai cô, lồng ngực đã bị người con gái lấy khuỷu tay huých mạnh một cái.

Dung Ân phản ứng rất nhanh, dường như là bật dậy, đôi mắt của cô nhìn chằm chằm vào Nam Dạ Tước, thấy anh ta dường như đã vượt qua cái gianh giới vô hình kia,” Tôi không nên tin tưởng lời của anh nói.”

” Tôi không có đụng vào em,” người đàn ông miệng thật cứng rắn,” Tôi đang ngủ, bất tri bất giác phải dựa vào, em chẳng lẽ muốn nhìn tôi bị ngã xuống giường?”

” Nam Dạ Tước,” Dung Ân trón anh vào góc giường khoảng cách rất xa,” Anh đừng bức tôi được không, tôi mệt mỏi quá rồi, tôi cũng chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.”

Người đàn ông nghe thấy thế, liền trở mình ,thân hình hướng sang một bên, không để ý tới cô nữa.

Dung Ân thấy anh takhông có động tác nào khác, lúc này mới tiến đến mép giường nằm xuống, cô biết rõ Nam Dạ Tước tức giận, nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy.

Người đàn ông ngủ ở bên kia, nhắm mắt lại, lại mở ra, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Ngày hôm sau, bởi vì Nam Dạ Tước hẹn bác sĩ tâm lí tới, cho nên cửa phòng ngủ không có khóa, nhưng dưới lầu có A Nguyên ở đó, Dung Ân nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ trốn được dưới mắt anh ta.

Bác sĩ tâm lí họ Diệp, là một người con gái xinh đẹp 27 tuổi.

Cô đi lên lầu, Dung Ân đang ngồi ở trên ban công, rất nhập tâm nhìn về phía xa xa.

Diệp Tử không có quấy rầy, cô đứng ở sau lưng Dung Ân, đánh giá Dung Ân từ đầu tới cuối, không thể nghi ngờ, cô ấy rất xinh đẹp, chỉ là thấy hơi mỏng manh, con mắt có vẻ trống rỗng, như là một con búp bê vải bị rút mất hồn.

Dung Ân nghe phía sau truyền đến động tác rất nhỏ, cô nghiêng đầu đi.

Bốn mắt đụng vào nhau, Diệp Tử chủ động tiến lên, duỗi ra bàn tay phải trắng nõn,” Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lý của cô, Diệp Tử.”

Dung Ân cái cảm nhẹ giương lên, bên tai tóc dài dần rủ xuống, rơi ra bên sau vai, cô cũng vươn tay ra, nắm lấy tay người con gái đối diện ,” Tôi là Dung Ân.”

Diệp Tử thấy trên mu bàn tay cô ứ đọng một mảng máu lớn,” Đây là kim đâm a.”

” Ừ.”

Người con gái không cảm giác được câu trả lời, cô đi đến cạnh phía ghế đối diện Dung Ân ngồi xuống,” Tôi và cô giống nhau, chỉ sợ duy nhất một thứ là kim đâm, những lần bị kim châm là những lần vô cùng thâm.”

Bầu không khí dường như tự nhiên có cảm giác đã đỡ căng thẳng, Dung Ân vẫn như cũ mặc quần áo dài, đem toàn bộ vết thương che lấy.

Diệp Tử muốn cùng cô nói chuyện, muốn cho cô mở ra những khúc mắc,” Vết thương trên người còn đau không? Tôi nghe Vương Linh nói, cô buổi sáng không hề bôi thuốc mỡ.”

Dung Ân đi vào chiếc dép lê, hai cái đùi khép lại đứng dậy,” Tôi biết rõ, Nam Dạ Tước là bảo cô đến chữa bệnh cho tôi, nhưng, tôi không có bệnh, không cần trị.”

” Đó là đương nhiên,” Diệp Tử gật đầu khen ngợi,” Tôi chỉ là ở đây cùng cô trò chuyện mà thôi.”

” Được thôi,” Dung Ân cũng không hợp tác,” Cô cứ ngồi ở đây là được, thời tiết như này hình như là đang chuyển sang thu thì phải?”

Diệp Tử cũng đã gặp không ít kiểu không chịu nhìn nhận thẳng vào vấn đề như này, ánh mắt cô nhìn về phía xa xa, ở những nơi xa hoa như thế này, đáng lẽ là phải để ọi người không ngừng hâm mộ, vì sao cô nhìn lên gương mặt Dung Ân một ý cười cũng không có,” Đúng vậy, mùa hè trôi qua nhanh thật, người ta đều nói trời mùa thu quá mức hiu quạnh, là mùa điêu linh, nhưng tôi lại rất thích khí trời kiểu này, có cảm giác như ánh mặt trời phủ ồng ánh trên đường, giống như là trải thảm vậy, rất đẹp.”

Dung Ân gật gật đầu, không khỏi mỉm cười,” Đúng vậy, nếu ở đây có cây bạch quả.lúc gió thổi qua có thể còn đẹp hơn, giống như một trận mưa mùa hạ vậy.”

(Khoai Môn Kem : Bạch quả tên khoa học là: Ginkgo biloba; trong Tiếng Trung, tức là ngân hạnh hay là bạch quả, là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo,mùa hè lá màu xanh nhưng khi về mùa thu lá sẽ chuyển vàng rất đẹp. trường tớ có trồng một cây rất đẹp nhé. ^^)

“Tước Tiên sinh hẳn là rất thương cô, đã yêu mến như vậy, vì cái gì mà cùng anh ta bất đồng ý kiến?”

Dung Ân thật vất vả đôi mắt mới có hồn một chút nhưng nghe những lời này xong, trở nên ảm đạm vô hồn, cô thu hồi nụ cười nơi khóe miệng, loại sắc mặt biến hóa như thế này làm Diệp Tử thiếu chút nữa cho rằng vừa rồi trông thấy cô cười chỉ là loại ảo giác,” Tôi yêu mến cái gì đó, đều bị anh ta phá hủy, tôi và anh ta không có tiếng nói chung.”

Dung Ân đối Nam Dạ Tước khúc mắc rất lớn, Diệp Tử theo ánh mắt của cô nhìn ra ngoài, lạ thật, đầu tiên muốn thay đổi không phải Dung Ân, mà nên là thái độ của Nam Dạ Tước.

Có thể cùng một người khác trò chuyện, Dung Ân cũng không bài xích nói cho cùng bác sĩ tâm lý cũng rất giỏi về việc đoán tâm lý của người khác, cô làm cho hai người nói chuyện rất thoải mái, cuộc nói chuyện cũng rộng mở hơn. (Khoai Môn Kem quên: dùng từ bài xích nhiều quá chưa giải thích: bài xích nghĩa là xa lánh nhé, nhưng tớ thấy dùng bài xích rất hay nên dùng bài xích luôn),

” Rất nhiều người đều nói, tâm bệnh phải chữa bằng tâm được,” Diệp Tử nhặt lên trên mặt đất một chiếc lá vàng, đưa tới trước mặt Dung Ân,” Nhìn này, cái này rụng trên mặt đất, tuy nhiên nhìn rất khó coi, nhưng chúng ta lại có thể xuyên qua chiếc lá nhỏ như thế này, trông thấy một mảnh bầu trời màu xanh phía trước.”

Dung Ân nhận lấy chiếc lá, con mắt có chút nheo lại, trên mặt nổi lên một loại sắc mặt gần như lười biếng,” Tôi xem không thấy một đám mây lớn của bầu trời, tôi chỉ trông thấy mây đen bao phủ.”

Diệp Tử nhìn về phía chân trời xa xa, rõ ràng là mặt trời đang chiếu những ánh sáng rực rỡ xanh biếc.

Dung Ân chính mình cũng thấy rất rõ ràng nhưng cô không muốn tiếp nhận đợt trị liệu nào, cô không nghĩ khỏi bệnh là tốt, cô chỉ cảm thấy như bây giờ là rất tốt rồi.

Thậm chí, có chút may mắn.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng bước chân, Dung Ân không quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Tử đứng lên,” Cô là?”

Hạ Phi Vũ không để ý, cô ta đứng ở phòng ngủ chỗ giao với sân thượng, vừa rồi chỉ là nhìn rất thoáng qua, không xác nhận được, lúc này mới đến gần nhìn kỹ, liền tức giận đến hai tay nắm chặt lại với nhau, giọng nói của cô ta cố kìm chế lại, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười một chút nào,” Dung Ân, cô đã trở lại rồi sao?”

Dung Ân đem ôm gối ôm vào trong ngực, thân thể cuộn trong ghế, ánh mắt vẫn như trước không hề có liếc nhìn qua “ Hạ Phi Vũ, tôi còn muốn ‘ cảm ơn ’ ý tốt của cô, ảnh chụp là cô gửi cho Nam Dạ Tước đúng không?”

Diệp tử biết ý rời khỏi phòng ngủ, cũng khẽ khép lại cửa phòng .

” Ảnh chụp nào?” người phụ nữ đương nhiên là không thừa nhận.

” Hôm đó tại cửa ra vào của khách sạn, cô không cần giả bộ,” Dung Ân cũng là thấy ảnh chụp sau mới hiểu được,” Bằng không, anh ta sao có thể nghi ngờ Bùi lang, cũng sẽ không tìm được tôi.”

Hạ Phi Vũ tại chỗ rất ngạc nhiên,” Cô nói cái gì?”

Dung Ân nhẹ nhàng cười lớn, tóc dài như nước chảy rất nhẹ nhàng buông phía sau lưng, “Hạ Phi Vũ, tôi dường như đã đi được rất xa, đều là tại cô, cô hết lần này tới lần khác cản trở, cô không muốn cho tôi sống yên ổn, tôi cũng thành cái gai trong mắt cô mà thôi.”

Nghe thế, Hạ Phi Vũ mới biết rõ mình vừa làm một việc ngu xuẩn tới cỡ nào, người kiêu ngạo như cô ta, đương nhiên là không kéo mình xuống để thừa nhận,” Dung Ân, xem ra là chính cô muốn trở về phải không? Hành động chơi xấu như thế này, là cô có ý định từ trước rồi phải không?”

Dung Ân thả hai chân xuống, bước đi rất nhẹ nhàng loạng choạng,” Cô không cần phải kích tôi, tôi đi hay không đi cũng chẳng có vấn đề gì, cô đã có năng lực như vậy, thì tại sao lại ở Ngự Cảnh Uyển không dưới một ngày?” Khuôn mặt cô lúc này, hai đầu lông mày mang theo ý cười nhàn nhạt , thái độ thậm chí có nói là rất bình thường, , đối Hạ Phi Vũ mà nói, so với đánh cô ta một bạt tai còn chưa hả hê.

” Làm sao cô biết tôi không thể?”

Dung Ân buông mí mắt xuống, trông thấy cô ta nắm chặt lấy bàn tay của chính mình,” Vậy thì cứ chống mắt mà chờ xem.”

” Dung Ân, cô không cần phải đặc ý sớm như thế, tất cả còn phải theo ý trời, tôi sẽ cho cô hai bàn tay trắng từ nơi này cút đi.”

Dung Ân giương cười, cô vốn là hai bàn tay trắng, càng không có nghĩ tới có thể mang đi cái gì, cô đem ánh mắt chậm rãi xoay qua chỗ khác, cô nhất quyết phải tập cười cho bằng được, để chôn đi yếu ớt của mình.

Hạ Phi Vũ đi khỏi phòng ngủ, từ thư phòng lấy văn kiện đi ra, đúng lúc Diệp Tử muốn vào phòng.

” Cô là ai?” Cô ta ngăn bước đi của người phụ nữ trước mặt, ánh mắt lộ rõ ý đối nghịch.

” Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lý của Dung Ân, Diệp Tử.”

Bác sĩ tâm lý? Hạ Phi Vũ nhớ tới điệu bộ ốm yếu của Dung Ân vừa xong, trong đầu xẹt qua ý định.” Cô ta bị làm sao vậy, tại sao phải tìm Bác sĩ tâm lý?”

” Thực sự xin lỗi, cái này tôi không thể tiết lộ.” Vì người bệnh giữ bí mật, cái này là quy củ trong ngành của các cô.

Hạ Phi Vũ thấy cô phải đi, nghĩ đi nghĩ lại, liền mở miệng nói,” Cô tên họ là gì? Cho tôi danh thiếp, công việc của tôi thường xuyên cảm thấy áp lực rất lớn, hôm nào có thời gian hẹn cô một buổi, tôi cũng muốn tâm sự với cô.”

Diệp Tử nghe vậy, lấy danh thiếp đưa tới trong tay cô ta,” Có cần giúp gì đó, cô có thể liên lạc với tôi.”

Cô ta đem danh thiếp để vào trong văn kiện, Diệp Tử đi vào phòng ngủ đem cửa phòng khép lại, Hạ Phi Vũ đứng ở cửa ra vào một lúc, lúc này mới rời đi.

Ra khỏi cửa chính Ngự Cảnh Uyển, cô đi vào trong vườn hoa, Hạ Phi Vũ theo dọc con đường đá cuội chậm rãi đi bộ, cảm giác mất tự nhiên truyền tới từ sau lưng làm cô thấy rất không thoải mái, cô biết rõ Dung Ân hiện tại đang đứng trên ban công, chỉ cần cúi đầu có thể trông thấy cô. Hiện tại, cô ta như nữ chủ nhân của căn nhà này, có thể ở nhà chờ Nam Dạ Tước trở về, còn cô, mỗi lần đến đều chỉ có thể dùng những tài liệu kia làm cái cớ, còn phải để cho Nam Dạ Tước đưa chìa khóa mới có thể tới.

Hạ Phi Vũ cầm chìa khóa trong tay, cô cũng không dám nghĩ, cô làm sao hi vọng người đàn ông ngày nào đó dịu dàng thăm thiết nói với mình, cái chìa khóa này cho em.

Trong vườn hoa này, hương hoa thoang thoảng thơm, cánh hoa nhẹ nhàng rơi bên chân, nơi đây là chỗ ở thường xuyên của Nam Dạ Tước.

Hạ Phi Vũ đi đến cửa lớn, thái độ rất kiêu ngạo, nhưng thật sự nhịn không được xoay người, ánh mắt hướng lên nhìn về phía ban công.

Dung Ân gương mặt rất thông dong không có vẻ gì là đặc ý cả, ánh mắt cô nhìn về phía xa xa, cũng không có nhìn Hạ Phi Vũ lấy một cái.

Hôm nay, Nam Dạ Tước trở về nhà rất sớm, đem xe hơi chạy nhanh vào trong ga ra, anh đứng ở dưới lầu thì đã nhìn thấy Dung Ân cùng Diệp Tử ngồi với nhau ở trên sân thượng, trên chiếc bàn trà cà phê phẳng phất bốc ra hơi nóng, nhìn từ đằng xa, thật sự là là một cảnh tượng bình yên.

Dung Ân cũng nhìn thấy anh, ánh mắt nhàn nhạt, không hề gợn sóng.

Anh vào nhà, lên lầu, Diệp Tử đứng dậy đi vào phòng ngủ, người đàn ông đem chìa khóa xe tùy ý vứt lên tủ đầu giường, cô thái độ khiêm tốn,” Nam tổng, tôi muốn cùng anh nói chuyện được không?”

Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, nửa khuôn mặt có viên kim cương dính vào tai ánh lên cũng đủ làm cho cô có chút chói mắt,” Cô ấy thế nào?”

Diệp Tử quay đầu lại phía sau, Dung Ân cũng không quan tâm cuộc nói chuyện của hai người, ôm lấy hai đầu gối cuộn mình vào chiếc ghế.

Người đàn ông đứng dậy, Diệp Tử theo anh đi ra ngoài.

Trong thư phòng, anh thoải mái dang tay chân ra ngồi trên chiếc ghế sa-lon bằng da thật, tay phải chống lên chiếc cằm, con mắt khẽ nheo lại, Diệp Tử đứng ở nơi cách xa anh vài bước chân, người đàn ông như vậy, nếu không phải cô biết nguyên nhân gây ra tâm bệnh của Dung Ân, hẳn cô cũng sẽ bị gương mặt này mê hoặc, nếu ví như anh là cây thuốc phiện, cũng không có một chút nào gọi là nói quá. Nam Dạ Tước hai tay khoanh trước ngực, mở mắt ra thì trong mắt tỏa ra khí lạnh lẽo, “Cô muốn nói gì?”

Diệp Tử hoàn hồn, lời nói hoảng hốt, “Dung Ân đúng là có chứng ngại tâm lý rất nghiêm trọng, tôi tiếp xúc với cô ấy một ngày, phát hiện cô ấy thái độ rất tiêu cực, tránh né cảm xúc rất nghiêm trọng, nếu như cứ tiếp tục như vậy e rằng càng ngày càng không có lợi.”

“Sẽ thế nào?” Nam Dạ Tước mở miệng, ánh mắt lộ ra khản trương.

”Hiện tại, cô ấy chống cự lại sự đụng chạm của anh, nếu như cứ bỏ mặc như vậy, khả năng ngay cả gặp mặt anh cũng không được, nói cách khác, đến lúc đó, anh phải hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô ấy.”

Người đàn ông tay bắt đầu xiết chặt, anh đem Dung Ân mang về đây, giam cầm ở trong cuộc sống của anh, anh làm sao có thể ra khỏi cuộc đời của cô?

”Không có biện pháp nào tốt hơn sao?” Trong lời nói của người đàn ông lộ ra vẻ vô lực, Diệp Tử trầm nghĩ, người đàn ông đỉnh đạc như vậy, sắc mặt lại buồn bã bất lực như thế, trong lòng của anh hẳn cũng sẽ cực kỳ bối rối.

”Làm cho cô ấy chấp nhận anh, trong đầu cô ấy giờ đang khắc sâu một loại tổn thương, thế cho nên chỉ cần cô ấy nhớ tới sẽ lập tức xa lánh anh ngay, nếu như cô ấy có thể từ từ buông ra, một lần nữa chấp nhận anh thì không có khó khăn gì nữa.”

”Có thể sao? Bây giờ cô ấy ngay cả cho tôi lại gần cũng không chịu.”

”Nam tổng là người thông minh, việc ấy, chắc không cần người khác chỉ cho phải làm thế nào, Mặt khác, tôi sau khi trở về sẽ soạn ra một bệnh án tốt cho Dung Ân, cùng với thời gian, cô ấy nhất định khá hơn.”

Nam Dạ Tước cho Diệp Tử trở về sớm, anh ngồi trong thư phòng gần nửa giờ đồng hồ, lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Dung Ân hai tay ôm đầu gối ngồi ở trên giường, trong TV đang chiếu một bộ phim truyền hình lãng mạn, cô hình như là đang ngủ, mặt gối nhẹ lên trên đầu gối, mắt khẽ nhắm lại. Nam Dạ Tước bước đến rất nhẹ nhàng, muốn cho cô nằm xuống để ngủ ngon hơn, nhưng hai tay vừa chạm vào vai cô, Dung Ân liền giật mình vội vàng mở mắt ra, hai chân đạp vài cái, đem thân thể tránh đi rất xa.

Nam Dạ Tước hai tay vẫn tư thế cũ lơ lửng giữa không trung, có chút chột dạ, ngượng ngập muốn dấu đi, thấy cô nhìn chính mình như vậy, Nam Dạ Tước lúc này mới rất khéo léo đưa tay rút về, động tác có chút buồn cười, “Tôi không có đụng vào em, chỉ là thấy em đang ngủ.....”

Dung Ân thấy anh cứ như vậy mà sợ hãi, sợ cô có những phản ứng quá khích, nhưng cô lại rất bình tĩnh gương mặt cao ngạo nhìn anh, “Nam Dạ Tước, tôi không muốn trông thấy Hạ Phi Vũ ở Ngự Cảnh Uyển, có được không?”

87. Chương 87

Giọng nói dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, đây đúng là lần đầu tiên.

Nam Dạ Tước có chút mơ tưởng, người con gái này chuyển biến thật sự là nhanh, Dung Ân thấy anh ta không nói lời nào, cho là anh không đồng ý, “Thôi, coi như tôi chưa nói gì.”

”Ân Ân, em có phải là đang ghen?” Người đàn ông giọng nói mang theo sự vui sướng.

Dung Ân trả lời dứt khoát, “Tôi chỉ là không muốn nhìn thấy thôi, tôi muốn yên tĩnh ở chỗ này.”

Nam Dạ Tước tâm tình đang khá lên cũng không phải vì lời nói này của cô mà giảm đi chút nào bởi vì Dung Ân nói là cô muốn yên tĩnh ở chỗ này,” Được, Ngự Cảnh Uyển là của em, em nói cái gì chính là cái đấy, nói không muốn ai đi vào, ai cũng đừng nghĩ sẽ được đi vào.”

Dung Ân sắc mặt thả lỏng ra, Nam Dạ Tước thấy thế, được một bước lại muốn tiến lên hai bước, đi tới mép giường ngồi xuống,” Chuyện của công ty Sang Tân bên kia đã được giải quyết, Tước thị cũng đang hợp tác với bọn họ, việc bồi thường, Tước thị cũng sẽ chịu hết”

Anh mặc dù không nói rõ ra, nhưng trong lời nói cũng thể hiện rất rõ ràng sự đắc ý, thấy Dung Ân không nói lời nào, Nam Dạ Tước nghiêng nghiêng thân thể, hai tay vừa muốn vươn ra về phía trước, anh nghĩ lại, hai tay lại khó khăn thu lại về bên đùi mình,” Ân Ân?”

Dung Ân nhìn nhìn về phía anh,” Chuyện gì?”

” Em đừng có nhìn chăm chăm vào tôi như thế,” Nam Dạ Tước thấy vẻ mặt của cô tràn đầy sự cảnh giác, giống như là anh muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy,” Tôi chỉ muốn em điều trị bệnh thật tốt, phối hợp với bác sĩ tâm lý”

Dung Ân kéo chiếc chăn choàng lên trên bả vai,” Tôi đang chữa bệnh, cũng phối hợp rất tốt.”

” Thật vậy không?” Nam Dạ Tước thấy cô như thế này, lại nghĩ tới lời nói lúc trước của Diệp Tử,” Ân Ân, chờ em khỏe lại, tôi sẽ không đối xử với em như vậy nữa, một lần cũng không.”

Dung Ân ánh mắt đang nhìn cửa sổ trên cao chỉ bởi vì những lời nói này của anh mà thu hồi về, vết thương trên người có thể lành lại được, trên cơ bản cũng không phải lo lắng gì nhiều, chỉ là vết thương do tâm lý để lại quá nặng, Diệp Tử nói, nếu không kịp thời chữa trị, sẽ có chuyển biến xấu, đến lúc đó, cô sẽ không cho bất kỳ người đàn ông nào đụng vào được, thậm chí chính mình có thể tự tử trở nên bế tắc không lối thoát.

Cô lặng im ở trên giường, Dung Ân còn muốn mình có thể đi ra ngoài làm việc một lần nữa, hòa nhập vào vòng luẩn quẩn của xã hội, nhưng cô lại không tin Nam Dạ Tước.

Diệp Tử đi ra từ Ngự Cảnh Uyển không lâu, liền nhận được điện thoại của Hạ Phi Vũ.

Hiện tại đúng là giờ tan tầm cao điểm, các cô hẹn tại quán cà phê “0 Giờ”.

Hạ Phi Vũ tới trước, nhìn thấy Diệp Tử thì đứng dậy,” Chào cô, tôi là Hạ Phi Vũ.”

” Chào chị.”

Ly cà phê được đặt trên bàn,Diệp Tử hai bàn tay chạm nhẹ vào ly cà phê, dáng ngồi rất đoan trang,” Xin hỏi Hạ tiểu thư hẹn tôi tới đây, là có chuyện gì muốn nói?”

” Cô cũng biết, chúng tôi là những người đi làm văn phòng, bình thường áp lực tâm lý cũng rất lớn, nếu như có thể, tôi cũng hi vọng cô tư vấn cho tôi một chút , muốn cùng cô làm bạn.”

Diệp Tử cười làm cho người ta hết sức dễ chịu,” Nếu tôi có khả năng gì có thể giúp được chị, tất nhiên là tôi sẽ giúp rồi.”

Diệp Tử cùng cô trò chuyện có một chút ngượng ngập, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, cô cho dù muốn biết chuyện của Dung Ân, Diệp Tử cũng sẽ không nói, dù sao quen biết nhau bây giờ, sau này có rất nhiều cơ hội.

Sau bữa ăn chiều, đèn các phòng cao thấp của Ngự Cảnh Uyển đều thấp hết lên, lộ ra sự ảm áp.

Dung Ân ăn xong cơm chiều thì lên lầu trước, Nam Dạ Tước đi lên sau, chỉ thấy cô đang thu thập chăn,mền, đóng gói , bộ dáng này rất giống như muốn trốn đi, anh vội vàng đi tới,” Em đang làm cái gì đấy? Muốn đi cũng không cần mang theo chăn,mền.”

Dung Ân giật lấy cái chăn từ tay anh, lúc này, cô mới bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của anh,” Tôi muốn chăn mền của anh làm cái gì chứ?”

” Vậy em làm gì vậy?”

Hai người dường như mỗi người một bên của cái chần kia, giằng tới giằng lui, Dung Ân thấy trong mắt anh có chút khấn trương, liền buông lỏng tay,” Tôi chấp nhận trị bệnh thật tốt, nhưng trong thời gian này, tôi muốn đổi chỗ ngủ, không muốn mỗi ngày ngay cả lúc ngủ cũng đều căng thẳng.”

Nam Dạ Tước nghe vậy, lông mày cũng dần ra không ít, bộ dạng của cô như vậy không khác gì đề phòng một con sói háo sắc “Tôi sẽ không đụng vào em, cũng không có chạm qua em, em làm gì mà căng thẳng vậy.”

” Anh ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không ngủ được.”

Nam Dạ Tước không nói gì, nhưng còn muốn cố chấp nói,” Vậy em cứ coi như là tôi không có ở đây.”

Dung Ân có chút tức giận, đứng cách anh rất xa,” Anh cũng không phải là không khí, anh trở mình một cái cả giường đều rung động, Nam Dạ Tước, anh không phải để cho tôi tiếp nhận trị liệu một cách tích cực sao? Anh như vậy tôi làm sao có thể phối hợp được chứ?”

Người đàn ông có chút yên lặng, cũng tìm không ra cái cớ nào khác, đột nhiên khom lưng đi xuống ôm mềm gối đi ra ngoài,”Vậy tôi ngủ chỗ khác,” Trước khi ra cửa thì, còn vút ra đằng sau dưới một câu,” Được rồi chứ?!”

Chu kỳ tâm lý trị liệu rất dài, Diệp Tử đều đúng 9h là tới nơi, Dung Ân cũng tránh thái độ tiêu cực, cùng cô nói chuyện, làm cho cô tự có thể mở lời, Tuy Diệp Tử tuổi còn rất tuổi trẻ, nhưng về trình độ chuyên môn rất chuyên nghiệp. Cô đưa đến rất nhiều đạo cụ, tính tình cũng rất hòa đồng, cực kỳ kiên nhẫn, Dung Ân lại cảm thấy rất yêu mến cô.

Càng về sau, Diệp Tử cũng không coi Dung Ân là người bệnh của mình, mà là bạn bè, Trời thu đã tới, tầm sau 12 giờ, thời tiết chuyển sang ẩm áp, trong chén cà phê , chất lỏng màu nâu nhạt đang tạo thành một cơn lốc xoáy nhẹ nhẹ, Dung Ân rất thích ngồi một mình trên ban công, bỗng nhiên có một chiếc lá rụng bay đến lầu hai,rơi xuống chân của cô.Trong hoa viên, có những đóa hồng trắng đang nở rộ, Dung Ân không thể nghĩ Nam Dạ Tước làm như thế nào lại có thể trồng được nhiều loài hoa quý như thế này, Diệp Tử đem cà phê đẩy về phía cô,” Sắc mặt của cô hôm nay thật không tồi nha.”

” Nói thật, tôi rất muốn đi ra ngoài dạo một chút.” Nhưng căn bản là, Nam Dạ Tước sẽ không đáp ứng.

” Tôi cảm thấy, cô có thể nói với Nam Tổng thử xem.”

” Vô dụng thôi,” Dung Ân nhấp ngụm cà phê, không cho đường, đắng đến nỗi làm cho người ta muốn khóc, “Anh ta sẽ không đồng ý.” Nam Dạ Tước sợ cô lại bỏ trốn lần nữa.

” Không thử thử làm sao có thể biết được? Con người Chúng ta chính là như vậy, nhiều khi, suy nghĩ tiêu cực quá nhiều, không xác định được mục tiêu trước, rồi lại áp đặt suy nghĩ của chính mình vào?” Diệp Tử khuôn mặt thanh thoát, lại bỏ vào ly cà phê của mình một cục đường nữa.

Dung Ân không nói gì thêm, bộ dáng vẫn như trước rất yên tĩnh.

Diệp Tử thấy trên mặt cô có chút thỏa hiệp, liền rất biết cách cùng cô nói những chuyện khác, nhiều ngày trôi qua như vậy, vết thương trên người Dung Ân dần dần cũng đã hồi phục, vết máu trước kia ứ đọng lại rất lớn ,giờ cũng chỉ còn lại dấu vết nhàn nhạt.

Buổi tối, Nam Dạ Tước chưa trở về, Dung Ân ăn xong bữa cơm chiều lên lầu liền đem cửa phòng ngủ khóa trái.

Khoảng tám chín giờ tối, cô nghe được dưới lầu truyền đến âm thanh của xe hơi, Dung Ân tắt TV, người chui vào trong chần.

Mấy ngày nay, Nam Dạ Tước thực sự thành thật, Dung Ân mỗi lần ăn cơm xong đều đem cửa phòng khóa trái, anh buổi sáng thì đi đến công ty sau đó về thì lại vào căn phòng khác ở đây không chịu đi ra.

Tiếng bước chân truyền đến từ bậc cầu thang, cũng không có đi qua gian phòng của Dung Ân, mà dừng lại ở cửa ra vào.

Cô vĩnh tai lên nghe, nghĩ thầm Nam Dạ Tước có thể hay không làm việc mà không suy nghĩ, nói cho cùng, cái phòng ở này là của anh ta, anh ta có chìa khóa. Dung Ân nghĩ vậy, liền có chút ít khấn trương co hai

vai lên, trong phòng yên tĩnh có chút u ám, cô nghe được tiếng âm thanh rất nhỏ đang sột soạt, như là vật gì đó trên sàn nhà đang động đậy bò, ngay sau đó, cánh cửa liền truyền đến tiếng kéo kéo mở mở, còn có rất tiếng đánh đánh vào cửa rất nhỏ.

Dung Ân ngồi dậy, tóc dài mềm mại phủ xuống trên vai, Nam Dạ Tước đập đập cánh cửa, "Ân Ân, mở cửa."

Cô nhú mào, "Tôi ngủ rồi."

"Mở cửa!" Người đàn ông dùng sức đập xuống, nhưng suy nghĩ gì đó, lại thu tay lại, anh cũng không muốn làm cho Dung Ân nghĩ là anh muốn bạo lực. "Tôi không vào đâu, em mở cửa ra đi được không? Có cái gì tìm em này."

"Anh chính là cái đó phải không?" Dung Ân không nghĩ tới anh nghĩ ra lý do sứt sọc như vậy.

Ngoài cửa, Nam Dạ Tước sắc mặt bị chọc giận tới tái nhợt, "Em mở cửa ra, em mới là cái đó ấy, tôi sẽ không vào đâu, cùng lắm thì tôi đi." Nói xong, Dung Ân đúng là nghe được tiếng bước chân rời đi.

Nhưng cửa ra vào tiếng động đó vẫn còn tồn tại, cũng không giống như là tiếng động Nam Dạ Tước làm ra, Dung Ân xuống giường đi tới cửa ra vào, vừa mở cửa ra, chỉ thấy hoảng hốt, một cái bóng đen chui ngay vào. Dung Ân mắt cá chân truyền đến tiếng động, bóng đen kia chạy vòng xung quanh chân của cô, nhất thời thấy không rõ là vật gì, sợ tới mức cô vội vàng nhảy lên giường, "AAAAAAAAAAAAAA"

"Làm sao vậy?" Nam Dạ Tước đẩy mạnh cửa ra, bóng đen kia ở ngay trước cửa ra vào quen thuộc địa hình, bỗng chốc bị bay ra thật xa, đau đến nổi rên lên hừ hừ.

Mở đèn lên, Dung Ân lúc này mới thấy rõ hóa ra vật kia là một chú chó nhỏ, có bộ lông màu nâu nhạt, cặp mắt đen lay lắt lộ ra, trên người còn đang mặc một bộ đồ hình hoa, thân hình béo béo tròn tròn thật vất vả lắm mới đứng lên được, dường như cứ lấn vào chân của Nam Dạ Tước mà ra sức nịnh nọt. Anh xoay người đem ôm nó trên tay, Bộ vest màu xám bạc lập tức bị chú chó nhỏ này giờ móng vuốt cào lầy, chú chó nhỏ nằm ngoan ngoãn ở trong lòng anh, điệu bộ cực kỳ thân mật.

Dung Ân vẫn còn đang duy trì bộ dáng lúc trước đứng ở trên giường, nhìn thấy động tác của người đàn ông trước mặt, cô có chút mơ hồ, thử nghĩ xem Nam Dạ Tước giầy Tây, áo vest đứng ôm chó xuất hiện trước mặt người khác, sợ là ai thấy đều phải lẩn ra mà cười.

"Đây không phải là thứ mà người phụ nữ nào cũng yêu mến sao? Em làm sao lại ngược lại vậy." Người đàn ông tiến lên, đem tiểu khách quý đặt lên giường Dung Ân, tiểu tử kia rất biết cách nịnh nọt người, lập tức lắc lắc thân hình béo béo tròn trong thân mật hướng tới gần chủ nhân. (Khoai Môn Kem: tiểu tử chỉ những vật đáng yêu mang tính sủng nịnh. Ở đây chỉ chú chó này rất hay nên tớ cũng không muốn đổi sang nghĩa Việt Nam nên tớ nói trước vì những chương sau tớ vẫn sẽ dùng từ này để chỉ con cún. ^^)

Dung Ân vốn đối với những chú chó con cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng tiểu tử này cứ chạy xung quanh chân cô, cô chỉ cảm thấy trên đùi ngứa ngứa, chú chó nhỏ ngẩng đầu, cọ cọ vào chân cô, phát ra tiếng âm thanh ô ô. Dung Ân ngồi xuống, đem nó ôm lấy, Nam Dạ Tước nói nhẹ cả vạt, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người con gái này cười.

Trong đôi mắt sáng lộ ra vẻ triu mến, Nam Dạ Tước nghĩ, nếu cô có thể ôm chính anh như vậy thì thật là tốt?

Phụt! Người đàn ông tự nhỏ vào suy nghĩ của chính mình, nghĩ như thế nào lại đi tranh giành tình cảm với một con chó chứ?

Dung Ân đưa tay đặt trên đầu chú chó nhỏ khê vuốt, tiểu tử lập tức vô cùng phối hợp, đầu đặt tại giữa khuôn ngực đầy đặn của Dung Ân cọ cọ, Nam Dạ Tước mí mắt giật giật, nó thật đúng là biết cách chọn nơi, may mà, anh mua lại chính là một con cún cái.

Người đàn ông hai mắt cứ nhìn chăm chăm trước ngực cô, Dung Ân lơ đãng ngẩng đầu, chỉ thấy trong cổ họng anh ta đang nhấp nhô lên xuống, trong hai mắt hình như có để lộ ra thú tính, "Anh còn có chuyện gì?" Nam Dạ Tước có chút không cam lòng thu hồi ánh mắt, "Em thích không?"

” Thích.” Dung Ân vén chăn lên, mang chú chó nhỏ đi vào, các cô rất nhanh ở chung một chỗ, duy chỉ có Nam Dạ Tước đứng ở đó, thành kẻ dư thừa.

Hôm nay nghe Diệp tử nói Dung Ân rất phối hợp trị liệu, anh không ở nhà một mình sinh ra nhàm chán,” Tôi vừa đặt cho nó một cái tên, lúc trên đường trở về nghĩ cái tên đó cũng không tồi.”

Dung Ân ngẩng đầu, thấy Nam Dạ Tước đứng ở bên giường,” Tên là gì?”

” Ân Ân.”

Dung Ân trả lời,” Có chuyện gì?”

Nam Dạ Tước nghe vậy, khoe miệng khẽ nhếch lên cười cười, lộ ra mấy phần gian xảo, anh ngồi ở mép giường, thừa dịp Dung Ân không để ý, vươn tay ra,” Tôi không có gọi em, tôi gọi nó.”

Cuối cùng, còn thêm vào một câu,” Tôi gọi con chó này tới.”

Dung Ân ôm con chó nhỏ nghiêng thân mình đi, Nam Dạ Tước vươn tay ra chỉ thiếu chút là có thể chạm được bờ vai của cô,” Nam Dạ Tước, anh không thể thành thật một chút nào à?”

” Người thật thà thường thua thiệt, từ nhỏ đã có người nói với tôi như vậy.”

Được rồi, hấn đùa giỡn thật thái quá.

Anh nhìn xuống Dung Ân, tay của anh khựng lại giữa không trung vẫn là chậm rãi thu trở về, ánh mắt của Dung Ân cũng theo động tác đó mà rơi trên đùi anh ta

” Tôi ngồi ở đây được không?” Mép giường, bởi vì tư thế ngồi của anh mà lõm xuống một vùng, ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào khoảng trống bên trái người của Dung Ân,” Đêm nay, tôi ngủ ở đây nhé, tôi khẳng định không đụng vào em!”

” Nam Dạ Tước!” Dung Ân mặt lạnh lùng, Lại thật, anh tuy rằng khuôn mặt rất đẹp, nhưng một khi thay đổi, liền có cảm giác như loại mây đen bao phủ, rất hung dữ, trước kia, Dung Ân ở trước mặt anh luôn bày ra bộ mặt rất giống nhau, cô nói cái gì đi chẳng nữa đều là chọc giận anh, bây giờ, Dung Ân nói anh ta là vô lại, Nam Dạ Tước cũng không quan tâm, không để ý, thân thể cao lớn này, thôi thì cứ nằm xuống giường đã rồi mọi việc tính sau .

Chân Dung Ân vốn cô muốn cho vào trong chăn , động tác của anh vừa vặn ngăn chặn hai chân của cô, Nam Dạ Tước đầu gối lên trên mắt cá chân của cô, nghiêng đầu đi cười nói,” Ân Ân, đừng nhúc nhích, để cho tôi nằm một lúc.”

Những dây thần kinh ở chân của cô dường như kéo căng ra, Nam Dạ Tước biết rõ cô sẽ giãy dụa, liền đem thân thể nằm nghiêng hướng về phía cô, tay trái cách lớp chăn mỏng đặt trên mắt cá chân của Dung Ân, bàn tay bao vây lấy đôi chân trắng nõn của cô, vuốt ve vài cái, dường như có thể cảm giác được xương mảnh khảnh,” Ân Ân, em tin hay không thì tùy, nhưng hình như thời gian này, tôi có thói quen mang em về đây bên cạnh tôi, dường như nếu tôi ôm em, sẽ ngủ rất ngon, giống như cái gì cũng có thể không cần nghĩ đến, loại cảm giác này, tôi trước kia chưa từng trải qua bao giờ”

Người đàn ông ánh mắt sáng lên, trong mắt âm u lộ ra mấy phần thành khẩn, anh đúng là cảm giác mình có cái gì đó khác thường, bằng không, cũng sẽ không vì chỉ muốn cô đi khám bác sĩ tâm lý mà nói khép nép, càng sẽ không vui đầu vào công việc.

Dung Ân trước mặt anh chăm chú nhìn xuống, chỉ cần ánh mắt kia đừng nhìn mình, cô sẽ không vì lời nói thổ lộ này của Nam Dạ Tước mà giữ trong lòng , làm tâm tư bị xáo trộn, loại cảm giác này của anh ta là động lòng hoặc là yêu?

Quá hoang đường.

Nàng đá đá mắt cá chân, người đàn ông thấy cô chỉ lo đùa với con chó nhỏ trong ngực, liền chống người đứng lên, bóng lưng dưới ánh đèn được kéo dài ra có chút tiêu điều, đừng nói phản ứng của Dung Ân như vậy, mà ngay cả Nam Dạ Tước mình cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, như thế nào, lại nói ra như vậy chứ? Hay là, trong nội tâm đã sớm nghĩ như vậy.

Anh đem hai tay để vào trong túi quần, nghĩ đứng lên một lúc, có thể Dung Ân sẽ có chút ý tứ nào đấy giữ anh lại, lại cứ đứng trờ trờ đợi ở đấy, bỗng nghĩ da mặt mình thật là dày, mặc dù, chính anh cũng cảm thấy so với tường da mặt anh còn dày hơn. Nam Dạ Tước ho nhẹ hai cái, nhưng Dung Ân cứ thế chơi với con chó nhỏ ở trong ngực mình “ Chigo gọi em là Bối Bối nhé, tuy tên này nhiều người gọi, nhưng rất là dễ nhớ.”

” Không cho phép gọi Bối Bối,” Nam Dạ Tước thay mặt con chó nhỏ lên tiếng, kháng nghị,” Khó nghe muốn chết, con chó nào cũng gọi Bối Bối, em không có ý tưởng nào khác sao?”

Dung Ân ngẩng đầu, môi nhếch lên, cũng không phản bác, dường như cứ như vậy yên lặng nhìn anh.

Nam Dạ Tước thật sự không được chịu ánh mắt như vậy, thật giống như anh là người đã phạm phải tội ác tày trời vậy, Dung Ân thấy anh muốn xoay người, miệng cô khẽ nói,” Nam Dạ Tước?”

Người đàn ông xoay người, trong ánh mắt rực sáng.

” Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến , nếu như anh lo lắng, tôi có thể cho Diệp Tử đi cùng tôi.” Dung Ân không ôm hi vọng gì, nhưng Diệp Tử nói đúng, cô phải nói với Nam Dạ Tước một câu xem sao.

” Đi đâu?”

” Tôi muốn đi trên đường dạo chơi, anh yên tâm đi, tôi cũng không đi nơi khác đâu.”

Nam Dạ Tước đi đến bên giường Dung Ân, anh cúi người, thấy trong mắt cô tồn tại sự lo âu và sợ hãi, anh chậm rãi đứng thẳng người dậy,

” Đi Đi,” – Anh từ trong chiếc ví lấy ra tấm thẻ vàng đặt trên tủ đầu giường,” Muốn mua cái gì, thì hãy mua cái đó.”

Dung Ân ánh mắt giật mình, kinh ngạc nhìn về phía bóng lưng của Nam Dạ Tước đã đi ra khỏi cửa, vừa rồi cô nói như vậy là hoàn toàn không có ôm hi vọng, anh rõ ràng đồng ý rồi?

Nam Dạ Tước đã ra khỏi cửa, Dung Ân vẫn cảm giác trong phòng có hỗn hợp mùi thuốc lá và mùi nước hoa trộn vào nhau vẫn còn phảng phất đâu đây, đây là mùi của Nam Dạ Tước, linh hồn của cô dường như cũng không còn ở đây nữa.

” Gâu gâu——” Trong ngực con chó nhỏ chạy tán loạn, nghịch ngợm cực kỳ, Dung Ân suy nghĩ, khóe mắt gir lên, lấy tay đặt ở đầu chú cún nhỏ vỗ nhẹ,” Dạ Dạ, từ nay về sau em sẽ tên là Dạ Dạ”

Ngày hôm sau, Nam Dạ Tước không có nuốt lời, Dung Ân cùng Diệp Tử ăn cơm xong, cũng rời khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Người Dung Ân tìm đầu tiên là mẹ, cô dùng chiếc thẻ Nam Dạ Tước cho để mua một chiếc điện thoại, ra chợ lớn, liền đem điện thoại gọi đến cho Bùi Lang để sắp xếp cho cô và mẹ gặp nhau trong khu nhà nhỏ của cô .

Nhưng , qua sau một hồi chuông, đều không có người tiếp.

Dung Ân trong thâm tâm rất bất an, cô nhớ rõ điện thoại của Bùi Lang, vừa gọi lại lần nữa thì người đàn ông nhận vô cùng nhanh,” A lô?”

” A lô, chào anh, tôi là Dung Ân.”

” Dung Ân, em hiện tại ở đâu?”

” Bùi Lang, tôi rất khỏe, xin hỏi, mẹ của tôi?” Giọng điệu của cô vẫn như trước rất khách khí.

” Em đừng lo lắng, anh đã đưa bác gái đến ở một nơi khác, khu nhà đó đã không an toàn, Dung Ân, những ngày này em đi đâu?” trong lời nói của người đàn ông lộ ra tràn đầy lo lắng.

” Bùi Lang, thực sự xin lỗi, đã gây phiền toái cho anh rồi, tôi tạm thời không thuận tiện để gặp mặt anh, cảm ơn anh đã chăm sóc ẹ tôi, tôi nợ anh một ân tình, sau này, tôi sẽ cố hết sức để trả lại cho anh.”

” Dung Ân, anh không cần em trả cái gì cả, em có khỏe không?”

” Tôi rất khỏe, chỉ là hiện tại không được đi lại nhiều, chờ tôi, tôi sẽ gọi điện lại, cứ như vậy đi.” Dung Ân nói xong trực tiếp cúp điện thoại, cô tin tưởng Bùi Lang là người tốt, bây giờ có thể giúp cô chăm sóc mẹ cô, cũng chỉ có anh ta.

Tầm chi phiếu kia, cô đã để lại ẹ Dung, trong thời gian ngắn này, cuộc sống chắc không có vấn đề gì.

” Dung Ân, cô không sao chứ?”

Diệp Tử tiến lên, chỉ thấy ánh mắt cô hồng hồng, khóe mắt có chút ẩm ướt. Cô để điện thoại di động vào trong túi, lắc đầu cười yếu ớt, ” Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Nói là đi ra dạo chơi, Dung Ân kỳ thật cũng không nghĩ kỹ là đi đâu, chỉ là khi ở Ngự Cảnh Uyển bị hạn chế đi lại, bây giờ nghĩ ra chẳng biết đi đâu.

Diệp Tử muốn cho cô buông lỏng tâm tình, liền dẫn cô đi trung tâm Thương Mại, chỗ nhiều người náo nhiệt, có thể làm cho Dung Ân không buồn bực ở trong không gian nhỏ hẹp.

Vô số các cửa hàng lớn nhỏ tại đây Diệp Tử đều lôi kéo tay Dung Ân đi vào dừng lại một chút.

Nhìn qua những sản phẩm muôn màu rực rỡ, Dung Ân dừng lại tại một chiếc tủ, ” Mua cho bạn trai của cô phải không?”

Diệp tử xoay người nhìn xem cà- vạt, khóe miệng cô mỉm cười, ” Tôi làm gì có bạn trai chứ? Là giúp cô mua.”

” Tôi?” Dung Ân ngoảnh đầu lại, ” Tôi cũng không có.”

Diệp Tử bỗng đứng thẳng người, ánh mắt có chút khó hiểu, ” Cô mua cho Nam tổng ấy.”

Dung Ân ánh mắt miết qua tủ sắp xếp những chiếc cà- vạt cao cấp, cô chưa bao giờ nghĩ qua cái ý nghĩ kia, những quà tặng này, là phải đưa cho người mình thích, mới có thể tỉ mỉ chọn lựa, bên cạnh, có người con gái trên cánh tay treo hơn mười chiếc cà- vạt đang thử cái đẹp nhất cho bạn trai của mình, như vậy, mới là hạnh phúc.

Dung Ân đi ra ngoài cửa hàng, Diệp Tử cũng vội vàng theo sau, ” Dung Ân, quan hệ của cô và Nam Tổng cũng không thể mãi như thế được.”

Cô dẫn vào những vạch trắng, dừng lại tại đường dành riêng cho người đi bộ, ” Diệp Tử, anh ta nhiều phụ nữ như vậy, trên người mặc trang phục hay phụ kiện gì sớm có người chuẩn bị tốt rồi, tôi làm việc thừa làm cái gì?” Huống chi, cô bây giờ cũng chẳng là gì của anh ta.

” Vậy chúng ta dạo chơi nơi khác đi a, mua vài thứ cho chính mình.”

Thật vất vả mới được đi ra khỏi nhà, Dung Ân tự nhiên rất thích, Thành phố Bạch Sa cũng không phải lớn, nhưng vẫn là làm cho cô gặp được Trần Kiều.

” Ân Ân?”

Người đàn ông đi nhanh đến trước mặt Dung Ân, ” Những ngày này, em đi đâu vậy?”

Cô ngửa mặt, những lời này, dường như là tất cả mọi người thấy cô đều phải hỏi một lần.

” Trần Kiều, thật trùng hợp a.”

” Ân Ân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trần Kiều ánh mắt quét nhẹ lên người Diệp Tử, ” Cô ta là ai?”

Theo lời của Diêm Việt, anh đã biết Dung Ân bị Nam Dạ Tước mang đi, chỉ là những ngày này, cô ở đâu anh lại tìm không thấy, có thể thấy được Nam Dạ Tước đem cô giấu đi rất kỹ.

” Em không sao, em bây giờ không phải rất tốt sao?”

” Ân Ân, đi theo anh,” Trần Kiều kéo tay của cô, nhìn về phía Diệp tử sắc mặt tràn ngập đề phòng, ” Ở đây đã có anh, không ai dám làm gì em đâu.”

” Trần Kiều,” Dung Ân bước chân cũng không động đậy, giằng tay về, tránh tay của anh ra, ” Em thật sự không có việc gì, đây là bạn của em, bọn em chỉ là đi dạo phố thôi.”

” Vậy được, em nói cho anh biết, em giờ đang ở đâu?” Người đàn ông này cũng không buông tha, lại nắm chặt tay Dung Ân lần nữa, trong lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi trơn trượt.

” Em khi dần xếp tốt mọi việc sau đó sẽ nói cho anh biết, Trần Kiều, anh không cần lo lắng.” Bùi Lang còn chẳng mang cô đi được, chứ đừng nói là Trần Kiều, cô liên lụy người khác đã quá đủ rồi, kỳ thật nếu bình tĩnh mà ngẫm lại, cũng không cần cố vùng vẫy như vậy, cùng lắm là không có tự do, để tất cả mọi người đều tốt đẹp, chính là cách tốt nhất.

” Mình đi về thôi.” Diệp tử ở đó nhìn ra chút khác thường, biết ý mở miệng.

” Ừm.” Dung Ân nhẹ nhàng gạt đầu, vừa muốn đi, Trần Kiều lại ngăn ở trước mặt cô cũng không nhượng bộ.

” Trần Kiều, em chỉ là có một chút không tiện nói, nhưng chúng ta không phải bây giờ rất tốt sao? Chờ có thời gian, em nhất định đem toàn bộ sự tình nói cho anh biết, được không?” Dung Ân ôn nhu nói, Trần Kiều cũng không có chuyện gì để ngăn cô lại, nhưng cũng không nghĩ làm cô khó xử.

Thân hình anh tránh ra bên cạnh, đồng thời xoay qua chỗ khác, Dung Ân nhìn từ ánh mắt anh có một loại đau khổ không nói nên lời.

Trở lại ngự cảnh uyển thì trời cũng đã tối, mặt trời chiều ngả về tây.

Dung Ân đứng ở cửa ra vào, nhìn Diệp Tử lái xe đi về, cô mới đi vào trong nhà.

Trong không khí, hương hoa phảng phất thoang thoảng đâu đây, đây là suối nhân tạo, cô cũng không để ý lướt qua, trước mắt, là một cảnh sắc mơ hồ hiện ra trước mắt cô, có cái gì đang bay tới chân cô, cô cúi đầu xuống, thấy một chiếc lá bạch quả vàng chói lọi.

Đưa mắt trông về phía xa xa, một cái bóng lưng xuất hiện ở dưới tán cây bạch quả, trên mặt đất, trải đầy những chiếc lá cây vàng óng, cực kỳ đẹp mắt.

88. Chương 88

Dung Ân bình tĩnh đứng ở đó, đứng lâu trên đá cuội, lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau nhức.

Thân hình cao lớn đứng dưới cây bạch quả vừa mới được dời tới, làm cho người ta có ảo giác hoang vu, đơn độc, trời thu chính là như vậy, nhuộm vào trong con người làm họ cũng sẽ đa sầu đa cảm theo. Nếu không phải mái tóc ngắn màu rượu đỏ kia của Nam Dạ Tước, Dung Ân thiếu chút nữa cho rằng, người đứng ở đó là Diêm Việt.

Trước kia, trường học của bọn họ cũng có rất nhiều những cây bạch quả rất to, đến trời thu, lá rụng dần, Diêm Việt nhặt được rất nhiều, sau đó chọn lựa vài chiếc lá đẹp nhất đưa cho Dung Ân làm thẻ đánh dấu sách, anh còn có thể viết chữ ở trên, viết rất xấu nhưng những chữ kia, Dung Ân bây giờ còn nhớ rất rõ.

Ân Ân, anh yêu em.

Ân Ân chuột túi, anh thật sự yêu em. (Khoai Môn Kem: Các bạn theo dõi chuyện từ đầu sẽ biết chương 2 Trần Kiều có gọi Dung Ân là chuột túi, chuột túi là biệt danh của Diêm Việt đặt cho Dung Ân khi hai người yêu nhau)

Hoặc là ở mặt trái đều ghi, Ân Ân Ân Ân..... Đương nhiên, Diêm Việt đó, người khắc sâu vào trí nhớ cô chính là người con trai đó, khi đó, anh ta chỉ là học sinh, còn chưa tiếp nhận chuyện làm ăn của gia đình, hơn nữa cũng sẽ không có ngày sẽ giao thiệp với chợ đêm.

Dung Ân dẫm trên mặt cỏ xanh mướt đi đến, trên mặt đất dấu vết còn chưa kịp xóa đi, những loài hoa quý báu trước kia mà Nam Dạ Tước trồng giờ đã bị nhổ sạch tận gốc, màu sắc và hoa văn của nửa cái vườn đều bị phá hư, những cánh hoa vung vãi trên mặt đất vẫn còn để lại dấu tích, lẻ loi tro tro khắc sâu ở trong đất bùn, cây bạch quả vừa mới trồng, không biết có thể thích nghi với hoàn cảnh mới hay không, hơn mười

cây được trồng ở đây, cây lớn nhất trồng gần sát sân thượng của lầu hai tưởng chừng vươn tay ra, có thể với tới cành của cây.

Nam Dạ Tước hai tay vẫn để ở trong túi quần, anh mặc một chiếc áo ở nhà màu trắng, dưới thân, là chiếc quần cùng nhãn hiệu, một hai chiếc lá nhẹ nhàng đập vào người anh, anh cũng không hay biết, dưới cây bạch quả, có kê một cái bàn, mấy cái ghế dài, đều là làm bằng gỗ, rất phù hợp với cảnh sắc bây giờ. Hai cây bên cạnh đó, còn mắc một chiếc võng, bên trong, thậm chí chiếc gối đầu cũng đã chuẩn bị xong.

Dung Ân trong lòng dâng lên khác thường, hai chân giẫm lá cây đi lên phía trước, Nam Dạ Tước nghe được tiếng động, quay lại khuôn mặt hoàn mỹ làm người ta điên đảo “ Ân Ân, em thích không?”

Nói thật, Dung Ân rất thích.

Bên trong Ánh mắt của cô khinhhin thấy thân hình kia, có chút mơ hồ, phảng phất anh ta không phải người lúc trước tìm được cô, Nam Dạ Tước người đưa cô đây vào chỗ chết, cũng không phải người trong trí nhớ, đem cô hung hăng đặt ở dưới thân, Nam Dạ Tước không để ý đến cảm nhận của cô ra sao.

Rốt cuộc anh ta là người như thế nào?

Bọn họ sống vai đứng cùng nhau, trời chiều rất đẹp, xuyên qua đầu vai của 2 người, chiếu tới cần cổ trắng nõn của Dung Ân làm nó phiếm hồng, Nam Dạ Tước lơ đãng liếc qua, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cần cổ trắng như tuyết của Ân, có thể cảm nhận được động mạch cổ đập đều đều,nhịp nhàng,nhịp đập,rung động, bên trong người anh bắt đầu khởi động, sinh lực bắt đầu nóng lên, Dung Ân híp mắt, ánh mắt trời nhỏ vụn chiếu vào lông mi cong vút, môi thoa một ít son môi rất nhạt,Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy có một loại xúc động mãnh liệt từ hạ thân chạy lên, xông thẳng tới đỉnh đầu.

Con người thâm thúy dần u ám, người đàn ông khê nhếch khóe miệng, đem ánh mắt nhắm lại.

Nhìn nữa, có lẽ anh sẽ thật sự sẽ nhào tới mà muốn cô tại đây, Nam Dạ Tước nhẫn nại dục vọng xuống, anh làm nhiều như vậy, không thể ngay lúc này thất bại trong gang tấc được, anh che dấu bằng cách đá đá lá cây dưới thân, cố gắng đem chú ý của mình dời đi.

” Nam Dạ Tước, sao anh lại trồng những cây bạch quả này?”

” Diệp Tử nói, em thích.”

Cô rất thích, không hơn. Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, mái tóc màu rượu đỏ hơi bay, đôi mắt kia càng phát ra vẻ mỉa mai, Dung Ân nhìn chăm chú vào một bên mặt của anh, người đàn ông này, quả nhiên nhìn rất đẹp, làm saylòng người.

” Kỳ thật, anh không cần như vậy.” Dung Ân nhàn nhạt nói,” anh nếu không thích, không cần miễn cưỡng chính bản thân mình.”

” Ân Ân, tôi không có nói không thích, em dường như không hỏi qua tôi, liền xác định tôi sẽ không đáp ứng em, kỳ thật, từ nay về sau có chuyện gì, tôi hi vọng em có thể tự mình nói với tôi.” Nam Dạ Tước rũ mắt xuống ,Dung Ân lại vội vàng tránh tầm mắt của anh, cô đi vào khoảng gốc cây, ở trên ghế dài ngồi xuống.

Nam Dạ Tước như vậy, làm cô càng sợ tiếp xúc, trong lúc này cô luôn cảm thấy cô và anh, có cái gì đang tại thay đổi, mà loại thay đổi này, cũng không làm Dung Ân cảm thấy thoải mái, ngược lại, càng làm cô căng thẳng.

” Hôm nay đi ra ngoài, có làm cho em vui vẻ không?”

” Ừm.” Dung Ân khê gật đầu, từ trong túi xách móc ra cái gì đó, đưa tới trước mặt Nam Dạ Tước,” Đây là điện thoại tôi mới mua.”

Anh không có cầm lấy, thấy là chiếc điện thoại bình thường màu hồng, cô từ trước đến nay không thích thứ gì đó quá sang trọng, cái điện thoại này rất xứng đôi với cô,” Ân Ân, em muốn mua cái gì thì mua cái đó, không cần phải được sự đồng ý của tôi.”

Từ xa, Vương Linh ôm con chó nhỏ đi tới, tiểu tử kia nhìn thấy chủ nhân chủ nhân của mình, ở trong lòng Vương Linh giãy giụa, Vương Linh không thể không buông nó ra.

Dung Ân khom lưng xuống, con chó nhỏ trước mặt nhào vào trong ngực của cô, đầu nó tạy ngực cô cọ cọ vài cái, Dung Ân đứng dậy, hai tay ôm tiểu tử kia rời đi,” Dạ Dạ, hôm nay có ngoan không?”

Con chó nhỏ như là có thể nghe hiểu tiếng người, ô ô hai tiếng sau đó thân mật tiến tới cần cổ của Dung Ân liếm liếm, Nam Dạ Tước thấy cô ôm con chó nhỏ bên người đi qua, khóe miệng liền câu dẫn ra một nụ cười, chỉ là nụ cười còn cứng đờ trên mặt, anh liền phát hiện được điều gì không đúng, lông mày nhíu lại,” Con chó kia tên gì?”

Vương Linh như muốn đuổi theo, nghe được câu hỏi của Nam Dạ Tước, quay đầu lại nói,” Cậu chủ,nó tên là Dạ Dạ, là Dung tiểu thư đặt cho.”

Người đàn ông trong nháy mắt trên mặt tái nhợt, người phụ nữ này, thật sự là mang thù mà.

Dạ Dạ? Khó nghe muốn chết! Nam Dạ Tước mặt lạnh theo ở phía sau, một con chó sao có thể lấy tên này?

Dưới trời chiều ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua chiếc lá, rơi xuống đầu vai của mỗi người, có vẻ gì đó rất thanh bình.

Hôm sau.

Hạ Phi Vũ gõ cửa phòng làm việc của Nam Dạ Tước,” Tổng giám đốc, anh tìm tôi?”

“Phi Vũ, có một tiệc tối, cô chuẩn bị đi, buổi tối cô với tôi cùng đi, đúng rồi, tới Ngự Cảnh Uyển, đem lễ phục của tôi về đây.” Nam Dạ Tước đầu cũng không ngẩng lên phân phó cho cô, cảnh tượng như vậy Hạ Phi Vũ đã quen rồi, trong những việc xã giao lớn nhỏ của Tước Thị, đều là cô cùng Nam Dạ Tước ra mặt. Cho nên, trong mắt rất nhiều bạn bè giới thương trường, Hạ Phi Vũ đã sớm là người Nam Dạ Tước, thậm chí có một số người nói đùa hoặc trực tiếp gọi cô một tiếng chị dâu nhỏ.

Hạ Phi Vũ trông thấy anh rất bận rộn xử lý công việc trong tay, tưởng anh đã quên,” Tước?”

Người đàn ông đang kí tên vào một tập văn bản thì dừng lại, thấy cô còn đứng ở đó,” Làm sao vậy?”

Đầu bút trên tập văn kiện do chấm xuống có một điểm đen rồi dần dần mực nhanh chóng lan ra một mảng nhỏ giấy, Hạ Phi Vũ cười yếu ớt, trong giọng nói hình như có chút hờn dỗi,” Anh không đưa chìa khóa cho em, em đi như thế nào?”

”Ồ,” Nam Dạ Tước đưa bàn tay xuống dưới, ngón tay vừa chạm đến chum chìa khóa, rồi lại buông ra,” Cô đến Ngự Cảnh Uyển, sau đó gọi điện thoại cho Vương Linh, muốn chuẩn bị quần áo nào, tôi sai bảo cô ấy đưa cho cô.”

Hạ Phi Vũ ngơ ngẩn, có chút chuyển nhỏ như này ,” Để Vương Linh đưa cho em?”

” Đúng,” Nam Dạ Tước tiếp tục vùi đầu vào công việc, anh thấy vết mực làm cho giấy trắng bị đen mất một vùng, liền dịch chuyển xuống dưới một chút nhẹ nhàng ký tên, dùng bút che lại vết đen,” Tiệc tối này rất quan trọng, đến lúc đó đừng có để bị muộn đấy.”

Hạ Phi Vũ thấy ý tứ của anh là không có ý định đem cái chìa khóa đưa cho cô, có thể nói Nam Dạ Tước lần nào cũng không do dự đưa chìa khóa cho cô, cô thậm chí cho rằng Ngự Cảnh Uyển sớm muộn cũng là của cô, anh đưa chìa khóa cho cô, không phải là chứng minh tốt nhất sao? Hôm nay, Dung Ân lại ở bên trong, rõ ràng cô ta đã nói gì đó,người đàn ông này mới có chuyển biến như vậy. Hạ Phi Vũ không khỏi nắm chặt bàn tay, khuôn mặt tức giận đến nỗi có chút vặn vẹo, cô xoay người đi ra ngoài,” Tổng giám đốc đã nói như vậy, vậy tôi liền đi.”

Cửa ra vào khẽ đóng, Nam Dạ Tước ngược mắt lên nhìn, không cho Hạ Phi Vũ đi vào Ngự Cảnh Uyển, là anh đã nhận lời Dung Ân, nói cho cùng chỉ là đi lấy vài thứ thôi, anh làm như vậy, tiết kiệm chút sức lực đi lại của Hạ Phi Vũ, không phải rất tốt sao?

Chỉ là anh đã không để ý đến, trong mắt anh chỉ đơn giản là một chum chìa khóa, nhưng trong mắt Hạ Phi Vũ, lại là biểu thị cho địa vị, nếu không phải cô có tầm quan trọng với anh, người đàn ông nào sẽ dễ dàng đem chìa khóa giao lại ột người phụ nữ ?

Đi ô-tô vào ngự cảnh uyển, vương linh quả nhiên theo sự sai bảo của Nam Dạ Tước đã cầm những bộ y phục đứng chờ ở cửa lớn, Hạ Phi Vũ tắt máy, Vương Linh liền đem những thứ đã chuẩn bị cho ra ghế sau,” Hạ tiểu thư, quần áo của Tổng Giám đốc đều ở đây.”

” Được,” Hạ Phi Vũ cũng không có ý lái xe đi ngay,” Cô đi vào trước đi, tôi kiểm tra xem có gì đồ vào không.”

Vương Linh cũng không có nán lại mà bước vào sân nhỏ, Hạ Phi Vũ hạ cửa sổ xe xuống, ánh mắt quét về phía lầu hai của Ngự Cảnh Uyển, quả nhiên thấy Dung Ân cùng Diệp tử ngồi ở đấy đang nói chuyện gì đó, bộ dáng rất nhàn hạ. Cô chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nhất thời lại không biết lạ ở chỗ nào, chỉ đến khi Dung Ân đứng dậy, ngón tay vươn hướng ra phía ngoài, cô lúc này mới phát hiện được, trong vườn hoa không biết lúc nào trồng nhiều cây bạch quả như vậy.

Nhìn khuôn mặt Dung Ân đang rạng rỡ ngồi thưởng thức, nhìn xem có vẻ rất thích loại cây này.

Từng mảng từng mảng vàng óng, như ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt hai mắt của Hạ Phi Vũ, đến giờ phút này, cô mới không thể không thừa nhận sự tồn tại của Dung Ân, đối với cô mà nói Dung Ân là sự uy hiếp nghiêm trọng, trong trái tim Nam Dạ Tước, có lẽ các cô ai cũng không nắm bắt được, nhưng ít ra, chính thân thể cô Nam Dạ Tước còn chưa đựng qua.

Cô chắc chắn, cô ung dung, sau khi Nam Dạ Tước có Dung Ân, thất bại thảm hại.

Lái ô-tô rời đi, Hạ Phi Vũ đi với tốc độ xe rất nhanh, trước khi chuẩn bị lễ phục của chính mình, còn phải làm tóc, đến lúc đi vào cùng Nam Dạ Tước dự tiệc, thời gian vừa chuẩn.

Loại trường hợp này, người đàn ông đã sớm chán ghét, nhưng lại không thể không xã giao.

Sau khi lộ mặt qua loa, anh trở lại xe, đã cởi lễ phục ra, vứt xuống cà- vạt.

Chỗ cổ áo bị bung ra 2 chiếc cúc, mơ hồ có thể nhìn thấy xương quai xanh mịn hoặc, tay áo vén lên, Hạ Phi Vũ mở cửa xe ngồi trên ghế lái phụ,” Một chết đi được, loại tiệc tùng này thật sự nhàm chán cực độ.”

Nam Dạ Tước đem xe lái ra khỏi ga-ra, gió đêm tấp vào mặt, thời tiết mát mẻ nhưng có chút lạnh lạnh, anh đem áo khoác ngoài khoác trên vai Hạ Phi Vũ,” Khoác lấy.”

Cô hai tay rất nhanh đem áo vest khoác lên người, nơi đây còn lưu lại một chút nhiệt độ của người đàn ông này.

” Anh đưa em về trước.” (Khoai Môn Kem: Ở công ty do Nam Dạ Tước rất nghiêm túc nên xưng cô- tôi với Hạ Phi Vũ nhưng ở ngoài đời anh ấy xưng anh –em với Hạ Phi Vũ)

Hạ Phi Vũ buông thông mi mắt, tại viền mắt đánh nhũ màu vàng nhạt ánh lên, hiển nhiên càng thêm vài phần mịn hoặc, cô hai tay có chút khấn trương nắm lại,” Tước, ở phía trước có tiệm ăn nhỏ, em muốn đi mua vài thứ.”

” Đói bụng thật sao?” Nam Dạ Tước nghiêng mặt qua,” Vậy thì đi ăn khuya a.”

” Không cần,” Hạ Phi Vũ cúi mặt xuống,” Em chỉ là mua một ít đồ ăn mang về.”

Nam Dạ Tước đem xe hơi dừng ở lề đường, cô xuống xe đi vào trong tiệm, thừa dịp người bán hàng chuẩn bị gói hàng hóa cô đi vào toilet, trong túi xách tay, có son môi cô đã chuẩn bị thật kỹ. Hạ Phi Vũ tinh tế tô dọc theo viền môi, đây là người chị em tốt của cô đưa cho, theo như lời họ, loại màu sắc này đặc biệt là mùi thơm, đối với người đàn ông mà nói... có tác dụng kích thích ham muốn mà không bị phát hiện.

Trở lại trên xe, cô mua chút ít đồ ăn đơn giản cùng bánh bao chiên,” Anh đói không, ăn vài cái nhé?”

Nam Dạ Tước liếc qua, trong ấn tượng của anh, những thứ này Dung Ân rất thích, anh lại khinh thường,” Anh không đói bụng.”

Hạ Phi Vũ đem những thứ đó ném tới bên cạnh, Nam Dạ Tước đi ô-tô, đi qua một chiếc hầm nằm dưới lòng đất, bởi vì sắc trời đã tối, cũng không có nhiều xe, người phụ nữ hai tay động đậy, đem áo vest khoác trên người kéo ra, đánh bạo nghiêng thân tới, khế hôn tại góc cạnh hấp dẫn bên môi của Nam Dạ Tước.

Chóp mũi đột nhiên chui vào một mùi hương làm cho người ta cảm thấy ngứa ngáy, cô ta hai tay vòng qua cổ anh, khuôn ngực đầy đặn xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh cọ nhẹ vào tay Nam Dạ Tước.

Người đàn ông rất dễ dàng không chống chế được.

Nam Dạ Tước mang xe hơi ngừng tại nơi góc tối rời xa cameras, dường như không suy nghĩ nhiều hôn trả Hạ Phi Vũ, anh kỹ thuật thành thạo, thủ đoạn lão luyện, không cần nhiều công sức đã khiến cho Hạ Phi Vũ chào thua. Nam Dạ Tước thân thể rất căng cứng, anh đã lâu không chạm vào đàn bà, lúc này ai chọc anh, chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, thân thể ở một nơi nào đó cứng rắn vô cùng, anh ôm lấy cánh tay của cô rất chặt khó có thể kiềm chế, Hạ Phi Vũ tuy rất đau, nhưng chờ mong càng nhiều, Nam Dạ Tước đã nếm đủ vị ngọt trong miệng, dường như trong cơ thể có một luồng nhiệt rầm rầm lao tới, anh vòng tay ra sau kéo xuống chiếc khóa của bộ lễ phục, luồn tay vào chiếc áo lót, trong lòng bàn tay, đường cong no đủ làm anh như phát điên, nhìn không được tăng thêm lực xoa bóp.

” Ừm—” Người con gái không biết thoải mái cái gì, phát ra tiếng rên rỉ rất nhẹ.

Nam Dạ Tước mở mắt ra, Hạ Phi Vũ ở dưới thân anh tận tình tách ra, cô sắc mặt hồng hồng cực kỳ hấp dẫn, anh bỗng nhớ tới câu nói lúc trước của Dung Ân, Nam Dạ Tước, tôi không muốn ở Ngự Cảnh Uyển trông thấy Hạ Phi Vũ, được không?

Gió lạnh thổi qua đầu, anh đột nhiên tỉnh táo lại rất nhiều, phảng phất như thấy đôi mắt trong trẻo của Dung Ân ở nơi nào đó đang nhìn chăm chăm vào anh, toàn thân dục vọng bị tán đi không ít, người con gái trên mặt vẫn còn đỏ ửng, anh bất giác mở to mắt.

Nam Dạ Tước mãnh liệt đẩy mình còn chưa tan đi hết, giọt mồ hôi to như hạt đậu dừng lại phía trước cằm của anh, anh ảo não không thôi, anh từ trước đến giờ đối với đàn bà không có hề tự chủ, lúc muốn ở nơi hoang vắng là có thể áp đảo, lại càng không cần vì ai mà phải bực bội “người anh em” của mình như vậy, giờ phút này, anh nhớ rõ mình là đuổi thẳng hai tay, tỉnh táo đem Hạ Phi Vũ đẩy ra.

” Tước?” Người con gái trên mặt tràn đầy sự ngạc nhiên, cùng với sự khó tin.

Nam Dạ Tước thở hổn hển, hai tay đặt trên tay lái, nơi cổ họng nhấp nhô rất nhiều lần, anh lại càng nắm chặt tay, lại cảm giác được nơi nào đó trong người đang căng cứng cảm giác dịu đi chút ít, lúc này mới cảm lấy áo khoác trên ghế ngồi, đẩy cửa ,” Em lái xe về nhà đi, anh hiện tại muốn uống một chút rượu, sau đó tự gọi xe trở về.”

Cái gì? Hạ Phi Vũ cảm giác rất ủy khuất, anh rõ ràng bỏ cô lại trên đường,” Tước, anh chẳng lẽ, không muốn em?”

Nam Dạ Tước mặc lại y phục, tuy quần áo bởi vì hai người vừa rồi dây dưa mà có chút nhăn nhúm, nhưng mà không chút nào làm giảm đi khí chất cao quý của anh, anh để lại người con gái trong xe, cũng không biết trả lời như thế nào.

Có muốn không? Anh, hẳn là muốn mới đúng.

Tiện tay bắt một chiếc xe taxi, Nam Dạ Tước cảm thấy ngực có chút buồn bực,” Nếu như cảm thấy quá mệt mỏi, ngày mai có thể nghỉ ngơi một ngày.” Nói xong, liền chui vào trong taxi cũng không quay đầu lại.

Hạ Phi Vũ cuộn mình ở trên ghế lái phụ, cô đem khóa lễ phục kéo lên, nhìn trong kính chiếu hậu, hình ảnh người đàn ông đã hoàn toàn không thấy, cô cắn môi, hai chân run rẩy xuống xe.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, trong phòng một mảnh đen kịt, Nam Dạ Tước có chút thất vọng, bởi vì không ai vì anh mà giữ lại một chiếc đèn.

Đi vào lầu hai, vào phòng ngủ vừa vặn cánh cửa, cửa phòng quả nhiên là khóa trái.

Trong thâm tâm, tối càng thêm tối, anh gõ gõ cửa, lúc này chỉ muốn ôm Dung Ân một cái, bên trong thân thể cực kì trống rỗng, vô cùng cần lấp đầy.

Thật ra thì lúc Nam Dạ Tước lên lầu, Dung Ân liền tỉnh, cô xem thời gian, vừa rạng sáng.

Cô trở mình , giả bộ như đang ngủ say.

” Ân Ân, tôi biết rõ em không ngủ,” Người đàn ông lại đập vài cái,” Tôi nghe được tiếng động em xoay người.”

Người đàn ông này, lỗ tai làm bằng gì thế không biết?

Dung Ân hô hấp trở nên cẩn trọng, lúc này, anh ta chắc vừa tham gia yến tiệc, nhất định là uống rượu, cô không muốn dẫn sói vào nhà.

” Em không mở, Tôi sẽ đập cửa.”

Dung Ân nghe thấy tiếng nói, cửa này chắc chắn vô cùng, cô không tin Nam Dạ Tước sức lực thực sự lớn mà đem cửa phòng đá vắng như vậy, bên ngoài ngay sau đó truyền đến vài tiếng động thùng thùng thành thành, Dung Ân chỉ cảm thấy cả phòng ở đều rung động, người đàn ông này quả nhiên làm thật không buông tha, một lát sau lại thấy yên tĩnh, sau đó lại nghe được tiếng động của mở khóa, Dung Ân ngẩng đầu lên thì Nam Dạ Tước đã cầm chùm chìa khóa đi đến.

Từ từ thể anh bước đi, cùng với mùi vị vừa mới xộc vào, Dung Ân liền biết anh uống rượu.

” Nam Dạ Tước, anh muốn như vậy không ngủ, vào phòng tôi làm cái gì?”

Nam Dạ Tước đi đến, lại bị tấm thảm đặt ở cửa sổ làm cho vấp ngã, thân hình đổ về phía trước, góc độ cực kỳ chuẩn xác, đem Dung Ân đặt dưới thân.

Chợt có sức nặng ép tới, Dung Ân cả người toàn thân ngã hướng trên giường, Nam Dạ Tước nếu không nổi thú tính, nếu đem cô đẩy ra, anh không phải là đàn ông.

Dung Ân chỉ nghe thấy trong cổ anh gầm nhẹ, những nơi tiếp xúc với nhau nóng lên, người đàn ông khuôn mặt tuần tú đồ bồng, trên tay không hề có động tác gì, chỉ là đem nửa khuôn mặt mình áp vào cần cổ của cô thở hổn hển. Hô hấp nóng hổi phả vào cổ cô, làm cô cảm thấy khó chịu lại khó nhịn, hoàn toàn không thoải mái, hai tay bị đặt ở bên cạnh người, Dung Ân bắt đầu giãy dụa,” Nam Dạ Tước, anh thả tôi ra, bệnh của tôi còn chưa khỏi.....”

Người đàn ông như thế nào cũng không thể bắt mình đứng dậy được, anh chỉ là dụ dỗ, nghiêng người tại bên tai cô nói:” Ân Ân, em đừng động dậy, tôi cam đoan không đụng vào em, chỉ ôm em một chút cũng không được sao?”

Anh tách hai chân Dung Ân ra, chính mình lại quỳ gối giữa hai chân cô,” Em xem xem, tay của tôi chỉ ôm em, nó sẽ không có những động tác khác, Ân Ân, để cho tôi ôm em một cái, tôi rất khó chịu.”

Dung Ân cũng không để ý, cô bài xích sự đụng chạm của anh, thân thể liền bắt đầu vặn vẹo đứng dậy, Trái qua sự ma sát, người đàn ông đầu còn nhịn được nữa, mồ hôi ướt đầm áo sơ mi, anh hạ thân thể mình xuống, cách lớp quần áo trên người Dung Ân kiềm chế động tác, “người anh em” cứng rắn đặt tại bụng của cô, lúc lên lúc xuống, đâm vào cô bắt đầu đau bụng.

” Nam Dạ Tước, anh buông ra!”

Cô tuy sợ hãi, nhưng không phản ứng mãnh liệt như lần trước, chỉ là nôn khan vài cái, Nam Dạ Tước dán sát vào bên tai cô nói:” Sắp, cũng sắp rồi—” (Khoai Môn Kem: Chả biết sắp sắp cái gì??)

” Nam Dạ Tước, anh không biết xấu hổ, cút ngay!”

” Đúng, tôi là không biết xấu hổ, tôi là cầm thú, Ân Ân, xong ngay đây —”

Cô bị anh ôm toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ còn lại có cái miệng để mắng chửi người,” Anh buồn nôn—”

” Đúng, tôi buồn nôn,” Dù cô nói cái gì đi chăng nữa, Nam Dạ Tước đều thừa nhận hết,” Em thật muốn tôi nhịn chết sao? Cầm thú cũng có dục vọng, Ân Ân, tôi ngày nào đó mà bất lực, là do em làm hại.”

Giọng nói người đàn ông bắt đầu khàn khàn, tần suất cũng bắt đầu dần dần nhanh hơn, sắp bắn ra thì đột nhiên kéo bàn tay nhỏ bé của Dung Ân qua hướng về phía hạ thể của mình.

Nam Dạ Tước lấy tay cô, nắm chặt lấy nơi cứng rắn nóng bỏng, dục vọng lúc này đã tiêu tán dần đi, hai vai anh trên người cô rung lên rất mạnh, Dung Ân bỗng cảm thấy giữa tay mình dính đầy chất lỏng màu

trắng đục, cô vội vàng rút tay về, người đàn ông đứng dậy, cô nhìn thoáng trên quần Tây của anh thấy dính đầy chất bẩn.

Nam Dạ Tước vội vàng vào phòng tắm, lúc đi ra thì cầm trong tay một chiếc khăn lông ướt, loại mùi vị này, Dung Ân thật sự không thích, anh cũng không để ý sự giãy dụa của cô kéo tay của cô qua lau rất tinh tế, thậm chí giữa những ngón tay đều không quên, người đàn ông cúi thấp đầu, cũng không có chú ý tới sắc mặt Dung Ân càng ngày càng kém, anh đột nhiên nhớ tới cái gì. Ngắc đầu nói: " Ồ Ồ, bệnh của em có phải là tốt lên không?"

Nam Dạ Tước khuôn mặt tuấn tú sắc mặt vui mừng còn chưa kịp lan ra, chợt nghe thấy Dung Ân " Ồ Ồ—" một tiếng, toàn bộ nôn hết trên người của anh.

Anh vội vàng buông tay cô ra, sợ lại cô lại có cái gì khó chịu, liền cầm khăn mặt ở khoe miệng cô lau lau vài cái. Dung Ân hai mắt trợn lên, trong lồng ngực cảm giác bí bách bệnh càng phát ra rõ ràng, cô đẩy tay Nam Dạ Tước ra, " Anh— anh cầm cái gì lau cho tôi vậy?" (Khoai Môn Kem: để giải thích cho các bạn được rõ hơn, Nam Dạ Tước vừa lấy khăn lau tay cho Dung Ân giờ lại không để ý lau miệng cho cô nên Dung Ân mới có ý đó! T___T)

Người đàn ông cổ tay bỗng khựng lại, trên khăn mặt vẫn còn lưu lại những dấu vết mờ ám, anh vội vàng đứng dậy, hai con mắt nhìn chăm chăm vào khoe miệng Dung Ân, bảo bối vừa được phóng thích lại lập tức nhen nhóm ý định muốn cô trong đầu.

Nam Dạ Tước nhảy vào trong phòng tắm xả nước lạnh, lúc đi ra chỉ quần mỗi một chiếc khăn tắm, nửa người trên để trần, lộ ra dáng người tuyệt mỹ, những giọt nước đọng lại trên tóc đang chảy xuống cổ, chảy xuôi xuống phía sau lưng, Dung Ân đã đem toàn bộ ga gối thay sạch sẽ, những thứ trước nhét hết vào trong phòng tắm, Nam Dạ Tước vừa đi vừa lau tóc, mặt mũi tràn đầy sự thích thú cùng thoải mái.

Dung Ân lướt qua anh, đi thẳng vào phòng tắm, dùng nước rửa sạch sẽ hai tay, dùng sữa rửa mặt rửa sạch khuôn mặt đang đỏ bừng sau đó mới đi ra ngoài, thấy Nam Dạ Tước đang ngồi ở mép giường, không kiêng nể gì rũ rũ bọt nước ở tóc.

" Anh làm sao mà chưa đi đi?"

" Ồ Ồ, tôi không đụng vào em, tôi hiện tại chỉ muốn ngủ ở đây thôi không được sao?"

Dung Ân nhớ rõ, anh ta vừa rồi cũng nói không đụng vào cô, khái niệm đụng của Nam Dạ Tước là cái gì? Chẳng lẽ muốn cởi sạch quần áo mới gọi là đụng?

Cô cách anh rất xa, biểu lộ sự cảnh giác cùng đề phòng rất rõ ràng, Nam Dạ Tước vội vàng đứng lên, lắc lư hai tay, " Được, tôi ngủ ở giường của mình đã được chưa?"

Đêm nay, ít nhất là đã tiến được một bước dài, anh lại không dám phá vỡ nó đi, nếu như lại ép buộc Dung Ân, thì thành ra lại trở lại nguyên điểm.

Xem ra, mời bác sĩ tâm lý đến chữa cho cô, mặc dù chưa có khôi phục hoàn toàn, nhưng so sánh với lúc trước, đã có sự đổi mới rất lớn.

Nam Dạ Tước cứ kỳ kèo mãi cuối cùng mới từ trên giường đứng lên, ngón tay vừa chạm đến chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, tiếng chuông như là có báo trước, đột nhiên vang lên.

Đột ngột, có chút làm người ta run sợ trong lòng, là Hạ Phi Vũ.

Nam Dạ Tước nhớ tới, cô ta hẳn là muốn gọi điện báo đã về nhà bình an, anh đề xuống chiếc khóa, " A lô?"

" Ô ô....." Đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng khóc rất mơ hồ, Hạ Phi Vũ giống như phải chịu đựng cái gì đó, nức nở vài cái sau đó mới nén lại được nghẹn ngào nói, " Tước, tước—không xong rồi, em..... Em đâm chết người, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Em rất sợ....."

89. Chương 89

Dung Ân rõ ràng nhìn thấy mặt Nam Dạ Tước biến thành khuôn bố dữ tợn dưới ánh đèn, ánh mắt hiện lên vẻ hung ác nham hiểm như La Sát ẩn hiện trong đêm tối, cặp lông mày nhíu lại như một đường kiếm, giọng nói của anh nặng nề mà tỉnh táo, “Phi Vũ, cô ở đâu?”

“Tước, làm sao bây giờ, hu hu....bà ta nằm ở chỗ kia không nhúc nhích, nhất định là chết rồi....”

“Phi Vũ!” Nam Dạ Tước đáy mắt lạnh như băng, thanh âm phát ra hoàn toàn từ trong cổ họng rống lên, Dung Ân thấy hần gân xanh đều nổi hết trên cổ, khẳng định là hết sức khẩn trương, “Mau, tìm bằng tên đường, nói cho tôi biết vị trí cụ thể của cô!”

Bên đầu dây bên kia, Hạ Phi Vũ vội vàng bò dậy, Nam Dạ Tước vội kéo khăn tắm ngay hông xuống, tùy tiện lấy quần áo ra khỏi tủ. Dung Ân chân trần đứng ở bên cạnh, “Tước, em ở đường Tiêu Lâm, nơi này đèn đường rất hiếm, cũng không có người nào...”

“Cô thể nào mà lại đi đến nơi quỷ quái kia, được, cô đứng ở đó đừng đi đâu, tôi sẽ tới ngay...”

Hạ Phi Vũ bị dọa đến sợ hãi, nói chuyện giọng to bất thường.

Nam Dạ Tước cúp điện thoại, vội vàng mặc nhanh quần áo, đang lúc loay hoay chỉnh sửa lại dây lưng. Dung Ân đứng bên cạnh, trước im lặng bây giờ cũng mở miệng, ánh mắt cô bình thản như nước, “Nam Dạ Tước, Hạ Phi Vũ đụng chết người phải không?”

Anh đang cài dây lưng vội ngẩng đầu lên, “Ân Ân, em nói cái gì?”

“Tôi nghe được hết,” Dung Ân khước miệng khẽ nhếch lên, cô đem thân thể chui vào chăn, hai đầu gối cong lên, hai tay ôm lấy đầu gối, “Anh phải đi thu dọn tàn cuộc cho cô ta à? Nam Dạ Tước, đó chính là một mạng sống, như vậy mà lại chết dưới bánh xe của Hạ Phi Vũ, thế nào? Anh muốn thay cô ta giấu giếm sao? Tay đã nhuộm máu có thể tẩy hết được sao?”

Nam Dạ Tước vừa mặc xong áo sơ mi, áo màu đen mẫu mới của Armani, anh vén tay áo lên, mắt sáng như đuốc, sắc bén nhìn chằm chằm về phía Dung Ân, “Ân Ân, nhớ cho kỹ, em không nghe thấy gì hết!”

“Tôi không phải kẻ điếc.” Môi cô nâng lên giễu cợt, Nam Dạ Tước muốn thay cô ta hủy diệt chứng cứ phạm tội ư, cô lại lần nữa cười giễu cợt, “Nhưng đây là một mạng người đấy”

Đối mặt với sự trách cứ của cô, anh không nói gì nữa, có thể là đã quen với sự tình như vậy, tự bản thân anh đã có phương thức xử lý chuyện này. Sau khi mặc quần áo xong, cầm lấy điện thoại di động đi ra ngoài. Đến cửa, bóng dáng cao lớn của anh đổ dài tại ngưỡng cửa, “Em cứ ngủ trước đi, nếu cảm thấy sợ, tôi sẽ nói Vương Linh lên đây cùng với em”.

Anh vẫn đứng im không nhúc nhích, có vẻ như không yên lòng, Dung Ân vẫn duy trì một tư thế, “Anh cứ lo quản tốt chuyện của mình đi”

Nam Dạ Tước trên tay cầm thật chặt di động, anh rời khỏi cửa, đem cửa phòng đóng lại.

Dung ân bước chân trần đi ra khỏi phòng ngủ. Trên ban công, phủ đầy một tầng mỏng manh lá cây bạch quả, có chút nhột chân, cô hai tay vịn ở lan can, mắt nhìn theo Nam Dạ Tước leo lên chiếc Porsche màu bạc lao ra khỏi cửa chính, tốc độ rất nhanh, tựa như xé gió mà đi, đèn sau chỉ còn là hai chấm nhỏ mất hút trong không gian, tiếng động cơ xe gầm rú đình tại nhúc nhích thật lâu bên ngoài Ngự Cảnh Uyển.

Gió lạnh ủa tới, khẽ lay động mái tóc dài của Dung Ân, cô nhìn ra thật xa, cho đến khi xe của Nam Dạ Tước hoàn toàn mất hút, lúc này mới quay trở lại phòng ngủ.

Đường Tiêu Lâm buổi tối gần như không có người lui tới.

Hạ Phi Vũ cũng không biết bản thân mình vì sao lại chạy vào con đường này. Xe của Nam Dạ Tước tăng tốc cực nhanh, cô chỉ cần nhấn nhẹ chân ga xe liền vọt lên phía trước, đôi mắt cô cay xè, tay phải đánh lái, tay trái không ngừng lau nước mắt. Cô đã từng tưởng rằng cô và Nam Dạ Tước hợp với nhau nhất, anh sở dĩ không tiếp nhận cô, là vì trân trọng cô, cô cho rằng đối với anh cô hoàn toàn khác với những người con gái khác.

Nhưng tối nay, cô đã tràn đầy tự tin như vậy, nhưng không ngờ anh lại nhất quyết đẩy cô ra.

Hạ Phi Vũ nhấn mạnh chân ga, hoàn toàn không phát hiện đã đi ra khỏi quốc lộ. Trong lòng cô chất đầy oán hận dành cho Dung Ân, hận đến xương tủy.

Cô ta rõ ràng đã rời khỏi cuộc sống của Nam Dạ Tước, vì sao lại còn quay trở về?

Nhớ tới cô ta cùng Bùi Lang trong tấm hình kia, Hạ Phi Vũ càng cảm thấy lồng ngực thêm bức bối, cô hận mình lúc đó đã quá tùy tiện, không chịu suy nghĩ kỹ nên làm ọi việc đến cố sự này, cô càng nghĩ nước mắt càng rơi nhiều, hai tay thậm chí bắt đầu đánh lên tay lái.

Lối vào con đường phía trước, phàm là tài xế thông thuộc đường cũng đều cho xe chạy chậm lại, đường này đèn đường đều hồng, buổi tối căn bản là sẽ không thấy được người phía trước. Hạ Phi Vũ lao nhanh lên trước không nghĩ tới ngay lúc đó có người lao ra, đến khi kịp phản ứng thì người đó đã bị tông xa hơn chục thước. Cô vội đạp thắng, nhưng vì quán tính nên xe trượt một quãng dài, đến khi dừng hẳn lại thì bánh xe đường như đã cán qua trên người kia một đoạn.

P phía trước đầu xe biến dạng, thân xe lổm đổm vết máu tươi, người bị đụng chính là một lão bà, Hạ Phi Vũ thật vất vả mới mở được cửa xe, hai chân run run, tay phải vịn thành xe tiến lên phía trước.

“A-a-“ cô bị dọa sợ đến mức thét lên chói cả tai, đằng kia lão bà đang nằm ngang ở bánh trước của xe, bộ dạng hình như đã tắt thở, hai con mắt mở to như hai quả chuông đồng, chết không nhắm mắt.

Dưới cơ thể, vết máu tạo thành vũng lớn chảy ra ngoài, thấm ướt cả một khoảng đường khô ráo.

Lúc này, chỉ có duy nhất ánh sáng từ hai bóng đèn xe, chiếu thẳng vào khuôn mặt bà lão trắng bệch không còn giọt máu. Gió thổi từng cơn, kinh khủng cực kỳ, nghe như là tiếng kêu gào, than khóc, lúc lại giống như tiếng khóc nỉ non ai oán của đứa trẻ, lẩn vẩn xung quanh thân Hạ Phi Vũ.

Chiếc Ferrari màu bạc phóng điên cuồng trên đường quốc lộ, tạo thành một vệt sáng trên đường. Nam Dạ Tước không lo lắng mình xảy ra chuyện gì, vì tài nghệ lái xe của anh có thể so với tay đua chuyên nghiệp, đồng hồ và hệ thống định vị trên xe đều chỉ rõ đường Tiều Lâm ở cách đó không xa, anh đạp mạnh chân ga, tiến vào góc chết trên đường không thèm nhìn gương chiếu hậu.

Hạ Phi Vũ đang co rúc ngay bên cửa xe, nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng động cơ xe thì cả người sợ hãi ôm chặt thành một khối, miệng cứ vậy thì thầm liên tục “Làm sao bây giờ, bị người khác phát hiện rồi, hu hu.... Tước, tước...”

Nam Dạ Tước mất liếc nhìn toàn bộ khung cảnh, anh nhanh chóng đem xe cập sát vào lề đường “Phi Vũ, cô ở đâu?”

Hạ Phi Vũ nghe tiếng Nam Dạ Tước, vội vàng muốn đứng dậy, nhưng đôi chân mềm nhũn không còn chút sức lực, đôi tay cô nứ ở cửa xe mà đứng lên, lão đảo hướng về phía Nam Dạ Tước mà chạy tới “Tước, cuối cùng anh cũng đến”

Anh ôm cô vào trong ngực, tầm mắt liếc về hướng vết máu trên đường, xem ra là không thể cứu sống được.

Bàn tay anh ở sau đầu cô vô nhẹ, cầm để trên đỉnh đầu Hạ Phi Vũ, nhẹ giọng trấn an, “Không sao, không sao...”

A Nguyên sau đó liền chạy tới, bình tĩnh xem xét bốn hướng, sau khi xác định không có thiết bị ghi hình, liền tiến lên phía trước nói “Đại ca, anh cứ đi trước, nơi này giao cho em xử lý”

“Mau đem nạn nhân vào bệnh viện, có thể cứu sống hay không, phải thử qua một lần”. Nam Dạ Tước tay ôm chặt hai vai Hạ Phi Vũ, dìu cô đến trước đầu xe đang đỗ ngay đó, “Chú ý, đem tất cả các dấu vết xử lý cho sạch sẽ, đừng để sót lại manh mối nào”

“Đại ca yên tâm”. A Nguyên đem theo mấy người đều là tâm phúc, hấn đi đến phía trước, đem đèn xe tắt đi. Nam Dạ Tước sau khi cài dây an toàn cho Hạ Phi Vũ, liền lái xe nhanh chóng rời đi.

Dung Ân cả đêm không có chợp mắt, mí mắt mỗi nhử, cô cảm thấy có chuyện không tốt đang xảy ra. Dưới lầu rất yên tĩnh, cho đến khi trời sáng hẳn, Nam Dạ Tước cũng chưa trở về.

Thời điểm buổi sáng, gió thổi rất to, tối hôm qua Dung Ân cũng không đóng kín cửa sổ, rất nhiều lá khô theo gió thổi bay vào trong phòng ngủ, cô ngồi xuống ngay cạnh cửa, nhặt lên từng chiếc lá vàng khô để vào lòng bàn tay rồi thả xuống từng chiếc một.

Cô bước xuống lầu ngay lúc Vương Linh đang tắt đèn chuẩn bị bữa sáng “Dung tiểu thư, bữa sáng chuẩn bị gần xong rồi.”

“Vương Linh, không cần vội, tôi không đói”. Cô đi về phía phòng khách, thuận tay cầm lấy điều khiển từ xa đem mở ti vi. Trên màn hình đang phát bản tin thời sự buổi sáng, Dung ân ngồi co hai chân, nhận lấy ly sữa tươi từ tay Vương Linh.

“Sau đây là bản tin đặc biệt, vào lúc 3h rạng sáng hôm nay bệnh viện thành phố tiếp nhận một ca cấp cứu là một lão bà tầm khoảng 60 tuổi, nhưng được xác nhận là tử vong trước đó do tai nạn xe cộ. Vụ tai nạn xảy ra ở khu vực đường Tiêu Lâm, vì đoạn đường này không có thiết bị ghi hình và toàn bộ dấu vết của vụ việc đã bị dọn dẹp sạch sẽ, nên cảnh sát hiện thời vẫn chưa xác định được danh tính của tài xế gây tai nạn. Nếu như có người nào chứng kiến được vụ tai nạn trên, xin hợp tác với cảnh sát để cung cấp lời khai. Ngoài ra, hiện nay thân nhân của người bị nạn vẫn chưa xuất hiện, hy vọng sau khi xem xong bản tin này, nhanh chóng đến bệnh viện thành phố để...”

Hình ảnh tiếp theo trên màn hình chính là bà lão gặp nạn, Dung Ân cảm thấy hai tay không còn chút sức, cả ly sữa cứ như vậy rơi xuống đùi cô.

Trong hốc mắt cô chứa đầy nước mắt, đồng thời hai tay run lẩy bẩy, móc nửa ngày mới lấy ra được điện thoại di động, ngón trở ấn ở bàn phím hồi lâu, nhưng không thể bấm chính xác được dãy số mà cô muốn gọi. Nước mắt rơi lã chã trên màn hình điện thoại, cô vội vàng lau đi, phải mất một hồi lâu cô mới bấm gọi đi được, nhưng phía đầu dây bên kia cũng chỉ vọng lại tiếng trả lời lạnh băng của tổng đài “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm ngưng sử dụng”

Làm thế nào bây giờ, cô ấy đã tắt máy không thể nào liên lạc được.

Dung Ân vội vàng đứng dậy xông ra ngoài, đúng lúc Nam Dạ Tước đang đẩy cửa bước vào, hai mắt anh ửng đỏ, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Em đi đâu?”

“Chát-“ Một cái tát hung hăng nhắm ngay mặt anh, lòng bàn tay Dung Ân nóng rát, nước mắt lã chã rơi xuống.

Nam Dạ Tước hơi giật mình, trên khuôn mặt anh hằn rõ dấu 5 ngón tay của cô, cái tát này ngay cả người đang bận rộn ở phòng bếp là Vương Linh cũng nghe thấy, vội vàng chạy tới, chứng kiến cảnh tượng hai người bốn mắt nhìn nhau chằm chằm, cũng không tiện nói gì nên đành lui xuống bên cạnh.

Anh tính mở miệng, nhưng Dung Ân liền tay nắm thành nắm đấm cứ vậy liên tục đấm tới ngay ngực anh, “Các người không phải là con người! Nam Dạ Tước, đó là bà của Tư Cần, người chết rồi, chính là bị Hạ Phi Vũ đụng chết, anh cho rằng tiền có thể giải quyết tất cả mọi chuyện sao? Đây chính là người thân duy nhất của Tư Cần, các người vẫn là người sao?”

Nam Dạ Tước lúc này chộp lấy hai cánh tay đang vung loạn xạ của cô “Tư Cần là ai?”

Dung Ân hai mắt đỏ ngầu, thật là chuyện đáng buồn biết bao, ngay cả Tư Cần là ai mà hắn cũng không biết. Cô dùng sức đẩy Nam Dạ Tước ra, khuỷu tay chọt đụng bả vai, anh vội nghiêng người không chế cổ tay cô, “Em đi đâu?”

Dung Ân dùng sức hất mạnh, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, như một con thú rống lên “Tư Cần chính là cô gái ở Cẩm Dỗ đã bị anh cho người cưỡng bức, Hạ Phi Vũ đã phá hủy cô ấy, bây giờ còn hại chết bà của cô ta. Tôi đi đâu ư, tôi đi nhặt xác, chẳng lẽ có thể để cho bệnh viện tùy tiện hỏa táng hay sao?”

Cô lao đi ra ngoài, Nam Dạ Tước vội ôm lấy hông của cô “Ân Ân, bình tĩnh một chút”

“Anh bảo tôi phải bình tĩnh thế nào?” Dung Ân nghiêng đầu ngay bả vai anh dùng sức cắn mạnh. Bị đau, hai tay anh buông lỏng, cô thừa dịp bước lên phía trước.

Nam Dạ Tước sải bước vượt qua, kéo mạnh tay cô “Ân Ân, tôi đi chung với em”

Dung Ân đứng lại, yên lặng quay đầu liếc nhìn anh, “Anh thật vất vả dọn dẹp sạch sẽ mọi dấu vết ở hiện trường, thay cô ta tiêu hủy chứng cứ phạm tội. Nam Dạ Tước, anh không sợ lúc này xuất hiện sẽ gặp phải phiền phức sao?”

Giọng điệu của cô, không phải như lời nói có vẻ như quan tâm, mà thật ra lại chứa đầy sự châm chọc nhắm vào người hấn, châm chọc hấn không có chuyện ác nào mà không làm, phai mờ lương tâm, châm chọc hấn không phải con người!

Nam Dạ Tước nắm chặt tay cô không buông, hai người cùng im lặng, môi anh mím lại thành một đường mỏng, thần sắc lộ rõ vẻ mệt mỏi, nắm tay cô đi nhanh về hướng chiếc xe thể thao đang đậu trong vườn.

Trên đường, Dung Ân cũng không có biểu hiện tức giận, cô chỉ cúi thấp đầu, thần sắc trên mặt bị tóc che phủ hoàn toàn. Nam Dạ Tước chỉ thấy được hai vai cô nhẹ run run, anh phiền não nắm chặt tay lái, gương mặt điển trai kéo căng.

“Bà nội là một người tốt...” Dung Ân nghẹn ngào, mắt sưng đỏ. “Tôi thường đến nhà Tư Cần, Bà nội biết hai chúng tôi thích ăn sủi cảo, mỗi lần tới đến đó, bà đều gom góp tiền bán lon để làm sủi cảo cho ăn. Bà rất hiền lành, tôi từ nhỏ đã không có bà nội... Từ đó về sau, tôi bắt chước Tư Cần đều gọi là bà nội,” Dung Ân hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, tiếng khóc mơ hồ “Nam Dạ Tước, bây giờ... Bà nội không còn nữa, Tư Cần làm sao tiếp tục kiên trì phần đầu... Cô ấy có thể sống vì ai nữa?”

Nam Dạ Tước không nói gì, ẩn trong mái tóc đôi chân mày của anh khẽ nhướn tựa 1 đường kiếm trên khuôn mặt anh tuấn.

Bên trong xe bầu không khí ngột ngạt, buồn bực khiến cho cơ thể khó chịu, Nam Dạ Tước vội mở cửa sổ, y phục của anh vẫn còn chưa kịp thay, loại cảm giác này khiến anh thấy không thoải mái. Anh nắm tay Dung Ân đang từ trên đầu gối kéo lại gần mình, cô vội tránh đi, dùng sức hất bàn tay anh ra khỏi người cô.

Anh phiền não không dứt, chỉ đành phải tăng thêm ga, phóng xe đi nhanh về hướng bệnh viện thành phố.

Bà nội của Tư Cần đã bị đưa vào nhà xác, chỉ có một chiếc giường màu trắng được đặt bên trong làm cho khung cảnh càng phát ra vẻ cô đơn. Nam Dạ Tước không vào trong mà chỉ đứng ở trước cửa hút thuốc, mặc kệ biển báo cấm được treo ngay trên đỉnh đầu anh. Mặc dù y tá muốn đi tới ngăn hành động của anh lại, nhưng vừa nhìn thấy người này ánh mắt hung dữ thì ai còn dám đứng ra để bị mắng?

“Bà nội – bà nội-“ Dung Ân gục ở bên thi thể, trên suốt đoạn đường đi cô cố gắng liên lạc với Tư Cần, nhưng vẫn không thể nào gặp được, chẳng biết cô ấy hiện giờ ở đâu.

“Bà nội, tỉnh lại đi”. Dung Ân thật sự xem bà chính là bà nội ruột của mình, cô nhớ lại nụ cười hiền lành của bà, nhớ những lúc bà gói sủi cảo, nhớ cả những lúc cô cùng Tư Cần đưa bà đi dạo đường phố. Bác sĩ nói bà lúc ra đi không có đau đớn gì, vì tử vong ngay lập tức. Dung Ân nghe vậy, cô cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn, tử vong tại chỗ, như vậy có thể tưởng tượng được lúc đó lực đung mạnh đến như thế nào.

Bà nội, ngay lúc xe kia đụng phải, bà chắc chắn cũng rất sợ phải không?

Người trông chừng nhà xác không cho Dung Ân có dư dả thời gian để tạm biệt bà, cô đi ra khỏi nhà xác, ngồi xuống băng ghế dài bên ngoài.

Nam Dạ Tước đứng ngay bên cạnh cô, Dung Ân cúi thấp đầu, đôi tay nắm chặt. Anh nhìn trên mu bàn tay nắm chặt của cô, từng vết mạch máu vì không chịu nổi áp lực mà vỡ ra nổi rõ trên da thịt trắng nõn của cô, nước mắt từng giọt rớt ở bên chân, cô cắn răng nín lại tiếng khóc, nhưng càng đè nén, lại càng xoáy sâu vào trong tai của Nam Dạ Tước. Anh ngón tay kẹp đầu thuốc lá, một chân để ở vách tường, bên ngoài nhà xác ánh đèn sáng rực hắt vào khuôn mặt của anh. Vì sao mỗi lần mối quan hệ của anh và Dung Ân tiến lên được một bước nhỏ, liền ngay tức khắc gặp chuyện không may, làm cho bọn họ phải quay trở lại điểm xuất phát, hoặc là lui xa hơn nữa?

Khói thuốc thiêu đốt đến tận cùng, nóng đến ngón tay.

Nam Dạ Tước đi tới ngồi xuống kế bên Dung Ân, tay phải ôm bờ vai của cô, anh muốn cô có thể dựa vào lòng mình, nhưng cô căn bản không muốn tiếp nhận những đụng chạm của anh nên đứng dậy, Nam Dạ

Tức vì vậy cũng chỉ có thể bỏ tay xuống “Tôi đi rửa tay”

Dung Ân dùng nước lạnh rửa sạch mặt, mắt vẫn còn rất đau, đầu choáng váng, cô cứ vậy lấy tay lau qua loa rồi lấy điện thoại di động ra.

Khi đã phần nào tỉnh táo, không còn sợ do run rẩy mà bấm sai số, ngón tay cô bấm một dãy số gọi đi ra ngoài.

“Alo, Xin chào”

Dung Ân nắm chặt điện thoại di động, giọt nước theo sợi tóc chảy vào cần cổ cảm giác lạnh cóng, mỗi tế bào cũng co lại thật chặt, để van xin ấm áp “Alo...” Giọng cô hơi run nhưng lại hết sức tỉnh táo, “Tôi muốn báo án...”

Nước mắt đọng trên đôi mi dày của cô chỉ chực muốn trào ra, cô trợn to hai mắt mặc dù đôi mắt vô cùng đau nhức, “Các người có thể khiến cho cô ta đền mạng không? Có thể không? Nhất định phải khiến cho cô ta đền mạng!”

“Tiểu thư, cô bình tĩnh chút, tình huống cụ thể chúng tôi đã ghi lại trong hồ sơ...”

Dung Ân cúp điện thoại di động, rửa mặt, lúc này mới bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Nam Dạ Tức vẫn đang hút thuốc, cô nhìn thấy trên mặt của hắn đầy u sầu, trên đất tàn thuốc rơi vãi rất nhiều.

Dung Ân bình tĩnh đi đến trước mặt anh, Nam Dạ Tức ngẩng đầu lên, râu mọc lởm chởm trên cằm, bộ dáng của anh trước đây chưa từng nhếch nhác như vậy. Cô đứng rất gần anh, gần đến độ cơ hồ mũi có thể chạm vào nhau, cô quên hết căn bệnh trên người, đôi mắt trong veo mở to, lạnh lùng nói “Nam Dạ Tức, tôi đã báo cảnh sát, Hạ Phi Vũ phải nhận được trừng phạt thích đáng.”

Như dự đoán, cô nhìn thấy được đáy mắt anh trào lên những đợt sóng giận dữ, mãnh liệt vô cùng, che giấu bên dưới đó là những tảng đá ngầm đang va chạm vào nhau. Nam Dạ Tức nheo mắt, đụng vào bả vai Dung Ân mà bước ra ngoài.

Tay hai người phớt qua nhau, khi sắp bước qua, Dung Ân xoay người kéo tay Nam Dạ Tức. Người đàn ông dừng chân, bóng dáng cao lớn quay lại, bóng đen bao phủ ở đỉnh đầu Dung Ân

“Nam Dạ Tức, nếu như anh giúp cho Hạ phi Vũ, tôi thật sự sẽ hận anh.”

Cổ anh nuốt xuống, tựa hồ có chút khó xử, “Ân Ân, nếu đổi lại là em, tôi sẽ càng...”

“Nam Dạ Tức,” cô cắt lời “Chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra với tôi. Nếu tôi có rơi vào trường hợp như vậy, tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm, tôi sẽ đi tự thú, và sẽ chuộc tội của mình.”

Anh nhìn cô với ánh mắt trong suốt, Dung Ân đáy mắt đầy bi thương anh nhìn rất rõ... Nam Dạ Tức trước đến giờ không cảm thấy những chuyện này có gì phiền toái, đối với cuộc sống của anh chưa bao giờ có cụm từ đền mạng, nhiều lắm chính là tổn chút ít tiền, nếu không được, liền trước sau chuẩn bị. Anh không có nghĩ tới, tổn thương tính mạng người khác thì phải chuộc tội...

Dung Ân biết cùng hắn nói chuyện cũng không thông, cô buông tay ra, trong mắt lộ ra một tia nhìn chán ghét và lạnh lùng, “Nam Dạ Tức, cứ dựa theo phong cách làm việc của anh mà giải quyết đi, nếu vậy tôi sẽ liên hận anh suốt đời”

Nói xong cũng không quay đầu lại mà bước ra khỏi bệnh viện.

Cô đi dứt khoát như vậy, giống như là muốn bay lên.

Chọn lựa như vậy, một bên là Hạ Phi Vũ, một bên là Dung Ân.

Anh nếu như mặc kệ, Hạ Phi Vũ nhất định sẽ gặp phiền toái, còn nếu quản, thì ngay lập tức cũng đừng nghĩ đến có thể nắm tay Dung Ân được nữa.

Nam Dạ Tức bước tới cửa, ánh mặt trời gắt gao chiếu vào xuyên thấu qua hình chữ thập trên nóc bệnh viện. Dung Ân đã đi ra khỏi bệnh viện, đang ở trên đường cái đón xe.

Nam Dạ Tước cảm thấy trong mắt hơi xót, trong lòng giống như bị kích động rất lớn, cô nếu như vậy mà đi, anh còn có thể lại tìm cô trở về không?

Nghĩ đến đây, anh liền sai bước đuổi theo về phía Dung Ân.

Sự lựa chọn này, anh không cần do dự.

90. Chương 90

Một chiếc xe dừng ở ven đường, Dung Ân vừa mới mở cửa ra, cổ tay lại bị Nam Dạ Tước vội vàng chạy đến túm lại.

Cô không có xoay người, mặc một chiếc quần dài màu trắng đứng trên đường, phía ngoài mặc một chiếc khoác len nhỏ, đáng vẻ như một sinh viên đại học.

Tay trái Nam Dạ Tước đem tay cô đặt vào lòng bàn tay, tay phải đưa tới, ôm ở bả vai Dung Ân, “Đi, chúng ta trở về.”

Tay cô siết chặt tay cầm cửa xe, sau đó, dùng sức đóng cửa xe, Nam Dạ Tước ôm cô rời khỏi đường đi.

Dung Ân đi giày đế bằng, lúc này, chỉ cao đến miệng Nam Dạ Tước, nằm chung một chỗ, tương xứng hoàn mỹ, cô mím chặt môi, trong cặp mắt đen bóng hiện ra đau thương vô cùng, ánh mặt trời mặc dù sáng rực, nhưng không thể theo vào trong đôi mắt của cô được, cặp mắt đó, bịt kín một tầng hơi nước, Nam Dạ Tước không dám động, sợ nước mắt ẩn nhẫn đó lại lần nữa trực trào ra ngoài.

Bọn họ từ từ đi tới, nhìn từ đằng xa, nghiêng nhiên là đôi tình nhân.

Nam Dạ Tước cầm tay Dung Ân không buông, cô không đẩy ra, mà là rất an tĩnh tùy ý anh dắt cô đi về phía trước, lúc này, đáy lòng cô đau thương càng sâu, ít nhất là tạm thời quên đi bệnh thật kia trong lòng.

Ngồi lên xe, Nam Dạ Tước phát động xe, nắm tay Dung Ân, chạy xe ra khỏi bệnh viện.

Mười ngón tay đan vào nhau, động tác thân mật như vậy, Dung Ân cũng không có phản đối, cô cảm thấy hiện tại mình rất cô độc, nắm thật chặt bàn tay này, cho cô ấm áp duy nhất, làm cho cô không cảm giác mình giống như là bị ném đi như lục bình, lẻ loi trôi nổi phiêu bạt ở trên mặt biển.

Đến nửa đường, điện thoại Nam Dạ Tước đặt ở đồng hồ đo bỗng nhiên vang lên, đánh vỡ yên tĩnh.

Ánh mặt hẹp dài liếc, là Hạ Phi Vũ.

Tầm mắt Dung Ân từ đầu đến cuối đều rơi ngoài cửa xe, năm ngón tay mãnh mãnh tùy ý để anh cầm, vẻ mặt thuận theo. Nam Dạ Tước đem ánh mắt dời đi rất xa, hết sức chuyển tâm lái xe, điện thoại chốc lát yên tĩnh lại không chút gián đoạn vang lên, cho đến khi anh tắt nguồn.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân bụng trống không lên lầu, cô kéo toàn bộ rèm cửa lại, sau khi tắm rửa qua, ngủ một giấc rất dài.

Cửa không có khóa, Nam Dạ Tước đi vào phòng ngủ, Dạ Dạ đang bên giường chơi bóng, thấy anh đi vào, liền tiến đến làm nũng, cắn ống quần anh nhất định muốn anh chơi cùng nó.

Anh dùng chân đẩy banh ra, tiểu tử không vui, sao hôm nay một cái cũng không chịu phản ứng với nó?

“Gâu gâu—” kéo ống quần Nam Dạ Tước, bốn chân ngắn của nó bò lổm ngổm trên mặt đất, người đàn ông định khom lưng, cầm vòng đeo cổ của nó xách lên, tiểu tử lúc này mới an ổn chút ít, mở to mắt đáng thương nhìn về phía anh, cổ co lại, bộ dạng hiền lành.

Nam Dạ Tước ném nó ra ngoài cửa, lại đem cửa phòng khóa lại, không thèm đếm xỉa đến nó nũng nịu.

Anh vào phòng tắm rửa, dọn dẹp sạch sẽ dấu vết trên giường, lúc này mới sàng khoái tinh thần đi đến bên giường, Dung Ân ngủ rất sâu, Nam Dạ Tước cả đêm không có nghỉ ngơi, cũng mệt mỏi rồi, anh cẩn thận

từng li từng tí lên giường, lồng ngực dán chặt lấy phía sau lưng của cô, đem Dung Ân ôm vào vòng tay của mình. Cô chỉ giật giật đầu, mí mắt cũng không có trợn, ngủ thẳng giấc, còn xoay người qua, đem đầu nhẹ tựa vào lồng ngực Nam Dạ Tước.

Cô thức dậy vô cùng sớm, chẳng qua chỉ ngủ được một tiếng đồng hồ.

Mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt, chính là lồng ngực Nam Dạ Tước vững vàng phập phồng, Dung Ân khẽ ngước đầu lên, thấy anh ngủ rất sâu, cô bản năng liền nhấc đầu lông mày, tư thế ngủ như vậy, hẳn là cô chưa từng có. Cô cùng Nam Dạ Tước không có loại thân mật này, lại đem đầu gối vào ngực anh, khiến cho hai trái tim tựa sát vào nhau, ứng phó không kịp, Dung Ân nghĩ thầm có phải hay không Nam Dạ Tước thừa dịp cô ngủ say, lật người cô quay lại, nhưng quay đầu nhìn lại,

thấy tay anh đang hoang đặt ở trên gối, giống như là cô nhảy vào ôm lấy ngực anh.

Dung Ân lui người lại, chuyện Hạ Phi Vũ, anh quả nhiên không xen vào nữa.

Thật ra thì, người đàn ông này rất giỏi khống chế, chỉ cần hiểu rõ tính tình của anh, thuận theo anh, một khi anh sủng ái một ai, cái gì cũng sẽ đáp ứng. Cho dù là nhấn tâm với người khác, cho dù là đối với người anh từng bảo vệ cũng sẽ làm như không thấy, Dung Ân tựa vào hai tay đặt trên gối, Nam Dạ Tước lúc ngủ, ngũ quan ôn nhu rất nhiều, không có tính công kích mạnh như vậy, rất dịu dàng ngoan ngoãn.

Cô rón ra rón rén đứng dậy, đe chặn đắp lên bả vai anh, Dung Ân đi đến ban công, điện thoại của Tư Cần vẫn không gọi được, khuôn mặt cô đầy u sầu, chẳng lẽ, cô thật muốn ngay cả gặp mặt bà nội lần cuối cũng không được?

Hôm nay, tin tức nóng hổi chắc chắn là trưởng phòng Hạ Phi Vũ của Tước Thức đụng phải một bà lão cô độc, số trang báo rất nhiều, hận không thể đưa tin tức đó vào từng góc ngách.

Một tòa nhà phía trước cũ rách, giá thuê cũng rất rẻ, một phòng chừng mười thước vuông, một tháng cũng là 5,600.

Bên trong căn phòng hướng tây, là một cô gái ở, trong mắt hàng xóm cũng rất thần bí, cô ta xuất nhập cũng sẽ đội một cái nón rất lớn, căn bản không ai thấy qua mặt cô.

Trên chiếc TV 21 inch, Hạ Phi Vũ hay tay ôm mặt khóc, góc trên bên phải, là hình bà lão lúc đưa vào bệnh viện.

Trước ti vi, cô gái hai tay che mặt, thất thanh khóc rống lên, “A — a — “

Cô tê tâm liệt phế cúi người xuống, trên mặt đã chật vật không dứt, ” Bà nội, bà nội —” Người thân duy nhất của Tư Cần đã mất, bà nội đi rồi, cô nhào tới trước TV, hai tay nắm thành quyền đếm vào gương mặt trong hình, “Hạ Phi Vũ, tao muốn mày chết không được tử tế, mày chờ đó!!!”

Lúc bà lão chết trong tay nắm tờ giấy, lúc ấy đã nhuộm đầy máu, như Tư Cần biết, đó là số điện thoại cô viết cho bà nội, để lúc bà nhớ cô sẽ đi đến điện thoại công cộng gọi cho cô, mà lúc ấy, bà nội nhất định phải đi qua đường Tiêu Lâm. Người đại diện của cục cảnh sát nói, lúc ấy Hạ Phi Vũ không phải là bỏ trốn mà là gọi xe cấp cứu sau đó đến cục cảnh sát đầu thú, loại lời nói này của chính quyền cũng chỉ là lừa gạt dân chúng thôi, không quyền không thể, còn không phải là bọn họ nói cái gì thì chính là cái đó sao?

“Bà nội, thật xin lỗi...Con hiện tại không thể lộ diện, thật xin lỗi...Ngay cả nhìn mặt bà lần cuối con cũng không thể...” Tư Cần cắn môi dưới đến bật máu, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm Hạ Phi Vũ trong TV “Mày chờ đi... Tao nhất định sẽ trở lại tìm mày!”

“Bên cạnh, kêu la thảm thiết gì vậy, khóc tang à?”

Loại phòng ốc này cách âm rất tệ, ngay cả tiếng bước chân cũng nghe được rõ ràng, Tư Cần dùng sức nắm mu bàn tay, ngực đau thiếu chút nữa không thở nổi. Bà nội không còn, trên đời này cô còn lưu luyến cái gì nữa? Lết cái thân thể này, đi đến đó, cũng chỉ là gánh nặng.

Lúc Dung Ân biết tin tức kia, là đang chuẩn bị ăn cơm tối.

Mở TV, xem phát lại.

Cô tức giận hai bả vai lay động, một câu nói nhẹ nhàng, là có thể miễn đi tội ác của Hạ Phi Vũ sao? Nam Dạ Tước tỉnh dậy, mặc áo ngủ đi xuống lầu, tay Dung Ân nắm chặt điều khiển từ xa, ngón cái đung ở nút nào đó, đem âm lượng mở đến rung màng nhĩ.

“Nam Dạ Tước — “

Ánh mắt anh nhìn TV, lấy điều khiển từ xa từ tay Dung Ân, tắt Tv đi, “Chuyện này, anh không có nhúng tay, Hạ gia tự mình giải quyết cũng không khó, chỉ là có chút phiền toái, hưởng chi tối hôm qua không có người chứng kiến, cũng không có camera, những người ở cục cảnh sát đó nếu thật là bị đả thông rồi, kết quả như thế rất bình thường.”

“Nhưng cô ta đung chết người!” Dung Ân bướng bỉnh vô cùng, làm sao cũng nghĩ không thông.

“Ân Ân “, Nam Dạ Tước rất tỉnh táo, nhận lấy hồng trà Vương Linh mang đến, “Vụ án như vậy, cho dù không khai thông, nhiều lắm chỉ là ngồi mấy năm tù, phơi bày ra cũng chỉ là giam ngắn hạn mấy ngày, kết quả là cũng giống nhau, đền tiền xong, ngồi tù thật sự có mấy người? Đền mạng? Em càng đừng nghĩ, không có khả năng.”

Ánh mắt Dung Ân đỏ ngầu, “Tôi có thể chứng minh...”

“Chứng minh cái gì? ” Nam Dạ Tước không chút do dự cắt đứt lời của cô, “Lúc ấy, em có ở hiện trường không? Hay là tận mắt nhìn thấy cô ta bỏ trốn không?” Cho dù em đến cục cảnh sát nói như vậy, ai sẽ tin em? Vụ án này đã định như vậy rồi, kiên trì của em, đã làm cho bà ấy nằm phơi ở đó, vả lại trừng phạt nên có cũng đã tiếp nhận rồi, Ân Ân, đây đưa thêm nữa, cũng sẽ không được kết quả như em muốn đâu.”

“Vậy còn anh? Nam Dạ Tước, lúc ấy anh đến hiện trường, anh có thể chứng minh là cô ta bỏ trốn.”

Anh khẽ thở dài, đem chén trà bỏ lên trên bàn, “Dấu vết hiện trường cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, cho dù chứng minh được Hạ Phi Vũ bỏ trốn, cuối cùng, vụ án này sau này sẽ bị kéo dài, cô ta vẫn có thể bình yên vô sự đi ra ngoài.”

“Tại sao? ” Dung Ân trong lòng chỉ là muốn, cô ta phải đền mạng, bà nội mất, Hạ Phi Vũ làm sao có thể được thả ra như vậy?

Nam Dạ Tước biết trong lòng cô khó chịu, nhưng thực tế là như vậy, Hạ gia vận dụng rất nhiều quan hệ, chuyện này mấy ngày nữa liền lắng lại, không khác gì phương án giải quyết mà Nam Dạ Tước phỏng đoán, không tố tụng hình sự, do Hạ Phi Vũ bồi thường cho gia đình người chết 32 vạn.

Bởi vì Tư Cần không lộ diện, khoản bồi thường cũng bị buông thông.

Dung Ân lấy danh nghĩa bằng hữu đem bà nội đi hỏa táng, còn chọn một nơi rất an tĩnh, đem bà chôn cất trong một nghĩa địa cây cối um tùm, hi vọng, sau này bà có nơi để nghỉ ngơi.

Chuyện này đối với Tước Thức cũng ảnh hưởng rất lớn, cổ phiếu tuột giá suốt mấy ngày, Nam Dạ Tước tạm thời đình chỉ công tác Hạ Phi Vũ hai tháng, chuyện công ty tạm thời giao cho người khác chịu trách nhiệm.

Diệp Tử vẫn như cũ ngày ngày đều đến, buổi tối lúc ngủ, Dung Ân vẫn đem khóa trái cửa phòng. Chuyện bà nội, dù nhiều dù ít, cô đối với Nam Dạ Tước cũng có chút khúc mắc, mặc dù, anh không có nhúng tay chuyện này, nhưng anh cũng không thử đòi lại công bằng cho bà một lần.

Diệp Tử nhiên ra bất hòa của Dung Ân những ngày qua, cô mở miệng hỏi, nhưng Dung Ân vẫn khẳng khái tránh, có một số việc, không thích hợp nhớ lại nữa.

Nhận điện thoại của Hạ Phi Vũ, cô không có ở Ngự Cảnh Uyển, đang bên trong pho2g làm việc ở lầu mười.

Diệp Tử ít nhiều cũng biết chuyện phiền toái của Hạ Phi Vũ gần đây, rót cho cô một chén trà xanh buông lỏng tâm tình, lại mở cửa sổ phía tây ra, “Khí trời như vậy, rất thích hợp dạo phố, đi mệt rồi kiểm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút, nhắm nháp một ly cà phê, thật là thích.”

“Bây giờ tôi sợ nhất là ra đường”, Hạ Phi Vũ nhúc nhích đầu vểnh nhẹ đầu, tựa vào ghế salon mềm mại, “Ở nhà lại sợ buồn bệnh phát bệnh, chỉ có thể nhờ vả cô.”

Diệp Tử lấy chìa khóa phía sau mở tủ sách ra, vừa muốn nói chuyện, điện thoại trên bàn liền vang lên, cô quay đầu lại nhấc máy, “Alo? Được, tôi lập tức tới ngay.”

Cô cầm tài liệu chuẩn bị xong, ” Chị ngồi ở đây, tôi đi đưa một ít đồ, lập tức trở về.”

Hạ Phi Vũ hấp một ngụm trà, gật đầu, lúc ra ngoài Diệp Tử đóng cửa phòng lại, tiếng gót giày càng chạy càng xa, đây là gian phòng sáng sủa, mở rèm cửa ra, ánh sáng liền chiếu vào. Lúc Diệp Tử vội vàng không đóng kỹ tủ sách lại, cửa kia vẫn còn mở, gió thổi vào phát ra tiếng va chạm, Hạ Phi Vũ lặng lẽ đứng dậy, sau khi xác định cô ấy sẽ không nhanh như vậy trở về, rón ra rón rén bước đến trước tủ sách.

Bên trong xếp những hồ sơ bệnh nhân, trên mỗi hồ sơ đều có tên họ, dễ dàng cho bác sĩ tìm kiếm bất cứ lúc nào, ngón tay Hạ Phi Vũ lướt qua vài bộ hồ sơ, cuối cùng rơi vào bộ có hai chữ, ‘ Dung Ân’.

Cô ta cẩn thận từng li từng tí cầm lên, tháo sợi dây nhỏ ra, tài liệu bên trong ghi chép quá trình trị liệu của Dung Ân từ trước đến nay, rất cẩn kẽ, không một thiếu sót. Hạ Phi Vũ hai mắt không khỏi tròn tròn, xem sơ qua sau đó để lại vào tủ sách, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra trở lại trên ghế sa lon.

Uống xong một chén trà, Diệp Tử đã trở lại, Hạ Phi Vũ cùng cô trò chuyện, cũng là buồn khổ mấy ngày nay, buổi tối cô ta thường xuyên gặp ác mộng, ngủ không yên, chuyện Dung Ân ngược lại không nói một chữ, có tính toán khác.

Ba ngày sau, Diệp tử nhận được một cuộc điện thoại kỳ quái.

Đúng hẹn cô đi đến quán cà phê, tìm được số bàn theo như lời của người trong điện thoại, lúc đi đến, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đã ngồi đối diện.

“Xin hỏi, cô muốn tìm tôi sao?”

“Xin chào.” cô gái đeo một chiếc kính đen rất lớn, che đi hơn phân nửa khuôn mặt, cô ta đứng dậy bắt tay Diệp Tử, cũng ý bảo cô ngồi xuống.

“Vị tiểu thư này, xưng hô như thế nào?”

“Tôi họ Cố.”

” Cố tiểu thư, xin hỏi cô tới tìm tôi, có chuyện gì gấp sao?”

“Quả thật có chút cấp “, bồi bàn bưng lên cho Diệp Tử một li Cappuccino, hình vẽ nhìn rất đẹp, bọt sóng giống như một đóa hoa nở rộ, đây là chỗ gần cửa sổ, chẳng qua là bị rèm cửa sổ che tầm mắt, không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, “Diệp Tử tiểu thư, tôi lần này tìm cô là muốn nhờ cô giúp một việc.”

“Tôi và cô chưa từng gặp mặt, giúp đỡ ngược lại cũng không không thể nói đến, có chuyện gì, cô cứ nói.”

Cô gái hai mắt xuyên thấu qua kính mát màu trà nhìn Diệp Tử, không hổ là bác sĩ tâm lý, ánh mắt thật giống như muốn nhìn xuyên thấu người khác, nếu như vậy, cô ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng nữa, ” CỐ có một bệnh nhân, tên là Dung Ân phải không?”

Diệp Tử bưng chén cà phê trên bàn lên, thần sắc không thay đổi, cho vào thêm một viên đường, ” Thật xin lỗi, đây là quy định của chúng tôi, không thể tiết lộ”

Về mặt cô gái phẫn nộ, có chút khó coi, từ trong túi áo móc ra một tờ chi phiếu, đưa đến trước mặt Diệp Tử, ” Cái này, xin nhận lấy.”

Chân mày cô không khỏi nhẹ chau lại, lại là tám chi phiếu hai mươi vạn.

“Đây là ý gì?”

“Tôi biết, trong tâm lý học, có loại thuyết pháp gọi là ám thị tâm lý. (một loại ảnh hưởng tâm lý, hướng khiến người khác hành động, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý).

Trong lòng Diệp Tử hồi hộp một chút, ngón tay nắm chặt tách cà phê, ” Cô muốn tôi làm gì?”

“Chị Diệp Tử, tôi không cần hỏi, cũng có thể biết bệnh của Dung Ân là gì, tôi không muốn chị làm gì khác, chỉ cần chị lợi dụng kiến thức chuyên môn của mình, cho cô ta một chút ám thị tâm lý, làm cho cô ta từ đó không tiếp nhận Nam Dạ Tước nữa. Thật ra thì chị cũng không có hại người, cô ta không phải là khinh

thường sự đụng chạm của đàn ông sao? Như thế là tốt nhất, chị coi như là giúp cho cô ta một đại ân.” Cô gái nói rất nhẹ nhàng, dừng lại nhấp một ngụm cà phê, trầm giọng nói, “Sau khi chuyện thành công, tôi sẽ cho chị thêm ba mươi vạn, năm mươi vạn tiền thù lao, chị Diệp Tử, tôi chỉ muốn chị động động miệng lưỡi là được.”

Rất rõ ràng, người này đối với tình hình của Dung Ân rất am hiểu, “Cô đến tột cùng là ai?”

“Cái này, chị không cần hỏi”, cô gái thấy cô không đẩy chi phiếu ra, liền gọi lên khoe miệng tinh sao, “Sau đó hãy nói, chương ngại trong lòng cô ta rất nghiêm trọng, đến lúc đó thật không thể khỏi hẳn, cũng chỉ là vấn đề của chính cô ta, không liên quan đến chị. Chị Diệp Tử, năm mươi vạn đó, chị sẽ không ngu ngốc cự tuyệt chứ? Nghe nói, chị gần đây muốn mua một căn nhà nhỏ, cũng là, muốn dừng chân ở thành phố Bạch Sa, nhà ắt là không thể thiếu, hi vọng, số tiền này có thể giúp chị.”

Cô gái ánh mắt mỉm cười ngó chừng mặt Diệp Tử, cô không có cự tuyệt, liền là đồng ý rồi. Xã hội này là như vậy, người vì tiền mà chết, điều vì thức ăn mà mất, lòng người coi là cái gì?

Còn không phải là tùy ý là có thể thu mua sao?

Bưng ly cà phê lên nhấp hai ngụm, cô gái đem hai trăm đồng tiền đặt ở trên bàn, “Chị Diệp Tử, tôi có việc, cáo từ trước.” Nói xong, cô ta cầm lấy túi xách, dáng vẻ cao ngạo từ trong mắt Diệp Tử chạy càng xa, cho đến khi cô gái đi ra quán cà phê rất xa, cô vẫn có thể nghe được mùi nước hoa nồng đậm quanh quẩn ở trước chóp mũi.

Diệp Tử ngồi trong quán cà phê, lúc gần đi, cầm lấy tấm chi phiếu bỏ vào túi xách.

Dung Ân không biết làm sao đối phó Nam Dạ Tước, tóm lại anh mua cho cô một cái laptop mới, lúc nào cũng thấy Dung Ân ôm laptop ngồi ở ban công Ngự Cảnh Uyển.

Buổi sáng lúc Diệp Tử đến, nhìn thấy cảnh tượng này, một cô gái xinh đẹp mặc một áo len trắng, bên cạnh là một chú chó đáng yêu đang làm nũng, nói thật, cô rất ngưỡng mộ Dung Ân. Có một người đàn ông cưng chiều riêng mình, có một cuộc sống đầy đủ không cần bận tâm quan trọng nhất chính là, người đàn ông này mỗi đêm đều trở về nơi này, Ngự Cảnh Uyển, đã không đơn thuần là chỗ ở, bất tri bất giác, nó đã sớm trở thành gia đình. (N cũng giống Diệp Tử nè ^^)

Cô gái kia nói không sai, cô muốn mua nhà, tiền trong tay bây giờ, có lẽ ngay tiền đặt cọc (đặt cọc để trả góp) cũng không đủ, cô muốn rước ba mẹ lên đem ngôi nhà cũ bán đi, để họ có thể ở cùng nhau, nhưng cho dù như vậy, nhiều năm sau đó, cô cũng sẽ phải gánh một khoản vay rất lớn, giá nhà quá đắt, quả nhiên là tắc đất tắc vàng.

Năm mươi vạn, vừa vặn có thể bù vào lỗ hổng này. Rất nhiều chuyện, không phải là không thực tế, vừa vặn đúng dịp như vậy làm người ta ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Đi tới lầu hai, Dung Ân quay lưng lại với cửa sổ, ngồi trên ghế salon mềm mại, trên máy vi tính chiếu phim mới nhất, Dạ Dạ đang ngồi trong lòng cô luyện cắn hạt dưa, bà nội gặp chuyện không may đến nay đã hơn một tháng rồi, trong lúc, Dung Ân không ngừng cố gắng liên lạc Tư Cần, nhưng cũng không có kết quả. Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào màn hình, không biết vì nội dung phim hay là đang nghĩ đến chuyện phiền não, Dung Ân đem tay trái chống trên ghế salon, khẽ thở dài.

“Sao vậy, có tâm sự sao?”

“Cô đã đến rồi?” Dung Ân nhích sang bên cạnh để Diệp Tử ngồi vào bên cạnh mình, “Không có, chỉ là có chút buồn bực.”

“Mấy ngày trước, không phải cô đang thiết kế sao?”

“Ừ”, Dung Ân gật đầu, nói đến chuyện này, khoe mắt liền không khỏi giờ lên, “Nam Dạ Tước nói, dự án của Tước Thức có thể cho tôi làm thử, đến lúc đó trích phần trăm cho tôi.”

Cô biết, anh là muốn cô ở nhà không buồn chán.

Diệp Tử liếc nhìn hai đầu lông mày cô đang cười, hai tay không khỏi nắm chặt túi xách, thật ra thì, Dung Ân đã khôi phục không tệ, ít nhất Nam Dạ Tước thỉnh thoảng có đôi khi cố ý chạm vào tay cô, lại gần tay

chân tiếp xúc, cô cũng sẽ không như lúc trước hoảng sợ đẩy ra. Bệnh này dù sao cũng là tâm bệnh, cho nên, phải cần nhiều thời gian.

Năm mươi vạn, Diệp Tử là một người phàm, nói không động tâm, đó cũng là giả dối.

” Dung Ân, hiện tại cô cảm thấy hạnh phúc không?”

Dạ Dạ vung vãi hạt dưa khắp nơi, Dung Ân tức giận một tay cầm nó lên đến trước mặt, ” Tự mình đi chơi đi, lì lợm nữa để cho anh ta về trừng phạt người.”

Dạ Dạ co cổ lên, cổ thu lại xù lông, làm cả người tròn vo, hai mắt đen bóng phát sáng như hạt châu nhỏ, một cũng cũng không có ý tứ sợ hãi, thủ đoạn của Nam Dạ Tước tiểu tử sớm đã ném qua, không phải là xách nó ra ngoài cửa đóng cửa lại sao, ai sợ ai. (chó của Nam Dạ Tước cũng bá đạo giống chủ nhỉ?!!!!)

Dung Ân để nó lại trên mặt đất, giữ hết vỏ hạt dưa trên người xuống, lúc này mới nhìn Diệp Tử, ” Tôi cũng không biết, nói không ra, trong mắt của tôi, bất hạnh hay hạnh phúc cũng đã không còn quan trọng.”

” Vậy cô đối với Nam tổng thôi, tôi nhìn ra được, anh ấy đối với cô rất tốt.”

Dung Ân cười cười, trên mặt điềm tĩnh có chút ít trong trẻo lạnh lùng, “Anh ta có thể đối với người đàn bà nào cũng rất tốt, cô biết thứ không thể có nhất giữa chúng tôi là gì không?”

“Là gì?”

“Yêu,” ánh mắt Dung Ân đang hướng mặt đất ngược nhìn Diệp Tử, khóe miệng có chút vô lực tách ra, “Cùng với gia đình, Diệp Tử, cô cũng biết, làm phụ nữ, ai không muốn kết hôn chứ?”

Mà Nam Dạ Tước cho không được.

Ánh mắt Dung Ân âm u, trong lòng có chút buồn bực, cô nên xem thường, không phải sao? Làm sao lại có thể nói những lời vô nghĩa đó.

Diệp Tử không nói gì nữa, những lời nói hằn là nên dừng lại đúng lúc, cô vẫn hiểu được điều này.

Chớp mắt, mùa thu hiu quạnh cũng đến, đây là thời điểm những cây bạch quả trong Ngự Cảnh Uyển nở rộ nhất, vàng tươi, nổi trội bên cạnh những cảnh trí kia, hết sức sáng mắt.

Đúng lúc Nam Dạ Tước trở lại, mới vừa dùng xe, đã thấy bên trong vườn hai dáng người bận rộn không ngừng.

Trên bàn dưới tàng cây bạch quả, bày biện nước trái cây cùng với đồ ăn vặt, Dung Ân mặc cái váy màu hồng phấn, đầu tóc buộc đơn giản sau ót, dường như đang lật qua lật lại cái gì, Vương Linh đem nguyên liệu nấu ăn từ trong mâm giao trong tay cô, Nam Dạ Tước đến gần nhìn kỹ, mới thấy hai người đang nướng đồ ăn. Dạ Dạ vẫy dưới chân Dung Ân không ngừng lượn vòng, cái mông nhỏ vểnh lên tới vểnh lên đi, liền thấy cái đuôi ngắn nhỏ ngoe nguẩy.

” Dạ Dạ, đi ra đi.” Dung Ân dùng chân đẩy nó ra chút ít.

“Gâu gâu –” tiểu tử lại còn trở lại, cặp chân ôm ở bắp chân Dung Ân, trong miệng nước miếng cũng muốn trào ra.

Dung Ân lại tái diễn động tác mới vừa rồi, làm sao cũng dứt không ra, cô lật cánh gà trong tay, tưới nước sốt lên, lần này, mùi thơm càng nồng nàn, cánh gà bị nướng vàng óng, trên kệ nướng còn có hải sản, thịt bò, đùi gà các loại..., Vương Linh ở bên cạnh ép nước trái cây, quay đầu lại đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đứng ở đó.

Cô vừa muốn lên tiếng, người đàn ông liền khoát khoát tay, ý bảo cô không nên mở miệng.

91. Chương 91

“Dạ Dạ, em không nghe lời chị sẽ nhốt em lại đây”. Dung Ân bị Dạ Dạ quấn, chỉ có thể nhếch lên một chân, đáng vẻ rất vui vẻ, nhìn độ lửa, cô đem cánh gà bỏ vào trong mâm và đưa một cái lên nếm thử mùi vị.

“Gâu gâu...”, tiểu tử thấy người ăn, chỉ có thể gương mặt nhìn, không còn ăm ỉ nhưng cắn ống quần cô sữa gâu gâu. Cô bị lôi kéo, không còn cách gì đành ngồi xổm người xuống. Thấy vậy, mắt Dạ Dạ sáng lên, bỏ nhào nhảy dựng lên đem cánh gà trong tay cô đoạt lấy. Sau đó thân thể mập mạp ổn định chạy đi hướng ra xa. Không may là tiểu tử nhận biết phương hướng không tốt, hoặc do vận quá kém, đụng vào chân Nam Dạ Tước làm cánh gà trong miệng rơi ra. Người đàn ông xốc tiểu tử lên. Dạ Dạ bốn chân liền bất động, nháy đôi mắt tội nghiệp. Anh đem con chó nhỏ giơ ra trước mặt Dung Ân:

-Em thật vô dụng, con chó bên cạnh cũng gây khó dễ cho em.

“Gâu gâu...”

Dung Ân nhận lấy con chó từ tay Nam Dạ Tước:

-Anh cũng không sợ nó khó chịu sao mà xách nó lên như thế.

-“Nghe nói qua một câu châm ngôn chưa, ‘từ mẫu nghiêm phụ’ ” (Ngạn Ngữ: Từ mẫu nghiêm phụ có nghĩa là mẹ thì hiền dịu, nuông chiều, còn cha thì nghiêm khắc ý)

Dung Ân cho con chó một cái cánh gà, để nó bên cạnh chơi:

- Anh là ba của tiểu cầu, vậy anh là cái gì?

- Các cô gái không phải đều thích ôm con chó để nó gọi là mẹ sao?

Nam Dạ Tước vén tay áo lên, đi tới bên cạnh vĩ nướng, thoa mật ong lên cánh gà. Dung Ân không khỏi mỉm cười:

-Vậy anh thử kêu Dạ Dạ tới xem nó có chịu gọi anh là ba không?

- Em có thể đổi tên khác cho nó không? - Người đàn ông buồn bực.

-Nó cũng đã quen cái tên Dạ Dạ này rồi!

Dung Ân đeo cái bao tay lên, đem cánh gà Nam Dạ Tước đã xâu xong bỏ vào đĩa, cô ngẩng đầu, nhìn chú chó đang vui mừng ăn : “Dạ Dạ, có phải không?”. Tiểu tử rất tán thành, lắc cái đầu, đuôi thẳng tắp đáp ứng. Cô câu hạ khéo miệng, vẻ mặt tự đắc, Nam Dạ Tước cúi đầu muốn đổi chủ đề:

-Hôm nay nghĩ thế nào mà lại đi nướng thịt vậy?

- Dù sao ở nhà nhàn rồi không có việc gì. Vương Linh nói tiết trời phù hợp để làm tiệc nướng, tôi cũng nhất thời cao hứng nên để cô ấy ra ngoài mua nguyên liệu.

Nam Dạ Tước thấy tâm tình của cô tốt lên, dĩ nhiên là rất vui vẻ. Cuối thu, tiết trời mát mẻ. Những cây bạch quả kia đáng dập rất tốt, trông như bừng lên sức sống. Dù lúc được mang tới có chút bận tâm nhưng bây giờ đã sớm thích nghi. Dung Ân bận rộn chuẩn bị này chuẩn bị kia. Cô lấy salad trái cây, trải khăn bàn, chỉnh sửa lại ngăn nắp, Nam Dạ Tước cũng bận rộn giúp không ít, anh thích những lúc như vậy vì cô đối với anh không có đề phòng. Nhìn bóng lưng cô bày biện bát đĩa, khéo miệng người đàn ông không khỏi cong nhẹ. Bộ dáng cô lúc này làm Nam Dạ Tước nghĩ đến một từ nhạy cảm đối với anh: “vợ”.

Mà anh từ trước đến giờ không bận tâm đến chuyện lấy vợ, cho rằng, những người đàn ông tự nguyện trói buộc đều bị coi thường. Ai không thích tự do tự tại? Anh cũng chưa bao giờ cùng một ai chuẩn bị một bữa cơm lúc mặt trời lặn. Hơn nữa, là anh tự nguyện bị kêu đi sai bảo.

-Vương Linh, em ngồi xuống cùng ăn đi!- Dung Ân kéo cô gái để cô cùng ngồi dưới gốc cây- Hôm nay công lao là của em một nửa.

-Dung tiểu thư, không được. Trong phòng bếp còn đồ ăn buổi trưa, em vào ăn là được.

-Bảo cô ngồi xuống thì ngồi đi.- Nam Dạ Tước đem từ trong nhà ra một chai rượu đỏ, cạnh đó còn đồ hải sản trên vĩ nướng đang chờ chín.

Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, có thêm 3 người nữa ăn cũng không hết. Dung Ân nếm thử mùi vị, hương vị ngọt ngào truyền trong miệng. Dạ Dạ nằm bên chân, ngoài miệng ăn còn trơn bóng, dưới lòng bàn chân, lá cây sệt sột.

Đã uống vài ngụm rượu đỏ, Dung Ân hơi say, đáy mắt ẩn giấu nhàn nhạt hơi nước. Nam Dạ Tước ngồi bên cạnh cô, đôi mắt có hồn, hẹp dài, xuyên thấu qua ly thủy tinh mờ mịt màu đỏ nhạt nhìn hướng đối diện khuôn mặt này. Màu da cô trắng nõn, vì chút men rượu, hai má hiện ra ửng đỏ, ngay cả vành tai cũng hiện lên một sắc màu đáng yêu. Cô đem lấy ly rượu chuyển sang Nam Dạ Tước, cũng giống anh, cô nhìn ra ngoài, cách mấy tầng nhện nhào, bọn họ có thể nhìn rõ ràng đáy mắt nhau, thâm thúy sáng ngời có thể soi rõ bóng dáng đối phương. Dung Ân cười, cánh môi người đàn ông cũng nâng lên hấp dẫn tạo thành một đường cong, làm lòng người cũng thoải mái. Vương Linh nhìn cảnh tượng này, trên mặt cũng cười lên, cô vội vàng cúi đầu giải quyết tiếp thức ăn trong mâm.

Nam Dạ Tước tận hưởng thời khác như vậy nhưng cũng không muốn cho cô uống nhiều. Ngón tay anh thon dài ở mép chén đặt xuống:

-Tôi bảo Vương Linh lấy cho em một ly nước hoa quả!

Dung Ân đẩy tay anh ra. Cô uống cũng không nhiều. mỗi lần cũng nhấp qua rồi dừng lại. Vương Linh đứng dậy xem hải sản trong giá nướng đã chín chưa. Dung Ân nuốt rượu xuống, tầm mắt mông lung: “Nam Dạ Tước, tôi nhớ mẹ!”. Đây là lần đầu tiên cô thổ lộ với anh tâm trạng, nói rằng cô nhớ mẹ. Người đàn ông tâm trạng không khỏi hân hoan, vội vàng tiếp lời:

-Ân Ân, ngày mai tôi sẽ đón mẹ em qua đây!

-Không thể được...- Cô đem ly rượu để lên bàn, xem ra có chút say, đem mặt mình gối lên cánh tay, ánh mắt vô hồn- Mẹ nhìn thấy bộ dáng này của tôi sẽ không dễ chịu. Bà nếu không nhìn thấy cũng tốt, có thể giả bộ như không có chuyện gì, bà ấy sẽ không hi vọng tôi sống như thế này, sẽ không đâu.

Mẹ Dung Ân mặc dù không nói gì nhưng Dung Ân biết, bà biết rõ mọi chuyện, chỉ sợ nói ra làm cô càng khó xử. Hơn nữa cũng bất lực nên mới giả bộ chẳng có chuyện gì. Nam Dạ Tước môi mỏng mím lại, ngón tay nhẹ nhàng lắc ly rượu, anh tránh tầm mắt, chốc lát suy nghĩ sâu xa:

-Ngày mai em có thể đi gặp mẹ. Nhưng, Ân Ân, trước khi trời tối em phải quay lại.

Dung Ân ngẩng đầu lên: “Anh chịu để tôi ra ngoài một mình?”

-Em có thể để mẹ em ở lại đây cho gần, phòng ở tôi có, buổi tối em quay lại đây là được.

Kể từ khi bà của Tư Cần qua đời, Dung Ân hay nhớ đến mẹ, có lúc nghĩ đến không ngủ được. Cô đẩy nhẹ điện thoại, cũng không chờ chuông bên kia, bèn cúp máy. Mẹ là người thân duy nhất của cô, cũng giống bà nội là người thân duy nhất của Tư Cần. Nhưng từ khi bà mất, cô không biết Tư Cần phải làm sao để chấp nhận chuyện này.

-Được, tôi sẽ quay về.

Vương Linh bưng đĩa hải sản tới, Dung Ân nghiêng người lấy tay lau khước mắt ướt.

-Cậu chủ, Dung tiểu thư, mọi người ăn trước đi rồi tôi lấy ỳnh sau.

Bên ngoài Ngự Uyển Cảnh, mấy chiếc xe chiếu đèn đi tới, lượn qua mấy vòng sau đó mở cửa trực tiếp đưa xe vào. Dẫn đầu là Tiểu Bùi mang theo cô bạn gái xinh đẹp, gợi cảm bên cạnh. Theo sau là mấy người bạn chơi bởi của Nam Dạ Tước. Nơi này bọn họ từng qua tụ tập ăn uống nên rất quen thuộc.

-Ôi, hôm nay có người nhàn hạ thoải mái đây? Tước thiếu, cậu thật không phải, có chuyện tốt cũng không gọi bọn ta tới.

-Đi- Nam Dạ Tước không nghĩ bọn họ đột nhiên đến- Ở đâu mát mẻ thì ở lại chỗ đó đi.

-“Chắc chắc”- Tiểu Bùi nắm vai bạn gái, lợi dụng vuốt ve da thịt, hần đi tới trước bàn, ánh mắt quét qua một lượt- “ô ô u, thật nhìn không ra à...”

Nam Dạ Tước đặt ly rượu xuống, để tay lên mặt bàn:

-Cậu có phải ăn no rồi việc hay không? Chơi nữ nhân đến chỗ ta làm gì?

“Đừng như vậy chứ.” Mặt Tiểu Bùi thần sắc vô tội, tầm mắt thâm ý quét qua Dung Ân:

-Là chị dâu nhỏ hẹn chúng ta chơi, bên ngoài không nhìn thấy cậu nên muốn qua thăm một chút xem cậu đang làm gì. Thật không ngờ cậu có mỹ nhân trong ngực nên ném chúng ta ra sau rồi.

Mấy người sau tiến lên, Tiểu Bùi càng không một chút khách khí, ngồi xuống ghế. Dung Ân ngẩng mặt lên thấy theo sau là Hạ Phi Vũ. Nam Dạ Tước thần sắc ảm đạm đi xuống, mi giác chứa đựng u ám.

-Chị dâu nhỏ tới rồi, ngồi xuống đi.- Tiểu Bùi đứng dậy tới chỗ Hạ Phi Vũ, đẩy cô tiến lên ngồi đối diện với Dung Ân. Bọn họ là cố tình muốn nhìn kịch hay. Tình cảnh hai người phụ nữ tranh giành người đàn ông này cũng không phải lần đầu tiên họ thấy.

- Tước, Dung Ân- Cô ta chào hỏi lạnh nhạt.

Dung Ân tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, nét mặt của cô ta, có thể lạnh nhạt như vậy, đựng chết người, buổi tối còn có tâm trạng đi chơi. Hai mắt cô nhìn thẳng, con mắt sáng trong, lạnh lẽo, tầm mắt chăm chú nhìn. Hạ Phi Vũ không khỏi rung mình, muốn quay mặt đi, nghĩ thầm hay là nhìn thẳng nhìn thẳng, không muốn bị Dung Ân lấn áp.

-“Quản lý Hạ” – Hai tay Dung Ân đặt ở đầu gối run run lên, cô sợ mình sẽ ức chế không được đứng lên đánh cô ta- “Một cái mạng chỉ giá trị 32 vạn, thật tiện lợi.”

Hạ Phi Vũ sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bờ môi run rẩy. Sau khi xảy ra chuyện, cô mỗi đêm đều gặp ác mộng. Mọi người trong gia đình tìm mọi cách xua đuổi bóng ma trong ác mộng của cô. Qua nhiều ngày cô quả thật không còn sợ như vậy nữa. Bạn bè thân quen không ai dám nhắc đến chữ tai nạn xe cộ trước mặt cô. Hai mắt Hạ Phi Vũ đỏ lên, chùng như sắp khóc. Cô nhìn Nam Dạ Tước bên cạnh Dung Ân, lại thấy anh chỉ cúi đầu uống rượu, cũng không tỏ ý nói đỡ cho cô:

-Chuyện kia là tôi không cố ý, hơn nữa tôi đã nhận sự trừng phạt rồi, còn muốn thế nào nữa?

-“Vậy cũng coi là trừng phạt sao” – Dung Ân nghiêng chặt răng – “Bỏ ra chút tiền coi như là trừng phạt à? Hơn nữa tôi còn chưa nghe cô nói qua một câu xin lỗi, Hạ Phi Vũ, cô còn có lương tâm sao?”

-Dung Ân, cô... rốt cuộc cô muốn gì?

Mọi người xung quanh nhìn hai người. Dung Ân không thấy gì nhưng Hạ Phi Vũ thì chỉ muốn tìm kẻ mà chui xuống

-Tại sao cô nói tôi như vậy, người đó có quan hệ gì với cô chứ?

-Bà ấy là bà của tôi!

Cuối cùng Dung Ân không kìm chế được, nước mắt rơi xuống. Hạ Phi Vũ nghe xong, ánh mắt giấu giếm sự giật mình, ngay sau đó ánh mắt chuyển thành bi thương. Không trách được Nam Dạ Tước sau chuyện này không nhúng tay vào nữa, hóa ra là vì Dung Ân.

Anh ta vì Dung Ân nên có thể trở mặt khoanh tay đứng nhìn cô bị dẫn vào đồn cảnh sát. Loại khoanh tay đứng nhìn này còn đáng sợ hơn cơn ác mộng bám lấy cô trước kia.

Hạ Phi Vũ không nói gì, chỉ cúi đầu. Bọn Tiểu Bùi thấy chuyện này chuẩn bị bế tắc, vội đi ra giảng hòa, “Này, gì thế này, tiểu bảo mẫu, không thấy chúng tôi mấy người sống trở trở ngồi đây sao? Lấy một ít thức ăn tới đây.”

Vương Linh bưng nước trái cây mới ép đến, mỗi người một ly.

Trong mắt Hạ Phi Vũ rưng rưng, vừa muốn bưng ly nước trái cây lên, Dung Ân lại đứng dậy trước một bước, chụp lấy cái ly trước mặt cô, đem chất lỏng màu cam kia tưới từ đầu Hạ Phi Vũ tưới xuống, “Cô cũng xứng sao?”

“A —— ” Thảm hại cộng thêm nước lạnh như băng khó chịu, Hạ Phi Vũ kêu ra tiếng, khóc nhìn về Nam Dạ Tước, “Tước —— ”

Dung Ân nhớ đến lời bác sĩ nói, lúc bà lão được đưa đến, toàn thân cũng không có mấy khúc xương còn nguyên vẹn, cô thật không hiểu, bà nội chết rồi, tại sao Hạ Phi Vũ có thể khỏe mạnh như vậy hiện ra trước mặt mình? Chẳng lẽ, có tiền thật có thể đem mạng người ra đùa giỡn đứng giữa vô tay sao? Dung Ân cực kỳ đau lòng, tổn thương thật vất vả bình phục, lại bị kích động, cô nghiêng người, hai tay túm lấy tóc Hạ Phi Vũ ép cô ta lên bàn, sau khi kéo đến, nện xuống, ” Để cho cô dập đầu lạy bà nội cũng là làm ô uế đường luân hồi của bá, Hạ Phi Vũ, cô sẽ chết không được tử tế!”

Bộ dạng này của Dung Ân, so với những nụ đàn bà chanh chua còn ghê gớm hơn, Tiểu Bùi nhìn miệng mở thành chữ O, đã nghe được tiếng va chạm đùng đùng. Bạn gái hần há hốc mồm, cũng thấy thê thảm không nỡ nhìn, giống như là chính mình bị đánh, nhủu mày lại chặt.

“Ân Ân —— ” đi ra ngoài ngăn lại, vẫn là Nam Dạ Tước, tiếp tục như vậy sợ sẽ xảy ra chuyện, anh kéo hai tay Dung Ân, ” Được rồi, được rồi.”

Trên cái trán nhẵn bóng của Hạ Phi Vũ, máu chảy ra ngoài, ứ đọng một mảng lớn.

Nam Dạ Tước từ phía sau lưng ôm lấy Dung Ân, cô dùng sức giãy dụa, giống như kẻ điên, đồ ăn và thức uống được chuẩn bị tỉ mỉ trên bàn cũng bị cô đá ngã lăn trên mặt đất, Hạ Phi Vũ hai tay che mặt, lớp trang điểm trên mặt cũng nhem nhuốc, cô ta ủy khuất ngồi ở đó, nhún bả vai, , diêm dăm đáng yêu, thả tay xuống hai mắt đỏ bừng nhìn người đàn ông, ” Tước... Thật xin lỗi, em vốn là không muốn tới...”

Mắt Nam Dạ Tước u ám, đáy mắt hiện lên mấy tầng điên cuồng nóng nảy, tiếng khóc Hạ Phi Vũ cực kỳ nhỏ, cô được nuôi dạy, cho dù có ủy khuất thế nào cũng sẽ không giống Nam Dạ Tước khóc lóc om sòm, người đàn ông nhìn gương mặt này anh đã từng có chút mê mẩn, đột nhiên cảm thấy, có chút mệt, anh quay đầu đi chỗ khác, vẻ chán ghét từ đáy mắt dâng lên.

Trường hợp như vậy, Hạ Phi Vũ vốn dĩ có thể tránh được.

Anh không thích phụ nữ quá suy tính như vậy, huống chi, suy tính này lại biểu hiện quá rõ ràng, Hạ Phi Vũ lần này sai lầm thật lớn.

Nam Dạ Tước lạnh nhạt làm cô ta không yên lòng, vốn muốn mượn tay những người bạn kia thử một chút xem vị trí của mình trong lòng anh, nhưng thử một lần này, làm cô ta hối hận không thôi, quả thật là tự rước nhục vào người, lại còn đưa mặt cho người khác đánh.

Cô ta vì Dung Ân mà trên người đã ăn thiệt thòi không ít, mà mỗi lần, cô ta lại còn không thể hoàn thủ.

Nam Dạ Tước ôm Dung Ân rời đi, đám người Tiểu Bùi tận mắt thấy trò khôi hài này, tất cả đều là hai mắt nhìn nhau, có người không sợ chết, ” Tước thiếu, cậu không đúng với anh em rồi, ôm phụ nữ đi mất...”

“Biến, mẹ các người, biến cho ta.” Người đàn ông rống giận cũng không quay đầu lại, “Nên cút đi đâu thì cút đến đó chơi cho đã đi, tôi tới tính tiền, toàn bộ cút!”

Sắc.

Tiểu Bùi trốn mất hốc mồm, bên này Hạ Phi Vũ còn đang khóc, hần sờ sờ lỗ mũi, đây cũng không phải kết cục tốt, ” Chị dâu nhỏ, chúng ta vẫn là nên đi thôi, Tước không để cho ở lại nơi này đâu.”

Nam Dạ Tước đem Dung Ân ôm lên lầu, cô đã không khóc không làm khó nữa, anh đặt cô lên giường, sắc mặt anh rất kém, thật vất vả mới có cơ hội như vậy, toàn bộ cho lũ đó phá hư, sớm không đến muộn không đến, mẹ kiếp.

Dung Ân ngồi ở mép giường, hai tay rũ xuống ở hai bên, đầu cũng cúi thấp.

Nam Dạ Tước đứng dậy, vừa muốn nhấc chân đi phòng rửa tay, thắt lưng lại bị một đôi tay giữ lại, anh xoay người sang chỗ khác, Dung Ân thuận thế liền đem mặt chôn ở trước ngực anh.

Áo sơ mi mỏng lúc cô sát lại thành một mảng lớn, bộ ngực nóng hổi vô cùng, nước mắt rất nhanh bị vải vóc hấp thụ đi vào, Dung Ân hé miệng, ở trước ngực anh cắn một cái, nhưng là không mạnh, chẳng qua chỉ lưu lại một chút dấu răng.

Tay nhỏ bé dùng sức ôm chặt lưng anh, Dung Ân ngẩng đầu, hai con mắt hồng hồng .

Trên mặt còn dấu vết vừa khóc, cô vươn thẳng bả vai, mũi cũng đỏ bừng.

Nam Dạ Tước vươn tay, che kín ánh mắt của cô, lại khẽ lau nước mắt cô, lòng bàn tay xoa xoa trên mặt cô, cho đến gần mũi, động tác vẫn mềm mại như cũ, Dung Ân vội muốn đem mặt quay chỗ khác, lại bị Nam Dạ Tước quay trở về, một tay ôm chặt người cô, một tay kia nắm được mũi cô, đem hỗn hợp chất lỏng cùng nước mắt lau đi.

Dung Ân mặt bỗng nhiên tự đỏ, toàn thân không được tự nhiên, nghĩ muốn đẩy ra, Nam Dạ Tước cũng không để cho, cô ngừng lại hơi thở, “Buông ra, tự tôi làm.”

Rất bẩn.

“Em nhìn em xem, dơ bẩn so với con chó ngoài kia còn bẩn hơn.”

” Mỗi ngày tôi đều tắm cho Dạ Dạ.”

Sau khi Nam Dạ Tước lau khô sạch sẽ trên mặt cô mới buông tay ra, Dung Ân đi rửa mặt, người đàn ông cũng đi theo vào, lầu dưới truyền đến tiếng còi ô tô, bọn Tiểu Bù đã đi rồi.

Dung Ân rửa mặt, sau khi bình tĩnh lại, sắc mặt khôi phục lại trắng hồng như trước, hô hấp, lộ ra mùi rượu thơm ngào ngạt ở cổ, cô gẩy đầu tóc tới sau ót, nghiêng người xuống, cần cổ hiện ra da thịt non mịn, Nam Dạ Tước nghiêng người trên bồn rửa tay, hai mắt theo đường cong duyên dáng trên cần cổ của cô mà u ám, anh từ từ cúi người, cảm giác được nguồn nhiệt bỗng nhiên đến gần, Dung Ân nghiêng đầu đi, không thể nhìn thêm gương mặt hoàn mỹ này thêm chút nào nữa, xoay người đi ra ngoài.

Nam Dạ Tước nhìn bóng lưng của cô, mấp máy môi mỏng, khom lưng rửa sạch hai tay. Đi ra ngoài , Dung Ân cũng không ở trong phòng ngủ chỉ nghe được tiếng nói từ lầu dưới.

“Dung tiểu thư, em chuẩn bị cho chị một ít thức ăn nhé.”

Dung Ân đi vào bếp, mở tủ lạnh, đem đồ ăn thừa buổi trưa bung ra, ” Những thứ này hâm nóng là được, phía ngoài trên lò nướng không còn gì sao?”

“Có ạ, em để lên đó một ít cánh gà cùng cá mực.”

“Tốt, đủ rồi. ” cô ngẩng đầu, liền thấy Nam Dạ Tước đứng ở cầu thang, Vương Linh nhận lấy món ăn trong tay cô đi hâm nóng, Dung Ân đi ra vườn, chuẩn bị đem đồ ăn còn lại vào trong nhà.

Đồng hồ đột nhiên lúc trước, Vương Linh còn chưa kịp dọn dẹp, nước trái cây, đồ uống, cái mâm, xiên que, đồ ăn thức uống rơi vãi tràn đầy mặt đất, Dung Ân cầm cái giỏ bằng mây đan bên cạnh bắt đầu dọn dẹp, Nam Dạ Tước ngồi xổm người xuống, cầm tay cô, “Vào đi thôi, ngày mai tôi cho người đi tới quét dọn.”

“Không cần. ” Cô đem những mảnh vỡ thủy tinh bỏ vào rổ, Nam Dạ Tước bắt đầu đi cũng ngồi xổm xuống, Dung Ân nhìn thấy những ngón tay thon dài trên đất, trong lòng có chút buồn bực khó chịu nói không ra, ” Anh vào đi.”

Nam Dạ Tước nhặt lên miếng thủy tinh chén, bỏ vào trong rổ trong tay cô.

Dung Ân ngồi xổm ở đó, bất động, một hồi lâu sau ngẩng đầu, ánh mắt trong vắt phát sáng “Nam Dạ Tước, anh như vậy, tôi cảm thấy không quen.”

Thậm chí, có chút chân tay luống cuống.

Trông mắt người đàn ông đen nháy, lộ ra giữa ban đêm độc nhất chỉ là yên tĩnh, ” Tôi làm sao?”

“Nói không ra “, Dung Ân lắc đầu, “Dù sao làm tôi thấy không quen.”

Nam Dạ Tước mỉm cười, “Ân Ân, tôi đã sớm nói, em yên tâm ở bên cạnh tôi, tôi sẽ đối tốt với em.”

92. Chương 92

-“Nam Dạ Tước, anh đã từng yêu qua người khác sao?”

-“Ân Ân, em thử chấp nhận tôi, nói không chừng, chúng ta có thể yêu nhau”

Ngón tay Dung Ân không cẩn thận, bị miếng thủy tinh đâm vào. Cô lấy lại bình tĩnh, đem ngón trở giữ trong lòng bàn tay, không để Nam Dạ Tước phát hiện, cô đem rổ đặt bên cạnh:

-“Trong chốc lát cũng không thu dọn sạch sẽ được, ngày mai tính sau.”- Nói xong cô đứng dậy, đi tới trước vĩ nướng, đem đồ trước mặt bỏ vào trong mâm, tự lo đi vào nhà.

Nam Dạ Tước ánh mắt thâm trầm nhìn theo bóng lưng cô. Lời anh ta nói là sự thật nhưng cô cũng không thử qua, chỉ có thể thu dọn mớ hỗn độn, tránh ánh mắt của anh đi mất.

Ngày thứ hai, Dung Ân dậy thật sớm, cô gọi điện thoại cho Bùi Lang, hỏi rõ địa chỉ của mẹ rồi mới thuê xe đi tới.

Cái khu nhỏ này cách trung tâm thành phố không xa, khung cảnh rất yên bình. Mới sớm tinh mơ có thể gặp những người lớn tuổi đi tập thể dục. Cô vừa xuống xe đã thấy ngay mẹ đang trên quảng trường đi bộ buổi sáng.

Cô đứng cách đó không xa. Mẹ cô phục hồi rất tốt, đã không cần phải xe lăn, bên cạnh đỡ bà là một người giúp việc. Hai người đang đứng trò chuyện, mẹ cô tâm mất lơ đãng đã nhìn thấy con gái đứng trong đám người.

Cô mặc bộ y phục trắng thuần khiết, tóc dài, mắt nhẹ híp, không rõ đang cười hay đang khóc.

Mẹ cô nghiêng đầu nói với người giúp việc vài câu, người đó gật đầu nhìn về phía cô rồi cầm túi mua hàng lên đi về phía siêu thị.

-“Mẹ!” – cách rất xa, cô nghe được giọng nói của mình có chút dồn nén.

Mẹ cô cười, đôi mắt dịu dàng, nước mắt chảy xuống. Dung Ân đi lên, cô muốn khóc, cũng chỉ có thể trách khí trời không tốt làm mắt cô khô khóc.

-“Ân Ân!”

-“Mẹ, mẹ có khỏe không?”

-“Khỏe!” – bà kéo bàn tay của cô, mu bàn tay trắng nõn sờ lên đều cảm giác đều đều – “Ân Ân, bấy lâu nay con đi đâu à?”

-“Con xin lỗi, mẹ!”

-“Tốt rồi, mau đỡ mẹ lên lầu đi!”. Bà thấy nước mắt trong hốc mắt cô đảo quanh, tự nhiên không thôi. Dung Ân đỡ mẹ đi. Mấy người hàng xóm bên cạnh chào hỏi:

-“Đây là con gái của bà sao?”

-“Đúng thế, con gái tôi hôm nay tới thăm tôi!”

-“Thật là tốt rồi. Con gái bà vóc dáng giống bà, thật xinh đẹp!”

Mẹ cô nét mặt rạng rỡ, ai không thích nghe người khác khen con cái mình chứ.

-“Người tới hôm qua tới nhà là con rể bà phải không? Nhà bà thật có phúc, con rể trông rất tuấn tú lịch sự, có xe xin, lại rất đẹp trai a!”

Mẹ Dung Ân tươi cười, đang lúc mọi người ca ngợi, ngưỡng mộ, Dung Ân biết rõ người họ nói đến chính là Bùi Lang. Mẹ cô trước giờ đều sĩ diện, cũng chỉ biết cười, cho đến khi bước vào thang máy, sắc mặt bà mới trở nên nặng nề.

Căn phòng lớn 100 thước vuông chỉ có bà và người giúp việc sống trông thật vắng lặng.

Bên trong tiện nghi mọi thứ đều đầy đủ nhưng không có cảm giác gia đình. Bên trong có bày tấm hình, nơi này chỉ là chỗ ở tạm thời. Cô ngồi xuống ghế sofa theo mẹ.

-“Ân Ân, mẹ muốn về nhà!”

Bà nói ra những lời này trong lòng cô bắt đầu chua xót. Mẹ đã lớn tuổi, tất nhiên muốn về nhà, không muốn cuộc sống nay đây mai đó. Dung Ân cũng nghĩ đến, hiện tại họ sống ẩn náu cũng không có ý nghĩa gì. Có thể ở nhà là tốt nhất. Cô cầm tay mẹ, tựa mặt vào cổ bà:

-“Mẹ, vậy chúng ta dọn dẹp, hôm nay con sẽ đưa mẹ về nhà mình!”

-“Thật không?” – giọng bà xúc động – “Mẹ chỉ muốn ở nhà của mình, chẳng qua mấy ngày nay, tiểu Bồi giúp chúng ta rất nhiều, chúng ta cũng nên cảm ơn người ta”

- “Vâng, con hiểu mẹ ạ!”.

Người giúp việc đi siêu thị chuẩn bị đồ ăn đã về. Bà cũng không có nhiều đồ dọn dẹp, cộng thêm đồ lúc trước của Dung Ân cũng làm thành 2 rương lớn. Bồi Lang đến lát giờ ăn cơm, vừa vào nhà đã thấy hành lý đã chuẩn bị:

-“Thế nào vậy? Mọi người phải đi sao?”

Mẹ Dung Ân có chút ái ngại mở lời. Dung Ân đang quét dọn sạch sẽ mấy gian phòng:

-“Vâng, mẹ tôi muốn về nhà sống. Bồi Lang, cảm ơn anh đã chăm sóc mẹ tôi suốt thời gian qua!”

-“Nếu như vậy cũng tốt” – người đàn ông đi vào nhà, tư thái nghiêm nhiên là chủ nhà, đến trước cửa đổi dép đi vào – “Đưa Tiểu Cảnh cùng đi đi để có thể chăm sóc bác gái!”.

Mẹ Dung Ân cùng người giúp việc nhặt rau ở trong bếp. Dung Ân pha trà, hai người ngồi xuống ghế nói chuyện.

-“Trông sắc mặt của cô thời gian, gần đây sống hẳn là cũng được.”

-“Vâng, chẳng qua là cho anh không ít phiền toái.”

-“Dung Ân, cô đừng khách khí. Tôi nhận lời giúp cô nhưng tôi làm không xong được. Thật không ngờ Nam Dạ Tước rõ ràng hiên ngang cướp người trước mắt.” Bồi Lang nghiêng người nhìn cô.

-“Bồi Lang, anh đã giúp tôi như vậy, thật không biết lấy gì đáp lại rồi!”

Người đàn ông liếc nhìn trong mắt cô lạnh lẽo:

-“Anh ta đối xử tốt với cô không?”

Dung Ân nắm hai tay vào ly trà gốm, nước mới pha còn rất nóng, vừa lúc có thể làm ấm bàn tay lạnh như băng của cô.

-“Anh ta đối với tôi rất tốt!”

Cô nhìn lại người đàn ông bằng cái nhìn sâu sắc, Bồi Lang đầy mắt như còn cất giấu điều gì không biểu lộ ra. Anh ta cười, thân người tựa vào thành ghế, đầu phải nhếch lên:

-“Thật không ngờ người như Nam Dạ Tước lại có trái tim. Tục ngữ nói không sai, hồng nhan họa thủy.” (Mình tạm hiểu là: Người phụ nữ đẹp là nguyên nhân của tai họa).

Dung Ân nhún đôi mày thanh tú, không đoán được ý tứ của người nói. Còn người đàn ông rất khéo léo chuyển đề tài:

-“Tôi và bác gái có vẻ rất hợp ý. Sau này hi vọng tôi có thể qua thăm bác thường xuyên.”

-“Lúc tôi không có mặt, nhờ anh chăm sóc mẹ giúp tôi.”

Dù cho Bùi Lang giúp họ rất nhiều nhưng Dung Ân vẫn không thấy cảm giác gần gũi. Người đàn ông này có thể tin nhưng không thể hoàn toàn dựa dẫm quá mức. Anh ta và Nam Dạ Tước mang lại một cảm giác đặc biệt giống nhau. Đó chính là nguy hiểm.

Nhưng cụ thể nguy hiểm ở đâu, lại không nói ra được.

Ăn cơm xong, Dung Ân dọn dẹp sạch sẽ rồi cùng mẹ thu xếp đồ chuyển về nhà. Bùi Lang tự nguyện làm tài xế, người giúp việc cũng vội vã đi theo. Về nhà bên kia sẽ tốt hơn. Mấy tháng chưa có về nhà, vừa về tới nơi, Dung Ân vội vàng mở cửa sổ, mang chăn gối ra phơi. Mẹ cô mỉm cười, đi lại còn khó khăn nhưng vẫn muốn cùng giúp con gái. Dung Ân tắm gội xong, trời cũng vừa tối, cô hoàn toàn chẳng để ý thời gian, cũng quên yêu cầu của Nam Dạ Tước phải quay về trước khi trời tối. Sau khi ăn cơm xong, cô tiễn Bùi Lang ra về. Cô sửa soạn phòng của chính mình cho người giúp việc ngủ. Ngôi nhà dù nhỏ nhưng lại rất ấm áp.

– “Mẹ!” – cô đem chăn đắp ẹ – “mẹ lạnh lắm không, trời đang trở lạnh, ngày mai con bảo người mang máy điều hòa tới đây lắp ẹ nhé!”

– “Những mùa đông trước cũng đâu cần máy điều hòa, tiền điện lại đắt như vậy, mẹ dùng túi chườm nóng là được rồi!”

Người già vẫn là thế, thấy cái gì có thể tiết kiệm được là tiết kiệm.

– “Mẹ không phải lo lắng đâu!” – cô kéo dài chăn đắp ẹ – “Cô giúp việc kia trông rất tốt, lại nhanh nhẹn, có cô ấy ở đây con cũng yên tâm hơn!”

– “Ân Ân” – bà dựa vào đầu giường – “tối nay con không ngủ lại đây sao?”

– “Không được” – Dung Ân cúi đầu xuống. Nếu có thể mà nói, cô âm thầm hạ quyết tâm sau này không để mẹ phải cùng mình sống cuộc sống trốn đông trốn tây như vậy – “Hôm khác con sẽ lại qua thăm mẹ.”

“Ân Ân thế” mẹ Dung từ khi thấy mặt cô đến giờ, cũng chưa hỏi gì cả, ” Mẹ chỉ cần một câu nói của con, con sống có tốt không?”

Cô ngồi đầu giường, đèn đầu giường chói lọi bao quanh bờ vai thon gầy của cô, những sợi tóc đen lác xóc trên vai. Dung Ân nắm tay mẹ vuốt ve:

– “Mẹ, con sống rất tốt!”

Bà cười, gạt nhẹ một cái:

– “Con về đi thôi, mẹ đang ở nhà mình con còn cái gì không yên tâm hay sao?”

Dung Ân rời khu phố nhỏ, cũng đã gần 9h. Taxi trở lại Ngự Uyển Cảnh, cô hai mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trước cửa một bóng dáng cao lớn.

– “Tài xế, cho tôi xuống chỗ này đi”

Cô xuống xe, đứng ở trước cột đèn. Nam Dạ Tước dĩ nhiên không phát hiện ra, anh lấy điện thoại ra nhìn giờ. Mặc dù cách rất xa nhưng cô vẫn nhìn ra anh đang chột vật nhú chân mày. Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đứng dựa lưng vào hàng rào chắn, vẻ mặt không kiên nhẫn mà có phần nóng nảy. Ngón tay anh lướt một dãy số trên di động nhưng cũng không gọi qua. Bên cạnh Dạ Dạ mặc trang phục xanh da trời, đứng dưới chân Nam Dạ Tước đang cao hứng chơi tiểu cầu. Quả cầu sút ra ngoài, rồi lại bắt trở lại, cái đuôi ngắn cùn bày ra. Theo chuyển động, hòn đá nhỏ bên trong quả cầu phát ra tiếng va chạm, Nam Dạ Tước ngại phiền, đá văng quả bong ra. “Gâu gâu...”- Dạ Dạ giận rồi, nghiêng đầu đi, làm gì vậy, trò của người chọc giận người rồi.

Nó di chuyển thân thể mập mạp chạy đi nhặt bóng về. Nhưng Nam Dạ Tước quả là xấu xa, chân phải xuyên qua bụng nó đá bay lên không. Dạ Dạ sợ tới mức bốn chân phịch xuống, thật không còn cách nào, liền cắn gấu quần anh. “Gâu gâu gâu...” Không biết chó cũng sợ độ sao sao?

Nam Dạ Tước đứng dưới đèn đường, bóng dáng kéo dài trên mặt đất, tóc ngắn màu đỏ rượu nhìn cao ngạo. Dung Ân dù đồng ý với anh nhưng đã khuya mà vẫn không thấy bóng dáng của cô đâu. Nếu nói không sót ruột thì là nói dối, anh vốn dĩ có thể gọi một cú điện thoại cho cô nhưng sợ cô lại nghĩ rằng cô khó khăn ra ngoài một ngày mà cũng không được tự do.

Lạch cạch.

Dạ Dạ ngã chổng vó trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ, con người chuyển động nhỏ giọt tràn đầy uất ức. Thấy Dung Ân ở phía sau vội nhanh chân chạy đến, nhất định không cùng Nam Dạ Tước ở cùng một chỗ.

Dung Ân đi bộ tới, khom lưng ôm Dạ Dạ lên, thuận tiện nhặt quả cầu dưới đất lên, Nam Dạ Tước thấy cô trở lại, ưỡn thẳng lưng:

-“Trở lại rồi?”

-“Uk, tôi đưa mẹ về nhà nên trở về muộn”

Trong ngực cô, Dạ Dạ trề trề nhìn Nam Dạ Tước kết thù.

Dung Ân đi trước, thấy sau lưng không nói gì nữa, quay đầu lại:

-“Tôi nói quay lại thì nhất định sẽ quay lại”

Nam Dạ Tước muốn phản bác. Lần trước cô cũng thề son sắt như vậy nhưng cuối cùng lại chạy theo Bùi Lang.

Cuộc sống dường như lại trở về như thật lâu trước đây. Nửa tháng chậm rãi qua đi, yên bình làm người ta có chút không thích ứng.

-“Diệp Tử, cô muốn mua nhà sao?”

-“Làm sao cô biết?”

-“Tôi thấy gần đây cô hay tham khảo tư liệu. Thế nào rồi? Chọn được địa điểm chưa?”

Hai người ngồi trên ban công, tiết trời se lạnh, chút ánh mặt trời chiếu xuống ấm áp.

-“Vẫn chưa” – Diệp Tử ánh mắt có chút né tránh – “vẫn đang tìm”.

-“Có cần tôi giúp một tay không?” – Dung Ân giọng điệu ân cần – “Đến lúc chọn được, tôi có thể giúp cô phân thiết kế, thế nào?”

-“Cảm ơn!” – Diệp Tử nhấp một ngụm café – “Tôi muốn đặt tiền cọc trước, đến lúc đó từ từ trả góp, dù sao mình cũng còn trẻ tuổi.”

Dung Ân gật đầu. Bây giờ người trẻ chọn mua theo hình thức này cũng rất nhiều. Đây là cách tốt nhất làm giảm áp lực tạm thời.

Diệp Tử ngược mắt nhìn về nơi xa, buông chén café trong tay:

-“Tôi hôm nay mang đến đây mấy cuốn sách. Chúng ta bắt đầu thôi. Dung Ân, chuẩn bị xong chưa?”

Cô thả Dạ Dạ xuống đất để nó tự đi chơi. Dung Ân thật ra muốn có bạn theo cô cùng trò chuyện. Chương ngại vật tâm lý là loại bệnh chỉ cần phối hợp tốt, cơ hội khỏi hẳn sẽ rất cao.

Dung Ân không mở lòng nhưng thật ra lòng cô có chút băn khoăn. Theo bản năng cô thấy như vậy rất tốt. Nam Dạ Tước không chạm vào cô, cô cũng vô dục vô cầu, như vậy sẽ rất tốt.

Dung Ân biết cô như vậy là rất ích kỷ.

Diệp Tử vẫn hướng dẫn cô như cũ. Trong lúc làm việc, cô luôn rất nghiêm túc, tâm vô tạp niệm, tấm chi phiếu 20 vạn vẫn ở trong túi. Cô gái họ Cố lâu nay cũng không có xuất hiện nữa, mà cô cũng không dám dùng đến khoản tiền kia.

Nam Dạ Tước vẫn như cũ, về nhà rất sớm. Dù Tiểu Bùi sáng sớm gọi điện gọi anh đến Cám Dỗ, nói có chuyện chơi vui nhưng Nam Dạ Tước vẫn trở về sớm.

Trong nhà luôn rất an tĩnh, tiếng bước chân nghe cũng rõ ràng. Anh mặc áo ngủ đi tới phòng ngủ Dung Ân. Cô đang tựa vào tủ đầu giường đọc sách, dáng vẻ ôn hòa mà ấm áp. Ngón tay cô mảnh khảnh lật trang sách, con mắt cũng nhìn theo chuyển động. Người đàn ông bước tới, đứng bên cạnh cô. Dung Ân lấy ra một lá cây bạch quả kẹp vào trong sách:

-“Có chuyện gì sao?”

Anh ngồi xuống mép giường, con người thâm túy gọn sóng nhẹ. Anh kéo tay Dung Ân lại. Cô cảm thấy lòng bàn tay anh nóng bỏng và ướt nhẹ. Cô muốn rút tay lại nhưng anh lại nắm chặt hơn.

Anh dịch người tiến lên, biểu lộ ẩn giấu chút nhần nại: “Ân Ân, tôi cũng nhịn mấy tháng rồi”.

Trước đây anh đều tránh đi, Dung Ân cho là may mắn chuyện này có thể trì hoãn lâu hơn, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ phải đối mặt lần nữa. Nam Dạ Tước là một người đàn ông, hơn nữa từng thuộc loại đàn ông trắng hoa vui vẻ. Sống một ngày như vậy như sống qua một năm, với anh mà nói càng đau khổ hơn.

Dung Ân bắt đầu khẩn trương, bả vai co lại. Người đàn ông nhanh hơn một bước, kéo cô lại. Đôi môi cô lấp lánh sáng bóng. Anh cúi đầu, mới bước đầu không dám có động tác khác, chỉ lướt qua rồi dừng lại. Đầu lưỡi theo bờ môi cô lặp lại cọ nhẹ. Thấy cô không có động tác quá dữ, lúc này anh mới lớn gan công thành chiếm đất. Nam Dạ Tước kìm chế được quá lâu, hôm nay dục vọng cũng chất chứa, toàn thân căng thẳng khó chịu. Tay hắn theo áo ngủ của Dung Ân trượt vào. Động tác nhẹ nhàng, lúc xoa bóp. Thân thể cô chỉ là cứng ngắc. Nam Dạ Tước âm thầm tung tăng như chim sẻ, thăm nghĩ bệnh của Dung Ân quả nhiên tốt lên, hắn liền muốn tiến tiếp. Nhưng khi hai người tương đối trần truồng, bước cuối cùng lại thất bại.

Cô rõ ràng bắt đầu giãy giụa, sắc mặt trắng bệch, cổ khó chịu đỏ bừng. Nam Dạ Tước liền vội vàng đứng dậy, rút chăn cho cô che lại.

Dung Ân nắm góc chăn thật chặt. Hai bờ vai trắng nõn vẫn còn đang run rẩy. Anh mặc áo ngủ trên giường vào, thăm sắc âm u, tầng mờ hôi mịn trên trán chảy xuống.

Anh mân chặt môi mỏng, Dung Ân rũ tầm mắt, một lúc lâu sau mới có giọng nói hơi khàn khàn truyền vào bên tai cô.

-“Vẫn chưa được sao?”

Dung Ân không trả lời, phản ứng của cô đã quá rõ ràng.

Điện thoại di động đặt bên trên vang lên, Nam Dạ Tước bắt máy, điện thoại bên kia truyền đến âm thanh huyền ảo, còn có Tiểu Bù lớn giọng :-“ Alo, Bọn tôi đang ở Cám Dỗ, cậu không tới sao, tối nay rất nóng đấy!”.

Nam Dạ Tước cúp máy, hai ngón tay cầm điện thoại vuốt vuốt. Anh kiên nghị cầm nâng lên:

-“Bọn họ ở Cám Dỗ muốn tôi đến, gọi cho tôi qua đó chơi một chút.”

Dung Ân thấy trong mắt anh như hỏi thăm. Người như anh ta trường hợp này rất quen thuộc, đương nhiên thích đi. Cô thuận theo ý anh:

-“Vậy anh qua đi. Dù sao cũng có Vương Linh ở dưới lầu, tôi cũng không có gì phải sợ !”

Nam Dạ Tước đầu lưỡi chống khe nơi khóe miệng, quay lưng về phía Dung Ân, trên mặt không giấu vẻ thất vọng. Anh đi tới trước tủ treo quần áo, kết quả là, chỉ là bản thân anh quá nhạy cảm. Dung Ân đối với anh trước nay vẫn như vậy, không quan tâm chút nào. Anh canh chừng cô mấy tháng, cũng không chạm vào cô, với anh mà nói, còn là lần đầu tiên, nhưng đối với Dung Ân mà nói, sợ là cô hoàn toàn không để trong lòng.

Có lẽ, trong lúc này anh đi ra ngoài tìm người đàn bà khác, cô cũng sẽ không có nói cái gì.

-“Tối nay có thể tôi không về”- Nam Dạ Tước mặc quần áo tử tế, đứng ở trước giường Dung Ân.

-“Ừ!” – cô lạnh nhạt đáp một tiếng. Chuyện của anh cô không quản, cũng không có tư cách để trông nom.

Nam Dạ Tước bỏ di động vào túi quần, khóe miệng giương nhẹ xuống, bật ra mấy phần tự giấu, anh kéo cửa đi ra cũng không quay đầu lại nhìn. Dung Ân nhìn bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa tối mờ, kinh ngạc thu hồi tầm mắt. Không lâu sau liền nghe dưới lầu truyền đến âm thanh động cơ xe hơi.

Cám Dỗ bên trong nóng nực, Nam Dạ Tước chạy xe tới cửa, chỉ thấy một đám xe chiếm chỗ đậu xe, tùy ý đỗ xe, đi vào.

Tiểu Bùi cùng đám người cũng không ngồi bên trong phòng, mà từng người đứng trên lầu hai, nhìn thấy Nam Dạ Tước thì vội ngoắc tay: “Còn thiếu cậu!”

–“Hôm nay sao đông vậy?”

–“Nếu không sao kéo cậu đến đây chứ!” – Tiểu Bùi cầm ly rượu đưa tới tay cho Nam Dạ Tước “ Đợi chút nữa có đấu vũ đặc sắc, người nào chiến thắng chính là vũ hậu tương lai của Cám Dỗ. Còn nhớ Mị không? Đáng tiếc cô ấy không có ở đây, nếu không có thể xem một chút tư thái xinh đẹp đó.”

Nam Dạ Tước nhún nhẹ thái dương, chân mày vặn nhẹ. Nhắm mắt lại có thể nghe được tiếng Dung Ân trách cứ. Có lẽ đây cũng là một nguyên nhân rất lớn khiến cô đến giờ vẫn không chấp nhận anh.

Đấu vũ dĩ nhiên không thiếu được mỹ nữ nóng bỏng. Đây chính là lý do Tiểu Bùi nhất định lôi kéo bằng được Nam Dạ Tước đến. Anh đứng đưa ly rượu trong tay lắc nhẹ, chất lỏng đỏ trong suốt theo đó chao đảo. Anh nghiêng thân thể, tựa vào lan can kính. Mọi người đều lên xuống, đến khi thấy được một độ cao nhất định mới dừng lại, ánh đèn hòa quyện cùng tiếng đánh nhạc của DJ, trận đấu sắp bắt đầu, màn che cũng được kéo lên.

Người múa mở màn đứng đầu Cám Dỗ cũng tham gia, cô gái đầu tiên bước ra, không khí dưới đài liền sôi nổi cực kỳ, Nam Dạ Tước uống khá nhiều rượu, chỉ cảm thấy hứng thú rồi.

Xuyên qua những thứ âm nhạc xao động này, anh dường như thấy Dung Ân đang đứng trên sân khấu, phong tình không cần giấu giếm quyến rũ từ trong xương tủy, lúc khiêu vũ cũng không gồ ghề như bình thường, thật sự nghiệm đúng câu nói kia, yên lặng như xử nữ, di chuyển như thỏ chạy.

“Này, cái con bé kia không tệ”, Tiểu Bùi lấy cùi chỏ hất cánh tay anh, “Đợi tí nữa mang đi ra ngoài vui đùa một chút?”

Nam Dạ Tước nhấp nhẹ một ngụm rượu, khoe miệng tà tứ giương nhẹ. Tiểu Bùi thấy làm sao hấn lại cười giả tạo như vậy chứ.

DJ ở trên đài đổi nhạc, điều chỉnh micro lên cao, ” Phía dưới, mời vũ nương mới tới của Cám Dỗ chúng tôi, Lady Giản, đàn ông bên trái, bên phải, phía trên phía dưới cũng đã sẵn sàng rồi chứ?”

“A a a —— ”

Đèn pha vốn là quét một vòng trong đám người, ánh đèn sáng lạng chiếu tùy ý, cuối cùng chiếu thẳng vào lối đi trên bục.

Cô gái ra sân, một đầu tóc xoắn sóng lớn dài tới thắt lưng, áo ngực màu đen, quần cụt vẫn báo gợi cảm, da thịt trắng nõn lộ ra ngoài không đồng giống với bên trong ánh mắt, mặt cô ta che lóa, đôi bốt dài tới đầu gối cao 10 phân, đây là trang phục quen thuộc của các cô gái múa mở màn ở Cám Dỗ, cô thông dong lên đài, hai đầu lông mày lộ ra xa cách kiêu ngạo, một tay vịn ở ống tuýp trên sân khấu, lúc cô ta múa, tóc dài xoắn tùy hứng theo mỗi động tác rất thành thạo, thân hình quyến rũ, nơi cô ta bám víu, thân thể dựa vào vặn vẹo trên ống tuýp, động tác kéo dài hiện ra thân thể cao gầy hấp dẫn, cô gái theo cánh tay xoay người, một tay tháo ra lóa đen che mặt.

–“Woa!...”. Trong đám người có người bắt đầu reo lên.

Nam Dạ Tước không khỏi ngẩng đầu lên. Ánh mắt Giản xuyên qua những thứ muôn màu muôn vẻ kia, vừa lúc nhìn lại anh. Người đàn ông thân thể to lớn, nửa người khê nghiêng lên. Anh dù ở trong bóng tối, không cần ánh đèn chói lóa cũng khiến người khác không dám coi thường sự hiện hữu này. Trên đài, cô gái cầm trong tay lóa đen bỏ xuống đài, cô nhận lấy bó hồng được tặng, rút một bông hồng đi tới chỗ Nam Dạ Tước.

–“Cô gái này thật chuẩn xác, nhìn vóc người này...!” – Tiểu Bùi sau lưng nhao nhao muốn thử, động tác của cô gái, đem toàn bộ tầm mắt quyến rũ về phía Nam Dạ Tước.

Ban đầu có chút mong muốn vuốt ve âu yếm, miệng cũng ách lại, không ai dám trêu chọc Tước thiếu, Nam Dạ Tước có vẻ không chú ý tới thân sắc của Giản, anh chỉ là ưu nhã thưởng thức rượu đỏ trong ly. Người phụ nữ đang đi tới này đáng đáp quả thật đẹp mắt, từ mắt đến miệng cơ hồ khiến người ta không tìm được

chút thiếu sót, hoàn mỹ khiến người ta có cảm giác không thật. Nam Dạ Tước quét nhẹ ánh mắt, vóc người rất chuẩn, giống như cố ý tạo hình vì người đàn ông.

Cô gái tới bước lại gần mùi nước hoa diêm dúa lắng lơ cũng theo đó lan truyền. Cô đi đến trước mặt Nam Dạ Tước, hai tấm thân thể cơ hồ bám chặt một chỗ. Đầu ngón tay cô gái xinh đẹp nhất nhành hoa hồng, cổ tay trắng giơ lên, đem hoa hồng đụng nhẹ khuôn mặt người đàn ông. Khóe miệng cô cong nhẹ, đem cánh hoa quét nhẹ bên gò má Nam Dạ Tước. Động tác như thể tràn đầy mị hoặc, đối với người khác như thể xem ra đã sớm động lòng khó nhịn.

Nam Dạ Tước hồ hững hờ nhìn cặp mắt màu hun khói của cô gái (Trang điểm mắt khói ý). Cô gái này dĩ nhiên rất đẹp, nhưng đáy mắt cô cũng không có nhiệt tình kiêu ngạo , ngược lại, làm anh thấy một loại cảm giác lạnh lẽo hiện ra. Anh suy nghĩ từng nét trên gương mặt này, trong ấn tượng, cũng không nhận ra.

93. Chương 93

“Em gái, tối nay đi chơi một chút, thế nào?” Tiểu Bùi dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ hội như vậy.

Giản nhẹ nhàng vãn môi, quyến rũ khuynh thành, hàm răng khê mở nói, ” Được, chờ tôi đoạt được vũ hậu , tôi tất nhiên không quên các anh”

Tiểu Bùi muốn chính là những lời này hấn giữ chặt tay cô gái, bắt đầu muốn hôn xuống. Chỉ thấy đối phương xoay người một cái lả lướt ở trên cơ thể Nam Dạ Tước thích thú, đi trở về hậu trường

Cuộc thi đấu vẫn tiếp tục,hương nước hoa cũng không theo cô gái rời đi mà tiêu tán, Tiểu Bùi nói lỏng cà vạt “Cô gái này thật là biết làm cho người ta nóng giận àh, cậu thật không muốn?”

Nam Dạ Tước chính là nghĩ đến ánh mắt của cô ta dường như có phần quen thuộc chẳng qua là anh nghĩ không ra chính mình có hay không thực sự đã gặp qua.

Mấy người trở về đến bên trong phòng VIP, mới vừa ngồi xuống không lâu Giản liền mang theo vài người múa mở màn đến , cô ta dẫn đầu đi tới bên cạnh Nam Dạ Tước y phục đã được thay đổi toàn thân mặc chính là màu đen bằng da, mười phần ngang ngược

“Tước Thiếu,tôi kính anh”.Cô gái cầm lấy ly rượu trên bàn , nam tước cũng không có nhận lấy.”Cô từ đâu đến?”

“Tôi ?” Giản cười yếu ớt.chẳng lẽ Tước Thiếu đối với tôi có ý tứ?Tôi là người Giang Tô mới đến Bạch Sa không lâu đêm nay tham gia cuộc thi này, mong rằng mấy vị có thể chiếu cố,có thể giúp tôi đạt được danh hiệu Vũ Hậu sau này cũng có chỗ đứng trong Cẩm Dỗ”.

“Chỉ nói không thì không được”.Tiểu Bùi ẩn ý ánh mắt mang hàm ý hướng về Nam Dạ Tước.”Nếu cô có thể phục vụ cho Tước Thiếu đừng nói là Vũ Hậu gì đó, Oscar diễn viên cũng không thành vấn đề”

“Tiểu thiếu thật biết nói đùa”.mấy cô gái bên cạnh hấn đều bị chọc cười. Lăn lợt rót rượu “Vậy chúng ta có thể làm sao bây giờ?”

Trong phòng bắt đầu phát ra những tiếng trêu đùa, mấy người đều là đi ra ngoài phóng túng mua vui, rượu ngon gái đẹp trong ngực, không bao lâu đã say,ở trên sô pha bắt đầu quên mất chính mình hôn cuồng loạn. Nam Dạ Tước đứng là rất tỉnh táo, cô gái thấy hấn không tiếp, liền ngẩng cổ lên đem rượu kia uống cạn, đem ly dốc ngược, động tác hào phóng,cầm lấy ly rượu của người khác đổ vào,Giản mang trong tay chiếc nhẫn rất cá tính. Nam Dạ Tước dựa vào sô pha.ngón tay cô gái ở mép ly lướt nhẹ, đem ly rượu đưa tới trước mặt người đàn ông.” Tước Thiếu không chịu uống rượu của tôi chẳng lẽ là sợ tôi hạ độc hay sao?”

Nam Dạ Tước một lần nữa hướng về phía bên cạnh cô gái, da cô ta trắng nõn nà mà đặc biệt là đáy mắt có loại cứng cỏi cùng Dung Ân rất giống,nhớ tới Dung Ân chân mày hấn không khỏi nhíu lại có chút đau đầu.

Anh nhận rượu trong tay cô gái,uống cạn.

Khóe miệng Giản giờ giờ lên, tửu lượng cô ta rất tốt, trong lúc để phục vụ đưa rượu tới, cô dựa vào cánh tay Nam Dạ Tước đem thân thể sát lại, ở trên người anh nhận lấy ly rượu, hai tay ôm lấy cổ anh, khéo léo hôn lên khóe môi của hắn.

Tiểu Bùi bọn họ đều bị chuốt rượu cũng không nhẹ, Nam Dạ Tước tửu lượng từ trước đến nay rất tốt, nhưng cuối cùng vẫn là mơ mơ hồ hồ mất đi ý thức.

Tình huống như vậy, với anh mà nói đúng là lần đầu tiên ngày trước anh cho dù uống nhiều đi nữa cũng sẽ có chừng mực.

Khách Sạn

Bên trong Phòng chỉ có 1 cái đèn tường, rèm cửa sổ được kéo qua một bên, trên mặt đất quần áo hai người vứt rải rác ở một chỗ, người đàn ông tóc màu đỏ rượu nằm trên trên chiếc gối màu trắng, trên mặt lộ ra có chút hỗn độn, thân thể cường tráng chiếm hơn phân nửa cái giường chần được phủ ngang bụng chỉ che được cảnh xuân. Giản đứng ở bên giường trên người không có mặc quần áo ngón tay cô kẹp điều thuốc từ trên cao nhìn xuống nhìn Nam Dạ Tước đang bình thản ngủ.

Người đàn ông này quả thật có được gương mặt gần như là hoàn mỹ. Chả trách nhiều phụ nữ như vậy đổ xô vào. Đôi mắt cô âm u, gương lên cười có chút châm chọc, còn có cảm giác làm cho người ta trong lòng run sợ kỳ lạ, nàng gạt tàn thuốc trên mặt đất. xoay người đi về phía khác.

Khi Nam Dạ Tước tỉnh lại liền cảm thấy không thích hợp, tầm mắt chạm đến màu cam của giấy dán tường, hắn nhanh chóng ngồi dậy ánh mắt đảo qua đồng quần áo trên mặt đất cuối cùng rơi xuống trên người phụ nữ ngồi ở bên bệ cửa sổ.

Khói thuốc trên ngón tay người phụ nữ quanh quẩn tạo thành từng vòng. cô ta mang ánh nhìn từ cửa sổ hướng vào, trên người giống như trước không mảnh vải che thân”Anh đã tỉnh?”

Ánh mắt Nam Dạ Tước thản nhiên xốc chân lên đứng dậy coi như không có người nhặt quần áo trên mặt đất mà mặc vào “Tôi làm sao lại ở đây?”

“Anh tối hôm qua uống say”

“Tôi chạm vào cô sao??”.Người đàn ông mặc quần vào, ở trên thân người khác hiện ra tà mị, đến trong tay anh động tác kia lại càng có vẻ tao nhã. Anh nhanh chóng cài lại dây thắt lưng

Giản cũng không có nghĩ đến hắn sẽ có phản ứng này, nàng cười cười” Anh nói xem, bằng không tôi làm sao có thể cởi hết quần áo đứng ở đây?”

Nam Dạ Tước xách áo sơ mi ở ngón giữa “Cô cho là đàn ông uống rượu say một chút hành vi ý thức đều không có sao? ” Anh đem chân kéo xuống đất. trên giường sạch sẽ như lúc ban đầu, không có chút dấu vết “Chẳng lẽ tôi chỉ là ôm cô một đêm?”

Trên mặt Giản cố gắng duy trì nụ cười có chút cứng đờ, cô hút điều thuốc mạnh mẽ tự trấn tĩnh mình,” Lúc tôi đỡ anh vào phòng tắm rửa, chúng ta ở bên trong làm”

Nam Dạ Tước cài lại cúc áo ở cổ tay. Con người kẻ quét về phía cô.” Được rồi nếu đã như vậy cô muốn bao nhiêu tiền?”

Giản không để ý chút nào đem thân thể phơi bày ở trước mặt hắn. Nàng đi tới cầm quần áo nhặt lên mặc,” Không cần nam nữ hoan ái phóng túng không chỉ có anh”

Nàng nói cực kỳ thoải mái làm cho hắn không khỏi có chút liếc mắt. lúc mặc áo, hắn cúi đầu chú ý tới trước ngực mấy cái vết hôn nông sâu không giống nhau. Về mặt hắn càng thêm hung ác nham hiểm, hắn từ trước đến nay không thích đàn bà ở trên người hắn lưu lại vết tích, mà Giản lại như vậy, đó là nhắc nhở hắn, bọn họ trong lúc đó xác thực từng có quan hệ.

” Thực xin lỗi tôi tối hôm qua quá vong tình rồi “

Nam Dạ Tước dù sao vẫn cảm thấy sau lưng nụ cười của cô cất giấu gì đó, hắn mở cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài “Nếu thực đã làm đừng quên uống thuốc không cần mơ mộng viễn vông” cô ta cũng không có đi theo phía sau, cô mặc quần áo vào rồi ngồi ở mép giường, ở trong gian phòng chỉ còn lại một mình cô, trống rỗng,

bên trong không có chút mùi tình dục, nàng hạ khóe miệng,nụ cười rất miễn cưỡng,cứng ngắt,thần sắc từ từ sụp đổ, cô bỗng nhiên nở nụ cười trên mặt mỗi tác da thịt giống như là con rối không hề có tinh thần

“Nam Dạ Tước “,cô ta nghiêng rằng tên của hân ở miệng nàng từng chữ từng chữ cắn ra.” Anh ngày nào đó nếu biết tôi là ai có thể hay không bị buồn nôn? Nhất định sẽ, Nhất định sẽ hahahaha” Đúng vậy cô chính là muốn hân ghê tởm cảm thấy chính mình chạm vào phụ nữ dơ bẩn là như thế nào.

Khóc, khóc, nước mắt liên chảy xuống , cô cuống quýt lấy tay lau đi,nói xong cô không hề khóc nữa,cô cắn chặt môi,về sau cũng không muốn đem sự nhu nhược này lộ ra trước mặt người khác

Dung Ân trợn tròn mắt nằm ở trên giường ,nàng biết Nam Dạ Tước tối hôm qua thật sự là cả đêm không về. Đứng dậy thay quần áo rửa mặt xong ra khỏi phòng, đúng lúc Nam Dạ Tước lên lầu, trong tay hân mang theo tây trang, bề ngoài áo sơ mi cổ áo khuy áo rất kín không giống bình thường như vậy tùy ý cởi bỏ hai cái khuy áo, hân đứng ở đầu bậc thang chặn đường đi của nàng, ánh mắt cũng không có cùng nàng đối mặt.

Nếu nói là bình thường, hân chơi đùa đàn bà một cái cũng không có gì lạ nhưng lần này sự tình xảy ra hân liền cảm thấy khác,lúc đối mặt Dung Ân hân cảm thấy chính mình giống như là loại đàn ông ngoại tình, chột dạ thậm chí có chút ít lo sợ.

Loại cảm giác này thật sự là rất kỳ quái,làm cho người ta có chút khó chịu

Dung Ân thấy hân đứng ở đó, cũng không đi, cũng không nói chuyện, liền muốn từ bên người hân đi qua Nam Dạ Tước ngược lại phản ứng rất nhanh, cánh tay đã đem Dung Ân ôm vào trong lòng ngực, cảm tựa vào trên vai của nàng, mũi có thể nhẹ ngửi được mùi hương của dầu gội trên người nàng, hân thoải mái mà thả lỏng toàn thân. Hai cánh tay sau lưng Dung Ân buộc chặt “Ân Ân để tôi ôm”

“Anh làm sao vậy?”

Nam Dạ Tước cảm thấy có chút vô lực, chính là muốn ôm nàng, chuyện tối hôm qua, hân thậm chí không thể nói cho Dung Ân, nhưng cho dù hân thật sự nói nàng sẽ phản ứng như thế nào đây? Ít nhất chắc chắn sẽ không tức giận,có lẽ sẽ nhàn nhạt mà nói ” Nam Dạ Tước đó là việc riêng của anh, anh có thể tìm những người phụ nữ khác”

Nàng ngửi được trên cổ áo hân mùi nước hoa rất nồng, Dung Ân chống đỡ hay tay ở trước ngực hân đem khoảng cách kéo ra xa.” Đi xuống ăn điểm tâm thôi”

” Tôi không đói bụng”

Dung Ân Ừ một tiếng,tự nhiên đi xuống lầu cũng không có hỏi thêm.

Nam Dạ Tước vào phòng tắm tắm rửa, thói quen của hân trước khi về phòng ngủ là phòng tắm,thả nước ngồi vào, toàn thân chỉ cảm thấy mệt mỏi hân đốt điều thuốc,thả lỏng thân thể.

Dung Ân cho rằng hân quay về đầu tiên sẽ đi nằm ngủ,không có nghĩ gì cả liền kéo cửa phòng tắm, chuẩn bị vào phòng tắm đem thay quần áo để giặt sạch,người mới vừa bước vào, đã nghe đến gay mũi mùi thuốc lá, ánh mắt quét về phía Nam Dạ Tước, tầm mắt liền tùy theo định tại trước ngực của hân.

Hân nghe được tiếng động, hai mắt khép chặt mở ra, đem thuốc lá dập tắt ở bên cạnh trong cái gạt tàn thuốc, “Ân Ân.” Ánh mắt hân theo mắt Dung Ân nhìn sang, chỉ thấy ngực vết hôn trải qua cọ rửa càng nổi lên rõ ràng, Nam Dạ Tước sắc mặt liền thay đổi, hai tay trong bồn tắm chống lên .

Ánh mắt Dung Ân hạ xuống, thực ra vừa rồi nàng ngửi được mùi trên người hân cũng đã đoán được, chỉ bất quá lúc ấy nàng có thể làm bộ như không biết gì, nhưng hiện tại vết tích bày ra ở trước mắt, Dung Ân cho rằng nàng sẽ không quan tâm,tuy nhiên nàng sai rồi, nàng rõ ràng cảm giác được trong lòng liền như bị đâm, còn giống như có thương tích vạch trần đau đớn, hoặc như là một cây kim sinh sôi chui vào bên trong da thịt, rơi vào rồi, còn hung hăng đâm vài cái.

” Tôi không nghĩ tới anh ở đây tắm,xin lỗi” Bỏ lại câu nói nàng vội vàng chạy đi.

” Ân Ân “.Nam Dạ Tước lòng nóng như lửa đốt cũng không để ý trên người có mặc gì hay không hân rất nhanh đứng dậy định đuổi theo.có thể động tác quá nhanh liền té lăn quay trên mặt đất.

Dung Ân quay người lại chỉ thấy hấn nằm ở kia, Nam Dạ Tước rất đau cũng không có phát ra âm thanh gì khó chịu, nằng vội vã đi tới”Anh không sao chứ, ngã xuống kia rồi ?”

Hấn một tay đè chặt phần eo, Dung Ân đem tay của hấn kéo ra, lúc này mới thấy sau thắt lưng máu ứ đọng một mảnh rất lớn, vẻ mặt nằng lộ ra lo lắng, chẳng qua là bị thương ngoài da vẫn còn tốt” Vương Linh, Vương Linh -”

Nam Dạ Tước sắc mặt xanh mét, ”Em gọi cái quái gì?”

” Xem chừng anh còn không có thể đi,tôi gọi Vương Linh tới giúp một tay”. bàn tay mềm mại của Dung Ân ấn nhẹ xuống thắt lưng hấn, lại bị hấn chộp vào trong lòng bàn tay”Em để cho Vương Linh như vậy mà vào đây sao?”

Dung Ân lúc này mới phát hiện vội vàng lấy khăn tắm đến, mất rất nhiều sức lực mới có thể quần quanh trên người hấn

Sau khi Từ Khiêm cẩn thận kiểm tra, trên mặt mang theo ý cười, nhìn có chút hả hê “Không có việc gì lớn, bất quá mấy ngày nay tốt nhất không cần xuống giường đi lại, đương nhiên càng không thể vận động hạ thân”

Nam Dạ Tước tự biết mình té không nhẹ, hấn nằm ở trên giường, Dung Ân thì đứng ở bên giường đang nghe Từ Khiêm phân phó đơn giản chính là không thể xuống giường, không thể xách vật nặng, không thể làm không nên vận động, dặn dò thuốc nên như thế nào uống, nằng từng việc đều ghi nhớ, sau khi Từ Khiêm đi, lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Nam Dạ Tước nằm ở trên giường liền có vẻ thành thật rất nhiều, Dung Ân đứng ở đầu giường, Từ Khiêm lưu lại thuốc có chỉ dẫn cẩn thận, hấn thấy nằng mân lên miệng cũng không nói liền đem cái chăn kéo đến bờ vai nơi ấy che khuất dấu vết” Ân Ân,tôi tối hôm qua uống rượu”

“Đây cũng là lý do.”

Dung Ân tin tưởng, hấn tìm cái cốc rất tệ. đem chén nước nóng đi đến “Anh không cần giải thích Nam Dạ Tước”

Hấn cũng biết nằng chính là biểu lộ thái độ này không thèm quan tâm, giọng nói lạnh nhạt mà ngay cả người khác đối diện cũng không có,”em có nghe hay không là chuyện của em,tôi nói hay không là chuyện của tôi,tôi không muốn ở bên ngoài phát sinh chuyện gì”

” Vậy là như thế nào,” Dung Ân đem thuốc đưa cho Nam Dạ Tước” Xảy ra?”

Lời nói Hấn bỗng nhiên khàn giọng đi xuống, mới vừa rồi khí thế hùng hồn giờ hoàn toàn dập tắt,nhận lấy thuốc một phen nhét vào trong miệng. Chỗ té bị thương đúng với phần bên phải cơ thể cũng không có thể linh hoạt ,hấn tưởng là Dung Ân thật không quan tâm, cũng không nói gì nữa.

Hấn giải thích, hơn nữa còn vòng vo một lúc sao mới nói ra được, nhưng Dung Ân lúc này thái độ hời hợt so với nằng tức giận phát điên còn muốn tra tấn người

Thực ra ban ngày thời gian Dung Ân cũng không có để ý đến hấn,đến tối cho hấn uống thuốc xong sau đó nằng cũng chuẩn bị đi phòng khác ngủ.

” Em đi đâu?”

Dung Ân lấy một cái gối,”tôi đi ra phòng khác ngủ”

“Còn tôi làm sao bây giờ,khát nước đói bụng,ai đến trong nom tôi”Nam Dạ Tước nằm ở trên giường không thể tùy ý xoay người, không thể muốn đi chuyển liền đi chuyển, thật sự là khó chịu.

Dung Ân thấy hấn không động đây lại khê thở dài nằng trở lại bên giường đem cái gối đặt lại, sau đó liền ngủ ở bên cạnh Nam Dạ Tước, chẳng qua là thật sự xa cách hấn vươn tay cánh tay cũng không chạm được bả vai của nằng, Dung Ân quay lưng về phía hấn,” Nếu cảm thấy không được thoải mái kêu tôi, ngủ đi”

Mặc hấn quyền thế lớn hơn nữa, thói quen chính là nhân vật kêu mưa gọi gió nhưng đối mặt Dung Ân thì giống như quân lính tan rã.

Hắn liếc nhìn bóng lưng của nàng, “Ân Ân, em thực sự không quan tâm sao?”

Nàng thực ra không có ngủ con mắt mở to, lông mi nồng đậm trên mặt tạo ra một loạt rất nhỏ u ám, bất kể là nhắm mắt hay mở mắt, Nam Dạ Tước trước ngực đúng là dấu hôn đều như là khắc vào trong nàng không thể nào quên đi được, “Quan tâm có ích lợi gì sao? Nam Dạ Tước, anh có thói quen sống xa hoa đòi truy , có một phụ nữ yêu thương nhưng nhớ có gì không tốt? Đây không phải là vòng tròn luẩn quẩn của các người đã luyện thành thói quen rồi sao? anh cũng không quan tâm, tôi lại vì cái gì phải để ý, cô ta đã trên người anh làm ra những thứ này, Nam Dạ Tước anh không phải cũng rất phối hợp sao? Mang theo vết tích lại công khai trở về.”

Bất kể cô cùng Nam Dạ Tước như thế nào ở chung một chỗ , trong lúc đó còn đồng thời quen biết những người phụ nữ khác chơi đùa, Dung Ân đúng thực chán ghét.

Vậy cũng không nghĩ tới sẽ bị nàng thấy. Hắn vốn là nghĩ nhiều nhất mấy ngày nay hắn vẫn như cũ đi ngủ ở nơi khác, chờ dấu vết phai nhạt rồi trở về, đàn bà kia cũng không như là chết quẩn lầy chủ, chuyện này hắn có thể giấu diếm bưng bít, cũng không nghĩ đến sự sự tình lại ngoài dự tính như vậy.

” Chẳng lẽ mấy tháng nay tôi đối với em như thế nào em đều nhìn không thấy sao? Tôi nói tới hôm qua thật sự là ngoài ý muốn, tôi uống say, lúc thức dậy đã như vậy.....”

Dung Ân không muốn cùng hắn âm ỉ cãi vã mệt mỏi, còn không bằng nhắm mắt nghỉ ngơi thật là tốt.

Nam Dạ Tước nói xong lời cuối cùng liền ngậm miệng lại mặc dù hắn đối với nàng thật là tốt nhưng tất cả tốt cộng lại, quan trọng cũng không có bằng một lần ngoài ý muốn. Nếu muốn Dung Ân ở bên trong lòng lưu lại một chút xíu tốt, thực có thể nói là gian khổ, vết nhơ lại dễ dàng bị nàng ghi nhớ trong lòng.

Khi Hắn trở về liền sai A Nguyên đi Cám Dỗ điều tra, ly rượu tối hôm qua cũng bị thu, ngay lúc đó theo người phục vụ nói đoàn người bọn họ đều uống rất nhiều, không có gì khác thường.

Nam Dạ Tước bản tính nhạy cảm, hơn nữa Giản cũng không có nhân cơ hội đưa ra đòi hỏi gì đó, có lẽ thật sự là bản thân uống quá nhiều, mặc dù như vậy, hắn vẫn để cho A Nguyên âm thầm điều tra cô.

Nam Dạ Tước lúc ngủ không thể di chuyển, Dung Ân nằm ở sát mép giường ngủ, giường lớn ở giữa có khe hở rất lớn một người đến chen vào còn được. Buổi sáng khi tỉnh lại, Nam Dạ Tước có lẽ vì uống thuốc, nửa đêm giấc ngủ rất tốt, đến bây giờ vẫn còn híp mắt.

Dung Ân muốn đi ra ngoài mua 1 ít đồ để đưa qua ẹ, nên không có đánh thức hắn, chỉ là phân phó Vương Linh để nàng đúng giờ cho Nam Dạ Tước uống thuốc.

Ngồi xe đi vào phố buôn bán, mặc dù Nam Dạ Tước không dưới một lần dạy cho Dung Ân lái xe, hoặc là phái chiếc xe riêng cho nàng, nhưng Dung Ân không thích nàng nhiều nhất vẫn là ngồi trên xe buýt, Nàng chưa từng có cảm thấy có cái gì cùng người khác khác biệt, đi vào trung tâm thương mại, mùa đông cũng sắp tới rồi vốn là ngày đó phải mua ẹ điều hòa cũng không nghĩ sẽ kéo dài tới tới hôm nay.

Lựa chọn xong, giá cũng không phải quá đắt,, Dung Ân xuất ra chi phiếu đến quầy thanh toán, đây là Nam Dạ Tước cho nàng, bình thường Tước Thức trích phần trăm dự án, liền đem toàn bộ bỏ vào tấm thẻ này. (NDT có đưa một dự án cho DA ở nhà làm đỡ buồn nói là sẽ chia % cho chị ấy đấy)

Lúc đi ra cửa, ánh mặt trời đúng lúc theo biển quảng cáo thật lớn nghiêng xuống, ngay cả con mắt cũng không nghĩ muốn mở ra, bên cạnh có một quán trà, Dung Ân đi dạo cũng thấy mệt mỏi, liền đi vào chọn một cái bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Nàng gọi ly trà sữa, ngồi không lâu liền gặp Trần Kiều vội vã đi đến, Dung Ân vừa định chào hỏi, đối phương liền lên lầu hai. Hắn nhìn ra rất vội vã, nhìn không chớp mắt trực tiếp đi vào phòng riêng.

Dung Ân cũng không có nhiều chuyện, ở nơi đây bất quá 10 phút, liền thấy 1 cô gái đeo kính mát đội nón rộng đi vào quán, nàng cúi đầu, ăn mặc cũng rất đơn giản, chính là quần jean thêm chiếc áo khoác nhỏ, nàng theo thang lầu đi lên, chiếc cầm thon cơ hồ chôn ở trong cổ áo, nhưng mặc dù như vậy, Dung Ân vẫn là nhận ra nàng đúng là Tư Mạn.

Những bức ảnh kia ở trên mạng truyền khắp nơi, nàng sao còn có thể xuất hiện tại đây.

94. Chương 94

Dung Ân để chiếc ly xuống, vừa lúc cảm thấy trên tay ẩm ướt nhờn nhớt, muốn đi lên lầu hai rửa tay, cô cầm túi xách, quán trà này được trang trí tao nhã đơn giản, cửa sổ đều được chạm khắc nghệ thuật cổ điển, mỗi nhân viên phục vụ mặc đồng phục sườn xám, đáng người xinh đẹp, nụ cười ngọt ngào, sang trọng cho tới phòng vệ sinh, đi ra ngoài, qua hành lang liền nghe thấy tiếng cãi vã từ trong phòng cuối cùng truyền tới.

Mặc dù cố gắng đè ép nhưng tiếng nói của Tư Mạn hầu hết xuyên qua khe hở của cánh cửa không đóng hết truyền tới.

Dung Ân tới cửa, ngón tay khẽ đẩy cửa, tạo ra một khe hở nhỏ, Trần Kiều cùng Tư Mạn ngồi đối diện, người sau cúi bỏ mũ, nhưng còn đeo kính.

“Anh nói đi, rốt cuộc thì anh cho Diêm Việt uống thứ gì?”

Trần Kiều chậm rãi đợi trà ngấm mới uống, đem chén trà để lại trên bàn: “ Ngày đó, Việt lại không thể đưa đi bệnh viện, bác sĩ cũng là cô tìm đến, tôi chỉ đưa cho anh ta chút thuốc giảm đau nhập khẩu mà thôi, bác sĩ kia cũng không nói thêm gì sao?”

“Trần Kiều, anh đừng có gạt tôi”, giọng của Tư Mạn có chút hoảng loạn, hai tay đặt trên mặt bàn, nắm thành quyền, “ Thuốc giảm đau chắc chắn sẽ không có chất gây nghiện, hiện tại, Việt đã nghiêm trọng đến độ một ngày không uống thì ngủ cũng không yên, mấy ngày nay, chuyện của công ty cũng đều giao lại cho bác Diêm, người cũng càng ngày càng tiêu tụy, rốt cuộc anh cho anh ấy uống thứ gì?”

“Tôi nói với cô rồi, cô lại không tin, vậy cô dẫn anh ta đi bệnh viện làm kiểm tra chẳng phải sẽ biết sao?”

Tư Mạn hừ nhỏ, cô rất rõ ràng, lúc trước cái gọi là thuốc giảm đau anh ta cho Diêm Việt uống vào, thật sự có cái gì, hoàn toàn nói không rõ, báo chí nói về việc Diêm Việt hút ma túy mới dần chìm xuống, nếu lúc này lại truyền đi lời nào..., cô thật sự yêu người đàn ông này sâu sắc, cũng đừng muốn có cơ hội kịp trở tay.

“Anh không cần nói dối, Trần Kiều”. Tư Mạn hôm nay đã đem mấy viên thuốc cuối cùng còn dư lại đưa cho bác sĩ kia, chỉ đợi buổi tối báo cáo: “ Có phải thuốc giảm đau hay không, tôi tự sẽ biết, đến lúc đó, nếu thật sự anh lừa tôi... tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Ha ha” Người đàn ông cười yếu ớt, con mắt tàn nhẫn đúng là Dung Ân chưa từng thấy qua, trong trí nhớ của cô, Trần Kiều đứng ở dưới cây nói mình yêu cậu, ấm áp và trong sáng, trong mắt của cậu ấy có ánh sáng ấm áp mà tuyệt đối không thể nào là loại này, đen sẫm một mảng, Dung Ân cảm thấy người đứng dưới bóng cây lờ lờ hình như càng ngày càng xa rồi, từng cánh hoa như vương vấn cũng đã trở nên mờ mịt.. Cô dựa lưng vào vách tường, còn muốn chạy đi, sợ rằng nghe nữa sẽ không chịu nổi nhưng lúc này hai chân nặng như chì, không thể di chuyển được.

“ Cô đừng quên, lúc trước Diêm Việt là như thế nào trở lại bên cô.” Là tiếng nói chuyện như cũ của Trần Kiều

“ Đừng nói nữa!” Tư Mạn ngắt lời: “Không cần phải nhắc lại.”

“ Lúc trước, nếu không phải cô đem những hình chụp kia tung ra, Diêm Việt đã sớm gấn bó cùng người khác rồi, Tư Mạn cô có thể có được cái gì? Há? Còn muốn không buông tha tôi, cô có nghĩ tới điều này không? Nếu tôi đem chuyện này nói cho Diêm Việt, anh ta sẽ làm gì?” Trần Kiều đắc ý mà nhìn Tư Mạn sắc mặt trở nên trắng bệch mà không có chút huyết sắc nào, từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, trong trí nhớ của Dung Ân, Trần Kiều không hề hút thuốc lá. “Anh ta nhất định sẽ đập cho cô một cước, sẽ trở lại theo đuổi Dung Ân, cô biết đấy, anh ta đúng là không thể từ bỏ được cô ấy, Tư Mạn, cô định tính thế nào?”

“Không, xin anh đừng nói” Tư Mạn hai tay che mặt, đem kính râm tháo xuống đặt ra phía sau, lời như vậy, đối với cô mà nói đúng là quá tàn nhẫn, cô hiểu rõ, Trần Kiều nói không sai, nếu để cho Diêm Việt biết chuyện này cô thật sự không còn gì nữa.

“ Cho nên, tôi sẽ giữ bí mật giúp cô.”

“ Lúc trước, Nam Dạ Tước sai người chụp ảnh tôi, nhưng những ảnh kia đều trả lại cho tôi, nói là dạy cho tôi một bài học, nếu không phải trong lúc vô tình bị anh phát hiện, tôi đã sớm đem những thứ đó hủy đi, là anh, anh nói như vậy, có thể làm Diêm Việt hoàn tâm chuyển ý..”

“ Đúng” Trần Kiều hít một hơi thuốc lá, gẩy cho tàn thuốc rơi xuống. “Nhưng là ai sẽ tin tưởng lời cô nói, cô cũng phải có dũng khí chính mình thừa nhận mới được.”

Tư Mạn á khẩu, bí mật này, cô dù chết cũng phải bảo vệ, Diêm Việt có thể không yêu cô, nhưng không thể không chịu nhìn mặt cô. “ Hôm nay tôi mới ý thức tới, một chiều này của anh, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích, vừa làm cho Diêm Việt từ bỏ Dung Ân lại dụ dỗ được Nam Dạ Tước, thì là anh mới là người ngư ông đắc lợi.”

“Nói như thế nào tùy cô” Trần Kiều không có kiên nhẫn cùng cô dông dài, dập tắt điếu thuốc, trong túi quần tây trang lấy ra một lọ thuốc đưa cho Tư Mạn “ Tôi nghĩ hiện tại anh ta đã không thể không có cái này rồi, tôi mang tới giúp cô, đợi khi nào sắp hết, bất cứ lúc nào cô cũng có thể kêu tôi mang đến.”

Hành động này của hắn đã chứng minh suy đoán lúc trước của Tư Mạn, cô nhìn thẳng chằm chằm vào lọ thuốc kia, khẽ nhếch miệng, hơi nước từ trong ánh mắt biến thành thanh kiếm sắc bén đâm về phía Trần Kiều. “Trần Kiều, anh thật sự cho anh ấy uống loại thuốc này? Anh ấy là anh họ của anh mà, anh vẫn còn là người sao?”

“ Cô muốn để cho tất cả mọi người nghe thấy sao?” Người đàn ông nói xong, liền đứng dậy.

Tư Mạn hiện tại đã không còn chút hình tượng nào, cô ân hận lúc đầu đã phạm sai lầm, quơ lấy ly trà sữa bên cạnh hất toàn bộ vào khuôn mặt người đàn ông, Trần Kiều không chút tức giận, rút khăn giấy ra lau sạch nước đọng trên mặt “ Cô muốn bây giờ nói ra chân tướng cũng được, tôi dù sao cũng không sao cả.”. Anh ta đem khăn giấy ném trên mặt đất, bước về phía cửa ra vào.

Dung Ân muốn nhắc chân rồi đi, nhưng thật sự là toàn thân không có chút sức lực nào.

Thì ra rất nhiều chuyện, rất nhiều người, thực sự trong lúc vô tình phát sinh thay đổi, ngay cả Trần Kiều người mà cô vẫn cho là thật tâm đối với mình cũng không ngoại lệ. Trong phòng truyền đến tiếng khóc bi thương mà hối hận của Tư Mạn. Cuộc sống chính là vậy, cô luôn cho rằng gió êm sóng lặng, nhưng bên dưới có một tảng đá lớn, làm cho cô không kịp trở tay.

Trần Kiều kéo cửa ra, xem xét bốn phía, thấy không có ai, lúc này mới yên tâm rời đi.

Dung Ân từ trong toilet đi ra ngoài, bước chân có chút lảo lảo, cô biết rõ loại thuốc trong lời bọn họ là thứ gì, lúc trước Nam Dạ Tước trúng độc, khi phát tác khó chịu đến như vậy cũng không có dụng đến một chút, có thể tưởng tượng ma túy nguy hiểm như thế nào.

Cô đứng ở cửa, tiếng khóc của Tư Mạn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng khó có thể kìm nén, Dung Ân hốt mắt ướt át, cô thật không có nghĩ Diêm Việt lại phải đi tới bước này.

Đẩy cửa ra đi vào, sàn nhà lộn xộn, ghế dựa cũng đổ trên mặt đất, Tư Mạn đem mặt vùi vào cánh tay, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, thấy là Dung Ân, trên mặt hiện rõ kinh ngạc cùng bối rối: “ Cô... cô tại sao lại ở đây?”

Cô ngồi xuống chỗ ghế lúc trước của Trần Kiều, đối mặt với Tư Mạn mà có thể bình tĩnh như thế “ Việt, thế nào?”

Cô ta trong mắt hiện rõ sự đề phòng: “Chuyện của anh ấy không cần cô quan tâm.”

Dung Ân liếc về lọ thuốc kia trên bàn, cô nhanh hơn Tư Mạn một bước, cầm nó trong lòng bàn tay, phía ngoài đều là chữ nước ngoài, thoát nhìn giống như thuốc giảm đau, không có gì khác nhau. Tư Mạn thấy cô đi lên cầm lấy lọ thuốc, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch “Dung Ân, cô muốn làm gì?”

Cô nắm chặt lọ thuốc, chợt dùng sức đem lọ thuốc đập vào tường liên hồi, lọ thuốc nứt ra một lỗ hổng rất lớn, từng viên thuốc màu trắng rơi trên nền nhà “Ầo ào” rơi toàn bộ bên chân hai người.

Tư Mạn sợ run lên, đến khi kịp phản ứng lại, vội vàng đẩy chiếc ghế dựa ra, ngồi xổm người xuống, chân tay luống cuống muốn nhặt hết thuốc lên. Dung Ân nắm lấy tay cô ta, động tác dùng sức giữ chặt trong tay cô “ Tư Mạn, cô có phải điên rồi hay không? Cô muốn để cho anh ấy ngày càng lún sâu, ngay cả quay đầu lại cũng không có đường lui sao?”

“ Tôi nên làm cái gì bây giờ? Tới nước này rồi, nếu không tiếp tục dùng, Diêm Việt sẽ không chịu nổi mất, tôi không thể nhìn anh ấy sống khổ sở như vậy..”

“Tư Mạn” Dung Ân một tay vuốt ve tay cô ta trong lòng bàn tay, một tay nhặt hết những viên thuốc kia lên. “ Việt là một người kiêu ngạo, nếu anh ấy biết, anh ấy bị thuốc phiện khống chế cả đời như vậy, anh ấy sẽ biến thành như thế nào, cô không nghĩ qua sao? Thử kia cũng không phải không có thuốc trị, chỉ cần có ý chí nhất định có thể từ bỏ. Tư Mạn, tôi tin tưởng anh ấy, cô cũng phải tin tưởng anh ấy, nhất định không được phạm sai lầm nữa...”

Tư Mạn nước mắt rơi đầy mặt, trên mặt không có lớp trang điểm, lộ ra vẻ tiều tụy, cô ta ngược mắt lên: “ Dung Ân, có phải cô cái gì cũng biết rồi?”

“Tôi đều nghe thấy hết.”

Tư Mạn cắn môi, nước mắt lã chã rơi xuống, thân thể mềm nhũn, ngồi trên mặt đất “Tôi phải làm sao, rốt cuộc tôi phải làm sao? Tôi sai rồi, nhưng mà không có cách nào cứu vãn được, tôi thật sự sai rồi...” Cô ta chống hai tay về phía trước, nước mắt rơi trên những viên thuốc màu trắng, hòa tan những viên thuốc đó. Dung Ân thấy bộ dạng này của cô ta, trong lòng không khỏi chua xót.

Một lúc nông nổi, bao nhiêu người không đứng vững trên đôi chân, đã bị kéo về phía tối tăm, làm ra chuyện khiến mình cả đời hối hận.

“ Tư Mạn, để chia rẽ tôi và Diêm Việt, cô làm như vậy,thật sự có đáng không?”

Tư Mạn ngồi dưới đất mà khóc, Dung Ân bỗng nhiên cảm thấy cô ta thật đáng thương, vì tình yêu mà rơi vào tình huống này, đem ảnh nóng của chính mình lên mạng, cô không biết lúc ấy Tư Mạn đã dùng bao nhiêu dũng khí, hiện tại, miệng lưỡi của dư luận có thể đem một người đang sống mà nhấn chìm, mà cô ta làm những thứ này cũng chỉ vì muốn giữ Diêm Việt ở bên mình.

“Tôi không hối hận” Tư Mạn ngẩng đầu, hai mắt sưng đỏ, không còn vẻ xinh đẹp trước kia nữa “ Tôi yêu Diêm Việt, thực sự, Dung Ân, tôi yêu anh ấy không hề ít hơn cô, nếu như vậy có thể giữ Diêm Việt ở bên cạnh tôi, tôi tình nguyện không làm mình tỉnh, tôi tình nguyện mỗi ngày ở nhà, chỉ để nấu cơm cho anh ấy ăn, chờ anh ấy tan làm trở về.. Dù là sống như vậy một tháng cũng được, không, tốt nhất là một năm. Dung Ân, cô biết không, Tôi hi vọng là cả đời biết bao...”

Cô ngồi bên cạnh Tư Mạn, hai người ngồi trên sàn nhà lạnh như băng. Dung Ân cảm thấy mũi mình chua xót, ngón tay đụng phải trên mặt, nước mắt lại chảy ra. Tư Mạn cũng vì tình yêu, có lẽ không hề quan tâm hào quang chói lọi, nhưng đây là loại tình yêu vô cùng điên cuồng, Dung Ân không dám so sánh.

“Điều duy nhất tôi hối hận là đã tin Trần Kiều, đem thứ thuốc giảm đau kia cho Việt uống, đầu tiên tôi không có để ý, cho đến khi vết thương của anh ấy đã khôi phục mà vẫn uống thuốc, tôi mới hơi luống cuống, bây giờ đã muộn, thật sự đã muộn, một ngày anh ấy không uống sẽ không ngủ yên, tôi cũng không dám nói với anh ấy, tôi phải làm sao bây giờ?”

“Tư Mạn” Dung Ân đặt tay trên vai cô ta “ Chuyện này cô phải nói cho Việt, bây giờ vẫn chưa muộn, có lẽ sau đó anh ấy sẽ rất thống khổ, nhưng đã là quá khứ rồi, hướng hồ,anh ấy còn có cô bên cạnh, nhất định sẽ vượt qua.”

Tư Mạn ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên sự ngạc nhiên “ Chuyện ảnh nóng, cô không nói cho Diêm Việt sao?”

“ Chuyện của tôi và anh ấy cũng không đơn giản như vậy.” Dung Ân vẫn nói câu nói đó, cô cùng Diêm Việt đi tới ngày hôm nay, không phải bởi vì Nam Dạ Tước, cũng không bởi vì Tư Mạn, nếu không phải chính họ tự buông tay, Dung Ân tin, bất kể là ai cũng đều không chia rẽ được.

“Chuyện ảnh nóng, tôi sẽ không nói, có lẽ cô nên thẳng thắn, nếu cô muốn giấu.. tôi cũng có thể hiểu được. Tư Mạn, nói cho Diêm Việt biết tình hình của anh ấy bây giờ, anh ấy là một người kiên cường, anh ấy nhất định sẽ vượt qua khó khăn này.”

Tư Mạn đấm mắt hiện lên sự bất lực, nắm tay Dung Ân, từ từ đi ra cửa, cô ta không nói gì, chỉ gật đầu, tiếp tục khóc.

Khi Dung Ân rời khỏi quán trà, chỉ cảm thấy rất buồn, cái cảm giác này, giống bị bịt miệng rồi lại bịt mũi, bước chân giống như bước trên bông, cô vươn tay che trán, không khí hơi ngột ngạt.

Lúc gần đi, biểu hiện kiên nghị của Tư Mạn khiến Dung Ân tin tưởng, cô ta yêu Diêm Việt, sẽ không làm tổn thương anh ấy, con đường sau này Diêm Việt có người bên cạnh, mà người bên cạnh anh, đã sớm không phải Dung Ân.

Lúc ấy, Nam Dạ Tước không có phản bác, chỉ hỏi hợt: “ Dù sao trong mắt em, tôi không có việc ác nào không làm, nhiều hơn nữa tội trạng cũng sẽ không mất đi một miếng thịt”

Đi qua một cửa hàng lúc trước Diệp Tử dẫn tới, Dung Ân nhìn cửa kính hồi lâu, người phục vụ hai mắt sáng lên, chỉ thiếu chút nữa ra đón tiếp cô rồi, Dung Ân da mặt mỏng, lúc này mới đi vào.

“Tiểu thư, xin hỏi muốn mua gì? Là mua cho bạn trai hay mua cho chồng?”

“ Tôi tùy tiện xem một chút.”

Người bán hàng ánh mắt sắc bén, đánh giá Dung Ân từ trên xuống, thấy toàn hàng hiệu nổi tiếng, chắc là khách quý “ Tiểu thư, nếu không tôi giúp cô tư vấn?”

“Vây cũng được.”

Người bán hàng mang cả vạt, đồng hồ đeo tay, quần áo tất cả mang lên “ Cô có thể xem một chút, những cái này đều là một lưu hành nhất mùa thu năm nay, theo xu hướng phối hợp.”

Ánh mắt Dung Ân dừng ở một chiếc ví da Gucci thiết kế đơn giản, màu sắc thanh lịch, lộ ra vẻ sang trọng, cô từ trước đến nay không có thói quen dùng hàng xa xỉ, chỉ là thuận mắt “ Đem cái này xuống tôi xem.”

“Đây cũng là mẫu mới nhất” Người bán hàng đem chiếc ví da trên quầy “ Đường kẻ thiết kế rất phù hợp với thân phận, làm quà tặng cho người yêu, đây cũng là lựa chọn không tồi.”

Thời điểm Dung Ân đi qua cửa hàng này, chỉ là đang do dự, thậm chí không có nghĩ qua mua thứ gì đó, ngón tay trở của cô vuốt ve trên chiếc ví da, cũng không suy nghĩ nhiều: “ Lấy cái này đi.”

“Được.”

Lúc Dung Ân quẹt thẻ mới biết, chiếc ví da này tiêu của cô 4500 đồng.

Cô thả chiếc ví da tinh xảo vào túi xách của mình, sau đó bắt xe trở lại Ngự Cảnh Uyển.

Nam Dạ Tước ngoan ngoãn nằm, sau lưng dựa vào gối, khi Dung Ân về nhà anh ta đang dùng iphone chơi đua xe, cơ thể theo chuyển động của bánh xe mà hơi nghiêng theo, ánh mắt chuyên chú nhìn màn hình trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như sắp thẳng tới nơi rồi. (NDT nhà ta cũng có lúc đáng yêu đó chứ ^^)

Dung Ân cố ý đóng cửa rất lớn, Nam Dạ Tước nghiêng đầu, vội nhét điện thoại trong tay vào trong chăn. “Em về rồi à?”

“Chơi cái gì vậy?” Dung Ân hỏi vô cùng hời hợt, Nam Dạ Tước vẫn còn mặc áo ngủ, nếu để cho Dung Ân biết anh đang chơi trò chơi, nhất định sẽ nghĩ anh không bận tâm đến chuyện đêm hôm trước “Không có gì, tôi xem báo tài chính kinh tế.”

“Thật không?” Cô đứng ở đầu giường nhìn anh, cái loại ánh mắt này luôn làm anh không chịu nổi, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười.

Nam Dạ Tước đưa tay ra kéo cô, Dung Ân cũng rất nhanh tránh được, tay anh ta có duỗi thẳng cũng không với tới góc áo của cô “ Ân Ân, hiện tại tôi không nhúc nhích được, em tới đây đi.”

Cô để túi xách vào trong tủ quần áo, cũng không lấy ra chiếc ví da kia.

“Ăn cơm chưa?”

“Tôi không dậy nổi.”

Dung Ân đi tới bên giường, thấy thuốc để ở đàng kia vẫn chưa uống, Nam Dạ Tước thừa cơ kéo góc áo của cô: “Ân Ân, đây là lần cuối cùng, thật đấy.”

Cô biết rõ anh nói cái gì, Dung Ân cúi thấp đầu, đem viên thuốc đặt vào lòng bàn tay: “Nam Dạ Tước, ở cùng một chỗ với tôi, anh có thể không chạm vào những người phụ nữ được không?”

“Dĩ nhiên có thể” Trên thực tế anh ta làm được, ngoại trừ đêm đó.. ngoài ý muốn.

“Cho dù anh không đụng vào tôi, anh cũng có thể làm được sao?”

Nam Dạ Tước không phải là thần, tất nhiên có dục vọng, anh kéo góc áo của Dung Ân tới mép giường: “Tôi có thể, Ân Ân, vậy còn em, em có thể vì kiên trì của tôi mà mở lòng không?”

Cô khẽ mở cánh môi, mở mắt mở nhìn Nam Dạ tước, thì ra là, không phải anh ta không để ý tâm tư này của cô, chỉ là không nói thẳng ra mà thôi.

Dung Ân rút tay của mình về, không nói gì, đem viên thuốc đưa tới khóe miệng Nam Dạ tước.

“Ân Ân” Uống thuốc xong, Nam Dạ Tước lại giữ tay cô lại: “Ngày kia chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“Tại sao?” Dung Ân không thích chỗ náo nhiệt “Không phải anh đau eo sao? Sao còn muốn đi ra ngoài?”

“Trên thắt lưng là chuyện nhỏ, tôi nhớ ngày kia bọn Tiểu Bù đặt chỗ ở Cấm Đỗ, đến lúc đó, chúng ta cùng đi.

“Tại sao lại là Cấm Đỗ?”

“Chỉ là đi chơi em khó khăn gì em không thể không đi” Tính bá đạo của Nam Dạ Tước vẫn là không thay đổi được, thấy Dung Ân liếc xéo anh, khẩu khí mới chậm lại một chút: “Đi một lần nữa thôi, về sau nếu em muốn đi thì đi, không đi thì thôi, tôi không miễn cưỡng em.”

Nói cho cùng cũng đến nước này, Dung Ân cũng không có cự tuyệt, cho đến sau này, cô mới biết cuộc sống đúng là không tầm thường.

Nam Dạ Tước nằm ở trên giường, để cho Dung Ân mặc quần áo cho anh.

Cô tìm áo sơ mi, quần để cho anh ta tự mặc.

“Thắt lưng của tôi đau, cánh tay cũng không kéo lên.”

“Vậy thì đừng đi ra.”

Nam Dạ Tước á khẩu không trả lời được, loay hoay hồi lâu cũng không thể xuyên qua được một cái tay áo, Dung Ân thật sự nhìn không được, liền gỡ cánh tay anh lên, mặc áo vào cho anh.

“Quần tôi càng không thể mặc, eo không nhúc nhích được.

95. Chương 95

Lúc Tiểu Bù đến, Nam Dạ Tước đã mặc chỉnh tề, người đàn ông này trước khi ra cửa phiến toái vô cùng, hình tượng quan trọng nhất, cho dù là cổ áo nhả một chút xiu cũng không được.

Bước đi của anh cũng không được nhanh nhẹn lắm, Dung Ân đi bên cạnh anh, còn không cho cô dìu, làm mất sĩ diện, Nam Dạ Tước cánh tay ôm bả vai của cô, lúc Tiểu Bù mặt đầy mỉm cười chui vào xe.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu, anh ta không quên trêu chọc, " Tôi hỏi chứ, cậu làm sao lại bị thương ở thắt lưng? Yên lặng cày cày, vận động quá sức rồi à?"

Nam Dạ Tước dựa vào chỗ ngồi phía sau, tóc đỏ màu rượu lộ ra vẻ phần chấn tinh thần, khuyên tai kim cương bên tai trái làm tăng lên vẻ tà mị của khuôn mặt, " Cậu cút đi, cậu chưa từng như vậy sao? Lần trước lên vụng trộm với vợ nhà người ta, thiếu chút nữa bị chồng cô ta giết chết, là ai chạy trốn chết, còn xem chút nữa té gãy chân vậy?" (haha, Tước tiểu nhà ta cũng thật là ...)

"Mẹ, không đem những chuyện như vậy vạch trần vết sẹo của người khác nha," Mắt hoa đào của Tiểu Bùi xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn về Dung Ân, "Chị dâu, chị phân xử đi, đó là chuyện mất mặt nhất đời này của tôi, chị nói xem chuyện này lan truyền ra ngoài, tôi sau này làm sao còn có thể lẩn lộn giang hồ đây?"

Từ lần trước họ dẫn Hạ Phi Vũ đến Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước nổi đóa về sau, đám bạn của anh không hẹn mà gặp đều gọi Dung Ân là chị dâu, Nam Dạ Tước cảm thấy xưng hô này không tệ, nét mặt cười cười nói, " Được rồi, chớ làm nhầm, bọn kia còn đang đợi ở Cấm Đỗ kia."

Lái xe đến Cấm Đỗ, Dung Ân bị Nam Dạ Tước ôm thật chặt, phải dựa vào người anh, trên sân khấu, cô gái múa mở màn tư thế diêm dúa, một màn múa cột nóng bỏng làm phía dưới thét chói tai, Dung Ân không khỏi dừng bước chân nhìn qua, tư thế cùng ánh mắt khiêu vũ này, cô dường như đã gặp qua ở đâu.

Bước chân Nam Dạ Tước dừng lại, theo tầm mắt cô nhìn lại, bả vai Dung Ân thu lại mấy phần, cánh môi anh húng thú nhếch lên, bàn tay vỗ nhẹ trên vai cô mấy cái " Đi thôi."

Đi tới lầu hai, tầm mắt của người đàn ông quyền qua gò má Dung Ân, rơi vào trên người Giản cách đó không xa, mà cô ta chắc hẳn cũng nhìn thấy, sau khi tặng cho hai người một nụ hôn gió mới xuống đài.

Mọi người đã đến trước ngồi trong phòng VIP, trên bàn rượu bày ra đủ kiểu hộp quà được gói tinh xảo, Nam Dạ Tước mang theo Dung Ân đến chỗ ngồi chủ trì ngồi xuống, Tiểu Bùi dẫn đầu móc ra một hộp quà, đưa đến trước mặt hai người, " Thấy không, đồng hồ Italy danh tiếng, đây cũng là do tôi mua được ở một buổi đấu giá, hôm nay tôi nhịn đau cắt thịt, tặng cậu."

Nam Dạ Tước không chút khách khí nhận lấy, cầm trong tay xem xét một lát, " Quả nhiên là hàng xịn, khối thịt này cậu cắt ra, thật là máu chảy đầm đìa đúng không?"

Dung Ân từ trong điệu bộ này có thể đoán ra được mấy phần, vừa muốn nói gì đó, tiền thân Tiểu Bùi đi đến nói, " Chị dâu, hôm nay chúng tôi làm sinh nhật cho Tước thiếu, chị chuẩn bị quà gì rồi? Tôi nghĩ, đều nói phụ nữ rất tinh tế tỉ mỉ, một quà đó nhất định là có thâm ý, cũng để cho chúng tôi mở mang tầm mắt được không?"

Dung Ân ngồi bên cạnh Nam Dạ Tước, trên mặt bắt đầu nóng bừng, anh cũng không có tiết lộ hôm nay là ngày gì, cô tất nhiên cũng chưa có chuẩn bị, hôm nay, tất cả ánh mắt đều hướng về phía cô, muốn nhìn xem cô móc ra thứ gì, Dung Ân chỉ cảm thấy lúng túng vạn phần, hai tay đặt ở trên đầu gối, ngón tay bắt an xiết chặt. Cánh môi người đàn ông gương nhẹ, kéo tay cô đặt vào lòng bàn tay, hai mắt hẹp dài mỉm cười nhìn về phía mọi người, " Chị dâu của các cậu đã tặng quà cho tôi tối hôm qua rồi, làm sao còn đợi đến hôm nay."

Lời này nói ra, là giải vây cho Dung Ân.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tiểu Bùi không nắm trong tay cái đuôi không buông tha, "Cái gì, tối hôm qua? Tôi hỏi thắt lưng cậu có phải vì như vậy mà bị thương không không phải sao? Chị dâu, món quà lớn của chị so với quà của chúng tôi thật sự quý giá à."

Nam Dạ Tước đáp hần một cước, "Trong mồm chó nhả không ra ngà voi."

Hạ Phi Vũ đến, cũng không phải tình cờ, khi cô ta đứng ở cửa phòng, thần sắc sáng sủa ban đầu của anh có chút âm u, , ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người, quả thấy một người chột dạ cúi đầu xuống, hẳn cũng là chịu không được Hạ Phi Vũ liên tục hỏi tới, lúc này mới đem lộ trình hôm nay tiết lộ cho cô ta.

Ả đứng ở cửa, vẻ mặt có chút hèn nhát, cô thấy Dung Ân ở đây, mắt mát trong lòng liền chuyển thành tức giận. Thì ra là, cùng vì Dung Ân ở đây, Nam Dạ Tước mới không có gọi cô ta đến.

Tay người đàn ông vẫn một mực đặt trên bả vai Dung Ân, cô ngẩng đầu, thấy ánh mắt rũ xuống nhìn chăm chăm mình, Dung Ân nhấp khóe miệng, hôm nay là sinh nhật Nam Dạ Tước, cô sẽ không làm loạn.

Hạ Phi Vũ đi tới, đem quà đặt lên bàn, " Tước, happy birthday."

"Ngồi đi. " Nam Dạ Tước ý bảo cô ta ngồi vào bên cạnh bọn Tiểu Bù, phục vụ mang rượu đất nhất lên, có người nhân cơ hội ồn ào nói, " Tước thiếu, cậu nói chị dâu tối hôm qua đã tặng quà, nhưng các cậu có ai nhìn thấy không?"

"Không có! " mọi người phối hợp. Nam Dạ Tước câu khởi khóe miệng, cười tà tứ vô cùng, "Vậy người muốn như thế nào?"

"Có lẽ chị dâu hoàn toàn không có nhớ sinh nhật của cậu, món quà đó tất nhiên cũng bị lãng quên rồi, nhưng Tước thiếu ngại mặt mũi nói vậy không chừng, như vậy đi, để cho chị dâu chính miệng nói một chút, chị ấy tối hôm qua tặng quà gì, tặng như thế nào, ở trên giường hay là dưới giường tặng, có được hay không?"

"Được, được!" Mấy người Tiểu Bù ồn ào, Hạ Phi Vũ chỉ đành phải vỗ tay theo, cũng là ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng cương lên, cô ta cắn chặt hàm răng, gương gao hết sức không tự nhiên.

Nam Dạ Tước thấy Dung Ân cúi thấp đầu, liền đem môi mỏng tiến tới bên tai cô, " Tùy tiện bịa ra một cái đi."

"Này, không được thông đồng, phạt rượu phạt rượu."

Người đàn ông hiểu những quy củ này, mỉm cười gật đầu, cầm lấy rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch.

"Chị dâu, nếu chị không nói ra, Tước thiếu phải uống hết rượu trên bàn này, đến lúc đó chúng tôi cũng không chịu trách nhiệm, chính chị khiêng hân về nhà nhé."

Dung Ân nghĩ một chút, không phải là bịa ra một món quà, ánh mắt cô trấn định lại, " Là một bóp da."

"Ô, chị dâu chị muốn quản lý tiền của anh ta, có phải không?" Tiểu Bù lại tiếp tục hỏi, "Là laoi5 bóp da gì?"

Dung Ân cũng không nhớ tên nhãn hiệu, liền nhớ lúc đó cửa hàng mình đến mua là chỗ đó, " là Gucci."

"Nói cũng có hình có dạng à, được, tôi hỏi câu nữa, đưa ở đâu?"

Dung Ân muốn nói đưa như vậy, nhưng Tiểu Bù tất nhiên không buông tha chuyện vui này, lúc cô sắp mở miệng liền ngăn lại, " Đợi một chút, , đáp án chỉ có hai loại, hoặc là trên giường, hoặc là chính là dưới giường. Để bảo đảm độ chính xác, chúng ta để cho Tước thiếu cùng trả lời, tôi đếm 1 2 3, nếu lúc này đáp án giống nhau, chúng tôi liền tin, nếu là một trời một vực, sự trừng phạt này có lẽ chạy không khỏi rồi."

Nam Dạ Tước phác thảo môi, cũng không có ngăn cản bọn họ làm càn, Dung Ân liếc anh một cái, nghĩ thầm người đàn ông này không đứng đắn quen, bình thường nói chuyện cũng không biết xấu hổ, lần này đoán chừng cũng sẽ như vậy.

"Tôi đếm đây, 1 2, 3!"

"Trên giường."

"Dưới giường."

"Ha ha ha ha — " mọi người chỉ kém ôm bụng cười, Tiểu Bù lại càng khoa trương, ngón tay chỉ hướng Dung Ân, cười đến hồi lâu không nói ra lời.

Dung Ân đỏ bừng cả khuôn mặt, ráng đỏ dường như lan tràn tới cả cổ, lời nói ' trên giường ' đó lại nói ra từ miệng cô, hơn nữa lạnh lạnh vang dội, bên người, người đàn ông đang dựa vào cũng vậy ức chế không được lay động lồng ngực, tâm tình vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Dung Ân nói, " Là anh nhớ sai rồi, em tặng ở trên giường." (thật là nhện không nổi hạnh phúc mà)

Hạ Phi Vũ uống rượu, chỉ cảm thấy khổ sở mãnh liệt, khó có thể nuốt xuống.

"Được rồi, được rồi, trả lời không giống nhau , chịu phạt." Tiểu Bù khóe miệng như cũ hàm chứa cười, "Phạt cái gì đây? Mọi người muốn xem cái gì?"

“Hôn bằng lưỡi đi, kiểu kích tình.” Có người đề nghị, lập tức có người hưởng ứng.

Nam Dạ Tước tháo ra hai nút áo, lột ra hai bên xương quai xanh khêu gợi, Tiểu Bồi thấy Dung Ân không nói, có lòng tốt nhắc nhở, “Chỉ dẫu, hôn cái đi, nếu không những chai rượu này rót hết, nói không chừng hẳn lại nổi thú tính tại chỗ à.”

Hai tay người đàn ông nắm chặt lấy mặt của cô, vừa muốn cúi người hôn, Dung Ân liền theo bản năng nghiêng mặt đi, Nam Dạ Tước cánh tay ôm bả vai của cô, ở bên tai cô nói, “Ân Ân, cái này coi như là quà sinh nhật của em tặng tôi được không?”

Nói xong, cũng không đợi cô có đồng ý hay không, liền lấp đầy môi củ ấu hé mở của cô, chẳng qua là khẽ hôn, nhàn nhạt mang theo dấu vết thân mật.

“Nè, cái này không tính đó nha!”

Nam Dạ Tước lùi lại, đem lồng ngực che mặt Dung Ân, “Đùa đủ rồi nha, muốn xem chính mình về nhà thực chiến (thực tế chiến đấu) đi.”

Giản đứng ở cửa phòng VIP, trong tay cô ta cầm điều thuốc, Dung Ân lấy tay miệng, khoe môi cười yếu ớt. Cô ta nhìn chăm chú hai bả vai của hai người lúc này đang dựa sát vào nhau, trong con người sáng ngời lộ ra phức tạp khó nén, cô gắp tàn thuốc, cũng không xoay người rời đi, mà là đẩy cửa ra thẳng đi vào.

“Thì ra hôm nay là sinh nhật của Tước thiếu, tôi sẽ phải tới đòi một ly rượu uống rồi.”

Tiếng nói trong trẻo cùng mùi nước hoa nồng nặc trên người cô gái truyền vào, lỗ mũi Dung Ân rất nhạy cảm, đây chính là mùi mà ngày đó Nam Dạ Tước mang về. Giản mặc trang phục màu đen, tóc xõa tùy ý, lộ ra vẻ mệt mỏi mà quật cường, cô tự nhắc ly rượu lên, hướng Nam Dạ Tước khẽ chạm, “Nếu không phải Tước thiếu tăng bốc, tôi cũng sẽ không dễ dàng chiếm được vị trí vũ hậu như vậy,” Cô nói với người phục vụ bên cạnh, “Đi lấy hai chai rượu ngon đến đây, ghi vào sổ của tôi.”

“Nực cười, chúng tôi đi ra ngoài tiêu khiển, khi nào cần một ả múa mớ mở màn như cô mời khách chứ?” Người nói chuyện chính là Hạ Phi Vũ, cô ta nghe ra sự mập mờ trong lời nói của Giản, không khỏi lên tiếng nói.

Cô gái ngẩng cao cằm, rõ ràng nên lúng túng, ở trên người cô gái, lại có loại dáng vẻ tài trí hơn người, cô hít một ngụm khói, vẽ ra một vòng khói, hai mắt liếc nhìn Hạ Phi Vũ, chẳng qua là nhàn nhạt đưa mắt nhìn, Dung Ân lại nhìn thấy trong mắt của cô ta lòng căm thù rất rõ ràng, Giản híp lại ánh mắt dài nhỏ đẹp mắt, trong miệng vòng khói trắng chậm rãi phun ra, Dung Ân nhìn không rõ lắm mặt của cô ta, chỉ biết đáy mắt cô ta dường như có cái gì đó bắt đầu khởi động, lại bị cô ta nhấn nhay vô cùng giỏi, “Cô đã nói như vậy, vậy càng tốt, đỡ tốn tiền của tôi.”

Nam Dạ Tước từ đầu đến cuối cũng mặt lạnh không nói gì, Tiểu Bồi biết chuyện đêm đó, cho nên cũng thu lại nụ cười bất cần của mình, Dung Ân chỉ cảm thấy bả vai của mình lại bị giữ chặt, cô cảm thấy đau, người đàn ông nghĩ thầm, nếu là Giản cố ý đến làm âm ỹ như vậy, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô gái nghiêng người, rót chén rượu mặt nhìn Nam Dạ Tước, cô tất nhiên sẽ không xem nhẹ khoe miệng giương lên ngang tàn của anh, ở trên người anh chịu đau khổ, đã đủ đối được bài học cả đời, “Tước thiếu, chơi vui vẻ, tôi sẽ không quấy rầy.” Cô ngay thẳng phóng khoáng hết sức, đem chén rượu đặt lại trên bàn mới xoay người rời đi.

Dung Ân xuất thần nhìn bóng lưng của cô ta, ngay cả tư thế bước đi cũng giống như đúc, Nam Dạ Tước nhấp nhẹ ngụm rượu, cúi đầu thấy ánh mắt cô thủy chung dính vào người Giản, liền vỗ vỗ bả vai của cô, “Ân Ân?”

Cô sợ run lên, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông, thấy bộ mặt có chút bối rối, Nam Dạ Tước trầm nghĩ, những lời nói ẩn ý kia của Giản nhất định bị Dung Ân nghe lọt, đều nói phụ nữ là mẫn cảm nhất, “Ngày đó tôi cùng bọn Tiểu Bồi đến chơi, vừa lúc Cám Dỗ cử hành đấu vũ, chúng tôi ở đây vui đùa một chút...”

Mấy người nhìn nhau, hẳn coi cái này là gì đây? Tiểu Bồi không giải thích được, không phải là đang giải thích cùng phụ nữ sao? (vì đây là suy nghĩ của Tiểu Bồi nên gọi NDT là hần nhé)

Dung Ân không có nói gì, tâm tư tất cả đặt trên người Giản, Hạ Phi Vũ ngồi ở bên hông chỉ cảm thấy lấp kín buồn bực, cô ta đứng dậy đi ra khỏi phòng, muốn hít thở không khí một chút.

Đi tới nhà vệ sinh, cô ta rửa mặt, sau khi bị nước lạnh như băng kích thích, cô ta ưu nhã giơ tay lên, vành mắt gương lên nhào vào trên mặt đối phương, Hạ Phi Vũ bị sắc đến ho khan liên tục, , đem khăn giấy ném tới trên bồn rửa tay, “Cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn đoạt lấy Tước.”

Hạ Phi Vũ rõ ràng ngờ ngẩn, hai mắt tròn tròn, ngay sau đó, liền cười nhạo ra tiếng, ” Thật là tức cười, cô mới vừa rồi không có nhìn thấy sao? Hắn ôm chính là người phụ nữ khác!”

Giản dập tắt khói, lấy điện thoại di động ra, nhấn mấy cái, đem hình lưu trong điện thoại cho cô ta xem, ánh mắt Hạ Phi Vũ âm u tàn ác, ” Cô, làm sao cô có...”

“Cô thật đúng là tội nghiệp, hẳn tình nguyện cùng những người như chúng tôi lên giường, cũng sẽ không muốn loại hàng như cô!”

Khóe mắt Giản gương nhe, giấu cợt bên trong hiện ra rất rõ ràng, cô cười, độ cong khóe miệng gương cao kéo ra càng xa, Hạ Phi Vũ tức cả người run rẩy, cô ta nói không sai, Dung Ân lúc trước cũng chỉ là một con nhỏ phục vụ, hôm nay lại được Nam Dạ Tước nâng niu, còn Giản, nửa giờ trước, chính mình còn ở trước mặt mọi người cười nhạo cô ta là múa mớ màn, hiện giờ, lại có thể vênh vao tự đắc đáp lại cô, cô thật đúng là đáng thương.

“Cô cũng không tốt đến vậy, sao không đem hình này đưa cho Dung Ân xem?”

“Hai người chúng tôi đều là phụ nữ của anh ta, tôi chỉ cho cô biết lượng sức mình thôi, đừng nghĩ chen chân vào một bước.” Giản thu hồi điện thoại chuẩn bị rời đi, Hạ Phi Vũ thấy thế, muốn tiến lên đoạt lấy, cô gái động tác cũng rất mau, nghiêng người tránh ra, lúc ấy trên mặt đất rất trơn, Hạ Phi Vũ liền ngã xuống đất thảm hại như vậy.

Khi trở lại phòng , chân của cô ta còn đang đau, bước đi có chút không được tự nhiên.

“Phi Vũ, làm sao vậy?” Nam Dạ Tước ngẩng đầu, liền thấy cô ta vịn vách tường đi tới.

Dung Ân sát bên cạnh Nam Dạ Tước, trên váy Hạ Phi Vũ có dính nước trong phòng vệ sinh, cô ta nhìn về người đàn ông đối diện, người đàn ông này, cũng từng nâng niu trân trọng cô, cô lạt mềm buộc chặt, Nam Dạ Tước cũng từng đuổi theo, chỉ là mối quan hệ này còn chưa kịp phát triển như cô ta tưởng tượng, đã bị bóp chết rồi.

Trên mặt Dung Ân chỉ cần có một chút cười, liền không khác gì khoét một dao vào tim Hạ Phi Vũ, loại đau này, vốn không nên chỉ có mình cô nhận được.

Hạ Phi Vũ trở lại sofa, “Tước, cô ả múa mớ màn vừa rồi có trong tay hình của cô ta và anh.”

Con người sắc bén của Nam Dạ Tước híp lại, “Làm sao cô biết.”

“Là cô ta vừa mới cho em xem, còn nói em phải tránh xa anh.”

Nam Dạ Tước lắc lắc chén rượu trong tay, đã đoán được nội dung của bức hình từ trong miệng Hạ Phi Vũ, chẳng qua là vướng Dung Ân ở đây, anh không nổi giận ra ngoài.

“Cô nói là nói tôi sao?”

Lại không nghĩ rằng, Giản sẽ cùng tới đây, đang tựa ở cửa phòng, ” Vị tiểu thư này, tôi và cô hoàn toàn không quen biết, tôi bắt cô tránh xa Tước thiếu lúc nào?”

“Cô còn muốn chối cãi, lúc ở trong toilet, trên điện thoại của cô còn có hình của hai người.”

Hạ Phi Vũ tới trước mặt cô ta, ” Đưa điện thoại đây, có hay không, xem sẽ biết.”

“Cô thật là ngu xuẩn,” Giản nhếch khóe miệng, ” Mới vừa ở phòng vệ sinh tôi gặp qua cô, cô không phải một mực nguyên rửa một người phụ nữ tên là Dung Ân chết không được tử tế sao? Cướp lấy vị trí của cô, tôi cũng không phải là Dung Ân, cô cần tôi làm cái gì?”

“Cô—” Bình tĩnh trên mặt Hạ Phi Vũ giữ không nổi nữa, ” Cô nói bậy bạ gì đó!”

Con người âm u của Nam Dạ Tước giờ lên, anh đối với Giản không có chút nào ẩn tượng, A Nguyên cũng tra không được bối cảnh sau lưng cô ta, thật giống như một người bình thường đến thành phố Bạch Sa mưu sinh, cô gái đó, không nên biết Dung Ân.

Hạ Phi Vũ tiến lên giật điện thoại của Giản, Giản không buông tay, hai người thiếu chút nữa đánh nhau trong phòng, cuối cùng vẫn là Hạ Phi Vũ được như ý, cô ta dùng ngón tay ấn xuống, tìm không được hình nào.

Mới vừa rồi cô ta cũng quá hấp tấp hồ đồ, lại muốn để cho Dung Ân khó chịu, hoàn toàn không nghĩ đến trong thời gian ngắn như vậy, Giản hoàn toàn có thể xem hình xóa đi.

“Đưa điện thoại đây.” Sắc mặt Hạ Phi Vũ thật khó coi, đưa điện thoại thả vào tay Nam Dạ Tước, người đàn ông cũng không thèm nhìn tới một cái, liền ném nó vào ly rượu, “Tiền điện thoại, tôi sẽ đưa cùng tiền tip cho cô.” (Anh Tước này thật là lạnh tay lạnh mắt phi tang vật chứng à)

“Tước. ” Dung Ân kéo cánh tay anh, cũng không kịp ngăn động tác của anh. Điện thoại này dù sao cũng là của Giản, anh làm như vậy, không có chút nào tôn trọng người khác.

“Không sao, dù sao tôi cũng muốn đổi mẫu mới.” Giản cũng hào phóng khảy bàn tay, “Tôi nay thật là không ngừng có trò khôi hài, ở Cẩm Đỗ cũng bị người cướp giật.”

“Tước, tin em đi, trong điện thoại cô ta có...”

“Phi Vũ, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi làm, cô đi về trước đi. ” Bất kể trong điện thoại Giản có hình hay không, chuyện Nam Dạ Tước để ý là không muốn nói chuyện này trước mặt Dung Ân, cho dù có như thế nào, bây giờ điện thoại cũng đã hư rồi, không ai biết, lại nói đàn bà như Giản cũng sẽ không dám trêu chọc anh.

Hạ Phi Vũ không nghĩ đến Nam Dạ Tước sẽ mở miệng đuổi cô đi, Bọn Tiểu Bù bị làm mất hứng, trên mặt cũng âm u bất định, không ai đứng ra đỡ lời, cô ả đứng nguyên tại chỗ, Dung Ân cũng ngẩng đầu lên nhìn, Hạ Phi Vũ dường như có thể xuyên thấu qua con người trong treo kia, nhìn thấy sự châm chọc bên trong. Cô ta lấy túi xách bên cạnh, sau khi chào tạm biệt chặt vật đi ra cửa.

“Nếu đã như vậy, cô cũng sẽ không làm mất hứng nữa.” Giản vẫn duy trì khóe miệng cười, lui ra ngoài.

Trong phòng, không khí có chút ngưng ngập, mặt Nam Dạ Tước âm u, trong hốc mắt chất chứa, Dung Ân thấy bọn họ cũng không nói lời nào, liền vỗ mu bàn tay anh, “Sao lại không uống? Hôm nay là sinh nhật anh, em đi vệ sinh, khi em trở lại, sẽ hát tặng anh một bài.”

Nam Dạ Tước nghiêng đầu, chân mày vẫn vẫn lên như cũ, dường như khó có thể tin.

Tiểu Bù cũng nghĩ không ra, theo tính tình vốn có của phụ nữ, hẳn là phải cãi nhau mới đúng, bên trong nháy cảm nhưng phàm là người cũng có thể ngửi thấy mùi vị, Nam Dạ Tước nổi khùng, Dung Ân trước giờ là một người nóng nảy, tính táo như vậy, vẫn chỉ có thể nói, cô ấy không cần.

Dung Ân đi ra khỏi phòng, lấy tay hất tóc trước ngực ra phía sau, đi được hai bước, nơi hành lang xuất hiện một bóng người, “Dung Ân.”

Cô quay đầu lại, chỉ thấy Giản đứng dựa vào cây cột, hai tay khoanh trước ngực, trong ánh mắt có cô đơn.

Dung Ân dừng bước, thâm nghĩ cô ta làm sao biết mình, nhìn chằm chằm cặp mắt kia, nghi ngờ trong lòng cũng thuận theo cuộn cuộn trào ra.

“Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, được không?”

Giản bước tới phía trước, Dung Ân dường như không nghĩ nhiều cũng bước đến.

Đây là phòng nghỉ rất lớn, là Cẩm Đỗ đặc biệt chuẩn bị cho Giản, sẽ không có người khác đi vào, cô để Dung Ân ngồi trên ghế, sau đó đi rót hai ly cà phê.

Lúc ngồi đối diện, Dung Ân khuấy cà phê trong ly, ánh mắt vẫn như cũ rơi trên người Giản.

Cô ta nhắc một chân lên, cúi đầu, hai mắt nhìn chằm chằm ly cà phê một lúc, lúc này mới nhìn thẳng Dung Ân, “Chẳng lẽ ngay cả cô cũng không nhận ra tôi sao?”

Tay Dung Ân run lên, miệng khe khẽ mở, “Cô—”

“Xem ra tiền của mình không có uống phí.” Giản cười, nụ cười khổ sở vô cùng.

“Tư Cần?” Nếu không phải lần này Giản nhắc nhở, có đánh chết Dung Ân cũng không dám nói đến cái tên này.

“Dung Ân, mấy ngày này cậu sống có tốt không?”

“Tư Cần tại sao cậu ở đây? Cậu có biết không bà nội, bà...”

“Mình biết”, Tư Cần cắn chặt răng, nhưng vẫn không ức chế được run rẩy trong miệng, “Mình xem tin tức, cho nên, mình sẽ không bỏ qua cho Hạ Phi Vũ.”

Giọng nói như vậy, hẳn là để cho Dung Ân nghe cả người chấn động, “Nếu nhìn thấy, tại sao lúc bà nội ở bệnh viện cậu không xuất hiện?”

“Dung Ân, ” Tư Cần ngẩng đầu, đôi mắt hoàn mỹ dường như lấp đầy nước mắt, “Mình không thể lộ mặt, mình đổi tên đổi họ, ngang cả gương mặt này cũng đổi, mình trở lại, chính là muốn tìm người đã từng hại mình báo thù.”

“Tư Cần, ” Dung Ân đẩy ly cà phê ra, cầm tay gầy như que củi kia, “Không đáng, cậu ngàn vạn không nên làm chuyện gì, người như Hạ Phi Vũ sớm muộn sẽ có báo ứng...”

“Dung Ân, mình rút cuộc đã hiểu rõ,” thần sắc Tư Cần lạnh lùng, khóe miệng cứng ngắc phác thảo, “Xã hội này, người có tiền khắp nơi đều là chỗ hưởng lạc, mà những thứ người như chúng ta một không quyền thế hai không có tiền, bà nội bị đục khoét chết rồi, nhưng Hạ Phi Vũ không phải là vẫn sống tốt sao? Ngay cả đầu ngón tay cũng không có ít đi một miếng.”

“Tư Cần”

“Dung Ân, cậu là bạn tốt nhất của mình, cũng coi là người thân duy nhất trên đời này của mình, mình sẽ không làm cậu tổn thương, một chút cũng không.”

Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Dung Ân lấy tay chống trán, “Vậy tại sao cậu lại thay đổi khuôn mặt như vậy?”

“Nếu mình không đổi lại thân phận, thành phố Bạch Sa này có có chỗ ỉnh đặt chân sao? Hạ Phi Vũ biết mình, Nam Dạ Tước nếu biết mình có loại tâm tư này, cũng sẽ trăm phương ngàn kế đối phó mình, hiện tại, ngay cả bà cũng đã đi, con đường này, mình càng muốn đi.”

“Tư Cần, chúng ta có thể thử biện pháp khác, mình không muốn thấy cậu càng lún càng sâu.”

“Được rồi, chúng ta không nói những chuyện này nữa,” Tư Cần lau nước mắt, thần sắc đó làm trong lòng Dung Ân chất đầy buồn bực, rất đau lòng, cô gái kiên nghị như vậy, nhưng cuộc sống ngay cả chỗ nghỉ chân cũng không chịu cho cô ấy, “Dung Ân, cậu bây giờ còn ở nhà không? Mình hôm nào đến thăm cậu, đứng rồi, cậu cùng Nam Dạ Tước...”

“Tư Cần, chúng mình ở cùng nhau.”

Về mặt Tư Cần rõ ràng cứng đờ, thật lâu cũng không tan ra, không lấy về được, nếu Dung Ân cùng Nam Dạ Tước ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ phát hiện những dấu vết kia trên người của anh ta.

Cô đã nói, cô sẽ không tổn thương Dung Ân, một chút cũng sẽ không.

“Thật xin lỗi.”

Dung Ân biết cậu nói gì, giác quan thứ sáu của phụ nữ từ trước đến giờ rất đúng, vốn định dễ dàng nói ra, bốn chữ không có vấn đề gì (), nhưng hết lần này tới lần khác chỉ mấy chữ như vậy đến khóe miệng, lại nghẹn lại.

Tư Cần thấy thần sắc cậu như vậy, biết Dung Ân nhất định bận tâm đến việc đó, cô nắm hai tay của Dung Ân, rất dùng sức, “Dung Ân, mình cùng Nam Dạ Tước cũng không có phát sinh chuyện gì, đêm đó, dấu hôn trên người hẳn là do mình cố ý làm ra, hình Hạ Phi Vũ nói quả thật tồn tại, nhưng chúng mình cũng

không có làm gì, chuyện này, mình vốn dĩ muốn giấu đi, ai cũng không nói, Ân Ân, cậu nhất định sẽ khó hiểu, hỏi mình tại sao lại làm vậy,” Tư Cần trước sau vẫn cúi đầu, lúc nói những lời này, mi mắt nhẹ giơ lên, rõ ràng đang cười, nhưng lại làm kẻ khác cảm thấy nụ cười đó so với khóc còn làm cho lòng người chua xót hơn, ” Hấn không phải là vẫn cao cao tại thượng (ý là ngồi tít trên cao, nhưng N để vậy cho nó hay) đây sao? Hấn để người của hấn luân phiên làm nhục mình trước mặt, trong mắt Nam Dạ Tước, mình bản thủ nhất, nếu như có thể, người như mình, hấn khẳng định nhìn cũng không muốn nhìn, cũng bởi vì như vậy, mình sớm muộn sẽ có ngày cho hấn biết, hấn đã đụng vào một người bản thủ cỡ nào, mình muốn hấn ngay cả nghĩ đến một chút cũng sẽ thấy buồn nôn...”

“Tư Cần, đừng nói, đừng nói nữa,” Dung Ân ôm cô ấy thật chặt, ” Sao cậu lại ngu ngốc như vậy, những thứ này đều không đáng cậu biết không? Tư Cần, cậu có thể có cuộc sống của mình, quên hết những thứ này đi...”

“Dung Ân, mình không quen được, mình biết đây là con đường không lối thoát, mình không thể quay về...”

Dung Ân khóc rống lên theo, cô tự trách thật nhiều, nếu ngày đó, cô có thể ngăn chuyện đó phát sinh, Tư Cần cũng sẽ không như vậy, có lẽ, bà nội cũng sẽ không xảy ra chuyện...

“Dung Ân, cậu hãy đồng ý với mình, chuyện này nhất thiết không được nói cho người khác biết, hiện tại không ai biết thân phận của mình, Nam Dạ Tước nếu biết mình cùng hấn lên giường không có làm gì cả, chắc chắn trong lòng sẽ nghi ngờ, mình chỉ muốn đối phó Hạ Phi Vũ, mình muốn làm cho cô ta cửa nát nhà tan...”

“Tư Cần...” Dung Ân lùi người lại, hai tay đặt trên bả vai cô, “Cậu muốn làm cái gì? Cậu đừng ngu...”

Tư Cần dùng tay che miệng Dung Ân, nước mắt cậu càng trào ra tùy tiện, ” Mình nhờ người đi cục cảnh sát hỏi, bọn họ nói thi thể của bà nội là cậu hỏa táng, Dung Ân, cảm ơn cậu, thật cảm ơn cậu.”

“Hôm này, mình dẫn cậu đi thăm mộ bà nội, tham bà một chút.”

Dung Ân vươn tay lau nước mắt trên mặt Tư Cần, bàn tay cũng bị thấm ướt, lướt qua cuối cùng, Tư Cần liền ôm chặt cô gào khóc.

Trở lại phòng VIP, người bên trong đang uống rượu nói chuyện, Dung Ân đến gần, ai cũng không có liếc mắt nhìn, chọn một bài. Đây là một bài hát cô tùy tiện chọn, một ca khúc rất lâu rồi.

Đừng hỏi tôi từ đâu đến đây, cố hương của tôi ở phương xa

Tại sao lưu lạc, lưu lạc phương xa, lưu lạc

Chim nhỏ bay lượn vì bầu trời

Dòng suối nhỏ vì núi cao khe chảy, vì thảo nguyên bao la

...

Nam Dạ Tước nhấp nhẹ ngụm rượu, không có nuốt xuống, anh mãi miết nhìn Dung Ân.

Hai tay cô cầm chặt mic, tiếng hát trong trẻo khéo léo ngâm ra một loại đau thương rất sâu, anh có thể thấy rõ đáy mắt Dung Ân hiện ra một vòng nước, tầng tầng lớp lớp cho đến khi lệ rơi đầy mặt.

96. Chương 96

Nam Dạ Tước mím môi, thấy cô khóc thành như vậy, trong lòng cũng dâng lên cảm giác khó chịu, bắt đầu từ lúc nào, cảm xúc của Dung Ân đã có thể tác động anh, nhìn thấy cô vất vả lắm mặt mới giãn ra, anh cũng cao hứng theo, nhìn thấy cô rơi lệ, anh lại càng cảm thấy lòng giống như bị gai đâm mà khó chịu.

Dung Ân bỗng chốc chọn rất nhiều bài hát, cô ngơ ngác mà đứng ở đó, một bài rồi tới một bài, hát đến khi khàn cả giọng, tới không phát ra được tiếng.

Tiểu Bùi bọn họ đều đi hết sạch, trên ghế sa lon Italy, cũng chỉ còn Nam Dạ Tước.

Anh nghe rất nhập tâm, lúc Dung Ân xoay người liền bắt gặp ánh mắt u ám thâm thúy kia, chăm chú như vậy, bình thường giống như chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Cô khóc đến có chút chật vật, nhớ tới lời Tư Cần nói, vừa có chút bối rối, ngộ nhờ Nam Dạ Tước hỏi cô vì sao lại khóc, cô phải thêu dệt lý do như thế nào mới có thể khiến anh không sinh ra hoài nghi.?

Dung Ân nắm chặt cái mic, đứng ở chỗ đó, có vẻ mất tự nhiên.

Nam Dạ Tước đứng dậy, nhận lấy cái mic trên tay cô, để xuống, ôm bả vai của cô đi ra ngoài, " Những thứ này thật không có lương tâm, tự mình chạy mất dạng, xem ra chúng ta chỉ đành phải bắt taxi về thôi."

Dung ân vội vàng cúi đầu xuống, người đàn ông này bàn tay to thật ấm áp, lòng bàn tay theo mặt của cô mà xoa mấy cái, không có hỏi gì cả, liền ôm lấy cô đi ra ngoài.

Ở cửa Cầm Đỗ, gió lạnh thấu xương, mỗi một cơn gió lạnh giống như là rạch một đường xuyên vào da thịt đâm vào trong xương cốt. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Ân vì lạnh mà đỏ bừng, hai cái tay cũng không biết nên đặt chỗ nào. Hai người đứng mông lung ở dưới đèn đường, lúc này nếu muốn đón xe đã rất khó rồi, Nam Dạ Tước có chút ảo não, sớm biết như vậy sẽ để cho Tiểu Bùi ở bên ngoài chờ, mình cũng không cần chịu phần tội này.

Anh để cho Dung Ân quay mặt về phía anh, kéo cánh tay của cô vòng qua hông của anh, áo khoác mở rộng vừa lúc có thể che kín hai vai thon gầy của cô, hai người dính sát vào nhau ở một chỗ, Dung Ân có thể cảm giác được nguồn nhiệt đang theo ngực của Nam Dạ Tước mà truyền tới toàn thân cô, hai tay cô đặt trên lưng của anh, mặc dù là mùa đông, nhưng bên trong Nam Dạ Tước vẫn là chỉ mặc quần áo phong phanh, người đàn ông này a, điển hình chỉ cần phong độ không quan tâm đến bản thân mình có lạnh hay không. Anh da thịt rất cứng rắn, Dung Ân chưa từng thử qua, nếu như tựa vào phía sau lưng anh, nhất định có thể cảm nhận được cảm giác an toàn mà những cô gái vẫn thường hay nói đến.

Trán Dung Ân nhẹ để ở cằm Nam Dạ Tước , buổi tối hôm nay thật là lạnh, cô dậm chân, định cúi người xuống, đem mặt tựa vào xương quai xanh của anh, nhẹ nhàng vuốt ve, nhiệt độ Nam Dạ Tước liền theo áo trong đơn bạc truyền vào trong cơ thể cô.

Thân thể anh bởi vì động tác này của cô mà có vẻ có chút cứng nhắc, hoặc nói là, đúng là bất ngờ, anh quả thật không nghĩ tới Dung Ân sẽ chủ động như vậy.

Nam Dạ Tước đem cằm chống ở bả vai của Dung Ân, hai cánh tay bắt đầu giữ chặt lấy, hận không thể hung hăng mà đem cô hòa vào trong cơ thể mình, Dung Ân hai tay từ từ khôi phục tri giác, cô nhẹ ngẩng cằm lên, hai mắt đối diện với đôi mắt thâm sâu, "Nam Dạ Tước, tôi bỗng nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, tôi rất muốn cuộc sống đơn giản, nếu anh làm sao cũng không chịu buông tay, vậy, để chúng ta chung sống với nhau xem sao"

Anh thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm, "Có thật không? Em sẽ không bài xích tôi nữa?"

"Tôi thử xem, được không?"

"Được, đương nhiên được", Nam Dạ Tước cho đến bây giờ mới cảm thấy đây là món quà tốt nhất mà anh nhận được.

Dung Ân nói thử một chút, đó cũng chính là muốn cởi bỏ khúc mắc, từ trước tới nay lâu như vậy, cô không phải là thờ ơ, chẳng qua là kiên trì đã lâu, biến thành thói quen khó có thể mà bỏ.

Lúc đón xe trở lại Ngự Cảnh Uyển, trời cũng đã khuya.

Dung Ân đi mở nước cho anh, Nam Dạ Tước đi vào tắm trước, cô mở tủ treo quần áo ra, đem cái bóp da từ trong túi kia lấy ra, lúc mua, cô đúng là chuẩn bị đưa cho Nam Dạ Tước , nhưng lúc ấy tìm không được cơ hội, không nghĩ tới lại đúng lúc sinh nhật của anh.

Nam Dạ Tước đi ra ngoài, cái gì cũng không có mặc, Dung Ân vừa muốn mở miệng, anh liền có lý do ngăn chặn lời nói của cô, "Eo của anh, không thể động."

Dung Ân đem đồ ở trước mặt đưa cho anh, " Đây, tặng cho anh."

“Cái gì?”

Nam Dạ Tước mở cái hộp ra liền thấy là một bóp da gucci, “Em ở đâu biến ra nó vậy?”

“Cái gì mà biến ra”, Dung Ân đỡ anh lên giường, lấy khăn lông ở trên vai lau tóc cho anh, “Ngày đó lúc tôi đi ra ngoài liền mua, để ở trong túi không có lấy ra.”

“Là mua tặng tôi sao? ” Nam Dạ Tước mở túi ra, thật ra thì chỉ là cái bóp da, rất bình thường, anh lật qua lật lại mấy lần, “Mua từ lâu tại sao không đưa cho tôi, em chờ làm đồ cổ à?”

“Ai nói nhất định phải đưa cho anh”, Dung Ân dùng sức giật tóc của anh mấy cái, “Tôi cũng có thể đưa cho người khác vậy”

“Thôi đi, ngoại trừ tôi ra ai có thể thích đồ của em mua chứ. ” Nam Dạ Tước đem bóp da đưa tới trước mặt Dung Ân, cố ý chọc giận cô, “Nhìn xem, màu sắc đúng là dùng cho ông lão , kiểu dáng này, cũng là cùng thời với ông nội...”

Dung Ân thấy anh ở trước mặt giường giường tự đắc. Liền giật lấy bóp da, xoay người chuẩn bị rời đi “Vậy được, tôi sẽ đi đưa cho người khác.”

“Hiểu —”

Nam Dạ Tước nằm rạp trên mặt đất, tự nhận xui xẻo, hoặc là bị Dung Ân đạp xuống giường, hoặc là ở phòng tắm ngã xuống, hoặc là, chính mình ngã xuống giường, tóm lại, là lập tình hữu nghị vững chắc với mặt đất.

Dung Ân nghe được tiếng động, cũng giật mình, vội ngồi xổm xuống đỡ anh, “Anh gấp cái gì hả, không phải là anh không thích đây sao?”

“Tôi chỉ muốn nói một chút” Nam Dạ Tước chịu đau khổ, miệng tự nhiên thành thật, Dung Ân ở sau lưng của anh lột cái đệm, đem tóc của anh sấy cho khô, người đàn ông này tóc rất tốt, tóc sấy khô được một nửa , màu đỏ rượu tỏa ra như một đóm lửa, đặc biệt tươi đẹp, ngón tay mảnh khảnh của cô xuyên qua những kẽ tóc, tạo thành hình ảnh rất đối lập, “Em tặng , tôi dĩ nhiên thích, em tặng cái gì tôi cũng thích.”

Dung Ân liếc hần một cái, cảm thấy có chút buồn nôn, “Tôi tùy tiện mua, người bán hàng giới thiệu cái gì, tôi liền mua cũng không có nhìn.”

“Đó cũng là em mua. ” Nam Dạ Tước cũng không để ý.

Dung Ân tỉ mỉ sấy khô từng lọn tóc của anh, động tác của cổ tay nhẹ nhàng, Gió mát theo da đầu ngấm vào trong lòng, thực sự là ấm áp vô cùng.

Eo Nam Dạ Tước thực tế cũng không có gì đáng ngại, sau một tuần lễ nằm ở nhà, thật sự đến mức khó chịu, liền tự động rời khỏi giường đi đến công ty.

Ngày đó, Diệp tử tới rất sớm, hẹn Dung Ân theo cô cùng đi xem nhà

Căn hộ cô đã sớm chọn xong, hôm nay, cô quyết định ,sẽ đem ba mẹ lên sống cùng.

Diệp Tử muốn đưa Dung Ân ra ngoài đi dạo, không muốn cô ở trong nhà buồn bức, cha mẹ Diệp tử đều là nông dân, điều kiện gia đình cũng không khá lắm, tiền đặt cọc (*trong mua trả góp) là 30 vạn, cô mấy năm nay để dành tiền, hơn nữa phải bán nhà cũ, mới kiếm đủ tiền đặt cọc.

Lúc đi ra khỏi chỗ bán nhà, cả nhà Diệp Tử đều rất vui vẻ, Diệp Tử nhất định lôi kéo Dung Ân đến tiệm ăn để mời cô, trong bữa ăn, hai người già rất ít nói, nụ cười thật thà, thỉnh thoảng nhìn con gái lúc nói chuyện gật đầu, vui vẻ hòa thuận.

“A Tử, mẹ rất vui vì cuối cùng chúng ta cũng mua được nhà, chỉ là sau này vất vả một chút để trả tiền đã vay”

“Bà biết cái gì hả?” ông lão bên cạnh khẽ cười. “Con gái nhà chúng ta đây là rất có tiền đồ, có thể ở trong nội thành, dựa vào bản lĩnh của chính mình mà kiếm tiền”

Diệp tử hé miệng cười khê, mẹ của cô nghe nói vậy, gật đầu lia lịa, “Đúng, A Tử nhà chúng ta rất có bản lĩnh.”

Làm con gái, vui vẻ nhất là nhìn thấy nụ cười trên mặt của cha mẹ, người già, thật ra cũng giống như đứa trẻ, con gái có tiền đồ, vậy cũng là niềm tự hào cũng như an ủi đối với cha mẹ già.

Một khi đi đến quyết định này, Diệp Tử cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, cô do dự đến bây giờ cuối cùng đã biết qua một cửa ải. Năm mươi vạn, có thể làm cho cô không cần mang áp lực trầm trọng trả tiền vay, nhưng nửa đời sau, áp lực tâm lý cô cũng sẽ chịu đựng không nhỏ.

Nam Dạ Tước ngồi ở bên trong phòng làm việc, nhìn tám chi phiếu ở trên bàn, tay cầm bút ngòi vàng chỉ vào, “Đây là ý gì?”

Diệp Tử ngồi xuống ghế đối diện với anh, “Chuyện này, vẫn là tạm thời tốt nhất không nên nói cho Dung Ân, mấy ngày qua, cô ấy hồi phục rất tốt, toàn bộ cùng tâm tình có liên quan. Đây là không lâu trước đó, có người cho tôi chi phiếu hai mươi vạn, để cho tôi ám hiệu tâm lý, phổ thông mà nói, chính là gây trở ngại Dung Ân hồi phục, làm cho cô ấy không thể tiếp nhận đựng chàm của bất kì kẻ nào.”

Nam Dạ Tước khoé mắt khiêu khích, con người sắc bén bắn thẳng về phía Diệp Tử, môi kéo thành một đường, tầm mắt tràn đầy dò xét ở trên mặt cô quét mấy cái về sau, sau đó mới mở miệng nói, “Đối phương là ai?”

“Tôi không nhận ra, nhưng cô ta đối với tình trạng của Dung Ân rất rõ, mấy ngày nay, cô ta cũng không có chủ động liên lạc với tôi.”

Nam Dạ Tước nửa người dựa vào ghế, một chân nhấc lên, gương mặt tuấn tú căng thẳng tối tăm không rõ, con mắt sâu thẳm khê chau lại, liếc về hướng Diệp tử, “Cô tại sao bây giờ mới nói?”

“Thật xin lỗi, ” cô thở sâu mới nói, “Nói thật, tôi từng dao động.”

Đường nét trên mặt Nam Dạ Tước lộ ra vẻ nguy hiểm, Diệp tử thấy thế, lắc lắc đầu nói, “Nhưng mà, tôi dám cam đoan, tôi từ đầu đến cuối cũng không có can thiệp vào tâm lý của Dung Ân, ở điểm này, tôi có thể xác định, tôi có ý đức của người bác sĩ.”

Nam Dạ Tước để bút trong tay xuống, thân thể hơi nghiêng về sau, từ trong ngăn kéo móc ra gói thuốc lá, “Nếu đã dao động, tôi có lý do gì tin cô không có thay đổi hành động?”

Người đàn ông này, có một ánh mắt có thể nhìn thấu người khác, từng ánh mắt cũng có thể làm người khác không chỗ nào che dấu, bên trong phòng mở hệ thống sưởi ấm, nhưng phía sau lưng Diệp tử cũng đã toát ra mồ hôi lạnh, cô hai tay khấn trương mà đặt ở trên đầu gối, “Thật ra thì, một nửa nguyên nhân là xuất phát từ Dung Ân. Tôi tiếp xúc cùng cô ấy đến nay, ý chí của cô ấy từ trước đến giờ rất kiên định, ban đầu, nếu không phải chính cô ấy muốn tiếp nhận trị liệu, có thể ngay cả tôi cũng không thuyết phục được, trên người Dung Ân, tôi có thể cảm giác được một loại khí chất rất rõ ràng, có lẽ, đây chính là chính khí (kiên cường chính trực) mà một số người nói trong miệng chẳng, lúc cùng cô ấy ở chung một chỗ, trong lòng phàm là có chút tà niệm, cũng sẽ bị mờ nhạt lặng lẽ mất tích.”

Anh cười, điều thuốc ở giữa ngón tay cũng không có đốt, con người hẹp dài, ánh mắt nhìn chằm chằm hộp thuốc lá trên bàn, “Quả thật, có lúc, tôi thậm chí ở trước mặt cô ấy cũng không dám nghĩ việc khác, thật giống như có thể bị cô ấy nhìn thấu hết.”

Diệp tử có chút sững sờ mà nhìn mặt Nam Dạ Tước, con người trong mắt người đàn ông này càng lúc sáng ngời, cô dường như cũng chú ý tới, chỉ những lúc anh nghĩ đến Dung Ân, anh mới không phải là Nam Dạ Tước khí chất tàn bạo.

Có chút thay đổi, chính mình luôn là chậm chạp nhìn không ra.

Ngón tay Nam Dạ Tước gảy nhẹ mấy cái trên điều thuốc rồi nói, “Cô thật đúng là thành thật, nếu đối phương cho cô số tiền kia, cô cầm cũng đúng thôi, không nên ngu ngốc từ chối.”

Diệp tử cười, chỉ xem như anh đang nói đùa, “Tôi không có thay cô ta làm việc, tiền này tự nhiên là không thể cầm, trong lòng tôi cũng có một chút ý đức, không muốn cùng người khác tranh nhau, cũng không muốn bị cuốn vào bất kỳ tranh đấu nào.”

Nam Dạ Tước móc ra cái bật lửa, đem tắt chi phiếu kia đốt, cô nhìn ngọn lửa cháy sạch sẽ.

Đối phương không có liên lạc lại với Diệp tử, nhất định là biết rõ Dung Ân bệnh tình như cũ dậm chân tại chỗ, lúc này mới có thể bình thần, mà có thể biết được chuyện này, liền chỉ có hai cách.

Một, là người bên cạnh anh, hai, chính là hồ sơ Diệp tử ghi chép quá trình trị liệu.

Mấy ngày kế tiếp, Nam Dạ Tước cố ý dẫn Vương inh, nếu là có người hỏi tình hình gần đây Dung Ân thế nào, liền nói là tốt rồi, cơ bản đã hồi phục, Diệp Tử ở trên hồ sơ cũng ghi lại theo hướng tốt như vậy, toàn bộ đều rõ ràng, cuộc sống Dung Ân cũng như người bình thường.

Chưa tới mười ngày, liền có người nhin không được.

Khi Diệp tử nhận được điện thoại, mí mắt không ngừng nhìn xem, cái này là số lúc trước cô gọi lại, vẫn tắt điện thoại.

Đối phương vẫn là hẹn gặp ở quán cà phê lúc trước, cô chạy tới, cô gái đã ngồi chờ ở chiếc bàn gần cửa sổ, sắc mặt có chút không kiên nhẫn, ánh mắt ở bốn phía quét vòng về sau, vừa lúc nhìn thấy Diệp tử đi tới đối diện.

“Cô tìm tôi có việc sao?” ngữ khí của cô, rõ ràng lạnh nhạt rất nhiều.

Cô gái sau khi gọi cà phê cho Diệp Tử, hai tay vòng ở trước ngực, ánh mắt mỉm cười, nhưng ý tứ lộ vẻ khinh thường, “Xem ra, Diệp tiểu thư là ngại 50 vạn vẫn còn thiếu?”

Diệp Tử đem túi đặt ở trên mặt bàn, “Cô rốt cuộc là người nào? tại sao lại có thể hiểu rõ tình trạng hiện nay của Dung Ân?”

“Diệp tiểu thư, cô ra giá đi, muốn bao nhiêu tiền cô mới bằng lòng giúp việc này?”

“Chúng ta tới đây làm giao dịch cô thấy như thế nào? Tôi cho cô một trăm vạn, cô nói cho tôi biết, cô tại sao muốn làm như vậy, hay là sau lưng có người sai khiến cô làm như vậy?”

Sắc mặt cô gái tối lại, hờn hển, “Nực cười, tôi sẽ coi trọng số tiền này của cô?”

“Vậy cô muốn cái gì?” nói chuyện, là giọng người đàn ông, mà lại còn lạnh lùng ác nghiệt, cô gái giật mình xoay lại, liền thấy Nam Dạ Tước đã ngồi xuống bên cạnh Diệp tử, trang phục bình thường tối tăm, một chân nhấc lên, bất cần đời mà lạnh lùng cười, làm người ta cả người run rẩy.

Cô gái không nghĩ tới anh sẽ xuất hiện ở đây, liền cầm lấy túi định bỏ đi.

“Đừng vậy chứ, cà phê còn chưa có uống mà.” Nam Dạ Tước lấy ra cái bật lửa làm bằng kim loại, nắp lúc mở lúc đóng, có tiết tấu mà động tác làm cô gái kia sợ sệt không dám đứng lên.

Anh nhìn kỹ, cũng không nhận ra.

Nhưng cô gái hiển nhiên là biết Nam Dạ Tước, ánh mắt lúc trước đường hoàng cao ngạo, hôm nay cúi đầu gục xuống, không dám ngẩng.

“Nói đi, ai bảo cô làm chuyện hại người này?”

Người đàn ông khí thế mạnh mẽ, lại không có quanh co lòng vòng, liền truy xét mấu chốt.

Về mặt cô gái luống cuống, trong lòng tính toán, nghĩ tạm thời nói dối để vượt qua “Tôi, tôi không biết, đối phương chẳng qua là gọi điện thoại để cho tôi thay cô ấy làm việc, nói là sau khi chuyện thành công sẽ cho tôi 20 vạn, tôi chưa từng thấy qua mặt người người đó.”

Diệp Tử không khỏi thất vọng, khẽ thở dài.

Nam Dạ Tước cũng không cho là như vậy, mũi chân nhẹ đẩy mấy cái, “Tôi nếu không có nhìn nhầm mà nói..., toàn bộ áo quần trên người cô cộng dồn lại cũng không dừng lại ở 20 vạn, túi, y phục, đồ trang sức, loại nào cũng là nhãn hiệu cao cấp? Như thế nào, lại vì món tiền nhỏ này mà làm việc?”

Trán cô gái toát ra mồ hôi, không biết nên ứng phó như thế nào.

“Cô hôm nay không nói thật, tôi sẽ cho cô nếm thử nào là ngon ngọt . ” Nam Dạ Tước ngẩng lên, thu hồi động tác lại, nửa người cúi lên phía trước, môi mỏng tiến tới bên tai cô gái..

Hơi thở nóng rực làm cô gái bỗng nhiên mặt đỏ tới mang tai, tầm mắt nghiêng đi, liền có thể nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ tuần tú của anh cùng với chiếc cằm khêu gợi.

“Tôi chỉ cần sai người điều tra nguồn gốc của cô, có thể rõ ràng tường tận, đến lúc đó, tôi cũng sẽ không nói chuyện với cô khách khí như vậy.”

“Anh, anh muốn làm cái gì? ” thủ đoạn làm việc Nam Dạ Tước , cô đã có nghe qua

“Nói đi”.Anh không có đủ kiên nhẫn.

Ánh mắt cô gái vẫn như cũ do dự, Nam Dạ Tước đem cái bật lửa ném ở trên mặt bàn, hai đầu lông mày, phát ra lạnh người, tròng mắt mạnh mẽ nóng nảy mà sắc bén.

“Là, là Phi Vũ sai tôi làm như vậy”

Cả đôi mắt Nam Dạ Tước hiện đầy u ám, bộ mặt tà mị bỗng nhiên biến đổi làm người khác hoảng sợ vô cùng, cảm kiên nghị hiện ra nguội lạnh,anh quẳng mấy tờ tiền sau đó bước đi ra khỏi quán cà phê.

Chuyện này, Dung Ân cũng không biết, Diệp Tử suy nghĩ cũng đúng, cô hiện tại cần tâm tình tốt để giúp cho việc trị liệu.

Tước Thước

Hạ Phi Vũ đứng ở cửa, làm sao cũng không có dũng khí đẩy cánh cửa kia ra. Bạn của cô ta ở trong điện thoại đã nói rõ hết thấy, cô đặt tay phải ở tay cầm cửa, ba phen mấy bận dùng sức sau lại buông ra, Đan Mị thấy cô đứng cửa bất động, liền cất giọng nói, “Hạ chủ quản, tổng tài đợi cô rất lâu, vào đi.”

Cô vặn mở cửa, răng rắc một tiếng, tâm trạng thấp thỏm giống như ngã vào đáy cốc.

Nam Dạ Tước đứng gần cửa sổ, trong không khí có loại mùi vị cây cỏ rất đậm, điều thuốc giữa ngón tay anh khói tỏa thành từng vòng, xuyên thấu qua cửa sổ lá sách, ánh mặt trời bị cắt thành từng mảnh, chiếu rọi trên khuôn mặt tinh xảo mà lạnh lùng. Thân ảnh cao lớn bị kéo thành rất dài, Hạ Phi Vũ lặng lẽ tiến lên, người đàn ông này, là cô trông ngóng mong chờ , cô ta dùng sự ngưỡng mộ yêu anh đến bây giờ, còn chưa từng được đáp lại, bộ vest màu đen vừa vặn ôm sát người, cô ta nuốt chua xót xuống, khàn khàn mở miệng, “Tước, thật xin lỗi.”

Cô không có giải thích chút nào, đi theo Nam Dạ Tước lâu như vậy, đạo lý ấy dĩ nhiên cô hiểu rõ, anh đem điều thuốc dập tắt, ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Tại sao?”

Hạ Phi Vũ mang giày cao gót, cô tiến lên hai bước, thân thể dường như dựa sát phía sau lưng Nam Dạ Tước , chân chính đối mặt ,ngược lại không giống trong suy nghĩ, chân tay luống cuống, “Bởi vì ghen tỵ với Dung Ân, Tước, em vẫn cho là, có thể đứng ở bên cạnh anh , chỉ có em”

Thân thể Nam Dạ Tước thẳng tắp quay lại, hô hấp hai bên có thể cảm nhận được rất rõ ràng , “Em hẳn là hiểu được, qua nhiều năm như vậy, cùng tôi đứng chung một chỗ, vẫn chính là em.”

“Tước, em muốn không chỉ là như vậy ” Hạ Phi Vũ lui về phía sau hai bước, đi tới phía trước cửa sổ, “Em thích anh, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao?”

Nam Dạ Tước đi về phía bên người cô, bả vai nghiêng dựa trên bệ cửa sổ, “Vậy em biết, tôi vì cái gì liên tục không chạm vào em không?”

Hạ Phi Vũ ngẩng đầu, giọng nói vội vàng, “Tại sao?”

“Mới đầu, tôi cảm thấy em cùng với những người phụ nữ kia không giống nhau, em có kiêu ngạo của mình, có cốt khí, tôi nghĩ đem phần tốt đẹp này giữ lại cho em, sau này, bởi vì em có năng lực làm việc xuất sắc, tôi thăng em lên làm trưởng phòng, cho em trở thành trợ thủ đắc lực của tôi, tôi đã từng muốn em. Tôi thừa nhận, Dung Ân xuất hiện là ngoài ý muốn, cô ấy dời đi sự chú ý của tôi... ” mà sự chuyển dời này, anh hoàn toàn không thoát ra được.

Ánh mắt Hạ Phi Vũ không ngừng chua xót, lúc ấy, cô còn đắc chí, cho là Nam Dạ Tước một cước đá văng Dung Ân ra, cô không nghĩ tới, khi cô đang thể hiện bản lĩnh của mình, lạt mềm buộc chặt, lại khiến cho người đàn ông không tính nhần nại, anh nói, muốn giữ lại cho cô phần tốt đẹp kia, loại ý nghĩ này sau khi Dung Ân xuất hiện, hoàn toàn không thể thực hiện.

Nam Dạ Tước đi tới trước bàn làm việc ngồi xuống, anh một tay chống trán, dường như suy nghĩ một lát, “Em hãy nộp đơn từ chức đi.”

“Cái gì? ” Hạ Phi Vũ tiếng nói có chút bén nhọn, mặt khó có thể tin, “Tước, anh muốn sa thải em?”

Nam Dạ Tước ngẩng đầu, “Phi Vũ, đi theo tôi lâu như vậy, em nên biết tôi ghét nhất phụ nữ giở những thủ đoạn đó, nếu đổi lại là người khác, tôi tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua như vậy.”

“Nhưng mà...” cô dù sao cũng là một nhân tài do anh bồi ra “chính anh cũng nói, em là người trợ thủ đắc lực, Tước, để cho em ở lại giúp anh.”

“Tôi không thể cho em ở lại” anh nói vô cùng dứt khoát. Hạ Phi Vũ đứng không vững, thân thể run rẩy, trong mắt Nam Dạ Tước, cô và những người phụ nữ khác không có gì khác biệt.

Suy nghĩ như vậy, còn có cái gì tốt đẹp có thể nói?

“Là vì Dung Ân sao? ” Hạ Phi Vũ như cũ vẫn chưa từ bỏ ý định, phụ nữ có đôi khi chính là như vậy, biết rất rõ rằng đáp án sẽ có nhiều đau đớn, nhất định theo đuổi, tình nguyện bị tổn thương thương tích đầy mình.

“Vì người phụ nữ của tôi, tôi cam nguyện gãy cánh tay của mình, nội trong ba ngày nộp đơn xin từ chức, cô làm việc cùng tôi lâu như vậy, ngay cả đường lui tôi cũng sẽ không phá hỏng, rời khỏi Tước Thức, cô cũng có thể tìm công việc khác ỉnh. ” Nam Dạ Tước lời nói đột nhiên kiên quyết, không còn nóng nảy phiền lòng, anh tiện tay rút ra giấy tờ, đem ánh mắt từ trên người Hạ Phi Vũ thu hồi lại.

Theo tác phong xử lý của Nam Dạ Tước, cái này đã coi như là hạ thủ lưu tình.

Cũng không biết, anh biết rõ chân tướng sự việc về sau, lại sẽ đối với cô như thế nào? Hạ Phi Vũ nước mắt lăn xuống đi ra ngoài, cô tất nhiên sẽ không nói, đây dựa đối người đàn ông này không thể được, thay vì ở nơi này khóc suốt suốt, còn không bằng tạm thời tự mình rời đi.

Cô gái xoay lưng rồi đi, bóng lưng đang run rẩy, hai đấm nắm thật chặt, hết sức cố nén, hi vọng ở lúc đi cố gắng không nên quá thảm hại.

Hai mắt Nam Dạ Tước dừng ở trên văn kiện ngược lên, Hạ Phi Vũ đúng là anh bồi dưỡng ra được, ở Tước Thức, cô thậm chí đã có thể thay hấn chống đỡ một nữa.

Nhưng, cô phạm vào đại kỵ, chỉ là những thủ đoạn này ở trên người bất kỳ ai khác, Nam Dạ Tước cũng sẽ không nhần tâm hạ quyết tâm như vậy. Bởi vì cá nhân, chính anh không phải người tốt gì.

Nhưng mà, đối phương là Dung Ân, thì không được.

Nam Dạ Tước phiền não đem giấy tờ nhét vào bên cạnh, nếu nói là vì cái gì không được, anh cũng không nói ra được nguyên nhân, tóm lại, không được đó là không được, không có lý do gì.

Làm cho Dung Ân không nghĩ tới chính là, hành động của Tư Cần có thể nhanh như vậy, cô giống như là đã chuẩn bị toàn bộ kế hoạch hoàn hảo, từng bước từng bước, cũng là hướng về phía Hạ gia, đến tình cảnh này, cô cho dù là nhóm lửa tự thiêu cũng sẽ không tiếc.

97. Chương 97

Mặt lợi hại nhất của Hạ gia, không phải là có bao nhiêu tài sản, mà là có một người làm trong ủy ban thành phố, Hạ Bội Hải.

Hạ phi vũ gây chuyện, chính là hấn dùng quan hệ, một tay giải quyết.

Nam Dạ Tước đối với Dung Ân thuận theo cũng không ít, nhưng cô đã đồng ý với Tư Cần, cho nên mỗi lần ra cửa đều rất cẩn trọng, phải chuyển mấy lần xe buýt, xác định không ai theo dõi sau này mới đi đến chỗ Tư Cần thuê, ở khu dân cư.

Kể từ khi bà mất, cái chỗ ở kia Tư Cần không trở về nữa. Dung Ân vốn định mang cô đến thăm phần mộ của bà, nhưng Tư Cần cự tuyệt, cô nói, muốn chờ mình làm được điều gì đó rồi mới có tư cách đi gặp bà.

Dung Ân biết là cô tự trách bản thân mình.

Trước kia khi bà còn sống, tiền Tư Cần kiếm được chủ yếu là dành cho bà để bà chữa bệnh. Mặc dù cuộc sống gian khổ chút nhưng rất vui vẻ, không giống như hiện tại, vắng ngắt, ngay cả cái người nói chuyện cũng không có.

Cô hút thuốc, mở ra cửa sổ, Dung Ân đi tới, lấy điếu thuốc trong tay Tư Cần dập đi. Tư Cần nhìn một chút, không có nói gì, “Thân thể là của cậu, vừa hút thuốc lá, vừa uống rượu, cậu thật sống bất cần rồi phải không?”.

– “Dung Ân, mình thật sự không cần gì nữa rồi!” – Tư Cần lướt qua cô đi về phía phòng khách, trên ghế salon, điện thoại vào lúc này vang lên, cô ấn xuống nút trả lời, tìm ình một tư thế ngồi thoải mái: – “Alo, Hạ tiên sinh? Tối nay không được, em buổi tối có hẹn rồi, hôm nào sao, được, cứ như vậy, chào anh.”

Dung Ân vừa nghe đến ba chữ Hạ tiên sinh, mí mắt liền nhạy cảm nhảy lên:

– “Tư Cần, cậu tiếp xúc với người của Hạ gia sao?”

– “Hạ Phi Vũ có một người anh, tên là Hạ Tử Hạo, chúng mình mới vừa quen nhau.”

– “Tư Cần...” Dung Ân chân mày nheo lại. Tư Cần chỉ giơ tay lên, đem hai đầu lông mày cô vuốt lên: “Cậu đừng lo lắng, mình biết mình đang làm cái gì.”

– “Mình không quan tâm cậu đang làm cái gì. Tư Cần, dừng tay lại có được hay không? Tiếp tục như vậy chỉ làm thương tổn đến chính mình, thật không đáng!”

– “Dung Ân, cậu để mình kiên trì đi. Thật ra thì, nội tâm của mình không kiên cường như vậy, tôi cần phải có cái gì chống đỡ mới có thể sống được. Nếu không, mình sẽ từng giờ từng phút nhắc nhở chính mình, những vết sẹo kia, mình che giấu, không bị vạch trần. Mình phải để cho Hạ Phi Vũ ném mùi đau khổ giống mình, mình mới có thể an lòng.”

Dung Ân thờ dài, vận mệnh của cô và Tư Cần phần nào cũng giống nhau, nhưng cuối cùng cô ấy lại lựa chọn con đường cùng này. Cô so sánh với Tư Cần có lẽ còn may mắn hơn nhiều.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân trong lòng như cũ có chút nôn nóng. Tư Cần là quyết tâm, căn bản không nghe khuyên bảo, tiếp tục như vậy, Dung Ân sợ rằng cô ấy có ngày sẽ hối hận.

Lên lầu, trong phòng tắm truyền tới tiếng xả nước, quần áo Nam Dạ Tước tùy ý vứt trên mặt đất. Người đàn ông này thói quen thật rất xấu Dung Ân đem quần của hấn nhặt lên, còn có áo phục, áo sơ mi, dây lưng. Thuận tay cô sờ tới túi quần anh, ở bên trong có bóp da, cô đem đồ lấy ra sau chuẩn bị thả vào trên tủ đầu giường. Vừa buông tay, suy nghĩ lại có chút hiếu kỳ những thứ trong bóp da trên tay, từ từ mở nó ra.

Bên trong, có một loạt chi phiếu các loại. Dung Ân tầm mắt liếc về một bên khác, thấy ngay được một tấm hình.

Cô tin chắc, mình không có chụp tấm hình này. Dung Ân nhìn bối cảnh bên trong, chắc là cô lúc đứng ở trên ban công bị chụp trộm, chỉ là nghiêng mặt, tóc dài mềm mại rũ xuống, mi mắt khẽ buông thõng, điềm tĩnh mà bình yên.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy biến mất, kèm theo tiếng động xột xoạt, Dung Ân mang bóp da bỏ lại túi quần, đột nhiên khóe miệng không khỏi câu lên, đôi mắt ánh lên chớp động. Nam Dạ Tước đi ra, vẫn không có mặc y phục như trước, đầu tóc ướt nhẹp.

- Một mình ở đây cười cái gì vậy? – Anh tựa vào Dung Ân trên đùi, để cho cô sấy tóc, vẽ mặt bộ dạng thích thú.

- “Không có gì!” – cô động tác mềm mại chậm rãi, ngón tay một chút một chút kích thích tóc anh.

-“ Ân Ân?”

-”Hả? ” – Ánh mắt cô không nhìn theo. Thanh âm cũng là từ trong lỗ mũi nhẹ nhàng ra tới.

-”Tôi nhận được tấm hình kia, chính là lúc em cùng Bùi Lang đang ở cửa tiệm rượu... ” – Nam Dạ Tước nghiêng thân mình, đem mặt đối diện với Dung Ân, tầm mắt vững vàng, vừa lúc nhìn thấy sống mũi cô gái. Chuyện này, anh không phải là không để ý đến, mà là ngại bệnh tình Dung Ân lúc trước, anh cứ chất chứa đến giờ – “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Dung Ân động tác trong tay ngưng lại, vẽ mặt tự nhiên: “Tôi không phải là nói qua với anh sao? Anh không có tin tưởng mà thôi.”

Nam Dạ Tước không hề chớp mắt liếc nhìn cô:

-Hạ Phi Vũ?

“Tôi không biết!” – Dung Ân ngón tay xuyên qua mái tóc người đàn ông, “Đêm hôm đó, Tư Cần say đến bất tỉnh nhân sự...” – cô bật thốt lên tên Tư Cần, khi ý thức được đã không kịp nữa, cô vội vàng cắn cắn khóe miệng, nhưng Nam Dạ Tước hiển nhiên không hiểu chuyện, thần sắc không thay đổi, ánh mắt cũng không nói lên cái gì rõ ràng, Dung Ân trong lòng dịu đi, lúc này mới êm tai nói tiếp. “Là tôi đi đón cô ấy. Lúc đi ra, vừa lúc gặp Bùi Lang, lúc ấy trời cũng đã khuya lắm rồi, chúng tôi vừa không gọi được xe, anh ta giúp chúng tôi, Tư Cần bởi vì không thể về nhà, Bùi Lang đã đưa cô ấy tới khách sạn, anh ấy nói có anh ta bao phòng đó. Tấm hình kia, là chúng tôi sắp xếp cho Tư Cần xong rồi đi ra ngoài, sau đó bị chụp trộm, tôi với anh ta lúc ấy chẳng qua là đứng ở cửa, cạnh nhau tương đối gần thôi...” Dung Ân một hơi nói nhiều như vậy, liền dừng lại “Sau đó, Hạ Phi Vũ liền xuất hiện.”

Nam Dạ Tước hai mắt ngó chừng phía trên, anh nhớ ra, Nghiêm Tước tiếp khách lần trước chính là ở bên trong khách sạn này, cũng là để cho Hạ Phi Vũ qua sắp xếp.

Nếu cô ta có thể thu mua chuộc bác sĩ tâm lý, chuyện như vậy hoàn toàn có thể làm được. Người đàn ông sắc mặt ảm xuống, sau khi vẽ bề ngoài xinh đẹp được kéo ra, con người ta thường sẽ thấy được những chuyện mình không muốn thấy.

Anh dĩ nhiên là tin tưởng Dung Ân. Nếu là nói vì rời khỏi anh, ngược lại phụ thuộc vào Bùi Lang, lý do này quá mức gượng ép. Anh sớm nên hiểu được, Dung Ân có thể nhận sự giúp đỡ của Bùi Lang nhưng không bao giờ chấp nhận cái phương thức trao đổi lúc đầu của bọn họ.

Phương thức xử lý Hạ Phi Vũ của anh, trong mắt người khác có thể là nhẹ, nhưng Nam Dạ Tước cũng hiểu được, đối với cô ta mà nói, không có cách gì tàn nhẫn hơn thế. Dung Ân xoa tóc của anh, rồi đẩy anh ra:

-Đứng lên đi!

Thân thể anh chuyển dời, cánh tay chắn ngang, ôm vai Dung Ân đem cô áp ngã xuống giường:

-Nếu không phải tấm hình kia, tôi sẽ không nghĩ tới kẻ đem em giấu đi chính là Bùi Lang, cho nên nói, em nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của tôi, Ân Ân, chúng ta là bất kể như thế nào cũng sẽ ở cùng nhau.

“Không đến lượt anh. ” Dung Ân chống hai tay, muốn đứng dậy, nhưng người đàn ông này cánh tay rất nặng, lại đem cô áp trở về:

“Chẳng qua, gan em cũng quá lớn rồi, lại dám đi theo hắn vào khách sạn? Em không phải không biết đàn ông phát tình sẽ xông bừa sao ? ” – Nam Dạ Tước đem Dung Ân kéo đến bên cạnh mình, đôi môi tiến tới bên tai cô tàn bạo nói.

“Anh cho rằng ai cũng giống anh à? ” Dung Ân cười nhạt, ánh mắt dời đến Nam Dạ Tước, gương mặt tuấn tú xem ra làm người ta hoa mắt, mê đắm: “Thấy khách sạn sẽ nghĩ tới chuyện khác đầu tiên như vậy cũng chỉ có anh.”

-”Khách sạn vốn chính là chỗ ngủ, buồn ngủ sẽ phải lên giường, nam và nữ vào đó, không muốn làm chuyện gì, chẳng lẽ là chạy vào bên trong nhìn sao ngắm trăng sáng hay sao?”

Người đàn ông này...

Ngụy biện thật giỏi, nói xong lời cuối cùng, luôn là làm cho người ta không đỡ được miệng lưỡi hằn.

Thấy Dung Ân nhìn chăm chăm mình, Nam Dạ Tước mân lên môi mỏng, nụ cười càng phát ra tà mị:

-Lại nói, Bùi Lang vừa nhìn cũng không phải là người đứng đắn, hằn đối với em bụng dạ rất khó lường.”

Dung Ân nghiêng thân, cùng anh mặt đối mặt, người đàn ông tay thuận thế ôm hông của cô: “VẬY còn anh? Anh lại là có ý gì?”

-”Rắp tâm của tôi ai cũng thấy rất rõ ràng, chính là muốn em.”

Đối mặt với thái độ thẳng thắn đó của anh ta, Dung Ân cũng á khẩu không trả lời được. Nam Dạ Tước dán chặt lấy mặt của cô, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc: “Ân Ân. Con của chúng ta là tại sao lại mất?”

Dung Ân thật không nghĩ tới, Nam Dạ Tước lại hỏi lại cô chuyện này làm cô không biết làm thế nào với tình huống này. Chẳng nhẽ anh ta biết lúc đó Dung Ân nói dối sao? Hô hấp cô ngưng lại, mở miệng, tiếng nói có chút khàn khàn: “Là tôi bị vấp ngã.”

“Em lúc ấy hẳn là rất quan tâm đứa bé này, tại sao lại không bảo vệ nó cho tốt?”

Dung Ân rũ xuống, hai mắt giờ lên, nhìn lại đáy mắt người đàn ông đầy u ám: “Nếu tôi nói hết với anh, anh có tin không?”

Nam Dạ Tước nhìn thấy Dung Ân hốc mắt chỗ sâu có nước ngưng kết, anh đặt tay vào thắt lưng cô, tay nắm thật chặt, gập đầu.

“Thật ra, đứa bé này xuất hiện là một việc ngoài ý muốn, thời điểm tôi biết được mình mang thai, trong lòng cũng rất sợ. Tôi hỏi anh, nếu tôi sinh con cho anh, anh có phải sẽ buông tha cho tôi đi không, tôi không nghĩ tới sẽ có chuyện trùng hợp như vậy. Anh nói, là tôi mơ mộng hảo huyền, tôi liền không định nói cho anh biết chuyện về con. Tôi cũng vậy, từng có do dự, cuối cùng vẫn là quyết định đến bệnh viện bỏ đứa bé của anh. Tôi thậm chí đã nằm ở trên bàn mổ rồi, nhưng là lúc bác sĩ chuẩn bị bắt đầu, tôi nghe chỗ cách vách giường truyền đến tiếng thét chói tai. Trong khi hai chúng tôi đang cách nhau một tấm rèm, tôi nghe bác sĩ nói, xuất huyết quá nhiều... Tôi lúc ấy rất sợ hãi, tôi sợ tôi cũng giống người phụ nữ đó, tôi không muốn chết ở trên bàn mổ...”

Thân thể Dung Ân bắt đầu run rẩy, chuyện kia, đến nay vẫn hiện ra thật rõ ràng ở trước mắt cô. Nam Dạ Tước cũng không nói gì, hai tay ôm chặt cô, đem cảm nhẹ chống đỡ trên trán cô.

Cảm nhận được nhiệt nơi bên trong bàn tay truyền đến cùng an ủi, Dung Ân lúc này mới đem thân thể căng thẳng buông lỏng chút ít:- “Tôi muốn giữ lại đứa bé này, cho nên, đã mang thuốc tránh thai đổi thành vitamin. Tôi biết sau một thời gian sẽ không thể tiếp tục lừa gạt được anh, cho nên, tôi chỉ có thể dùng hai ba tháng đầu khiến cho anh chán ghét tôi. Bởi vì tôi biết, nếu anh không buông tay, tôi trốn cũng vô ích. May mà, anh dần dần xa lánh tôi. Nhưng thật sự là mọi chuyện khó liệu trước, vào lúc đó, con cũng đã không còn...”

Nam Dạ Tước cảm thấy cổ truyền đến sự ảm ướt lạnh như băng. Đứa con này đến không đúng lúc, đi cũng lặng lẽ không một tiếng động. Nó chưa từng làm loạn gì trong bụng Dung Ân, cũng không để vô phải chịu cái gì đau đớn. An tĩnh giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Dung Ân đem chuyện này giấu ở trong lòng, cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ lại. Mỗi lần, lúc nhớ lại sắp chạm đến góc khuất hẻo lánh đó, Dung Ân luôn là giống như ốc sên thụt lại, đau lòng lại kéo đến. Nam Dạ Tước cho là cô đem con ra làm điều kiện với anh, mẹ cũng không biết cô từng có thai, không một ai biết, Dung Ân thật ra yêu đứa con kia rất nhiều. Lúc cô nằm trên giường một mình, thường vuốt bụng cùng con trò chuyện, cùng nói với con, để cho nó ngoan ngoãn một chút, không nên quậy, mẹ sẽ nhanh mang nó đi, sẽ bảo vệ nó.

Đứa bé kia, thật cũng rất nghe lời, Dung Ân thậm chí nghĩ ngoan như vậy, có lẽ sẽ là con gái.

Nam Dạ Tước nâng khuôn mặt của cô, Dung Ân nhắm mắt lại, lông mi ngưng kết vệt nước mắt, anh cúi người, môi lạnh bạc hôn nhẹ mi mắt của cô. Dung Ân chỉ cảm thấy nóng bỏng lợi hại, cô muốn tránh ra, lại bị khuỷu tay bên trái của anh ôm chặt cô vào trong ngực, không thể nhúc nhích. Nước mắt là mẫn chất, tựa như tâm tình Nam Dạ Tước lúc này. Nơi cổ họng cô nhẹ nuốt, đem nước của cô cùng ủy khuất nuốt xuống bụng.

- “Ân Ân, sau này, chúng ta nếu có con nữa, anh nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt, bất kể là ai dám làm thương tổn nó, anh kiên quyết không tha!”. (Nhớ câu này vì sau này NDT trả thù Diêm gia và hận cả DA vì hại con hắn đấy. Thú vị nhỉ!)

Dung Ân ở trong lòng ngực của anh run rẩy. Cuộc va chạm ở Diêm Gia không nói hết được, đã bị cô lược bỏ, việc đã đến nước này, cần gì phải nữa liên lụy vào người khác, mất con, hoàn toàn là trách nhiệm của cô.

Nam Dạ Tước khẽ đem thân thể xuống phía dưới hoạt động chút ít, trán chống khẽ, ngón cái tính lau đi khóe mắt ướt, Dung Ân cầm tay anh, mi mắt rũ xuống:

- “Nam Dạ Tước, còn nhớ rõ hôm chúng ta đến rạp chiếu phim không? Lúc ấy, anh ngủ thiếp đi, rõ ràng là phim hài, em làm sao cũng cười không nổi, bởi vì em biết, em muốn mang theo con bỏ đi, em lúc ấy mặc dù một lòng muốn bỏ đi, nhưng em nghĩ, dù sao cũng là con của hai chúng ta, nghĩ đến con sau này sẽ không có ba, trong lòng em lại khó chịu. Còn ở cái nông trang kia, em cũng vậy rất muốn cười nữa... Mấy ngày đó, em thật sự rất vui vẻ, em tha thiết tự nói với mình, không cần phải hối tiếc cái gì, khoảng thời gian này cũng là em trộm được thôi...”

- “Ân Ân, đừng nói nữa!” – Nam Dạ Tước dùng sức, hung hăng đem cô ép vào trong ngực, cô có thể nghe được chỗ ngực anh kịch liệt tim đập phập phồng, mơ hồ run rẩy cánh tay xiết cô rất đau, cơ hồ hô hấp cũng khó. Dung Ân tựa vào trước ngực anh, thân thể co rúc, qua hồi lâu hai người cũng không nói gì, Nam Dạ Tước nhẹ thối lui thân thể lúc nào không hay. Dung Ân đã khóc mệt, ngủ thật say, lệ trên mặt tí vẫn còn ở trên mặt. Anh cẩn thận đứng dậy, vào trong phòng tắm mang khăn ướt tới lau mặt cô sạch sẽ, cũng không có đánh thức cô. : “Cái đồ lười này, còn không tắm, liền ngủ thiếp đi như vậy”.

Trở lại trên giường khôi phục tư thế như lúc trước, anh cúi người ở trên trán Dung Ân khẽ hôn. Về sau, liền đem cô ôm ở trước ngực mình.

Nếu như, anh sớm biết những chuyện này, cũng sẽ không để cho Dung Ân ở xa cách anh lâu như thế. Con...

Bây giờ anh nghĩ lại, đối với đứa bé kia, anh rõ ràng chưa bao giờ ghét bỏ qua, chẳng qua là, nó đi quá nhanh.

Cuối cùng mùa thu đã qua, trời đông giá rét từ từ đến.

Diệp Tử muốn nghỉ việc, dù sao Dung Ân đã tốt lên, không còn bất thường nữa. Cô rất rõ ràng, chỉ cần Dung Ân tự nguyện, giữa bọn họ một bước cuối cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể bước ra.

- “Cô sau này không cần ngày ngày tới đây, nhưng một tuần tôi hi vọng cô có thể tới đây hai lần, cùng cô ấy trò chuyện, không phải là với quan hệ hiện tại, mà là với danh nghĩa bạn bè.” – Nam Dạ Tước đem một tờ chi phiếu đẩy tới trước mặt Diệp Tử – “Đây là công lao mấy ngày này tới đây của cô”.

Cô ngồi ở đối diện Nam Dạ Tước, nụ cười điềm tĩnh:

- “Cho dù anh không nói, tôi cũng sẽ tới, tôi thật vui vì có thể quen biết Dung Ân.” – Diệp Tử đem chi phiếu nhận lấy, ánh mắt ở vừa nhìn đến sổ ngạch phía trên, con người không khỏi tròn tròn – “Này... hình như anh nhầm rồi.”

Nam Dạ Tước hai tay đặt ở trên mặt bàn: “Thưởng phạt phân minh, từ trước đến giờ là nguyên tắc làm việc của tôi, đây là cô xứng đáng nhận được.”

Diệp Tử đem chi phiếu thả lại trên bàn, giọng điệu thờ ơ, vừa đẩy trở về:

- Nam tổng. Thật không cần, tôi cho anh biết chuyện thật, cũng không phải là muốn lấy được tiền nhiều hơn, mà là tôi nên làm như vậy.

Nam Dạ Tước đứng dậy, thân thể cao lớn nghiêng dựa vào cửa sổ thư phòng:

-Vậy cô nên biết, nếu cô không nói, mà là qua tay tôi điều tra mà nói, tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Tất cả ai muốn làm thương tổn Dung Ân, tôi cũng sẽ không nể tình tha thứ, cho nên, số tiền kia là cô xứng đáng nhận, không phải là tiền thưởng, mà là thuần túy trao đổi.

Ở trong mắt Nam Dạ Tước, kiên trì của Diệp Tử , không chỉ cái giá này.

Trên bàn số tiền kia không phải là một số nhỏ, nó trả hết đầy đủ số nợ Diệp Tử vay, còn có thể đem sắm sửa tiện nghi trong nhà, thậm chí, còn có thể là mua cho ba mẹ một bộ phòng ốc lớn hơn nữa. Tiếng bước chân Dung Ân ở trên hành lang truyền tới, Nam Dạ Tước cầm chi phiếu lên nhét vào tay Diệp Tử, cửa vào lúc này bị mở ra.

-”Diệp Tử, cô quả nhiên ở nơi này.”

-”Dung Ân! ” – cô đứng dậy, trong tay chi phiếu bị siết thành nếp.

-Cô tìm tôi?

Cô gái mang đôi dép đầu thỏ đi tới, trong tay có một bộ bản thảo thiết kế:

-Cô xem, đây là bản thiết kế phác thảo, thích không?

Diệp Tử đem thiết kế bản thảo nhận lấy, chỉ nhìn thoáng qua, hai mắt cảm giác chua xót, ngôi nhà ấm áp như vậy, là ước mơ tha thiết của cô, mỗi góc cũng có ánh sáng ấm áp, làm người ta mắt không muốn rời:

-”Dung Ân, cảm ơn, thật đẹp...”

Nam Dạ Tước ôm bả vai Dung Ân, khóe miệng cũng không khỏi cười mỉm.

-Diệp Tử, đến lúc chọn đồ cho ngôi nhà cô có thể kêu tôi, tôi thích bố trí những đồ này...

-”Dung Ân!” – Diệp Tử lau mắt, trên mặt cười yên tĩnh – “Nam tổng đối với cô rất tốt, thật, cô nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Dung Ân không biết nói như thế nào. Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sang Nam Dạ Tước. Ánh mắt anh mỉm cười, bộ dạng tôi chính là người đàn ông tốt. Diệp Tử không có ở lâu, cầm lấy tấm chi phiếu kia rời đi.

-Anh bảo Diệp Tử nói tốt cho anh sao.

- Thôi đi – Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế sofa bên cạnh – Anh mà cần tới người khác nói tốt ình sao?

Người đàn ông gương cười, bộ dạng khuôn mặt đầy vẻ khinh thường.

-Nam Dạ Tước – Dung Ân ngồi vào bên cạnh anh – Chúng ta sẽ tốt, em sẽ thử tiếp nhận anh, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì? ” người đàn ông thẳng thân lên, sắc mặt theo đó chăm chú.

-Trừ khi, Diêm Việt trở lại!

Trên mặt Nam Dạ Tước nhu hòa về sau chuyển sang âm u, Dung Ân không khỏi cười anh:

-Là em nói, là Diêm Việt ban đầu mà em biết kia.

Cô dĩ nhiên biết, cũng cho là , anh ấy không trở về được. Khuôn mặt thay đổi, lòng cũng thay đổi như vậy, mãi cũng không trở về được nữa.

Nhok Ngân: Haiz, Hạnh phúc con người lúc nào cũng ngắn ngủi, sau một ngày hạnh phúc là một chuỗi ngày dài đau khổ...

98. Chương 98

Hạ Tử Hạo, con trai cả của nhà họ Hạ, Dung Ân sau một tháng lần đầu mới gặp người đàn ông này.

Trang phục tao nhã, nụ cười ấm áp, gia đình Hạ gia hẳn đã có được người nối dõi tốt, lớn lên rất tuấn tú, cao trên 1 thước 8, đặc biệt các đường nét trên gương mặt cực kì tuấn mĩ, Dung Ân nhìn ra được người đàn ông này có ý với Tư Cần.

Lúc ăn cơm, Dung Ân mãi lo suy nghĩ, chưa kịp nhai đã quên mất nuốt xuống. Nam nhân ấy đeo bao tay lại, bóc vỏ tôm rồi dẽ vào đĩa nhỏ để trước mặt Tư Cần, hần cười lên nhìn rất đẹp, cảm giác như những có thể làm bầu trời âm u được ánh nắng chiếu rọi rực rỡ. Nhìn ra được hần đối với Tư Cần rất săn sóc, có thể thấy cá tính như vậy cùng Hạ Phi Vũ là một trời một vực, khi nói chuyện rất lịch sự, không có vẻ gì là tự cao tự đại.

Dung Ân khoe miệng có ý cười, nhưng bên trong buồn bực không dứt, cô biết rõ Tư Cần là vì cái gì mà tiếp cận người đàn ông này, nàng nhìn thật kĩ 2 người, nếu đây là không có chút nào toan tính mà dùng cơm, Dung Ân nhất định thật lòng chúc phúc Tư Cần, cô ấy đã tìm được hạnh phúc ước mong bấy lâu, nhưng những thứ này có lẽ chỉ là giả dối, chỉ có hần là không hề nhận ra.

“Anh cũng ăn đi”. Tư Cần đem miếng tôm đã được bóc vỏ bỏ lại vào chén của hần. “Em như vậy là đủ rồi”

Tư Cần ánh mắt nhu hòa, hoàn toàn không có một chút oán hận muốn báo thù, Dung Ân tưởng chừng như gặp ảo giác, điềm tĩnh như vậy, cô thậm chí nhìn không ra Tư Cần là thật tình hay là giả tạo, Nam tử xắn tay áo lên, miệng lộ ý cười trong sáng tinh khiết làm mê mẩn lòng người. “Anh có 1 đứa em gái, khi còn bé rất thích ăn tôm do anh bóc vỏ, nững nịu vô cùng”

Dung Ân trong mắt lơ đãng, rõ ràng cô thấy sâu trong con người Tư Cần có chút âm u, con tôm được bóc vỏ vừa đưa đến khoe miệng lập tức hạ xuống đĩa, cô dùng khăn giấy lau miệng, “Em no rồi”

Người đàn ông không biết tại sao liền đặt tay trái lên bả vai Tư Cần, “Làm sao mới ăn đã no, hay là dạ dày em có vấn đề”

“Không phải, hôm nay khẩu vị không được tốt” Tư Cần miễn cưỡng cười trả lời, sắc mặt có chút tái nhợt. Hần thấy Dung Ân cũng đặt bát đĩa xuống, liền ôm lấy eo Tư Cần, “Để anh đưa em về nghỉ ngơi”

Dung Ân đi phía sau, thấy hần thủy chung ôm lấy thắt lưng Tư Cần không có ý buông ra, ra khỏi phòng ăn, Dung Ân vốn định tự mình về nhà, nhưng Tư Cần nói muốn cùng cô trò chuyện, hần thấy vậy liền lập tức giữ Dung Ân ở lại, đưa Tư Cần và cô về phòng rồi mới rời đi.

Dung Ân cùng cô ngồi xuống ghế sa lon, không lâu sau thì hần lại quay trở lại mang cho Tư Cần thuốc đau dạ dày sau đó liền lái xe rời đi.

Cô nghi ngờ co rút ôm lấy gối trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn chằm chằm hộp thuốc đau dạ dày, Dung Ân biết cô không phải bởi vì dạ dày khó chịu mà là do hần nhắc tới Hạ Phi Vũ.

“Tư Cần”, Dung Ân rót hai ly nước, đối với nơi này cô đã sớm quen thuộc, “Anh ta và Hạ Phi Vũ không hề giống nhau, không thể vì tội lỗi của Hạ Phi Vũ mà bắt anh ta phải gánh chịu”

“Dung Ân, mình hiểu ý của cậu” Tư Cần thấp giọng, cô thở dài, trên mặt lộ ra vẻ buồn rầu, cô đem mặt vùi sâu vào trong gối ôm. “Mình không biết nên nói thế nào, anh ấy đối với mình rất tốt, chưa hề có 1 người đàn ông nào lại thật lòng với mình như anh ấy. Dung Ân còn nhớ những gì lần trước ở Cẩm Đỗ mình nói không? Mình đã nói loại chuyện đó với mình không chỉ là một lần chịu đựng qua (cái lần TC bị cưỡng bức đó các bạn), nhưng thật ra mình đã gạt cậu và cũng tự lừa gạt bản thân mình, mình chỉ có 1 người đàn ông và mình đã từng thề sẽ yêu người đó đến tận xương tủy.”

Dung Ân không nói gì, cô biết những chuyện này là vết sẹo mà Tư Cần không hề muốn nhắc đến. Cô rất đau nên mới khắc sâu đến như vậy

“Mình lớn lên đã không thấy cha và mẹ của mình, khi các bạn bè đến tuổi đi học, mình lại đi nhặt vỏ chai và giấy báo cũ cùng bà nội, bà nội inh đi học, nói chỉ có như vậy mới có được tiền đồ, bà sẽ cố gắng. Nhưng...mình thật vô dụng, lúc đó có quá nhiều thứ làm mình phân tâm, mình không muốn làm gánh nặng

của bà nội, vừa hết giờ học mình lại tự mình ra ngoài nhặt vỏ chai, dần dần thành tích học tập ngày càng tệ, càng về sau bản thân lại không muốn đi học, mình biết rõ nếu lên đại học tiền học phí rất lớn, số tiền kia đủ ình và bà nội nhặt vỏ chai và báo cũ cả ngày lẫn đêm, làm việc không ngủ cũng không đủ. Về sau mình gặp được 1 người đàn ông, bắt đầu rất bình thường, hắn làm ăn không đàng hoàng, mình lại giấu bà trốn học, chúng mình quen nhau, hắn mới đầu đối với mình rất tốt, chưa từng có ai ngoài nội mang lại ình cảm giác ấm áp, một người cũng không”

Tư Cần ngẩng đầu, cô không hề khóc, nói đến những thứ đã từng trải qua, gương mặt cô trong gương rất đổi bình tĩnh, cứng ngắc, “Dung Ân cậu biết không? người như mình, thật sự rất dễ bị lừa gạt, người khác chỉ cần đối với mình tốt 1 chút, mình sẽ giống như con chó bày ra bộ dạng mong người khác thương xót” Tư Cần không khỏi cười lạnh, khóe mắt lộ ra sự khinh thường, “Sau đó, hắn mang mình đi quán rượu chơi, nơi đây mặc dù rất nhỏ nhưng là nơi nhộn nhịp nhất, hoàn cảnh rất kém, mình uống say, cuối cùng hắn ta kéo mình tới một nhà nghỉ, mình đứng là lúc đó mất đi lần đầu.”

Tư Cần, có thể xem là người tầng lớp thấp nhất trong xã hội, họ rất muốn được yêu thương, sự khát khao đó làm họ không nhận ra được đâu là giả dối, người khác tùy tiện cười với họ cũng làm cho họ từ nội tâm thật lòng với người đó

“Khi tỉnh lại, bên cạnh mình liền thấy đặt 20 đồng, mình không hề rơi 1 giọt nước mắt, chỉ cảm thấy đau đớn tột cùng, cái mà mình gọi là yêu vẫn tưởng sẽ ko bao giờ đau đớn đến vậy. Mặc lại quần áo, mình mới nhận ra căn phòng này rất tồi tàn, rèm cửa sổ thậm chí chỉ còn một nửa, người ngoài kia đi qua nhìn vào có thể thấy rõ ràng bên trong xảy ra chuyện gì, trên giường nệm chần đã lâu chưa giặt, từng mảng vết bẩn còn dính lại, mùi vị cũng thật khó chịu, mà mình ở 1 nơi thế này trong lúc mất ý thức đã mất đi thứ quý giá nhất. Mình không oán trách ai, chỉ trách mình ngu ngốc, đi ra nhà nghỉ đó, mình đã ới liên tục xuất chút nữa là ngất đi, mùi vị đó làm ình thật rất ghê tởm”

Dung Ân cái gì cũng không làm, chỉ biết lẳng lặng mà nghe, trong lòng dâng lên một nỗi niềm chua xót.

“Tay nắm thật chặt 20 đồng, móng tay thậm chí có thể xuyên qua tờ tiền, mình rất đau, nhưng mình không muốn đi xe mà tự mình đi bộ suốt mấy giờ mới trở về, về tới ngôi nhà đầy hẻm, mình nhìn thấy bà nội ốm yếu đang chờ đợi mình một lúc lâu, bà đã biết mình bỏ học, vừa nhìn thấy mình là bà nội dùng chổi hung hăng đánh, mình cũng không có khóc, nhưng bà đã khóc, vừa khóc vừa ôm lấy mình nói không thôi, Cần Cần à, con sao lại không đi học, con lại muốn giống như bà nội đây sao”

Tư Cần nhớ tới bà nội hai hốc mắt lại đỏ lên “Đó là lần duy nhất bà nội đánh mình, trên đời này bà chỉ yêu thương mỗi mình mình, Dung Ân, mỗi khi mình gặp những khó khăn, mình chỉ muốn nghĩ tới bà nội, mình vì thế cái gì cũng không để ý, anh ấy là người tốt, nhưng anh ấy là con trai lớn nhà họ Hạ, anh ấy chưa biết mối thù của mình và Hạ Phi Vũ, biết rồi anh ấy còn có thể ở bên cạnh mình sao? Dung Ân, cậu nói xem anh ấy còn có thể chấp nhận sống chung với một người từng bị cưỡng gian (là bị cưỡng dâm tập thể) cùng cưỡng dâm sao?”

Dung Ân á khẩu không trả lời được, cô đặt tay lên bả vai Tư Cần vỗ nhẹ, “Nhưng nếu cậu yêu anh ta thì làm sao bây giờ, Tư Cần cậu đang hành hạ chính mình đó.”

Tư Cần ngửa mặt, đem thân thể dựa vào ghế sa lon, lọn tóc rối thả trên vai, nét mặt lộ vẻ bi thương, cô chậm rãi nhắm mắt lại, “ Dung Ân, loại người như mình không xứng nói đến từ yêu, mình sẽ không có tình cảm”

“Tư Cần...”

“Dung Ân, không cần phải khuyên mình nữa”. Tư Cần khẽ thở dài từ trên sa lon đứng dậy đi về phía đầu tủ TV, trong chốc lát mang lại một mớ kim chỉ “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta làm cái này đi”

Dung Ân thấy Tư Cần từ ghế sa lon ném ra mấy cái nệm. Thật ra thì, nhìn cô khi không trang điểm, cùng người bình thường không có gì khác biệt, đều là ở nhà tự mình làm lấy những món mình thích, nếu như không có đêm đó, Tư Cần cũng sẽ là 1 cô gái bình thường, thậm chí còn có thể có được cuộc sống như ý mình”

Nam Dạ Tước lái xe về nhà, đang dừng đèn đỏ, ánh mắt không khỏi rơi vào chiếc hộp nhung đặt ở ghế bên cạnh, anh ngón trở nhẹ nhàng gõ đều trên vô lăng, khóe miệng có ý cười.

Phía sau truyền đến còi xe, anh định rời đi, vừa lúc xe bên cạnh chạy ngang qua, Nam Dạ Tước ánh mắt hơi giật mình, gương mặt tuần tú bỗng trở nên lạnh khốc.

Kia đích thị là khuôn mặt Diêm Việt trước khi phẫu thuật.

Nam Dạ Tước chân mày co lại, gương mặt trong nháy mắt đầy vẻ hoài nghi, tay nắm chặt vô lăng, bên trong chiếc xe ấy, má Lưu kéo rèm cùng tài xế đang nói gì đó.

Anh lập tức đuổi theo, tốc xe thả chậm về phía sau, cùng chiếc xe phía trước giữ khoảng cách nhất định, Nam Dạ Tước trước giờ không nhìn lầm người, Diêm Việt bây giờ thật đáng nghi ngờ, như thế nào lại có thể có lại khuôn mặt như vậy?

Anh hẹp dài mắt phượng, thâm sâu sắc bén, từ kính chiếu hậu bên trong, người môi mỏng nhếch cười, làm nổi bật những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt, người thường không thể so sánh, phía sau Nam Dạ Tước mười ngón tay không chế tay lái, đốt ngón tay trắng bệch để lộ ra mấy phần bất an cùng khẩn trương.

Anh 1 đường về tới biệt thự của Diêm gia, xe sau khi tiến vào liền lập tức đóng cổng lại, đem bên ngoài ngăn cách, Nam Dạ Tước vẫn trầm mặt, cho đến một hồi sau mới rời đi. Lúc trở về trời đột nhiên mưa to, người đàn ông lái xe, bỗng nhiên 1 quyền nện vào vô lăng, trong mắt hiện lên vẻ hung ác nham hiểm thật sự dọa người.

Về đến nhà, Nam Dạ Tước đi lên lầu, bên tai đã truyền đến những âm thanh lách cách từ phòng ngủ, anh nhẹ nhàng đi đến, đẩy cửa ra, liền thấy Dung Ân ở trước TV ngồi lên thảm tập yoga. Đây là lần đầu tiên cô luyện tập, động tác cực kì vụng về, đem cổ chân giơ cao khiến ắt thăng bằng va vào những vật chung quanh, vì vậy mới phát ra tiếng động.

Dung Ân chau mày để chân xuống, ngồi lên mặt thảm đem toàn bộ lưng uốn cong phục hồi lại. Bên trong màn hình cũng đã kết thúc buổi tập và sau khi nắm được những nội dung cơ bản, cô liền kê gập đầu, lại đem một chân giơ lên đặt ở khuỷu tay.

Dung Ân rất tập trung luyện tập, vì vậy dù Nam Dạ Tước đứng ở cửa cũng không phát hiện, ngoài cửa sổ âm thanh của tiếng mưa, trời bắt đầu lạnh dần, anh vẫn đứng đó, nhìn thật chăm chú khuôn mặt yên tĩnh nhỏ nhắn của Dung Ân. Căn phòng này nhờ có hơi ấm mà trở nên ấm áp, không còn là một căn phòng trống rỗng, cần phải có hệ thống sưởi ấm mới có thể ở được.

Anh nhớ rất rõ, Dung Ân nói sẽ cố gắng tiếp nhận anh, trừ phi Diêm Việt trước kia trở lại.

Mà hôm nay, anh thật sự thấy hấn, ngồi tựa vào ghế, dù là nhìn nghiêng nhưng anh chắc chắn đó là Diêm Việt.

“A.....” tiếng thét chói tai làm cho Nam Dạ Tước giật mình, Dung Ân nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, sau đó liền trèo lên giường, đem chăn phủ lên tới vai của mình, “Anh trở về lúc nào?” (Sao phải như vậy nhỉ???)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, hai mắt trong suốt.

“Anh ở cửa đã nhìn được một lúc” anh duy trì tư thế, dựa vào thành cửa, nụ cười nhếch lên có ý tà mị.

Dung Ân mặc bộ đồ yoga màu hồng phấn, chân trần trụi, nằng để xuống chân, lộ ra cẳng cổ da thịt trắng nõn, bởi vì vừa mới vận động, màu da cực kỳ ửng hồng. “Em lần đầu tập yoga, vốn là không thuận lợi”

Nam Dạ Tước thân ảnh cao lớn đi vào, anh đứng trước giường, nghiêng hạ thân sau, kéo tay Dung Ân mang cô đến bên cạnh mình, người đàn ông đưa tay chỉ lên trán nàng, “Quả thật bộ dạng thật vụng về, ngốc nghếch chẳng khác gì Dạ Dạ.”

Dung Ân đẩy tay anh ra, Nam Dạ Tước cười lớn, lại đem cô kéo về, đang lúc ấy thì cửa lại truyền đến âm thanh sột soạt, Dạ Dạ mặc cái áo bông màu hồng đi tới bên giường, Dung Ân đem nó ôm vào lòng, chỉ thấy trên cổ có 1 hộp vải nhung. Dung Ân cúi xuống đưa tới trước mặt Nam Dạ Tước “Đây là của anh mua sao?”

“Tặng cho em”

Dung Ân cầm cái hộp để trên lòng bàn tay, Nam Dạ Tước cho cô rất nhiều thứ, không khoa trương mà nói, cũng có thể mở một tiệm trang sức rồi, cô mở hộp ra liền thấy một sợi dây chuyền mới độc đáo, có một cái mặt hình cỏ ba lá, rất đẹp.

“Đừng đừng..” lúc Dung Ân sắp thu hồi, Dạ Dạ lại dùng móng vuốt móc vào dây chuyền kéo ra.

“Dạ Dạ, buông ra. ” Dung Ân không dám dùng sức, sợ làm đứt, chỉ có thể lấy tay vỗ nhẹ đầu nó, “Buông ra.”

“Gâu Gâu.....” Dây chuyền rõ ràng là Nam Dạ Tước treo lên cổ nó, người và chó cùng nhau giật đồ sao! Tiểu tử quả nhiên không tha, móng vuốt nắm lấy dây chuyền, Dung Ân thấy nó không nghe lời, học Nam Dạ Tước bộ dạng, đem Dạ Dạ quăng mấy cái, “Buông ra”

Cũng không buông ra! Dạ Dạ bị vút, choáng váng hoa cả mắt, người ta cũng coi trọng sợi dây này, người làm cái gì tranh giành cùng người khác như vậy? (Đây là ý nghĩ của Dạ Dạ, vì NDT cột cái hộp lên cổ nó mà, ^^)

Nam Dạ Tước một tay vỗ trán, bộ dạng nhúc nhích, anh lấy Dạ Dạ từ trong tay Dung Ân đem đi. “Nếu không nghe lời sẽ ném đi”

Nói xong liền xoay người ném nó ra ngoài.

“Gâu gâu..” Dạ Dạ ủy khuất vô cùng, hai mắt tròn xoe, con ngươi mọng nước, Dung Ân thấy không nỡ, liền kéo tay Nam Dạ Tước, đem Dạ Dạ ôm vào lòng “Thôi được, nếu người thích, ta sẽ cho người dây chuyền, Dạ Dạ lớn rồi, cũng phải ăn mặc đẹp một chút để có bạn trai, đúng không?”

Tiểu tử kia làm như là thật ngoan ngoãn đuôi. Dung Ân định tháo dây chuyền. “Buông ra nào, ta đeo cho người”

Dạ Dạ nghe thế, làm như là hiểu được, lập tức buông lỏng móng vuốt, Dung Ân đeo dây chuyền cho nó, cô khoanh chân ngồi ở trên giường, bên tai tóc dài che khuất tầm mắt, cô định hất tóc ra phía sau phía sau, Nam Dạ Tước ngồi ở bên cạnh, ánh mắt anh nhìn Dung Ân, trên mặt đầy tâm tư, phiền muộn không dứt.

Nếu muốn anh hai tay đem Dung Ân nhường lại, dù có đánh chết tuyệt đối không thể. Bất kể là Diêm Việt trước đây, vẫn ở nơi này, bất kể anh ta sống hay là chết, anh Nam Dạ Tước tuyệt đối sẽ không buông tay, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay anh mà muốn cướp đi.

Người đàn ông thần sắc trên mặt giữ kín như bưng, anh âm thầm hạ quyết tâm, lại không biết Dung Ân sau khi biết sẽ có phản ứng như thế nào, tình cảm của cô và Diêm Việt, anh quả là từng chứng kiến, nếu lần này đổi lại là Diêm Việt trước kia trong trí nhớ của cô, Nam Dạ Tước thật không có may mắn nắm chắc phần thắng. Lúc trước, bởi vì chưa từng cùng chung trải qua, mới có thể không chịu nổi một kích, mà mấu chốt nhất chính là, sâu trong tận đáy lòng của Dung Ân, đến nay vẫn còn cất giấu hình ảnh Diêm Việt ban đầu.

Dung Ân nhìn vào trang phục mặc cho Dạ Dạ, đầu lông mày có vẻ cười, đem tiểu Cầu ôm vào trong ngực, Nam Dạ Tước nheo mắt lại, sâu thẳm trong con ngươi, chuyện này, anh sẽ không nói cho Dung Ân biết, cho dù Diêm Việt thật sự xuất hiện, anh cũng sẽ để cho hắn không thể bước vào thế giới của Dung Ân, cho dù là phải dùng bất kì thủ đoạn nào, anh sẽ không tiếc mà ra tay. (Tội nghiệp anh ấy, yêu quá hóa cuồng rồi ><>

“Thấy được không?”. Dung Ân đem Dạ Dạ để trước mặt Nam Dạ Tước, kéo tay nó hướng về anh ngoắc ngoắc.

Nam Dạ Tước đem ánh mắt đầy sát khí thu hồi, anh nhìn vào hai con ngươi trong suốt của Dung Ân, nữ nhân này, là của anh, “Đẹp lắm”

Anh thuận tay đem Dạ Dạ ném lên mặt đất.

“Ngao gâu...” tiểu cầu lẩn mấy cái, móng hơi đau, đối với Nam Dạ Tước chỉ là dám giận không dám kêu gào, chỉ đành nhắc cái thân mình mấp mạp tiến về phía cửa.

“Anh thật xấu”

Nam Dạ Tước nằm dang rộng tay chân trên giường, “Tiểu tử ấy, lá gan ngày càng lớn hơn rồi, nếu không nhận một chút dạy dỗ sau này sẽ trèo lên trên đầu em”

Dung Ân muốn đứng dậy, lại bị Nam Dạ Tước kéo người trở về trên giường, “Ân Ân.”

“Ừ?” Dung Ân trở mình, đem cơ thể diện đối với anh.

Nam Dạ Tước vốn muốn hỏi, nếu là Diêm Việt trở lại, cô thật có trở lại bên cạnh hắn? Nhưng lời kia ở cổ họng miệng chuyển rồi vài vòng, vẫn bị anh nuốt trở về trong bụng, nếu hỏi như vậy, Dung Ân chắc chắn sinh nghi, bất kỳ chuyện gì có liên quan Diêm Việt, Nam Dạ Tước cũng không hi vọng cô biết đến.

“Gần đây, con trai của Hạ gia thường xuyên qua lại với ai, em biết không?”

Dung Ân trong lòng hồi hộp một chút, sắc mặt cô hiện lên mất tự nhiên, tầm mắt tùy theo rũ xuống đi, “Cùng ai?”

“Là cô gái mới đoạt giải vũ hậu, hình như tên Giản”

“À,” Dung Ân giả bộ bất ngờ trầm nghĩ, “Đó cũng là chuyện của bọn họ, lại nói, em cũng không quen biết.”

“Ân Ân, có chuyện anh không muốn gạt em” Nam Dạ Tước một tay khởi động đầu, đối mặt Dung Ân, “Anh uống rượu say, đêm đó không về, chính là cùng người phụ nữ đó ở chung một chỗ.”

Dung Ân mở miệng, đối mặt với anh thẳng thắn, cũng không biết đáp lại như thế nào, Nam Dạ Tước tầm mắt sáng quắc, không cho cô tránh, “Còn có lần đó ở Cám Dỗ, Hạ Phi Vũ nói trên điện thoại di động của cô ta có hình của anh, anh nghĩ là thật.”

Dung Ân sau đó cũng biết, những thứ hình kia đã bị Tư Cần xóa, “Anh đã tin, tại sao lúc ấy lại không vạch trần?”

“Nếu anh vạch trần, không phải là thừa nhận mình ở cùng cô ta sao? Lúc ấy am lại ở bên cạnh anh.” Nam Dạ Tước đem tay cô để ở lòng bàn tay mình, rong “Ban đầu, anh muốn cho cô ta tiền, cô ta lại không muốn, nhưng hình nhất định là chụp được, nếu nói là uy hiếp, cũng không thể được, chính cô ta cũng không sợ, một người đàn ông như anh có gì mà phải sợ. Mà những thứ hình kia, cô ta đưa cho Hạ Phi Vũ xem qua sau đó liền xóa, điểm này, anh đến nay nghĩ không ra, lại nói, anh cho A Nguyên bí mật điều tra lại lịch của cô ta...”

Dung Ân thót tim, trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Nam Dạ Tước lắc đầu, “Cô ta là một mình tới thành phố Bạch Sa, lúc trước, cũng là bị bỏ trống.”

Dung Ân hai mắt nhẹ trợn, khe thở gấp nhẹ nhõm.

“Hiện tại, cô ta lại có quan hệ với công tử Hạ gia, như vậy, hết thấy cũng quá mức trùng hợp, hơn nữa, những gì cô ta làm, cũng là đều nhắm vào Hạ gia.” Nam Dạ Tước là nhân vật nào, ánh mắt sắc bén, hơi có sai sót là có thể bị anh phân tích ra.

“Có gì khó hiểu”, Dung Ân lơ đãng, “Giản làm ở Cám Dỗ, quen biết công tử nhà họ Hạ, cũng không có gì kỳ quái.”

“Không có đơn giản như vậy,” Nam Dạ Tước thấy có cái gì không đúng, “Anh đã gặp cô ta mấy lần, người phụ nữ này tâm cơ rất sâu, ngày hôm qua con trai nhà họ Hạ lại con mang cô ta về nhà, thử nghĩ gia đình như vậy làm sao sẽ tiếp nhận cô ta, tất nhiên là ra về không vui.”

“Dù gì cũng là chuyện nhà người ta,” Dung Ân muốn ngăn cái đề tài này lại, chỉ sợ nói càng nhiều, chính mình sẽ lộ ra sơ hở, “Lại nói, làm sao anh biết rõ chuyện nhà Hạ gia như vậy? Ai nói cho anh?”

Nam Dạ Tước vốn nghĩ đến chuyện Tư Cần, bị cô làm rối lên như vậy, càng chắc chắn hơn, anh nhìn Dung Ân, khóe miệng cười như không cười, liền cái chày cái cối nói, “Nếu anh muốn biết, chuyện gì có thể lừa gạt được anh? Trời ơi, đừng nhìn anh như vậy, không phải là Hạ Phi Vũ nói sao.”

“Anh lúc nào nhắc đến Hạ Phi Vũ.” Dung Ân neho mắt lại, giọng nói bất thiện.

“Ánh mắt em rõ ràng thật là, anh chỉ...”

Dung Ân tiến lên che cái miệng của anh, “Có người chột dạ.”

Nam Dạ Tước khẽ cắn vào lòng bàn tay cô, xoay người đem cô đè lên trên giường, bản năng người đàn ông một khi đã thức tỉnh, dù trời có sập cũng không nghĩ nổi những chuyện khác.

Nam Dạ Tước truy đuổi nụ hôn của cô, Dung Ân đem đầu tránh ra, “Anh còn chưa tắm, người anh rất dơ.”

“Anh có bản thể nào cũng là người đàn ông của em, ” anh không ngừng hôn môi của cô, dùng sức hôn say đắm, Dung Ân thở dốc , anh vừa mơ hồ nói, “Lại nói, anh không ăn thịt em, chỉ là hôn một chút sờ một chút, nhiều lắm là mượn tay của em sử dụng, anh nơi nào ô uế?”

“Anh không biết xấu hổ!”

“Em bây giờ mới biết sao?”

Dung Ân gờ chân đá anh, nhưng không dùng nhiều sức, chỉ là đùa giỡn , chặn mền phía dưới bị vò thành một đóa hoa đẹp dễ nở rộ , hai tay cô bám víu ở phía sau lưng người đàn ông , ánh mắt lơ đãng gò má nghiêng nhìn hướng về phía trước, Nam Dạ Tước đã bắt đầu nghi ngờ Tư Cần , mà cô ấy lại là loại người lớn mật điên cuồng càng làm Dung Ân cảm thấy bất an, hơn nữa là cô sợ Tư Cần rơi vào bẫy của chính mình không thể tự thoát ra.

Hai người đều có tâm sự của riêng mình.

Nam Dạ Tước dùng sức đem cô ôm chặt vào lòng, hơi ấm tỏa ra từ trong lòng ngực, anh kiên định quyết tâm không buông tay. Chỉ cần Diêm Việt không xuất hiện, Dung Ân sẽ tiếp nhận anh, thời gian lâu dài rồi, anh tự nhiên có thể thay thế hình ảnh Diêm Việt trong lòng cô , anh không tin, sẽ tranh giành không được với một người đã trống rỗng trong lòng Dung Ân lâu như vậy.

Bọn họ lúc này, đã tiến được 1 bước, có lẽ, chẳng qua chỉ là một bước ngắn thôi, Nam Dạ Tước vươn tay, có lẽ có thể kéo Dung Ân, anh kiên trì đến nay, bá đạo đến nay, hiện tại, liền chờ đợi thời khắc có thể nắm thật chặt cô trong tay.

Nam Dạ Tước xoay người, để cho Dung Ân nằm trong lòng mình.

Tim anh đập loạn nhịp, cô lại nghe ra nhịp điệu hỗn loạn, dường như bối rối không an tâm.

99. Chương 99

Cuộc sống luôn thay đổi, cô càng lo lắng chuyện gì, lại càng hay phát sinh chuyện đó.

Hạ Tử Hạo vốn được Hạ lão gia an bài chuẩn bị thay thế vị trí của ông ta, tiền đồ sớm đã được trải sẵn , Hạ gia lại có công ty của mình, hơn nữa, hơn nữa, lần này thị ủy toàn những hạ phẩm, cho dù Hạ lão gia rút lui, cũng không cần lo lắng, mối quan hệ ông ta đã giữ gìn mấy thập niên bị sụp đổ.

Nhưng ngay trong lễ ra mắt, Hạ gia lại xảy ra chuyện

Hạ Tử Hạo nhận hối lộ, mà nhân chứng vật chứng đều có, hắn ta vốn đã vào thị ủy, giai đoạn này vừa mới ở trong khảo hạch, người dân âm ỉ như hiện nay, chẳng khác gì thọc gậy bánh xe, Hạ gia loạn hết cả lên.

Làm quan tối kị nhất là ăn hối lộ, Hạ lão gia lo lắng không thôi, Hạ Tử Hạo bị tạm giam, trước mắt đã bị mang ra khỏi Hạ gia.

Dung Ân cùng Tư Cần hẹn ăn cơm ở góc đường, không nghĩ sẽ đụng phải Hạ Phi Vũ.

Mặc dù gia đình gặp phải phiền toái như vậy, cô ta vẫn sang trọng, xinh đẹp, nhưng thần sắc quả thật tiêu tụy không ít. Dung Ân cùng Tư Cần cũng vừa mới ngồi xuống, mới gọi thức ăn đã nghe tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà lạnh băng.

“ Cô còn tâm trạng ngồi đây ăn cơm sao?” Hạ Phi vũ ánh mắt lạnh băng, ánh mắt lạnh băng liếc trên người Dung Ân , bỗng nhiên trở nên lạnh giá: “ Các người quen biết nhau?” Hai đầu lông mày cô ta hiện lên sự thoải mái: “ Tôi đã biết rồi, lần trước ở Cám Dỗ là các người thông đồng với nhau, Dung Ân, không nghĩ là cô nham hiểm như vậy. Hừ!”

“ Hạ Phi Vũ, ở đây không phải là Hạ gia nhà các người, không đến lượt cô làm âm ỉ”, Tư Cần đem menu để xuống bên cạnh , mặt lạnh tanh.

“ Cô tính làm cái gì? Một người ả múa mở màn ở Cám Dỗ, bắn thủ, lại còn sống chết bám lấy anh tôi không buông. Còn vọng tưởng được gả vào Hạ gia, cô thật nực cười, muốn làm thiếu phu nhân đến diên rồi phải không?” Hạ Phi Vũ thuận tay quơ lấy chén nước hất về phía Tư Cần. Cô ấy không né tránh, khuôn mặt xinh đẹp phủ đầy nước. Dung Ân cảm nhận được những giọt nước lạnh lẽo kia theo cổ của Tư Cần chảy xuống dưới, lạnh đến thấu xương.

Tư Cần đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng, kiêu ngạo, dáng người mảnh mai đứng trước mặt Hạ Phi Vũ: “ Đúng, là tôi vọng tưởng, anh ta không phải là anh của cô sao? Tôi không cầu xin tình yêu của anh ta, cô làm cho anh ta buông tay đi, Hạ Phi Vũ, trong nhà của cô hẳn là rất lộn xộn rồi, không về mà tìm cách đưa anh cô ra ngoài đi, cô còn tâm tư rảnh rỗi mà ở đây âm ỉ cùng tôi sao?”

“ Anh tôi từ sau khi biết cô cũng chưa từng có một ngày tốt đẹp, thân phận như cô mà cũng dám có loại suy nghĩ này, cô biết điều thì hãy tránh xa anh tôi, đừng để anh ấy gặp lại cô.”

Tư Cần lạnh lùng ngược nhìn gương mặt này. Nếu như có thể, cô hận không thể tới trước xé nát miệng cô ta nhưng cô vẫn là nhịn xuống. Khi bồi bàn đi qua, cô cầm lấy ly nước đá trên khay hất vào mặt Hạ Phi Vũ: “ Đây là trả lại cho cô đó, còn nữa, đừng tưởng rằng mọi người đều phải dựa vào nhà cô, cô lợi hại. Cô lợi hại như thế nào mà ngay cả một người đàn ông cũng không có được? Người khác có thể được gọi đến cũng không đến lượt cô.”

Tư Cần cười hả hê, sau khi ngồi xuống lau khô nước đọng trên mặt. Cô cúi đầu, Dung Ân có thể nhìn thấy rất rõ sự khác thường trong mắt cô ấy. Hạ Phi Vũ vốn không muốn cho qua như vậy nhưng bên trong phòng ăn, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía họ, cô gái đi cùng vội vàng kéo tay cô ta đi, đem cô ta ra khỏi nhà hàng.

Dung Ân rút khăn giấy, lau nước đọng trên tóc của Tư Cần, cô gái ngồi đối diện lẳng lặng chốc lát, lúc này mới ngẩng đầu: “Dung Ân..”

Cô hai tay nắm ly nước, yên lặng một lát, trầm tư hỏi: “ Tư Cần, cậu và chuyện Hạ Tử Hạo, không có quan hệ gì đấy chứ?”

Tư Cần không nói gì, chỉ là quật cường quay đầu đi hướng về phía cửa sổ, Dung Ân thấy thần sắc này của cô ấy, nói ra suy nghĩ trong lòng: “ Cậu hồ đồ rồi, cậu ra tay tàn nhẫn như vậy, khác gì cắt đứt con đường của các cậu, Tư Cần, vì sao cậu không chịu nghe lời mình?”

“ Dung Ân, mình chỉ cần biết, anh ta là anh trai Hạ Phi Vũ.”

Tư Cần ngữ khí kiên định, mặc dù hơn ai khác cô biết rõ, như vậy chẳng khác gì một nhát dao cắm xuống, sẽ làm tổn thương sâu sắc chính là cô, nhưng cô không quan tâm.

Dung Ân khi về đến nhà, liền nghe thấy tiếng Hạ Phi Vũ từ trong phòng khách truyền đến, Hạ Phi Vũ đến Ngự Cảnh Uyển, đang cùng Nam Dạ Tước Nói đến chuyện rắc rối của Hạ Tử Hạo.

“ Dung tiểu thư” Vương Linh nhìn thấy Dung Ân đầu tiên, đang đổi dép đi trong nhà ở cửa. Nam Dạ Tước ngồi trên ghế sa lon, Hạ Phi Vũ ngồi đối diện anh, mắt hồng hồng, nước mắt đọng đầy trên mặt.

“ Hôm nay em mới biết, thì ra Dung Ân cùng Giản lại quen biết, lại còn quan hệ không phải bình thường.”

Nam Dạ Tước nghe nói, cũng ngẩn ra, ánh mắt rơi trên mặt Dung Ân , mặt anh không biểu hiện thần sắc gì, nhưng trong ánh mắt đã có sự nghi ngờ.

Dung Ân đi đến trước sofa, ngồi xuống cạnh Nam Dạ Tước. “ Hôm nay chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau thôi. Sau lần ở Cám Dỗ có gặp lại vài lần, nói chuyện cũng rất hợp ý cho nên hôm nay mới ăn cơm cùng nhau.”

Nam Dạ Tước cánh tay ôm lấy cô thân mật, ngón tay đặt trên bả vai Dung Ân vuốt nhẹ mấy cái “Những chuyện trong quan trường thật sự phiền toái, bố cô tài giỏi như vậy, ngay cả con mình cũng không cứu được ư?”

Hạ Phi Vũ không nghĩ tới khẩu khí anh lại lạnh lùng như vậy. Nếu như là trước kia không nói hai lời liên đồng ý ngay: “Tước, lần này anh trai em bất ngờ xảy ra chuyện, ba em đã tìm đủ mọi cách, dùng mọi mối quan hệ, nhưng dù sao cũng liên quan đến tiền đồ của anh em, lại không thể làm công khai thái quá, hơn nữa, nhận hối lộ cũng không phải chuyện nhỏ, nếu không quá phiền toái, em cũng sẽ không tìm tới anh.”

Hạ Phi Vũ thần sắc bi thương mà khấn nguyện, Dung Ân ngồi bên cạnh có chút xuất thần. Mặc dù cô cùng Hạ Tử Hạo không quen biết, nhưng cô có thể nhìn ra được, anh ta đối với Tư Cần là thật tâm, giờ lại biến thành như vậy, Tư Cần chẳng qua nhất thời mù quáng, chỉ sợ sau này, người hối hận nhất, vẫn chính là cô ấy.

Nam Dạ Tước đang cùng Hạ Phi Vũ nói gì đó, Dung Ân viện cớ không thoải mái, liền lên lầu trước.

“Tước, anh giúp em một chút đi, nhà em hiện giờ rất hỗn loạn, mẹ em cũng phải vào bệnh viện gấp...”

Nam Dạ Tước ánh mắt sáng quắc: “Anh của cô từ trước đến giờ làm việc luôn luôn cẩn thận mới đúng, làm sao lại bị nắm nhược điểm đơn giản như thế?”

“Em cũng không biết, kể từ khi anh em quen biết người đàn bà đó, nhà em chưa có ngày bình yên. Đầu tiên là anh ấy nói muốn lấy cô ta, hại ba mẹ em thiếu chút nữa đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy, bây giờ lại biến thành như vậy...”

Nam Dạ Tước nghe vậy, trong mắt sắc bén, anh khoát tay: “Tôi biết rồi, cô đi về trước đi.”

Khi anh lên lầu, Dung Ân không có ở phòng ngủ, cũng không có mở đèn. Nam Dạ Tước đi tới ban công, quả nhiên thấy cô đang rúc người bên trong ghế sofa, mắt khép hờ, nghe thấy tiếng bước chân, cô nhẹ giờ mí mắt lên, nhìn thẳng vào con người sâu thẳm của anh.

Nam Dạ Tước khom lưng, ngồi xuống bên cạnh cô, động tác dứt khoát, liền kéo Dung Ân đến bên cạnh mình.

Cô biết, Nam Dạ Tước muốn hỏi điều gì.

“Ân Ân” Nam Dạ Tước trầm mặc một lát, sau đó âm thanh tản ra trên đầu cô: “Vì sao em quen cô ta?”

Dung Ân mím môi, nhưng lại không nghĩ ra lý do hợp lý có thể thuyết phục Nam Dạ Tước: “Không phải em vừa mới nói sao? Tụi em chính là nói chuyện rất hợp ý.”

“Anh không tin, cô ta cùng anh lên giường, Ân Ân, em lại có thể coi như không có chuyện gì cùng cô ấy làm bạn sao?” Nam Dạ Tước nói chuyện rất thẳng thắn, nói trúng tim đen của cô, mà Dung Ân lại không có cách nào nói cho anh biết sự thật. Cô cau đôi lông mày thanh tú lại, hai tay chống trước ngực anh, đẩy khoảng cách giữa hai người ra.

“Em không tin nên đã quên rồi, hôm nay em rất mệt, em đi tắm.” Dung Ân từ ghế sofa đứng lên, không nhìn qua Nam Dạ Tước mà bước về phía phòng ngủ.

Nam Dạ Tước nhìn theo bóng lưng của cô, anh nhìn ra được, cô có chuyện giấu giếm anh. Trở lại phòng ngủ, bên trong truyền đến tiếng nước chảy, Nam Dạ Tước vòng qua giường lớn, vừa muốn đi ngủ thì điện thoại Dung Ân đặt trên tủ đầu giường lại vang lên.

Bởi vì bên trong tiếng động rất lớn, Dung Ân không nghe thấy. Nam Dạ Tước tiện tay cầm lên, lại thấy trên màn hình hiện chữ “Diêm”. Lúc trước điện thoại Dung Ân bị vứt đi, sau khi trở lại Ngự Cảnh Uyển, vẫn làm lại số này, số điện thoại của Diêm gia cô vẫn luôn nhớ rõ, do dự mấy lần vẫn là lưu vào trong danh bạ điện thoại.

Nam Dạ Tước cũng không để ý mấy chuyện như vậy, nhưng khi điện trong lòng bàn tay anh rung lên, chữ “Diêm” kia giống như âm hồn lóe sáng, anh chỉ cảm thấy bất an trong lòng ngày càng nhiều, giống đường như chóc lát cuộn sạch, khiến anh không khỏi kinh sợ. Nam Dạ Tước cầm chiếc điện thoại ra ban công, xác định Dung Ân không ra nhanh như vậy, sau đó, ấn nút trả lời: “Alo.”

Bên kia rất gấp, không để ý tới cách nói chuyện bên này, liền nói luôn: “ Ân Ân, con mau tới đây, thiếu gia sắp không chịu được rồi..”

Ánh mắt Nam Dạ Tước u ám vài phần, tiếng nói rất lạnh, so với bên ngoài gió rét, lạnh thấu xương, khiến cho người khác run rẩy: “Ân Ân không có ở đây, còn chuyện Diêm gia nhà các người sau này có chuyện gì đừng kéo cô ấy vào, nếu không, đừng trách tôi không khách khí.”

“Anh.... Anh là ai?” Mẹ Lưu cầm chặt điện thoại, âm thanh ép tới rất thấp: “ Van cầu anh, cho tôi nói với Dung Ân vài lời được không?”

“Hừ!” Nam Dạ Tước cười lạnh, khoe miệng châm chọc: “ Lúc cô ấy cần các người, sao không một ai xuất hiện? Diêm Việt sắp chết sao? Thật là trò cười cho thiên hạ . Dung Ân là người phụ nữ của tôi, không phải là người để các người gọi là tới, đuổi là đi. Diêm gia dựa vào cái gì mà muốn ngoắc đầu ngón tay, tôi liền cho cô ấy trở về?”

Nam Dạ Tước không chút do dự, cúp điện thoại, lồng ngực phập phồng vài cái, cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan, anh để điện thoại lại trên tủ đầu giường. Dung Ân cũng vừa lúc bước ra, tóc buông thông, không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Nam Dạ Tước khẽ thở dài nhìn cô ở trước mặt mình, đưa tay từ phía sau lưng ôm lấy cô, chiếc cằm kiên nghị khẽ chống trên đỉnh đầu cô, mái tóc ẩm ướt, hương thơm mát của dầu gội hoa lài làm người ta có chút mê muội. Nam Dạ tước khẽ nhắm mắt lại: “Ân Ân”

Dung Ân không có đáp lại. Chuyện của Tư Cẩn, cô chắc chắn sẽ không tiết lộ nửa chữ.

“Ân Ân” Nam Dạ Tước không hề nhầm chán gọi tên cô, hai tay dừng trên bụng Dung Ân mà ôm chặt (__!!). Cô gái này, mặc dù anh ôm rất chặt, trong đầu luôn nghĩ bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ mất đi, cảm giác buồn bã lạc lõng: “ Có một ngày, em sẽ rời bỏ anh mà đi sao?”

Tiếng nói của anh khêu gợi mang theo chút u ám nghẹn ngào, khiến cho tai Dung Ân có chút nhột, lời này nghe vào làm cho người khác không khỏi mơ hồ: “ Vậy còn anh, anh sẽ rời xa em sao?”

“Ân Ân, nếu anh không buông tay, em cũng đừng buông tay...được không?” Nam Dạ Tước mở mắt, tâm tư không còn đặt hết trên người phụ nữ trong tay mình.

Dung Ân chỉ cảm thấy anh có chút kì lạ, cô cầm hai tay Nam Dạ Tước, mặc dù trong phòng có mở lò sưởi, nhưng cô phát hiện tay anh lạnh như băng: “Vậy, nếu là anh buông tay trước thì sao?” Cô nhìn anh, hai đầu lông mày giãn ra mang theo ý cười nhàn nhạt “ Nếu anh chơi đùa đã chán, có phải sẽ một cước đá em đi không? Đến lúc đó, không phải em thực rất đáng thương sao?”

“ Sẽ không đâu” Nam Dạ Tước ôm chặt cô. Anh cũng không xác định được, nếu như có một ngày, đem để anh cùng Diêm Việt đặt cùng một chỗ, có phải anh sẽ trở nên không hề có chút cạnh tranh hay không, chỉ có thể ảm đạm nói: “ Ân Ân, chúng ta kết hôn đi.”

Những lời này nói ra, đừng nói là Dung Ân, ngay cả Nam Dạ Tước cũng giật mình, sao anh lại nói ra lời như vậy, anh chưa bao giờ nghĩ tới khái niệm hôn nhân, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn.

Dung Ân kinh sợ giật mình, vẻ mặt sững sờ, sau một lúc, vẻ mặt mới dịu lại, cô kéo hai tay Nam Dạ Tước ra, xoay người lại đứng đối mặt với anh: “ Anh sao vậy? Không phải em đã nói rồi sao, em đang thử tiếp nhận anh.”

“ Ân Ân” Cô không hiểu anh sợ hãi cùng bất an như thế nào, Nam Dạ Tước ôm cô, cằm tựa vào đỉnh đầu Dung Ân: “Giữa chúng ta, luôn luôn có một Diêm Việt, em không vượt qua được, anh chỉ sợ, anh sẽ không đợi được...”

Dung Ân cũng không để ở trong lòng, ánh mắt cô xuyên qua khuỷu tay anh hướng về phía xa xa, tay nhẹ giơ lên vuốt nhẹ gương mặt Nam Dạ Tước mấy cái: “ Em cùng Diêm Việt không thể nào, anh ấy đã có Tư Mạn,lại nói, dù cho không có người khác, chúng tôi cũng không thể có khả năng. Em cảm thấy, anh ấy không chỉ thay đổi khuôn mặt, mặc dù chúng em có rất nhiều kỉ niệm để nhớ lại, nhưng sự thân mật khi xưa, rốt cuộc đã từng không thấy. Anh ấy thật sự đã thay đổi, em cũng đã từng cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn là buông tay...”

Nam Dạ Tước muốn xoa nhẹ đầu Dung Ân, nhưng bàn tay bỗng mất tự nhiên mà khựng lại giữa không trung, con người trong phút chốc trầm xuống, hồi ức thân mật, không ai có thể làm lại. Diêm Việt của ngày đó không thể, anh cũng không thể.

“ Ân Ân, nếu là người trong trí nhớ của em trở lại thì sao?”

Dung Ân sắc mặt nhẵn lại, ý nghĩ này , cô chưa từng có, cho dù lần trước nhìn thấy trong mưa, cô cũng tự nhủ rằng, chẳng qua là nhìn lầm mà thôi. Cô ngẩng đầu, khóe miệng mân cười: “ Nam Dạ Tước, anh không hiểu cái gì là long đàm hổ huyệt (Đứng vào giữa tình thế khó khăn inh: đầm rồng, hang hổ.) sao? Nếu quả thật có Diêm Việt thứ hai, cũng không thể quay lại. Một khi anh ấy đã tránh mặt em đến hai năm, chính là không muốn gặp.”

Nam Dạ Tước nghe vậy, lúc này trong lòng mới cảm thấy yên tâm không ít. Dung Ân nói không sai, cho dù người nợ tồn tại thật, anh cũng không cần phải lo lắng.

Buổi sáng lúc thức dậy, Dung Ân mới phát hiện điện thoại di động đã tắt nguồn, mở ra rõ ràng là vạch pin vẫn còn đầy.

Cô rửa mặt xong liền xuống lầu, Nam Dạ Tước đã tới công ty từ sớm. Sau khi ăn sáng xong, Dung Ân đi lên ban công lầu hai, hoàn thành nốt bản thiết kế, cho nên rất lâu cũng không đi ra ngoài. Như vậy cũng tốt, cô cảm thấy đỡ buồn chán rất nhiều, vùi đầu vào công việc, thời gian cũng tiêu hao rất tốt.

Di động vang lên, cô đang gõ bàn phím, cũng không nhìn màn hình mà nghe luôn: “ A lô..”

“ Ân Ân, sáng sớm nay má Lưu đã tới nhà , nói là điện thoại không liên lạc được, hình như có chuyện rất quan trọng. Bà ấy không gọi cho con nữa sao?”

Dung Ân ngừng động tác tay lại, tóc dài thả xuống bờ vai thon gầy: “ Dạ, mẹ mấy ngày nay có khỏe không?”

“Mẹ không có chuyện gì, nhưng không biết Diêm gia đã xảy ra chuyện gì, Dung Ân...” Mẹ Dung muốn nói lại thôi: “ Nếu không có chuyện gì lớn, con cũng đừng tham gia vào, mẹ không muốn con lại bị liên lụy vào.”

“ Mẹ yên tâm đi, con biết rồi.” Cúp điện thoại, Dung Ân cũng không có đứng dậy, cô suy nghĩ, dù sao má Lưu đối xử với cô rất tốt, nếu không có việc gấp, má Lưu cũng sẽ không tìm cô.

Điện thoại được nối, bên kia âm thanh có chút lạ, má Lưu như đang khóc: “ Ân Ân...Ân Ân, con mau tới đây, nếu không sẽ không kịp nữa.”

Dung Ân đầu óc mờ mịt, tim đập rất nhanh, hốc mắt liền có chút phấm hồng: “ Má Lưu, má đừng nóng vội, có gì từ từ nói..”

“ Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi, Ân Ân, không còn kịp rồi, con mau đến đây, má sẽ nói với con, con mau tới đây nhanh..”

Dung Ân vội vã cúp điện thoại đứng dậy, đầu óc có chút choáng váng, nếu lúc đó không kịp thời dựa vào lan can, chỉ sợ đã ngã xuống. Cô chỉ cảm thấy hoảng hốt, tim đập loạn nhịp, cô cũng không rõ loại cảm giác này từ đâu đến. Cô cầm lấy điện thoại, vội vã khoác áo, bước ra khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Đi tới Diêm gia, má Lưu đang ngồi bên ngoài lo lắng, thỉnh thoảng kiểng chân ngóng, sau khi nhìn thấy Dung Ân, bà vội vàng lên tiếng: “ Ân Ân..” Má Lưu không nhận được nghẹn ngào, hai con mắt đã sưng đỏ không chịu nổi.

“ Má Lưu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Má Lưu nắm chặt tay Dung Ân, đưa cô vào trong phòng, bước chân tập tễnh, gần như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Gần tới cầu thang, má Lưu cảm thấy trước mắt đen kịt, Dung Ân vội vàng đỡ bà đi lên. Dung Ân đi qua phòng Diêm Việt, liền dừng lại:” Má Lưu, đây không phải phòng của anh ấy sao?”

Má Lưu nghe vậy, nước mắt rơi đầy trên mặt, bà nắm chặt cổ tay Dung Ân, đưa cô tới phòng trước kia của Diêm Việt. Dung Ân cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng chưa nghĩ ra, cánh cửa đã được mở ra. Bên trong bác sĩ đi ra, vội vã nên đụng phải Dung Ân, bước chân cô cứng ngắc, chỉ có thể nghiêng mình sang một bên.

“Bác sĩ, thiếu gia nhà tôi thế nào?” Tay má Lưu nắm chặt tay anh ta, không nhận được buồn bã khóc.

Bác sĩ cũng không có nhiều thời gian để mà giải thích với bà, bên trong đã thành một mớ hỗn độn. Hai chân Dung Ân nặng như đeo chì, nặng nề tiến vào. Nơi này bày trí gần như không có gì thay đổi. Trên tủ đầu giường đặt ảnh chụp chung của cô và Diêm Việt, nụ cười như cũ rạng rỡ, anh mặc bộ quần áo chơi bóng mà Dung Ân mua tặng, treo trên chiếc móc kia, còn có cả đôi giày mà anh thường mang...

Dung Ân ánh mắt đã sớm trở nên mơ hồ, ánh mắt nhìn quanh một vòng, sau đó dừng ở trên giường lớn kia.

Cô hai tay che miệng, ngực đau đớn, cả người khom lại, người nằm trên giường lớn kia là Diêm Việt.

Vẫn là gương mặt đó, con người đó.

Trên kệ cạnh đó, các loại dịch dinh dưỡng đưa vào trong cơ thể anh, biểu đồ điện não hiện lên hình ảnh hỗn tạp. Dung Ân trợn tròn hai mắt, cô biết rõ cái này là như thế nào, đây chính là người sống đời sống thực vật.

Hai chân Dung Ân xụi lơ, không còn chút khí lực chống đỡ, ngã trên mặt đất.

Cô nặng nề ngã xuống, cả người như bị rút hết linh hồn, không còn một chút sức sống.

100. Chương 100

Diêm Việt nói, anh từng hôn mê nửa năm, nửa năm làm người thực vật.

Thì ra, cũng không phải là giả.

Diêm Việt còn nói qua, em có biết sống không bằng chết cảm giác thế nào không?

Lời anh ta nói, vốn là cũng đã mơ hồ ám chỉ qua, chẳng qua là không ai nghĩ tới phương diện kia.

Má Lưu ở bên cạnh khóc, mấy người nhà Diêm Gia mấy ngày nay ra nước ngoài, hai năm qua, anh lần đầu tiên xuất hiện tình trạng như vậy bà không khỏi kinh hoàng, mà tối hôm qua điện thoại Diêm Việt cũng không gọi được, bà sợ anh cứ như vậy, liền muốn kêu Dung Ân đến.

Bác sĩ cùng y tá cực lực cứu chữa, sóng não đồ bất cứ lúc nào cũng có thể thăng tấp.

Dung Ân bò mấy lần, cuối cùng mới vịn ở chân giường, để tự mình đứng lên, cô lão đạo đi tới trước giường, Diêm Việt thật sự là không có gì thay đổi, tóc ngắn màu nâu sẫm, sống mũi thẳng tắp, môi mơn lên thật chắc, anh nếu như mà mở mắt, nhất định là đôi mắt màu trà. Cô cầm lấy đôi bàn tay nhiệt độ giống nhau như người bình thường kia, đem tay của anh mà áp vào trên mặt mình, Dung Ân, cúi xuống quỳ gối trước mặt Diêm Việt, nước mắt thấm vào đến ngón tay anh, anh vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Bác sĩ xem xét mắt của anh, vốn định bỏ cuộc, lại thấy nhịp tim của anh nảy lên, sóng não đồ ở trên cũng dần dần khôi phục bình thường.

Dung Ân cầm thật chắc cái tay này, mơ hồ có thể nghe thấy Bác sĩ nói chiều hướng có thể tỉnh lại có thể trì hoãn được, má Lưu hết lòng nói cảm ơn, bởi vì liên tục mấy lần cứu chữa, Diêm Việt trên người cảm rất nhiều cái ống, nhưng là có khó chịu đi nữa, hẳn cũng không la một câu đau.

Không có gì, có thể so với như bây giờ càng làm cho Dung Ân tuyệt vọng.

Lúc Diêm Việt trở lại, anh không thừa nhận cô, thế cho nên càng về sau, anh ở bữa tiệc đính hôn đối xử tuyệt tình, Dung Ân cũng không có tuyệt vọng như hiện tại. Cô đã từng ảo tưởng qua, Diêm Việt của cô có lẽ ngày nào đó sẽ một lần nữa xuất hiện, cho đến Dung Ân ở trên đường nhìn thấy lướt qua, đến lúc cô đuổi theo đến Diêm Gia, ở trong trận mưa lớn mà mất con, anh cũng không có xuất hiện.

Dung Ân cắn môi, tim như là bị xé thành từng mảnh từng mảnh, cô đã nói, nếu thật có người như vậy, nhưng anh trốn tránh cô hai năm không có gặp, vậy chính là không muốn nhìn thấy cô. (là chap trước DA nói vs NDT)

Nước mắt cô cứ tuôn xuống,hóa ra,không phải là không muốn gặp,mà là không thể gặp.

“Ân Ân, ” má Lưu đi tới, dịu cô đứng lên, “Ân Ân, thật xin lỗi, chúng ta giấu con lâu như vậy.”

“Tại sao có thể như vậy? má Lưu, người nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ” Dung Ân hai mắt đỏ bừng, nước mắt tùy ý từ hốc mắt chảy ra, cô cầm tay Diêm Việt cũng không có buông ra, siết chặt.

Cửa ra vào, truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ , hai người nhìn ra ngoài , một câu “Nhị thiếu gia!” của má Lưu, cũng đã làm mọi chuyện sáng tỏ.

Người đàn ông bất chấp gió rét chạy tới,khi đi tới gian phòng, , từng trận gió lạnh ủa vào. Má Lưu khẽ thở dài, xoa xoa ánh mắt đi ra ngoài, bên trong âm âm oán oán này, để cho hấn giải thích có có lẽ tốt hơn. Bà đem cửa phòng đóng lại, người đàn ông hiển nhiên đã biết Diêm Việt không có chuyện gì, sắc mặt hấn bình tĩnh đi đến trước sofa, khom lưng ngồi xuống.

“Anh rốt cuộc là ai?” Dung Ân so sánh,ánh mắt kia cùng Diêm Việt là giống nhau.

Người đàn ông cúi xuống, mười ngón tay đan vào nhau,tóc ngắn màu đen có chút lộn xộn,khi chạy tới có lẽ là rất vội vàng,bốn phía yên tĩnh,chỉ có tiếng của dụng cụ máy móc truyền lại rất nhỏ “Tôi là,Diêm Minh”

Tên của hấn, cùng sự giống nhau của hai người, bị che đậy, chỉ có thể sống ở bên trong bóng dáng Diêm Việt.

Diêm Gia,có một quy cũ bất thành văn,tập đoàn Viễn Thiệp hôm nay đã là đời thứ ba,người sáng lập nó,là cha của Diêm phu nhân,cũng chính là Trần Bách Huy,lúc ấy Trần lão gia vẫn chưa đem Viễn Thiệp giao cho Trần Bách Huy,nguyên nhân rất đơn giản,cũng bởi là vì trời sinh tính ông phong lưu,mới vừa lập gia đình,bên ngoài liền có con riêng tới cửa nhận cha.Trần lão gia xử sự rất cẩn thận,đối với việc này cực kì hà khắc, từ đó liền trở thành quy củ, tổng giám đốc tập đoàn Viễn Thiệp, cuộc sống tác phong phải nghiêm khắc, không được liên quan đến chợ đen, ma túy, buôn lậu, mua bán trái phép, nếu không , thành viên hội đồng quản trị còn lại sẽ liên hiệp bãi miễn chức vụ tổng giám đốc đó, cho dù là người mới đương nhiệm đi chăng nữa.

Quy định này,ở trong mắt người ngoài thậm chí có chút hoang đường,nhưng Trần lão gia chính là làm như vậy,tập đoàn Viễn Thiệp từ đó đổi họ khác, chính là họ Diêm.

Mà Trần lão gia, có Trần Bách Huy cùng Diêm phu nhân là một đôi song sinh.

Diêm Việt cùng Diêm Minh, chính là ở trong hoàn cảnh như vậy mà lần lượt sinh ra,Vận mệnh sinh đôi,chỉ vì sinh ra trước sau mà từ đó vận mệnh khác nhau 1 trời 1 vực,Diêm Thủ Nghị sớm biết Diêm phu nhân trong bụng là mang song thai, nhưng ông lại che giấu bí mật này,trừ bọn họ ra,duy nhất biết chỉ có má Lưu. Ngày đó sinh nở, ai cũng biết Diêm gia chỉ có 1 con trai độc nhất,sau được đặt tên là Diêm Việt.

Mà trong một căn phòng khác của Diêm Gia,ở đó chính là Diêm Minh, anh ta không có thân phận,càng không thể quang minh chính đại mà ra ngoài ánh sáng,từ nhỏ đã định trước chỉ là cái bóng của Diêm Việt.

Diêm Thủ Nghị biết rõ không dễ có được tập đoàn Viễn Thiệp.Càng biết Trần Bách Huy không dễ dàng bỏ qua,đến nay vẫn là như hổ rình mồi, ông lưu lại chiêu này, chính là phòng ngừa bất trắc, bởi vì một khi thành viên hội đồng ban quản trị bị cách chức, sẽ tùy hội đồng ban quản trị công ty tự động quyết định,đến lúc đó,Trần Bách Huy chắc chắn lợi dụng quan hệ với những người cổ đông mà phá rối, mà hai mươi mấy năm sau,đã chứng minh quyết định ban đầu của ông,quả thực có thể giúp Diêm Gia bảo vệ Viễn Thiệp

Diêm Minh từ nhỏ cùng Diêm Việt rất giống nhau, được tiếp nhận giáo dục tốt, trừ việc không thể ra ngoài ánh sáng, anh ta cũng còn khuyết thiếu rất nhiều.

Xuyên qua cánh cửa kia, anh luôn có thể nhìn thấy cuộc sống Diêm Việt mới mẻ hoàn toàn, được ba mẹ dẫn đến chỗ vui chơi của thiếu nhi, Diêm Minh cái gì cũng nhớ rõ, Diêm Việt mỗi lần trở về cũng sẽ miêu tả lại cho hấn nghe. Bên trong cáp treo chơi vui đến cỡ nào, còn có kẹo bông, một miếng như vậy, ăn vào trong miệng liền tan ra.Mỗi lần như vậy,Diêm Minh cũng là ngồi dưới đất,có vẻ rất bình tĩnh, hai tay hấn

nâng cằm lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tới tấp bao phủ nhìn về phía anh trai mình tràn đầy hâm mộ, cho dù anh có miêu tả cận kề đi nữa, nhưng Diêm Minh cũng chưa từng thấy qua, anh thật tưởng tượng không ra.

Lúc còn rất nhỏ, hắn không hiểu, tại sao anh trai có thể đi chơi, còn hắn phần lớn cũng không thể ra khỏi cửa phòng, bên hắn nhiều nhất, cũng chỉ có má Lưu và Diêm Việt, sau đó có một lần, chính hắn mở cửa chạy ra ngoài, liền thấy anh trai cùng ba mẹ ở trên bàn ăn cơm, đó cũng là lần đầu tiên Diêm Minh bị đánh. Rất tàn nhẫn, rất nặng, dùng dây lưng mà quất.

Má Lưu muốn khuyên, tuy nhiên không dám, mẹ của anh cũng chỉ là ở một bên mà khóc, cuối cùng vẫn là Diêm Việt dửng dưng cảm mà ôm lấy chân Diêm Thủ Nghị, kiễng mũi chân, đã bị dây lưng đánh trúng ở phía sau, Diêm Thủ Nghị mới ngừng đánh Diêm Minh.

Từ lúc đó, Diêm Minh mới biết được, hắn và anh trai không giống nhau, hắn chỉ là cái bóng của anh trai, là thể thân của anh trai, mặc dù khi đó còn rất nhỏ, cũng không có ý nghĩ gì, nhưng với một đứa trẻ bị đánh luôn là kí ức không thể quên, từ đó, hắn thực sự không dám ra khỏi cửa phòng.

Diêm Thủ Nghị đêm ngủ không yên, vì phòng bắt trắc, vẫn là dần lòng đem Diêm Minh đưa ra ở ngoài, có lúc, sẽ đón anh về Diêm Gia, Diêm Việt cùng Diêm Minh có quan hệ rất tốt. Vì để cho Diêm Việt giữ bí mật, Diêm Thủ Nghị liền lừa Diêm Việt, nếu nói chuyện này cho người khác, Diêm Việt sẽ không còn được gặp lại em trai mình nữa, Diêm Minh còn có thể giống như lần trước mà bị đánh. Đứa trẻ nhỏ, tự nhiên hai ba câu sẽ liền bị dọa, đợi đến lúc sau này hiểu chuyện, bí mật này cũng đã chìm xuống đáy biển.

“Xem nè, dây chuyền này coi được không?” Diêm Việt đem cái hộp đưa tới, bên trong là một dây chuyền bạch kim, có hình dạng cỏ ba lá, là anh cố ý vì Dung Ân mà chuẩn bị.

Bên cửa sổ, người đàn ông yên lặng ngồi ở đó, đôi mắt màu trà liếc về phía cái hộp kia, “Đẹp, là muốn tặng cho Dung Ân sao?”

“Đúng, ngày mai tui anh đi leo núi”

Diêm Minh đem rèm cửa sổ kéo ra, trên cửa sổ, có một loại chất liệu đặc biệt, hắn có thể thấy được phong cảnh ở bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thấy được bên trong, hắn có vẻ ngoài thanh tú lương thiện, tâm vóc cùng Diêm Việt giống nhau, chẳng qua là tính tình của hai anh em chênh lệch rất nhiều, Diêm Minh ngồi trên bệ cửa sổ, chân hơi cong, “Anh, anh rất yêu cô ấy sao?”

“Đương nhiên” Diêm Việt chân mày nhuộm ý cười, Diêm Minh biết tất cả về Dung Ân, cũng là từ miệng của anh trai, bao gồm cả lời thề của bọn họ, những gì họ nói, cùng những nơi mà họ đã đi qua. Diêm Việt cho hắn xem ảnh của hai người, Dung Ân, cái tên này, con người này, cũng từ lúc đó mà chiếm giữ tâm tư của hắn.

Nghe Diêm Việt nói, có một cô gái như vậy, ở trong đầu óc của hắn mà từ từ đầy ắp suy nghĩ về cô. Cho đến lúc Diêm Việt gặp chuyện không may, tất cả bất lợi, đều chuyển hướng về phía Dung Ân.

“Anh cùng Việt, là anh em?” Dung Ân liếc về phía gương mặt của Diêm Minh, bây giờ nhìn lại, mới biết hắn và Diêm Việt là giống nhau, rất bình thản.

Việt. Cái tên này, đã không thuộc về hắn, thân phận này, cũng nhất định phải cởi ra, không có loại ràng buộc này, hắn cho dù là muốn giành được một ánh mắt của Dung Ân, sợ là cũng rất khó??

“Đúng, anh ấy là anh trai tôi”, giọng nói ảm đạm của người đàn ông đứng dậy sau đó đi đến bên giường của Diêm Việt, cúi người xuống từ bên dưới kéo ra 1 cái chậu sứ, bên trong có ít tro bụi, Dung Ân thuận theo ngồi chồm hổm xuống, Diêm Minh gơ cái kia lên đôi mắt màu trà nhìn thẳng về cô, “Cô hiện tại chắc đã biết? tôi chính là ông chủ ở phía sau Cẩm Đỗ, lúc đầu, chúng tôi cũng cho rằng Việt gặp chuyện không may là bởi vì cô, dù sao vật kia và trên quần áo, cũng có hạt phấn của hoa lan”

Ánh mắt Dung Ân, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Diêm Minh cúi đầu, “Cho dù đến hiện tại, Diêm gia cũng cho là cô chính là người hại Việt”

“Nếu như vậy, anh vì sao thu tay lại?” nghĩ đến như thế này, rất nhiều chuyện liền sáng tỏ, ông chủ của Cẩm Đỗ làm cho cô cùng đường, nhưng sau đó cô lại cùng Nam Dạ Tước rời đi, nên cái loại tranh đấu này cũng không có tiếp tục.

“Tôi biết cô cũng là từ Việt, sau đó, anh ấy đã xảy ra chuyện, bị đưa đi nước ngoài trị liệu, tôi lòng tràn đầy thù hận thay anh ấy báo thù, sau khi về nước, tôi liền chặt đứt con đường sống của cô, cho cô chỉ có thể ở Cám Dỗ mà sa đọa, còn nhớ lần đó cô bị trói ở kho hàng không? Cũng là do tôi sai người làm, tôi không cam lòng để cô cứ như vậy mà thoát khỏi Cám Dỗ, cô ở bên cạnh người đàn ông giàu có, còn Việt phải lẻ loi ở nơi này, cho nên, tôi cũng muốn cho cô nếm thử cảm giác đau lòng sợ hãi. Lúc ấy, khi tôi bịt miệng của cô, thật sự có ý nghĩ kết liễu cô.” Diêm Việt từ trong túi quần lấy ra cái bật lửa, tầm mắt nhìn ở chậu than ở trên “ Những thứ hình kia, Việt không nhìn thấy, tôi liền đốt cho anh ấy xem,lại không nghĩ rằng rơi xuống một tờ, bị cô phát hiện”

Dung Ân nghe nói, chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo từ cột sống thẳng lui tới toàn thân, cô nghi ngờ đoán xem, ai là ông chủ của Cám Dỗ, mục đích của ông ta đến cuối cùng là cái gì, cô cũng không nghĩ đến đó lại là người của Diêm Gia.

“Tôi buông tay, là bởi vì khi chúng ta ở chung, cô đối với tôi rất tốt, đối với tôi yêu thương, cũng không phải là giả bộ mà ra..” Diêm Minh như ánh sáng màu lưu ly ảm đạm mà đi xuống,khóe miệng mà tự giễu, “Không,là đối với Việt. Tôi nghĩ,đã yêu sâu đậm như vậy,vậy tại sao lại hại anh ấy?”

Dung Ân chậm rãi đứng lên, hai chân phát run, cô giữ chặt đôi tay ấm áp của Diêm Việt kia, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót khó nhin, cô cúi người, ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc ngắn màu nâu sẫm, tiếng nói cô âm trầm, khàn khàn nói, “Việt, anh thì sao? anh cũng cho là em hại anh sao?”

Nằm ở trên giường người đàn ông không có phản ứng nào,miệng thường xuyên trêu chọc làm cô cười cười, hôm nay mân rất chắc, làn da bởi vì lâu ngày ở trong phòng mà trắng nõn, hai chân thon dài quần ở trong chăn, anh cũng không thể đứng lên hướng về phía cô mà gọi, Ân Ân..

Cô còn nhớ rõ,lúc ở sườn núi bọn họ từng đã nói.

“Việt, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau,được không?”

“Ân Ân ngốc, chúng ta làm sao có thể xa nhau đây?” giọng nói Diêm Việt đầy nuông chiều, anh còn có thể từng lần một nói “ Ân Ân, anh yêu em...”

Kí ức, dường như tất cả đều được tẩm độc được, bạn càng nhớ sẽ càng đau,cảm giác cảnh còn người mất, Dung Ân lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc như vậy, trên tủ đầu giường, hình ảnh bọn họ ôm nhau thân mật khăng khít, dường như ai cũng không thể chia cắt, nhưng chỉ là thời gian ngắn ngủi, khiến cho khe hở giữa bọn họ, càng khó có thể khâu vá.

Nam Dạ Tước trở lại Ngự Cảnh Uyển , sắc trời đã tối sầm, hôm nay công ty có việc, loay hoay khiến anh bể đầu sút trán.

Đi vào phòng khách, Dạ Dạ đang tự mình chơi với quả cầu nhỏ, thấy anh, liền chạy tới ôm lấy chân,Nam Dạ Tước ẵm nó lên, đem ôm tới ghế salon, theo miệng liền hỏi “Dung Ân đâu?”

Đang chuẩn bị cơm tối Vương linh đem bát đĩa mang lên bàn, “Dung tiểu thư rất sớm liền đi ra ngoài, đến hiện tại vẫn chưa về.”

“Ừ ” anh đáp nhẹ, “Đi đâu?”

“Tôi cũng không biết, ” Vương linh lắc đầu, “Lúc ấy cô ấy nhận được điện thoại, sau đó liền vội vàng chạy ra ngoài, bộ dạng dường như rất gấp gáp.”

Nam Dạ Tước bỗng đứng ngẩn đầu lên, trên gương mặt tuần mi chợt lóe lên tia u ám, anh để Dạ Dạ xuống, lấy điện thoại gọi.

Không gian trong gian phòng yên tĩnh, chợt có tiếng chuông điện thoại di động vang lên vội vàng kịch liệt, làm cho người ta cả trái tim đập loạn. Dung Ân móc ra, nhìn xuống, cũng chưa bấm nghe. Sắc mặt Nam Dạ Tước trong lúc đợi dây u ám, anh đè nén đôi mắt ấy xuống, môi mỏng khêu gợi mà nhếch lên, khóe mắt mơ hồ có bối rối tràn đến.

Dung Ân nhìn về trên giường Diêm Việt, anh thật rất an tĩnh, trước kia, cho dù anh nằm một ngày cũng không được, đừng nói là hai năm rồi, điện thoại di động ở trong lòng bàn tay rung rung, Dung Ân suy nghĩ , liền đè xuống tất điện thoại.

Một tiếng ngắt ngang, đôi mắt phượng của Nam Dạ Tước thâm sâu mà nheo lại, động tác anh rất chậm đưa điện thoại di động từ bên tai dời đi, đứng dậy cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Má Lưu đi vào, Dung Ân thì đang cầm tay Diêm Việt ngồi ở bên giường, còn Diêm Minh, thì cúi đầu, ngồi ở trên ghế sa lon.

“Ân Ân, nhí thiếu gia, đi ăn chút gì đi. ” Bà đi tới, không đành lòng nhìn thấy Dung Ân sắc mặt như vậy, bà lau nước mắt nói, “Ân Ân, thật xin lỗi, Má Lưu giấu giếm con lâu như vậy.”

Dung Ân biết chuyện này không thể trách má Lưu, Diêm gia cố ý giấu diếm, cũng vì liên quan đến chuyện lớn tập đoàn Viễn Thiệp , đương nhiên không thể tiết lộ, “má Lưu lần trước con nhìn thấy là anh ấy sao?”

Má Lưu gạt đầu, nước mắt tuôn đầy mặt, “Lão gia nói ông có người bạn là bác sỹ trung y, cho nên thường cách một thời gian, sẽ đem thiếu gia đưa đi tới chỗ của ông ấy, hai năm rồi, thiếu gia vẫn như vậy, da thịt không có bị héo rút... ” má Lưu nói tới đây, liền nghẹn ngào nói không được nữa, “Ân Ân, một người tốt như vậy tại sao lại thành ra như thế này?”

Dung Ân cắn môi, khước miệng bởi vì dùng sức mà rỉ máu, từ nhỏ má Lưu là người nhìn Diêm Việt cùng Diêm Minh lớn lên , hai đứa trẻ, bà yêu thương cùng đau lòng, “Tôi hôm qua, ta thật cho là Việt không thể vượt qua, nên ta lấy điện thoại gọi cho con, nghe điện thoại tiên sinh nói sau này chúng ta đừng có tìm con nữa, ta biết anh ta nói rất đúng, nhưng là má Lưu không có cách nào, ta cũng không thể cho các con ngay cả gặp mặt cuối cùng cũng không thể... “

Tối hôm qua. Dung Ân không cần nghĩ, cũng biết là Nam Dạ Tước, sau đó, thái độ của hắn rất kỳ quái, chần chẫn là bởi vì cuộc gọi đó.

Lúc Dung Ân ra khỏi phòng, cảm thấy trong lòng rất buồn bực, cảm giác như là đến cao nguyên thiếu dưỡng khí, cô đứng ở cửa, trong phòng này, cất giữ rất nhiều kỉ niệm giữa cô và Diêm Việt, mà chỉ có ở bên trong, cô mới có cảm thấy thời gian không có tàn nhẫn mà đi qua, vẫn lưu lại đây thời tuổi trẻ.

Diêm Việt lẳng lặng nằm ở trên giường, anh không nhìn thấy cô, cũng không có thể cùng cô nói chuyện, đều nói người sống thực vật tồn tại ý thức, có thể nghe thấy người bên cạnh nói chuyện, Dung Ân dựa khung cửa, trong ánh mắt đau nhói một mảnh, Việt, em đang cùng nói chuyện với anh, anh có thể nghe thấy không?

Có lẽ, là nghe thấy, chỉ là không nói ra mà thôi. Nếu như anh có thể mở miệng mà nói..., anh nhất định sẽ nói, Ân Ân, đừng khóc... Ân Ân của anh cười lên là nhìn đẹp nhất.

Dung Ân nước mắt đầy mặt mà đi xuống lầu, Diêm Minh cũng từng bước đi theo sau lưng cô, Dung Ân vịn thang lầu, bước chân cứng ngắc mà đi xuống, mỗi chỗ cô đi qua, giống như đã từng đi một lần nữa.”Mấy ngày này, cha mẹ tôi không có nhanh như vậy mà về nước, nếu cô muốn thăm Việt, vất vả lúc nào cũng có thể tới đây”

Dung Ân xuống lầu, xoay người sang chỗ khác, “Còn anh? Anh có khỏe không?”

Diêm Minh cúi đầu, khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ thống khổ, ” Cô trách tôi sao? Có phải rất hận tôi?”

Sự xuất hiện của hắn, chính là làm màn diễn mà thôi, bao gồm phẫu thuật thẩm mỹ, vì để cho Dung Ân tin tưởng, hắn không tiếc tiền để làm chính mình dị ứng, Diêm Minh thở dài, thật ra thì càng về sau, hắn đã không phải là vì muốn trả thù.

Hắn thậm chí nghĩ tới, muốn thay thế anh trai lo cho cô tốt nhất, muốn thay thế anh trai đem cô ở lại bên cạnh mình.

“Thực sự tôi không hận anh. ” Dung Ân xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy được bóng lưng, “Tôi và anh, thì ra là không phải mất đi những kí ức tốt đẹp, mà là chúng ta chưa từng có.”

Cô đi ra khỏi Diêm Gia, Diêm Minh đứng ở cửa, cô vốn không thuộc về anh, mà hôm nay, lại càng xa.

Không có kí ức ràng buộc, bọn họ trong lúc đó, thật sự rất xa lạ.

Dung Ân không biết là tâm tình như thế nào đi ra vườn , vòng qua cửa sắt, gió đêm thổi tới, đôi vai cô run vì lạnh, bỗng nhiên ngẩng đầu, lại thấy xe thể thao của Nam Dạ Tước dừng ở cửa Diêm Gia, anh dựa vào sườn xe, đưa điều thuốc trong tay ném xuống đất sau đó giẫm tắt.

101. Chương 101

Dung Ân lúc ấy vội vội vàng vàng đi ra ngoài, trên người mặc mỗi bộ quần áo ở nhà, chân mang mỗi đôi giày vải màu trắng, mái tóc rối tung ngang vai, bởi vì khuất bóng, nên thân hình cô lộ ra vẻ mảnh mai không ít.

Mùa đông, buổi tối đặc biệt rất lạnh.

Nam Dạ Tước mặc ộ bộ âu phục màu xám bạc, bên trong là chiếc áo sơ mi màu trắng được may thủ công, người đàn ông này, bất kể là trang phục màu tối hay màu sáng, cũng phối hợp rất đẹp mắt, nhưng Dung Ân vẫn là thích anh anh trong trang phục như vậy, cao quý mang theo vẻ cao ngạo, khí chất mười phần.

Bọn họ, đều không ai bước tới, chỉ là cách nhau mười bước nhưng lại giống như là một khoảng cách rất xa, khó có thể mà vượt qua.

Tiếng cửa sắt mở ra, Diêm Minh sau đó đi ra ngoài, hần đi ngang qua vừa lúc Dung Ân vừa đi tới liền ngừng lại, muốn nói điều gì, nhưng lại nuốt trở về trong cổ, hần đã không phải là Diêm Việt, hần cho dù là quan tâm, nhưng cũng không có đủ tư cách để mở miệng hỏi. Dung Ân chú ý tới, hần đi tới trước cửa xe, cũng là dùng tay phải mở cửa, tay trái buông rủ bên người, từ đầu đến cuối không hề động đậy.

Dung Ân nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu bên trong xe, Diêm Minh ngồi trong xe, cả buổi mới khởi động, gió lạnh từ sườn xe lướt qua trước mặt cô, lái rất nhanh, rất giống như hỗn loạn chạy trời chết.

Nam Dạ Tước hai tay để ở trong túi quần, thân thể nghiêng dựa vào logo ở đầu chiếc Bugatti anh một chân hơi cong, nửa người trên rất thẳng, Dung Ân đứng đã lâu, hai chân liền bắt đầu cứng ngắc. Cô thử di chuyển, đi vài bước cũng không có đi hướng Nam Dạ Tước, mà là đi qua anh cùng xe, đi thẳng về phía trước.

Cô đi từ từ, không hề có phương hướng, dưới ánh đèn đường, chiếc bóng của cô ngày càng bị kéo dài ra, mái tóc suôn thẳng di chuyển nhẹ nhàng, Nam Dạ Tước dõi theo bóng lưng của cô, ánh mắt càng lúc trong đêm tối lại trở nên u ám.

Dung Ân đi mười mấy bước, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Nam Dạ Tước vươn tay ra một cái cánh tay đem nàng giữ lại, lời nói có vẻ khẩn trương, “Em muốn đi đâu?”

Cô ánh mắt âm đạm, kinh ngạc tùy ý anh ôm, Nam Dạ Tước lúc này mới phát hiện cô toàn thân khê rung, người đàn ông thở dài, cởi áo khoác xuống khoác lên bả vai Dung Ân , anh mang theo cô đi về phía xe, bên trong xe mở hệ thống sưởi, đem cô ngồi vào trong, cả người cô bắt đầu ấm lên, hai chân đang cứng ngắc, ngay lập tức lòng bàn chân, thậm chí toàn thân bắt cảm thấy có một dòng nước ấm trào lên.

Anh không có khởi động xe, mà là trên tay đốt 1 điếu thuốc, trong xe, mùi thuốc lá đang lang tỏa ra khắp nơi, Dung Ân ánh mắt bị kích thích có phần chua xót, cô quay đầu đi chỗ khác, hốc mắt bắt đầu hồng hồng.

Nam Dạ Tước cũng không từ từ mà hút, liền lập tức hung hăn hút trọn 1 hơi dài, đầu thuốc rực sáng, khói thuốc từ miệng anh ra vào thật mau, cứ thế không bao lâu đã hết 1 điếu thuốc.

“Em tại sao lại ở đây?” người đàn ông nhin không được, liền mở miệng trước.

Dung Ân đem thân thể co rúc ở bên trong áo khoác, khuôn mặt nhỏ bé lộ vẻ tái nhợt, cô hơi ngẩng đầu “Vậy còn anh? Anh làm thế nào mà tìm tới đây được?”

Nam Dạ Tước hai tay đặt ở trên tay lái, gương mặt tuần tú hơi nghiêng, “Ngày hôm qua có người gọi điện thoại tới, nói là muốn em đến Diêm gia một chuyến, hôm nay Vương linh nói em vội vội vàng vàng liền rời khỏi, anh đoán em nhảy định là ở đây.”

“Ngày hôm qua má Lưu tìm em, anh tại sao không để cho em nghe điện thoại? ” Dung Ân nửa người trên thẳng lên , giọng nói trở nên cứng rắn.

Nam Dạ Tước chân mày hơi nhăn, “Làm sao? Diêm gia dù có việc gì cũng có thể tự giải quyết, Diêm Việt không phải là rất khỏe sao, liền chết rồi à? Loại người như em, chuyện ma quỷ cũng tin, hay là , người đàn ông tồn tại trong trí nhớ của em vừa trở lại?”

Hai người rất gần nhau, Nam Dạ Tước lúc nói chuyện bởi vì tức giận mà thở hồng hộc Dung Ân cũng có thể cảm giác được, sắc mặt cô cứng lại, con người nhìn anh chăm chăm hai tròng mắt không khỏi tròn tròn, “Nam Dạ Tước, làm sao anh biết anh ấy trở lại?”

Người đàn ông hai tay cầm chặt tay lái, anh không hề tránh né thẳng thắn trả lời, “Anh ở trên đường đã gặp một lần. ” Anh khẩu khí thật không tốt, Dung Ân hỏi tới như vậy , có nghĩa là anh đã đoán đúng quả thật có hai Diêm Việt.

“Anh cũng biết, tại sao lúc đó không nói cho em biết? ” Dung Ân chỉ biết là, cô vẫn chậm một bước, ngay cả gặp mặt Diêm Việt lần cuối cũng không gặp được, cảm giác sợ hãi này từ từ quẩn lầy cô, làm cô chân tay luống cuống, nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi không dứt.

Nam Dạ Tước vốn là tâm tư bất an, nghe được chất vấn của cô, lại càng cảm tức, ” Tại sao anh phải nói cho em biết? Dung Ân, em đừng nói, em hiện tại lại muốn trở lại với Diêm Việt, em đến tốt cùng xem anh là gì, người chết sao?” (Đau lòng quá, hix hix)

Cô cùng anh nhìn nhau chốc lát, cô liền gỡ áo khoát ra lập tức đẩy cửa muốn rời đi.

Nam Dạ Tước nhanh hơn, túm lấy cánh tay cô kéo trở về, lập tức khởi động, cho xe rời đi. Dung Ân đẩy tay anh, “Tôi chính là không thể nào buông tay Diêm Việt , trước kia sẽ không, sau này càng không.”

Cô nói dứt khoát như thế, hoàn toàn đem Nam Dạ Tước vứt bỏ ở một bên, người đàn ông nhếch lên môi mỏng, đem tốc độ xe tăng lên, mặt nghiêng che lấp dọa người, đốt ngón tay trắng bệch lòi ra, lời nói ra khỏi miệng , tỉnh táo dị thường, “Được, vậy em cứ thử xem.”

Dung Ân phía sau lưng đã toát ra mồ hôi lạnh, cô biết rõ tính khí người đàn ông này , “Anh muốn làm gì?”

“Trên đời đã có một Diêm Việt, người còn lại...có phải nên biến mất. ” Nam Dạ Tước quay mặt lại, trong mắt không biết là giận hay là cười, Dung Ân chỉ nhìn thấy cặp mắt phượng hẹp dài kia kéo ra, tựa như ác ma vươn ra móng vuốt.

“Anh không được phép đụng đến anh ấy! ” Dung Ân rất nhanh trong mắt đã không còn vẻ thân mật, vì người đàn ông khác, cô thu về sự ấm áp đối với Nam Dạ Tước, nhưng cơ thể lại là đề phòng, anh chỉ cần dám đến gần một bước, cô sẽ khiến anh thương tích đầy mình, đổ máu đầm đìa.

Nam Dạ Tước cười lạnh , khóe miệng vung lên, rất lớn tiếng mà cười, có giễu cợt, cũng là tự nhiên trào phúng, “Tôi tại sao không thể động đến hắn?”

Dung Ân ngẩng nhìn gương mặt người đàn ông này, trước đó, cô thật sự có nghĩ tới cùng Nam Dạ Tước hòa hợp, có lẽ, cô không yêu thương sâu sắc, nhưng vẫn là có thể tiếp nhận anh. Nhưng , trời uốn treu cô, cho dù thật sự có hai Diêm Việt, mà cho dù người kia hoàn hảo như lúc ban đầu... Dung Ân cũng biết bọn họ là không thể quay về , bởi vì anh đối với mình khoanh tay đứng nhìn hai năm, anh không muốn gặp cô, cũng không có tìm cô, lúc cô đến Diêm gia, anh lại trở mặt nhìn cô bị Diêm Thủ kiên quyết đuổi đi, cuối cùng ngã xuống giữa trời mưa tầm tã...

Nhưng hết lần này tới lần khác...

Hết lần này tới lần khác, Diêm Việt kia mới chính là thật, anh vẫn nhớ kí ức lúc đó, hình ảnh cuối cùng của anh, vĩnh viễn dừng lại ở sườn núi kia, thời khắc anh đeo cho cô sợi dây chuyền kia.

“Anh không thể động đến anh ấy, Nam Dạ Tước, nếu không tôi sẽ hận anh.”

Người đàn ông duy trì tốc độ xe thật nhanh, ánh mắt anh âm trầm không rõ nét mặt lãnh khốc mà âm hàn , anh sẽ làm tất cả, dù Diêm Việt trước mặt, cũng không là gì hết, Nam Dạ Tước thậm chí hoài nghi, anh hết lòng, nhưng ngay cả tâm Dung Ân cũng không hề lay chuyển, chớ nói chi là trong lòng có chỗ đứng của anh, “Dung Ân, em e rằng rất sớm đã hận tôi rồi, cho dù hận nhiều hơn chút nữa, tôi cũng không quan tâm,

tôi đã nói không muốn nhắc lại lần nữa, em hôm nay là người phụ nữ của tôi, thì đừng bao giờ vọng tưởng nghĩ đến chuyện cũ, nếu không, tôi cũng sẽ không nương tay .”

“Anh hà cớ gì phải ép buộc tôi như vậy chứ?”

Nam Dạ Tước đột ngột quẹo cua, xe thiếu chút nữa lao ra mặt lộ, anh lạnh lùng cũng không quay đầu lại, “Vẫn luôn là, tôi ép buộc em sao? ” cô không hề tình nguyện, không có chút nào lưu luyến sao?

Dung Ân không có cài dây an toàn, bởi vì quán tính, bả vai nặng nề đụng vào trên cửa xe khiến cô chưa trả lời, lòa cô trả lời không được, Nam Dạ Tước quay kiếng xe xuống, bỗng nhiên gió lạnh tiến vào tàn phá bờ vai vô cùng, mái tóc ngắn màu đỏ rượu của người đàn ông đang nhảy múa, càng lộ vẻ liêu lĩnh không kèm chế được, và tràn đầy dã tính điên cuồng. Tốc độ xe của anh cực nhanh, gió thổi cực mạnh làm Dung Ân chỉ cảm thấy thở không nổi, đầu tóc quật ở trên mặt, lưu lại một đường màu đỏ nhạt .

Nước mắt bắt đầu chảy ra, ánh mắt đau nhói vô cùng, cô cúi đầu, cả khuôn mặt đông lạnh đỏ lên.

Xe thể thao điên cuồng xuyên qua màn đêm, chịu đựng được một lúc, Dung Ân giữ chặt ghi-đông, rồi mới miễn cưỡng ổn định thân thể. Nam Dạ Tước lồng ngực kịch liệt đập phồng, ngón tay thon dài mở ra bao trùm ở trên tay lái, anh nơi cổ họng nhấp nhô không ngừng, một đôi tròng mắt u ám như mực, bên trong chất chứa mạch nước ngầm tùy thời cũng có thể xông ra ngoài, anh cúi người xuống, đem mặt tựa vào trên mu bàn tay.

Bên trong xe, lại khôi phục yên tĩnh, phản quang trong kính, người đàn ông nét mặt âm khí đáng sợ, anh cố gắng kiềm nén , sau khi sự tàn ác hai đầu lông mày từ từ tiêu tán , anh ngồi thẳng lên, không chút nghĩ ngợi đem Dung Ân ôm chặt vào lòng. Nam Dạ Tước siết chặt cánh tay, dường như chỉ có cơ thể này, mới có thể bổ khuyết lỗ hổng trong ngực anh, vừa khít như vậy.

Anh vĩnh viễn cao quý nhìn xuống người khác, nhưng Dung Ân không chịu cúi đầu, đến cuối cùng, anh cũng chỉ có thể cúi đầu.

“”Ân Ân, em muốn quên đi hắn, tựa như lúc trước như vậy, buông tay rất dễ dàng .”

“Nam Dạ Tước, tôi vẫn cho là, lúc trước hắn chính là Diêm Việt, thật ra thì khi đó tôi liền sớm nên buông tay, tôi không muốn tin, không tin Việt thay đổi, tôi do dự, giãy dụa, sau đó thảm bại trở về. Nói cho cùng, là mối quan hệ quá mờ nhạt, không từng trải qua, sao có thể khắc cốt ghi tâm? Anh nói, tôi không yêu Việt không thấu tận xương tủy, vì thế mới có thể khiến chúng tôi buông tay, anh nói đúng, bởi vì anh ấy không phải là...”

Nam Dạ Tước dừng một chút, bàn tay sau lưng Dung Ân lập tức cứng đờ, “EM muốn nói cái gì?”

Thông minh như anh, há lại không biết trong lời nói Dung Ân có ý tứ gì , cô nói như vậy quá rõ ràng, chỉ kém không có đem tìm móc ra cho anh xem.

Dung Ân hai tay chống đỡ ở Nam Dạ Tước trước ngực, lạnh như băng lòng bàn tay, để lên lòng ngực nóng hổi. Sau đó, cổ tay, nhẹ nhàng dùng sức, đem chính mình thoát khỏi ngực của anh, Nam Dạ Tước cánh tay buông ra, theo Dung Ân thất lưng, rủ xuống đến trên ghế ngồi.

“Nam Dạ Tước, tôi rất mệt , trong lòng cũng rối loạn ...”

Anh ngẩng nhìn cô, may mà, cô không có nói ra những lời tàn nhẫn hơn..., Dung Ân xoay người sang chỗ khác, đem phía bên phải bả vai lui dựa vào cửa xe, Nam Dạ Tước khởi động xe ra xe. Lần này, chạy rất vững.

Con đường quen thuộc hiện ra dưới ánh đèn, cô có thể loáng thoáng nhìn thấy một cặp tình nhân đang tựa vào nhau.

Diêm Việt khi đó, trẻ tuổi mà có chí hướng, anh so với Dung Ân cao hơn một cái đầu, lúc bước đi liền thích hai tay khoác cổ của cô lại, có đôi khi, chơi xấu đem thân thể anh đặt ở trên bả vai cô, khiến cô không thở được. Dung Ân không thuận theo, liền muốn anh công minh, Diêm Việt mỗi lần cũng là cúi người xuống, công Dung Ân quay mấy vòng tròn, cô bị làm cho sợ vội vàng ôm lấy cổ của anh.

Hôm nay nghĩ đến, rất nhiều chuyện đang ở trước mắt, chưa bao giờ từng đi qua, Dung Ân nước mắt mờ hồ trực trào, đem khuôn mặt lạnh như băng trở về cửa sổ xe không rời đi.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dạ Dạ đang ở phòng khách chơi, thấy hai người trở lại, liền quần quýt chạy lại cản ông quần Dung Ân, cô khom lưng đem ôm nó vào lòng, liền lên lầu. Nam Dạ Tước đi tới phòng ngủ, cửa đã khóa lại, anh chuyển động tay cầm cái cửa, quả nhiên là khóa trái.

Cho tới nay, anh mặc dù không có đụng vào cô, nhưng hai người đã thân mật rất nhiều, Dung Ân cũng không bài xích Nam Dạ Tước mỗi đêm ôm cô ngủ, nhưng hiện tại, dường như hết thấy lại muốn trở lại điểm xuất phát.

Dung Ân biết anh đứng ở ngoài cửa, không có đi, cô ngồi ở trên giường, qua sau một lúc, mới nghe được tiếng người đàn ông bước chân đi xuống lầu, cho đến khi phía dưới truyền đến tiếng khởi động xe.

Cám Dĩ.

Hạ gia liên tiếp không yên ổn, mẹ Hạ Phi Vũ bởi vì tâm tư quá nặng nề mà phải vào bệnh viện, vẫn chưa xuất viện.

“Phi vũ, đừng uống nữa, cha cậu nhìn thấy nhất định sẽ nổi giận...” cô bạn gái đoạt chai rượu trong tay cô, biết trong lòng cô khó chịu, “Cậu đừng như vậy.”

“Cậu nói mình có phải rất thất bại không?” Hạ Phi Vũ thuận thế tựa vào vai đối phương, “Tôi bị đuổi ra khỏi Nghiêm Tước, tôi làm tất cả, cũng là vì anh ấy... Nhưng là, tôi không chiếm được.”

Bạn gái mặt lộ vẻ thẹn, “Thật xin lỗi, lần trước chuyện nếu không phải tôi làm không tốt...”

“Không liên quan đến cậu, anh ấy sớm muộn sẽ biết,” Hạ Phi Vũ đầu để trên vai cô gái khẽ động đậy, “Anh ấy quan tâm không phải là tôi, là người khác...”

“Phi Vũ...” bạn gái khẽ thở dài, thiết nghĩ không nên cùng cô đến nơi này uống rượu, Hạ Phi Vũ uống rượu, người cảm thấy rất khó chịu, cuối cùng vẫn là không nhịn được ỏi hết lên trên người bạn.

Cô bạn để cô nằm trên ghế sa lon, dùng khăn giấy lau sạch vết ỏi, đứng dậy đi rửa tay, “Cậu ngồi ở đây đừng đi đâu hết, mình sẽ trở lại ngay.” cô gái ảo não đi ra khỏi ghế, mùi nước hoa hòa với nồn mưa, thật là khiến người phát điên.

Hạ Phi Vũ mơ mơ hồ hồ, thấy bên cạnh không có ai, liền cầm lấy túi xách đứng lên, ngoài cửa, liền nhìn thấy một đôi guốc cao hiện ra đang mở cửa bước tới trước, Tư Cần trong tay cầm điều thuốc, tinh xảo khoe miệng ở dưới ánh đèn chậm rãi câu khởi, cô mất lộ sự căm thù, Hạ Phi Vũ, cơ hội này, cô cuối cùng chờ được.

Tư Cần xoay người trở lại phòng nghỉ ngơi của mình, cô mở điện thoại ra, bên trên màn hình liền hiện những dãy số, những tên này đều là dân liều mạng, chỉ cần có tiền, cái gì cũng chịu làm. Cô đã sớm thông qua quan hệ liên lạc qua, chỉ còn chờ cơ hội mà thôi.

Nam Dạ Tước vẫn là như cũ, ngồi trong phòng vip Cám Dĩ một mình uống rượu, anh muốn yên tĩnh, cho nên cũng không có kêu bọn Tiểu Bùi đến uống cùng, anh nhếch chân ngồi ở trên ghế sa lon, trải qua chuyện lần trước về sau, anh đã rất ít khi uống rượu, lúc cần thiết phải xã giao, cũng là uống một chút rồi thôi.

Anh ngồi, nghiêng hạ thân cầm chai rượu, cũng là tay run một chút, Nam Dạ Tước chân mày nheo lại, chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu nổi lên khác thường, anh nhẹ khép mắt lại, cảm giác như vậy anh cũng không xa lạ gì, Angel-beats lúc trước lại phát tác, cảm giác mới đầu chính là như vậy. Nam Dạ Tước đã nhớ không rõ lần trước phát tác là lúc nào, anh không chút nghĩ ngợi liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Cái bộ dáng này, anh tuyệt đối sẽ không cho người khác nhìn thấy, mà nơi này đông người hỗn tạp, anh lại càng không để cho người khác chỉ điểm anh là nghiện ma túy. Nam Dạ Tước vịn tay vào cầu thang đi xuống, may mà trong sàn nhảy đèn nhấp nháy liên tục, anh cố gắng ổn định bước đi, tập trung suy nghĩ đi đến cửa.

Hạ Phi Vũ lão đạo, cũng không có tìm được cô bạn gái, trong miệng cô thầm nói, “Đã đi đâu..... Đi về trước sao.” cô uống rất nhiều rượu, bước đi không vững, thật vất vả đi tới bãi đậu xe, hai tay bắt đầu ở lực lợi

chìa khóa xe trong túi.

Đi về phía trước, liền đụng phải bả vai của người khác, túi xách liền rơi xuống đất, đồ vật bên trong rơi lả tả ra ngoài. Hạ Phi Vũ mặt lộ không vui, ngẩng đầu, lại thấy bốn năm người đàn ông vây lấy cô, đối phương đều to con vạm vỡ, những đôi mắt đỏ đều lướt trên người cô.

Cô giật mình, cả người toát ra mồ hôi lạnh, tỉnh rượu được hơn phân nửa, “Các người là ai? Muốn làm gì?”

“Người đẹp, sao lại đi một mình? ” dẫn đầu là người đàn ông tuổi hơn bốn mươi, da ngăm đen bàn tay đặt trên khuôn mặt trắng nõn của cô, Hạ Phi Vũ hét lên một tiếng, liền nhặt cái chìa khóa sau đó vội vã đẩy đám người đó ra nhanh bước đi

Bọn họ tựa hồ cũng không vội đuổi theo, Hạ Phi Vũ vội vàng tìm được xe, lập tức ngồi vào trong xe, chìa khóa cầm trên tay hồi lâu mới cầm được vào ổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhanh chóng chuyển thành trắng bệch, đôi môi không ngừng run rẩy.

Người đàn ông chậm rãi từ từ đi tới, ngay cửa đã có người đứng chặn, cô dừng nghĩ chạy thoát.

Mà đúng vào lúc này, Nam Dạ Tước xuất hiện trước mặt, anh đi rất chậm, rất lâu mới tiến vào bãi đậu xe, chẳng qua là ý thức từ từ ở mơ hồ, cho nên có chút không rõ phương hướng.

Hạ Phi Vũ chuẩn bị khởi động xe, nhìn thấy Nam Dạ Tước , cô hai mắt đột nhiên phát sáng, sợ hãi trong lòng lập tức biến mất, niềm hi vọng từ trong lòng dâng lên.

Chẳng qua là một lúc, cô liền phát hiện có điều khác thường, Nam Dạ Tước lúc đi, tựa hồ là lão đạo về phía trước, tay anh vịn lên sườn xe, cả người cố sức thở hổn hển.

Nhìn ra, anh đang cố gắng cầm cự.

Mấy tên côn đồ đang đứng ở cách đó không xa, đang rỉ tai nhau, tên cầm đầu liền gật đầu, mấy người kia liền đi tới về phía Nam Dạ Tước.

Hạ Phi Vũ hai tay khấn trương nắm chặt tay lái, Cô ở Nghiêm Tước lâu như vậy, ít nhiều gì đối mặt tới của Nghiêm Tước có chút hiểu rõ, trong sáng ngoài tối, ngoài sáng là vậy nhưng trong tối liền âm thầm diệt trừ những kẻ cản đường, người của anh chỗ nào cũng có, mà hôm nay như vậy có khả năng là những người tìm để trả thù..

Nam Dạ Tước cũng không nhận thấy được có gì khác thường, thân thể anh đứng thẳng lên, trên trán rỉ ra những giọt mồ hôi hột.

Hạ Phi Vũ cắn môi, bất an sợ hãi giống như ngồi trên đồng than, cô hoàn toàn không tỉnh táo, lúc này nếu như cô rời đi..., Nam Dạ Tước rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Hạ Phi Vũ hai tay nắm chặt tay lái vừa buông ra, lại lập tức nắm chặt, cô hiểu rất rõ, lúc này cô xuống xe, nhất định sẽ rơi vào trong tay bọn chúng , hậu quả khôn lường.

Giọt mồ hôi hột theo mặt cô chảy xuống.

Hạ Phi Vũ hai tay ướt đầm mồ hôi, lòng bàn tay để cùng một chỗ, về sau chuẩn bị siết thành quyền, quyết tâm đẩy cửa xe ra!

102. Chương 102

Người đàn ông này,cô yêu sâu sắc đến nay,cô không thể nào trở mắt nhìn anh có sơ xuất gì.

Tiếng giày cao gót chới tai trên mặt đất, khi cô lựa chọn đẩy cửa ra, thì sẽ không hối hận, gió lạnh u ám từ dưới xe hơi thổi qua, hai chân cô run lên, không còn thời gian để mà sợ hãi,Hạ Phi Vũ bước về phía trước, Nam Dạ Tước nhìn thấy là cô, chẳng qua là chỉ nhúu chân mày, cô đi tới phía sau thân người đàn ông, vội vàng đỡ lấy cánh tay của anh, nghĩ phải nhanh một chút đưa anh tới bên cạnh xe.

“Tức, đi mau!”

Vừa tiếp xúc với anh, cô mới biết được Nam Dạ Tức quả nhiên là có cái gì đó không đúng, đang chống đỡ cái gì đó, thân thể của anh liền mềm nhũn dựa vào, đôi mắt phượng lộ ra vẻ mê ly, nhiệt độ dưới bàn tay rất nóng, “Cô làm sao một mình ở nơi này?”

“Tức, chúng ta mau rời đi.”

“Xe của em dừng ở khu A...”

Hạ Phi Vũ một tay vòng qua phía sau lưng cường tráng của anh, một tay kia đỡ lấy cánh tay Nam Dạ Tức, cô đi rất nhanh, nhưng anh đã không còn sức lực nữa, nên làm tốc độ chậm lại, Hạ Phi Vũ bị trượt chân, cô đau đến tâm can, “Phi Vũ, sao vậy?”

“Tức, phía sau có người đi theo, em không biết là hướng về anh hay là hướng về phía em, chúng ta phải lập tức rời đi...”

Nam Dạ Tức sắc mặt trầm xuống, nhìn xuyên qua gương chiếu hậu, quả nhiên thấy phía sau có mấy người đi theo, không nhanh không chậm.

“Không phải sợ.”

Hạ Phi Vũ không thể nào mà bình tĩnh, gấp đến độ nước mắt đã chảy ra, “Tức, nếu như...” cô khóc nức đến nói không được, “Có lẽ, lần này em thật không may mắn như vậy...” hoảng loạn đi tới trước xe, cô kéo giật cửa xe đỡ Nam Dạ Tức vào, thời điểm hai tay vừa chạm vào cửa xe, người đàn ông theo sát phía sau cũng nhanh hơn một bước, kéo tóc của cô kéo ra.

Hạ Phi Vũ trong lòng hồi hộp một chút, rõ ràng, đối phương là từ hướng cô mà đi tới.

Đầu cô tê dại, người đàn ông dùng lực rất mạnh, gần như đem tóc của giật xuống, cô dùng hết sức lực cuối cùng đem cửa xe đóng chặt lại. Cũng nhấn vào điều khiển, đem Nam Dạ Tức khóa trái ở bên trong xe. Chìa khóa cũng lẫn ở dưới chiếc xe, người đàn ông đem cô hướng khác mà lái đi, Hạ Phi Vũ đau đến chỉ có thể bắt lấy hai tay của đối phương, giày cao gót bên này rơi một chiếc, bên kia rơi một chiếc.

Người đàn ông này, cô yêu đến liều cả mạng, đi chân trần giẫm phải mặt đất lạnh như băng, cô giãy dụa, về mặt bất lực cùng tuyệt vọng.

Nam Dạ Tức nhìn qua cửa sổ xe nhìn ra ngoài, anh dùng lực kéo tay lái, đồng thời dùng tay đập cửa xe, nhưng là, vô ích, cho dù vết thương ở mu bàn tay nứt ra, nhưng tấm kính đó được làm bằng chất liệu đặc biệt, lại có một thanh gỗ chắn ngang chính giữa, anh dùng hết sức lực, chỉ có thể nhìn thấy Hạ Phi Vũ bị kéo tới phía sau chiếc xe màu xám bạc.

Hai mắt Nam Dạ Tức đỏ ngầu, giống như một con thú, anh gào thét điên cuồng, cũng không có người nào để ý tới.

Anh nhớ rõ, Hạ Phi Vũ hoàn toàn có thời gian để rời khỏi, cô lại xuống xe, giống như kẻ ngốc lại đi tới đưa anh vào xe.

Nam Dạ Tức chưa bao giờ cảm thấy thất bại như hiện tại, anh không cần một người phụ nữ bảo vệ cùng hi sinh. Sắc mặt anh lộ vẻ lo lắng, hai đầu chân mày, sát khí nồng đậm tụ lại, anh lấy điện thoại di động ra, đem điện thoại gọi đi.

“Này, Tiểu Bù, bây giờ đang ở đâu..lập tức tới ngay, Cám Dỗ bãi đậu xe khu B, mau...”

Tiểu Bù nhận điện thoại tất nhiên không dám trễ nãi, từ trong giọng nói Nam Dạ Tức có thể nghe ra tình thế khẩn cấp, người đàn ông cúp điện thoại, vừa điện qua dây số, gọi anh nguyên đến.

Hạ Phi Vũ bị ép ngã vào ở trong góc âm u, chỗ này, bởi vì vài ngày trước trời mưa, còn có chút nước đọng vẫn chưa khô, sau lưng cô bị thấm ướt, hai tay hết sức đè lại cổ áo, “Các người đến cuối cùng là ai, muốn làm cái gì?”

“Đợi ông làm xong việc, tự nhiên sẽ thả cô em đi. ” người đàn ông kéo tay cô ra, bên cạnh mấy người thấy thế, tiến lên dùng chân dẫm ở cổ tay của cô.

“Đừng!..tôi cho các người tiền, muốn bao nhiêu cũng có thể” đã là lần thứ 2 trải qua, Hạ Phi Vũ cố gắng che giấu sợ hãi, người đàn ông xé cổ áo của cô ra, bộ dạng thô kệch xấu xí lộ ra vẻ thèm thuồng “Chúng ta làm việc cũng có quy tắc, cầm tiền làm việc, cô bé, có trách thì trách người mà cô đã đắc tội”

Hạ Phi Vũ khóc nức nở “ Người nào? Là ai, người đó cho các người bao nhiêu tiền, tôi ra giá gấp đôi, không, gấp mười lần...”

Người đàn ông kéo áo ngực cô xuống, lại xé quần của cô, đem quần áo của cô ném về phía sau, xuyên qua kính xe, Nam Dạ Tước có thể nhìn thấy quần áo của Hạ Phi Vũ từng thứ bị ném ra ngoài, còn có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi động tác của người đàn ông, nữa trên hân cởi sạch, thân thể cường tráng sau đó đè xuống. Bên trong bãi đậu xe, truyền ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, giọng duy trì rất lâu, cho đến khi cổ họng cô gái khàn khàn, lúc sau liền bị thứ gì đó nhét ở miệng,mơ hồ không rõ.

Nam Dạ Tước một quyền nện lên cửa sổ xe, vết thương không ngừng chảy máu càng thêm vỡ toang, anh không lộ ra vẻ gì khác, chẳng qua là cặp mắt giống như con báo săn ,trở nên càng lúc càng phát ra nguy hiểm, giống như là ngấm trong nọc độc của rắn hổ mang, khi có thể, lực sát thương cũng khiến người bị mất mạng. Trên trán anh đầy gân xanh, trên mu bàn tay, mỗi đường kinh mạch cũng màu xanh đậm dữ dội xông ra tới , bộ dáng hết sức kinh người.

Thân thể của người đàn ông ở trong nơi mềm mại không ngừng phập phồng, sau khi thỏa mãn, liền đứng dậy, tên còn lại vào thay, Nam Dạ Tước ánh mắt nhắm lại, miệng nhếch lên, toàn thân tràn ngập vắng lặng xơ xác tiêu điều, có thể làm đông băng không khí.

Tiểu Bùi và A Nguyên gần như đến cùng lúc , bọn họ tìm được xe Nam Dạ Tước , nhưng không thấy người đầu cả, cuối cùng gọi điện thoại, mới đến bên cạnh xe Hạ Phi Vũ tìm được cái chìa khóa, đem cửa xe mở ra.

“Đại ca ” A Nguyên đứng ở trước xe, thấy Nam Dạ Tước không ra, liền ra mở miệng khẽ gọi.

Tay phải anh chống ở cửa xe, mấy người đứng bên ngoài nhìn thấy máu trên mu bàn tay anh, bỗng nhiên nheo mắt, Nam Dạ Tước cúi người, từ bên trong xe đi ra ngoài, cả người giống như là từ trong nước mà mò ra, ngay cả áo vest cũng bị mồ hôi làm cho thấm ướt, A Nguyên sắc mặt lập tức đề phòng “Đại ca, anh không có sao chứ?”

Nam Dạ Tước khoát khoát tay, đôi môi trắng bệch, Angel-beats độc tính mạnh như thế, thời gian lâu như vậy không phát tác, anh vốn là cho là đã qua. Bãi đậu xe bên trong rất yên tĩnh, mới đây mơ hồ còn có tiếng khóc, giờ chỉ có yên tĩnh làm người khác trở nên bất an, Nam Dạ Tước đi về phía chiếc xe màu xám bạc kia, hai người phía sau như muốn đuổi theo, lại thấy anh lắc đầu, “Các người ở lại đây”

Sau khi xong chuyện những người kia đã sớm rời đi, Nam Dạ Tước vòng qua sườn xe, lúc đến đuôi xe, cũng không có đi tới, anh dừng lại, nghe được bên trong truyền đến tiếng nức nở rất nhỏ, rất nhẹ rất yếu, giống như là hấp hối.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, đi về phía sau, động tác rất nhanh mà ngồi xổm xuống, dùng y phục bao ở thân thể trần truồng của cô gái. Hạ Phi Vũ cắn răng, rúc vào trong ngực Nam Dạ Tước hai bả vai ngừng rung, trên nữa bên mặt tất cả đều là máu, có chút chảy dài đến ngực đọng lại. Ban đầu người đàn ông cho là cô giãy dụa nên bị đánh, anh vươn bàn tay ra vén mái tóc quăn của cô lên, lại thấy trên mặt nửa bên phải, một vết dao đập vào mắt nhìn thấy mà giật mình, mặc dù không phải là xuyên qua nửa mặt, nhưng rất sâu.

Con người Nam Dạ Tước sắc bén mở to mà giận dữ, Hạ Phi Vũ nâng hạ mí mắt, khuôn mặt đầy nước mắt, rơi vào vết thương, đau đến gần như đã hôn mê, “Em có phải rất xấu hay không” khoe miệng nàng run rẩy, khe cử động, máu liền chảy không ngừng.

“ Không có” Nam Dạ Tước đem tóc của cô che lại trên mặt, hai tay đem cô ôm lấy ở khuỷu tay,đứng dậy.Đi bộ vì không có sức mà lảo đảo, lên xe A Nguyên ở gần đấy, đám Tiểu Bùi thấy tình hình không hợp, đương nhiên không có ở lâu, dần dần lái xe rời đi.

Dung Ân tắm rửa xong, mặc đồ ngủ bằng bông ngồi ở trên ban công, cô đang cầm chén nước nóng trong tay, bên chân, Dạ Dạ còn đang tự mình chơi đùa, ngoài vườn, hai ngọn đèn lớn chiếu tới đây, ngay sao đó, một chiếc xe màu đen vào Ngự Cảnh Uyển.

Cô thấy Nam Dạ Tước ôm một người vợ vợ vàng vàng xuống xe, A Nguyên đem xe tùy ý ngừng ở ven đường, anh đi rất gấp, hình như là đã xảy ra chuyện gì.

Dung Ân đứng dậy đi vào phòng ngủ, bây giờ cũng đã là rạng sáng, cô mở cửa đi ra ngoài, vừa đúng lúc Nam Dạ Tước đi lên, Dung Ân đứng ở thang lầu, anh dừng lại, thiếu chút nữa đụng vào cô.

Ánh mắt Hạ Phi Vũ vô thần tựa vào ngực người đàn ông, đầu tóc tán loạn rớt xuống, vết thương trên mặt hiện ra màu đỏ sẫm, dữ tợn kinh khủng, trên người cô chỉ có mỗi chiếc áo khoác của người đàn ông, hai đôi chân mảnh khảnh trơn bóng lộ ra bên ngoài. Ánh mắt Dung Ân nhẹ rũ xuống, chỉ thấy nơi mắt cá chân cô có vết máu đỏ lôm quanh co, thỉnh thoảng, còn có thứ màu trắng không sạch sẽ.

Cô chợt cảm thấy trong mắt đau nhói, hai chân cứng ngắc tránh đường, Nam Dạ Tước nhìn cô một cái, con người rất sau, sau đó ôm Hạ Phi Vũ đến giường nằm, Vương Linh vợ vợ vàng vàng đi theo, vốn đang ngon giấc, chẳng biết sao Nam Dạ Tước kêu cô lên.

Dung Ân nghiêng đi thân, nhìn chằm chằm bóng lưng Nam Dạ Tước, tay trái cô vịn chặt cầu thang, lúc nhìn thấy bộ dáng này của Hạ Phi Vũ, phản ứng đầu tiên liền nghĩ đến Tư Cần.

Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, cô bước nhanh trở lại phòng ngủ, lấy điện thoại di động ra gọi đi.

Cô lo lắng đợi chờ đối phương đáp lại, tuyệt đối không nên là Tư Cần, nhìn bộ dạng Nam Dạ Tước, tất nhiên là nổi giận, đến lúc đó chỉ sợ sẽ khó có thể thu xếp, Dung Ân hoàn toàn không có nắm chắc, theo tính tình Tư Cần, thật sự là cái gì cũng làm ra được. Chẳng qua là, loại thủ đoạn này thật không đáng, cũng quá mức kích động. . .

Bên kia chậm chạp không có phản ứng, Dung Ân gấp gấp đi tới đi lui trong phòng ngủ, cô xoay người một cái, liền thấy Nam Dạ Tước đứng ở cửa, con người u ám nhìn cô chằm chằm, Dung Ân chợt cảm thấy chợt dạ, đem điện thoại từ bên tai dời đi bất an đứng ở trước giường.

Bên kia, Tư Cần thật ra là nghe được điện thoại, chẳng qua cô chỉ liếc qua màn hình, liền nhìn hướng khác.

Cô đốt một điếu thuốc đi tới ban công, giữa ngón tay, quanh quẩn khói trắng, thân thể cô nghiêng về phía trước, hai cái cánh tay tựa vào trên lan can, ánh lửa nhỏ lúc sáng lúc tối, âm u vô cùng. Ban đầu cô chịu khuất nhục, hôm nay, cô cũng đã làm cho Hạ Phi Vũ trở nợ tất cả, một đao kia, là cô thêm vào, Tư Cần không muốn mạng của cô ta, Hạ Phi Vũ nợ cô bao nhiêu, cô muốn cô ta phải trả lại từng cái từng cái một. Mẹ của bà nội cô chưa từng đến thăm, thật ra thì, là cô sợ.

Nếu như bà biết rồi, nhất định sẽ trách cô. Bà là một người lấy ân báo oán, mặc dù như vậy, tuổi già cả bà cũng không được sống tốt đẹp, Tư Cần không dám nghĩ đến chuyện đó, cô dùng sức hít một ngụm thuốc, cầm lấy chai rượu mạnh bên cạnh, uống ực vào trong cổ. Tình yêu của cô và Hạ Tử Hạo, đích thân cô đã xét nát từng mảnh, cô sẽ không vì hấn mà bỏ qua mối thù này, muốn Hạ Phi Vũ trả lại, một chút cô cũng muốn đòi từ cô ta.

Thủ đoạn của cô, gần như bướng bỉnh cực đoan, nhưng Tư Cần sẽ không cảm thấy hối hận.

Ở trong mắt người có tiền có thế, luật pháp là cái gì chứ? Cho nên, cô chỉ có thể lấy phương thức của mình để giải quyết, mặc dù như vậy có liên lụy chính mình, nhưng như vậy, so với cô trở mặt nhìn Hạ Phi Vũ sung sướng vẫn tốt hơn.

Nam Dạ Tước tựa vào cửa, áo sơ mi trắng gần như dán chặt vào người, anh để cho Vương Linh chăm sóc Hạ Phi Vũ, anh vốn định mang cô ta đi bệnh viện, nhưng cô ta chết sống không chịu, Nam Dạ Tước chỉ đành phải gọi Từ Khiêm đến, trước nhất chăm sóc vết thương trên mặt thật tốt.

Dung Ân còn lo lắng chuyện Tư Cần, cũng không chú ý đến sự khác thường của anh, anh đi vài bước về phía trước, sau khi đến bên giường, thả người sắp xuống giường, toàn thân vô lực, mệt mỏi vô cùng. Anh chịu đựng rất cực khổ, chất độc đã tiêu tán hết phân nửa, chỉ là người không có một chút khí lực, Dung Ân khom lưng, lúc này mới thấy Nam Dạ Tước sắc mặt trắng bệch, “Anh làm sao vậy?”

Anh lắc đầu, kéo mền cuộn người lại, Dung Ân tháo giày cho anh, lúc cô sắp rời đi, Nam Dạ Tước kéo tay phải của cô, ý bảo cô nằm ở bên cạnh mình.

Dung Ân cuối cùng chỉ ngồi ở mép giường, Nam Dạ Tước cầm tay cô không buông, dùng sức nắm thật chặt. "Hạ Phi Vũ làm sao vậy?"

Người đàn ông trợn tròn mắt, gương mặt tuấn tú tựa vào trên giường, tuy vô lực, nhưng vẻ lạnh người này tỏa ra khắp phòng, "Chuyện này, anh sẽ tra rõ." anh đơn giản nói, nhưng trong lời nói ý tứ đã quá rõ ràng. Nam Dạ Tước nhức đầu nhắm mắt lại, ít nhất anh có thể hiểu được, những người kia hướng về phía Hạ Phi Vũ, bọn họ nếu muốn đối phó anh, không có cơ hội nào tốt hơn khi đó.

Nam Dạ Tước ngủ say sưa, miệng đắng lưỡi khô, thư thế nằm sắp rất khó chịu, nhưng anh vẫn nắm chặt tay Dung Ân không buông, giống như đứa bé dường như không có chút nào cảm giác an toàn. Cô thấy trên trán Nam Dạ Tước toàn là mồ hôi, liền muốn đứng dậy lấy khăn lau người cho anh, nhưng anh ngủ rất cạn, bộ dạng rất cảnh giác, cô động một chút, anh mở mắt ra, "Em đi đâu?"

Động tác đứng lên của Dung Ân trong ánh mắt anh cứng ngắc từ từ trở về, cô lị tựa vào mép giường, "Tôi không có đi, chỉ là thấy người anh toàn mồ hôi, muốn lau người cho anh."

Nam Dạ Tước nghe vậy, con ngươi u ám liền sáng lên, anh kéo tay Dung Ân, kê mặt vào tay cô, lại tiếp tục ngủ. Nam Dạ Tước ra rất nhiều mồ hôi, ngủ không yên giấc, mà bên kia lại yên ắng ngoài dự tính, cả không khí, lộ ra loại yên ắng đáng sợ.

Ngày thứ hai, Hạ Phi Vũ liền sốt cao không ngừng, lúc Vương Linh đến gọi, cửa phòng ngủ Dung Ân không có khóa, cứ mở rộng như vậy. Nửa người trên của cô tựa vào đầu giường, dường như duy trì tư thế đó đã lâu, sau lưng vừa đau vừa tê dại.

Vương Linh mặc dù rất ghét Hạ Phi Vũ, nhưng phàm là phụ nữ nhìn thấy cảnh đó cũng sẽ thấy đau lòng, cô đứng ở cửa, nhìn Dung Ân một chút, định nói rồi lại thôi.

"Sao vậy?"

"Hạ Phi Vũ sốt, vẫn không hạ, anh Từ nói muốn đưa đi bệnh viện, nhưng cô ta không chịu..."

Trên giường, bóng dáng kia cong lên dường như là bật dậy, Nam Dạ Tước đầu tóc rối bời, nằm một buổi tối, áo sơ mi cũng ộ ra vẻ xốc xếch, anh đứng dậy, ánh mắt vừa lúc nhìn Dung Ân, anh bình tĩnh nhìn qua, liền đứng dậy rời đi.

Cái chăn rơi xuống giường, còn lưu lại nhiệt độ nóng hổi của anh cùng mồ hôi ướt nhẹp, nếu là bình thường, Nam Dạ Tước tuyệt đối sẽ không để mình cứ như vậy mà ngủ.

Trên người Hạ Phi Vũ đã rửa sạch, mặc đồ ngủ, tay phải nắm chặt khung giường, nửa bên mặt, che đầy tóc, từ ánh mắt đến khóe miệng, hoàn toàn che giấu đi.

"Tình hình như vậy vẫn nên đưa đến bệnh viện là tốt nhất." Mặt Từ Khiêm cũng đầy mệt mỏi, trên mặt đất bên cạnh, Vương Linh đã dọn dẹp sạch sẽ, trong thùng rác, có quần áo bẩn cùng với bông gạc dính đầy máu.

"Tôi không muốn đi bệnh viện." Hạ Phi Vũ cũng không làm loạn như Nam Dạ Tước tưởng tượng.

"Cô không sợ trên mặt nhiễm trùng sao?"

Cô cúi đầu, ánh mắt kiên định như cũ, "Tôi cái gì cũng không sợ nữa, nhiễm trùng thì sao, mặt của tôi có thể khôi phục lại như trước đây sao?"

"Phi Vũ, đợi em khỏe lại, tôi sẽ ời bác sĩ thăm mĩ tốt nhất đến cho em" Nam Dạ Tước cúi người, ở mép giường từ từ ngồi xuống.

"Tước, anh đừng gạt em... Mặt của em đã bị phá hủy, cho dù thăm mĩ cũng để lại vết sẹo..." Hai tay Hạ Phi Vũ ôm mặt, "Em còn cần gương mặt này làm cái gì?" lúc cô nhục nhã không thể chịu nổi nhất, lại là trước mặt người đàn ông cô yêu, tối hôm qua, cô ta cũng nhất định không chịu đi bệnh viện, Nam Dạ Tước muốn giữ danh tiếng cho Hạ gia, mới đem cô ta về Ngự Cảnh Uyển.

"Được, vậy thì không đi bệnh viện."

Tay anh đặt lên vai của Hạ Phi Vũ, Dung Ân đứng ở cửa, đã nhìn thấy Hạ Phi Vũ cắn bờ vai của Nam Dạ Tước thấp giọng khóc nức nở, tiếng nói trong cổ họng tràn ra réo rắt thảm thiết mà tuyệt vọng, làm người ta nghe trong lòng không khỏi khó chịu. cô xoay người sang chỗ khác, đem sau dựa lưng vào vách tường, phương thức dứt khoát trả thù như vậy, mặc dù Hạ Phi Vũ cỡ nào ác độc, hiện tại nếu muốn hận cô ta, cũng đã hoàn toàn không còn sức lực nữa rồi. (Đây ý nói là nhìn Hạ Phi Vũ như vậy Dung Ân không còn sức lực để hận cô ta nữa.)

Dung Ân trở lại phòng ngủ, thay đồ, không nói với ai, rời khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Bàn tay Nam Dạ Tước vỗ nhẹ trên lưng Hạ Phi Vũ, cô gái khóc đã lâu, không còn sức lực, ” Phi Vũ, mấy người đó em biết không?”

Hạ Phi Vũ tiếng khóc nghẹn ngào lắc đầu, “Vừa mới bắt đầu, em nghĩ bọn họ hướng đến anh, sau này, lúc lên xe bị kéo lại, em mới biết, là ... là hướng về em...”

Hai tay Nam Dạ Tước nắm chặt, ánh mắt đông lạnh, ” Em có thể lái xe rời đi.”

“Không được, nếu lỡ bọn họ muốn đối phó anh thì phải làm sao...” Cô gái nhẹ ngẩng đầu, mặt hướng lên, lộ ra trắng bệch.

Nam Dạ Tước không có nói cái gì nữa, chỉ là tâm tình của anh, có thể thấy rõ, ý bảo Từ Khiêm ra ngoài nghỉ ngơi trước, kéo bàn tay Hạ Phi Vũ nắm chặt thành giường về, nắm chặt trong lòng bàn tay, “Nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta không đi bệnh viện.”

Chuyện này, anh đã cho A Nguyên điều tra cả đêm, chắc chắn không quá ba ngày, sẽ có kết quả.

103. Chương 103

Nam Dạ Tước đối với việc nhà Hạ gia vốn không muốn quản, bởi vì anh biết Dung Ân không muốn anh quản.

Hiện nay Hạ Phi Vũ xảy ra chuyện như vậy, anh vẫn là vận dụng quan hệ đem Hạ Tử Hạo ra ngoài.

Trở lại Hạ gia, chuyện Hạ Phi Vũ còn chưa kịp truyền đến, Hạ lão gia một mình thấp thỏm trong lòng cuối cùng rơi xuống, vội vàng kêu tài xế lái xe đưa Hạ Tử Hạo đưa đến bệnh viện, tự mình đón Hạ phu nhân xuất viện.

Điện thoại Hạ Phi Vũ vẫn tắt , con gái cũng lớn, hai người không có suy nghĩ nhiều, chỉ muốn lôi kéo con trai đến khách sạn ăn mừng.

Hạ Tử Hạo quan tâm Tư Cần, sau khi ăn cơm xong liền vội vã nói mình có việc, tự lái xe rời đi.

Người đi làm ở Cám Dỗ, đều là con cú, Tư Cần cũng không ngoại lệ, cô vẫn ngủ đến xế chiều mới tỉnh lại, thu dọn phòng ốc qua loa , mặc đồ ngủ, bên ngoài khoác áo lông, liền mang theo túi rác xuống lầu.

Sau khi đem đồ ném về, cô vốn định lập tức lên lầu, lại thấy một chiếc Mercedes-Benz màu đen chạy bằng băng xông tới, cơ hồ sẽ đụng vào cô, chỉ còn cách ba bước liền dừng lại, cô bị làm cho sợ theo bản năng lui về phía sau, người đàn ông xuống xe, mặc áo gió màu đen, tuấn tú đẹp trai, đang tựa tại cửa xe cười với cô.

Hạ Tử Hạo thấy cô hồi lâu không mở miệng, chậm chạp không có phản ứng, liền tiến lên kéo tay, dẫn cô tới phía sau xe, sau khi mở cốp , lập tức thấy 999 đóa hoa hồng Champagne, mỗi một đóa cũng là chọn lựa cẩn thận, nở rộ xinh đẹp, mùi thơm làm người ta say mê, Tư Cần biết rõ loại hoa hồng này có ý nghĩa: Anh chỉ chung tình với mình em.

“Nghe nói rồi sao? “Hạ Tử Hạo đứng sau lưng Tư Cần, hai tay xuyên qua thắt lưng cô, dán chặt lấy bụng cô, “Hướng về phía hoa hồng Champagne ước nguyện, nguyện vọng của em sẽ được thực hiện, có muốn thử một chút hay không?”

Gió rét quất vào mặt, vòng tay ôm ấm áp, nếu để cho cô ước nguyện..., cô nhất định sẽ nói, để cho chúng ta gặp nhau theo cách bình thường nhất, em là Tư Cần, anh là Hạ Tử Hạo, không hơn .

Người đàn ông này, cô dứt không ra, càng không thể có được, để anh đi, Tư Cần so với ai khác đều thấy đau, có thể cô lựa chọn phương thức quá kịch liệt, lên tới trên lầu, hai người không thể chờ đợi được ôm lấy nhau, hôn nhau nồng nhiệt, khát vọng khê vuốt, để Tư Cần lúc đó nằm vật xuống giường lớn, cô kéo qua chăn che mặt mình, nước mắt cơ hồ đồng thời chảy ra, cô muốn phóng túng một lần, chỉ sợ chẳng qua là chỉ vền vền có một lần.

Đời này, chưa có người đàn ông nào mang lại cho cô cảm giác như vậy.

Hạ Tử Hạo đi vào cũng là lúc biết Tư Cần không phải là lần đầu, nhưng mặc dù như vậy, anh vẫn rất ôn nhu săn sóc cô, luôn để cô hoàn toàn thích ứng, mới từ từ chuyển động. Anh từng lần một hôn hít lấy thân thể của cô, ở trong mắt Tư Cần, thân thể của cô là bản thảo vô cùng , mà Hạ Tử Hạo đối đãi với nó, giống như là đối đãi bảo bối, hết sức che chở, anh làm cho cô nếm được tư vị làm trinh nữ (ở đây ý nói trước đây TC chưa có một lần nào gọi là ân ái thật sự), sung sướng tràn trề vui thích, đến cuối cùng, người đàn ông ôm chặt lấy cô, đôi môi mỏng nóng rực hôn lên từng giọt nước mắt trên mặt cô, lúc người đàn ông phóng thích, anh cơ hồ là lấy hết sức lực đem Tư Cần dán vào trong lòng, cô cảm giác mỗi khúc xương đều đau nhức , nhưng cái loại đau này, quả nhiên là khắc cốt ghi tâm , hạnh phúc.

Hai người mềm nhũn ôm nhau, ánh mặt trời rất tốt xuyên thấu qua khu vườn rồi đến rèm cửa sổ, chiếu xạ ở hai thân thể giao thoa thật chặt, Tư Cần đem mặt tựa vào bộ ngực người đàn ông, Hạ Tử Hạo ngón tay xuyên qua mái tóc dài của cô, “Chúng ta kết hôn đi.”

Hai con mắt khê nhắm của Tư Cần kinh ngạc mở ra, sắc mặt ngạc nhiên, “Tử Hạo, lần trước ở Hạ gia, em cho là anh chỉ nói một chút thôi.”

“Anh nghiêm túc” thân người đàn ông trượt xuống dưới, cùng cô mặt đối mặt dựa vào, “Anh muốn cưới em, chỉ đơn giản như vậy.”

Tư Cần từ trong lồng ngực của anh lui ra , cô ngồi dậy, quay ra sau đưa lưng về phía người đàn ông, “Tử Hạo, anh đối với em hiểu rõ bao nhiêu? Cùng anh ở chung một chỗ, em chưa từng có nghĩ tới sẽ gả cho anh, Hạ gia có danh có vọng, tuyệt đối không thể tiếp nhận một người như em làm con dâu, hơn nữa, từng có chuyện đã phát sinh ở trên thân thể em, anh cũng không biết, quá khứ của em, anh có nghĩ tới không, đến cỡ nào cũng không chịu nổi...”

“Cái gì quá khứ hiện tại, anh không cần , ” người đàn ông đi theo đứng dậy, từ phía sau ôm lấy cô, “Chuyện của anh, anh tự mình làm chủ, bọn họ không đồng ý cũng không có cách nào, anh nhất định giằng co đến cuối cùng, anh sẽ không bao giờ cúi đầu.”

Tư Cần hốc mắt ướt át, cô nghiêng thân thể, ngón tay nhẹ nhàng xoa trán người đàn ông, theo dọc xuống chóp mũi, từ từ rơi lên trên miệng của anh, anh không biết , rất nhiều rất nhiều.... Nếu như anh biết, đưa anh đi vào tù, là cô, anh sẽ làm như thế nào? Tư Cần ngón tay ở trên mặt anh nhẹ nhàng vẽ, nếu như, anh biết chuyện Hạ Phi Vũ, anh lại sẽ làm như thế nào?

Cô không dám nghĩ, những chuyện kia, cô dù sao cũng không hối hận, có thể sau khi làm xong , cô lại không dám đối mặt.

Người đàn ông nâng tay cô lên, đưa vào khóm miệng nhẹ hôn nhẹ, động tác hết mực nuông chiều, anh mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, hoặc thâm tình hoặc ôn nhu, vừa làm cho Tư Cần không biết làm thế nào. Loại người như vậy, cô có lẽ đã quen người khác nói với cô những lời lạnh nhạt, nhưng chịu không được, một chút dịu dàng.

Cô bỗng nhiên rất muốn khóc, mũi ê ẩm , cô tựa đầu vào vai người đàn ông, hai tay ôm cổ của anh, cô chưa từng nghĩ tới, chính mình sẽ yêu Hạ Tử Hạo, chưa từng có.

Đường lui của cô, cô cũng chưa từng suy nghĩ qua, Tư Cần tính toán ở bên trong, cũng là không có đường lui .

Lúc Dung Ân đi tới Diêm gia, bên trong không có một bóng người, cô lên lầu mới nhìn thấy má Lưu đi ra ngoài.

“Ân Ân”, má Lưu kéo tay cô, “Việt gần đây đã khá hơn rất nhiều, con đừng lo lắng, bác sĩ nói không có chuyện gì.”

Dung Ân đi vào phòng Diêm Việt, người đàn ông vẫn như cũ rất an tĩnh ngủ, bên trong rất u ám, trải qua hồi lâu không thấy ánh sáng. Cô đem áo khoác cùng túi sách để xuống, đem rèm cửa sổ kéo ra, “Đồ lười xuống giường, anh xem một nè, mặt trời đã chiếu đến trên mông rồi.”

Những tia nắng mặt trời chiếu vào, một chút liên ấm áp rất nhiều, Dung Ân lại đem cửa sổ mở ra, để cho bên trong không khí lưu thông, Lưu mẹ đi vào lúc thần sắc khẩn trương, nàng đi tới bên cửa sổ, “Ân Ân, hay là đem cửa sổ đóng kín đi, chẳng may bị người khác nhìn thấy lại nói...”

” Má Lưu, con mở một chút, như vậy sẽ buồn bực, ai cũng sẽ chịu không nổi. ” Dung Ân đi tới cạnh Diêm Việt, trải qua cứu chữa về sau, những cái ống trên người anh đã được rút ra, nhìn như vậy, rất giống như đang ngủ thiếp đi. Cô khom lưng, tay phải xuyên qua cổ Diêm Việt, không có mất bao nhiêu sức lực liền nâng anh đỡ lên, cô ở sau lưng của anh dứt cái đệm, muốn cho anh nửa người dựa vào. Dung Ân đi vào phòng rửa tay, lấy một chậu nước, lúc đi tới cửa liền thấy thân thể của anh đã nằm xuống, đem rơi trên mặt đất, không có lực chống đỡ, toàn thân anh mềm nhũn, hoàn toàn ngồi không vững.

Dung Ân ánh mắt chưa xót, lại chịu đựng không khóc, cô đem nước ấm đặt ở trên tủ đầu giường, hai tay xuyên qua dưới nách Diêm Việt, dùng sức đem anh kéo lên, để cho anh một lần nữa đem đầu tựa vào trên gối đầu.

Mái tóc ngắn màu nâu của người đàn ông trải tại trên gối màu trắng, Dung Ân mới vừa buông tay, mặt của anh theo lực quán tính xoay về bên trái, cảm giác rất vô lực.

Dung Ân tới ghé ngồi xuống, vắt khăn lông, kéo tay của anh, từ ngón tay cái đến ngón út, cẩn thận lau chùi từng chút một, Diêm Việt rất thích sạch sẽ, y phục mỗi ngày cũng là được thay sạch sẽ, dù là một chút bẩn cũng sẽ kêu to nửa ngày. Ngón tay của anh được cắt tỉa vô cùng chỉnh tề, Dung Ân kéo ngón tay của anh, động tác mềm mại lặp lại, ngay cả giữa ngón tay cũng không có bỏ sót, “Đúng rồi, em và anh nói chuyện nha, còn nhớ rõ lớp chúng ta có Lý Mỹ Lệ không? Anh khẳng định nhớ được, chính là anh nói cái tên thô tục, rõ ràng không xinh đẹp, lại còn đặt cái tên như thế, nhớ ra chưa?”

Dung Ân ngẩng đầu, gió thừa dịp khe hở mà đến, vung lên từng sợi tóc màu nâu của anh, người đàn ông miệng đóng chặt lại, trên trán còn vài sợi tóc nhẹ bay, nghịch ngợm nhảy động, “Lần trước lúc em ở trên đường thấy cô ấy, lúc ấy cô ấy đang có bầu, đoán chừng là sắp sinh, đầy mặt bộ dáng hạnh phúc. Còn hỏi anh đâu rồi, anh đó ” Dung Ân vẽ nhẹ trên mu bàn tay anh, “Có việc giấu em phải không? Còn lại không thành thật, Lý Mỹ Lệ người ta theo đuổi anh, cô ấy viết cho anh rất nhiều thư tình phải không, anh lại rõ ràng đối với em miệng kín như bưng, đúng là lòng dạ hẹp hòi.”

Má Lưu đứng ở cửa, bà che miệng, Dung Ân cùng Diêm Việt, hai đứa trẻ thật xứng đôi, Ân Ân chỉ có ở trước mặt của anh, mới có thể cười thoải mái như vậy, hai năm rồi, gian phòng này, có hai năm không thấy ánh sáng cùng tiếng cười.

Bà yên lặng đứng ở đó, không đành lòng quấy rầy, lúc này rất yên bình, cho dù ai thấy, cũng sẽ không muốn đi phá hư.

“Em và anh nói chuyện, anh có thể nghe thấy không? ” Dung Ân vung tay áo của anh lên, lau cánh tay cho anh, “Ngay cả bác sĩ đều nói, anh có thể nghe thấy, nếu anh không muốn nói chuyện, vậy thì hãy nghe em nói. Việt, anh ngày nào đó tỉnh lại, mở mắt câu nói đầu tiên, sẽ là gì chứ? ” Dung Ân nghiêng đầu, dường như tưởng tượng thấy ngay hình ảnh lúc đó, đôi môi mỏng của cô cười ra tiếng, “Em đoán anh, không có lời hữu ích, luôn thích đả kích người khác...”

Dung Ân đứng lên, đem khăn lông đặt ở trong nước ấm, sau đó vắt khô, theo trán của anh lau sạch nhẹ nhàng, khoe miệng cô gương nhẹ độ cong, nhìn chăm chăm gương mặt đó, chậm rãi thu trở về. Hai người rất gần, Diêm Việt hô hấp vững vàng, ấm áp hơi thở lưu ở trên mặt Dung Ân, gần trong gang tấc, lòng bàn tay khẽ gảy tóc trên trán của anh ra, đôi môi nhẹ hôn.

Dung Ân cổ trắng nõn cong lên đẹp mắt, có như vậy loại ảo giác, người đàn ông mí mắt tựa hồ là nhảy lên, cực kỳ bé nhỏ.

Dung Ân thẳng người lên, Diêm Việt như cũ nằm an tĩnh, cũng không nhúc nhích. Đi vào căn phòng này, cô giống như từng ở qua ,cô để cho Diêm Việt dựa trên người mình, cô chải tóc cho anh, sợi tóc anh nồng đậm mà mềm mại, ngón tay xuyên qua , thuận trượt đến ngọn tóc.

Dung Ân lấy điện thoại di động ra, bên trong có bài hát cô đã tải, cô dựa lưng vào đầu giường, để cho Diêm Việt khế tựa vào người mình.

...

Trước đây thật lâu nếu như tình yêu của chúng ta vẫn tiếp tục thì như thế nào?

Một lần cuối cùng tin tưởng lâu dài.

Từng ở trong bàn tay ấm áp của anh chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Sau này em cô đơn lưu lạc thật lâu.

...

Dung Ân chìm trong bài hát, giọng hát của cô trong trẻo, trước kia Diêm Việt cũng rất thích cùng cô đi ra ngoài hát KaraokeTV, lúc cô hát , đem hai tay vỗ nhẹ trên lưng anh, miệng cô dán vào bên tai Diêm Việt , đầu khẽ nghiêng, hoàn toàn dung nhập đi vào. Bài hát kế tiếp, « Đóa đóa đào nở » , ban đầu lúc tải, đã cảm thấy rất vui vẻ, nhẹ nhàng dễ nhớ.

...

Em tại chỗ này đợi anh trở lại

Chờ anh trở lại, đem hoa kia ngắt xuống

Em tại chỗ này đợi anh trở lại

Ném thử món ăn gia đình, đoàn viên vui mừng thoải mái

Tiếng hát của cô từ từ dừng lại, chỉ nghe trong điện thoại di động kia nhịp điệu vui vẻ truyền lại mỗi góc ngách hẻo lánh, Dung Ân hừ nhẹ , đến cuối cùng, trong hốc mắt cũng là nước mắt, cô ngẩng cao cằm, trong miệng nhỏ vụn hừ nhẹ cũng trở nên không trọn vẹn ngắt quãng, cho đến hoàn toàn biến mất, bị tiếng hát của A Ngưu toàn bộ thay thế. Dung Ân nhẹ hít mũi, cúi đầu , nước mắt rơi xuống đến mép người đàn ông, từng giọt từng giọt, theo khóe miệng anh chui vào.

Nhiệt độ cơ thể anh ấm áp , Dung Ân cùng anh mười ngón tay đan vào nhau, chỉ là Diêm Việt không kéo dậy nổi, cô nếu không lôi kéo anh, anh đã trượt xuống, hoặc ngã một bên, vô lực như vậy, cho nên cũng chỉ có thể ngày ngày nằm trên cái giường này . Hiện tại Diêm gia, bên ngoài đã có một Diêm Việt, anh cũng chỉ có thể bị giam ở trong phòng , cũng không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, đến hôm nay, Diêm Việt cùng Diêm Minh đã hoán đổi với nhau, làm như vậy, chính là giữ được tập đoàn Viễn Thiệp.

Hai năm qua, trừ đi ra ngoài khám bệnh, Diêm Việt ngay cả ở trong sân đi phơi nắng cũng không có nhiều cơ hội, Dung Ân kéo chăn dịch lên, trong điện thoại di động, tiếng hát còn đang du dương vang lên, bên trong phòng của anh, cái gì cũng có, chẳng qua là anh quá cô đơn tịch mịch, luôn là một người nằm ở trong bóng tối, lẳng lặng ngủ.

Dung Ân vén ống tay áo lên, đem đồ vật trên cửa sắp xếp lại, những thứ kia cũng là vật Diêm Việt trân quý ,cô muốn để chỗ này trống trải, để cho anh thường xuyên đến nơi này phơi ánh mặt trời. Để chăn gối lên cao, chỉ là chiếc giường nhỏ, cho dù kéo rèm cửa sổ, cũng sẽ có ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, căn phòng này, bởi vì có bóng người qua lại mà có thêm không ít sức sống, Dung Ân sắp xếp đồ đạc lại một chỗ, mới vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy xe Trần Kiều tiến vào Diêm gia, người đàn ông lúc xuống xe tự nhiên liếc nhìn lên, ánh mắt tựa hồ là sợ run , về sau liền đóng sầm cửa xe bước đi vào.

Dung Ân đi ra khỏi cửa phòng, khóa trái lại, vừa lúc Trần Kiều bắt chấp má Lưu ngăn trở lên lầu .

Nhìn thấy Dung Ân, người đàn ông sững sốt , không nghĩ tới cô sẽ ở đây, ở căn phòng lúc trước của Diêm Việt, cửa sổ vẫn đóng kín như vậy, chưa bao giờ được mở , Trần Kiều mới vừa nhìn thấy , thiếu chút nữa sợ hết hồn.

“Ân Ân, em tại sao lại ở đây?”

Má Lưu đuổi theo, bộ dáng thở hổn hển, ánh mắt quét rèm cửa phòng , thần sắc lúc này mới ổn định chút ít.

Dung Ân từ trong túi xách lấy ra một quyển sách, “Em ở thư viện tìm rất lâu cũng không có tìm được, sau lại nhớ tới Việt ở đây có, em liền đến xem thử, không nghĩ tới gian phòng lúc trước thành nhà kho, nhìn xem, khiến cho em cả người là toàn bụi.” Cô giả bộ vỗ nhẹ mấy cái, “Còn anh, đến tìm Việt sao?”

“À, đúng” Trần Kiều có chút mất tự nhiên gật đầu, “Anh đã lâu không gặp cậu ấy, đến công ty cũng không có tìm được.”

“Thiếu gia gần đây rất bận rộn, nên rất ít về nhà.”

“Má Lưu, con đi về trước, lần sau lại đến thăm má. ” Dung Ân đem sách để lại trong túi, Trần Kiều thấy thế, đi theo xuống.

“Ân Ân, anh đưa em về.”

“Không cần, em đi ra bên ngoài thuê xe là được.”

“Ân Ân, ” Trần Kiều mấy bước đuổi theo Dung Ân, “Anh muốn cùng em nói chuyện một chút, được không?”

Dung Ân dừng lại bước chân, cô nghiêng mặt , giấu nhìn ánh mắt người đàn ông, anh đã từng với cô và Diêm Việt là bằng hữu tốt nhất, lúc học đại học, ba người bọn họ thường xuyên đi cùng nhau. Nhưng , chuyện lần trước ở quán trà , ký ức Dung Ân đến nay hãy còn mới mẻ, cô làm sao cũng không thể đối xử với người này như Trần Kiều trước đây được.

“Được rồi. ” cô gật đầu.

Lên xe, hai người đến quán cà phê gần đó ngồi xuống, Trần Kiều bao hết gian phòng, lúc Dung Ân cùng đi vào có chút bồn chồn, nhưng nghĩ thầm anh ta hẳn là còn không đến mức làm thương tổn đến mình, liền yên tâm đi vào.

Dung Ân khuấy cà phê trong ly, “Anh muốn nói chuyện gì?”

“Ân Ân, em gần đây khỏe không?”

“Rất khỏe. ” Dung Ân trả lời như không đếm xỉa tới, cổ tay mảnh khảnh quấy lên nước xoáy theo nhẹ nhàng chuyển động, hơi nóng bốc lên tràn ra đến cặp mắt của cô, có chút mê ly mông lung.

“Ân Ân, em cùng Việt thế nào rồi, có phát hiện cậu ấy và trước kia có rất nhiều điểm bất đồng?”

Dung Ân để cái thìa nhỏ xuống, bưng lên chén cà phê nhấp qua một ngụm, “Chúng em hiện tại liên lạc cũng không nhiều, lúc đầu, em cũng hoài nghi, nhưng em thử dò xét qua rất nhiều lần, có lẽ, chẳng qua là phong cách làm việc thay đổi mà thôi, anh ấy vẫn là Việt lúc trước, con người một khi đã vào xã hội, cũng sẽ thay đổi.”

Trần Kiều nghe nói, trên mặt liền lộ ra thần sắc đồng ý, không có ai có quyền lên tiếng hơn Dung Ân, cô nói Diêm Việt thật, đó chính là thật.

“Gần đây, chuyện cậu ấy và Tư Mạn cuối cùng lắng xuống, bên ngoài luôn luôn có tin đồn là cậu ấy hút thuốc phiện, anh vốn định khuyên nhủ cậu ấy, nhưng luôn không tìm được cậu ấy, thật giống như, không ở tại khu dân cư lúc trước nữa.”

Dung Ân bây giờ nghe anh nói chuyện như vậy, mỗi một câu, đều giống như giăng bẫy, có chút sợ hãi, “Có lẽ vậy, ban đầu chuyện của Tư Mạn... Không biết những tấm hình kia là ai tung ra, biến thành như bây giờ, tự hủy tương lai.”

Dung Ân gương lên hai mắt, Trần Kiều ánh mắt thẳng thắn, chống lại tầm mắt của cô, lại như cũ có thể không nghiêng không lệch, “Không phải có tin đồn nói là Nam Dạ Tước sao? Nghe nói là Tư Mạn đắc tội người không nên đắc tội, cho nên gặp phải họa...”

Dung Ân nhẹ nhàng à một tiếng, ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm ly cà phê, suy nghĩ xuất thần.

Trần Kiều quả đắm nắm dưới, bỗng nhiên đưa tay ra kéo tay Dung Ân , cánh tay anh lướt qua mặt bàn, ngón tay dùng sức thật chặt, “Ân Ân, em và Việt đã kết thúc, thử tiếp nhận anh, được không?”

Dung Ân có thể cảm giác được anh trong lòng bàn tay rịn mồ hôi, “Trần Kiều, em và anh nói rất rõ ràng, chúng ta không thích hợp, em chỉ là xem anh là bạn thôi.”

“Ân Ân, từ lúc đi học, anh đã bắt đầu thích em rồi, khi đó, thấy em cùng Diêm Việt vui vẻ như vậy ở chung một chỗ, anh thật lòng hi vọng các người hạnh phúc, nhưng là hiện tại, nếu cậu ấy không mang lại cho em được hạnh phúc, em tại sao lại không thể đem cơ hội này để lại cho anh? ” người đàn ông nói động tình vô cùng, ánh mắt sáng quắc, tay lại càng nắm càng chặt, Dung Ân cố gắng giãy dụa, hai đầu lông mày vất lên, “Trần Kiều, anh không nên như vậy.”

Ánh mắt người đàn ông vội vàng, nghiêng đứng dậy muốn hôn , Dung Ân không che dấu được trong lòng chán ghét cùng với thất vọng, cô nghiêng đầu về một bên, giọng nói nguội lạnh không ít, “Trần Kiều, anh không biết bây giờ người đàn ông của tôi là ai sao?”

Trần Kiều phần eo quả nhiên cứng đờ, sắc mặt hơi chút suy sụp “Là ai?”

“Nam Dạ Tước, ” Dung Ân rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh có u ám hiện lên, ánh mắt hơi sợ, “Anh ấy đậm chân một cái, thành phố Bạch Sa sẽ đất rung núi chuyển, tôi ra vào, đều có người trông chừng, nói không chừng lúc này, bọn họ đang đứng ở ngoài cửa, Trần Kiều, anh đừng như vậy.”

Lực tay của anh ta quả thật nói lỏng chút ít, nhưng thủy chung chưa có xác định, “Ân Ân, em không phải là đã rời anh đi rồi sao?”

“Nhà của tôi, anh chắc là đã ghé qua , tôi không có cùng mẹ tôi ở chung, chính là cùng anh ấy ở chung một chỗ.”

Trần Kiều thất bại buông lỏng tay, nặng nề ngồi trở lại trên ghế.

“Ân Ân, em tại sao còn muốn ở cùng anh ta? Anh ta không phải là người tốt, Nghiêm Tước ngầm làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm?”

Lời nói này nếu là đổi lại lúc trước, Dung Ân chắc chắn cho là Trần Kiều là thuần túy thay cô lo lắng, muốn tốt cho cô , nhưng bây giờ nghe ở trong tai, cũng biến vị rồi, “Anh đừng lo lắng, tôi không sao .”

Trần Kiều còn muốn nói điều gì, nhưng Dung Ân đã không muốn ngồi nữa.

“Anh cùng Việt dù sao cũng là có huyết thống , nếu có thể giúp..., vẫn nên tận lực giúp một tay. ” Dung Ân không biết còn có thể nói gì, sau khi lưu lại một câu, liền đẩy ghế đi ra ngoài.

Hắn không có khí lực đuổi theo , nếu như là Diêm Việt ..., anh có lẽ còn có thể có điều nắm chắc, nhưng là Nam Dạ Tước, người đàn ông này quá cường đại, anh nếu muốn cứng đối cứng, tuyệt đối là lấy trứng chọi đá.

Dung Ân đi ra quán cà phê, tựa như có lẽ đã là chàng vạng tối, trên mặt đột nhiên cảm giác lạnh như băng thấu xương, ngừng đầu, mới phát hiện tuyết rơi.

Đây là trận tuyết đầu của năm nay.

Nhẹ nhàng rơi dương dương tự đắc, cả không trung cũng là một tờ giấy trắng, bị đèn chiếu sáng đánh thành sáng rực, làm người ta hoa mắt, Dung Ân không có mang ô, hơn nữa lúc đi ra mặc vô cùng ít, thời gian đứng ở bên ngoài thuê xe , trên người đã bị bông tuyết bao trùm rồi. Lông mi ngưng kết hơi nước, ép tới mi mắt cô cơ hồ cũng nâng không nổi .

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, xe không có lái vào, Dung Ân trả tiền, chạy vào trong vườn.

Mới như vậy, bông tuyết cũng đã trên mặt đất trải lên một tầng thật mỏng , thậm chí ngưng kết thành băng, khí trời thật là, nói thay đổi liền thay đổi ngay.

Cô theo con đường đá cuội chạy chậm, thật sự là lạnh, chân tay cũng lạnh như băng, liền bước nhanh hơn, có thể đường quá trơn, Dung Ân mới chạy hai bước liền té xuống, hai tay chống trên mặt đất theo lực quán tính trơn về phía trước, mặt cũng cúi xuống mặt đất.

Bàn tay xước trầy da, ngũ tạng lục phủ kịch liệt đụng nhau, cơ hồ quần quýt đến một chỗ, Dung Ân ho khan vài tiếng, bò dậy, ống quần cọ đến bên cạnh bùn đất, tóm lại là chặt vật không chịu nổi.

Cô vỗ vỗ tuyết dính ở trên quần áo, đầu gối thật giống như va đập, bước đi đau dữ dội.

Dung Ân cầm lấy túi, đi không nhanh, dứt khoát liền buông lỏng trở về, mở cửa phòng khách, bên trong khí ẩm đập vào mặt, cô đổi dép, tuyết trên tóc gặp phải khí ẩm liền tan ra, hiện tại cũng ướt nhẹp ngưng kết lại trên tóc.

Vương Linh đang trong phòng bếp bận rộn, nghe được động tĩnh đi ra ngoài, “Dung tiểu thư, chị làm sao vậy, té ngã sao?”

Dung Ân đi tới cầu thang, “Không có chuyện gì, em đi làm việc đi, chị đi tắm trước.”

Dung Ân theo cầu thang đi lên, vừa muốn trở lại phòng ngủ, liền thấy Nam Dạ Tước đang từ bên trong phòng ngủ đi ra ngoài, vốn là cửa không có đóng kín, người đàn ông nhìn thấy Dung Ân trở lại, liền quay trở lại, đem cửa phòng đóng vào.

Cô thu hồi ánh mắt, chuẩn bị đi vào phòng ngủ.

“Em đi đâu?” Nam Dạ Tước mấy bước theo kịp.

Dung Ân hai tay bị hòn đá thô ráp làm trầy xước, trong lòng bàn tay đỏ lôm từng đốm vết thương, mặc dù không lớn cũng không sâu, nhưng nhìn ở trong mắt Nam Dạ Tước, chỉ cảm thấy chói mắt.

Người đàn ông đích thị là biết cô hôm nay đi đâu, Dung Ân đem túi thả vào trên tủ đầu giường, ống quần còn có nước bùn, cô đứng dậy đi tới phòng vệ sinh, vừa mới muốn bước vào, đã bị Nam Dạ Tước phía sau túm khủ tay, đem cô kéo về.

“Anh hỏi em, em hôm nay đi đâu?”

Dung Ân toàn thân cũng ướt đầm, đầu tóc vậy chặt vật dán chặt ở trên gương mặt, nước tuyết đang theo cổ chảy vào trong cổ áo, toàn thân cô vô cùng bần đững ở đó, “Em đi đến Diêm gia.”

Nam Dạ Tước gương mặt tuần tú âm u, ngón tay dùng sức, Dung Ân một bên bả vai bị kéo, “Em thật không bỏ được anh ta sao?”

Dung Ân muốn tránh ra, nhưng người đàn ông nắm ngón tay giữ lấy cô, không một chút có ý định buông tay, “Dung Ân, tôi mắt nhắm mắt mở, không phải là muốn em làm càn như vậy, em xem một bộ dáng này của em, tôi đối tốt với em, em không cần, lại muốn trở nên chặt vật như vậy. Anh ta không phải là trở lại rồi sao? Nếu như vậy, tại sao không xuất hiện? Em khổ sở như vậy, là cho ai nhìn?”

Dung Ân nhếch lên môi không nói lời nào, con người buông xuống.

Nam Dạ Tước thấy cái bộ dáng này của cô, chỉ cảm thấy lửa giận càng tăng, “Em đừng nói với tôi, em lại bị anh ta lừa dối, Dung Ân, người ta đem em trở thành con khỉ đùa bỡn, em thật đúng là khờ dại, Diêm Việt coi em là cái thứ gì? Anh ta nếu đối với em thật lòng, cũng sẽ không làm rùa rút đầu đến bây giờ...”

“Anh nói đủ chưa!” Dung Ân ngẩng đầu, hai con mắt đỏ ngầu, giống như là con thú bị chọc giận giương nanh múa vuốt, “anh ấy không phải là không có xuất hiện, mà là không thể xuất hiện, anh ấy làm sao có thể đối với tôi khoan tay đứng nhìn, làm sao có thể đối với tôi chẳng quan tâm, anh ấy là xuất hiện không được ——” cô gào thét lên tiếng, trên người, mỗi một tế bào nhỏ cũng có tính công kích tụ tập đến cùng nhau, phản ứng như vậy, cũng làm cho Nam Dạ Tước ngẩn ra.

“Cái gì gọi là xuất hiện không được? Dung Ân, em thật đang bao biện cho hắn sao!”

Cô cắn răng, bên trong đôi mắt chớp động lên sáng trong, cố nén quyết tâm kích động đem mặt sang hướng khác.

Anh cầm bả vai Dung Ân, đem nàng kéo qua tới, “Em hiện tại bị tôi đặt ở dưới thân thể, anh ta có phải cũng muốn khoan tay đứng nhìn? Anh ta nếu có thể nhìn, kiên nhẫn đến chết, được thôi, vĩnh viễn đừng trở lại!”

“Nam Dạ Tước! ” Dung Ân dùng sức quát, nước mắt từ trong hốc mắt trào ra, “Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, được không?”

Người đàn ông nheo mắt lại, giọng nói xen lẫn thê lương cùng buồn bã, “Em xem tôi là cái gì? Hẳn không có ở đây, em nói muốn tiếp nhận tôi, hôm nay, không biết ở nơi nào lôi ra một Diêm Việt, lời em ban đầu đã nói đi đâu rồi? Dung Ân, em cho rằng tôi sẽ làm em vừa lòng đẹp ý sao? Em nghĩ cũng đừng nghĩ, cho dù tôi chết, em cũng đừng nghĩ!”

“Nam Dạ Tước, tôi trước đây đã nói với anh...” Dung Ân dừng lại, nửa câu sau, cô làm sao cũng không nói ra được, giống như là ngưng đọng lại cổ họng, không thể đi lên, sượng mặt.

Nam Dạ Tước hẹp dài mắt phượng giương cao, buộc vòng quanh vô cùng hung ác nham hiểm, anh cầm bả vai Dung Ân ngón tay thu hẹp, quanh thân bao phủ một loại khí làm người ta trong lòng run sợ, “Em trước đây đã nói cái gì?”

Mặc dù, những lời này hai người cũng biết.

“Nói! ” Nam Dạ Tước hai tay mười ngón đâm thật sâu vào vai Dung Ân, giọng nói đột nhiên tức giận, âm cuối mang theo rung động. Trục giác của cô cảm thấy cả người cũng nhấc lên lên, người đàn ông thần sắc hết sức kinh người, mặt mũi xanh mét.

“Tôi nói rồi... Tôi sẽ thử tiếp nhận anh, trừ phi, Diêm Việt trước kia trở lại!”

Từng chữ tàn nhẫn, câu chữ đâm sâu vào ngực Nam Dạ Tước, Dung Ân nhìn chăm chăm hai mắt của anh, chỉ thấy trong con ngươi anh đen diệu từ từ âm đạm đi xuống, cặp mắt phượng kia, giương lên giễu cợt.

Dung Ân rũ mắt xuống, cô cảm thấy, mình nói ra những lời này, tâm tựa hồ hung hăng bị đâm một nhát, trong cô tất cả đều đau nhức, không hề nhẹ hơn so với Nam Dạ Tước.

104. Chương 104

“Thì ra là, chỉ sau khi hấn chết em mới nghĩ tới tôi. ” Nam Dạ Tước hất cánh tay lên, thật ra thì cũng không có dùng bao nhiêu lực, chỉ là Dung Ân ngã khụy đầu gối xuống, chống đỡ không được, lảo đảo ngã xuống giường.

Giọng nói lạnh lẽo u ám của anh, làm người ta không khỏi run rẩy.

“Nam Dạ Tước, tôi nói rồi bất kể thế nào tôi sẽ không bỏ lại anh ấy.”

Thân hình cao lớn của người đàn ông tiến tới, anh một chân đặt ở mép giường, cúi người, ánh mắt nhìn thẳng Dung Ân, “Tôi thật muốn trông thấy hấn, nếu hấn trốn tránh không ra, tôi liền buộc hấn ra ngoài, xem thử thủ đoạn của ai tàn nhẫn.”

Ánh mắt Dung Ân cứng đờ, trong mắt âm thầm lo lắng “Anh đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“Em sợ sao? ” Nam Dạ Tước hai cánh tay mở ra, giống như là ác ma, lòng bàn tay đặt trên bả vai của Dung Ân đem cô áp ở trên giường, “Tôi là chân thực đối tốt với em, nhưng mà em không cần, Ân Ân, không muốn nhiều người bị liên lụy, vậy thì hãy ở Ngự Cảnh Uyển không nên đi ra ngoài.”

“Anh lại muốn giam cầm tôi sao? ” Dung Ân tóc rối tung, nụ cười lạnh lùng.

Nam Dạ Tước liếc nhìn về gương mặt phía dưới, người phụ nữ này, anh quả thật bắt không được, mặc dù anh biết, cô giống như những hạt cát nhỏ bình thường nắm trong tay, càng dùng sức, sẽ càng trôi đi nhanh. Nhưng anh không có cách nào khác, ít nhất, thủ đoạn này có thể giữ cô ở lại bên cạnh anh, so với hiện tại buông tay, trở mặt nhìn cô biến mất ở trước mắt vẫn là tốt hơn.

Trong thế giới của anh, chưa bao giờ biết buông tay là cái gì, anh tình nguyện đem cô bẻ gãy, cho dù là vết thương chồng chất, mình đầy thương tích, cũng muốn đem cô để ở cạnh, chia tay anh có thể chạm được đến.

Không có Diêm Việt, anh sẽ cùng Dung Ân rất tốt đẹp, chính là cô còn chưa kịp hoàn toàn tiếp nhận, hẳn lại xuất hiện. Liệu anh lại một tay che trời như thế nào, nhưng giữa ngón tay khép lại, chắc chắn sẽ có chuyện ngoài ý muốn. (Giữa ngón tay khép lại ở đây có nghĩa, giam cầm DA, ngón tay khép lại cát sẽ không thể rơi)

“Tôi không muốn nhốt em, chỉ muốn em ở lại bên cạnh tôi không rời đi, tôi cái gì tốt nhất cũng sẽ cho em, Ân Ân, như vậy còn không được sao? ” Nam Dạ Tước hai tay chống ở bên người cô, anh vẫn cho là, điều tốt nhất có thể cho cô, chính là đối tốt với cô, anh sẽ toàn tâm toàn ý đối với cô, Dung Ân tất nhiên cũng sẽ như vậy toàn tâm toàn ý để báo đáp lại tình cảm, không ngờ, cái gì cũng có thể bình đẳng, vẫn là trong tình yêu, không có thể nói công bằng.

“Chẳng lẽ, tôi thật sự không thể làm em rung động chút nào sao?”

Anh muốn hỏi cô, lòng của cô là làm bằng cái gì, làm bằng sắt hay sao? mặt Nam Dạ Tước gần trong gang tấc, Dung Ân chăm chú nhìn một lát sau, quay mặt: “Lòng của tôi, cũng có hơi ấm. “Anh thấy trong người có nhiệt nóng, Dung Ân rũ mắt xuống, loại ấm áp này, không phải là Diêm Việt mang lại, cô thật sự rõ ràng cảm thụ qua.

“Chỉ là loại ấm áp này em không cho tôi được, đúng không? ” ánh mắt u ám điên cuồng của người đàn ông dường như không còn, sắc bén, bén nhọn cũng bị tiêu tan sạch sẽ, ở trong mắt cô, ẩn hiện còn lại chỉ có sự thương tâm.

Nam Dạ Tước để chân xuống, đem thân thể thẳng tắp đứng lên, Dung Ân nằm trên giường, quần áo dính bùn đất cũng dính đến trên chân, cô đi theo đứng dậy, mu bàn tay chống đỡ tại hai bên.

Ánh mắt Nam Dạ Tước rất lạnh mà nhìn cô chốc lát, ánh mắt nhàn nhạt quét qua, không có lưu lại, đi ra ngoài.

Dung Ân tắm rửa xong, lúc đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Vương Linh đứng trong phòng ngủ, trong tay cầm băng gạc, “Dung tiểu thư, cậu chủ bảo tôi lên băng vết thương cho chị.”

Dung Ân mặc áo ngắn tay cùng với quần lửng, chính là sợ vết thương chạm đến khó chịu, cô ngồi vào bên giường, Vương Linh cúi người xuống, cẩn thận lau vết thương.

“Vương Linh, Hạ Phi Vũ đi chưa?”

Cô tiếp tục động tác trong tay, hơi ngẩng đầu, mặt lộ vẻ khó khăn, “Không có, cậu chủ muốn đưa cô ấy đi bệnh viện, nói gì cô ấy cũng không chịu, tôi nghe cậu chủ và anh Từ nói chuyện, cô ấy bị kích động như vậy, ở nơi này hai ngày nữa...mới trở về Hạ gia.”

Dung Ân gạt đầu, thuốc mát lạnh ngấm vào trong da thịt, lúc ấy đau đến như kim châm xát muối, một lát sau, miệng vết thương cảm giác khá hơn, Vương Linh đem đồ thu dọn lại đứng lại, “Dung tiểu thư, thay quần áo rồi xuống ăn cơm tối đi.”

Dung Ân đợi thuốc khô, thay quần áo ở nhà, sau đó tùy ý khoác áo xuống lầu, bên bàn ăn, Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm đang nói gì đó, sắc mặt cũng không tốt, thấy cô xuống, chỉ là liếc mắt, không nói gì.

Vương Linh đã đem thức ăn bưng lên bàn, Dung Ân khẩu vị cũng không khá lắm, cô gắp gắp cơm trong chén, Nam Dạ Tước ngồi ở bên cạnh cô, lúc ăn cơm, gắp cá thả vào trong chén của cô. Dung Ân liếc nhìn, vội đầu ăn, cô rất ít gắp thức ăn, trong bữa ăn, cũng chỉ là ngồi ngẩn ngơ nhìn cơm trong bát. Nam Dạ Tước dĩ nhiên phát hiện, thỉnh thoảng lại đem đồ ăn gắp vào trong chén của cô.

Dung Ân cũng không kén ăn, anh gắp gì, cô ăn cái đó.

Vương Linh cầm cái khay đi tới, trong mỗi cái chén nhỏ món ăn đều khác nhau, sau bữa cơm chuẩn bị bưng lên.

Từ Khiêm ăn cũng rất nhiều, bộ dạng giống như con sói đang vô mồi, “Mặt của cô ấy vẫn là nên đi bệnh viện xem sẽ tốt hơn, sự khôi phục hiện sẽ liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ, tôi không hiểu nổi, có người phụ nữ nào không yêu cái đẹp, hiện tại đương nhiên là có thể cứu vãn bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Nam Dạ Tước biết Hạ Phi Vũ lo lắng cái gì, gương mặt này cô ấy từng lấy làm kiêu ngạo, hướng chi, cho dù phẫu thuật thẩm mỹ kỹ thuật tiên tiến vẫn lưu lại sẹo, đó cũng không thể tránh được cô hoàn toàn chọn lựa trốn tránh, cũng không chịu đối mặt. Chuyện này, với Hạ gia đến lúc này vẫn giữ kín, chẳng qua dấu điểm cũng không lừa được mấy ngày .

Trên lầu, truyền đến tiếng chén đĩa bị vỡ, Dung Ân bình thần mà ăn cơm, Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm liếc mắt nhìn nhau, cũng không lâu lắm, liền thấy Vương Linh vội vã xuống , “Cậu chủ, Hạ tiểu thư không chịu ăn cơm.”

Dung Ân cũng không có biểu hiện gì là bất ngờ , cô nghiêng đầu, ánh mắt quét về phía Nam Dạ Tước.

Cô cho là người đàn ông sẽ đứng dậy đi lên, lại không nghĩ tới, anh vẫn là tự nhiên ăn cơm, nhìn về phía Vương Linh nói, “Không ăn thì không ăn, cô cũng ngồi xuống ăn đi.”

“Vâng, Cảm ơn cậu chủ. ” Vương Linh cũng bị hai người khiến cho không hiểu, sắc mặt Nam Dạ Tước không đổi, nghiêng đầu sang phía Từ Khiêm nói khẽ.

Dung Ân sau khi cơm nước xong lên lầu trước, vừa đi đến cửa, đã nghe chuông điện thoại di động vang lên inh ỏi, cô cầm lấy vừa nhìn, thấy là Tư Cần, liền vội vàng đón nghe, “Alo, Tư Cần? ” tiếng cô rất nhỏ, trở tay đem cửa phòng ngủ khóa lại, rón rén đi tới ban công.

“Dung Ân, thật xin lỗi, đã để cậu phải lo lắng ính.”

Dung Ân tay phải cầm chặt điện thoại di động, sắc mặt trầm xuống, “Nói như vậy, chuyện Hạ Phi Vũ ...”

“Đúng, mình đã sai người làm” Tư Cần trả lời dứt khoát, “Mình còn làm cho cô ta ở trên mặt có một vết dao, Dung Ân, chuyện này không liên quan đến cậu,c ậu cái gì cũng không biết, mình và cậu cũng không quen, cho nên, chúng ta hay là ít gặp mặt vẫn tốt hơn.”

“Tư Cần, ” Dung Ân vội vàng cắt ngang..., “Cậu nghe mình nói, thu tay lại đi, cậu lại muốn làm cái gì?”

“Từ lúc mình bắt đầu quyết định hướng về phía Hạ gia mà trả thù, cũng đã không còn kịp rồi... ” Tư Cần tiếng nói ở trong điện thoại âm u thêm, giống như đang khóc.

“Nhưng mà, cậu có nghĩ hậu quả của việc làm như vậy không? ” Dung Ân không có sức ngăn cản, Tư Cần cố nén nghẹn ngào, “Dung Ân, cậu nói ính biết bà nội chôn cất ở đâu, mình muốn đi thăm bà.”

Dung Ân nói địa chỉ, Tư Cần gật đầu, không có nhiều lời, “Đời này, mình có một người bạn như cậu, xem như là đáng giá. ” nói xong, liền cúp điện thoại.

Dung Ân chậm chạp không có đem điện thoại di động từ bên tai bỏ xuống, phía ngoài tuyết rơi rất nhiều, đưa mắt trông, trắng xoá một mảnh, những cây bạch quả, cô đơn lẻ loi dựa vào một chỗ, đầu đầu cũng thấy hiu quạnh, bề ngoài không có ánh mỹ lệ vàng óng, sau khi rút đi, không còn rậm rịt.

Gió thổi vù vù vào, lạnh lẽo vô cùng. Dung Ân đứng yên ở ban công thật lâu, vết thương bên ngoài mắt cá chân cảm giác được lạnh như băng, cô đem hai tay cho vào trong túi quần, trở lại phòng ngủ, chuẩn bị đi xuống lầu một chút.

Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm không có ở đây, ngay cả Vương Linh cũng không.

Dung Ân lấy chén nước ấm ngồi vào trên ghế sa lon, mở TV.

Cô bình thường xem chương trình cũng không nhiều, vừa lúc đài trung ương chiếu về người sống thực vật Dung Ân liền để điều khiển từ xa xuống, ngồi ở trên ghế sa lon co hai đầu gối lại.

Bên trong, người dẫn chương trình tiếng nói hùng hồn xuyên thấu qua dàn âm thanh tuyệt hảo truyền đi ra ngoài, hơn nữa con người có giác quan rất tốt rất dễ dàng phát hiện có người đang nhìn mình, thấy vậy đã lâu, cảm giác phía sau lưng bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, đặc biệt là phòng khách chừng trăm thước vuông, càng lộ vẻ trống rỗng , thanh âm ở bên trong dồn dập, vang đi rất lớn.

Dung Ân nghiêng người đứng dậy, cầm điều khiển từ xa, ngón tay mới vừa ấn lên, cảm thấy sau lưng có cái gì đang nhìn chăm chăm vào cô, không chút nghĩ ngợi nghiêng đầu đi, liền thấy Hạ Phi Vũ mặc đồ ngủ màu trắng , không nhúc nhích đứng ở sau lưng cô. Nửa bên mặt bị tóc quần che khuất, sắc mặt cô tái nhợt,

khoảng cách rất gần Dung Ân, vết dao kia như ẩn như hiện, cô gái ánh mắt bình tĩnh nhìn Dung Ân, tuy rằng, cô luôn tin tưởng ban ngày không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, nhưng lúc này, không thể không nói, vẫn bị hù đến sợ.

Hạ Phi Vũ vòng qua ghế sa lon, đối diện với Dung Ân, “Thấy bộ dạng này của tôi, cô nhất định rất vui vẻ?”

Tầm mắt cô nâng lên, điều chỉnh dài, “Hạ Phi Vũ, không ai mong muốn thấy tình cảnh như vậy.”

“Chuyện này, có liên quan tới cô sao? Nói không chừng, chính là cô tìm người đối phó tôi, cô để ột ả tiện nhân đi quyến rũ anh trai tôi, hiện tại lại phá hủy tôi, cô muốn cái gì? Là anh ấy sao?”

“Tích chút đức đi, ” Dung Ân mặt lộ vẻ chán ghét, “Tôi tin tưởng nhân quả báo ứng, cô là đang trả giá lại, từ nay về sau, lần nữa bắt đầu lại thật tốt đi.”

“Hừ, ” Hạ Phi Vũ mặt lộ vẻ châm chọc, cô vén tóc dài lên, lộ ra vết thương màu đỏ sẫm, “Cô nhìn đi? Có phải rất kinh khủng, bị rạch một vết dao như vậy, cô cho rằng tôi có thể một lần nữa bắt đầu lại hay sao? Dung Ân, tại sao cô lại xuất hiện, lúc đấy không có cô, tôi cùng Tước rất vui vẻ, hiện tại mọi thứ thế này, cũng là cô tạo thành, nếu muốn báo ứng..., người đầu tiên phải nhận chính là cô.”

Dung Ân nhìn ra được, tinh thần của cô ta bị kích động rất lớn, ở cách đó không xa Dạ Dạ chơi đùa đứng tới ghế sa lon đi về phía Dung Ân, đi ngang qua Hạ Phi Vũ, lại bị cô ta một cước đá văng ra, lăn mạnh mấy vòng sau đó kêu rên không dứt.

“Dạ Dạ ” Dung Ân chân mày cau lại, vừa muốn đứng dậy, Hạ Phi Vũ liền lấy con dao gọt trái cây trên bàn trà hướng về phía Dung Ân, “Ngồi xuống.”

“Cô muốn như thế nào? ” Dạ Dạ kêu, bộ dạng rất khó chịu, nó nằm sát mặt đất bụng hướng lên chân Dung Ân, Hạ Phi Vũ nhắm thẳng mũi dao sáng loáng về phía cô, ánh mắt ghen ghét trở nên bình tĩnh, từ từ yếu đuối, “Dung Ân, cô rời khỏi anh ấy được không? Tôi thật sự yêu anh ấy, cô sau khi ra ngoài, loại đàn ông như thế nào chẳng tìm được? Tại sao lại phải cứ cùng tôi tranh giành? Có đi đi được không, không có cô, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc, cô trả lại anh ấy cho tôi...”

Hạ Phi Vũ nói xong lời cuối cùng, khóc lên, cánh tay cầm dao đang run rẩy, bộ dạng cả người trông yếu đuối, làm người ta muốn che chở.

Dung Ân ôm lấy Dạ Dạ, một cước này bị đá rất nặng, trước kia con chó nhỏ rất thích vui đùa giờ thì im lặng mà ghé vào trong lòng cô, chẳng qua là phát ra tiếng ư ư mơ hồ, “Tôi sáng sớm gặp cô đã nói, tôi chưa từng có cùng cô tranh giành cái gì, anh ấy nếu là của cô, người khác cho dù thật muốn đoạt, cũng là đoạt không được.”

“Nói như vậy, là cô không muốn phải không? ” Hạ Phi Vũ cắn răng, tâm tình kích động vô cùng, cánh tay bắt đầu vung vẩy, “Tôi không còn cái gì nữa, tại sao cô còn muốn chiếm đoạt anh ấy không tha, Dung Ân, cô không phải ép chết tôi sao?”

Dung Ân không dám nói lung tung, ngồi ở ghế sa lon, cũng không phải rất sợ, hiện tại thể lực của Hạ Phi Vũ, tốt cùng cũng không làm ra được chuyện gì, huống chi dù sao cũng là ở Ngự Cảnh Uyển, cô ta cũng không dám làm loạn.

Tại cửa lúc này truyền đến tiếng động, sau đó là tiếng nói, trong lòng cô khẽ buông lỏng, Nam Dạ Tước bọn họ đã trở lại.

Hạ Phi Vũ nắm chặt dao găm trong tay, nhìn Dung Ân một chút, ánh mắt chuyển hướng về phía cửa, tay phải cô nắm ngón tay nắm chặt, khóe miệng trút ra kiên quyết, Dung Ân chỉ thấy cô ta tay giơ lên, nhân tiện đưa dao cắt cổ tay.

Trước tiên đi tới là Vương Linh, cô hét lên một tiếng, ngay sau đó, Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm sải bước theo vào. Dung Ân ôm chặt con chó, trong lòng càng lúc càng lạnh, Hạ Phi Vũ bệnh tâm thần, máu tươi đang theo cổ tay chảy xuống, “Dung Ân, chẳng lẽ cô muốn tôi chết cô mới cam tâm sao? Tôi biết cô hận tôi, bạn của cô ở Cẩm Dỗ bởi vì tôi mới có thể biến thành như vậy, nhưng, ban đầu là cô tìm người để đối phó tôi. Còn chuyện đung người kia, tôi thật không phải cố ý, tôi không nghĩ tới bà nội cô lao ra đường,

tôi đã đau lòng mỗi đêm cũng đã gặp cơn ác mộng, chẳng lẽ các người muốn để cho tôi đền mạng sao? Cô tại sao mỗi lần đều muốn ép tôi nghĩ đến chuyện này, cô nói rất đúng, người như tôi không xứng đáng sống, luật pháp trừng phạt không được tôi, tôi là hần là nên tự kết liễu...”

Cô ta tàn nhẫn xuống tay như vậy, cho dù là cắt ở trên người mình, lúc dao thứ 2 xuống, vẫn như cũ đổ máu đầm đìa.

Dung Ân thật cảm thấy người như vậy rất đáng sợ, những lời đó cô dĩ nhiên cũng không nói quá, nhưng hôm nay người ở chỗ này, sợ là ngay cả Vương Linh luôn ác cảm với Hạ Phi Vũ, cũng sẽ đối với cô ta sinh lòng thương hại, cho là Dung Ân quả nhiên đem cô ta bức bách thành như vậy.

Nam Dạ Tước bước chân vững vàng đi tới, “Phi vũ, đem dao găm để xuống.”

Cô ta buông lỏng cổ tay, ánh mắt bị thương, vì yêu người đàn ông này, cô ta không tiếc vứt bỏ tự ái cùng kiêu ngạo, cô ta khi nào lại sa sút như vậy? Hạ Phi Vũ cúi thấp đầu, nước mắt mảng lớn mảng lớn chảy xuống, ướt gương mặt, hai đầu vai cô nhẹ vươn thẳng, đứng ở trước mặt mọi người, nhu nhược không chỗ nương tựa.

“Tước, em cũng cảm thấy em chết mới là kết quả tốt nhất, Dung Ân nói không sai, em là đáng chết...”

Nam Dạ Tước cắt ngang..., “Đừng nói ngu ngốc, bỏ dao xuống ,cô muốn tôi nói mấy lần?”

“Tước, anh cùng bọn họ giống nhau ghét bỏ em sao? Có sao? ” Hạ Phi Vũ đau lòng tận xương, máu tươi chảy đến trên áo ngủ, đã dần lan đến mép váy.

Vương Linh đi theo sau Từ Khiêm, lúc cô lau người Hạ Phi Vũ, biết cô ta bị đối xử như thế nào, cùng là phụ nữ, cô biết loại tổn thương này là sống không bằng chết .

“Phi Vũ, những người đó, cả đám tôi đều sẽ không bỏ qua ” Nam Dạ Tước giọng nói u ám, Dung Ân như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, mỗi lần hần nói ra như vậy, cô cũng cảm giác giống như là bị hung hăng đâm một nhát, bất an vô cùng.

“Tước, hay là anh chê em vứt bỏ em, có đúng hay không? ” Hạ Phi Vũ nước mắt tuôn ra, tiếng khóc thê lương.

Dung Ân ôm Dạ Dạ đứng lên, đem TV tắt đi, cô nhìn cô gái đối diện , “Hạ Phi Vũ, tôi chịu không ít đau khổ vì cô, tôi chỉ là hi vọng cô có thể bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp, tôi còn nói cái gì sao?”

“Dung Ân, tôi biết tôi nói gì, Tước cũng sẽ không tin tưởng ... Tôi và cô nói rõ ràng, chuyện này tôi không phải cố ý, nhưng là...”

“Phi Vũ! ” Bộ mặt tỉnh tể của Nam Dạ Tước có chút mệt mỏi, thần sắc thâm sâu, làm người ta dò xét cũng không nghĩ ra anh suy nghĩ cái gì, “Đừng ồn ào nữa.”

“Em không có âm ỉ, ” Hạ Phi Vũ lần nữa kích động, “Anh quả nhiên là không tin...”

Dung Ân mím cánh môi, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, nhấn phím, sau đó nhân tiện mọi người đang ở đây để điện thoại lên trên bàn.

“Dung Ân, cô rời xa anh ấy được không? Tôi thật sự yêu anh ấy...”

Điện thoại ghi âm nội dung từng câu từng câu phát ra, Dung Ân đã nói, cô chịu đau khổ quá nhiều vì Hạ Phi Vũ, cô không có lòng hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người.

Theo âm thanh bên trong trở nên điên loạn, Hạ Phi Vũ sắc mặt trắng bệch, hai mắt lộ vẻ tuyệt vọng, “Không, tôi cũng không nói gì, không phải là tôi nói ...”

Cô nắm chặt dao găm trong tay , cảm xúc không khống chế được, Nam Dạ Tước khom lưng cầm lấy điện thoại Dung Ân, ngắt nội dung bên trong. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ làm cô ta càng kích động, khóe miệng Dung Ân nhếch lên, gợi lên sự giễu cợt, ôm con chó nhỏ đến bên Nam Dạ Tước.

Người đàn ông nhìn không chớp mắt, bàn tay cũng kịp chế trụ cổ tay của cô, đem cô kéo ngồi trở lại trên ghế sa lon, anh tùy theo mà ngồi xuống ở bên người Dung Ân, lông mày Nam Dạ Tước nhăn lại, giống như là đang suy nghĩ cái gì, khóe miệng lãnh lẽo của anh khẽ mở,ngẩng đầu lên.

“Phi Vũ. ” Hạ Phi Vũ trong lòng bỗng dưng chìm xuống.

“Tôi nói rồi, bất kể là ai đem cô hại thành như vậy, tôi tất nhiên cũng không buông tha, từ nay về sau, tôi cũng bảo vệ cô như vậy, nhưng, không hơn, “ánh mắt u ám sáng rực của Nam Dạ Tước nhìn thẳng cô ta, đôi lúc, không thể không nói anh quá tàn nhẫn, “Tôi có thể cho cô những thứ khác, nhưng tình cảm thì không được.”

Hạ Phi Vũ thất thần, kinh ngạc đứng ở đó, chột nhốt trong ngực Dung Ân đang cọ khuỷu tay cô, lúc này, mỗi người cũng yên lặng không nói lời nào.

Cho dù cô ta là vì anh, Nam Dạ Tước cũng không thể vì áy náy mà liên lụy chính mình, ích kỷ cũng tốt, vô tình cũng được, anh chính là người đàn ông như vậy, không thương chính là không thương.

Hạ Phi Vũ đứng ở đó, lặng yên rơi lệ, trong tay dao găm rơi xuống mặt đất, “Em biết, trước kia, anh không yêu, em biến thành như vậy, anh càng sẽ không yêu...”

Nam Dạ Tước đứng lên, Dung Ân rõ ràng cảm thấy ghế sa lon bên người như bắn lên, anh mấy bước đi tới bên cạnh Hạ Phi Vũ, bàn tay nắm chặt cổ tay của cô ta, đem cô mang đi lên lầu, Từ Khiêm bắt đắ đi theo, mấy ngày qua anh mệt chết đi được, thật là một giờ cũng không được yên tĩnh.

Dung Ân từ trên bàn cầm lấy điện thoại di động của mình, Vương Linh mở cửa phòng, liền thấy anh đang hướng thư phòng đi tới, chỉ để lại bóng lưng.

Không bao lâu, bên ngoài Ngự Cảnh Uyển truyền tới tiếng thắng xe chói tai, ngay sau đó, phía dưới chính là một chuỗi tiếng bước chân rối loạn , Vương Linh đi theo Hạ Tử Hạo vội vã lên lầu, người đàn ông thần sắc vội vàng, đi ngang qua bên cạnh Dung Ân, anh dừng lại, “Cô, cô tại sao lại ở đây?”

Cô không biết như thế nào mở miệng, “Tôi ở tại nơi này.”

Hạ Tử Hạo vẻ mặt không có thay đổi, có chút lễ phép cúi đầu, sau đó theo Vương Linh đi tới phòng ngủ, anh đẩy cửa đi vào, bên trong, truyền đến tiếng khóc thê lương của Hạ Phi Vũ, Dung Ân đứng ở cửa thang lầu, một lát sau, liền thấy người đàn ông nửa ôm nửa kéo đem Hạ Phi Vũ kéo ra khỏi phòng. Cô gái khóc rất lớn, Nam Dạ Tước cùng A Nguyên từ bên trong đi ra, hai người thần sắc đều không tốt, cả khuôn mặt trầm ngâm.

“Cũng là anh, tại sao lại thích người đàn bà kia, là cô ta, là cô ta đem em hại thành như vậy —— “

Hạ Phi Vũ không hề khóc rống nữa, vung quả đấm nện vào mặt Hạ Tử Hạo, trên vai, người đàn ông ôm thật chặt cô, Dung Ân gấp gương mặt tuần tú bằng bó ở huyệt Thái Dương , gân xanh giống như là muốn nổ tung , có thể nghĩ, anh chịu đựng bao nhiêu đau đớn, Hạ Tử Hạo đầy mắt như có hơi nước, chẳng qua là mím môi, cái gì cũng không nói, đem Hạ Phi Vũ ôm đến lầu dưới.

“Anh, là người đàn bà kia đem em hại thành như vậy —— “

“Anh, anh cũng là bị cô ta làm hại —— “

Cho đến khi lên xe, tiếng khóc thê lương vẫn có thể xuyên thấu đi vào, đâm vào màng nhĩ người khác, Dung Ân tay đặt ở trên lan can không khỏi nắm chặt, vẫn là giấu không được, Hạ Tử Hạo đã biết, Nam Dạ Tước đã biết, Tư Cần phải làm sao bây giờ?

A Nguyên ngay sau đó đi xuống lầu.

Trên ban công rộng rãi, liền chỉ còn Nam Dạ Tước và Dung Ân.

Cô dựa vào lan can, chỉ lộ một bên mặt.

“Giản, là ai?”

Dung Ân móng tay cắm vào lòng bàn tay , “Tôi không biết.”

“Các người không phải là bạn bè hay sao?”

“Anh hỏi như thế có ý gì? ” Dung Ân xoay người sang chỗ khác, “Còn có, Hạ Phi Vũ tại sao nói Giản đem cô ta hại thành như vậy”

“Mấy người kia bị bắt rồi, sự thật sẽ sáng tỏ, A Nguyên mắt rất lớn sức lực mới để cho bọn họ mở miệng, Ân Ân, em nói không có liên quan, tôi tự có biện pháp điều tra ra.”

Dung Ân điều chỉnh lại hô hấp, chỉ cảm thấy thở không ra hơi.

“Tôi chỉ là khó hiểu, cô ta cùng Hạ Phi Vũ không thù không oán, vì sao phải tìm người hại cô ấy. Mà em cùng cô ta, nếu là người lạ, sao lại gần gũi như vậy?”

Anh từng chữ sắc bén, bắt được đầu mối về sau, một bước đánh tới.

Nam Dạ Tước đi về phía Dung Ân, đi tới trước mặt cô, con người u ám rơi vào sâu trong đáy mắt cô, “Ân Ân, có phải là em có việc gạt tôi?”

Dung Ân mở tầm mắt, chuyện của Tư Cần, đến hiện tại, đã không cách nào thay đổi, chẳng qua là cô do dự mà thôi, Giản trước kia là Mị, chuyện này phải như thế nào giấu diếm, nếu là bị Nam Dạ Tước biết, tình thế sẽ lâm vào cục diện bế tắc không thể thay đổi.

“Người đàn bà kia, là trước kia múa mở màn ở Cám Dỗ? Gọi Mị cũng là Tư Cần” mấy người kia đến lúc này cũng không có nói là Giản, bọn họ chỉ là thông qua điện thoại liên lạc, tiền cũng là trực tiếp chuyển tới tài khoản, Nam Dạ Tước tra hỏi tốn không ít tâm tư, lúc này mới đem Giản đào ra.

Liên tưởng tới lúc trước kia, cô đến nay cũng không tìm qua anh, tất cả đầu mối liên hệ với nhau, chỉ có như vậy mới có thể giải thích rõ mọi việc.

105. Chương 105

Hai đầu lông mày Dung Ân nẩy lên, ánh mắt của anh quá mức sắc bén thông suốt, làm người ta né tránh không được.

Cô không nói gì, tinh tế nghĩ, nếu Nam Dạ Tước biết Giản là Tư Cần, ít nhất sẽ biết cô ấy làm như vậy vì lý do gì, nghĩ như vậy, so với Giản vô duyên vô cớ tìm người đối phó Hạ Phi Vũ thì lý do này có sức thuyết phục hơn.

Ngón tay bấm chặt lan can lộ ra khấn trương, Dung Ân xoay người đi tới phòng ngủ, “Anh đã nói, những người làm tổn thương Hạ Phi Vũ một người cũng không bỏ qua, vậy là có ý gì?”

“Bọn họ là hướng về phía cô ấy đến, mặc dù bốn bề lối ra đều bị chặn lại, nhưng lúc ấy, chúng tôi ai cũng không biết. Cô ấy trong tình huống như vậy vẫn đẩy cửa xe kéo tay của tôi, Ân Ân, tôi không cho cô ấy được thứ khác, nhưng nếu ai muốn làm cô ta tổn thương, tôi sẽ đòi về từng cái một.”

Dung Ân đi vào phòng ngủ, tiếng khóc rống của Hạ Phi Vũ còn ở bên tai, còn có, gương mặt bị thương tuyệt vọng của Hạ Tử Hạo, cũng làm cho ngực cô như bị bóp nghẹn, dường như bị tảng đá khổng lồ đè ép, thở không được.”

“Anh đòi nợ cho Hạ Phi Vũ, vậy những đau đớn Tư Cần đã trải qua, cô ấy phải đi đòi ai đây?” Dung Ân thất thần ngồi ở mép giường, ngược lên nhìn Nam Dạ Tước, “Phương thức giống nhau, anh còn muốn diễn lại lần nữa, phải không?”

Nam Dạ Tước đứng ở cửa thân thể cao to dựa vào vách tường, “Cô ta quả nhiên chính là Tư Cần.”

Dung Ân không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, “Ban đầu, nếu không phải anh ra tay tàn nhẫn, Hạ Phi Vũ cũng sẽ không có hôm nay, Tư Cần cũng sẽ không có kết quả như bây giờ, Nam Dạ Tước, rốt cuộc, cục diện đến ngày hôm nay, cũng là do anh.”

Cô giương ngón tay chỉ đến người anh trách móc, Nam Dạ Tước càng không có phủ nhận, là trách nhiệm của anh, anh sẽ không đẩy ra, mặc dù ngày đó Tư Cần đã quá khích trước, nhưng hành động đối phó như vậy, dù sao cũng là anh.

“Anh muốn đòi về như thế nào chứ?” Dung Ân hai tay chống ở giường, “1 bây giờ còn có cái gì để các người lấy đi nữa?”

Nam Dạ Tước nghiêng đứng dậy, đi vào phòng ngủ, “Cho nên, cô ta đổi khuôn mặt chính là vì trả thù? Cô ta khuất nhục, bà nội cô ta chết, nếu như vậy, vì sao không trực tiếp tìm tôi?”

Dung Ân thấy anh ngồi vào bên cạnh mình, thân ảnh cao lớn ngăn trở ánh sáng nơi đỉnh đầu, cô đột nhiên cảm giác rất mệt mỏi, chu toàn ở hai bên, trở mắt nhìn người khác đau đớn rồi lại không thể vấn hồi, “Cô ấy nói, người cô ấy không muốn thương tổn nhất là tôi, cô ấy biết chúng ta ở chung, Nam Dạ Tước, tối hôm đó, hai người cũng không có xảy ra chuyện gì...”

Thông minh như anh, chỉ cần nghĩ một chút, là có thể thông suốt những thứ kia ban đầu không có chuyện gì, Nam Dạ Tước thuận thế nằm dài trên giường, nói cái gì cũng không có nói, nhắm hai mắt lại.

Dạ Dạ dựa ở bên cạnh, bị đá một cái, lần này không kêu lên nữa, bộ dáng im lặng càng lộ ra vẻ đáng thương.

Tư Cần mấy ngày qua cũng không có đi làm, cô biết trốn cũng vô dụng, đợi chuyện sáng tỏ ..., cô liền không có đường thể đi.

Chẳng qua là, cô làm sao cũng không nghĩ tới Nam Dạ Tước sẽ tìm tới cửa.

Khi cô mở cửa, thần sắc run sợ, rõ ràng kinh ngạc, người đàn ông một mình đến, Tư Cần tránh ra bên cạnh ý nói anh vào.

Cô rót cho anh ly nước, Nam Dạ Tước mười ngón tay nắm chặt, Tư Cần mặc quần áo đơn giản ngồi đối diện anh.

“Anh tới, là vì chuyện Hạ Phi Vũ sao?”

“Cô không sợ à?” Con người Nam Dạ Tước bén nhọn quét bốn phía, căn phòng rất đơn giản, không có bày biện gì xinh đẹp.

“Lúc tôi bắt đầu lên kế hoạch, tôi đã không nghĩ đến nỗi sợ nữa.” mục đích của Tư Cần đã đạt được, không cần phải giấu giếm nữa, “Tôi biết, anh sẽ không bỏ qua cho tôi, Hạ gia cũng sẽ không bỏ qua, tôi đã làm được đến nước này, đã có thể xem như đòi nợ được rồi, chuyện bà nội, luật pháp phán quyết rất công bằng sao? Tôi không muốn thứ hư vô đó, chân chính đền mạng, tôi cũng không thể làm được, cho nên, tôi rạch trên mặt cô ta một đường.”

Thật ra thì, trong thế giới của Nam Dạ Tước, loại ăn miếng trả miếng này gặp phải không ít, anh thậm chí tìm không ra lí do phản bác Tư Cần.

Cô gái bưng chén trà đứng lên, đi đến ban công, “Ban đầu, tôi hận cả hai người, cho nên, tôi trở lại, chuyện thứ nhất chính là tìm anh, tôi vốn định, để sau khi anh biết được thân phận của tôi, có phải sẽ thấy rất ghê tởm, nhưng ý nghĩ ban đầu sau khi gặp Dung Ân đã dao động. Tôi từng muốn từ anh, làm ra rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua, chính tôi đã không có hạnh phúc, liền muốn cô ấy có thể hạnh phúc.”

Nam Dạ Tước một lần nữa nhìn kỹ cô gái này, bóng lưng cô mảnh mai, mặc mặc dù tư tưởng rất cực đoan, nhưng không phải không thừa nhận, cô đối với người tốt với mình, nhiệt tình báo đáp nồng nhiệt, người như vậy, yêu hận quá rõ ràng.

“Tôi từng không cho là mình làm gì sai,” ánh mắt lướt qua tai Tư Cần nhìn về nơi xa, “Nhưng lần này, tôi lại không có cách nào khẳng định.”

Cô gái cười cười, ngón tay cầm chặt chén trà, “Tôi cũng vậy, ” cô cười như không cười ngẩng đầu nhìn về nơi xa, “Ngày đó ở Cẩm Dỗ, nếu như tôi có thể kiên nhẫn một chút, cũng sẽ không có cục diện như hôm nay, nhưng tôi không có, ” tính tình Tư Cần rất mạnh mẽ, có lẽ, chuyện xưa một lần nữa nhớ lại..., cô vẫn là nhìn không được Hạ Phi Vũ công kích, nhưng vừa nghĩ tới Hạ Tử Hạo..., cô nhất định có thể nhìn xuống.

Cô nghĩ, ban đầu cô coi như là cắn nát hàm răng cũng có thể nhìn.

Ánh nắng xuyên thấu đi vào, chiếu vào gương mặt Nam Dạ Tước hiện lên âm mị, mỗi ngũ quan của anh cũng rất hoàn mỹ, kết hợp với nhau, luôn luôn là loại cao quý mà mọi người đổ xô vào. Nếu anh biết có

ngày hôm nay, ban đầu sẽ không đối với cô ấy như vậy, nhiều lắm chỉ là trừng trị mấy tên kia, rồi cuộc, Dung Ân nói không sai, người gây nên hết chuyện này, thật ra là anh.

Bọn họ đứng ở cùng một phòng, cũng không có như trong tưởng tượng, thủy hỏa bất dung, hai tay Tư Cần cảm nhận được nhiệt độ của tách trà, “Anh sẽ đối xử tốt với Dung Ân, đúng không?”

“Sao cô lại cho là, cô ấy ở bên cạnh tôi sẽ hạnh phúc?”

Tư Cần suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Trực giác thôi, anh hôm nay đến nơi này, khẳng định cũng là vì Dung Ân, thật ra thì, cho dù anh không tìm tôi, tôi cũng sẽ tìm anh. Dĩ nhiên, chúng ta không làm được bạn bè, thậm chí từng có ý nghĩ đem đối phương đưa vào chỗ chết, gặp qua lần này về sau, cũng đừng có gặp mặt lại nữa, nói với Dung Ân, tôi lạc tới tình trạng hôm nay, không liên quan gì đến anh. . .”

” Trả nợ và trừng phạt, là hai loại phương thức không giống nhau, tôi bên này, tôi sẽ buông tay chuyện này vì tôi mà dựng lên, hôm nay biến thành như vậy, tôi muốn đến đây kết thúc. Vì Ân Ân, tôi cũng không thể tiếp tục làm chuyện tổn thương cô, nhưng Hạ gia bên kia, bọn họ sẽ có hành động của họ, tôi sẽ không nhúng tay, đó là chuyện giữa các người, tôi không cách nào giúp cô, cô hiểu chưa?” Nam Dạ Tước nói rất thực tế, cô vén lên khóe miệng gật đầu, anh ta có thể vì Dung Ân làm được chuyện này, đúng là không dễ.

Nam Dạ Tước không có ở lâu, Tư Cần nói rất đúng, bọn họ không là bạn, nếu không phải ở giữa có một Dung Ân, bọn họ sớm đã bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Lúc Nam Dạ Tước mở cửa đi ra ngoài , giật mình kinh ngạc, xoa vai người đàn ông đi ra ngoài.

Tư Cần không có nghe được âm thanh đóng cửa , cô xoay người lại, liền thấy Hạ Tử Hạo đứng ở cửa.

Chén trà trong lòng bàn tay rơi xuống mặt đất, nước trà ấm áp bắn tung tóe lưng bàn chân Tư Cần, cô theo bản năng lui lại, mặc dù sớm muộn cũng sẽ gặp, nhưng nếu không phải Nam Dạ Tước đi ra ngoài, Tư Cần chắc chắn sẽ không để anh vào. Chân tay cô luống cuống đứng ở ban công, Hạ Tử Hạo đóng cửa lại, mặc chiếc áo khoác màu nâu, cầm kiên nghị lộ ra mấy phần lạnh lùng, râu mép lâu ngày không cạo.

Hai người liếc nhau một cái, Tư Cần lướt qua những mảnh vỡ kia đi vào phòng.

Hạ Tử Hạo thấy cô muốn đi vào phòng ngủ, hấn nắm chặt tay cô, dùng sức rất mạnh, dường như muốn bẻ gãy tay Tư Cần, mặc dù đau, nhưng cô cũng cắn răng không có kêu lên.

“Tại sao? ” hấn hỏi.

Tư Cần có thể nói với mọi người, ‘tôi không hối hận’, duy nhất không thể đối mặt với Hạ Tử Hạo.

Người đàn ông nắm chặt hai vai của cô, kéo cô đến, vội vã đặt cô trước mặt mình, “Tại sao, chúng ta vốn là có thể thật tốt , cô tại sao muốn làm như vậy? Trần Cần!”

Hấn lay bả vai của cô, cô chỉ cảm thấy bên trong đôi mắt thế giới tan thành những mảnh nhỏ, càng lúc càng mơ hồ, ” Tôi không gọi là Trần Cần, tên của tôi là Tư Cần.”

Người đàn ông đối với cái tên này cũng chưa quen thuộc, “Tại sao cô muốn gạt tôi?”

Thân thể mảnh khảnh của cô trong lòng bàn tay anh càng lộ ra vẻ gầy yếu, tóc quăn che ở tay người đàn ông, Tư Cần ở rất gần hấn, có thể nhìn thấy con người màu đỏ tươi, “Tử Hạo, anh biết tại sao không?”

“Nói cho tôi biết.” Giọng nói người đàn ông tràn đầy thống khổ, khàn vô cùng.

“Được.” Tư Cần mặt không thấy đối chống lại ánh mắt của hấn, ” Anh sẽ không quên, trước đây không lâu, em của anh đã đụng một lão bà chứ?”

Hạ Tử Hạo con người như kiểm sắc thâm thúy, lắc đầu, ” Cô...”

“Đúng, đó là bà nội tôi.” Nước mắt quá mức nặng nề, cuối cùng vẫn chảy ra, chảy xuống đến khóe miệng, mặt sấp làm người ta nôn mửa, ” Bà là người thân duy nhất của tôi, em của anh đã tông chết bà, còn có, tôi sợ dĩ đối xử với cô ta như vậy, là bởi vì tôi cũng đã bị như vậy, Hạ Tử Hạo, tôi bị người ta cưỡng dâm, anh có biết không?”

Tóc ngắn của người đàn ông dường như dựng thẳng lên, mười ngón tay anh dùng sức, trên mặt hiện ra vẻ khó tin, “Không thể nào, là ai, là ai? !”

“Anh đi về hỏi Hạ Phi Vũ sẽ biết thôi,” Tư Cần biết mình tàn nhẫn, cô lúc này, trong tay như nắm lấy một con dao hai lưỡi, đâm Tư Cần một nhát đồng thời cũng hung hăng khoét vào chính mình, ” Tôi ở bên cạnh anh, cũng là vì trả thù, chuyện anh nhận hối lộ, cũng là tôi an bài, bây giờ, anh cuối cùng cũng hiểu hết rồi chứ?”

Hạ Tử Hạo vùng cánh tay, Tư Cần ngã xuống ghế salon, đầu choáng váng hoa mắt, hần chỉ cảm thấy cả bộ ngực giống như là muốn nổ tung lửa gạt, phản bội, hần yêu người phụ nữ này sâu đậm như vậy, cũng vì cô mà không tiếc trở mặt với mọi người trong nhà, muốn cho cô một gia đình, hần quý trọng như thế, nhưng đổi lại là cái gì?

Phanh thây xé xác, cũng không có đau như vậy. Hạ Tử Hạo đứng ở trong phòng khách, nhớ tới gương mặt em gái bị hủy hoại, nhớ tới cô ta nửa đêm thấy ác mộng thức giấc, hần chỉ cảm thấy càng ngày càng áy náy, dường như, chính mình là hung thủ gián tiếp phá hủy cô.

“Là mắt tôi bị mù, tôi nghĩ cô thật tâm, mọi người trong nhà đều phản đối, tôi như kẻ điên vẫn kiên trì, Phi Vũ lúc ấy đã nhắc nhở tôi, nói cô cùng Nam Dạ Tước quan hệ không phải nông cạn, nó còn xem qua hình các người lên giường, nhưng là tôi kêu nó câm miệng. Bởi vì, những chuyện đó cũng là chuyện trước khi tôi biết cô, tôi không quan tâm, tôi cứ tưởng rằng, tôi có thể cho cô một cuộc sống mới, bắt đầu lại từ đầu...” Hạ Tử Hạo nói xong lời cuối cùng, như một đứa bé ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc, hai tay anh dùng sức nắm lấy tóc mình, cảm lên quả đấm hung hăng nện trên đầu.

Tư Cần không chịu nổi chảy nước mắt, khí lực đứng lên cô cũng không có, hai đầu gối quỳ bò đến bên người đàn ông, ” Tử Hạo, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Cô không nghĩ đến chính mình lại đau như vậy, tim đã bị xé nát, cô cố gắng kéo tay người đàn ông, muốn ôm anh, nhưng Hạ Tử Hạo không muốn cô đụng chạm, anh dùng lực hất ra, không còn kịp thu lại quả đấm rơi vào mặt Tư Cần. Người đàn ông đứng lên, đốt ngón tay nắm chắc, trên mặt đầy nước mắt, sau khi ngăn cơn giận dữ trở thành một mảnh lạnh như băng , anh cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Dung Ân nhận được điện thoại, lúc chạy đến, đã là buổi tối.

Cửa nhà Tư Cần mở rộng, hàng xóm ở ngoài cửa thỉnh thoảng ngó vào.

Bên trong phòng khách, bừa bộn, lon bĩa cùng gạc tàn thuốc, gối, tất cả những đồ vật có thể ném được đều nằm dưới đất. Dung Ân đóng cửa lại, ở sau rèm cửa sổ tìm được Tư Cần.

CỔ chặt vật đem mặt chôn ở hai đầu gối, trên cổ tay trái, máu tươi chảy ra, Dung Ân nhẹ kéo đầu của cô, chỉ thấy trên mặt cô sưng lên một mảng lớn, khóe miệng rách toạc, “Tư Cần, chuyện gì xảy ra, có phải ai đánh cậu không?”

Bên chân, là một con dao cắt tỉa. Cô khắc tại chính cổ tay mình ba chữ ‘ Hạ Tử Hạo’, hơn nữa, khắc rất sâu, mỗi một vết dao làm rách toạc da thịt.

” Dung Ân, mình thật sự yêu anh ấy, yêu đến tận xương tủy... Khắc sâu, nhưng, mình bây giờ đã mất anh ấy rồi...” Tóc Tư Cần rối bù, cô bắt được cánh tay Dung Ân, ” Làm sao bây giờ, có phải mình sẽ không bao giờ có thể tìm anh ấy trở về nữa đúng không?”

Dung Ân chỉ cảm thấy cổ họng khô ráp khó chịu, cô biết, Tư Cần cuối cùng cũng sẽ có ngày hối hận, cô ôm hai bai cô gái, ” Tư Cần, đứng lên đi, chúng ta vào phòng trước.”

“Ban đầu lúc cậu khuyên mình, mình không nghe, nhưng bây giờ, tim của mình rất đau rất đau...” hai tay Tư Cần dán chặt trước ngực, ba chữ Hạ Tử Hạo trên tay, vì cô dùng sức mà máu tươi chảy ra, chất lỏng rỉ ra đỏ sẫm, chói mắt không thôi.

” Anh ấy nói, anh ấy không quan tâm đến quá khứ của mình, anh ấy muốn cưới mình, Dung Ân, anh ấy nói muốn kết hôn với mình...” Tư Cần ngồi dưới đất, vừa khóc vừa cười, trên mặt nước mắt cùng máu hòa vào nhau, cô đến bây giờ vẫn cô đơn, hiện tại, thật khó khăn có người nói yêu cô, muốn cho cô một gia đình ấm

áp, nhưng Hạ Tử Hạo, cho dù cô thật muốn tiếp nhận tình yêu của anh, họ cũng không có một chút khả năng.

Yêu sâu đậm như vậy, vừa mới bắt đầu, cũng đã sắp chết đi, nó được hun đúc từ tuyệt vọng và cừ hận, sau khi mọc rễ nảy mầm, nhất định sẽ chết non. Tư Cần chặt lấy Dung Ân, cô không muốn một mình cô đơn ở chỗ này, cô cảm giác mình sắp điên rồi, “Mình tại sao lại yêu anh ấy, tại sao?”

Dung Ân mân khấn đôi môi, mặc dù như vậy, bên trong đôi mắt vẫn là mơ hồ hơi nước.

” Tư Cần, hãy quên hết đi...”

“Mình không quên được, ” Tư Cần thất thanh khóc rống, “Dung Ân, cậu đừng nói, hãy nghe mình nói được không, mình có rất nhiều điều muốn nói...”

Hai người co rúc ở sau rèm cửa sổ, ôm nhau thật chặt, Tư Cần nói, khi còn bé, lúc cô cảm thấy cô đơn, liền thích núp trong góc, hoặc là trốn trong chăn, chỉ cần có thể đem chính mình giấu đi. Cô nói Dung Ân thật giống như bà nội, giống bà nội sờ sờ đầu của cô, nói A Cần, làm sao bây giờ mới về, đừng làm quá sức...

Dung Ân thật không có chen vào nói, cô rất an tĩnh nghe, nước mắt chảy xuống rơi đến trên mu bàn tay, từng giọt nở rộ.

Tư Cần nói cô cùng Hạ Tử Hạo bắt đầu, cô nói, bọn họ gặp nhau ở Cám Dỗ, lúc ấy anh đứng trong đám người, hạc giữa bầy gà, nhìn qua một cái, đã hấp dẫn cô.

Cô nói, lần đầu giữa hai người, anh cũng rất cẩn thận từng li từng tí, nâng niu cô, sợ cô đau.

Tư Cần nói rất nhiều rất nhiều..., đến khi, tiếng nói ách đi, vọng lại như tiếng kêu oán, Dung Ân lau nước mắt, đứng dậy đến máy đun nước, lấy cho cô một ly nước.

Lúc trở lại, liền đốt một điếu thuốc, hung hăng hút hai hơi sau đó đem điếu thuốc gạt vào cô tay.

Mùi vị da thịt cháy trong nháy mắt tràn ngập cả căn phòng, Dung Ân vứt bỏ chén nước, lật đật kéo tay cô ra, ” Tư Cần, cậu điên rồi sao, cậu như vậy không sợ mình sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Chữ Hạ kia rướm máu đã bị hủy diệt, trên cổ tay hiện ra một đốt rất sâu, Tư Cần dựa vách tường, ” Dung Ân, cậu biết không? Mình muốn đem Hạ Tử Hạo vĩnh viễn nhớ trong lòng mình, đợi những vết thương này lành đi, chúng có thể lưu lại trên thân thể mình cả đời này, người đàn ông này, mình sẽ có anh ấy cả đời, anh ấy sẽ không biến mất, chỉ có thể theo thời gian mà khắc sâu hơn, mình muốn dùng cái này để tế lễ, đây là khoảng thời gian duy nhất mình được yêu, mình yêu rất sâu đậm, không thể lấy ra được...”

Hai mắt Tư Cần trống rỗng, Dung Ân vén tóc cô, muốn xem vết thương trên tay cô, nhưng không cho.

Cô ngồi dưới đất, khóc đến sau cùng, lại im lặng lạ thường, cô dựa vào cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn ra mặt trời.

Sau hơn nửa đêm, một câu Tư Cần cũng không nói, Dung Ân theo cô ngồi, cả đêm không có nhắm mắt.

Đến ngày thứ hai, Tư Cần mệt mỏi, phải dựa vào cửa sổ ngủ say, Dung Ân đỡ cô vào phòng, trong phòng khách đã dọn dẹp sạch sẽ, cô không dám ra cửa, gọi đồ ăn mang đến, cảm thấy rất mệt, liền tựa vào trên ghế sa lon ngủ một hồi.

Tư Cần ngủ đến xế chiều, lúc đi ra, tắm rửa, quần áo cũng thay, đầu tóc vẫn còn ướt, tinh thần nhìn qua không tệ, khôi phục không ít.

Vết thương trên cổ tay bị ống tay áo che đi, Dung Ân mở mắt, ” Cậu đã dậy rồi.”

“Tối hôm qua, có phải mình rất điên không?” Tư Cần ngồi bên cạnh Dung Ân, đồ ăn gọi đến Dung Ân cũng chưa có ăn, cô đến lò viba đun lại, ” Lúc ấy tâm tình quá kém, phát điên, làm hại cậu cũng không thể ngủ.”

“Ăn một chút gì đi, tiếng của cậu tắt rồi đó, mấy ngày nay, mình sẽ ở cùng cậu.”

“Không cần, ” Tư Cần mỉm cười, ” Cậu cho rằng mình không có đàn ông thì không sống được sao? Chẳng qua tối qua uống một chút rượu, say khướt thôi, thật đúng là dọa cậu sợ rồi,” Bộ dạng cô nửa đùa nửa thật,

đem thức ăn nóng hổi mang lên, tâm tình đã khá nhiều, Dung Ân thủy chung không yên lòng, “Mấy ngày qua, không có gặp phiền toái gì sao?”

“Cậu yên tâm đi,” Tư Cần nếm thức ăn, ” Mình không sao.”

Ăn cơm xong, đến gần đêm, Tư Cần kêu Dung Ân trở về, cô vốn định buổi tối ở chỗ này, nhưng là Tư Cần liên tục nói chính mình không có chuyện gì, Dung Ân nếu là biết biến cố sau này, ngày đó dù thế nào cô cũng sẽ không đi .

Ngày hôm sau, điện thoại Tư Cần tắt máy. Dung Ân qua tìm, chủ nhà nói Tư Cần đã dọn nhà trong đêm, đi rất gấp, ngay cả tiền thừa cũng không lấy.

Cô lần nữa biến mất.

Dường như là đồng thời, Hạ gia truyền ra tin vui, Hạ Tử Hạo nửa tháng sau sẽ cùng Giang tiểu thư đính hôn, chuyện này không khác gì một làn sóng không nhỏ.

Người sáng suốt rất tinh tường, Hạ Tử Hạo nhận hối lộ, mặc dù đến nay đã chìm xuống, nhưng đối với những người tham chính mà nói, danh tiếng quan trọng nhất, trước tình trạng nguy cấp này, đám hỏi cùng Giang gia, là lựa chọn tốt nhất bác bỏ tin đồn.

Hạ gia cùng Giang gia, mấy đời qua lại thân thiết, hai đứa bé cũng là thanh mai trúc mã, tiệc đính hôn này, ở trong mắt mọi người đương nhiên là nước chảy thành sông.

Tiệc được đãi ở nhà hàng cao chọc trời, bao hết một tầng.

Nam Dạ Tước được mời, vốn không muốn tham dự, nhưng ngại từ chối, vẫn là một mình đi trước.

Dung Ân thuê xe đi tới vùng ngoại thành, cô mua một bó hoa, đi vào khu mộ, đến trước mộ bà nội, liếc thấy trong bình hoa có vài bông Bách Hợp, chen chúc nhau, trên mặt còn có những giọt nước còn mới.

Trong đầu cô phản ứng đầu tiên chính là Tư Cần đã đến.

Dung Ân thả hoa trong tay rơi xuống, sải bước đến cửa, ông lão chịu trách nhiệm trông coi chỗ này mỗi ngày có người đến đều có ghi chép, mới có thể điều tra ra.

“Ông lão, tôi muốn hỏi, ngôi mộ 1314, hôm nay có người đến thăm sao?” (Không biết các bạn có biết điều này không, 1314 nghĩa là trọn đời trọn kiếp, y như 520 là anh yêu em ý)

Ông lão bên trong đang xem báo, nghe được câu hỏi, giơ mắt kiếng trên mũi lên, ” Hôm nay có một cô gái đến, ta xem xem, ” ông lật sổ ra, ” Đúng, là ngôi mộ 1314.”

“Xin hỏi, bộ dáng cô ấy như thế nào, ông thấy cô ấy đi hướng nào rồi?”

“Một cô gái rất đẹp, đúng rồi, cô bé thật kỳ quái, tới tảo mộ, lại mặc áo cưới, ban ngày, hù dọa ta sợ gần chết...”

Dung Ân ánh mắt sợ run lên, vội vàng cám ơn sau chạy ra ngoài, cả trái tim cô như muốn nhảy khỏi cổ họng, bước đi hư ảo giẫm lên bông, cô đón xe chạy thẳng đến khách sạn cao chọc trời.

Nam Dạ Tước vừa tới, liền nhận được điện thoại của Dung Ân, anh nhếch khóe miệng cười, ” Alo, Ân Ân?”

“Alo, anh nhìn thấy Tư Cần không?”

Nam Dạ Tước ánh mắt quét bốn phía, ” Không có, cô ấy sao lại ở đây?”

“Dạ,” Dung Ân dưới tình thế cấp bách, liền gọi ra tên của anh, ” Em sợ Tư Cần làm chuyện điên rồ, anh xem giúp em một chút, nếu thấy cô ấy ở khách sạn..., nhất định phải ngăn cản cô ấy, em sẽ đến ngay.”

“Được” Nam Dạ Tước mặt sắc mặt ngưng trọng, thu hồi điện thoại.

Các vị khách bắt đầu kí tên, Hạ Tử Hạo cùng Giang tiểu thư xuống xe, những cô gái khánh tiết (là những người đứng xếp hàng trước những cửa khách sạn trong các tiệc cưới) bước ra nghênh đón, trưởng bối hai bên cười rục rịch, như tắm gió xuân.

“Nhìn kia, đó hình như là người —”

Trong đám người, không biết là người nào dẫn đầu hô lên một câu, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy trên lầu 10, một cô gái mặc áo cưới ngồi trên lan can, cặp chân trơn bóng mảnh khảnh nhẹ nhàng quơ, có người bị làm cho sợ đến luôn miệng thét chói tai. Nhân vật chính hôm nay cũng tới đến trên quảng trường, hẳn mặc tây phục màu trắng nho nhã, tuấn lãng phi phàm, ngẩng đầu nhìn lại, gương mặt vốn cũng không có vui mừng lập tức liền căng thẳng .

Nam Dạ Tước cũng phát hiện, trong con người anh hiện lên bén nhọn, thừa dịp nhiều người, đi tới bên trong khách sạn.

Tư Cần ngồi ở ngoài vòng bảo hộ của ban công lộ thiên, chỉ cần nghiêng người, thì lập tức rơi xuống.

Sắc mặt Hạ Tử Hạo cứng đờ, vạt ra đám người chạy đến phía trước., ” Tư Cần xuống, Tư Cần...”

“Tử Hạo,” Giang tiểu thư không vui nhíu mày, hôm nay khách mời đều là những nhân vật tầm cỡ của thành phố Bạch Sa, hẳn làm mất mặt như vậy, cô cũng sẽ gánh không nổi, ” Anh làm cái gì vậy?” Cô ta đi đến bên cạnh Hạ Tử Hạo, kéo nhẹ ống tay áo của hắn.

Hạ lão gia tức thẳng dậy chân, tiếng nói tức giận mười phần, “Người trở lại cho ta, hôm nay là tiệc đính hôn của người đó!” Người đàn bà này, phá hủy hai đứa con của ông ta, còn mặc áo cưới đến đây làm loạn, cô ta cũng không nhìn xem hôm nay là tình cảnh gì!

“Tư Cần, em xuống đây, phía trên nguy hiểm —— “

Cô gái phía trên tựa hồ nghe được tiếng kêu to phía dưới, cô nàng đứng đưa hai chân, từ từ cúi đầu xuống, Hạ Tử Hạo, quả nhiên như lần đầu cô gặp gỡ, vẫn cúi mắt giữa đám đông. Tư Cần nhẹ vén lên khoe miệng, cô gơ tay lên, trên cổ tay trắng, hai chữ Tử Hạo rõ ràng, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở bắn vào trong mắt cô, cô chợt cảm thấy choáng váng, thân thể nghiêng qua , thiếu chút nữa trồng xuống.

“A —— ” có người thét chói tai liên tục .

Một cánh tay Tư Cần kịp thời vịn lại lan can, làn váy của áo cưới màu trắng giống như một đôi cánh trắng tinh, cô cười cười, cầm lấy điện thoại bên cạnh.

Điện thoại đổ chuông một chút, Hạ Tử Hạo liền bắt lấy.

“Tử Hạo, hôm nay em đẹp không?”

“Đẹp, Tư Cần, trong lòng anh em đẹp nhất.” Giọng người giọng đàn ông bắt đầu nghẹn ngào, hẳn ngửa đầu, co nhìn xuống, ánh mắt của hai người bỏ qua những ngăn cách, lần nữa nhìn nhau.

Bên cạnh Hạ Tử Hạo, Giang tiểu thư hung hăng cắn răng, tức đến sắc mặt trắng bệch.

“Tử Hạo, hôm nay là ngày vui của anh, em tối chúc phúc cho anh.”

“Tư Cần, có lời gì xuống rồi chúng ta từ từ nói, được không?”

Hôm nay cô quả thật rất đẹp, bộ dạng mặc áo cưới , như một Thiên Sứ, Hạ Tử Hạo chỉ cảm thấy hai mắt đau nhói, ánh mặt trời chiếu xuống, hẳn chỉ có thể nhắm mắt lại, Tư Cần lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt, ” Tử Hạo, cô gái bên cạnh là người cùng anh đi hết nửa đời sau sao? Cô ta sẽ là vợ của anh... Tử Hạo, em thật hâm mộ cô ấy, đổi lại là em..., có thể đứng bên cạnh anh một ngày, em cũng thỏa mãn rồi. Em hy vọng cô nào có thể gọi họ một tiếng ba mẹ,” Tư Cần lau mắt, dường như là khóc, tiếng nói khàn khàn, giọng nói chuyển làm tự giễu, ” Em thật là nằm mộng ban ngày rồi...”

“Tử Hạo, đừng làm mất mặt ở chỗ này,” cuộc đối thoại của hai người bị Hạ lão gia cắt đứt, ông ta kéo tay Hạ Tử Hạo, kéo đi, “Đi...”

“Cha, ” Người đàn ông nói, dời điện thoại bên tai đi, ” Con không thể bỏ lại Tư Cần...”

Cô có thể từ trong điện thoại di động nghe được hai người tranh chấp, Hạ lão gia quơ tay múa chân, hận không thể tát cho anh một bạt tai, ” Cô ta muốn nhảy lầu là chuyện của cô ta, người nhìn thử xem thân phận người là gì, cô ta muốn nhảy càng tốt, mạng của chính mình, không liên quan gì đến Hạ gia chúng ta!”

“Cha, ” Hạ Tử Hạo bị chọc giận, dùng sức hất ra kìm hãm, “Sao người có thể nói như vậy!”

Tình cảnh phía dưới đất đầu lằm vào hỗn loạn, Hạ phu nhân tới khuyên can, Hạ Tử Hạo cầm lấy điện thoại di động trở lại chỗ ban này, “Tư Cần, em xuống đây, chúng ta kết hôn có được hay không? Chúng ta rời đi chỗ này, không bao giờ ...trở lại nữa. . .”

Tư Cần cầm điện thoại di động, lòng tuyệt vọng lần nữa rung động, cô nhẹ giọng khóc nức nở, cúi thấp đầu, mặc dù biết kết cục như vậy chỉ có trong lời nói dụ trẻ nhỏ, nhưng cô tình nguyện tin tưởng, “Tư Hạo, em yêu anh, em không lừa được chính mình, em yêu anh. . .”

“Anh cũng yêu em!” Người đàn ông chảy nước mắt, chữ chữ kiên định mà hết sức chân thành.

Nam Dạ Tước chạy tới sân thượng, Tư Cần cùng Hạ Tử Hạo đang nói chuyện điện thoại, cô nghe được động tĩnh sau nghiêng đầu lại, “Không được qua đây —— “

“Tôi nghĩ cô là người thông minh, sao lại làm việc ngốc nghếch này?”

Tư Cần tay trái bám vào lan can, thân thể nghiêng ra ngoài, “Người không được qua đây!”

Nam Dạ Tước đứng tại nguyên chỗ, không dám động, Tư Cần nghiêng nhìn phía dưới, cánh tay kéo thẳng có thể buông ra bất cứ lúc nào, ” Tử Hạo, em biết lựa chọn cách này, ai cũng sẽ nói em quá hèn yếu, chính em cũng biết. Nhưng, lựa chọn sống sót, thật ra so với chết càng phải có dũng khí, em quá mệt mỏi, một mình bà nội sẽ lạc đường, em đã đến lúc phải đi theo bà...”

“Tư Cần,” một đầu điện thoại, truyền đến gào thét e ngại mà bén nhọn, ” Không nên, đường sau này, có anh giúp em ——”

“Không nên, ” Nam Dạ Tước dưới tình thế cấp bách, sải bước đến, ” Tôi đáp ứng cô, tôi có thể cho cô một thân phận mới, cô có thể cùng hắn đến một chỗ khác bắt đầu lại lần nữa, tôi sẽ giúp cô!”

“Nam Dạ Tước, ” cô gái quay đầu lại nhìn anh, “Cảm ơn anh.”

Một lần nữa bắt đầu, nói dễ vậy sao? Cô không phải là cô bé lọ lem, cô không có hoàng tử cứu vớt, Tử Hạo, nếu để em nhìn anh ở bên cạnh người người đàn bà khác, tay trong tay bên nhau, không khác gì hủy diệt em. Loại đau đớn này, em sợ phải thừa nhận, em thật ra rất nhát gan, vậy nên, em tình nguyện chết đi.

“Nam Dạ Tước, hứa với tôi, chăm sóc Dung Ân thật tốt, tôi tin anh...”

Cánh môi cô tràn ra kiên quyết, “Tử Hạo, tha thứ cho sự ích kỷ của em, em hi vọng anh có thể nhớ rằng, em từng dùng mạng sống của mình yêu anh...”

Tư Cần chính là một con mèo trong đêm tối, cô cũng thích ở dưới ánh mặt trời lim dim, nhưng cô biết mình nhất định là một con ròi trong đêm tối, cô không đấu lại người càng không đấu lại trời, lời ước nguyện của cô trước hoa hồng Champagne, đích thị là bọt biển, nếu sống không được, lựa chọn một cách bốc đồng ra đi, ít nhất là ở trước mặt anh ấy.

Lúc Dung Ân vội vàng chạy tới khách sạn, quảng trường lớn ở chỗ này, ở giữa có bể phun nước, vài giọt nước tung đến trên mặt, lạnh lạnh.

“A —— ” cách đó không xa, tiếng thét chói tai xé rách bầu trời.

Tư Cần buông tay ra, thân thể rất nhanh rơi xuống, áo cưới màu trắng thuần khiết theo gió vung lên, thật giống như là một con chim bồ câu trắng, cô nhắm hai mắt lại, bên tai, tiếng người đàn ông gào thét tê tâm liệt phế từ trong điện thoại truyền đến. Cô mở bàn tay ra, tốc độ rơi xuống rất nhanh, khăn trên đầu thối bay đi, trong thoáng chốc, Tư Cần có thể nghe tiếng bà nội nói ” A Cần, sao người lại ngu ngốc như vậy?”

Hạ Tử Hạo vứt điện thoại, muốn chạy lên cứu, nhưng lại bị mấy người phía sau kéo lại.

Bước chân Dung Ân cứng ngắc, cô cảm thấy toàn bộ thế giới cũng sụp xuống, chung quanh hết thảy cũng đang xoay tròn, tất cả mọi thứ thật giống như điên đảo, cô muốn mở miệng, nhưng trong cổ họng giống như là bị cái gì đè ép, làm âm thanh lúc đi ra được, cô đã nghe được mùi máu tanh, “Tư Cần!”

Dung Ân, nhớ kỹ. . .

Cậu phải hạnh phúc.

Kiếp này, hạnh phúc chưa bao giờ đến gần mình, cho nên, cậu phải hạnh phúc.

Lúc cô rơi xuống, trên quảng trường, chim bồ câu trắng từng đám từng đám nhàn hạ bay lượn, giống như sợ hãi, vỗ cánh rất gấp.

Dung Ân thấy được màu máu, Hạ Tử Hạo như đổi diên hất mọi người ra, anh quý rạp xuống mặt đất cứng rắn, hai quả đấm từng cái nện xuống, máu tươi tóe ra, bắn vào tây phục màu trắng của anh, anh giống như dã thú gầm lên, mọi người vây lại, hoa hồng trước ngực người đàn ông rơi xuống mặt đất, ai cũng không dám nhích tới gần, tiếng rên rỉ của anh chìm vào trong lòng mỗi người, ngay cả gió, tựa hồ cũng đang khóc.

120 cùng đội phòng cháy chữa cháy chạy đến thấy quen tình cảnh này, chỉ là lắc đầu. (120 giống như 115 bên Việt Nam)

Tư Cần nói, cô ấy không thể là Thiên Sứ.

Cho nên, cô chỉ có thể chìm vào bóng đêm.

Dung Ân giật mình tại nguyên chỗ, một bước cũng không bước nổi ra, Tư Cần khi còn sống, cuối cùng cũng đã dùng cách dứt khoát nhất để hoàn lại rồi.

Toàn thân cô lạnh như băng, ngay cả đôi môi cũng đều run rẩy, người đàn ông vội vàng chạy tới, anh đem Dung Ân ép vào ngực mình, không để ột mản máu tanh lưu vào đáy mắt cô, hai tay Nam Dạ Tước đặt sau lưng cô, muốn mang cô rời đi.

Dung Ân cứng đờ, ngay cả khí lực bước đi cũng không có.

Nam Dạ Tước cho là cô muốn ở lại nơi này, chẳng qua là ôm chặt lấy cô.

120 bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Hai tay Dung Ân buông thõng tại bên người bỗng nhiên ôm chặt em Nam Dạ Tước, cô rất dùng sức ôm anh, “Chúng ta đi thôi, rời nơi này đi.”

“Được.” người đàn ông ôm eo mảnh khảnh của cô, cô thật sự không có khí lực, anh liền chặn ngang ôm lấy cô đi về phía bãi đậu xe. (lên lên đó)

Hai tay Dung Ân vẫn ôm cổ Nam Dạ Tước, ” Đối với Tư Cần mà nói, có lẽ, như vậy thật sự là một loại giải thoát.”

Anh vốn tưởng cô sẽ âm ỉ lên, ít nhất cũng sẽ khóc, ” Ân Ân, cách đối mặt của mỗi người khác nhau, sống, có đôi khi so với chết còn khó chịu hơn.”

Trở lại bên trong xe, Nam Dạ Tước mở điều hòa, hai tay Dung Ân lạnh như văng, anh sưởi ấm từng ngón tay của cô, đặt ở môi, lại tinh tế xoa.

“Anh nói xem, tại sao chúng ta vẫn không thể giữ cô ấy lại được?”

“Là chính cô ấy muốn rời đi, cô ấy nói mệt mỏi.”

Dung Ân cũng cảm thấy mệt mỏi, cô dựa vào ghế ngồi, không bao lâu ngủ thiếp đi, Nam Dạ Tước trong xe ngồi thật lâu, anh vén tóc trên trán Dung Ân, nghiêng thân qua, khẽ hôn xuống.

Không mang theo bất kỳ ham muốn nào, môi mỏng khắc lên, liền rời đi.

Tiệc đính hôn này, sóng gió toàn thành phố, Tư Cần cứ như vậy đi, vẫn không có cứu chữa qua.

Hạ Tử Hạo không để ý phản đối trong nhà, dứt khoát thay cô lo liệu hậu sự.

Dung Ân hi vọng cô có thể được chôn cất cùng bà nội, ngày chôn cất, chỉ có hai người họ.

Ngắn ngủn mấy ngày, Hạ Tử Hạo gầy hằn, bộ dáng không có chút tinh thần, , đầu tóc buông thõng, bên trong đôi mắt âm đạm không ánh sáng, Dung Ân nhìn không khỏi chua xót, nhưng cũng cố nén, chẳng qua là vành mắt đỏ lên.

Trên bia mộ, Tư Cần nhàn nhạt cười, chỉ có vào lúc này, mới có thể nhớ kỹ bộ dáng điềm tĩnh của cô ấy.

Cô chôn cất bên cạnh bà nội, Hạ Tử Hạo dựa vào bia mộ Tư Cần, ” Em được như nguyện rồi, đời này, anh sẽ mãi nhớ em, em đã khắc sâu vào lòng của anh, rồi cuộc rũ cũng sẽ không đi.”

Dung Ân quay đầu đi, gió thổi xào xạc, đường vô tận rên rỉ cùng kêu lên nức nở, thống khổ vô cùng.

“Cô biết không? Thật ra Tư Cần không cần phải chết.”

Dung Ân u mê, không có kịp phản ứng ý tứ trong lời nói hần.

“Cô ấy là bị buộc chết.” Tròng mắt Hạ Tử Hạo tối tăm nhìn thẳng Dung Ân, làm cô chợt cảm thấy trong lòng run sợ, ” Ngày tôi đính hôn, cô ấy vốn có thể không cần phải chết, tôi đã khuyên cô ấy xuống, nhưng là, là, Nam Dạ Tước bức tử cô ấy! Cô có biết, hần lúc ấy nói gì với cô ấy không?”

“Từ sau khi biết ai hại Hạ Phi Vũ, Nam Dạ Tước chưa từng buông tay đối với Tư Cần, hần từng bước, đến khi đẩy cô ấy vào tử địa!”

P/s: Một tình yêu chưa kịp bắt đầu đã kết thúc....

106. Chương 106

Dung Ân hai mắt tròn tròn, tay nắm thành quả đấm, “Tôi không tin.”

“Tôi không có buộc cô tin ” Hạ Tử Hạo đứng dậy, ở trước mộ Tư Cần lưng quay về phía Dung Ân, ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve trên khóe miệng cô gái trong hình, “Tôi đi tìm cô ấy vào đêm đó, Nam Dạ Tước cũng ở đó, hần lúc ấy rời đi, cũng vừa lúc tôi tới”. Người đàn ông ánh mắt chán chường cùng Tư Cần đối diện, trong mắt hiện lên tia nhìn khác thường, thật xin lỗi, anh không thể không nói dối.

“Sau đó, cô ấy đem toàn bộ chân tướng đều nói cho tôi biết, bao gồm cả tên thật của cô ấy, những ân oán của cô ấy với Phi Vũ, tôi rất tức giận, còn động thủ tát vào mặt cô ấy...” Người đàn ông cong gập người, khóe mắt hiện lên sự ân hận, điều bộ cực kỳ bi ai, hai tay hần nắm lấy bia mộ, đầu khê tựa tấm hình của Tư Cần, “Lúc ấy, tôi đã nghĩ đến đem cô ấy rời đi, nhưng cô ấy không chịu. Cô ấy nói Nam Dạ Tước đã bắt đầu ra tay, hần đã cảnh cáo Tư Cần, bắt cô ấy không được tiếp xúc bất cứ ai của Hạ Gia, cũng làm cho giữa chúng tôi từ đó kết thúc”.

Chẳng trách Tư Cần đêm đó rất thương tâm, cô ấy bảo Hạ Tử Hạo nói muốn cưới mình...

Dung Ân ánh mắt đau đớn, đến cả ót cô đều ơng ơng, cô tưởng rằng Nam Dạ Tước đã biết chân tướng trước sau, sẽ buông tay đối với Tư Cần, thật không ngờ tới hần vẫn ngầm hành động.

Hần còn nói, là Tư Cần chính mình mệt mỏi rồi, tự mình muốn đi.

“Ở tiệc đính hôn hôm đó, cô ấy mặc áo cưới ngồi ở trên ban công lầu 10, cô ấy hỏi tôi, cô ấy có đẹp không?” Hạ Tử Hạo đưa ngón tay vuốt ve ở trên mặt Tư Cần, trừ tấm hình này ra, hần cũng không thể nhìn thấy được nụ cười của cô ấy nữa rồi, “Tôi nói với cô ấy, chúng ta hãy rời chỗ này đi, chúng ta kết hôn, không bao giờ trở lại nữa”

“Lúc ấy Nam Dạ Tước ở ngay phía sau cô ấy, Tư Cần vốn là đã đồng ý, cô ấy nói chỉ cần tôi không chê, cô ấy sẽ bỏ tất cả để đi theo tôi, chúng tôi một lần nữa bắt đầu” Giọng nói người đàn ông giống như có gì ghen nơi cổ họng, “Nhưng ...” hần xoay mình cất cao giọng, giọng lên xuống giống như sóng biển mà pháp phồng “Tôi rõ ràng nghe được trong điện thoại giọng của Nam Dạ Tước, hần nói, chỉ có cô ấy nhảy xuống, mới có thể kết thúc tất cả chuyện này. Hần đã đáp ứng Phi Vũ sẽ nghiêm trị hết những người đã tổn thương nó. Tư Cần nếu không chết, hần sẽ làm cho những điều kia tái diễn lại tổn thương cô ấy lần nữa. Tóm lại, hần sẽ chia rẽ chúng tôi, cũng làm cho cô ấy suốt đời cũng không có một ngày yên ổn.”

Dung Ân ngẩng đầu lên, phảng phất nhìn thấy lúc Tư Cần buông tay, thân thể đứt khoát rơi xuống rất nhanh.

“ Cô không cảm thấy cái chết của cô ấy cùng cô có quan hệ rất lớn sao?” Hạ Tử Hạo xoay nghiêng đầu, ánh mắt đỏ bừng liếc nhìn cô.

Dung Ân bị tầm mắt như vậy nhìn chằm chằm, toàn thân thật giống như bị chấn động rất nhiều.

“Nam Dạ Tước làm như vậy, chính là có thể làm cho chính hắn yên tâm thoải mái, hắn tưởng như vậy sẽ làm cho Phi Vũ ấy nấy, còn hắn lại không có chút nào gánh nặng cùng cô ở chung một chỗ. Hắn bức tử Tư Cần, để đổi lấy chính mình thanh thân, nguyên nhân sâu xa rốt cục cũng là vì cô.”

Dung Ân hai mắt nhìn xuống ở trước mặt hắn, lùi lại từng bước lớn, phía sau lại là mười mấy bậc thêm đá, cô thiếu chút nữa đã té lăn xuống bậc thêm.

Đối với Tư Cần, cô chính là trong lòng còn có ấy nấy, ngày đó ở Cám Dỗ, Hạ Phi Vũ nếu không phải bởi vì chính cô mà làm nhục Tư Cần, tất cả mọi người sẽ không có ngày hôm nay.

Ngôi mộ được đặt trong khu rừng tùng bách, bốn mùa thường có âm thanh, Dung Ân theo thêm đá từng bậc đi xuống, rất nhiều chuyện, đi tìm căn nguyên nguồn gốc, đều là không thoát khỏi có sự liên quan lẫn nhau, chuyện của Tư Cần là một bi kịch mà bọn họ đều là những người ở phía sau ra tay, ai cũng đừng nghĩ bo bo giữ mình.

Lát sau Hạ tử Hạo quay đầu lại, Dung Ân đã đi xa, bóng dáng màu trắng hiu quạnh dần dần biến mất trong khu mộ đìu hiu, chỉ còn thấy được mái tóc dài đen nhánh đang nhẹ nhàng bay phấp phới trong gió.

Hắn ngồi yên ở trước mộ Tư Cần, trên mu bàn tay, một loạt các vết thương còn chưa kịp kết mài, lại vừa rỉ máu.

“ Cần, thật xin lỗi,” hắn vuốt ve tấm hình của Tư Cần, “Anh có phải đã làm cho em ra đi không yên lòng? Em và em gái của anh đều là người mà anh yêu, đây là chuyện duy nhất anh có thể làm vì nó. Nó yêu Nam Dạ Tước, nhưng anh nhìn ra được, Nam Dạ Tước không yêu nó, Phi Vũ sai, hắn cũng có sai, hắn mới chính là hung phạm thúc đẩy chuyện này, chúng ta không có được tình yêu, hắn cũng không xứng...”

Trên bia mộ, chính là tấm hình duy nhất trong cuộc sống cô ấy, đây là bộ dạng an tĩnh nhất của cô ấy, khuôn mặt đáng yêu, nụ cười tinh khiết, cô muốn cho Dung Ân hạnh phúc, nhưng hiện tại, cô không nhìn thấy cũng không nghe thấy, những người cô quan tâm, chẳng lẽ giờ đây lại giết hại lẫn nhau sao?

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh đang đang chuẩn bị cơm tối, bên trong phòng khách trống rỗng bởi vì có hoạt động bận rộn này mới không có vẻ lạnh lẽo, bên ngoài tuyết đang rơi, trên cửa sổ kết lên một lớp sương băng, Dung Ân thông thường có thói quen mở máy sưởi vào mùa đông, cô mang đôi dép lê bằng lông mềm hình thỏ, cơ thể dựa trên ghế sa lon một lúc không lâu liền ngủ say.

Nam Dạ Tước trở về rất đúng giờ, Vương Linh thấy Dung Ân ngủ, cũng không có đánh thức cô, cầm lấy áo khoác của anh treo lên, Nam Dạ Tước bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, vừa vịn bao quanh thân thể cường tráng của anh.

Anh nhỏ giọng đi đến bên cạnh Dung Ân, ánh mắt liếc xuống nhìn cô “Ngủ bao lâu rồi?”

“Đoán chừng nửa giờ rồi. ” Vương Linh đáp.

Nam Dạ Tước mân lên môi mỏng, sắc mặt có chút âm u, “Ngủ lâu như vậy, cô không biết lấy mền đắp lại cho cô ấy sao? Ngã bệnh rồi làm sao ?”

Vương Linh cũng là do bận rộn mà quên mất, cúi đầu “Thật xin lỗi, tiên sinh.”

Nam Dạ Tước xoa tay, anh từ trước đến giờ đối với người giúp việc không tính là nghiêm khắc, Vương Linh lấy ra cái chăn bông mới, anh đem nhận lấy sau đó đem nó phủ trên người của Dung Ân, vừa muốn ôm cô đứng lên, cô liền dụi dụi mắt, tỉnh dậy.

Con người cô đen bóng lộ ra vẻ rất có thần, Dung Ân đem chăn bỏ xuống bên cạnh, Nam Dạ Tước ở kế bên cô ngồi xuống “Làm sao ngủ thiếp đi?”

Tiếng nói anh tràn đầy tình cảm, Dung Ân vốn là chờ anh trở về, lại không nghĩ quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, hai gò má cô đỏ bừng, giống như là quả táo chín, đôi môi phơn phớt hồng son dưỡng, Nam Dạ Tước lâu lắm không có đụng chạm đến phụ nữ, lúc này thấy được cảnh tượng như vậy, tự nhiên thú tính nổi lên.

Cánh tay anh vòng qua bả vai Dung Ân, cúi đầu, chiếm lấy môi của cô.

Đầu lưỡi còn không có tham tiến vào, Dung Ân liền có thể cảm giác được anh hô hấp dồn dập, áp về hướng bộ ngực của nàng mà phập phồng không ngừng, hơi thở khàn khàn mang theo nguồn nhiệt xâm nhập cổ cô.

Vương Linh vội đóng cửa phòng bếp, Nam Dạ Tước ngón tay lần theo vạt áo lông của Dung Ân mà chui vào, bàn tay dán chặt lấy da thịt nhẵn nhụi của cô, đồng thời dưới sự kích thích, cổ họng anh gầm nhẹ, dùng sức đem cô áp ở trên ghế sa lon.

Dung Ân vươn tay che miệng anh lại, Nam Dạ Tước đem tay cô kéo ra, cô liền nghiêng đầu đi né tránh nụ hôn của anh.

“Anh không làm gì cả, chẳng qua là hôn mấy cái”

“Nam Dạ Tước.”

Nghe giọng cô như vậy, anh ban đầu bị dục vọng ngấm vào con người liền lạnh xuống chút ít, Dung Ân liền ngóc đầu dậy, Nam Dạ Tước căng thẳng, cũng tùy theo ý cô mà nằm kế bên.

“Tư Cần trước khi chết, anh có đi đến nhà tìm cô ấy phải không?” Vốn chuyện này đã qua, Nam Dạ Tước biết cô vì chuyện của Tư Cần mà thương tâm, lại không nghĩ rằng cô có thể nhắc lại.

“Đúng.”

Dung Ân thấy anh trả lời thẳng thắn liền gật đầu “Tôi có thể hỏi anh một câu được không?”

“Hỏi cái gì?”

“Anh đối với Hạ Phi Vũ áy náy, cũng trả sạch sao?” Quả nhiên đúng như lời Hạ Tử Hạo nói, anh có đến qua nhà Tư Cần, Dung Ân dù có đánh chết cũng sẽ không tin rằng, một Nam Dạ Tước cao ngạo như vậy lại sẽ đi đến nhà Tư Cần mà tạ lỗi, tuy rằng Nam Dạ Tước không có nói gì, nhưng ở trong lòng anh, anh đúng là nghĩ như vậy.

Đôi mắt anh dừng trên đôi mắt sáng tựa như lưu ly của cô, anh thử phỏng đoán trong lời nói của Dung Ân có chứa ẩn ý gì, có phải ý của cô là thông thường phải trả sạch, bọn họ mới có thể nào không có đổ kỵ mà ở chung một chỗ? Anh mặc dù không có bức bách đối với Tư Cần, nhưng đã nghiêm trị đầy đủ tất cả những người kia, chuyện Hạ Gia, anh cũng giúp không ít, anh biết Hạ Phi Vũ là như cũ không thể buông được, nhưng là, chuyện nên làm anh đều đã làm, vì vậy không thể nào còn muốn liên lụy cuộc đời của anh “Anh đều trả sạch.”

Dung Ân nhắm hai mắt lại, ngực có cảm giác hít thở không thông như có ai đang đè nén, “Chính là cái chết của Tư Cần, đã làm cho anh trả hết nợ sao?”

Nam Dạ Tước nhớ tới lời nói trước khi chết của Tư Cần, để cho anh có thể đối tốt với Dung Ân, những chuyện qua lại của bọn họ, đúng là bởi vì hành động kia của Tư Cần mà hoàn toàn ngưng hẳn “Cứ cho là như thế đi.”

Một câu trả lời như vậy, như một gậy đánh vào trong lòng Dung Ân, rất khó lại cởi bỏ.

Nam Dạ Tước thấy trong mắt cô dần dần hiện ra bi phần, suy nghĩ lại, thần sắc của cô có gì đó không đúng, “Từ từ đã, cái gì mà Tư Cần chết đi để trả hết nợ cho tôi sao? Cô ta từ trên khách sạn cao chọc trời nhảy xuống, là bởi vì Hạ Tử Hạo, như vậy thì có quan hệ gì với tôi?”

“Cô ấy không phải là do anh bức tử sao?”

“Em có thể hay không cũng đừng đem chuyện gì xấu cũng để trên người tôi?” Nam Dạ Tước sắc mặt trầm lại “Tôi đúng là có ghé qua nhà cô ấy, nhưng chỉ nói mấy câu liền rời đi, em cho rằng tôi đi làm cái gì hay sao?”

“Không phải anh nói để cho Tư Cần nhảy xuống sao? Nếu không, liền không buông tha cho cô ấy cùng Hạ Tử Hạo?”

“Ai nói với em như vậy?” Nam Dạ Tước nhíu mày, sắc mặt âm u, bỗng nhiên đứng dậy giận dữ hét, “Thì ra là em đào cái bẫy hướng về phía tôi mà giăng, lần sau nói chuyện có thể hay không nói rõ ràng ra? Mẹ nó đừng có cái gì mà bày trò chơi chữ!”

“Nam Dạ Tước, anh nói cái gì đó?” Dung Ân ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh rơi dừng trên mặt anh.

Anh đương nhiên là nói do thuận miệng, nhận thấy được cô đang nhìn chăm chú, anh mân hạ khóe miệng, vén ống tay áo ngồi trở lại trên sofa, “Tôi nói, em lần sau muốn hỏi cái gì thì gọn gàng gút khoát nói thẳng ra, đừng làm cho tôi phải đoán ý tứ trong lời nói của em, một chút không cẩn thận đã đoán sai, như vậy tôi ngay cả chết như thế nào cũng liền không biết”. Giống mới vừa rồi, chính là ví dụ tốt nhất, may mắn là anh phản ứng nhanh, mới không có bị hiểu lầm.

Dung Ân liếc mắt một cái, “Không phải là tôi hoài nghi anh, chẳng qua là tôi thật sự nghĩ không ra cái lý do mà anh đi tìm Tư Cần.”

“Tôi biết” Nam Dạ Tước hai tay đan chéo ở trước người, “Chuyện này tôi không có nói cho em biết, chẳng qua là tôi cảm thấy tôi có lẽ nên gặp mặt cô ấy, sự tình ra như thế này, tôi cuối cùng không thể trốn tránh mặc kệ, hoặc là bỏ qua một bên mưu đồ thanh tịnh cho bản thân. Tôi cũng không phủ nhận tất cả chuyện này đều do tôi gây nên, tôi đến đó để nói với cô ấy, sớm biết sẽ có hôm nay tôi lúc trước cũng sẽ không làm như vậy”

Dung Ân dựa lưng vào ghế sa lon, đem cơ thể dựa ả sâu vào ghế, nghiêng mặt nhìn Nam Dạ Tước, “Anh hối hận sao?”

Nam Dạ Tước không có thói quen đem hai chữ hối hận để ở trên người, nhưng câu hỏi của Dung Ân lúc này anh cũng không có phản bác, rất an tĩnh nhìn lại cô “Cô ấy nói, muốn tôi đối xử tốt với em”

“Vậy chuyện trên ban công khách sạn chọc trời như thế nào?”

“Tôi chưa kịp cùng cô ấy nói mấy câu, cô ta lúc ấy đang cùng Hạ Tử Hạo nói chuyện điện thoại, tôi tuy rằng cũng có khuyên, nhưng thời điểm tôi đi lên đó liền hiểu rằng, cô ta đã quyết định đi, rất khó để kéo trở về.”

Dung Ân mặt lộ vẻ thâm trầm, Nam Dạ Tước biết cô không có tin hoàn toàn, nhưng ít ra cũng không đến độ hoài nghi “Rốt cuộc là ai nói cho em nghe những chuyện đó?”

Nếu như những lời Nam Dạ Tước nói là thật, vậy những lời kia của Hạ Tử Hạo...

Dung Ân nhắm mắt lại, bỗng nhiên không muốn suy nghĩ sâu hơn nữa, Tư Cần đi rồi, bất luận chuyện gì có liên quan đến chuyện của cô ấy, bất kể ai đúng ai sai, Dung Ân thật sự muốn mọi chuyện đều đi qua, nói cho cùng, cô cũng muốn trốn tránh mọi chuyện.

Vương Linh đang đem thức ăn bưng ra, Dung Ân lấy cái gối trên đầu gối xuống, đứng dậy đi đến giúp. Nam Dạ Tước cũng như vậy mà đứng lên, lúc này mới phát hiện, ở nơi nào đó dự vọng còn đang trực trào.

Ở trong lòng Dung Ân, lời nói của Hạ Tử Hạo cô không thể nào quên được, nó chính là hạt mầm lặng lẽ bị chôn chặt trong lòng, mặc dù không phải là rất sâu, nhưng lại đâm chồi mọc rễ trong tim cô.

Nhiều ngày sau đó, Nam Dạ Tước cũng vô cùng tự giác không có tiến đến phòng ngủ chính làm phiền cô. Dạ Dạ hai ngày này đều ở trong phòng mà ngủ, lần trước nó đã bị Hạ Phi Vũ tung một cước, tinh thần đến nay không được tốt lắm, vẫn còn mệt mỏi.

Dạ Dạ bình thường hàng ngày đều không chào mừng Nam Dạ Tước, bởi vì nó biết anh rất khinh thường nó, nhưng giờ Dung Ân vì chuyện của Tư Cần cũng không quan tâm đến nó, còn không có tắm rửa cho nó, tiểu cầu chỉ có thể dùng sự thông minh của mình nhắm về phía Nam Dạ Tước mà nịnh nọt.

Dây chuyền trên cổ Dạ Dạ cũng không tháo xuống, thật ra thì Nam Dạ Tước làm sao biết tắm cho chó, nhiều lắm chính là đem nó tùy ý ném vào bồn tắm, sau đó thoa sữa tắm lung tung rồi lại ôm ra ngoài.

Dung Ân đã ngủ say trên giường, Nam Dạ Tước đứng ở trước cửa, bên chân còn có Dạ Dạ đi theo, hình ảnh một lớn một nhỏ đứng ở đó, sự kết hợp này nhìn vào có chút tức cười.

“Lông của nó rụng, bẩn chết được!” anh đi vào với dáng vẻ đầy oán trách, Dạ Dạ hai mắt đen láy sáng bóng cũng chạy vào, trên người nước từng giọt từng giọt rớt xuống, lông của nó không được sấy khô, liền kết lại từng bết, nhìn rất thảm thương.

“Anh không sấy khô cho nó à, làm sao mà nó bước đi một đường nước chảy hết một đường vậy”

“Tại sao lại muốn tôi sấy khô cho nó, tôi là chủ nhân của nó mà còn phải đi hầu hạ nó nữa à”. Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, nhìn Dung Ân chuyên chú lấy khăn lau khô cho Dạ Dạ, cô e dè cẩn thận ôm lấy nó ở trong lòng, sau đó còn lấy máy sấy ra thổi khô cho nó.

Tiểu cầu khoái chí gục đầu nằm gọn trong chân Dung Ân, đúng là chỉ có nơi này là thoải mái nhất, nó cọ cọ vài cái, phát ra âm thanh rừ rừ ra điều rất thỏa mãn.

“Chúng ta ngày mai đi ra ngoài ăn cơm tối” Nam Dạ Tước đã lâu rồi không có cùng Dung Ân một mình đi ra ngoài, kể từ khi cô có chứng ngại về tâm lý cho đến nay, thời gian bọn họ ở riêng bên nhau cũng không nhiều lắm.

“Ngày mai là ngày gì đặc biệt sao?”

“Lễ Giáng Sinh có được tính vào hay không?” Nam Dạ Tước tay phải chống bên người, ánh mắt ôn hòa nhìn xuống hai tay của Dung Ân “Chỉ là đi ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, mấy cái ngày lễ kiểu này tôi cũng không để ý lắm, tôi sẽ đặt chỗ tốt ở Thủy Vân vào tối mai, sau khi tan việc tôi về nhà đón em.”

“Ngày mai tôi còn có việc” động tác trên tay Dung Ân ngừng lại “Nếu không tôi có thể tự đi, anh cứ đến đó chờ tôi nhé.”

“Được” Nam Dạ Tước cũng sáng khoái đồng ý “7 giờ tối, em đến nơi thì gọi điện thoại cho tôi”

Dung Ân gật đầu, theo hoa văn trên lưng Dạ Dạ mà sấy khô, Nam Dạ Tước cúi người xuống, thấy Dung Ân không có phát hiện liền đem thân thể nằm xuống, tựa vào trong chăn, cô làm việc gì từ trước đến giờ cũng đề rất chăm chú, Nam Dạ Tước một tay đưa lên trán, không biết cô có biết hay không cái bộ dáng sấy khô cho tiểu cầu, bộ dáng nhìn cũng rất động lòng người.

Dung Ân suy nghĩ rất nhiều ngày, thật ra thì cũng là ngộ ra được, thật sự, nhiều khi, nếu so với chết lựa chọn sống sót càng cần nhiều dũng khí hơn. Ban đầu cô cho là Diêm Việt đã chết, cô cũng đã đau khổ đến mức không muốn sống. Nhưng cô cũng không có nghĩ qua muốn chết, bởi vì cô cùng Tư Cần không giống với nhau, cô ấy hoàn toàn chỉ có Hạ Tử Hạo, còn ngay lúc đó Dung Ân lại có rất nhiều ràng buộc.

Tư Cần sau khi chết, không tới mười ngày, vẫn tại khách sạn cao chọc trời đó, tiệc đính hôn của Hạ Tử Hạo cùng Giang tiểu thư kéo dài thời hạn cử hành, vào lúc này, không có phát cái gì ngoài ý muốn lần nữa, cho nên, nói thực tế một chút, trên thế giới này không có người nào là rời khỏi người nào là không được, Hạ Tử Hạo mặc dù rất thương tâm, nhưng vẫn là theo ý Hạ gia, đặt tiền đồ vững chắc lên trên hết.

Lúc Dung Ân thấy bài báo, thật là trăm thứ cảm xúc ngổn ngang, nói không ra lời trong lòng phức tạp, ban đầu cô ảo tưởng thật đẹp, hôm nay sự thật bày ra trước mắt, cho dù ban đầu Tư Cần liều chết muốn cùng Hạ Tử Hạo ở chung một chỗ, bọn họ lúc đó, cuối cùng kết cục lại như chuyện cổ tích được sao?

Đương nhiên là không. Hạ Gia là có uy tín danh dự, ở trong mắt bọn họ, Tư Cần chẳng qua là không thể nào lộ ra ngoài ánh sáng được.

Ngày đó Dung Ân quả thật là có chuyện, cô muốn đi gặp Diêm Việt, thật ra thì cô biết ngày đó là lễ giáng sinh, cô cũng không có quên, lúc trước hàng năm lễ Giáng Sinh, cũng là cô cùng Diêm Việt trải qua.

Má Lưu từ nhà kho tìm ra được một cây thông giáng sinh, đó là mấy năm trước Diêm Việt cùng Dung Ân đón xong lễ Giáng Sinh còn giữ lại, nói là hàng năm cũng muốn lấy ra.

Dung Ân chọn mua được một món quà mà Diêm Việt thích, đặt ở đầu giường, cô là vì anh mà chọn một bộ quần áo thể thao, chờ sau khi anh tỉnh lại, cô hi vọng có thể thấy anh sinh lực dồi dào ở trên sân bóng.

Trong phòng ngủ được bật điều hòa hết sức ấm áp, Dung Ân để cho anh nằm ở chiếc giường nhỏ bên cạnh cửa sổ, có ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào, bao quanh thân hình cao lớn của Diêm Việt, tóc ngắn màu nâu đậm khoan khoái ở trên mặt, bình thần mà yên ả.

Ở trong căn phòng này, Dung Ân cũng sẽ lấy điện thoại di động mà tắt đi, cô không muốn bị quấy rầy.

Hai ba giờ chiều, Diêm Minh cũng đã đến, lúc Dung Ân nhìn thấy hân cũng cảm thấy không có lời gì để nói, hân ở bên cạnh giúp bố trí phòng, bầu không khí cũng rơi vào khó xử.

Má Lưu ở dưới bếp đang làm sủi cảo, bà biết Dung Ân thích ăn, thừa dịp hiện tại Diêm Lão gia không có ở nhà, bà vẫn thường xuyên gọi Dung Ân tới đây.

Má Lưu nói cho Dung Ân nghe rất nhiều chuyện sau khi Diêm Việt hôn mê, đã ăn cơm tối xong, bà đưa Dung Ân tới gian phòng của mình, Diêm Việt đã có Diêm Minh chăm sóc, hơn nữa phía cửa dưới bà đã khóa, không sợ sẽ phát sinh như chuyện Trần Kiều như lần trước.

“Ân Ân.” Má Lưu ngồi ở mép giường, để cho cô ngồi gần ở bên cạnh

“ Má Lưu, phòng của người vẫn vậy không có gì thay đổi, vẫn như cũ.”

“Đúng vậy, trong nháy mắt vài năm đã trôi qua.” Má Lưu lời nói thâm thía, kéo tay Dung Ân, “ Con hiện tại là như thế nào? Còn cùng người kia ở chung một chỗ sao?”

Đối mặt với ánh mắt ân cần của bà, Dung Ân không khỏi cảm thấy có chút bối rối, giống như việc ở cùng Nam Dạ Tước, là không thể để người khác biết, “Dạ,phải”

“Ân Ân, con có nghĩ tới không, nếu ngày nào đó Việt tỉnh lại, con phải nói làm sao với nó?” đây cũng là chuyện mà Má Lưu lo lắng nhất, nếu là Diêm Việt không tỉnh lại thì Dung Ân ắt cũng không bỏ xuống được, bà thật sự không muốn thấy đứa bé này như vậy mà đau khổ.

Chính vấn đề này đã làm cho Dung Ân trốn tránh đến nay, “ Con, con cũng không biết.”

“Ai” Má Lưu vỗ nhẹ trên mu bàn tay cô mấy cái.” Tính tình của Diêm phu nhân ta là người rõ nhất, nếu là hai năm trước, con cùng Việt có lẽ còn có thể,nhưng sau đó...”

Dung Ân biết Má Lưu lo lắng cái gì, cô cùng Nam Dạ Tước ở chung cho đến nay, hơn nữa bà còn nghi ngờ cô mang thai con của anh, Diêm gia như thế nào cũng sẽ không tiếp nhận.

“ Má Lưu, Con hiện chỉ mong Việt nhanh chóng tỉnh lại, cái gì khác cũng không nghĩ đến.”

Má Lưu sợ cô phiền lòng, liền nhanh chóng nói qua chuyện khác, đi tới gian phòng Diêm Việt, Diêm Minh đang ngồi ở phía trước cửa sổ cùng hân nói chuyện, tình cảm anh em bọn họ hân là rất tốt, cô đi tới phòng rửa tay, mở nước ấm, chuẩn bị cho Diêm Việt rửa mặt một chút.

Tại Thủy Ván.

Nam Dạ Tước mở điện thoại di động ra, đã qua bảy giờ rồi, anh đem điện thoại di động khép lại, nhếch một chân ngồi ở trong phòng, bên trong lò sưởi mở rất cao, khắp nơi đều có mùi vị hương hoa, anh tựa vào bên cửa sổ, môi mỏng thật chắc mân lên, di động ở trong tay, anh mở nắp ra, gọi đến số của Dung Ân.

Bên kia đầu dây không có tín hiệu, Nam Dạ Tước đem điện thoại bỏ trên bàn, đầu ngón tay vô vị gõ lên bàn.

Lúc này Dung Ân đang ngồi ở bên cửa sổ lau chùi mu bàn tay cho Diêm Việt, Diêm Minh đã đem anh ôm trở về giường, bọn họ cùng anh nói chuyện,trong thấy sắc trời đã tối, lúc này mới lần lượt rời đi.

“Ân Ân, tôi đưa cô trở về.” Dung Ân đang ở bên đường đón xe, Diêm Minh lái xe tới ý bảo cô lên xe.

“Không cần.” Dung Ân lắc đầu từ chối, hai tay cô đút vào túi quần, màu râm nắng, giày ống dẫm lên đồng tuyết, trên mặt giày dính màu trắng của bông tuyết.

“Bây giờ đang có tuyết, rất khó đón xe, tôi đưa cô trở về” Diêm Minh xuống xe, đi tới bên cạnh Dung Ân, thấy cô bước bình, liền muốn đi tới kéo cánh tay của cô.

“Thật không cần.” Dung Ân tránh đụng chạm với hân, “anh mau trở về đi, không cần làm phiền.”

Giọng nói đã muốn xa lánh như vậy, người đàn ông đôi mắt màu trà ở trong bông tuyết bay lượn ảm đạm thêm, đúng vào lúc này, một chiếc taxi tới, Dung Ân vội vươn tay đón,lúc mở cửa xe, cô hướng về phía Diêm Minh nói, “Anh mau trở về đi”

Nam Dạ Tước gọi đến mấy lần, điện thoại Dung Ân trước sau vẫn không nói máy được.

Người phục vụ đẩy cửa tiến đến, “Tước thiếu, bây giờ nên mang thức ăn lên chưa?”

Anh liếc trông mắt nhìn xuống màn hình đã 9 giờ, anh lại tự nhiên có thể ngồi đây đợi cô 2 giờ, Nam Dạ Tước bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá văng cái ghế “Người không có mắt có phải hay không, không có ai đến thì ăn cái gì!”

Người phục vụ không biết mình đã làm cái gì đắc tội đến vị thần tài này, chỉ đành phải mặt đầy ủy khuất theo sát đi ra ngoài.

Dung Ân trở lại Ngự Cảnh Uyển, thấy đại sảnh đèn vẫn sáng, cô đi vào, đổi dép liền thấy Nam Dạ Tước cúi đầu, áo khoác tùy ý vứt ở ghế salon, hai tay anh đan vào nhau, khuỷu tay chống trên đầu gối. Nghe tiếng động ở cửa nên ngẩng đầu lên.

Trông mắt đen như mực hờ hững chiếm lấy cô,” Em đi đâu?”

Dung Ân mang dép đi tới trước mặt anh, “ Tôi...”

“Tôi gọi điện thoại cho em tại sao không nhận máy?”

Cô lúc này mới nhớ ra, hôm nay cô đã tắt máy điện thoại di động một ngày, đồng thời cũng nhớ tới bọn họ có hẹn ở Thủy Vân để ăn cơm tối.

“ Anh đã ăn chưa? Tôi làm cho anh một chút sủi cảo”. Dung Ân để túi xách xuống, chuẩn bị đi vào nhà bếp.

“Em đến Diêm gia, phải không?” Anh nghiêng nửa người lên, khóe mắt lạnh nhạt liếc về phía Dung Ân, anh chắc chắn như vậy ,cũng lường trước đúng là cô từ Diêm Gia trở về.

Cô đứng lại trước người anh. “ Ừ”

Nam Dạ Tước giương khóe miệng lên, lộ ra vẻ giễu cợt lạnh lẽo, “ Khi Em ở đó chăm sóc Diêm Việt nhớ lại kỉ niệm cũ, tôi cũng đang ở Thủy Vân giống như một tên ngu ngốc ngồi chờ em đến, em cũng không muốn bị quấy rầy, thậm chí còn tắt máy điện thoại, Dung Ân, nếu tôi hiện tại không hỏi em có phải hay không từ đầu em không nhớ đến tối nay chúng ta còn có cuộc hẹn?”

Cô đứng yên tại chỗ, Nam Dạ Tước nói không sai, cô về đến nhà cũng không có nhớ tới.

“Thật xin lỗi”

Người đàn ông giương mắt tuần tú có vẻ lo lắng khẽ cuối thấp xuống, chỉ cần có Diêm Việt, trong mắt của Dung Ân hoàn toàn không có nhìn thấy anh, bất kể anh cố gắng thế nào, khoảng cách xa thế này, anh cũng khó có thể sánh bằng.

Anh lấy từ bên trong áo khoác ra, bên trong móc ra một chiếc hộp trang sức, cũng không thèm nhìn tới mà vứt xuống bên người Dung Ân.

Đồ vật bên trong rớt đi ra ngoài, lăn đến bên chân của Dung Ân.

Dây chuyền bạch kim,cùng với hình dạng cỏ ba lá, đây là thiết kế nổi tiếng theo phong cách thuở xưa, mấy năm gần đây, dây chuyền này liên tục trở thành trào lưu, loại thiết kế này, càng làm toát lên vẻ đẹp vĩnh cửu.

Dung Ân đối với dây chuyền này cũng không có gì xa lạ, một lần cô từng xem nó là bảo bối, chính là hai năm trước, Diêm Việt ở trên núi tự tay đeo lên cho cô.

Hôm nay, nó giống như là một phế phẩm bị ném ở bên chân.

Dung Ân cúi người xuống, đem dây chuyền nhặt lên, “Anh dựa vào cái gì lực lợi đồ của tôi? Anh tại sao đem nó lấy ra, Nam Dạ tước, đây là Diêm Việt tặng cho tôi, chính tôi quý trọng còn không kịp, anh tại sao phải...”

Nửa câu sau cô muốn nói lại bị ket ở cổ họng, cô thấy anh sắc mặt tái nhợt đứng lên, cặp mắt hung ác nham hiểm, điên cuồng không dứt,sâu như đáy hồ thâm thúy gần như u ám,làm người khác run rẩy, “Em mở mắt

mà nhìn cho rõ ràng, đây là tôi vì em mà chọn, phía trên còn nhãn chưa gỡ, Dung Ân, chẳng lẽ trong mắt của em chỉ có hán sao? Rõ ràng khác biệt như vậy, em cũng xem thường không nhìn qua sao?

Kiểu dáng mặc dù giống nhau, nhưng nhìn kỹ phía dưới, quả thật không giống thứ mà Diêm Việt tặng.

Dung Ân rất nhanh cầm giây chuyền trong tay, con người nhàn nhạt rũ xuống, đầu cũng cúi xuống theo.

Nam Dạ Tước bước nhanh vọt tới trước mặt cô, nhanh tay giật lấy dây chuyền, lúc kéo đứt, mặt dây chuyền hình cỏ 3 lá rơi trên mặt đất.

Dường như, mỗi lần anh tặng đồ cho cô, không phải là bị cô phá hủy cũng là do chính tay anh hủy.

Dây chuyền mảnh khảnh ghim chặt da thịt, Dung Ân cảm thấy lòng bàn tay giống như sắp nát.

Nam Dạ Tước chế trụ cổ tay của cô, dùng sức đem cô túm lên lầu, lúc Dung Ân bị kéo lên cầu thang, dè dặt bên chân phải vút rơi ở bên cạnh, cô vội vàng kéo lan can, Nam Dạ Tước nghiêng mặt rất kinh khủng, sắc mặt không khác gì với đêm đó, thật giống như Nam Dạ Tước ác ma vừa trở về rồi, “Anh muốn làm cái gì? Buông!”

Anh thấy cô không chịu đi tới, cánh tay dài liền thu lại, nắm cả thắt lưng sau của Dung Ân đem cả người cô nhấc lên, anh cơ hồ là khiêng cô đưa vào phòng ngủ, thân thể cao to tới gần giường lớn về sau, đem cô ném sang một bên.

107. Chương 107

Dung Ân bị ném nên có chút choáng váng, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, chống đỡ thân thể, đem chính mình chuyển đến bên giường, “Nam Dạ Tước, anh lại muốn đối với tôi như vậy sao?”

Trí nhớ đêm đó quá sâu sắc, có một chút dấu vết cũng sẽ bị đào bới lên.

“Ân Ân, tôi đã cho em nhiều cơ hội như vậy, tôi nói rồi, tôi không thể làm em động lòng, tôi không có nhiều kiên nhẫn để chờ em buông tay Diêm Việt, em đã buông không được, tôi thay em lựa chọn. ” Nam Dạ Tước đứng ở trước giường, thân hình cao lớn giống như ác ma giương cánh áp xuống, Dung Ân lui đến đầu giường, “Anh tại sao phải thay tôi lựa chọn, anh đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Nam Dạ Tước hai tay chống ở trên giường, ở giữa chỗ ngồi theo lực tay anh trùng xuống không ít, “Em cứ chờ xem đi.”

Anh đứng dậy đi ra ngoài, khi Dung Ân kịp phản ứng, Nam Dạ Tước đã đem cửa khóa trái lại, cô kéo vài cái lần không được, liền dùng sức đập ở trên cánh cửa, “Thả tôi ra!” Anh, lại lần nữa đem chính mình tù hãm, hơn nữa lần này hiển nhiên nghiêm trọng hơn rất nhiều. Bắt đầu từ ngày thứ hai, Vương Linh liền đem một ngày ba bữa đưa vào bên trong gian phòng cho Dung Ân, vì sợ cô phản kháng, nên lúc đưa cơm, Lý Hàng cùng một tên khác đứng ở cửa. Dung Ân chợt cảm thấy vô cùng khuất nhục, trong mắt Vương Linh cô cũng không hiểu, cậu chủ và tiểu thư rõ ràng là yêu nhau, vì cái gì mà lại hành hạ lẫn nhau như vậy.

Thị trường chứng khoán của tập đoàn Viễn Thiệp rõ ràng trượt xuống, cùng với mấy công trình bị ngừng lại giữa chừng, những người trong giới, ai cũng biết Tước Thức đang đối đầu tạo áp lực, thậm chí có ý đồ chiếm đoạt tập đoàn Viễn Thiệp.

Diêm lão gia nghe được tin tức kia liền vội vã trở về nước, gót chân còn chưa đứng vững, rồi lại gặp phải một loạt phiền toái.

Trong hội đồng quản trị, sóng gió lại tiếp diễn, kể từ khi Diêm Minh tiếp nhận tập đoàn Viễn Thiệp, công trạng không những không có tăng lên, sắp tới, thậm chí còn có xu hướng trượt thẳng xuống, Trần Bách Huy lại lấy việc Diêm Minh ngầm hút thuốc phiện ra, và cùng Tư Mạn quan hệ thân mật, tập đoàn Viễn Thiệp là từ Trần lão gia một tay gây dựng lên cơ nghiệp quy củ ban đầu như cũ như làm bằng sắt, việc đã đến

nước này, Trần Bách Huy liền đề nghị, huỷ bỏ vị trí Diêm Minh, đem tập đoàn Viễn Thiệp giao trở lại về tay Trần gia.

Diêm gia đương nhiên không đồng ý, hơn nữa Diêm Minh ra nước ngoài gần mười ngày, trong lúc này, còn có thể tạm thời đem chuyện làm đi xuống.

Hội đồng quản trị quyết định đợi Diêm Minh trở về nước , một lần nữa thảo luận.

Cho dù kéo dài thời gian, nhưng Diêm gia biết rõ tình hình hiện tại, không thể lạc quan, nếu bị Trần Bách Huy tìm được chứng cứ Diêm Minh hút thuốc phiện, hơn nữa với tình trạng hiện nay của Diêm Việt, tập đoàn Viễn Thiệp chỉ có thể lần nữa đổi chủ.

Mà Nam Dạ Tước ý nghĩ rất đơn giản, anh muốn cho Diêm Việt hiện thân, làm cho tập đoàn Viễn Thiệp sụp đổ, anh xem hắn có phải hay không còn muốn trốn tránh .

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, bên trong cực kỳ yên tĩnh.

Nam Dạ Tước mở cửa phòng ngủ, Dạ Dạ ngoan ngoãn cuộn mình trên mặt đất, nhìn thấy anh đi vào, chẳng qua là lười biếng nâng lên mí mắt, Dung Ân nằm ở trên giường, mặc dù mới hơn 5 giờ, nhưng cô đã phân biệt không rõ đêm tối hay ban ngày, người đàn ông ngồi xuống mép giường, tay mới vừa đưa ra, Dung Ân liền mở mắt.

Hai người nhìn nhau chốc lát, người nào cũng không nói gì, người đàn ông bị ánh đèn màu da cam trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ lại, đường nét khuôn mặt nhẹ nhàng rất nhiều, Dung Ân nhìn về phía anh tay dừng giữa không trung, cô chống nửa ngồi dậy, “Anh định giam tôi như vậy sao?”

“Vậy chẳng lẽ muốn tôi trở mặt nhìn em trở lại bên cạnh Diêm Việt sao?”

“Nam Dạ Tước, anh cũng chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này ư?”

“Đây là trực tiếp nhất , tôi không chiếm được , tôi cũng sẽ không buông tay , tôi sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để đạt được.”

“Chuyện của tập đoàn Viễn Thiệp, là anh làm sao?”Mấy ngày qua tin tức đã sớm truyền ra ồn ào. phía ngoài suy đoán, không biết tập đoàn Viễn Thiệp là thế nào đặc tội Tước Thúc ” Anh quá điên cuồng.”

“Nghĩ như thế nào tùy em , em không quên được Diêm Việt lúc trước, tôi sẽ liên tục nhốt em tại nơi này.”

Dung Ân trên mặt lộ ra giấu cợt, “Tôi cả đời này cũng không quên được đâu?”

“Vậy thì tôi sẽ giam em cả đời”.

Hai tay bên người cô buông xuống nắm chặt, bên trong đôi mắt chứa đầy lửa giận, ” Nam Dạ Tước, Anh dựa vào cái gì?, anh còn hiểu được tôn trọng người sao?”

“Dung Ân, có phải hay không chỉ có đem em ép đến đường cùng em mới có thể an tâm ở bên cạnh tôi, giống như ban đầu em không còn đường có thể đi. ” Nam Dạ Tước vươn tay, bàn tay chiếm lấy người của cô, bên trong đôi mắt người đàn ông hiện ra mấy phần bi thương, “Khi đó cách thức ở bên nhau, so sánh với hiện tại còn tốt hơn nhiều, vì cái gì chúng ta thủy chung không tới gần được, thật giống như vĩnh viễn đều lần lượt không có thể ở bên nhau.”

Dung Ân đưa tay hạ cổ tay của anh xuống, cô bị trói quá mệt mỏi, lòng của cô, bị Nam Dạ Tước tàn nhẫn hung hăng xé nát, nhưng cô vẫn bền bỉ chống đỡ ở phía sau cửa, không để cho anh nửa phần có cơ hội xông vào, “Có lẽ chúng ta thật sự là không thể ở chung một chỗ . ” phía sau của cô còn có Diêm Việt, bọn họ có thể nào còn hì vọng ở chung một chỗ, “Chúng ta không thuộc cùng một thế giới...”

“Cái gì mà không phải cùng một thế giới, chẳng lẽ em sống ở dương gian tôi sống ở âm phủ sao? ” Nam Dạ Tước tát đánh rớt tay của hắn, chợt đứng dậy, ánh mắt hung ác nham hiểm của anh nhìn chằm chằm Dung Ân một chút, quay lại rồi đi ra ngoài.

Dạ Dạ nghe được hai người cãi vã, cũng dè dặt đứng lên, nó nhào tới giường, ngủ trên cái chăn ở hai đầu gối cong lên của Dung Ân, lúc ăn cơm tối, vẫn như cũ là do Vương Linh đưa tới cho cô, Dung Ân xuyên qua khe cửa nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy Lý Hàng, đầu kia lá rụng khắp nơi.

Nhà cũ của Diêm gia, má Lưu dựa theo lời Dung Ân nói, mỗi ngày đều đem băng ghi hình của cô cùng Diêm Việt trước kia bật cho anh nghe, khi đó, bọn họ thích nhất lấy phương thức như thế nói chuyện với nhau, có đôi khi, Dung Ân tức giận, có mấy ngày đều không để ý đến anh, điện thoại cũng không chịu nghe, Diêm Việt vì dụ dỗ làm cô vui vẻ, liền làm những động tác buồn cười do chính mình tự tạo, lại lặng lẽ nhét vào trong túi xách của Dung Ân, để giảng hòa.

So ra mà nói, Dung Ân đã chơi xấu rất nhiều, nếu cô muốn ghi hình mà nói..., cũng là mặc thật xinh đẹp, nói chuyện lại càng ra dáng, hơn nữa lại muốn Diêm Việt làm ra mặt quỷ, khi anh biểu diễn xong, cô liền bày ra bộ dạng nghiêm trang chê cười anh.

Những hình ảnh kia đang chiếu ở trên tivi là băng ghi hình và cũng là Dung Ân lúc thu dọn phòng cho Diêm Việt tìm ra, má Lưu mỗi ngày thay phiên phát hình, có đôi khi bà quét dọn, cũng sẽ bị tiếng cười nói bên trong hấp dẫn, rồi đem cái băng tới đây, xem một chút, sẽ không nhịn được mà chảy nước mắt.

Phần lớn đều là cuộc sống trong trường học, hoàn cảnh đều là lúc hồn nhiên ngây thơ, làm lòng người khao khát.

Dung Ân gục ở trên bàn học, khuôn mặt nhỏ nhắn không có tinh thần, ánh mắt trời lười biếng xuyên đến, cô mở mắt, lông mi nồng đậm giống như là cây quạt nhỏ, cô vươn tay, vung tay giống như đuổi ruồi, thấy ai đó nhìn mình chằm chằm không tha, liền nhú mày, “Chán ghét.”

Đó lại là lúc kỳ kinh nguyệt của cô tới, cả người không có tí sức lực nào, Diêm Việt thân thể gục ở trên bàn học, ngón tay quần tóc dài của cô trên tay, “Ân Ân, nhìn ống kính kia đẹp đẹp quá...”

Dung Ân đứng thẳng, cái túi chườm nóng bên trong áo khoác, bụng khép lại bộ dáng hết sức tức cười, “Việt, anh còn náo loạn nữa, em liền không để ý tới anh.”

“Chuột túi.”

“Ai là chuột túi?”

“Bộ dạng của em bây giờ chính là chuột túi, Ân Ân chuột túi...” người con trai tiếng nói trong trẻo đường hoàng, hình ảnh trên TV, Dung Ân tức giận cong miệng lên, nhìn chằm chằm anh.

Má Lưu cũng bị chọc cười, buông công việc trong tay ra ngồi ở bên cạnh.

“Anh mới là...”

Hình ảnh đùa giỡn, Diêm Việt nắm tay Dung Ân cướp đoạt máy quay không ngừng xoay, hình ảnh cũng có chút loạn, chẳng qua là bên trong lời nói giống như là đã mọc cánh bay ra ngoài, chui vào mỗi không gian thật nhỏ.

Bên trong đôi mắt Má Lưu có nước mắt, bà lẩm bẩm tự nói, “Hai đứa bé này thật tốt, Việt, con nói làm sao con cam lòng nằm ngủ như vậy đây?” bà đứng dậy, muốn lật người cho Diêm Việt, để cho anh đứng lên phơi ánh sáng mặt trời, mới vừa đi tới hai bước, má Lưu liền dừng lại bước chân, trên mặt xen lẫn vui mừng cùng khó có thể tin, bà xoa xoa mắt, xác định không có nhìn lầm, thét chói tai phóng ra bên ngoài, “Lão gia, phu nhân —— “

Dung Ân sau khi ăn cơm xong, ngồi ở sân thượng, nhận được điện thoại của má Lưu, cô kinh ngạc nhìn về nơi xa, điện thoại di động rơi xuống trên ghế sa lon, cả người giống như là mất hết linh hồn, hồi lâu chưa lấy được lại tinh thần.

Cô chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lẽo vô cùng, đặt ngón tay lên, mới biết được nước mắt lại tuôn rơi xuống, hai tay Dung Ân ôm đầu gối, thất thanh khóc rống lên, ánh mặt trời chiếu xạ tới, cũng đủ làm lòng người ấm áp.

Cô không hề cố kìm nén mà khóc, ngẩng mặt lên, đem toàn bộ chặt vật hiện tại soi dưới ánh mặt trời.

Vương Linh lúc tiến vào liền bắt gặp được bộ dạng này của Dung Ân, cô sợ hãi, vội vàng đi tới sân thượng, “Dung tiểu thư, chị làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Dung Ân không có chút khí lực ngã xuống, đem đầu gối ở bả vai Vương Linh, một câu cũng không nói, cũng chỉ là khóc rống. Vương Linh lòng lo lắng, “Em gọi điện thoại cho cậu chủ.”

Dung Ân dè lại tay cô, lắc đầu, Vương Linh thấy thế, liền thử nắm ở bả vai, Dung Ân khóc đến mệt rồi, trong cổ họng cũng không có thanh âm, chỉ là bả vai thỉnh thoảng run run, “Vương Linh, tôi muốn đi ra ngoài, tôi muốn đi gặp anh ấy.”

“Dung tiểu thư, chị muốn đi đâu?”

“Em để cho tôi đi ra ngoài được không? ” Dung Ân cầm chặt tay Vương Linh, cô biết lâu dưới còn có Lý Hàng cùng một tên khác, “Tôi nhất định sẽ quay lại trước khi anh ta trở về.”

“Dung tiểu thư, chị biết tính tình của cậu chủ, nhờ bị phát hiện thì sao.”

“Tôi sẽ không để cho bọn họ phát hiện . ” Dung Ân đứng dậy, nửa người trên ở trên lan can thăm dò, cô hạ giọng, đem Vương Linh kéo qua đi, “Tôi nghĩ ra biện pháp bỏ lên cây kia, tôi đi từ trong vườn ra, em chỉ cần không mở cửa phòng, bọn họ sẽ không phát hiện.”

Vương Linh đang do dự, “Không được đâu, quá nguy hiểm.”

“Vương Linh, em giúp tôi một lần được không? ” Dung Ân thử đưa tay ra, có thể mò tới thân cường tráng của cây bạch quả , “Sẽ không xảy ra chuyện gì cả , tôi chỉ cần leo qua là được, được không?”

Dung Ân mặc dù nói sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng khi leo qua , làm cho người ta trong lòng run sợ, thiếu chút nữa ngã xuống , Vương Linh vội kéo một cánh tay của cô, cô thật vất vả đi qua , cánh tay đã bị rách một vết máu, Vương Linh như cũ trong lòng còn có lo lắng, xem xét bốn phía, xác định không có ai, lúc này mới hướng Dung Ân ra hiệu, ý bảo cô đi xuống.

Dung Ân theo vườn dè dặt đi ra ngoài, Vương Linh thấy cô đi xa, rồi làm như không có chuyện gì xảy ra đi ra khỏi phòng ngủ, cũng đem cửa phòng khóa trái.

Dung Ân thuê xe chạy tới bệnh viện, cô từ trong túi quần móc ra sợi dây chuyền, đây chính là Diêm Việt ban đầu đích thân đeo lên cho cô , Dung Ân hai tay thu về , mười ngón tay khấn trương đan lại, càng gần tới nơi, lòng của cô lại càng là bối rối, không biết lúc Diêm Việt mở mắt ,còn có thể nhớ được cô không?

Có thể nhớ được sao, Dung Ân buông tay ra, quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, một chút lại không biết đem hai tay bày ở kia, bộ dạng chân tay luống cuống.

Đi tới bệnh viện, tìm được cái gian phòng bệnh, má Lưu nói ở trong điện thoại, bên trong tập trung mấy người, Diêm gia đều ở đó, còn có bác sĩ chủ trị, má Lưu cùng Diêm Minh.

Dung Ân đứng ở trước phòng bệnh, chỉ còn lại có một bước cuối cùng, làm sao cũng bước không được.

Bỗng nhiên, trong đầu trống rỗng, lâu như vậy chờ đợi rốt cục cũng đợi được, nhưng cô không biết nhìn thấy Diêm Việt nên nói cái gì.

Trong lòng khấn trương vô cùng, ngực nhảy múa kịch liệt, giống như cả trái tim sẽ phải nhảy ra.

Dung Ân do dự , vẫn là đẩy cửa đi vào.

Bác sĩ chủ trị đang nói tình huống trước mắt của Diêm Việt, “Có thể tỉnh lại cũng đã là kỳ tích rồi, các người cũng đừng có áp lực, trước mắt chân tay cậu ấy vẫn trong trạng thái cứng ngắc, nhưng sau này có lẽ vẫn có thể hoạt động , nhưng phải chuẩn bị tâm lý”

Lời này ý tứ quá rõ ràng, Diêm Việt mặc dù tỉnh nhưng thân thể vẫn ở tình trạng thực vật như cũ, có lẽ đời này sẽ không khôi phục. Diêm phu nhân nghe nói thế, tâm tình khó có thể khống chế, che miệng khóc lên, Diêm thủ Nghị cũng không an ủi được, “Đừng khóc, nếu Việt đã tỉnh lại, trước sau rồi cũng sẽ hồi phục trở lại, vậy cũng không có khó khăn rồi.”

Dung Ân lúc tiến vào, lệ rơi đầy mặt.

Diêm phu nhân phát hiện thấy trước chột đẩy chồng ra bên cạnh , xông lên, hướng về phía Dung Ân chính là một cái tát , “Cô còn dám tới đây, cô làm hại con tôi còn chưa đủ sao? thấy nó không chết, cô lại chưa từ bỏ ý định phải không?”

“Phu nhân, phu nhân người đừng như vậy... ” má Lưu bước lên phía trước thuyết phục.

Diêm Thủ Nghị sắc mặt cũng khó coi, lại ngay trước mặt bác sĩ và y tá nên không tiện nổi giận, “Cô tới làm cái gì? Cút ngay đi!”

Dung Ân bị đánh lảo đảo mấy cái, trong miệng cơ hồ có mùi máu tươi chảy ra, cô thật vất vả ổn định rồi bước lên, Diêm phu nhân lúc này hoàn toàn mất đi đoan trang, giống như điên rồi lẫn nữa xông qua.

“Đừng đừng —— đừng tay —— “

Ai cũng không nghĩ tới, Diêm Việt lại mở miệng, bác sĩ mới vừa thử mấy cái, thiếu chút nữa liền cho rằng anh đã mất chức năng tiếng nói, Diêm lão gia thấy anh nói chuyện, tâm tình vô cùng kích động, “Việt, con có thể nói chuyện sao?”

Diêm Việt mặc quần áo bệnh nhân, tóc ngắn màu nâu đậm, cặp mắt màu trà mở ra trông mắt hướng về Dung Ân.

“Việt...” Diêm phu nhân tới bên giường, ngạc nhiên vui mừng đan xen, “Con cuối cùng đã tỉnh, con biết con ngủ bao lâu không? Việt, mẹ đã lo lắng gần chết...”

Dung Ân bụm mặt, nhìn cặp mắt quen thuộc kia, nước mắt rơi như mưa, đây mới là Diêm Việt, không cần nói chuyện, không cần động tác gì dư thừa, một cái ánh mắt, liền có thể kiên định.

Người đàn ông vô lực kéo khoe miệng cười, cũng là nụ cười cô quen thuộc, mang theo chút không kềm chế được, còn có sùng nịnh, trong phòng bệnh huyền ảo thoáng cái an tĩnh lại, bọn họ người nào cũng không nhìn thấy, Diêm Việt nơi cổ họng nhẹ cuộn, anh nói, “Con ngủ được không lâu, bởi vì, Ân Ân của con không thay đổi.”

Dung Ân lúc ấy liền che miệng lại, nhịn xuống tiếng khóc từ giữa ngón tay lộ ra, cô vô lực chống đỡ, liền ngồi chồm hổm ở trên mặt đất.

Diêm phu nhân há mồm muốn nói điều gì, lại bị Diêm Thủ Nghị kéo lại, lúc này, những sự tình kia không thích hợp nói cho Diêm Việt, anh mới tỉnh lại, không thể chịu kích động nữa.

Má Lưu lau trông mắt, nước mắt tuôn đầy mặt, Dung Ân đứng ở giường bên kia, Diêm Việt không nhìn thấy cô, liền có chút khấn trương, “Ân Ân —— Ân Ân —— ”

Diêm phu nhân mắt lộ ai oán, nhưng vì Diêm Việt, phải nhịn xuống khẩu khí này, ai bảo con trai ngọc của bà chính là yêu Dung Ân, chính là nhớ thương cô.

Hôm nay, là một ngày tốt lành, Dung Ân tự nói với mình không nên khóc.

Tay phải cô lôi kéo chân giường, từ từ di chuyển thân, ánh mắt Diêm Việt động lại ở trên người cô, cô đến gần, người đàn ông mở tròng hai mắt, đáy mắt sâu hoắm, có ánh sáng nhu hòa, “Ân Ân... anh, thật sự ngủ rất lâu sao?”

Dung Ân cố nén không rơi lệ, trong lòng cảm thấy chua xót cùng giãy dụa được che dấu trong mắt, cô phải nói như thế nào để cho anh biết, Diêm Việt, anh ngủ hai năm, anh ngủ ngon lâu thật lâu, cô phải như thế nào nói cho anh biết, Ân Ân đã không còn thuần khiết như lúc ban đầu nữa, cô cúi người xuống, nước mắt rơi xuống mặt người đàn ông, Diêm Việt cười cười, cánh môi đơn bạc yếu ớt khê cong, anh muốn giơ tay lên sờ vào khuôn mặt đó, nhưng chân tay của anh đã không nghe theo anh, “Xem ra, anh thật ngủ thật lâu rồi... để em phải lo lắng thành như vậy.”

Diêm Việt vẫn rất yếu, nói chuyện đứt quãng.

Dung Ân không biết nên trả lời như thế nào, cô cúi người, đem mặt vùi vào cổ Diêm Việt, nước mắt nóng hổi thấm ướt quần áo bệnh nhân của anh, rơi vào cổ người đàn ông bởi vì lâu không thấy ánh mặt trời mà trên da thịt trắng nõn.

“Ân Ân... Đừng khóc...” anh sợ nhất là nước mắt của Dung Ân, “Anh tỉnh, anh sẽ không ngủ tiếp rồi, Ân Ân...”

Má Lưu đứng trong góc yên lặng rơi lệ, nếu nói đây là vận mệnh mà nói..., hai đứa bé này, cũng quá đáng cay rồi, bọn họ gặp nhau tại đúng lúc này, nhưng là hai năm qua trống rỗng, mọi thứ đều thay đổi rất nhiều, Diêm Việt ngủ say, trí nhớ tốt đẹp của anh vĩnh viễn dừng lại ở trên núi, nhưng Dung Ân thì không, cô chịu

đứng sinh ly tử biệt, vừa chịu đựng Diêm Minh có ý định trả thù, đến trong tay Nam Dạ Tước, vừa khiến cho cả người tổn thương, cô làm thế nào còn có thể lột xác như lúc ban đầu, trở lại bộ dáng của hai năm trước đây?

Cô ôm Diêm Việt, không ngừng lặp lại, “Anh tại sao không sớm tỉnh lại ? Tại sao bắt em chờ anh hai năm, tại sao —— “

Tiếng nói bị thương mang theo sự cuồng loạn, Dung Ân hai tay ôm chặt lấy thân thể Diêm Việt , bên cạnh y tá mắt đỏ hồng, quay lưng đi, tình cảm của hai người, phải kiên định như thế nào, mới có thể có sự chờ đợi như vậy ? Tiếng khóc của Dung Ân đến cuối cùng liền vô lực giảm xuống, trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thật cảm thấy chua xót vô cùng, có một loại cảm giác dường như đã có mấy đời. (ý nói xúc động trước sự thay đổi lớn lao)

Từ đầu đến cuối, Diêm Minh cũng đứng ở bên cạnh, phần này hạnh phúc, hân vinh cũng không thể dung hòa vào được.

“Ân Ân, thật xin lỗi...”

Diêm Việt cho là, là anh làm Dung Ân thương tâm, đợi chờ hai năm qua, anh có thể tưởng tượng Dung Ân là phải vượt qua đau khổ như thế nào.

“Không nên nói xin lỗi, không nên —— ” Dung Ân ngẩng đầu, đôi mắt khóc thành sưng đỏ, người nên nói xin lỗi là cô, mà không phải là Diêm Việt nói ra ba chữ kia.

Dung Ân nghĩ đến cái gì, liền đứng dậy từ trong túi quần móc ra sợi dây chuyền, “Còn nhớ rõ cái này không? Là anh đích thân đeo lên cho em .”

Hình dạng cỏ 3 lá rơi vào trước mắt Diêm Việt , lấp lánh ánh sáng như cũ kinh diễm rực rỡ, Diêm Việt khẽ động khóe miệng, vừa muốn mở miệng, lại thở gấp kịch liệt.

Gương mặt tuần tú của anh bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng, động tác thở gấp gấp, bộ ngực phập phồng kịch liệt, Dung Ân giật mình, Diêm phu nhân bên cạnh vội vàng đẩy ra cô, “Việt, con sao vậy?”

“Không được rồi, là bệnh hen suyễn của cậu ấy phát tác. ” bác sĩ chủ trị vội vàng sai y tá mang bình phun sương tới, Dung Ân bị mọi người đẩy đến bức tường đằng sau, Diêm Việt ổn định lại, Diêm phu nhân thái độ đúng mực lần nữa bị bỏ qua, buột miệng mắng, “Đồ xấu xa, tại sao cô còn muốn xuất hiện, Việt chỉ cần đừng phải cô sẽ xui xẻo...”

“Mẹ —— ” Diêm Việt giọng nói có chút kích động, “Làm sao mẹ lại nói cô ấy như vậy?”

“Việt, con không biết cô ta...”

Diêm Thủ Nghị vội vàng kéo tay bà, “Việt mới tỉnh lại, bà không thể cho con an tĩnh sao?”

Dung Ân lấy sợi dây chuyền, sắc mặt bị chuyện ngoài ý muốn vừa rồi làm cho sợ đến trắng bệch, Diêm Minh chân mày nhíu lại, đi lên trước nói, ” Cho tôi xem sợi dây chuyền một chút.”

Cô không rõ cho lắm, hướng về cặp mắt màu trà giống nhau với Diêm Việt, đem dây chuyền trong tay giao cho hắn.

“Đây là dây chuyền Hỏa Tinh. ” Diêm Minh cầm lấy nó đi tới bên giường Diêm Việt, cẩn thận tỉ mỉ, đột nhiên sắc mặt tím tái, hân hiện tại mới nhớ tới trên tạp chí có nói về sợi dây chuyền này ,trên mặt của dây chuyền này, thật ra là có một cái móc, ban đầu phỏng vấn nhà thiết kế về sợi dây chuyền này , ông ấy nói sự tình xảo này là do vợ ông đột nhiên có ý tưởng , bên trong, có thể chứa vài giọt nước hoa, Diêm Minh để dây chuyền ở lòng bàn tay, quả thấy phía sau có một cái khay cài rất nhỏ , hắn dùng ngón tay khẽ nhẹ dưới, mở ra sau, bên trong có phần vụn màu cam tràn ra.

Bác sĩ biết rõ ràng Diêm Việt bị dị ứng, liền nhận ra, ” Trong mặt dây chuyền này tại sao có thể có hạt phấn hoa lan?”

Dung Ân giật mình, đầu óc hoàn toàn bị trống không, Diêm phu nhân thất thanh hét chói tai, “Cô muốn hại chết Việt, tại sao cô tâm địa ác độc như vậy...”

“Tôi không có! ” cô trắm miệng cũng không thể bào chữa, “Tôi căn bản không biết trong mặt dây có giấu vật như vậy...”

Diêm Minh sắc mặt âm u, con người lãnh đạm, “Dây chuyền này để ở đâu, còn có ai tiếp xúc qua sao?”

Dung Ân cũng là tùy thân mang theo ,giấu ở Ngự Cảnh Uyển đặt ở trong tủ đầu giường.

“Chẳng lẽ... ” Diêm Minh cũng không nói đến tên Nam Dạ Tước , nhưng Dung Ân từ trong ánh mắt của hắn đã hiểu ra, cô không chút nghĩ ngợi phủ nhận nói, : “không thể nào, không có ai chạm qua.”

Nam Dạ Tước cũng không biết Diêm Việt sẽ dị ứng với hạt phấn hoa lan, chuyện này, cô tin tưởng anh.

Dung Ân cẩn thận nhớ lại sắc mặt cứ như vậy mà cứng lại , “Dây chuyền này là hai năm trước Việt đích thân đeo lên cho tôi , mà bệnh hen suyễn của anh ấy phát tác, là lúc đeo dây chuyền cho tôi, tôi vẫn không biết tại sao lúc trước trên áo lại dính hạt phấn hoa lan, có thể hay không, cũng là bởi vì sợi dây chuyền này?”

“Đúng. ” bác sĩ chủ trị đến nay vẫn nhớ được, “Ban đầu bộ quần áo kia , chính là trên cổ áo tìm được loại phấn hoa đó.”

Nói cách khác, lúc trước sợi dây chuyền trên tay Dung Ân, cũng đã có dấu hạt phấn hoa lan..

Diêm Minh ngẩng đầu nhìn về Dung Ân, ánh mắt phức tạp.

“Vậy là người nào? ” Diêm Thủ Nghị thần sắc nghiêm túc.

Diêm Việt trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau đoán ra chút ít đầu mối, đôi mắt anh ảm đạm, chột cảm thấy đau lòng, “Mẹ, chẳng lẽ các người cho là Ân Ân muốn hại con sao?”

Diêm phu nhân nghiêm mặt không nói gì, nhưng thần sắc đã nói rõ hết thảy.

Diêm Việt cánh môi như có như không nhép miệng, lời của anh nói cũng không nhiều, bởi vì không có dư thừa khí lực, nhưng mỗi một chữ mỗi một câu, đều giống như đục khoét ở trong lòng người, khắc sâu công kích, “Các người muốn hoài nghi bất luận kẻ nào...cũng không được lôi Ân Ân vào, bởi vì cô ấy không biết... Vĩnh viễn không biết.”

108. Chương 108

Dung Ân thần sắc buông lỏng, lời nói này của Diêm Việt giống như là cơn gió mùa thu lướt qua, lòng nàng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Trên mặt, dấu năm ngón tay hết sức rõ ràng, rỉ ra tia máu hồng.

“Việt, ban đầu còn có ai tiếp xúc qua dây chuyền này sao?”

Diêm Việt đầu đau như muốn vỡ tung, “Mẹ, con muốn nghỉ ngơi, con cảm thấy mệt mỏi quá.”

“Được được... Chuyện này chúng ta sau này hãy nói, không vội...”

“Mẹ, ” Diêm Việt gọi bà, “Người sau này đừng đánh Ân Ân, người đánh cô ấy chính là đánh trên người của con, đau giống nhau”.

Lòng bàn tay Diêm phu nhân bây giờ còn đau nhức, chuyện của Diêm Việt, Dung Ân mặc dù đã không còn quan hệ, nhưng thái độ của bà đối với Dung Ân sẽ không thể trở về được như hai năm trước , dù sao mọi chuyện cũng đã thay đổi rất nhiều, bọn họ đã không còn tương xứng. Nhìn Diêm Việt hôm nay tỉnh lại, nhất định là sẽ không buông tay, anh hoàn toàn không rõ ràng những biến cố bên trong, nếu là biết rồi, làm sao có thể tiếp nhận.

Diêm Thủ Nghị nắm cả hai bả vai bà, mang qua một bên, bây giờ không phải là thời điểm so đo những chuyện này, Diêm Việt khôi phục lại vẫn là điều quan trọng nhất.

Dung Ân đi tới bên giường anh, cầm tay của anh, Diêm Việt ánh mắt nhu hòa rơi trên người cô, “Ân Ân, em gầy —— ”

Dung Ân tại bên người anh ngồi xuống, cô có rất nhiều lời muốn nói cùng Diêm Việt, nhưng là đến khoe miệng, rồi lại không biết làm sao mở miệng.

“Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, một người ở lại chăm sóc là được. ” Bác sĩ bắt đầu đuổi khách.

Diêm phu nhân vốn định ở lại, nhưng Diêm Việt cũng đã mở miệng trước tiên, “Mẹ, Người đi về trước đi, nơi này có Ân Ân là được”.

Diêm phu nhân ngoài miệng không nói gì những trong lòng tất nhiên là không yên, bà gật đầu, đi theo bác sĩ ra bên ngoài, về sau cũng không có rời đi.

Diêm Việt trên người lại bị chèn vào cái ống, Dung Ân kìm nước mắt, “Việt, anh khó chịu sao?”

“Không khó chịu”, mái tóc ngắn màu nâu đậm của Diêm Việt theo gió giường nhẹ, “Anh ngủ đã lâu rồi, anh thấy được tóc trên đầu cha đều trắng hết rồi, Ân Ân, hai năm trôi qua em có khỏe không?”

Ánh mắt người con trai ấy vĩnh viễn trong vắt như vậy, bất kỳ lời nói dối nào, phẳng phát đều là không tôn trọng nó, Dung Ân quay mặt qua chỗ khác, đem đầu gối ở trước ngực Diêm Việt, “Khỏe, em rất khỏe”.

“Anh lúc trước cứ như vậy mà ngủ, đã làm em sợ hãi rồi, Ân Ân không chịu được hù dọa nhất mà...”

Dung Ân đầu dựa khẽ vào cằm Diêm Việt, anh nhìn về đỉnh đầu đen nhánh của cô, đáng tiếc tay nâng không nổi, không thể đụng chạm đến, trong trí nhớ của anh mái đầu kia rất mềm mại, “Anh biết em lo lắng, em sợ, sao anh lại ngủ không chịu tỉnh lại?”

Lòng ngực Diêm Việt phập phồng, làm như đang cười, “Anh nghe được giọng nói của chúng ta, hình như là ở trường học, anh gọi em là Ân Ân chuột túi, em ầm ĩ cùng anh náo loạn, anh nghĩ thầm, thì ra là anh ngủ cũng không được lâu, lúc ấy, tựa như mọi giấc ngủ trưa đều giống nhau, anh liền mở mắt”.

“Thời điểm mở mắt không nhìn thấy em, anh sợ sao?”

“Sợ...” tiếng nói Diêm Việt mang theo khẩu khí đặc biệt, “Cho dù lúc ấy tứ chi không thể động, cũng không có nhìn tới thấy được em, anh thấy được má Lưu đang khóc, bà xông ra cửa gọi ba mẹ, anh liền biết ngay chính mình đã ngủ thật lâu...”

“Đúng vậy a”, Dung Ân ôm thật chặt hân, “Hai năm, thật rất dài”.

Trong phòng bệnh, lúc này còn có một người, nhìn thấy nhìn thấy hình ảnh hoà hợp này, liền cảm thấy sự xuất hiện của hân là dư thừa. Diêm Minh đi tới bên giường, mái tóc đen ngắn rũ xuống, hai mắt lộ ra tối tăm cùng phức tạp, “Anh...”

“Minh”, Diêm Việt khẽ kéo khóe miệng lên, ánh mắt rơi vào đôi mắt trên gương mặt tuần tú kia chính mình hoàn toàn bất ngờ, “Em so sánh với hai năm trước không còn nụ cười như xưa nữa.”

Diêm Minh tư tưởng trầm mặc định cầm tay của anh, chẳng qua là còn chưa đụng chạm lên, liền thay đổi tay, ánh mắt Diêm Việt dừng ở trên mu bàn tay ẩn bên trong người hân, thần sắc anh trở nên vội vàng, “Minh, tay của em tại sao?”

Tầm mắt Diêm Minh cùng Dung Ân không khỏi chống lại, hai người đều yên lặng, một hồi lâu sau, mới nghe được nam nhân xem thường nói, “Phế đi”.

“Phế đi?”

Ngay cả Dung Ân cũng khẽ rùng mình, nàng lúc trước chỉ là suy đoán qua, nhưng không nghĩ tới rốt cuộc thật sự phế đi.

“Tại sao có thể như vậy, bị người nào?”

“Anh, người mới tỉnh, không nên nghĩ nhiều như vậy, sau này em sẽ đem mọi chuyện hai năm qua từ từ nói cho anh nghe”. Diêm Minh đem cái tay kia rời đến phía sau, cũng không muốn cho người khác nhìn thấy.

Dung Ân đem chăn kéo đến cổ anh, Diêm Việt thần sắc có chút ảm đạm, “Xem ra, thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện, Ân Ân, em thật sự ổn sao?”

Khuôn mặt Dung Ân được ánh sáng chiếu rọi vào hiện ra vẻ mông lung nhẩn nhai, giống như là lần đầu tiên Diêm Việt nhìn thấy cô, tóc thật dài, không có trải qua đuôi nhuộm, tự nhiên thoải mái. Cô như nghen ở cổ họng, đặc biệt là có Diêm Minh ở đây, tất cả hành động của Dung Ân, chỉ là mở mắt nói lời bịa đặt, “Tốt, em thật sự rất tốt.”

“Ân Ân, cảm ơn em đã đợi anh hai năm.”

Dung Ân đem hốc mắt phiem hồng gạt qua, cô nằm ở trước ngực Diêm Việt, nếu quả thật làm cho cô đợi..., cô nhất định nói sẽ chờ anh hai năm, chẳng sợ chết nghèo chết đói, chỉ cần cô biết anh ban đầu còn sống. Nhưng trên đời không có nhiều như vậy nếu như, thời gian trước đây cũng không thể nào quay lại được.

Diêm Minh đứng một chút cũng đi ra ngoài, trong phòng bệnh liền chỉ còn lại Dung Ân cùng Diêm Việt.

Bác sĩ nói anh mới tỉnh lại, vẫn không thể thông qua cổ họng trực tiếp tiếp xúc thức ăn, nhưng miệng Diêm Việt rất khô, Dung Ân mang tới khăn bông thấm nước, tỉ mỉ lau ướt đôi môi cho anh.

“Ân Ân, Bác gái thân thể khỏe không? Hai người vẫn ở tại chỗ kia sao?”

Diêm Việt không biết, mỗi câu nói của anh, đều giống như dao nhọn, một tắc một tắc khắc vào trong lòng cô. Cô thậm chí cảm thấy được, chỉ cần lưu lại từng giây từng phút, đều khó có thể chống đỡ được, “Dạ, chúng ta còn ở tại chỗ kia”.

“Đợi thân thể của anh tốt trở lại, anh liền tới nhà của em, Ân Ân, chúng ta kết hôn, anh muốn đem thiếu thốn hai năm qua nhanh chóng bù đắp lại cho em”.

Dung Ân ánh mắt đỏ bừng, xoay người sang chỗ khác, bối rối lấy tay che dấu mà lau đi khóe mắt, “Việt, em đi vào phòng vệ sinh rửa tay, sẽ trở lại ngay”.

Bên ngoài phòng bệnh là một gian phòng đơn, có phòng vệ sinh cùng phòng nghỉ ngơi, lúc này những người khác trong Diêm gia đều đang an vị ở trên ghế sa lon, thấy nàng đi ra ngoài, Diêm phu nhân dẫn đầu khẩn trương nói, “Như thế nào, Việt không có sao chứ?”

“Bác gái, anh ấy không có chuyện gì, chỉ là có chút mệt mỏi”.

Dung Ân không để cho nước mắt rơi xuống, Diêm phu nhân xem xét phía trong, thấy Diêm Việt an tĩnh nằm ở kia liền quay qua gọi Dung Ân, “Ta biết, chuyện hai năm trước, có lẽ thật cùng người không liên quan, nhưng là...”

Dung Ân dừng lại bước chân, đứng ở trước mặt người nhà Diêm gia, “Bác gái, người có lời gì có thể nói thẳng”.

Diêm phu nhân khẽ thở dài, “Vốn là, Diêm gia chúng ta có lẽ có thể tiếp nhận người, nhưng Dung Ân người cũng nên biết, bây giờ không phải là hai năm trước nữa, chuyện người cùng giám đốc Tước Thức còn có người nào không biết, ta thật sợ Việt sẽ chịu không nổi sự đả kích này”.

“Bác gái, ” khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Ân nhẹ ngẩng lên, phía trên vẫn sưng đỏ , “Con tự mình có chừng mực, Người không cần lo lắng”.

“Phu nhân, ” má Lưu ở bên cạnh cố gắng khuyên can, “Nếu thiếu gia đã tỉnh dậy, hơn nữa cũng lại thích Ân Ân như vậy...”

“Câm miệng, người thì biết cái gì?” Diêm phu nhân quát ngưng lại những lời mà ở trong miệng bà không còn kịp nói ra ..., thấy Dung Ân xoay người muốn đi, rồi lại khẽ gọi, “Ân Ân, Việt hiện tại rất cần cô, ta hi vọng... cô có thể nói chuyện nhiều cùng nó, còn chuyện của cô nữa, bây giờ không phải thời điểm tốt để nói cho nó biết ...”

“Con biết, ” Dung Ân cảm thấy mệt chết đi, không đợi Diêm phu nhân nói xong liền cắt đứt lời bà..., “Trước lúc Việt chưa hoàn toàn khôi phục lại, con sẽ không bỏ lại anh ấy”. Không đem đối phương một mình bỏ lại, đây cũng là lời họ đã từng thề, Dung Ân xoay người mở cửa đi vào, khi Diêm Việt không có tỉnh lại, cô còn có thể lừa mình dối người, hiện tại anh đã tỉnh lại, những thực tế kia liền khẩn cấp muốn ép cô cúi đầu,

thật ra nếu suy nghĩ thấu đáo thì bọn họ, không chỉ tồn tại riêng hai năm xa cách, máu chốt là rất nhiều thứ cũng đã thay đổi.

Đi vào phòng bệnh, Diêm Việt mắt đang nhắm lại, mái tóc ngắn màu nâu đậm xoã trên trán, trên người đắp chăn mỏng giống như là một tờ giấy trắng, Dung Ân đi về phía trước vài bước, tâm tư bỗng nhiên khẩn trương lên, hai con mắt tròn tròn.

Hô hấp của Diêm Việt thật giống như vừa chặt đứt, trên giường cái chăn đắp ở trên người che đi cũng nhìn không ra cái gì phập phồng. Nàng cứ bộ vội vã tiến lên, đến bên giường của anh, chỉ cảm thấy hai chân chính mình đều run rẩy, trong lòng bàn tay cũng là mồ hôi.

Dung Ân nhắm chặt hai mắt lại, sức lực rất lớn mới đưa tay phải ra, vừa muốn chạm đến đến hơi thở Diêm Việt, anh liền mở mắt ra, ánh mắt sáng như ngọc lưu ly. Nàng cả kinh giật mình, tay còn chưa kịp rút về thì trong hốc mắt lệ đã trào ra.

“Ân Ân, em thật khờ...” Diêm Việt câu khởi một bên khóe miệng, nụ cười sủng nịnh, “Anh không có ngủ thiếp đi nữa...”

Khoảnh khắc vừa rồi, cô thật cho là anh lại ngủ mất.

Mà bên trong Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh vạn lần không nghĩ tới, Nam Dạ Tước sẽ sớm trước trở lại như vậy.

Bây giờ mới bắt quá 3 giờ, người đàn ông liền đẩy cửa ra đi tới.

“Tiên sinh, ngài trở lại.”

Nam Dạ Tước hai đầu lông mày khép lại lên, đem áo khoác trong tay giao cho cô, “Cô ấy đâu? Hôm nay có khỏe không?”

Vương Linh xoay người đem áo khoác treo lên, nàng không dám hướng về phía ánh mắt Nam Dạ Tước, “Dung tiểu thư sau khi ăn cơm xong an vị ở trên ban công, sau lại, đi ngủ”.

Người đàn ông cúi bỏ khuy cài tay áo, đem tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay màu đồng, Vương Linh thấy anh không nói gì, vừa định hỏi anh buổi tối muốn ăn cái gì, liền thấy Nam Dạ Tước đã bước dài lên lầu.

Vương Linh toàn thân kéo căng, mới trôi qua một lát, quả nhiên nghe thấy trên lầu truyền đến thanh âm đóng sập cửa, Nam Dạ Tước đứng ở đầu bậc thang, mắt phượng nham hiểm quét xuống dưới, “Người đâu?”

Lý Hàng đi ra ngoài, liền lưu lại một tên vệ sĩ, “Dung tiểu thư cả ngày cũng đều nhốt ở trong phòng, một bước cũng không có đi ra”.

“Trong lúc đó có ai đi vào?”

“Bên ngoài ngoài trừ cô ấy ra thì..., không có”. Người đàn ông ánh mắt quét hướng về phía Vương Linh.

“Cô đi lên đây!”

Lúc đi lên lầu, Vương Linh trong lòng run sợ, chỉ cảm thấy phía sau lưng đều có mồ hôi lạnh xuất hiện, đi tới phòng ngủ, Nam Dạ Tước đã đứng ở trên ban công, hai tay chống dựa trên lan can, “Cô ấy đi lúc nào, đi đâu?”

“Tôi, tôi không biết, Dung tiểu thư không phải là ở trong phòng sao?”

“Cô ấy leo lên trên cây kia sau mới rời đi”, Nam Dạ Tước vươn tay, trên cây bạch quả này còn có dấu vết lúc cô chạy trốn, “Khoảng cách xa như vậy, không có có người khác hỗ trợ rất khó đi qua, nói đi, cô đi đâu?”

Vương Linh biết không thể gạt được đôi mắt sắc bén kia, cô gục đầu xuống, “Tôi cũng không biết Dung tiểu thư đi đâu, chị ấy chỉ nói là, muốn đi gặp người nào đó, bộ dáng giống như đang rất lo lắng”.

Nam Dạ Tước câu khởi khóe miệng, ánh mắt lạnh nhạt quét qua khuôn mặt thấp thỏm của Vương Linh, “Thu thập đồ đạc, cô ngày mai không cần tới”.

Vương Linh cả kinh sững sờ, lúc ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt tràn ra trong suốt, cô quý trọng công việc biết mấy, Nam Dạ Tước không phải là không biết, tầm mắt anh ngắm về hướng nơi xa, Dung Ân, em

đã muốn đi, cũng đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn!

109. Chương 109

Cái gì cũng có thể trì trệ không tiến, chỉ có thời gian gian là không thể nào.

Lúc Dung Ân ngẩng đầu, mặt trời đã xuống phía tây, cô xem lại thời gian, hẳn là nên trở về thôi nếu không Nam Dạ Tước sẽ phát hiện.

Diêm Việt cho là cô sẽ ở lại đây, lúc Dung Ân nói muốn rời đi, đôi mắt màu trà của người đàn ông ảm đạm xuống.

“Việt, ngày mai em sẽ trở lại thăm anh được không?”

Diêm Việt biết mình không thể quá ích kỷ, Dung Ân cũng mệt mỏi rồi, “Ngày mai lúc nào em đến?”

“Anh mở mắt ra là có thể thấy em.”

Diêm Việt nhàn nhạt nở nụ cười, khoe miệng cong lên làm cho tâm tình của Dung Ân cũng tốt lên. “Thật, em đảm bảo.” cô giống như là một học sinh tiểu học đem tay phải giơ lên ở bên cạnh khuôn mặt tuyên thệ.

“Được rồi, anh không nhắm mắt lại, em có phải hay không sẽ không đi nữa?”

Dung Ân ngồi ở bên giường Diêm Việt, cô cũng không nở đi, cảm giác quen thuộc, hai năm rồi không có trở lại, chỉ có vào lúc này, Dung Ân cảm thấy trái tim mình dường như vừa lại nhảy lên, “Việt, anh vừa mới tỉnh cũng không nên nói nhiều lời quá, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt, không được phát cáu.”

“Được” Diêm Việt rất cứng chiều cô, từ trước đến giờ Dung Ân nói cái gì cũng nghe, “Anh sẽ giữ sức khỏe, đợi ngày mai em đến rồi chúng ta cùng nói chuyện.”

Dung Ân vén tóc trên trán anh ra, khẽ hôn xuống.

Vương Linh thu dọn toàn bộ đồ, xong rồi dồn tất cả vào một cái rương da, cô thích ở lại Ngự Cảnh Uyển không phải chỉ vì nơi này trả lương cao nhất thành phố, mà chủ yếu là Dung Ân rất tốt, nên không cần phải lo lắng về quan hệ chủ tớ.

Lúc cô ra khỏi phòng, Nam Dạ Tước đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách hút thuốc lá, anh đưa lưng về phía cô, không nhìn thấy được thần sắc trên mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy mảng sương trắng quanh quần trên đỉnh đầu Nam Dạ Tước, chung quang anh, bao phủ là không khí u ám tối tăm.

Vương Linh đi tới trước mặt anh, dừng lại ở bên cạnh bàn trà, “Thiếu gia, tôi đi đây.”

Nam Dạ Tước không nói gì. Khuỷu tay chống trên đầu gối, ngón giữa thon dài, nơi tàn thuốc còn lác đác ánh lửa lập lờ. Anh hướng mắt về phía điện thoại trên bàn trà, lúc này Dung Ân hẳn là nên trở về rồi.

Vương Linh kéo rương da chuẩn bị rời đi, mới vừa xoay người, dường như là nhớ tới cái gì đó muốn nói, bây giờ rời đi, cô sau này sợ là rất khó có cơ hội nhìn thấy Nam Dạ Tước. Mà sự việc đó, đã đặt ở trong lòng cô lâu như vậy, cô cảm thấy anh nên biết,” Thiếu gia. tôi nghĩ nên nói cho anh biết một chuyện.”

Nam Dạ Tước cũng không ngẩng đầu lên, “Nói.”

“ Khi Dung tiểu thư mang thai, tôi nhìn ra được cô ấy là thật tâm vui mừng, ngày đó, cô ấy biết rõ là thiếu gia cùng Hạ tiểu thư ở chung một chỗ, mà còn để cho tôi nói là Hạ tiểu thư đẩy cô ấy, cô ấy biết anh sẽ không tin tưởng. Mặc dù, tôi cũng không biết tại sao tiểu thư lại làm như vậy, cô ấy nói với tôi là bởi vì cô ấy yêu anh, sau lại cùng với tôi nói chuyện, cô ấy đem việc làm mất đứa nhỏ đều do chính mình, nhưng tôi biết là cô ấy không có sai, lúc trước nếu không phải do người khác đẩy cô ấy..., đứa bé cũng sẽ không mất đi...”

Vương Linh tự mình nói xong, hoàn toàn không có phát hiện sắc mặt Nam Dạ Tước đã ảm đạm, khuôn mặt anh hung ác, xoay người ngẩng đầu, mang theo thanh âm lạnh lẽ khiến người khác phải run rẩy, “Người kia, là ai?”

Vương Linh thật ra cũng không hề nhận ra, cô lắc đầu, “Lúc đầu tôi cùng với tiểu thư đi đến một trang viên biệt thự, bên trong rất lớn, nhưng mà tôi nhìn thấy trước cửa có hai chữ ‘Diêm Gia.’”

Nam Dạ Tước kìm nén nhấm mắt lại, một lần nữa trong lòng cảm giác như bị đâm một dao, “Chuyện là thế nào mà phát sinh.”

“Cụ thể tôi cũng không nói được, lúc ấy chúng tôi chuẩn bị qua đường đi ăn cái gì đó, sau đó tiểu thư lại chạy đuổi theo chiếc xe kia, mãi cho đến căn biệt thự đó, người nhà này rất hung hăng, người đẩy tiểu thư chính là một người đàn ông. Tôi nghe Má Lưu gọi ông là lão gia, lúc đó còn dùng chén đĩa nên chúng tôi, tiểu thư van xin ông ta, nói là cho tiểu thư gặp một người...” Vương Linh đến nay không biết Dung Ân muốn gặp người kia là người nào, “Sau đó ông ta thấy chúng tôi không đi, liền một lực đẩy tiểu thư ra, lúc ấy phía sau cô ấy là bậc thang, té xuống cũng không lâu lắm, cô ấy đã chảy máu không ngừng, lúc đưa vào bệnh viện thì đứa nhỏ đã không giữ được.”

Nam Dạ Tước cầm lấy ly nước, mà ném ra, thủy tinh bắn tung tóe, vỡ ra. “Cô tại sao không nói sớm?”

“Thật xin lỗi thiếu gia, tôi hôm nay nói ra, là không muốn bí mật này sẽ im lặng đi xuống, càng không muốn người hiểu lầm Dung tiểu thư, tôi nhìn ra được tiểu thư là rất quan tâm đến đứa bé.”

Thật sự là quan tâm sao? Nam Dạ Tước cười lạnh, nếu là có, cô có thể nào cam lòng để con của họ chết đi một cách không rõ ràng như vậy

Vương Linh nói xong những lời này, cũng cảm thấy an lòng không ít, kéo rương da chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã,” Nam Dạ Tước đốt lên một điếu thuốc, Dung Ân vốn đã quen với Vương Linh, anh vốn là muốn cho cô một bài học, nhưng sau này cũng cần chăm sóc, sợ là không thể thiếu Vương Linh, “Cô trở về phòng đi, khuya hôm nay bất kể là phát sinh chuyện gì, cô cũng không được bước ra khỏi phòng một bước.”

“Thiếu gia?” Vương Linh có chút ngạc nhiên, vừa hết sức lo lắng, cho là lời của cô khiến cho anh trút giận lên người Dung Ân, “Tiểu thư không phải là cố ý muốn giấu diếm người mà bởi vì cô ấy quá yêu cậu...”

Nói dối như vậy, cũng chỉ có Vương Linh mới tin được.

“Đi vào.” Nam Dạ Tước hung hăng hít một hơi khói, cô xem thấy tàn thuốc lửa vẫn lóe lên, ở người đàn ông hô mưa gọi gió, nửa đoạn khói trên người nhanh chóng trở thành tro bụi.

Dung Ân ở trong phòng bệnh lau tay cho Diêm Việt, nhìn xuống đồng hồ, lúc này ra đón xe là vừa đúng, không thể chậm trễ hơn.

Má Lưu đi vào, trên mặt cười đầy hiền lành, “Được rồi, chứng kiến niềm vui này ta cùng mọi người cũng trẻ thêm vài tuổi, Ân Ân đi về trước đi, mẹ con thân thể không tốt cũng cần người chăm sóc, thiếu gia buổi tối có ta, sáng mai con đến đây.”

Dung Ân biết Má Lưu có dụng ý, cô liền cảm kích gật đầu “Việt, anh phải nghỉ ngơi thật tốt, em đi trước.”

Lúc đi ra cô không mang theo gì cả, đi tới cửa, vẫn còn lưu luyến, cô không muốn rời đi, cô có rất nhiều chuyện muốn nói cùng Diêm Việt, cô muốn nói cho anh biết, sau khi anh ngủ, cô nhớ anh biết bao... Nhưng hiện tại cô phải trở về rồi, ngộ nhỡ bị Nam Dạ Tước phát hiện... cô về sau cũng đừng nghĩ sẽ ra đi ra ngoài nữa.

Sau khi Má Lưu cùng Diêm Việt nói vài câu, mới cùng Dung Ân đi ra phòng bệnh, “Ân Ân, con hiện tại ở đâu?”

Dung Ân đem địa chỉ cho bà biết, “Má Lưu, người đi chăm sóc Diêm Việt đi.”

Ra khỏi bệnh viện, vội vàng đón xe trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân không dám đi cửa chính, cô vòng qua vườn hoa dưới ban công,

Dung Ân ở trên cây leo xuống, Nam Dạ tước không biết là khi nào đã đến phía sau cô, “Ân Ân.”

Dung Ân phía sau lưng cứng ngắc, xoay người đã thấy người đàn ông đã bước lên gót chân của cô, cô không khỏi lui về phía sau, lưng chống đỡ lên cây, “Anh, anh trở về khi nào.”

Nam Dạ Tước liếc nhìn đôi mắt của cô cũng không nói gì, dặt tay cô hướng phía cửa đi tới, “Hôm nay Vương Linh có việc phải ra ngoài, rất trễ mới quay lại, tôi cũng vừa về tới nhà.”

Dung Ân cảm thấy rất kỳ quái, anh sao lại không hỏi cô tại sao ra ngoài. Ngẩng đầu nghiêng mặt nhìn về phía người đàn ông, trông mắt anh hẹp dài, đang đi ra ngoài sau vườn hoa, một cánh tay đột nhiên khoác lên bả vai cô, Dung Ân ở rất gần anh, lần này không có đẩy anh ra, phối hợp nhịp nhàng với anh đi vào bên trong nhà. Cô chỉ không có phát hiện, đáy mắt giận dữ của người đàn ông đã khéo léo giấu đi.

“Không muốn đi ra ngoài ăn, tùy tiện chuẩn bị một chút đi.”

Dung Ân ban ngày chăm sóc Diêm Việt cũng mệt mỏi rồi, Nghe Nam Dạ Tước nói như vậy, tự nhiên thấy rất vui mừng, “Vậy anh ngồi đó, tôi đi xem có cái gì ăn không.” Cô đi vào nhà bếp, đeo tạp dề vào, mở tủ lạnh ra, may mà Vương Linh cái gì cũng đã chuẩn bị xong, mọi thứ đều đủ.

Nam Dạ Tước tiện tay bật TV, anh một tay đặt trên ghế salon, có thể nhìn ra được, tâm tình Dung Ân hôm nay rất tốt, cô từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, thân thể bận rộn xuyên qua phòng bếp, tóc đuôi ngựa cột đơn giản ở sau ót theo cô nhẹ nhàng lắc lư, nghiêng đầu nhìn lại, cô gái khoe miệng thủy chung nhàn nhạt khép lại, nhớ tới cái gì đó, khoe miệng tuyệt đẹp kéo ra.

Nam Dạ Tước biết, cô là nhớ tới ai, nhưng chắc chắn sẽ không là anh.

Khoảng nửa giờ sau, Dung Ân đã làm xong vài món ăn, có cả hải sản, trong nồi đang hầm xương. Dung Ân rửa sạch hai tay, chỉ cần đợi hầm xong là có thể ăn cơm tối.

Khi cô trở lại bên cạnh Nam Dạ Tước, thấy anh đang xem một chương trình, bên trong người dẫn chương trình đang dạy cách thay tã lót cho em bé, cùng với pha sữa bột, nước ấm phải được điều chỉnh vừa đủ.

“Ân Ân,” Dung Ân cho là Nam Dạ Tước tùy ý chỉnh đến, lại không phát hiện ra anh nhìn rất chân thành, “Con của chúng ta nếu như sinh đến bây giờ, hẳn là đã biết đi đứng không?”

Nụ cười trên mặt Dung Ân dần thu lại, tia sáng bên trong con ngươi cũng như vậy mà biến mất sạch sẽ, Nam Dạ Tước vươn tay, làm cho cô kẻ sát bên mình, “Ân Ân, chúng ta sinh một đứa bé đi.”

Hai vai cô không khỏi co rúc “ Anh không phải nói là không thích em bé sao? Tại sao đột nhiên lại muốn như vậy?”

“Anh hiện tại suy nghĩ, con của chúng ta, anh sẽ cho nó thứ tốt nhất, đem nó nâng ở trong lòng bàn tay” đầu Nam Dạ Tước hướng về phía Dung Ân, dựa vào trán của cô suy nghĩ “Ân Ân, đứa nhỏ lúc trước, thật là do em không cẩn thận để mất con sao?”

Dung Ân buông lỏng mi mắt, “Đúng”

Nam Dạ Tước hiện lên ánh mắt lạnh thấu xương, khoe miệng có chút tự giễu mà cong lên, cô không phải là bảo vệ Diêm Thủ Nghi, là Diêm Việt.

Hô hấp nóng bỏng của người đàn ông rõ trên mặt của cô, hôm nay tâm tình của Dung Ân không tệ, liền tiện thể nói, “Nam Dạ Tước, anh đừng nhốt tôi, tôi sẽ không làm loạn nữa, tôi cũng sẽ không quên lời đã hứa với anh, anh cho tôi một chút tự do được không?”

Người đàn ông khoe miệng kéo ra độ cong càng lúc càng lớn, mang theo tràn đầy giễu cợt. Cô sợ hãi lấy lòng, bao gồm bữa cơm tối, cũng là vì muốn anh cho cô được tự do ra ngoài, nói cho cùng, vẫn là vì Diêm Việt.

P/s: Part sau sẽ có 18+ nhé!!! Chống chỉ định ai dưới 18+ à!!

Người đàn ông hai tay ôm chặt cô, ánh mắt nhìn về phía thức ăn thịnh soạn trên bàn, nếu đổi lại lúc trước, cô nhiều lắm cũng chỉ làm chút mì sợi, không cần biết có ăn hay không, nhưng hôm nay, cô tình nguyện tốn thời gian để lấy lòng.

Chính Dung Ân cũng không phủ nhận, cô làm những việc này, điều là không muốn chọc giận Nam Dạ Tước, so với ai khác cô cũng rất rõ tính tình của người đàn ông này, chỉ cần nghe theo anh, anh bao giờ cũng sẽ

đem cô cứng chiều tới trời cao. Cô hiện tại theo đuổi chính là tự do, có thể một lần nữa rời khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Nam Dạ Tước thu lại cánh tay, hai tay giữ lấy mặt Dung Ân, đem cô gần lại mình “Ân Ân, em hẳn là rất rõ, không phải tôi không để cho em được tự do, mà là em thật không nghe lời, tôi chỉ có thể nhốt em lại.”

“Tôi từ nay về sau sẽ nghe lời, được không?”

“Có thật không?” đáy mắt Nam Dạ Tước cũng không có bốn bề dậy sóng, bởi vì anh đã nhìn thấu Dung Ân trên mặt là ngụy trang, ngay cả cô nghĩ cái gì anh đều biết, tự nhiên cô lại nói như thế là có ý gì.

“Thật.” quả đúng như dự đoán, cô trả lời vô cùng dứt khoát.

Dung Ân tầm mắt không dấu được tầng mong đợi, Nam Dạ Tước vẫn không hề nhúc nhích, tâm bình khí hòa như vậy, cô nghĩ đại khái là anh sẽ đồng ý.

Hai tay người đàn ông đang nâng mặt cô cũng không có buông ra, đôi mắt đen thâm sâu sáng chói của anh đang ngó chừng cô, Dung Ân nhìn vào mắt anh mấy lần, về sau không còn chống đỡ nổi, nhìn sang hướng khác.

Khóe miệng cực nóng, Nam Dạ Tước hôn nhẹ lên mặt của cô, đầu lưỡi theo cánh môi của cô mơn trớn, tiếp theo liền tiến vào giữa răng, tùy ý đoạt lấy, Anh thỉnh thoảng kéo cánh môi Dung Ân ra, thỉnh thoảng mút lấy đầu lưỡi của cô, như mời cô cùng tham gia, hai tay rơi về phía sau, chiếm lấy trước ngực mềm mại của Dung Ân.

Cô kinh ngạc, tròn mắt trừng lên, thân thể bị anh đẩy ngã trên ghế salon, Nam Dạ Tước đè lên trên, đặt cô thật sâu trong lồng ngực, cô bắt đầu từ chối đẩy ra, cảm xúc bài xích vẫn như cũ tồn tại.

Nam Dạ Tước cầm đôi tay nhỏ bé của cô, bàn tay đem khóa áo của cô đẩy lên, đi ngang qua trước ngực, một phát giật áo ngực Dung Ân. Anh biết là cô có phản kháng, ở giữa ghế salon bị lồm xồm, Nam Dạ Tước môi bạc dán vào tai của cô nói, “ Anh không nhốt em, nghe lời, cho anh...”

Cô thần sắc buông lỏng xuống, nhưng trên tay động tác vẫn còn kiên trì, Nam Dạ Tước cũng không có dùng bao nhiêu lực đã giật quần cùng với quần lót của Dung Ân xuống. Lúc anh tiến vào rất gấp, trong miệng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, hai tay ôm lấy bả vai Dung Ân, Dùng sức mà cấu xuống. Thân thể này, Nam Dạ Tước so với chính Dung Ân còn quen thuộc hơn, lâu ngày vẫn siết chặt không thông làm trán của anh hiện đầy mồ hôi, ít nhất cô cũng không có bị người khác đụng qua.

Dung Ân hai tay để ở trước ngực, phản kháng đã bớt đi, Nam Dạ Tước theo mi tâm của cô mà hôn, hàm răng cắn môi của cô, thỉnh thoảng dùng sức, cô đau nhăn mày lại.

Dục vọng giống như là dã thú bị nhốt, này lại bỗng nhiên thả ra, tự nhiên mãnh liệt mà nhiệt tình, Dung Ân cắn môi, hơi thở gấp gáp, cô không kịp phản ứng, nhưng Nam Dạ Tước đã thấy rõ. Chướng ngại trong lòng cô đã sớm loại bỏ, cô đã biết, nhưng đối với lần lượt đòi hỏi của anh, cô lại từ chối.

Nam Dạ Tước dùng sức di chuyển, có thể nghe được thân thể dưới ghế sa lon truyền ra tiếng mập mờ, Dung Ân cắn cổ mồ hôi tràn ra, người đàn ông bàn tay nâng lên đầu của cô, đem cô kéo hướng chính mình, một cái tay khác nâng lên mông cô, để cho hai người siết chặt lấy nhau..

“Kêu lên, Ân Ân, kêu lên...”

Ánh mắt cô phức tạp, không biết là ngưỡng ngừng, hay là suy nghĩ gì đó, hay là muốn vì Diêm Việt khuất nhục, cô cắn môi, người đàn ông hôn lên, khiến iệng cô mở ra. Gần như hưng hăng dùng sức. Dung Ân tiếng nói giống như bị va chạm phá thành mảnh nhỏ, theo như mong muốn của Nam Dạ Tước, kêu lên.

Người đàn ông hơi thở dồn dập, anh mỗi cái đều dùng sức, mặc kệ là cô có thể chịu đựng được hay không, cũng là hưng hăng mà đi vào thật sâu, tóc đuôi ngựa sau ót của Dung Ân rồi bù rơi xuống, trải khắp mặt salon. Tầm lưng trơn bóng ma sát đỏ lên, đến cuối cùng, tiếng rên rỉ phối hợp cùng sự di chuyển của người đàn ông, đi đến mỗi góc khuất trong phòng khách.

Dung Ân không biết bọn họ ở bên trên làm bao lâu, thân thể trần truồng tiếp xúc ra giường lạnh như băng, cô bỗng dưng thức tỉnh, Nam Dạ Tước cũng không cho cô có thời gian phản ứng, thuận theo mà đè lên.

Dung Ân nhớ ngủ được cũng rất lâu, nhưng khi..tỉnh lại, ngày cũng như cũ là màu đen, bên cạnh cô, đúng là lạnh, Dung Ân nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp, nhưng làm sao cũng ngủ không được.

Cô cầm lấy đồng hồ thủy tinh ở trên tủ đầu giường, nhìn xuống thời gian,c ùng là điểm 8h sáng rồi.Dung Ân nhảy dựng lên,vậy vì cái gì trong phòng lại tối như vậy?

Lúc cô xuống giường, cảm giác bên hông dường như có cảm giác lạnh lạnh, Dung Ân lúc ấy cũng không có để ý, cô sờ soạng xuống giường, ban công bên kia vẫn có ánh đèn,xuyên qua tấm rèm cửa sổ kín đáo đang chiếu vào,có ánh sáng nhàn nhạt.

Phía sau có âm thanh gì đó,rất nhỏ, nơi này yên tĩnh mà tối tâm không gian bên trong lộ ra vẻ dị thường quỷ dị.

Mở tới cửa sổ sát đất, soàn soạt mà kéo màn cửa sổ ra, phía ngoài ánh sáng từ phía sau chui vào, Dung Ân vội giơ tay lên che ở trên trán, thật chói mắt.

Cô một lần nữa nhìn kỹ, cũng phát hiện tất cả màn cửa sổ cũng đổi thành một màu đen nặng nề, hơn nữa chất liệu này ánh sáng cũng không thể xuyên qua, Dung Ân mở cửa sổ sát đất ra, mới vừa muốn đi ra ngoài, mới phát hiện chính mình không có mặc quần áo, cô lại đi trở lại, nhìn thấy trên mặt đất kéo một sợi dây xích lớn bằng ngón cái, từ đầu giường uốn lượn đến.....

Phần eo của cô!

Dung Ân bình tĩnh nhìn hồi lâu, lúc này mới xác định chính mình không hoa mắt, dây xích kia tạo hình kỳ mỹ, vây quanh ở ngang hông mãnh khảnh của cô, giống như là đai lưng, nhưng mặc dù vậy, nó vẫn là dây xích Nam Dạ Tước lại lấy phương thức này trói buộc tự do của cô.

Dung Ân khó có thể tin, bị phần cùng khuất nhục đều hiện lên ở trên khuôn mặt xinh đẹp.

Nam Dạ Tước ngồi ở trước bàn ăn, món ăn cũng đã nguội từ lâu, cơm cũng cứng, súp chưng lúc ấy không có nóng, nhất định là Vương Linh về sau xử lý.

Trên lầu truyền đến âm thanh đập đồ, anh biết Dung Ân nhất định sẽ tức giận, tâm thần mà náo loạn, nhưng anh cũng không có cách nào, chỉ còn cách nhốt cô lại.

Món ăn lạnh cùng cơm, nhai ở trong miệng, phải rất lâu mới có thể tiêu hóa, anh nghĩ tới muốn hâm nóng lòng của cô cũng như vậy.

Vương Linh đứng ở bên cạnh, “ Thiếu gia, tôi đi hâm nóng lại cho anh”

Nam Dạ Tước lắc đầu, lúc anh ăn cơm, động tác trước sau như một rất ưu nhã, thức ăn rất nhiều, anh rất thích ăn thịt kho tàu cá chép, trứng chiên cà chua do Dung Ân thường làm.

Ầm—

Vương Linh bất an nhìn trên lầu.

Thịt bằm, màu sắc vẫn ngon như cũ, nước sốt cà chua cũng vừa đúng.

Nam Dạ Tước ăn hết một chén cơm, cũng không lâu lắm, cũng đủ lấp dạ dày anh, trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Món ăn đẹp mắt, mùi vị ngon miệng, nhưng dù sao cũng là lạnh.

Anh ăn đồ ăn nguội, dạ dày tự nhiên sẽ bị chịu tội.

Hai tay anh đan nhau, chống trên trán của mình, Vương Linh đứng ở cách đó không xa, có thể nhìn thấy người đàn ông môi mỏng mân lên, mắt phượng thâm thúy nhìn chằm chằm vào thức ăn trên bàn, mà sững sờ, không biết là suy nghĩ cái gì.

Cho dù là kẻ ngu cũng biết chuyện, Nam Dạ Tước cũng sẽ không thể không rõ ràng, chẳng qua là, Dung Ân tự mình làm thức ăn, hơn nữa lại là vì anh mà chuẩn bị.

110. Chương 110

Cách họ ở bên nhau, chính là hành hạ lẫn nhau, em hành hạ tôi 1 phân, tôi hành hạ em một tấc. (đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ)

Những gì có thể đập Dung Ân cũng đập phá hết, sợi xích bạch kim kia rất dài, cô ít nhất có thể đi vào phòng vệ sinh, ra đến tận ban công, nhưng chỉ là không ra khỏi được căn phòng này.

Cô chán chường ngồi trên giường, cho đến bây giờ, cô cũng không tin Nam Dạ Tước có thể dùng cách này nhốt cô lại.

Dung Ân mặc đồ ngủ, sợi xích kia tha trên mặt đất, một đầu bị quần áo che lại, không nhìn thấy.

Mặc dù như vậy, cửa phòng vẫn bị Nam Dạ Tước khóa lại.

Xích mặc dù không thô, nhưng lại rất bền chắc, Dung Ân thử giật ra, căn bản không thể rung chuyển nó một chút nào.

Lúc Nam Dạ Tước tiến vào, Dung Ân đang ngồi ở mép giường, cô cúi thấp đầu, tóc dài mềm mại che kín khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, người đàn ông giẫm lên mớ hỗn độn dưới sàn đi về phía trước, Dung Ân nghe được động tĩnh, tốc độ phản ứng rất nhanh, thuận tay cầm lên đồng hồ báo thức thủy tinh trên tủ đầu giường hướng Nam Dạ Tước ném. Bởi vì cô đang ngồi, cho nên đồng hồ báo thức chẳng qua là nặng nề đập trúng đầu vai Nam Dạ Tước, nửa người anh nghiêng về phía sau, có thể tưởng tượng lực ném ra ngoài lớn đến bao nhiêu.

Nếu cô đứng, lần này là có thể đập bể đầu Nam Dạ Tước.

“Anh đã nói cho tôi tự do, anh xem cái này là cái gì? Nam Dạ Tước, tôi là con chó anh nuôi sao? ” lúc Dung Ân nói ra những lời này, tự mình cũng khụt nhục thất thanh khóc rống.

“Vậy còn em? Em muốn để cho tôi trở mắt nhìn em trở lại bên cạnh Diêm Việt sao? Tôi làm không được!”

“Tại sao? ” Dung Ân vọt từ trên giường đứng lên, hai quả đấm dùng sức nắm chặt, “Anh không phải là đã chơi chán sao? Nam Dạ Tước, anh tại sao không thả tôi đi? Anh muốn phụ nữ, bao nhiêu người bên ngoài xếp hàng a, anh ngoắc ngoắc đầu ngón tay đã có người đưa tới cửa, anh tại sao lại kéo ta không tha?”

“Em cứ muốn đi như vậy sao? Tôi nói rồi người ở bên cạnh tôi, tôi cho em cuộc sống tốt nhất, em không muốn sao? ” Nam Dạ Tước rống giận lên tiếng, nơi huyết Thái Dương, gân xanh nổi lên, giống như là một con sói dữ bị chọc giận.

Dung Ân lúc này không kịp sợ, “Tôi không muốn, tôi cho tới bây giờ cũng chưa có muốn qua, Nam Dạ Tước, anh không nên lại đến can thiệp cuộc sống của tôi được không, chúng ta buông nhau ra, anh như cũ là Tước thiếu bản tính phong lưu, tôi sống cuộc sống bình thường như cũ của tôi, có được hay không?”

“Không được! Em nghĩ cũng đừng nghĩ...”

“Tại sao — ” Dung Ân tiếng nói xé rách, một đôi mắt gắt gao nhìn thẳng người đàn ông, “Nhốt tôi như vậy, rất vui vẻ sao? Có phải hay không?”

“Em nói gì cũng vô dụng, Diêm Thủ Nghị hại chết con của chúng ta, tôi muốn để cho hắn trả giá thật đắt, Diêm Việt đoạt mất em, tôi muốn để cho hắn chết! ” Nam Dạ Tước ánh mắt đen tối, sắc mặt kinh người, giống như là sứ giả của địa ngục.

Dung Ân vẻ mặt ngơ ngẩn, “Con... Làm sao anh biết?”

“Em tính giấu giếm tôi bao lâu? Đem toàn bộ sai lầm ôm vào người mình, Dung Ân, đứng, em làm rất tốt, ” Nam Dạ Tước vươn ra hai tay, kèm ở hai vai của cô, “Tôi cho em biết, con mắt đi là lỗi của em, em ban đầu đuổi theo ai? Diêm Việt sao? Vậy là em đã sớm biết có hai Diêm Việt? ” anh liên tiếp hỏi ngược lại, “Em vì đuổi theo hắn, ngay cả con trong bụng cũng có thể không để ý, em nói không sai, là em hại chết nó, khoản nợ này, cái mạng này, tôi cũng muốn ghi tạc trên đầu Diêm Việt!”

“Anh là đồ điên! ” Dung Ân dùng sức muốn tránh ra, lại bị Nam Dạ Tước càng nắm càng chắc, “Đứa bé này, là anh không muốn, anh nếu sớm biết ..., nó sớm đã không còn rồi...”

“Dung Ân, tôi không có chính miệng nói cho em biết tôi không muốn, hiện tại tôi muốn, em có thể đưa trả lại cho tôi ư, có thể sao? ! ” Nam Dạ Tước hai tay dùng sức, đem Dung Ân vứt ngã xuống giường, cô đầu văng mắt hoa, giấy dựa thật lâu bò không dậy nổi.

“Chúng ta làm sao biến thành như vậy, ” sợi tóc thật dài tán ở trên mặt Dung Ân, thấy không rõ thần sắc của cô, chỉ có thể trông thấy ánh mắt kia hỗn loạn, “Rõ ràng chẳng qua là giao dịch mà thôi, sai ở đâu chứ...”

“Tôi hỏi em một lần cuối, em lựa chọn Diêm Việt, hay là bên cạnh tôi.”

“Tôi sẽ không bỏ lại anh ấy, sẽ không! ” biết rất rõ ràng như vậy sẽ chọc giận anh, nhưng Dung Ân vẫn nói ra lời nói thật, Diêm Việt không thể rời bỏ cô, cô muốn đi ra ngoài, muốn rời đi nơi này.

“Vậy chúng ta cùng chờ xem, ai kiên nhẫn tốt hơn, thử đoạn của ai có thể làm cho đối phương cúi đầu trước.”

“Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì? ” Dung Ân bò dậy, hai tay kéo cánh tay Nam Dạ Tước , “Nếu anh dám động tới anh ấy, tôi sẽ hận anh, hận chết anh.”

“Em hận sao, hận đến chết mới thôi, tôi không sợ.”

“Tại sao? ” Dung Ân khàn giọng, “Anh tại sao phải đối với tôi như vậy?”

Nam Dạ Tước mi mắt sụp xuống, mắt của anh lông mi rất dày, mắt phượng hẹp dài giờ lên, trông mắt bỗng nhiên liền giống như là một vùng đầm sâu chiếm lấy cô, hang sâu cuồng quyến, lôi kéo cô cùng nhau rơi xuống dưới , “Tại sao? ” khóe miệng người đàn ông giương nhẹ, nhưng có khổ sở tràn ra, “Bởi vì tôi yêu em, Dung Ân, tôi yêu em!”

Anh gào thét bật thốt lên, cô không nhìn ra được sao? Cô là người ngu sao?

Nam Dạ Tước nhẹ nheo mắt lại, không riêng gì Dung Ân, ngay cả chính anh cũng là người ngu, cho tới bây giờ anh cũng không biết mình đang tính cái gì, Dung Ân nói không sai, anh muốn loại phụ nữ nào mà không có. Cô không thương anh, tất cả tâm tư anh lại đặt hết trên người cô, thời gian ước hẹn, cô vì người đàn ông khác, không chỉ làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Nam Dạ Tước từ trước đến giờ là không có trái tim , nhưng người phụ nữ này, lại làm cho anh ném đến cái gì là đau lòng, cái gì là cảm giác hung hăng bị dẫm ở dưới lòng bàn chân.

Dung Ân hai mắt tròn tròn, miệng cũng nhẹ nhàng giương, đáy mắt cô khiếp sợ, bao lâu sau cũng không lấy lại được tinh thần.

Yêu?

Nam Dạ Tước nói, yêu?

Cô cảm giác rất buồn cười, khe động khóe miệng, lại cũng chỉ là phản ứng da thịt cứng ngắc, căn bản là cô cười không nổi, tại sao có thể như vậy?

“Chúng ta là không thể nào . . . ” Dung Ân lắc đầu, hai tay cắm vào bên trong, nắm chặt tóc trên đầu, hung hăng kéo ra, “Làm sao hôm nay lại biến thành như vậy? Nam Dạ Tước, giữa chúng ta tại sao có thể có tình yêu?”

“Tại sao không? ” mắt người đàn ông đỏ ngầu, cho đến khi chính mình rống ra, anh mới hiểu được cái loại này không là đơn thuần tham muốn giữ lấy, mà là yêu. Anh cũng cảm thấy buồn cười, nhưng khóe môi mằn lèn độ cong, đột nhiên lại mẫn chất như cũ, “Tại sao chúng ta không thể có tình yêu?”

Không thể, chính là không thể.

“Lại là bởi vì Diêm Việt sao? ” Nam Dạ Tước chế trụ hai tay của cô, đem cô gần hơn trước mặt mình, “Trong đôi mắt của em thật chỉ có hắn, thật không nhìn thấy tôi?”

“Nam Dạ Tước, ” Dung Ân muốn nói ra chút ít lời tàn nhẫn ..., nhưng những kia chữ đến khóe miệng, thể nào cũng mở không ra, “Tôi không bỏ anh ấy được , cho nên, anh buông tay đi được không?”

Nam Dạ Tước không có buông nàng ra tay, ngược lại càng nắm càng chắc, như muốn đem mười đầu ngón tay cô nắm gãy, “Tôi cũng sẽ không buông, Dung Ân, em phải bắt chấp tất cả bước ra khỏi cuộc sống của tôi như vậy sao? E rằng tôi ngày nào đó chết ở trong tay em, tôi cũng sẽ không buông tay.”

Dung Ân nhất thời cảm thấy lòng trầm xuống, cô không biết lúc Nam Dạ Tước cố chấp, lại làm người ta sợ như vậy.

“Tình yêu của anh quá bí bách, Nam Dạ Tước, làm sao anh có thể yêu tôi được. . . Làm sao có thể. . .” cô cúi thấp đầu, lẩm bẩm tự nói, muốn tránh ra.

Người đàn ông không để cho cô cơ hội này, anh nâng lên mặt của nàng, ướm át hôn mang theo khí thể áp bách, anh hôn lên trên mặt của cô, lên cằm, lại trở lại trên môi.

Nam Dạ Tước chống đỡ đầu lưỡi Dung Ân, xông vào trong miệng cô.

Cô khước từ, hai tay người đàn ông giữ chặt lấy mặt của cô không để cho cô nhúc nhích.

Hỗn hợp nước mắt trộn lẫn vào trong miệng, Nam Dạ Tước ôm hông của cô, dùng sức kéo cô vào trong ngực. Một cánh tay khác vây quanh phía sau cổ Dung Ân, anh hôn rất mãnh liệt, cô cơ hồ cảm giác lưỡi của mình sẽ bị anh cắn đứt, khóe miệng rách toạc, vô cùng đau đớn.

Anh thật sự yêu cô sao?

Dung Ân mở mắt, cô sớm nên nghĩ đến không phải sao? Nếu không, theo tính tình Nam Dạ Tước, sẽ không có nhiều kiên nhẫn như vậy tiêu tốn ở trên người cô, nói không chừng sớm đã đem cô đá văng.

Cô bỗng nhiên cảm giác được tim co thắt lại đau đớn, người đàn ông ôm chặt cô, phần ngực gần như dán chặt, cô có thể cảm giác được nhịp tim anh đập dồn dập.

” Ân Ân, em yêu tôi không? Có một chút nào không?”

Nam Dạ Tước cảm giác mình thật tự chuốc họa vào thân, biết rất rõ ràng là như thế nào đáp án, nhất định muốn hỏi, một mực muốn vạch trần vết sẹo ra phơi trước mặt người khác, lại để cho Dung Ân hung hăng xát một nắm muối lên.

Dung Ân không trả lời, cô thật cảm giác cả người vô lực, hai tay buông thõng bên người không thể tự chủ xuyên qua lưng Nam Dạ Tước, rơi vào trên bả vai anh

Thân thể của cô đã mất đi khối chế, cô cũng không biết là thân thể phản bội tâm, hay là tâm phản bội động tác theo bản năng của mình.

Cảm giác được cô đáp lại, sắc mặt Nam Dạ Tước trong nháy mắt hiện lên mừng rỡ, trông mắt anh sáng lên, càng dùng sức ôm chặt Dung Ân.

Anh không yêu thì thôi, một khi yêu, lại có điệu bộ hèn mọn như vậy.

Tình yêu của anh làm người ta hít thở không thông, thậm chí là tàn nhẫn cùng cực đoạn, vì Dung Ân, anh thật có thể giết người, thật sự.

“Ân Ân, nếu như em có yêu tôi dù chỉ một chút, ta cũng sẽ không đối xử với em như vậy.”

Hai người rõ ràng ôm nhau, nhưng lại cảm giác đối phương đâm đang đâm vào tim mình rất đau rất đau, chẳng lẽ bọn họ thật sự là hai con nhím sao?

Tổn thương chạm vào da thịt, đổ máu, để lại trăm ngàn vết thương lở loét.

Dung Ân để tay lên ngực tự vấn lòng, cô yêu không, có một chút nào không?

Cô đã nói, lòng của cô đã từng ấm áp qua, thật sự có.

Chuyện Diêm Việt, cô không dám nói, một chữ cũng không dám tiết lộ, sự điên cuồng của Nam Dạ Tước cô không phải là không thấy qua, mặc dù cô biết, không được bao lâu chính anh có thể điều tra ra, nhưng Dung Ân vẫn không dám nói.

“Anh muốn để cho tôi yêu anh, liền dùng đến phương thức này sao? ” Dung Ân khẽ đẩy anh ra, cô đi một bước, cái dây xích bạch kim kia sẽ phát ra âm thanh kéo lê trên mặt, khuất nhục mà bi thương.

“Tôi không có biện pháp khác, tôi không thể lại để cho em đến bên cạnh hắn, một bước cũng không thể. . .”

“Cho nên, anh liền định nhốt tôi lại như vậy cả đời sao?”

“Nhốt đến khi em quên được hắn, ở lại bên cạnh tôi mới thôi. . .”

Dung Ân đi tới cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ đã được kéo qua một bên, cô đứng ở phía sau, thật giống như là đặt mình trong bóng tối vô biên vô hạn, “Anh rõ ràng cũng biết tôi không quên được Diêm Việt.”

“Ân Ân, em nhất định muốn chọc tôi điên lên sao? ” Nam Dạ Tước đi tới phía sau Dung Ân, hai tay xuyên qua hông của cô rơi vào trên bụng, “Chúng ta giống như lúc trước yên lặng như vậy, thật tốt?”

Nam Dạ Tước hiểu rõ, bọn họ không thể trở về lúc đó, ban đầu Dung Ân đã hết hi vọng với Diêm Việt, không giống như bây giờ, anh nghĩ không ra còn có phương pháp nào có thể làm Dung Ân dao động, phương pháp duy nhất, chính là Diêm Việt chết. Một người chết, sớm muộn cũng sẽ bị lãng quên, trong khoảng thời gian đau đớn này của Dung Ân, anh có thể ở bên cùng cô vượt qua.

Bên trong Ngự Cảnh Uyển rất an tĩnh, lầu dưới truyền đến tiếng nói, hình như là Vương Linh cùng ai đó.

Nam Dạ Tước đi ra ban công, hai tay chống ở trên lan can, Dung Ân trước một bước nhận ra đó là giọng của má Lưu, cô vội vàng cùng đi ra ngoài, liền thấy Vương Linh ngăn chặn ở ngoài cửa, đang cùng má Lưu nói gì đó.

“Tôi tìm Dung Ân, cô để cho tôi gặp nó một chút đi?”

Mặt Vương Linh lộ vẻ khó xử, người này cô biết, trước kia gặp qua ở Diêm gia, “Thật ngại, Dung tiểu thư thật không có ở đây.”

Dung Ân vừa muốn lên tiếng, lại bị Nam Dạ Tước bên cạnh che miệng lại, anh đem cô kéo vào phòng ngủ, cũng đem cửa sổ sát đất cùng rèm cửa sổ toàn bộ kéo lại, chợt tối sầm làm người ta chân tay luống cuống, Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, để cho Dung Ân ngồi ở trên đùi của mình.

Lầu dưới, Vương Linh đang tìm lý do qua loa nói với má Lưu, Dung Ân biết bà tới đây, nhất định là bởi vì hôm nay cô không có đến bệnh viện, Diêm Việt nhìn không thấy cô sẽ cuống cuồng.

“Nam Dạ Tước, anh buông, buông ra—— “

Anh che miệng của cô, Dung Ân rống giận xuyên thấu qua khe hở truyền đi, mơ hồ không rõ. Anh giữ eo Dung Ân, đem cô áp lại trên giường, mặt của cô vùi sâu vào trong chăn, sợi xích kia chất liệu rất đặc biệt, cũng không làm cho Dung Ân khó chịu cái gì, chẳng qua là cột vào thắt lưng, thủy chung cảm thấy lạnh như băng.

“Nam Dạ Tước, anh điên rồi, anh thật điên rồi —— “

Người đàn ông như vậy, làm cho cô sợ, run rẩy.

“Đúng, tôi điên rồi, cũng là bị em ép điên. ” Toàn bộ sức nặng Nam Dạ Tước đặt ở trên lưng Dung Ân, cô thở hổn hển, trái tim cảm giác được hít thở không thông, thở không ra hơi.

“Em đừng nghĩ gặp lại được hắn, đừng nghĩ —— “

Dung Ân biết người đàn ông này có đôi khi điên cuồng làm người ta giận sôi, cô chau mày, không khỏi cảm thấy sợ, “Nếu anh dám động Diêm Việt..., tôi sẽ không chỉ hận anh, nếu anh ấy chết rồi, tôi cũng sẽ đi chết, anh đừng ép tôi!”

“Em vẫn khẳng khái bảo vệ hắn? Em muốn cùng đi chết sao? Tôi sẽ không để cho em toại nguyện, Dung Ân, em nghĩ cũng đừng nghĩ —— “

“Nam Dạ Tước, anh trói buộc được tự do của tôi, nhưng anh quản không được sinh tử của tôi, nếu tôi muốn chết, ai cũng cản không được. . .”

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ là cúi ở trên lưng Dung Ân, hơi thở của anh nóng rực phun đốt bên tai cô, anh tức giận đến cỡ nào, cô biết.

Dung Ân thật là nghĩ không ra, bọn họ làm sao sẽ đến một bước này?

Sau một hồi, người đàn ông mới từ trên người cô ngồi dậy, trong bóng tối, cô không nhìn thấy vẻ mặt Nam Dạ Tước, chỉ biết là anh mang theo lửa giận rời đi, lúc đóng sập cửa, cơ hồ cả phòng ốc cũng đang run rẩy.

“Cậu chủ —— “

Lầu dưới, Vương Linh mới vừa muốn nói gì, liền bị Nam Dạ Tước phát tay cắt đứt, “Tôi biết, tôi muốn đi ra ngoài, cô nói chừng cô ấy, còn nữa. . . Tiếng nói cô ấy có chút ách, cơm trưa không nên làm đồ cay.”

“Vâng.”

Nam Dạ Tước lái xe ra Ngự Cảnh Uyển, không nghĩ tới má Lưu cũng không có đi, ở ngoài cửa lớn lao tới. Người đàn ông thẳng gấp, thuận tay tháo kính đen, một đôi mắt thâm thúy tóe ra âm hàn.

Người đàn ông này, má Lưu ít nhiều cũng từ trong miệng Diêm lão gia biết đôi chút, còn có trên ti vi cũng thường xuyên có báo cáo, bà vòng qua đầu xe đi tới trước cửa xe Nam Dạ Tước, “Tiên sinh, tôi muốn hỏi, Dung Ân có ở đây không?”

“Không có ở đây.”

Má Lưu bị hai chữ của anh ngăn lại nói không được.

Nam Dạ Tước suy nghĩ, đưa tay khừ tay chống đỡ ở ngoài cửa xe, “Bà tìm cô ấy có chuyện gì sao?”

“Đúng, tôi có việc gấp.”

“Nói.”

Má Lưu không biết nên nói như thế nào, chuyện Diêm Việt, bên ngoài Diêm gia cũng giữ bí mật, không có tiết lộ một chữ, “Phiền cậu, để cho tôi gặp cô ấy một chút có được không?”

“Không thể, ” Nam Dạ Tước quả quyết từ chối, đem kính đen một lần nữa mang trở về trên mặt, “Còn nữa, đừng tìm đến nơi này nữa, Ngự Cảnh Uyển không phải là nơi các người có thể tùy tiện tới, thuận tiện nói với Diêm Việt. Hắn muốn đoạt lại Dung Ân, nghĩ cũng đừng nghĩ, đừng không biết tự lượng sức mình, hắn vẫn chưa có bản lĩnh đó.”

Sắc mặt má Lưu trắng bệch, ngẩng đầu nhìn bên trong tòa biệt thự, bà biết mình vào không được, Diêm Việt từ buổi sáng bắt đầu lo lắng đợi đến bây giờ, người nhà Diêm gia chỉ có thể dụ dỗ, ngầm để á Lưu sang đây xem Dung Ân hôm nay vì sao chưa đến.

Bà xoay người, ngón tay Nam Dạ Tước gõ nhẹ trên tay lái, “Thêm nữa, nói với Diêm Thủ Nghị, ông ta hại chết con của tôi, tôi sẽ đích thân phá hủy Diêm gia của ông ta.”

Má Lưu hoảng sợ, trên mặt không có chút huyết sắc nào, đôi môi không ngừng run rẩy, Nam Dạ Tước một cước giẫm chân ga rời đi, trong kính chiếu hậu, má Lưu giống như là tượng gỗ đứng ở đó cũng không nhúc nhích, Nam Dạ Tước lấy điện thoại ra, “Alo, A Nguyên, nhìn thấy người kia ở phía ngoài không? Theo dõi bà ta cho tôi, tìm ra chỗ ở của Diêm Việt.”

Điện thoại của Dung Ân bị Nam Dạ Tước cầm đi, trong phòng ngủ có điện thoại, cô thử gọi, lại phát hiện hoàn toàn gọi không được.

Anh đã quyết tâm, không ngừng cầm tù thân thể của cô, còn chặt đứt liên lạc của cô với bên ngoài.

Má Lưu chỉ là người giúp việc bình thường, căn bản không có nghĩ tới có bị người theo dõi, bà trở lại bệnh viện, tìm không được lý do khác, chỉ có thể lừa gạt Diêm Việt, nói Mẹ Dung bị bệnh, Dung Ân hôm nay không đến.

Chẳng qua là, gạt được hôm nay, ngày mai thì sao, sau này thì sao?

A Nguyên thuận lợi theo dõi đến bệnh viện, cũng thông qua thủ đoạn tra được phòng bệnh Diêm Việt.

Lúc Nam Dạ Tước chạy tới, chỉ dẫn theo hai người, A Nguyên cùng Lý Hàng, cũng là tâm phúc của anh.

Lúc này thời gian đã muộn, gần rạng sáng.

Người nọ mặc bộ tay trang thuần trắng, bên trong, áo trong màu đen càng phát ra khí chất quý tộc lạnh lùng, hai tay anh cầm ở trong túi quần, phía sau hai người một tả một hữu đi theo.

Tóc ngắn màu đỏ rượu bị đèn hành lang chiếu rọi xuống, bày biện ra một loại yêu mị, trên tai trái, viên kim cương sáng quắc lóng lánh, làm người ta không dám đến gần.

Đi tới trước phòng bệnh VIP, Nam Dạ Tước dừng lại bước chân, khí thế bức nhân.

Bảo vệ thủ ở bên ngoài vừa muốn lên tiếng quát bảo ngưng lại, liền bị A Nguyên cùng Lý Hàng nhanh chóng đánh ngất xỉu, Nam Dạ Tước đẩy cửa ra, “Các người canh giữ ở đây.”

“Vâng.”

Nam Dạ Tước tiến vào thật lâu, bởi vì cách một phòng nghỉ ngơi, bên ngoài cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Người nhà Diêm gia đã đi ra ngoài, có lẽ rất nhanh sẽ trở về.

Nam Dạ Tước lúc đi ra, thần sắc có chút khác thường, gương mặt tuần tú hung ác lộ ra chút phức tạp, anh mím môi, lúc đóng cánh cửa, mắt phượng hẹp dài nhắm lại.

A Nguyên cách anh gần nhất, nghe được anh khê thở dài.

Nam Dạ Tước gương mặt, hẳn có thể thấy trong mắt người đàn ông tràn ra chút đau thương, đúng vậy, là đau thương.

Mang theo bi thương, làm tim người ta đau đớn.

Về mặt như vậy, A Nguyên chưa từng thấy trên mặt Nam Dạ Tước.

“Đi.”

Ba người mới vừa đi ra phòng bệnh, lại gặp phải bác sĩ đến đây kiểm tra phòng, lúc đối phương nhìn thấy bọn họ sợ run lên, sát bên người mà đi, hẳn nhanh chóng đẩy cửa ra, liền thấy hai gã bảo vệ té trên mặt đất, hẳn muốn bắt ngờ xông vào phòng trong.

Nam Dạ Tước không nhanh không chậm đi khỏi, vài giây sau, liền nghe được trong phòng bệnh VIP truyền đến tiếng thét chói tai.

Anh hơi ngẩng đầu, chỉ cảm thấy đỉnh đầu ánh đèn sáng rõ làm ánh mắt anh không mở ra được, chói mắt cực kỳ.

Ấn Ấn, từ đây về sau, chúng ta thật không còn đường lui nữa, hoặc là cùng nhau sống, hoặc là lúc xuống địa ngục, cùng nhau đi.

111. Chương 111

Nam Dạ Tước không chỉ đã hạn chế phạm vi hoạt động của Dung Ân , còn muốn khóa luôn cửa sổ sát đất thông ra ban công.

Dung Ân kéo ra một bên rèm cửa sổ, rèm cửa sổ màu đen bao quanh thân thể gầy yếu của cô, mấy ngày qua, Nam Dạ Tước dường như rất bận rộn , hơn nữa bên ngoài Ngự Cảnh Uyển luôn luôn có người tới tới lui lui, rất giống là đang tuần tra.

Cô kiễng lên mũi chân, là bị tiếng ồn ào cách đó không xa hấp dẫn tới.

Cô thấy má Lưu cách Ngự Cảnh Uyển rất xa đã bị cản lại, mấy người đàn ông giống như là bức tường gió thổi không lọt, che ở trước mặt bà. Má Lưu hình như là đang khóc, quơ hai tay, cố gắng vượt qua.

Mí mắt Dung Ân nhảy nháy, thấy bà bị dùng sức mà đẩy ngã, lúc ấy má Lưu thật giống như bò không dậy nổi, đang ngồi dưới đất gào khóc. Hai tay cô nắm lấy rèm cửa sổ thật chặt, chuyện gì xảy ra, là Diêm Việt đã xảy ra chuyện sao?

Bởi vì cách quá xa, cô nghe không được trong miệng má Lưu đang nói cái gì, Dung Ân lo lắng đi tới đi lui trong phòng, tới cửa bắt đầu dùng sức đẩy, “Thả tôi ra, Nam Dạ Tước, thả tôi ra——”

Cửa phòng cũng không lâu lắm bị mở ra, Vương Linh sau khi đi vào, liền đóng lại.

Cái khay trong tay cô, bên trên có cơm trưa hôm nay, món ăn đều là Dung Ân thích, cũng là Nam Dạ Tước tỉ mỉ để cho Vương Linh chuẩn bị.

Dung Ân ngồi ghì ở giường, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Dung tiểu thư” Vương Linh mơ hồ cho là, Dung Ân bắt đầu bị nhốt là bởi vì mình nói cho Nam Dạ Tước những lời đó, cô vốn cho là anh nên biết chân tướng, không nghĩ tới lại biến thành như vậy, “Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi”.

Nghe cô nói như vậy, Dung Ân cũng đã sáng tỏ, cô không có trách Vương Linh, có một số việc sớm muộn sẽ biết, “Hắn không có ở nhà sao?”

“Cậu chủ mấy ngày qua bề bộn nhiều việc, cũng là rất trễ mới trở về, hơn nữa, em thấy mặt cậu chủ đầy mệt mỏi, thật giống như mệt chết đi...”

“Vương Linh,” Dung Ân cắt đứt lời cô..., hắn mệt mỏi hay không cũng không liên quan đến cô? Em giúp tôi một việc được không?”

Vương Linh đem cơm trưa để trên tủ đầu giường, “Dung tiểu thư, không phải là em không muốn giúp chị, mà là như bây giờ, em căn bản không giúp được chị... .”

“Em có thể,” Dung Ân đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, má Lưu vẫn chưa rời đi, “Em giúp tôi đi xuống hỏi má Lưu một chút, có phải có chuyện không may gì xảy ra, được không? Chị bây giờ không thể nói chuyện được với bà ấy...”

“Dung tiểu thư,” Vương Linh mặt lộ vẻ khó khăn, lắc đầu, “Thật xin lỗi, cậu chủ đã phân phó, ngay cả em cũng không thể bước ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, hiện tại mua thức ăn cũng có người đưa tới cửa, Dung tiểu thư, em cũng bị nhốt giống như chị.”

Cái đồ biến thái này!

Dung Ân chán nản theo cửa sổ sát đất mà trượt té trên mặt đất, “Anh ta thật sự muốn nhốt tôi như vậy suốt đời sao?”

Vương Linh đi lên trước, đứng ở bên cạnh Dung Ân, “Dung tiểu thư, chị cũng đừng bướng bỉnh cùng cậu chủ nữa, chị nhận sai đi, cậu chủ đối với chị thật rất tốt, là thật tâm yêu chị... .”

Dung Ân đầu nhẹ ngẩng, khoe miệng bật ra giễu cợt, “Yêu? Vương Linh, nếu có người lấy phương thức như thế yêu em, em có thể đón nhận được sao?”

Cô gái không nói gì, nhưng cô biết tiếp tục như vậy, bọn họ chỉ có thể càng khắc sâu thêm thương tổn cho đối phương, Dung Ân khoanh chân mà ngồi, hai tay ôm đầu gối, “Tôi bị giam cầm mấy ngày rồi, Vương Linh, có phải sắp sang năm mới rồi?”

“Đúng, chị đã tại chỗ này chừng mấy ngày rồi, hôm nay là 24, còn có một tuần lễ nữa là giao thừa rồi”.

“Trôi qua thật là nhanh”, Dung Ân đem thân thể xoay qua chỗ khác, mặt dán vào kính thủy tinh hướng phía ngoài, má Lưu vẫn không có đi, lôi kéo tay áo đối phương, đau khổ cầu khẩn, “Không biết năm nay giao thừa, tôi có thể bên cạnh mẹ không?”

Đến lúc đó mẹ không thấy cô đến, ngay cả cái điện thoại cũng không có, nhất định sẽ lo lắng phát điên.

Dung Ân thần sắc âm trầm, Vương Linh nhìn qua gò má cô, trong lòng không khỏi phiền muộn, tâm tình phiền muộn theo.

Cơm trưa, Dung Ân không có ăn, cô ăn không vô, má Lưu cuối cùng cũng bị đuổi đi, cô mang theo cái xích bạch kim kia ở bên trong phòng đi tới đi lui, không biết mệt mỏi.

Cô chính là muốn chính mình mệt mỏi, tốt nhất có thể mệt mỏi đến cái gì cũng quên mất, Dung Ân không có đi tắm, chân trần trụi, có đôi khi ngồi chồm hổm xuống đệm hoa văn trên sàn nhà, những thứ này đều là hàng xa xỉ, Dung Ân đếm nguyên một đám hoa văn bày ra trước mắt, đếm tới mệt mỏi, liền ngồi ở trên giường.

Đầu tóc cô rối bù, thời điểm kéo toàn bộ rèm cửa sổ, mặc dù phía ngoài ánh sáng mặt trời chói mắt, bên trong gian phòng, cũng là âm u vô cùng, mơ hồ còn lại sự lạnh lẽo tận xương tủy.

Cô đáp trả, lẩn qua lộn lại, thật lâu về sau, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Chỉ là, cô ngủ cũng không được tốt, đôi môi khẽ nhếch mở, tựa như đang nói mớ gì đó, trong phòng không có mở hệ thống sưởi ấm, nhưng toàn thân cô đều là mồ hôi, hai bả vai động đến bên này động đến bên kia, đầu tóc đã dãn tại trên khuôn mặt gầy gò.

Đây là mộng sao? Bằng không, cô cũng sẽ không nhìn thấy Diêm Việt. Vẫn là đang ở trên sườn núi.

Trên đỉnh núi sương mù rất lớn, Dung Ân lấy tay vung lên mấy cái, “Việt, anh đứng một mình ở đó làm gì thế?”

Người đàn ông đã có thể đứng dậy, anh thân ảnh cao lớn đứng ở đó, mặc T-shirt nhàn nhã cùng quần jean màu xanh đậm, tóc ngắn màu nâu đậm, nhìn không đoán được tuổi tác, anh nói, “Ân Ân, anh phải đi”.

“Đi? ” Dung Ân không giải thích được, “Việt, anh muốn đi đâu?”

“Ân Ân, ” Diêm Việt ở đỉnh núi trên tảng đá lớn ngồi xuống, thần sắc trong sáng chuyển thành cô đơn, Dung Ân chỉ nhìn thấy bên khuôn mặt tuần lãng trở nên tràn đầy thê buồn bã, “Anh tỉnh lại chính là vì muốn nhìn em một chút, bây giờ theo anh thấy, anh biết em sống rất tốt, anh muốn đi rồi”.

” Không”, Dung Ân cấp bách mà nước mắt liền rơi xuống “Em sống không tốt, một chút cũng không tốt, Việt, anh muốn đi đâu? Nhà của anh ở nơi này, anh còn muốn đi sao?”

“Ân Ân, em thật cùng hai năm trước giống nhau, một chút cũng không có thay đổi, Ân Ân, anh làm hết thấy, cũng là bởi vì anh yêu em, anh thật sự yêu em... ”.

“Việt”, Dung Ân hai tay bịt mắt, “Anh cái gì cũng không biết, em đã không phải là Ân Ân trước kia nữa rồi, em không phải là...”.

“Ân Ân”, Diêm Việt quay mặt lại, “Đừng nói, cái gì cũng đừng nói”, anh đứng lên, về phía sau Dung Ân, vươn ra hai tay đem cô ôm vào trong ngực. Anh muốn ôm chặt cô, muốn sờ sờ tóc của cô, những thứ này, anh cũng làm được rồi. Dung Ân hai tay gắt gao bám víu ở bả vai Diêm Việt, anh đem cằm nhẹ chống đỡ đỉnh đầu của cô, nếu như có thể, anh thật rất muốn đem Dung Ân tan vào bên trong thân thể của mình, nhưng anh không thể, “Ân Ân, cảm ơn em đã từng cho anh những kí ức tốt đẹp như vậy, có sự hiện hữu của kí ức đó, anh bất luận là đến đâu, cũng sẽ không cô đơn, cũng sẽ không sợ bóng tối. Ngủ trong hai năm, anh cho là anh đã rất quen bóng tối, nhưng khi anh mở mắt, anh mới biết được anh không muốn trở về, anh tham luyến trên đời này mỗi một chút ánh sáng, thời điểm nó soi sáng trên mặt anh, là như vậy ấm áp. Anh tham luyến nhiệt độ của tay em đã từng phất qua trên mặt anh, Ân Ân, thật tốt, anh có thể nhìn thấy em cười rồi...”.

“Việt, anh làm sao vậy, anh làm sao? ” Dung Ân sợ hãi mà thất thanh khóc rống lên.

Diêm Việt dùng sức hơn liền ôm chặt cô, “Ân Ân đáp ứng anh, vĩnh viễn cũng không được rơi nước mắt, anh không muốn em khóc. Anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, anh không đi được không? Anh không nên đầu thai, anh cái gì cũng không muốn, anh liền canh giữ ở bên cạnh em, anh nhìn Ân Ân cười, chỉ cần em có thể cười, thế giới của anh chỉ toàn bóng tối, cũng sẽ có ánh sáng chiếu vào ...”.

“Việt, anh nói ngu ngốc cái gì vậy, cái gì đầu thai? Anh cũng đã khoẻ hơn, anh đã không có chuyện gì rồi, anh không nên làm em sợ a —— “

“Ân Ân, anh yêu em...”.

Dung Ân khẽ đẩy mở Diêm Việt, “Việt, em có phải hay không đang nằm mơ? Nhưng giấc mộng này, tại sao lại chân thật như vậy?”

Diêm Việt hai tay đặt ở đỉnh đầu Dung Ân, lại theo hai bên tóc cô đi xuống phía dưới, anh từ trong túi áo lấy ra một cái khoen lon, khi đó đi học, trong TV luôn chiếu, Dung Ân thường cười nói, cô cũng muốn một cái.

Nhưng là, Diêm Việt chưa từng có cho cô mang qua, bởi vì anh đã từng nói qua, anh thích Ân Ân, anh muốn cho cô tốt nhất, bao bọc trên ngón tay cô, phải là nhẫn kim cương anh tỉ mỉ chọn.

Nhưng lúc này, Diêm Việt cầm lên tay Dung Ân, đem cái khoen kia hướng ngay ngón áp út của cô đeo vào.

Dung Ân cảm giác mình thực rất hạnh phúc, cái này coi như là lần thứ ba cô cùng Diêm Việt hứa hôn, mặc dù, lúc trước kia là Diêm Minh. Cô nhợt nhạt câu khởi khóe miệng, lần này, là Diêm Việt, cho nên anh sẽ trở về tìm hạnh phúc của mình, chiếc nhẫn này nhất định có thể đeo vào.

Cùng một vị trí, đến chỗ đốt ngón tay, Diêm Việt dừng lại động tác.

Dung Ân khóe miệng khẽ cứng đờ đáng vẻ hạnh phúc, ánh mắt người đàn ông đau nhói, “Việt, tại sao?”

Cảm giác được anh lùi bước, Dung Ân bắt đầu sợ lên, cô cầm lên ngón tay, không để iếng khoen kia lui ra ngoài, Diêm Việt cúi thấp đầu, cô có thể nhìn thấy đáy mắt anh có bao đau thương, cô càng bắt đầu phát ra sợ hãi, “Việt, anh không muốn cưới em sao, anh không thương em sao?”

Anh như thế nào lại không thương cô?

Diêm Việt đáy mắt có mông lung nước mắt liền tràn ra, anh thật là làm không được, dùng sức muốn đem kéo khoen lui ra ngoài, Dung Ân cảm giác được hình như là có cái gì sắp mất đi, cô một mực nắm chặt tay, nước mắt rớt tại trên mu bàn tay hai người, người đàn ông thấy cô không chịu buông tay, liền nắm chặt lòng bàn tay dùng sức muốn đem kéo cái khoen ra.

“Việt, anh đừng như vậy, anh như vậy em thật sợ hãi —— “

Diêm Việt biết, anh không cho cô được hạnh phúc, đôi tay nắm chặt vững vàng này, anh sớm nên buông ra, không nên chấp nhất kiên trì, anh càng như vậy, Dung Ân lại càng không có được hạnh phúc.

Khoen móc liền dọc theo rất sắc bén, cửa lòng bàn tay của anh, máu tươi giọt giọt rơi trên mu bàn tay Dung Ân, lúc lan ra, rất giống là hoa lan xinh đẹp nở rộ, mang theo hơi thở chết chóc. Dung Ân sợ hãi, nước mắt tức tốc rơi, “Việt, anh muốn làm tan biến đi hi vọng duy nhất của em sao? Được, anh đừng đoạt, em buông tay, em buông tay, còn không được sao?”

Dung Ân buông lỏng ra gắt gao nắm lên thành quả đấm, Diêm Việt lấy ra khoen móc kia, cánh tay mới vừa thu hồi đi, cả người liền hướng ngã ra sau, rơi khỏi vách đá.

“Không —— “

Dung Ân khi... tỉnh lại, cũng biết đây là giấc mộng, bốn phía tối như mực, không biết là ban ngày hay là đêm tối. Cô nâng lên hai vai, đầu gối cong lên sau đem mặt chôn ở hai đầu gối, cô tại sao gặp phải mộng như vậy? Mới nhớ tới má Lưu, bà tại sao phải ở ngoài Ngự Cảnh Uyển khóc, thật sự là Diêm Việt đã xảy ra chuyện gì sao?

Cô bắt đầu lo nghĩ bất an, sau khi ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu lên, mặc dù đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng Dung Ân vẫn là có thể cảm giác được gian phòng này trừ mình ra, còn có người khác.

Mà người này, nhất định là Nam Dạ Tước.

Bọn họ nghe rõ ràng tiếng hít thở của nhau, Dung Ân hai tay lau khô sạch sẽ nước mắt, không để ỉnh tiết lộ mềm yếu ở trước mặt anh, cô thò tay ra, quả nhiên liền mò tới bả vai người đàn ông, ” Anh nói cho tôi Diêm Việt có phải hay không đã xảy ra chuyện?”

Nam Dạ Tước không nói gì, lâu dài trầm mặc để cho Dung Ân càng phát ra cảm giác sợ hãi, cô hai tay nắm ở cánh tay Nam Dạ Tước, “Nói chuyện với tôi, có phải hay không anh ấy đã xảy ra chuyện?”

Hắn cánh tay dài vươn ra, đem Dung Ân hung hăng ép vào trong ngực, cô dùng sức xô đẩy, không chiếm được Nam Dạ Tước đáp lại, cô bắt đầu sợ liên giãy dụa, “Vì cái gì không nói, tại sao không nói cho tôi, anh ấy rốt cuộc như thế nào... . . . Có phải hay không đã xảy ra chuyện?”

Qua thật lâu, Dung Ân mới nghe được thanh âm Nam Dạ Tước từ bên tai truyền đến, “Hắn đã chết!”

Ầm ——

Cả đầu cô nổ tung, ánh mắt đại ra, thân thể cứng ngắc mà lạnh như băng, toàn thân bắt đầu co quắp, trong cổ họng dề ép rất nhiều điều muốn nói, nhưng là thủy chung không nói ra, Dung Ân cảm thấy thật giống như có cái gì vọt tới cổ họng, cô há miệng, cách hồi lâu, mới nói ra một chữ, “Không, không —— “

Đỉnh tai nhức óc tê lương, vang dội cả Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân bắt đầu giãy dụa, hai cánh tay Nam Dạ Tước nhốt cô lại, cô liên giống như là kẻ điên đá loạn, “Tôi không tin, Diêm Việt rõ ràng mới tỉnh, anh ấy rất tốt, không thể nào, anh gạt tôi, Nam Dạ Tước, anh tại sao phải nói như vậy, tại sao phải!”

“Tôi không có lừa em, hắn chính là chết rồi, hôm nay chôn cất... .”

“Không —— không —— “

“Em không chịu đối mặt cũng không có cách nào”, Nam Dạ Tước buông tay ra, gắt gao nắm giữ ở hai vai của cô, “Em chẳng lẽ còn muốn chết cùng hãnsao? Dung Ân, có phải hay không?”

“Đúng!”

Bên trong gian phòng tối đen, Nam Dạ Tước mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt Dung Ân lúc này, nhưng anh biết, trên mặt cô thần sắc đến cỡ nào kiên định, sắc mặt người đàn ông trầm xuống, giọng nói tối tăm, “Nếu muốn chết, vì sao hai năm trước không chết?”

Dung Ân suy sụp hạ hai vai, “Anh có biết cái gì tên là tuyệt vọng sao? Việt nếu như là một năm trước cứ như vậy đi, tôi cũng sẽ không giống tuyệt vọng như vậy giờ, Nam Dạ Tước, tôi dữ tợn không thoát được anh, nếu anh ấy thật là chết rồi, tôi thật không muốn sống, tôi mệt mỏi quá, tôi sẽ đi cùng anh ấy, theo anh ấy đi tới một nơi không có anh, nơi này chỉ có chúng tôi ,chúng tôi có thể cầm tay...”

Những lời cô nói ra, cỡ nào tàn nhẫn! Nơi cô đến, nhất định sẽ không có anh.

Nam Dạ Tước đắm xuống trên giường, anh đứng dậy đi tới trước ti vi, Dung Ân lúc trước thử qua, nhưng cô mở không được.

Anh nhấn mấy cái, TV liền phát ra thanh âm, ngay sau đó, là hình ảnh màu sắc rực rỡ.

Nam Dạ Tước tùy tiện điều chỉnh, bên trong đang phát hình ra, chính là tin tức từ bệnh viện trở lại.

Trên ti vi, cả bức hình đều là cái phòng bệnh kia, Diêm phu nhân khóc ruột gan đứt từng khúc, Diêm Thủ Nghị hai mắt đỏ bừng, ôm thật chặt bà vai bà, hình ảnh lắt lự, có hộ vệ đi ra ngoài xô đẩy, nhưng cuối cùng, những ống kính kia rõ ràng là dừng ở hình ảnh ở trong phòng bệnh trên cái giường lớn kia.

Diêm Việt ngủ, rất an bình.

Dung Ân hai tay thật chặt che miệng bà, nước mắt rớt xuống mặt giữa kẻ tay, thật sự là đã ngủ rồi sao?

Má Lưu ở bên giường gào thét khóc lớn, còn có Diêm Minh, Diêm gia ra sao rồi?

Lúc cô đi Diêm Việt rõ ràng cùng cô đã nói, anh chẳng qua là ngủ một giấc, ngày thứ hai có mở mắt, anh chẳng qua là ngủ thiếp đi, bọn họ khóc cái gì?

Dung Ân cúi người xuống, toàn thân đau đến thẳng tới không dậy nổi, nếu như vậy, cô lại đang khóc cái gì?

“Người thừa kế tập đoàn Viễn Thiệp, lại là người sống thực vật hôn mê hai năm , Diêm gia treo đầu dê bán thịt chó, có phải là vì giữ được địa vị của tập đoànViễn thiệp hôm nay? Theo tin tức đáng tin cậy được tiết lộ, Diêm gia chỉ có con trai độc nhất, vậy người đàn ông thần bí hôm nay cầm quyền lại là thân phận như thế nào. . . .”

Trong TV tin tức lải nhải, bọn họ quan tâm là như thế nào ở trên vết thương người khác sát muối, Dung Ân đứng dậy, lại không nghĩ quá nhanh, liền ngã xuống giường.

Cô nhào tới trước tấm hình trong TV, trong tấm hình, Diêm Việt thủy chung nhắm mắt lại, anh lẳng lẳng nằm yên ở kia, người nào khóc, cũng nghe không được rồi.

” Sẽ không đâu, sẽ không đâu... .”

“Đây là bản tin ngày 19 phát ra, theo thông tin phóng viên hôm nay đưa ra, Diêm gia chuẩn bị đến buổi trưa ngày hôm sau ở khu mộ Đông Nam ...”.

Dung Ân hai lỗ tai ong ong, ngày 19 , không phải là vào cái ngày Diêm Việt tỉnh lại đó sao? Lúc cô đi, anh đã tốt hơn , làm sao mới mấy giờ, anh liền chết rồi?

Dung Ân không tin, “Không! Các người gạt tôi... . .”

Nam Dạ Tước bắt một cái cánh tay cô , đem cô kéo đến trước TV, anh đem mặt của cô đặt tại trên tấm hình, “Cô nhìn thử đi, Diêm Việt hẳn đã chết, hơn nữa đã hạ táng rồi, Dung Ân, cô chấp nhận đi.”

“Không”, Dung Ân hai tay bắt đầu vung vẩy lung tung, “Anh ấy sao chỉ tỉnh một ngày, tôi còn có rất nhiều lời nói không còn kịp cùng anh ấy nói, anh ấy làm thế nào có thể đi mất chứ?”

Nam Dạ Tước vung cánh tay, Dung Ân thuận thế nằm té trên mặt đất, cô không muốn bò dậy, liền như vậy dán tại trên sàn nhà lạnh như băng, thời điểm má Lưu tới, nhất định là muốn nói cho cô chuyện này. Diêm Việt chết rồi, đã chết nhiều ngày.

Ý thức được điểm này về sau, Dung Ân khởi động thân, mặt đầy hận ý, “Nam Dạ Tước anh nếu đã sớm biết, vì sao còn muốn đem tôi nhốt ở nơi này, tôi ngay cả nhìn mặt anh ấy lần cuối cùng cũng không có nhìn thấy, ngay cả khi anh ấy hạ táng, tôi cũng không thể đi đưa, đây chính là điều anh muốn thấy sao?”

Nam Dạ Tước không có phản bác, trên tấm hình, xuất hiện mặt Diêm Thủ Nghị kích động mà bi phẫn, “Là Nam Dạ Tước, tôi dù cho là phải hi sinh chính mình, cũng muốn để cho hắn đền mạng, bác sỹ chữa trị Việt tận mắt thấy hắn từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, bác sỹ lúc đi vào, toàn bộ hệ thống vận chuyển dinh dưỡng của con ta đã bị rút, vệ sỹ bị đánh ngất xỉu trên mặt đất, ta không tin cái thế giới này kẻ xấu có thể tự do ngoài vòng pháp luật...”.

Dung Ân toàn thân không có lực chống đỡ nữa, cô chán nản co quắp ngồi dưới đất “Có thật không, có thật không?”

Cô từng lần một hỏi ngược lại, trong con người trống rỗng, nước mắt vỡ đê mà ra, Nam Dạ Tước tối sầm mặt, tiếng nói khàn khàn, “Tôi nói là không phải, em có tin hay không?”

Dung Ân giương mắt nhìn chằm chằm thân ảnh, thời điểm Diêm gia đều lên án, chỉ có Diêm Việt, anh thật sự là rất an tĩnh địa nằm ở kia.

Trên tủ đầu giường, Dung Ân còn có thể đã thấy khăn ướt ngày đó cô dùng lau cho anh ướt át đôi môi, Diêm Việt ánh mắt nhắm lại, không nhìn thấy được ánh mắt trong veo nơi đôi mắt màu trà kia..

Dung Ân khóc lóc thảm thiết, bỗng nhiên hướng TV đánh tới, Nam Dạ Tước phản ứng kịp thời, cánh tay đem cô chế trụ ở sau kéo trở về, quát, “Cô thật muốn theo hắn đi chết sao?”

“Đúng, tôi thật không muốn sống, anh buông ra”.

“Cô bắt kể mẹ cô sao?”

Dung Ân khóc, thời gian tĩnh táo lại cũng chỉ là một hồi, cô gào thét giãy dụa thân thể, “Em mệt mỗi quá, em thật mệt mỗi quá, Việt, anh muốn đi, tại sao không đem em mang đi, anh lần lượt đem em bỏ lại, anh thật nhẫn tâm sao? Lần trước là hai năm, lần này bao lâu? Ánh mắt anh nhắm lại, nên cái gì cũng không biết, muốn em làm sao bây giờ...”.

Nam Dạ Tước dùng sức đem cô kéo vào trong ngực, Dung Ân hoàn toàn mất khống chế rồi, cô đánh hắn, cắn hắn, “Đừng đụng vào tôi, Nam Dạ Tước, anh sẽ không chết tử tế được!”

“Tôi sẽ không để cho em chết! Sẽ không!”

“Tôi nói rồi, anh không quản được sống chết của tôi, Nam Dạ Tước, bất kể anh dùng người nào để uy hiếp tôi đều không được, nếu tôi đã không muốn sống, tôi thật cái gì cũng không sợ ...”

“Có thật không? ” người đàn ông dùng sức cầm hai vai của cô, “Tôi nói cho em biết, hệ thống dinh dưỡng của Diêm Việt chính là do tôi rút, tôi để cho hấn rời em đi, hấn không chịu, tôi liền muốn hấn chết, Ân Ân, em biết không, thời điểm hấn chết, ngay cả ánh mắt cũng không có nhắm lại. Hơn nữa, hấn cũng biết quan hệ của chúng ta, còn biết chúng ta từng có con, hai năm qua, hấn như kẻ ngu cũng chỉ có ngủ, tôi nói cho hấn biết, tôi không thể nào đem em trả lại cho hấn...”

“A —— “

Dung Ân gào thét như điên, cô không nghi ngờ lời Nam Dạ Tước nói, hấn là ác ma, hấn cái gì cũng làm ra được, hấn thật muốn đem cô ép điên sao?

“Nam Dạ Tước, anh dựa vào cái gì làm như vậy, anh đem Diêm Việt trả lại cho tôi...”

“Anh là kẻ điên, a —— “

“Dung Ân, em không phải là muốn chết sao? Em muốn cho hấn mãi mãi không thể nhắm mắt, em liền đi chết đi. Tôi nói cho em biết, Diêm Thủ Nghị muốn kiện tôi, em liền chống mắt xem hấn có thể hay không vạ ngã tôi, không biết tự lượng sức mình! Tôi không chỉ có thể thoát thân, còn có thể thâu tóm tập đoàn Viễn Thiệp của hấn, ở trên đời này, ai có thể động được tới tôi? Diêm Việt hấn chính là chết vô ích —— “

Bên trong đôi mắt nam nhân hiện ra tia máu đỏ, mặt mũi lộ ra u ám cùng dữ tợn, hấn bắt hai vai Dung Ân, bộ dáng kia, giống như là ác ma giang cánh ra nhào đầu về phía trước, sắc mặt cô trắng bệch, đôi môi không ngừng run rẩy, cô giống như con thú bị nhốt kêu la đánh rống giận. Nhưng là những thứ kia đánh vào trên thân người đàn ông, chỉ là khoa tay múa chân, không tạo nên tác dụng gì lớn.

Nam Dạ Tước toàn thân bị mệt mỏi bao phủ, đôi người thâm thúy kia, lại càng bị mây đen che kín, hắc ám, lộ ra bi thương cùng với bất đắc dĩ.

Diêm Việt rời đi, đối với Dung Ân mà nói, chính là ngập đầu đã kích, hai năm trước, cô ép chính mình thừa nhận, nhưng là hai năm sau, cô ép không được.

Quả nhiên anh đi, cô liền muốn đi theo đi, hơn nữa, quyết tuyệt như vậy.

Trong đôi mắt người đàn ông thấm ướt bi thương, hết lần này tới lần khác anh đối tốt với Dung Ân, lại có tình cảm khắc vào xương tủy.

Cho nên, muốn hận liền hận đi, chỉ cần cô sống.

Chống đỡ nhiều thù hận hơn nữa, Nam Dạ Tước chỉ cần một kết quả, chính là cô sống, những điều khác, anh cũng có thể không cần phải để ý đến.

“Nam Dạ Tước, anh ấy tỉnh một ngày, liền mở mắt như vậy một hồi, những lời nói chất chứa hai năm rồi tôi cũng còn chưa nói hết, anh ấy tại sao có thể cứ như vậy ra đi? Làm sao anh có thể đành lòng —— “

“Tôi có cái gì không đành lòng hả? ” anh nói tiếp những lời tàn nhẫn..., hai cánh tay vòng chặt, đem Dung Ân thật chặt ôm vào trong ngực.

Cô ngửa đầu, bị hấn ôm cũng là một loại giày vò, cô hé miệng cắn anh, cho đến khi bờ vai người đàn ông cơ hồ chảy máu. Nhưng anh vẫn không buông ra, cho dù hàm răng của cô đâm thật sâu vào bả vai anh, anh vẫn không buông ra.

“Tôi không chỉ không để cho em gặp mặt một lần cuối cùng, mà ngay cả sau này, em cũng đừng nghĩ muốn gặp nữa, em nếu dám đi, tôi liền đào bới phân mộ của hấn. . . .”

Dung Ân nghe vậy, hạt nước mắt lớn liền rơi xuống, cô đau, sẽ phải để cho anh cùng đau, cô buông hàm răng ra, trên môi cũng là máu của người đàn ông, “Nam Dạ Tước, cả đời tôi cũng sẽ không yêu loại người mà quỷ không có tim như anh, anh sẽ không được chết tử tế, tim của tôi cho dù chết rồi, cũng sẽ không cho anh!”

112. Chương 112

Cô rống lên, hoàn toàn không để ý trong mắt người đàn ông có sự giật mình cùng với tức giận.

Đôi mắt kia trong nháy mắt sụp xuống : “ Dung Ân, em thật là nhẫn tâm.”

Cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông xem ra xuất chúng, cô bật cười, thanh âm bén nhọn vô cùng, chói tai làm cho người khác phải che tai lại “Nhẫn tâm? Nam Dạ Tước, tôi dù tàn nhẫn thế nào đi nữa nhưng so ra vẫn kém anh—”

“Đúng, em so ra vẫn kém tôi”.

“Giết người phải đền mạng, sẽ có người trừng trị được anh”.

“Vậy thì cứ mỗi mắt mong chờ đi”, Nam Dạ Tước khuôn mặt bình tĩnh “Tôi nói rồi, Diêm gia không có khả năng làm gì tôi, bọn họ muốn đi kiện, cứ việc đi, tôi cũng sẽ làm cho bọn họ thân bại danh liệt, biết cái gì gọi là tự mình chuốc lấy cực khổ!”

“Tôi không tin” Dung Ân nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi không tin anh có thể tránh khỏi báo ứng, Nam Dạ Tước, tôi nguyện rửa anh...”

“Em cứ việc nguyện rửa” người đàn ông khom lưng che miệng cô lại, Dung Ân vội vàng tránh ra bên cạnh, há miệng ra muốn cắn anh, Nam Dạ Tước nhanh một bước lấy tay trái bóp chặt hai má cô, “Em sống ở cạnh ác ma, chính mắt chứng kiến báo ứng của tôi đi, có điều là, Ân Ân, tôi sẽ để em thất vọng, tôi sẽ càng ngày sống càng tốt, em cứ chờ đi...”

Miệng cô mở ra, hai má ê ẩm, nói không ra lời, chỉ có hai con mắt hung hăng nhìn chằm chằm anh.

Cô biết Nam Dạ Tước nói không sai, anh thủ đoạn đen tối, nhưng mà vẫn có địa vị cao quý ở thành phố Bạch Sa, lời nói hung ác của Diêm Thủ Nghị vẫn không có tác dụng, tập đoàn Viễn Thiệp dựa vào cái gì đầu cùng Tước Thúc? Lúc trước Diêm Minh, không phải là thua thảm bại sao? Nếu muốn lật đổ được Nam Dạ Tước, có lẽ so với chết còn khó hơn.

“Anh đừng đụng vào tôi, tránh ra...”

Anh xé rách đồ ngủ của cô ra, Dung Ân thu hồi lại tinh thần, mông lớn da thịt đều cảm giác được rét lạnh, nổi lên da gà, anh cởi quần cô xuống, thậm chí cả quần lót cũng không lưu lại, Dung Ân kêu to, vung tay loạn xạ, lại bị Nam Dạ Tước nắm vai áp ngã xuống giường.

Anh không có làm gì cả, chẳng qua là lấy chân bên cạnh che lại cho cô, vừa mới trải qua 1 phen như vậy, trên người Dung Ân đã toàn là mồ hôi, ngay cả quần áo cũng ướt đầm.

Nam Dạ Tước đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng tắm, trên TV không ngừng phát hình bối cảnh của Diêm gia, chỉ hận không thể đem hình của Diêm Việt khi còn bé một ngày ăn vài bữa phát lên, Dung Ân cầm lấy điều khiển từ xa trên tủ đầu giường chuyển kênh, nhưng những tấm hình kia chỉ loáng vài cái, liền như cũ tiếp tục. Dung Ân lảo đảo đứng dậy, đi tới trước TV, hai tay run rẩy ấn loạn lên, muốn tắt TV đi.

Nam Dạ Tước bật đèn ở đầu giường lên, anh đứng sau lưng cô, trông cô giống như kẻ điên, cô tìm không được nút tắt, liền duỗi thẳng lòng bàn tay đập vào hình ảnh kia, người đàn ông khẽ thở dài, một chân quỳ xuống, một tay kéo eo Dung Ân, đem cô ôm vào ngực mình.

Anh ôm rất chặt, xương va vào xương, Dung Ân chỉ cảm thấy hít thở không thông, khó có thể chịu đựng, Nam Dạ Tước đem cô đến phòng tắm, xả nước, lại ôm cô vào trong bồn tắm. Dưới sự kích thích của nước ấm, cô giương mắt, liền thấy quần áo của người đàn ông cũng ướt, dán chặt trên người, bày ra cơ thể hoàn mỹ, trong phòng tắm ánh đèn không phải là rất chói mắt, nhưng cô vẫn híp mắt, nhớ tới Diêm Việt nói, anh không muốn lựa chọn đầu thai, anh muốn ở cùng cô, có Dung Ân ở đâu thì cũng có Diêm Việt ở đó.

“Không ...” cô lại bắt đầu ầm ĩ, cô không nên để Diêm Việt nhìn thấy bộ dạng này, hai tay vỗ mặt nước, bọt nước bắn tung tóe lên mặt cô, lên cả trên ống quần người đàn ông. Khuỷu tay không cẩn thận đụng đến

gồm sứ trên bồn tắm, sau khi nghe tiếng bịch trong treo, làn da trắng nõn đỏ lên 1 vùng lớn, đáng vẻ đường như sắp rỉ máu.

Nam Dạ Tước không có ngăn cản, mặc cô làm loạn.

Anh cởi quần áo ra ngồi vào trong bồn tắm, bên trong dung tích chỉ chứa đủ hai người, lúc Nam Dạ Tước cuối người xuống, mảng lớn bọt nước theo hai bên bồn tắm tràn ra bên ngoài.

Dung Ân sợ run lên, con ngươi nhìn thẳng anh, “Đi ra, anh đi ra”.

Nam Dạ Tước vươn tay kéo cô vào lòng, thân thể cô cứng đờ, người đàn ông cũng không có xâm phạm cô, chẳng qua là đem sữa tắm đổ vào lòng bàn tay, thoa lên cánh tay và chân Dung Ân. Nước mắt cô lạnh như băng rơi xuống bồn tắm, hòa vào nhau, Dung Ân cảm thấy dòng nước này giống như nước xoáy, muốn đem cô cùng hòa vào, Nam Dạ Tước tắm cho cô sạch sẽ, lấy khăn tắm trải rộng quần lên người cô, sau đó liền ôm cô lên giường.

Một bên giường cũng bị lún xuống, thân thể Dung Ân co rúc giống như là trẻ mới sinh, đầu gối co lên trước ngực, hai tay ôm chặt đôi chân.

Nam Dạ Tước tiến lại, trên người anh cũng rất lạnh, làn da khoanh khắc chạm vào nhau, Dung Ân run rẩy lên, trên đầu tóc dài vẫn chưa khô, tựa vào trên đầu gối, từng giọt nước lớn đọng lại đã thấm ướt cả gối. Người đàn ông ôm chặt lấy thân thể của cô, đem mặt dán vào cổ Dung Ân.

Cô cảm thấy chán ghét vô cùng, không có sức lực giãy giụa, linh hồn của cô cũng bị rút ra hết, hiện tại chỉ còn lại một cái xác, vẫn là vô lực, ngay cả sức lực cũng không có.

Dung Ân cũng không lâu liền ngủ mất, cô nhất định là đang mơ tới Diêm Việt, cô ở trong ngực Nam Dạ Tước không ngừng giãy giụa, trong miệng dần dập lo âu mà gọi tên Diêm Việt. Thân thể lúc đầu nhẹ nhàng khoan khoái một hồi sau liền toát ra đầy mồ hôi lạnh, Nam Dạ Tước đem cô quay lại, ánh mắt cô đóng chặt lại, hàm răng cắn rất chặt, người đàn ông vươn tay lau mặt cho cô, quả nhiên cả lòng bàn tay cũng là nước mắt.

Anh nâng khuôn mặt tinh tế của cô lên hôn, mùi vị mặn chát xuyên qua môi mỏng rót thẳng vào trái tim, thấy bộ dạng đau khổ này của cô, Nam Dạ Tước quả thật so với cô còn đau hơn, nhưng anh không buông tay được, trong miệng cô đang gọi tên người khác, bọn họ đã từng có lúc yêu say đắm đến khắc cốt ghi tâm. Đối với anh và Dung Ân mà nói, họ không có gì cả, có lẽ trong lòng cô, anh chỉ là ý mạnh hiếp yếu mà thôi.

Dung Ân thật sự mơ tới Diêm Việt.

Trường học của bọn họ có sân trường rất lớn, bên cạnh đủ loại cây bạch quả. Mỗi lần Diêm Việt chơi bóng rổ, cô đều mua hai chai nước ngồi ở gốc cây nhìn anh.

Thời gian đó thật đẹp, cô thích nhìn khuôn mặt trong sáng đang cười của Diêm Việt, Dung Ân đưa hai tay về hướng trên đỉnh đầu, cô làm ra tư thế chụp hình, chụp toàn bộ động tác mạnh mẽ của Diêm Việt, quý trọng giấu đi.

Dung Ân khóc lên, hai bả vai ở trong ngực Nam Dạ Tước không ngừng co rúm, cô không muốn chính mình tỉnh lại, ít nhất ở trong mơ, cô có thể nhìn thấy Diêm Việt, không cần chấp nhận chuyện anh thật đã ra đi.

Dung Ân có rất nhiều điều muốn nói với Diêm Việt nhưng không còn kịp nữa rồi. Cô muốn cùng Diêm Việt từ từ hồi phục rồi mới nói cho anh biết, trong hai năm qua cô đã sống thế nào.

Hai năm trước, Diêm Việt là trước mắt cô bị đẩy đi ra. Nếu như không có khoảng thời gian trống vắng đầy bọn họ vẫn như cũ ở bên nhau hạnh phúc. Cô cũng sẽ không để anh ở trong gian phòng đó tối tăm ngột ngạt và bị giam cầm đến hai năm.

Diêm Việt không thích đêm tối, một chút cũng không, anh thích sống trong phòng nơi có ánh sáng tươi đẹp, anh cũng rất thích nói chuyện. Việt, thế giới bên dưới kia rất đen tối sao? Sau này không còn nhìn thấy ánh sáng tươi đẹp nữa, không có người cùng anh nói chuyện, anh phải tiếp tục như thế nào đây??

Dung Ân khóc đến khàn cổ họng, nước mắt rơi xuống trước ngực anh, theo chiếc cổ ngăm ngăm mà rơi chảy xuống, vẫn quanh co trước ngực giống như một thanh đao nhọn, tùy thời xé nát trái tim anh. Bàn tay to

lớn đặt trên lưng Dung Ân vỗ nhẹ mấy cái, cô khóc không còn kịch liệt nữa rồi, vỗ về như vậy, làm cho Dung Ân không ra khỏi ôm chặt thắt lưng Nam Dạ Tước. Cô khóc to “Việt, đừng đi, đừng đi nữa, chờ em một chút—”.

Động tác trên tay Nam Dạ Tước cứng đờ, năm ngón tay thon dài đẹp mắt nắm thành quyền.

Anh ngẩng nhìn khuôn mặt phía dưới này, cuối cùng, vẫn là nên nói lỏng ra, tiếp tục vỗ nhẹ từng cái trên lưng cô.

Toàn thế giới, cũng chỉ có Ngự Cảnh Uyển này là hắc ám nhất.

Phía ngoài, có Nam Dạ Tước vì cô mà trồng cây bạch quả, hôm nay cũng chỉ còn lại chút ít cây khô trụi lụi, trông tiêu điều vô cùng. Chỉ cần đi ra một bước là có thể nhìn thấy bọn họ dưới gốc cây bạch quả cùng nướng đồ ăn, khi còn náo nhiệt ấm áp. Nhưng giờ khắc này những hồi ức xưa kia đã hóa thành một thanh kiếm sắc bén, Dung Ân hận không thể cầm nó chia năm sẻ bảy Nam Dạ Tước.

Lúc tỉnh lại cô trợn tròn mắt nhìn về phía đỉnh đầu, bức rèm cửa bị Nam Dạ Tước lôi kéo lên, lúc này thật không rõ ban ngày hay ban đêm.

Tối quá tối quá. Cô cảm nhận được Diêm Việt ngay lúc đó cô đơn lãnh lẽo, cô cũng không nhúc nhích, hai con mắt thẳng nhìn lên.

Vương Linh đi vào đưa điểm tâm, cô bật đèn lên rồi nói “Dung tiểu thư, dậy ăn chút gì đi?”.

Không biết có phải do ánh đèn kích thích hay là cái gì, bên trong đôi mắt Dung Ân chảy ra nước mắt, “Tắt đèn đi”.

“Dung tiểu thư, cô tiếp tục như vậy thân thể sẽ suy sụp mất”. Giọng nói Vương Linh đầy lo lắng muốn chạy lại đỡ cô.

“Tắt đèn”. Dung Ân nói lại lần nữa, ánh mắt cô trống rỗng, vẻ mặt đã chết lặng từ lâu. “Đi ra ngoài”.

Đây là Dung Ân mà ban đầu cô biết sao? Vương Linh rưng rưng nước mắt, tắt đèn rồi đi ra ngoài, lúc cô đưa đồ ăn trưaphát hiện điểm tâm một chút cũng không động, Vương Linh chỉ đành đem đồ ăn xuống lầu.

Lúc Nam Dạ Tước trở lại, cảm thấy Ngự Cảnh Uyển trống rỗng, con chó nhỏ Dạ Dạ bị bỏ rơi đáng thương tựa sát vào chân anh, anh từ trước tới giờ đối với Dạ Dạ không phải là rất thích, anh ngại nghịch ngợm phiền toái, anh đem nó bế lên ngồi vào trên ghế salon. Tiểu tử mặt mũi mỗi cọ cọ mặt vào mu bàn tay Nam Dạ Tước “Gâu gâu, gâu gâu—”

Một người một chó, lại có cảm giác gắn bó, làm người khác nhìn thấy trông mắt chua xót.

“Tiên sinh, ngài đã trở lại”.

“Cô ấy thế nào? Không có náo loạn chứ”.

Vương Linh lắc đầu, ánh mắt đỏ bừng, “Cô ấy có thể náo loạn đã tốt, từ sáng tới giờ chưa có ăn lấy một ngụm”.

“Tôi biết rồi”. Nam Dạ Tước thở dài “Cô đi chuẩn bị chút cháo loãng.”

Vương Linh tâm tư chu đáo đã sớm làm xong, cô đem cháo đặt trên bàn ăn, “Tôi sợ bây giờ Dung tiểu thư sẽ không chịu ăn”.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác xuống “Tôi mang lên”.

Thời điểm tiến vào phòng ngủ, bên trong tối như mực, Nam Dạ Tước tiện thể mở đèn trên tường, liền thấy Dung Ân vẫn duy trì tư thế lúc trước trên giường, dường như không có huyền động thân mình.

Cơm trưa hôm nay trên tủ đầu giường vẫn còn nguyên vẹn.

Anh bưng chén cháo đi đến bên giường, ngồi xuống cũng là lúc ánh mắt Dung Ân hé động quay tới nhìn anh.

Cặp mắt kia từng làm anh khuynh tâm, trong con người hôm nay chỉ còn lại khoảng không, tối như mực, thù hận nhìn anh. Năm ngón tay Nam Dạ Tước nâng chén cháo kia lên, anh vén chăn ra “Ngồi dậy, ăn một chút.”.

“Tôi không ăn.”

“Thế nào, muốn tuyệt thực sao?”

“Tôi chính là không muốn ăn..” Dung Ân theo dõi hắn “Tôi càng không muốn nhìn anh.”

Nam Dạ Tước cười lạnh “Em sau này mỗi ngày cũng phải đối mặt với tôi, thấy tôi lúc ăn cơm, lúc ngủ, vẫn là phải thấy tôi ngay cả lúc “yêu”, tôi cũng muốn em mở to mắt thấy rõ ràng, trên người em là ai?”

Trên mặt Dung Ân hiện lên sự khuất nhục, hai con mắt hồng lên “Anh đừng nghĩ chạm được tôi”

“Thật không?” Nam Dạ Tước giữ bả vai Dung Ân, đem cô từ trên giường nhấc lên “Ăn chén cháo đi”.

Dung Ân ngồi thẳng, Nam Dạ Tước chỉ cần buông tay cô tùy lúc có thể ngã trở về...Anh đem chén cháo áp miệng cô, cô nhìn chằm chằm anh gắt gao cắn chặt răng.

Cháo theo mép chén chảy dọc xuống, làm dơ cái chăn, Nam Dạ Tước đưa tay ra bắt lấy khuôn mặt Dung Ân, cô thuận thế ngã về phía sau, nửa chén cháo cũng đổ ra ngoài, cô như cũ không chịu há mồm.

Anh dùng lực đem chén cháo áp vào miệng cô, cô cắn chặt hàm răng. Nam Dạ Tước tay trái dùng sức, cạy mở hàm răng cô, chén cháo ầm ập mạnh mẽ bị rót vào trong miệng cô, cô vội vàng ho ra, phun cháo lỏng đến khuôn mặt anh, đại đa số theo người cô chảy vào cổ. Dung Ân khó chịu bắt đầu phản kháng, chẳng qua là khí lực rất nhỏ, căn bản là không đẩy được anh ra.

“Nam Dạ Tước, tôi hận anh, anh buông ra.”

Anh chính là muốn cô hận, càng hận càng tốt, những thứ mang đến bi thương kia nếu như có thể chuyển thành hận..anh nguyện ý thừa nhận. Chỉ là, những lời đó nói ra, Dung Ân, em có dễ chịu được chút nào không?

Em còn muốn chết cùng Diêm Việt nữa không? Chắc có lẽ là không, ít nhất, cô cũng muốn nhìn thấy anh chết như thế nào.

Nam Dạ Tước kêu Vương Linh mang một chén cháo nữa lên, Vương Linh không dám nghĩ nhiều, để xuống xong rồi đi.

Lúc này Dung Ân cắn miệng chén, mặc dù bị rót hơn phân nửa cô vẫn bướng bỉnh sống chết cắn miệng chén.

Thần sắc Nam Dạ Tước đen tối, anh trề ngửa miệng Dung Ân đem miệng cô đang cắn chén ra.

Chát!!!!

Âm thanh vang dội vô cùng.

Nam Dạ Tước nghiêng đầu, ánh mắt ảm đạm đi, bi thương dần lộ ra. Dung Ân là không nhìn thấy được.

Trên khuôn mặt xem ra là hoàn mỹ, hôm nay rõ ràng là bày ra năm dấu tay đỏ tươi, cho tới bây giờ Dung Ân cũng không biết là tay mình có lực lớn đến như vậy, lòng bàn tay cô đỏ sẫm, thậm chí đã mất hết cảm giác.

Anh quay mặt lại, hoang vu trong mắt đã che giấu đi, ánh mắt anh lạnh lùng thê lương hướng về phía cô, sự lạnh lùng kiêu ngạo bên trong , không khỏi làm cho Dung Ân bắt đầu lùi bước, anh cao ngạo như vậy chưa từng bị đánh vào mặt bao giờ, nhưng Dung Ân ra tay, cũng không phải lần đầu tiên. [Đau lòng, hixhixhix]

Nam Dạ Tước hai tay bóp chặt bả vai của cô.”Dung Ân tôi đối tốt với cô, cô một chút cũng không nhìn thấy sao?”

“Anh tốt với tôi?” Dung Ân mặc kệ tay anh đang đặt trên vai mình, cô cười lớn, nước mắt không ngừng rơi xuống “Nam Dạ Tước, anh thế này gọi là tốt với tôi sao? Anh hốt tôi, giết Diêm Việt, như vậy là đối tốt

với tôi sao? Đời này, anh đừng hòng tôi sẽ đếm xỉa đến anh, nếu anh chết tôi sẽ vui vẻ kêu mọi người đến ăn mừng, Nam Dạ Tước anh đi chết đi!” [Thật là nhẫn tâm, nhẫn tâm a!!!]

Cô dùng những lời nói vô cùng cay độc tàn nhẫn đâm vào trái tim anh, cô thật đã thành công rồi.

Ngực Nam Dạ Tước đau nhói, co thắt đến nghẹt thở, trái tim đó đã đầm đìa máu, lúc này, anh đã không thể kiểm soát nó được nữa, giống như muốn phá tan lồng ngực anh lao ra ngoài.

Còn có cái gì đau đớn hơn những tổn thương mà cô dành cho anh đây?

Dung Ân, em thật sự là không có tim, bằng không sẽ không nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

“Những gì tôi làm, chẳng lẽ không đổi được một cái ngoái nhìn của cô sao?”

Dung Ân đâm thật sâu vào yếu điểm của Nam Dạ Tước,, anh yêu cô, yêu rất nhiều, Nam Dạ Tước, mà cũng có ngày hôm nay sao?

“Anh đừng mơ mộng hảo huyền, tôi sẽ không quay đầu lại, tôi sẽ đứng ở đây, xem anh rơi xuống như thế nào, Nam Dạ Tước, tôi muốn nhìn thấy anh tan xương nát thịt, tôi muốn anh lúc chết cũng không thể nhắm mắt.”

Nơi cổ họng người đàn ông khe cuộn, con người trước nay ngạo mạn ,hiện giờ, nhàn nhạt tràn ra hơi nước, anh vùng tay phải lên, ngón tay thon dài đang run rẩy.

Dung Ân cười, xen lẫn nước mắt, cô đem mặt nghênh đón “ Anh đánh đi, Nam Dạ Tước, anh không phải nói chính mình chưa bao giờ đánh phụ nữ sao? Tôi có phải đã khiến anh phá lệ rồi không??? Còn do dự cái gì, diện mạo thật sự của anh thế nào, không phải đã biểu hiện ra bên ngoài hết rồi sao, anh thử đoạn độc ác, ngay cả một cái tát cũng không thể xuống tay sao??”

Người đàn ông bỏ tay xuống, cuối cùng, vẫn là nặng nề quất tay đến.

Dung Ân nhắm mắt lại, khi nghe được âm thanh vang lên, cô thầm nghĩ, cái tát này thật nặng, trong phòng giống như đều có tiếng vọng trở lại.

Chỉ là,tại sao cô lại không cảm thấy đau?

Chính xác, một chút cũng không đau, chỉ là có trận gió thổi qua, tóc cô khẽ động mà thôi.

Cô run rẩy mà mở mắt ra. Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Nam Dạ Tước lúc này, anh cúi thấp đầu, mái tóc màu đỏ rượu cụp xuống, bày ra vẻ chán chường cùng suy sụp tinh thần, khóe miệng anh mím rất chặt. Khoảnh khắc ngẩng đầu lên, Dung Ân nhìn thấy trên mặt của anh, từng dấu tay đỏ tươi in hằn, cái tát này, so với lực tay của cô nặng hơn nhiều, một nửa khuôn mặt của anh cũng sưng lên, những dấu vết đó, giao thoa với dấu vết lưu lại của Dung Ân, toàn bộ chiếm cứ ở gò má tinh xảo mà hoàn mỹ của Nam Dạ Tước.

Cô khẽ mở miệng, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nước mắt thật vất vả kìm nén đã rơi xuống, Dung Ân không biết vì sao tim mình lại co rút đau đớn đến như vậy, ánh mắt Nam Dạ Tước tối tăm, nhìn thật sâu vào ánh mắt cô một cái, cầm lấy chén trên tủ đầu giường, đi ra ngoài.

Dung Ân hai chân cong lên, trước ngực còn có cháo trắng, cô thấy người đàn ông mở cửa phòng, trên hành lang đèn thủy tinh chiếu vào, chỉ là vài giây, liền tối sầm lại.

Cô thà rằng cái tát kia là đánh ở trên mặt mình, để cô ném thử, cái gì là đau.

Vương Linh không có xuống lầu, liền canh giữ ở ngoài cửa, khi nhìn thấy khuôn mặt của Nam Dạ Tước, rõ ràng hoảng sợ, “ Thiếu gia, cần gọi anh Từ đến không?”

Trận cãi vã kịch liệt kia, cô nghe thấy được.

Cô cho là Dung Ân tát Nam Dạ Tước hai cái, người đàn ông này, đến bất cứ nơi đâu đều là tiêu điểm, quen được chào đón hăm hở, nhưng sao anh lại có thể nhẫn nhịn đến như vậy trước một người phụ nữ.

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là anh yêu cô, hơn nữa còn là vô cùng yêu người phụ nữ ở bên trong kia.

Vương Linh không hiểu gút mắt trong đó, nhưng mà vào lúc này, cô cảm thấy Dung Ân quá mức tàn nhẫn, nhẫn tâm tổn thương như vậy, thì ngay cả cô cũng không dám nhìn nữa.

Người đàn ông đem chén đặt ở trong tay cô, “ Không cần”

Anh lách người đi xuống dưới lầu, vòng qua phòng khách đi tới quầy bar, bên trong có rượu quý của anh.

Hennessy nguyên chất thơm nồng, chất lỏng màu nâu nhạt đảo quanh trong ly rượu, ngón tay người đàn ông cầm ly rượu, khẽ nghiêng, một hơi cạn sạch.

Rượu chạy thẳng vào dạ dày, nóng cháy làm anh khẽ nhíu mày, Nam Dạ Tước lại rót một ly, nơi cổ họng nhẹ cuộn, chất lỏng màu nâu nhạt không kịp nuốt xuống, tràn khắp khóe miệng.

Đây không phải là nước, đây là rượu mạnh, Vương Linh đứng trong phòng khách, mặc dù lo lắng, nhưng vẫn không dám tiến lên, cầm lấy chén đi vào phòng bếp.

Dáng vẻ đó, ở trong phòng khách, lộ ra vẻ tiêu điều mà tịch mịch.

Nam Dạ Tước khui mở chai rượu, anh muốn uống thật say, nhưng trong đầu anh lại thanh tĩnh hơn bất kỳ lúc nào khác, bước đi có chút lảo đảo, anh lên lầu, trong con người đen tuyền lóe lên.

Nếu như muốn hận, thì hãy hận thật sâu.

Không bao lâu, Vương Linh nghe trong phòng ngủ trên lầu truyền đến tiếng thét chói tai của Dung Ân, cô vội vàng đi ra phòng bếp, trên ghế sa lon Dạ Dạ hai tai cũng dựng đứng lên, cũng không âm ỉ nào loạn.

Trên giường lớn kingsize, hai thân thể quấn lấy nhau, Dung Ân không ngừng giãy dụa “ Đừng chạm tôi, anh rút ngay...”

Nam Dạ Tước đè lại hai vai của cô, đem cô ép vào trong giường lớn, Dung Ân hai chân bị đè nặng, không thể nhúc nhích, Nam Dạ Tước khom lưng xâm nhập vào giữa hai chân cô. Cô giãy dụa không được, chỉ có thể khóc van xin “ Không được, anh thả tôi ra, không được..”

Khi người đàn ông tiến vào, không hề có khúc dạo đầu, thân thể cô liền không thể tiếp nhận được, Dung Ân gào thét, đau đớn thét chói tai, bàn tay Nam Dạ Tước che miệng của cô, hạ eo xuống “ Ân Ân, Diêm Việt ở trên thiên đường rồi, đáng tiếc em không thể lên, linh hồn của em đã bị tôi nhuộm đen, hay là, cùng tôi xuống địa ngục đi”

Dung Ân nghẹn ngào bị bàn tay anh bịt lại, cô vùng nắm đấm ở trên thân người đàn ông, có lẽ trong lời nói Nam Dạ Tước đã kích động đến cô, Dung Ân cũng không nói lời nào, chẳng qua là không ngừng đánh anh.

Kể từ đêm đó, sau khi anh làm cô bầm tím, Nam Dạ Tước đã không có đối xử với cô quá cường bạo, nhưng mà...

Đêm nay thì khác.

Người đàn ông đứng dậy, hai tay giữ lấy chân Dung Ân, anh mỗi lần tiến vào, đều khiến cô tê tâm liệt phế.

Nam Dạ Tước khẽ lui ra ngoài, khóe mắt lạnh lùng liếc về phía Dung Ân “ Em không phải nói, Diêm Việt đang ở bên cạnh sao? Được...”

Người đàn ông chợt dùng sức xông vào “ Vậy hãy để cho hấn xem một chút, em ở dưới thân của tôi như thế nào mà phải thét chói tai liên tục, Ân Ân, kêu cứu mạng cũng vô ích, hấn đã chết, hóa thành tro bụi..”

“A —— “

Dung Ân hai tay bịt mắt, cô cảm giác như mình sắp chết, không riêng thân thể mà mọi nơi đều đau, ngay cả linh hồn cũng vậy giống như là bị lăng trì, Nam Dạ Tước vuốt ve, làm cô ghê tởm cùng run rẩy, anh động tác điên cuồng, giống như muốn xé nát cô. Người đàn ông sau khi phóng thích, nhẫn tâm đẩy cô ra, liền không hề quan tâm.

Dung Ân buông hai tay, cô không ngừng khóc, đôi mắt trong suốt kia hôm nay đã bị thù hận che lấp, Nam Dạ Tước nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, mục đích của anh rõ ràng đã đạt được, nhưng anh khuây khỏa không được.

Có ai hi vọng, bị chính người mình yêu cầm hận chứ??

Nhưng bọn họ lại dùng cách này ở bên nhau, dường như vĩnh viễn chỉ có thể như vậy.

Anh mặc quần áo chỉnh tề, đứng dậy đi về phía cửa, đem Dung Ân một mình ném ở trong phòng. Lầu dưới, bên trong phòng khách, Vương Linh đang cho Dạ Dạ ăn, tiểu tử này mấy ngày qua ăn uống cũng không tốt, không chịu ăn.

“ Thiếu gia ”

Nam Dạ Tước đem một cái chìa khóa trong tay giao cho Vương Linh, đây là chìa khóa mở cái xích ngang hông của Dung Ân, “ Cô ấy ngày nào đó nghĩ thông suốt, thì cô cởi bỏ ra ”

“ Vâng ”

Nam Dạ Tước tin tưởng, chính cô sau khi nghĩ thông suốt, sẽ đi ra.

Vị đắng chất lan đến khóe miệng anh, đoạn đường của hai người, quả thật là tối đen như mực, khi nào mới có ánh mặt trời chiếu vào đây??

Có lẽ, không có nữa rồi.

113. Chương 113

Dung Ân giang rộng tay chân, vẻ mặt ngây ngốc nằm ở trên giường.

Cô không dám cử động, bởi vì thực sự quá đau, từng tế bào đều như bị xé rách, hai chân như cũ duy trì tư thế lúc Nam Dạ Tước đi ra, một dòng nước ẩm theo giữa hai chân cô chảy xuống, trong không khí, mùi vị tình dục bắt đầu bao phủ, mang theo thối nát cùng với ẩm ướt.

Dung Ân bắt đầu khóc thút thít, đèn đã tắt toàn bộ, cô cắn môi, khóc rất nhẹ.

Việt, có phải anh cũng cảm thấy lạnh giống như em?

Anh không có đi xa, vậy anh ở đâu?

Em không nên để anh nhìn thấy bộ dạng này của em , cho nên, Việt, em không cần chiến nhẫn khoen móc của anh, anh đi đi, đi càng xa càng tốt, không nên theo em ở lại nơi không có thiên lý này, ở đây, không thích hợp với anh.

Dung Ân hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, bên người cô, hai chân co lại, đem hai tay ôm chặt lấy đầu gối, cô không chịu được như thế, Việt, vẫn là không nên nhìn.

Nam Dạ Tước lên lầu, bước đi rất nhẹ, anh đứng ở ngoài cửa, chỉ nghe tiếng khóc nức nở từ trong khe cửa truyền tới, anh không có đẩy cửa đi vào, anh nên cho cô thời gian để thích ứng.

Người đàn ông tựa vào trên vách tường rút một điếu thuốc, uống quá nhiều rượu, đầu có chút không tỉnh táo, thân thể từ từ vô lực, theo vách tường trơn bóng trượt dài trên mặt đất.

Đêm nay Dung Ân nhất định là ngủ không được, suốt cả đêm, cô đều khóc nức nở, đến rạng sáng âm thanh kia mới từ từ biến mất chút ít.

Thật ra thì cô nằm rất thanh tĩnh, ngày hôm sau cô còn có thể nghe được âm thanh lúc Nam Dạ Tước lái xe đi ra ngoài, cô cảm thấy đói bụng, cô đói, giống như chưa từng ăn no bao giờ.

Tinh thần thoải mái tương tình ngồi dậy, mở đầy nước trong bồn tắm, khi ngồi vào, bên trong bọt nước tan ra, đem vây quanh khắp người cô lại, cô tắm rửa vô cùng sạch sẽ, trên người quá bẩn rồi, cô chưa bao giờ bẩn như vậy.

Lục lọi ra một bộ quần áo ngủ, phía trên có ánh nắng cùng mùi vị thanh nhàn dễ chịu, Dung Ân không còn đi chân không nữa, cô mang đôi dép đầu thỏ màu hồng đi đến bên giường, mở rèm cửa sổ ra. Quả nhiên không còn sớm, mặt trời tà tà chiếu vào, ấm áp thư thích.

Sấy khô tóc, thả tự nhiên rũ xuống ở thất lưng, thật dài, màu đen nhánh của tóc vô cùng đẹp. Dung Ân ngơ ngẩn nhìn về phía ngoài cửa sổ, cửa sổ sắt đất bị khóa, cô đi ra không được, hôm nay ngủ dậy, đầu cảm giác đau như muốn vỡ tung, cô thậm chí cảm giác chính mình giống như chết đi theo Diêm Việt, bây giờ, lại sống lại.

Nam Dạ Tước nói không sai, trên đời này, không ai có thể làm gì được anh, lúc Diêm Việt chết ngay cả mắt cũng không có nhắm lại, cô không thể để cho anh chết vô ích.

Vương Linh ở ngoài cửa do dự một lát, cô có thể tưởng tượng được, lúc đưa cơm trưa vào, Dung Ân nhất định là nằm ở trên giường, cô sợ nhìn thấy ánh mắt hiu quạnh tuyệt vọng của Dung Ân, cô thậm chí nghĩ đến, lúc đầu lựa chọn ở lại, đến tận cùng là đúng hay sai.

Mở cửa, cô vốn định mở đèn, lại phát hiện trong phòng có ánh sáng chiếu lại. Ánh mắt đảo qua giường lớn kia, Dung Ân cũng không có ở đó, tầm mắt nhìn về hướng khác, liền thấy Dung Ân đứng ở phía trước cửa sổ, thân ảnh mảnh mai chiếu ở trên sàn nhà, ánh sáng rực rỡ lười biếng dừng lại ở trên vai, đã không còn bản thân như trước, thư thái cùng bình thản an tĩnh hơn.

“Dung tiểu thư?” Vương Linh âm thanh có chút kích động, cô để cái khay trong tay vào trên tủ đầu giường.

Dung Ân xoay người lại, đôi mắt của cô sưng rất nhiều, gần như chỉ còn lại 1 đường nhỏ, cô nhìn thức ăn trên bàn, “Tôi thật sự là đói bụng” cô lướt qua Vương Linh, ngồi xuống ở bên giường.

“Hôm nay ánh nắng rất đẹp. Nếu có thể ngồi ở trên ban công thì thật là tốt”

“Dung tiểu thư, tôi đem khóa mở ra cho chị, thiếu gia đã giao chìa khóa cho tôi, sau này chị có thể đi ra ngoài.” Vương Linh vẻ mặt mừng rỡ, lấy ra cái chìa khóa mở ra cho Dung Ân, “Cơm nước xong, chị ở trên ban công ngồi một chút, em sẽ pha cho chị bình trà nóng.”

Diêm Việt đã chết, Nam Dạ Tước tất nhiên không cần nhốt cô nữa, uy hiếp lớn nhất của anh đã không còn, cho dù Dung Ân muốn đi ra ngoài, cũng không còn có người toàn tâm toàn ý đợi cô.

Lúc Nam Dạ Tước trở về, muộn hơn thường ngày một chút.

Anh mở cửa, liền thấy Dung Ân ngồi ở bên trong phòng ăn, cơm tối cũng đã làm xong, Vương Linh đang bận rộn mà chuẩn bị một tô canh. Cô có lẽ đã đói bụng, đang cầm lấy đũa để dùng cơm, ngoài mặt Dung Ân nhìn không ra bị thương, nhưng dù sao cũng mất nửa cái mạng, cả người lại không có tí sức lực nào, lúc gấp thức ăn, tay phải không ngừng run rẩy, cả một miếng thịt kho tàu gấp cũng nửa buổi.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, ném đồ trong tay lên trên ghế salon, khung cảnh trước mắt anh không muốn cất ngang, yên bình như vậy, giống như anh được trở lại thời gian thật lâu trước đây.

Bóng đen phóng tới, bao phủ ở đỉnh đầu Dung Ân, cô ngẩng đầu, con ngươi trơn bóng rõ ràng hiện lên điều gì đó, chiếc đũa trong tay cô rơi xuống trên bàn ăn, ánh mắt cũng rũ xuống.

Nam Dạ Tước thấy rõ ràng, đó là một lòng thù hận sâu sắc, chẳng qua là cô đang cực lực che giấu.

“Thiếu gia, ngài đã về” Vương Linh đem súp hải sản bưng lên bàn, mùi thơm lập tức tỏa ra bốn phía, làm khẩu vị người ta cũng tăng nhiều.

“Ừ”, Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế ở cạnh Dung Ân, “Vương Linh, cầm cái thìa tới đây.”

“Vâng”

Dung Ân buông lỏng mi mắt, vừa muốn cầm lấy chiếc đĩa, chén trước mặt đã bị người đàn ông cầm lấy đi, anh cầm lấy cái thìa đem một ngụm thức ăn đưa tới bên miệng cô. Hai tay Dung Ân đặt ở trên đầu gối, miệng khép chặt, mười ngón tay cô cuộn ở chung một chỗ hung hăng dùng sức.

Nam Dạ Tước lấy thìa cạy mở miệng của cô, đem thức ăn đưa vào, Dung Ân sắc mặt đỏ dần, nhìn chăm chăm vào người đàn ông bắt đầu nhai.

Nhặt như nước ốc!

“Em còn không có sức lực, muốn ăn cái gì nói cho tôi biết.”

Dung Ân ngẩng đầu, hành động này nếu mà đặt ở trên người khác, sợ là đã sớm bị cảm động, ánh mắt cô rơi vào trên tay Nam Dạ Tước, trên đôi bàn tay này, đầy máu tươi của Diêm Việt. Ngực cô đột nhiên cảm giác khó chịu không thông, cảm giác vô cùng đau đớn xông tới, như muốn phun ra. Nam Dạ Tước đưa cho cô nữa chén súp hải sản nóng, từng ngụm cho cô ăn.

“Thiếu gia, nếu không thì để tôi, ngài ăn cơm đi”

“Không cần.” Nam Dạ Tước kiên trì, anh gấp một khối cá, chọn phần trên bụng không có xương cho cô ăn, đến trong tay anh, Dung Ân liền không hề kiêng ăn nữa, anh gấp cái gì cô liền ăn cái nấy, dù sao cũng giống nhau, nhai ở trong miệng đều nhạt nhẽo vô vị.

Khi anh lần nữa đưa thức ăn tới, cô xoay đầu qua một bên, “Tôi no rồi”

“Thiếu gia, tôi xới cơm cho ngài.” Vương Linh xoay người muốn đi vào phòng bếp.

“Không cần” Nam Dạ Tước kêu cô lại, “Cô cũng ngồi xuống ăn đi” anh vốn cũng cảm thấy đói bụng, cầm lấy chiếc đĩa rót ở trên bàn ăn của Dung Ân, cùng với chén súp của cô, người đàn ông tự mình ăn. Anh ăn vẫn duy trì bộ dạng tao nhã, Dung Ân hai chân bỏ xuống đất, chuẩn bị lên lầu.

Nam Dạ Tước cầm tay cô, bàn tay ẩm ướt bao vây lấy bàn tay lạnh băng của cô. “Ngồi ở đây, chờ tôi một chút.”

Dung Ân đem tay của mình rút ra, cô dĩ nhiên sẽ không chờ anh, lúc lướt qua Nam Dạ Tước, cô nghe được người đàn ông để đĩa xuống, đứng dậy đẩy cái ghế ra đi theo lên.

“Thiếu gia, ngài không ăn sao?” Vương Linh lấy bát đĩa từ phòng bếp đi ra ngoài.

“Không ăn”

Nam Dạ Tước lên lầu, Dung Ân vào phòng ngủ chính, đi vài bước đến bên cạnh cô, “Ngày mốt chính là ngày tết ông Táo, tôi cùng em đi ra ngoài mua vài thứ.”

Dung Ân đôi mắt sáng bóng, từ lúc Nam Dạ Tước trở về, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng anh, “Tôi không có gì muốn mua, anh chịu thả tôi đi ra ngoài? Nam Dạ Tước, anh không sợ tôi đi kiện anh sao? Đem tội ác của anh công bố trước mặt mọi người.”

“Ân Ân, em cứ việc đi, tôi không nghĩ tới, em lại có ngày như thế này.” Nam Dạ Tước mặt lạnh u ám, ánh mắt đông lại ở trên mặt cô, “Em chẳng lẽ không muốn chuẩn bị một chút, trở về nhà mừng năm mới sao?”

Dung Ân ngẩng đầu, sắc mặt khó có thể tin, “Anh nói gì? Anh để cho tôi về nhà mừng năm mới?”

“Ừ”, người đàn ông nhẹ gật đầu, “Em là người phụ nữ của tôi, không phải nô lệ của tôi, ngày kia tôi cùng em đi mua đồ, ngày giao thừa, chúng ta về nhà.”

Chúng ta? Khóe mắt mới giương lên của Dung Ân sụp đi xuống, “Nam Dạ Tước, anh muốn cùng tôi về nhà?”

“Đúng, một mình em có thể lo liệu được sao, hoặc là chúng ta cùng nhau trở về, hoặc là chúng ta ở Ngự Cảnh Uyển mừng lễ năm mới.”

Dung Ân ngồi yên ở bên giường, sau một hồi, mới nghe được cô buồn bã nói, “Tôi có thể gọi điện thoại ẹ tôi không?”

Nam Dạ Tước không có nói gì, đem điện thoại đi động của mình đưa tới, Dung Ân vuốt ve cái điện thoại bóng loáng, sau một hồi do dự, mới đi đến trong toilet. Cô mở vòi sen, sần sật tiếng nước chảy rất vang, cô không muốn cho Nam Dạ Tước nghe được lúc cô cùng mẹ nói chuyện.

“Alô” Lúc bên kia nói được, mẹ Dung giống như là biết trước mở miệng “ Ân Ân, là con sao?”

“Mẹ...” tiếng nói cô khàn khàn, nước mắt tuông ra, “ Mẹ, người có khỏe không?”

“Đứa nhỏ này à— ” Mẹ Dung cũng khóc, “ con tại sao lâu như thế cũng không có điện thoại, mẹ đã sốt ruột sắp điên, gần sang năm mới cũng không thấy con trở lại, Ân Ân, có phải con xảy ra chuyện gì hay không?”

“Mẹ, con không sao” Dung Ân lau nước mắt, cô ngồi trên mặt đất lạnh như băng, đôi chân cong lên, “ Mẹ thân thể người có khỏe? Cô giúp việc kia còn làm không?”

“ Ta rất khỏe, người giúp việc mẹ cho nghỉ việc rồi, mẹ hiện tại đã có thể tự bước đi rồi.”

“Mẹ!” Dung Ân vừa vội vừa tức, “Không phải để cô ấy chăm sóc mẹ sao? mẹ lại sợ tốn tiền có phải không? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện, con phải làm sao bây giờ...”

“ Đứa con ngốc, mẹ thực sự không có chuyện gì” Dung mẹ biết cô sẽ phiền muộn “ một tháng vài ngàn mà, ở đây cái gì cũng rất tốt, đúng rồi, Ân Ân, mẹ xem tin tức, Diêm gia xảy ra chuyện gì àh? Tại sao Việt sống thực vật..”

Dung Ân hai mắt nhắm lại, trái tim phát ra đau đớn quỳ thụp xuống, “ Mẹ, con muốn cùng mẹ nói chuyện một chút, con nhớ mẹ lắm, chúng ta đừng nói chuyện khác được không?” cô không muốn nghe đến tên Diêm Việt, lòng của cô đã bị xé rách rồi, chịu không được 1 lần nữa tàn nhẫn hủy hoại.

“Được, mẹ không nói...” mẹ Dung thanh âm nghẹn ngào, “Ân Ân, mẹ cũng nhớ con, vẫn không biết con ở đâu, thời khắc đến giao thừa, mọi nhà cũng náo nhiệt mà tụ họp ở chung một chỗ, Ân Ân, con có trở về không?”

“Có, mẹ, con nhất định trở về.” Dung Ân không chút nghĩ ngợi mà trả lời, “con ngày kia trở về, đến lúc đó cùng người làm sủi cảo...”

“ Có thật không?”mẹ Dung giọng nói vui mừng, “Tốt, mẹ đây phải đi chuẩn bị nhân sủi cảo..”

“ Mẹ, người đừng vội, con lúc trở về sẽ chuẩn bị, thân thể của người lại bất tiện.”

“ Đứa nhỏ ngốc, mẹ có thể nhờ hàng xóm mua hộ, bình thường mọi người không ít lần giúp ta chiếu cố đâu...”

Dung Ân cùng mẹ nói rất lâu, cuối cùng lúc cúp máy, Dung mẹ vẫn lưu luyến không rời, dặn đi dặn lại nhất định phải trở về, Bọt nước bắn tung tóe làm ướt ống quần của cô. Dung Ân lau khô nước mắt, không được phép khóc, mắt sưng thành như vậy, nếu đến lúc đó bị mẹ nhìn thấy, nhất định sẽ lo lắng.

Lúc đi ra ngoài, Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, cô đưa điện thoại về phía anh, “ Ngày kia, tôi muốn về nhà, anh cũng đừng đi, tôi chạy cũng không được, nếu anh không yên lòng, buổi tối tôi sẽ trở về.”

“Không được” Nam Dạ Tước quả quyết cự tuyệt, “ Hoặc là cũng đừng nghĩ trở về”

Dung Ân há miệng, cuối cùng vô lực cái gì cũng nói không được, cả hai ngày kia gào thét vật vã, phát tiết xong, cô bây giờ, đã biết cái gì gọi là che giấu.

Tim Dung Ân đã chết, cô sẽ cho Nam Dạ Tước một kích trí mạng nhất, cô muốn lúc anh chết, không thể nhắm mắt.

Ngày 29 tết, đường dành riêng cho người đi bộ, đông nghẹt người, mua đồ giống như là không cần tiền.

Người đông nghìn nghịt. Nam Dạ Tước nắm tay Dung Ân, mặc dù cô hết sức chán ghét, muốn bỏ ra, nhưng người đàn ông lại không cho cô cơ hội này lúc đi vào cửa hàng tổng hợp, hàng chuỗi đèn lồng màu đỏ treo lên cao cao, chữ phúc treo ngược, cùng với các loại búp bê 12 con giáp đều được trưng bày trước cửa hàng. Trên mặt của mỗi người đều tràn đầy vui vẻ, nhóm người bán hàng đều mặc trang phục màu đỏ chói, tóm lại, đi đến chỗ nào đều là cảnh tượng không khí vui mừng, Đứng trước thang máy, tay Dung Ân bị Nam Dạ Tước

nắm chặt, tay kia để ở trong túi quần, náo nhiệt như vậy, duy chỉ có cô là không hòa hợp được, cô chỉ ngẩng cao đầu, là có thể nhìn thấy cảnh cô cùng Diêm Việt đi ra ngoài mua đồ tết.

Khi đó, nói là đi mua đồ tết, thật ra thì chính là đi ra ngoài chơi, cô nhớ được, có một đêm cuối năm giống như hôm nay, tuyết rơi rất lớn, Diêm Việt mua cho cô một cái mũ màu hồng phấn. bên cạnh có hai bím tóc nhỏ. Khi đó rất thịnh hành, Anh mua bao tay rất lớn, lại nhất định cùng Dung Ân mang, ngày đó, cũng giống như hiện tại nhiều người như vậy, Diêm Việt liền từ phía sau ôm Dung Ân, hai bàn tay đeo cùng một cái bao, lúc bước đi cùng chim cánh cụt không khác nhau mấy, phải cùng phối hợp bước chân...

“Coi chừng...” Nam Dạ Tước nắm ở hông của cô, để cho cô nhìn thấy thang máy dưới lòng bàn chân.

Dung Ân suy nghĩ bị cắt đứt, tim đập mạnh và loạn nhịp hoàn hồn, nhìn một bên gương mặt hoàn mỹ này, suy nghĩ bên trong ánh mắt cô vừa nhớ lại trở thành nát vụn, Diêm Việt đã không còn, đã bị phá hủy trên tay người đàn ông này.

Nam Dạ Tước ôm bả vai Dung Ân, cô thật ra thì cũng không muốn mua gì, bên trong Ngự Cảnh Uyển quần áo có nhiều cô mấy năm mặc cũng không hết, Dung Ân theo Nam Dạ Tước đi tới trong một cửa hàng, “Nếu không, mua áo lông đi.”

Người bán hàng nhiệt tình, đem hàng loạt style mới đến trước mặt Dung Ân “Tiểu thư, xem cái này một chút xem sao, màu vàng nhạt làm nền, người da thịt trắng nõn mặc nhất định rất đẹp...”

Dung Ân cắt ngang lời nói lải nhải của cô, “ Cô nếu như bị nhốt ánh mặt trời không chiếu tới trong phòng, cô cũng sẽ có màu da trắng như vậy.”

Người bán hàng rõ ràng giật mình, Nam Dạ Tước đứng ở cửa, vẻ mặt u ám, Dung Ân hiểu được đúng lúc thu tay lại, cô nhận lấy quần áo trong tay người bán hàng, cởi áo khoác của mình, trực tiếp mặc lên.

Quả nhiên đẹp mắt, hợp với quần jean màu xanh đậm của Dung Ân cùng với giày bó, càng làm nổi bật dáng cao gầy của cô, đôi mắt u ám của Nam Dạ Tước giảm đi chút ít, khóe miệng bật ra khen ngợi, “Lấy cái này đi, nhìn rất đẹp”

Người bán hàng lại lấy ra áo lông style mới, “ đây là thiết kế mới nhất, sợi tổng hợp tự nhiên không là cần phải nói, kiểu này, Thành phố Bạch Sa chỉ có vài bộ, vị tiểu thư này mặc khẳng định đẹp.”

“Được” Nam Dạ Tước gật đầu “ Ân Ân, em đi thử xem.”

“Tước” Phía sau truyền đến tiếng khê gọi, Dung Ân cầm trong tay lúc xoay người, liền thấy Hạ Phi Vũ cùng Hạ Tử Hạo vừa đến “ Thật đúng lúc.”

Nam Dạ Tước đứng ở trong tiệm thân ảnh cao lớn mạnh mẽ rần rở làm cho người ta bức bách cảm giác hít thở không thông, theo sau là Giang tiểu thư đang khoác cánh tay Hạ Tử Hạo. “ Hạo, bên kia có trang phục nam rất đẹp, chúng ta ở lại xem đi.”

Hạ Tử Hạo so với lần trước Dung Ân nhìn thấy còn thảm hại hơn, ánh mắt lạnh lùng, người đàn ông béc tôm cho Tư Cần, đã mất.

Thật đúng là người vô hồn.

Nam Dạ Tước gật đầu, coi như là chào hỏi.

Hạ Phi Vũ tóc rơi xuống dưới, cái vết sẹo kia bị che kín, cô đã phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng cần phải phẫu thuật vài lần nữa mới có thể làm vết sẹo này biến mất, cô đi tới bên cạnh Nam Dạ Tước “Không thể tưởng tượng được người không thích náo nhiệt như anh, hôm nay lại tới chỗ này.”

Dung Ân cầm lấy áo lông đi tới một phòng thay quần áo, vừa định đóng cửa lại, đã bị Hạ Phi Vũ theo sau tới ngăn cản.

“Dung Ân, xem tin tức chưa?”

Cô mí mắt nhẹ liếc xuống, cô biết Hạ Phi Vũ muốn nói điều gì, “Buông tay ra.”

“Diêm Gia lại có hai Diêm Việt, như vậy người trước kia dường như là giả?? Dung Ân cô thật đáng thương à, người thật mới tỉnh lại không tới hai ngày lại chết, cô biết hẳn chết như thế nào không?” lời nói trong miệng Hạ Phi Vũ ác độc, bên môi nhuộm cười, dùng sức xé nát vết thương chưa kịp kết vảy của Dung Ân.

“Hắn là bị cô bức chết, ha ha, cười chết mất thôi, thật vất vả để chiến thắng tử thần, nhưng lại bị làm tức giận chết, ngấm lại cũng đúng, đổi lại là ai khác cũng không thể chịu được, cô cùng Diêm Việt giả kia lên giường chưa??? Chắc chắn, hai anh em cùng chung một người phụ nữ, Tức nếu biết cô dơ bẩn như vậy... Sớm cũng đã không cần tới cô..A còn có, cô có nghe nói qua chưa, người chết không nhắm mắt không thể đầu thai chuyển thế, bọn họ ở khắp nơi oán khí rất nặng, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm...”

Dung Ân trong tay nắm thật chặt áo lông, cô cả người không ngừng run rẩy, bả vai vô lực mà tựa vào cửa phòng thay quần áo, hốc mắt đã phồng hồng.

“Haiz, đáng thương nhất đương nhiên vẫn là người chết, cô nhìn anh tôi xem, trước đây còn muốn vì con tiện nhân kia mà chết sống, hiện tại không phải vẫn sống tốt đó sao? Dung Ân, cô cũng giống vậy thôi, người đàn ông đó chết đi, tôi cũng không hề thấy cô đau lòng, lại còn đi theo người khác ra ngoài dạo phố, không trách được Diêm Việt chết không nhắm mắt...” Ánh mắt Hạ Phi Vũ tàn độc, giật lấy áo lông từ trong tay Dung Ân, “Cô cũng xứng mặc quần áo sao? Cô nên bị lột sạch đồ ném ra ngoài đường lớn...”

Dung Ân nước mắt rơi đầy mặt, đẩy mạnh Hạ Phi Vũ chạy ra ngoài. Phía sau, cô gái khóe miệng giương cười, đắc ý tiến vào phòng thay quần áo.

114. Chương 114

Nam Dạ Tước đứng phía xa cũng không có thấy Dung Ân thay quần áo. Cô chạy đi rất vội, hai tay lau nước mắt, lúc chạy đến cửa cũng không liếc nhìn anh một cái.

Nam Dạ Tước vội đuổi theo. Hai người phục vụ sợ run người “ A, tiên sinh, quần áo của ngài...”

Dung Ân liên tục đụng phải nhiều người, bên ngoài chen chúc không đi được, cô đi chưa được mấy bước đã bị Nam Dạ Tước giữ chặt cổ tay “Ân Ân, có chuyện gì vậy?”

Đem cô kéo trở về để cô đối mặt với chính anh. Vốn Nam Dạ Tước nghĩ rằng Dung Ân đã bình tĩnh trở lại, ít nhất là biết cách kiềm chế cảm xúc, lại không nghĩ rằng cô lần nữa lại không kiềm chế được. Hai tay cô vung tới hướng anh. “Tại sao anh hại chết anh ấy? Tôi thật sự hận anh. Nam Dạ Tước, tôi thật chưa bao giờ hận một người đến như vậy, chưa từng có...”

Hai chân cô xụi lơ, Nam Dạ Tước vội ôm lấy thắt lưng, đem cô nhấc lên. Dung Ân gồng cầm lên vai người đàn ông, tiếng khóc bi thương vô cùng. “Anh đem Diêm Việt trả lại cho tôi, hu hu...”

Xung quanh, vốn là ngày lễ người qua lại tấp nập cũng đi không đáng, lúc này nhất định đứng lại xem náo nhiệt. Mọi người chỉ trở, tùm 5 tùm 3 bàn tán.

“Biến, biến hết đi cho tôi!” Nam Dạ Tước ôm chặt Dung Ân, cùng cô đau khổ, cùng cô náo loạn “Ai đứng lại liếc mắt một cái tôi liền móc mắt kẻ đó, chết đi. Biến!”

Nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng mà hung ác kia, những người vây quanh lại xem sợ hãi. Có người tuy rằng bất mãn lại cũng không dám lớn tiếng, chỉ dám nói nhỏ theo đám đông nhanh bước chân theo.

Dung Ân vung tay vung chân đánh loạn, không bao lâu liền không còn sức lực. Cô mềm yếu, tê liệt ngã vào trong ngực Nam Dạ Tước, hai cánh tay buông lỏng ở thắt lưng anh, đầu ngả lên, tiếng khóc bi thương mà thê lương.

Quanh họ, thật náo nhiệt lẫn vui mừng nhưng bọn họ không hòa nhập được, thật sự không vào được. Dung Ân không quên được chuyện Diêm Việt ra đi, càng không quên được chuyện Nam Dạ Tước rút hệ thống dinh dưỡng.

Bỗng nhiên, có người tò mò dừng chân quay đầu lại.

“Ân Ân” anh khẽ thở dài, sờ đỉnh đầu cô “Muốn đi về sao?”

Mới đi dạo phố được một nửa, cuối cùng vẫn phải quay trở về.

Nam Dạ Tước vốn định dắt Dung Ân đi ăn tối nhưng với bộ dạng này chỉ có thể gọi điện cho Vương Linh ở nhà chuẩn bị.

Anh còn để thư ký tăng ca suốt đêm đi đặt mua hàng tết, mà chủ yếu là chuẩn bị ẹ Dung Ân.

Bữa cơm tối năm cũ này, Nam Dạ Tước bảo Vương Linh ngồi xuống ăn cùng nhau. Dung Ân khẩu vị không tốt, động đũa vài cái rồi liền lên lầu.

Nam Dạ Tước đưa một bao lì xì tới tay cho Vương Linh. “Ngày mai là tới lễ mừng năm mới rồi. Cô thu dọn về thăm gia đình, qua đầu năm tới lại đến.”

“Cám ơn cậu chủ!”

Lễ mừng năm mới đến, chủ nhà đều sẽ lì xì để lấy hên. Vương Linh liên tục cảm tạ. Tới khi cầm lên cũng là một tềp khá dày. “Cậu chủ, chỗ này nhiều quá!”

“Cầm đi, cô xứng đáng!” Nam Dạ Tước nghiêng đầu, nhìn bộ dạng Vương Linh quá đổi vui mừng. Có đôi khi, người muốn vui vẻ thật sự thật quá dễ dàng, đáng tiếc anh muốn vui vẻ cùng Dung Ân, nhưng là tiền cũng không thể mua được.

Bằng không anh khẳng định sẽ đem tất cả tiền để đổi lấy hạnh phúc cả đời cô.

Ngày hôm sau, Dung Ân thức dậy rất sớm, tắm rửa, sấy khô tóc rồi mới xuống lầu.

Trong phòng khách, đồ đạc này nọ đều là Nam Dạ Tước phân phó đi mua, bao gồm cả áo lông hôm qua cô không mua được cùng cả kiện áo lông. Những thứ mua cho Dung Ân, Nam Dạ Tước chọn kích cỡ thật chính xác. Nhưng những thứ chuẩn bị ẹ Dung thì đều là cả kiện, đồng thời mua vài cỡ khác nhau.

Có áo lông, quần áo giữ ấm, Dung Ân chọn ra size của mẹ, đặt trong một cái gói to.

Mấy thứ này, là Dung Ân sớm muốn chuẩn bị ẹ, cô thấy may mắn, Nam Dạ Tước không chọn cách trực tiếp đưa tiền ẹ cô.

Nam Dạ Tước thay một bộ âu phục màu trắng, cả người có vẻ hăng hái, tinh thần rất tốt. Dung Ân cũng không trở về ngay, đầu tiên là đến mộ Tư Cần và mộ bà cô ấy tế bái, chờ chuẩn bị mọi thứ xong xuôi. Lúc về đến nhà cũng đã là buổi chiều.

Vẫn là cư xá với cầu thang hẹp đó, Nam Dạ Tước đỗ xe xong, bước theo phía sau Dung Ân.

Hoàn cảnh chỗ này cũng không tốt, không có thang máy, chỉ có thể đi bộ. Hai bên vách tường đã ố vàng, các loại nhãn hiệu quảng cáo dán đầy phía trên. Dung Ân còn chưa đi tới cửa liền nghe được tiếng ồn trong phòng truyền đến.

Cô vội vàng đi lên. Bác gái hàng xóm nhìn thấy cô vội kéo tay “Ân Ân, sao giờ cháu mới về? Mẹ cháu với người ta cãi nhau, chúng ta gõ cửa thế nào bà ấy cũng không mở”.

Ngoài cửa vài người hàng xóm tụ tập. Dung Ân vội gõ cửa. “Mẹ, mẹ, mẹ mở cửa!”

Nghe được tiếng cô, bên trong liền có tiếng mở cửa, trước mắt rõ ràng là má Lưu, Diêm phu nhân đang cãi vả hướng ra cửa, “Dung Ân, rốt cục cũng gặp được cô...”

Người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, Dung Ân vội chen vào, chân mày Nam Dạ Tước nhíu chặt, Diêm phu nhân cảm tức đang ở giữa phòng.

Cửa bị đóng thật chặt, nhưng hàng xóm xem náo nhiệt cũng không có tản đi. “Cậu kia chính là bạn trai con gái nhà bà ấy, thật là xinh đẹp...”

“Bà già mà hồ đồ, đàn ông nào có nói xinh đẹp, được gọi là đẹp trai a...”

“Ừ, đúng. So sánh với bác sĩ Tiểu Lưu kia còn đẹp trai hơn, bà Dung thật tốt phúc, nhìn bộ dáng kia, chắc là người rất có tiền ...”

Nam Dạ Tước đem đồ thả vào trên ghế sa lon, mẹ Dung tức giận hai tay run rẩy, anh tiến lên, chào hỏi “Bác gái”

“Dung Ân, chúng ta làm sao cũng tìm không được cô, thì ra là cô thật cùng hẩn ở chung một chỗ, cô là yêu tinh hại người, nếu không phải tại cô, Việt nó cũng sẽ không chết...” không đợi mẹ Dung có phản ứng gì, Diêm phu nhân liền bỏ nhào tiến lên phía trước nói.

Mẹ Dung trời sinh tính tình hiền lành, cũng không muốn cùng người ta cãi vã, có đôi khi bị ủy khuất cũng tự mình chịu đựng, nhưng hôm nay bà không có ngồi yên. Bà chống gậy từ trên ghế salon đứng lên, “Diêm gia nhà các người làm sao? Tại sao chuyện gì cũng đổ lên người con gái tôi? Bản thân tôi còn muốn hỏi bà, bà nói Việt chết rồi, cái người chết lúc trước kia là ai, nó muốn cùng Ân Ân đính hôn, rồi lại đổi ý, nói nhiều lời xúc phạm đến con gái tôi như vậy, Diêm gia nhà các người là đại gia đình lớn, bất kể Ân Ân nhà tôi dù sai thế nào, các người cũng không có thể dùng cách này làm tổn thương nó, con trai bà là bảo bối, con gái của tôi thì không phải sao?”

Mẹ Dung kích động vạn phần, sắc mặt đỏ lên “Hôm nay, các người lại đến loạn nhà tôi, Việt, đứa bé kia, tôi cũng rất quý nó, tình cảm của hai đứa các người cũng biết, tôi lại hỏi bà, Việt nếu thành người sống thực vật, hai năm rồi... Các người tại sao không ai nói một tiếng với Ân Ân? Ban đầu con gái của tôi vì đứa bé kia mất đi sống khổ sống sở, gầy chỉ còn da bọc xương, các người có ai thương xót nó không? Người chia rẽ bọn trẻ không ai khác, chính là các người...”

“Bà —— ” Diêm phu nhân đưa tay phải ra, chỉ thẳng vào hai người, “Bà biết cái gì? Hiện tại Việt chết rồi, nói gì cũng đã muộn, Dung Ân, cô lại còn đem người đàn ông này về nhà, cô thật sự là muốn cho Việt chết không nhắm mắt sao?”

Dung Ân hốc mắt đỏ bừng, mẹ Dung trách móc nói, “Bà cũng biết muộn sao? Ban đầu khi Việt thành người sống thực vật các người tại sao không nói, ít nhất để cho Ân Ân còn có chút hi vọng...”

Diêm phu nhân còn muốn nói điều gì, bộ dạng tôn quý kia hoàn toàn không thấy.

“Ân Ân, em dẫn bác gái vào trước đi. ” Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân nói.

“Mẹ, chúng ta vào phòng trước!” Dung Ân vô lực phản ứng, chỉ đành phải đỡ mẹ vịn đi vào. Phía ngoài còn đang âm ỉ, cũng là Diêm phu nhân chất vấn, chẳng qua là thanh âm kia càng ngày càng yếu, đợi Nam Dạ Tước gõ vang cửa phòng, lúc Dung Ân dẫn theo mẹ đi ra ngoài, bên ngoài yên tĩnh đã khôi phục, mọi người cũng đi hết.

Nhất định là, bị Nam Dạ Tước uy hiếp và đe dọa, bằng không theo tính tình Diêm phu nhân, nào có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Sắc mặt mẹ Dung lúc này mới khá hơn chút, Dung Ân đỡ mẹ xuống đến phòng khách, Nam Dạ Tước ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện căn nhà này thật rất nhỏ, phòng khách bày cái bàn ăn cơm, cùng với ghế sa lon nhỏ hẹp phía sau, người bước đi, cơ hồ là khá chật chội.

“Ân Ân, vị này là...”

Dung Ân không biết nên giới thiệu làm sao, Nam Dạ Tước cũng không cảm thấy có gì lúng túng “Bác gái, xin chào.”

“Được được, cậu mau ngồi đi. ” Mẹ Dung thật ra thì đã sớm nhận ra gương mặt này, Diêm gia gặp chuyện không may về sau, trên báo chí trang đầu cũng là hình Nam Dạ Tước, bà cũng biết đó là một giám đốc của một công ty lớn. Những điều kia trên báo chí nói bà vốn là không tin, hôm nay thấy Dung Ân đưa về, lại không thể không tin.

Nam Dạ Tước thân ảnh cao lớn ngồi ở trên ghế salon, càng làm phòng khách này lộ ra vẻ nhỏ hẹp cùng chật chội.

Sau khi Dung Ân đưa anh vào chỗ ngồi, cũng không có để ý tới, mà là xắn lên tay áo bắt đầu thu dọn phòng. Thật ra mẹ Dung cũng không hi vọng Dung Ân vẫn đắm chìm trong đoạn tình cảm kia cùng Diêm

Việt không dứt ra được, hôm nay bước sang năm mới rồi, thấy cô lại đem bạn trai trở về, bà tự nhiên rất cao hứng, ít nhất nói rõ, Dung Ân là từ bên trong vòng xoáy kia đi ra.

Mẹ Dung đem cho Nam Dạ Tước chén nước, anh vội vàng đứng dậy, “Bác gái, người khách sáo quá rồi.”

“Con trai, đi đường xa có mệt mỏi không?”

“Bác gái, người gọi con Tước được rồi.”

“Được, ” mẹ Dung đem chén nước hướng đầy tới trước mặt Nam Dạ Tước, “Buổi tối ta cùng Ân Ân làm vằn thắn, con cũng ở lại nhé, ” mẹ Dung giống như là nhớ tới điều gì, mở miệng nói, “Cha mẹ con cũng là người ở đây sao?”

“Bọn họ không có ở thành phố Bạch Sa này, hàng năm ăn tết, con cũng là một mình”.

“A, ” mẹ Dung cười gật đầu, “Vậy thì thật là tốt, tối nay ở lại đây. Ở lại sẽ ta xào vài món thức ăn, bằng không gần sang năm mới, ít người nhiều vắng lạnh a.”

Dung Ân thấy mẹ cùng Nam Dạ Tước vui vẻ nói chuyện, liền nhủ lại chân mày, “Không phải là nói mẹ không cần chuẩn bị sao? Làm sao món ăn cũng đều mua xong rồi?”

“Mẹ nhờ cho bác Lưu hàng xóm mua, đang ở dưới lầu ở dưới siêu thị mua, chỗ này tiện nghi.”

Nam Dạ Tước hai tay nắm lấy chén nước pha lê, bên trong nhiệt độ vừa đúng, ấm áp , chỉ có sáp nhập vào hoàn cảnh như vậy, anh có thể chân chính hiểu được cái gì là gia đình ấm áp. Chỗ này, mặc dù chật chội, nhưng so với căn nhà mấy trăm thước vuông và vườn hoa lớn của anh, có không khí hơn nhiều.

Dung Ân cả một buổi chiều đều tránh anh ra, cô muốn cho Nam Dạ Tước tự thấy không có gì vui, thừa lúc còn sớm mà trở về.

Nhưng là mẹ Dung không như vậy, Tục ngữ có câu mẹ vợ xem con rể, càng xem càng thích, tâm tình mẹ Dung hiện tại đểchỗ này. Bà còn mang theo Nam Dạ Tước đi thăm khắp nơi, mặc dù đã đi hai gian phòng nhưng bà làm không biết mệt.

“Nhìn xem, đây là phòng ngủ của Ân Ân, bên trong chứa đều là đồ của nó...”

Nam Dạ Tước lách vào ở cửa, bên trong gian phòng kia nhiều lắm là cũng là 7, 8 mét vuông, bày một cái giường đơn, mặc dù không thoải mái, nhưng lại rất ấm áp.

Cơm tối cũng là Dung Ân chuẩn bị, gói hết bánh sủi cảo, còn có một bàn món ăn, mẹ Dung còn chuẩn bị thức ăn chín, tóm lại thời điểm mang lên bàn, rất là giống như có tiệc.

Màn đêm buông xuống, phía ngoài truyền đến đỉnh tai nhức óc tiếng pháo, pháo hoa đang chiếu xuống cả bầu trời thoáng cái sáng như ban ngày, một chút rồi lại khôi phục tối đen, mẹ Dung chống gậy đi về phía phòng bếp, Dung Ân đem chén đĩa bày ở trên bàn, cô nhìn mắt Nam Dạ Tước, “Đã ăn xong rồi, anh cũng nên trở về đi thôi, nếu không yên lòng..., anh sáng mai lại đến.”

Sắc mặt cô nhìn cũng không tốt, nếu không phải e ngại mẹ Dung ở đây, cô căn bản là không muốn cùng Nam Dạ Tước ngồi cùng một chỗ ăn cơm, những ngày như vậy, tất cả mọi người là thân nhân vậy ngồi cùng một chỗ, đã ai gặp qua cùng người mình hận ngồi cùng bàn hay sao?

Mẹ Dung hớn hở từ phòng bếp đi ra ngoài, cầm lấy bình rượu đỏ, “Đây là ta nhờ cho bác Lưu mua, bà nói là rượu nho, dễ uống .”

Dung Ân xem xét mắt, thấy là cái loại này trên thị trường là loại bình thường nhất, 25 đồng tiền một chai, khóe miệng cô vẽ ra mấy phần tự giễu, “Mẹ, người cầm vào đi, hẳn làm sao có thể uống loại rượu này?”

Mẹ Dung cầm lấy chai rượu, mới chịu để xuống, bị Dung Ân vừa nói như vậy, liền lúng túng không biết là muốn thu trở về hay là để xuống, Nam Dạ Tước đi tới bên người bà, nhận lấy chai rượu nho kia, “Bác gái, rượu này rất ngon, con vẫn thường xuyên uống”.

Mẹ Dung khóe miệng cứng đờ trì hoãn rồi trì hoãn, có chút ý không tốt, suy nghĩ một chút, cũng đúng, bác Lưu nói rượu này chỉ 25 đồng, sớm biết..., bà sẽ nhờ cho bà ấy mua ình chai rượu ngon rồi.

Dung Ân thấy mẹ thần sắc có chút áy náy, liền kéo bà ngồi xuống, cô chỉ là hướng về phía Nam Dạ Tước, không nghĩ tới làm cho bà khó xử.

Người đàn ông rót ỉnh một chén, lúc rót cho Dung Ân cùng mẹ Dung, liền thêm chút ít đá, như vậy uống sẽ không say, sẽ có cảm giác giống như mùi vị nước trái cây.

Mẹ Dung không ngừng gấp thức ăn cho Nam Dạ Tước, hai đứa bé, bà một miếng cũng không có thiên vị, chính mình ăn ít nhất.

Lúc Nam Dạ Tước theo trở về, Dung Ân vốn là có lo lắng, cô sợ mẹ mình mất hứng, thật ra thì mẹ Dung sớm đã nghĩ thông suốt, chuyện người trẻ tuổi bà đã không còn có thể làm chủ được rồi, bà duy nhất hi vọng chính là Dung Ân được hạnh phúc.

Mẹ Dung gấp rất nhiều thức ăn cho Nam Dạ Tước, bên trong cái chén thức ăn chất như một ngọn núi nhỏ, “Tước, ăn nhiều một chút, uống rượu...”

Nam Dạ Tước thỉnh thoảng cùng bà nói chuyện, thật ra thì anh rất ít khi cùng người xa lạ nói chuyện, nhưng mẹ Dung không giống, cái loại cảm giác thân thiết tự nhiên này, làm anh không nhịn được muốn nhích tới gần.

Đây vốn là gia đình không trọn vẹn, anh thật hy vọng có thể dung nhập vào, cảm giác này chính là thân mật mà tốt đẹp, thật có thể ấm áp đến trong lòng.

Rất ấm áp, rất thoải mái.

Sau khi cơm nước xong, Dung Ân thu dọn xong bát đĩa, cô lau khô sạch sẽ hai tay đi ra ngoài, “Mẹ, con muốn ngủ với mẹ.”

“Được” mẹ Dung trên mặt sùng nịnh mà vỗ vỗ tay cô, “Tước, con nằm ngủ ở phòng Ân Ân đi”.

“Mẹ —— ” Dung Ân vội vàng ngăn lại, “Anh ấy về nhà là được rồi, sẽ không ở tại nơi này .”

“Nhưng nó uống rượu, để cho lái xe thì không an toàn...”

“Thuê xe là được, ” Dung Ân ngẩng đầu, sắc mặt vô thần mà nhìn về Nam Dạ Tước, “Anh thuê xe đi, xe ngày mai lại đến lấy.”

“Ân Ân, ” mẹ Dung mặt lộ thương yêu, “cha mẹ Tước cũng không có ở tại thành phố này, bây giờ gần sang năm mới một người nhiều vắng lạnh, rồi hãy nói phòng của con cũng là trống không, nó là lần đầu tiên tới nhà chúng ta, con cũng không nhìn một chút mấy giờ rồi...”

Mẹ Dung đem Dung Ân quở trách , ánh mắt khác hướng Nam Dạ Tước, “Con ở đây đi, đợi chút nữa ta liền đổi lại chăn đệm mới”.

“Không cần.”

Dung Ân cho là anh cự tuyệt, không nghĩ Nam Dạ Tước lại nói như thế, “Dù sao là Ân Ân ngủ qua, như vậy là tốt rồi.”

“Vậy được, người xem chúng ta liền ba người, bằng không có thể cùng gia đình khác như vậy chơi mạt chược, thời điểm năm nay, rõ ràng là rất lạnh...”

“Mẹ, ” Dung Ân nhúu mày, cô không nghĩ tới mẹ Dung hứng trí như vậy, vốn là không muốn mang Nam Dạ Tước trở về , “Ba người thì có chuyện gì thú vị?”

Đang nói, phía ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa, “Bà Dung mở cửa, chúng ta tới chúc tết”.

“A, là bà Lưu bác.”

“Mẹ, con đi mở cửa”. Dung Ân lướt qua Nam Dạ Tước đi tới cửa, mới vừa mở ra, liền nhìn thấy những khuôn mặt nhiệt tình tới , “Ân Ân, nghe dì Trương nói cháu mang bạn trai tới, chúng ta liền rủ nhau tới xem... Ô ô, là đứa nhỏ này sao, lớn lên thật là đẹp trai a, so với nam mình tình đứa con gái gần nhà ta mê nhìn còn đẹp hơn, xem này ánh mắt, cái mũi lớn lên...”

Hàng xóm láng giềng chính là như vậy, một cái so sánh với một cái nhiệt tình, Dung Ân đứng nguyên tại chỗ, thấy mấy vị bác gái đem Nam Dạ Tước vây ở chính giữa, bác Lưu còn so đo thân cao, “Đứa nhỏ này thật cao, so với ta cũng cao hơn ra nữa người rồi, Bà Dung, Ân Ân nhà bà vóc dáng cũng không thấp, tương lai sinh ra hài tử không phải là cao hơn sao?”

“Đó là dĩ nhiên rồi...” Mẹ Dung tiếp lời, “Đúng rồi, các bà sao không chơi mạt chược?”

“Ba thiếu một a”, ánh mắt mấy bà hàng xóm chuyển hướng Nam Dạ Tước trên người, “Cháu à, cháu biết chơi mạt chược chứ?”

“Biết” Nam Dạ Tước bộ mặt mỉm cười, bộ dáng này nếu là bị đám người Bùi Lang nhìn thấy, không chừng có người cười đến rụng răng, “Biết một chút a”.

“Vậy là tốt rồi, tới ngồi chung một bàn đi”, bác Lưu dẫn đầu đề nghị, “Cái kia... bà Dung à, con gái nhà bà thật vất vả trở lại một chuyến, hãy theo bà tâm sự một chút đi, bà đừng ngại, chúng tôi liền ở bên trong phòng khách chơi, được không?”

“Được được, dĩ nhiên là được...”

Những người láng giềng này bình thường đối với mẹ chiều cổ không ít, mua thức ăn mua thức uống cũng là hỗ trợ mang lên cho, Dung Ân vẽ mặt trong trẻo lạnh lùng mà liếc mắt Nam Dạ Tước, tự nhiên bất chợt nhìn các bà, liền mang theo mẹ vào phòng ngủ.

Chọn chỗ xong rồi ngồi xuống, bác Lưu cầm trong tay xúc xắc, “Con trai, chơi bao nhiêu đây?”

Nam Dạ Tước cũng không biết cách các bà bình thường chơi, rồi hãy nói dựa theo quy tắc bọn Tử Lý chơi, lần đó không phải là chơi mấy vạn vài chục vạn, “Tùy các bác đi”.

“Vậy thì...” mấy người nhìn mắt nhau, “Hôm nay là lễ mừng năm mới, ta chơi lớn, mười đồng như thế nào đây?”

“Được a.” Nam Dạ Tước mân lên cười, anh còn chưa bao giờ ở thời điểm lễ mừng năm mới cùng nhiều người như vậy ở chung một chỗ.

Phía ngoài truyền đến thanh âm chà xát tê dại đặc biệt, rất âm ỉ, nhưng cũng rất náo nhiệt.

Dung Ân đem áo lông từ túi to trước mặt lấy ra, ẹ Dung mặc vào, cô chọn số đo quả nhiên rất vừa người, “Mẹ, sau này những thứ áo bông kia người đừng mặc nữa, áo lông mới ấm áp.”

“Mua nhiều như vậy a”, mẹ Dung sắc mặt vui mừng, Dung Ân bật điều hòa trong phòng ngủ, cho bà từng thứ mặc thử, “Ân Ân, lầu dưới có hàng xóm mới dọn đến, con gái bà ta gả cho ông chồng giàu có, suốt ngày ở tiểu khu chúng ta bên trong tổ vẽ, bà ta còn nói một bộ y phục vài trăm đồng, lần trước còn trước mặt nhiều người cười mẹ, nói mẹ chỉ có vài cái áo bông, nào có a, mẹ có hai thùng áo bông cũng là thay phiên đổi lại”.

Người già đến một tuổi nhất định chính là như vậy, Dung Ân nghe, lỗ mũi liền không khỏi ề ảm, “Mẹ, con không phải là ẹ tiền sao? Mẹ tại sao mua ỉnh bộ y phục cũng không đành lòng chứ?”

“Mẹ không có”, mẹ Dung mặc cái áo lông đó, yêu thích không buông tay, “Y phục của ta đủ mặc, tại sao phải xài số tiền kia đi lãng phí”.

Bà đã mang theo Dung Ân từ nhỏ, cuộc sống tiết kiệm đã quen, mặc dù mẹ đối với mình rất hà khắc, nhưng là đối với con gái, cũng không có hà tiện, sẽ không để cho cô lúc đi ra ngoài phải mất thể diện.

Dung Ân đem trong phòng đơn giản thu thập, y phục ẹ cũng cất trong tủ, mẹ Dung đứng ở cửa, “Bên trong phòng khách rất lạnh, Tước mặc ít như vậy, có thể hay không bị lạnh tới?”

“Mẹ...” Dung Ân quay đầu lại “Người đừng lo lắng, kệ anh ta đi.”

“Ân Ân,” bà đi tới bên người Dung Ân, “Làm sao con lại có bộ dạng thờ ơ này? Mẹ biết, chuyện tình cùng Việt con không thương tâm khổ sở cũng là giả dối, nhưng là nếu cũng như vậy, con cũng nên thử tiếp nhận người khác, Tước đứa bé kia thật không tệ...”

Mẹ không hiểu ngọn nguồn trong đó, mà Dung Ân vừa khó có thể mở miệng, cô rũ mắt xuống, nước mắt trực trào liền bị bức trở về, cô xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía mẹ, bắt đầu sửa sang lại giường chiếu, “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con tự mình biết”.

Cô trở về, đã muốn trông thấy mẹ, cùng mẹ tâm sự với nhau, có thể nằm ở bên cạnh bà, để cho Dung Ân quên mất cái gì là tịch mịch cùng cô đơn, trong lòng của cô đã bị đau thương thấm vào quá sâu, quá sâu.

Dung Ân cầm lấy đồ ngủ vào phòng rửa tay tắm, mẹ Dung chống gậy, cầm lấy tấm chăn đi ra ngoài, “Tức, đem cái này che ở trên đầu gối, để cho chân khỏi lạnh”.

“Ôi, hiện tại đã đau lòng con rồi tương lai nữa à...”

“Liên đau lòng, ” mẹ Dung hợp cười, “Các bà nếu lạnh..., kêu trong nhà đưa giày vải tới đây, tôi giúp các bà gọi điện thoại...”

“Không cần, chúng ta đều là mang tới...”

Nam Dạ Tức xếp cờ xong, mẹ Dung đã đem chăn lông trải trên đùi hần, “Cảm ơn bác gái, người cùng Ân Ân ngủ trước đi.”

Một cử động nho nhỏ này, làm cả người anh cũng ảm áp lên. Dung Ân tắm rửa đứng ở cửa, trên mặt mẹ thật lâu không có loại cười này, cô ngay cả dũng khí đi quấy rầy cũng không có. Bà thật tâm mà quan tâm hần, không biết hần là ác ma, hần có một bộ mặt hoàn mỹ, cùng với địa vị xa hội hiển hách, chẳng qua là đằng sau mỗi bộ mặt của hần lại lộ ra một bộ mặt tàn nhẫn cùng với tội ác, mẹ Dung là không biết, cô hận không thể giết chết hần đi, ngay cả cô dẫn hần trở về, cũng là bị ép buộc.

Lúc chơi mạt chược kết thúc, Dung Ân cùng mẹ đã ngủ, thật ra thì cũng không phải là rất khuya, gần tảng sáng.

Mấy vị bác gái hăng hái bừng bừng, nhưng cũng hết sức hiểu chuyện, con rể người ta lần đầu tiên tới cửa đã bị các bà lôi kéo chơi mạt chược đã rất ngược ngồng rồi, ba nhà thắng một nhà thua, thời điểm đứng dậy, bác Lưu nhất định cho Nam Dạ Tức ba trăm đồng.”Chúng ta vốn chính là đánh đùa, không nghĩ tới thắng người nhiều như vậy”.

Mười đồng tiền mạt chược, cho dù vận khí xui tận mạng, bất quá cũng là thua một hai ngàn đồng, rồi hãy nói Nam Dạ Tức vốn là phụng bồi đùa, “Các bác cứ nhận lấy, gần sang năm mới, chỉ là một chút vui vẻ.”

Mấy vị bác gái vui vẻ mà đi ra cửa, đều nói mẹ Dung chọn được con rể tốt, kiến thức tốt, còn hiểu lễ nghĩa.

Dung Ân ngủ được rất ít, trời vừa hừng đông cô liền bò dậy. Lúc mẹ Dung ngủ khòe miệng hàm chứa ý cười, những cái áo lông không có treo lên, tràn lan ở trên chân.

Cô đứng lên chuẩn bị nấu sủi cảo, mở nồi cơm điện ra, ở bên trong bỏ chút dầu phộng, lại đem bánh chèo lần lượt bỏ vào, Dung Ân không có đem đổi lại quần áo tắm giặt, cô đi vào phòng ngủ của mình, Nam Dạ Tức còn đang ngủ, hai đầu lông mày có chứa an tĩnh, anh tắm rửa qua sau cũng không có đồ ngủ, liền trực tiếp ở trần nằm ở trên giường Dung Ân, mái tóc ngắn màu đỏ rượu bày ra ở thái dương, tứ chi mở ra, tướng ngủ bá đạo, một cái giường cũng không đủ hần ngủ.

Cái ghế đầu bên cạnh, Nam Dạ Tức gấp quần áo để lên, anh vốn là thói quen tiện tay ném loạn , nhưng nhìn gian phòng Dung Ân sạch sẽ như thế, cũng là thuận tay gấp rồi để lên.

Mẹ Dung cùng Nam Dạ Tức cơ hồ là đồng thời dậy, Dung Ân đem mâm bánh chèo đẹp mắt bưng lên bàn, còn có chút thức ăn, mẹ Dung hỏi thăm Nam Dạ Tức tối hôm qua ngủ ngon giấc không, có lạnh hay không, anh cũng gật đầu, nói ngủ rất ngon.

Ném qua điểm tâm, Nam Dạ Tức suy nghĩ, cần phải cho Dung Ân cùng mẹ Dung có khoảng không riêng, anh tùy tiện tìm lấy cái cốc liền phải đi về, nói xong rồi ngày mai tới nữa đón Dung Ân.

Mẹ Dung mọi cách giữ hần lại, Dung Ân thấy thế liền nói trước, “Mẹ, người đừng giữ, công ty anh ta có việc”.

Mẹ Dung lúc này mới không tình nguyện đưa Nam Dạ Tước ra cửa, Dung Ân tự lo ở bên trong thu thập bát đĩa, cửa lớn hơi cài đóng về sau, mẹ Dung kéo tay áo Nam Dạ Tước lại, móc ra cái bao tiền lì xì cho hắn, “Tước à, ta không có chuẩn bị cái gì khác a, cái này bao tiền lì xì con nhận lấy ...”

Nam Dạ Tước nhìn trong bao lì xì trong tay bà, ngẩn ra, từ trước đến giờ cũng là anh cho người khác tiền xài, còn chưa từng có người nào đã cho anh bao tiền lì xì.

“Bác gái, người quá khách khí...” anh tự nhiên là không cần, “Người giữ lại đi a...”

“Không được”, mẹ Dung cố chấp đứng lên không thể so với Dung Ân chênh lệch, bà vẫn cứ đem bao tiền lì xì nhét vào trong tay Nam Dạ Tước, “Mau cầm lấy, sau này cùng Ân Ân về nhà nhiều một chút, có biết không?”

Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy cái bao tiền lì xì kia nặng trĩu, ép tới cả lòng bàn tay anh ê ẩm, “Cảm ơn bác gái”.

Tiếng nói anh thì thầm, đột nhiên trong nội tâm liền trào ra dòng nước ấm, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mẹ Dung vốn là muốn đưa anh xuống lầu, nhưng là Nam Dạ Tước biết bà chân không tốt, liên tục khuyên bà trở về, lúc này mới một mình rời Dung gia đi.

Mẹ Dung trở lại trong phòng bếp, “Ân Ân, mẹ cho cái bao tiền lì xì, Tước sẽ không chê ít chứ?”

“Mẹ cho bao nhiêu?”

“880 a, may mắn mà.”

“Mẹ, hắn không cần may mắn. ” Dung Ân đem chén đã rửa sạch sẽ bỏ vào tủ trước mặt, khoe miệng nhếch lên giấu cợt.

“Con đứa nhỏ này, nói gì vậy”, mẹ Dung ở trên cánh tay cô đánh nhẹ , “Phải nói chuyện đàng hoàng với người nhà chứ, bằng không con mang nó về nhà làm cái gì?”

Dung Ân khó lòng giải bày, chỉ đành phải lau khô sạch sẽ hai tay, đi ra phòng bếp.

Khu dân cư lầu dưới, Nam Dạ Tước ngồi vào bên trong xe sau thật lâu không có khởi động xe, anh nhìn kỹ bao tiền lì xì trong tay, ngón cái ở hai chữ hỷ vuốt phẳng mấy cái, sau đó đem bao tiền lì xì đút vào trong túi áo.

Mới vừa ăn xong cơm trưa, phía ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, Dung Ân không nghĩ tới gặp lại Bùi Lang.

“Em quả nhiên ở nhà”.

Dung Ân còn không có mở cửa, phía sau mẹ Dung liền đã đi tới trước mặt hai người, “Là A Lang à, đến đây đi, vào trong nhà ngồi”.

Nghe xưng hô này, mẹ khi nào cùng Bùi Lang thân quen như vậy rồi?

“Ân Ân, con không ở nhà mấy ngày này, A Lang chiếu cố mẹ không ít, lần trước trong phòng ngủ đèn hư cũng là A Lang cho đổi lại đấy”.

Bùi Lang đi vào nhà, cầm rất nhiều lễ vật, Dung Ân ngượng ngùng nói, “Làm cho anh tốn kém rồi, mua nhiều đồ như vậy”.

“Lễ mừng năm mới mà”, người đàn ông đem đồ thả vào trên ghế sa lon, “Cháu vốn cho là Dung Ân không có ở đây, cho nên mới xem một chút”. Bùi Lang trông mắt sâu thẳm quét về phía Dung Ân, khoe mắt tựa như có thâm ý.

“Ân Ân nhà ta ngày hôm qua trở lại, còn dẫn theo bạn trai về nữa...”

“Mẹ”. Dung Ân đúng lúc cắt đứt lời mẹ nói, Bùi Lang trông mắt đang lúc lóe lên dưới, đã đoán ra sự việc, thừa dịp khe hở lúc mẹ Dung đi pha trà, hắn hạ giọng nói, “Chúng ta đi ra ngoài ngồi được không”.

Cô cảm giác được hắn như nói ra suy nghĩ của mình, Dung Ân gật đầu, đi vào nói với mẹ mấy câu sau đó đi ra ngoài, “Đi ra phòng trà dưới lầu khu dân cư, cũng sẽ không làm cho người ta chú ý.”

Bùi Lang đi sau lưng cô đi ra ngoài, hàng xóm vừa lúc đi ra ngoài, bác Lưu tinh thần hưng phấn, trước sau như một lớn giọng “A Lang a, người là vợ tới chúc Tết mẹ Dung a.”

Những bác gái kia đều biết hẳn, “Ân Ân, người bà con xa này thật tốt, bình thường chiếu chiếu cố chuyện trong nhà không ít đâu...”

Dung Ân lúng túng mà gật đầu, xem ra, Bùi Lang thật thường xuyên tới đây, cô mặt mày nhẹ rủ xuống, càng phát ra cảm giác mình thua thiệt mẹ rất nhiều rồi, hơn nữa Bùi Lang nói là bà con xa của mình, vì cái gì, chính là không để cho hàng xóm láng giềng ở giữa truyền ra cái gì lời ong tiếng ve sao? Cô ngược mắt hướng nam nhân lộ ra cảm kích cười.

“Đúng rồi, Tiểu Nam có ở đây không? Chúng ta vẫn còn muốn tìm hẳn chơi mạt chược đây...”

Dung Ân nghe được tiếng gọi này, không biết là nên cười hay là cái gì, cô nâng lên khóe miệng, “Hắn sáng sớm đã đi, công ty có việc.”

“A a, ra thế, chúng ta là đi tìm mẹ của cháu, có lẽ các cháu có việc đi ra ngoài, mau đi đi...”

Dung Ân theo thang lầu đi xuống, gió lạnh không kiêng sợ mà thổi vào tới, cô kéo chặt cổ áo lông đi ra ngoài, phía ngoài trắng xoá một mảnh, mấy đường bánh xe hiện lên rõ ràng dẫn vào tiểu khu.

Xe Bùi Lang cũng dừng ở dưới lầu, màu đen nồng đậm, cùng tấm tuyết trắng xoá kia hình thành nên cảnh đẹp tươi sáng rõ nét không bì được, “Cảm ơn anh, luôn luôn chiếu cố mẹ của tôi.”

“Không cần khách khí”. Bùi Lang đi ở phía sau, Dung Ân mặc áo màu nâu đậm giày tuyết mặc dù cồng kềnh, nhưng rất ấm áp, người đàn ông giẫm lên vết chân của cô đi về phía trước, cùng đi vào phòng trà kia theo lời Dung Ân nói.

Bên trong quang cảnh thanh nhã, mầu chốt là mới đầu năm mới, không có người nào, rất là vắng lạnh.

Dung Ân rót cho Bùi Lang chén trà, cô không biết như thế nào mở miệng, nam nhân liền dẫn hỏi trước, “Thật lâu không có gặp cô, cuộc sống tốt chứ?”

“Không tốt”. Dung Ân dựa vào ghế dựa sau lưng, “Anh nên biết tôi là cùng ai ở chung một chỗ”.

“Thật xin lỗi”.

Dung Ân sợ run lên, trên mặt do dự, “Tại sao nói như vậy?”

“Tôi đã từng nói qua, tôi sẽ đem cô từ Nam Dạ Tước đưa đi, nhưng đến bây giờ, tôi không có làm được...”

Dung Ân sắc mặt nói lỏng trì hoãn, cầm lấy chén nhẹ nhẹ uống một hớp, “Hắn ở thành phố Bạch Sa đã ăn sâu rồi, muốn vắn ngã hẳn, nào có dễ dàng như vậy? Cho dù đưa hẳn vào tù, tôi nghĩ cũng giam không được hẳn”.

Bùi Lang rõ ràng từ trong mắt cô nhìn thấu bất đồng, dĩ vãng, cô mặc dù chỉ muốn thoát khỏi Nam Dạ Tước, nhưng cũng không có cừu hận hẳn, “Đúng, Tước Thức của hẳn, thật ra thì chính là bia đỡ đạn che dấu tội ác tốt nhất, rõ ràng, hẳn là đang lúc làm ăn nên, hàng năm còn có thể quyền ra khoản tiền lớn, nhưng mặc dù viện kiểm sát ngầm không chỉ một lần âm thầm lập án, nhưng là không có cách nào...”

Dung Ân nắm chặt trong tay chén trà, Nam Dạ Tước nói không sai, ngay cả Bùi Lang cũng không có cách nào bắt hẳn, một cái Diêm Thủ Nghị, ông ấy làm sao lại có năng lực như thế nào?

“Chẳng lẽ, thật chỉ có thể nhìn hẳn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sao?”

Chẳng lẽ, Diêm Việt chết đi cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, mặc dù chứng cứ vô cùng xác thực, không phải chết vô ích sao?

“Dung Ân”, Bùi Lang đặt chén trà xuống, hai con mắt lộ ra thâm thúy nhìn thẳng cô, hẳn mấp máy khóe miệng, tựa như đang do dự mở miệng như thế nào, “Cô sống ở bên cạnh Nam Dạ Tước lâu như vậy, có nghe qua chuyện hẳn có một đĩa CD không?”

CD? Dung Ân ngẫm nghĩ xong, lắc đầu, “Đó là cái gì?”

“Nghe nói, bên trong CD cất giấu toàn bộ xuất thân Nam Dạ Tước, nói cách khác, là bằng chứng phạm tội của hắn, bên trong có giao dịch trước đây cùng tài liệu về thời gian và địa điểm sắp tiến hành giao dịch trong tương lai”, Bùi Lang dừng một chút, con ngươi trong sáng, “Hắn một mình độc chiếm chợ đen, rất nhiều người đã ra về bất mãn, cô cũng nên biết, người có chân trong chợ đen, thủ đoạn đến cỡ nào tàn nhẫn, mặc dù rất nhiều người cũng hi vọng Nam Dạ Tước chết, nhưng thật sự dám xuống tay không có mấy người, cô biết tại sao không?”

Dung Ân ngưng thần, loại chuyện này, cô cho tới bây giờ cũng đều không hiểu, “Tại sao?”

“Cũng là bởi vì kiêng kỵ cái đĩa CD kia trong tay của hắn, hắn có thể ở trong khoảng khắc tạo dựng Tước Thức, vào chợ đen, phía sau nhất định cường ngành vô cùng”, những lời này, Bùi Lang lúc trước cùng Dung Ân đã nói, “Cho nên, không có mười phần nắm chắc, ai cũng không dám hạ thủ, tất cả mọi người hiểu căn nguyên đạo lý, chỉ có lấy được CD kia mới chặt đứt được đường lui của Nam Dạ Tước, mới có thể hoàn toàn loại trừ hắn”.

Dung Ân ánh mắt lạnh băng, cô ngẩng đầu, thấy Bùi Lang đang tràn ngập thâm ý liếc nhìn chính mình, cô hai tay nâng lên khỏi chén, “Vậy ý của anh là gì?”

“Chúng tôi đã phái người điều tra, nhưng đã cố gắng lâu như vậy, cũng không có tìm được CD này, Nam Dạ Tước làm việc cực kỳ cẩn thận, hơn nữa hắn chưa bao giờ có hoàn toàn tin tưởng bất cứ người nào, nhưng là có một chút, rất kỳ quái...”

“Cái gì?”

“Hắn đem cô bảo vệ vô cùng tốt”, Bùi Lang ánh mắt sáng quắc, “Cô biết không? Người ở phía ngoài, căn bản cũng không biết có sự tồn tại của cô, bằng không, cô cũng sẽ không bình yên vô sự đến bây giờ”.

Dung Ân đã phỏng đoán ra ý tứ trong lời nói của anh, “Mọi người các anh đã tìm không ra được CD, anh tại sao lại cho là tôi có thể tìm được?”

“Chỉ vì hắn sủng ái cô”. chỉ một điểm này, cũng đã quá đủ.

Dung Ân đầu lông mày giương nhẹ, lắc đầu, “Không có tác dụng đâu, hắn hiện tại biết tôi hận hắn tận xương, hận hắn không chết đi được, hắn tự nhiên là thời thời khắc khắc đề phòng tôi, làm sao có thể để cho tôi nhìn thấy CD”.

Bùi Lang không biết trong lúc này xảy ra chuyện gì, hắn nhìn tới Dung Ân hai đầu lông mày đau thương, cái loại đau thương này từ sâu trong nội tâm phát ra, cơ hồ đem cô gái trong sáng toàn ngày xưa bộ bao phủ, xa xa nhìn sang, quanh thân cô bao phủ không có chỗ nào mà không phải là hiu quạnh cùng bi thương.

Hắn không có hỏi ra lời, hắn sợ chính mình vừa nói, Dung Ân nước mắt sẽ rơi xuống.

Đem trà Long Tỉnh nóng hổi rót vào trong chén, Dung Ân liếc nhìn những thứ kia cuộn cuộn chảy tới có bọt nước, cô đem mặt hướng tới một bên khác, ẩn nhẫn trong hốc mắt chua xót, “Lấy được CD, thật có thể đánh bại hắn sao?”

“Không chỉ như vậy, còn có thể đưa hắn vào địa ngục, vĩnh viễn làm cho hắn trở mình không được”.

Đưa vào địa ngục? Cỡ nào quan trọng, vậy có phải hay không đã nói rõ, cô có thể cho Diêm Việt báo thù rồi?

“Nếu như cô có thể lấy được, tự nhiên... là tốt nhất. Chuyện về sau, tôi sẽ an bài tốt, sẽ không để cho cô buồn phiền ở nhà, đến lúc đó, cô có thể có cuộc sống tự do”.

Dung Ân tầm mắt nhìn theo liếc về ở ngoài cửa sổ, trong tiểu khu rất náo nhiệt, có người đã bắt đầu đáp người tuyết, cuộc sống của cô, còn có thể bắt đầu sao? Dung Ân không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, Diêm Việt chết đi, đã để cho cô mất hơn phân nửa cái mạng, chống đỡ cô sống sót chính là mối hận đối với Nam Dạ Tước, hận thật sâu.

“Bùi Lang, tôi có thể hỏi anh chuyện này không?”

Anh ta gật đầu.

“Anh có thể cùng tôi nói thật không?”

Anh ta thấy cô chăm chú như vậy, thần sắc cũng nghiêm túc theo nói, “Có thể”.

“Ban đầu anh chịu ra tay giúp đỡ, để cho tôi rời khỏi Nam Dạ Tước, còn có hiện tại chiếu cố, anh là thật tâm đấy sao? Hay là, chỉ bởi vì tôi là người của hắn?”

Thật ra thì, Bùi Lang đã đoán ra cô sẽ hỏi như vậy, thân thể của hắn nghiêng, bắt đầu móc ra điều thuốc, nhưng suy nghĩ một chút dù sao cũng là phòng trà, liền không có đốt, “Dung Ân, cô hẳn là nhớ được, ban đầu chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là ở trong Cám Dỗ, hơn nữa...” anh cười cười “Là bởi vì tôi coi trọng bằng hữu của cô, lúc ấy tôi cũng không biết cô là ai”.

Dung Ân gật đầu, Bùi Lang tiếp tục nói, “Sau lại, là ở phòng trống trong tòa nhà kia, tôi lại giúp cô, cũng là bởi vì cô ban đầu muốn từ trên lầu nhảy xuống, tôi cảm thấy được, cô rất đặc biệt, tôi muốn giúp cô chạy thoát từ trong tay Nam Dạ Tước, liền đơn giản như vậy mà thôi”.

Dung Ân từ trong ánh mắt của hắn không có nhìn thấy chút nào lừa gạt, còn nếu là có, vậy chỉ có thể nói rõ hắn che giấu được quá tốt, thật ra thì con người sẽ không bao giờ biết được có ngày mình sẽ làm ra chuyện mình không bao giờ nghĩ đến, tựa như cô ban đầu vùng vẫy giãy chết, dưới tình huống này cùng Bùi Lang cũng không thân quen mà theo hắn chạy trốn, sau thử nghĩ lại, cũng là bởi vì cô quá nghĩ muốn thoát khỏi Nam Dạ Tước.

“Bất kể như thế nào, vẫn là muốn cảm ơn anh”.

“Dung Ân, tôi hi vọng cô có thể tự bảo vệ chính mình”.

Dung Ân cười nhợt nhạt, cái loại thần sắc này thế nhưng lại làm kẻ khác rất đau lòng, “Nếu như tôi không thể đưa hắn vào địa ngục, tôi liền cùng hắn cùng nhau xuống địa ngục”.

Bùi Lang thấy được cứng rắn trên mặt cô, lòng hắn cũng đau giống là bị một cái búa đập phá, “Không được, hắn chết, là trừng phạt thích đáng, không có nghĩa cô phải chôn cùng hắn”.

“Anh không cần lo lắng”, Dung Ân ý thức được lời của mình đã làm hắn bất an, cô hạ khóe miệng, “Tôi nói là nói đùa thôi”.

Bọn họ cũng không có ở phòng trà lâu, Bùi Lang theo Dung Ân lên lầu, cùng mẹ Dung nói lời từ biệt, sau đó rồi rời đi.

Bên trong phòng khách, mẹ đang cùng mấy người chơi mạt chược, đề tài lâu dài đều quay chung quanh trên người Nam Dạ Tước.

Dung Ân trở lại phòng ngủ, chăn nệm đặt ở trên giường nhỏ, rất sạch sẽ, không giống như là tối hôm qua có ai tới ngủ qua. Dung Ân đẩy cửa sổ ra, cô hai tay nâng lên đứng ở bên giường, ngày đầu năm mới thật tốt lành, nhưng là tuyết vừa rơi.

Bầu trời sáng lên giống như một khối vải trắng che ở phía trên, nhìn ra ngoài, hơi có chút chói mắt.

Cô lông mi nhẹ rủ xuống, đảo qua xem giường, trong lòng tim đập mạnh và loạn nhịp, cô thiếu chút nữa quên mất, hai lần sau cùng Nam Dạ Tước, cô cũng không có uống thuốc tránh thai.

Hơn nữa, cô để cho Vương Linh đi ra ngoài mua thuốc, nhưng là Vương Linh ập úng từ chối, cuối cùng mới nói thẳng, là Nam Dạ Tước không để cho cô đi mua.

Dung Ân trấn nhẹ nhãn lại, cô đại khái đã đoán được ý tứ của hắn, hắn không để cho cô uống thuốc, chính là muốn làm cho cô mang thai đứa con của hắn.

Chẳng qua là, có thể sao?

Nam Dạ Tước, anh cho rằng như vậy liền có thể lưu lại lòng của cô sao? Lưu không được.

Từ đây, Dung Ân cầm lấy túi đi ra ngoài, cô cùng mẹ Dung nói đi mua vài món đồ rất nhanh liền sẽ trở về.

Che dù đi ở trên đường, cô giương mắt lên, liền thấy màu trắng bông tuyết đang dọc theo cái dù nhẹ nhàng rơi xuống, mặc dù là sang năm mới, nhưng trên đường như cũ rất nhiều người, Dung Ân một tay bỏ ở túi quần áo lông, ở giao lộ bắt đầu đón xe.

Từ bệnh viện lúc đi ra, sắc mặt cô thường ngày rất bình tĩnh, Dung Ân rõ ràng, qua hôm nay, cô có lẽ lại muốn trở lại Ngự Cảnh Uyển kia tơ vàng lung rồi, bị Nam Dạ Tước giam cầm, cuộc sống trải qua thật nhạt nhẽo.

Dung Ân sẽ không mang thai đứa con của hắn, sẽ không. Bởi vì, cô đã dùng biện pháp tránh thai.

Cô dựa vào cửa sổ xe, hai tay nắm ở chung một chỗ sau đặt ở trên đầu gối, hắn muốn đứa con, cô hết lần này tới lần khác, sẽ không cho hắn toại nguyện.

Nam Dạ Tước ngày thứ hai liền tới, thay đổi chiếc xe việt dã, đều mang đến, còn có máy nước nóng cài đặt tự động. Trong nhà Dung Ân do vì nhà cũ, trong phòng tắm máy nước nóng vẫn sử dụng là khí than, hơi không cẩn thận, sẽ dẫn đến nguy hiểm. Mà điểm này, cô thật không có nghĩ đến qua.

Mẹ Dung càng ngày càng tỏ ra thích Nam Dạ Tước, đứa nhỏ cẩn thận như vậy, đi đâu nơi tìm a.

Ngay cả hàng xóm cũng đổ xô sang đây xem.

Hai người là sau khi ăn cơm trưa xong liền trở về, ngồi ở ghế lái phụ, Dung Ân xuyên thấu qua kính chiếu hậu thấy mẹ chồng gây đứng ở cửa thang lầu, cái áo lông mới mua đó màu sắc nhìn rất đẹp, trông mẹ Dung trẻ ra nhiều.

Nam Dạ Tước đưa ra tay phải, đem tay nhỏ bé của cô giữ tại trong lòng bàn tay, Dung Ân giật mình, hất tay anh ra, hai tay bỏ ở trong túi quần.

Anh cũng không trở lại Ngự Cảnh Uyển, mà là đi siêu thị.

Bên trong người tấp nập, đều chen chúc không được bước chân Nam Dạ Tước không ngừng lôi kéo Dung Ân đi vào, đẩy xe mua đồ, “Vương Linh phải qua đầu năm mới đi làm, mấy ngày này, chúng ta ở nhà tự mình ăn”.

Dung Ân tránh tay của anh ra, “Tôi sẽ không làm cho anh ăn, lúc ở nhà, tôi là bởi vì có mẹ, Nam Dạ Tước, anh cũng đừng phí tâm tư, đến lúc đó gọi đồ ăn ở ngoài đi”.

Cô nói rất trực tiếp, không thể cho anh mặt mũi. Anh cũng không có tức giận, như cũ cường thế cầm tay cô hướng khu hải sản đi tới, chen chúc trong đám người trả tiền, về sau mới trở về Ngự Cảnh Uyển.

“Lý Hàng cùng A Nguyên cũng là cô nhi, những năm qua, chúng tôi là ở Ngự Cảnh Uyển cùng nhau”.

Dung Ân cũng không có nói gì, ở trước cửa đổi dép xong tự đi lên lầu.

Nam Dạ Tước đem bao lớn bao nhỏ đồ mang tới trong phòng ăn, anh không giỏi làm những chuyện lật vật này, nhưng rất hiển nhiên, Dung Ân cũng không có ý định hỗ trợ.

Lầu hai trống rỗng, A Nguyên ở một gian trong đó nằm nghỉ ngơi, lúc Dung Ân bước đi, bước chân luôn rất nhẹ. Cô đang chuẩn bị trở lại phòng nằm thì nghe được động tĩnh rất nhỏ, cô dừng bước chân lại, thanh âm hình như là từ bên trong thư phòng truyền đến.

Nam Dạ Tước ở dưới lầu cũng không có theo tới, cô rón ra rón rén đi tới cửa thư phòng, cửa lớn kia chỉ chừa khe hở nhỏ, Dung Ân nhẹ nhàng đẩy, liền nhìn thấy một tên đàn ông đang đứng trước tủ sách của Nam Dạ Tước tìm kiếm cái gì.

Trên vai vẫn còn vươn lá vàng rụng, thân hình cao to, lúc hắn nghiêng mặt qua Dung Ân nhận ra được, hắn chính là tâm phúc của Nam Dạ Tước, Lý Hàng.

“Người đang làm cái gì?”

115. Chương 115

Lý Hàng đột nhiên nghe thấy tiếng động, trong tay run lên, vài cuốn sách trên giá sách rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng vang kịch liệt.

Người đàn ông thẳng lưng lên, Dung Ân đi vào bên trong thư phòng, bên trong có một loại hương vị nguyên thủy của cây Đàn hương, thưởng thức của Nam Dạ Tước vĩnh viễn là những thứ hào hoa xa xỉ, một chỗ làm việc cũng trang trí rất xa hoa.

“Anh đang tìm cái gì?”

Khuôn mặt Dung Ân lạnh lẽo, ánh mắt quét qua đồng hồ trên mặt đất.

Lý Hàng đưa đôi mắt tối tăm phiến muộn hướng về phía cô, Dung Ân cách hắn rất gần, chỉ thấy người đàn ông quét mắt về phía cửa, về liền đè thấp tiếng nói, “Tôi đang tìm đồ mà cô muốn tìm”

Dung Ân trợn tròn hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, cô kinh ngạc liếc nhìn bên mắt của người đàn ông, bỗng nhiên khước miệng liền gọi lên giữu cợt, Nam Dạ Tước, anh đã thấy chưa, ngay cả người mà anh tin nhiệm cũng muốn đưa anh vào chỗ chết, “Làm sao anh biết tôi muốn tìm thứ gì?”

“Bùi Lang nói cho tôi biết.”

Dung Ân sáng tỏ, cuộc sống của mình, thực giống như một bộ phim truyền hình trầm bổng chập chùng, “Anh là cảnh sát ngầm?”

Lý Hàng không nói gì, bởi vì cầu thang dưới lầu đã truyền đến tiếng bước chân.

Nam Dạ Tước đối với hắn và A Nguyên rất tin tưởng không có nghi ngờ, nhưng chuyện CD, chẳng bao giờ tiết lộ cho bọn họ, tiếng bước chân đến gần hơn, lúc người đàn ông tiến vào thư phòng, chỉ thấy Dung Ân đang ngồi xổm trên mặt đất nhặt đồ, còn Lý Hàng thì đứng ở trước bàn đọc sách.

“Các người tại sao lại ở đây?” tiếng nói Nam Dạ Tước để lộ hung ác nham hiểm.

Lý Hàng đang tính toán tìm cái gì lấy cớ, liền thấy Dung Ân đem sách trên mặt đất nhặt lên mới vươn người lên, hướng về phía anh nói “Tôi bắt quá chỉ muốn tìm quyển sách xem một chút, anh tại sao lại quản tôi?”

Lý Hàng sợ run lên, nhưng phản ứng cực kỳ nhanh “Đây là thư phòng của đại ca, cô không thể tùy tiện vào.”

Dung Ân đem sách thả lại trên giá sách, Nam Dạ Tước không có kéo cô lại, cho đến khi Dung Ân đi xa, lúc này mới hướng về bên cạnh Lý Hàng “Người cũng ra ngoài đi.”

Dung Ân trở lại phòng ngủ, đi tới trên ban công, tìm cô không ngừng đập bùm bụp, cảm giác như sắp nhảy ra ngoài, cực kỳ khẩn trương. Cô thở hổn hển, ngay cả Nam Dạ Tước đi tới gần cũng không phát hiện, người đàn ông cầm lấy hai quyển sách lúc trước đưa tới trước mặt cô, “Cầm lấy xem đi.”

Dung Ân nhận lấy, vừa vặn, là về nội dung thiết kế kiến trúc, sẽ không làm lộ tẩy.

“Nam Dạ Tước, thư phòng của anh cất giấu thứ gì, tại sao ngay cả đi vào cũng không được?”

“Đây là quy tắc của tôi tôi định ra” Nam Dạ Tước ngồi vào bên cạnh Dung Ân, tay phải tự nhiên ôm bả vai của cô, “Tôi không thích người khác làm loạn ở chỗ của tôi, nhưng em thì khác, sau này em muốn vào thì cứ vào.”

Lá gan Lý Hàng thật ghê gớm, cũng khó trách, cơ hội như vậy bình thường rất khó gặp, hắn đi theo bên cạnh Nam Dạ Tước lâu như vậy cũng không có tìm ra được CD, đến tận cùng có thể giấu ở nơi nào chứ?

Người đàn ông dường như nhìn thấy bộ dạng thất thần cô, cũng không biết cô đang tìm cách đưa anh đi vào địa ngục, anh vỗ vỗ bả vai Dung Ân, “Có muốn đi ngủ không?”

“Không cần, tôi muốn ở đây một chút.”

Nam Dạ Tước gật đầu, ở trên mặt cô khẽ hôn sau đó liền đóng cửa phòng rồi đi, Dung Ân cong hai chân lên uốn lại tại trên ghế, thật ra thì, cô nghĩ người một khác cũng không muốn ở nơi này, Ngự Cảnh Uyển phòng ốc rộng rãi sáng ngời, nhưng lại trống rỗng không có ai, hơn nữa cô ngày ngày phải đối mặt với khuôn mặt kia, cô chỉ sợ chính mình chịu không nổi.

Tựa như cô lúc trước muốn rời khỏi đây, khi đó, cô phải giả vờ não loạn, làm như vậy để cho Nam Dạ Tước chán nản, mà hiện tại, cô phải giả vờ như từ từ buông xuống thù hận, làm cho anh lơ là tư tưởng, để cho anh một kích trí mạng.

Nam Dạ Tước hẳn là đi ra ngoài cùng Lý Hàng bọn họ đang thương lượng chuyện gì đó, lúc trở lại, liền thấy Dung Ân vẫn ngồi trên ban công, anh nắm lấy tay cô, nói muốn mang cô đi đâu đó.

Đi ô-tô ra ngoài, mới biết được anh muốn dẫn cô đi đâu, là trường tập bắn

Nơi này tựa hồ rất bí hiểm, lúc đến, gió lạnh âm u kéo tới, hơn nữa bên trong không có người nào, Dung Ân giẫm trên mặt đất trơn bóng đi theo bước chân Nam Dạ Tước, từng tiếng giày nện xuống mặt đất nghe cực kỳ chói tai.

Một cánh tay khác của Dung Ân kéo cổ tay Nam Dạ Tước, “Anh, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Sao thế, sợ à?” Nam Dạ Tước nghiêng đầu, Dung Ân ngẩn đầu nhìn mặt của anh, lần đầu tiên phát hiện làn da nhẵn nhụi tinh tế, đường nét rõ ràng gương mặt tuấn tú, ngay cả lỗ chân lông rất nhỏ cũng nhìn không ra, “Còn nhớ rõ trước kia tôi đã nói với em cái gì không?”

“Nói cái gì?”

“Phụ nữ của tôi, tôi phải đem cô ấy nhuộm đen giống như tôi.” Nam Dạ Tước nói xong, liền rất nhanh dùng một chút lực, Dung Ân gần như là bị túm về phía trước, cô mơ hồ cảm thấy bất an, chẳng lẽ, anh cũng muốn làm cô biến thành như anh, hai tay dính đầy tội ác sao?

“Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Nam Dạ Tước không nói gì, kéo cô tiến vào thang máy, xuống dưới tầng hầm, lúc cửa thang máy mở ra, trước mắt là một mảnh đen nhánh, Nam Dạ Tước dường như đối với nơi này rất quen thuộc, anh mở đèn lên, Dung Ân mở mắt nhìn lại, mới nhìn rõ ràng được nơi này.

Anh lôi kéo Dung Ân đi tới một cái bàn dài phía trước, mở ra một hộp tử, sau đó móc ra một khẩu súng, cùng với vài viên đạn, trên bàn có điều khiển từ xa, anh nhấn cái nút màu đỏ, cách đó không xa mục tiêu liền tự động rơi xuống, “Kỹ thuật bắn là em nhất định phải luyện, nếu như gặp phải nguy hiểm, em cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Dung Ân không nghĩ tới, chính mình một ngày có tiếp xúc với súng, Nam Dạ Tước tính toán như vậy, xem ra thật là muốn đem cô giữ ở bên người rồi.

Anh động tác thành thạo đem viên đạn bỏ vào băng đạn, Dung Ân chỉ thấy tay anh linh động, lặp lại vài lần về sau, liền tiến tới phía sau của cô, hai tay xuyên qua thắt lưng Dung Ân, cầm tay dạy cô.

Dung cảm thấy chính mình đang đem vô số viên đạn lạnh như băng nắm trong lòng bàn tay, cái loại cảm giác cứng rắn này, làm cả trái tim cô thành thịch nhảy lên “Đây là súng thật sao?”

Nam Dạ Tước gật đầu, hơi thở nóng rực thổi tới gần cổ Dung Ân, “Đúng, tuyệt đối có thể giết chết người.”

Sau khi lên đạn, người đàn ông đi đến lan can phía trước, cánh tay vung lên, tư thái nhàn nhã hướng về phía mục tiêu liên tiếp bắn mấy phát, thanh âm kia rất vang, Dung Ân kinh ngạc kêu to một tiếng, cái loại xúc động này cũng không phải đơn giản là hai chữ khiếp sợ có thể hình dung. Nam Dạ Tước hài lòng gờ gờ khoe miệng, thành tích tựa hồ không tệ, anh xoay người đem súng lục giao trong tay Dung Ân, “Em thử một chút”

Nói xong liền đi tới bàn dài phía trước, móc ra một khẩu súng khác bắt đầu ngắm nhĩa.

Dung Ân nhìn chăm chú khẩu súng trong tay, nặng trĩu, cô biết loại vật này lợi hại, ban đầu ở Vân Nam, Nam Dạ Tước cánh tay bị súng bắn xuyên, nếu như nhắm trúng ...,tuyệt đối có thể một phát mất mạng.

Người đàn ông đưa lưng về phía Dung Ân, thân ảnh cao lớn kéo thành một đường rất dài, cô do dự thật lâu về sau, giẫm ra một bước, tựa như là u linh theo bóng dáng người đàn ông tiến lên, tìm Dung Ân khẩn trương mà đập rộn lên, hô hấp tựa hồ cũng bị ngăn chặn, cô đi tới phía sau người đàn ông, tay phải đưa ra hướng tới, đem ngòm súng lục đen chĩa vào huyệt thái dương của người đàn ông!

Nam Dạ Tước đang nạp đạn, ngón tay thon dài của anh dừng lại, mắt phượng hẹp dài nhẹ giơ lên, con ngươi tối đen hiện lên hung ác nham hiểm, điên cuồng vô cùng, anh xoay người, hòng súng trong tay Dung Ân liền để ở mi tâm của anh. Dung Ân rất sợ hãi, bởi vì cả cổ tay cô đều run, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, cô tròn tròn mắt, bên trong đôi mắt từ từ xôn ra hơi nước.

“Em muốn giết tôi?” giọng người đàn ông u ám, có gió từ bên trong cửa sổ thổi qua mặt, tóc màu đỏ rượu tuy tiện tán trên trán, có vài sợi thậm chí quét đến đầu ngón tay của Dung Ân, làm cô càng khẩn trương.

Một phát này bắn ra, cô có thể thay Diêm Việt báo thù rồi! Chỉ cần ở mi tâm Nam Dạ Tước xuyên qua một lỗ hồng!!

Dung Ân tự nói với mình, xuống tay đi, là có thể đem hết thảy mọi chuyện kết thúc. Ánh mắt người đàn ông giống như là một cái hố sâu lớn, đem cô hoàn toàn hút vào, Dung Ân điều chỉnh cánh tay bắt đầu lay động, cô vươn ra một cái tay khác, hai cánh tay nắm thật chắc súng lục kia, “Nam Dạ Tước, tôi muốn, tôi thật rất muốn.”

Người đàn ông ánh mắt đã ẩn chứa tức giận, một ngọn lửa, cháy đến hết đôi tròng mắt sáng lên, “Em biết không? Tôi sống đến tận bây giờ, không ai đánh quá tai tôi, càng không có người nào dám cầm súng chĩa vào đầu của tôi như vậy, Ân Ân, tôi cho em học thứ này là muốn cho em phòng thân, không phải muốn cho em cầm lấy nó chĩa vào tôi!”

Giọng nói anh kịch liệt, tức giận xuyên thấu hai đầu lông mày đụng đến tay Dung Ân, Nam Dạ Tước cũng vừa mới phát hiện, cô ngay cả khóa an toàn cũng không có gạt xuống, anh hoàn toàn có thời gian chiếm lấy súng của cô, nhưng là anh không làm, anh rất muốn nhìn một chút, cô có phải hay không muốn hạ thủ.

Nhưng trên thực tế, anh đã lường trước được, Dung Ân thật không có lá gan này, cô biết rất rõ ràng một phát này i xuống, ai cũng cứu không được anh, nhưng cô thật sự không ra tay! Cô chưa bao giờ giết người, hai tay vẫn cứ run rẩy, ngay cả súng cũng không cầm được nữa, cô từ từ rũ cánh tay xuống, toàn thân vô lực xụi lơ ngồi xuống đất, phía sau lưng, mồ hôi lạnh đã tỏa ra.

Tức giận trong mắt Nam Dạ Tước lúc này mới tiêu tán chút ít, anh cầm súng trong tay Dung Ân, “Tôi là vĩnh viễn sẽ không đem bóng lưng của mình lưu cho người khác, Ân Ân, em ngay cả tôi nạp vào mấy viên đạn cũng không biết, còn muốn giết tôi?”

Dung Ân ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng.

Nam Dạ Tước tháo băng đạn rỗng xuống vứt trước mặt Dung Ân, “Vừa rồi nếu em ra tay..., tôi thật sẽ không dung túng nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho em.”

Dung Ân đôi môi run run, cô vô lực sụp xuống hai vai, suy nghĩ này của cô, sợ là sớm đã bị Nam Dạ Tước nhìn thấu.

Thân thể giống như rơi vào hố sâu lạnh lẽo, bắt đầu run rẩy, người đàn ông này, cũng không phải là người cô có thể tùy tiện lừa gạt được, anh lúc này rất giống cô, cho dù là Dung Ân anh cũng không tin, bởi vì biết oán hận đó vẫn tồn tại trong lòng cô.

Nam Dạ Tước đi tới trước mặt cô, đem súng trong tay ném trên bàn. Anh ngồi xổm xuống, nâng mặt Dung Ân lên, bắt đầu nhỏ vụn hôn lên, anh nhẹ nhàng cắn khước miệng của cô, dường như mang chút ít trừng phạt, Dung Ân cảm thấy có chút đau, nhưng tránh né không được, người đàn ông đã có thói quen cầm mặt của cô, cảm giác nắm trong tay như vậy, tâm tình của anh cũng không tệ lắm, chỉ vền vền vì Dung Ân cuối cùng cũng buông tay.

Cô cũng đã nhìn ra, trông nội tâm cô thâm nghĩ, Nam Dạ Tước, không phải là là tôi không bỏ được, chỉ là bởi vì tôi xuống tay không được, trực tiếp giết anh, tôi làm không được, không hơn.

Đến trưa Dung Ân cùng Nam Dạ Tước kiên trì học cho xong dùng súng, chẳng qua là thương pháp này, không phải chuyện một ngày hai ngày.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân dùng điện thoại của Nam Dạ Tước gọi ẹ, Mẹ Dung lần nữa muốn cô không cần lo lắng trong nhà, nhắc cô bên ngoài nhớ ăn cơm đầy đủ, còn dặn cô chăm sóc tốt Nam Dạ Tước.

Đảo mắt đã đến ban đêm, lúc Dung Ân xuống lầu, liền thấy A Nguyên cùng Lý Hàng đang trong phòng bếp nói chuyện, hai người đàn ông, nhưng khẩu khí hoàn toàn bí bách.

“Nếu không tôi chọn nhé, cậu làm ...”

“Đầu óc cậu phát sốt rồi sao, tôi chưa làm qua loại việc này, nếu không chúng ta ra ngoài mua.”

“Không được, đại ca nói làm phải làm...”

“Tại sao anh ta không làm, chúng ta cũng sẽ không, còn có con cá này, ọe chết tiết...” A Nguyên trực tiếp bắt đầu mắng chửi người “Tôi tình nguyện không ăn.”

Dung Ân đi vào phòng bếp, cô cởi áo lông giắt trên ghế, xắn tay áo lên, phối hợp lấy nguyên liệu nấu ăn “Các anh ra ngoài đi, để tôi làm.”

Lý Hàng như được đại xá, xoay người định đi ra, A Nguyên không rời mắt khỏi Dung Ân, đứng ở trong phòng bếp vẫn không nhúc nhích, “Tôi không tin cô, tôi muốn ở lại đây.”

Dung Ân cũng không có tức giận, đem món ăn đặt ở trên bàn, Lý Hàng lôi kéo A Nguyên đi ra ngoài, “Đi thôi, chúng ta đánh bài đi, cậu nói cậu là một người đàn ông, cũng chịu được mùi vị dầu khói sao.”

Phòng bếp ở đây rất lớn, không cần phải nói đến xoay người, ngay cả ở bên trong khiêu vũ cũng dư dả, Dung Ân thành thạo trộn rau quả, lúc làm được một nửa, đã nghe được cửa đóng phía sau lại bị mở ra, cô đem món ăn bỏ vào trong nồi, còn không kịp xoay người, thắt lưng phía sau đã bị người đàn ông ôm.

Phía sau lưng rõ ràng da thịt dán chặt lấy lồng ngực của người đàn ông, Dung Ân vốn là trạng thái thoải mái thoáng chốc trở nên cứng ngắc, Nam Dạ Tước đem cằm khế tựa vào vai cô, anh rất thích hưởng thụ loại cảm giác hạnh phúc này, anh nghiêng gương mặt tuần tú môi mỏng khế mỡ, đầu lưỡi nóng bỏng khéo léo bao lấy vành tai Dung Ân, cô muốn né tránh, nhưng người đàn ông ôm rất có lực, lưỡi theo sát, giống như là dung nham nóng chảy.

Trong nồi món ăn phát ra mùi khét, Dung Ân vội lấy cùi chỏ nhẹ đụng phải bộ ngực Nam Dạ Tước, người đàn ông cũng đã ngửi thấy mùi, chỉ đành phải tha mà buông tay ra.

Cơm tối là bốn người cùng nhau ăn, thật ra thì A Nguyên đối với cô thủy chung không có thiện cảm, cho dù Nam Dạ Tước có cưng chiều cô đi nữa, hẳn cũng không có chào đón Dung Ân, thậm chí còn cảm thấy, cô chính là hồ ly tinh, nhưng lời này, hẳn ngay trước mặt Nam Dạ Tước đương nhiên sẽ không nói.

Sau buổi cơm tối, Lý Hàng cùng A Nguyên cũng rời đi, nói là đi ra ngoài tìm thú vui. Dung Ân thu thập trên bàn ăn sạch sẽ sau đó lên lầu, người đàn ông ăn cơm xong thì vào thư phòng không có đi ra ngoài, cô rón rén đi tới cửa, đã nghe thấy tiếng Nam Dạ Tước đang nói chuyện, xuyên thấu qua khe cửa, Dung Ân nhìn thấy, hẳn là anh đang cùng người khác nói chuyện phiếm qua video.

Người đàn ông thoải mái tựa vào ghế da, khoe mắt mỉm cười, lúc này đã không có lạnh thấu xương như bình thường, anh nhắc lên một chân, đối diện thanh âm mở ra mà trong sáng, nghe ra là nữ sinh, “Tước, I Love You—”

Dung Ân ngơ ngẩn, chân không cẩn thận đụng phải cửa, Nam Dạ Tước nghe được động tĩnh nghiêng đầu lại, thần sắc tự nhiên hướng về phía đối diện, “Được rồi lần sau lại tán gẫu,...”

“Đừng mà, Tước—”

Nam Dạ Tước tắt video trong mắt vẫn có nụ cười, Dung Ân đi vào bên trong thư phòng, người đàn ông dường như là nhớ tới cái gì đó khôi phục tinh thần lại, trên máy vi tính biểu hiện ra từng dãy số cùng với rất nhiều từ tiếng anh, anh nhấn tắt, một cái khung hiện ra đưa vào mặt mã, mười ngón tay thon dài ở trên bàn phím gõ mấy cái, Dung Ân liếc tầm mắt, liền nhớ lấy tới mấy chữ anh gõ, ly0809.

Cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra tiến đến, Nam Dạ Tước đem đồ trong máy vi tính lấy ra ngoài, rõ ràng là một chiếc CD.

“Bọn Lý Hàng đi rồi?”

“Ừ, đi rồi.”

Nam Dạ Tước đem đĩa CD tùy ý đặt lên bàn, vươn tay kéo tay Dung Ân làm cho cô ngồi trên chân của anh, cô làm như không có việc gì xảy ra cầm lấy vật kia, “Đây là cái gì, CD sao?”

“Đúng, đây là CD đặc chế, chỉ có lớn bằng ngón tay cái thôi.”

Thứ bọn họ đang tìm kiếm, hẳn là cái này rồi. Dung Ân không nghĩ tới cô lại có thể dễ dàng nhìn ra nó như vậy, “Bên trong chứa cái gì, phim ảnh sao?”

Nam Dạ Tước cười cười, từ trong tay cô nhận lấy CD xem sau đó bỏ lên trên bàn, “Không, bên trong chứa đựng toàn bộ gia sản của tôi.”

Dung Ân tầm mắt lưu lại ở phía trên, Nam Dạ Tước nghiêng mặt của cô hôn lên, một cái tay đã chui vào phía dưới áo của cô mở ra, đặt tay trước ngực mềm mại của cô bắt đầu xoa bóp, người đàn ông tiếng thở dốc trở nên ồ ồ, lần này anh nghĩ đã muốn cô, rất muốn rất muốn.

Dung Ân đưa tay khước từ, người đàn ông ôm lấy cô đi tới salon, trầm trọng thân thể đè xuống, chỗ nhạy cảm chạm nhau, cô có thể cảm giác được ẩn nhẫn dục vọng của người đàn ông là bao nhiêu mãnh liệt và cứng rắn.

Cô nhớ lời bác sĩ dặn dò, đặt vòng sau, trong 2 tuần không thể quan hệ, hưởng chi, cô không hề muốn tiếp xúc thân thể với Nam Dạ Tước.

Cô tránh nụ hôn cấp bách của anh, “ Buông ra, buông, Nam Dạ Tước, tôi không muốn anh đụng đến tôi...”

Người đàn ông giật mình, dục vọng trong đôi mắt bị nước lạnh dập tắt, anh thiếu chút nữa liền quên mất giữa bọn họ còn có chuyện của Diêm Việt vất ngang, Dung Ân thấy động tác dừng lại, liền dùng sức đẩy ra.

Cô sửa sang lại quần áo xốc xếch, chỉ cảm thấy ghê tởm không dứt.

Nam Dạ Tước ổn định tâm tình, đi tới trước bàn đọc sách, “Em đi ra ngoài trước đi.”

Dung Ân đứng dậy, đi ngang qua phía sau anh, liếc mắt trên bàn cái CD, nó ở trong tầm tay Nam Dạ Tước, có thể đụng tay đến.

Dung Ân trở lại phòng ngủ sau đó khoá trái cửa, qua thật lâu, cô cũng không có ngủ, cô nghe được âm thanh Nam Dạ Tước vặn tay cầm cửa truyền đến, người đàn ông thấy cô khoá trái, cũng không miễn cưỡng, chính mình đi phòng khác ngủ.

Dung Ân tắt đèn ở trong phòng tròn tròn mất tính thời gian, cô muốn xác định Nam Dạ Tước ngủ rồi sau đó mới đi ra, ước chừng đã qua hai giờ, cô mặc đồ ngủ, rón ra rón rén mở cửa đi ra ngoài.

Đèn bên trong phòng ngủ của anh đã tắt, Dung Ân mang dép đi tới bên trong thư phòng, Nam Dạ Tước không có thói quen khoá cửa, lần này cũng giống vậy.

Cô cẩn thận đi vào, chỉ dám mở đèn êm dịu trên tường, Dung Ân tâm tình khẩn trương đi đến trước bàn đọc sách, xem ra đúng như cô dự đoán, CD khó khăn tìm thấy lại bị Nam Dạ Tước cất đi, mặc dù biết kết quả là như thế, nhưng trên mặt cô vẫn khó nén thất vọng, mâu quang ảm đạm đi xuống.

Vật kia rất nhỏ, anh nếu thật là cẩn thận để chỗ nào, thủy chung không có phát hiện.

Dung Ân ánh mắt rơi vào trên bàn máy vi tính, lúc trước, một câu nói I Love You giống như cái ghim đâm vào lòng cô, cô đã sớm nói, bên ngoài Nam Dạ Tước không thể không có người khác. Hơn nữa thấy vẻ mặt của anh như vậy, người đó, nhất định không phải người có cũng được không có cũng không sao.

Ác ma trở về

116. Chương 116

Dung Ân sợ Nam Dạ Tước sẽ phát hiện, không dám nán lại lâu, trước khi đi từ trên giá sách rút quyển sách. Lúc đi qua cửa phòng anh, Dung Ân cũng không có nghe được có động tĩnh gì, anh mặc dù đề phòng cô, nhưng thực chất bên trong, vẫn là tín nhiệm.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Hàng cùng A Nguyên có đôi khi ban ngày sẽ đi qua, Dung Ân không thích đi ra ngoài ăn, mỗi lần đều là Nam Dạ Tước đi ra ngoài mua đồ ăn trở lại, cô tự mình làm.

Năm này thực sự rất nhanh, đến ngày thứ sáu đầu năm, Nam Dạ Tước muốn đi ra ngoài tham gia dạ tiệc, bộ lễ phục chuẩn bị cho Dung Ân từ trước đã đặt xong, lúc đưa tới, cô cũng không có ý định đi. Vương Linh đã trở lại, hết thấy, khôi phục lại quỹ đạo bình thường, anh đã thay y phục đi tới trên ban công, bộ lễ phục đó liền bày ra ở giữa giường lớn.

“Một mình anh đi đi, Nam Dạ Tước, anh cho rằng tôi sẽ có loại tâm tình này sao?”

Nam Dạ Tước ở bên người cô ngồi xuống, kéo qua hai bả vai Dung Ân làm cho cô dựa sát tại trước ngực mình, “Chỉ là dạ tiệc từ thiện mà thôi, một lúc sẽ về, lộ cái mặt mà thôi.”

“Tôi không có hứng thú. ” Dung Ân bỏ tay của anh qua một bên, cầm lấy lược chải chuốt cẩn thận cho Dạ Dạ.

Không khí có chút lúng túng, Nam Dạ Tước sắc mặt hiển nhiên u ám, nhưng nếu Dung Ân không bận tâm cảm thụ của anh, anh không kiên trì nữa, từ trong tủ quần áo tìm ra cà vạt sau đó tự xuống lầu.

Dung Ân đứng ở trên ban công, nhìn xe Nam Dạ Tước chạy nhanh ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, cho đến rất xa sau, cô mới thả Dạ Dạ xuống đứng dậy. Lý Hàng cùng A Nguyên hẳn là bận rộn công tác, hai ngày này cũng không đến, Dung Ân đi tới đầu cầu thang, thấy Vương Linh đang ở dưới lau chùi, cô theo hành lang rón ra rón rén đi tới trước thư phòng, mở cửa đi vào.

Loại dạ tiệc từ thiện này, hàng năm đều có mấy lần như vậy, Nam Dạ Tước cũng rất phiền chán, cho nên đều chỉ có ý đến một chút.

Lúc anh đi vào, vừa vặn, đứng ở trên đài phát biểu chính là Bùi Lang, đây là chính phủ đứng ra cử hành, cho nên người trình diện đặc biệt nhiều.

Hạ Phi Vũ mặc lễ phục đến, cô buông cánh tay Hạ Tử Hạo ra, đi tới bên người Nam Dạ Tước, “Chỉ một mình anh sao? Bạn gái đâu rồi?”

Nam Dạ Tước nhàn nhã đi dạo cầm cốc chân dài đi tới ban công, hai mắt anh sáng quắc, đưa mắt trông về phía xa, toàn bộ thành phố Bạch Sa thu hết vào trong tầm mắt, “Tôi chỉ là tới đây lộ cái mặt thôi, tí nữa liền trở về”.

Hạ Phi Vũ để tóc rũ xuống, tóc uốn lộn lớn vừa khéo che kín hai bên, Nam Dạ Tước nghiêng đầu, thấy vẻ mặt cô ta hiện lên ai oán, anh không khỏi giơ tay lên, muốn vén lên tóc dài hai bên của cô.

Hạ Phi Vũ cả kinh lui về, Nam Dạ Tước biết trong bóng ma lòng cô còn chưa tản đi, tay anh cũng không có thu hồi, “Tôi chỉ muốn xem một chút”.

Con người đen láy trên mặt liền nổi lên tầng nước, về sau do dự một chút, đem mặt của mình dán vào lòng bàn tay Nam Dạ Tước, ngón cái của anh vuốt ve trên mặt non mịn của cô ta, đem một ít tóc gạt ra. Vết sẹo kia, đã không có như ban đầu đập vào mắt kinh sợ, nhưng vẫn còn một vết hồng tồn tại, muốn nó nhạt đi, e rằng còn cần chút thời gian.

Nam Dạ Tước ngón cái ở phía trên xẹt qua, áy náy trong lòng thần nhiên dựng lên, cái xúc giác dữ tợn khi sờ vào đó, gợi lại trí nhớ đêm đó. Hạ Phi Vũ chớp hàng mi dày, nước mắt rớt xuống trên mu bàn tay anh, cô nhìn thấy trong mắt buông lỏng cùng với mềm mại, cô tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, thân thể từ từ nghiêng qua, bước qua hai bước, dựa vào trên đầu vai anh.

“Hai vị thật là có nhã hứng, ở nơi này đón gió ngắm trăng sao? ” Bùi Lang khoe miệng chứa ý cười đi qua, quần áo cắt may vừa vặn toả ra khí chất bất phàm, Hạ Phi Vũ khẽ nhún mào, không để lại dấu vết từ trước người Nam Dạ Tước rút ra, “Thì ra là Bùi công tử.”

“Giới thiệu bạn gái của tôi, Tiêu tiểu thư. ” Bùi Lang đem tay phải đưa về phía sau, hai người chỉ thấy một đôi tay tách ra khỏi bức rèm che, cô gái đi tới có vóc người duyên dáng, lễ phục màu đen bao toả ra tư thái gọi cảm xinh đẹp, cô gái đem tay phải để trong lòng bàn tay Bùi Lang, cả khuôn mặt theo ánh đèn sáng ngời hiện lên hiện trước mặt người khác, “Tước, đã lâu không gặp.”

Hạ Phi Vũ sắc mặt cứng đờ, trên mặt nụ cười thiếu chút nữa khó có thể duy trì. Nam Dạ Tước nhận ra người phụ nữ này, cô là người mẫu Tiêu Hinh, cô đã từng được anh bao nuôi qua, chỉ là không phải ở Ngự Cảnh Uyển.

Cô gái đã sớm không phải còn bộ dáng ngây ngô ban đầu, cô đưa tay ra, hướng về phía Hạ Phi Vũ, “Hạ tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Ngại đang trước mặt người khác, Hạ Phi Vũ phải cùng cô nắm tay, “Đúng vậy , đã lâu không gặp.”

“Các người biết nhau sao? ” Bùi Lang tay trái theo thói quen liền ôm eo Tiêu Hinh, “Hẳn là, còn là quen biết đã lâu?”

“Xem như thế đi. ” Tiêu Hinh khoe miệng câu khởi cười nhạt, ngay cả Nam Dạ Tước cũng kinh ngạc, “Các người làm sao sẽ biết?”

Sắc mặt Hạ Phi Vũ ngẩng lên đang vui vẻ từ từ lộ ra âm trầm cùng với bất an, cô tay trái nắm chặt chén rượu trong tay, thần sắc thấp thỏm, trước tiên mở miệng nói, “Tước, anh quên sao, chỗ anh ở trước kia, anh thường xuyên để cho em đi qua lấy đồ cho anh, có đôi khi chuẩn bị dạ tiệc muốn mặc quần áo, thường xuyên qua lại, chúng ta dĩ nhiên là biết.”

Hạ Phi Vũ hiện tại mới cảm giác mình đến cỡ nào bi ai, anh có vô số nữ nhân, thế nhưng nhiệm vụ của cô, vĩnh viễn chỉ là các vai diễn giống nhau mà thôi.

Tiêu Hinh kéo lên khoe miệng sau gạt đầu, trong ánh mắt cũng rất lạnh, ánh mắt càng giống một thanh kiếm bắn về phía Nam Dạ Tước, “Tước, anh còn nhớ rõ anh ban đầu là vì sao không quan tâm tôi sao?”

Bùi Lang hoàn toàn giống như là người ngoài cuộc đứng ở bên cạnh, nhưng hẳn ít nhiều gì cũng biết chuyện Nam Dạ Tước cùng Hạ Phi Vũ, mà tin tức về Tiêu Hinh, cũng là hẳn ngoài ý muốn biết được, cơ hội hôm nay, quả quyết không phải là vô tình gặp được, hẳn phải trợ giúp Dung Ân, cho cô ở phía sau đẩy một cái.

Nam Dạ Tước đối với chuyện bỏ rơi phụ nữ, từ trước đến giờ không có kiên nhẫn, thân hình cao to thu hồi về sau tựa vào lan can bên cạnh, hướng về phía Hạ Phi Vũ nói, “Chúng ta đi.”

Hạ Phi Vũ gạt đầu, cô một khắc cũng không nghĩ nán lại, nhưng Tiêu Hinh hiển nhiên sẽ không như vậy bỏ qua cho cô, mắt thấy hai người sắp rời đi, cô gái xoay thân trở lại, bỏ lại một quả bom cỡ lớn, “Là bởi vì tôi mang thai con của anh, , muốn biết nguồn gốc không, là Hạ Phi Vũ đổi thuốc tránh thai của tôi.”

Nam Dạ Tước không còn kịp mở miệng nữa, Hạ Phi Vũ cũng đã phản bác ra khỏi miệng, “Cô không nên ngậm máu phun người, tôi lúc nào lại đổi thuốc của cô?”

Tiêu Hinh khoe miệng câu khởi cười rất lạnh, “Hạ Phi Vũ, là tôi tận mắt nhìn thấy, cô còn có thể giả bộ sao? Lúc ấy tôi đã mang thai, cô còn tới đến đổi thuốc của tôi, có lần này liền có lần trước, tôi biết rõ tính tình Tước, tôi lúc nào không uống thuốc? Tôi lúc ấy đã cảm thấy có cái gì không đúng, còn cùng cô tranh chấp, nhưng là cô khuyên tôi, để cho ta đi tìm Tước ngã bài, nói hẳn sẽ đối với tôi không giống với nữ nhân khác. Cũng trách tôi ban đầu không có chủ ý, giống như kẻ ngu nghe lời của cô, mới tìm đến Tước Thức...” cô gái nói đến đây mà, trong hốc mắt trong suốt đang lóe lên, cô mân chặt đôi môi đỏ mọng, đem ánh mắt tinh xảo hướng đến gương mặt tuấn tú của Nam Dạ Tước, “Chỉ tiếc, tôi dụng phải hòng súng, Hạ Phi Vũ nắm giữ căn cứ chính xác tôi mang thai sau, để cho tôi giấu diếm chuyện cô ta đổi thuốc, nếu không sẽ làm cho tôi thân bại danh liệt...”

“Không, cô đúng là ngậm máu phun người, ” Hạ Phi Vũ gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, giải thích, “Tước, anh đừng nghe cô ta.”

Nam Dạ Tước nhấp nhẹ ngụm rượu, lát sau liền đem sự kiện cùng Dung Ân mang thai liên hệ, ánh mắt của anh có thâm ý nhìn vào mắt Hạ Phi Vũ, về sau liền rơi vào trên người Tiêu Hinh, “Chuyện cách lâu như vậy, tôi tại sao phải tin cô, có chứng cứ gì?”

Tiêu Hinh bình tĩnh nhìn người đàn ông này, hắn đã từng sủng ái cô, cô muốn cái gì, hắn liền cho cái đó, cô gái khỏe mắt xẹt qua khổ sở, “Không có chứng cứ, tôi chỉ là để cho anh biết chuyện này thôi, không làm cho chuyện giống như thế này phát sinh lần nữa ở trên thân người khác, Hạ Phi Vũ, cô không cảm giác mình làm bậy quá sâu sao?”

Hạ Phi Vũ đôi môi run rẩy, hung hăng uống một ngụm rượu, cả tay liền run rẩy.

“Nói sau, tôi cùng Hạ chủ quản cũng có hợp tác qua, ” Bùi Lang nắm eo Tiêu Hinh, đem cô hướng ra phía sau, người đàn ông khẽ động khỏe miệng, trên mặt Hạ Phi Vũ trắng bệch, êm tai nói, “Còn nhớ rõ lần trước cô cho tôi tin tức không? Cô nói Dung Ân đi cùng Liêu quản lý hợp tác chính là trong tiểu khu kia, cũng để cho tôi đi tới, còn nói, để cho tôi hưởng thụ sung sướng...”

Sắc mặt Nam Dạ Tước chìm xuống hung ác, đáy mắt thâm thúy giống như dòng nước xiết hiện lên, “Chuyện khi nào?”

“Không, Tước, anh chớ tin tưởng lời bọn họ nói, Bùi công tử, tôi dắc tội anh khi nào sao? Khiến cho anh trăm phương ngàn kế đối phó tôi như vậy...”

Bùi Lang biết thế lực Hạ gia, nhưng hắn cũng không để vào trong mắt, “Không phải sao? Ngay lúc đó công nhân hình như là thủ hạ của trưởng phòng Hạ đúng không? Bọn họ rất phối hợp, còn giúp tôi khóa trái cửa ...”

Giọng nói, muốn bao nhiêu mập mờ liền có bấy nhiêu...

Nam Dạ Tước nắm chặt cốc rượu, ngón giữa phát ra tiếng ma sát, anh khẽ neho hai mắt lại, Bùi Lang biết anh đã bị chọc giận, nơi này là nơi công cộng, không thích hợp đánh nhau, “Bất quá, cũng coi như cô ấy là người phụ nữ có bản lĩnh, tình nguyện nhảy lầu cũng không đáp ứng cùng tôi, lúc ấy thật đúng là hiếm, nếu không phải tôi kịp thời bắt được cô ấy..., cô ấy thật từ lâu hai trực tiếp nhảy xuống, thế nào, chuyện này cô ấy không có nói cho anh biết sao?”

Hạ Phi Vũ lắc đầu, nước mắt đã tràn ra hốc mắt, cô không nghĩ tới Bùi Lang sẽ đâm cô một nhát, “Bùi công tử, cơm có thể ăn lung tung, nói cũng không thể nói loạn.”

“Anh chỉ cần hỏi một chút những công nhân kia, không phải rõ ràng sao?”

“Anh nói cho tôi biết những thứ này, mục đích là cái gì? ” Nam Dạ Tước không có tức giận, cũng là đổi loại thái độ nói chuyện, “Bùi công tử cũng không giống như là cái loại người có mang thiện tâm này”.

Bùi Lang nghe vậy, không giận mà cười, “Nguyên nhân à, nói ra cũng rất đơn giản, tôi xem trọng người phụ nữ của anh, từ trước kia đến bây giờ vẫn luôn là vậy, Tước thiếu nếu không thể bảo vệ tốt cô ấy, chi bằng, đem cô ấy nhường lại cho tôi như thế nào?”

Nam Dạ Tước cười lạnh, con ngươi đen lấy lạnh băng, Bùi Lang cầm chén rượu cùng anh đứng đối mặt, khí thế không hề thua anh, đầu lưỡi người đàn ông chống đỡ hạ khỏe miệng, cười ra tiếng, “Thì ra là Bùi công tử còn có cái sở thích lấy người phụ nữ đã qua tay người khác.”

Bùi Lang gương mặt tuần tú gương cười, “Phụ nữ cùng rượu giống nhau, càng thuần càng thơm.”

Hai người người một câu ta một câu, hoàn toàn không có nhìn thấy sắc mặt Hạ Phi Vũ đã trắng bệch, Nam Dạ Tước đem chén rượu thả vào trên tay bồi bàn, bước đi ra sân thượng.

“Tước, anh chờ em một chút, hãy nghe em nói...”

Bùi Lang hai mắt hàm chứa thâm ý nhìn bóng lưng hai người, Tiêu Hinh hé ra khuôn mặt tinh xảo khẽ giơ lên, trong con ngươi, ánh sáng đang lóe lên, người đàn ông nhấp rượu, “Cô nói, có thật không?”

“Bùi công tử, anh không chỉ một lần hỏi tôi như thế”, Tiêu Hinh đi tới kéo cánh tay hắn, “Chúng ta đi thôi.”

Bên trong đôi mắt người phụ nữ đau thương không lừa được người, Bùi Lang lắc đầu, Hạ Phi Vũ này, làm ra nghiệt còn không ít.

Nam Dạ Tước không còn kịp đợi đến dạ tiệc kết thúc liền đi ra khỏi khách sạn, Hạ Phi Vũ kéo lên làn váy theo sát ở phía sau, nước mắt làm ướt mặt, người đàn ông đi rất nhanh, gió lạnh thổi lên một góc Tây phục của anh, tiếng giày cao gấm chói tai, cô chăm chú đuổi theo, “Tước, Tước...” lần này thật không giống với lúc trước, anh đi nhanh như vậy, ngay cả quay đầu nhìn nài đợi cô cũng không có, Hạ Phi Vũ một tắc cũng không rời nóng lòng bước nhanh hơn, lại không nghĩ trọ chân, cả người mới ngã xuống đất, đầu gối cũng bị trầy xước.

Dáng vẻ cao lớn rắn rỏi của Nam Dạ Tước càng đi càng xa, cô ta thử mấy lần muốn đứng lên, nhưng vết thương trên đầu gối đau nhói làm cô ta ngã ngồi trở về, Nam Dạ Tước lái xe trở lại trước mặt Hạ Phi Vũ, anh đạp thắng xe, sắc mặt như trước lạnh lùng hướng về phía ngoài cửa sổ xe, “Không ngờ rằng, sau lưng tôi cô lại làm nhiều chuyện mờ ám như vậy”.

“Tước, anh đừng nghe bọn họ, em...”

“Tôi không gọi điện thoại chứng thực cái gì, cô nên biết, nếu tôi muốn tra ra..., cho dù chuyện này chôn bao sâu cũng sẽ đem nó đào lên, Phi Vũ...” người đàn ông như là báo đi săn con người nhạy cảm liếc hướng về phía cô, Nam Dạ Tước cười lạnh, “Coi như, cánh tay từng là của tôi này nên sớm chém đi rồi, hôm nay cũng không còn gì để dây dưa thêm nữa, cho dù tôi đã từng thiếu nợ cô, nhưng sau này, đừng lại kiểm chuyện với Dung Ân nữa, cô ấy là người cô không thể đụng, biết không?”

Giọng anh bình thản, nhưng ẩn chứa hung ác nham hiểm, Hạ Phi Vũ một chữ cũng sẽ nghe lọt vào không thể không hiểu, “Anh cũng tin phải không?”

“Cũng trách tôi, để cô tự tung tự tác.”

Người đàn ông khởi động xe, Hạ Phi Vũ thấy thế, hai tay khấn trương kéo cửa xe của anh, “Tước, nếu không phải anh không để em ở bên cạnh, em cũng sẽ không làm những chuyện kia, Tiêu Hình, Dung Ân, còn có nhiều phụ nữ như vậy, anh đối đãi với em, tại sao không thể giống như đối đãi với bọn họ như vậy?”

“Cho nên, cô đã nghĩ ra cách này để làm cho tôi sớm chán ghét bọn họ?”

“Em không có, thật không có...” Hạ Phi Vũ liều chết không thừa nhận.

Nam Dạ Tước ngón tay gõ vô lăng mấy cái, “Thuốc của Dung Ân, đúng là bị đổi, có thể ra vào Ngự Cảnh Uyển, cũng chỉ có cô”.

Hạ Phi Vũ hiểu rõ tính người đàn ông này, hai tay của cô gắt gao cầm cửa xe, “Nhưng là, ... Dung Ân cô ta cũng không có mang thai mà, hơn nữa cô ta bây giờ còn đang bên cạnh anh, cho nên, cho nên...”

Trong mắt Nam Dạ Tước xuất hiện một ánh nhìn lạnh thấu xương, ban đầu anh để cho Vương Linh che giấu chuyện này, cho nên, Hạ Phi Vũ cũng không biết Dung Ân mang thai, anh thu hồi ánh mắt lại, chột dạ chân ga.

Xe thể thao kêu gào mấy cái rồi liền cấp bách muốn xông ra, Hạ Phi Vũ tránh né không kịp, hung hăng té trên mặt đất, chập vật không chịu nổi.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu, người đàn ông chẳng qua là lơ đãng ngoái lại, anh mở ra mui xe, để cho toàn bộ gió lạnh thổi vào.

Người phụ nữ cúi trên mặt đất khóc dữ dội, Nam Dạ Tước nói ra những lời như vậy, đối với cô mà nói, thật không có gì tàn nhẫn hơn.

Thử nghĩ xem Hạ Phi Vũ yêu anh lâu như vậy, cuối cùng đối lấy, vẫn là bị hất ra không chút nào thương tiếc, không có gì so sánh với Nam Dạ Tước đối với cô chán ghét tàn khốc hơn.

Lái xe trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân đang ngồi ở trên ban công, trong thư phòng tìm khắp vẫn không có tìm được CD..

Nam Dạ Tước đem xe dừng hẳn, sau đi vào trong nhà, lúc ngẩng đầu nhìn qua ban công, con người anh hơi nheo lại, nhìn về Dung Ân, những bức tức kia dường như cũng dịu đi.

117. Chương 117

Khi Nam Dạ Tước đi đến lầu hai, Dung Ân đã từ ngoài ban công trở lại phòng ngủ.

Cô mặc áo ngủ, hiển nhiên là mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Dạ Dạ đang ngủ dưới sàn nhà trong chiếc chăn nhỏ, chỉ lộ ra cái đầu. Khi Nam Dạ Tước mở cửa và bước vào bên trong, Dung Ân đã ngồi ở bên giường.

Anh đi đến bên cạnh cô, đưa ngón tay thon dài hướng đến mái tóc đen dài của cô. Cô không nghĩ là anh lại về sớm như vậy. Dung Ân tránh né động tác của anh, “Tiệc tối xong rồi sao?”

Nam Dạ Tước ôm lấy thắt lưng của cô, tựa cằm trên đỉnh đầu cô, “Em và Bùi Lang rất thân sao?”

Dung Ân thoáng chốc sợ run lên, không hiểu vì sao anh lại hỏi như vậy, mi mắt cô rũ xuống, “Không phải thân lắm, nhưng anh ta từng giúp tôi, lúc đó... còn giúp tôi chăm sóc mẹ.”

“Hắn ta muốn em, phải không?”

Chân mày Dung Ân nhướn lên, nghĩ rằng có phải Nam Dạ Tước đã nhận ra gì rồi không? Cô đẩy ngực anh ra, giọng nói uất giận, “Rốt cuộc thì anh muốn nói gì?”

Nam Dạ Tước thở nhẹ, lại ôm cô vào lòng lần nữa, “Em cũng thật là vô ý, bị người ta khóa trái cửa phòng mà cũng không biết. Bùi Lang là loài cầm thú, lúc đó có thể bỏ qua cho em, thật sự khó tin.”

Dung Ân nhướn đôi mắt lên, “Sao anh biết được chuyện này?”

“Hạ Phi Vũ đối xử với em vậy, sao lúc trước không nói?”

Khóe miệng Dung Ân nâng lên, giọng điệu châm chọc nói “Lúc trước, ở trong mắt anh tôi là ai? Nếu anh đã không tin, sao tôi lại phải mất thời gian để giải thích?”

“Vậy thuốc tránh thai kia đâu, thuốc bị em đổi, đâu rồi?”

Dung Ân nhíu mày, sắc mặt khó hiểu, “Nam Dạ Tước, anh hôm nay sao vậy? Thuốc đó tôi đã sớm dùng nước dội đi rồi. Chuyện đã qua lâu vậy rồi, anh bây giờ còn hỏi lại làm gì?”

Nếu không có lời nói của Tiêu Hình, nếu không có những lời nói của Bùi Lang, rất nhiều sự việc, bản thân Hạ Phi Vũ không nói, thì quả thực đã trở thành mê cục.

Mà chuyện Dung Ân đổi thuốc lại cứ trùng hợp đến vậy.

Hai tay Nam Dạ Tước nâng gương mặt cô, không nói gì cả, chỉ khẽ hôn cô rồi đi ra ngoài. Nỗi đau buồn trong cặp mắt kia còn chưa tan, anh không ép cô.

Tiếp đến, hai mươi mấy ngày lại trôi qua. Không khí của những ngày tết từng chút một theo thời gian trôi đi. Đại đa số thời gian Dung Ân rất yên lặng. Có đôi khi Diệp Tử sẽ đến nói chuyện với cô. Sau tết, Nam Dạ Tước dường như cũng rất bận rộn, rất ít khi ở lại Ngự Cảnh Uyển. Khi Dung Ân ở nhà một mình, cô tiếp tục tìm kiếm vết tích của chiếc đĩa. Nhưng thật sự là nó được giấu rất kĩ, Cô dường như đã tìm mọi góc ngách trong thư phòng rồi mà vẫn không tìm thấy nó.

Rồi có một ngày, lúc Nam Dạ Tước ở trong thư phòng, lại đem chiếc đĩa đó ra.

Cô bất động nhanh mắt liếc sơ qua. Đợi sau khi Nam Dạ Tước về phòng nghỉ ngơi, liền rón ra rón rén vào trong thư phòng.

Dung Ân không dám mở đèn chính lên. Cô ngồi vào bàn làm việc của Nam Dạ Tước, hai tay đặt trên mặt bàn dò xét, cũng không tìm ra được gì. Cô tưởng rằng sẽ có ngăn mật nào đó, nhưng sờ tới sờ lui vẫn không tìm thấy. Cửa thư phòng hé mở, mỗi lần cô đều chắc chắn là Nam Dạ Tước đã ngủ say mới vào đây. Cô tìm kiếm rất tỉ mỉ, gương mặt lúc nào cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Ngoài cửa, từng cử động nhỏ của cô đều không thoát khỏi ánh mắt của người đàn ông. Trong bóng tối, gương mặt tuần tú của Nam Dạ Tước phát ra vẻ u ám, bàn tay buông lơibất giác nắm chặt lại. Thân hình cao lớn ở trước cửa, góc miệng kéo lên một nụ cười lạnh nhạt, lùi lại vài bước.

Quả nhiên là Dung Ân không tìm thấy. Tuy rằng Nam Dạ Tước đã biết, nhưng vẫn không vạch trần cô, mọi chuyện vẫn giống như cũ.

Ngày hôm đó, anh về rất sớm, kêu Vương Linh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn. Lúc Dung Ân đứng ở ban công đã nhìn thấy bộ dạng bận rộn ở bên dưới. Cô ôm lấy Dạ Dạ đi xuống, “Sao lại nghĩ tới chuyện nướng đồ ăn vậy?”

“Dung tiểu thư, là cậu chủ kêu chuẩn bị đó ạ.”

Buổi tối lúc ăn cơm, rất yên tĩnh, Nam Dạ Tước cố ý kêu Vương Linh ôm Dạ Dạ đi để tránh mặt. Những cây bạch quả đó, vì thời tiết thay đổi mà trở nên trụi lủi. Dung Ân mặc bộ quần áo đơn giản ở nhà, bên ngoài khoác áo khoác lông vũ, “Trời lạnh như vậy, anh nghĩ thế nào mà lại ra đây ăn tối chứ?”

“Tôi rất thích cái cảm giác đó, muốn hồi tưởng lại một lần nữa.” Nam Dạ Tước rót đầy rượu vang cho cô, bàn tay to của anh đặt ở thắt lưng cô, đem ly rượu áp vào môi cô. Rượu đỏ vừa thấm vào môi cô, anh liền nhanh chóng xoay người hôn cô. Nụ hôn của Nam Dạ Tước rất tỉ mỉ, mỗi một chuyển động nhẹ đều rất chuẩn xác. Đôi tay của Dung Ân che ở trước ngực anh, có thể cảm nhận được hơi nóng và dục vọng của từng cử động dưới bàn tay cô. Gương mặt của anh áp vào cổ cô, liên tục hôn vào động mạch ở gáy cô.

Anh ta đã nhìn lâu như vậy, đêm nay, có nói gì thì nhất định anh cũng phải muốn cô.

Cánh tay Nam Dạ Tước ôm lấy eo của cô, nhắc bổng cô lên, đặt cô ngồi ở trên đùi mình. Hai ngón tay thoải mái cởi áo ngực cô, bàn tay kia thì kéo lấy quần cô.

Dung Ân vội ngăn lại, sắc mặt hoảng loạn đứng lên “Đang ở bên ngoài, anh điên hả?”

Nam Dạ Tước cuối đầu, ở trước ngực cô cắn một cái. Dung Ân đau đớn la lên “Aaaa...”

“Ân Ân, mấy ngày nay anh đã dung túng cho em rồi, đêm nay không được, anh muốn em.” Giọng nói của người đàn ông trở nên thô ráp, lòng bàn tay lạnh cóng đã theo vạt áo lông của Dung Ân tiến vào. Cô gấp đến độ vịn vịn đứng lên. Ở trước sân lớn như vậy, bất cứ ai đi qua cũng sẽ nhìn thấy, “Chúng ta, chúng ta đi vào trong nhà...”

Nam Dạ Tước đưa đôi mắt mê loạn ngược lên. Chắc là do uống rượu nên ngay cả hơi thở cũng nặng hơn. Chân mày anh khẽ nhướn lên, không suy nghĩ nhiều, “Được, chúng ta đi vào phòng ngủ.”

Dung Ân vốn định nhân cơ hội trì hoãn ý nghĩ của hắn, nhưng trên đường đi, người đàn ông gần như là đem cô kéo tới phòng ngủ chính. Anh đặt Dung Ân trên chiếc giường lớn, cơ thể anh cũng thuận tiện đè lên.

“Không được, anh đừng đụng vào tôi...” Dung Ân không chịu được anh chạm vào cô. Vì để tìm được chiếc đĩa CD, cô có thể đem thù hận trong lòng kia chôn xuống. Nhưng kiểu đụng chạm trực tiếp như vậy, cô không thể giả vờ được, “Nam Dạ Tước, những gì anh muốn đều đã chiếm được rồi, anh còn muốn gì nữa?”

Người đàn ông ngồi dậy, chống ở hai bên sườn cô, chỉ là để hạn chế động tác của cô chứ không hề nặng lên cô. “Cái mà anh muốn có?” Nam Dạ Tước giương mắt nhìn cô, cái mà anh muốn, không phải chính là trái tim em đó sao? “Em muốn ám chỉ cái gì? Tập đoàn Viễn Thiệp sao?”

Anh ta từ trước tới nay, nói được là làm được, khoảng thời gian gần đây, anh chính là chuẩn bị chiếm lấy tập đoàn Viễn Thiệp, chỉ còn thiếu bước cuối cùng.

Dung Ân cắn môi, thân mình run lên nhẹ nhẹ, “Diêm Việt đã chết, anh còn muốn làm cho anh ta chết cũng không an tâm, anh thật sự muốn phải đem Diêm gia ép vào đường chết sao?”

Nam Dạ Tước kéo cà vạt xuống, rồi cởi từng nút áo ra, để lộ bộ ngực vạm vỡ cùng cơ bụng săn chắc. Anh nâng cánh tay lên, muốn tháo đồng hồ trên tay ra, nhưng nghĩ lại, lại không tiếp tục. Ánh mắt Dung Ân theo động tác của anh dừng lại tại chiếc đồng hồ đó. Nam Dạ Tước nhìn thấy cô nhìn chằm chằm vào đồng hồ của mình, liền đem nó để trước mặt cô nói “Biết đây là cái gì không?”

Sắc mặt Dung Ân tỏ vẻ nghi hoặc, chân mày chau lại, “Đây không phải đồng hồ sao?”

Nam Dạ Tước lắc đầu, hần cuối xuống, lấy hai tay đang đặt trước ngực của Dung Ân kéo ra, “Sớm hay muộn cũng sẽ có ngày, anh sẽ đem nó giao cho em, Ân Ân, anh sẽ đem toàn bộ những gì của anh giao lại cho em.”

Nam Dạ Tước cởi áo ra, lúc anh hôn môi cô, rõ ràng cảm thấy Dung Ân giãy dụa yếu ớt. Cô kinh ngạc nhìn lên trên không, toàn bộ của Nam Dạ Tước... Chẳng lẽ, chính là đĩa CD đó phải không? Người đàn ông nâng mặt của cô lên, khi thì khẽ hôn khi thì cắn. Dung Ân thất thần, hoàn toàn không chú ý tới đây mất cô đơn của anh. Nụ hôn anh nhỏ nhẹ, trên gương mặt hoàn mỹ đó, sự sắc nhọn thuộc về Nam Dạ Tước đã bị mài bằng bởi người phụ nữ này. Anh lùi lại một chút, mặt đối mặt với cô.

Dung Ân lấy lại bình tĩnh, tầm mắt đối diện với cặp mắt tối tăm kia. Cổ họng Nam Dạ Tước khẽ nuốt xuống, Ân Ân, em muốn lấy cái đĩa... Chẳng lẽ, em thật sự muốn đem anh đẩy vào chỗ chết sao? Đôi tay anh nắm lấy hai lòng bàn tay Dung Ân, những ngón tay lồng vào nhau. Anh làm nhiều việc như vậy, có thật là đã phí sức vô ích không? Ngay cả việc thuận theo của em bây giờ, e rằng cũng là để lấy được chiếc CD mà thôi... “Ân Ân, trái tim anh không phải làm bằng sắt đâu.” Câu nói kì lạ của người đàn ông, làm cho Dung Ân không biết phải trả lời như thế nào. Trái tim anh cũng biết chảy máu, khi nó rung động, đã bị Dung Ân khắc lên không chỉ một dao. Tâm hồn của Dung Ân che giấu đầy nỗi thù hận, cô trước nay chưa bao giờ quay đầu lại nhìn. Nếu cô có thể quay lại, sẽ nhận ra được người đàn ông này đã yêu cô nhiều đến mức nào.

Thế nhưng, cô vẫn cứ không nhìn lại.

Nam Dạ Tước tự hỏi, nếu muốn làm cho cô yêu thương anh, có thể sao? Anh cởi áo lông Dung Ân ra. Sự kháng cự trong mắt cô, giống như một con dao nhọn. Anh nhìn thấy rất rõ ràng, cô ấy lại còn muốn làm như là tự nguyện. Sự hy sinh như thế này, không phải là lần đầu tiên. Mỗi một lần hoan ái, kỳ thực, thực sự là một tổn thương không hề nhỏ. Đó chính là một con dao hai lưỡi, trong quá trình vui thích thì cũng là lúc tự đâm vào chính bản thân mình một cách hung hãn.

Dung Ân nhìn chằm chằm lên người đàn ông này. Lúc đầu, sự xuất hiện của người đàn ông này cứ như là tên cướp xâm nhập cuộc sống của cô. Anh đã phá hủy cuộc sống bình thường của cô, tất cả những gì cô lưu luyến, đều bị hủy hoại dưới tay người đàn ông này. Bây giờ thì tốt rồi, nói không chừng... Cô thật sự có thể tự do rồi. Người đàn ông giống như tên ác ma đang đè lên cô, cuối cùng có thể xuống địa ngục được rồi. Dung Ân, cô cuối cùng có thể thở phào được rồi.

Trong hốc mắt cô bỗng nhiên bắt đầu cay cay. Những kí ức được giấu sâu ở trong góc, trong thời khắc này được khơi gợi lên. Câu chuyện thần thoại về cây hoa hướng dương cô kể anh nghe, hình ảnh anh ôm cô trên sân thượng ngắm pháo hoa. Còn nữa, dáng vẻ khi anh ôm Dạ Dạ đưa cho cô... Dung Ân rất muốn khóc, trong lòng không hiểu vì sao thấy chua xót. Cô không muốn để lộ cảm xúc mình ngay lúc này. Hai tay cô ôm lấy cổ Nam Dạ Tước. Khi nước mắt chảy xuống, cô liền nhắm mắt, làm cho những hạt nước trong suốt đó rơi vào mái tóc dày của anh. Nam Dạ Tước dùng sức hôn cô, bàn tay cũng vậy, có vẻ như đang phát tiết nỗi bi phẫn. Dung Ân chịu đựng nỗi đau. Lúc anh tiến vào, dường như cũng không có khúc dạo đầu, trực tiếp, cứ vậy xông vào.

Đôi đầu cho đến chết, bọn họ hung hăng cắn lấy nhau không buông. Nam Dạ Tước như dã thú bị giam cầm lâu ngày, phát tiết trên người cô không biết sao cho đủ. Dung Ân từ đầu đến cuối đều dùng sức ôm lấy anh, cô cảm thấy lòng mình trống rỗng, cái gì cũng đi hết rồi, cô giống như là một con bù nhìn, ánh mắt giương lên trống trải.

Trên chiếc ra giường màu xanh đậm, nhiều những vết bẩn chảy xuống lan rộng ra. Nam Dạ Tước xoay người cắn miệng dung Ân. Cô cảm giác được miệng mình đau đớn như bị xé rách ra, khi anh nhồm dầy giọt máu đỏ tươi chảy xuống trước ngực trắng như tuyết của cô.

Nam Dạ Tước khép chặt đôi mắt rồi mở ra, dục vọng tan đi, anh xoay người nằm qua một bên.

Anh để Dung Ân gối lên ngực. Tiếng thở của anh phải rất lâu sau mới trầm ổn lại. Ngón tay anh tình tế vuốt ve bờ vai cô. Trên trán, những hạt mồ hôi li ti vẫn chưa rút đi.

Nam Dạ Tước nằm được một lúc thì ngủ say.

Dung Ân gối lên ngực anh không nhúc nhích, cho đến khi hơi thở của anh trầm ổn hơn, cô mới dè dặt cẩn thận ngẩng đầu. Nam Dạ Tước có vẻ như đã ngủ thật sâu. Dưới mái tóc màu rượu đỏ, đôi mắt phong trần nghĩa khí kia đang nhắm nghiền. Đôi môi mỏng hé mở. Bộ dạng lúc ngủ của anh, luôn làm cho người khác thấy sự lười nhát trong say đắm.

Dung Ân ngừng thở, khẽ đẩy nhẹ anh, “Nam Dạ Tước, Nam Dạ Tước?”

Anh thật sự đã ngủ say, nghiêng người, đưa cánh tay đặt ở phía trước.

Ánh mắt của Dung Ân dừng lại trên chiếc đồng hồ, cô nhổm dậy, cố gắng cử động thật nhẹ nhàng, lúc đưa người qua, mồ hôi lạnh ở trên trán rớt xuống. Cô biết rất rõ, một khi thất bại, chuyện gì sẽ xảy đến với cô. Cô chạm đến cổ tay Nam Dạ Tước, cố gắng nhẹ nhàng nâng cánh tay anh lên. Khi vừa mới đưa tay tính tháo chiếc đồng hồ ra, tim của cô như chèn ở trong cổ họng, nhịp tim tăng nhanh, như muốn ngay lập tức nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cái đồng hồ đó rất nặng, bề ngoài được khảm kim cương bắt mắt. Dung Ân đem nó cầm trong tay, nhưng cũng không tìm ra được điểm khác thường nào. Cô tỉ mỉ ngắm nghía nó, nhớ lại sợi dây chuyền Diêm Việt tặng cô trước kia, cô xoay ngược chiếc đồng hồ lại, lại sờ nó thêm lần nữa. Quả nhiên là tìm thấy một cái nút ẩn, đẩy nhẹ một cái, chiếc đồng hồ mở ra.

Mặc cho bọn họ có lục tung khắp nơi tìm cũng tìm không ra đĩa CD này, quả nhiên là được giấu trong đây.

Dung Ân không dám chần chừ quá lâu, cô lấy chiếc đĩa ra nắm chặt trong lòng bàn tay. Quay người lại, người đàn ông đang đưa lưng về phía cô, vẫn ngủ say như trước. Dung Ân cẩn thận đeo lại đồng hồ cho Nam Dạ Tước. Sau khi đã làm một loạt những hành động đó, cô dường như kiệt sức, chân tay đều cứng ngắt.

Tuy là đã lấy được cái đĩa, nhưng Dung Ân lại không biết giấu nó ở đâu, hơn nữa còn phải nhanh chóng đưa nó ra ngoài, không được để lâu. Nhất định Nam Dạ Tước sẽ phát hiện.

Cô đứng dậy, sau khi đã suy tính kỹ lưỡng, liền đem nó kẹp trong quyển sách mình hay xem.

Bởi vì hai người quay lưng lại với nhau, Dung Ân tuyệt nhiên không biết được mắt Nam Dạ Tước này giờ vẫn mở to. Dưới mái tóc ngắn dày, cặp mắt thâm sâu đó có vẻ như càng thêm lạnh lẽo, u uất. Chiếc đèn ngủ đầu giường bao trùm lấy hai vai người đàn ông, nhưng cũng đồng thời, giấu đi vẻ thê ái và âm lãnh của gương mặt anh.

Anh đã nói, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày, anh sẽ đem hết toàn bộ giao cho cô, bao gồm cả gia sản và tính mạng của anh.

Nhưng mà, cô chờ không được, thực sự là không chờ được nữa rồi.

118. Chương 118: Anh Chết Đùng Mong Được Nhắm Mắt

Dung Ân vừa nằm lên giường, Nam Dạ Tước liền xoay người, một cánh tay dè lên ngực của cô.

Cô ngừng hô hấp, che giấu nỗi sợ hãi, xoay đầu lại chỉ thấy mắt của Nam Dạ Tước đã khép chặt, lúc mới này chỉ là động tác theo bản năng sau khi ngủ say mà thôi.

Dung Ân không quen làm những chuyện lén lút này. Bây giờ, toàn thân cô cảm giác được mồ hôi lạnh lẽo, sau nửa đêm trần trọc, làm sao cũng không ngủ được.

Cô nghiêng người, khuôn mặt đối diện mặt của Nam Dạ Tước, Đôi mắt sáng ngời của Dung Ân trở nên ảm đạm, lại xoay người, lưng đối diện với anh.

Người đàn ông áp sát thân mình, đem cơ ngực săn chắc trần truồng áp vào lưng của Dung Ân, cánh tay anh rất tự nhiên ôm lấy vòng eo của cô, gương mặt tuấn tú vuốt ve cái cổ của cô, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Dung Ân bị anh ôm chặt thân thể luôn luôn cứng ngắc, không thả lỏng được. Cô mở to mắt, đợi tới sáng.

Khi Nam Dạ Tước tỉnh lại kéo cô vào lòng anh, đem mặt cô đối diện với anh, cái mũi thân mật để xuống:” Sao vậy? ngủ không ngon? mắt đỏ hết rồi.”

Dung Ân đem mắt rũ xuống che dấu;”Không có việc gì,tối hôm qua gặp ác mộng.”

Ngón tay Nam Dạ Tước quẩn lấy lọn tóc trước ngực cô.khoẻ miệng ám muối kéo lên,”Tại sao lại gặp ác mộng, có phải làm chuyện gì mờ ám?”

Dung Ân kéo tay anh,muốn đứng lên,”Nếu như nói vậy, anh chẳng phải liên tục gặp ác mộng mỗi đêm sao?”

Cánh tay Nam Dạ Tước đè lên bụng cô, đem cô kéo lên giường, anh giữ bờ vai cô,”Ân Ân, bây giờ em đã ngủ ở bên cạnh anh,tại sao cứ suy nghĩ chuyện quá khứ? Anh sẽ không gặp ác mộng, bởi vì anh đã quen rồi.” Anh nghiêng người hôn lên mặt của cô,”Tối hôm nay có lẽ anh sẽ không về,em phải ngủ một mình.”

“Vì sao?” Đôi mắt Dung Ân lóe lên, đây có lẽ là cơ hội có thể đem CD ra ngoài.

“Anh phải bàn một vụ làm ăn rất quan trọng.”Môi của Nam Dạ Tước chưa rời khỏi khuôn mặt cô,bàn tay mơn trớn mỗi tác da thịt trắng nõn và trơn bóng của cô, Đều nói, vào buổi sáng dự vọng của đàn ông là mãnh liệt nhất, lời này thật đúng. Anh quẩn quýt lấy Dung Ân, khi bàn tay cô đụng đến ga giường ,cô nghĩ nhất định phải thay hết những thứ này,không cần nhìn cũng biết, bây giờ khẳng định có vết bẩn loang lổ.

Đến buổi chiều hai người mới dậy,Dung Ân đem ga giường đã thay ra để vào máy giặt,lúc cô làm những việc này,ánh mắt bất an cứ nhìn chăm chăm vào Nam Dạ Tước, sợ anh hôm nay đột nhiên sẽ dùng cái CD.

Người đàn ông đi đến ban công, anh đóng cửa sổ,hẳn là gọi điện thoại.

Dưới ánh sáng mặt trời, viên kim cương đính trên tai trái chói sáng. Anh chống tay ở lan can,vẻ mặt nặng nề nhìn về phía xa xăm, sau khi điện thoại được kết nối, anh đơn giản dặn dò nói:” Đây, a Tôn, giúp tôi một việc.”

Đầu điện thoại bên kia, truyền đến mấy tiếng cười nhẹ,”Cậu còn có việc gì cần phải người khác hỗ trợ sao?”

Nam Dạ Tước châm một điếu thuốc,con người nhẹ nhàng nheo lại.’Không phải đùa, buổi tối tôi có hành động,cần cậu phối hợp...Đúng, cậu nghĩ cách vây quanh cái bến tàu,đến lúc đó, tôi sẽ dẫn a Nguyên và Lý Hàng, tôi nghĩ xem xem... Được, ok.”

Anh cúp điện thoại, hung hăng hút điếu thuốc, đôi mắt thăm dò của anh sắc bén như chim ưng, Nam Dạ Tước xoay người,bắt gặp hình ảnh Dung Ân đang bận rộn trong phòng ngủ,tình cảnh này, nhìn như thế nào, cô đều giống như cô vợ chăm chỉ đang làm việc nhà. Ánh mắt của Nam Dạ Tước có chút xuất thần.cho đến Dung Ân ngẩng đầu,tầm mắt chạm nhau,Nam Dạ Tước mới từ ban công đi vào:”Việc này, để cho Vương Linh làm là được.”

“Tôi mà không làm việc thì sẽ thành sâu gạo mất.’Dung Ân đem ga giường sạch ra, sau khi giặt sạch, thơm ngát mà thanh nhã,rất dễ chịu.

Không qua bao lâu, Lý Hàng và a Nguyên tới Ngự Cảnh Uyển,Nam Dạ Tước ở thư phòng,khi Dung Ân đứng ở cửa, giọng nói bên trong thật vang,không có đè thấp âm lượng.

“Đại ca, cứ như cũ,tôi cùng Lý Hàng đi cứu được rồi.’

“Đúng,chúng ta dẫn người qua,sẽ không gặp chuyện đâu.”

“Không”.Nam Dạ Tước rút một điếu xì gà đặt lên mũi ngửi hương vị,thứ này, bình thường anh cũng không hút.”Tối nay tôi sẽ cùng đi với các cậu,chuyến làm ăn này rất quan trọng,không thể có sơ sót,lúc hàng đến,tôi sẽ đích thân lên kiểm tra.”

A Nguyên không an tâm,”Nếu anh tự ra tay sẽ rất nguy hiểm.”

“Chuyến làm ăn nào của chúng ta mà không nguy hiểm?”Nam Dạ Tước xem thời gian,”Các cậu đi chuẩn bị đi,ăn cơm tối xong,đi với tôi qua bên đó.”

Dung Ân trở về phòng,cô muốn chuẩn bị,nhưng phát hiện hai tay của mình đang run run,cảm giác căng thẳng,lấp đầy trong lòng cô.

Nam Dạ Tước ở trong thư phòng rất lâu mới trở về phòng ngủ, hai tay của anh vòng qua eo của Dung Ân,ôm cô từ phía sau.”Ân Ân,nếu một ngày nào đó anh chết, em sẽ thế nào?”

“Nam Dạ Tước, anh có chín cái mạng,anh chết được sao?”Dung Ân muốn kéo tay anh ra, nhưng người đàn ông kiên trì ôm cô chặt hơn,”Đợi tỳ,chúng ta đến chỗ mẹ cô.”

Mặt Dung Ân lộ vẻ kinh ngạc:”Tại sao?”

“Anh muốn đi.”Nam Dạ Tước đem mặt gối lên vai cô,”Chúng ta đi thăm bà.”

“Thôi đi.”đôi mi thanh tú của Dung Ân nhú lại, quả quyết cự tuyệt,cô không muốn tiếp xúc nhiều với Nam Dạ Tước.” chờ sau này có thời gian hãy đi.”

Trong mắt của Nam Dạ Tước có tia “thất vọng xệt qua,anh nghĩ nghĩ,” Anh đưa em ra ngoài chơi,suốt ngày ở nhà,sớm muộn sẽ sinh bệnh.”

“Tôi không muốn ra ngoài.” Dung Ân tránh khỏi người anh,”Buổi tối không phải anh có việc sao,ngủ ngơi tỳ đi,tôi kêu Vương Linh chuẩn bị cơm tối.”

Nam Dạ Tước đưa tay ra,chế trụ cổ tay Dung Ân,đem cô kéo đến trước mặt mình,”Thay quần áo,anh ở dưới lầu chờ em,đi ra ngoài một chút,sẽ không làm chậm trễ chuyện của anh.”Người đàn ông nói xong liền đi ra phòng ngủ, lúc đi đến cửa anh xoay người nhìn qua,Dung Ân do dự đứng ở đó, khoé mắt anh đau đớn,thần sắc âm trầm,Ân Ân,em không cần cẩn thận như vậy,anh sẽ cho em cơ hội đẩy anh xuống vực thăm.

Nam Dạ Tước lái xe ra Ngự Cảnh Uyển,một lúc, Dung Ân mới thay xong quần áo đi xuống.Bên trong xe đang mở máy sưởi,còn có âm nhạc thư giãn,”CHúng ta đi đâu?”

Người đàn ông không nói gì,lái xe đến một câu lạc bộ.

Khi xuống xe,có thể trông thấy mặt trời lặn ở phía tây, anh kéo Dung Ân đi vào,vào thang máy ngắm cảnh,mãi cho đến tầng đỉnh,mới mang cô đi ra ngoài,”Chỗ này là chỗ tốt nhất có thể ngắm toàn bộ cảnh đẹp ở thành phố Bạch Sa.”

Gió lạnh gào thét thổi vào bên trong cổ áo,lạnh đến cả người run run, Nam Dạ Tước để cô đứng ở trước lan can, Dung Ân nhìn xuống phía dưới,thấy vầng đầu hoa mắt,giống như muốn đắm xuống dưới.Nơi này là chỗ nổi tiếng nhất để ngắm cảnh, kỳ thực bây giờ chưa phải lúc, sẽ đẹp hơn nữa vào buổi tối.Nam Dạ Tước kéo cô đến kính viễn vọng,điều chỉnh phương hướng,”nhìn xem,có thể nhìn thấy nhà của chúng ta ở đâu?”

“Làm sao có thể thấy được?”Dung Ân ngoài miệng nói như vậy nhưng vẫn điều chỉnh thử.”Không được đâu,nhiều nhà cao tầng quá, nhưng tôi thấy được Tước Thức.”

Nam Dạ Tước ôm cô từ phía sau,bởi vì chiều cao của hai người, cảm của anh vừa vịn để trên đỉnh đầu cô,”Phải không?Nhìn kỹ lại.”

“Khách sạn trọc trời thấy rồi...vui thật,còn có thể thấy khách đang dùng cơm ở đó.” Dung Ân hai tay điều chỉnh kính viễn vọng, may may Không cảm giác được Nam Dạ Tước đang dẫn cô tiến lên phía trước,phần eo cô như đụng phải vật cứng rắn,hai tay Nam Dạ Tước nắm ở hai bên người dung Ân,bởi vì phía sau dùng sức,cô không thể không nhào người lên phía trước.

Gió lạnh càng sắc bén, thổi tới trên mặt giống như là cắt da thịt,Dung Ân đem kính viễn vọng ra, gió thổi đập lại đây,cặp mắt cô đỏ lên, đau đến nỗi híp lại một đường,lông mi dày phe phẩy, nước mắt cũng chảy ra.Dưới chân, giống như trống không,lan can chỉ giữ được nửa thân dưới.Dung Ân không biết khi nào Nam Dạ Tước đem cô tới chỗ cao nhất.

“Sợ không?”

Dung ân không sợ cao,nhưng tình hình bây giờ,giống như đang đứng trước vực thăm ,hai tay cô nắm chặt lan can,”Anh dẫn tôi tới đây muốn làm gì?”

“Muốn cho em ngắm phong cảnh.” Hai tay Nam Dạ Tước ôm chặt eo cô, ngón tay cái anh vuốt ve nhẹ nhàng eo cô, có lẽ, chỉ cần anh đẩy xuống, cô sẽ lập tức từ trên cao rơi xuống, đổi lại là Nam Dạ Tước của ngày xưa, anh thật sự sẽ ra tay. Nhưng bây giờ, anh không làm được, người đàn ông thờ dài, đem Dung Ân kéo trở lại trong lòng, gương mặt cô vì lạnh mà đỏ bừng, lúc ra ngoài mặc cũng ít, không nghĩ tới anh sẽ dẫn cô đi thổi gió lạnh

Nam Dạ Tước nâng mặt cô lên, đem hơi ấm trong lòng bàn tay truyền cho cô, “lạnh không?” chúng ta về thôi.”

Anh đem Dung Ân ôm trong vòng tay, cô liếc hướng sườn mặt anh, người đàn ông này bất thường, Dung Ân bắt đầu bất an, “Nam Dạ Tước, tối nay có phải anh sẽ đi một nơi rất nguy hiểm?”

“Em lo lắng sao?” Anh hỏi ngược lại.

Phải lo lắng không? Hay là đang nghĩ, làm sao có cơ hội diệt trừ anh.

Dung Ân mở miệng, nhưng không biết nói gì, cô xoay mặt, người đàn ông nắm chặt tay cô, kéo cô về phía trước, “Đi về, chúng ta về làm cơm.”

Vốn dĩ, lúc về Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh đã chuẩn bị xong bữa tối, Nhưng Nam Dạ Tước kiên trì, nói anh muốn ăn cháo trắng, cũng muốn chính tay Dung Ân nấu.

Lúc ăn cơm, Lý Hàng và a Nguyên cũng tới, thần sắc của mỗi người rất trầm trọng. Bên tay Nam Dạ Tước để tô cháo nóng hổi, Dung Ân ngồi ở bên anh, trên bàn, bàn tay to lớn của người đàn ông kéo tay cô, “Lý Hàng, a Nguyên, sau này, cô ấy sẽ là chị dâu của các cậu.”

A nguyên đang ăn cơm, thiếu chút nữa phun ra hết thức ăn trong miệng. Lý Hàng nhú mày, giật mình. Dung Ân phản ứng càng kịch liệt, cô dùng sức muốn rút tay ra.

Nhưng Nam Dạ Tước lại gắt gao nắm bắt, thần sắc trên mặt cũng không giống đùa, “Sau này nhìn thấy cô ấy, biết xưng hô như thế nào?”

“Vâng.” Ấn tượng của a Nguyên đối với cô không đổi, nhưng cũng cung kính mở miệng “chị dâu.”

Dung Ân biết cách xưng hô này có nghĩa gì, nếu như Nam Dạ Tước muốn vĩnh viễn đi vào chợ đen, anh muốn nhuộm đen cô, biến cô thành loại người giống anh.

Ánh mắt cô có chút sợ hãi đảo qua mấy người đó. Lý Hàng đang vui đầu ăn cơm, khuôn mặt tuần tú bày ra một loại chắc chắn, vẻ hoang mang và giãy giụa lúc đầu của dung Ân tùy theo vẻ mặt bình tĩnh của anh dần dần tiêu tán, cô đem tầm mắt dời sang a Nguyên, khó khăn động đậy khóe miệng.

Ăn xong cơm, Nam Dạ Tước dẫn Dung Ân lên lầu, “kiểm cho anh một bộ quần áo.”

Cô đến trước tủ, ngón tay lướt qua một loạt, ngừng lại ở một bộ âu phục màu trắng, chất lượng thủ công, màu trắng có chút đẹp mắt, Dung Ân chọn cái áo trong màu hồng phấn, Nam Dạ Tước rất hợp với loại màu sắc này. Có thể thoát ra loại khí chất tà mị cùng ngả ngớn. Khi xoay người, Người đàn ông đã cởi hết quần áo đứng phía sau cô. Anh giơ hai tay đợi Dung Ân thay cho anh, sau khi cài hết nút, cô kiễng mũi chân đeo cà vạt cho anh.

Bất tri bất giác, Nam Dạ Tước luôn luôn hy vọng Dung Ân có thể đảm đương vai trò này, cô hôm nay không bài xích, Nam Dạ Tước rõ ràng biết, cô không phải cam tâm tình nguyện tiếp nhận, mà là giả vờ thuận theo, muốn đưa tiễn anh nhanh hơn.

Dung Ân giúp anh sửa lại cổ áo, ngón tay khẽ vuốt qua cần cổ anh, bộ âu phục ôm sát cơ thể càng thể hiện lên dáng người cao ngất và lãnh ngạo của Nam Dạ Tước, hai tay anh nắm giữ thắt lưng Dung Ân, hôn lên cái trán của cô, “Anh ra ngoài đây.”

“Uh.”

Dung Ân đứng ở chỗ cũ, Nam Dạ Tước xuống lầu, cô nghe thấy tiếng động cơ, đi ra ban công, xa xa nhìn lại, bọn họ đã lái xe rời khỏi Ngự Cảnh Uyển. Cô trở về phòng, đem cái đĩa ra, lấy túi xách, gấp gấp xuống lầu.

“Dung tiểu thư, đã trễ thế này cô muốn đi ra ngoài sao?” Vương Linh đang thu dọn bát đĩa, thấy cô xuống dưới liền ngắc đầu nói.

“Đúng.” Dung Ân cũng không quay đầu lại chạy chậm ra khỏi Ngự Cành Uyển, cô tìm một chỗ để gọi cho Bùi Lang, hẹn anh gặp mặt ở quán trà lần trước, rồi mới bắt xe đi.

Bùi Lang tới nơi trước Dung Ân, anh để cái laptop bên cạnh, sau khi Dung Ân đến trước cửa quán trà, vừa lúc nhìn thấy mẹ Lưu từ trong bước ra, cô vẫy tay chào hỏi, “Bác Lưu.”

“A, Dung Ân về rồi à, tiểu Nam đến rồi sao?”

Đột nhiên nhiệt tình thiếu chút nữa cô chịu không nổi, miệng cô cười cứng đờ. “không, anh ấy không về ạ.”

“À, lần sau về cùng nhau thì tới nhà bác chơi nhé.”

“Dạ được.”

Dung Ân nhìn mẹ Lưu rời khỏi, cô đi vào quán trà, Bùi Lang thấy cô ngay, vẫy vẫy tay.

Tay phải cô dút vào túi áo lông, trong lòng bàn tay nắm chặt cái CD, Bùi Lang rót chén trà cho cô, “Nào, uống một ngụm trà trước.”

“Nam Dạ Tước đêm nay đi ra ngoài, chắc Lý Hàng đã nói cho anh biết?”

“Đúng, anh đã cho người theo dõi, đến lúc đó sẽ bắt tại trận.”

Dung Ân lấy bàn tay ra, đem CD tới trước mặt Bùi Lang, “Anh xem có phải cái này hay không, em lấy được rồi.”

Trên mặt người đàn ông nhất thời lộ ra kinh hỷ, anh vội vàng tiếp nhận cái CD, ngón tay gõ vài cái, sắc mặt hồi phục lại vẻ ngưng trọng nói, “Cần phải mật mã.”

“lyo8o9, anh thử xem.”

Người đàn ông ngón tay thon dài gõ lên bàn phím, Dung Ân thấy mắt anh ta lóe sáng, “Dung Ân, em giỏi thật.” Một chuỗi dãy số liệu hiện ra, Bùi Lang vội cầm lấy điện thoại, “alo, làm theo phương án hai, đúng, phải làm sạch sẽ...không phải có tay bắn tĩa sao? đúng, để lão tam ra tay.”

Động tác bưng chén trà của Dung Ân dừng lại, Bùi Lang cất điện thoại, khoe miệng hơi hơi hướng về phía trước nhếch lên, “Thiên thời địa lợi, đêm nay chính là cơ hội tốt nhất để xử lý Nam Dạ Tước.”

“Đêm nay?” Cô lặp lại lời người đàn ông.

“Đúng.” Bùi Lang nhìn ra trong mắt cô có sự khác lạ, “Như thế nào Dung Ân, không cam lòng sao?”

Cô lắc lắc đầu: “Không phải.” Nhưng mà lại không nói lên được tâm tình như thế nào, hai tay cô nắm chặt chén trà, nhớ tới cái chết của Diêm Việt, ngực lại đau nhói.

“Em nghĩ, gọi điện thoại cho anh ta.”

Nam Dạ Tước đi đến bến tàu, thuyền đã cập bờ bỏ neo, gió lạnh thổi hương má tóc ngấn màu rượu đỏ của người đàn ông, anh đi lên boong tàu, phía sau, Lý Hàng và a Nguyên theo sát sau.

Anh châm điều thuốc, ánh sáng của đốm lửa ở giữa ngón tay nhấp nháy, a Nguyên tiến lên nói, “Đại ca, tôi đi vào nhé.”

Nam Dạ Tước gạt đầu, gập thân hình cao lớn xuống, hai tay chống đỡ trên lan can, nơi này có mai phục, anh biết, chỉ bằng một mình Dung Ân, cho dù cô có lấy được cái đĩa cũng vô dụng. Nam Dạ Tước muốn nhìn xem, là ai ở phía sau trợ giúp cô.

Anh đã ra lệnh cho thuộc hạ vắng lưới chung quanh đây, anh nắm chắc mười phần, có thể tránh khỏi sự truy sát của đối phương.

Lý Hàng luôn đứng cạnh anh, lá vàng rụng xuống, cặp mắt u ám kia có chút hờ hững.

Dung Ân lấy điện thoại ra, trong đó chỉ có số của Nam Dạ Tước, cũng chỉ gọi được cho anh, ngón tay mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng ấn, Bùi Lang nhìn chăm chăm động tác của cô, nhìn ngón tay cái mịn màng mà trong suốt của cô, giống như là vỏ sò.

“Sao vậy, không gọi điện cho anh ta sao?”

Dung Ân mân mê khoe miệng, cô uống một ngụm trà, “Này, trà đắng quá.”

“Phải không?” Ánh mắt người đàn ông nhìn cô không rời, “Không phải trà đắng, mà là lòng em đắng.”

Dung Ân bật nắp điện thoại, Nam Dạ Tước hút xong điều thuốc từ trong túi lấy ra cái ví, mở nó ra, lộ ra tấm hình chụp trộm. “Lý Hàng, cậu thấy cô ấy xinh đẹp không?”

Anh lần đầu tiên nhìn thấy, thành thật trả lời, “Xinh đẹp.”

“Nhưng là, phụ nữ càng xinh đẹp lòng dạ càng thâm độc...” Nam Dạ Tước khoe miệng co rút, ngón tay cái anh vuốt ve sườn mặt của cô. “Cố giữ bên cạnh người con gái trong lòng không hề có cậu, giống như để trái bom hẹn giờ bên đầu gối.”

Khoe mắt Lý Hàng Hiện lên kinh ngạc, anh liếc hướng mắt Nam Dạ Tước vọng tưởng có thể từ thần sắc của anh mà tìm ra manh mối, nhưng anh đem ví cất vào trong túi, về mặt hồi phục như lúc ban đầu, cảm xúc lúc này chỉ là thoáng qua.

Tiếng chuông di động vang lên, có chút chói tai, tiếng vang chợt đến phá tan sự thanh thản không bình thường này.

Sóng nước bờ sông rất xiết, đập vào bờ, bọt nước bắn tung tóe có thể bắn vào mặt người. Mơ hồ có thể ngửi được mùi máu tươi.

Nam Dạ Tước lấy điện thoại ra, nhìn thấy dãy số của Dung Ân.

Anh cúi xuống, cô chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh, hay là... Thần sắc u ám của người đàn ông bỗng nhiên biến mất, có lẽ, anh bất tri bất giác đã hâm nóng trái tim của Dung Ân, cô gọi cuộc điện thoại này để nói với anh, ở đây có mai phục, kêu anh cẩn thận.

Nghĩ như vậy, anh liền vội ấn nút trả lời, Lý Hàng ở gần bên cạnh anh, có thể rõ ràng thấy được khoe miệng người đàn ông chậm rãi câu lên, lóe lên tia ao ước.

“Alo, Ân Ân?”

“Nam Dạ Tước” khi anh nghe thấy câu này, cũng đã mơ hồ cảm thấy bất an. Dung Ân nắm chặt điện thoại, cô đứng lên, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. “Còn nhớ lúc trước tôi đã nói gì với anh không?”

“Nói gì?”

“Tôi nói, Nam Dạ Tước, tôi muốn anh chết không nhắm mắt!” Giọng nói Dung Ân rất lạnh, trong khoe mắt, nước mắt tràn ra, “Tôi không quên được cái chết của Diêm Việt, cho dù tôi có giả vờ thanh thản, nhưng anh ấy đã cắm rễ trong tim tôi, chúng tôi vốn dĩ có thể rất tốt, lại đều bị anh làm hủy hoại...”

“Ân Ân, vậy những chuyện tôi làm vì cô thì sao? Cô không nhìn thấy phải không...”

“Tôi chưa bao giờ yêu cầu anh làm bất cứ việc gì cho tôi, Nam Dạ Tước, cho dù anh khoác lên bộ da người, nhưng anh vẫn là ác ma, lúc anh giết người, mắt cũng không chớp, tôi sẽ không sống chung với loại người như anh, tình yêu của anh, tôi không chấp nhận nổi...”

Khuôn mặt tà tử của người đàn ông hiện lên thống khổ, anh xoay người, đôi mắt phượng hẹp dài biểu lộ cảm giác đau đớn, “Vậy cô gọi điện đến làm gì, từ biệt sao?”

Khuyên tai trái của anh bỗng nhiên nóng lên, lóe lên tia sáng ngọc bích lộng lẫy, Nam Dạ Tước biết, anh đã bị theo dõi.

Tay bắn tia đã phục kích ở đây rất lâu rồi, hẳn chọn một vị trí ẩn nấp, đang đợi cơ hội tấn công tốt nhất.

Nam Dạ Tước khoe mắt nhảy bén, trấn định vô cùng, anh tin mình có thể tránh khỏi.

“Tôi chỉ muốn nói với anh một chuyện.....”

“Chuyện gì?”

“Nam Dạ Tước, tôi mang thai rồi.....” Bùi Lang đang uống trà giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy tay để dưới của Dung Ân nắm chặt.

Nam Dạ Tước mở miệng, khuôn mặt thần sắc cứng đờ, lông mày anh co lại dần dần dần ra, “Thật vậy không? Ân Ân, thật vậy không?”

Người đàn ông mừng rỡ như điên, sự phản bội của cô, đến lúc này, anh tất cả đều có thể không so đo.” Ân Ân...”

Họng súng của Tay bắn tĩa đã nhắm ngay trái tim của Nam Dạ Tước.

Viên kim cương tại trái nóng lên, phát ra cảnh báo, khi anh phải tránh ra, lại nghe thấy giọng nói của Dung Ân từng chữ từng chữ ở phía bên kia vọng đến, cô cắn chặt răng, “nhưng, tôi đã phá thai, bây giờ tôi đang ở trước cửa bệnh viện, tôi đã bỏ đứa con của anh...”

Trái tim anh treo lên, rơi xuống đáy sâu, bình sinh lần đầu tiên Nam Dạ Tước quên phản ứng.

“Đoàng——”

Anh buông điện thoại, khi cánh tay mở rộng, viên đạn thuận gió bay đến, xát qua cổ tay anh, đâm thẳng vào tim anh!

Anh tự tin có thể tránh khỏi, nhưng không phải, anh tránh không thoát.

Lời nói của Dung Ân hoàn toàn đem tim anh đập nát, khi viên đạn bắn trúng. Nam Dạ Tước cũng không cảm giác được đau, theo lẽ thường, cả người lui lại hai bước, đổ xuống sàn, và rơi xuống sông.

Trên mặt nước, máu tuôn tung tóe, nhuộm một màu đỏ tươi trên làn nước. Tiếng động đình tai nhức óc thông qua di động truyền đến tai Dung Ân, bên kia hoàn toàn rối loạn, không ai ngờ, Nam Dạ Tước sẽ bị phương thức này bắn chết.

Bộ âu phục màu trắng nổi trên mặt nước, trước ngực, giống như cái lỗ hồng hung hăng toát máu tươi ra ào ạt, dần dần, bộ âu phục bị nhuộm thành màu phấn hồng, đỏ đậm, mảng máu nồng đậm lan tràn ra ngoài, trên sàn tàu, một loạt đèn pin rơi xuống, dường như màn đêm cũng đều bị nhuộm đỏ. Gió gào thảm thiết, tiếng sóng vỗ giống như tiếng khóc vang vọng. Làm người nghe không khỏi nổi lên một niềm chua xót.

119. Chương 119: Tế Điện Cô Đơn

Cô nói dối anh, cô không mang thai. Ước nguyện của cô đã thành. Nam Dạ Tước ra đi... cặp mắt đó vẫn còn mở to.

Bùi Lang cầm khăn giấy trên bàn đưa cho Dung Ân. Bàn tay cô buông xuống, điện thoại rớt xuống mặt đất.

Anh cúi người xuống nhặt lên, đem khăn giấy trong tay đưa tới trước mặt Dung Ân. Thấy cô như người mất hồn đứng bất động, Bùi Lang liền lau mặt cô.

Cô sợ hãi lùi lại “sao vậy?”

“Em đang rơi nước mắt.”

Thật không? Dung Ân sờ soạng gương mặt mình mới phát hiện lòng bàn tay lạnh ngắt. Cô lấy mu bàn tay lau qua loa vài cái. Nhưng lại phát hiện càng cố lau đi, nước mắt kia lại càng chảy nhiều hơn.

“Em không khóc, làm sao em có thể khóc được chứ?” Dung Ân nhận lấy điện thoại Bùi Lang đưa cho cô, nắm ngón tay cô nắm chặt lấy, từng đốt ngón tay hiện ra rõ mồn một.

Người đàn ông đi đến bên cửa sổ nhận điện thoại. Dung Ân lúc này mới cảm thấy trái tim cô trong rỗng, giống như không có gì chống đỡ cho cô, tay chân không chút sức lực, hai chân rụng rời ngồi trên ghế dựa.

“Anh ta chết thật rồi sao?”

Bùi Lang quay lại ngồi trước mặt cô. Lúc này, gương mặt tái nhợt của cô khiến anh mảy may nhìn không ra một chút gì đó gọi là vui sướng và giải thoát. Ngược lại, trong đôi mắt tĩnh mịch đó, ẩn chứa từng nét bi thương, một nỗi đau mà anh không gọi tên được, “Với một phát súng chí mạng đó, có lẽ khi chết cũng không đau đớn lắm đâu.”

Dung Ân khẽ hé mở bờ môi, nỗi buồn đè nặng khuôn ngực làm cô đến thở cũng không nổi. Chính mình đã báo được thù cho Diêm Việt, thì phải vui vẻ lên mới phải. Cô vội vàng lau đi nước mắt, muốn cười, nhưng khóe miệng nhếch lên phát họa ra nụ cười còn khó coi hơn lúc khóc.

“Dung Ân, em không cần phải miễn cưỡng.” Bùi Lang quan tâm nói.

“Em không có miễn cưỡng.” Cô chột lên tiếng. Tiếng nói phát ra mới biết là không khống chế được, những nhóm người đang uống trà phía xa xa cũng đều hướng về phía họ. Dung Ân đặt điện thoại lên bàn, không ngờ là lại làm đổ chén trà ra, tóm lại là, tay chân luống cuống “Xin lỗi anh.” “Không sao.” Bùi Lang liền lau sạch bàn, “Em thật sự không sao chứ?”

Hai tay Dung Ân ôm mặt, anh chỉ nhìn thấy hai vai run lên. Trước đây, cô hận đến muốn lấy mạng Nam Dạ Tước. Mỗi ngày đối mặt với gương mặt đó, cô hận không thể nhanh chóng đưa anh ta xuống địa ngục. Nhưng hôm nay, rõ ràng biết được anh ta sẽ không quay lại nữa, cả người cô lại thấy trống rỗng. Cô mở to mắt, nhắm mắt lại, đều có thể nhìn thấy Nam Dạ Tước với vòng tay ôm cô ấm áp, và cả dáng vẻ anh lúc hôn trán cô nữa.

Trên bến cảng, là cảnh đầm máu của hai bên.

Lý Hàng vì không muốn dấy lên sự nghi hoặc nên đã tách A Nguyên ra sớm một bước. Những người trong thuyền cầm súng xông ra, một cảnh chiến hỗn loạn.

A Nguyên đứng ở trên sàn tàu kêu lên “Đại ca, Đại ca...”

Chiếc đèn pha bỗng nhiên bị cháy, những mảnh nhỏ thủy tinh văng tung tóe khắp nơi. A Nguyên giơ cánh tay lên che mặt, thuận thể trốn vào mặt sau sàn tàu.

Hơn nửa thân người Nam Dạ Tước chìm vào dòng sông, cái rét lạnh tận xương cốt từ chân tay đi vào trong cơ thể anh. Anh cảm giác được ngực mình như bị ngàn tấn đá đè lên, áp lực nặng như muốn nhấn chìm anh xuống đáy biển. Miệng đã uống mấy ngụm nước lạnh ngắt, anh bắt đầu ho khan, từng ngụm từng ngụm máu lớn trào ra tung tóe, xung quanh tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì cả.

Nước sông bao phủ lên đến miệng anh, dâng lên đến mũi, rồi cả, đôi mắt dài mê hoặc đó...

Ngâm mình giữa dòng nước lạnh đó, cũng tốt hơn là hàng ngàn mũi kim đâm vào anh, Nam Dạ Tước cực nhọc nhắm đôi mắt lại, thực sự anh hoàn toàn không thấy đau nữa rồi.

Lúc mới gặp, họ chính là không cùng đẳng cấp với nhau, anh vĩnh viễn không quên được cảnh Dung Ân quỳ trước mặt anh, dáng điệu rót rượu của cô, bộ dạng quật cường không chịu khuất phục. Có thể từ giây phút đó, Dung Ân đã quyết định là sẽ không chấp nhận anh.

Anh bạt mạng đem cô bước vào cuộc sống của mình, anh hủy hoại vẻ bình lặng của cô, ép cô vào đường cùng để đầu hàng. Ngay từ lúc đầu, hai người bọn họ đã đứng ở trên hai vách núi, đẩy nhẹ một cái, nhẹ nhàng không cần chém đứt cũng sẽ tách nhau ra. Người phụ nữ này, thật sự là không giống ai cả, tới lúc này, Nam Dạ Tước mới hiểu được, cuộc sống mà cô muốn, chính là sự bình dị, đơn giản; nhiều hơn nữa, cô ấy không cần.

Nhưng, hiểu được thì sao chứ? Nam Dạ Tước nghiệm lại câu nói của bản thân, anh đến chết cũng không buông tay.

Anh thấy bản thân mình thật đáng thương đáng buồn cười, đẩy thân mình ột người phụ nữ, ngay cả mạng sống cũng đưa nốt. Anh muốn thử xem, anh muốn hạ thấp địa vị bản thân mình để yêu cô, điều mà trước

đây anh chưa từng làm. Bởi vì anh biết người phụ nữ này kiêu ngạo và kiên cường, sự bất bình đẳng trước đây đều là do Nam Dạ Tước bắt ép. Trong lòng anh nghĩ, sự hèn mọn quy phục như vậy, cô có thể nhìn thấy hay không? Rồi từ đó cô có thể quên đi vô số những tổn thương mà anh đã đem đến cho cô không?

Những gì anh đã làm, chỉ là vì có thể để anh lưu lại trong trái tim cô. Qua thời gian, anh nghĩ rằng anh có thể đem tất cả những gì cô khắc cốt ghi tâm về Diêm Việt cùng với những vết sẹo mà anh để lại xóa đi hết. Nhưng Nam Dạ Tước đã sai lầm, rất nhiều thứ, một khi đã khắc ghi vào trong lòng, rất khó để mài mòn nó. Có thể nó sẽ dần dần mờ đi, nhưng nếu muốn xóa sạch đi, không phải rất khó sao?

Mặt nước cuộn lên vì những cơn sóng, thân hình của Nam Dạ Tước bị đẩy về phía trước, chỉ là anh ta nhắm mắt lại, cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Vào thời điểm anh mất đi ý thức, anh nghĩ, Dung Ân, nếu như có kiếp sau thì em đối với anh sẽ như thế nào?

Ít nhất, cô có thể yêu trọn vẹn không? Nếu như thời gian có thể quay trở lại, anh có còn yêu cô nữa không?

Một chiếc ca nô chạy nhanh lại, trên bến tàu, một đám người khác đã tới, tình hình dưới nước đã không còn ai bận tâm đến. Ca-nô bẻ lái một vòng thì dừng lại một lúc, không ai nhìn thấy rõ người trên đó là ai, đợi đến khi cuộc chiến không dễ dàng gì đã được khống chế, chiếc ca nô đó sớm đã đi mất dạng.

Dung Ân hai tay đang cầm chén trà, cô nhắm mắt lại, chưa kịp yên tĩnh chút, đã nghe được tiếng nói kinh ngạc của Bùi Lang ở đối diện “Sao có thể như vậy được?”

Cô mở to mắt, “Sao vậy?”

Bùi Lang đưa tay chuyển máy tính sang hướng Dung Ân, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một khuôn đối thoại, một thông báo màu đỏ hiện thị là phải nhập mật mã. Người đàn ông nhập vào mật mã mà Dung Ân đã đưa cho trước đó vào, bên trên hiển thị “Mật mã không đúng”. Bùi Lang không cam lòng, lại nhập thêm lần nữa, nhưng lại thấy màn hình nhấp nháy một hồi, sau đó, phía dưới bắt đầu hiện ra màn hình màu đen. Anh lập tức bấm lưu, nhưng không có tác dụng, những chuỗi số liệu bị phá hủy toàn bộ. Ngay cả máy vi tính cũng bị virus xâm nhập, đen cả màn hình, không thể thao tác được nữa.

“Tại sao lại có thể như vậy?”

Bùi Lang sắc mặt nghiêm trọng, hai tay để lên trán “Dung Ân, em lấy được chiếc đĩa này như thế nào?”

Cô kể lại đơn giản về tình huống đêm đó cho anh ta nghe. Bùi Lang nghe vậy, vẻ mặt tỏ ra trầm ngâm, chau mày, “Việc này e rằng không đơn giản như vậy, chiếc đĩa này chắc hẳn đã có xử lý gì rồi, chiếc đĩa thực sự, có lẽ đang còn ở trên người Nam Dạ Tước...”

Dung Ân hạ mi mắt, “Ý anh nói, chiếc đĩa này là giả?”

“Ít nhất, phần sau của chiếc đĩa là giả. Vừa rồi Lý Hàng gọi điện nói Nam Dạ Tước đã sớm bố trí người ở xung quanh bến tàu. Anh ta đem CD giao cho em, chắc là để tóm người đứng phía sau em. Chỉ là anh ta không ngờ được là bản thân lại bị bắn chết.” Bùi Lang khẽ thở dài, “Chắc chắn là anh ta muốn xem xem, người phối hợp với anh là ai, ai mà còn cả gan đụng đến anh ta.”

“Những hành động vừa rồi, chẳng lẽ không phải là người của cảnh sát sao?”

“Tất nhiên là không phải, nếu đổi lại là phía cảnh sát xuất quân, thì không đụng vào anh ta được rồi, cái này gọi là đen ăn đen...” Bùi Lang cũng không nói tiếp nữa, khuôn mặt tuần tú của anh nghiêm túc “Em và mẹ Dung chuẩn bị đi, anh đã chuẩn bị chỗ ở mới cho em. Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, thuộc hạ của anh ta, người đầu tiên bị nghi ngờ chính là em đó.”

“Không cần đâu,” Dung Ân quả quyết cự tuyệt, “Nếu bọn họ đã ráp tâm tìm tới, em có trốn ở đâu cũng không thoát được...”

“Bây giờ Nam Dạ Tước đã chết rồi, tài sản dưới tên anh ta, ngày mai sẽ bị niêm phong, cái này không thể mất nhắm mắt mở cho qua được, cho nên...”

“Anh yên tâm đi,” Dung Ân hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, “Em chỉ về Ngự Cảnh Uyển đêm nay thôi. Sau khi giải quyết xong việc, sáng sớm mai tôi sẽ rời đi.”

Bùi Lang muốn tiễn cô về nhưng Dung Ân kiên quyết muốn bắt xe về một mình.

Lúc trở về Ngự Cảnh Uyển, những chiếc đèn vẫn còn sáng, Dung Ân đi thẳng vào trong vườn, từng cơn gió ập đến, xâm lấn vào tận xương cốt.

Đêm nay thật sự gió rất lớn, những cây bạch quả hàng hàng san sát nhau, theo cơn gió lạnh xào xạt lay động, càng hiện ra cảnh hiu quạnh và thê lương. Lá rụng về cội, trên mặt đất trải ra một lớp lá mỏng, bước chân lên đó, phát ra tiếng xào xạt.

Dung Ân đứng trong vườn, khi ngẩng đầu lên nhìn phía ban công, bên đó trống vắng âm u, sẽ không còn nhìn thấy bóng người chuyển động nữa.

Mở cửa, đi vào phòng khách, Dạ Dạ đang giỡn với quả cầu nhỏ trên sofa. Loại bóng bầy sắc này nó rất thích, nó luôn thích cắn lấy quả bóng này. Nghe được động tĩnh Dung Ân đã về, nó liền rời chân khỏi bóng chạy tới, miệng cắn nhẹ ống quần Dung Ân, thân hình mập mạp bắt đầu chạy loanh quanh chân cô.

“Dung tiểu thư, cô đã về rồi.”

Dung Ân ẵm con nhóc lên, ngồi xuống ghế sofa, “Vương Linh, khuya vậy rồi mà cô còn chưa ngủ?”

Cô chạy từ trong bếp ra, trong tay bưng chén ngân nhĩ hạt sen vừa nấu ra, “Cái này là cậu chủ kêu tôi chuẩn bị, nói mùa đông cơ thể tiểu thư tính hàn, nên trước khi ngủ uống bát canh hạt sen cho ấm người...”

Vương Linh tiếp tục nói, những lời tiếp theo sau đó, Dung Ân đều không nghe được nữa. Vương Linh đi vào trong bếp lấy chén nhỏ ra. Dung Ân sắc mặt mệt mỏi dựa vào ghế. Vương Linh đem chén hạt sen vừa múc xong đưa cho cô, “cũng không còn sớm nữa, tiểu thư uống rồi đi ngủ được rồi ạ.”

Cô nhìn một lúc, cổ họng như nghẹn lại, quay đầu đi “Tôi không muốn uống.”

Vương Linh liền đem chén đặt trên bàn trà, ánh mắt quét qua chiếc đồng hồ thủy tinh treo trên tường, “à, đã khuya thế này rồi, cậu chủ còn chưa về nữa,”

Dung Ân cảm thấy tim cô nhói đau, Ngự Cảnh Uyển này, từ nay sẽ càng trống trải hơn. Khi cô vừa uống xong canh hạt sen, rõ ràng là độ ấm rất vừa phải, nhưng lại không cách nào làm ấm ruột gan cô. Cô để cho Vương Linh đi ngủ trước, cô muốn ngồi ở phòng khách một chút. Sống chung với Nam Dạ Tước lâu như vậy, cô chưa bao giờ thử qua cảm giác đợi anh trở về bằng một danh phận khác.

Bây giờ, anh ta đã chết, cô ở lại căn nhà này, trong lòng cũng thấy trống trải.

Lúc A Nguyên trở về, rất chật vật, đầu tóc bị thổi rối tung lên, trên mặt và người đều bị thương, vết máu trên quần đã khô. Anh ta về phát ra tiếng động rất lớn, khiến con nhóc đang nằm trên đùi Dung Ân kinh sợ, rụt người lại.

Một người đàn ông khí cốt vững chãi, hai mắt đỏ bừng, lần đầu tiên Dung Ân thấy anh khóc, nửa thân người đang nằm trên sofa của cô bật dậy. Người đàn ông vén áo lên lau nước mắt, “Chị Dâu, lão đại chết rồi.”

Dung Ân tuy đã biết từ sớm, nhưng khi nghe mấy chữ đó, nước mắt cũng không kiềm được rơi ra. Đây hẳn không phải là giả tạo, cô cắn chặt lấy môi dưới. Người đàn ông nhìn thấy dáng vẻ đó, mắt anh lại đỏ hơn lên, “Bên kia bến tàu, tôi đã phái người xuống dưới đó tìm kiếm, nhưng đã lâu như vậy rồi...” giọng A Nguyên nghẹn ngào, “e rằng...”

Bốn chữ lành ít dữ nhiều, anh đã nghẹn nuốt lại không nói được.

“Chị Dâu, ngày mai phía bên cảnh sát sẽ hành động, chị hãy nhanh chóng rời khỏi đi, chỗ ở tôi sắp xếp cả rồi...” A Nguyên đã nhận cô là chị dâu, thì tuyệt đối không để cho phải chịu bất cứ nguy hiểm nào.

“Anh không cần phải lo cho tôi, những người bên ngoài không biết danh phận của tôi, mọi người tự cẩn thận chút...” Dung Ân đứng lên, “Sáng sớm mai tôi sẽ dọn đi.”

“Lúc lão đại ra đi, có kêu tôi chăm sóc tốt cho chị...”

“A Nguyên, anh mau đi đi, ở đây không an toàn, tôi sẽ không sao.” Dung Ân ẵm Dạ Dạ đi lên lầu hai. A Nguyên biết anh không thể ở lâu ở đây, hơn nữa lúc Nam Dạ Tước còn sống đã bảo vệ cô rất tốt, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Lên đến lầu hai, Dung Ân đặt Dạ Dạ trên giường ngủ, ga giường cùng bao gối đều đã được Vương Linh lấp gọn gàng bên trên. Dung Ân mệt mỏi ngã xuống giường, dang rộng hai tay hai chân, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đèn thủy tinh treo trên đầu.

Cô nằm một lúc liền đứng dậy thu dọn đồ đạc, một va ly hành lý, trong đó chỉ có đồ đạc của cô trước kia đã đem vào. Tâm trạng này, lại không giống như lần rời khỏi trước đó. Cô mặc đôi dép lê đi đến thư phòng của Nam Dạ Tước. Bàn ghế, giá sách, sàn nhà đều được cô lau sạch sẽ. Lại quay về phòng, đem tất cả mọi thứ lau lại thêm lần nữa. Khi Dung Ân đang bận rộn với mọi thứ, bầu trời bên ngoài đã sáng dần lên, ánh bình minh phía đông đang lộ dạng đường chân trời.

Ngồi thật yên tĩnh trên ban công, hai bàn chân đứng lên, khi ánh mắt trợn lên mông lung, cô phảng phất thấy Diêm Việt đã đi xa, Nam Dạ Tước, cũng đã đi xa rồi.

Dung Ân chùi lấy nước mắt, lúc xuống lầu, Vương Linh đã dậy từ sớm, đang chuẩn bị bữa sáng.

“Dung tiểu thư?” cô thấy tiểu thư mang theo hành lý, mặt lộ vẻ kinh ngạc, “Cô muốn đi đâu?”

Dung Ân từ trong túi lấy ra một phong thư đưa tới Vương Linh, “Vương Linh, tôi phải đi, cô cũng đi về đi, đây là tiền lương.”

Vương Linh càng khó hiểu, “Dung tiểu thư, có phải tôi có chỗ nào làm không tốt không ạ?”

“Không phải,” Dung Ân bỏ hành lý xuống, con nhóc trên tay cũng nhảy xuống, “Cậu chủ sẽ không trở về nữa, chỗ này, từ nay về sau sẽ không có người ở nữa. Vương Linh, cô cũng thu dọn đi.”

Vương Linh cầm phong thư trên tay, lúc này mới chú ý đến hai mắt sưng đỏ của Dung Ân. Cô nói khản trương, “Dung tiểu thư, có phải cậu chủ xảy ra chuyện rồi không?”

Dung Ân nhìn quanh một lượt, không nói gì. Một tay kéo hành lý, một tay ôm Dạ Dạ rồi đi ra ngoài.

Trời hãy còn sớm, cô ôm chặt con nhóc đi ra khỏi Ngự Cảnh Uyển. Dạ Dạ hôm nay thật nghe lời, không quậy phá cũng không kêu to, yên lặng nằm trong lòng cô.

Dung Ân cứ hướng theo đường bộ, cô không biết phải đi đâu, trên tin tức đã từng đưa tin nơi Diêm Việt mai táng, khi đó Nam Dạ Tước không cho cô ra ngoài. Hiện tại, cô thật sự muốn xem Việt ra sao rồi.

Dưới cái lạnh của buổi sớm này, một người phụ nữ kéo hành lý, tay ôm chó con đi đến nghĩa trang, làm cho ai cũng phải quay lại nhìn.

Dung Ân khoác chiếc áo lông ngỗng màu vàng. Nghĩa địa bên trong thật yên tĩnh, giờ này vào trong, không thấy một bóng người nào.

Đứng trước cây tùng bách xanh biếc được phủ lên từng mảng sương lớn, cô đặt hành lý xuống phía dưới, ôm lấy Dạ Dạ hướng theo chiều dài thềm đá mà đi. Ngôi mộ của Diêm Việt được đặt ở một vị trí rất cao, anh thích một không khí thanh tịnh.

Gió lạnh thổi tới, vài sợi tóc bị thổi bay vào mặt cô, cô đứng trước mộ Diêm Việt, trên bia mộ, là bức hình anh nhìn nghiêng, tóc ngắn màu nâu sẫm, đôi mắt màu trà đỏ bất luận là nhìn ở hướng nào cũng như đang cười.

Dung Ân khê nhích khóe miệng lên, nụ cười vô cùng cứng nhắc. Cô quỳ gối, Dạ Dạ theo động tác nằm sát bên chân cô. Những ngón tay trắng muốt cẩn thận vuốt lên khuôn mặt trên bức hình kia, cô mở miệng, “Việt, anh ở dưới đó có khỏe không?”

Đi một vài bước, có một mảnh đất trống, Dung Ân đi qua đó, nhìn về phía xa xa, thành phố Bạch Sa ở dưới chân giống như là mây bay, có vẻ như đang bồng bềnh mà không thực tế.

Trên mảnh đất tươi xấp đó, có vài cọng cỏ xanh biếc, đang nhú lên.

Dung Ân ngồi xổm xuống, hai tay đẩy tuyết đang đọng hai bên ra, đem bùn đất chùi đi. Ngón tay trắng nõn bị bùn đất bám vào hẳn không chịu được, cô đào một cái lỗ nhỏ ở trước mặt, Dung Ân từ trong túi lấy ra một sợi dây chuyền. Đó là sợi dây chuyền Nam Dạ Tước tặng cho cô, dây chuyền đã đứt, mặt dây hình ngôi sao nằm chặt trong lòng bàn tay, lúc nắm, những góc nhọn đâm vào làm tay cô run lên.

Dung Ân đem vòng cổ để vào trong hố đó, hai chân cô xụi lơ quỳ trên mặt đất, cô lấp từng lớp đất chôn lại cái lỗ đó. Nam Dạ Tước đã chết, A Nguyên nói, anh ấy té xuống nước, đến bây giờ vẫn chưa tìm được, có nghĩa là thi thể đã không còn nữa.

Cô tỉ mỉ đắp nên một mô đất nhỏ, bên trên, để lại dấu vân tay rõ ràng. Dung Ân thấy mắt mình lại bắt đầu cay xốt, lúc sờ lên mặt lại thấy nước mắt mình lại rơi.

Dạ Dạ bên cạnh, cắn lấy ống quần Dung Ân. Cô nghiêng người bồng nó lên, sau đó nhìn lại xung quanh một lượt, sương mù bao phủ trên đầu cùng với gió lạnh càng thổi càng lớn. Khi Dung Ân xoay người, ánh mặt trời dường như tản ra nhỏ vụn trên đôi vai tịch liêu của cô. Trong lòng cô thấy trống trải, thật sự rất trống trải.

Tài sản dưới tên của Nam Dạ Tước toàn bộ đã bị thu hồi, bất động sản các nơi đều bị niêm phong.

Nghiêm Tước cũng tạm dừng toàn bộ nghiệp vụ, tiếp nhận sự điều tra của các cơ quan ban ngành.

Điều quan trọng là, người đàn ông từng ở thành phố Bạch Sa hô mưa gọi gió này, ra đi cũng giống như lúc anh xuất hiện vậy, mất tích một cách thần bí, những chiếc thuyền đưa ra để đi dọc theo bờ biển, tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được thi thể của anh.

Cho nên, xuất hiện lời đồn đại là, Nam Dạ Tước đã chết, đã bị chìm xuống dưới đáy biển, vĩnh viễn cũng không thấy được ánh mặt trời trên mặt nước nữa.

120. Chương 120

Dung Ân cho đến buổi trưa mới về đến nhà, lúc cô kéo rương hành lý đi tới cửa, thấy bên trong phòng khách nhỏ hẹp nhà mình tụ tập rất nhiều người, mẹ Dung đang ngồi ở trên ghế sofa lon không ngừng lau nước mắt.

“Tôi nói mẹ Dung, bà cũng đừng khóc như vậy, con cháu đều là có phúc của mình ... ” bác gái Lưu ở bên cạnh khuyên không được, còn có mấy người hàng xóm cũng ríu rít gật đầu nói theo.

“Mẹ —— ” Dung Ân không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đi vào.

“Ai nha, Ân Ân, cháu cuối cùng trở lại... ” bác gái Lưu nhanh tiến lên cầm tay cô, “Mẹ cháu nghe thấy tin tức, liền ngay lập tức cơm cũng không ăn được mà lo lắng cho cháu”.

Trong phòng khách TV đang báo cáo tin tức về Tước Thức, mẹ Dung sau khi biết cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an, muốn gọi điện thoại cho Dung Ân, lúc này mới nhớ tới đều là con gái gọi về, điều này hoàn toàn làm cho bà càng trở nên gấp gáp.

“Ân Ân, con thật là muốn hù chết mẹ”, mẹ Dung từ trên ghế salon đứng lên, “Chuyện gì xảy ra a, Tiểu Nam thật đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trên ti vi nói nó là người xả hội đen, lại còn giết người nữa...?”

“Mẹ, TV cái gì cũng nói được”, Dung Ân nhìn về mẹ mặt tiểu tụy mà hiền lành, “Lời nói đó mẹ có thể tin tưởng được sao?”

“Thật đúng vậy a, ta thấy Tiểu Nam đứa bé kia thật rất tốt...”

“Đúng vậy đúng vậy... ” hàng xóm ríu rít hỗ trợ khuyên, Dung Ân lỗ mũi bắt đầu chua chua, may là, các bà cũng không có bỏ đá xuống giếng.

“VẬY, TƯỚNG NÓ THẬT...” mẹ Dung thốt lên tiếng, kéo tay Dung Ân qua, ở trên mu bàn tay cô vỗ mấy cái, “Con nói xem đứa nhỏ này làm sao lại đoản mệnh như vậy, thật vất vả xuất hiện một người khác, cuộc sống mới được bao lâu a...”

“Mẹ, người đừng như vậy...” Dung Ân hết sức nuốt trở về nước mắt cứ như vậy bùng lên, bác gái Lưu cùng đám người khuyên mấy câu, cũng không ở lâu, chỉ đành phải rời rít cáo từ.

“Ai...”, mẹ Dung lau nước mắt, đem Dung Ân kéo qua đi, làm cho cô dựa sát trên bả vai của mình, “Điều này cũng coi như là số mệnh đi, mẹ vốn đang tính năm nay đã có thể có cháu bé”.

“Mẹ”, Dung Ân chảy nước mắt, “Có con cùng mẹ còn không tốt sao?”

“Là mẹ không muốn để con một mình đơn độc cả đời như vậy, ai...”

“Mẹ. Đừng suy nghĩ, người cũng bảo là phải dựa vào duyên phận mà”. Dung Ân tiếng nói mềm nhẹ khàn khàn, hai tay cô nắm cánh tay mẹ, “Con chỉ muốn cuộc sống sau này của mẹ vui vẻ là được”.

Kế hoạch thu tóm tập đoàn Viễn Thiệp của Tước Thức vẫn chưa thành công, nhưng sau khi cuộc họp hội đồng quản trị kết thúc, tập đoàn Viễn Thiệp vẫn dễ dàng đổi chủ, do Trần Kiều tiếp nhận, về phần nguyên nhân, trong nội bộ đều rất nhất trí giữ bí mật. Song rất nhiều người vẫn đoán được ngọn nguồn trong đó, khả năng lớn nhất, chính là lúc trước Diêm Minh hút thuốc phiện đã cùng với tình nghi liên quan đến chợ đen.

Cứ như vậy, địa vị Diêm gia càng ngày càng đi xuống, mới vừa trải qua nỗi đau mất con, Diêm Thủ Nghị sau một đêm tóc gần như bạc trắng, do Diêm Minh liên tục yêu cầu, mang theo Diêm phu nhân ra nước ngoài cho khuây khoả đi.

Gần thành phố Bạch Sa, trên đảo tư nhân bốn bề là biển.

Một đoàn phi cơ tư nhân hạ cánh, dẫn đầu đi xuống là người phụ nữ hai tay để bên trong áo khoác lông chồn đắt đỏ, từ khi chất thể hiện trên mặt căn bản nhìn không ra tuổi của bà, đôi giày cao 10cm dẫm trên nền đất cứng rắn phát ra tiếng động, bà đi tới cửa lớn, có hộ vệ khom lưng chào, “Phu nhân.”

Người phụ nữ đi được rất nhanh, bộ dạng mắt nhìn thẳng, gió lạnh kịch liệt thổi lên ở bên sợi tóc sau ót bà, một đôi bông tai ngọc bích chiếu sáng rạng rỡ, càng làm nổi bật hơn ánh mắt kiêu ngạo.

Đi tới lầu hai, mấy tên hộ vệ đều đứng ở cửa, “Người đâu?”

“Duật thiếu gia đã gọi bác sĩ tới rồi”.

Hộ vệ mở cửa ra, lúc bà đi vào, liền thấy bên trong bác sĩ cùng y tá đang thực hiện các biện pháp cứu chữa, trên chiếc giường lớn giữa phòng, Nam Dạ Tước cởi trần, bả vai bị hai gã y tá mỗi người một bên đè lại, chất lỏng lạnh như băng đang theo mu bàn tay anh truyền qua dịch quần đi vào trong cơ thể. Mí mắt bà trực nhảy, cũng không có giống như những người bình thường la khóc, bà chẳng qua là dùng tay phải bịt miệng, đang cực lực ấn nhấn hạ xuống ánh mắt, lướt qua mép giường đi tới trên ban công.

Thông qua cửa sổ sát đất, liền thấy một người con trai đang mặc quần dài màu đen, nửa người trên áo sơ mi trắng chất liệu rất đẹp, vừa nhìn liền biết của một nhãn hàng nổi tiếng làm thủ công, anh một tay đặt tại trên lan can, đầu ngón tay trái đang kẹp điếu thuốc, bà đứng lại ở phía sau anh, “Duật Tôn.”

Người đàn ông xoay người, lông mày lười mác, anh có ngũ quan thâm thúy khiến người ta cam nguyện mê muội, lỗ mũi rất cao, môi mỏng đang lúc nhả ra vòng khói, tóc ngắn màu đen như mực, ánh mắt lộ ra khí phách có thể kéo người rơi xuống, “Bá mẫu.”

Người phụ nữ tháo xuống cái bao tay, tiếng giày cao lênh lênh đi tới bên người Duật Tôn, bà đôi môi run rẩy, thật ra thì nội tâm tràn đầy khủng hoảng, nhưng bà chịu đựng không cho phép chính mình đem loại này tâm tình này thể hiện ra bên ngoài trước mặt người khác, “Chuyện gì xảy ra?”

Người đàn ông rít điếu thuốc, “Con cũng không biết, lúc đầu con nhận được điện thoại của anh, cho là anh đã sắp xếp xong xuôi đường lui, không nghĩ tới thời điểm hai bên sống mái với nhau, anh đã trúng đạn”.

Sở Mộ hai tay cầm thật chặt lan can, “Con của ta từ nhỏ tới lớn chính là từ trong đồng người chết luyện ra được, làm sao sẽ bị đối phương chặn đánh như vậy được?” Bà ảo não dùng sức đập xuống, mặt có vẻ giận dữ.

“Bá mẫu, người cũng đừng quá lo lắng”.

Bên trong qua thật lâu sau mới an tĩnh lại, lúc Sở Mộ cùng Duật Tôn đi tới, bác sĩ cấp cứu xong, băng gạc đầy máu chất đông ở trên chân, người phụ nữ sắc mặt lạnh vài phần, “Đem đồng băng gạc này lấy ra, Tước thích sạch sẽ.”

Tiếng nói kia không giận mà uy, hai y tá bị làm cho sợ vội vàng dọn dẹp, bác sĩ tháo xuống khẩu trang, ý bảo một gã y tá khác ghim lại vết thương cho Nam Dạ Tước, “Thưa phu nhân, Tước thiếu gia cần bản thoát khỏi nguy hiểm, một phát súng này vốn là nhắm trúng ngực, bởi vì xuyết ngang cổ tay, mới không có trực tiếp trúng mục tiêu... Nhưng, bởi vì ngâm ở trong nước sông lâu như vậy, cho nên tôi còn phải quan sát mấy ngày, xem anh sẽ có chuyện gì nữa không”.

Tâm Sở Mộ treo lên lúc này mới hạ xuống, Nam Dạ Tước còn đang ngủ mê man, bà đi tới trước giường, bàn tay mơn trớn tóc đỏ rượu của anh, rồi theo gương mặt của anh, cổ, xương quai xanh, mãi cho đến bộ ngực anh.

“Ở đây, có thể lưu lại vết sẹo lớn không?”

Bác sĩ sợ hãi, “Vết sẹo không có gì đáng ngại, sau này có thể làm phẫu thuật thẩm mỹ”.

Sở Mộ thu hồi lại thương tiếc trong mắt, thanh âm cũng lạnh rất nhiều, “Không cần làm, để cho anh nhớ lần giáo huấn này, đem tính mạng treo trên họng súng người khác như vậy, anh mất nửa cái mạng đã là nhẹ.”

Duật Tôn không khỏi ngẩng đầu, người phụ nữ này, tâm địa từ trước đến giờ là vừa lạnh vừa ngoan cố, cho dù đối với con ruột của mình cũng không ngoại lệ.

“Bá mẫu, người đi về nghỉ ngơi trước đi, ở đây có con rồi”.

“Duật Tôn, lần này làm phiền con”, Sở Mộ phát tay để cho người ở trong nhà lui xuống, “Ta là thấy hấn cánh cũng đủ cứng rắn, mới để cho anh đi ra ngoài bay nhảy một mình, không nghĩ tới, lần này ngã thảm như vậy, ta muốn biết, vấn đề nằm ở đâu”.

Nam Dạ Tước ngủ mê thật lâu, cảm giác mình giống như là lơ lửng ở trên mặt biển, một phát, lại bị sóng đánh vào ngã nhào, thân thể như bị tảng đá áp đến đáy biển, anh liều mạng giãy dụa, cố gắng muốn đem đầu lộ ra khỏi mặt nước.

Anh thấy một đứa bé đứng ở trước mặt mình, bộ dạng nhiều lắm là sáu bảy tuổi.

Tóc ngắn màu đen, một đôi mắt lộ ra thâm trầm không giống như những đứa bạn cùng lứa. Bên cạnh còn có đứa nhỏ khác, bất quá cũng chỉ là bộ dạng mười mấy tuổi, người đàn ông đi ủng bộ dạng hung hăng, dùng đầu roi gõ mặt bàn, “Bắt đầu”.

Nam Dạ Tước biết, đây là huấn luyện tháo lắp súng, đứa nhỏ kia vài động tác nho nhỏ đã thuần thục nhanh nhẹn, bất quá thời điểm vừa định cài đặt một khối linh kiện, trong tay buông lỏng xuống, linh kiện lớn nhỏ rơi xuống mặt đất, chờ anh khom lưng nhặt lên, tốc độ đã chậm lại trở thành người cuối cùng.

Anh mím môi lại, đem súng thả vào trên mặt bàn.

Cặp tay kia không có rụt về lại.

Người đàn ông không một chút lưu tình, trong tay nắm giữ roi, anh vụt vào đôi tay đứa bé hai lần rướm máu, mu bàn tay lập tức liền sưng, “Tước thiếu gia, người phải hiểu được, hiện tại động tác sai sót, tương lai có thể có sẽ là vết thương trí mệnh của người”. Sau đó ông đưa tay rút về để ở phía sau lưng, tay của anh bây giờ rất đau rất đau, nhưng ở trước mặt lão sư là không thể rơi lệ, “Vâng”.

Nơi này là trụ sở huấn luyện bí mật, bình thường người ngoài là không vào được.

Lúc ăn cơm trưa, bé trai cùng người khác cũng cách khá xa, anh một câu không nói, chẳng qua là nhai lấy thức ăn nhặt nhèo trong miệng. Trên đỉnh đầu, đèn phát sáng vĩnh viễn làm cho người ta phân không rõ bây giờ là ban ngày hay là ban tối, anh muốn đi ra ngoài, không muốn lưu lại ở nơi giống như địa ngục này nữa.

“Phu nhân —— ” cách đó không xa, truyền đến thanh âm cung kính.

Hắn quay đầu về nơi phát ra tiếng nói, liền thấy một người phụ nữ đang đứng ở ngoài song sắt, vệ sĩ mở cửa cho bà, lúc bà tiến vào, mỗi người cũng ngừng lại động tác trong tay cùng bà chào hỏi.

Hắn bên trong đôi mắt lóng lánh, bỏ lại bát đĩa thật nhanh chạy tới, “Mẹ, mẹ —— ”

Anh bổ nhào về trước mặt, nhưng người phụ nữ cũng không nhiệt tình khom lưng ôm anh, hắn ôm lấy eo bà, “Mẹ, con muốn trở về, con không muốn ở chỗ này, nơi này tối quá...”

“Cái loại không có tiền đồ!” trên mặt người phụ nữ nhớ nhung ban đầu trong nháy mắt tiêu tán, bà dùng sức kéo hai tay hắn ra, “Tương lai ngươi là người thừa kế gia nghiệp, tại sao có thể nói những lời như thế này?”

Hắn biết mẹ tức giận, nhưng anh thật không thích cái chỗ này, “Mẹ, con không muốn cái gì gia nghiệp, con chỉ muốn ở cùng ba mẹ...”

Lúc bà vung bàn tay lên, hắn đứng không vững, lão đảo mấy cái ngã xuống nước bùn trên mặt đất, ánh mắt của bà rơi vào trên mu bàn tay hắn, “Tước, con đã làm ẹ thất vọng. Lần sau nếu tiếp tục làm không tốt, ta liền để cho lão sư phạt nặng con, cũng không phải là roi đòn giản như vậy nữa”.

Bà đứng dậy muốn đi, nhưng hắn nhanh chóng bò dậy, lần này không có cầu khẩn, cũng là tay nhỏ bé níu lấy góc áo của bà, anh giương lên sắc mặt yếu ớt, ánh mắt quật cường mà nhìn về trước bà. Trong mắt của bà, không phải là không có thương yêu, nhưng bà biết rõ mình không thể mềm lòng, dùng sức đẩy hai tay hắn, sau đó cũng không quay đầu lại liền đi ra khỏi trại.

Hắn liền kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, một đôi mắt đen trong có nước mắt trực trào, nhưng anh không khóc lên, đôi môi mím chặt, hàm răng cắn chặt, thật sự không nhìn được, cũng không để cho nước mắt kia rơi, gơ cánh tay lên dùng sức lau.

Nam Dạ Tước cảm giác mình đã chìm vào đáy biển, anh bị ngạt quá lâu, cảm giác được thiếu dưỡng khí, trong nháy mắt dùng sức hô hấp, mở hai mắt ra.

“A, đã tỉnh —— ”

“Khụ khụ —— ” Nam Dạ Tước khó khăn nheo lại con ngươi, đồng thời kịch liệt ho khan, nơi trái tim như bị xé nứt, cả khuôn mặt anh cũng đau đớn nhăn lại.

Mấy người chia ra vây tới đây, Sở Mộ phía trên có lo lắng, trong miệng cũng không tha cho hắn, “Giờ mới biết đau sao? Không để cho ta bớt lo”.

“Mẹ”. Nam Dạ Tước chân mày chau lên, vừa mới tỉnh lại, khó chịu muốn chết.

“Con nói xem, ngang nhiên bị người khác nhắm ngay tim, con lúc ấy đang làm cái gì vậy? Làm sao ngay cả thời gian phản ứng cũng không có...”

“Ai u, ” Nam Dạ Tước ngại bà làm phiền, nghiêng gương mặt tỉnh táo qua, “Đừng cãi ầm ĩ được không, con muốn cho tai thanh tĩnh chút”.

Bà liền ở tại bên cạnh ngồi xuống ghế, đây chính là mẹ hắn, con gái một của gia đình xã hội đen, trong đêm tối, bọn họ có một vương quốc thuộc về mình, bà biết muốn tồn tại được trong thế giới này cái chính là giữ được mạng của mình. Cho nên, thời điểm những đứa trẻ cùng lứa đang chơi đùa, Nam Dạ Tước đã phải học làm sao từ trong đồng người chết mà trèo lên, lúc anh sáu tuổi liền biết tháo lắp súng, những thứ giao dịch trong thế giới ngầm, bao gồm buôn lậu, buôn lậu thuốc phiện, anh lại càng mưa dầm thấm đất. Trong nhà có nhiều mối làm ăn bên ngoài, thì cũng là cha của anh xử lý, bao gồm cùng thương giới chính giới giao tiếp, đều rất thành thạo.

Cho nên, dường như không ai có thể đoán được Nam gia rốt cuộc có bao nhiêu tài sản, chỉ biết là nhà bọn họ có một đứa con trai độc nhất.

“Ta nghe nói, con lâu nay tại Ngự Cảnh Uyển nuôi một người con gái phải không? Cô ta bây giờ đang ở đâu?”

Nam Dạ Tước khuôn mặt tuần tú hướng tới hướng khác, sắc mặt tái nhợt bắt đầu phát ra xanh mét, “Mẹ phải người theo dõi con?”

“Mẹ chỉ là muốn xem người phụ nữ con nuôi bộ dạng như thế nào, cô ta không xứng với con, nếu chỉ là vui đùa một chút..., ta nửa câu sẽ không nhiều lời.”

Nam Dạ Tước nằm ở trên giường khó có thể nhúc nhích, nếu là đổi lại lúc trước, anh đã sớm bỏ cửa chạy lấy người rồi, “Chuyện của con mẹ đừng quản.”

“Cứng đầu! ” Sở Mộ đập mạnh góc dưới, đứng dậy cũng không quay đầu lại rời đi.

Nam Dạ Tước sớm quen với cái bộ dáng này của bà, anh lười phản ứng, hai đầu lông mày vẫn có thất vọng đang chảy tràn ra tới, đây chính là mẹ anh, cho dù anh gặp nguy hiểm đi nữa, dù ở thời khắc sinh tử thế nào đi nữa, bà đều là không nói ra một câu quan tâm.

“Thật ra thì bác gái nói cũng đúng, chuyện lần này, thật có liên quan đến phụ nữ? ” Duật Tôn hai tay khoanh trước ngực đứng ở đầu giường anh, “Bằng không bằng thủ đoạn của cậu, như thế nào lúc bị bắt trúng, ngay cả thời gian tránh né cũng không có?”

Nam Dạ Tước muốn xê dịch nửa người dưới, nhưng vết thương đã làm anh đau đến thấu tim, “A Tôn, lần này tôi nợ cậu một ân tình”.

Lúc biết mình trúng đạn, Nam Dạ Tước liền biết mình dữ nhiều lành ít, anh thậm chí không nghĩ còn có thể sống, nhưng khi anh lần nữa mở mắt, lúc thấy cả phòng đầy người, là anh biết ông trời không thu lại anh, đưa anh trở lại.

” Đây, đây là từ trong quần áo cậu lấy ra”. Duật Tôn đem cái bao da kia vứt xuống trước người Nam Dạ Tước, anh giơ lên tay phải, khó khăn đem nó mở ra sau nhìn, tấm hình kia ngâm nước, nhưng như cũ có thể thấy rõ ràng nét mặt nghiêng diễm tĩnh của Dung Ân. Nam Dạ Tước cho là anh hiện tại có thể vung tay đem nó bỏ đi, lúc muốn động thủ, ngón tay cũng đã trước một bước bóp chặt ví da. Đem nó dùng sức nắm trong lòng bàn tay.

“Qua một thời gian tôi sẽ đi tới thành phố Bạch Sa tiếp nhận chuyện làm ăn bên kia, tôi sẽ thay cậu tra rõ ràng chuyện này.”

“Tôi và cậu cùng nhau trở về.”

“Người điên rồi phải không? Hang ổ đều bị cảnh sát dò xét còn trở lại sao?”

“Đường đây ở thành phố Bạch Sa không có mất”, Nam Dạ Tước khẩu khí suy yếu, con người màu đen liếc hướng tấm ảnh chụp kia, “Đồ đạc của tôi chính tôi sẽ đích thân lấy về, chỉ có điều muốn tìm hiểu nguồn, cần chút thời gian”.

“Cậu đi nói với bác gái đi, nghe khẩu khí của bà, bà hẳn là sẽ để cậu đi đến một nơi khác làm ăn.”

“Ta đã không phải là đứa bé sáu bảy tuổi như ban đầu rồi”. Nam Dạ Tước mặt lộ một vẻ sắc, nói nhiều lời như thế đã tiêu hao quá nhiều thể lực của hắn, hắn lần nữa ngã thật say.

Vốn dĩ, tất cả mọi người cho là sẽ không còn gì đáng ngại, ai ngờ đến Nam Dạ Tước nửa đêm liền sốt cao, bác sĩ đã tiêm thuốc hạ sốt, nhưng vô dụng, ông ta lật lên mí mắt anh, có thể kết luận anh bị nhiễm trùng.

Sau nửa đêm, Nam Dạ Tước giãy dụa lợi hại, tấm vải màu trắng quần quanh bộ ngực cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hai y tá chia ra ôm bờ vai của anh, nhưng hắn khí lực rất lớn, các cô cần bản ép không được, Duật Tôn xắn lên ống tay áo, hai tay ấn chặt xương quai xanh của anh, “Mẹ kiếp, cái này không giống nhiễm trùng, hẳn đến tột cùng bị cái gì?”

Bác sĩ quan sát phản ứng của anh, xoa một chút mồ hôi lạnh, “Theo ta thấy, Tước thiếu gia hình như là bởi vì nhiễm trùng khiến cho độc thuốc phiện phát tác”.

“Cút!” Duật Tôn con người bên nhọn quét về phía ông, con người tối tăm sâu không lường được, “Hắn không thể nào hút thuốc phiện”.

“Duật thiếu gia, bộ dáng này của Tước thiếu gia thật rất giống, nếu chỉ là nhiễm trùng bình thường không khó xử lí, hiện tại...”

“Người câm miệng cho ta!” Duật Tôn giọng nói tràn ngập cảnh cáo, “Chữ không được ta liền bắt người mổ ra, còn nữa chuyện hắn hút thuốc phiện không cho phép tiết lộ nửa chữ ra bên ngoài, ngay cả phu nhân cũng không thể nói, hiểu chưa?”

“Được... tôi, hiểu được.”

Nam Dạ Tước đã hôn mê, Duật Tôn đứng dậy, chuyện này nếu để Sở Mộ biết, nói không chừng có cãi nhau mà trở mặt cũng nên.

Anh tin tưởng Nam Dạ Tước, tính tình của anh, không thể nào đi đụng loại thuốc phiện này.

Cuộc sống trở về bình thường, Dung Ân bắt đầu đi ra ngoài một lần nữa tìm việc làm.

Khi về nhà trải qua hành lang, vừa vặn gặp mấy bác gái đang ngồi cùng một chỗ dệt áo lông, “Ân Ân về rồi à”.

“Vâng, các bác đều đang ở đây cả sao.” Dung Ân dừng lại bước chân, “Các bác có khỏe không ạ?”

“Khỏe khỏe, trời cũng tối rồi, mau trở về đi thôi, mẹ cháu vẫn chờ cháu còn chưa ăn cơm đâu”.

“Dạ, cháu xin phép”. Dung Ân mỉm cười rồi bước đi.

Bác gái Lưu khẽ thở dài, “Haiz, đứa nhỏ này, kể từ khi Tiểu Nam đi, nó cũng chưa có cười quá, các bà xem một chút sắc mặt mới vừa rồi, bên trong đôi mắt cũng là trống rỗng”.

“Cũng không phải vậy sao?” bên cạnh mấy người hưởng ứng nói, “Dung gia thật đúng là ... lắm tai nạn a”.

Dung Ân về đến nhà, sau khi ăn cơm xong ngồi ngốc ở bên trong phòng không có đi ra ngoài, cô tìm công việc, chỗ làm cách nhà không xa, trong tiểu khu ở ngay dưới lầu nhà cô có vệ sĩ theo dõi, cô biết, đó là Bùi lang không yên lòng, an bài người bảo vệ bọn họ.

Tin tức về Nam Dạ Tước, mặc dù đã cách mấy ngày, lại như cũ ùn ùn kéo đến, đưa tin không biết chán, tin tức đã nói, đội cứu hộ đã chặn lại cửa sông, nhưng liên tục mấy ngày vớt, vẫn không có nhìn thấy thi thể anh.

Dung Ân tựa vào cửa sổ, cô mơ hồ có loại ảo giác, thật giống loại cảm giác hít thở không thông trước đây, cho tới bây giờ cũng chưa từng rời khỏi cô.

121. Chương 121

Xuân về hoa nở, đếm trên đầu ngón tay, cũng chỉ mới mấy tháng trôi qua.

Những ngày lạnh nhất tiểu điều ẩm đạm trong mắt mọi người đã trở quá khứ, hiện giờ, đã là giữa hè.

Dung Ân gặp qua Thẩm Mặc, mặc dù cố gắng mời cô trở lại công ty Tân Sang làm, nhưng vẫn bị cô nhẹ nhàng từ chối, Dung Ân muốn thoát ra khỏi cuộc sống trong quá khứ, Sang Tân bởi vì cô mà phải chịu bao uất ức, cô vẫn thích hợp sống ở nơi an tĩnh.

Công ty mới này cũng không lớn lắm, là do cá nhân thành lập, nhưng đãi ngộ cũng tốt lắm, 2500 đồng lương thử việc, thêm phần trăm thiết kế, mỗi tháng còn có một trăm đồng tiền trợ cấp cước điện thoại, đi lại và tiền cơm.

Quan trọng nhất là, Dung Ân ở chỗ này lại gặp được Lý Hủy, cô gái có khuôn mặt trái táo, bởi vì Tước Thức sụp đổ mà phải đi ra ngoài tìm công việc mới, vừa vặn trong nhà có quen biết, công ty này chính là cậu cô mở ra.

Lý Hủy rất biết cách quan tâm người khác, về chuyện Nam Dạ Tước cùng Dung Ân, cô cũng chưa từng gặng hỏi.

Công ty thuê một tầng lầu của một toà cao ốc, chỗ ngồi của Dung Ân gần cửa sổ, mỗi lần mở rèm cửa sổ là có thể thấy toàn bộ những toà nhà cao tầng ở thành phố Bạch Sa này, có đôi khi làm thêm giờ, còn có thể nhìn thấy ánh nắng chiều quanh quẩn giữa không trung, cảnh quan trước mắt càng trở nên tráng lệ.

Trước máy vi tính, bày 1 chậu tiên nhân cầu (xương rồng hình cầu), hoa có hình em bé đặt trong chiếc chậu bằng gốm sứ.

Dung Ân sau khi tan việc rời khỏi công ty, Lý Hủy kéo cánh tay của cô muốn đi ăn đồ biển, hai người mới đi đến bãi đậu xe, liền nhìn thấy xe Diêm Minh đã ngừng ở ven đường, Lý Hủy nhận ra hần, cũng tự giác buông lỏng tay ra.

Người đàn ông nhìn qua có chút gầy gò, nhưng bộ dáng cũng không tệ, hần đi tới trước mặt Dung Ân, thân ảnh cao lớn đem ánh sáng trong mắt cô toàn bộ che lại, “Dung Ân, chúng ta đi ăn cơm tối. ” thân phận của hần sau khi bại lộ về, ngay cả một tiếng Ân Ân cũng là xa xỉ.

Bọn họ chọn một tiệm ăn ở bên cạnh công ty, khung cảnh thanh nhã, cũng không có nhiều người.

Lúc Diêm Minh vừa ngồi xuống, một cái tay đặt ở trên đầu gối, “Ba mẹ tôi đã ra nước ngoài, có thể, tôi cũng sẽ đi.”

Dung Ân nhấp một hớp đồ uống, “Muốn định cư sao?”

“Đúng vậy,” trên mặt Diêm Minh không giấu nổi vẻ lo lắng, “Bây giờ ngay cả tập đoàn Viễn Thiệp tôi cũng không thể giữ được, Diêm Việt đã ra đi, ở đây đã không còn gì để lưu luyến nữa.”

“Khi nào anh đi? ” Dung Ân ngẩng đầu ngắm nhìn gương mặt này, cô đã từng xem hần là Diêm Việt, cuối cùng, lại bị người đàn ông này làm cho thương tích đầy mình.

“Còn có chút chuyện phải xử lý xong.”

“VẬY, còn Tư mạn thì sao?”

Diêm Minh sắc mặt tối tăm, hần uống một hớp rượu, “Tôi đi..., nhất định sẽ mang cô ấy theo, dù sao cô ấy là vì tôi mới biến thành như vậy , ” người đàn ông nhâm nhi rượu, Dung Ân mi mắt sụp xuống, xem ra chuyện mấy tấm hình, Tư Mạn vẫn không nói thật. Nhưng bình tĩnh mà xem xét, người phụ nữ nào gặp chuyện như vậy có thể mở miệng thẳng thắn nói, có đôi khi, nói dối cũng dễ chấp nhận hơn là nói thật, “Sức khoẻ của anh, hiện tại vẫn tốt chứ?”

“Tôi đã cai nghiện rồi. ” Diêm Minh nói rất nhẹ, “Tư Mạn nói cho tôi biết, những thuốc kia là do Trần Kiều cung cấp, hôm nay tập đoàn Viễn Thiệp dễ dàng đổi chủ như vậy, chuyện ban đầu, rõ ràng chính là cái bẫy.”

“Tôi thật không nghĩ tới, Trần Kiều sẽ biến thành như vậy.” Dung Ân nhớ lại ngày đó, chẳng lẽ thật sự là tiếp xúc với cái xã hội này ngay cả lòng người cũng sẽ thay đổi sao? Khi còn đi học, cô, Diêm Việt, Trần Kiều, thường xuyên như hình với bóng, cô làm sao cũng không nghĩ được Trần Kiều dùng mọi thủ đoạn để đạt được tập đoàn Viễn Thiệp.

“Dung Ân, sau này em phải bảo trọng, phải tự biết chăm sóc chính mình, ” Diêm Minh con người trống rỗng nhìn cô, “Tôi biết anh ấy chết đi khiến em rất đau đớn, nhưng em rất kiên cường, em hãy cố gắng vượt qua.”

Dung Ân hai tay đang cầm ly nước lạnh, “Nói thật, khi đó nếu không vì hận Nam Dạ Tước, tôi thật không vượt qua được nỗi đau này. Tôi đến hiện tại vẫn không thể chấp nhận được hiện thực anh ấy chỉ sống lại được một ngày liền vĩnh viễn ra đi.”

“Có lẽ, ” người đàn ông kéo dài ngữ điệu, “Bởi vì em chưa kịp hiểu rõ tim trái của mình, lúc em chưa kịp phản ứng, Việt đã đi.”

Dung Ân không hiểu ý tứ trong lời nói, “Tình cảm của tôi?”

Diêm Minh đốt điếu thuốc, người phụ nữ này anh từng tìm hiểu lâu như vậy, Diêm Việt không biết, nhưng là anh biết, cô đối Nam Dạ Tước không thể nào là không có cảm tình.

Diêm Minh không muốn tiếp tục cái đề tài này, “Về Cám Dỗ, tôi cũng sẽ sớm buông tay, không muốn tiếp tục quản lý nữa.”

Cảnh còn người mất.

Hôm nay, Diêm gia cũng đã đi hết, toà nhà cũ này chỉ còn lại toàn bộ ký ức của cô và Diêm Việt, cũng phủ đầy bụi muốn đi theo cùng anh, Dung Ân có đôi khi cũng sẽ nhớ đến Diêm Việt, nhưng cũng sẽ không đau đớn như trước.

Chỉ là, tận sâu trong lòng có một nơi ngay cả cô cũng không thể đụng đến, cô bắt ép mình không nghĩ đến nữa, càng buộc mình phải quên, trong đầu lại càng nhớ rõ ràng.

Lúc nằm mơ cô thường xuyên mơ tới Nam Dạ Tước, anh nói, Ân Ân, nước biển lạnh quá, địa ngục lạnh quá, tôi ở dưới này chờ em, làm sao em vẫn còn chưa xuống?

Cuộc sống Dung Ân bình thản như nước.

Tước Thức bị bán đấu giá, người mua nghe nói là 1 thanh niên trẻ tuổi, cuộc sống về người đàn ông này bắt đầu bị đảo lộn, nhưng không có tác dụng, ngoài cái tên ra không tìm được chút thông tin có giá trị nào.

Hắn giống như Nam Dạ Tước vậy, lấy thân phận huyền bí hiện ra ở trước mặt mọi người, Tước Thức không có đổi tên, người đàn ông ra tay phóng khoáng này, tên là Duật Tôn.

Công ty có một dự án thiết kế cùng tập đoàn Viễn Thiệp hợp tác , giám đốc chỉ đích danh để cho Dung Ân đi đàm phán, nói có thể đoạt được dự án này, nhất định doanh thu sẽ tăng gấp mấy lần.

Lúc Dung Ân về nhà, Trần Kiều đã tới tìm cô mấy lần, thái độ cũng rất tốt, rất nhiều chuyện cô không có chất vấn, cũng cảm thấy không có cần thiết, dù sao cũng là thủ đoạn cạnh tranh của Diêm gia cùng Trần gia.

Khi đến tập đoàn Viễn Thiệp, thư kí thông báo xong, trực tiếp mời cô lên gặp.

Phòng làm việc của Trần Kiều ở tầng chót, Dung Ân đi vào, hắn đang phê duyệt giấy tờ, thấy cô đi vào lộ ra vẻ hết sức cao hứng, “Ân Ân, em hôm nay làm sao lại đến đây ?”

“Phương án tôi đã làm rất tốt rồi, muốn cho anh xem trước, nếu không hài lòng chỗ nào, tôi về chỉnh sửa.”

Trần Kiều đứng dậy đi tới trước sofa, ý bảo Dung Ân ngồi xuống, “Ân Ân, em không cần khách sáo như vậy.” Trần Kiều nhận lấy phương án cô đưa tới, cũng không có nhìn, chẳng qua là tùy ý đặt ở trên mặt bàn, “Anh biết, anh tiếp nhận tập đoàn Viễn Thiệp, em ít nhiều gì sẽ đối với anh có chút ý kiến, nhưng Ân Ân em phải hiểu được, đó cũng là ý của cha anh, anh cũng không có cách nào khác, càng không thể đi phản đối ông ấy.”

“Trần Kiều, anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi.” thư kí đem nước trà đến, Dung Ân nói cảm ơn, đối phương đi ra ngoài đem cửa phòng làm việc đóng lại.

“Nếu là anh suy nghĩ nhiều, Ân Ân, ” người đàn ông cầm tay cô, “Tại sao em đến bây giờ còn không chịu tiếp nhận anh? Chẳng lẽ anh so ra kém Diêm Việt sao? Lúc trước bên cạnh em còn có Nam Dạ Tước, nhưng hiện tại, em không có lý do gì không chấp nhận anh.”

Dung Ân dùng sức muốn rút tay về, nhưng Trần Kiều nắm rất chắc, cũng không cho cô có cơ hội thoát ra, ngón tay Dung Ân bị cầm đến đau nhức, mặt có vẻ giận, “Trần Kiều, cũng mấy năm rồi? em có thể thì đã chấp nhận anh rồi, lúc trước em chỉ xem anh là bạn, anh đừng như vậy, nếu không chúng ta ngay cả bạn cũng rất khó làm.”

“Ân Ân, bọn họ đều chết hết em còn nhớ tới làm cái gì? ” Trần Kiều đứng dậy, chuyển ngồi bên cạnh Dung Ân, tay hắn đưa tới nắm vai Dung Ân, “Anh bây giờ là tổng giám đốc tập đoàn Viễn Thiệp, anh cũng không cần kiêng kỵ kẻ nào nữa, Ân Ân, em đáp ứng anh đi, chúng ta thử tìm hiểu về nhau?”

“Trần Kiều, ” khuỷu tay Dung Ân kháng cự chống đỡ ở trước ngực hắn, “Tôi nói rồi là không có khả năng, đừng như vậy, anh thay đổi quá nhanh khiến tôi không thể nhận ra!”

Bọn họ ở rất gần, mùa hè vốn là ăn mặc rất mỏng, Dung Ân có thể cảm giác được hơi thở nóng hổi của người đàn ông phả bên tai, “Anh đối với Diêm Minh thủ đoạn độc ác, tôi cũng biết, Trần Kiều, anh thật cho là tôi có thể tiếp nhận anh sao?”

Động tác cường ép của người đàn ông dừng lại, “em cũng biết?”

“Đúng, Diêm Minh nghiện ma túy, là do một tay anh bày ra? ” đôi mắt Dung Ân nhìn thẳng vào khuôn mặt này, hắn chính là Trần Kiều ngày xưa sao?” Anh vì muốn chiếm đoạt Viễn Thiệp, loại chuyện như vậy cũng làm ra được, Trần Kiều anh mau buông ra.”

Người đàn ông nghe vậy, không muốn buông tay, ngược lại càng ôm chặt cô, “Em đã cũng biết rồi, Ân Ân, tôi đây tuyệt đối sẽ không buông tay, tôi lúc trước cũng bởi vì không có dũng khí, mới từ bỏ em lần này đến lần khác, Nam Dạ Tước tại sao có thể có em, không phải là dựa vào bức bách cùng thủ đoạn sao?”

“Trần Kiều! ” Dung Ân giận đến hai vai thẳng run, “Những lời như vậy anh có thể nói ra sao?”

“Hắn có thể, tôi tại sao không thể... ” Trần Kiều hai tay giữ chặt bả vai Dung Ân , “Ân Ân, tôi thật sự yêu em, tôi sẽ chăm sóc tốt cho em cùng mẹ.”

“Thật sao? ” Dung Ân trước sau không khuất phục, “Nếu như tôi không có lầm..., anh hẳn là sắp cùng thiên kim tập đoàn Khương Thịnh đính hôn, Trần Kiều, anh dựa vào cái gì nói anh yêu tôi?”

Lớp giấy ngăn cách giữa hai người trước đây hoàn toàn bị xé toạt, Trần Kiều sợ run lên, cũng không có ra vẻ giật mình, “Đó là trong nhà an bài cho tôi , Ân Ân, tôi không thương cô ta, tôi chỉ yêu em...”

“Trần Kiều, ” ánh mắt cô lạnh xuống, “Nếu bây giờ anh để tôi trở về..., tôi còn có thể xem như chuyện này chưa từng xảy ra, nếu như anh thật muốn tiếp tục nữa, tôi sẽ xem thường anh.”

“Ân Ân, tôi sẽ ở bên em giống như Nam Dạ Tước, tôi cho em cuộc sống tốt hơn, tôi sủng ái em nuôi em, chúng ta có thể coi như người đàn bà kia không tồn tại...”

Dung Ân tránh ra tay, hung hăng cho hắn một cái tát.

Trần Kiều nửa bên mặt trắng bệch, nửa bên mặt kia bắt đầu phát ra sưng đỏ, hắn trợn mắt hốc mồm, Dung Ân nhân cơ hội đẩy hắn ra, vừa muốn đứng dậy, đã bị phía sau 1 lực đột nhiên nắm trở về, mắt cá chân cô bị đau, ngã trở về bên trong ghế sa lon.

Người đàn ông then quá thành giận, “Tôi không tin người khác có thể, tôi lại không thể...”

Ở trong mắt Dung Ân , hắn thật biến thành một dã thú, Trần Kiều vui vẻ sáng ngời lúc trước, đã không còn thể tìm thấy một chút gì trên người đàn ông này nữa rồi.

Cửa phòng làm việc đột nhiên gõ vang, “Giám đốc.”

Là tiếng cô thư kí, Trần Kiều muốn mặc kệ, nhưng đối phương giọng nói rất gấp, “Giám đốc, ngài hẹn Duật Tổng của Tước Thức, hiện tại anh ta đang lên lầu.”

Trần Kiều đột nhiên nhớ tới, còn có vị thần tài này phải hầu hạ. Hắn ảo não bối bối đầu tóc, không cam lòng đứng dậy, giọng nói lộ áy náy, “Ân Ân, tôi...”

Quần áo Dung Ân nhàu nát, cô đẩy Trần Kiều ra vội vàng đứng dậy, từ trên bàn cầm lại bản thiết kế, “Tôi nghĩ Trần tổng cũng không có hứng thú xem, cáo từ. ” cô run run môi, mắt cá chân truyền đến đau đi đứng không vững, Trần Kiều sửa sang lại, Dung Ân mới vừa đi mấy bước, cửa phòng làm việc không có ai gõ cửa liền bị đẩy ra.

Dẫn đầu đi tới chính là chàng thanh niên mấy tháng nay được giới truyền thông săn đón Duật Tôn, hắn mặc Tây phục đen nhánh sắc hạng sang, người đàn ông này so với Nam Dạ Tước cũng không thấp hơn bao

nhiều, khỏe miệng hẳn khê cong lên, mang theo một cảm giác không quá xa cách. Tròng mắt đen như hổ sâu rơi trên mặt Trần Kiều, “Trần tổng, hình như anh rất bận?”

“Không, không —— ” Trần Kiều bước lên phía trước nghênh đón, “Mới vừa có việc đột xuất, không thể tự mình đón tiếp chu đáo, mong rằng Duật Tổng có thể tha thứ.”

Dung Ân nghe giọng nói như vậy, trong lòng càng phát ra sinh chán ghét, cô khập khểnh đi qua bên người Duật Tôn.

Người đàn ông chẳng qua là đứng lúc ngắm nhìn, hẳn đáy mắt lóe lên, đợi quay đầu đi chỗ khác một lần nữa liếc nhìn khuôn mặt nghiêng của Dung Ân, lại có cảm giác quen thuộc như vậy từ đâu mà đến, “Đứng lại.”

Dung Ân nhú mày, cô cũng không nhận ra người này.

“Cô tên là gì? ” Duật Tôn sẽ không nhìn lầm, Dung Ân chính là người đàn bà trong bóp da của Nam Dạ Tước. Hắn nheo lại con ngươi, mắt kính đảo xem kỹ, quần áo xốc xếch của cô mặc dù đã sửa sang lại kỹ càng, nhưng tóc buộc ở sau ót bởi vì đè ép mà dường như rơi lả tả đi xuống, cổ, mảng da thịt lớn trắng nõn bởi vì mới vừa kích động mà ửng hồng, tầm mắt người đàn ông tùy ý rơi vào tài liệu trong người cô, môi mỏng khê cong, bên trong đôi mắt có chút giễu cợt.

Người phụ nữ Nam Dạ Tước vừa ý, thế nào lại là loại rẻ tiền này!

Dung Ân rất rõ ràng nhìn thấu ý nghĩ của hắn, cho là cô là vì hợp đồng mà bán chính mình sao? Cô giờ chân lên, buông lời, “Đừng nghĩ tôi và hắn giống nhau, xấu xa như vậy.”

Trần Kiều sắc mặt trong nháy mắt xanh mét, hiện đầy lúng túng, ánh mắt người đàn ông quét về phía hắn, chẳng qua là cười cười, không có nói gì.

Dung Ân đi ra xa khỏi tập đoàn Viễn Thiệp, trong lòng giống như là chất chồng tảng đá, làm sao cũng thở không ra hơi. Chỉ mới mấy tháng, tập đoàn Viễn Thiệp cùng Nghiêm Tước cũng mất đi chủ cũ. Cô đọc theo phổ dài chẳng có mục đích, hai người đàn ông đó, cũng từng khắc sâu khắc sâu vào trong trái tim cô, bất kể trên danh nghĩa là yêu hay là hận, tóm lại, đều khắc cốt ghi tâm.

Trở lại công ty, lúc Dung Ân nói phương án thất bại, sắc mặt giám đốc thật không tốt, cảm bản thảo thiết kế của cô đập mạnh xuống bàn rồi rời đi. Lý Hủy ôm bả vai cô an ủi, Dung Ân ngược lại không cảm thấy gì, thực tế chính là như vậy, nếu muốn thích ứng với nó, cần phải có một quá trình khó khăn.

Trước kia, phía sau lưng cô có Nam Dạ Tước, trong tay anh nắm giữ huyết mạch nền kinh tế thành phố Bạch Sa, lời nói của anh, ai dám không cúi đầu khom lưng? Ánh mắt Dung Ân bỗng nhiên có chút chua, cô đem cửa sổ đóng lại, nhất định là gió lớn, làm cho bụi cát bay vào đôi mắt.

Cô cố gắng bình phục tâm tình của mình, lúc trước cô liều mạng muốn thoát khỏi Nam Dạ Tước, đem tất cả sự quan tâm chăm sóc của anh vứt bỏ hết, cô thích dựa vào hai tay của chính mình, thích yên bình, nhưng hôm nay, tại sao lại đột nhiên nhớ tới cuộc sống được anh che chở?

Phụ nữ, quả là chỉ thích đa sầu đa cảm, đặc biệt là tận mắt thấy sự thay đổi của Trần Kiều, cả trái tim cô cũng bắt đầu chết lặng.

Nhưng, cảnh ngộ của Dung Ân, đúng là nghiệm chứng cho câu trong họa có phúc.

Ai có thể nghĩ đến công ty Tước Thức lại có thể tìm một đối tác nhỏ như vậy, thậm chí nghiêm khắc mà nói không xứng hợp tác với quy mô của công ty như vậy?

Ông chủ sau vài ngày đàm phán, mặt đầy vui vẻ trở về, còn có ý khen ngợi Dung Ân, khen cô làm rất tốt, cũng hứa hẹn công ty sẽ không bạc đãi cô, khi phát tiền lương, còn tặng 500 đồng.

Lý Hủy lắc đầu liên tục, “Chắc chắn, cậu của mình chính là người thấy tiền sáng mắt, thay đổi 180 độ, mấy ngày trước còn trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau đấy.”

Cuộc sống tiếp tục trôi qua, giống như nước sôi.

Mấy tháng lại trôi qua, Cám Dỗ quy mô lớn nhất thành phố Bạch Sa cũng bị người khác thu mua, cùng lúc đó, vài quán bar cũng bị thu gom. Những chuyện này, cũng là do Dung Ân thỉnh thoảng xem từ tin tức từ TV mà biết, Cám Dỗ thay đổi hoàn toàn, còn sửa lại tên, gọi là Nữ Sắc.

Cuộc sống của Dung Ân, mỗi ngày đều là một đường thẳng, không có cái khác lấp vào.

Mấy bác gái ở trong chung cư thấy từ khi Nam Dạ Tước chết cũng đã hơn nửa năm, nhưng Dung Ân trước sau cũng không có người yêu, mọi người đều vô cùng lo lắng, tranh nhau giới thiệu đối tượng cho cô.

Con trai của cô bấy giờ tám cũng đều lòi ra, Mẹ Dung lúc trước chẳng qua chỉ cười, về sau cũng bị thuyết phục, liền thúc giục Dung Ân đi xem mắt. Cô tất nhiên là không chịu đi, nhưng những bác gái kia thực sự quá nhiệt tình, Dung Ân chỉ đành ngoài mặt ứng phó, nhẹ nhàng từ chối.

Tuỳ theo số trời mà sống, có đôi khi, thật rất nhanh.

Công ty cùng Tước Thức hợp tác, dự án đầu tiên hiệu quả và lợi ích không tồi, Dung Ân hôm nay đi làm ôm theo Dạ Dạ, con chó nhỏ kia cũng đã hơn một tuổi, mặc áo liền váy màu hồng phấn, cực kỳ đáng yêu.

“Ừm.. Dạ Dạ, Dạ Dạ à ” Lý Hủy cực kỳ thích, “ Đến đây chị ôm cái nào, hôm nay sao lại đem nó đến công ty?”

Mẹ mình trong chung cư tổ chức hoạt động gì đấy, Bác Lưu và mọi người mang bà đi ra ngoài, không ai chăm sóc Dạ Dạ ” Dung Ân đem thức ăn cho chó đặt ở trên bàn.

” Này, nhóc con này cũng xa xỉ quá đó” Lý Hủy sờ đến sợi dây chuyền trên cổ nó ” Bạch kim à. Bây giờ đối với chó cũng không giống như trước kia.”

Dây chuyền kia là Nam Dạ Tước tặng cho cô, Dung Ân cũng nghĩ tới đem tháo nó xuống, nhưng cô lại cảm giác, nếu gỡ nó xuống giống như thiếu thứ gì “Cậu thích như vậy, đợi sau này Dạ Dạ sinh bảo bối, tặng cậu một con.”

” Được, hứa rồi nha.”

Vốn là Dung Ân định tan việc sẽ trở về, nhưng ông chủ tự mình tuyên bố, nói Tước Thức vì các cô mấy ngày này cố gắng hợp tác nên khao, muốn mời mọi người trong công ty đi Nữ Sắc, cô vừa muốn từ chối, ông chủ liền quát mắt tới, “ Ai cũng không được phép vắng mặt, cơ hội ngàn năm có một, đừng không thức thời.”

Lời nói trong miệng Dung Ân vòng vo vài vòng rồi nói, “ Ông chủ, nhưng hôm nay tôi còn mang theo chó nữa. “

” Đơn giản như vậy, đem ôm chó đi cùng, không ai quy định không thể mang chó đi vào.”

Dung Ân cùng Lý Hủy nhìn nhau một cái, ai nấy đều thấy được tâm tình ông chủ hôm nay rất tốt, nhìn khuôn mặt đen thui đó, bởi vì cười mà ngũ quan chen lẫn nhau (xấu thế nhỉ, không bù cho Anh Tước nhà ta, há há) ” Mau thu dọn một chút, kêu xe đến.” không ai dám làm ông ta mất hứng, bằng không cuộc sống sau này nhất định khổ sở.

Dung Ân bất đắc dĩ, vẫn chỉ có thể ôm Dạ Dạ cùng đi, may mà con chó nhỏ trên đường cũng thật biết điều, gục ở trong ngực cô cũng không làm ầm ĩ.

Taxi dừng lại ở cửa Nữ Sắc, so với Cám Dỗ, nhân tài mới xuất hiện này còn lộ ra vẻ xa hoa cùng tinh tế hơn, nơi này so với lúc trước lớn gấp đôi. Đèn neon lấp lánh bao phủ khắp nơi, “ Nữ Sắc” hai chữ lớn cũng đủ chiếu sáng cả con đường, đứng trước lối vào của nơi sa đọa này, bóng người cũng giống như là một ánh sáng nhỏ bé.

Người ra ra vào vào, khuôn mặt mỗi người cũng không giống nhau. Các đồng nghiệp tranh nhau đi vào, chỉ có Dung Ân ôm Dạ Dạ đứng ở cửa, hai mắt cô như đeo chì, làm sao cũng không nâng lên nổi. Dung Ân đi qua sảnh chính của Nữ Sắc, cái cổng to lớn kia giống như cái miệng khổng lồ đầy máu há ra, tim cô đập mạnh, loạn nhịp bất an, cảm giác từng bước mình bước đi giống như quan quân ở cửa ải đường cùng miệng địa ngục.

” Ân Ân, sao còn thất thần ở đây” Lý Hủy đi vào trước một bước lại quay trở ra, kéo cánh tay Dung Ân dắt cô đi vào, con chó nhỏ mở to đôi mắt đen bóng, chân trước bắt an ở trước ngực cầu mấy cái.

Bên trong Nữ Sắc gần như bố trí cũng thay đổi, hẳn là mời thiết kế đặc biệt, bên trong rộng rãi giống như là đi vào mê cung, lên đến lầu hai, dưới lòng bàn chân không phải là sàn nhà bằng gạch, mà là một chất liệu thủy tinh đặc biệt, có thể thấy đầu người đi chuyển ở phía dưới. Dung Ân cùng Lý Hủy đi theo ông chủ đi tới khúc quanh, chỗ này là phòng Vip số 1, sa hoa nhất Nữ Sắc.

Lúc đi vào, ngoài người của công ty, lại cũng chỉ có một mình Duật Tôn.

Ông chủ ân cần mời rượu, người phục vụ vẫn duy trì quy củ ban đầu của Cám Dỗ, khi rót rượu đều hai chân quỳ gối trên mặt thảm.

Dung Ân nhìn quanh bốn phía, trong phòng Vip số 1, cũng không thay đổi quá nhiều, ánh mắt cô rơi vào trên bàn trà, không khỏi nhớ đến Tư Cần.

“Cô dường như rất quen thuộc nơi này?”

Dung Ân đang xuất thần, hoàn toàn không nghe được giọng nói, Lý Hủy biết liền đung cánh tay của cô, cô mới phản ứng lại, ” Cái gì?”

“Tôi nói...” Duật Tôn nhận lấy ly rượu trong tay, ly rượu trong suốt đặt giữa môi mỏng của anh, người đàn ông nhấp nhẹ một chút rượu, cánh môi còn vương lại một chút rượu sáng bóng “Cô trước kia đã tới đây sao?”

“Đúng, trước kia chúng tôi là nhân viên của Tước Thức, ông chủ của chúng tôi thường xuyên tổ chức chút ít hoạt động ở đây...” Lý Hủy nhìn qua sắc mặt cô có chút không tốt, liền thốt lên nói.

Người đàn ông gật đầu, “Thì ra lúc trước các cô là nhân viên của Tước Thức, vậy tại sao đi?”

“Bởi vì...” Lý Hủy giọng nhỏ lại.. ” Giám đốc của chúng tôi qua đời.”

“Ai nói hẳn đã chết?” chân mày người đàn ông khẽ nhíu lại, khóe miệng cong lên, bộ dạng bất cần đời.

” Hả?” Lý Hủy giật mình, ngay cả Dung Ân nhịp tim cũng theo đó mà đập kịch liệt, ” Anh ấy không chết sao?”

Trong mắt Duật Tôn có thâm ý, con người chăm chú nhìn vào gương mặt Dung Ân, bên trong phòng bởi vì lời nói của người đàn ông mà tràn đầy yên tĩnh cùng quỷ dị, hai tay Dung Ân đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt, ánh mắt phát sáng, dường như đang mong chờ điều gì đó. Người đàn ông khẽ động khóe miệng, thả chén rượu lên bàn, “Không phải là không tìm được thi thể sao? Có câu, chết phải thấy xác.”

“Đúng Đúng, Duật Tổng nói rất đúng” Ông chủ phụ họa liên tục, vội vàng mời rượu.

“Cô tên là... Dung Ân đúng không?”

Đồng nghiệp tùm tùm năm tùm ba bắt đầu đem ánh mắt tò mò ném lên người Dung Ân, thần tài này, dường như luôn vô ý mà nhắc tới cô.

“Đúng, cô ấy là Dung Ân, cô ấy cũng là trụ cột của công ty chúng tôi...” Ông chủ vui tươi hơn hớn nói.

“Dung tiểu thư, cô có tin người khác sau khi chết còn lại hồn mà không?” người đàn ông đôi mắt bỗng sáng lên.

Thần sắc Dung Ân không có thay đổi, bình tĩnh mà đối diện anh, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, ” Duật Tổng lại có thể tin những lời này? Nếu có rãnh, ngài nên cúng bái nhiều một chút.”

“Dung Ân, sao lại nói như vậy?” ông chủ vội vã quát bảo ngừng lại.

“Ông chủ, hiện tại công ty nào cũng thờ phụng thần tài à, tôi đây là muốn Duật Tổng làm ăn thịnh vượng mà”

” Đúng đúng, nha đầu này nói chuyện, Duật tổng đừng cười.” Giám đốc sợ nhất đắc tội Duật Tôn, nói chuyện châm chọc câu chữ, cũng phải nhìn sắc mặt người khác.

Người đàn ông cười yếu ớt, khóe miệng giãn ra, ” Miệng lưỡi bén nhọn.”

Dung Ân nhướn mày nhìn người đàn ông trước mặt, bốn chữ rất quen thuộc, mơ hồ nhớ tới, Nam Dạ Tước cũng đã nói như vậy, còn cười nói cô lại cần người, phải đem rằng nanh nhỏ của cô mà nhỏ xuống. Ánh mắt Dung Ân trong trẻo lạnh lùng từ từ mà nhu hòa, tầm mắt mặc dù là dừng lại ở trên mặt Duật Tôn, nhưng rõ ràng lại nhìn rất xa.

“Chúng ta chơi trò chơi đi, như thế nào?” cầm người ông dứt khoát hướng về phía Dung Ân.

“Được, Duật Tổng muốn chơi như thế nào?” thay mặt mở miệng, vẫn là ông chủ.

Duật Tôn đem vỏ chai rượu đặt trên bàn, quay một vòng, ” Miệng chai nhắm ngay người nào, người đó uống rượu, nếu không, cởi quần áo cũng được.”

Đây là cách chơi phổ biến nhất, khi ông chủ đi ra ngoài xã giao cũng gặp nhiều, ” Được, công ty của chúng ta nữ tướng tửu lượng rất kinh người, Duật Tổng ngài cần phải coi chừng.”

“Thật sao?” Người đàn ông cười yếu ớt, khoe miệng cong lên, làm cho người ta có cảm giác vừa gần vừa xa.

Dung Ân cười lạnh, “Tôi không biết uống rượu, mọi người chơi đi”

Ông chủ sắc mặt liền kéo xuống ” Dung Ân...”

Đây chính là bi ai của xã hội hiện thực, muốn mượn hơi quan hệ, phải dựa vào cấp dưới lấy lòng cấp trên, chửi trách lúc phỏng vấn, nhan sắc cũng sẽ chiếm tỷ lệ lớn như vậy.

“Không uống rượu cũng không sao, cô cũng không phải là không có mặc quần áo, cô tự tin là tối nay sẽ bị cởi sạch sao?” ánh mắt của người đàn ông giống như là X Quang quét về phía Dung Ân.

Cô hé miệng vừa muốn đứng dậy, đã bị Lý Hủy dùng sức kéo về, ” Được, chơi thì chơi, đến lúc đó Ân Ân uống không được, tôi sẽ uống thay cô ấy.”

Duật Tôn nhìn hai người, không có làm khó, ngược lại là gật đầu.

Người đàn ông đem chai rượu đẩy tới trước mặt Dung Ân ” Các cô bắt đầu trước.”

“Không không, bắt đầu dĩ nhiên phải là Duật Tổng” ông chủ lấy chai rượu về, một mực cung kính mà đưa tới trước mặt người đàn ông.

Duật Tôn dùng ánh mắt ý bảo Dung Ân, cô nhìn sắc mặt ông chủ ” Ngài trước đi.”

Người đàn ông ngón tay thon dài cầm chai rượu, nhẹ nhàng chuyển động, chai thủy tinh trong suốt kia xoay vòng vòng, thời điểm dừng lại, miệng chai rõ ràng là hướng về phía Dung Ân.

Lý Hủy không nghĩ tới vận khí của cô đen đủi như vậy, cô biết Dung Ân không biết uống rượu ” Tôi uống.”

Lý Hủy không chút do dự bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, ông chủ sắc mặt đã sầm xuống, dù sao kia cũng là cháu gái mình.

Liên tục vài lần, cho dù tửu lượng khá hơn nữa cũng sẽ chống đỡ không được.

Khi Duật Tôn sắp quay, Dung Ân đưa tay lấy chai rượu “Không nhọc Duật Tổng ngài.”

Người đàn ông thẳng vai lên, thần sắc vô vị, buông tay ra.

Dung Ân hôm nay cũng thật là xui xẻo, mặc dù là Duật Tôn thỉnh thoảng có uống một ly, nhưng vẫn là cô uống nhiều nhất.

Rượu này không phải là rất mạnh, nhưng vẫn ngấm từ từ, một lần sau khi cô uống rượu xong, ban đầu con chó nhỏ biết điều một chút ngoan ngoãn ngồi ở bên người nhưng nhanh chóng nhảy lên rồi chạy ra ngoài, Dung Ân vội buông ly rượu xuống đuổi theo, ” Dạ Dạ”

Người đàn ông nghe được cái tên này, khoe miệng rõ ràng là giơ lên.

Dung Ân nhớ được con chó nhỏ là quẹo phải đi ra ngoài, nhưng khi cô đi tới hành lang, cũng không thấy bóng dáng của nó.

Dạ Dạ co căng lên đuối tận không buông, cái đuôi ngắn nhỏ không ngừng lay động, lúc ở cửa thang máy, vệ sĩ dùng chân ngăn đường của nó, ” Ông chủ, có con chó.”

Người đàn ông bước vào thang máy, hắn mặc âu phục màu trắng bạc, hai chân thon dài bao phủ bởi chiếc quần tây thẳng tắp, hắn tựa vào vách tường, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt phượng hẹp dài tràn ngập tàn ác, quan trọng nhất là, hắn có mái tóc ngắn màu nho, màu sắc ưu sầu này xen lẫn với màu đen nguyên thủy, càng nổi bật hơi thở mị hoặc khắp người.

Nghe vệ sĩ kêu lên, hắn đi tới cửa thang máy.

Dạ Dạ nhìn thấy đối phương, hai chân liền đứng thẳng lên, chân trước khua khua, vọt tới trong thang máy cắn lấy ống quần người đàn ông không buông.

” Gâu gâu—— “

Bộ dạng kia, cực kỳ thân thiết.

Vệ sĩ ở ngoài cửa thấy thế cũng sợ hãi, ” Ông chủ, cái này...”

” Không có gì đáng ngại” người đàn ông không chút tức giận, hắn khom lưng, ôm lấy con chó nhỏ, Dạ Dạ tựa đầu vào cánh tay hắn, vui vẻ ở trước ngực hắn cọ cọ.

Dung Ân nghe được tiếng động, khi chạy tới cửa thang máy đã bị đóng lại, còn một khe hở, lại nhìn thấy Dạ Dạ bị một người ôm vào trong ngực.

” Đây, đó là chó của tôi...”

Thang máy đã chạy, khi Dung Ân chạy tới liền thấy nó dừng ở tầng 1. Cô vội vàng nhấn thang máy, cùng đi theo đến tầng 1, lúc cửa mở ra, cô cho là phải dừng ở bãi đỗ xe hoặc là cái gì đó, lại không nghĩ rằng...

Nơi này, rõ ràng là nơi ở riêng của người khác.

Dung Ân xác thực chính mình không nhìn nhầm, cô đi theo con đường nhỏ đi tới trong hoa viên, nơi này lớn như vậy, nhưng ngay cả người cũng không nhìn thấy.

Nơi này bố trí cùng Ngự Cảnh Uyển rất giống, kiến trúc phong cách Châu Âu, Dung Ân nghĩ thầm, nhất định là thang máy xảy ra vấn đề. Nhưng là cô đi cùng một hướng tới, có lẽ là không có sai.

” Dạ Dạ—— ” Dung Ân nhỏ giọng khẽ gọi, trước kia chỉ cần cô gọi, nhóc con kia sẽ nhanh chân chạy tới.

Cô không dám đi vào trong, chỉ có thể quanh quẩn ở bên ngoài, Dung Ân gọi mấy tiếng, nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng, phía sau lưng luôn luôn tràn ngập cảm giác lạnh lẽo, giống như bị người khác nhìn chằm chằm.

Cô xoay người sang chỗ khác, vườn lớn như vậy, vẫn như cũ nhìn không thấy một bóng người.

Cô thuận đường, đi tới trước một cái bể bơi.

Cô đứng ở mép hồ, có thể nhìn thấy nước đang ầm ầm hiện hiện ở bên trong, lăn tăn, nước xanh thăm thẳm dường như cũng không tĩnh lặng, Dung Ân ngẩng đầu ngắm bốn phía.

Bên trong nhà, người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất, Dạ Dạ đang chơi đùa, thỉnh thoảng cắn ống quần hắn, thỉnh thoảng ôm lấy chân của hắn.

Đứng ở bên trong vườn quỳ dị như vậy, trong lòng Dung Ân không khỏi rụt rè, hai tay cô đặt ở khóe miệng, đem tiếng nói ép cực kỳ nhẹ ” Dạ Dạ, Dạ Dạ”

Sau lưng, bỗng nhiên truyền đến trận gió lạnh thổi vèo đến bên cạnh cô, Dung Ân theo bản năng, vừa muốn quay đầu, phía sau lưng lại bị một lực mạnh mẽ đẩy về phía trước. Cô kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng không kịp chuẩn bị mà ngã vào trong bể bơi.

Bọt nước văng khắp nơi, hít thở không thông rét lạnh gấp rút vây quanh cô, đầu Dung Ân vẫn còn trên mặt nước, cũng chỉ có làn tóc đen trôi lơ lửng trên mặt nước, như tảo biển nở rộ xinh đẹp.

122. Chương 122

“Cứu mạng ~”

Cô chìm xuống, vừa nổi lên, một đôi tay không ngừng ở khoảng không vung vẩy.

Dung Ân không biết bơi, lúc ngã xuống liền bị sắc mây ngum nước, mắt không thể mở ra được, tứ chi lạnh như băng, khi hai chân cô giãy dụa, đùi phải liền co giật một hồi, có lẽ là do ở trong nước lạnh bị chuột rút.

Mặt nước nhanh chóng ngập đến miệng Dung Ân, lỗ mũi, lại chìm quá mặt của cô, hít thở không thông, lạnh như băng xuyên qua tế bào yếu ớt chạy thẳng vào trái tim cô, cảm giác rơi vào trong nước, giống như là bị bít nghẹn hơi thở, không chỉ khó chịu mà còn sợ hãi ngập đầu.

Một chân Dung Ân hoá đá, thân thể nhanh chóng chìm xuống, ánh mắt liều mạng muốn ở trong mặt nước xanh thẳm mở ra, chuỗi bọt khí theo khoe miệng của cô nhô ra, cô thật giống như nhìn thấy một đôi chân của người đàn ông đứng ở trên đỉnh đầu của mình bên cạnh hồ bơi, còn có Dạ Dạ đang nhao nhao lên chung quanh.

“Gâu gâu —— gâu gâu ~” Dạ Dạ hoảng sợ kêu lên, muốn lao xuống, lại bị người đàn ông xách lên.

Chuỗi dài bọt nước ở chỗ Dung Ân chìm xuống tan đi, người đàn ông đứng ở ven bờ hồ, mắt phượng hẹp dài rất lạnh, làm người ta không dám nhìn gần.

Dung Ân vô lực mà nhắm lại con ngươi, bộ mặt yếu ớt, da thịt giống như bị đao nhọn lẳng trì, cô nghĩ thầm, lúc Nam Dạ Tước bị bắn trúng ngực rơi xuống nước, cũng là cảm giác như vậy sao?

Không, có thể sẽ tuyệt vọng hơn, đau hơn.

Dung Ân không giãy giụa nữa, thân thể giống như tượng gỗ hướng đáy hồ chìm xuống, tốc độ rất nhanh, nước mắt nóng lăn vào trong hồ, rét lạnh bao trùm cô dường như từ từ tản ra.

Người đàn ông đứng ở dưới bóng đêm, viên kim cương bên tai trái phát ra ánh sáng lạnh lung quỳnh di.

Mặt nước khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, ngay cả gió thổi qua cũng không hề rung động, xuyên thấu qua nước hồ trong suốt, có thể nhìn thấy Dung Ân đã hôn mê mà nằm ở đáy hồ. Cổ họng người đàn ông nhẹ cuộn, cuối cùng phát ra tiếng gầm nhẹ thông khổ, bỏ Dạ Dạ trong khuỷu tay xuống, tung người nhảy vào trong bể bơi.

Anh đã nói, Dung Ân là do anh cướp được, cho dù anh tâm địa sắt đá như thế nào, nhưng vẫn không thể làm ngơ được, trừ phi anh đổi lại trái tim.

Dung Ân thật cho là mình chết rồi, bên trong hồ bơi lớn như vậy, chung quanh cũng không có người khác, nhưng lúc cô tỉnh lại cảm thấy bên tai rất ẩm ỉ, thật giống như có người đang nói chuyện, lại cảm giác như là có người nào đang khóc.

Tứ chi cô lạnh như băng, trên người dường như bị sức nặng ngàn cân đè ép, Dung Ân dùng sức hô hấp mấy cái, đột nhiên mở mắt, đầu tiên đập vào mắt chính là trần nhà.

Trong nhà mở hệ thống sưởi, trong mắt, toàn bộ là màu đen, không có một tia sáng qua rèm cửa sổ, cùng với tấm chăn màu đen mềm nhẹ đắp trên vai. Dung Ân giơ cánh tay lên, lấy tay xoa xoa mắt, cô trở người, ánh mắt nhập nhèm đột nhiên dâng lên cảm xúc mà tròn tròn, Dung Ân đắp chăn ngồi dậy, hai tay thật chặt nắm lấy góc chăn trước người.

Cô đã đoán được trong chăn là tình cảnh kinh hoàng như thế nào, Dung Ân chậm rãi rũ xuống con ngươi, đầu tiên nhìn qua là hai vai trơn bóng, cô khẽ kéo mở chăn, khí lạnh thừa dịp khe hở xông vào, quả nhiên, bên trong là lộ ra trọn vẹn, ngay cả áo lót đều không còn.

Ánh mắt cô vội vàng quét khắp phòng, cũng không có thấy quần áo của mình.

“Gâu gâu ~”

“Dạ Dạ ~” Dung Ân quần chắn lên người, đem Dạ Dạ đứng ở bên cạnh ôm vào lòng, “Người làm thế nào chạy được vào đây?”

Dạ Dạ biết ý kêu to, đầu vui vẻ không ngừng ở trên người Dung Ân cọ cọ.

Bên trong gian phòng lớn như vậy, chỉ có cái TV kia còn đang phát ra âm thanh đều đều, mắt Dung Ân xem xét, hình ảnh biểu hiện chính là quá trình trưởng thành của phôi thai ở bên trong cơ thể mẹ. Ở trên máy siêu âm, có thể nhìn thấy đứa nhỏ tứ chi cuộn tròn lên, thỉnh thoảng, còn có thể thấy nó đá động lên bắp chân, vung vẩy cánh tay nhỏ.

Dung Ân không khỏi chuyên tâm, cô ngồi ở mép giường, cách TV rất gần.

Tay của người mẹ đặt tại chỗ bụng đã to lên, Dung Ân không khỏi dịch sát vào chút ít, những khăn trương lúc trước theo nội dung trên TV mà trì hoãn, cô lặng lẽ quan sát.

“Mẹ, mẹ ~” trong tấm hình, bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh một đứa nhỏ, đầu tóc rối bời, hai cái cánh tay giương lên hướng về phía trước, “Mẹ, người tại sao không quan tâm con, tại sao không quan tâm con?”

Dung Ân mắt hạnh trọn tròn, xoay mình phía sau lưng liền toát ra mồ hôi lạnh, cô không biết làm sao đột nhiên xuất hiện hình ảnh như vậy, càng không biết đây là lấy ra từ đoạn ngắn trong bộ phim kinh dị nào. Bốn phía cũng là tối đen như mực, có chăng ánh sáng cũng là từ trong TV vọng lại, hai tay của đứa bé máu tươi chảy đầm đìa, mười ngón tay giang rộng ra, chột đặt tại trên màn ảnh.

Mười ngón tay kia đâm máu đập vào mắt kinh sợ, Dung Ân nhanh chóng nhắm mắt, nhưng tiếng nói của đứa bé kia như cũ không buông tha cô, “Mẹ, mẹ, con lạnh quá... mẹ...”

“A ~” cô sợ hãi liên kêu liên tục, dùng sức nhắt tắt TV đi, nhưng căn bản không tắt được, Dung Ân co rúc ở trên giường, nhưng âm thanh kia như cũ vang vọng khắp nơi, “A ~”

“Cộp cộp cộp! ” đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.

Tay cầm cửa vặn xuống, đi vào một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trong tay bà cầm bộ quần áo mới, “Cô đã tỉnh rồi sao?”

Dung Ân đem thân thể núp ở trong chăn, “Xin hỏi, đây là đâu? ” thấy có người đi vào, cô cuối cùng cũng thở ra.

“Cô thiếu chút nữa chết đuối trên trong hồ bơi, là ông chủ cứu cô, thay đồ rồi nhanh chóng rời đi đi”. Bà đi tới, đem đồ đặt vào bên chân Dung Ân, từ đầu đến cuối bà cũng là vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, một bộ dạng lạnh lùng.

“Vậy, ông chủ bà ở đâu?”

“Đi ra ngoài, còn nữa, quần áo trước của cô đã bị ta bỏ đi, bộ này coi như là bồi thường cho cô”. Bà nói xong, liền đi ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Dung Ân cũng không dám ở lâu, vội vàng cầm quần áo mặc lên sau ôm Dạ Dạ chuẩn bị rời đi, trùng hợp chính là, quần áo này, thậm chí ngay cả áo lót đều là chuẩn bị theo số đo của cô.

Cô ra khỏi phòng, đem cửa phòng đóng lại.

Phòng này cũng rất lớn, giống Ngự Cảnh Uyển, lộ ra vẻ trống rỗng.

Đi ngang qua cửa một căn phòng khác, Dạ Dạ bỗng nhiên tránh ra hai tay Dung Ân, nhanh chóng vọt tới cạnh cửa, chân trước sắc nhọn cào lên trên ván cửa, “Ư, Ư ~”

“Dạ Dạ! ” Dung Ân vội quát ý bảo ngưng lại, “Quay lại”.

Con chó nhỏ không thèm nhìn cô, thậm chí làm trầm trọng thêm, há mồm ra đi gặm, đi cắn, hai móng vuốt phân phát mấy cái, ở trên ván cửa tạo nên mấy cái dấu móng tay thật dài.

“Dạ Dạ ~” Dung Ân vội vàng ôm nó lên, nâng tay lên đánh xuống mông của nó, người phụ nữ kia không biết là khi nào đi ra hiện tại đang đứng trước mặt Dung Ân, “Đi mau”.

“Nhưng ..”, Dung Ân xấu hổ, lộ ra vẻ hết sức khó xử, “Cửa này bao nhiêu tiền, nếu không tôi sẽ bồi thường”.

“Cô đi đi, ông chủ sắp trở về, ông ấy không thích nhìn thấy người lạ”.

“Thật xin lỗi a”. Dung Ân chỉ đành phải chịu nhận lỗi.

Ánh mắt người phụ nữ quét trên người cô từ trên xuống dưới một lần, rồi lại trừng ra bộ mặt lạnh lùng rời đi.

Dung Ân theo sát sau đó, chỉ có con chó nhỏ trong lòng không cam chịu, hướng về phía phòng kia la lên, “Ư ư ~”

“Nếu em còn không nghe lời nữa, xem trở về ta trừng trị như thế nào, đem em nhốt ở ngoài cửa”. Dung Ân đe dọa, đây là một chiêu Nam Dạ Tước trước kia thường dùng, đối với tiểu tử nghịch ngợm này cũng hết sức hữu dụng. Dạ Dạ cup lấy mí mắt, toàn bộ tinh thần đều mệt mỏi, hai mắt đen láy phát sáng ra mặt tất cả đều là ủy khuất, thật là nói chuyện với chó, nói không được.

Dung Ân dùng sức ôm con chó nhỏ trong ngực, sợ nó chạy loạn nữa, lại gây ra cái hoạ gì.

Lúc đi ra cửa lớn, Dung Ân giật mình đứng tại chỗ, cô nhìn ra xa bốn phía, mới vừa rồi người phụ nữ đi ở phía trước dẫn đường cũng đã biến mất không hình bóng, cô dùng sức ôm chặt Dạ Dạ, chợt cảm thấy gió lạnh từng trận, bất luận là cái phòng này có người ở bên trong hay không, cũng lộ ra loại cảm giác làm người ta run rẩy kinh hãi cùng quỷ dị.

Dung Ân rút cổ lại, lông tơ không khỏi dựng thẳng, cô vội vàng bước nhanh tìm lối ra vào, chạy chậm đường như xông về hướng thang máy.

Phía sau, thân ảnh cao to mạnh mẽ rắn rỏi của người đàn ông bước ra cửa sảnh, hai tay hẩn bỏ ở trong túi quần, tóc ngắn màu nho nổi bật lên gương mặt tuần tú âm nhu mà tà mị, hẩn đi tới bên bể bơi, ánh mắt trông về phía xa hướng về phương hướng Dung Ân biến mất.

Lúc cô đi ra vội vã không có mang điện thoại di động, không biết bây giờ là mấy giờ rồi, Dung Ân ngồi thang máy trở lại lầu trên, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc huyền ảo vẫn đang tiếp tục, vừa vặn, cô rời đi không lâu.

Trở lại phòng Vip, quả nhiên thấy bọn họ đều vẫn còn ở đây, Duật Tôn uống vài chén rượu, tính nóng cuồng trong cơ thể cũng hoàn toàn được phóng thích, hẩn tháo cà vạt ra, vén lên ống tay áo, cánh tay phải thon dài khoác cả lên người một mỹ nhân, một chân bắt chéo, khoe miệng như cười như không mệt mỏi, “Cuối cùng cô cũng đã trở lại, nếu uống không được thì nói một tiếng, tôi thay cô uống, cô trốn cái gì?”

Dung Ân đóng cửa, để Dạ Dạ qua một bên, cho nó một mình chơi đùa. “Chó của tôi không thấy, tôi đi ra ngoài tìm nó”.

“À... ” người đàn ông nâng nhẹ đầu lông mày, cầm gương nhẹ, đáy mắt lộ mắmcười gian tà, “Dung tiểu thư đang nói giỡn sao, đi ra ngoài tìm con chó còn có thể thay quần áo sao? Mọi người nói thử xem, cô ấy vừa này mặc bộ đồ này sao?”

Lý Huỷ cách Dung Ân gần nhất nghiêng đầu lại, quả nhiên, cô vội vàng tiến tới bên tai Dung Ân, “Ân Ân, cậu không sao chứ? Tại sao có thể như vậy.”

“Mới vừa rồi mình đi tìm con chó, không cẩn thận ngã vào hồ bơi”. Giọng nói Dung Ân không có chút nào kinh sợ hay chột dạ, cô thẳng người lên, từ trong mắt của cô, nhìn không thấy có chút nào giấu diếm.

“Thật sao? ” Duật Tôn nắm chặt bả vai mỹ nhân tay không an phận mà theo xương quai xanh đối phương vuốt ve mấy cái, bên trong đôi mắt hẩn dấy lên nóng bỏng mập mờ mà cuồng dã, “Mọi người có tin không?”

Các đồng nghiệp đều quay đầu lại, bên trong đôi mắt, cái loại hoài nghi này biểu hiện muốn xem kịch vui rất rõ ràng.

Dung Ân nghĩ thầm hẩn cũng không phải là gì của cô, cô cũng không cần thiết giải thích, “Tôi thấy cũng không còn sớm, mẹ tôi vẫn chờ tôi về, nếu không chúng ta liền giải tán đi”.

Trên trán ông chủ trực đổ mồ hôi lạnh, hẩn không thể đi qua dùng băng dính dán miệng Dung Ân lạ, hẩn thật vất vả tìm được cái núi Nghiêm Tước này để dựa vào, cơ hội này ngàn năm có một, cho dù đã đặt lịch hẹn trước cũng không biết phải xếp hàng đến ngày tháng năm nào, cô lại...

“Được rồi”, giọng nói người đàn ông như có tiếc nuối, “giải tán thì giải tán đi, ban đ%C

123. Chương 123

“A Nguyên, cậu còn coi tôi là đại ca sao?” sắc mặt Nam Dạ Tước, phần nộ quát.

“Thật xin lỗi.”

Nam Dạ Tước thấy chiếc xe taxi kia lật nhào, vẫn còn nguyên vẹn, nửa người Dung Ân đã nhào ra ngoài, một cánh tay buông thõng trên mặt đất, máu tươi trên trán trôi treo gương mặt chảy dài trên cánh tay.

Sắc mặt anh không thay đổi, chỉ là đôi mắt đen sâu thăm u ám đi rất nhiều, ánh mắt của người đàn ông khẽ nheo lại, A Nguyên theo anh đã lâu, hiểu rõ đây là dấu hiệu anh đang tức giận.

A Nguyên cúi thấp đầu, tầm mắt dừng lại ở trên mặt Dung Ân, người phụ nữ này đúng là kiếp nạn của Nam Dạ Tước, “Đại ca Đại ca, anh gặp chuyện không may là do cô ta làm hại, tại sao không để cho tôi giết cô ta?”

“A Nguyên, tôi biết cậu sẽ không phản bội tôi, cho nên mới tìm cậu quay trở về, tôi cũng đã nói, các người ai cũng không được phép đụng đến cô ấy?” Nam Dạ Tước đi tới trước mặt A Nguyên, ánh mắt áp sát vào hai mắt của người đàn ông, đôi mắt bén nhọn giống như lưỡi dao.

“Đại ca, anh đánh tôi cũng được, mắng tôi cũng được, lúc trước tôi nghe lời anh thừa nhận cô ta làm chị dâu, nhưng mà...” A Nguyên nhớ tới lần ám sát đó, đến nay trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Cô ta có thể hại anh như thế, người phụ nữ như vậy không thể giữ lại”

“Có thể giữ lại hay không, tôi không cần cậu phải dạy tôi!” Nam Dạ Tước mở cửa xe, Dung Ân mất đi ý thức ngã ra, bị anh đưa từ xe taxi ra. Người đàn ông xem xét người tài xế trước mắt đúng là hôn mê, lái xe, “gọi xe cứu thương.”

Nam Dạ Tước ôm ngang người Dung Ân, lúc xoay người, cặp chân cứng ngắc, không thể lập tức cất bước, cảm giác hoảng hốt này, anh không biểu hiện ra trước mặt người khác, kém một bước, thật chỉ kém một bước.

Thiếu chút nữa, Dung Ân đã bị chết dưới súng của A Nguyên, người phụ nữ này suýt nữa đã hại chết anh, gần như ở trước mặt anh bị giết chết.

Nam Dạ Tước ôm chặt lấy cô, khoảng trống trong lòng chợt co rút đau đớn, đôi mắt rủ xuống nhìn gương mặt này, anh sẽ không để cho cô chết, một mạng đổi lấy một mạng đó là cách làm của anh đối với người khác, đau đớn anh phải chịu, cô cũng nên ném thử.

Những người đáng tin cậy bên cạnh Nam Dạ Tước đã được gọi trở về, thật ra thì anh đã sớm an bài mọi việc, xem ra đĩa CD đưa đến cho Bùi Lang làm cả máy tính cũng tê liệt, không có tìm được đầu mối hữu dụng nào cả. Cho nên ban đầu khi thẩm tra, cũng không đến nơi đến chốn, Nam Dạ Tước một lần nữa trở về, có thể quang minh chính đại.

Dung Ân bị thương, nhưng cũng không nặng, trên trán quấn băng gạc, trên mu bàn tay trắng nõn, dịch truyền theo ống kim tiêm cắm vào kinh mạch trên người cô, thủ pháp băng bó của Từ Khiêm gần như hoàn mỹ, hai tay anh vỗ nhẹ “Không có chuyện gì, không chết được, nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

Hai tay Nam Dạ Tước khoanh ở trước ngực “Cậu đi ra ngoài trước đi.”

A Nguyên sau khi trở về liền quỳ gối ngoài phòng không có đi vào, đúng lúc tối nay gặp trận tuyết đầu mùa đông, người đàn ông quỳ thẳng người, tuyết rơi lả tả trên đầu vai, trên tóc tuyết cũng bắt đầu ngưng tụ. Một cô gái 20 tuổi mang dép lên bước đến, váy ngắn ban quanh vừa khít vùng mông, đường cong gợi cảm, cô ta rất trẻ tuổi, trên mặt hiện ra nét quyến rũ không như những cô gái đồng lứa khác.

“Ồ, A Nguyên?” cô gái dừng lại, “Làm sao anh lại quỳ gối ở đây, không phải là chịu phạt chứ?”

Người đàn ông ngẩng đầu, cô gái này hẳn đã gặp qua mấy lần, quan hệ cùng Nam Dạ Tước cũng không đơn giản, hẳn thậm chí từng nghĩ đến cô là chị dâu của bọn hắn, “Dung tiểu thư.”

Dung Ái ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng người đàn ông “Mặt của anh...Tước đánh anh sao??”

“Là lỗi của tôi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy tại sao lại đánh anh...” A Nguyên là thân tín đặc lực của Nam Dạ Tước, anh sao lại vô duyên vô cớ ra tay đánh hắn.

Người đàn ông mặc dù chịu phạt, nhưng trên khuôn mặt cũng lộ vẻ không phục, “Đại ca bị cô ta làm hại còn chưa đủ sao? Dung tiểu thư, tôi thật không biết trong lòng đại ca nghĩ như thế nào, người phụ nữ kia chính là bò cạp độc, không, so với bò cạp còn độc hơn. Lần trước chúng tôi ở bến tàu gặp chuyện không may, cũng là vì cô ta bán đứng đại ca, trộm đĩa CD khi rời khỏi đây đem giao cho người khác, tôi chỉ vì tức giận quá, muốn giết cô ta, lại bị đại ca đi trước một bước ngăn cản...”

“Cái gì? Tước gặp chuyện không may chính là vì người đàn bà kia? Cô ta bây giờ ở đâu?” Dung Ái nhìn quanh trên mặt hiện ra vẻ tàn nhẫn cùng ác độc.

“Cô ta bị thương, được đại ca mang về ở trong phòng.”

“Anh ấy lại còn đem cô ta về?” tiếng nói Dung Ái đầy bén nhọn, trong mắt hiện ra sát khí.

“Dung tiểu thư, còn có chuyện đại ca trúng độc, ban đầu trong phòng bệnh chỉ có một mình cô ta, là cô ta trơ mắt nhìn tên y tá kia tiêm Angel beats cho đại ca...Hơn nữa, người chỉ thị làm việc đó chính là người yêu cũ của cô ta.” A Nguyên đối với Dung Ái quả thực là hận tới tận xương tủy, hồng nhan họa thủy, có cô ta ở đây một ngày, nguy hiểm ở bên cạnh Nam Dạ Tước cũng sẽ không biến mất, “Tuy là sau đó đại ca nói cô ta không liên quan đến chuyện này, nhưng tôi từ đầu đến cuối không tin.”

“A Nguyên, cậu không có làm sai...đừng quỳ” Dung Ái đứng dậy, cánh tay muốn kéo A Nguyên dậy.

“Không, đây là đại ca phạt tôi..” A Nguyên tính tình cũng rất bướng bỉnh, quỳ gối từ đầu đến cuối ngay cả đầu gối cũng không có nhúc nhích.

Dung Ái vác túi xách đi vào sảnh chính, cô cởi giày, thay dép đi vào, mới xuyên qua hành lang, đã nhìn thấy hai tên vệ sĩ canh giữ trước cửa phòng Nam Dạ Tước.

Cô bước đi nhanh hơn, vừa mới đi tới gần, liền thấy Nam Dạ Tước đi ra ngoài.

“Tước..” cô gái dựa sát vào, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương khoắc lấy khuỷu tay của người đàn ông “Làm cái gì vậy?”

“Em về rồi à.” Nam Dạ Tước liền nhìn gương mặt tinh tế của Dung Ái, bất quá chỉ mới 20 tuổi, đã biết cách ăn mặc phong tình vạn chủng. (lẳng lơ).

“Thành phố Bạch Sa thật tuyệt, nếu sớm biết như thế, lúc đầu thì em đã cùng anh tới” Dung Ái tựa đầu khẽ dựa vào đầu vai của người đàn ông “Tước, trong phòng có ai không? Tại sao lại có vệ sĩ đứng ở nơi này??”

Gương mặt Nam Dạ Tước lộ vẻ mệt mỏi, thuận miệng trả lời “Không có, mau đi ngủ đi”

Anh đứng dậy đi về hướng phòng khách, cánh tay ở trong lòng ngực cô gái cũng rút ra, Dung Ái đứng ở đằng xa, ánh mắt ở trên cửa quét một vòng, cô cười khẩy, biết Nam Dạ Tước đang nói dối. Ngón tay mảnh khảnh nắm chặt, cô làm bộ như không biết gì theo sát bước chân người đàn ông, “Em đang có hứng chơi, còn chưa muốn ngủ.”

Nam Dạ Tước nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, bộ dạng hoàn toàn mệt mỏi, TV bên trong phòng khách mở lên, người đàn ông ngửa mặt lên, từng đường nét trên gương mặt rất là mê người, Dung Ái đứng cách anh mấy bước, khước miệng ban đầu rũ xuống không khỏi giương lên, cô đi tới trước sofa, ngồi xuống, nửa người trên vừa lúc nằm ở trong khuỷa tay của Nam Dạ Tước.

Mùi nước hoa Chanel kinh điển chui vào trong mũi, mang theo dự đoán ẩm ướt cùng mê hoặc, anh đã rất lâu không chạm qua phụ nữ, thật không phải là không muốn mà là...

Dung Ái hướng khuôn mặt tinh xảo đến trước mặt người đàn ông, môi đỏ mọng khẽ mở, cô ta khẽ cắn môi dưới, hàm răng rời đi, để lại đôi môi ẩm ướt sáng bóng, cô ta ăn mặc khá mỏng manh, “Thiết kế cổ áo chữ V, lộ ra rãnh giữa khuôn ngực trắng nõn nà, hô hấp Nam Dạ Tước rối loạn, thấy thế, hai tay cô ta ôm lấy cổ anh, nghiêng đứng dậy, cặp chân nhanh chóng giăng ra hai bên cạnh thẳng lưng người đàn ông, miệng cô ta ngúng nguẩy xuống, cặp môi mềm mại đặt ở nơi cứng rắn đầy dục vọng của Nam Dạ Tước.

Dung Ái chưa bao giờ biết thế nào là ngại ngùng, cô muốn, ắt phải có được.

Đôi môi mơn trớn từ vầng trán của người đàn ông thẳng đến chiếc mũi thẳng tắp, đôi môi, cằm, cuối cùng, cô ta cúi người xuống, đầu lưỡi linh oạt quấn lấy cần cổ người đàn ông, trần trở nhiều lần, ở yết hầu của anh hôn ướt át. Trong đôi mắt Nam Dạ Tước tràn ra ham muốn nóng rực, Dung Ái kéo tay phải người đàn ông, đầu tiên là hé miệng ngậm một ngón tay của anh, nơi cổ họng Nam Dạ Tước thoát ra tiếng rên rỉ khó có thể ức chế, cô gái cười giống như yêu tinh, kéo tay của anh qua, để trên khuôn ngực mềm mại của mình.

Hai người vội vàng ôm hôn, bàn tay người đàn ông rất dùng sức, bàn tay đẩy áo ngực cô ra, trực tiếp chạm vào, Dung Ái khẽ cắn khước miệng người đàn ông, hô hấp cũng theo đó mà rối loạn, “Tước, anh nhìn anh xem đã đôi bao lâu rồi? Phụ nữ trước kia, cũng không thể thỏa mãn anh sao?”

Nam Dạ Tước mở mắt ra, cô gái xoay người đối diện với con mắt u ám của anh, cô đã sớm mê dại, thân dưới nhẹ nhàng lên theo chân của anh bắt đầu vuốt ve.

Bàn tay người đàn ông trong áo cô rút về, hai bàn tay đặt ở eo của cô ta, ngừng động tác, mặt Dung Ái lộ ra khó hiểu, cánh tay còn nắm thật chặt hông người đàn ông không buông.

Nam Dạ Tước không có thói quen ngẩng đầu nhìn người khác, anh một tay nắm lấy cô gái xoay lại đè dưới thân.

Dung Ái lần nữa mỉm cười, tóc uốn sóng lớn tán loạn trên ghế salon, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo không chút khuyết điểm, chân mày lá liễu được chăm sóc tỉ mỉ, tóm lại, trên người cô ta, không chỗ nào không hoàn hảo, một ánh mắt liếc nhìn là có thể làm cho cánh đàn ông chao đảo.

Hai cánh tay Nam Dạ Tước chống ở hai bên người cô, cô gái khẽ mỉm cười, lại đợi không được động tác tiếp của anh.

Trong mắt người đàn ông dục vọng đã tắt hơn phân nửa, Dung Ái xinh đẹp, cho tới bây giờ vẫn là khuôn mặt động lòng người.

Nhưng Dung Ái không giống vậy, cô ấy chưa bao giờ cố ý che giấu chính mình, lúc không vui, sắc mặt rất khó coi, khi ngã bệnh, mặt mũi luôn tái nhợt, mà khi cô nằm dưới thân thể anh, khuôn mặt sẽ lại đỏ ửng. Cô tuy rằng không phải mãi mãi xinh đẹp, nhưng ít ra, cô luôn luôn sống thật, hơn nữa, hỉ nộ ái ố cũng không che dấu, Dung Ái như vậy, ngay cả lúc cô oán giận anh, trong mắt Nam Dạ Tước cô vẫn xinh đẹp.

Anh đứng dậy, ngón trở bôi đi vết son môi dính trên khước miệng.

Dung Ái giật mình ngạc nhiên, nằm trên sa lon hồi lâu không có phản ứng lại, cho đến khi Nam Dạ Tước sắp đi.

Cô không còn không kịp sửa sang lại, liền đứng dậy giữ chặt tay của anh, “Tước?”

“Đi ngủ đi” người đàn ông bỏ lại câu nói, thân thể căng cứng, lửa gần rơm sắp bộc phát, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

“Tước, em muốn cho anh”

Nam Dạ Tước khẽ cười, rút tay về, “Mẹ em nghe thấy được sẽ xơi tái anh.”

“Em không có đùa”, Dung Ái có chút tức giận, dậm chân.

Nam Dạ Tước quay đầu nhìn chằm chằm vào cô, Sở Mộ đem cô để ở bên cạnh anh, ý đồ rất đơn giản, chính là muốn cho cô lên giường với anh.

Nói một cách khác, Dung Ái chính là người Sở Mộ nhìn trúng.

Nam Dạ Tước không có trả lời, đi ra khỏi phòng khách.

Dung Ái thấy anh đi vào phòng, nhìn cánh cửa một lần nữa đóng lại, cô âm thầm cắn răng, hai tay được chăm sóc tía tốt đẹp mắt không khỏi nắm chặt.

Dung Ân còn đang ngủ, chắc là do thuốc an thần.

Nam Dạ Tước đứng dậy đi tới bên cạnh giường cô, kể bên chỗ cô nằm , tay cầm ống dịch truyền ở ngoài chân, anh nhẹ nhàng ngồi xuống ở mép giường, tay phải đưa tới nắm lấy bả vai của cô.

Da thịt trắng nõn không khỏi làm anh than nhẹ, anh rõ ràng biết, dưới chân là thân thể trần truồng của Dung Ân.

Người đàn ông theo chân nhẹ nhàng vỗ về đường cong của thân thể cô, anh không có thăm dò vào trong, từng điểm mẫn cảm trên cơ thể cô, Nam Dạ Tước đều biết rõ. Trong phòng rất yên tĩnh, không bao lâu, không gian yên tĩnh đã bị phá vỡ.

Nam Dạ Tước thở hổn hển, chân mày Dung Ân dường như nhăn lại, cô khẽ hé miệng, ưm một tiếng.

Chính vì tiếng lẩm bẩm mơ hồ của cô làm dục vọng người đàn ông vất vả kìm nén hoàn toàn thiêu rụi.

Anh kéo chăn ra, tuy là mở hệ thống sưởi ấm, nhưng hành động đột ngột này của anh cũng làm cho Dung Ân cảm thấy lạnh, toàn thân muốn cuộn tròn lại. Hai tay Nam Dạ Tước đè chặt bả vai của cô, không kíp để cho cô phản ứng.

Trong giấc mộng Dung Ân có cảm giác có người đè lên người mình, cô muốn vươn tay ngăn lại, nhưng lại bị đối phương kìm hãm, đôi chân cũng bị tách ra, cảm giác mát mẻ nhẹ tràn vào trong cơ thể.

“Đừng...”

Lòng ngực cứng rắn của Nam Dạ Tước dán chặt trước ngực mềm mại, thân thể này, anh vẫn còn mê luyến như vậy, giống như hít phải cây thuốc phiện khó có thể từ bỏ.

Dung Ân không biết là thật hay là đang nằm mơ, thân dưới truyền đến cảm giác đau nhức, hai đùi cô bị ép đến trước ngực, người đàn ông khom lưng xuống, tiến vào vô cùng sâu.

“ Ừm~~”

Khuôn mặt Nam Dạ Tước kéo căng, mồ hôi trên trán rơi trên khuôn ngực trắng nõn của Dung Ân, hơi thở gấp gáp lộ vẻ sung sướng và gần như thống khổ của anh, môi mỏng theo cổ Dung Ân khẽ hôn, anh chiếm lấy ngực cô, nhưng độc tác rất nhẹ, không giống như trước đây không lưu lại gì dấu vết trên người Dung Ân.

Nam Dạ Tước tăng nhanh động tác, nhìn người phụ nữ ở dưới thân mình thân thể đông đưa, hai tay anh đè lại đầu gối Dung Ân, thời điểm gần như bùng nổ lại đột ngột bứt ra, đỉnh điểm của dục vọng, tung toé trên bụng bằng phẳng của cô.

Anh nhắm đôi mắt rực lửa lại, cúi người, ham muốn sền sệt ở nơi tiếp xúc của hai người vuột ve.

Nam Dạ Tước vươn tay lướt nhẹ trên trán cô, bàn tay lớn chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ hồng nhuận của Dung Ân, Nam Dạ Tước ngắm nhìn gương mặt này, đôi mắt kích tình hoàn toàn không còn, anh nghiêng mình nằm ở bên cạnh Dung Ân, gương mặt tuần tú ma mị dán ở cổ cô, giọng nói của người đàn ông u ám, không một chút tình cảm, tiếng nói khàn khàn gần từng chữ, “ Dung Ân, cô đã không xứng có đứa con của tôi nữa rồi.”

Nếu như, đứa con đầu tiên của bọn họ là anh không có sự chuẩn bị, lần thứ hai, chính là anh toàn tâm toàn ý chuẩn bị kỹ càng nghênh đón.

Nhưng mà, Dung Ân lại nói, Nam Dạ Tước, tôi đã bỏ nó rồi.

Khi Nam Dạ Tước nghe cô gọi điện thoại nói mình mang thai, anh thật cao hứng, thậm chí tâm tình vui sướng như vậy chưa từng có qua.

Anh đứng ở bến tàu ngắm nơi xa, phảng phất có thể nhìn thấy bộ dáng đứa trẻ nằm ngủ ở trên đầu gối anh, anh thầm nghĩ rằng, Dung Ân sẽ nói cho anh biết, là cô lựa chọn muốn ở bên cạnh anh sống thật tốt, dù là cô không dám nói ra chuyện lấy cấp CD, chỉ cần cô nói một câu để anh cẩn thận, sớm quay về, như vậy, Nam Dạ Tước cũng sẽ tha thứ cho cô.

Tim của anh, chưa từng bị ai tàn nhẫn bóp nát như thế, lời nói của Dung Ân, đến nay vẫn còn quanh quẩn ở bên tai anh, thậm chí trong một thời gian rất dài, cũng đeo bám trong giấc mơ của anh.

Lúc trước khi cô nói ra những lời ấy, vẻ mặt của anh sung sướng vô cùng đi.

Nói không chừng, sau khi anh trúng đạn, cô còn có thể nâng chén ăn mừng.

Nam Dạ Tước không thể quên được Dung Ân đã nói ” Tôi muốn để cho anh chết cũng không nhắm mắt!”

Về oán hận quyết tuyệt ngay lúc đó, Nam Dạ Tước nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra.

Cô dựa vào cái gì làm tổn thương anh như vậy? Không phải là vì ỷ lại vào tình yêu của anh dành cho cô sao?

Yêu, thực sự rất ngọt ngào, nhưng khi nó trở thành toan tính, nó chính là kịch độc, mạnh mẽ đâm vào trong lòng Nam Dạ Tước, hoặc là anh chết, nếu không, độc này không có thuốc nào chữa được.

Cho dù Dung Ân lấy đi tính mạng của Nam Dạ Tước cũng không thể lấy đi, bởi vì, độc tính vẫn còn ở đó.

Ngoài cửa phòng, gương mặt Dung Ái đông cứng, sắc mặt cô rất khó coi, cho dù là trang điểm khéo léo đi chăng nữa, cũng không dấu được vẻ hỗn loạn trên mặt.

Hai gã vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, chỉ đành phải nhìn thẳng về phía trước, bên trong tiếng động lớn như vậy, ai cũng biết là một màn mây mưa ân ái.

Nam Dạ Tước đem chân đạp lại trên vai Dung Ân, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Lúc trở lại cầm lấy khăn lông ướt, anh cẩn thận lau vết bẩn ở trên bụng Dung Ân, người phụ nữ này, anh đến nay vẫn không buông tha, cô muốn cuộc sống bình thường đơn giản phải không? Nhưng Nam Dạ Tước đã sớm nói qua, lên giường của anh sẽ không có dễ dàng xuống như vậy, cô muốn, anh sẽ hết lần này đến lần khác không cho.

Đến lúc đó..., Nam Dạ Tước vẫn sẽ đem cô trói chặt ở bên cạnh mình, không để cho cô được cương chiều, không để cho cô vui vẻ, không để cho cô có quyền được cười, cũng không cần có đứa con giữa bọn họ nữa—— cho dù là chiếm đoạt một con rồi ở bên cạnh cũng được.

Tâm tình như vậy, thật sự là tuyệt vọng đến hoang vu, giống như là sa mạc trăm năm khô cạn, cây cỏ cũng không sống nổi.

Sau khi Nam Dạ Tước tắm rửa liền nằm ngủ bên cạnh Dung Ân, mãi cho đến khi trời gần sáng mới bị một cú điện thoại đánh thức. Lúc anh ra khỏi phòng về mặt vô cùng vội vàng, dặn dò vệ sĩ trừ Từ Khiêm ra, ai cũng không được vào phòng này.

Xe phát ra tiếng động rất lớn, Dung Ái bừng tỉnh từ trên giường ngồi dậy, mặc đồ ngủ đi ra ngoài.

A Nguyên còn quỳ ở bên ngoài, Nam Dạ Tước để hấn quỳ một đêm, hấn liền thực sự không nhúc nhích.

Dung Ái đi tới cửa. Lúc này, đã thấy A Nguyên đầu vai đã dính đầy tuyết, người đàn ông quỳ thẳng người, hai đầu gối tê dại ê ẩm.

” A Nguyên”, Dung Ái mặc rất ít, lạnh quá nên dậm chân ” Tước đã đi ra ngoài, anh đứng lên đi. “

Người đàn ông đang nhắm mắt, lúc mở mắt ra khí lực rất lớn, dưới mí mắt dường như ngưng tụ một khối lớn, “ Dung tiểu thư, cô không cần để ý đến tôi.”

“Kẻ ngốc này, đầu óc bị sao vậy” Dung Ái thân thể run run, cô ngồi xổm xuống, tiếng nói dè dặt, ” Người đàn bà anh nói ở trong phòng Tước, quả nhiên là hồ ly tinh, vừa mới tỉnh lại, lại dụ dỗ anh ấy, tiếng động lớn đến như vậy, làm cho tôi ngủ cũng không yên.”

” Đại Ca..” ánh mắt A Nguyên phức tạp, cúi đầu thở dài.

“Dù sao anh ấy cũng đã đi ra ngoài, nếu không chúng ta nhân cơ hội này giết chết cô ta đi? tránh lưu lại mối họa về sau, ” Dung Ái nói rất rõ ràng, lời nói không có chút gì e dè, ánh mắt kiêu my hiện lên vẻ ác độc, không hổ là học từ Sở Mộ.

” Không được”, A Nguyên không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, ” Nếu như để đại ca biết, anh ấy thật sẽ giết người đấy.”

“Ngày hôm qua anh không phải cũng muốn làm như vậy sao?” Dung Ái dè dặt tiếng nói, tiến tới bên tai A Nguyên ” Tôi có biện pháp làm cho cô ta đột tử, anh ấy tuyệt đối không hoài nghi đến chúng ta, hiện tại ở trong phòng có vệ sĩ canh gác, anh kêu bọn họ rời đi, tôi ra tay.”

” Dung Tiểu thư” trong mắt A Nguyên lộ ra vẻ giật mình, không nghĩ tới Dung Ái sẽ nói ra những lời như vậy.

“Cậu muốn nhìn thấy tính mạng của Tước lại bị cô ta nắm trong tay sao?”

A Nguyên bắt đầu dao động, quả thật, từ lần đầu tiên thấy Dung Ân, hắn liền bắt đầu có dự cảm xấu.

“Tôi sẽ làm không để người khác phát hiện, yên tâm đi”

Đôi mắt A Nguyên rũ xuống, dường như có một quyết định rất khó khăn “Được”.

Dung Ái đỡ hắn đứng lên, chính mình cũng lạnh không ít, cô trở lại bên trong phòng, bắt đầu chuẩn bị.

Một lát sau, ngoài phòng liền truyền đến tiếng A Nguyên la hét, thật giống như có người nào đó muốn xông vào, hắn vội tới trong phòng vẫy tay gọi hai tên vệ sĩ canh cửa phòng Dung Ân, anh người không hề nghi ngờ, sai bước đi theo ra ngoài.

Dung Ái rón rén mở cửa, đi qua hành lang, tới trước cửa phòng Nam Dạ Tước, nhanh chóng lên vào, cũng đem cánh cửa đóng lại.

Bên trong chỉ mở một dàn ngủ nhỏ, mọi thứ đều được bày biện đầy đủ, chính giữa là một chiếc giường lớn, xa hoa rộng lớn như vậy, càng làm lộ ra vẻ gầy yếu của Dung Ân. Cô co rút than thở, những sợi tóc đen bóng đẹp mắt tản mát dưới than, quanh người cũng được che kín bằng áo ngủ bằng gấm, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay. Dung Ái đến gần nhìn kỹ, cô vẫn còn ngủ, hai đầu lông mày khẽ nhăn lại, dường như ngủ không yên ổn.

Không thể nghi ngờ đó là một cô gái xinh đẹp, khó trách Nam Dạ Tước rung động.

Khoé miệng Dung Ái nhếch lên khinh thường, nhưng so với cô Dung Ân cũng xinh đẹp không kém, lại nói người phụ nữ này nhìn qua, đáng vẻ kết sức, sắc mặt tái nhợt, Nam Dạ Tước chọn trong vô số người, làm sao có thể chọn trúng cô ta?

Đến gần nhìn kỹ, lại cảm thấy là lạ ở đâu đó, hai đầu lông mày dường như có cảm giác quen thuộc.

Dung Ái thấy cô ngủ sâu như vậy, ánh mắt hiện lên chút lo lắng. Cô ta thẳng người lên, móc ống tiêm từ trong đồ ngủ ra, dùng ngón tay trở gậy nhẹ phần đuôi, bơm chất lỏng trong suốt bên trong lên đầu ống, đôi chân mang dép đi đến trước bình truyền dịch, một tay đem ống kim vào bình, chuẩn bị bơm thuốc vào.

Bỗng lúc này, cửa mở ra một tiếng răng rắc. Cô ta thất kinh, thu ống kim lại bỏ vào túi áo, xoay người sang chỗ khác, liền thấy dáng vẻ cao lớn bước vào.

“Em đang làm gì vậy?”

“Anh Tôn, thì ra là anh.” Tàn ác trong ánh mắt Dung Ái tản đi, lời nói ra khỏi miệng, mang theo chút nũng nịu.

“Dung Ái.”, ánh mắt liếc nhìn chiếc bình lay động do động tác của cô ta quá nhanh, bọn họ quen biết nhau cũng không phải một hai ngày, hắn tất nhiên hiểu rõ tính tình của cô ta, “ Tính của Tước em không còn lạ gì, anh khuyên em không nên cả gan đi nhờ vả cợt.”

“Anh Tôn, “ mặt Dung Ái tái nhợt, tay trái cầm trong túi dùng sức nắm chặt kim tiêm, “Anh nói cái gì vậy?”

Khoé miệng lạnh lùng kiên quyết của Duật Tôn nhếch lên, từ trước đến nay anh rất lười nói chuyện với người anh không vừa mắt, “ Không có gì, em đi ra ngoài đi, nơi này đã có anh trông chừng.”

“Cái gì, anh?” Dung Ái nhìn về phía Dung Ân, “Anh là đàn ông, thích hợp sao?”

Duật Tôn đi về phía bên cạnh salon, cầm lấy cây bút, “Đi ra ngoài đi, nếu không bị vệ sĩ sau khi quay lại nhìn thấy, em định giải thích thế nào với Tước đây?”

Người đàn ông cũng không ngần ngại đầu lên, giọng nói chắc chắn.

Dung Ái mím môi thấp giọng chửi rửa, lướt qua chiếc giường lớn kia đi ra ngoài.

Những tên vệ sĩ kia tất nhiên không tìm được cái gì gọi là kẻ đột nhập, không dám ở ngoài quá lâu, nhanh chóng quay lại.

Giấc ngủ của Dung Ân rất sâu, hoàn toàn không biết trong lúc vô tình mình đã trải qua một cuộc sinh tử.

Khi Nam Dạ Tước trở về, Từ Khiêm đang ở đó, mời vừa thay dịch truyền cho Dung Ân.

“Tôi thật không hiểu nổi, nếu đã trở lại tại sao không gặp mặt, như vậy rất vui sao?” Duật Tôn nhìn người đàn ông bên cạnh.

Nam Dạ Tước khép tờ tạp chí trong tay lại, “Cứ chơi thật đã đã, tôi muốn để cô ấy ném thử, cái gì là sợ hãi, đối với cô ấy mà nói, tôi chính là âm hồn không tan.”

“Vì một người phụ nữ mà phí nhiều công sức như vậy, vui đùa một chút là được rồi, Tước, chìm đắm vào không đáng.”

Nam Dạ Tước đặt tạp chí lên bàn trà, “Phụ nữ chơi nhiều quá sẽ hư hao thân thể, đặc biệt loại như cậu, chơi trẻ.....em”

“Mẹ,” Duật Tôn nhẹ mắng, khoé miệng rõ ràng không giận mà cười, bộ dạng gợi cảm lưu manh, “ Tôi không có chơi trẻ em, trên người sinh viên có mùi vị tôi thích, buông thả cũng buông thả vừa đúng.”

Nam Dạ Tước không rảnh đôi co với hắn, đứng dậy đi đến bên giường, “Cô ấy không sao chứ?”

“Không có gì đáng ngại, đợi thuốc an thần tan hết, sẽ tỉnh.”

Nam Dạ Tước gật đầu, nửa người trên cúi xuống, hai cánh tay chống ở hai bên hông Dung Ân, “Ân Ân, tôi sẽ là cơn ác mộng của em, em trốn cũng trốn không thoát, bỏ cũng không xong, ngày nào đó, nếu tôi thật chết đi, sẽ kéo em theo làm đệm lưng!”

Dung Ân mơ hồ lắc đầu, cô không nhớ gì rõ ràng cả, nhưng những lời này giống như là có người cúi bên tai cô thì thầm, khắc sâu dị thường.

Giờ mí mắt nặng ngàn cân lên, đập vào mắt, là màu trắng chói mắt, mùi thuốc khử trùng rất nặng, đầu Dung Ân đau muốn vỡ tung, ngực buồn bực giống như bị đè ép bởi một tảng đá lớn, cô mở ra đôi môi khô khốc, “Ừm...”

“Cô đã tỉnh lại.” Y tá đã điều dịch đi tới bên người cô.

Dung Ân nhìn bốn phía, xác định đây là bệnh viện, cô cố gắng nhớ lại, cũng chỉ nhớ rõ cảnh tượng xe taxi bị đụng lật nhào, “Sao tôi lại ở đây?”

“Cô bị tai nạn xe, là người đi đường mang cô đến.”

Đầu óc Dung Ân trống rỗng, cô nhớ mang máng có người nói chuyện với mình, còn mơ hồ cảm giác thật giống với có tiếp xúc thân thể. Cô vén chăn lên, thấy mình mặc quần áo bệnh nhân, “Xin hỏi, quần áo của tôi đâu?”

Y tá có chút không kiên nhẫn, chỉ chỉ cái tủ cách đó không xa, “Ở trong đó.”

“À, cảm ơn.” Dung Ân an tâm nằm trên giường bệnh, cũng không lâu lắm, liền thấy Lý Huỷ dìu mẹ Dung lao vào phòng bệnh.

“Ân Ân—“

“Mẹ—“ Dung Ân muốn đứng dậy.

“Mau nằm xuống,” mẹ Dung lo lắng, một đêm cô không về, gọi cho Lý Huỷ, cô ấy lại nói sau khi ăn tối xong Dung Ân cũng đã về nhà, “ Sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, ôi trời, lúc bệnh viện thông báo ẹ, mẹ cũng sợ chết khiếp.”

“Mẹ”, Dung Ân vẫn còn rất yếu, “ Con không sao, mẹ nhìn đi, không phải con vẫn tốt sao?”

“Ân Ân, sao lại bị tai nạn xe? Lúc chúng ta chia tay cậu vẫn còn tốt mà...” Ánh mắt Lý Huỷ có chút hồng, lấy ra băng ghế bên cạnh để ẹ Dung ngồi.

“Mình cũng không biết,” Dung Ân dựa nửa người lên, “Chuyện xui xẻo dồn dập liên tiếp.”

Cô đoán được mục đích của đối phương là muốn đưa cô vào chỗ chết, cô chỉ có thể duy nhất nghĩ đến, chính là thủ hạ của Nam Dạ Tước, Bùi Lang nói không sai, bọn họ sớm muộn cũng sẽ có ngày tìm đến.

Trong lúc đó, còn có cảnh sát đến lấy lời khai, theo tài xế taxi khai báo, có ba chiếc xe đuổi theo họ, bởi vì lúc ấy đèn trên đường không sáng lắm, hẳn cũng không thấy biển số xe.

Đối với chuyện này, Dung Ân cũng không có khẳng định, chỉ nói lúc ấy mình hôn mê đi, khi tỉnh lại, đã ở bệnh viện.

Trận tai nạn xe cô này nhìn như nghiêm trọng cực kì, kì thực cũng không có chuyện gì lớn, chẳng qua Dung Ân bị đập đầu, dường như vẫn còn đau.

“Ân Ân, cậu nghỉ ngơi đi, phía cậu mình, mình đã xin nghỉ giúp cậu rồi.”

“Cảm ơn cậu, Huỷ.

“Khách khí cái gì chứ.”

Truyền xong bình nước, còn chụp phim, thử máu, hành hạ hồi lâu bệnh viện mới đồng ý cho cô xuất viện.

Lúc mọi người quay về cũng đã trễ, bởi vì đèn trong hành lang không sáng mấy, chân của mẹ Dung lại không tiện, cho nên lúc lên lầu tiếng động rất lớn.

Hàng xóm Dung gia ở dưới lầu vừa lúc đi ra ngoài vứt rác, bà bác đó rất khinh người, mỗi lần nhìn thấy Dung Ân cũng theo lễ phép mà chào hỏi.

“Ai u, đây không phải Dung Ân sao? Mẹ Dung, mọi người làm sao vậy...” giọng nói bà ta rất vang, dường như cả lầu dưới đều vọng lại.

“Không có chuyện gì.” Mặt mẹ Dung khó chịu, vô cùng không thích bà ta, ỷ vào gả con gái cho nhà giàu, liền chảnh chọe suốt ngày đi khắp khu nhà khoe khoang.

“Ai da, khoan đi đã, tôi vừa có chút việc muốn tìm bà,” bà bác kia thả túi rác xuống, đến trước mặt mọi người, “ Con gái nhà bà cũng lớn rồi, tôi có một người cháu họ, cũng không tệ, trình độ học vấn cũng tốt, nếu không hôm nào...”

Dung Ân nghe nhức đầu không dứt, mẹ Dung nói thẳng, “ Nếu có điều kiện tốt như vậy, sao lại không cưới được vợ, tôi nghị bà lại khoác lác rồi.”

Những người già thường thích phân cao thấp, hưởng chi bà bác kia đáng người to con, đứng ngay cầu thang, không cho ai đi qua.

“Gì chứ—“ gương mặt chữ điền phẫn nộ, “ Thật ra cũng không có gì, ... chỉ là đã li dị, nhưng hẳn vừa mới kết hôn nửa năm, tôi nói cho bà nghe, Dung Ân nhà bà nếu theo nó, cũng nhất định cả đời phúc đức...”

“Này, tôi nói cho bác biết,” Lý Huỷ trách móc, “Đuổi theo Dung Ân chúng tôi có thể xếp hàng vòng quanh thành phố Bạch Sa này, cháu nhà bà là cái gì chứ? Còn nửa năm đã li hôn, bà cũng quá xem thường người khác rồi đó.”

“Cái con bé này nói...” sắc mặt bà ta lập tức xụ xuống, “Tôi cũng là có ý tốt.”

“Không cần ý tốt của bà, con gái tôi không cần người khác quan tâm vớ vẩn.” Mẹ Dung vừa nói liền đi lên lầu, bà đi đứng bất tiện, đôi phương cũng không muốn cản trở, chỉ đành phải tránh ra.

“Tổ về cái gì chứ, trước kia còn có người đàn ông kia che chở, hiện tại người ta cũng đã chết rồi, cháu tôi nếu thật vừa ý cô, mới thật là xúi quẩy...”

Mẹ Dung tức run, Dung Ân không muốn cãi nhau với người khác ở đây, “ Mẹ, về thôi, đầu con đau quá.”

Lý Huệ dìu cô lên lầu, đi qua chỗ rẽ, cô cúi người ra khỏi lan can, nói với người phụ nữ đang nhặt túi rác lên, “Bác gái, trong nhà bác có tiền, sao lại phải ở nơi như thế này, khu nhà giàu ở thành phố Bạch Sa này còn rất nhiều, con gái của bác chỉ lo hưởng phúc một mình, tổ về cái gì...”

“Cô, cô con nhóc này—“

Tâm tình Lý Huệ nhất thời tốt lên, “ Bác gái, sau này bác cũng đừng nhường nhìn bà ta, có một vài người tự dẫm lên mặt mũi của mình, người ta tôn trong mình cứ nghĩ là người ta yếu thế, nên mới có thể kiêu ngạo như vậy.”

Về đến nhà, Lý Huệ vẫn riu ra riu rít, cô ấy chính là như vậy, miệng không buông ta người khác.

Dung Ân nằm dài trên giường, “ Mình nghe riết quen rồi.”

“Nếu không phải thấy bà ta lớn tuổi, mình nhất định sẽ tranh cãi với bà ta đến cùng...” Lý Huệ kéo chăn đắp cho Dung Ân, Mẹ Dung đem úi chườm nóng đặt ở trong chăn cô.

“Mẹ ấy à, chỉ cần một cuống sống yên ổn là được rồi, tranh cãi một chút, ồn ào một chút cũng chẳng sao, như con hôm nay thật làm mẹ chết khiếp.” Lòng mẹ Dung vẫn còn lo sợ, lúc nhận được điện thoại hai chân lạnh như băng, đến giờ vẫn chưa khôi phục.

“Mẹ, con đã không sao rồi mà.”

“Dì à, dì đi ngủ trước đi, Ân Ân truyền nước cả ngày cũng mệt rồi, dì đừng lo nữa, cậu ấy không sao rồi.” Lý Huệ khuyên mãi mẹ Dung mới trở lại phòng.

“Huỷ, cậu cũng về đi, ngày mai còn đi làm đó.”

“Mình ở lại cùng cậu một chút nữa.”

“Thật không có sao đâu, cậu về mình liền đi ngủ, cũng không còn sớm, đừng làm mình lo lắng.”

“Được rồi,” Lý Huệ cầm lấy túi xách bên cạnh, “ Cậu nghỉ ngơi đi, ngày mai mình lại đến thăm cậu.” Lúc cô đi ra ngoài, đóng cửa lại, yên lặng lại khôi phục đến đáng sợ, Dung Ân tựa vào gối, mặc dù động tác Lý Huệ rất nhẹ, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy tiếng cô ấy đang thay dép ở cửa. Dung Ân nhắm mắt lại, nhưng vẫn lăn lộn khó ngủ.

Chiếc nhẫn của Nam Dạ Tước đã mất, lúc xảy ra tai nạn, cô còn nắm chặt nó trong lòng bàn tay, nhưng khi tỉnh lại đã thấy không còn tăm hơi.

Lúc cảnh sát tới lấy khẩu cung, cô có hỏi qua, nhưng không ai nhìn thấy chiếc nhẫn đó.

Lòng Dung Ân căng thẳng, những chuyện kì lạ trong đầu gom lại một chỗ, làm cô cảm thấy không thể không tưởng tượng được.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, âm thanh bén nhọn trong không gian nhỏ hẹp truyền ra, cô nhắc người dậy, tay phải vừa muốn lấy túi xách trên đầu giường, động tác của cô liền cứng đờ.

Cổ họng Dung Ân hoảng sợ nuốt xuống, cô nhanh chóng lùi về trên giường, kéo chăn cao đến đỉnh đầu. Tiếng chuông kia nối tiếp nhau kéo đến, rất kiên nhẫn.

Dung Ân bịt hai tai lại nhưng tiếng chuông vẫn cứ vang vọng khắp, cô co rúc người lại, cảm giác dường như có người đang từng bước tiến tới, sợ hãi giống như là dây leo bò đến bộ ngực cô, trái tim đập loạn nhịp, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cái điện thoại này, là Nam Dạ Tước tặng.

Chỉ có hân mới có thể gọi được.

Dung Ân vẫn chưa rút nó, có đôi khi sẽ lấy điện thoại ra sạc pin, rồi lại bỏ vào ngăn tủ.

Về phía Nam Dạ Tước, cũng không nghĩ sẽ gọi được.

Dung Ân do dự hồi lâu, lúc này mới lấy lại dũng khí, kéo ngăn kéo ra cầm lấy điện thoại.

Phía trên hiện lên một số điện thoại lạ. Ngón tay cái của cô vuốt nhẹ màn hình, lúc chạm vào nút trả lời, dùng sức rất lớn, bàn phím phát ra âm thanh bèn nhọn kéo dài.

Dung Ân hít một hơi, tay phải run rẩy đưa điện thoại đến bên tai, “ Alo?”

124. Chương 124

Bên kia không có chút nào đáp lại, nhưng đúng là đang kết nối, cô mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thở dốc rất nhỏ.

Dung Ân nắm chặt điện thoại di động, sau một hồi, mới nghe được tiếng của mình từ trong miệng nói ra, “Ai vậy?”

Trong không gian yên tĩnh quỷ dị, mỗi cái âm cuối thở dốc cũng chấn vào màng nhĩ Dung Ân. Ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc trở nên thanh thản, “Nam Dạ Tước, có phải anh hay không, có phải hay không? “—— cô lấy can đảm duy nhất to gan suy đoán, chiếc nhẫn kia là vật hân luôn mang bên mình, cú điện thoại này cũng chỉ có hân biết số, “Anh không chết phải không?”

Trong đêm tối, người đàn ông chỉ là nhếch môi một chút, độ cong khóe miệng có chút lạnh lùng cùng giễu cợt, hân không có chết, cô hân là thất vọng cực độ?

Dung Ân thấy bên kia không nói lời nào, cũng không có cúp điện thoại, con người cô ảm đạm vụt qua giống như ngọn lửa nhen nhóm, tràn ra chút hi vọng phức tạp nào đó, cô dồn dập hỏi tới, “Đêm đó người Dạ Dạ nhìn thấy là anh, xe của tôi gặp nạn cũng là anh, Nam Dạ Tước...”

“Ân Ân “, mẹ Dung Mụ nghe được động tĩnh đứng dậy, “Đã trễ thế này, là ai vậy?”

Dung Ân vội vàng đưa điện thoại từ bên tai dời đi, làm bộ trượt vào trong chăn, “Mẹ, không có chuyện gì, Hủy về đến nhà, gọi điện thoại cho con báo bình an”.

“Ừ, vậy con đi ngủ sớm một chút đi”.

“Dạ”.

Dung Ân đợi sau khi mẹ trở lại phòng mới đưa điện thoại một lần nữa áp lại bên tai, nhưng đối phương không có đợi cô, đã cúp máy... Cô cầm di động tim đập mạnh và loạn nhịp không dứt, đem gối để dựa sát sau lưng ngồi dậy, trừ Nam Dạ Tước, cô không nghĩ tới còn có ai có thể biết những sự tình kia giữa bọn họ, ban đầu, thi thể hân cũng không có tìm được, cảnh sát cũng chỉ là đem hân liệt vào diện mất tích, cũng không có bằng chứng nói là tử vong.

Dung Ân cong lên hai đầu gối, dựa theo tính tình Nam Dạ Tước, chắc chắn ăn miếng trả miếng, cô bán đứng hân, hôm nay... Hân chắc chắn trăm phương ngàn kế trở lại tính toán với cô.

Quanh đi quẩn lại, dường như lại tới khởi điểm.

Tính mạng Dung Ân kể từ gặp gỡ Nam Dạ Tước, liền đã định trước phạm phòng trầm bổng, cô muốn cuộc sống bình thường, người khác cũng có thể có được, nhưng cô không được.

Nam Dạ Tước thu hồi điện thoại, đem nó thả lại trên mặt bàn phòng khách. Anh nhấc chân lên, điều thuốc ở ngón giữa đã cháy được một nửa, một hơi anh cũng không động, tàn thuốc rơi xuống ở trên mặt thảm

mềm mại cao quý, ánh mắt anh chẳng qua là liếc nhìn, liền nghiêng đứng dậy đem khói dập tắt ở trong cái gạt tàn thuốc.

Anh thật không hiểu chính mình vì sao vào lúc này nghĩ cái gì mà gọi cú điện thoại này cho Dung Ân, nếu nói là chỉ để dọa cô..., anh đã sớm gọi rồi... Tiếng nói của cô vẫn mềm nhẹ như cũ, gọi lên tên của anh, anh có thể cảm giác được trong lòng mình có phần rung động, lúc trở lại, anh một lần nữa muốn giam cầm cô bên cạnh mình, tàn phá thậm chí thà rằng hành hạ đến chết cũng không để cho cô có ý nghĩ rời đi, hai tay Nam Dạ Tước chống trên đầu gối, nhưng là...

Hai đầu lông mày anh khép lại trở nên ngưng trọng, nhưng nếu anh thật sự có thể làm được như vậy..., cũng sẽ không hung hăng cho A Nguyên một cái tát khi hắn thiếu chút nữa lấy mạng của cô, cô gái này tàn nhẫn như thế nào anh đã được chứng kiến. Ban đầu thời điểm lấy đi CD cũng không chút do dự, nhưng là đổi lại là anh, lại vẫn không thể tuyệt tình tàn nhẫn như Dung Ân được.

Nam Dạ Tước nhất thời trở nên buồn bực, tức giận, anh thuận tay quơ lấy chìa khoá xe trên bàn, cầm lấy áo khoác đi ra khỏi phòng khách.

Cho đến khi xe của hắn khởi động rời khỏi đây, Dung Ái hất lên mái tóc dài đi tới phòng khách, cô ngồi ở trên ghế sa lon lúc trước Nam Dạ Tước ngồi, hai chân duyên dáng bắt chéo nhau, đem điện thoại Nam Dạ Tước đặt lên bàn cầm lên.

Mới vừa rồi, thần sắc của anh thấy được rất rõ ràng, mặc dù cú điện thoại này anh từ đầu đến cuối không có nói một câu, nhưng Dung Ái không phải người ngu, cô mơ hồ lo lắng, nhấn nút mở khoá, đem điện thoại đặt ở bên tai.

Dung Ân cũng không có ngủ, thời điểm tiếng chuông vang lên, cô xoay mình vẫn là cả kinh, lần này không do dự, mà là nhanh chóng nhấn nút trả lời.

“Alo?”

Bên kia như cũ không ai nói chuyện, cô sợ mẹ nghe thấy, liền hạ giọng, “Nam Dạ Tước, là anh sao?”

Dung Ái hai chân trắng nõn vắt lên nhau, những lọn tóc lớn ở sau ót, hoa văn móng tay màu tím sảo nham thật chặt, từ phản ứng mới vừa rồi của Nam Dạ Tước, cô đoán đối phương chính là người đàn bà tối hôm qua ở nơi này. Dung Ái vốn định lần nữa tìm cơ hội đem thuốc bơm vào trong bình truyền dịch của Dung Ân, nhưng buổi sáng lúc cô thức dậy, mới phát hiện Dung Ân đã bị đưa đi.

“Nam Dạ Tước, tôi biết là anh”, Dung Ân lúc này nói chắc chắn, “Anh không cần trốn ở trong bóng tối nữa”.

Dung Ái lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ ở dưới đèn thủy tinh, phản xạ ra một loại lo lắng người ta run rẩy, mặc dù cô ta chỉ mới 20 tuổi, nhưng dục vọng độc chiếm so với ai khác cũng mãnh liệt hơn, hơn nữa chuyện cô cùng Nam Dạ Tước cũng là ý định của Sở Mộ, cô đã sớm nhận định chính mình là Nam thiếu phụ nhân tương lai, “Tôi không phải là Nam Dạ Tước”. Tiếng nói cô ta không có bất kỳ cảm xúc gì, bằng trắc giống như là nước lã.

Dung Ân không nghĩ tới đối phương mở miệng, lại là một phụ nữ, cô chuẩn bị không kịp, “Vậy, cô là...”

“Tước đã chết, cô chẳng lẽ không biết sao?”

Dung Ân há miệng, tiếng nói có chút ách, “Tôi biết”.

“Cô biết anh ấy chết như thế nào sao?” mặt Dung Ái không chút thay đổi, giọng nói âm lãnh.

“Cô đến tột cùng là ai, số điện thoại này cô tìm ở đâu ra?”

“Đây là Tước khi còn sống nói cho tôi, cô là Dung Ân sao? Tôi cho cô biết, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, rất nhiều người muốn có mạng của cô”.

Dung Ân vừa muốn đem điện thoại để xuống, đã nghe được đầu kia nói, “Đừng ôm lấy hy vọng anh ấy còn sống nữa, ban đầu là cô hại chết anh ấy, thi thể ở bên cạnh lúc giao tranh đã bị mang đi, ngực trúng đạn, một kích trí mạng, khoản nợ máu này, cô cứ chờ từ từ hoàn lại đi”.

Giá rét trong mắt Dung Ân bị đánh dập nát, ban đầu Bùi Lang cũng nói hấn bị vết thương trí mệnh trên ngực. Thi thể mặc dù không có tìm được, nhưng khả năng còn sống rất ít, Dung Ân co lên hai chân, rõ ràng đã thành sự thực, cô lại muốn hoài nghi.

Ban đầu cô đem CD giao ra, không phải là muốn nhìn thấy kết quả như thế sao?

Chuyện cho tới bây giờ, vì có gì lựa chọn lừa mình dối người?

Dung Ân nghe đầu kia không có động tĩnh, khước miệng mím chặt lúc này mới nhột nhột vén lên, cô ta để điện thoại xuống, tư thái ưu nhã cúp điện thoại sau đó thả lại mặt bàn.

Hai cánh tay Dung Ân ôm lấy người, đầu chôn xuống dưới, tựa vào khuỷu tay.

Trong cuộc gọi thứ nhất, cô rõ ràng có thể cảm giác được tiếng hít thở quen thuộc này, chẳng lẽ, là cảm giác của cô sai rồi sao?

Dung Ân thở dài, tia sáng trong con cơ hồ rơi xuống đen tối không đáy, lúc Nam Dạ Tước còn sống, bọn họ mỗi ngày ngủ chung một chỗ, nằm cạnh gần như vậy, cô cũng không có chú ý đến hô hấp của anh là như thế nào, lúc này, khi nghe tới lại thấy quen thuộc?

Dung Ân tự giễu mỉm cười, có lẽ, thật sự là cô suy nghĩ nhiều quá.

Lý Hủy thay cô xin nghỉ, Dung Ân nghỉ ngơi khoảng hơn mười ngày liền đi làm.

Mấy mũi may trên đầu cô vừa vắn giấu ở trong tóc không nhìn thấy.

Theo như lời Lý Hủy, giai đoạn gần đây công ty nhận rất nhiều đơn hàng, công ty nhờ có hai tập đoàn Tước Thức cùng Viễn Thiệp bảo kê.

Trần Kiều đặc ý với mưu đồ rất rõ ràng, từ chuyện lần trước về sau, Dung Ân vẫn luôn vô tình mà cố ý tránh mặt hấn, cô cho là những lời nói ngày đó của Trần Kiều chỉ nói vậy thôi, lại không nghĩ rằng hấn thật sự hành động.

Phòng họp, Vương tổng đã tiến vào hơn một giờ, bên trong phòng làm việc đang thảo luận dăm ba câu, tập đoàn Viễn Thiệp lớn như vậy, vậy mà tổng giám đốc lại có thể hạ mình đến nơi này.

“Ôi trời, Ân Ân, Trần Kiều này không phải trước kia theo đuổi cậu rất dữ dội sao?” Lý Hủy ngồi xuống kể bên cô, “Không ngờ hấn tasáp đính hôn còn tới trêu chọc cậu...”

Không bao lâu, Vương tổng liền đi ra, sắc mặt khó coi gọi Dung Ân tới.

Cô cùng Vương tổng đi tới phòng làm việc, còn chưa đứng lại, đối phương liền nổi dóa, “Dung Ân, tôi bảo cô đem bản thảo thiết kế đưa đến Viễn Thiệp, tại sao cô không đi?”

Dung Ân cũng biết là bởi vì chuyện này, “Vương tổng, chẳng qua là cái chân chạy thôi mà, tôi để cho người khác cầm qua rồi, có gì không ổn sao?”

“Nhưng đích thân Trần tổng chỉ định cô đưa qua”.

Dung Ân cười lạnh, “Vương tổng, chúng tôi là nhân viên của ông, nhưng không phải kí hợp đồng bán mình cho ông, tôi tự hỏi công việc chưa từng lừa dối qua, nếu như bởi vì chuyện như vậy ông bắt tôi phải nhìn mặt người khác mà làm việc, tôi tình nguyện từ chức!”

Tính Dung Ân nói được là làm được, Vương tổng bối rối đứng ở cửa sổ, sắc mặt cũng từ từ hòa hoãn xuống, “Dung Ân, tôi không phải có ý đó, cô cũng biết tôi mở cái công ty này không dễ dàng, hôm nay Viễn Thiệp lại tạo áp lực, bản thiết kế phải đem về chuẩn bị lại. Tôi cũng hiểu được đối phương như vậy là có ý đồ gì, đơn giản mà nói là muốn cho cô đem phương án qua, đừng.....”

“Vương tổng, ông đừng nói nữa”, Dung Ân biết mọi người khó xử, “Tôi đi gặp hấn”.

Dung Ân đẩy cửa phòng làm việc đi vào, Trần Kiều đang ngồi ở trên ghế tổng giám đốc, cái loại ung dung mà chắc chắn cô sẽ đi vào này và nụ cười đó làm Dung Ân không khỏi sinh chán ghét, ngày xưa là bạn tốt, hôm nay lại muốn dùng phương thức này để gặp nhau.

“Ân Ân, em cuối cùng cũng chịu gặp anh”.

Cô đứng ở cửa, cũng không đến gần, “Trần Kiều, anh làm như vậy là có ý gì?”

“Ân Ân, anh đã nói rồi, anh sẽ không buông tha em”.

“Cho nên, anh liền dùng cách thức này?” Dung Ân chợt cảm thấy đau lòng, “Ban đầu, tôi bị buộc ở lại Cám Dỗ, sau lại gặp gỡ Nam Dạ Tước, anh không phải từ trước tới giờ đối cái loại thủ đoạn này cảm thù đến tận xương tủy sao?”

Tại sao đến giờ, hắn dùng thủ đoạn người khác đã dùng qua lần nữa thương tổn cô?

“Nếu như chỉ có như vậy mới có thể làm cho em khuất phục..., anh tình nguyện thử”, ý tứ của Trần Kiều rất đơn giản, “Ban đầu Nam Dạ Tước làm như vậy mới giữ được em, cho nên, anh không quan tâm”.

“Nhưng là tôi quan tâm”, Dung Ân đi lên trước mấy bước, hai mắt nhìn thẳng theo dõi hắn, “Lúc tôi ở bên cạnh Nam Dạ Tước, ở bên cạnh hắn không có người phụ nữ khác, anh có thể sao?”

“Tôi có thể”.

Dung Ân gật đầu, đồng thời mở miệng, “Lúc tôi ở bên cạnh hắn, hắn nói muốn cưới tôi, Trần Kiều, anh có thể sao?”

Hắn bị ánh mắt của cô đe dọa, đem ánh mắt rời đi hướng khác, hắn á khẩu không trả lời được, cho đến lúc ngẩng đầu lên, Dung Ân mới nhìn thấy bên trong hai con mắt hiện đầy u ám, “Nam Dạ Tước, Nam Dạ Tước, Ân Ân, mỗi câu trong lời nói của em tại sao đều là hắn, người em yêu không phải là Diêm Việt sao?”

Dung Ân há miệng ra, một lát sau mới tìm lý do ỉn, “Bởi vì Việt chưa từng ép tôi cái gì”.

“Anh đồng ý với em, anh có thể cưới em”. Trần Kiều đứng lên, thân thể cao lớn ngăn cản ánh sáng từ cửa sổ lá rách chiếu vào, “Chỉ cần anh làm cho tập đoàn Viễn Thiệp đi vào quỹ đạo, anh nhất định sẽ cưới em”.

“Nói cách khác, anh muốn tôi đợi”.

“Ân Ân, anh sẽ không để cho em đợi quá lâu”.

“Vậy vị hôn thê kia của anh thì sao? Có lẽ, anh sẽ lấy cô ấy, sau đó khi công ty của mình ổn định thì một cước đá văng cô ta, phải không?” Dung Ân trợn to hai mắt, Trần Kiều lúc trước, cô rốt cuộc còn không biết bao nhiêu chuyện về anh ta nữa...

Hắn không trả lời thẳng, “Ân Ân, người anh yêu chính là em”.

“Trần Kiều”, Dung Ân xoay người, không chút nào lưu luyến, “Nhưng tôi không yêu anh, nếu quả thật anh muốn làm cho tôi cùng đường .., tùy anh!”

Cô mở cửa, mấy năm rồi, hoàn toàn không thay đổi chỉ có Diêm Việt sao, anh sống ở thế giới của mình, thật ra thì, như vậy không phải là anh không có hạnh phúc của mình rồi? Thực tế thật quá tàn nhẫn, nó buộc con người ta trợn to hai mắt, nhìn rõ người bên cạnh, mọi người bị các loại áp lực vội vã biến thành người dử tợn, cô không muốn nhìn cũng không có cách nào.

Mấy cây bạch quả hắn là vẫn còn ở ngôi trường đó, bọn họ khi đó, cầm sách chơi đùa ở dưới, có đôi khi còn lên lút ở đây đánh xì phé.

Nhưng bọn họ hôm nay hôm nay, âm dương cách biệt, cách càng xa hơn, cách lòng người.

Lúc Dung Ân đi ra ngoài, ánh mắt cả đám đồng nghiệp đều thật quái dị, thử nghĩ xem cô cũng thật liên lụy rất nhiều người, Duật Tôn của Tước Thức, hơn nữa hiện tại là Trần Kiều.

Trở lại trước bàn làm việc, Lý Hủy không yên tâm đi tới, “Ân Ân, không có sao chứ?”

“Không có chuyện gì”. Dung Ân cầm lấy tờ giấy trên bàn, Trần Kiều sau đó liền đi ra khỏi phòng họp, Vương tổng theo ở phía sau đưa tiễn, nhưng sắc mặt hắn xanh mét, cơ hồ không có ý định chào hỏi liền rời đi.

Dung Ân nhớ được hôm nay là ngày mấy, cô không nói với ai, lúc tan việc Lý Hủy muốn mời cô ăn cơm, nhưng Dung Ân vẫn từ chối nói chính mình có việc, muốn nhanh chóng về nhà.

Lúc đi ra khỏi công ty, bầu trời hơi mờ mịt, gió lạnh cuộn cuộn nổi làm cho lá rụng đầy mặt đất, bay xuống rất nhiều.

Cô ở ven đường gọi xe, nhưng không phải là hướng đi về nhà.

Hai tay Dung Ân đặt ở trên đầu gối, đầu dựa vào bên cạnh cửa sổ xe, phía ngoài gió lạnh xào xạc, thời điểm dừng ở ngã tư đường, có thể thấy ven đường lá rụng chất thành một tầng thật dày.

Qua cây con đường, cô không có phát hiện, phía sau từ đầu đến cuối có cỗ xe thể thao màu đen đi theo.

Đến nghĩa trang, Dung Ân xuống xe đi vào, cô mua hai bó hoa, theo thềm đá đi tới trước mộ Diêm Việt.

Nam Dạ Tước cũng không có cùng vào, anh đứng phía sau một lùm cây tùng bách tươi tốt, sau kính đen màu trà hai mắt lộ ra âm độc, ánh mắt vì vậy trở nên càng ngày càng lạnh, cô tới chỗ này chỉ vì tế bái Diêm Việt, hôm nay là ngày mấy, cô làm sao có thể nhớ được?

Chỉ cần là về Nam Dạ Tước, cô hết thấy sẽ không nhớ ở trong lòng.

Nam Dạ Tước biết rõ.

Mặc dù sớm biết như thế, nhưng về thất vọng này vẫn là tự nhiên mà có, tay phải Nam Dạ Tước đặt tại bên người, chiếc nhẫn trên ngón út của anh loé sáng, kích cỡ thích hợp.

Dung Ân ở trước mộ Diêm Việt đứng yên thật lâu, Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, ở sau bóng cây xoay người rời đi.

Dung Ân đem một bó hoa đặt ở trước mặt Diêm Việt, hôm nay là ngày mấy, cô hẳn phải nhớ rất rõ, là sinh nhật Nam Dạ Tước.

Trên cánh tay hoa bách hợp đuanhau nở rộ, mùi thơm ngào ngạt, cô dựa vào trí nhớ đi tới đồng đất trước kia, chỗ này đã sớm bị mưa cọ rửa thành bình địa, cô dừng lại bước chân, đem hoa để trên mặt đất.

Ngày này một năm trước, cô lần đầu tiên tặng quà cho Nam Dạ Tước, là một chiếc ví nam, anh rất thích, còn bỏ hình của cô ở bên trong.

Hai tay Dung Ân đưa vào trong túi quần, bình tĩnh đứng ở đó. Qua thật lâu sau cô mới rời đi, ngày thứ hai đi làm đôi mắt thâm quầng. Lý Hỷ nhất định nghĩ cô khóc, tinh thần nhìn qua rất uể oải.

Bên trong phòng họp nội thất thay đổi hoàn toàn, bởi vì giám đốc Tước Thức sẽ đến..

Dung Ân thật hoài nghi công ty nhỏ bé này thật sự trở thành viên kẹo ngọt.

Duật Tôn đến nơi này ngược lại thật sự là vì công việc, lúc tổ chức hội nghị Dung Ân cùng Lý Hỷ ngồi ở chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, Vương tổng đang căn kẽ giới thiệu với các cô phương án kỳ này, ngón tay người đàn ông thon dài quay bút, ánh mắt không hề chớp mắt rơi vào trên mặt Dung Ân.

Ngày hôm qua, cô nhất định làm Nam Dạ Tước không thoải mái, bằng không hẳn cũng sẽ không tự chuốc rượu mình như vậy vào ngày sinh nhật. Duật Tôn ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của Dung Ân, phải nói cô gái này, xinh đẹp có xinh đẹp, nhưng cuối cùng không hợp vị hẳn, hẳn chỉ nghĩ không ra Nam Dạ Tước vừa ý cô ở điểm nào.

Mỹ nhân tuy đẹp nhưng hẳn cũng chỉ chơi đùa, vì sao phải mê luyến một một người tự tay đem mình đẩy vào chỗ chết?

Dung Ân đang nhú lại chân mày, nghiêm túc ghi lại cái gì, cô chợt ngẩng đầu, tầm mắt liền cùng cặp mắt sâu xa kia của người đàn ông đột ngột nhìn nhau, hai đầu lông mày cô nhú lại càng lợi hại, không mở mắt, thần sắc tựa hồ mang theo khinh thường.

Cũng thế, ở trong mắt cô, Duật Tôn cùng với Nam Dạ Tước ban đầu không có gì khác biệt, ác liệt, thích chơi trò của kẻ có tiền.

Hội nghị chuẩn bị kết thúc, Duật Tôn tổng kết lại mấy câu, lúc này mới tuyên bố tan họp.

Dung Ân thu thập xong đồ, đứng dậy vừa muốn rời đi.

“Đợi chút”, người đàn ông gõ mặt bàn, “Có chuyện tôi quên mất chưa nói, Tước Thức trước khi mở rộng tại thành phố Bạch Sa, là một đảo nhỏ tư nhân, phong cách kiến trúc bên trong cùng các thiết kế trước mắt các người có rất nhiều tương đồng, nếu như chúng ta muốn hợp tác lâu dài..., tôi đề nghị, công ty có thể tổ chức đi ra ngoài đó khảo sát, coi như là du lịch...”

“Oa ~”

Có đồng nghiệp than phục, vui vẻ trên mặt mọi người rõ ràng, Lý Hủy tất nhiên cũng là vui vẻ, lôi kéo tay áo Dung Ân, phát ra ánh mắt vui mừng.

“Đương nhiên, nhờ Duật tổng để mắt, chúng ta đương nhiên là muốn hợp tác lâu dài”.

“Tốt lắm, liền định vào ngày chủ nhật này đi, phí tổn sẽ do Tước Thức trả”.

Ra khỏi phòng làm việc, mọi người đều vui vẻ thảo luận, “Wow, đảo tư nhân, chủ nhân kia nhất định là một đại gia...”

“Ân Ân”, Lý Hủy ngồi vào bên người cô, “Kể từ khi rời Tước Thức, mình thật chưa từng đi chơi, đều sắp bí bách chết rồi”.

Dung Ân cười cô, “Đây là đi khảo sát, cũng không hẳn là đi chơi, nếu sau khi trở về không thu được chút lợi ích nào, để xem sau này người nào còn cho cậu đi chơi”.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến Chủ nhật.

Một đoàn người xuất phát, đi bằng ca-nô, nước sông mang theo vị mặn sấp xộc vào, lúc tới đảo, ngay cả Dung Ân cũng không khỏi sợ hãi mà thán phục.

Kiến trúc như vậy, cô chỉ thấy trên tivi, đi qua bờ cát nhân tạp, đưa mắt nhìn lại, cách đó không xa phòng ốc mang phong cách Châu Âu có điểm giống những toà thành thời cổ xưa, hơn nữa cái đảo này cũng rất lớn, đứng ở cửa lớn, mà nhìn qua không thấy một đầu khác là ở nơi nào.

Dung Ân có chút mơ màng, đi qua quảng trường rộng rãi, cảm giác như vậy, tựa như cô lần đầu đứng ở ngoài cửa Cẩm Dỗ, cửa lớn mở rộng, giống như là đã thú mở miệng ra.

Thiết kế bốn phía phòng ốc cũng làm người ta rộng mở tầm mắt, bể bơi nhân tạo khổng lồ, vườn hoa, vườn trái cây, đường đua xe, tóm lại là cái gì có thể nghĩ đến, cái gì cần có đều có.

“Mau vào đi thôi, thật đẹp quá, thật muốn nhìn một chút bên trong như thế nào a...”

Lý Hủy không thể chờ được kéo tay Dung Ân đi vào, xông vào cửa lớn trong nháy mắt, gió lạnh đập vào mặt, lạnh lẽo tận xương.

Toà nhà này có mấy tầng lầu, Duật Tôn đã từng thông báo qua, bọn họ buổi tối có thể ở lầu hai, bên trong có đầy đủ phòng.

Dung Ân cùng Lý Hủy ở tại một phòng, nhìn bên trong chủ yếu là u ám, nếu hai người ở, đến buổi tối cũng sẽ không sợ.

Duật Tôn suy nghĩ vô cùng chu đáo, còn có đầu bếp đặc biệt nấu cơm, mùi vị rất tuyệt, mỗi người đều nói không uống công chuyển này, cảm giác giống như là đi Châu Âu.

Xế chiều đi khảo sát một vòng, lúc trở lại mệt mỏi đi không nổi, Dung Ân ngẩng nhìn bốn phía, cảm giác, cảm thấy nơi này không hề giống theo như là lời của Duật Tôn, từ bố cục cùng những bức danh hoạ bên trong có thể thấy nơi này như thế nào cũng có thể tìm ra hơi thở của con người tồn tại.

“Ai u, mệt chết đi được...” Lý Hủy tháo giày, tứ chi mở ra nằm ở trên giường, “Nơi này nếu là nhà mình thì tốt, cả đời không cần làm việc, hưởng thụ cuộc sống có người hầu kẻ hạ”.

“Cậu đó...” Dung Ân tắm rửa qua sau đó cũng nằm chết dí bên cạnh Lý Hủy, “Nơi này trống rỗng có cái gì tốt? Mình cảm thấy còn có loại cảm giác u ám kinh khủng”.

Dung Ân nghiêng đầu đi, lại thấy Lý Hủy đã ngủ rồi. Cô vén chăn lên đắp cho cô ấy, hôm nay quả thật mệt mỏi, cô trở người, cũng không lâu lắm liền chìm vào giấc ngủ say.

Cửa phòng vốn là khóa trái, lúc đến nửa đêm, lại bị người từ bên ngoài nắm cửa vặn mở ra.

Bên trong tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, người đàn ông có thể vào như vậy thật giống như đối với nơi này rất quen thuộc, hắn vòng qua ghế sa lon đi tới trước giường lớn, nhẹ kéo màn cửa sổ ra, ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, rơi vào khuôn mặt Dung Ân đang ngủ an tĩnh trên giường.

Hắn không có ý định lại ấn núp trong bóng tối, hắn sẽ để Dung Ân biết hắn còn sống, cơn ác mộng của cô vẫn còn.

Nam Dạ Tước quỳ gối đứng ở bên giường, ngón tay thon dài xoa gương mặt non mịn của Dung Ân, cảm giác tiếp xúc quen thuộc lưu luyến ở nơi lòng bàn tay, vì lần gặp mặt này, Nam Dạ Tước hao tổn không ít tâm tư, chính là muốn cho Dung Ân cái ‘vui mừng’, làm cho cô kiếp này cũng không quên được.

Có lẽ, cô mở mắt là có thể nhìn thấy hắn.

Nam Dạ Tước không khỏi tò mò, đến lúc đó Dung Ân sẽ có vẻ mặt như thế nào, giật mình? Sợ hãi? Hay vẫn là hoảng hốt?

Duy nhất không sẽ có, nhất định là mừng rỡ.

Dung Ân ngủ rất sâu, cô lật thân, cánh tay tự nhiên mở ra, cô vuốt nhẹ nhẹ, bên cạnh chỗ ngồi lạnh như băng, Dung Ân không có mở mắt ra, chẳng qua là lẩm bẩm nói, “Hủy?”

Không người nào trả lời.

Dung Ân đưa tay phải ra, thử dò xét, xác định không ai. Cô âm thầm lẩm bẩm, đi đâu?

Dung Ân còn buồn ngủ mà mở mắt, cô nhìn lên trần nhà, vội vươn tay ra sờ soạng, ánh mắt vì mới vừa tỉnh ngủ nên từ朦胧 lung chuyển thành kinh ngạc, cô vội vàng nhìn khắp bốn phía.

125. Chương 125

Từng cảnh vật ở nơi này, cô đều không nhận ra, thậm chí đều chưa từng nhìn thấy.

Nội thất xa lạ, bầu không khí xa lạ, cảm giác xa lạ không chút an toàn.

Dung Ân sợ hãi ngồi dậy, hai cánh tay chống ở bên cạnh đều đang run rẩy, hòn đảo tư nhân này, từ lúc cô đặt chân đến cũng đã cảm giác được sự bức bách không thở nổi, hôm nay, dường như cổ cô bị bóp nghẹn khó chịu, quanh mình, không khí rất loãng.

Chiếc rèm cửa dày bên ngoài được thả xuống, bên trong căn phòng mang phong cách châu Âu, một loạt đèn chùm pha lê được bật lên, ước chừng phải một nghìn bóng đèn thủy tinh màu sắc sáng loáng, sáng rực đến mức dường như soi rõ từng góc nhỏ.

Dung Ân mặc áo ngủ bước xuống giường, cô cúi đầu nhìn, đây cũng không phải bộ quần áo hôm qua cô mặc khi ngủ, tơ lụa cao cấp màu đỏ thẫm, một chút hơi ẩm thoắt tới, liền ôm chặt lấy thân hình quyến rũ của cô, làm lộ ra những đường cong gợi cảm. Nhưng, Dung Ân không thích màu sắc này, đỏ sậm, giống như máu tươi đông lại.

Cô chân trần đứng trên tấm thảm lông, mái tóc dài mềm mại ngang lưng, loại cảm giác này, giống như lúc trước cô bị nhốt ở Ngự Cảnh Uyển, chính là tối tăm ngột ngạt như thế này.

Dung Ân không cam lòng, cô bước vội tới trước cửa sổ, vén tấm rèm ra, lại phát hiện phía bên ngoài còn có một lớp, hơn nữa, phủ kín hết, không một tia sáng nào có thể lọt vào.

Lúc Dung Ân quay lại giường, sắc mặt đã thay đổi rất nhiều, cô đi đến cửa, lúi lúi kéo kéo, nhận ra cánh cửa được điêu khắc bức tranh cá heo đã bị khóa chặt, cô dùng sức đập mấy cái, “Có ai không? Có ai không? Thả tôi ra...”

Gào thét nửa ngày, nhưng trước sau đều không có ai trả lời.

Dung Ân trở lại bên giường, không tìm thấy di động của mình, phòng này cũng không có điện thoại, cô vội vã vào phòng tắm, nhưng vẫn không có kết quả, căn bản là cô không thể nào đi ra ngoài.

Cô lúi lại bên giường, chân đạp phải mép giường, Dung Ân thất thần ngồi xuống.

Buổi sáng tỉnh dậy Lý Hủy không nhìn thấy Dung Ân, nhưng lúc đó cũng không cảm thấy có gì đó bất thường, mãi cho đến khi mặc xong quần áo mới phát hiện đồ đạc của Dung Ân đều không thấy đâu nữa.

Cô thử gọi vào di động của Dung Ân, nhưng không thể kết nối được.

Lý Hủy vội vàng cầm áo khoác đi ra ngoài, tìm khắp các phòng ở tầng hai, các đồng nghiệp cũng mới thức dậy, ai nấy đều nói không nhìn thấy Dung Ân.

“Cậu, bây giờ phải làm sao?”

“Có phải cô ấy về nhà rồi không? Có lẽ vội quá, không kịp nói cho con.”

“Không thể nào” Lý Hủy không chút nghĩ ngợi lắc đầu, “Nếu thực sự cô ấy có việc gấp nhất định sẽ nói cho con biết, làm sao có thể để chúng ta phải lo lắng chứ?”

“Nếu không thì thế này, con thử gọi điện thoại về nhà Dung Ân xem...”

Lý Hủy suy nghĩ một lát, đành phải gọi thử.

Điện thoại vừa bắt đầu kết nối, vang lên vài tiếng mẹ Dung mới nhắc máy.

“Alô, dì ạ, cháu là Hủy,” Lý Hủy thuận miệng chào hỏi, “Dì, chúng cháu đang chơi ngoài đảo, dạ, đúng, rất tốt, Ân Ân ý ạ...Ân Ân ở đây, cậu ấy đi ăn sáng rồi, nhờ cháu gọi điện thoại cho dì nhắc dì hôm nay đừng quên đến bệnh viện kiểm tra lại huyết áp, dạ đúng...”

Sắc mặt Lý Hủy sa sầm, khi bỏ điện thoại xuống, gần như sắp khóc đến nơi “Cậu ấy có không về nhà.”

Ông chủ cũng cảm thấy có sự kỳ lạ, “Đừng khóc, mọi người mau chia nhau ra tìm xem, tôi đi hỏi đầu bếp ở đây xem có thấy không, mọi người tìm bên trong, đừng đi xa, biết chưa?”

“Vâng”

Phòng trên tầng hai, Lý Hủy gần như đã tìm hết rồi.

Dung Ân ngồi ở trên giường, đèn thủy tinh chiếu rọi đến kéo bóng cô đi rất dài, lướt nhẹ qua tử quần áo, phản chiếu trên mặt tủ.

“Phòng ở đây đều khóa, không vào được...”

Yên tĩnh đến mức ngay cả rơi một chiếc kim cũng có thể nghe thấy, đột nhiên truyền tới tiếng nói chuyện thật rõ ràng, sau đó là tiếng bước chân đi tới “Đều khóa sao? Gọi thử xem...”

Đó là tiếng của Lý Hủy, nỗi sợ hãi của Dung Ân nhất thời được thay thế bằng hi vọng, cô mừng đến phát khóc, vội vàng chạy ra cửa “Hủy, mình mình ở đây, mình mình ở đây...”

Bên ngoài cửa bị gõ vang, chỉ nghe thấy Lý Hủy nói “Bên này cũng bị khóa, xem ra chúng ta không vào được”

“Hủy”, Hai tay Dung Ân bắt đầu đập cửa “Mình ở trong này, Hủy ——”

Lý Hủy buồn bực, hai mắt đỏ bừng, giọng lo lắng “Làm thế nào bây giờ, không tìm thấy, mọi người nói xem Ân Ân sẽ đi đâu?”

Sắc mặt Dung Ân kinh ngạc, bọn họ rõ ràng cách nhau một cánh cửa, cô phát ra tiếng động lớn như vậy, Lý Hủy sao lại không nghe được?

“Lý Hủy, cô đừng sốt ruột, suy nghĩ kỹ, hôm qua không phải là hai người ngủ chung sao?” Bên cạnh, đồng nghiệp kêu cô nhớ lại.

“Đúng vậy, lúc đi ngủ vẫn còn bình thường, nhưng khi tỉnh dậy tôi đã không thấy tầm hơi của cậu ấy, ngay cả hành lý cũng bị mất, mọi người nói xem, sao lại có thể như vậy?”

“Hủy, mình ở đây, Hủy...” Hai bàn tay Dung Ân đập cửa đến đỏ ửng, cho dù nghe vào tai cô, âm thanh thật lớn, nhưng bên ngoài vẫn như trước không thấy chút tiếng động, những lời của bọn họ, mỗi câu đều có thể truyền đến tai Dung Ân, thật rõ ràng.

“Thế nào, tìm được không?” Tiếng của ông chủ cũng truyền tới.

“Cậu, không tìm thấy, cậu bên đó thì sao?”

“Mấy đầu bếp kia đều nói không thấy, có lẽ đã đi rồi.”

“Không thể nào,” Lý Hủy vẫn như trước kiên trì, “Ân Ân cho dù là có việc gấp, cậu ấy cũng sẽ không đến mức một tin nhắn cũng không để lại, cậu ấy nhất định đã xảy ra chuyện.”

Nước mắt Dung Ân chảy không ngừng, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, cô quay trở lại bên giường, cầm chiếc đèn bàn hình người cá ném vào tường.

” Ầm——”

Thủy tinh văng khắp nơi, tiếng vỡ vụn kia, cũng đủ vang dội cả căn phòng.

Dung Ân chân trần bước tới, những mảnh thủy tinh ẩn dưới thảm lông đâm vào lòng bàn chân cô, máu tươi tràn ra theo từng cử động của cô, hiện ra từng dấu chân cô độc.

“Chúng ta đi về trước đi, đến thành phố Bạch Sa rồi tìm xem, thử liên hệ với bạn bè thân thiết của Dung Ân xem sao...”

“Con không đi,” Lý Hủy cố chấp, “Ân Ân bị mất tích ở nơi này, chúng ta nên báo cảnh sát.”

Tiếng động lớn như vậy, bọn họ lại không nghe thấy.

Dung Ân tuyệt vọng mà gào khóc “Tôi ở đây, thả tôi ra...”

“Mới không thấy Dung Ân có mấy tiếng, cho dù con đi báo cảnh sát, họ cũng sẽ không lập án.” Sắc mặt ông chủ cũng lo lắng, “Biện pháp duy nhất bây giờ là phải trở về thành phố Bạch Sa trước đã.”

“Nhưng nhờ Ân Ân vẫn còn trên đảo này, cậu ấy không tìm thấy chúng ta, sẽ sợ hãi.

“Lý Hủy, Dung Ân không có khả năng còn ở lại trên đảo này,” có người đồng nghiệp thử phân tích, “Hành lý cô ấy cũng mang đi, hơn nữa, chúng ta tìm lâu như vậy, nếu cô ấy còn ở đây, nghe thấy tiếng của chúng ta thì đã sớm ra, cho nên nhất định là đã rời đi.”

Dung Ân đã không còn gào thét nữa, trong lòng, một chút hi vọng ban đầu đã dần dần biến mất.

“Tôi không có đi...”

“Lý Hủy,” ông chủ tiến lại giữ chặt cánh tay cô, “Không tìm thấy Dung Ân, chúng ta cũng lo lắng, đừng làm loạn nữa, con cùng cô ấy rất thân thiết, mau về thôi, đến những nơi cô ấy thường đến để tìm xem, thật sự nếu vẫn không thấy lúc đó báo cảnh sát vẫn còn kịp, con ở lại đây cũng vô ích, lãng phí thời gian.”

Lý Hủy dường như bị thuyết phục, rất lâu cũng không nói gì.

Sau đó, Dung Ân chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân xoay người rời đi, cô tựa vào cánh cửa, thân thể dần dần trượt xuống, mãi cho đến khi bọn họ đi xuống lầu, cô vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của Lý Hủy.

Cuộc sống chính là như vậy, nó luôn cho người ta nhìn thấy hy vọng, ngay lúc người ta cố gắng nắm bắt lấy nó, lại bị đập tan một cách tàn nhẫn.

Bọn họ nhất định là đi rồi, sự yên tĩnh bình thường lại áp đến.

Lúc ở xung quanh mình quá yên tĩnh, Dung Ân cảm thấy ngay cả màng nhĩ cô cũng thành thịch, dường như một tiếng động nhỏ cũng sẽ khiến người ta trở nên rất nhạy cảm.

Cô rúc vào phía sau cửa. ngồi thật lâu, gập chân lên áp vào người.

Cả cơ thể bởi vì duy trì một động tác quá lâu mà trở nên cứng ngắc, Dung Ân không biết đã ngồi bao lâu, bên ngoài im ắng, một chút tiếng động cũng không có.

“Rắc”

Tiếng động rất nhỏ từ sau lưng truyền đến, Dung Ân đột nhiên ngã ra khỏi phòng, nửa người trên ngã ở trên hành lang

Cô vội vàng bò dậy, lúc này mới nhận ra cửa đột nhiên mở ra. Cô không kịp suy nghĩ, chỉ thấy đôi giày của mình ở đầu cầu thang cô không chút nghĩ ngợi xách nó lên, sau khi nhìn xung quanh bốn phía không có ai, lúc này mới rón ra rón rén đi xuống lầu.

Bởi vì hôm qua Dung Ân đã đi tham quan qua địa hình ở đây, cho nên biết được đại khái phương hướng, trong tòa nhà u ám tối tăm, trừ chiếc đèn tường mờ mờ, cũng không có ánh sáng nào khác. Cô dò đi tới cửa chính, thấy không có người, lúc này mới hấp tấp đi giày vào, cũng không quay đầu lại mà chạy ra ngoài.

Cô mặc chiếc áo ngủ mỏng manh, gió lạnh ở khắp nơi ùa vào, gần như đóng băng cô tại chỗ.

Mới xuống thêm đá, nhưng chỉ hai ba bước, không gian ban đầu u tối bỗng nhiên được ánh đèn chiếu sáng như ban ngày, Dung Ân sợ hãi quay đầu lại, chỉ thấy trong nhà từng phòng đều sáng đèn, trên mái nhà, còn có một đàn đèn lớn chiếu xuống, giống như đèn pha, soi rõ từng góc ngách trong vườn trong mắt người.

Dung Ân kinh hãi, vội vàng bỏ chạy.

Cô không chọn đường lớn, mà lách mình vào trong vườn trái cây bên cạnh. Những cây ăn quả ở đây mỗi cây đều rất cao, khi ẩn núp, không đến mức dễ dàng bị phát hiện..

Hai tay Dung Ân đẩy những chướng ngại trước mặt ra, lòng bàn chân bởi vì bị thương, cho nên khập khiễng chạy rất chậm, cô không rõ được phía sau có người đuổi theo hay không, nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy, đành phải liều mạng chạy bằng bất cứ giá nào.

Cánh tay chi chít vết xước, trên mặt cũng có vết máu, mắt rất đau, đầu tóc cũng tán loạn vô cùng...

Té ngã rồi, lại lập tức đứng lên, lúc này không có thời gian để dừng lại mà đau đớn.

Dung Ân chạy thật lâu mới ra khỏi khu vườn đó, phía trước là một bãi đất trống rất rộng, chỉ cần băng qua nó, là có thể đi đến bến tàu, lên thuyền trở về.

Dung Ân tăng tốc chạy tới, thân ảnh vừa lộ dưới ánh đèn, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng ầm ầm.

Cùng lúc đó, bên trên gió thổi thật mạnh, cảm giác giống như có lốc xoáy trên đỉnh đầu, mạnh mẽ thổi bay áo ngủ của Dung Ân, cô chỉ có thể miễn cưỡng giữ lấy vạt áo, mới có thể làm mình không quá thảm hại.

Bụi cuộn cuộn thổi rơi vào mắt Dung Ân, cô đau đến mức làm sao cũng không thể mở mắt ra được, cổ áo ngủ bị thổi mở, lộ ra áo ngực màu đen bên trong.

Thân thể trắng nõn lộ ra bên ngoài, Dung Ân lạnh đến run rẩy, tóc vừa bị thổi bay quật vào mặt, vừa đau vừa ngứa, cùng lúc giày vò tra tấn người.

Sau khi tiếng động cùng gió mạnh dần dần mất hẳn, Dung Ân mới dụi dụi mắt mở đôi mắt ra, lúc này cô mới phát hiện, đứng ở trước mặt mình, lại là một chiếc máy bay trực thăng.

Cửa khoang đã mở ra, nhưng không nhìn thấy ai đi ra.

Tay chân Dung Ân lạnh đến cứng ngắc, hai tay cô ôm lấy bả vai, lấy dũng khí tiến về phía trước, cô dừng lại trước cửa máy bay, vừa muốn mở miệng, đỉnh đầu liền có một bóng đen áp sát đến.

Bởi vì góc nhìn, thứ đầu tiên đập vào mắt cô là một đôi giày nam sáng lóa, ngay sau đó là quần tây màu đen, chậm rãi hướng lên trên...chính là chiếc cầm kiên nghị của người đàn ông, cùng với chiếc khuyên tai lóe sáng bên tai trái, sau đó...là đôi mắt dài hẹp mà u ám của người đàn ông.

Dung Ân há to miệng, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Hai tay người đàn ông mở ra, động tác nhanh nhẹn từ trên phi cơ xuống, tóc ngắn màu nho, càng phát ra khí chất hắc ám, ánh mặt trời dường như cũng vì sự xuất hiện của người đàn ông này mà tập trung đến, chiếu rọi sau vóc dáng cao ráo của anh.

Khỏe miệng Nam Dạ Tước giương lên, nhưng không hề có chút ý cười, trái lại, có vẻ âm mị mà nguy hiểm, hơi thở quanh người cũng u ám không khác gì địa ngục, lạnh đến mức làm cho người ta run rẩy.

Người đàn ông chăm chú nhìn Dung Ân.

Bên trong đôi mắt đối diện, con ngươi u ám càng sâu thêm.

Anh không thể diễn tả được vẻ mặt của Dung Ân lúc này, cô chỉ là kinh ngạc nhìn anh, quên mất sợ hãi, quên mất kinh hoàng, quên luôn vẻ mặt của mình bất luận như thế nào, giống như một hình nộm, con mắt vô thần.

Anh tiến đến, Dung Ân muốn lùi lại, nhưng hai chân nặng như chì, ngay cả chút sức lực di chuyển cũng không có.

Cô nhìn người đàn ông đi tới, ngọn đèn chói mắt lúc đầu bị anh che lại sau lưng, Nam Dạ Tước giơ tay phải lên, định sờ lên mặt cô gái.

Năm ngón tay thon dài mở ra, giống như một tấm lưới khổng lồ.

“A ——” Cô giống như làn hình thấy quỷ hắt bàn tay Nam Dạ Tước ra, ánh mắt hoảng sợ, xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông giật mình, không ngờ được cô sẽ phản ứng như vậy, xem ra từng việc liên tiếp, quả nhiên hù dọa cô đến sợ rồi.

Dung Ân vẫn không chọn đường lớn, như trước chui vào vườn cây, toàn bộ sức lực của cô đều dồn lên hai chân, cô thậm chí còn không rõ vì sao mình muốn chạy, chỉ biết đó là Nam Dạ Tước, về phần là người hay quỷ, cô cũng không có thấy rõ.

Cô nghe thấy có tiếng bước chân cùng bước tới, càng ra sức chạy. Tiếng động kia ở ngay phía sau cô, Dung Ân la hét, cả người lao đảo tiếp tục chạy như bay.

Nam Dạ Tước giữ chặt cánh tay cô, nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực mình.

Lòng ngực kia, rất ấm áp. Nhưng mà Dung Ân chỉ biết giãy dụa, không có thời gian cảm nhận, Nam Dạ Tước ôm lấy eo cô đem cả người cô nhấc về phía sau mình, anh muốn khiêng cô lên vai.

“A ——” người đàn ông kêu lên một tiếng, đau đến gập người.

Khi Dung Ân giãy dụa, đầu gối đã thúc mạnh vào chiếc bụng rắn chắc của người đàn ông, cô thoát khỏi khống chế, tiếp tục chạy như bay.

Nam Dạ Tước khẽ mắng một tiếng “Mẹ nó, nếu thấp hơn một chút thì tàn rồi.”

Khi cánh tay Dung Ân lần nữa bị kéo lại, người đàn ông trực tiếp giữ cô vào lòng “Em cũng biết chột dạ, cũng biết sợ hãi? Ân Ân, tôi từ địa ngục trở về tìm em đây...”

Tiếng nói của người đàn ông kèm theo gió lạnh càng âm trầm kinh khủng, Dung Ân ngẩng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt trước mặt, “Anh muốn mang tôi xuống địa ngục sao?”

“Đúng, Ân Ân, tôi phải nhốt em cả đời ở bên tôi, trừ khi tôi chết lần nữa, nếu không, cho dù là chán ngấy đi nữa cũng muốn em phải ở bên cạnh tôi...” hơi thở nóng bỏng của người đàn ông phả vào cổ Dung Ân, ánh mắt cô mơ màng, giống như vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Nam Dạ Tước buông một cánh tay ra, tay phải kéo cổ áo của mình, dùng sức một chút, sau khi xé bay mấy nút áo ra, lộ ra vòm ngực màu đồng rắn chắc, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Dung Ân lên, đem nó hướng về vết sẹo dữ tợn kia.

Anh mở bàn tay của Dung Ân ra, làm cho lòng bàn tay mềm mại của cô tiếp xúc với miệng vết thương mới khỏi kia của anh, chỗ này đã là một khối thịt thối rữa, có thể cảm thấy được có một đường nhô ra.

“Thấy như thế nào? Chính là một phát súng, để lại trên người tôi một hố sâu, Ân Ân, tôi bị ngâm mình trong nước sông lạnh như băng, nhưng Diêm Vương không bắt tôi, ông ta nói, nếu muốn bắt thì phải bắt cả hai chúng ta...”

“Không, không, anh buông ra,” hai mắt Dung Ân đỏ bừng, bây giờ, cuối cùng cũng có thể xác định là anh thật sự không chết, cô rất sợ người đàn ông này, anh ta thật sự là ác quỷ, có thể phá hủy tất cả của cô, dưới lòng bàn tay, vết sẹo kia chạm tới nỗi sợ hãi trong lòng cô. Dung Ân dường như nhìn thấy trước ngực anh, một vết thủng rất lớn, chính là máu tươi không ngừng chảy ra ở trước mặt cô, “Anh thật sự phải bức tôi phát điên sao? Nam Dạ Tước, nếu anh không chết, điện thoại và nhẫn lúc trước, còn có việc tôi bị đẩy xuống bể bơi đều là anh làm phải không...Còn có, còn có tai nạn giao thông, anh muốn giết tôi vì sao lại còn cứu tôi...”

Dung Ân nói năng lộn xộn, Nam Dạ Tước vươn tay che miệng cô “Em cũng biết sợ hãi sao? Dung Ân, khi tôi nằm trong dòng nước lạnh băng, em có nghĩ tới tôi cũng sẽ sợ hãi không?”

Cô biết, lần này anh trở về tất cả là vì muốn báo thù, theo tính cách của anh, người hại anh, cho dù có chạy tới chân trời góc bể, cũng sẽ bị bắt trở về.

Cho nên, Dung Ân sẽ không phản kháng nữa. Nam Dạ Tước nhắc cô lên vai.

Đầu vai anh chống lấy bụng Dung Ân, cả ngày cô vẫn chưa ăn gì, hiện giờ càng thêm khó chịu. Cảnh vật xung quanh trong mắt đều quay cuồng, Nam Dạ Tước ôm cô đi qua vườn cây, đi vào bên trong tòa nhà tối om trống vắng kia.

Anh vác cô đến tầng một, cửa phòng ngủ mở ra, người đàn ông giẫm lên những mảnh thủy tinh kia bước tới, đem Dung Ân đặt lên trên giường lớn.

Cô muốn đứng dậy, người đàn ông lại trước một bước đem đùi phải đặt giữa hai chân cô, anh cúi người, hai tay chống bên cạnh đầu Dung Ân, “Ân Ân, nhìn thấy người đàn ông của em trở lại, chẳng lẽ em không thể tỏ ra vui mừng một chút sao?”

Dung Ân nằm ngửa trên giường, sự hoảng loạn vừa rồi đã đổi thành tỉnh táo, “Tôi biết, anh trở lại là muốn tìm tôi trả thù, đúng vậy, chiếc CD kia là tôi lấy...”

Người đàn ông giơ tay lên, động tác tao nhã đem ngón trỏ chạm nhẹ lên trán Dung Ân, sau đó, từ mũi cô di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở môi Dung Ân, đầu ngón tay anh đặt trên môi hồng nhuận của cô lướt nhẹ vài cái “Nhưng là đĩa giả”

“Anh sớm đã thu xếp tốt rồi phải không?”

“Đương nhiên,” người đàn ông trả lời không chút giấu diếm, “Ân Ân, em làm quá rõ ràng, trong ánh mắt em từng chút đều lộ ra hận ý muốn đưa tôi vào chỗ chết, tôi làm sao lại ngu ngốc như vậy, dễ dàng để chiếc CD rơi vào tay em?”

Cho dù cô cẩn thận như thế nào, cũng không thể đấu được một con sói lão luyện.

Đôi mắt Dung Ân dừng lại trên khóe miệng mỉm cười như có như không của người đàn ông, anh không hề chết, sau một năm, nỗi hận điên cuồng lúc trước đã tiêu tan đi rất nhiều, cô có một loại ảo giác mất mát mà phức tạp, rõ ràng cảm thấy không thể nào, suy nghĩ trong đầu càng lớn, thật sự không chỉ là chua xót.

“Nếu như, anh muốn tìm tôi báo thù, cũng không cần phải tốn nhiều công sức như vậy.”

Người đàn ông cười yếu ớt, đôi mắt dài hẹp mở ra, cong lại đầy âm mị, ánh sáng trong mắt anh rất lạnh, dường như có thể làm đông cứng đối phương, “Tôi tất nhiên sẽ không tha thứ cho em.”

Hai tay Nam Dạ Tước chống ở trên vai của cô, “Nếu không phải phát súng kia bắn trượt một chút, tôi thật sự đã chết,” người đàn ông giơ cổ tay lên, đưa vết sẹo tới trước mặt Dung Ân, “Nhìn thấy không, ở đây, nơi này, đều bởi là vì em...xem ra CD kia không thể lấy được mạng của tôi, nhưng mà, em lại có thể.”

“Nam Dạ Tước, nếu như không phải anh không để ý đến cảm nhận của tôi mà hại chết Diêm Việt, giữa chúng ta khi đó sẽ không biến thành như vậy, tôi không thể để anh ấy chết oan uổng, cho dù anh đối xử với

tôi tốt như thế nào cũng vô dụng, trong lúc đó ngăn giữa chúng ta chính là một mạng người!” Dung Ân cất cao tiếng nói, hốc mắt phấp phồng.

Người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt dưới thân, những việc anh làm, cũng là vì muốn tốt cho cô, anh sớm nên ý thức được, Dung Ân sống, nhưng mầm mống thù hận trong lòng kia lại càng khắc sâu, mọi giá, cuối cùng, cũng chỉ là muốn anh tự mình thừa nhận..

“Em muốn biết Diêm Việt chết như thế nào không?”

Nam Dạ Tước nghiêng người, ánh mắt đối diện với Dung Ân, thật ra, cái gọi là sự thật cho dù có nói với cô, cô cũng không tin.

Tầm mắt Dung Ân nhìn vào người đàn ông, cô trợn mắt lên, không hiểu sao lại bắt đầu hoảng loạn “Anh nói như vậy là có ý gì? Anh ấy không phải là bị anh...”

“Không, hẳn là bị em chính tay hại chết.”

Dung Ân để tâm nhất, chính là cái chết của Diêm Việt, người đàn ông cười gợ lên, sự trừng phạt tàn khốc nhất đối với cô, đơn giản chính là như vậy.

“Nam Dạ Tước, anh quá hèn hạ!”

“A,” người đàn ông cười yếu ớt, miệng ghé đến bên tai Dung Ân, “Trước đây khi tôi vào phòng bệnh của hẳn, chúng tôi đã nói chuyện rất nhiều, tôi nói cho hẳn biết, chúng ta quen nhau như thế nào, em ở trong lòng hẳn hoàn mỹ như vậy, lại là gái ở Cám Dỗ. Sau đó, em bán mình cho tôi, rồi sau đó...chúng ta ở cùng nhau, rồi còn có con...”

Dung Ân trợn tròn hai mắt, tim như bị lắng trì.

“Cho nên, hẳn tự sát, hẳn chịu không nổi sự dơ bẩn của em, chịu không nổi sự sa đọa của em, khi những tia sáng cuối cùng của cuộc đời đều trở nên đen tối, hẳn còn có thể sống tiếp sao?” Nam Dạ Tước mỉm cười nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Dung Ân, đúng, anh muốn tự tay đẩy cô vào địa ngục một lần nữa, để cho cô nếm thử, mùi vị đứng trước cửa địa ngục, đến tận cùng là trống rỗng trong lòng đến nhường nào.

Trong mắt Dung Ân đã tràn đầy hơi nước, tầm mắt mơ hồ “Không, anh nói dối...”

“Là tự em không chịu chấp nhận sự thật mà thôi, em có thể chấp nhận, chính là tôi giết chết Diêm Việt, lúc trước em muốn chết theo hẳn, nếu tôi nói chân tướng cho em, em đã sớm không chịu nổi, Dung Ân, tôi chỉ có thể để cho em hận tôi, càng hận càng tốt, sau đó, em quả nhiên không còn làm loạn tìm cái chết nữa...chỉ là, tôi cũng không thể ngờ...” khóe miệng người đàn ông giương lên tự giễu, “Tôi thật không ngờ em thật sự có thể ra tay, tôi đã nghĩ, nếu em còn nhớ chút tình cũ, cho dù là do dự cũng tốt, bị thương cũng tốt, tuy rằng kết quả đều giống nhau, nhưng với tôi mà nói, hoàn toàn không giống.”

Người đàn ông nện mạnh một quyền xuống bên tai Dung Ân, đệm mềm mại đàn hồi làm tay anh bật lại, ánh mắt càng trở nên hung ác nham hiểm.

Nhìn cặp mắt kinh ngạc cùng giật mình của Dung Ân, Nam Dạ Tước nheo mắt lại, những chuyện này, cũng không phải toàn bộ là sự thật.

Anh chỉ muốn đem cái chết của Diêm Việt đổ lên đầu Dung Ân, để cho cô nếm thử, một chút mùi vị ngày đêm dày vò này

126. Chương 126

“Không —— ” Dung Ân sợ hãi kêu.

Nam Dạ Tước biết, cô sẽ chịu không nổi, tựa như ban đầu lúc biết Diêm Việt chết vậy, “Đây chính là sự thật, Dung Ân!” Một tay anh chuyển qua cần cổ cô, dùng sức giữ chặt, “Tôi muốn để em yên lòng mà sống, nhưng... em muốn tôi chết”.

Nước mắt Dung Ân như đê vỡ tràn ra, chảy xuôi ở trên mu bàn tay anh, anh cảm thấy có chút phồng, trong tay lại càng gia tăng thêm lực đạo.

Hít thở không thông khó chịu làm cô buông ra hàm răng cắn chặt, cổ họng bingham, Dung Ân chỉ cảm thấy khó chịu muốn ói, cô từ trong mắt Nam Dạ Tước nhìn thấy vẻ hận thù chôn dấu ở trong lòng anh, “Lúc ấy, nếu như Diêm Việt nói cho em biết, hắn đã giết chết tôi, em sẽ thay tôi báo thù, giết hắn sao?”

Có sao?

“Nam Dạ Tước, là anh nói, anh nói chính tay anh rút đi hệ thống dưỡng khí ra...”

“Đúng, là tôi tự chuốc lấy phiền phức, tôi đáng đời được rồi chứ?” có gì hay để nói chuyện với người con gái này sao? Nam Dạ Tước buông cổ tay của cô ra, chế trụ bả vai của cô dùng sức đem cô kéo từ trên giường xuống, anh đi tới trước tủ âm tường đem hành lý của Dung Ân lấy ra sau đó vứt xuống trước mặt cô, tùy ý lấy ra bộ quần áo vứt lên trên người cô, “Mặc vào”.

Dung Ân kinh ngạc cầm lấy quần áo, không có phản ứng.

“Em muốn ở đây không? Ở chỗ này, tôi có đem em nhốt tới chết già cũng sẽ không có người phát hiện, còn nữa, đừng có ngay trước mặt tôi làm trò dùng cái chết để đe dọa, nếu em còn muốn làm như trước kia, tôi liền trói em lại, bịt miệng, làm cho em như một loại đồ vứt đi vĩnh viễn nằm ở nơi này!” Anh tiến tới gần hơn nữa, hai tay anh đặt tại mép giường, “Muốn thử một chút sao?”

Đôi môi Dung Ân run rẩy, trong mắt anh có thể thấy được một loại dứt khoát nói được là làm được, cô vội vàng đứng dậy, ôm lấy quần áo.

“Đi đâu?” Anh chế trụ cổ tay của cô, đem cô ném lên trên giường.

“Tôi đi thay quần áo”.

Nam Dạ Tước một tay kéo lấy thắt lưng tơ lụa bên hông Dung Ân, nhẹ nhàng lôi kéo, áo ngủ liền mở rộng ra, “Nơi này chỉ có tôi và em, thân thể của em tôi còn chỗ nào chưa biết, cần gì giả bộ?”

Ánh mắt ngả ngón của anh, trong đó có bén nhọn càng giống một thanh đao nhọn đâm vào Dung Ân tràn ngập khuất nhục, nhìn anh khinh bỉ, cô từng cái cầm quần áo mặc lên, Nam Dạ Tước cũng không có nán lại ở chỗ này lâu, đem đó liền mang theo Dung Ân trở lại thành phố Bạch Sa.

Xe dừng ở cửa Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân không nghĩ tới căn biệt thự này còn có thể lấy lại, Nam Dạ Tước sau khi đem xe lái tiến vào thì dừng hẳn, ý bảo cô xuống xe.

Hai tay Dung Ân nắm giầy an toàn, cũng không lập tức xuống xe, “Nam Dạ Tước, chúng ta đã đến hôm nay, tiến thêm là không thể nào, anh buông tha cho tôi đi có được không, từ nay về sau, anh chưa từng biết qua tôi, tôi cũng vậy...”

“Rầm —— “

Ánh mắt trong sáng của Dung Ân chuyển thành sợ hãi không tự chủ được, anh đem nắm đầm hương của sổ xe rút tay về, “Em vẫn còn hi vọng, nhưng, tôi hết lần này tới lần khác sẽ không để em toại nguyện, xuống xe!”

Dung Ân vẫn không có động đậy, cho tới khi anh từ phía sau đem cô kéo xuống, lòng bàn chân cô bị thương, bước đi rất chậm, Nam Dạ Tước động tác điên cuồng, một đường cơ hồ là đem Dung Ân kéo trở lại bên trong nhà.

“Cậu chủ.”

Thấy Vương Linh, Dung Ân ngẩn ra, hốc mắt hiện ra phiếm hồng.

“Dung tiểu thư? ” Vương Linh muốn tiến lên, nhìn thấy Dung Ân trở lại nên sắc mặt vui mừng không dứt.

“Nơi này không có chuyện của cô”. Cánh tay Nam Dạ Tước giữ chặt ở thắt lưng Dung Ân mạnh mẽ mang cô hướng lầu hai đi lên, vẫn là gian phòng kia, Dung Ân lão đảo, bởi vì theo không kịp bước đi của Nam Dạ Tước, một chiếc giấy lăn rơi vào đầu bậc thang.

“Bọn người Lý Hủy có thể sẽ lo lắng, nói không chừng đã báo cảnh sát, Nam Dạ Tước, anh để cho tôi gọi điện thoại được không?”

“A —— ” mặt Dung Ân chạm tới trên mặt giường lớn mềm mại, đứng dậy, anh đã ra khỏi phòng, cũng đem cửa phòng khóa lại.

Lúc cô kịp phản ứng đã không còn kịp nữa, Dung Ân chán nản ngồi trở lại trên giường, cô cho là Nam Dạ Tước lại sẽ giống như lúc trước giam cầm cô, cô trần trọc khó ngủ, một đêm không ngủ, không nghĩ tới trời vừa hừng đông, cửa liền được mở ra.

Dung Ân vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, không có đổi lại, Nam Dạ Tước đi tới kéo tay cô đem cô đi xuống lầu dưới.

“Chúng ta đi đâu sao?”

Thái độ của anh rất lạnh nhạt, không nói hai lời đem cô nhét vào xe, cho đến đi khi tới dưới lầu khu dân cư, Dung Ân mới ý thức được là anh đem cô đưa trở về nhà.

Cô đi ở phía trước, vừa muốn đi lên thang lầu, đã bị anh từ phía sau cầm tay, Nam Dạ Tước lướt qua bên người cô đi về phía trước, Dung Ân bỗng nhiên có chút e ngại, một cái tay giữ chặt cầu thang.

Cảm giác được phản kháng của cô, Nam Dạ Tước quay đầu lại, con ngươi đen nheo lại, “Sao không đi?”

“Anh muốn làm cái gì? ” Dung Ân mặt mũi cảnh giác, hành vi của anh quá mức khác thường, chuyện tối hôm qua đem cô khóa ở trong phòng mới đúng là tính cách của anh.

“Em không phải sợ mẹ em lo lắng sao?” Nam Dạ Tước nắm chặt cổ tay của cô, chân phải bước qua lên cầu thang, bị cánh tay Dung Ân kéo thẳng lại, “Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Nợ anh là tôi, anh không nên thương tổn mẹ tôi, Nam Dạ Tước, nếu không tôi...”

Hai đầu lông mày của anh hoàn toàn không có kiên nhẫn, cổ tay anh nhẹ thêm lực, lực từ cánh tay anh ngược trở về, Dung Ân chợt cảm thấy cả cánh tay đau giống như trật khớp, khuỷu tay giống như là đột ngột bị tháo xuống.

Anh tiếp tục đi lên trước, cô không nhận được đau, phải đi theo.

Mới vừa đi qua chỗ rẽ, cửa nhà hàng xóm liền mở ra, vị bác gái kia lúc trước cùng Lý Hủy thiếu chút nữa âm ỉ lên, lúc nhìn thấy Dung Ân thần sắc không khỏi ngẩn ra, ánh mắt cũng theo tay hai người vững vàng giữ chặt sau đó rơi vào trên mặt Nam Dạ Tước, “Ồi, Ân Ân, trở về à?”

Dung Ân gật đầu tỏ vẻ đã chào hỏi.

“Đây là bạn trai của cháu phải không?” Tầm mắt bác gái không khỏi ở trên khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ của Nam Dạ Tước nhìn đi nhìn lại, làm sao tìm không ra được chút khuyết điểm gì, sắc mặt bà hăm hực, “Thì ra là đã có người tốt rồi, không trách được giới thiệu cho cháu đối tượng cũng không muốn”.

Người già chính là như vậy, mở miệng ra là cản không được, Nam Dạ Tước lười kéo Dung Ân tiếp tục hướng đi về trước, bác gái kia ở phía sau nhìn theo chốc lát, thủy chung vẫn cảm thấy không phục, cuối cùng cũng lên lầu.

Cửa trong nhà đang mở ra, còn không có vào nhà là bọn họ đã có thể nghe được thanh âm của bác gái Lưu.

“Bà Dung, đừng lo lắng, Ân Ân cũng lớn như vậy rồi sẽ không có việc gì ...”

“Đúng đấy, bác gái cứ yên tâm, cháu sẽ tìm thấy cô ấy”. Lý Hủy ánh mắt đỏ bừng, cả đêm không ngủ, hơn nữa khóe nhiều như vậy, ngay cả tiếng nói cũng khàn đi rồi.

Dung Ân không cần nghĩ cũng đã biết được vì sao bên trong nhà hỗn loạn như vậy, Nam Dạ Tước đứng ở cửa, tây phục màu bạc khoác vào giúp anh che giấu đi bản chất ác ma, anh lười kéo Dung Ân đi vào qua cửa cũng không rộng lắm, “Bác gái, thật xin lỗi, tối hôm qua Ân Ân ở cùng với cháu.”

Lời nói của anh không nhẹ không nặng, cũng là nói năng có khí phách, bên trong phòng khách nhỏ hẹp, mới vừa rồi còn bao phủ bởi vẻ lo lắng bị tẩy đi sạch sẽ, bác gái Lưu đứng ở cửa quay đầu đã nhìn thấy Nam Dạ Tước xem ra làm người ta hoa mắt thần mê, sắc mặt bà hiện lên vẻ kinh ngạc, “Ai nha, đây không phải là Tiểu Nam sao? Bà Dung bà mau mau nhìn xem, con rể nhà bà đã trở lại”.

Mẹ Dung ngẩng đầu, quả nhiên liền thấy hai người nắm tay nhau đi tới, bà giật mình không ít, sau đứng lên rồi cũng không biết phản ứng như thế nào.

“Tổng giám đốc? ” Lý Hỷ đầu tiên thể hiện ra vẻ mừng rỡ, “Thì ra là anh không chết, thật tốt quá...”

Nam Dạ Tước khoe miệng chứa ý cười, độ cong kia làm người khác nhìn không ra thần sắc anh lúc này là thật tình hay toan tính, Dung Ân nhìn chung quanh lần lượt từng cái một thấy mặt cô ấy cao hứng, còn mình là người trong cuộc, cô một chút cũng cười không nổi, anh nắm tay cô, đi lên trước, cô vẫn như cũ giật mình ở đây không có phản ứng.

Ngón tay Nam Dạ Tước ở trên mu bàn tay cô khẽ vuốt, đầu ngón tay không để lại dấu vết bấm cô một cái.

Dung Ân hoàn hồn, khoe miệng nhếch lên, cũng rất cứng ngắc.

“Tiểu Nam, cháu làm sao bây giờ mới trở về, cũng một năm không thấy cháu, ban đầu biết cháu...” bác gái Lưu từ trước đến giờ là mạnh miệng, nhưng nói đến ‘chết’, vẫn có kiêng kỵ, “Bà Dung thương tâm thật lâu, còn khóc tới phải vào bệnh viện”.

Nam Dạ Tước đi tới trước mặt mẹ Dung, lòng anh lạnh như băng nhưng khi nhìn thấy bà, vẫn là không khỏi ấm áp, “Bác gái, thật xin lỗi, để cho người phải lo lắng”.

Mẹ Dung nhìn về phía hai tay họ nắm thật chặt, sắc mặt cuối cùng cũng hiện ra vẻ vui mừng, bà mở miệng, nước mắt rơi xuống, “Đứa nhỏ này, không có chuyện gì là tốt rồi, còn sống là tốt nhất”.

Anh cũng không nói gì, mấy vị bác gái vây tại một chỗ, đều nói mẹ Dung phúc khí tốt, ai cũng không có nghĩ tới, ban đầu đem Nam Dạ Tước đưa vào địa ngục, chính là người con gái anh đang nắm tay thật chặt.

“Tiểu Nam, cháu cũng thiệt là, làm sao bây giờ mới trở về, nếu không phải Ân Ân một mực chờ cháu, nói không chừng nó cũng đã kết hôn...” ở trong mắt các bà, bọn họ rất xứng đôi, tình cảm so với sắt đá còn vững chắc hơn, ngay cả Lý Hỷ cùng mẹ Dung bên cạnh cũng nhận không được cho là như vậy.

Bàn tay Dung Ân bị anh nắm thật chắc, khe hở năm ngón tay ép tới rất đau, người đàn ông này hôm nay nắm trong tay hết thủy, muốn làm gì thì làm.

“Ban đầu cháu xảy ra chút chuyện, báo chí không biết sự tình bên trong nên đã nói khoa trương như vậy, cháu cũng chỉ là một công dân bình thường, một năm này, cháu ở nước ngoài dưỡng thương đồng thời thuận tiện xử lý chuyện công việc, bây giờ quay trở lại thành phố Bạch Sa chính là muốn một lần nữa bắt đầu”.

“Đúng đấy, hiện tại chút ít tin tức kia, cũng không thể tin tưởng, thổi phồng như phim nhiều tập”, xung quanh các bác gái cũng phụ họa theo, Dung Ân gần sát ở bên cạnh anh, miệng cô vẫn đóng thật chặt, không có nói một câu, “Cái gì xã hội đen chứ, thiệt là, đúng là chỉ để lừa gạt những thường dân như chúng ta”.

Nam Dạ Tước tâm tình vui vẻ, khoe môi thủy chung khẽ vênh lên, Dung Ân không biết những người hàng xóm này khi nhìn thấy bộ dạng anh lúc cảm sung, lại sẽ là một bộ vẻ mặt như thế nào.

Bên ngoài, vị bác gái kia cùng tới ở ngoài cửa ngõ dáo dác, mắt Lý Hỷ lướt qua mọi người trong nhà đi tới, “Bác thấy rõ ràng chưa? Là Ân Ân nhà ta không xứng với nhà cháu nhà bác, hay là cháu nhà bác không xứng với Ân Ân nhà chúng ta đây?”

“Đúng đấy, bà Lý, bà nói Ân Ân không lấy được chồng, bây giờ nhìn thấy chưa, người ta chọn được một người chỉ có thể lên trời mới tìm được như vậy, so sánh với con rể nhà bà có phải hơn hẳn không?”

Bác gái Lý tức giận cái mũi cũng lệch sang, cũng không ở lâu, mới vừa rồi bà cũng đã nhận ra trên người Nam Dạ Tước toàn hàng hiệu, ngay cả con rể lớn nhà bà cũng mua không nổi, bà hừ một tiếng, không cam lòng liền rời đi.

Dung gia hôm nay rất náo nhiệt, nhóm bác gái vui tươi hơn hờn ngồi chơi rồi cũng trở về.

“Bác gái, lần này tới đây, chính là muốn hai người chuẩn bị đồ đạc, để mang hai người tới nơi cháu ở”. Nam Dạ Tước như cũ lôi kéo tay Dung Ân, ở trên ghế sa lon ngồi xuống.

Dung Ân không nghĩ tới anh sẽ nói lên yêu cầu như thế, mẹ Dung xoa xoa ánh mắt, “Tước, bác có thể hỏi cháu một câu không?”

“Bác cứ nói.”

“Cháu yêu Dung Ân sao?”

Đây là một câu hỏi mà bất cứ người mẹ nào cũng quan tâm nhất, cũng là câu hỏi tầm thường nhất, nhưng nghe ở trong tai Nam Dạ Tước cùng Dung Ân, cũng hoàn toàn là hai loại tâm thái bất đồng. Hận đã đến nước này, còn có thể yêu sao? Anh quả thật vừa rồi trong nháy mắt có chút do dự, cái vấn đề này, ngay cả anh cũng chưa có từng tự vấn lòng qua.

“Yêu”. Anh bật thốt lên, gương mặt lên nhìn mặt mẹ Dung, hết sức chân thành kiên định, tìm không ra chút giả dối.

Dung Ân chỉ cảm thấy được trong ngực lạnh đi mấy phần, không chút do dự như thế, mẹ Dung nghe được rất vui mừng, nhưng, bà cảm thấy mát lòng mát dạ rất nhiều. Bọn họ lúc trước, đã trải qua nhiều như vậy, Nam Dạ Tước lại khó khăn nói ra với bà là ‘yêu’. Mà hôm nay, sau một cuộc sinh li tử biệt, anh lại trở nên quyết đoán như thế.

Dung Ân biết, không phải bởi vì yêu sâu sắc, chẳng qua là, muốn ẹ một cái lý do để cho cô đi.

Quả nhiên, mẹ Dung thật sự gật đầu, bên trong đôi mắt trong suốt có chớp động, “Cha của Ân Ân, ta chờ nửa đời rồi nhưng vẫn chưa có trở về, ta vẫn còn muốn ở tại nơi này, cho dù là đợi đến chết, Ân Ân, con thu thập đồ đạc cùng Tước đi đi, mẹ sẽ không dùng tư tưởng cũ trước kia đi trói buộc hai con, con cũng lớn rồi, biết tự mình quyết định, người con chọn, mẹ tin tưởng con”.

“Mẹ...” Dung Ân lên tiếng cùng bị thương trụ ở trên mặt, muốn nói điều gì, lại bị Nam Dạ Tước đoạt trước một bước, “Cảm ơn người, bác gái”.

“Ân Ân, thật tốt quá”, Lý Hủy ngồi ở bên cạnh mẹ Dung mặt cũng là đầy cao hứng, “Cậu giấu kỹ quá nha, ngay cả mình cũng không nói, không trách được cho dù Trần Kiều theo đuổi cậu như vậy cũng bất vi sở động, thì ra là sớm đã có tổng giám đốc”.

Nam Dạ Tước đối với gương mặt cô gái này có chút ấn tượng, “Trước cô cũng làm ở Tước Thức à?”

“Đúng vậy”, Lý Hủy thấy anh biết mình, liền đắc chí mà cười lên, “Khi đó là nhân viên của trưởng phòng Hạ, sau này Tước Thức bị thu mua, rất nhiều người cũng đi”.

Khóe miệng mỏng của anh khẽ phác thảo, “Không lâu nữa Tước Thức sẽ trở lại, nếu cô muốn..., đến lúc đó có thể tới làm”.

“Thật không?” ánh mắt Lý Hủy phát sáng, ở chính công ty cậu mình nào có đãi ngộ tốt như ở Tước Thức, “Thật tốt quá, cảm ơn tổng giám đốc, có cửa hậu này thật tốt”.

Mà từ đầu đến cuối, Dung Ân chẳng qua là cúi thấp đầu, không nói gì.

“Ân Ân, mình cùng cậu thu dọn đồ đạc đi”. Lý Hủy tới kéo tay cô, Nam Dạ Tước lúc này mới buông tay ra. Dung Ân vội vàng đưa tay trở về trong túi quần, cô có thể tưởng tượng được ra, cả tay nhất định là hồng sưng phồng lên.

Trở lại bên trong phòng, Lý Hủy hưng phấn giúp cô thu thập này thu thập kia, “Ân Ân, cậu có nhiều quần áo cũng không có mặc qua, oa, toàn là hàng hiệu đây này...”

Dung Ân tựa vào phía trước cửa sổ, Lý Hủy bận rộn chuẩn bị cùng sự hồ hững của cô tạo thành sự đối lập rõ nét, cô đẩy cửa sổ ra, ánh sáng mới từ từ tiến vào, cô giơ lên tay phải che ở trên trán, con mắt Dung Ân toát ra tham lam nhìn ánh sáng, lúc này có phải hay không là ngày cuối cùng cô có thể nhìn thấy ánh sáng? Thế giới của cô, có phải hay không từ đó sẽ tràn đầy tối tăm cùng hắc ám? Dung Ân không khỏi sợ hãi, cô không thích bị giam ở nơi tối tăm mù mịt, nhưng là nơi nào có Nam Dạ Tước, nơi đó sẽ có một tòa nhà giam cầm cô, cô tránh cũng không thoát được.

Bóng lưng cô gầy gò, tựa vào kia, làn gió lạnh phảng phất thổi qua là có thể đem cô thổi bay.

Tóc Dung Ân chưa từng có thay đổi qua, mềm mại rủ xuống ở sau thắt lưng.

Lý Hủy dừng tay, cô lặng lẽ đi tới bên người Dung Ân, vẻ mặt vui vẻ trên mặt Lý Hủy hiện ra rồi biến mất, bởi vì, ở trên mặt Dung Ân cô không nhìn thấy chút nào vui vẻ.

“Ân Ân?” cô khẽ gọi, nhưng tầm mắt Dung Ân nhìn thẳng về phía ngoài cửa sổ, không có phản ứng.

Lý Hủy đem tay trái đặt ở trên vai Dung Ân, cô rõ ràng ngẩn ra, quay đầu lại, “Sao vậy, Hủy?”

“Ân Ân, mình còn muốn hỏi cậu sao vậy đấy chứ, cậu có chuyện gì không vui sao?”

Dung Ân nhìn thấy một gương mặt tràn đầy lo lắng, cô lắc đầu, “Không có a, chỉ là... Chính là nghĩ đến mẹ một mình ở nơi này, không yên lòng”

“Ai ui, ” Lý Hủy vỗ nhẹ xuống bả vai của cô, “Cậu cũng không phải là không trở lại, bất quá chỉ là đi ra ngoài ở thôi mà”.

Dung Ân suy nghĩ tim đập mạnh và loạn nhịp, bên trong đôi mắt phát ra chua xót, cô quay đầu đi chỗ khác, làm bộ như thu xếp đồ đạc, lúc mở tủ đầu giường ra, phát hiện bên trong có một quyển nhật ký, trong đó viết về khoảng thời gian trong sáng nhất của cô. Ban đầu lúc Diêm Việt ra đi, Dung Ân không dám nhìn những đồ trước kia nữa, cô xếp chúng vào một cái thùng giấy đặt ở nơi này, đây là quyển nhật ký, nhất định lúc mẹ thu dọn đồ đạc đặt trở lại.

Ngón tay cô lướt qua mặt bìa da cứng rắn, nhớ lại giống như là mở trap, đóng cũng đóng không được.

Dung Ân đem nhật ký ép đến gần kéo tầng dưới cùng, bất kể như thế nào, cô cũng muốn cùng Diêm Việt nói tạm biệt, không bỏ xuống được cũng phải để xuống, chỉ sợ trong lòng vĩnh viễn nhớ rõ, nhưng cô cũng nên đối mặt với chuyện anh đã đi xa thật.

Nam Dạ Tước nói, Diêm Việt là bởi vì biết được sự thấp hèn của cô mới tự sát, nhưng, Dung Ân không tin.

Trong lòng cô rất đau, cũng không hề tin tưởng, Việt sẽ không bởi vì ... bởi vì chuyện này liên bỏ cô mà đi.

Cô chẳng qua là đau, lúc Diêm Việt ra đi lại để cho anh biết được chuyện cô không muốn anh biết nhất, cô không biết lúc anh đi, có phải sẽ ôm nuối tiếc cả đời không?

Dung Ân chỉ đơn giản thu thập một cái rương, có quần áo cùng đồ dùng thường ngày, lúc đi ra ngoài, mẹ đang cùng Nam Dạ Tước ngồi ở trên ghế sa lon nói gì đó, ở trong mắt mẹ, chỉ cần có thể thấy Dung Ân cười, so sánh với cái gì cũng tốt.

Lúc trước, chuyện của Diêm Việt đã muốn lấy đi của cô nửa cái mạng, hôm nay gặp gỡ Nam Dạ Tước, mẹ Dung nghĩ, chỉ cần Dung Ân sống tốt, bà cái gì cũng không cần so đo nữa.

Hôm nay vì chuyện Dung Ân mà lo đến cuống cuống, sợ Dạ Dạ chạy ra ngoài gây họa, cho nên đã bà đã nhốt nó trong phòng bếp.

Khi mẹ Dung đem nó thả ra, trông nó thật giống như đang tức giận, mệt mỏi.

Nó cúi đầu nhẹ ngửi, thân thể mũm mĩm dán vách tường mà đi, ngẩng đầu liền thấy Nam Dạ Tước ngồi ở trên ghế sa lon không xa, con chó nhỏ giẫy giụa kêu mấy tiếng, nhanh chân hướng phía anh chạy tới. Bởi vì nền gạch quá trơn, tứ chi liền giống như là trượt băng ở phía trên dùng sức làm âm ỉ, giẫy dụa mấy cái về sau, vẫn là trọng tâm không vững mà nằm trên đất. Bốn chân thẳng tắp, cái cằm đáng thương mà hướng về phía Nam Dạ Tước.

Trước kia, nó là rất sợ Nam Dạ Tước, hiện tại đã lâu như vậy không gặp, ngược lại thân mật vô cùng.

Dạ Dạ đi tới bên chân anh, làm nũng dường như không ngừng cọ cọ ống quần Nam Dạ Tước, thấy anh không để ý, liền há mồm ra cắn cái quần không rề tiền của anh.

Trần Kiều gấp gấp chạy tới, lúc nhìn thấy, chính là một màn này.

Trên mặt hần khiếp sợ so với ai khác cũng đều mãnh liệt hơn, mẹ Dung đứng ở cửa thấy hần, liền kêu hần đi vào, “Trần Kiều a, thật là đã làm phiền cháu rồi, Ân Ân cuối cùng đã trở lại”.

Trần Kiều sắc mặt xanh mét, không riêng gì lúng túng, càng nhiều hơn là, nói không rõ ràng thì là một loại hoảng sợ, Nam Dạ Tước vốn là ngồi ở trên ghế sa lon, nghe được mẹ Dung vừa nói như thế, liền quay mặt qua. Mắt phượng của anh hiện ra tư thái ngạo nghễ, cánh môi như câu khởi, nâng lên độ cong, so với lúc không cười còn thấy hung ác hơn, anh để xuống chân trái, đứng dậy, thái độ thông dong ưu nhã, “Thì ra là tân tổng giám đốc tập đoàn Viễn Thiệp”.

“Mẹ, ” Dung Ân đi lên trước, “Sao ngay cả anh ta mẹ cũng tìm đến?”

“Ân Ân, Trần Kiều lúc trước vẫn chiếu cố chúng ta, lại nói nó cũng vừa là bạn của con, mẹ lúc ấy lại rất lo lắng, lúc này mới phiền toái đứa nhỏ này giúp ta tới tìm xem”. Mẹ Dung cũng không biết những chuyện khác, chỉ biết là bọn họ quan hệ ban đầu cũng không tệ, Trần Kiều vẫn cùng Diêm Việt cùng đến nhà ăn cơm.

Dung Ân không có nói gì, không khí có chút cứng ngắc, ánh mắt Nam Dạ Tước thê lương Trần Kiều, nơi sâu thẳm trong khóe mắt, có loại âm lãnh cùng nguy hiểm rất rõ ràng.

“Thì ra là Tước thiếu còn sống”.

“Công ty mới của Trần tổng, tiếp nhận vẫn thuận lợi chứ?” Đầu lông mày anh mỉm cười, ý tứ khiêu khích hàm xúc mui phần.

Dung Ân biết tính tình Nam Dạ Tước, sợ là cản lại không được, cô vội vàng đi tới bên cạnh mẹ, “Mẹ, người đi tới phòng bếp chuẩn bị chút đi, chúng con ăn cơm rồi mới đi”.

“Được được, vậy các con trò chuyện đi”.

“Bác gái, con tới giúp người nhé”. Lý Hủy cũng không có ý đứng ở nơi này, khỏi lúng túng.

“Ân Ân”, Trần Kiều tầm mắt liếc về hướng Dung Ân, ánh mắt hẩn e ngại chạy không khỏi ánh mắt của cô, nhớ thời điểm ngày đó ở Cẩm Đỗ, Trần Kiều còn có thể đối diện với Nam Dạ Tước, nói chuyện chính nghiã với anh, mà hiện tại, quả thật là trên vai đeo càng nhiều, lại càng làm mất đi bản tính, “Em tới hôm qua đi đâu? Bác gái lo lắng cả đêm”.

“Cô ấy ở cùng tôi”.

Dung Ân há miệng, nhưng Nam Dạ Tước không có cho cô cơ hội mở miệng.

Trần Kiều trong mắt có tức giận đang bùng nổ, nhưng không có phát tác, “Ân Ân, em thật sự rõ ràng hẳn là người như thế nào sao?”

Dung Ân ôm lấy Dạ Dạ trên mặt đất, Nam Dạ Tước như thế nào, cô so với ai khác đều rất rõ ràng, “Trần Kiều, anh nên trở về đi”.

“Ân Ân, anh thật sự là quan tâm em...”

“Trần Kiều, ở trong mắt tôi, anh so với anh ấy không thể nào có chỗ tốt hơn”, Dung Ân đi qua mấy bước, ngồi vào trên ghế sa lon, “Công ty của chúng tôi thiết kế bản thảo lập đi lập lại nhiều lần bị trả trở về, anh lấy các loại lý do gây khó khăn, đơn giản chỉ là muốn cho tôi thỏa hiệp, hơn nữa, còn muốn dùng thân phận người thứ ba, cho nên...” Dung Ân thở dài, “Thôi, anh đi đi, đừng làm cho tôi nói ra những lời tổn thương anh nữa”.

Trần Kiều ánh mắt buông xuống, trong mắt có phần hận cùng không cam lòng.

“Tập đoàn Viễn Thiệp của anh, tôi rất có hứng thú”, Nam Dạ Tước ở bên ngấm nhìn bỗng nhiên mở miệng, “Anh lo mà trở về ráng mà làm tổng giám đốc mấy ngày, đến lúc đó, tôi sẽ đích thân thu nhận”.

Trần Kiều khó kìm nén thêm nữa, hai tay nắm thành quả đấm, “Nam Dạ Tước, anh đến tốt cùng muốn như thế nào?”

“Ban đầu anh dùng thủ đoạn như thế nào mà nhận được nó, anh so với ai khác cũng rõ ràng, nếu không phải tôi xảy ra chuyện, tập đoàn Viễn Thiệp đã sớm là của tôi để như chơi, cho nên, tôi chỉ lấy về thứ tôi thích mà thôi”. Nam Dạ Tước nói rất nhẹ nhàng, giống như chuyện anh thầu tóm một cái công ty, chẳng qua là anh bóp chết con kiến đơn giản như vậy.

“Anh đừng tưởng rằng anh thật có thể lấy thúng úp voi, tập đoàn Viễn Thiệp cũng không phải là dễ trêu”.

“Anh càng xem trọng nó, tôi càng muốn trêu chọc nó, vì cái công ty này anh hao tổn không ít tâm tư rồi đúng không? Hôm nay công trạng phát triển không ngừng, không tệ, Trần Kiều tôi cho anh biết, tôi không gỡ thủ đoạn sau lưng anh, tôi tiếp dùng tiền đùa giỡn chết anh!” Anh nói xong lời cuối cùng, mấy chữ cơ hồ là từng chữ gồng giọng mà nói, Dung Ân không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía anh, trong giọng nói Nam Dạ Tước, nhất định mang theo ý tứ tàn nhẫn không rõ ràng nào đó.

Trần Kiều sắc mặt trở nên trắng bạch, tức không chịu được, cuối cùng vẫn là rời đi.

Dung Ân ở trên ghế sa lon chải lông cho Dạ Dạ, bọn họ ở giữa nói chuyện với nhau, cô lười tham dự vào.

Nam Dạ Tước ngồi trở lại bên người cô, mặc dù ngồi sát nhau, lại cũng không có thể cảm giác được nhiệt độ lẫn nhau, rất lạnh.

Buổi trưa lúc ăn cơm, mẹ Dung cùng Lý Hủy chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, cách vách bác gái Lưu bác còn cố ý đem băng lap xưởng nhà mình mang sang, nói là cho Nam Dạ Tước ném thử.

Trong bữa tiệc, anh biểu hiện vô cùng đúng mực, Dung Ân nếu không phải thấy tận mắt thấy bản chất ác ma của hắn, nói không chừng cũng sẽ bị loại bề ngoài này mê hoặc.

Cô một miếng cũng không muốn ăn mà gắp gắp thức ăn trong bát, Nam Dạ Tước thấy cô thái độ hờ hững, liền gắp một đĩa rong biển cho vào trong bát của cô, “Ăn nhiều một chút, ăn kiêng không tốt”.

Anh biết cô chưa bao giờ ăn thứ này, bởi vì cô chịu không được loại mùi vị này, mẹ Dung cười vui mừng, Dung Ân chỉ đành phải miễn cưỡng kéo lên khóe miệng, đem rong biển nhét vào miệng, sau đó bắt đầu khó khăn nhai nuốt.

Dạ Dạ ngồi ở trên đùi cô, thỉnh thoảng muốn thò đầu ra đến trên bàn ăn vụng, hôm nay nó rất cao hứng, hai con người đen bóng phát sáng nhanh như chớp mà thẳng đảo quanh.

Sau khi cơm nước xong, Nam Dạ Tước liền mang theo Dung Ân rời đi, thời điểm khởi động động cơ, cô ôm Dạ Dạ ngồi ở ghế phụ bên cạnh tài xế, mẹ Dung như cũ đứng ở cửa cầu thang đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Thời điểm xe chạy ra khỏi khu dân cư, khóe miệng tinh xảo của anh mất đi, trên mặt khôi phục lại bộ dáng nguội lạnh.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh đã đón ở cửa, đem hành lý của Dung Ân xuống sau đó mang trở về phòng đi sửa sang lại, Nam Dạ Tước rất nhanh liền đi ra ngoài, tựa hồ còn có việc bận. Dung Ân theo cầu thang từng bước đi tới lầu hai, nơi này không có gì thay đổi, ngay cả vị trí đặt chậu hoa vẫn là vị trí cũ lúc trước khi cô rời đi.

Vương Linh đem quần áo Dung Ân từng cái đem treo lên tủ treo quần áo, cô ngắm nhìn Vương Linh bận rộn, cuối cùng, nơi này còn có người quen ở.

Sẽ không còn cô đơn như vậy.

“Dung tiểu thư”, Vương Linh thật vất vả cùng cô nói chuyện, “Lâu như vậy không gặp, chị sống có tốt không?”

Dung Ân mạnh mẽ kéo xuống khóe miệng, “Rất tốt”.

Ban đầu người ta tìm được em, em còn chưa tin đâu, cho đến khi trở lại Ngự Cảnh Uyển, hiện tại vừa nhìn thấy chị... ” Vương Linh giọng nói kích động, “Chúng ta thật đúng là có duyên, phân phân hợp hợp, cuối cùng cũng lại trở về cùng nhau.”

Dung Ân trầm mặc cảm xúc ngổn ngang, không biết phải nói gì, thời điểm đi tới sân thượng, mảng lớn cây bạch quả vàng rực cả một vườn, trên ban công rất sạch sẽ, hiển nhiên là ngày ngày đều được quét dọn. Chỗ này ghế sa lon cùng ghế dựa đều ở đây, trên bàn trà, đồ uống trà cũng là dụng cụ lúc trước cô thường dùng.

Nam Dạ Tước quả nhiên một lần nữa tiếp nhận lại Tước Thước.

Lúc trước, là do Duật Tôn ra mặt thu mua, hôm nay, anh một lần nữa trở lại cầm quyền, đã làm tốt các khâu chuẩn bị.

Duy nhất làm cho Dung Ân thực sự giật mình chính là, anh lại không có nhốt cô nữa, ngay cả Dung Ân đi làm, anh cũng không có ngăn cản, hoặc là nói, anh không rảnh bận tâm.

Nam Dạ Tước thời gian gần đây thật bề bộn nhiều việc, bọn họ cơ hồ một tháng không có nói một câu, lúc anh trở lại, Dung Ân cho dù không có ý đi ngủ cũng sẽ làm bộ đã ngủ, mà anh, cũng sẽ không giống như trước chủ động nữa, tắm rửa xong, trực tiếp nằm xuống bên cạnh, đưa lưng về phía Dung Ân rồi ngủ.

Trên các trang tin tức, các bài viết về anh không chút nào là keo kiệt, không có ai còn dám giống như lúc Nam Dạ Tước gặp chuyện không may, trắng trợn suy đoán bối cảnh của anh, Dung Ân theo bài báo mới biết được, Tước Thức lại đang thực hiện kế hoạch thôn tóm tập đoàn Viễn Thiệp.

Tình hình trước mắt, đối Trần Kiều rất bất lợi. Cho dù lúc trước hắn đem tập đoàn Viễn Thiệp quản lý tốt như thế nào, cũng đâu không lại Tước Thức, Nam Dạ Tước xuất thân như thế nào, không người nào biết được, tiền chơi tiền, đùa chơi chết nhất định là anh.

Dung Ân vẫn là đi làm trong công ty nhỏ kia, Lý Hủy cũng không có lập tức rời đi, cùng Tước Thức có một hợp tác vẫn đang tiếp tục, giai đoạn này, các cô muốn hợp lực hoàn thành cái phương án này.

Dung Ân không nghĩ tới chính là, Trần Kiều lại còn trở lại tìm cô.

Lần này gặp mặt, hắn hiển nhiên tiêu tụy cùng gầy đi rất nhiều, chuyện của công ty đã bể đầu sứt trán, hắn thậm chí vô lực ứng phó.

Dung Ân ngồi ở trong quán cà phê, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ, cô vốn nghĩ không ra được, “Trần Kiều, anh có việc cứ nói đi, tôi lập tức phải trở về đi làm”.

“Ân Ân...”, lời hắn muốn nói ra rồi lại nuốt vào, có chút do dự, “Em... có phải em ở cùng Nam Dạ Tước?”

Dung Ân để xuống chén cà phê, “Tôi phải đi”.

Dung Ân đứng dậy, hắn vội vàng đứng lên đi theo, kéo cổ tay của cô, “Ân Ân, tập đoàn Viễn Thiệp anh bỏ ra toàn bộ khí lực, em... em có thể hay không van cầu Nam Dạ Tước, để cho hắn dừng thu mua, công ty nhiều như vậy, hắn tại sao hết lần này tới lần khác đều nhìn trúng Viễn Thiệp chứ?”

Dung Ân cười lạnh, hất tay của hắn ra, “Anh cho là anh ta sẽ nghe tôi sao?”

“Ân Ân, em giúp anh một chút ... Đây cũng là tâm huyết của Diêm gia, là Diêm Việt...”

Dung Ân nhắm mắt lại, dùng sức nuốt xuống khẩu khí, từ trong túi quần móc ra một trăm đồng tiền thả vào trên mặt bàn, về sau cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

Cô cùng Nam Dạ Tước ngay cả nói cũng không thể nói một câu, cũng có thể nói rằng, Dung Ân cũng sẽ không nói, huống chi, Nam Dạ Tước càng nghe không vào.

Anh những ngày qua làm gì, cô sẽ không khờ dại cho là chuyện cô hại anh đã qua, như thế sau khi bình lặng, thế tất sẽ có mưa gió lớn hơn nữa.

Tập đoàn Viễn Thiệp, vẫn là chịu đựng không được, sụp đổ rồi.

Trần Kiều bị buộc tuyên cáo phá sản, ai nấy đều có thể thấy được, Tước Thức lần này đều đã có chuẩn bị.

Ngay cả Dung Ân cũng nói không rõ ràng, Nam Dạ Tước tại sao khẳng khẳng muốn tóm đầu Viễn Thiệp.

Cô để xuống điều khiển từ xa, mặt mũi mệt mỏi, đứng dậy vừa muốn lên lầu, Vương Linh liền tiếp cuộc điện thoại, “Dung tiểu thư, cậu chủ bảo chị ra ngoài Ngự Cảnh Uyển đợi anh ấy”.

“Có chuyện gì sao?”

“Cậu chủ không nói, chỉ nói chị đi ra”.

Dung Ân mặc áo khoác vào đi ra ngoài, xe Nam Dạ Tước đã dừng ở bên ngoài.

Cô lên xe, xe thể thao màu xám bạc lao ra màn đêm, cô đóng chặt miệng lại không nói gì, cho đến xe tiến vào trường tập súng, Dung Ân lúc này mới cảm thấy có cái gì không đúng, “Anh dẫn tôi tới chỗ này để làm gì?”

Nam Dạ Tước dừng xe lại, đem cô kéo xuống, “Tôi muốn cho em xem trò hay

Anh ánh mắt lạnh lùng, bên trong trường tập súng, không khí đông lạnh lẽo ngọt ngào bức người, Nam Dạ Tước đem cô dẫn vào, Dung Ân đi rất chậm, anh lại đứng tại phía sau đẩy cô đi, cô lảo đảo té ngã trên đất, A Nguyên cùng Duật Tôn đều ở đây, mà ở cách đó không xa chỗ mục tiêu sắp đặt, rõ ràng là Trần Kiều!

127. Chương 127

Khuỷu tay Dung Ân chống trên mặt đất, rất đau, chỗ khuỷu tay và cổ tay đã rách da.

Trần Kiều giống như một con thú khốn khổ, ánh mắt đỏ bừng, âu phục trên người xốc xếch đầu tóc rối bời, sự lo lắng cùng bất an trong ánh mắt đều bị phơi bày ở dưới ánh đèn.

Ánh mắt Duật Tôn mỉm cười, đang đứng ở trước bệ bắn ngắm nhĩa khẩu súng, động tác của người đàn ông rất thuần thục, vừa nhìn thì biết không phải là loại múa rìu qua mắt thợ.

Dung Ân cố vài lần mới có thể đứng lên được, đau đến mức khiến cô nhúu anh, “Nam Dạ Tước, anh lại muốn làm gì?”

Ân Ân, tôi nói, đưa em đến xem trò hay.” Nam Dạ Tước đi đến bên bệ bắn, Duật Tôn đưa súng lục đã nạp sẵn đạn cho anh, ngón tay thon dài của người đàn ông xoay xoay nó mấy vòng nắm chặt trong lòng bàn tay, tay phải của anh duỗi thẳng, hòng súng nhắm thẳng vào Trần Kiều.

“Nam Dạ Tước, anh...” Dung Ân vội giữ lấy cánh tay anh, Trần Kiều dù có thay đổi như thế nào, cũng không cần phải lấy mạng hắn, “Đến tột cùng là anh cùng anh ta có thù oán gì, công ty của anh ta đã bị anh làm phá sản, anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Ân Ân, không phải là tôi cùng hắn có thù oán gì, là hai người có thù oán.” Cánh tay Nam Dạ Tước nhẹ phất, đã đẩy Dung Ân ra.

Nửa người cô bị ngã trên bệ, động tác Nam Dạ Tước rất nhanh, mở chốt an toàn. chỉ nghe thấy một tiếng súng rất lớn, Trần Kiều lúc này sợ tới mức ngồi xổm xuống đất, hai tay bịt kín lỗ tai.

Kỹ thuật bắn của người đàn ông rất chuẩn, trúng ngay vòng số 10 ngay giữa đỉnh đầu hắn, Nam Dạ Tước ném súng trên bệ, hướng A Nguyên nháy mắt, “Kéo ra.”

Hai chân của Trần Kiều sớm đã mềm nhũn, lúc bị lôi đi thân thể không chút sức lực, cả người không chỗ nào không nhếch nhác

“Các người...các người rốt cuộc là muốn như thế nào?” giọng nói người đàn ông run rẩy.

Nam Dạ Tước xách cổ áo hắn lên, đem cả người Trần Kiều đặt trên bệ bắn, “Tập đoàn Viễn Thiệp anh đã chiếm được rồi, còn muốn gì nữa?”

“Tôi muốn mạng của anh!” Giọng nói của Nam Dạ Tước đầy hung ác, Dung Ân thấy thế, vội vàng kéo cổ tay anh “Anh điên rồi sao, đây là mạng người, hơn nữa Trần Kiều cũng chưa từng hại anh, Nam Dạ Tước, tại sao phải như vậy?”

“Em đang ở đây cầu xin thay cho hắn sao?” đôi mắt đầy hung ác của người đàn ông đảo qua, “Dung Ân, em lại xin tha cho hắn?”

Dung Ân bị anh trừng mắt liền rút tay lại, sau lưng không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, tay trái của Nam Dạ Tước đè chặt sau gáy của Trần Kiều, “Bây giờ tôi cho anh một cơ hội, nhìn thấy người phụ nữ này không?” tầm mắt anh đang nhìn Dung Ân liền thu hồi lại, “Tôi nhớ rõ, anh dường như vẫn luôn muốn có cô ấy phải không? Hôm nay, nếu anh mở miệng, tôi liền để anh đưa cô ấy đi, thế nào? Tôi tặng cô ấy cho anh.”

“Nam Dạ Tước!” sắc mặt Dung Ân khó coi, hai tay buông bên người nắm chặt thành quyền, thần sắc vừa khấn trương lại vừa tức giận, tiếng nói phát ra cũng không ngừng run rẩy.

Nam Dạ Tước liếc mắt, nửa người trên mặc âu phục màu trắng cúi xuống, khoe miệng nhếch lên, mái tóc ngắn màu nho gần như chạm tới mặt Trần Kiều, “Cho anh lựa chọn, tập đoàn Viễn Thiệp và Dung Ân, tôi cho anh chọn một.”

“Nam Dạ Tước, anh cho rằng tôi dễ lừa lắm sao?” Trần Kiều nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh ăn rồi làm sao có thể lại ối ra?”

“Vậy ý của anh là...” Nam Dạ Tước cười nhạt, “Không muốn người phụ nữ này, muốn Viễn Thiệp?”

“Nếu tôi thật sự muốn đưa Ân Ân đi, anh có thể đồng ý sao?” ánh mắt Trần Kiều lộ ra vẻ châm chọc, mắt đỏ ngầu, “Ai sẽ tin anh có lòng tốt như vậy .”

“Chỉ cần anh không chê tôi đã từng chơi qua, anh mang đi là được.” Nam Dạ Tước dứt lời liền buông lỏng tay ra, anh đứng dậy đi đến bên cạnh Dung Ân, đẩy cô về phía Trần Kiều “Không phải em vẫn nói tôi là ác quỷ, muốn thoát khỏi tôi sao? Đi đi.”

Cơ thể đang bị áp chế của Trần Kiều được thả tự do, vẻ mặt hẩn kinh ngạc, khó tin nhìn về phía mấy người, Nam Dạ Tước đi tới cạnh A Nguyên, anh rút điều thuốc ra, A Nguyên vội châm lửa.

Dung Ân bởi vì bị anh đẩy mà ngã về phía trước mặt Trần Kiều, Nam Dạ Tước một chân cong lên, dáng vẻ tùy tiện mà lười biếng ngồi ở mép bàn, anh nheo nheo mắt hít nhẹ một hơi thuốc, tay trái chống bên người, đốm lửa lúc sáng lúc tối. Ba người giống như đang suy nghĩ gì đó, ai cũng không liếc về phía này một cái, sự thờ ơ lúc trước của Trần Kiều dần biến mất, hẩn vội đi tới kéo tay Dung Ân, “Ân Ân, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.”

Hẩn không hiểu Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân hiểu hơn ai hết, cô biết rõ nếu bước ra khỏi đây nửa bước hậu quả sẽ thế nào.

Trần Kiều kéo cô, muốn đi về phía trước, Nam Dạ Tước hơi nghiêng đầu, khoe miệng giương lên một vòng cung gợi cảm vô cùng “Tôi nói, vì một người phụ nữ, anh thật sự không cần tập đoàn Viễn Thiệp sao?”

Bước chân của Trần Kiều dừng lại, Viễn Thiệp đã phá sản, hẩn biết rõ Nam Dạ Tước không thể nào đem nó trả lại cho hẩn, mà Dung Ân...

Người đàn ông cầm tay cô, nắm chặt hơn.

Trong mắt Nam Dạ Tước ẩn giấu nguy hiểm, ngón trỏ nhẹ gạt tàn thuốc, “Anh đem người phụ nữ này trả lại cho tôi, tôi đem tập đoàn Viễn Thiệp nguyên vẹn như lúc đầu cho anh, thế nào? Tôi nói được là làm được.”

Sắc mặt Trần Kiều hoảng hốt, “Nam Dạ Tước, anh lại muốn gỡ thủ đoạn gì nữa? Anh làm như vậy là có mục đích gì?”

“Không có mục đích gì cả, muốn hay không muốn, chỉ cần một câu của anh, nếu không muốn, đưa cô ấy đi đi, cửa ở kia –” cánh tay người đàn ông chỉ về phía sau lưng hai người.

Từ sắc mặt của Nam Dạ Tước, Trần Kiều nhìn không ra trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng người đàn ông này, bên ngoài thường thấy anh ta không thường ra bài theo lệ thường, mu bàn tay Dung Ân bị lòng bàn tay ướt nhẹp của Trần Kiều bao quanh, cô muốn rút ra, cũng cảm giác được cánh tay trầm xuống, Trần Kiều đã trước một bước thả tay cô ra, “ Anh muốn trả lại tập đoàn Viễn Thiệp cho tôi như thế nào?”

Dung Ân ngẩng đầu lên nhìn hẩn một chút, không cảm thấy giật mình, càng không thể nói tới thất vọng.

Về mặt Trần Kiều có chút xấu hổ, cúi đầu “Ân Ân, em yên tâm, sau này anh...” khách quan mà nói, tập đoàn Viễn Thiệp không thể mất, chỉ có lấy lại nó, mới có thể có tương lai.

Khoe miệng Nam Dạ Tước nhếch lên rõ ràng ý tứ châm chọc, anh nhảy xuống đất, hai chân thon dài bước tới trước mặt Trần Kiều, đôi mắt hung ác nham hiểm, cũng không có nhìn đến Dung Ân một cái, người đàn ông động tác tao nhã hít một hơi thuốc lá, nhả khói lên mặt Trần Kiều, hẩn cảm thấy gay mũi không thôi, muốn ho, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

Vẻ mặt Nam Dạ Tước thay đổi, vòng qua đi tới phía sau Trần Kiều, anh xoay người đẩy Trần Kiều về phía trước, người đàn ông kia không ngờ anh lại đột nhiên dùng lực, bước chân vài bước mất cân bằng, bụng va phải mép bàn.

Trần Kiều đau đớn không nhận được, cả người khụy xuống, lại bị Nam Dạ Tước nắm cổ áo ấn lên mặt bàn trơn bóng, một tay giữ chặt tay trái của Trần Kiều, một tay kia ấn điều thuốc xuống mu bàn tay hắn.

“A —” tiếng thét đau đớn chói tai, mùi da thịt bị cháy lan tỏa trong không khí, có một loại cảm giác ươn ướt sền sệt, hai mắt Trần Kiều tròn tròn, cả cánh tay đều run rẩy.

“Cái anh gọi là tình yêu cũng chỉ là như vậy thôi,” mặt Nam Dạ Tước lộ vẻ giễu cợt, “Tôi nhớ rõ trước đây khi gặp anh, anh còn có gan cùng tôi âm ỉ, nói cái gì mà anh thích Dung Ân, bây giờ sao lại không có can đảm? Hay là lá gan đã bị chó ăn mất?”

Miệng lưỡi người đàn ông này từ trước đến nay đều rất độc, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người khác.

Mu bàn tay Trần Kiều máu thịt lẫn lộn, tim Dung Ân không khỏi đập nhanh, cổ họng truyền tới cảm giác buồn nôn.

“Nam Dạ Tước, rốt cục anh muốn như thế nào?”

“Được, anh đã vội như vậy, tôi sẽ vào chủ đề,” người đàn ông chơi đùa xong rồi, cầm lấy súng bên cạnh chìa vào mu bàn tay Trần Kiều, “Nói, lúc trước anh làm thế nào gặp được Diêm Việt, anh muốn hắn chết, chính là vì muốn có được tập đoàn Viễn Thiệp sao?”

Sắc mặt Trần Kiều biến sắc, Dung Ân khôi phục lại tinh thần, “Anh nói cái gì?”

“Nam Dạ Tước, anh thật bỉ ổi, là một mình anh hại chết Diêm Việt, bây giờ còn muốn đem tội danh này gán lên đầu tôi, tôi không có làm...” Trần Kiều như trước không thừa nhận.

“Là Diêm Việt trước khi chết chính miệng nói cho tôi, còn có chuyện lúc trước hắn biến thành người thực vật, cũng chính là do anh...”

“Không, Việt đã chết, anh nói bừa thế nào chả được...”

Nam Dạ Tước cũng không để cho hắn lảm nhảm nữa, cầm lấy súng, trên một ngón tay của Trần Kiều, trực tiếp ấn cò xuống.

“A—” Một tiếng thê lương này, so với mới nãy còn ghê người hơn, cả ngón tay người đàn ông đứt rời, chỉ còn một miếng da dính liền ngón tay, nếu nói tay đứt ruột xót, Trần Kiều đau thiếu chút nữa ngất đi.

“Tôi khuyên anh nên nói thật đi, miễn cho da thịt phải chịu khổ.”

“Nam Dạ Tước...anh, anh còn biết đến luật pháp không...” Trần Kiều đau đến mức nằm sấp ở trên mặt bàn không thể động dậy, từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống đến cổ, cả người đều run rẩy.

“Mẹ nó đừng có nói luật pháp với tôi!” Nam Dạ Tước mở chốt an toàn ra, bắn một phát xuống, nửa người trên cùng đầu của người đàn ông ngửa lên, cổ vươn thẳng, có thể thấy được đau đớn đến mức nào. Máu tươi bắn tung tóe lên âu phục màu trắng của Nam Dạ Tước, nồng nặc mùi tanh.

“Ở đây, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Dung Ân không dám đứng gần quá, cô chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, một tay kịp thời chống đỡ ở mép bàn.

Không ai trả lời cô...Trần Kiều tựa trên mặt bàn thở hổn hển, ý thức dường như bắt đầu trở nên mơ hồ.

Nam Dạ Tước phẩy đi hai ngón tay của người đàn ông này, đôi mắt không hề chớp, anh đưa họng súng nhắm vào Trần Kiều lần thứ hai, “Tôi có rất nhiều cách làm anh phải mở miệng ra, anh muốn ném thử qua tất cả, phải không?”

“Trần Kiều, anh ta nói là sự thật sao?” Dung Ân nhìn người đàn ông đang bị áp chế, chỉ thấy ánh mắt hắn né tránh, đôi mắt cô đột nhiên trở nên âm u, chợt cảm thấy tối tăm không chút ánh sáng.

Nam Dạ Tước không để cho người khác có cơ hội, súng lúc đã mở chốt an toàn.

“Dừng...dừng tay...” ánh mắt Trần Kiều lộ vẻ tuyệt vọng, hẩn biết, hôm nay hẩn khó thoát được. Ngón tay đau như bị từng lưỡi dao sắc lằng trề, hẩn thậm chí cho rằng chết cũng không có kinh khủng như vậy, nhưng mà, người đàn ông phía sau chính là ác ma, hẩn sợ ngay cả cơ hội chết đằng hoàng cũng không có.

“Tôi nói, tôi nói hết...”

Trần Kiều nghĩ, điều hẩn không nên nhất, chính là sinh ra ở nhà họ Trần.

Diêm Việt tỉnh, là lúc bọn họ đang tìm bằng chứng Diêm Minh dấn thân vào xã hội đen, không ai ngờ rằng, lại còn có một Diêm Việt.

Trần Bách Huy cả đời dồn hết sức lực tìm mọi cách để chiếm lại tập đoàn Viễn Thiệp, Diêm Việt tỉnh lại, đối với Trần gia mà nói không thể nghi ngờ là uy hiếp lớn nhất.

Trong bệnh viện canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, tuy rằng thật khó khăn người nhà họ Diêm mới rời đi, nhưng bên ngoài vẫn có vệ sĩ, ngay cả con ruồi cũng đừng mong bay vào.

Đầu tiên Trần Kiều mua chuộc bệnh nhân ở phòng bên cạnh của Diêm Việt, sau đó mặc quần áo bác sĩ vào, đeo khẩu trang để che mắt vệ sĩ, vì sát vách phòng bệnh bên cạnh, bọn họ sẽ không nhìn kĩ. Hơn nữa lúc ấy đã gần rạng sáng.

Cho nên khi Trần Kiều trèo qua cửa sổ, cũng không có ai phát hiện.

Diêm Việt không có ngủ, hai mắt mở to, khi Trần Kiều đi vào anh quay đầu sang liền phát hiện.

“Trần Kiều...” Khi Diêm Việt nhìn thấy hẩn, vẻ mặt phấn khởi, bởi vì chuyện trong hai năm khi anh đang hôn mê ai cũng không nói tới một chữ, cho nên, anh nghĩ Trần Kiều vẫn là người anh em tốt lúc trước của mình.

“Sao cậu lại mặc đồ bác sĩ?”

Trần Kiều cẩn thận nhìn khuôn mặt này, đúng vậy, đây mới là Diêm Việt, diện mạo, thần sắc, dường như không hề thay đổi.

“Việt, cậu không phải đang ngủ ngon sao? Tại sao muốn tỉnh lại?” Trần Kiều đi đến bên giường anh, “Nếu cậu tiếp tục ngủ, hoặc là chết đi, thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy.”

Mặt Diêm Việt lộ ra kinh ngạc, đôi mắt hiện lên không thể tin được, “Trần Kiều...”

“Cậu không phải cho là Ân Ân vẫn đang chờ cậu, cho nên cậu liền tỉnh lại đó chứ? Tôi nói cho cậu biết, đừng ngu ngốc mà mơ tưởng, cậu bây giờ chính là phế vật, động đậy cũng không được, nói chuyện cũng không lưu loát, lại nói, cậu đã hôn mê hai năm, cậu có biết trong khoảng thời gian này một người sẽ thay đổi nhiều thế nào không?” Hai tay Trần Kiều chống bên mặt Diêm Việt. “Lúc đó, Ân Ân nghĩ cậu đã chết, mà người nhà cậu lại cho rằng cô ấy hại cậu thành như vậy, em trai cậu, khi trở về đã thay thế thân phận của cậu, hẩn bốn cợt Ân Ân ở trong tay, trong tiệc đính hôn làm đủ loại khiến cô ấy nhục nhã, nói không chừng, cũng lợi dụng thân phận của cậu để chiếm đoạt cô ấy rồi...”

Diêm Việt kích động trán nổi đầy gân xanh, có thể nói ra được lời nói cũng là yếu ớt vô lực, “Cậu...cậu nói bậy.”

“À, còn có,” Trên mặt Trần Kiều mang theo nụ cười tàn nhẫn, “Hẩn còn làm cho Dung Ân cùng đường, hại cô ấy phải đến quán bar làm bồi rượu, khiêu vũ, đắm chìm trong trụy lạc, cậu biết không? Ngay cả một cô gái kiêu ngạo như cô ấy. cuối cùng cũng phải cúi đầu, bị Nam Dạ Tước bao nuôi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Diêm Việt đỏ bừng, bắt đầu ho khan, bởi vì nơi này cách bên ngoài một phòng nghỉ cho nên vệ sĩ không nghe thấy chút tiếng động nào, “Quên mất, cậu còn không biết Nam Dạ Tước là ai, hôm nay Dung Ân vội vã trở về cũng không phải là quay về nhà mình, mà là người đàn ông kia đang chờ cô ấy, cũng chỉ có cậu, như kẻ ngốc không biết gì, trong nhà của cậu trên dưới đều biết...”

Trần Kiều dừng một chút, lại mở miệng “Cậu có biết người đàn ông này có quyền thế đến như nào không? Hẩn ta có thể hủy đi Diêm gia các người, đến lúc đó, cậu muốn nhìn thấy nhà mình nhà tan cửa nát sao?”

“Tôi không tin,” hai vai Diêm Việt run rẩy, trong ánh mắt lộ ra cứng cỏi, “Cho dù Ân Ân rơi vào tình cảnh này, tôi vẫn tin tưởng cô ấy..”

“Tin tưởng cái gì?” Trần Kiều cười lạnh, ánh mắt chuyển sang cảm thông, “Tin tưởng cô ấy sẽ trở lại bên cạnh cậu sao? Thật là buồn cười, cậu bây giờ là cái gì, một tên phế nhân, cậu cho là bác sĩ nói an ủi hai ba câu rằng cậu có thể đứng dậy, cậu liền tin? Cậu biết không, bây giờ cậu chính là cái gánh nặng lớn nhất, vốn dĩ Dung Ân có thể sống tốt, tôi nghĩ, cô ấy yêu người đàn ông kia rồi, nhưng trong lúc mấu chốt, phế nhân như cậu lại xuất hiện...”

Một câu phế nhân của hắn, cổ họng Diêm Việt cuộn cuộn, anh muốn nói, anh không phải phế nhân, anh có thể cho Dung Ân hạnh phúc.

Nhưng mà, anh muốn động dậy, lại không cử động được, anh muốn nhắc chân cũng nâng không được, Trần Kiều nói đúng, anh chính là phế nhân, có thể tỉnh lại đã là kỳ tích, chẳng lẽ thật sự muốn mọi người phải luẩn quẩn bên mình, chờ đợi không biết đến khi nào anh hồi phục sao?

“Tập đoàn Viễn Thiệp, sắp hết rồi,” Trần Kiều kéo chiếc ghế dựa ngồi xuống bên cạnh giường Diêm Việt, “Em trai cậu, trong lòng hẳn chỉ nghĩ đến tìm Dung Ân báo thù, tôi sắp xếp làm cho cậu ta nghiện ma túy, bây giờ, chỉ cần nắm được bằng chứng cậu ta giao dịch với xã hội đen, tôi liền có thể tiếp nhận Viễn Thiệp, đến lúc đó, Diêm gia các người còn cái gì?”

Diêm Việt im lặng nằm kia, đôi mắt màu trà sáng thuần khiết, anh cảm thấy ngực đau đớn khó chịu, anh chưa từng nghĩ tới sau khi tỉnh lại, sẽ có nhiều chuyện đau đớn như vậy chờ mình. Trong tưởng tượng của Diêm Việt, từ trước đến nay đều rất tốt đẹp, có Ân Ân, có người nhà của anh, có bạn bè, tất cả đều có thể trở lại như lúc trước.

Ánh mắt người đàn ông từ từ ảm đạm xuống, anh không còn kịp nhóm lên ánh mặt trời kia nữa, cứ như vậy bị tàn phá sạch sẽ.

Anh không muốn nhìn thấy nước mắt của Ân Ân, khi Dung Ân rời đi, nói rằng hôm sau sẽ quay lại, khi cô đi, ánh mắt tránh né, thì ra không phải là chăm sóc mẹ Dung, mà là...cô thân bất do kỷ.

“Cho dù tôi không tiếp nhận, tập đoàn Viễn Thiệp cũng sẽ sụp đổ trong tay em trai cậu,” Trần Kiều nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong suốt của Diêm Việt, hắn vươn tay, sau khi xốc chăn của Diêm Việt lên, đem mấy cái ống tiêm trên mu bàn tay của anh rút ra, “Cậu có muốn biết, ban đầu phấn hoa vì sao lại có trong đây chuyện kia không?”

Tầm mắt Diêm Việt nhìn ở mu bàn tay mình, Trần Kiều đem tay của anh thả lại vào chăn, đem cái ống trong bàn tay hắn, nhét vào, như vậy, cho dù có người bên cạnh cũng không phát hiện ra.

Diêm Việt không hề tỏ ra hoảng sợ gì cả, đôi mắt tựa như ngọc lưu ly kia chẳng qua nhìn về phía Trần Kiều, cái loại chua xót cùng bi thương này, đột nhiên đâm vào mắt khiến mắt hắn có chút nóng lên, không dám nhìn thẳng, cố gắng nhìn hướng khác.

“Nói như vậy...chuyện phấn hoa cũng là do cậu?”

“Việt...” giọng nói của Trần Kiều không còn bén nhọn như lúc trước, trở nên có chút ảm đạm, “Chỉ có cậu xảy ra chuyện, Viễn Thiệp mới có thể một lần nữa trở lại Trần gia, hơn nữa...tôi yêu Ân Ân.”

Ánh mắt Diêm Việt không khỏi mở ra, Trần Kiều quay đầu đi chỗ khác, tránh hai mắt anh, “Tình cảm này, tôi đã giấu rất sâu, khi tôi nhìn thấy hai người bên nhau như hình với bóng, cậu có biết tôi ghen tỵ tới cỡ nào không?”

“Trần Kiều...” cổ họng Diêm Việt nghẹn lại, anh dần dần cảm thấy hết sức lực chống đỡ hết nổi...

“Phấn hoa, là tôi thừa dịp cậu không để ý đã bỏ vào, còn thuốc xị hen suyễn, cũng là tôi...”

Diêm Việt nhắm hai mắt lại, bóng tối vô tận ập đến, khi lần nữa mở mắt ra, ngày trước thật là tốt đẹp, vì sao bây giờ lại trở nên hung ác như vậy, chẳng lẽ, vì những thứ quyền thế này sao? Cho tới bây giờ anh cũng tin tưởng hắn, lúc trước khi đi mua dây chuyền cũng là hai người cùng nhau đi chọn, có đôi lúc, bình xị hen của anh cũng là do Trần Kiều chuẩn bị...

Diêm Việt ho lên rất nhỏ, anh biết cơ thể mình đã bắt đầu phản ứng, sau khi hệ thống dinh dưỡng bị rút ra, sau một tiếng, thấy cũng cứu không kịp.

Trần Kiều ngồi ở bên giường, không có ý định rời đi, “Việt, thời gian không quay lại được, chúng ta cũng đã thay đổi, lại cũng không thể trở về như trước kia được nữa, cậu an tâm đi đi ...”

Diêm Việt không sợ chết, thật, một chút cũng không sợ. Anh đã chết qua một lần, trong cái thế giới tối đen như mực đó, so với chết một chút cũng không tốt hơn, nhưng, anh cố gắng rồi bây giờ, anh biết, Dung Ân, vẫn còn đang đợi anh.

Nha đầu gối kia, mỗi lần bỏ lại cô ở phía sau, cô ấy sẽ khóc, Ân Ân nói, bọn họ phải nắm chặt tay của đối phương, kẻ vai mà bước, không ai được đứng lại phía sau.

Nhưng mà..

Anh đã trở thành bộ dạng như thế này, phé nhân.

Anh nhất định sẽ phải đứng sau Ân Ân, liên lụy cô.

Thật ra thì, chết cũng tốt, anh có toàn bộ kí ức về bọn họ lúc đó, tất cả những thứ đó, không ai có thể thay thế được.

Trần Kiều nhìn thời gian, Diêm Việt bây giờ suy yếu vô cùng, hẳn là không có cách nào để đánh động vệ sĩ ở bên ngoài, hẳn cần thận đặt ghế dựa lại vị trí lúc trước, cuối cùng nhìn một cái, liền từ cửa sổ trèo ra ngoài.

Diêm Việt không có mở miệng kêu, anh đóng chặt miệng, một chút âm thanh cũng không phát ra.

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng động, ngay sau đó, cửa phòng bệnh bị mở ra.

Cho đến khi bước chân đi tới giường, Diêm Việt mới nhìn rõ đi vào là một người đàn ông xa lạ, mái tóc màu đỏ rượu toát ra vẻ phô trương, ngũ quan tuyệt mỹ, âu phục màu trắng cao quý kiên nghị, hẳn chỉ nhìn chăm chăm, không có mở miệng.

“Anh, chính là Diêm Việt?” mắt người đàn ông nheo lại, vẻ mặt cương quyết.

Ban đầu hai mắt Diêm Việt nheo lại, nghe thấy Nam Dạ Tước nói như vậy, không khỏi mở to đôi mắt.

Nhìn đôi mắt rất đẹp. Đây là cảm giác mà lần đầu Nam Dạ Tước nhận thấy khi nhìn thấy anh, trong suốt thấy đấy, trong sáng thuần khiết, có thể liếc mắt một cái liền thấy nội tâm sâu trong con người anh. Hai tay người đàn ông rút trong túi, anh nghĩ, có thể làm người thừa kế của Diêm gia, ít nhất cũng phải có khí chất lạnh như băng, chỉ là Diêm Việt ở trước mặt, tất nhiên sẽ không khiến người ta có chút nào cảm giác uy hiếp. Nhìn anh ta rất suy yếu, mái tóc màu nâu sẫm rũ trước trán, sắc mặt tái nhợt.

“Tôi là, Nam Dạ Tước.” không biết tại sao, người đàn ông nói ra tên của mình.

Đôi mắt âm đạm của Diêm Việt bỗng sáng lên, anh ta chính là Nam Dạ Tước mà Trần Kiều nhắc đến? Khóe miệng đang buông xuống của anh cố gắng giương lên một cái, cố gắng tỏ ra thân thiện “Xin chào.”

Diêm Việt biết, anh không còn nhiều thời gian.

“Tôi biết bây giờ Ân Ân đang ở cùng anh,” Diêm Việt ho khan, mặt đỏ lên, Nam Dạ Tước kéo ghế ngồi xuống bên giường, chờ anh nói tiếp, “Tôi không thể tiếp tục ở bên cô ấy, tôi cảm thấy đã quá mệt mỏi.”

“Nói như vậy, anh muốn buông tha cho cô ấy?”

Diêm Việt khó chịu, lần này thở có chút hổ hển, anh lắc đầu, nhưng không tiếp tục đề tài này, “Anh, anh có biết Trần Kiều không?”

Nam Dạ Tước theo bản năng cau mày, “Biết.”

Hiện tại Diêm Việt chỉ có thể gặp Nam Dạ Tước, hơn nữa, lúc đó bọn họ lại tồn tại một chút liên quan nào đó với nhau, anh lựa chọn tin tưởng anh ta, “Anh có thể giúp tôi một việc không?”

Người đàn ông không biết anh sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào, “Việc gì?”

“Thâu tóm...Viễn Thiệp”

Đôi mắt Nam Dạ Tước hiện lên nghi ngờ, hoài nghi rằng mình đã nghe nhầm, miệng anh nhếch lên châm chọc “Thâu tóm tập đoàn Viễn Thiệp?”

“Đúng,” ánh mắt Diêm Việt tràn đầy nghiêm túc, anh nhìn thấy tay của Diêm Minh, Diêm Việt biết tính cách em trai mình từ nhỏ đã trầm lặng, hơn nữa Trần Kiều vào lúc này sẽ không lừa anh, tập đoàn Viễn Thiệp khẳng định là đã chia năm xẻ bảy, anh không muốn Diêm Minh càng ngày càng lún sâu, “Hi vọng anh có thể, tiếp nhận Viễn Thiệp.”

Thay vì đợi Trần Kiều tóm được chứng cứ Diêm Minh giao thiệp với xã hội đen, không bằng để cho Viễn Thiệp một lần nữa đổi chủ. Ít nhất, những chứng cứ đó sẽ không bị đưa ra ánh sáng, Diêm Minh sẽ không bị hủy hoại.

Cái công ty này, lòng người không không, đã bị phá hủy.

Mà sở dĩ Diêm Việt đưa ra yêu cầu như vậy, cùng lúc, có thể cứu được người nhà mình, mặt khác, để Nam Dạ Tước thâu tóm, sẽ giống như hợp tác kinh doanh, sẽ không để Nam Dạ Tước chịu lỗ. Diêm Việt không muốn nợ anh ta.

“Nhưng mà, tại sao tôi phải giúp anh?” Nam Dạ Tước là thương nhân, “Hơn nữa, đây là chuyện nội bộ của Viễn Thiệp các người.”

Diêm Việt lại ho lên, Nam Dạ Tước thấy có gì đó bất thường, “Anh làm sao vậy?”

“Nếu không có chuyện hai năm trước, tôi đối với Ân Ân, đời này nhất định sẽ không buông tay...” Ánh mắt Diêm Việt mơ màng, trong cổ họng ho đến miệng có cảm giác máu tươi trào ra, “Bảo vệ tốt Ân Ân, để cô ấy tránh xa Trần Kiều...”

Đôi mắt dài hẹp của Nam Dạ Tước đột nhiên trở nên thâm thúy, đèn trong phòng bệnh rất sáng, đừng nói là bệnh nhân, cho dù là người bình thường ở hoàn cảnh như vậy cũng khó mà ngủ được, nó làm cho thần kinh của người ta từng giây từng phút khẩn trương, khó mà thả lỏng được, “Tại sao?”

Diêm Việt há miệng thở dốc, môi đã khô nứt “Hắn vừa rồi đã tới đây...” Về mặt Diêm Việt dường như vô cùng đau đớn, “Tôi biến thành như thế này, cũng là bởi vì, trong sợi dây chuyền mà tôi tặng Ân Ân hắn đã cho phần hoa mà tôi bị dìm ửng vào, mục đích của hắn, chính là Viễn Thiệp, còn có Ân Ân...”

Nam Dạ Tước không nghĩ tới anh và Diêm Việt lần đầu tiên gặp mặt, lại gặp phải hoàn cảnh này. Anh muốn cùng Diêm Việt tranh giành, chỉ không ngờ rằng, Diêm Việt lại muốn hoàn toàn buông tay như vậy. Điều này làm cho Nam Dạ Tước không khỏi có chút tội nghiệp thay Dung Ân anh nghĩ thầm thật không đáng, thì ra sống trong quá khứ, chẳng qua chỉ có mình cô mà thôi.

Lúc Trần Kiều đi đem tay Diêm Việt nhét dưới chăn, quên mất chặn chặn lại, lần này, cái tay kia theo chân tuột ra ngoài, rớt theo xuống, còn có cái ống đã bị rút ra kia.

Ánh mắt Nam Dạ Tước thuận theo nhìn xuống, sự khinh thường trong đôi mắt bị thay thế bởi giật mình, anh kinh ngạc ngẩn đầu, lại nhìn thấy sắc mặt Diêm Việt không chút thay đổi, cũng không hoảng sợ như trong tưởng tượng của anh.

“Tôi không biết, rốt cuộc anh yêu Ân Ân bao nhiêu, nhưng mà...tôi xin anh, nhất định phải đối tốt với Ân Ân...”

Sự hồ hững ban đầu của Nam Dạ Tước bởi những lời nói của người đàn ông này mà tiêu tan, anh cảm thấy cổ họng mình như bị nghẹn lại, vội vàng đứng dậy muốn ấn đèn báo hiệu trên đầu giường.

“Vô dụng...” mu bàn tay Diêm Việt buông xuống ở ngoài chăn, mảng lớn máu ứ đọng tràn ra ngoài, năm ngón tay gầy gò đến khô héo, Nam Dạ Tước biết hệ thống dinh dưỡng này bị rút ra chưa lâu, “Anh đã biết, vì sao vừa rồi không nói?”

“Tôi nghĩ tôi đi rồi, tôi sẽ để lại hạnh phúc cho Ân Ân.”

Nam Dạ Tước ngồi lại ghế, thần sắc chán nản, anh thử lấy một ánh mắt khác để đánh giá Diêm Việt, quả nhiên người đàn ông trên giường bệnh này thật chói mắt, bất cứ ai cũng không thể so được với phong thái

của anh, ngay cả Nam Dạ Tước cũng không được, “Vậy anh dựa vào cái gì cho là không có anh, cô ấy sẽ hạnh phúc?”

Dung Ân đối với Diêm Việt cố chấp, toàn bộ Nam Dạ Tước đều nhìn thấy ở trong mắt.

“Tôi không muốn làm liên lụy đến hạnh phúc của cô ấy...” Trần Kiều nói một câu rất đúng, hai năm, thời gian trôi qua, cái gì cũng thay đổi, “Điều quan trọng nhất, là để cho Ân Ân sống thật tốt...”

Anh cũng nghĩ đến, anh đi, cô nhất định sẽ thương tâm muốn chết mất?

Nam Dạ Tước không khỏi bị người đàn ông này làm cho cảm động, trong lòng, cảm giác thật kì diệu, “Anh cần phải sống, ai hại anh, anh phải mở to mắt mà nhìn thấy báo ứng của hắn.”

Mà Diêm Việt, không thích hợp nhất chính là với loại đấu tranh mờ ám này, “Tôi hi vọng Trần Kiều sẽ bị trừng phạt thích đáng, mặc kệ là thế nào, tôi tin tưởng vào pháp luật..

Diêm Việt chưa kịp để lại lời nói khác, anh đi rất nhanh, điều duy nhất anh cảm thấy tiếc nuối chính là trước khi ra đi không được gặp Ân Ân.

Cho nên, mắt anh vẫn mở to, không có nhắm lại.

Nam Dạ Tước ngồi bên giường Diêm Việt thật lâu, tầm mắt anh dừng lại trên mu bàn tay tím xanh của Diêm Việt, anh muốn cứu anh ta, cũng đã không còn kịp rồi.

Cơ hội tiếp tục sống, là bị Trần Kiều phá hủy, cũng là do Diêm Việt tự mình buông tay.

Có lẽ, anh còn rất nhiều lời muốn nói với Dung Ân, nhưng không còn kịp nữa, ông trời chỉ cho anh thời gian ngắn ngủi như vậy, anh tỉnh dậy, thấy được Dung Ân cười, anh nên thấy tỏa mãn.

Anh không phải không tin tưởng tình yêu lúc đó của bọn họ, chỉ là, anh không muốn làm tình yêu này trở nên quá mệt mỏi, quá nặng nề.

Ân Ân của anh, hẳn là nên sống dưới dự chỗ che của mặt trời, nhưng anh chỉ có thể nằm ở trong bóng tối này, không thể cho cô sự ấm áp.

Tin tưởng luật pháp?

Nam Dạ Tước muốn cười, lại phát hiện khóe miệng như thế nào cũng không nhếch lên được, anh và Diêm Việt vốn không quen biết, thậm chí, là quan hệ tình địch giường gường nổ súng, người đàn ông đứng dậy, ánh mắt dừng trên khuôn mặt bình yên của Diêm Việt.

Trong phòng bệnh, chỉ có hai người bọn họ, chuyện Trần Kiều hại chết Diêm Việt, trừ Nam Dạ Tước, ai cũng không biết.

Mặc dù anh không có đáp ứng yêu cầu của Diêm Việt, nhưng trong lòng Nam Dạ Tước biết, anh đã nhận lời.

Điều quan trọng nhất, là để cho Dung Ân sống thật tốt.

Sau đó, thấu tóm Viễn Thiệp, ngăn cản Trần Kiều, nếu dùng thủ đoạn lúc trước của Nam Dạ Tước, anh muốn đùa chết Trần Kiều, không cần tốn thời gian và sức lực. Nhưng mà, tầm mắt người đàn ông dừng lại trên đôi mắt không thể nhắm lại của Diêm Việt, màu trà thuần khiết, như trước sáng trong như ngọc lưu ly. Anh bỗng nhiên hiểu được sự kiên trì của Dung Ân, loại sáng ngời cùng tinh khiết như thế, anh hoàn toàn chưa từng thấy qua..

Diêm Việt nói, anh tin tưởng pháp luật, để pháp luật trừng trị Trần Kiều.

Trong mắt Nam Dạ Tước lộ ra một loại đau thương ngấm ngấm chịu đựng, người đàn ông quanh người tỏa ra ấm áp này, đến lúc chết vẫn còn kiên trì, muốn dùng luật pháp để trừng trị Trần Kiều, mà không phải, cùng hắn ăn miếng trả miếng, thậm chí Nam Dạ Tước cảm thấy, bất cứ thủ đoạn đen tối nào, đối với hắn ta cũng là một loại bẩn thỉu.

Khi anh bước ra khỏi cửa, anh liền phá lệ, Nam Dạ Tước tính toán để cho Trần Kiều có chút thời gian, dùng pháp luật, đưa hắn đi.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, A Nguyên cùng Lí Hàng đang canh giữ bên ngoài, tầm mắt Nam Dạ Tước bị chiếu rọi có chút mong lung, anh nâng cánh tay lên, lại cảm thấy toàn thân vô lực.

Diêm Việt cô độc nằm ở đó, hoàn hảo, lúc anh đi không còn tối như mực như trước nữa, nhưng, anh cảm thấy rất trống rỗng, giống như là thiếu đi một đoạn trời gian tốt đẹp đã qua, anh còn ngây ngô trong sân trường, dưới tán cây bạch quả vàng rộm.

Lại trở về lúc anh cùng với Ân Ân ở trên núi.

Lần đầu Nam Dạ Tước bỏ qua vẻ hung ác của mình, Diêm Việt là người khắc sâu trong đáy lòng Dung Ân, anh không muốn thừa nhận chính mình bị anh ta làm cho rung động, nhưng, căn cứ vào việc anh làm, Nam Dạ Tước thực sự không thể tìm được lí do để thuyết phục chính mình.

Hoặc là, anh muốn mượn tay mình, làm cho quá khứ của Dung Ân cùng Diêm Việt đặt dấu chấm hết.

Anh bắt đầu kế hoạch thu tóm lại tập đoàn Viễn Thiệp, chuyện của Trần Kiều, anh cũng âm thầm phái người điều tra, nhưng chuyện năm đó chết không đối chứng, tất cả chuyện trong phòng bệnh, càng không có chứng cứ nào có thể đưa ra.

Mà mấu chốt là Dung Ân, cho dù anh nói ra là Trần Kiều, cô cũng sẽ không tin.

Đa số bài báo đưa tin đều nhắm thẳng hung thủ chính là Nam Dạ Tước, Dung Ân tuyệt vọng và bi quan chán đời khiến anh bắt đầu sợ hãi, khi từ phòng bệnh của Diêm Việt đi ra, anh đã nghĩ sẽ đem toàn bộ chuyện nhận lên người mình. Nam Dạ Tước tin rằng, anh sẽ nhanh chóng làm mọi chuyện trở lại ban đầu, chỉ cần Dung Ân có thể qua khỏi cửa này, sau đó bọn họ, có thể tốt đẹp rồi.

Anh bắt đầu thu tóm Viễn Thiệp, Dung Ân nói, anh giấu đồ bìm leo, Diêm Việt đã chết, ngay cả Diêm Gia anh cũng không buông tha.

Nam Dạ Tước đã có đầy đủ chứng cứ Trần Kiều lúc trước thu tóm Viễn Thiệp, nhưng, một chiếc CD đưa ra, làm kế sách của anh tử mĩ an bài bị đánh nát, những gì anh làm, đến bây giờ cũng chỉ là con số 0.

Viễn Thiệp rơi vào tay Trần Kiều, Diêm gia từ đó càng trở nên sa sút, tin tức về Diêm Minh bị Trần Kiều tung ra ngoài.

Nam Dạ Tước đem súng ra khỏi tay Trần Kiều, anh nghe thấy Dung Ân thét một tiếng chói tai, hai tay nắm lấy tóc ngã ngồi trên mặt đất.

128. Chương 128

Lúc ngã xuống, cả người cũng co quắp.

Hai tay Dung Ân che mặt, trong cổ họng sự bi phẫn cùng thương tâm như muốn trào ra, cô không biết còn có thể làm gì để biểu hiện tâm tình buồn bực bị đè nén của mình hiện tại, từng tế bào trong cơ thể cũng bị siết chặt lại, xương cốt tứ chi đều đau đớn đau đớn, cô cong hai gối lên, hai tay ôm chặt đầu gối bắt đầu khóc.

Cô không biết trong lòng mình còn có thể nghĩ đến cái gì nữa, Dung Ân để đầu gối chặn ở ngực, nhưng mà vô ích, đau vẫn là đau, hơn nữa càng lan rộng ra, không biến mất được.

Nam Dạ Tước muốn giúp Diêm Việt, anh muốn để cô sống, nhưng mà, cô...tự tay đẩy anh xuống địa ngục.

Khi anh bận rộn ở bên ngoài, từng bước dựa theo kế hoạch hành động, Dung Ân lại ở sau lưng anh tìm chiếc CD có thể đem anh vào chỗ chết, hai phía của anh đều là kẻ thù, cô đâm một nhát thật sâu tổn thương anh, so với bất kì đao súng nào cũng sắc nhọn hơn.

Cô khóc khàn cả giọng, hai bả vai không ngừng run rẩy, Duật Tôn nghiêng người dựa vào bệ súng, không nói lời nào, khóe miệng cười ngả ngớn cùng thu lại.

Dáng vẻ Dung Ân lúc này, ngay cả A Nguyên bình thường không ưa cô nhất cũng mím môi, khẽ quay mặt đi hướng khác.

Trần Kiều gục ở trên mặt bàn thở hổn hển, ánh mắt bị máu tươi ngấm vào, chất lỏng nóng ẩm chảy ra, hần biết, sau khi hần tự nói ra, Ân Ân vĩnh viễn cũng không tha thứ cho hần.

Đôi mắt dài hẹp của Nam Dạ Tước quét về phía Dung Ân đang ngồi trên mặt đất, anh buông Trần Kiều ra, bước vài bước đến bên cạnh Dung Ân, nắm cánh tay cô kéo cô đứng dậy.

Dung Ân giống như một con rối mặc cho anh dắt díu, đi lại lảo đảo, Nam Dạ Tước kéo cô đến phía sau Trần Kiều, lại đưa súng trong tay mình đặt vào tay Dung Ân, anh cầm tay cô, đưa họng súng nhắm vào ót Trần Kiều.

“Anh...anh muốn làm gì?” Dung Ân kịp phản , không ngừng hoảng sợ, thân thể bắt đầu run rẩy, chẳng qua là tay cầm súng kia không dám làm loạn.

“Không phải em muốn báo thù cho Diêm Việt sao? Bây giờ đã biết chân tướng rồi, chẳng lẽ em không muốn một súng bắn chết hần?” ngón trỏ của Nam Dạ Tước nhẹ ấn xuống, Dung Ân cảm giác được chính ngón tay mình đang theo tay anh bị ấn xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp cò.

Một dây cung đang kéo căng, bây giờ đã trở lại thẳng tắp. Hai tay Trần Kiều ở bên mặt đã không ngừng run rẩy, nửa gương mặt đều dính đầy máu, mi mắt hần cô hết sức để nâng lên, sau khi nhìn rõ ràng người cầm súng, ngược lại không còn sợ hãi như trước. Loại đau khổ đến tận xương tủy này, nếu có thể, hần tình nguyện để cho Dung Ân có thể bắn hần một phát giải thoát.

“Không, không thể...”

Trong lòng ngực không ngừng run rẩy, Dung Ân co lại ở bên tay Nam Dạ Tước, cả người lộ vẻ yếu đuối bất lực, những sợi tóc đen bóng của cô theo cánh tay người đàn ông rũ xuống, ánh mắt Nam Dạ Tước u ám lạnh lẽo, cánh tay mạnh mẽ dùng lực giữ chặt lấy cô, “Tại sao không thể? Lúc trước không phải em cho rằng tôi giết Diêm Việt, luôn muốn ăn miếng trả miếng, đưa tôi vào địa ngục sao?”

“Không, không phải như vậy, không phải...” Dung Ân lặp đi lặp lại câu nói, hai chân mềm nhũn khuỵu xuống, nhưng bả vai lại bị người đàn ông giữ chặt lại, khiến cô không thể trốn tránh.

“Cái gì không phải?” giọng nói của Nam Dạ Tước càng trở nên lạnh lùng, “Đối với tôi thì xuống tay được, vì sao đối với hần lại không được?”

Ân Ân, thật xin lỗi... ” Trần Kiều híp lại con mắt đau đớn, “Tôi biết sống chết nằm trong tay của anh ấy, nhưng cho đến bây giờ tôi cũng ngờ tới lại là anh, anh tại sao có thể đối với anh ấy như vậy? Tại sao có thể!”

Trần Kiều ngậm miệng lại, hần biết một câu thật xin lỗi, đối với những thương tổn của Dung Ân mà nói không có ý nghĩa đến cỡ nào.

Phải có dũng khí như thế nào, mới có thể khiến cho Diêm Việt cuối cùng cũng buông xuống sinh mệnh của bản thân, phía sau lưng Dung Ân dán chặt vào lồng ngực rộng lớn của Nam Dạ Tước, người đàn ông hô hấp phập phồng, hơi ấm theo chiếc áo lông đơn bạc không ngừng truyền vào cơ thể Dung Ân, cô nhìn vào khuôn mặt đang gục ở trên bàn này, một loại thù hận trong đáy lòng bắt đầu dâng trào, sự sợ hãi cùng kinh ngạc đã bị sự phẫn nộ và kích động thay thế, Nam Dạ Tước cảm thấy được tay cô đã không còn bài xích việc cầm súng nữa, ngón trỏ, thậm chí tự giác đặt ở cò súng.

Cô thật sự muốn ấn xuống, toàn thân Dung Ân là mồ hôi lạnh, cảm giác ướt sũng như đang ngấm mình trong mặt nước, hai mắt cô trợn lên, con ngươi đen bóng hiện lên ngọn lửa hủy diệt, hai tay Dung Ân cầm khẩu súng, họng súng đen ngòm đặt sau ót Trần Kiều, bởi vì cổ tay run run mà hai bên run rẩy.

Nam Dạ Tước đã có được đáp án, dĩ nhiên anh sẽ không để cho Dung Ân giết Trần Kiều.

Nhưng mà, cô nên vì Diêm Việt mà tự tay tặng hần một phát súng, báo thù cũng được, coi như là chân chính đặt một dấu chấm hết đi.

Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân, để súng nhắm vào bả vai Trần Kiều, anh không để cô có thời gian do dự hay sợ hãi, ngón trỏ đè ngón tay của Dung Ân xuống, một tiếng này không hề vang như lúc nãy, viên đạn xuyên qua da thịt đâm vào trong xương cốt, máu tươi bắn tung tóe lên trên mặt Dung Ân, máu tươi cùng vị tanh nồng nặc vẫn còn ấm nóng, theo hai gò má trắng nõn của cô mà chảy xuống cổ.

Dung Ân chỉ cảm thấy ngực bị đè nén đến khó chịu, hai chân lảo nhão vô lực, ngã đi trong ngực Nam Dạ Tước.

Người đàn ông gầy gầy súng trên bả vai Trần Kiều, hơi thở hắt suy yếu, hấp hối, “A Tôn, nghĩ biện pháp để hấn gặp chút rắc rối, đưa hấn vào tù, về mặt này cậu rành hơn tôi, nhớ kỹ, phải cho hấn cả đời này mục xương trong tù.” Cánh tay Nam Dạ Tước ghim chặt eo Dung Ân, tầm mắt cuối cùng liếc Trần Kiều, cứ để cho hấn chết như vậy, chẳng phải là quá tiện nghi cho hấn sao.

Mà theo cách muốn dùng luật pháp của Diêm Việt, cho dù Trần Kiều tới sở cảnh sát tự mình khai ra, coi như là tự thú, lần này Nam Dạ Tước sẽ không cho hấn cơ hội, đơn giản chỉ cần gài tan vật giá họa cho hấn, dù sao theo tội của hấn, ngồi bóc lịch trong tù cũng không quá đáng.

Dung Ân dường như là vô cùng khiếp sợ, liên tục gập ác mộng, vết máu trên mặt, trên người đã được lau sạch, Nam Dạ Tước đặt cô lên trên giường, vừa muốn đứng dậy, cổ đã bị hai tay cô quán chặt lấy.

Dung Ân cảm thấy chính mình như đang rơi xuống một vực sâu vĩnh viễn không thấy đáy, hơn nữa, cả người liên tục rơi xuống, xung quanh tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, cô chỉ có thể liều chết ôm lấy cổ người đàn ông, mới không cảm thấy sợ hãi cùng cô độc.

Nam Dạ Tước quỳ một chân xuống giường, hai tay anh giữ lấy cổ tay Dung Ân muốn kéo cô ra, nhưng lúc này, sức lực của cô so với ai khác cũng rất lớn, giống như một người chết đuối vớ được chiếc phao cứu mạng, làm sao có thể dễ dàng buông tay. Nam Dạ Tước thử vài lần, Dung Ân vẫn như trước ôm rất chặt, cảm giác được thật vất vả mới giữ được sự ấm áp đang muốn rời đi, tay chân cô luống cuống, trong ác mộng gào khóc lên “Đừng, đừng bỏ lại tôi, tôi rất sợ...”

Cơ thể Dung Ân cũng theo đó mà sát lại, Nam Dạ Tước nằm dài lên giường, cô thuận theo sự ấm áp mà ôm lấy thắt lưng người đàn ông, ngón tay dùng sức nắm chặt vật áo anh, sợ anh sẽ chạy mất.

Dường như cả đêm cô đều khóc, khóc đến mệt mỏi, liên mê man ngủ, sau đó trong ác mộng lại khóc, lặp đi lặp lại, giọng đã sớm trở nên khàn rồi, nước mắt chảy ra từ đôi mắt Dung Ân làm ướt đầm ngực người đàn ông, còn chưa kịp khô, đã lại ướt đầm.

Nam Dạ Tước trợn tròn mắt, cả đêm cũng không ngủ, trong lòng không ngừng cảm thấy buồn bực không dứt, giống như bị cái gì đó chặn lại, trút ra không được.

Khi Dung Ân tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, bên ngoài ánh mặt trời rất tốt, xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, cô mở mắt, trong phòng mỗi góc nhỏ đều được chiếu sáng, Dung Ân giơ tay lên che trước trán. Nghiêng người, bên cạnh không có người, bàn tay cô nhẹ lướt qua, cũng không có dấu vết có người từng nằm ngủ.

“Cộc cộc.” bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, “Dung tiểu thư, chị đã tỉnh chưa?”

Dung Ân yên tĩnh nằm trên giường, “Vương Linh, vào đi.” giọng nói của cô khàn khàn, mở miệng nói liền đau rát.

Vương Linh mở cửa đi vào, “Buổi sáng chị cũng chưa ăn, bây giờ đã xế chiều chị xuống ăn một chút gì đi.”

Dung Ân kéo chăn đến bả vai, “Tôi không đói, một mình cô ăn đi.”

“Dung tiểu thư, chị sao vậy, tôi thấy chị hình như không khỏe.”

“Không có chuyện gì,” Dung Ân đem mặt vùi sâu vào trong chăn, tiếng nói cũng trở nên buồn bực, “Cô ra ngoài trước đi, tôi muốn ngủ.”

Không lâu sau khi Vương Linh đi ra ngoài, Dung Ân liền ngồi dậy, cô đi ra ngoài ban công gọi điện cho ông chủ, muốn xin nghỉ vài ngày, giọng nói của đối phương không vui, nhưng vẫn miễn cưỡng chấp nhận.

Trong lúc đó Vương Linh đi lên nhìn cô vài lần, dường như vô cùng không yên tâm, sợ xảy ra chuyện gì. May là Dung Ân đều ngồi ở trên ban công, tuy rằng chỉ duy trì một tư thế, nhưng có vẻ rất an tĩnh.

Xe của Nam Dạ Tước đến lúc mặt trời lặn mới trở về Ngự Cảnh Uyển, hai ánh đèn pha chiếu tới, Dung Ân thu hồi tầm mắt, đứng dậy quay vào phòng ngủ.

Khi xuống lầu, Vương Linh đã chuẩn bị xong cơm tối “Dung tiểu thư, ăn cơm.”

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, ngồi vào ghế đối diện Dung Ân, hai đầu lông mày anh nhíu lại, Vương Linh dọn cơm lên, cô cảm thấy gượng gạo, người đàn ông cũng không ngẩng đầu lên, Dung Ân dùng chiếc đũa gắp mấy hạt cơm, không khí trên bàn cơm ngột ngạt hít thở không thông.

Cô cảm thấy vô vị, mùi máu tươi trên người tuy rằng đã gội rửa, nhưng vẫn còn lưu lại trong mũi, Dung Ân tùy tiện gắp mấy miếng thức ăn, nhét vào miệng nhai, vừa mới nuốt xuống, xương cá đã hóc ở trong họng.

“Khụ khụ –”

“Dung tiểu thư, chị làm sao vậy?” Vương Linh buống chén trong tay xuống.

Dung Ân khó chịu che miệng lại ho, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt rơi lã chã, cái xương cá kia dường như mắc thật sâu trong họng, nuốt không trôi được, cũng không nhổ ra được. Mỗi lần hít thở đều có thể cảm thấy đau, Nam Dạ Tước không khỏi buống chén trong tay xuống, “Vương Linh, mau đi lấy giấm.” Anh đứng dậy đi đến bên cạnh Dung Ân, tay phải vòng ra sau lưng cô, đặt trên bả vai, Vương Linh nhanh chóng mang chén giấm tới, Nam Dạ Tước nhận lấy cái chén, “Lại đây, uống đi.”

Dung Ân buống tay đang che miệng ra, hai mắt cô đỏ bừng, nước mắt chảy ra, Nam Dạ Tước đặt chén kê bên môi cô, đổ giấm vào miệng, tay anh giữ chặt cằm Dung Ân, nâng nó lên, cảm thấy vị chua đến trong miệng, Dung Ân khó chịu rời khỏi tay anh, cúi người xuống nôn ra một trận.

Nhưng cái xương cá kia vẫn mắc kẹt trong đó, hình như còn đâm vào thực quản, Dung Ân vô cùng sợ hãi, cái loại cảm giác này khiến cô không biết phải làm sao, Vương Linh thấy cô như vậy, cũng lo lắng “Dung tiểu thư, chị mau uống chút giấm đi.”

Tuy rằng khó uống, nhưng Dung Ân vẫn bịt mũi uống hết nửa chén, cô có thể cảm thấy chiếc xương cá kia vẫn mắc chặt, hết sức ngoan cố, “Không được...”

Vừa nói một chút, dường như lại càng đâm sâu vào, Nam Dạ Tước thấy thế, vội bảo Vương Linh mang áo khoác với tay cầm, “Chúng ta tới bệnh viện.”

Trên đường, chiếc xe thể thao bay nhanh điên cuồng, Dung Ân không dám thở mạnh. Mỗi lần hít thở, cái xương cá sẽ đâm vào. Sau khi tới bệnh viện, người đàn ông bá đạo như trước, đỗ xe ở ven đường, sau đó liền kéo tay Dung Ân đi nhanh tới cửa.

Cô chỉ lo theo sau Nam Dạ Tước, người đàn ông cũng không xếp hàng không đăng kí, trực tiếp xông vào phòng, bên trong còn đang có bệnh nhân khác, y tá phụ trách tiếp số đưa tay chặn lại, “Các vị số bao nhiêu?”

Nam Dạ Tước gạt tay y tá ra, kéo Dung Ân ngồi lên ghế, “Mau kiểm tra xem, cô ấy bị hóc xương cá.” hoàn toàn không quan tâm đến thái độ của mọi người, giọng điệu ra lệnh.

Những người khác đang xếp hàng bắt đầu bất mãn, Dung Ân tuy rằng khó chịu, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ, cô muốn đứng dậy, lại bị người đàn ông phía sau đè lại bả vai.

“Thử khám bệnh đâu?”

“Không có.”

“Không có thì ra ngoài đăng kí,” y tá cùng lắm mới khoảng 20 tuổi, nhưng đối với người như vậy, cô đều không phục, “Anh xem bọn họ đều phải xếp hàng, đâu giống như hai người chen ngang như vậy, còn có trật tự gì không?”

Dung Ân ngồi không yên, đứng lên, “Thật xin lỗi...”

Cô khó chịu đến giọng nói cũng khàn, Nam Dạ Tước thấy thế, lạnh lùng nghiêm mặt ấn cô ngồi lại ghế, “Tôi đi đăng kí.”

Nói xong, thân hình cao lớn liền theo cửa phong nhỏ hẹp đi ra ngoài, Dung Ân ngồi trên ghế, nhìn người đàn ông đi đi lại lại trong phòng, xem ra anh chưa từng một mình đến bệnh viện, xuyên qua những thứ mờ ảo này, Dung Ân đột nhiên cảm thấy mất cay cay, cho tới bây giờ, nguyện vọng của cô đều rất đơn giản. Trong đó có một nguyện vọng, chính là khi đi đến bệnh viện, có thể có người đi cùng, rất nhiều người có trở ngại tâm lý khi nhìn thấy bác sĩ, Dung Ân cũng vậy, tầm mắt cô dõi theo thân ảnh Nam Dạ Tước, như thế này, cô sẽ không sợ.

Thật lâu sau đó người đàn ông mới quay lại, thấy vẫn chưa đến lượt Dung Ân, liền bắt đầu nổi nóng “Các người rốt cuộc có nhìn thấy không, không thấy cô ấy khó chịu đến thế nào sao?”

Trong phòng còn có hai bệnh nhân xếp hàng phía trước, y tá nhận thẻ khám bệnh từ tay anh, “Chờ một chút.”

Nam Dạ Tước lấy ví ra, rút tiền mặt để lên trên mặt bàn, “Tôi mua số này, cầm tiền rồi đi mau, đừng chọc điên tôi.”

Vốn dĩ trong phòng khám bệnh này đều là những người bệnh thấp cổ bé họng, ai có thể nhìn thấy xấp tiền dày thế kia mà không động lòng, người bệnh đang ngồi chờ bác sĩ khám liền đứng dậy, nhanh tay cầm lấy tiền, “Được được, các vị cứ khám trước, tôi nhiều lắm là đi lấy số khác.”

“A...mấy người này...” Y tá há trợn mắt há mồm, Nam Dạ Tước sau khi đuổi mấy người ra liền đóng cửa phòng lại.

Bác sĩ đơn giản chỉ hỏi tình hình, lấy một chiếc cốc nhỏ bên cạnh ý bảo Dung Ân há mồm ra, ông ta đại khái là có thể nhìn thấy vị trí chiếc xương cá kia bị mắc, bác sĩ nhàn nhã cầm một chiếc nhíp nhỏ bằng inox.

Tay ông ta giữ chặt cầm Dung Ân, hai tay cô khấn trương nắm thành quyền đặt trên đầu gối, khi chiếc nhíp kia đi vào, hai tay Dung Ân nắm chặt quần, bác sĩ tìm được vị trí, “Mắc hơi sâu, kiên nhẫn chút, gấp ra sẽ xước vào cuống họng, sẽ hơi đau.” Nam Dạ Tước nghe thấy thế, liền ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, bàn tay to lớn của anh hướng tới nắm gọn lấy bàn tay bé nhỏ của Dung Ân, lúc này mới phát hiện cả lòng bàn tay cô đều ướt đầm.

129. Chương 129

Dung Ân cầm chặt lấy tay anh, thon dài, từng đốt rõ ràng. Lúc lấy xương cá ra đã để lại một vết xước trong cuống họng, cô đau đến nắm chặt ngón tay Nam Dạ Tước, bác sĩ rút cái nhíp ra, còn có thể thấy rõ trên xương cá có dính máu.

“Tốt rồi, uống chút thuốc kháng sinh là sẽ không sao.”

Dung Ân nuốt nước bọt, tuy rằng vẫn rất đau nhưng cảm giác đau so với lúc bị hóc xương cá khá hơn nhiều.

“Cảm ơn bác sĩ.”

Y tá liếc mắt nhìn hai người một cái, mở cửa phòng ra, những bệnh nhân đang đợi bên ngoài liền lục đục đi vào, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân lôi cô ra ngoài, bàn tay nhỏ bé của cô yên bình nằm trong bàn tay to lớn của người đàn ông, mười ngón tay đan vào nhau, trong mắt người khác, như thế nào cũng là một đôi trời sinh.

Trời đã khuya, đi ra ngoài cổng bệnh viện, gió lạnh quất vào mặt, ánh mắt Nam Dạ Tước dường như thanh thản không ít, tầm mắt anh không để lại dấu vết lướt qua hai bàn tay đang đan vào nhau của hai người, Dung Ân không còn như lúc trước né tránh nữa, ngón tay cô mượt mà giống như vỏ sò lộ ra khỏi lòng bàn tay Nam Dạ Tước, người đàn ông cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay cô, khi sắp đi đến bậc thang, buông lỏng tay ra.

Cánh tay Dung Ân chỉ cảm thấy bị buông xuống, sau đó, liền trống rỗng buông bên chân. Không có hơi ấm của anh, gió lạnh bén nhọn liền từ tay áo cô thừa cơ chui vào, Nam Dạ Tước đi ở phía trước, thân ảnh cao lớn bị đèn đường kéo ra một đường rất dài, dọc đường đi Dung Ân đều bước theo bóng người của anh, anh nhanh, cô cũng nhanh, anh chậm, cô cũng chậm. Cổ họng vẫn rất đau, ngay cả thở cũng cảm thấy đau, giống như cô bây giờ vậy.

Hai người lần lượt lên xe, Nam Dạ Tước không lập tức nổ máy, hai tay anh đặt trên tay lái, ngón trỏ gõ gõ vài cái, lúc này mới lái xe rời đi.

Bọn họ rất ít khi nói chuyện, cho dù là ngủ trên cùng một chiếc giường, nhưng vào buổi tối cũng không bao giờ nói chuyện.

Tin tức mấy ngày liên tiếp, đều là về tập đoàn Viễn Thiệp, tổng giám đốc trước Trần Kiều bị nghi buôn lậu ma túy...hồi lộ, cuối cùng bị kết án tù chung thân.

Nam Dạ Tước dùng cách của anh để đưa Trần Kiều vào tù, loại công bằng này đối với anh ta mà nói không hề xứng đáng, Dung Ân ngồi trước TV, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mặc dù thời gian đã lâu rồi, nhưng nghĩ kĩ lại, vẫn sẽ cảm thấy đau lòng.

Diêm Việt đi rồi, giống như trước đây cô đỡ anh từ trên núi xuống vậy, khi anh đi rất bình thản, đối với Diêm Việt mà nói, kí ức của anh mãi mãi dừng lại ở đó, không tỉnh lại tốt hơn.

Rất nhiều chuyện đều như mây gió thoảng qua, nhưng mà Dung Ân và Nam Dạ Tước, vẫn trì trệ như trước.

Dung Ái cũng là từ chỗ A Nguyên hỏi nửa ngày mới tìm được Ngự Cảnh Uyển, nơi này phong cảnh thanh nhã, đến ngay cả cô ta nhìn thấy cũng phải thích. Nhấn chuông nửa ngày, mới có người ra mở cửa, cô ta chẳng thèm chào hỏi liền không coi ai ra gì xông vào, tháo đôi giày 10 phân ra, Đổi lại đôi dép đi trong nhà của Dung Ân.

“A — cô là ai, sao lại...” Vương Linh đuổi theo, lại không ngờ tới cô ta giơ túi xách ở trong tay về phía cô, “Treo lên giúp tôi.”

“Cô làm cái gì vậy, nếu không đi ra ngoài tôi sẽ gọi người...”

Dung Ái xoay người, hai tay khoanh trước ngực, mắt cao ngạo nheo lại, đôi môi đánh một lớp son tinh tế, đứng ở kia, nhìn chói mắt, “Cô gọi đi, trước khi gọi tốt nhất nên biết rõ tôi là ai, còn nữa tên tôi không phải là ai, tôi là Dung ÁiÁi.”

Vương Linh không quan tâm là cái gì ai hay là Dung Ái. “Mời cô đi ra ngoài.”

Khóe mắt cô gái cong lên, cô ta từ thăm đi về phía cầu thang, Vương Linh đã trở lại phòng khách gọi điện cho Nam Dạ Tước, “Alo, cậu chủ...”

Dung Ái đi lên cầu thang, bên này Vương Linh đang nói tình hình cho Nam Dạ Tước biết, “Cô ta nói, cô ta là Dung Ái.”

Nam Dạ Tước yên lặng một lát, “Tôi sẽ về ngay.”

Phòng ngủ trên tầng hai truyền đến âm thanh của TV, Dung Ân lấy vỏ gối ra phơi nắng, cô mặc quần áo ở nhà màu hồng nhạt, mái tóc dài ở phía sau, buộc đơn giản lại thành đuôi ngựa, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ sát đất chiếu lên từng sợi tóc của Dung Ân, làm toàn thân cô tỏa ra một loại cảm giác an tường. Dung Ái đi tới cửa, nhìn gương mặt nghiêng của cô, liền nhận ra

Dung Ân thay drap, quay đầu, liền nhìn thấy một người phụ nữ nghênh ngang đứng ở cửa.

Cô liền đứng thẳng dậy, “Cô là ai?”

“Cô là ai?” về mặt Dung Ái xắc lảo, hai chân thon dài mặc một chiếc quần tất màu đen tinh tế, mái tóc xoăn lộn to tạo nên sự gợi cảm không phù hợp với lứa tuổi.

Vương Linh đã đuổi theo lên tầng hai, cô cẩn thận đi tới, “Vị tiểu thư này, ông chủ dặn cô xuống nhà chờ, anh ấy sẽ về ngay.”

Dung Ái dựa vào cửa không hề di chuyển, “Đây chẳng khác gì nhà tôi, vì sao tôi phải xuống dưới chờ,” cô ta đứng dậy, đi đến trước mặt Dung Ân, tầm mắt quan sát một lượt, A Nguyên nói không hề sai, Nam Dạ Tước quả nhiên ở đây cùng cô ta, “Tôi hỏi cô, khi cô đem chiếc đĩa CD kia giao cho người khác, cảm thấy như thế nào?”

Dung Ân tròn tròn mắt lên, quay mặt đi, thiếu chút nữa chạm vào mặt cô ta, mắt Dung Ái hiện lên ý cười, ánh mắt cũng rất lạnh, tràn đầy khinh thường cùng lo lắng, “Đừng tưởng rằng bây giờ anh ấy không làm gì cô, cô có thể thử phào nhẹ nhõm, không đơn giản như thế đâu.”

Dung Ân cầm một góc chăn trong tay, “Cuộc điện thoại lần trước, là cô gọi?”

Cô gái sững sốt, nhưng không hề phủ nhận, “Tôi chỉ cảnh cáo cô mà thôi, thật không ngờ lá gan của cô cũng lớn thật, còn dám ở lại đây, nếu ngoan ngoãn rời đi, ít nhất cũng có thể bảo đảm được sự an toàn của mình...”

Việc này một khi để Sở Mộ biết, Dung Ân sẽ gặp rắc rối lớn.

“Tôi có đi hay không là việc của tôi, không cần cô tốt bụng nhắc nhở,” Dung Ân xoay người, đứng đối diện với cô ta, “Nếu cô đợi anh ta, thì xuống dưới tầng đợi đi.”

“Cô dựa vào cái gì...”

“Dung Ái,” Nam Dạ Tước vốn đang trên đường trở về, nhận được điện thoại của Vương Linh, tất nhiên sẽ tăng tốc, “Sao em lại đến đây?”

“Tước, anh để em một mình trong căn nhà rộng lớn, đi đâu cũng không nói cho em biết, em sợ, không ngủ được...tất nhiên sẽ đến đây.” Dung Ái đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước, hai tay giữ lấy cánh tay anh, khẽ lay vài cái.

“Em cũng không phải là trẻ con.”

“Chính là anh đã đáp ứng với bác gái sẽ chăm sóc em thật tốt, đúng rồi, đây là ai? Anh còn chưa giới thiệu cho em đó.” Dung Ái hất cằm lên, khuôn mặt trang điểm tinh tế hướng tới Dung Ân.

Cô bỏ chăn ở trong tay xuống, ý tứ trong lời nói của Dung Ái thật rõ ràng, có thể trắng trợn xông vào Ngự Cảnh Uyển, tất nhiên là có quan hệ không tồi với Nam Dạ Tước. Hai tay cô vuốt lên vỏ chăn mới, động tác không nhanh không chậm, đầy mắt như một cái hồ trong suốt. Tuy rằng người bên cạnh không thể nhìn ra được lúc này rốt cuộc cô đang nghĩ gì, nhưng Dung Ân không ngừng lặp đi lặp lại động tác kia, đã bộc lộ nội tâm khẩn trương của cô.

Nam Dạ Tước liếc mắt, ánh mắt lạnh nhạt, anh thuận miệng nói, “Chẳng lẽ em nhìn không ra à?”

Từ câu trả lời nước đôi của Nam Dạ Tước, Dung Ái nhận ra được một tia dị thường, cánh mũi cô hừ nhẹ, tuy rằng đã đoán được có ý tứ gì, nhưng khóe miệng lại như trước giương lên, “Tước, anh bao nuôi rất nhiều phụ nữ, cô ta cũng là một trong số đó sao?”

Tay Dung Ân đặt trên vỏ chăn cứng đờ, nắm chặt lại.

Nam Dạ Tước không nói gì, trong mắt cô, anh không nói, chính là thừa nhận.

Người đàn ông đưa Dung Ái xuống dưới lầu, Vương Linh đi vào trong phòng ngủ, “Dung tiểu thư, việc này chị sai em là được rồi, việc gì phải tự mình làm.”

Khóe miệng cứng đờ của Dung Ân chậm rãi mỉm cười, “Không có gì, những thứ này tự chị làm cũng được.”

Xuống lầu dưới, hai tay Dung Ái vẫn kéo Nam Dạ Tước, đôi mắt dài hẹp của anh liếc sang, “Đừng tưởng là anh không biết em đang tính toán cái gì, đùa giỡn với anh, em vẫn còn non lắm, mau về đi.”

Dung Ái vênh môi, “Tước, anh nói gì vậy?”

Nam Dạ Tước rút tay về, “Sau này em cũng đừng đến đây, Dung Ái, anh với em quen biết nhau không phải một hai ngày, nên biết tính tình của anh, anh có thể chiều em những thứ khác, nhưng Ngự Cảnh Uyển này thì không được, đây là nơi duy nhất anh sống một cuộc sống bình thường, hiểu không?”

Trong mắt Dung Ái không cam tâm tràn ra, hai tay nắm sau lưng, sắc mặt có chút khó coi, “Chẳng qua em ở chỗ kia quá nhàm chán, nếu như vậy, em sẽ quay về, nhưng mà anh phải đồng ý với em, hôm khác tặng em quà coi như bồi thường.”

“Được.” Nam Dạ Tước thoải mái đáp ứng, đối với tiền từ trước đến nay anh chưa bao giờ keo kiệt.

Không lâu sau khi Dung Ái rời đi, Vương Linh liền đi xuống, Nam Dạ Tước ngồi ở sô pha, cũng không đi lên tầng hai, mãi đến khi ăn bữa tối, Dung Ân mới xuống.

Trong phòng khách yên tĩnh không tiếng động, Vương Linh cũng đã quen, đây chính là cách hai người mỗi ngày ở cùng nhau.

Cơm nước xong lên lầu, tắm rửa, lúc Nam Dạ Tước tắt đèn, Dung Ân đã đưa lưng về phía anh mà ngủ. Không biết là ngủ thật hay giả vờ, anh có thể nghe thấy tiếng hô hấp của Dung Ân, giống như đang đè nén cái gì.

Trong phòng vẫn yên tĩnh như trước, tối như mực, Dung Ân mở to mắt, cô nằm nghiêng không phát ra tiếng động gì, mấy hôm nay, Nam Dạ Tước dường như không chủ động nói chuyện với cô, cô cũng không có mở miệng.

Thật ra, trong lòng Dung Ân trước sau vẫn đè nặng một tảng đá lớn, sau khi biết được sự thật về cái chết của Diêm Việt, càng khiến cô cảm thấy buồn bực đến không thở nổi.

Cô trở mình, có thể cảm thấy cả giường đều rung, cô nằm ngửa, động tác cẩn thận từng li từng tí, cánh tay chạm vào lưng Nam Dạ Tước, hô hấp của anh trầm ổn, hẳn là đang ngủ say.

“Nam Dạ Tước...” giọng nói của cô nghẹn ngào, phải lấy đủ dũng khí mới dám gọi lên tên của người đàn ông, nhưng đối phương không một chút phản ứng.

Dung Ân trần trọc khó ngủ, cuối cùng, đối diện với bóng lưng của Nam Dạ Tước, mở miệng nói “Xin lỗi...”

Một tiếng xin lỗi, đi thẳng vào lòng ngực người đàn ông, nhưng anh vẫn như lúc trước, không nhúc nhích. Dung Ân biết là anh đang ngủ, quả thật, cô cũng chỉ dám nói ra những lời như vậy sau khi anh ngủ say, một câu xin lỗi thì làm được gì chứ? Nó không thể đổi lại được vết đạn kia..

Dung Ân trở mình, hai người lại đưa lưng về phía nhau mà ngủ.

Người đàn ông mở mắt, tuy rằng xung quanh tối đen như mực, nhưng đôi mắt trong bóng đêm càng phát sáng.

Khuôn mặt tuấn tú của anh gối lên cánh tay, đối với Dung Ân, anh không hề hận sâu sắc như trong tưởng tượng của người khác, ban đầu là anh tự yêu cô, hôm nay dù thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, thứ còn lưu lại trong lòng Nam Dạ Tước, nhiều hơn nữa, cũng chỉ là oán trách.

Nó thật chiếm cứ thật sâu trong đáy lòng anh, không xóa đi được.

Một hồi sau, Dung Ân cũng ngủ, trong lúc mơ hồ, cảm thấy cơ thể rất nặng, giống như bị đè lên.

130. Chương 130

Tứ chi Dung Ân nhẹ giãy giụa, đành chịu bị ép lợi hại, cô cho là đang nằm mơ, mới vừa bắt đầu mở miệng, liền cảm giác được một trận nước hoa tiến tới trước cánh mũi, miệng bị che lại, tiếng thở dốc của anh nồng đậm cùng với đầu lưỡi cô khẽ đau nhói lan tràn.

Trong đầu Dung Ân âm âm giống như nổ tung, cô gấp gáp muốn mở mắt, quần ngủ sớm bị cởi ra, cô bị hôn đến đầu óc choáng váng, Nam Dạ Tước đem quần áo trên người Dung Ân đẩy tới cằn cỗi, lại theo hai cánh tay cô hướng về phía trước cởi ra. Lúc ngang qua chỗ ngoặt khuỷu tay, anh ngừng lại động tác, hai tay cô bị trói buộc ở phía trên, cảm giác giống như là bị cố ý trói chặt.

Nam Dạ Tước thật lâu không có chạm qua cô, lần trước cũng chỉ là thừa lúc Dung Ân hôn mê, trong lòng anh đã sớm chất chứa dục vọng hôm nay càng ngày càng bành trướng, toàn thân cũng căng thẳng đã dậy đau đớn. Nếu không phải vì một câu thật xin lỗi mới nảy của Dung Ân, cục tức này anh vẫn còn nghẹn lại. Mỗi mông cực nóng lướt qua những nơi nhạy cảm của Dung Ân, anh biết cô gái này đối với phương diện này lạnh nhạt, anh tính trút hết bực tức trên người rồi hãy nói. Anh cúi người cắn ở trước ngực Dung Ân, chân đã rơi xuống đến thắt lưng, Dung Ân cảm thấy rất lạnh, hơn nữa anh đang khó khăn tự kiềm chế, lần này tương đối mạnh, cô đau đến cong lên hai đầu gối, chính là động tác này, để cho Nam Dạ Tước thuận lợi hơn đem thân thể to lớn xâm nhập giữa hai chân cô.

Anh ở trước ngực cô nặng nề bú mút, phát ra thanh âm ẩm ướt vô cùng, Dung Ân không nhìn thấy mặt của anh, chỉ cảm thấy cả người mình cũng nóng lên, anh theo đường cong bộ ngực hôn đến cần cổ cô, đồng thời, vừa theo động mạch cần cổ Dung Ân trở lại trên mặt cô, anh đưa ra đầu lưỡi, vừa đủ trêu chọc mỗi dây thần kinh của cô. Hai tay Nam Dạ Tước nắm chặt lấy mặt Dung Ân, anh vốn là ưa thích như vậy, lúc hôn, không để cho cô có thể tránh né.

Anh khẽ cắn nhẹ cằm Dung Ân, hàm răng khẽ dùng sức, cô cảm thấy có chút đau.

“A... Nhẹ chút...”

Nam Dạ Tước giống như là không nghe thấy, hai tay trở lại trước ngực Dung Ân, anh dùng lực rất lớn, làm cho nơi mềm mại của cô tại trong lòng bàn tay mình bị xoa bóp thành đủ loại hình dáng, anh trở lại bên môi cô, nhẹ mỗ, nhỏ vụn hôn lên khoé miệng Dung Ân, anh không vào sâu, chẳng qua là phối hợp với động tác tay.

Anh rõ ràng có thể cảm giác được, Dung Ân cũng không có bất động như trước kia, mặc dù sẽ không chủ động, nhưng ít ra đã làm tốt chuẩn bị tiếp nhận.

Anh tiến vào, hai tay không khỏi giữ chặt ở hai chân Dung Ân, dùng lực đem nó mở ra, đem chính mình hết sức vùi sâu vào, Dung Ân cắn môi, đã cảm giác như sắp bị xé toạc, bên trong quá mức kịch liệt, như vậy kết hợp, luôn phù hợp hoàn mỹ như thế.

Nam Dạ Tước không khỏi rên nhẹ, hai tay đem chân Dung Ân giữ ở trước ngực cô, bên trong thật chặt làm anh thiếu chút nữa không khống chế được, cõi đời này, cũng chỉ có cô gái này mới có thể làm anh điên cuồng như vậy.

Trong không khí bao phủ ham muốn ẩm áp, ẩm ướt mà quấn giao, Nam Dạ Tước đem hai chân Dung Ân kẹp tại chính thắt lưng mình, anh thích loại tư thế này, vừa thâm sâu vừa chặt, hai tay cô giữ chặt lấy ga giường phía dưới, cắn chặt khoé miệng, chính cô cũng xấu hổ khi nghe thấy âm thanh nhỏ vụn bật ra nơi khoé miệng.

Nam Dạ Tước cảm dục đã lâu, tất nhiên là hung mãnh vô cùng.

Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân cũng mệt mỏi rồi rồi, đến sau nửa đêm, cô cảm giác trong bụng truyền đến đau nhức, nhưng anh không có một chút ý tứ dừng lại, “Nhẹ chút, đau quá...”

Cô nhiều lần lên tiếng cầu xin tha thứ nghe vào trong tai Nam Dạ Tước, càng giống tiếng đáp lại kiêu ngạo vô cùng, anh nặng nề chuyển động, luân phiên mấy lần đụng chạm, đang lúc sắp giải thoát, vừa đứng lúc rút ra ngoài, Dung Ân chỉ cảm thấy trên bụng ẩm áp, anh cúi người, nằm chết dí bên cạnh cô.

Mùi vị tình dục rất nặng, vừa dính vừa ướt, Dung Ân nhận thấy được động tác của anh, cô nhớ được, trước kia, anh sẽ phóng thích trong cơ thể cô, bất luận cô có nguyện ý hay không, anh nói, muốn cho Dung Ân mang thai con của mình.

Tiếng thở dốc Nam Dạ Tước tăng thêm, Dung Ân chỉ cảm thấy trong bụng truyền đau, cảm giác giống như là kỳ kinh nguyệt sắp tới, cô không khỏi cuộn lên hai chân, đã một tuần anh hoàn toàn không nói chuyện với cô, Dung Ân vốn muốn cùng anh nói chuyện về đứa con, nhưng thấy anh thái độ lạnh nhạt như vậy, cũng không có mở miệng, nghĩ thầm đợi sau này có cơ hội rồi hãy nói.

Nam Dạ Tước đi tới phòng tắm tắm rửa qua, rất nhanh trở lại liền ngủ say, buổi sáng khi... tỉnh lại, liền thấy Dung Ân đưa lưng về phía anh nằm, hai bắp vai run rẩy, tựa hồ có cái gì không đúng.

Anh đứng thẳng dậy, mặc quần áo tử tế sau trở lại bên giường, Dung Ân hai tay đè chặt bụng, sắc mặt mơ hồ lộ ra khó coi.

“Em làm sao vậy? ” Anh cuối cùng không làm được thờ ơ lãnh đạm.

Dung Ân mở ra hai mắt mông lung, cũng không có cảm thấy rất đau, nhưng chính là cả người không thoải mái, trong bụng đã giảm bớt cảm giác đau, cô lắc đầu, “Tôi không sao”.

Nam Dạ Tước thấy cô chẳng qua là ôm lấy bụng, liền đem chân đạp ở trên người cô vén lên, ánh mắt rơi vào trên đùi trơn bóng trắng nõn của Dung Ân, con người anh trở nên u ám, “Sao lại có máu?”

Dung Ân nghe vậy, giật nảy mình, cô theo tầm mắt Nam Dạ Tước nhìn xuống, quả thấy bẹn đùi có loang lổ vết máu, mặc dù không nhiều lắm, nhưng vẫn đập vào mắt ghê sợ, hơn nữa, kỳ kinh nguyệt của cô đã qua rồi, “Tôi... Tôi cũng không biết”.

Nam Dạ Tước xoay người, từ tủ quần áo bên trong đem quần áo Dung Ân ném qua, “Mặc vào, tôi đưa em đi bệnh viện”

Dung Ân ngồi dậy, liền cảm thấy trong bụng truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội rõ ràng, cô không có nghĩ cái gì, liền đi theo phía sau Nam Dạ Tước.

Đi tới bệnh viện, cách Ngự Cảnh Uyển tương đối gần, Dung Ân thấp thỏm bất an mà ngồi ở trước mặt bác sỹ, bác sỹ già tròng mắt kính lên, “Lần kinh nguyệt trước là khi nào?”

Dung Ân suy nghĩ, trả lời.

“Đi siêu âm đi, đến lần hai thanh toán tiền, rồi lên phòng siêu âm ở lầu năm.”

Lần này cũng không có phiền toái giống như lần trước, Nam Dạ Tước ở trên đường cũng đã an bài tốt, cho nên Dung Ân rất nhanh được đưa tới phòng kiểm tra đã trở lại.

Sắc mặt người đàn ông ngưng trọng, anh nhớ tới lần trước kia ở Nữ Sắc, nói không chừng, là Dung Ân đã có thai, mà lần này chảy máu...

Hai đầu lông mày Nam Dạ Tước không khỏi vất chặt, bác sỹ nhìn danh sách, ánh mắt từ trên mặt anh quét qua, rơi vào trên bụng Dung Ân, “Không có gì đáng ngại, chính là cái vòng tránh thai bị rớt, đợi thêm một thời gian nữa đem nó đặt vào trở lại là được.

Khoé mắt Nam Dạ Tước nhẹ híp lại, trong đó âm u làm vị bác sỹ sợ hãi không dứt, tự hỏi có phải là mình nói sai cái gì hay không?

“Cái gì mà vòng tránh thai? ” tiếng nói anh trầm thấp mà âm thầm, bằng trắc không hện mà gập.

Dung Ân ban đầu muốn đem nó tháo ra, nhưng luôn kéo dài thời gian không đi bệnh viện, hai tay cô đặt ở trên bụng, cúi đầu xuống.

“Cái này...” vị bác sỹ giương lên mắt kính, “Cái vòng tránh thai này tối thiểu nhất là một năm rồi, bây giờ tháo ra rất bình thường, không có chuyện gì, thật không có chuyện gì, đừng lo lắng...”

Hắn cho là Nam Dạ Tước là lo lắng, liền vội vàng an ủi, hận không thể vỗ bộ ngực bảo đảm.

Một năm.

Trong con người anh điên cuồng, thâm trầm gợn sóng, sau đó bắt đầu phát ra tiếng cười lạnh, nếu là được một năm, vậy trước kia, làm sao có thể có đứa con kia? Ở bên tàu, cô như thể tâm thần mà nói muốn cho anh chết cũng không nhắm mắt được, chẳng lẽ, ngay cả đàn tam huyền (một loại đàn ba dây bên TQ) cũng là cô thêu dệt nên sao? (Ở đây ý nói, chuyện gì cô cũng có thể thêu dệt được sao?)

“Cái đó... , hai tính sinh con sao? Là muốn gỡ xuống hay tiếp tục đặt trở lại đây? ” Bác sỹ vừa nói chen vào.

“Cô thích mang phải không? ” khoé miệng mỏng của Nam Dạ Tước nhếch lên cười, nhưng lại âm lãnh vô cùng, “Vậy thì cho cô ấy mang cái mười cái tám, Dung Ân, cô không muốn đứa con của tôi, tôi cho cô biết, tôi cũng không thêm cô mang thai đứa con của tôi!”

Hành động tối hôm qua của anh, cũng đã thông báo quyết định này của anh.

Nam Dạ Tước bỗng nhiên đứng dậy, nắm chặt một cánh tay Dung Ân kéo cô ra ngoài.

“Nam Dạ Tước, anh muốn làm cái gì? ” Dung Ân đứng dậy giãy dụa, lại bị anh giữ chặt cánh kéo đi, thân thể cô gầy yếu, sao chống lại được anh hành hạ như vậy, “Anh buông ra!”

Cánh tay dài của Nam Dạ Tước giữ chặt eo Dung Ân, kéo cô theo mặt đất trơn bóng về phía trước, cô biết anh tức giận, “Anh lúc ấy muốn tôi mang thai đứa con của anh, nhưng khi đó, lòng tôi tràn đầy thù hận, tôi liền tự mình đi bệnh viện đặt vòng tránh thai...”

“Đứa bé kia thì sao?”

Anh đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu lại, một đôi mắt đỏ ngầu đầy máu, thân thể Dung Ân bị anh nắm giữ thật chặt ở trong khuỷu tay, không thể động dậy, “Tôi... Tôi lừa gạt anh!”

“Các người làm gì đó? Nơi này là bệnh viện, cãi nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa?” Một chỗ khác của phòng bệnh bị mở ra, bên trong nữ bác sỹ đi ra ngoài nói.

Dung Ân cảm giác được thân thể bị đẩy mạnh về phía trước, đồng thời vị bác sỹ vừa lúc đón được cô, bộ dáng Nam Dạ Tước tàn bạo như vậy không ai dám trêu chọc, “Đi vào, đem cái vòng tránh thai kia đặt vào cho cô ấy”.

Vị bác sỹ kia đem Dung Ân thiếu chút nữa ngã xuống dịu dàng đỡ đứng lên, cô kinh ngạc đứng ở cửa, đôi mắt hiện lên vô vàn cảm xúc phức tạp, Dung Ân nuốt xuống buồn bực trong ngực, đẩy cánh cửa kia đi vào.

Bác sỹ còn đứng ở cửa, Nam Dạ Tước bực bội nóng nảy ngồi vào trên ghế bên cạnh, hai tay xoa vào bên trong mái tóc màu nho, anh suy nghĩ một chút, vẫn ngẩng đầu nói, “Chờ chút”.

Bác sỹ ban đầu xoay qua chỗ khác liền xoay trở lại.

“Dem vật kia bỏ đi”.

Nữ bác sỹ đi vào, cánh cửa phía sau bị đóng sầm lại, Nam Dạ Tước ngồi thẳng thân lên, đem hai tay mở ra đặt ở trên ghế dựa, anh nhấc lên một chân, thần sắc so sánh với lúc trước, cũng lặng yên phai nhạt đi nhiều.

Dung Ân đã nằm ở trên bàn mổ, bác sỹ cẩn thận xem xét chỗ vòng tránh thai của cô rơi xuống, “Không cần khẩn trương, tình huống như thế cũng sẽ có phát sinh, đoán chừng là dùng sức quá mạnh mà bị”, bác sỹ mang vào găng tay, ngồi xổm trước mặt Dung Ân, “Cô hình như không muốn có con, sao vậy, là không muốn, hay cảm thấy chưa đến lúc?” Bác sỹ nói chuyện, hy vọng có thể giảm bớt khẩn trương của cô lúc này.

Dung Ân không biết nên trả lời như thế nào, “Ban đầu, chính là không muốn có con”.

“Thật ra thì, những người lựa chọn đặt vòng tránh thai phần lớn là đã sinh con, tôi chưa từng thấy qua người giống như cô”, Bác sỹ đem hai chân Dung Ân đẩy ra chút ít, “Người bên ngoài kia là chồng của cô sao? Anh ta muốn tôi bỏ đi cái vòng tránh thai của cô, cho nên, tôi vẫn muốn nghe ý kiến của cô”.

Dung Ân hai tay khấn trương nắm chặt, nghe được bác sỹ hỏi thăm, cô sợ run lên, trong bụng trưởng đau càng phát ra rõ ràng, “Phiền cô... giúp tôi gỡ nó đi”.

Nam Dạ Tước ở bên ngoài đợi thật lâu, cho đến khi nhận được một cú điện thoại.

Lúc anh đứng dậy cũng không quên phân phó Vương Linh, bảo cô nhanh chóng thuê xe tới bệnh viện, xác định Dung Ân sẽ không lập tức ra ngoài, lúc này anh mới vội vã rời khỏi bệnh viện.

Bỏ đi vòng tránh thai cũng chỉ là tiểu phẫu, lúc Dung Ân đi ra, tay phải ôm bụng, lúc mở cửa, cũng không có thấy thân ảnh của anh, cô vô lực tựa vào trên vách tường trắng, Nam Dạ Tước đích thị là rất tức giận tự mình về trước rồi.

“Ồ, chồng cô đâu rồi, mới vừa rồi còn ở đây”.

Dung Ân đem thân thể tránh ra, khoát khoát tay, “Tôi sẽ ở đây đợi anh ấy, bác sỹ, cảm ơn cô”.

“Tôi cho cô biết tập trung công việc cũng đừng cố quá, trở về nghỉ ngơi thật tốt biết không?”

“Được”. Dung Ân biết Nam Dạ Tước là sẽ không trở lại, nửa người trên nhẹ khom xuống, hi vọng như vậy có thể làm giảm đi chút ít đau đớn, cho đến khi bác sỹ đi xa, cô lúc này mới theo ánh sáng dọc hành lang đi ra ngoài bệnh viện. Lối đi bộ qua lại như mắc cửi, Dung Ân vốn định thuê xe trở về, nhưng vừa sờ miệng túi, lúc này mới phát hiện lúc đi ra vừa không mang tiền cũng không có mang điện thoại di động.

Cô ở ven đường đứng thêm vài phút đồng hồ, cuối cùng vẫn là từng bước hướng Ngự Cảnh Uyển đi, dù sao đường đi cũng không phải là rất xa, kiên trì chút cũng có thể đi về tới.

Vương Linh vô cùng lo lắng mà chạy tới, gọi xe cũng không chú ý hai bên đường, chỉ sợ làm Dung Ân ở bệnh viện chờ, không có nhớ tới nơi Nam Dạ Tước dặn dò ở đâu, cuối cùng là công cốc.

Dung Ân đi một chút nghỉ ngơi một chút, vốn là chỉ cần 20 phút là tới, cô mất gần một giờ cũng chưa đến, Vương Linh tìm ở chung quanh bệnh viện, lại vào phòng tìm bác sỹ, lúc này mới xác định cô đã rời đi bệnh viện.

Lúc trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân dựa sát vào cửa sắt, trên trán đã hiện đầy mồ hôi lạnh, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, cô có loại cảm giác choáng váng hoa mắt chóng mặt.

Cô bước đi rất chậm, mỗi một bước cũng cảm giác là lết trên mặt đất, Nam Dạ Tước nhận được điện thoại của A Nguyên nên mới vội vàng trở về, hai người ở bên trong thư phòng nói chuyện thật lâu, lúc đi ra, thần sắc đều ngưng trọng, nặng trĩu giống như bầu trời bao la âm u sắp sụp xuống.

“Sau này, chuyện trong nhà cậu chiếu cố nhiều chút, tôi đi nghỉ ngơi một chút”. Nam Dạ Tước theo cầu thang đi xuống dưới.

“Đại ca, Lý Hàng đúng là người của cảnh sát, nhưng rất kỳ quái, kể từ khi anh gặp chuyện không may, hắn vốn có thể thăng chức, lại tạm thời từ chức rồi, lúc tôi tìm được nhà hắn, hắn cũng không có ra vẻ giết mình chút nào, cứ như là đã biết tôi sẽ đi tìm hắn, hắn cũng biết đại ca đã trở lại, hắn ở ngoại ô, cũng không chuyển đi...”

Nam Dạ Tước giẫm thảm trải sàn đi xuống dưới, Lý Hàng cùng A Nguyên giống nhau, đã từng, không chỉ là thủ hạ của Nam Dạ Tước, mà còn là cánh tay đắc lực của anh.

Hai tay anh nắm ở trong túi quần, khuôn mặt tinh xảo có chút nghiêng đi, “Sắp xếp thời gian, hẹn hắn gặp mặt tôi một lần”.

“Vâng, Đại ca”.

“Cậu đi về trước đi”.

Nam Dạ Tước đi tới phòng khách, nhớ tới Dung Ân vẫn chưa về, thân ảnh cao lớn của anh ở trong phòng khách đi tới đi lui, cuối cùng vẫn là cầm lên áo khoác bên cạnh, đi về phía cửa.

Mở cửa, đã nhìn thấy Dung Ân đứng ở bên ngoài, tay phải giơ lên, bộ dạng giống như là muốn nhấn chuông cửa.

Nam Dạ Tước tầm mắt quét qua mặt cô, nhìn về phía sau cô, “Vương Linh đâu?”

Dung Ân không nói gì, chẳng qua là lấy tay ôm bụng, trên quần áo màu hồng ở nhà, có vài giọt máu rõ ràng lộ ra. Sắc mặt cô trắng bệch, cặp chân không ngừng run rẩy, khó khăn nuốt mấy ngụm khí, cần cổ trượt xuống, có thể nhìn thấy mồ hôi lạnh trên trán cô rơi xuống.

“Em về bằng cách nào? ” Nam Dạ Tước tức giận xông lên hỏa khí, lông mày anh lạnh lùng, lời nói băng hàn hồi.

131. Chương 131: Nam Dạ Tước, Anh Có Hận Em Không?

Tay phải Dung Ân chống trên cửa lớn, nửa người trên hơi cúi xuống, tóc ở hai bên ướt đầm dính lên mặt.

Lúc này, Vương Linh cũng vừa bước xuống taxi từ cửa lớn hốt ha hốt hải chạy vào trong, lúc nhìn thấy Dung Ân, trong lòng cũng nhẹ nhõm chút, “Dung Tiểu thư, tôi đến bệnh viện không tìm thấy cô, tôi sợ chết được.”

“Anh hỏi em, về bằng cách nào ?” Người đàn ông cao giọng, hỏi lại lần nữa.

Dung Ân cắn chặt môi dưới không mở miệng, cơ thể không chịu nổi nữa, đang từ từ ngồi xổm xuống đất, Nam Dạ Tước khẽ thở dài, bàn tay ôm lấy eo Dung Ân kéo cô đứng dậy, đưa ánh mắt lạnh thấu xương quét qua Vương Linh, “Cô làm việc kiểu gì vậy? Có một người mà cũng đón không xong.”

Vương Linh biết tính tình Nam Dạ Tước, cũng chẳng qua là nổi giận xong rồi thôi, cô cúi đầu xuống, “Xin lỗi, cậu chủ.”

“Không trách được cô ấy, là tôi tự về trước thôi.”

“Tình thần em còn tốt lắm, phải không?” Người đàn ông ôm lấy eo cô đứng lên, hai tay Dung Ân đè chặt vùng bụng, cảm giác choáng váng khi bị nhấc hướng lên trên cao làm cô hình như muốn nôn ra, “Anh bỏ ra, tôi có thể tự đi được.”

Bàn tay to của Nam Dạ Tước giữ chặt bên hông cô, Vương Linh ở bên cạnh cởi giày Dung Ân ra, giờ bộ dạng cô giống như đứa bé bị anh ôm lên lầu hai.

“Còn đau không?” Người đàn ông đang bước lên lầu, mắt không thèm liếc qua liền hỏi.

Dung Ân ngay cả sức để giãy giụa cũng không còn nữa, chỉ còn tựa vào trước ngực người đàn ông, cánh mũi khép nhẹ, giọng nói cũng rất yếu ớt, “Đau.”

Giọng buồn buồn, là vì suy yếu, người khác nghe vào, thì ngược lại thấy giống như có chút làm nũng trong đó.

Khóe miệng của người đàn ông lạnh lùng bất giác cong lên một chút, Nam Dạ Tước biết rõ hơn ai hết, anh không thể buông tay người phụ nữ này xuống được, muốn cô bước ra một bước trước e là so với muốn lên trời còn khó hơn, nếu việc buông tay anh không làm được, kiên trì đến cuối cùng, thì việc chỉ có thể làm là chấp nhận thua cuộc.

Cái gì tàn phá, cái gì bức chết, đều chỉ là những câu sáo rỗng đầu môi, Dung Ân ở trong tay anh, Nam Dạ Tước sẽ không chịu tổn thương cô chút xíu nào.

Anh suy nghĩ một chút, phát giác ra bản thân chính là tự ngược, phụ nữ như thế nào không tìm, lại tự nhiên đi tìm cục đá này.

Đi đến phòng ngủ chính của lầu hai, anh nhẹ nhàng đặt Dung Ân trên giường, rồi đắp chăn lên cho cô, cô yên lặng nằm trong chăn, không hề động đậy. Nam Dạ Tước đi đến thư phòng lấy máy tính và mọi đồ đạc cần thiết mang qua, sau đó cũng cởi bỏ giày lên giường, ngồi bên cạnh Dung Ân bắt đầu làm việc.

Những ngón tay thon dài của anh thành thạo gõ lên bàn phím, chốc chốc lại quay đầu nhìn xem cô ngủ có ngon không. Dung Ân trở mình một cái, chân mày chau lại sau khi cảm giác được có nguồn nhiệt ở bên cạnh từ từ giãn ra, đầu cô ở trên gối nhẹ nhàng cử động, mặt cô liền tựa vào bên đùi Nam Dạ Tước, hoàn toàn ngủ một cách an tường.

Nghiêm Tước vừa mới thu hồi lại, Nam Dạ Tước tất nhiên có rất nhiều việc phải làm, một tay anh chống cằm. Dung Ân ngủ bên cạnh chắc là thấy lạnh, đôi tay lạnh cóng của cô vất qua đùi người đàn ông, làm như nó là túi chườm nóng vậy, ôm vào trong lòng, sau khi co đầu gối lại thì kẹp lấy bắp chân Nam Dạ Tước vào giữa hai đùi, cứ như vậy, quả thật là ấm lên rất nhiều.

Ngủ cùng cô lâu như vậy, Nam Dạ Tước không biết là Dung Ân còn có những thói quen kì lạ như vậy, cô bây giờ cứ giống như gấu Koala đang đu trên đùi anh, miệng hơi mở ra, cánh môi hồng hồng.

Nam Dạ Tước không nhúc nhích, đưa tay ra khẽ vuốt gương mặt cô, ngón cái vuốt lên gò má mịn màng của Dung Ân, cô ưm nhẹ một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn cọ cọ vài cái trên đùi người đàn ông.

Cảm giác yên lòng này, khiến cho Nam Dạ Tước quên đi nỗi kinh sợ và tuyệt vọng lúc anh rơi vào trong tầm tới, anh đã làm cho sự thù hận của Dung Ân đối với anh đổi lại thành sự hồi sinh của cô ấy, có lẽ, việc anh chết đi một lần, đây chính là cái giá của nó.

Giấc ngủ này, Dung Ân ngủ rất lâu, Vương Linh đã chuẩn bị xong cơm trưa, giữa chừng có đến gõ cửa cô cũng không nghe thấy. Nam Dạ Tước thấy cô ngủ an lành, Dung Ân lại ôm đùi anh không chịu buông, anh đành để Vương Linh xuống ăn cơm một mình, còn anh thì ôm bụng đói ở lại bên Dung Ân.

Khi tỉnh lại, mặt trời chiều đã ngã về phía tây, đã đến gần hoàng hôn.

Vị trí Ngự Cảnh Uyển, bất luận là nhìn mặt trời mọc hay mặt trời lặn, đều rất tuyệt đẹp. Dung Ân ngáp ngắn ngáp dài mở mắt ra, ánh mặt trời của hoàng hôn xuyên qua cửa sổ dưới đất đi vào, càng làm tăng thêm hơi hám của sự lười nhát đang tản mạn, cô ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đang dựa vào đầu giường, hai tay đặt trên bàn phím máy tính xách tay, đầu chân mày xoắn lại, giống như đang suy tư điều gì đó.

Khỏe miệng tinh xảo đẹp mắt của người đàn ông kéo thành một đường, càng làm ôi anh có vẻ mỏng hơn, mũi rất thẳng, da mặt hiện ra nhẵn nhụi rất khác với những người đàn ông khác. Nam Dạ Tước lại không phát hiện ra Dung Ân đã tỉnh ngủ, cô từ trước đến giờ cũng không phát hiện, khi người đàn ông chuyển tâm làm việc, sẽ toát ra diện mạo như thế này.

Con người và sự vật luôn luôn là như vậy, có rất nhiều việc bị chính đôi mắt của mình che đậy, bỗng nhiên quay đầu, mới thấy có nhiều cảm xúc đã khắc sâu đến như vậy.

Dung Ân ý thức được hành động của đôi tay mình, đôi chân cô, còn kẹp lấy bắp chân Nam Dạ Tước không buông. Lúc này là đã ngủ say, cho nên mọi thứ đều rất tự nhiên cho nên không có ý thức được, bây giờ đã tỉnh ngủ rồi, lại còn duy trì động tác như thế này thì không khỏi thấy ngại ngùng, cô lại ngại thu tay về ngay, chỉ còn biết từ từ buông tay ra, muốn giả vờ làm như trở mình trong lúc ngủ, đổi tư thế.

“Tỉnh rồi à?” giọng nói êm tai của người đàn ông từ trên đầu giường vang lên.

Hai tay Dung Ân vẫn ôm lấy đùi anh như cũ, cô ngẩng đầu, thu hai chân của mình về trước, “ừm.”

Nam Dạ Tước tắt máy tính, sau khi thu dọn lại hồ sơ giấy tờ cùng máy tính bỏ trên tủ đầu giường, anh thuận người nằm xuống, Dung Ân cũng tự nhiên bỏ tay ra, ánh mắt người đàn ông đối diện với cô, hai cái đầu gần như là sẽ dựa vào nhau.

Cô gồng một bên mặt lên cánh tay, ánh mắt rơi xuống trước ngực áo hở cổ của Nam Dạ Tước, trên ngực bên trái, vết sẹo mà viên đạn để lại vẫn cứ ở đó không hề mờ đi, Dung Ân cảm thấy xót xa trong lòng, cô gồng tay phải ra, đưa lòng bàn tay đặt ở trước ngực Nam Dạ Tước.

Người đàn ông không động dậy, chỉ đưa mắt nhìn xuống đôi bàn tay trắng nõn của Dung Ân.

“Nam Dạ Tước, có phải là anh rất hận em không?” Dung Ân có thể cảm giác được miệng vết thương đang cọ xát trong lòng bàn tay cô.

Cô buông màng mi xuống không nhìn vào hai mắt Nam Dạ Tước, người đàn ông trầm mặt hồi lâu, chính vào lúc Dung Ân cho rằng bản thân sẽ không có được đáp án, thì anh mở miệng, chỉ là giọng điệu không mang theo sự khinh thường và hứng thú như bình thường, có chút trang nghiêm, “Sao có thể không hận, anh hận không thể một phát súng giết em, hận không thể xé toạc ngực em ra xem thử, trái tim đỏ của em là đỏ hay đen...”

Cổ họng Dung Ân hơi nghẹn lại, bàn tay đang để trên người anh muốn rút lại.

Nam Dạ Tước nhanh một bước giữ chặt động tác của cô, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô vòng qua eo, trực tiếp áp sát vào nơi miệng vết thương của mình, Dung Ân lại càng cảm thấy lòng bàn tay nóng hổi không thôi, cô nắm chặt bàn tay thành quyền. Nam Dạ Tước cảm giác được sự co rút lại của cô, cất giọng khàn khàn, “Em đang sợ điều gì?”

“Em sợ, nếu như em biết được tất cả sự thật, nhưng anh lại không còn, thì em phải làm sao?” Dung Ân ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên sáng long lanh mà bi thương khác lạ, giữa bọn họ tại sao toàn là chỉ thiếu đi một bước, chính là lúc cô không dễ dàng gì chấp nhận Nam Dạ Tước, Diêm Việt đã quay về, cho dù là bây giờ, cũng giống như là đang cách nhau một tầng khói mỏng, tuy là mờ, nhưng vẫn có khoảng cách như cũ.

“Không phải mỗi đêm em nằm mơ đều hy vọng anh chết sao?”

Dung Ân rút tay mình về, tất cả những tổn thương đối với anh do cô tạo thành đã không có cách nào đền bù, cô muốn quay người lại, nhưng lại bị người đàn ông nắm chặt bả vai, cả người tiến sát hơn, để cô nằm trọn trong lòng mình.

Mặc dù là khoảng cách thân mật như vậy, cô vẫn như cũ có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh của anh, nhưng Nam Dạ Tước đối với cô, đã không làm được bộ dạng yêu chiều cô như trước. Dung Ân cắn lấy khóe miệng, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót mãnh liệt, nỗi lo lắng suy tính thiệt hơn, đang theo từng lỗ chân lông, thấm sâu vào cơ thể đi thẳng vào trong xương cốt.

Những ngày tiếp theo đó, Dung Ân đều ở trong Ngự Cảnh Uyển chăm sóc cơ thể, cô ngủ rất nhiều, cả người cô toát ra vẻ lười biếng, lúc đi, chân cứ giống như là dẫm lên bông gòn mà đi, mềm rũ rượi.

Nam Dạ Tước về rất sớm, khách quan mà nói, tinh thần của anh luôn rất tốt.

Dung Ân đang khoanh chân ngồi trên sân thượng, cô quay đầu lại, đã thấy Nam Dạ Tước cởi áo sơ mi âu phục ra, đang thay quần áo, cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, “Anh phải ra ngoài à?”

“Đúng,” người đàn ông mặc lên chiếc quần thường thoải mái, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo da màu nâu đậm, bộ dáng rất phong độ, “Buổi tối có cuộc đua xe, anh đi chơi chút.”

Dung Ân đi đến bên giường, đứng ngược sáng, cả người được cả quãng sáng bao bọc lấy.

“Em muốn đi không?” đầu người đàn ông cũng không ngẩng lên, anh biết Dung Ân từ trước đến nay không thích mấy nơi như vậy, cho nên cũng chỉ là thuận miệng hỏi cho có, chứ không để trong lòng.

“Được.”

Nằm ngoài dự tính, không ngờ lại nghe Dung Ân nói tiếng được, cô đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước, “Anh đợi em chút, em thay đồ.”

Trạng thái lười nhác như vậy, đã làm cho Dung Ân hình như quên mất những thứ kịch tính đã từng cháy rục kia, từ sau khi Diêm Việt ra đi cả người cô đều rất chán chường, cứ tiếp tục như vậy, cô sợ bản thân thật sự sẽ không bước ra khỏi thế giới đó được nữa. Cô luôn đem cánh cửa đó đóng thật chặt, bắt đầu từ bây giờ, là lúc rộng mở ra một khe hở, để ánh mặt trời bên ngoài có thể xuyên thấu vào rồi.

Dung Ân ăn mặc rất đơn giản, thân trên là chiếc áo lông màu trắng và một chiếc áo da ôm kiểu ngắn, thân dưới là quần ống ôm màu đen, sau khi tóc được chải vài cái rồi dùng dây buộc tóc buộc sau đầu, một đôi bốt ôm dài đến đầu gối, cũng không trang điểm, cứ trực tiếp rửa mặt, thoa chút kem dưỡng da lên thì ra cửa luôn.

Nam Dạ Tước lái xe rời khỏi Ngự Cảnh Uyển, tia nhìn của anh khỏi rơi trên bên mặt của người phụ nữ, tinh thần như thế này, đúng là rất giống với lúc anh gặp cô ở Cẩm Đỗ, luồng khí chất đó cũng hoàn toàn trở lại. Dung Ân thắt dây an toàn, ánh mắt lại không khỏi liếc nhìn hướng cửa sổ.

Xe thể thao một mạch bay nhanh đến trường đua xe, đồng lửa hai bên đã được đốt lên, Dung Ân đối với nơi đây không hề xa lạ, lúc trước Tư Cận chính là làm việc ở đây.

Nam Dạ Tước dừng xe ở phía ngoài cùng của đường đua, cuộc đua vẫn chưa bắt đầu, anh dẫn Dung Ân xuống xe, cách đó không xa, bên ngoài lan can bằng sắt vây lại đường đua tụ tập rất đông người, nhìn thấy hai người, đã có tiếng vỗ tay vang đến, “Tước thiếu, bên này...”

Xe đẹp, người đẹp, còn có sự sung sướng của tốc độ cực nhanh và tiếng vỗ tay dày đặc, chẳng trách đàn ông đều thích loại kích thích này, nó thực sự có thể nhen nhóm sự phấn khích trong máu con người, khiến cho nó sôi trào lên không giới hạn.

Dung Ân theo bên cạnh Nam Dạ Tước, người đẹp bên cạnh những người đàn ông không ai là không mang đầm siêu ngắn, áo ren hai dây, dáng người nóng bỏng rực lửa, gương mặt trang điểm cũng cùng tông phối hợp với xe đua, màu sắc đậm mà rực rỡ vô cùng. Đồng lửa hai bên đang cháy rực, hơi nóng tỏa ra đến mặt, đem đến cảm giác khiến người ta say mê chìm đắm trong sự kích thích.

“Tước thiếu, đây là người tình mới hả?” người bên ngoài hình như không biết Dung Ân, “Này, em gái, mặc nhiều vậy em có nóng không vậy?”

Cánh tay Nam Dạ Tước tự nhiên đặt trên vai Dung Ân, “Hôm nay cực gì vậy? Vẫn là quy tắc cũ phải không?”

Phục vụ ở đây đã đi đến bên cạnh xe của Nam Dạ Tước, lấy một chiếc cặp da bên trong ra, liền dựa theo màu sắc của người đàn ông mở ra, Dung Ân không khỏi nhìn qua, chỉ thấy trong cặp da những tập tiền được xếp đầy ngay ngắn, sơ tính chút, cũng phải trên 1 triệu tệ. (đơn vị Trung Quốc là trăm vạn tệ).

Mọi người đem tiền cược bày trên bàn, có ánh mắt của một người không khỏi liếc lên mặt Dung Ân, “Hôm nay chúng ta chơi thêm chút kích thích đi, cược thêm một thứ thú vị khác nữa thế nào?”

Khóe miệng Nam Dạ Tước hơi câu lên, “Thứ gì?”

Cánh tay người đàn ông nọ ôm lấy người phụ nữ bên cạnh, kéo kéo áo ren hai dây chỉ có thể giữ lấy bộ ngực trên người cô gái, “Nếu như ai có thể dẫn đầu cán đích trước tiên, bạn gái của những người khác sẽ phải cởi sạch sành sanh quần áo ra, thế nào?”

“Ấu thiếu gia, anh thật háo sắc....” bạn gái bên cạnh không khỏi trêu chọc.

Người đàn ông bên cạnh quay đầu lại nhéo nhẹ lên khuôn mặt cô gái, “Cực cực, em không phải chính là thích tính háo sắc của anh sao? Nếu không sao thỏa mãn em được đây....”

Bên cạnh, các bạn chơi còn lại đều cười ầm lên, Nam Dạ Tước nhướn cao chân mày, không tức giận ngược lại cười cười, “Muốn cởi đồ người phụ nữ của tôi, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ tới, trừ tôi ra, ai dám đụng đến là tôi sẽ chặt móng vuốt của người đó, anh có hứng thú thử chút không?”

“Đừng để ý, đó không phải là chơi quá lớn rồi sao....” Ấu thiếu gia chỉ là cười trừ, Nam Dạ Tước trước nay hào phóng, theo đuổi cũng là kích thích, nhưng hôm nay người bạn gái dẫn đến hình như khác biệt, nếu không đã đồng ý từ lâu rồi.

Bảo bối của cuộc đua xe đã cầm cờ đứng trên đường đua, Nam Dạ Tước nắm tay Dung Ân đi đến hướng xe đua.

Anh cài dây an toàn, quay đầu qua, khóe miệng mê hoặc giương lên, “Sợ không?”

Dung Ân ngồi nghiêm chỉnh, “Không sợ.”

Người đàn ông mở mui xe, khuỷu tay phải Dung Ân đặt trên cửa sổ xe, ánh mắt cô liếc nhìn lên người của bảo bối cuộc đua ăn* mặc gợi cảm, ánh mắt cô không khỏi u mê, mắt dõi theo động tác tay múa máy một cách thuần thục của cô gái, cô khép hờ đôi mắt, phảng phất thấy được lúc Tư Cần quyến rũ lộng lẫy đang đứng đó.

*(Người vẫy cờ)

Xe đua đang khởi động, hình như là đã sắp đến đỉnh điểm, chỉ còn đợi một tiếng lệnh, thì sẽ dốc hết tốc lực phi ra.

Dung Ân cảm giác được cả thân người bị dồn về phía sau, gió mạnh đập vào mặt thổi tới mắt cô mở không lên, cảm giác nghẹt thở mãnh liệt giống như là che kín mũi miệng cô, cánh tay Dung Ân nắm lấy thắt dây an toàn, người bạn đồng hành của Nam Dạ Tước tiến lên trước, lúc qua khúc cua, thủ pháp thuần thục, đặt ra ngoài một cái, Dung Ân không khỏi liên tục thét lên chói tai, có loại ảo giác như là sắp bị văng ra khỏi cửa xe.

“A.....”

Những nỗi buồn bực được đè nén trong lòng bấy lâu nay, hôm nay đều nhân cơ hội này hết ra, cô cần phải phát tiết. Tốc độ xe Nam Dạ Tước cực nhanh, một trăm cây số, một trăm cây số không ngừng tăng lên. Mắt Dung Ân nhìn con đường phía trước mặt hình như đều không phải thẳng nữa rồi, mặt bị những cơn gió mạnh đánh đến đỏ lên, nước mắt cũng không tự chủ được chảy ra ròng ròng.

Đường đua xe hai bên đều là đường núi, dựa vào những đốm lửa chiếu sáng nhiều đến đếm không xuể, cũng không ai biết được đối phương có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút, cũng có khả năng xe hủy người vong. Dung Ân gỡ dây buộc tóc xuống, thả chùm tóc ra, những sợi tóc đen nhánh khắp đầu liền tung bay khắp nơi, cảm giác sảng khoái ngập tràn từ đỉnh đầu chạy thẳng vào toàn thân, cô không còn bám lấy tính dè dặt của bản thân, mà là gơ hai tay bên miệng, “Aaaa.....”

“A.....A.....”

Những người bạn của Nam Dạ Tước, ánh mắt họ không khỏi liếc về phía bên mặt Dung Ân. Con người đen láy của anh dần dần sáng đẹp lên như cả bầu trời sao đang nhấp nháy, đáy mắt người đàn ông hiện lên ý cười. Một khúc quanh, chiếc xe liền bay qua.

Phía trước là những chướng ngại vật được đặc biệt thiết kế cho cuộc đua, Nam Dạ Tước không giảm tốc độ lại, vẫn giẫm lên chân ga. Dung Ân cảm giác được cả thân xe hình như nghiêng đi, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai kịch liệt. Cô sợ hãi vội vàng quay người, cơ thể dán chặt qua, hai tay cuộn chặt lấy cánh tay Nam Dạ Tước, cô thu hai tay lại, dùng sức ôm chầm lấy cổ người đàn ông.

132. Chương 132: Biết Cái Gì Là Duy Nhất Không?

Đôi mắt sắc bén của Nam Dạ Tước nhìn thẳng phía trước, trong lúc xông qua chướng ngại vật, cánh tay dài thu lại, đem Dung Ân kéo lên trên đùi của mình, làm cho cô giống như anh cảm nhận được sự kích thích và điên cuồng trong khoảng cách gần.

Trong không khí nóng rực giống như là bị bốc cháy, bóng cây loang lổ, từng chiếc lá lướt qua mặt người, biến thành những hình bóng đen tối không rõ ràng vừa quái lạ mà tối tăm. Nam Dạ Tước cầm tay Dung Ân đặt trên vô lăng, anh điều chỉnh ghế ngồi, cầm đặt ở cổ cô gái, tầm mắt nhìn chằm chằm vào bên gò má đã lạnh đến đỏ bừng của Dung Ân, “Giữ chặt lấy.”

Cô nghe lời giữ khư khư lấy vô lăng, giống như là chỉ hơi buông lỏng, sẽ bị người ta cướp lấy, xe thể thao màu bạc giống như con báo đi săn xông qua từng đoạn đường núi, cuối cùng, tay phải Nam Dạ Tước đổi qua eo Dung Ân, đến khi xe cán qua đích đến trong tiếng hoan hô cùng với tiếng huyết, bảo bối đua xe vậy cỡ vài cái, động tác thu hồi một cách thành thực, cũng chứng tỏ cuộc so tài gay cấn đã kết thúc.

Nam Dạ Tước bị một tốp người đẹp vây quanh đi về phía trước, sau lưng những chiếc xe lần lượt trở về vị trí, vốn dĩ cách chơi này là để tìm kiếm chính sự kích thích như thế này, ai cũng sẽ không quan tâm chuyện tiền bạc.

Vài cái cặp da bị đẩy đến trước mặt người đàn ông, bạn chơi đều đã xuống xe, “Tước thiếu, xem đi. Chúng tôi chính là dâng tiền lên cho cậu...”

Nam Dạ Tước đốt một điếu thuốc, khước miệng cắn nhẹ, mắt phượng hẹp dài híp lại, anh mở từng cái cặp da, sau đó, đem những tập tiền tung lên trên không, lộ ra mùi vị sa đọa của những tờ tiền đồ giá trị lớn bay lên giữa không trung, có mấy tờ phiêu lạc đến cái chậu lửa, bị đốt cháy ngay lập tức, “Mọi người chia nhau đi.”

Anh xoay người, không phát hiện ra hình bóng của Dung ân, tầm mắt quét qua một vòng, tay anh chỉ kẹp lấy điếu thuốc, đi đến đỉnh núi cách đó không xa.

Dung Ân đứng bên lan can sắt, hai tay cô nắm ở lan can, cơ thể nghiêng ra ngoài, phía dưới là rừng cây rậm rạp cùng với bụi gai chằng chịt, um tùm rậm rạp, chảy dài đến dưới chân núi, lòng cô tích tụ quá sâu, những thứ đã buông ra, bao gồm những thứ chưa buông ra được, đều tràn ra ngoài cổ họng.

“Tư Cần —” Dung Ân dùng sức hét lên, mười ngón tay cô nắm chặt lan can, mỗi ngón tay đều trắng bệch, “Cậu sống tốt không, cậu với bà nội khỏe không?” “Tư Cần —” giữa rừng núi trống trải, tiếng vọng lại rất lớn, qua rất lâu vẫn còn vọng đến.

Cô đến giờ vẫn nhớ rõ sự kiên trì của Tư Cần, cô lao lực bốn ba, chính là muốn cho bà nội một cuộc sống tốt nhất, Tư Cần thường nói, rồi sẽ có một ngày, cô sẽ mua cho bà nội kem Haagen Dazs, sẽ mua cho bà nội một cái áo lông, còn muốn mua cho bà cái ti vi, để cho bà ở nhà có người bầu bạn.

Hôm nay, Tư Cần, cậu đã làm được chưa? Dung Ân để những giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên mặt, cô tin rằng Tư Cần nhất định sẽ làm được, cô kiên cường như vậy, bướng bỉnh như vậy, nói không chừng, cô đang đứng ở một góc nào đó, nói với Dung Ân, Dung Ân, bản thân cậu phải kiên cường.

Chỉ là những lời này, bản thân Dung Ân cũng không nghe được.

Nam Dạ Tước đi đến chỗ chỉ cách cô hơn mười bước, dừng bước chân lại, ném điếu thuốc ở bên cạnh rồi giẫm tắt.

“Việt — “

Anh biết, cô sẽ hét lên cái tên đã lắng đọng tại đáy lòng cô.

“Việt, anh sống tốt không?” Dung Ân hai mắt mơ hồ, những sợi tóc rơi tán loạn bên mặt đón gió tung bay, cô thẳng người đứng trước gió, bóng lưng thon dài bị kéo dài ra, “Anh còn có thể thấy được em không? Có lẽ có thể được nhưng...em đã không thể nhìn thấy anh được nữa, Việt, anh ở bên kia lạnh không? Anh đứng ở nơi xa như vậy để nhìn em hạnh phúc, có phải em hạnh phúc rồi, anh có thể yên tâm ra đi phải không?”

“Anh nói anh sẽ không đi, muốn ở bên em, nhưng em lại dối ý, em không cần anh ở bên em nữa, Việt... anh đi đi, nơi này quá tối quá lạnh, anh có chỗ thuộc về anh, anh mau trở về đi, được không?” Dung Ân đã rất lâu không được khóc mà không kiêng nể như vậy, cô không muốn Diêm Việt kiên quyết bên cạnh cô như vậy, anh cần phải có được ánh sáng thuộc về anh, “Việt, anh đi, có phải sẽ quên em hay không? Quên... thì quên đi, anh phải nhớ kỹ, phải quên triệt để, một chút cũng không thể giữ lại...”

Nam Dạ Tước đứng tại chỗ một lát, nhấc chân đi về phía trước.

Người phụ nữ này, từ lúc bắt đầu anh đã biết, từ trước tới nay cô không hề yêu anh, cho dù anh hái trắng hay những vì sao trên bầu trời xuống cho cô, giá trị không sánh bằng một nụ cười của Diêm Việt, nhưng cho dù là như vậy, thì có thể nói rõ điều gì?

Anh không thể buông tay, chính là không thể buông ra! Nếu có thể buông tay, anh đã sớm một chân đạp Dung Ân ra rồi, nhưng nếu đã không làm được chuyện đó, thì tại sao còn nghĩ nhiều để làm gì.

Kiếp này Nam Dạ Tước đã thua rồi, anh không sợ trời không sợ đất, nhưng duy nhất lại thua dưới tay một người con gái.

Cho nên, Dung Ân thiếu chút lấy mạng của anh, anh không hận được, đã nói yêu sâu đậm bao nhiêu, thì hận sâu đậm bấy nhiêu, những lời này, mẹ nó, không thể xài được trên người anh, đã yêu sâu vào trong xương tủy, như vậy còn nỡ hận nữa không?

Trên bầu trời, đột nhiên pháo hoa bắn ra bốn phía, ánh sáng rực rỡ bắn sáng cả bầu trời, Dung Ân đưa mắt nhìn, chỉ cảm thấy cả thành phố Bạch Sa được bao phủ bởi lớp hào quang này, trong lúc mơng lung, cô dường như trông thấy gương mặt đó của Diêm Việt xuất hiện trên bầu trời bao la sáng rực. Ánh mắt anh sáng ngời nhìn vào Dung Ân, khoe miệng câu lên nụ cười như ánh mặt trời, cô có thể nghe thấy anh nói, Ân Ân, anh phải đi, anh đã trông thấy em được hạnh phúc, sau này... Sẽ có anh ấy ở bên em, anh thật sự có thể đi rồi...

Sau đó, những ánh hào quang lụi tàn và gương mặt cô quen thuộc nhất cũng tan biết mất.

Dung Ân vươn tay, không biết muốn bắt những thứ gì, miệng há ra, cuối cùng một chữ cũng không nói ra, tay duỗi ra phía trước từ từ thu lại, không nắm được gì cả, đầu ngón tay giữ lại, chỉ có gió mát mà thôi.

Thân thể nghiêng ra bên ngoài lan can bị kéo trở về, sau lưng cái ôm ấy thật ấm áp, hai người dính sát vào nhau, giữa lồng ngực và lưng không lộ ra một khe hở nào, Dung Ân cảm thấy yên tâm, cũng không quay

đầu lại, để mặc anh ôm lấy.

Cô luôn hoài niệm về quá khứ ở trước mặt anh, đối với Nam Dạ Tước mà nói, là tàn nhẫn cùng với tổn thương sâu đậm biết bao nhiêu, nhưng Dung Ân luôn cố ý bỏ qua cảm nhận của anh, cô luôn cảm thấy, anh sẽ không đau, cho nên mỗi lần cô đều nhiệt tình phát tiết chính mình, từ trước tới nay chưa bao giờ quay đầu lại nhìn, người đàn ông này đau như thế nào.

Nam Dạ Tước ôm cô, để cô dựa ở trước ngực anh, Dung Ân đứng ở đỉnh núi thật lâu, cho đến toàn thân đều run rẩy, tứ chi lạnh buốt giống như bị đóng băng.

Hai người đều mặc rất ít, Nam Dạ Tước ôm chặt cô, thân hình cao lớn cũng lạnh không ít, nhưng Dung Ân không mở miệng nói muốn đi về, nên anh vẫn duy trì động tác này để ở bên cạnh cô.

Gió lạnh đánh vào mặt, giống như những nhát dao cứa vào, gió lạnh lọt vào kẽ hở, mặc dù ôm rất chặt, nhưng không ngăn được run rẩy.

“Chúng ta trở về đi.” Cách thật lâu sau đó, mới nghe được giọng nói yếu ớt của cô truyền đến.

Dung Ân nghiêng đầu đi, nước mắt trên mặt vẫn chưa lau khô, ướt át dán chặt lấy khóe mắt của Nam Dạ Tước, bàn tay to lớn của anh mơn trớn mặt của cô, nụ hôn nhỏ vun phát nhẹ nước mắt của cô.

Cuộc sống sau khi trở lại Ngự Cảnh Uyển, vô cùng yên bình, Dung Ân muốn đi làm, Nam Dạ Tước không yên tâm để cho cô đi làm ở cái công ty nhỏ đó, liền mở ra con đường xanh*, để cho cô trở về Nghiêm Tước. Lý Hủy bận rộn bàn giao công việc xong cũng trở về Nghiêm Tước, hai người đều ở lại bộ phận thiết kế.

*(Con đường toàn là đèn xanh thôi, rất thuận lợi, không có trở ngại hoặc thủ tục rườm rà, ý nói là được đặc cách)

Nam Dạ Tước thích ăn cơm do Dung Ân nấu, lúc tan ca, hai người có khi sẽ cùng nhau đi dạo siêu thị, kỳ thật chuyện mua thức ăn chỉ cần giao cho Vương Linh là được rồi, nhưng người đàn ông thích chính là loại cảm giác này. Giống như bây giờ, Dung Ân đứng trước gian hàng hải sản, về mặt nghiêm túc chọn cá chép, Nam Dạ Tước đẩy xe theo phía sau, cô hướng về người bán hàng chỉ chỉ, sau đó xoay người, cười nói, “Chúng ta mua một con cá đi, em làm cá chép kho, được không?”

Nam Dạ Tước nụ cười câu nhẹ, thần sắc mê hoặc làm người bán hàng bên cạnh đỏ mặt lên, nghĩ thầm ai theo được loại đàn ông cực phẩm này, người đó thật có phúc.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển đã rất trễ, Vương Linh sớm đã chuẩn bị xong cơm tối, Dung Ân cầm lấy con cá chép trong túi và rau thơm đi vào phòng bếp, làm món ăn rất nhanh, đặt cá xuống nồi, đổ rượu vàng vào, gừng, động tác cô thuần thục, người đàn ông thì tựa ở cửa phòng bếp không nói gì.

Rất nhiều người đều thích nhìn cảnh người phụ nữ của mình bận rộn trong phòng bếp, Nam Dạ Tước cũng không ngoại lệ, cần phải nói như thế này, anh chờ ngày này, chờ đến nỗi trái tim thiếu chút nữa cũng đóng băng luôn rồi.

Người đàn ông đi vào, lúc dán lồng ngực lên, Dung Ân rõ ràng cảm thấy, “Anh đi ra bên ngoài đợi đi, ở đây toàn là mùi dầu khói.”

Cửa phòng bếp truyền đến tiếng động nhẹ, thì ra là bên ngoài Dạ Dạ đang chơi một mình cũng chui vào, thân thể mập mồm của nó tựa ở cửa, ngửi thấy được mùi thơm, thiếu chút nữa chảy cả nước dãi.

“Gâu gâu — “

Cái đuôi ngắn nhỏ vẫy tới vẫy lui, nó bỏ nhào vào chân Dung Ân, móng trước đưa ra, xé rách ống quần Dung Ân, “Gâu gâu — “

“Dạ Dạ, đi ra ngoài!” Nam Dạ Tước dùng chân đá bụng dưới của nó, khẽ dùng sức, Dạ Dạ liền ngã ra đằng sau, chống vó.

Dung Ân đem nước tương đổ vào trong nồi, qua một trận dầu khói, mùi vị càng thơm Dạ Dạ thuận thế bò dậy, tốc độ đó nhanh cực, Nam Dạ Tước thật sự nghi ngờ chó nhà anh đã trải qua huấn luyện đặc biệt. Nó nhào lên cái tủ thấp, móng trước cào lên cửa tủ, hai cái chân sau, thân thể mập mạp muốn vọt lên. Động

tác kia vừa mắ cười vừa khô i hài, Dung Ân học kiể u Nam Dạ Tướ c, dùng chân đẩ y thân thể Dạ Dạ ra, “Dạ Dạ,ra bên ngoài đi.”

“Gâu gâu —” hiển nhiên con nhóc rất nổi giận, đừng thấy nó bình thường giả bộ làm một con chó nhỏ ngoan hiền, kỳ thật người ta cũng biết giận mà. Nó muốn ăn cá, vì sao không cho nó ăn, một miếng cũng được rồi, tại sao lại đá bụng của nó, không biết là bụng càng đá thì sẽ càng to ra sao? Nó muốn giảm béo mà, nhưng ở đây được ăn ngon như vậy, mắt nhìn cái bụng nhỏ của mình lúc đi như là muốn dán sát vào sàn nhà.

“Được chưa?” Nam Dạ Tướ c khom xuống cổ Dung Ân.

Cô cầm lấy đôi đũa gấp một miếng, để lên miệng thổi, Nam Dạ Tướ c cho là sẽ để cho anh nếm thử mùi vị, môi mỏng mới vừa mở ra, chỉ thấy Dung Ân nhét miếng cá thơm ngon kia vào trong miệng mình.

Bởi vì còn rất nóng , Dung Ân liền bĩ u môi, nghiêng đầu nhìn lại, vừa muốn nói chuyện, đã bị người đàn ông cố định đầu rồi hôn xuống, đầu lưỡi anh cắn miếng cá, lúc gương mặt tuần tú tuyệt mỹ thu về, gật gật đầu, “Mùi vị được rồi đấy.”

“Gâu gâu...”

Hai người không khỏi nhìn về phía mặt đất, chỉ thấy một đôi mắt đen lay láy đang ra sức nhìn bọn họ, Dung Ân đem cá bỏ vào cái đĩa, Nam Dạ Tướ c thì khom lưng, nắm lấy vòng cổ của Dạ Dạ mang nó ra ngoài phòng bếp. Động tác thì, tất nhiên là rất không dịu dàng, Dạ Dạ rụt lại cổ, ở dưới tay anh nhúc nhích cũng không dám, chỉ đành phải giả bộ ra vẻ vô tội.

Trên bàn ăn, ba người ngồi cùng nhau, bây giờ bọn họ đã quen để cho Vương Linh cùng ngồi ăn cơm chung.

“Sắp đến năm mới rồi, Vương Linh, năm nay cô về nhà sớm đi.”

Vương Linh tự nhiên vui mừng không thôi, “Cám ơn cậu chủ.”

“Ân Ân, ” Nam Dạ Tướ c gấp con tôm trước mặt để vào chén Dung Ân, “Năm nay, chúng ta vẫn là đến nhà mẹ em mừng năm mới đi, chờ công ty được nghỉ, chúng ta đi chuẩn bị một chút.”

“Được.” Cô vui đầu đang ăn cơm, một năm trôi qua rất nhanh, quay đầu nhìn lại, đã sớm cảnh còn người mất.

Qua vài ngày, Nghiêm Tướ c được nghỉ lễ, Vương Linh cũng trở về nhà mừng năm mới, cả Ngự Cảnh Uyển trống rỗng, hai người một con chó.

Trong trung tâm mua sắm vẫn như cũ người chen lấn không động đậy được, cờ đỏ trung quốc treo khắp mọi nơi, Nam Dạ Tướ c kéo tay Dung Ân, đem bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt rồi để vào trong túi quần của mình, cô nép sát vào anh, sợ không cẩn thận sẽ bị chen lấn mất.

Dung Ân đi theo bước chân Nam Dạ Tướ c đi vào tiệm trang sức nổi tiếng nhất trong thành phố Bạch Sa, ngọn đèn sáng trên đỉnh đầu đập vào mắt người ta rất chói, người đàn ông đứng yên trước quầy, gương mặt đó ,thân hình đó, đứng ở đó, tuyệt đối là điểm sáng chói hấp dẫn mắt người nhìn nhất.

“Mắt nhìn của quý khách thật tốt. Ở đây đều là kiể u mới nhất mới được nhập về.”

Nam Dạ Tướ c rút tay ra, đem Dung Ân ôm đến bên cạnh mình.

“Đồ trang sức của em nhiều lắm rồi, bày ở đó cũng không đeo, lãng phí.”

“Không đeo thì vứt ở đó, nhưng trang sức phải mua thường xuyên, bày ở đó nhìn thôi cũng được.” Người đàn ông nói xong thì chỉ vào một đôi bông tai bên trong quầy tủ, “Lấy cái này ra cho tôi xem.”

Người đàn ông thật tốt. Nhân viên phục vụ thiếu chút nữa đôi mắt toát ra lửa, cô đem đôi bông tai mà Nam Dạ Tướ c chỉ vào đặt trên quầy tủ, “Đây là tinh phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng Selina tốn thời gian ba năm mới thiết kế ra, cả thành phố Bạch Sa chỉ có một đôi này, tên là only.

Từ trước tới nay Nam Dạ Tướ c mua đồ không nhìn những hư danh này, anh muốn là phải đẹp mắt, có thể xứng với Dung Ân.

Ngón tay thon dài vén hai bên tóc cô, anh mua cho cô rất nhiều đồ trang sức, nhưng mà, chưa bao giờ mua bông tai.

Hình dáng cổ ba lá nam kim cương đeo lên vành tai nhỏ gọn của cô, không lớn không nhỏ, phù hợp hoàn mỹ như thế, ánh mắt người đàn ông nhìn chằm chằm vào đôi vành tai trắng nõn mịn màng của Dung Ân, trong cổ họng của anh nuốt nhẹ xuống, chỉ cảm thấy bụng dưới nóng hổi, ánh mắt cũng mê ly.

“Sao vậy?” Dung Ân phát giác được sự thay đổi trong mắt anh, hai tay sờ lỗ tai, “Không đẹp sao?”

“Đẹp lắm.” Người đàn ông kéo tay cô xuống, đẩy cô đến trước quầy, chính mình thì dán chặt lấy lưng Dung Ân, “Coi nữa đi, còn thích gì nữa không.”

“Không cần...”

“Anh muốn mua cho em.”

Dung Ân mang một đôi giày bột thon dài bước vào, cô lặng lẽ đi về hướng hai người, đặt cái túi LV trên tay xuống quầy, “Tức, lần trước anh hứa mua quà cho em, đến bây giờ còn chưa thực hiện đấy.”

Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, tầm mắt xuyên qua gò má Dung Ân rơi xuống trên mặt cô gái, lúc này anh mới nhìn thấy cô ta, “Vậy em chọn đi, nhìn trúng cái nào, trực tiếp kêu bọn họ gói lại là được.”

Dung Ân cau khóe miệng lên, lớp trang điểm của cô lúc nào cũng tinh xảo như vậy, mà ngay cả viền mắt đơn giản nhất cũng được vẽ rất hoàn hảo, tìm không thấy lỗi nào, cô cố ý kéo dài hai mắt quét mắt vào trang sức trong quầy, sau đó, không kiêng nể gì cả rơi xuống mặt Dung Ân, “Tôi muốn đôi bông tai mà cô ta đang đeo.”

“Tiểu thư, hay là cô thử coi cái khác đi, chúng tôi chỉ có một đôi này.”

“Tôi chỉ nhìn trúng nó.”

Nam Dạ Tước giơ tay lên, đem tóc vén sau tai Dung Ân thả xuống, đôi bông tai ở phía dưới, gió thổi qua phấp phất, lúc ẩn lúc hiện rất đẹp, “Biết cái gì là duy nhất không? Đã là đồ của người khác thì đừng dòm ngó, chọn cái khác đi, anh ký hóa đơn.”

133. Chương 133: Hãy Đợi Em, Yêu Sâu Đậm Như Anh

Từ trước đến nay, Nam Dạ Tước nói chuyện chưa bao giờ nể nang ai. Trong từ điển của anh chính là như vậy, anh muốn đối xử tốt với bạn, thì có thể ngọt ngào đến phát ngáy, nếu như anh đến mắt cũng không thèm nhìn một cái, thì cho dù bạn có chết trước mặt anh cũng vô ích.

Trong nháy mắt, sắc mặt Dung Ân trở nên rất khó coi, nghĩ lại, trong nhà cô cũng là người được nâng niu trong lòng bàn tay, đâu có ai dám nói với cô những lời ‘độc’ như vậy, “Tức, em chỉ muốn quà thôi mà, hơn nữa cũng là anh đã đồng ý trước rồi mà...”

Nam Dạ Tước cúi đầu xuống đang lựa thứ gì đó, có vẻ như anh thiếu kiên nhẫn mà ngẩng đầu lên, “Không phải anh cho em tự chọn sao, Dung Ân, anh không thích con gái không hiểu chuyện.”

Dung Ân cảm giác được hai lỗ tai có chút nóng lên, cô ngẩng đầu lên, bàn tay của Nam Dạ Tước đem đầu cô áp trở lại “Em chọn đồ của em đi.”

Cô đành phải giả câm giả điếc, lúc này, người phục vụ cũng biết làm thế nào để hóa giải sự ngượng ngùng, đem toàn bộ trang sức kiểu mới từ trong quầy ra để trước mặt Dung Ân, rồi giới thiệu từng thứ một

Dung Ân mặc dù được nuông chiều, nhưng ở mặt này cũng rất hiểu chuyện, khóe miệng cứng đờ rất nhanh liền câu lên, cầm lấy túi xách đi về hướng quầy hàng khác, “Tôi muốn cái này, cái này, còn cái kia nữa.”

Dung Ân ngẩng đầu nhìn về phía gương, cô vén tóc sang một bên, đôi bông tai này, trong lòng cô rất thích, “Chúng ta đi thôi.”

” Không xem cái khác nữa sao?” Hai tay Nam Dạ Tước xuyên qua eo của cô đặt ở tử trên mặt bàn, đôi môi mỏng ghé sát tai, hai mắt cũng bởi vì ánh sáng long lanh phát ra từ nó mà trở nên sáng hơn.

”Không xem nữa, em chỉ thích cái này.”

Khóe miệng anh vì những lời này mà giương lên. Trước giờ, anh mua cho cô nhiều đồ như vậy, mà cô chưa từng đeo, huống chi cô nói thích trước mặt anh, Nam Dạ Tước tâm trạng trở nên thật tốt, đưa tay vén tóc Dung Ân ra sau tai, “Anh cũng thích”

Nhân viên kê hoá đơn, Dung Ái cũng chọn vài món rồi đi tới, Dung Ân nói còn muốn xem một chút, rồi một mình đi tới quầy khác.

“Tiểu thư, đây là nhẫn ngón út của nam, thủ công tinh tế, thiết kế đơn giản, cô muốn xem không?”

”Dung Ân vừa liếc đã nhìn thấy một chiếc trong số đó, nó nằm trong góc, không màu mè như các kiểu dáng khác, cả chiếc nhẫn sáng lấp lánh, chỉ có phía trên được điêu khắc hình cỏ ba lá rất nhỏ, nhìn rất xứng với chiếc bông tai của cô, ”Cho tôi xem cái này một chút, được không?”

Nhân viên lấy chiếc nhẫn ngón út ra, Dung Ân đeo nó lên ngón áp út của mình, vừa in, cô nhìn thoáng qua giá cả, phải hơn hai vạn tệ

”Tiểu Thư, muốn tặng ai phải không?”

Nam Dạ Tước đang đi về hướng bên này, Dung Ân mang chiếc nhẫn trả về, ”Lần sau tôi lại đến mua.”

Cô xoay người đi đến trước, tầm mắt người đàn ông liếc qua quầy hàng, ” Có phải là em nhìn trúng thứ gì không?”

“Không có, em chỉ xem linh tinh thôi.”

‘Nam Dạ Tước kéo tay của cô đi ra cửa, không hề để ý Dung Ái ở sau lưng, cô gái dậm chân, sắc mặt rất không cam lòng, nhìn bóng lưng của hai người đi ra cửa, cô từ trong túi móc điện thoại ra, gọi vào một dãy số.

Hai người ở trung tâm mua được rất nhiều thứ, đa số đều là quần áo, thức ăn, đồ dùng, Nam Dạ Tước quen tiêu tiền như nước, xài được hay không xài được, cứ vừa ý thì nhét vào xe đẩy hàng. Dung Ân theo ở phía sau, thấy một số thứ thực sự không cần dùng đến, rồi đem nó nhặt lên rồi đặt vào chỗ cũ.

Trở lại trong xe, Dung Ân thắt dây an toàn, ” Em muốn đi thăm Tư Cần và bà nội.”

Vừa rồi còn lộ rõ hương vị năm mới, mà giờ đã phẳng phất nỗi buồn không thể diễn tả, Nam Dạ Tước không nói lời nào, nhưng chiếc xe đã quay đầu lại.

Đến khu mộ, đã gần giữa trưa, ánh mặt trời vừa đúng chiếu rọi lên toàn bộ phía trên những cây tùng bách vừng chãi, Nam Dạ Tước đậu xe ngay ngắn trong bãi đậu xe, anh chuẩn bị mở cửa, liền nghe Dung Ân nói, ”Anh ở đây chờ em, em đi một mình.”

Động tác đi ra ngoài của Nam Dạ Tước khựng lại, anh biết rõ, cái chết của Tư Cần, Dung Ân luôn có khúc mắc với anh, ” Được”

Anh dõi mắt theo nhìn Dung Ân đi vào khu mộ, cô mua hai bó hoa bách hợp, sau khi đăng kí ở phòng thường trực, liền đi về phía mộ Tư Cần.

Dung Ân không ngờ, sẽ gặp Hạ Tử Hạo ở đây, người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen, thân hình cao lớn đang quỳ một chân trước mộ Tư Cần, bên trong có đặt bó hoa tươi cùng với đồ ăn mà Tư Cần thích khi còn sống. Năm mới sắp đến, người đàn ông này, anh không phải đang ở cùng vợ mình vui vẻ đón xuân sao? Tại sao lại chật vật như vậy mà quỳ gối ở đây, ông quần trắng thối dính không ít bụi bẩn, Dung Ân không gặp anh cũng gần một năm rồi, chỉ là ngẫu nhiên có thấy trên TV, Hạ Tử Hạo kết hôn với tiểu thư nhà họ Giang, sau khi cưới, luôn dùng hình tượng yêu thương xuất hiện ở trước mặt công chúng, tương kính như tân.

Dung Ân đặt hoa trong tay xuống mộ Tư Cần, người đàn ông lúc này mới để ý có người đến.

Anh ngẩng đầu lên, Dung Ân trông thấy hai mắt anh đỏ rực, so với lần đầu tiên khi cô gặp anh, người đàn ông thật sự tiều tụy, Dung Ân chuyển ánh nhìn về phía tấm hình trên bia mộ vẫn còn giữ nguyên vẻ mặt cô lúc trước. Cô vẫn còn nhớ rõ, hình ảnh Tử Hạo lúc đó lọt tâm cho Tư Cần, một con, ánh mắt yêu chiều, rồi một con nữa, gương mặt hạnh phúc.

Người đàn ông không nghĩ tới sẽ gặp Dung Ân vào lúc này.

Anh cười nhẹ, “Có thể trò chuyện với cô ấy, cũng chỉ có hai chúng ta.”

“Anh bây giờ đã có cuộc sống của mình, quên Tư Cần đi, không phải là tốt hơn sao?”

Dung Ân nhìn ra được, người đàn ông này thật lòng yêu Tư Cần, anh nâng tay phải lên, ngón tay thon dài vuốt lên ảnh trên bia mộ, “Làm sao có thể quên được đây? Kiếp này tôi không thể quên được cô ấy, Tư Cần đi rồi, nhưng để lại tôi đau khổ chịu đựng một mối tình mà tôi không thể nào quên được, cô nói đi, cô ấy có phải quá ích kỷ.”

“Đúng vậy.” Người chết ra đi rồi là hết, nhưng không biết người còn sống, đau khổ hơn so với người đã chết, “Lúc trước tôi cũng nghĩ tới, tại sao Tư Cần phải chọn con đường chết, nhưng sau này tôi biết rồi, Hạ Tử Hạo, tôi là người ngoài cuộc, lúc tôi nhìn thấy anh ôm người vợ yêu kiều xuất hiện trước công chúng, tôi cũng buồn thay Tư Cần, nhưng nếu cảnh này đổi lại cô ấy là người ngoài cuộc? Thay vì phải chịu một cuộc tình vĩnh viễn cũng không thể đâm hoa kết trái này, đôi khi, giải thoát thật sự là lựa chọn duy nhất.”

“Nhưng cô ấy cần phải hiểu, tôi yêu cô ấy...”

“Yêu nhau không thể ở bên nhau, không phải càng đau khổ sao?”

Những điều này, kỳ thật Hạ Tử Hạo đều hiểu, chỉ là anh vĩnh viễn không thể chấp nhận được, cuộc đời của anh đã khô héo, sống giống như cái xác không hồn, trong mắt người ngoài chỉ thấy ánh hào quang chiếu rọi, chỉ có tự anh hiểu, cảm giác cô đơn đó, mỗi lần nửa đêm tỉnh dậy, nhìn qua gương mặt nằm bên cạnh, lòng anh lạnh lẽo biết bao.

Dung Ân ngồi xuống trên thềm đá, nhớ về bóng lưng xoay người trên sân khấu hoa lệ của người đó, trong lòng đau thắt từng đợt.

“Dung Ân, cô là bạn tốt nhất của Tư Cần, là người duy nhất mà Tư Cần không bao giờ làm tổn thương...” Người đàn ông dựa đầu trên bia mộ, “Cô ấy thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của tôi, hỏi tôi, tại sao không để cô hạnh phúc, tại sao để cô ấy ra đi cũng không được yên lòng...”

Dung Ân thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía xa xăm.

Khóe miệng Hạ Tử Hạo vô lực câu lên, nụ cười đó, cảm giác giống như là chưa bao giờ nở ra, đã phải héo tàn, vô cùng lạnh lẽo, “Lúc trước tôi cảm thấy, tôi và Tư Cần sẽ không được hạnh phúc, Nam Dạ Tước cũng không xứng, nhưng mà, Dung Ân, cô nói đúng, thực sự hủy hoại Tư Cần chính là tôi. Cho nên đời này tôi cũng sẽ không có được hạnh phúc, cô ấy hi vọng cô có thể hạnh phúc, từ trước tới nay người ích kỷ chính là tôi.”

“Anh muốn nói gì?”

“Lúc Tư Cần ra đi, Nam Dạ Tước không hề nói, chỉ cần cô ấy nhảy xuống mọi chuyện mới có thể kết thúc, anh ta nói, anh ta có thể cho Tư Cần một thân phận mới, để cô ấy rời khỏi nơi này...” trong lòng Hạ Tử Hạo giống như có tảng đá rất lớn đang đè nặng, giờ đây, đang từ từ thử vác nó ra, “Tôi tin tưởng Tư Cần lúc đó đã động lòng, nhưng tôi không hứa được gì với cô ấy, cho nên cuối cùng cô ấy vẫn nhảy xuống, tôi ích kỷ đẩy tội lỗi này lên đầu của hai người, muốn để bản thân sống tốt hơn, nhưng mà, vô ích, tôi nên gánh chịu, vẫn là trốn không thoát. Lúc Tư Cần ra đi nói với Nam Dạ Tước, phải cho cô hạnh phúc, có nhớ lúc đó tôi có nói, cái chết của cô ấy có liên quan rất lớn tới cô, kỳ thật đều không phải, là tôi để cô ấy ra đi không được yên lòng, là tôi đã giẫm đạp lên tình yêu mà Tư Cần dành cho tôi ...”

Hạ Tử Hạo dựa lên bia mộ, nước mắt lạnh băng theo khóe mắt chảy xuống, yêu sâu đậm như vậy, nhưng lại âm dương cách biệt, Dung Ân cũng không nói gì, thở dài, đứng lên. Mới vừa đi ra vài bước, chỉ thấy có mấy người lên la lên lút đi tới, đến trước mộ Tư Cần, lấy máy ảnh ngắm vào Hạ Tử Hạo chụp liên hồi, người đàn ông chán chường mà dựa vào, cũng không ngăn cản.

Hai tay Dung Ân để trong túi quần, đi ra cửa. Tư Cần, nếu như lúc trước cậu có thể chứng kiến người đàn ông này sống đau khổ như vậy, cậu có thể kiên quyết ra đi như vậy không?

Xa xa, đã nhìn thấy xe Nam Dạ Tước dừng ở cửa, một cánh tay người đàn ông gác ra ngoài cửa sổ, trong tay kẹp lấy điều thuốc. Anh đang tựa lưng vào ghế ngồi, khói trắng sau lưng, gương mặt đó lúc ẩn lúc hiện. Dung Ân đứng lại bậc thang cuối cùng, thì ra là, vận mệnh đã rất chiều cô, cô chỉ cần chịu quay đầu lại nhìn, điều cô cho rằng đã mất đi rồi, thì ra là vẫn luôn hiện hữu ở chỗ cũ.

Nghĩ như vậy, bước chân của Dung Ân bước nhanh hơn, người đàn ông cũng nhìn thấy hình bóng cô đang đi ra, anh vội đem thuốc lá ném xuống đất, quay xe lại.

Cô lên xe, thắt dây an toàn.

Đang lúc Nam Dạ Tước muốn khởi động xe, Dung Ân xoay đầu lại, “Lần sau, anh và em cùng vào nhé, thăm Tư Cần, và bà nội.”

Nam Dạ Tước gật đầu, đối với đề nghị đột ngột của cô có cảm thấy chút kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì. Lúc khởi động xe, Dung Ân di chuyển về phía anh, đầu khẽ tựa vào vai anh.

Người đàn ông cảm giác nửa bên người đều cứng đờ, cúi đầu xuống, chỉ thấy Dung Ân nhắm mắt lại, hình như là đang thiếp ngủ, khuôn mặt an tường tĩnh lặng, thật là đẹp.

Trở lại Ngự Cảnh uyển, đã là hơn hai giờ, Dung Ân đói bụng đến choáng đầu hoa mắt, vứt bỏ giấy đi vào nhà, cô đi vào phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn thì rất nhiều, nhưng bây giờ làm cũng không kịp để giải quyết vấn đề lớn này, cô lấy ra hai gói mì ăn liền, trong nhà ăn, Nam Dạ Tước đang đem những vật dụng lúc sáng mới mua đi vào.

Cô đột nhiên nhớ ra, người đàn ông này rất kén ăn, hầu như chưa bao giờ đụng vào mì ăn liền.

Dung Ân mang dếp lê đầu thỏ đi ra ngoài, trước mặt Nam Dạ Tước sần tồ sần lui, người đàn ông cũng đang rất đói bụng, “Tại sao không đi nấu cơm?”

Cô xoay người, đưa mặt tiến sát trước mắt Nam Dạ Tước, “Hay là, em nấu mì nha, được không?”

Lông mày người đàn ông nín lại, “Mì gì?”

Dung Ân hai tay giấu ở phía sau, “Mì trứng gà, thêm ít rau xanh và nấm hương, thơm lắm đấy...”

Nhìn vào sắc mặt Nam Dạ Tước hiển nhiên là không vui, nhưng vẫn câu khéo miệng lên, “Được thôi.” Lúc trước cô nấu xong rồi vứt ở đó, không quan tâm anh thích ăn hay không, từ trước đến giờ sẽ không nịnh nọt như vậy mà hỏi lấy một câu.

Dung Ân nhón mũi chân đi vào phòng bếp, xé gói mì ra, suy nghĩ một chút, lại lấy ra một gói.

Không bao lâu, hương thơm từ phòng bếp truyền ra ngoài, Nam Dạ Tước tiến vào, Dung Ân đã bỏ mì vào, lớp trên rau xanh và nấm hương nổi lên, còn có nấm kim châm mà hai người đều thích ăn, Dung Ân tắt lửa, múc một muống súp muốn ném thử mùi vị. Người đàn ông đói đến nỗi ngực dán vào lưng, Dung Ân thổi thổi, sau khi xác định sẽ không bị phỏng miệng, đem cái thìa đưa đến miệng Nam Dạ Tước. Thấy anh mở to hai con mắt không há miệng, Dung Ân liền cười nói, “Buổi tối sẽ nấu cơm, nhanh lên, ném thử đi.”

“Ngon không?”

Con người đen láy trong mắt người đàn ông sáng lên lạ kỳ, một cảm giác ấm áp lan tỏa nhẹ nhàng rồi thấm sâu vào trong xương tủy, anh ôm chặt lấy mặt Dung Ân, hơi thở nóng rực phả ra, Nam Dạ Tước đẩy cô lên trên bàn bếp, hai tay anh đem cô ôm sát vào trong ngực, rất mạnh, mà ngay cả hôn môi cũng vô cùng điên cuồng, dường như muốn đoạt lấy hơi thở của Dung Ân.

Lần này, cô không đẩy ra nữa, lông mi khẽ run, hai người gần sắp nghẹt thở mới buông tay ra, trán tựa vào nhau, Nam Dạ Tước mở mắt ra đã nhìn thấy cô, khuôn mặt ửng hồng.

Dung Ân đem hai tay của anh kéo xuống, người đàn ông rất cao, lúc cô ngẩng đầu lên, phải nhón mũi chân lên, hai tay Dung Ân ôm lấy cổ Nam Dạ Tước, cảm cô nhẹ gối lên vai người đàn ông, hai má kề sát vào nhau, vẫn ửng hồng như cũ, “Anh, còn yêu em không?”

Nói xong, Dung Ân hai tay không khỏi nắm chặt lại, kẹp chặt cổ Nam Dạ Tước, dường như làm anh khó thở.

Thân hình người đàn ông thẳng tắp, sắc mặt bị hơi nóng dày đặt trong phòng bếp càng làm anh trở nên sắc nét, anh yêu cô, đây là sự thật không thể thay đổi, cũng là điểm yếu của Nam Dạ Tước, anh trốn không thoát, “Yêu”

Yêu, là được rồi.

Dung Ân cúi nhẹ khoe môi, cô đứng dậy, mặt dán chặt vào mặt Nam Dạ Tước, để cho anh cảm nhận trái tim đang đập thình thịch của cô lúc này, “Hai người chúng ta, trước sau đều chưa yêu sâu đậm như nhau, Nam Dạ Tước, anh chờ em, để em cố gắng đuổi kịp bước chân anh, được không?”

Cổ họng người đàn ông nuốt xuống, hai tay rủ xuống tại bên người, run rẩy ôm eo Dung Ân, anh không thể phủ nhận, những lời anh nghe được này là những lời nói khiến anh cảm động và xót xa nhất.

Kiều ngạo như anh, thua trên tay người phụ nữ này, anh không hề hối hận.

Dung Ân nhẹ lui người, trán dựa sát vào trán anh, “Chỉ cần anh chịu đợi em, em bảo đảm, em sẽ đuổi kịp anh, thậm chí vượt qua anh...”

Nam Dạ Tước không biết mình còn có thể nói điều gì, chỉ biết ra sức ôm chặt lấy cô, hôn thật sâu.

Lúc ăn tối, mì nở hết cả, nhưng đây lại trở thành bữa cơm khó quên nhất của Nam Dạ Tước, đã từng, anh rất muốn xé ông trời ra nhìn xem, ông trời có phải mù hay không, nhưng đến bây giờ mới biết, những việc anh làm, cô đều để trong mắt, lòng Dung Ân, cuối cùng không lạnh như băng như lúc ban đầu, cuối cùng được anh hâm nóng rồi.

Sau bữa cơm tối, Dung Ân đứng ở trong phòng tắm soi gương, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì hơi nước nóng mà lộ ra vô cùng đỏ ửng, cô hồi hộp nắm lấy áo ngủ trên người, đầu tóc xả ra ở sau lưng, còn có bọt nước đọng lại, cô dùng sức vỗ vỗ mặt, cô biết rõ, đêm nay, sẽ không giống bất cứ đêm nào trước đây.

134. Chương 134: Thân Tâm Hợp Nhất

Hít sâu một cái, mới phát hiện bản thân lại hồi hợp như vậy.

Hai tay Dung Ân lại lần nữa vỗ vỗ trên gương mặt nhỏ nhắn, cô mang dép đi đến cửa phòng tắm, vừa mới mở cửa ra, đã nhìn thấy trước mặt mình bị che lấp bởi một bức tường màu đồng cổ.

Dung Ân giật bắn người, nâng tầm mắt lên, rơi xuống giữa xương quai xanh người đàn ông, cô không tiếp tục ngẩng lên, mà là chậm rãi nhìn xuống dưới, cơ ngực rắn chắc, cơ bụng, bụng dưới, còn có...

Mặt nóng rực lên tức thì, “Sao anh không mặc quần áo.”

“Em tắm rửa thích mặc quần áo sao?” sau lưng Nam Dạ Tước, quần áo quăng lung tung dưới sàn nhà, quần lót màu đen thì bị đá xuống bên chân, anh đứng chặn trước cửa, càng làm cho Dung Ân khó dời đi nửa bước.

Người đàn ông chính là muốn cho cô xem thử, dục vọng trong anh đã bị khơi dậy.

“Ừ, vào trong đi.”

Nam Dạ Tước kéo cô ra khỏi phòng tắm trước. Dung Ân khom lưng nhặt hết quần áo của anh lên, cô ngồi trên mép giường xấy khô đầu tóc, hơi gió ẩm thổi bên tai phũ phũ, vừa nhột, lại vừa khó chịu.

Lúc người đàn ông đi ra, so với lúc đi vào đã dàng hoàng hơn nhiều, đang quần khăn tắm, nhưng vẫn để lộ ra hình ảnh như ẩn như hiện. Thật ra Dung Ân cũng nhìn quen rồi, chỉ là từ trong đáy lòng đã cho rằng, lần này và những lần trước kia đều không giống nhau. Nam Dạ Tước thì ngược lại sắc mặt tự nhiên, thân thể cao ráo dựa lên giường, gối đầu lên trên đùi Dung Ân.

Cô đang xấy tóc cho anh, những ngón tay thon dài trắng nõn xuyên qua những sợi tóc đen nhánh của người đàn ông. Nam Dạ Tước nghiêng người, cánh tay giữa lúc bắt tri bắt giác liền vòng qua giữ lấy eo Dung Ân.

Ngón tay vuốt xuôi theo mái tóc anh vài cái, “Xong rồi.”

Đôi mắt Nam Dạ Tước trước đó nhắm nghiền liền mở ra, ham muốn bên trong đã rạo rực như thiêu như đốt, anh chế trụ eo Dung Ân kéo cô lên giường. Cô không mặc đồ ngủ, mà là một bộ áo choàng tắm, chỉ cần cởi bỏ dây lưng là có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong không sót cái gì.

“Tắt đèn đi.”

Nam Dạ Tước ngẩng đầu đang vui trong cổ cô lên, bên miệng nâng nên đầy mê hoặc, “Mặt của anh có khó nhìn đến mức không thể lộ ra ngoài ánh sáng như vậy không?”

Dung Ân nằm ngửa người trên chiếc giường lớn, mái tóc xõa ra được đè dưới cơ thể, “Không phải, em sẽ không được tự nhiên.”

Bàn tay Nam Dạ Tước nắm lấy ngón tay của cô, đem hai tay của cô áp lên đỉnh đầu, “Nhưng mà, anh muốn yêu em như vậy, xem em đang nở rộ dưới thân anh, rốt cuộc là bộ dạng là như thế nào.” Hai mắt người đàn ông tản ra ánh sáng rực rỡ, trong tình cảnh cảm xúc phức tạp của chính mình, đầu ngón tay anh ở bên hông Dung Ân xoa thành vòng tròn, khiến cho cả thân dưới rùng mình run lên.

“Anh không đứng đắn.” Cô mắng anh, trong khi miệng lại cười mỉm. Cũng không biết là bị chọc cười, hay là gì nữa...

Cánh tay khác của Nam Dạ Tước đi vào giữa chân của cô, ngón tay theo đó thâm nhập vào, Dung Ân chỉ nghe thấy hơi thở vui trên cần cổ càng thở ra nặng nề, thở gấp gấp, hình như là vật gì đó được buộc quá chặt, sắp nổ tung. Người đàn ông chậm rãi động đậy vài cái, rút ngón tay ra, nụ cười nơi khóe mắt cố ý kéo ra, cánh môi cong lên nghiêng một bên. Dung Ân giống như là dự liệu trước được miệng anh sẽ nói ra những lời không đành lòng, vội vàng bịt miệng anh. Cả khuôn mặt đỏ ửng lên.

Nam Dạ Tước cắn nhẹ lồng bàn tay cô, Dung Ân thấy nhột, buông ra.

“Ân Ân, nhìn nè... Em động tình rồi.” Anh đưa ngón tay gờ lên trước mặt Dung Ân, anh vẫn còn nể mặt cô, đã đổi lấy một từ nho nhã như vậy để hình dung. (từ này mà “nho nhã” @@)

Dung Ân dứt khoát đưa tấm mắt ra, Nam Dạ Tước quay mặt của cô lại. Lúc anh hôn môi cô, anh luôn không để cho cô tránh né. Bàn tay người đàn ông xuyên qua eo cô, đặt tại mông của cô, để cho cô càng dính sát lại gần mình hơn.

“Ân Ân, ôm chặt anh...”

Hai tay Dung Ân ôm cổ anh, lúc anh đi vào, bởi vì phấn khích, cho nên lấp đầy vô cùng, mỗi một nơi, mỗi một điểm ma sát đều là sự giao hợp vào nơi tận sâu trong tâm hồn. Cô thử tiếp nhận anh, Dung Ân có thể cảm giác được sự run rẩy của người đàn ông, sự run rẩy đó vui thật sâu vào trong cơ thể cô, khiến cô dường như kêu lên thành tiếng.

Khi người đàn ông luật động, lồng ngực áp xuống, Dung Ân chỉ cần mở mắt ra có thể trông thấy vết sọc lớn bằng ngón tay cái đó. Nó đã được khắc trên người Nam Dạ Tước, cô chỉ cần đối diện với anh, thì không thể không cùng đối diện với nó.

Hai tay cô vòng qua sau lưng người đàn ông, mười ngón tay đan chặt, lúc ưỡn người lên, những sợi tóc sau lưng cũng theo đó mà nhẹ tung lên, Dung Ân vui mặt vào trước ngực Nam Dạ Tước, môi trái tim khê mở, đầu lưỡi hôn lấy miệng vết thương dữ tợn kia.

Một cơn nóng nóng hổi xé da thịt, đi thẳng vào tim, hai tay người đàn ông chống bên hông Dung Ân, động tác anh dừng lại, da thịt trước ngực căng lên.

Cái đầu nho nhỏ đang căng lên trước ngực anh, cũng không biết là một động tác vô ý của cô, đều là đang chầm ngòi thối lửa, nơi cổ họng Nam Dạ Tước thoát ra tiếng gầm nhẹ, ôm Dung Ân trực tiếp đè lên giường, ga giường dưới thân bị vụn ra từng nếp gấp vụn vụn bất quy tắc. Anh phát giác ra ngực có chút đau, hàm

rằng bẹn nhọn của Dung Ân cắn nhẹ một cái vào trước ngực anh, lúc ngẩng đầu lên, bóng đen trên đỉnh đầu áp xuống, bị người đàn ông đè xuống đoạt lấy hơi thở.

“Nhẹ chút, được không?”

“Không được...”

Hai tay Nam Dạ Tước bóp chặt bên đùi Dung Ân, ép mở ra hai bên, anh dường như không vào hoàn toàn, cho đến khi qua một lúc lâu sau, cô thấy người đàn ông bên trên trước sau cũng không nhúc nhích, lúc này mới đẩy nhẹ một chút.

Nam Dạ Tước lùi ra, xoay người nằm vật xuống bên cạnh Dung Ân, đôi mắt nhắm chặt, mà ngay cả toàn bộ gương mặt tuần tú đều cảm giác như đang căng ra.

Cô cũng thấy toàn thân dường như rã rời, nằm đó không thể nhúc nhích, ga giường dưới thân đã thành một mảnh bừa bãi, ai cũng không còn sức đâu mà để ý đến nó. Sau khi Nam Dạ Tước lấy lại hơi thở, mới đưa một cánh tay khoắc lên ngang eo Dung Ân, anh kéo cô lại hướng của mình, đôi mắt như quẩn rũ lúc này mới mở ra, “Thoải mái không?”

Dung Ân quay mặt đi, lợm chiếc chăn bị đạp văng xuống đất lên, vừa muốn đắp lên, đã bị Nam Dạ Tước vén lên.

“Anh làm gì thế?”

“Làm em đó.... “

“Bụp....” Dung Ân đem cả chiếc chăn che mặt người đàn ông, “Trong miệng không có một câu tốt đẹp nào cả.”

Khóe miệng Nam Dạ Tước cong nhẹ, trên mặt có nét thư giãn sau khi lưỡi biếng, anh thông thả ung dung đem chăn kéo ra, một gương mặt điên đảo chứng sanh gối lên trước ngực Dung Ân, “Trong miệng anh toàn là những lời tốt đẹp, em còn muốn nghe không?”

Không chút nghĩ ngợi cô liền bịt lấy miệng anh.

Nam Dạ Tước đưa tay kéo lòng bàn tay của cô ra, ngón tay mảnh khảnh của Dung Ân rút lại. Nam Dạ Tước cắn nhẹ vài cái lên mu bàn tay cô, “Ân Ân, em thoải mái thật không?”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, cánh môi cong lên, ánh mắt cô đối diện với cặp mắt đen láy kia, tự nhiên không chịu trả lời. Nam Dạ Tước nhìn ra cô đang xấu hổ, vùi đầu, ở trước ngực Dung Ân khê hôn, “Chuyện này có gì mà mắc cỡ, ân ái, đương nhiên là muốn anh sướng khoái, em cũng thoải mái mà.”

“Dạ.” (Dạ là tên lót anh, nghĩa là đêm, chứ không phải vâng dạ nhen ^^) Qua một hồi lâu sau, mới nghe được giọng nói của Dung Ân như truyền tới từ trong hư vô vậy.

Dung Ân đã từng nói, những người phụ nữ khác đều gọi anh là Tước, cô không thèm.

Dung Ân đã không kêu cả tên lẫn họ gọi anh, cái cảm giác có thể kéo dài khoảng cách đó cũng đã biến mất, Nam Dạ Tước ngồi dậy, kéo cô về hướng mình, “Sao vậy?”

“Rời khỏi một năm, anh đã sống như thế nào vậy?” Dung Ân trước giờ chưa từng hỏi qua, cô chính là cố ý không hỏi, cô biết trong khoảng thời gian một năm đó, Nam Dạ Tước khẳng định là sống không được tốt, rất không tốt.

Người đàn ông cũng trở nên trầm mặc, thật lâu sau, mới đưa cánh tay của mình đưa ra trước mặt Dung Ân, chỗ cổ tay, có một vết sẹo là một đường nghiêng nghiêng, “Lúc trước, chính là lúc anh để điện thoại xuống đỡ lại, đường đạn đi trật, nếu không anh đoán là mình đã thật sự mãi mãi nằm ở dưới đáy sông lạnh lẽo kia.”

Dung Ân nhìn vết sẹo trước mặt, ngoại trừ thấy chướng mắt, thì nhiều hơn chính là sợ hãi, một cảm xúc lan tỏa khó có thể nói rõ thành lời. Hai tay cô dùng sức vòng qua ôm lấy eo Nam Dạ Tước.

Người đàn ông cầm tay phải của cô, đem tay cô đến cạnh tai trái của mình, để cho cô sờ lên chiếc bông tai đó, “Lúc đó, lúc tay súng bắn tia ngắm thẳng anh, anh đã phát hiện ra, nhưng anh vẫn không né tránh...”

Năm ngón tay Dung Ân thu lại, muốn rút về, lại bị Nam Dạ Tước cầm lấy, “Ân Ân, chuyện này không thể trách em, những người đó trước đó đều đã được sắp xếp xong xuôi rồi, cái chết của Diêm Việt anh đã tự ôm hết lên người mình, thì nên nghĩ đến là sẽ có ngày này, anh tuy là trước đó đã có chuẩn bị, nhưng cuối cùng là do chính mình chậm mất một bước...”

“Không, nếu không phải là cuộc điện thoại đó của em, Dạ, em lúc đó giống như điên rồi vậy chỉ muốn anh đền mạng,” Dung Ân đưa cả mặt vùi trước ngực anh, vuốt ve vết sẹo đã kết vảy, “Cho đến sau khi nghe được tiếng súng, cả người em như chết lặng đi, thời gian rất lâu sau đó cũng không thể phản ứng lại được. Em tự hỏi mình, anh thật sự đã chết rồi sao? Nếu đã chết rồi, tại sao em lại phải khóc, tại sao không cảm thấy được chút gì gọi là vui vẻ, ngược lại, cả trái tim trống rỗng, giống như là đã đánh mất một thứ gì đó, mãi mãi cũng không tìm lại được nữa...”

Dung Ân từ trước đến giờ không để mình nhớ lại chuyện lúc đó, tận sâu trong cô đã cảm nhận được nỗi đau, nhưng lần lượt đều gượng ép chính mình, cô không làm sai, anh ta chết rồi, cô mới được giải thoát.

“Một năm đó, anh thực sự sống rất khó chịu,” Nam Dạ Tước khẽ thở dài, đem cằm tựa lên đỉnh đầu Dung Ân, “Anh tự hỏi mình, có phải anh yêu em còn chưa đủ hay không, bằng không, em tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy, khi em nói cho anh biết, em đã có con của anh, anh lúc ấy thật sự rất hạnh phúc. Anh thậm chí thuyết phục chính mình, có thể mặc kệ sự phản bội của em, anh có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ cần chúng ta tiếp tục sống thật tốt, nhưng mà em lại nói, bỏ đứa con rồi... Lúc anh tỉnh lại, cảm thấy cả cơ thể này không còn là của mình nữa, trong lòng anh thầm nghĩ, chờ sau khi anh trở về, anh nhất định phải một lần nữa tìm được em, lần này, cho dù là anh có xuống địa ngục nữa thì cũng phải kéo em xuống theo làm đèm lưng! Nhưng mà,” người đàn ông lắc đầu, giọng có chút tự giễu, “Anh đã quên mất, anh tuy là nói muốn em sống không bằng chết, nhưng lại quên mất, tình yêu sâu đậm trong tim anh vẫn còn, anh không xuống tay được, kỳ thật, mỗi lần đến cuối cùng thì người bị giày vò lại là bản thân anh...”

Dung Ân qua thật lâu cũng không nói gì, Nam Dạ Tước đẩy đẩy đầu cô, cô lại bất động trước ngực anh không nhúc nhích, anh dùng sức kéo cô ra, lúc này mới phát hiện nước mắt cô đã rơi đầy mặt.

Khóe miệng người đàn ông kéo ra, đắp chăn lên vai cô, “Không phải là đều đã qua rồi sao? Nếu mà muốn khóc, chỉ bằng giữ lại chút sức lực, bù đắp lại cho anh đi.”

Cô nức nở vài cái, lúc ngẩng đầu lên, mắt mũi đều hồng hồng, “Người nhà của anh... Cũng hận em chết được phải không?”

Nam Dạ Tước giơ bàn tay lên lau nước mắt của nàng đi, “Họ sẽ không biết chuyện này, hơn nữa, cho dù là biết rồi, cũng chỉ cho rằng là anh tự chuốc lấy xui xẻo.”

Dung Ân không ngờ tới anh sẽ trả lời như vậy, “Anh nói em nghe chút, người nhà của anh tốt không?”

Nam Dạ Tước tựa vào trán Dung Ân, “Không lâu nữa, em sẽ được gặp.” Anh hình như không muốn nói nhiều, lúc nhắc tới nhà, cũng không có cảm giác ám áp như Dung Ân vẫn nghĩ.

“Em thì sao, anh chỉ thấy mỗi bác gái, Ân Ân, trong nhà em không có ai khác nữa hả?”

“Mẹ chưa từng nói với em, nhưng em biết, bọn em không phải là người thành phố Bạch Sa, em từ nhỏ chưa từng gặp ba, nhưng mà có hình chụp lại, bà nói, tên ông ấy là Dung Trác Nham, còn cho em xem qua giấy kết hôn của họ. Mẹ em nói, Dung gia là một gia đình lớn, cho nên, từ nhỏ bà đã dùng rất nhiều quy tắc để dạy em, bà lao động cực nhọc, điều gì cũng muốn lo cho em được tốt nhất. Hơn nữa, từ trước tới giờ mẹ không chịu dọn nhà, cho dù là lúc em theo Bùi Lang dọn ra ngoài, trốn anh, bà cũng còn nhờ mấy bác gái thân thiết thường xuyên trông chừng nhà, em biết, bà đang chờ người. Nhiều năm như vậy, em vẫn cứ không hiểu được, nếu Dung gia thật sự được như lời mẹ nói, là gia đình lớn, hơn nữa họ lại kết hôn rồi, vậy tại sao ba đi rồi, em cùng mẹ sao còn ở thành phố Bạch Sa, hơn nữa đã hơn hai mươi năm qua đi, cứ cho là lúc đó thất lạc đi, nếu như ông muốn tìm, dễ như trở bàn tay, bọn em vẫn luôn ở đó mà.”

“Dung Trác Nham?” Miệng Nam Dạ Tước khẽ nhắm lại, nhưng hình như cũng không quen.

“Ban đầu, hàng xóm trong khu đều không thể hiểu được, nói xấu sau lưng, em là con gái riêng, từ trước đến giờ mẹ chưa bao giờ để cho em chịu thiệt thòi, bà cây ngay không sợ chết đứng đưa ra giấy kết hôn, từ đó

về sau, những bác gái đó đều rất quan tâm bọn em, hơn hai mươi năm qua, giống như người một nhà vậy. Ai cũng biết, mẹ em không dễ dàng nhất.”

“Yên tâm đi, chỉ cần ông ấy còn sống, anh nhất định giúp em tìm được ông ấy.”

Nam Dạ Tước vuốt tóc cô, thích mặt đối diện sát mặt với cô, Dung Ân đưa tay ôm lấy cổ anh, nói rất nhiều rồi, lại cảm thấy mệt, nhắm mắt lại chưa được bao lâu đã ngủ mất.

Tản sáng lúc tỉnh dậy, ánh mặt trời rất ấm, đập trên lông mi rậm rạp, có một tia vàng óng ánh rất nhỏ. Vị trí bên cạnh đã nguội lạnh từ lâu, Dung Ân mặc áo ngủ vào, sau khi tìm một vòng trong phòng, mới phát hiện người đàn ông đang ôm máy tính ngồi ở trên sân thượng.

Cô rón ra rón rén đi tới, do đi chân không, cho nên mỗi một bước đi, đều hiện lên một dấu chân mờ mờ ở trên sàn nhà, không được bao lâu, chỉ vài phút là tan đi. Dung Ân đi đến sau lưng Nam Dạ Tước, ánh mắt của anh chuyên chú, không phát hiện ra. Cô dang hai tay, giống như là đuổi người vậy từ phía sau lưng ôm chặt lấy cổ người đàn ông, “Sớm vậy?”

Tiếng nói trầm trầm, mang theo chút hơi ngủ, mặt cô nhẹ nhàng cọ trên cổ anh.

“Đúng lúc có việc gấp phải xử lý chút.”

“Ừm,” Dung Ân không hỏi gì cả, lưỡi nhất ngáp một cái, “Em đi chuẩn bị bữa sáng.”

Nam Dạ Tước gật đầu, Dung Ân đứng dậy đi vào hướng phòng ngủ, người đàn ông chống cằm, ánh mắt liếc xéo, bóng lưng cô thoải mái tự do, khoe miệng của anh cũng bất giác cong lên, được cô yêu, hẳn là một chuyện hạnh phúc nhất đời.

“Ân Ân.”

“Hửm?”

Nam Dạ Tước gấp máy tính lại, “Mẹ anh vừa rồi gọi điện thoại đến, nói đến Ngự Cảnh uyển đón năm mới, đến lúc đó đón mẹ em tới cùng luôn nhé, vừa đúng lúc, anh muốn để ọi người gặp mặt.”

135. Chương 135: Người Ba Trong Giấy Chứng Nhận Kết Hôn

Dung Ân dừng bước, đầu tóc có chút rối rắm xoa trên vai, cô xoa nhẹ mắt, “Nhanh vậy sao?”

Nam Dạ Tước gõ gõ ngón tay lên màn hình máy vi tính, “Còn nhanh sao? Chúng ta ở cùng nhau cũng gần hai năm rồi đó.”

Dung Ân suy nghĩ một hồi, gật đầu, “Vậy em phải về nhà một chuyến trước đã.”

Trước đêm giao thừa, Nam Dạ Tước cùng Dung Ân cùng nhau trở về nhà, lái chiếc xe việt dã màu đen, anh đã quen với tốc độ xe thể thao, nhưng bởi vì phải đón người, còn mang theo một đồng đồ lớn, nên cũng đành chịu khó chút.

Mấy bác gái hàng xóm mới sớm đã tụ tập lại trong nhà Dung Ân nghe ngóng, cứ phải đánh vài ván mạt chược cùng Nam Dạ Tước mới bằng lòng thả người.

Dung Ân cùng mẹ cười nói tiếp đãi họ, dù sao cũng phải đến tối mới qua bên đó. Xếp đặt lại bàn, bên trong phòng khách náo nhiệt cực kỳ, những bác gái này vốn dĩ không có việc gì thì thích tụ tập lại với nhau. Dung Ân đặt đồ ăn vặt mới mua về trong mâm bánh quả mời mấy bác gái, còn mình thì xách cái ghế ngồi bên cạnh Nam Dạ Tước.

So với lần trước về nhà, tình cảnh hoàn toàn khác nhau. Trong phòng khách có điều hòa, Dung Ân đem ly trà đã pha sẵn đặt bên tay Nam Dạ Tước, còn có chút đồ ăn vặt như mận khô, hạt dưa linh tinh cũng tùy ý vung ở trên bàn. Cô cũng không thích chơi mạt chược, chỉ là có thể xem hiểu chút ít.

Nam Dạ Tước thủ pháp thuần thực, chỉ có điều là không thắng được tiền. Sau giờ ngộ, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa kiếng chiếu vào, ấm áp ôn hòa, Dung Ân ở bên cạnh vùi đầu gọt táo, lại đem nó cắt thành từng miếng sau đó đựng trong chiếc đĩa nhỏ, cắm tăm vào. Thật ra Nam Dạ Tước cũng không thích ăn, nhưng cô đã đưa đến bên miệng, anh tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Ánh mắt mấy bác gái nhìn thấy hành động yêu thương của cặp vợ chồng son này, ai ai cũng đều vui mừng, ăn tiền tới tấp cũng không chút khách khí nữa.

Dung Ân xem được ván cờ cũng bắt đầu chào thua, ngủ gà ngủ gật, hai tay cô khoác lên cánh tay Nam Dạ Tước, đầu từng chút một nghiêng xuống, gục lên vai anh.

Xếp xong bài, lúc Nam Dạ Tước nghiêng đầu qua, Dung Ân đã ngủ, lông mi rũ xuống, để lại một bóng đen nhàn nhạt trên gương mặt trắng nõn, những sợi tóc đen bóng theo bờ vai của anh rũ xuống, mỗi một nơi mỗi một điểm đều khắc họa nên một cảnh tượng an bình. Anh không đánh thức cô, mà để Dung Ân tùy ý ngủ như vậy. Cô cũng thật là không khách sáo chút nào, gối lên cánh tay này ngủ cả nửa ngày trời, biết mọi người đã giải tán, lúc này mới lim dim tỉnh lại trong cơn say ngủ.

“Ân Ân, xem con kia, ngủ cũng không lên giường ngủ đi, để cho người ta khó chịu biết bao.” Mẹ Dung cười nói, đang thu dọn lại mặt chược cùng với Nam Dạ Tước.

Một cánh tay của người đàn ông đều đã tê rần, cô dụi mắt, khóe mắt mang đầy sự vui vẻ, “Mấy giờ rồi?”

“Giờ chuẩn bị đi được rồi.”

Thừa dịp lúc mẹ Dung đi lấy đồ, hai tay Dung Ân nắm bóp vài cái trên bờ vai Nam Dạ Tước, cơn ngủ chưa tan, lại cúi xuống gối lên, gò má lười biếng cọ cọ vài cái, “Buồn ngủ quá, sao mà cứ như ngủ hoài không đủ vậy nè.”

“Tối hôm qua đâu có giày vò em bao nhiêu đâu, sao vẫn còn buồn ngủ đến vậy hả?”

“Đi,” cánh tay cô buông xuống đến thắt lưng Nam Dạ Tước, nhéo nhẹ anh một cái, “Phải đi rồi nhỉ? Không còn sớm nữa đâu.”

Mẹ Dung mặc bộ quần áo con gái mới mua cho, đi đứng đã linh hoạt hơn, có đôi khi không cần dùng gậy cũng có thể đi được, chỉ là đi hơi chậm chút xíu, lúc ra cửa, mấy bác gái hàng xóm đều đồng thanh chào hỏi, cả dãy nhà rộn ràng vui mừng.

Về đến Ngự Cảnh uyển, Dung Ân dìu mẹ xuống xe trước, Nam Dạ Tước đi đỡ lại xe.

“Ngôi nhà này lớn thật đó,” mẹ Dung đưa tầm mắt nhìn qua, gió rét hiu quạnh, có chút lạnh, Dung Ân dựng thẳng cổ áo lên cho bà, “Cả đời này mẹ chưa bao giờ ở qua một căn nhà như thế này.”

“Lúc trước Dạ kêu mẹ dọn qua đây...”

“Ân Ân,” mẹ Dung vỗ lên mu bàn tay con gái, “Chỉ cần con vui vẻ là được rồi, mẹ ở nhà cũ rất tốt.”

Dung Ân nghe nói vậy, thì không tiếp tục nữa, cô biết mẹ Dung là đang chờ người, đợi không được, bà chắc chắn là sẽ không dời đi.

Đi vào phòng khách, căn phòng thứ của lầu hai đã được dọn dẹp, Dạ Dạ nhìn thấy mẹ Dung liền phóng qua làm nũng, con nhóc rất biết nịnh nọt người khác, người đi đến đâu, con nhóc liền theo cùng đến đó, như con sâu nhỏ bám đuôi sống động và tự nhiên.

Lúc ăn cơm tối, Nam Dạ Tước vốn định dẫn mẹ con cô ra ngoài ăn, nhưng Dung Ân khẳng khái, vẫn là ăn ở nhà mình, mẹ Dung tay nghề rất tốt, cũng nói muốn tự mình xuống bếp. Cô ở bên cạnh phụ một tay, người đàn ông và Dạ Dạ cùng xem tivi trong phòng khách, chờ đến khi cơm chiều được dọn ra bàn, quả thật là sắc, hương, vị đều đủ cả.

“Bác gái, ngày mai mẹ con sẽ qua, đến lúc đó, con muốn mọi người có thể gặp mặt.”

Mẹ Dung tự nhiên là không còn lời nào để nói, “Chỉ cần các con tự bàn bạc với nhau tốt là được, mẹ cũng tin tưởng vào mắt nhìn người của Ân Ân, sẽ không sai đâu...”

Chuyện yêu đương, rồi đến hai bên gia đình gặp mặt, ai cũng xem đó là chuyện nước chảy thành sông, ngay cả Nam Dạ Tước cũng không ngoại lệ.

Sau bữa cơm chiều, Dung Ân ngồi trong phòng mẹ thật lâu sau mới về phòng. Nam Dạ Tước tắm rửa xong, mặc áo ngủ đứng ở bên lan can, cô đi tới cất giọng nhẹ nhàng, “Nhìn gì vậy?”

Giữa ngón tay người đàn ông kẹp điều thuốc, tàn thuốc đã thành một đoạn rất dài, Nam Dạ Tước gầy nhẹ, “Khi nhìn thấy mẹ em, anh luôn nghĩ đến rất nhiều điều.”

Dung Ân cười khẽ, đến đứng bên cạnh bờ vai của anh, đứng ở tư thế sóng vai nhau, đã từng là mong ước của Nam Dạ Tước, “Nghĩ gì?”

Người đàn ông ôm cô vào lòng ngực của mình, hai tay vòng qua đặt trước bụng cô, “Anh sẽ nghĩ, tại sao mẹ anh không cho anh nhiều tình yêu thương như vậy, bà thậm chí ngay cả một cái ôm dành cho anh cũng tiết kiệm, mỗi ánh mắt mà bác gái nhìn em, đều ảm áp vô cùng, cảm giác này, anh trước giờ chưa từng cảm nhận được.”

Dung Ân chưa từng nghe Nam Dạ Tước nhắc tới chuyện trong nhà, cô nhẹ gối đầu lên vai anh, “Em nghĩ, mỗi người mẹ đều yêu con mình nhất, có lẽ cách yêu thương là không giống nhau thôi, chúng ta thử đi hiểu là được rồi, càng gần gũi, nhất định sẽ càng cảm nhận được.”

Nam Dạ Tước không có nói gì nữa, Dung Ân nói sự gần gũi đó, anh làm không được, Sở Mộ cũng sẽ không cần, điều bà muốn là con trai của mình không ngừng phát triển mạnh mẽ. Dung Ân cảm giác được cánh tay đang ôm cô đang thu hẹp lại, lồng ngực người đàn ông hình như run rẩy, những tiếng thở dài không kiềm được ở bên tai trở nên rõ ràng hơn.

Dung Ân kéo hai tay anh ra, mới phát hiện ra chắc là anh đã đứng trên lan can rất lâu rồi, cả người cứng lại lạnh buốt, cô dắt tay Nam Dạ Tước đi vào trong phòng, “Ngày mai, mẹ anh đến đây rồi, vốn dĩ trong lòng em đã rất hồi hộp rồi, anh thế này không phải là càng dọa em sao?”

Chiếc eo nhỏ nhắn bị người sau lưng chạy tới ôm lấy, giọng nói Nam Dạ Tước ẩn chứa ý cười, “Anh còn tưởng là em không sợ trời không sợ đất chứ, Dung Ân trước kia trừng mắt lạnh lùng đó đi đâu mất rồi?”

“Cái đó không giống.”

Nụ cười người đàn ông càng tỏa ra thâm thúy hơn, thực sự là không giống, quan tâm và không quan tâm, đây cũng chính là khác biệt lớn nhất, cô quan tâm, nên mới có thể khẩn trương với tất cả những chuyện có liên quan đến anh, nếu không phải quan tâm, mây trôi nước chảy, tự nhiên là sẽ nhìn rất hờ hững.

Ngày hôm sau, Dung Ân dậy cực kỳ sớm, lặn qua lộn lại, trong lòng có việc là thế nào cũng không ngủ được, vừa hồi hộp, lại vừa có chút ít lo sợ, lo nghĩ không yên.

Nam Dạ Tước ôm eo cô không để cho cô động đậy lung tung, mặt cọ lên cổ cô, “Sao mà giống Dạ Dạ dữ vậy, mắc chứng động đậy lung tung rồi hả?”

“Anh...” Dung Ân xoay người, “Em hồi hộp.”

Người đàn ông nâng mí mắt lên, cười tỏ ra cảnh báo, “Đừng hồi hộp, không ai dám ăn thịt em đâu, nếu mà có thì cũng là anh ăn thôi.”

Dung Ân vung quả đấm vào anh, ngủ không được nữa, liền đứng dậy. Nghe dưới lầu truyền đến tiếng động, cô mặc quần áo đi xuống dưới, mới nhìn thấy trên bàn ăn đã dọn xong bữa sáng phong phú, “Mẹ....”

Mẹ Dung bưng cháo vừa mới nấu xong lại, “Ân Ân, dậy rồi hả con.”

“Mẹ, ai bảo mẹ mới sáng sớm đã bận rộn thế này, không ngủ nhiều thêm chút nữa.” Dung Ân thấy sủi cảo mới chiên xong dầu vẫn còn đang chảy ra trơn bóng, khiến khẩu vị người ta cũng tăng cao, trên bàn bày ra tận mấy món ăn, đều là những món cô và Nam Dạ Tước thích ăn.

“Con cũng biết, mẹ quen dậy sớm rồi, căn nhà lớn như vậy, chỉ có căn bếp là thân thuộc với mẹ nhất thôi.”

Dạ Dạ cũng dậy theo từ sáng sớm, cái bụng tròn vo, hiển nhiên đã ăn no bụng, “Ân Ân nè, hôm nay mẹ của Tước qua rồi, con ăn mặc như vậy là không được, nhanh đi lên thay đồ đi.”

“Mẹ, sao mẹ còn khăn trương hơn con nữa vậy?”

“Con bé này...” mẹ Dung vừa muốn nói cô, Nam Dạ Tước liền đi từ lầu hai xuống với bộ dạng lười biếng, nhìn thấy món ăn đầy bàn, cười nói, “Bác gái, bác như vậy làm cháu ngại quá.”

“Đều là người trong nhà, có gì ngại chứ.” Mẹ Dung xoay người trở lại phòng bếp, lấy ra vài cái chén nhỏ, Nam Dạ Tước chưa bao giờ cảm nhận qua sự ấm áp như thế này, anh đến đứng bên cạnh ôm Dung Ân, “Thấy chưa, bác nói, là người trong nhà...”

“Thấy chưa đẹp mặt anh rồi.” Dung Ân kéo tay anh ra, nhận lấy chén trong tay mẹ múc cháo vào. Sau khi ăn điểm tâm, cô dẫn mẹ Dung dạo một vòng Ngự Cảnh Uyển, sau khi lại bận tay dọn dẹp chút, thì cũng sắp chạng vạng tối.

Nam Dạ Tước gọi điện thoại cho Sở Mộ, đối phương nói còn cỡ nửa tiếng nữa thì đến. Anh khoanh chân ngồi trong phòng khách, thấy bộ dạng ngồi nghiêm chỉnh của Dung Ân, liền cười gõ nhẹ lên chân cô, “Đừng căng thẳng.”

“Em không có căng thẳng.” Dung Ân mạnh miệng, mẹ Dung ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, Dạ Dạ ở một bên đang chơi với quả cầu nhỏ, không khí thông thả mà hòa hợp.

Bên ngoài Ngự Cảnh Uyển, không bao lâu liền truyền đến tiếng tắt máy của xe hơi, Nam Dạ Tước cùng Dung Ân đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa mới vừa, đã nhìn thấy Sở Mộ trên người mặc áo khoác lông chồn thượng hạng. Người phụ nữ bảo dưỡng rất tốt, búi tóc ở sau đầu càng toát ra khí chất ung dung, có điều ánh mắt bà rất lạnh, lúc ánh mắt chiếu về phía Dung Ân, giống như là một thanh kiếm sắc bén, khoét tận xương thịt.

“Mẹ.”

“Bác gái, chào bác ạ.” Dung Ân đi theo bên cạnh Nam Dạ Tước, khuôn mặt mỉm cười.

“Tước, bác gái nói anh một mình đón lễ mừng năm mới cô đơn quá, cho nên, tụi em cũng tới luôn.” Theo giọng điệu kiêu căng truyền đến, Dung Ái ở phía sau lưng Sở Mộ vừa dìu thêm một người nữa xuất hiện ở trước mặt hai người, tay trái cô ôm lấy người phụ nữ tuổi tác cũng cỡ Sở Mộ, cũng ăn mặc hợp thời trang, vừa nhìn là biết gia thế không phải tầm thường.

“Mẹ, chuyện gì xảy ra với mẹ vậy?” Nam Dạ Tước xuống sắc, hiển nhiên tâm trạng không thoải mái, “Tại sao người nhà của bác Dung cũng qua đây?”

“Thằng bé này, nói chuyện không chút phép tắc gì cả.” Sở Mộ liếc xéo một cái, tháo bao tay ren ra, bà cũng không thèm nhìn Dung Ân lấy một cái, liền đi thẳng vào trong.

Dung Ái nhìn về phía gương mặt từ từ mặt tái nhợt của Dung Ân, khước miệng câu lên tỏ ra vài phần đắc ý, kéo lấy hai bên tay, “Ba, mẹ, chúng ta vào trong thôi, thành phố Bạch Sa, mọi người cũng là lần đầu tiên đến có phải không?”

Ánh mắt của Dung Ân theo đó rơi trên thân hình người đàn ông, dáng vẻ ông cao lăm cũng khoảng 47, 48, đầu tóc chải ngược rất chỉnh tề, từ diện mạo ông, không khó để nhìn ra lúc ông tuổi còn trẻ, chắc chắn là hết sức khôi ngô tuấn tú.

Hai tay Dung Ân buông bên người, không sợ để lại vết nhăn nắm chặt ống quần, ánh mắt cô giằng co ở trên gương mặt người đàn ông không dời ra được, gương mặt này, cô đã từng nhìn thấy trên giấy chứng nhận kết hôn của mẹ, Dung Ân sẽ không nhận lầm đâu

136. Chương 136: Thì Ra, Là Con Gái Riêng

Dung Ái dìu người đàn ông đi vào phòng khách, lúc đi vào chợt qua vai Dung Ân, cô có thể thấy trên mặt ông lộ ra vẻ sùng ái, người đàn ông cười cười thay giày ở trước cửa, lúc tầm mắt lướt qua Dung Ân, không

cẩn thận khựng lại, trong con mắt thâm thúy của ông dường như từ từ sâu hơn, khóe miệng động đậy, nhưng lại có chút cứng ngắc.

Sắc mặt Nam Dạ Tước càng khó coi, tâm trạng tốt trước đó hoàn toàn bị phá hỏng, Dung Ân đứng đó cũng không động đậy, anh cho rằng cô tức giận, tiến lên ôm trọn cả vai cô, “Chúng ta vào đi.”

Người một nhà ở trước mắt tay nắm tay đi về phía phòng khách, Dung Ân đột nhiên nhớ tới, mẹ còn ở đó, nếu như người mà bà thật sự đợi hơn hai mươi năm đột nhiên xuất hiện với tình trạng như vậy... Dung Ân vùng khỏi tay Nam Dạ Tước, bước chân vội vàng xông vào, cô mở miệng, nhưng lại không biết ngăn cản như thế nào, cô trông thấy mẹ Dung và Sở Mộ đang chào hỏi lẫn nhau, nhưng đối phương bày ra bộ mặt lạnh ngời xuống, nghe được tiếng bước chân bên này, mẹ Dung nghiêng đầu lại.

Nam Dạ Tước không biết tại sao cô lại có phản ứng như thế, khi đi đến bên cạnh Dung Ân, mẹ Dung cũng từ trên ghế salon đứng lên, khi bà đứng dậy chén trà trong tay cũng rơi xuống trên tấm thảm, sự khinh thường trong mắt Sở Mộ càng lộ ra rõ ràng, hai tay vòng ở trước ngực, sắc mặt tối tăm đáng sợ.

“Mẹ – ” Dung Ân cuống quýt đi tới bên cạnh mẹ Dung, Nam Dạ Tước muốn vươn tay ra nhưng lại không nắm được gì.

Hai tay cô khẩn trương giữ chặt tay mẹ, mà tầm mắt mẹ Dung, rơi xuống cánh tay của người đàn bà đó đang kéo khuỷa tay của người đàn ông, ngay cả Dung Ân cũng có thể nhận ra ngay, chứ đừng nói là bà.

Hiển nhiên người đàn ông cũng chú ý tới, vẻ kinh ngạc và giật mình trong mắt nhanh chóng được bao phủ thay cho vẻ lạnh nhạt, môi ông run rẩy, mắt mở to, chỉ là không mở miệng nói chuyện.

“Trác nham!” giọng nói mẹ Dung run rẩy, trong lời nói tràn đầy sự khẳng định, không có một tia nghi hoặc và do dự.

Ở bên cạnh người đàn ông mặc âu phục màu đen, đôi mắt Lâm Thanh Nguyệt nheo lại, đã phát giác được ở đây có gì đó không đúng, năm ngón tay bà sơn màu rượu đỏ có tính chiếm hữu rất cao đang ôm lấy cánh tay người đàn ông, “Bà quen chồng của tôi?”

Dung Ân thu hồi tầm mắt đang nhìn lên khuôn mặt kiêu căng cao quý của người đàn bà, cô nhìn thấy rõ ràng, vẻ kiên trì ban đầu dưới đáy mắt mẹ trong nháy mắt đã sụp đổ, những giọt nước mắt tụ lại trong hốc mắt, nếu không phải cô đang diu bà, có lẽ mẹ Dung thật sự đã ngã xuống rồi.

“Trác nham.”

Ánh mắt người đàn ông nhìn lên người hai mẹ con đang đứng cách đó không xa, từ trong mắt ông, Dung Ân càng khẳng định bọn họ không nhận lầm người, chỉ là người đàn ông này luôn luôn trầm mặc, không có ý thừa nhận.

“Trác nham?” Lâm Thanh Nguyệt nghe vậy, không khỏi bật cười, “Bà nhận lầm người rồi, chồng tôi không phải tên Trác Nham.”

Lần này, mẹ Dung hoàn toàn giật mình, hai chân cứng ngắc cũng không còn chịu đựng thêm được nữa, thân thể té xuống sô pha.

“Mẹ...” Dung Ân vội vàng đỡ bà ngồi dậy, “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

“Thanh nguyệt, các bà ngồi đi, coi đây là nhà của mình.” Sở Mộ cuối cùng cũng mở miệng, lúc nghiêng đầu qua, băng lạnh trên khuôn mặt tản ra, cũng ra hiệu Dung Ái ngồi xuống bên cạnh mình.

“Tôi làm sao có thể nhận lầm?” mẹ Dung nhìn về phía người đàn ông đang ngồi đối diện với mình, “Dung Trác Nham, ông nói cho tôi biết, có phải thật sự tôi đã nhận lầm người?”

“Bà này làm sao vậy? đã nói ba tôi không phải tên Trác Nham, mà còn dây dưa như vậy...”

Nam Dạ Tước ý thức được không đúng, ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, “Làm sao vậy?”

Dung Ân kéo cánh tay mẹ Dung, ánh mắt nhìn theo hướng đối diện, trong mắt cô ai cũng không nhìn thấy, chỉ là khóe miệng khẽ hất lên, châm chọc nói, “Em cũng không biết sao nữa, mẹ, có lẽ chúng ta thật sự đã

nhận lầm, mẹ có nói, mẹ có lời hứa của ba, ông sẽ trở về tìm mẹ, chúng ta hãy cứ đợi tiếp đi, mẹ nhìn xem, người này giống sao?”

Hai chữ cuối cùng, nhấn mạnh. Cô nhìn thấy người đàn ông đối diện cúi thấp đầu xuống.

Tại thời khắc này, hạnh phúc và hy vọng mà Dung Ân cùng mẹ đợi hơn hai mươi mấy năm, không hề xuất hiện, có đôi khi, không hi vọng còn tốt hơn, ít nhất nó sẽ không tan biến vào một ngày nào đó, không cần phải chịu đựng đau đớn và thê thảm.

Lâm Thanh Nguyệt cũng là người đàn bà mạnh mẽ trên thương trường, sức quan sát tất nhiên không phải là loại bình thường, lúc này, sắc mặt bà cũng đã thay đổi, “Tử Nham, người đàn bà này rốt cuộc là ai? Còn nữa...ông từ đâu lại có thêm đứa con gái nữa?”

“Tử nham?” trong miệng mẹ Dung lặp lại nhiều lần hai chữ này, “Chẳng lẽ, ngay cả tên, ông cũng gạt tôi sao?”

Thần sắc người đàn ông giây giụa, dường như đang cân nhắc điều gì đó, ai cũng không ngờ rằng lần gặp mặt này sẽ trở nên như vậy, Sở Mộ vốn là không có tình cảm tốt với Dung Ân, lần này, càng khinh thường hơn, “Không được giáo dục là như vậy đó, ở trong nhà của người khác mà tranh cãi ầm ĩ, còn bày ra trò cười nhận bố ở đây, cười chết người!”

“Mẹ, ” giọng nói Nam Dạ Tước cũng không phải là lớn lắm, nhưng rất có sức uy hiếp cao, “Mẹ nói là cùng bố đến đây, tại sao lại dẫn theo cả nhà bác Dung, mẹ muốn dự tính làm gì?”

“Thằng tiểu tử thôi này, ” Sở Mộ muốn nổi giận, “Có phải gần mực thì đen không? Cứ nhiên lại trở nên không có quy tắc như vậy.”

“Dì ơi, dì đừng nóng giận,” Dung Ái ở bên cạnh cầm tay Sở Mộ, “Hôm nay là đêm giao thừa, không phải là nên vui vẻ sao.”

“Mẹ, con muốn mẹ qua đây không phải trưng cầu ý kiến của mẹ, con chỉ muốn mẹ gặp Dung Ân, sau khi gặp, coi như là con đã báo một tiếng với mẹ, sau khi ăn cơm tối xong, mọi người hãy về đi.” ý tứ trong lời nói của Nam Dạ Tước rất rõ ràng, trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Dung Ân cũng không nghĩ tới anh sẽ nói ra những lời này, muốn ngăn cản, đã không còn kịp nữa rồi, “Tước ...”

“Con...” Sở Mộ giận đến nổi méo mặt, nhưng mà nghĩ đến Nam Dạ Tước từ nhỏ không thân thiết với bà, bản tính nóng nảy này bà cũng đã nhìn quen rồi, “Tước, con còn muốn chết trong tay người phụ nữ này thêm một lần nữa, phải không?”

Nam Dạ Tước đang nắm tay Dung Ân càng siết chặt hơn, chân mày anh chau lại, “Mẹ, mẹ có ý gì?”

“Con còn muốn mình mất mà giả vờ hồ đồ với mẹ sao?” sắc mặt Sở Mộ lạnh lùng thấu xương, “Lúc trước, CD của con không phải là nó đem ra sao? Con có phải điên rồi hay không, còn giữ nó lại bên cạnh mình, nếu đã như vậy, cũng đừng bày ra bộ dạng nửa sống nửa chết ẹ xem.”

(Paris: Hai mẹ con nói chuyện khắc nghiệt như nhau^^)

Sắc mặt Nam Dạ Tước âm trầm trong nháy mắt, chuyện này, chỉ có vài người biết, anh còn tưởng rằng đã bùng hết cả rồi, Sở Mộ sẽ không biết, bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, “Chuyện của con không cần mẹ phải lo.”

“Tước, đừng như vậy...”

“Ở đây cô không được lên tiếng ” Sở Mộ cắt ngang lời nói của Dung Ân, “Mẹ chọn vợ cho con cũng chỉ có Dung Ái, cũng chỉ có nó mới có thể xứng với con, đặt một quả bom hẹn giờ bên cạnh mình, con biết lúc nào thì nó sẽ nổ tung không?”

“Bác gái,” Dung Ân trở về nắm lấy tay Nam Dạ Tước, ngẩng đầu lên, “Chuyện đó, thực xin lỗi...”

“Không liên quan tới cô ấy,” Nam Dạ Tước ra hiệu cô không cần nói nữa, “Đây vốn dĩ chính là một phần kế hoạch của con, chỉ là bản thân con không khống chế được.”

“Con nghĩ rằng mẹ là đứa trẻ ba tuổi sao? Con che chở cho nó cũng vô ích thôi, loại con gái này, con đừng nghĩ mẹ sẽ đồng ý cho nó bước vào cửa.” thái độ Sở Mộ rất kiên quyết, Nam Dạ Tước cũng không muốn nói nhảm nhiều với bà, nhìn qua mẹ Dung thì thấy sắc mặt càng tái nhợt, anh nhỏ tiếng nói bên tai Dung Ân, “Ân Ân, chúng ta đưa bác gái về nhà trước đi.”

“Được.” Dung Ân không đành lòng giữ mẹ ở đây, Dạ Dạ nghe lời mà cắn cắn tay áo của mẹ Dung, cọ cọ vào lòng bà.

“Mẹ, chúng ta đi về trước.”

Mẹ Dung lúc đứng dậy, hai chân cũng đã cứng ngắc, Lâm Thanh Nguyệt cũng là người đàn bà mạnh mẽ, có chuyện như vậy, làm sao để nó bước qua ải dễ dàng như vậy, “Khoan đã, nói rõ ràng mới đi.”

“Bác gái, có một số chuyện bác vẫn là hỏi bác Dung sẽ thích hợp hơn.” Nam Dạ Tước nhìn về phía người đàn ông đang cúi đầu, hai tay ông giao nhau ở trên đầu gối, dưới sự truy vấn không ngừng của Lâm Thanh Nguyệt, lúc này mới ngẩng đầu lên, “Lan, là tôi có lỗi với bà.”

Tiếng gọi này đã rất lâu rồi không gọi bấy giờ đột nhiên khê gọi, cắt đứt tất cả ràng buộc của mẹ Dung, người đàn ông này, bà không nhận lầm, đáy mắt bà bắt đầu mơ hồ, bà tình nguyện là không phải, nếu như vậy, bà còn có thể có sức lực và hy vọng mà tiếp tục chờ đợi, “Ông kết hôn rồi, vậy tôi cùng Ân Ân, thì được tính là gì?”

“Cái gì? Dung Tử Nham, ông có ý gì, nói rõ cho tôi biết!”

“Bố, rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

“Tôi và Dung Lan, đã quen biết nhau trước khi kết hôn với bà, bà ấy nói không sai, Ân Ân là con gái của chúng tôi...”

Mẹ Dung lại lần nữa té xuống ngồi trên ghế sofa, “Kết hôn? Trác nham, chúng ta đã lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi.”

“Ông...” Khuỷa tay Lâm Thanh Nguyệt đâm mạnh vào vai người đàn ông, “Ông nói mau, tôi được Dung gia nhà ông cưới hỏi đăng hoàng mời vào cửa, người đàn bà này nói như vậy là có ý gì? Hai người đã lấy giấy hôn thú? Thật sự là buồn cười, bà ngay cả tên thật của ông ấy còn chưa rõ ràng, làm sao kết hôn? Trên giấy hôn thú điền tên gì?”

“Trác nham.” Mẹ Dung cố chấp gọi tên người đàn ông.

Nam Dạ Tước đã mơ hồ cảm giác được sự thực tiếp theo đối với mẹ con Dung Ân mà nói, sẽ tàn nhẫn biết bao, bởi vì Nam gia cùng Dung gia có giao tình nhiều năm như vậy, hơn nữa ở thành phố K, ai cũng biết có một Dung Tử Nham, nhưng chưa bao giờ nghe qua Dung Trác Nham.

Người đàn ông không chịu mở miệng, Lâm Thanh Nguyệt là người thiếu kiên nhẫn trước tiên, “chẳng lẽ bà không biết, giấy hôn thú cũng có thể làm giả sao? Nếu như thật sự hai người đã kết hôn, tại sao đến bây giờ Dung gia lại không biết đến sự tồn tại của bà?”

“Không....”

“Không thể nào.” Dung Ân che trước mặt mẹ Dung, cô so với ai khác đều rõ ràng, mẹ đợi nhiều năm như vậy, điều duy nhất có thể chống đỡ cho bà là tờ giấy hôn thú đó, bởi vì chỉ có như vậy, bọn họ mới có thân phận, cho dù vị trí của ba bị bỏ trống, nhưng đối với hai mẹ con mà nói, chờ đợi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Lan,” thật lâu sau đó người đàn ông không nói gì mới chen vào nói, “Xin lỗi, trong nhà tôi thực sự không biết chuyện giữa chúng ta, lúc trước, thật sự tôi muốn kết hôn với bà, cho nên mới...”

Dung Tử Nham không có nói thêm gì nữa, Dung Ân chỉ cảm thấy đầu giống như bị nổ tung, có tiếng ong ong, mẹ Dung sớm đã dựa vào ghế sofa một câu cũng không nói nên lời.

Sở Mộ cười như không cười mà xem kịch vui này, nghe xong người đàn ông nói, giương môi lên, “Tôi tưởng là xuất thân như thế nào, thì ra, là con gái riêng!”

137. Chương 137: Ai Cũng Đừng Nghĩ Đến Việc Ngăn Cản Chúng Ta Ở Bên Nhau

Lời này vừa nói ra, mẹ Dung vừa muốn đứng dậy, rầm một tiếng té xuống đất.

“Mẹ ...” Dung Ân rất lo lắng, vội vàng kéo tay mẹ.

Bà cũng không suy sụp như Dung Ân dự đoán, sau khi sắc mặt xuất hiện một mảng trắng bệch, từ từ khôi phục lại bình tĩnh, đáy mắt nghiêm nghị, giống như một vũng nước tĩnh lặng, không có bất kỳ gợn sóng nào, “Ân Ân, đừng khóc, con là con gái của mẹ, con không phải là con gái riêng.”

“Còn nói không phải là con gái riêng.” Dung Ái đang kéo cánh tay của Sở Mộ một bên chân mày dựng lên, “Bố tôi chỉ có một người con gái, gọi là Dung Ái, nghe rõ chưa? Vợ của bố tôi cũng chỉ có mình mẹ tôi, nếu không tin, bà có thể cầm lấy giấy hôn thú mà đi chứng thực.”

Khóe miệng mẹ Dung khép lại, mặc dù Lâm Thanh Nguyệt là bên chiếm lợi thế, sắc mặt cũng không tốt hơn là bao, ai có thể tiếp nhận một thực tế đột ngột xôn xao đến như vậy, “Dung Tử Nham, không nghĩ tới ông giấu tôi hơn hai mươi mấy năm, sao nào, ông muốn lừa con gái này sao?”

Trong hốc mắt Dung Ân có giọt nước trong suốt tràn ra, cô cố nén, không muốn mẹ ở lại đây chịu tổn thương nữa, người đàn ông ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo sự áy náy, “Lan, chuyện năm đó, là tôi nợ bà, đã nhiều năm như vậy, bà mang theo Ân Ân cũng không dễ dàng gì, sau này, tôi sẽ chăm sóc.”

“Dung Tử Nham!” sắc mặt Lâm Thanh Nguyệt thay đổi nhanh chóng, “Cư nhiên ông có thể nói ra những lời này...”

“Thanh nguyệt, “người đàn ông biết rõ tính vợ mình, ông nhích bả vai, kéo mặt xuống, “Nói như thế nào, Dung Ân cũng là con gái của tôi, là thế hệ sau của Dung gia, cho dù là bố mẹ biết rồi, cũng sẽ đồng ý cho nó bước vào cửa.”

Khóe môi mẹ Dung khẽ động, nhìn không ra là đang khóc hay là đang cười, ông ta mới mở miệng, là muốn nhận đứa con gái này, ông ta muốn cho Dung Ân một thân phận, nhưng không thể cho được tình cảm mà bà cố gắng đợi mấy chục năm.

“Nếu như ông dám nhận đứa con gái riêng này, tôi và ông coi như chấm dứt...”

“Được rồi!” Sở Mộ nín chân mày, “Hôm nay tới đây không phải là để tranh luận những chuyện này, vì đứa con gái riêng này mà gây gỗ tới mặt đỏ mang tai, cũng không sợ người khác nghe xong rồi chê cười à.”

Dung Ân nắm chặt tay mẹ Dung, sắc mặt Nam Dạ Tước đã kết băng, “Mẹ, mọi người nói đủ chưa? Cho dù tờ giấy hôn thú kia là giả, Dung Ân và mẹ của cô ấy cũng cần phải có được danh phận này, ai là con gái riêng, vẫn chưa biết được.”

“Tước, lời nói này của anh là có ý gì?” Dung Ái nhăn khuôn mặt thu lại, rõ ràng là không vui.

Mẹ Dung chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, giây giũa muốn đứng dậy, “Ân Ân, chúng ta về nhà đi.”

Dung Ân dìu bà đứng dậy, lúc đi ngang qua máy pha trà, dừng bước chân lại, “Con không có bố, trước đây không có, sau này cũng không có, mẹ, về sau mẹ con chúng ta phải sống thật tốt, tờ giấy hôn thú trong nhà, mẹ đã giữ hai mươi mấy năm rồi, về nhà thì xé đi. Sau này mẹ muốn đi đâu thì đi đó, không cần phải canh chừng ở nhà đó nữa, người mà chúng ta phải đợi sẽ không trở về nữa.”

Mẹ Dung vẫn buông tầm mắt xuống, bà không có sức để nâng mí mắt lên, lại thoáng nhìn qua người đàn ông đối diện. Trên mặt Dung Tử Nham đã thả lỏng hơn, “Ân Ân, con cho bố chút thời gian, bố sẽ không để cho con bị thiệt thòi.”

Dung Ân chỉ cảm thấy buồn cười, “Đây là chuyện trước đây ông đã phải làm, sao bây giờ mới làm? Bây giờ là tôi không muốn nhận ông, tôi không cảm thấy thiệt thòi, người mà thật sự thiệt thòi nhất chính là mẹ tôi, ông có thể trả hết những gì ông đã nợ bà không?”

“Dung Tử Nham, ông nghe đi, người ta căn bản là không muốn nhận ông ...”

Sự áy náy trong mắt người đàn ông càng nhiều hơn, lúc trước ông có nghĩ tới trở về tìm hai mẹ con họ, chỉ là trong nhà muốn ông kết hôn với thiên kim của Lâm gia, ông vốn không đồng ý, nhưng trường bối cứ tạo áp lực. Sau khi kết hôn, có lẽ, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, Dung Tử Nham không nói được tình cảm đối với Lâm Thanh Nguyệt là tình yêu hay là thứ gì khác, chỉ biết nhiều năm trôi qua, cũng đã trở thành một thói quen, hoặc có lẽ không muốn lại có sự thay đổi, trước mắt địa vị xã hội đã có, ông biết rõ, nếu như lúc này nhận cô, ông sẽ phải đổi mặt với sóng gió.

Ông cũng có con của người khác, có người vợ có thể trợ giúp ông trong sự nghiệp, từ từ sau hai mươi năm, đã sớm quên đi sự nhớ nhung và áy náy của ông lúc ban đầu, theo như tình hình hiện nay, ông rất mãn nguyện với cuộc sống của ông bây giờ.

Nam Dạ Tước cũng đứng dậy theo, dìu một bên mẹ Dung, “Bác gái, con đưa bác về trước.”

“Tước, con muốn đi đâu?” Sở Mộ mở miệng kịp thời.

“Con đưa bọn họ về trước.”

“Như vậy cũng tốt, những chuyện phải nói sau đây, chỉ sợ có người ngoài ở đây không tiện,” Sở Mộ bưng chén trà trên bàn lên, “Dù sao, liên quan đến chuyện đại sự nửa đời sau của con.”

Dung Ân thoáng dừng lại bước chân, Nam Dạ Tước cũng nhíu mày, chỉ là không truy cứu vào lúc này. Dạ Dạ đang chơi đùa bên cạnh cũng ngẩng đầu lên, tựa hồ phát giác ra có gì đó không đúng. Nó nhắc chân muốn bỏ theo, lại bị Dung Ái bắt lấy hai chân, đem nó kéo qua, “Ai da, con chó nhỏ này thật đáng yêu.”

Sở Mộ nâng lông mày, tựa hồ đối với nó cũng không có tình cảm, bà chuyển qua bên cạnh, kéo khoảng cách xa ra với Dung Ái, “Nếu thích thì ôm về đi.”

“Dì, thật không?” Dung Ái đã thích thứ gì là sẽ không buông tay, mới vừa đem con chó nhỏ ôm vào lòng, thì bị móng vuốt của con nhóc bầu, cô vội vàng tránh ra, nhưng vẫn bị Dạ Dạ kéo lấy một lọn tóc, ra sức giật giật.

“A... buông ra!”

Dung Ái đau đến nỗi cúi người xuống, một lọn tóc đã bị nó kéo xuống, Dạ Dạ từ trên đầu gối cô phóng xuống ghế sofa, hướng về mấy người đó mà nghiêng rằng, “Gâu gâu...”

Nam Dạ Tước đi đến sofa, ôm lấy Dạ Dạ, “Anh sớm đã nói với em, đừng dòm ngó đồ của người khác.”

Dung Ái dấu mồm, rất ủy khuất, bàn tay dè lên tóc, nước mắt đã rơi xuống, Dạ Dạ vênh cái mõng nhỏ lên đi theo sau lưng họ, Nam Dạ Tước và Dung Ân dìu mẹ Dung đi ra ngoài, cho đến khi lên xe, đôi môi mỏng của Nam Dạ Tước mím chặt lại, nhìn qua kính chiếu hậu, có thể nhìn thấy Dung Ân đang ôm chặt lấy thân thể của mẹ ngồi ở ghế sau, vẻ mặt quật cường không che giấu được nỗi tuyệt vọng đến đau thương.

“Mẹ, không sao.”

Mẹ Dung vẫn nhắm chặt hai mắt, thân thể tựa vào vai Dung Ân, Nam Dạ Tước thu hồi tầm mắt, trong đôi mắt trở nên ảm đạm, khi đưa hai người về nhà, cũng may là hàng xóm đều ở nhà vô cùng náo nhiệt mà chào đón năm mới, cũng không đụng phải người quen.

Dung Ân dìu mẹ trở về phòng, giúp bà nằm lên giường.

Lúc đi ra ngoài, Nam Dạ Tước gọi cho nhà hàng đem đến một bàn đầy thức ăn, mặc dù biết bọn họ không muốn ăn, nhưng mệt mỏi cả nửa ngày, vẫn chưa có gì vào bụng.

“Ân Ân, anh về trước, em ở nhà chăm sóc bác gái, việc đã đến nước này, cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Nam Dạ Tước thấy cô đóng cửa lại, hai tay anh giữ lấy vai Dung Ân, khẽ hôn lên trán cô, rồi mới lái xe rời đi.

Dung Ân trở lại phòng, chỉ thấy mẹ Dung mở to hai mắt, hai tay cầm lấy tờ giấy màu đỏ, cô đến gần nhìn, mới biết được đó là tờ giấy hôn thú, “Mẹ, mẹ còn lấy nó ra làm gì?”

Tấm hình trên đó bởi vì được bảo quản kỹ, cho nên không có chút hư tổn, trai tài gái sắc, lúc còn trẻ mẹ Dung và Dung Ân, hai đầu lông mày rất giống nhau, ở phần thông tin của người đàn ông, điền tên là Dung Trác Nham.

“Ân Ân, con có trách mẹ không?”

“Mẹ, con làm sao phải trách mẹ? mẹ đừng nghĩ nữa, mẹ cũng nhìn thấy rồi, ông ta thiếu chút nữa ngay cả can đảm để thừa nhận cũng không có, cho nên, không cần phải vì loại người này mà lãng phí nước mắt của chúng ta.” Dung Ân giúp mẹ lau khóe mắt, đáy mắt mình sớm đã ướt át.

“Ân Ân, giấy chứng nhận kết hôn này, có thật sự là giả không?” mẹ Dung xem xét kỹ lưỡng, cái bà để ý nhất vẫn là cái này, không phải là một hai lời an ủi là có thể buông xuống được.

“Mẹ...” Dung Ân không biết còn có thể nói những gì, “Đêm nay con ngủ với mẹ, tờ giấy này là thật hay không, mẹ đừng suy nghĩ nữa.”

Trong phòng rất lạnh, tựa hồ lạnh hơn bất kỳ cái tết nào, Dung Ân mở máy sưởi, lúc này mới cảm thấy tốt hơn nhiều.

Lúc Nam Dạ Tước trở lại Ngự Cảnh Uyển, mọi người vẫn còn ở nhà. Không khí không cứng ngắc như lúc bọn họ rời đi, nhưng cũng không hòa hoãn được bao nhiêu. Dung Ái tựa bên cạnh Sở Mộ, nhìn thấy anh trở về, con mắt nháy nháy, “Tước.”

Dung Tử Nham vẫn ngồi như cũ ở trên ghế, đầu cúi xuống, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Nam Dạ Tước ngồi trên ghế sofa, từ trong túi móc ra điều thuốc, hít một hơi, “Mẹ, nói đi, hôm nay mẹ đến rất cuộc là vì cái gì?”

“Được rồi, mẹ cũng không quanh co lòng vòng với con, con cũng biết, mẹ luôn thích Dung Ái, bây giờ, Nam gia chúng ta làm ăn càng ngày càng lớn, con cũng hai mươi tám rồi, theo như ý của mẹ, các con mau đính hôn, nhanh chóng kết hôn, cũng để cho Dung Ái đứng sau thay con quản lý những vụ làm ăn.”

“Cô ta?” ngón tay thon dài của Nam Dạ Tước chỉ về phía Dung Ái, “Mẹ, cô ấy bao nhiêu tuổi, muốn thay con quản lý chuyện làm ăn?”

“Tước, anh cho rằng em không được sao?” Dung Ái đem tóc dài xả trước ngực vén sau tai, “Chỉ cần anh nguyện ý, em sẽ giúp anh quản lý ngay ngắn trật tự.”

“Vậy nếu như anh không muốn thì sao?” Nam Dạ Tước dùng sức hít một ngụm khói, “Bác gái Lâm, bác yên tâm đem con gái giao vào tay con sao? Hôm nay bác cũng thấy, nói không chừng sau khi bọn con kết hôn, con còn có thể nuôi một đám phụ nữ ở bên ngoài, như vậy, bác cũng đồng ý?”

“Tước,” Sở Mộ mở miệng chặn lời anh, “Thật là không ra gì, Dung Ân đó, con nghĩ cũng đừng nghĩ nó có thể bước chân vào Nam gia, mẹ là người đầu tiên không đồng ý.”

“Con không cần mẹ đồng ý, ” Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, con người sắc bén xuyên qua sương mù, anh nghiêng người, đem thuốc lá dập tắt, “Mẹ thích cũng được, không thích cũng được, đây là chuyện của chúng con, nếu mẹ nguyện ý, về sau nói không chừng còn có thể gọi một tiếng mẹ, nếu mẹ không nguyện ý, thì kêu một tiếng bác gái cũng không sao.”

“Con đã quyết tâm rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Được, cho dù nó suýt lấy mạng của con, con cũng không quan tâm sao, phải không? Còn nữa, chất nghiện trên người con làm sao mà bị, hôm nay con phải nói rõ với mẹ!” gương mặt lạnh lùng của Sở Mộ ít khi tức giận như vậy.

“Con còn muốn hỏi mẹ đây, từ đâu mẹ biết được chuyện này?” Nam Dạ Tước nheo hai mắt, dưới đáy mắt u ám, thâm thúy mà quỷ quyệt.

“Con đừng hỏi mẹ biết chuyện này từ đâu, đây là sự thật, không tránh được đâu, chỉ dựa vào điểm này, mẹ cũng sẽ không cho các con ở bên nhau.”

“Con nói, mẹ đừng quản chuyện của con, thời gian không còn sớm, mọi người về đi.”

“Dì ơi, dì đừng nóng giận...”

Hai tay Sở Mộ bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của Dung Ái, tính tình Nam Dạ Tước rất giống bà, cho nên bà không mở miệng nói gì nữa, chỉ là bà đã hạ quyết tâm, từ trước tới nay vẫn không thay đổi, bản thân Nam Dạ Tước không chịu buông tay, cũng đừng trách bà, dùng một thủ đoạn khác ép anh không thể không buông tay.

138. Chương 138: Hai Trăm Vạn, Mấy Người Đi Cho Thật Xa

Sau khi ở Ngự Cảnh Uyển làm ẩm ỉ thật lâu, vừa mới lấy lại được sự yên tĩnh, thức ăn trên bàn ăn cũng đã nguội, đêm 30 tết lần này tự nhiên cũng trôi qua không chút vui vẻ. Sở Mộ cũng không ở lại, cùng Dung gia ba người họ dắt nhau quay về.

Trong phòng khách to như thế bỗng chốc yên tĩnh lại, trái tim hoang vu lại càng lạnh lẽo hơn. Hai tay Nam Dạ Tước mở rộng trên ghế sofa, anh nhắc một chân lên, tầm mắt nhìn về phía bàn ăn rộng thênh thang.

Chỉ mấy tiếng trước, còn có thể trông thấy Dung Ân và mẹ Dung vây quanh nó và truyền đến một không khí náo nhiệt.

Người đàn ông thở dài, cầm lấy chìa khóa xe đi ra phòng khách.

Lúc lái xe rời khỏi Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước vốn định qua nhà Dung Ân, nhưng khi đang lái xe trên đường lớn, anh chuyển hướng tay lái, hướng theo một tuyến đường cao tốc khác mà đi.

Đây chính là lúc náo nhiệt nhất của đêm 30, khắp nơi đều là pháo hoa và tiếng pháo. Nam Dạ Tước một tay chống ngoài cửa kính xe, gió rét sắc bén, đã thổi rối tung mái tóc màu nho tím của người đàn ông, anh hơi híp mắt, không bao lâu đã đến trước một khu cư xá nhỏ.

Nơi Lý Hàng ở, trước kia anh và A Nguyên đã tới mấy lần, là dãy nhà cho thuê, mười tầng.

Hai tay Nam Dạ Tước đút trong túi quần, thân hình cao to nghiêng mình dựa trong thang máy, thời điểm cửa thang máy mở ra, anh cũng không lập tức đi ra ngoài, mà ở bên trong đứng một hồi, cho đến khi cửa khép lại mở ra, sau khi lập lại vài lần như vậy, người đàn ông lúc này mới nghiêng người đứng dậy, đón lấy ánh sáng chói chang của hành lang đi ra ngoài.

Thân hình thon dài thẳng tắp đứng trước tầng mười, Nam Dạ Tước vừa mới định ấn chuông cửa, cửa liền được mở ra từ bên trong.

Bộ dạng Lý Hàng vẫn như trước kia khi vẫn còn ở bên cạnh anh, mái tóc ngắn màu vàng kim, ánh mắt hiu quạnh, lúc nhìn thấy Nam Dạ Tước, anh ta cũng không biểu hiện chút gì gọi là kinh ngạc, cơ thể đang đứng chặn trước cửa nép lại nhường bước, “Đại ca.”

Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng đủ để bị Nam Dạ Tước nghe lọt tai.

Anh lướt qua vai Lý Hàng đi vào, bên trong bài trí rất đơn giản, vật đầu tiên đập vào mắt là một cái bàn ăn, tiếp đến, chính là nửa thùng mì ăn liền ở phía trên.

Nam Dạ Tước đi đến trước xô pha, tự ngồi xuống, “Sao vậy, gần sang năm mới lại ăn thứ này sao?”

“Tôi chỉ có một mình, cũng lười làm.”

“Cũng làm một tô cho tôi đi.”

Lý Hàng cho rằng mình nghe nhầm, nhìn thấy sắc mặt Nam Dạ Tước không gì khác lạ mà đang nhìn mình chằm chằm, lúc này anh mới vô phòng bếp, nấu một tô mì ăn liền đặt tới trước mặt anh. Người đàn ông vừa mới trải qua một phen lăn lộn, rất đói bụng, nhưng mới ăn được hai miếng, lại không tiếp tục ăn nữa, đây không phải là mì mà Dung Ân nấu, mặc dù cũng là loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nhưng hương vị lại hoàn toàn khác.

“Đại ca.”

“Lý Hàng, tôi đã không còn là đại ca của cậu rồi,” Nam Dạ Tước nửa người trên dựa vào thành ghế, móc ra điều thuốc thơm, “Đã từng, cậu cùng A Nguyên chính là cánh tay trái tay phải đắc lực của tôi, cánh tay của tôi, sớm đã bị chặt đứt khi còn ở bến tàu.”

Lý Hàng thật lâu cũng không mở miệng, tò mò kể bên tay đã nguội lạnh, nở ra, “Thực sự xin lỗi.”

“Không có gì phải xin lỗi, nếu đã biết rõ tôi sẽ tìm đến, cậu nên trốn đi rất xa mới phải, sao còn dám gặp tôi?” đầu ngón tay Nam Dạ Tước gầy nhẹ, gối cầm lên trên mu bàn tay đan vào nhau.

“Nếu anh đã muốn tìm tôi, bất luận tôi trốn ở đâu cũng vô dụng, hơn nữa, tôi không muốn trốn,” Thần sắc Lý Hàng tối lại chút, “Lúc trước phía cảnh sát sắp đặt tôi bên cạnh anh, tính mạng thứ hai của tôi, là anh đã cho tôi, tôi đã phân vân do dự biết bao nhiêu, nhưng đến cuối cùng, tôi vẫn là phản bội lại anh, tôi tin tưởng cho rằng kiên trì sẽ đạt được những gì mình mong muốn.”

Khóe miệng Nam Dạ Tước bậm lại, nụ cười lạnh lùng mang theo sự chế giễu, “Nếu đã kiên trì đạt được rồi, thì nên giữ cho thật tốt, A Nguyên nói, cậu đã từ chức.”

“Đúng, ” Lý Hàng đẩy chiếc hộp bên cạnh tay ra, bày ra trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng bằng một nụ cười rất phức tạp, khó có thể nói rõ, “Có lẽ là sự kiên trì của tôi đã sai rồi, khi tôi trở lại đứng cương vị, khi tôi chuẩn bị tẩy sạch sự đen tối để một lần nữa đi đến quang minh, lại phát hiện, tôi căn bản là không thể dung nhập được, mặc kệ anh có đồng ý hay không, nhưng đã từng có điểm nhớ, cho dù là vì quốc gia cũng không thể không dính vào, tại thời khắc này, đều sẽ bị phóng to ra, thậm chí là truy cứu. Bọn họ nói, tôi là người của xã hội đen, có lẽ trong xương cốt sớm đã hình thành thói quen theo đuổi bằng những thủ đoạn thô bạo, sau khi tôi trở về, không ngừng liên tiếp bị thẩm tra đủ các kiểu, cho nên, tôi đã từ chức...”

“Cậu là người của Bùi Lang, không phải anh ta nên bảo vệ cậu sao?”

“Đây đã là một hiện tượng khác sâu rồi, tôi cũng không muốn anh ta khó xử.” Từng làm cảnh sát gián điệp, sau khi trở về, có mấy người có thể được như ý nguyện? Lý Hàng không có thói quen bị người khác dùng ánh mắt thành kiến nhìn chằm chặp vào, “Về sau, sau khi biết anh đã trở lại, bọn họ còn ‘mời’ tôi quay lại một chuyến, nói, chuyện lúc đó có phải là chúng ta đã sớm thông đồng với nhau không.” Anh từ trong túi quần móc ra điều thuốc thơm, sau khi châm lửa, hít mạnh một hơi, lại không nghĩ là đã dùng quá nhiều sức, cho nên bị sặc.

“Khụ khụ – - “

Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, từ thần sắc Lý Hàng có thể nhìn ra được, anh ta đã đoán được là Nam Dạ Tước sẽ tìm tới, nhiều năm như vậy, anh ta đối với tính tình của anh cũng coi như là hiểu rõ. Lý Hàng đa số thời gian đều rất bình tĩnh, không sợ hãi cũng đã kinh sợ, anh ngồi một lúc, dập tắt điều thuốc trong tay, rồi đứng dậy.

“Đại ca...” người đàn ông gọi anh, “Tôi đã từng nói, mạng của tôi là của anh, bây giờ... anh lấy về đi.”

Nam Dạ Tước đứng lên, hai tay chống lên mặt bàn, “Tôi không cần mạng của anh, nếu muốn, tôi đã lấy từ sớm, giữ lấy đi.”

Lý Hàng không ngờ Nam Dạ Tước sẽ nói ra những lời như vậy, đối với người phản bội, anh ta từ trước đến nay chắc chắn là sẽ không dễ dàng tha thứ, chỉ là anh ta đã quên, người đàn ông này đã có máu có thịt, Nam Dạ Tước không muốn mạng của anh, nhưng cũng không để Lý Hàng quay về bên cạnh lần nữa.

Đây chính là ranh giới cuối cùng của anh, đã từng phản bội, sẽ không tín nhiệm lại nữa. Có điều, Dung Ân là một ngoại lệ.

“Đại ca...” Thấy anh đã phải đi, Lý Hàng đi theo đứng lên, “Sự kiện trên bến tàu kia, sự tình bên trong cho thấy, là ý của băng đảng Tây Phong – Vương Triết nhưng kỳ thật không phải, mà là em trai anh ta rắp tâm bày mưu, chuyện này Vương Triết cũng không biết. Anh ta làm như vậy, chính là sợ lỗ như thất bại, cũng vừa hay làm cho các anh cùng bên kia lưỡng bại câu thương*.”

*(Lưỡng bại câu thương ý nói là hai bên đều bị thương)

Nam Dạ Tước mím môi, cũng không nói gì, gật đầu nhẹ, liền đi ra ngoài.

Lý Hàng theo sau, anh đứng ở cửa, mắt thấy hình bóng người đàn ông biến mất trong thang máy, anh dựa vào khung cửa, trong đôi mắt màu đen dường như càng tỏa ra trầm lắng hơn.

Khi Nam Dạ Tước đi đến thang máy, hít thở thật sâu một hơi, cảm giác được trong lòng giống như bị đè nặng bởi một khối đá rất lớn, lúc này một cơn gió lạnh nhẹ thổi qua, vẻ nặng nề buồn bực lúc nãy lại hoàn toàn tan biến.

Lý Hàng trở về đến trước cửa sổ, nhìn Nam Dạ Tước lái xe rời đi, dáng đứng anh đứng rất nghiêm, lúc người đàn ông tìm đến, anh thậm chí đã chuẩn bị tốt cho tình huống xấu nhất, nhưng lại không nghĩ rằng, chỉ là đối mặt với một cuộc nói chuyện bình thường, không có bất kỳ mùi máu tanh nào.

Nam Dạ Tước vốn định đi nhà Dung Ân, nhưng nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, lúc này qua đó, có lẽ bọn họ đều đã ngủ. tay anh gõ vài cái trên tay lái, quyết định trở lại Ngự Cảnh Uyển.

Hai mẹ con dường như cả đêm không ngủ, mẹ Dung ôm gối hôn thú, con mắt nhắm hờ, Dung Ân muốn nó lấy đi, vừa động vào một chút, mẹ liền tỉnh.

Cô chỉ có thể chiều ý mẹ Dung, thức ăn phía ngoài một miếng cũng không động vào, cho đến khi trên không trung nổi lên những tia sáng, mẹ Dung mới dựa vào gối nằm xuống, Dung Ân lặng lẽ đứng dậy, lấy cơm hộp bỏ vào nồi cơm điện, chuẩn bị nấu bát cháo.

Không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến âm thanh của tiếng pháo, từng đợt một, đình tai nhức óc, phá tan đi sự tĩnh lặng lúc này khó khăn lắm mới có được.

Dung Ân muốn xào ẹ vài món ăn thanh đạm, nhưng trong tủ lạnh không có gì cả, cô chỉ có thể trở lại phòng khách.

Lúc này, truyền đến một tràn tiếng đập cửa đều đều.

Cô cho là Nam Dạ Tước, liền thả lỏng bước chân đi ra mở cửa, sau khi nhìn thấy rõ ràng gương mặt phía ngoài đó, Dung Ân rõ ràng sợ run lên, vừa muốn đóng cửa lại, đối phương cũng đã chen vào trong.

“Bà tới làm gì?”

Lâm Thanh Nguyệt mặc chiếc áo khoác ngoài hàng hiệu cao cấp, giày cao gót trong chân khi đi phát ra tiếng vang lộc cộc, ánh mắt bà kiêu căng nhìn khắp bốn phía, nơi này quả nhiên là đơn sơ không chịu nổi, “Các người ở đây sao?”

“Bà cũng đã tìm đến nơi này, đã biết rõ còn cố hỏi làm gì?” Dung Ân chặn trước mặt bà, cũng không cho bà có những hành động gì khác, “Bà xông vào như vậy, thật không có chút lịch sự gì cả à?”

“Ân Ân, là ai vậy?”

Mặc dù Dung Ân đã giảm thanh âm thấp xuống, nhưng vẫn làm mẹ Dung tỉnh giấc.

Bà cởi áo khoác ngoài ra, Lâm Thanh Nguyệt tháo xuống bao tay ra, tự tiện ngồi trên ghế sa lon chật hẹp, cô hình như thấy khinh thường nhứu mày, “Chắc chắc, phòng khách này của các người còn không to bằng phòng vệ sinh nhà người ta nữa đấy.”

Dung Ân đi qua đó, dịu lấy cánh tay mẹ, “Mẹ, mẹ vào trong phòng trước, ở đây để con ứng phó.”

Mẹ Dung không xoay người, mà ngồi xuống trước mặt Lâm Thanh Nguyệt, “Nếu nhà tôi đây đã không thể vừa mắt bà như vậy, hà tất gì mới sáng sớm bà đã chạy tới đây.”

Sắc mặt Lâm Thanh Nguyệt thay đổi chút ít, vẫn duy trì vẻ đoan trang như cũ, bà mở túi ra, từ bên trong lấy ra một vật, để lên trên bàn trà, “Chuyến này tôi đến đây chỉ vì một việc, ở đây là tờ ngân phiếu 200 vạn, tôi hi vọng các người có thể cầm lấy số tiền đó, đi cho thật xa, vĩnh viễn không cần phải xuất hiện trước mặt chúng tôi lần nữa.”

Lúc Dung Ân thức dậy, cố ý mở hết cửa sổ ra, giờ đây gió rét thổi vào, thổi tờ ngân phiếu đó bay lên bay xuống, xem cho kỹ, bất quá cũng chỉ là một tờ giấy mỏng manh.

Mẹ Dung hai tay đặt trên đầu gối, tờ chi phiếu kia ngay cả đựng cũng không đựng một chút, “Bà lấy về đi, nơi này là nhà của tôi, tôi sẽ không đi.”

“Bà còn tưởng rằng Tử Nham sẽ quay về sao?” Lâm Thanh Nguyệt gương mặt lạnh lùng, “Ông ấy sẽ không thừa nhận mấy người đâu.”

“Nếu đã như vậy, bà sợ gì chứ?” Dung Ân đẩy tờ chi phiếu trên bàn trở về phía bên tay người phụ nữ, “Chỉ cần ông ấy không xuất hiện trước mặt chúng tôi, tôi và mẹ tuyệt đối sẽ không đi tìm ông ấy, mãi mãi sẽ không để cho bà phải huy động nhân lực như vậy.”

Ánh mắt Lâm Thanh Nguyệt quét một vòng bốn phía xung quanh, “Hai trăm vạn, cũng đủ ấy người có một cuộc sống tốt đẹp ở một nơi khác...”

“Chúng tôi không cần.” Mẹ Dung đã đứng dậy, “Tôi sẽ không rời khỏi nơi này, bà không cần nói gì nữa, chúng tôi sống tốt hay không, cũng không liên quan đến bà một chút nào cả.”

Lâm Thanh Nguyệt nhìn theo bóng lưng hai mẹ con đi về hướng phòng ngủ, bà đem tờ chi phiếu kia ra sức nắm trong lòng bàn tay, không phải là bà nhất định muốn qua đây để tự mang nhục, mà phía Dung Tử Nham bên kia bà còn có thể chịu được, sợ là sợ hai người trưởng bối ở nhà Dung gia, nếu như bị bọn họ biết bên ngoài còn có người nhà họ Dung, chắc sẽ không tiếc bất cứ giá nào để Dung Ân nhận tổ quy tông, đến lúc đó, bộ mặt Lâm Thanh Nguyệt này biết để đâu đây?

139. Chương 139: Tai Họa Ngập Đầu

Dung Ân dìu mẹ trở lại phòng ngủ, tâm trạng mẹ Dung đã bình tĩnh trở lại không ít, tờ giấy hôn thú kia Dung Ân cũng không thấy nữa, cũng không phát hiện là bị xé bỏ, nhất định là đã được giấu đi.

Lúc đi ra ngoài, Lâm Thanh Nguyệt đã đi rồi, cả phòng khách nồng nặc mùi nước hoa, mặc dù là mùi thơm ngát thanh nhã, ngửi thấy, vẫn cứ gay mũi như cũ.

Thức ăn trên bàn ăn đã nguội lạnh, Dung Ân múc cháo trong nồi cơm điện ra (nguyên văn là nồi cơm điện nhỏ), lúc này trời đã sáng hoàn toàn, khi sáng sớm có sương mù, lúc theo gió tây thổi vào, có cảm giác hơi lạnh, thấm thấu xuyên vào trong làn da, thấm nhuận vô cùng.

Cô còn tưởng rằng Lâm Thanh Nguyệt đi, thì có thể khôi phục sự yên lặng của ngày mừng một đầu năm mới này, lại không ngờ rằng, phiền toái nổi gót mà tới.

Thời điểm cửa ngoài truyền tới tiếng đập cửa kịch liệt, Dung Ân đang phòng bếp, cô để bát đĩa xuống, trong lòng bỗng dưng trầm xuống, đứng tại nguyên chỗ không hề nhúc nhích.

Mẹ Dung khoác áo khoác đi ra, thần sắc có chút mệt mỏi, đầu tóc cũng không chải, chỉ buộc sau cổ, “Ân Ân, sao không mở cửa thế kia?”

“Mẹ...” Dung Ân há to miệng, cũng không biết rốt cuộc đang sợ những gì nữa, người bên ngoài không kiên nhẫn, đã bắt đầu chửi bậy, “Mở cửa ra, sao vậy, làm chuyện mất mặt liền trốn ở trong nhà không dám ra gặp người khác à? Tôi nói ấy người biết, nếu không mở cửa, tôi sẽ ở đây chửi mắng không thôi...”

Giọng nói bên ngoài hoàn toàn là xa lạ, Dung Ân đã nghe thấy tiếng mở cửa của hàng xóm, “Ê, mới sáng sớm cô ở đây có biết làm phiền người khác hay không, cô tìm ai đó?”

“Tôi tìm hồ ly tinh ở bên trong này, bà ta cướp chồng tôi, mọi người tới phân xử giúp, tôi có nên chửi mắng bà ta hay không...”

Bác Lưu mang dép đi ra, “Bà nói rõ ràng, ai là hồ ly tinh? tôi thấy bà này mới sáng sớm đã muốn gây chuyện à?”

“Chính là người bên trong...”

Dung Ân loảng xoảng một chút mở cửa ra, người phụ nữ đứng ở phía ngoài bộ dạng ước chừng 40 mấy tuổi, ăn mặc rất bình thường, mẹ Dung cũng cùng theo ra, “Bà là ai?”

Người nọ đầu tiên là sợ run lên, về sau phản ứng cực kỳ nhanh, nhào tới liền nắm lấy cổ áo mẹ Dung, “Chính là bà, con hồ ly tinh này, bà dụ dỗ chồng tôi, còn ở bên ngoài sinh ra đứa con gái riêng này, tưởng rằng tôi không biết sao? 20 mấy năm nay, tôi nhẫn nhịn rồi lại nhẫn nhịn, tôi không ngại bà làm người thứ ba, bây giờ bà lại muốn đến phá hoại gia đình tôi, ông trời ơi, ông mở mắt ra mà xem chút đi...”

“Mẹ – ” Dung Ân vội vàng kéo tay người đàn bà ra, đối phương thuận thế nằm té trên mặt đất “Ây da, đánh người rồi, ngay cả đứa con gái riêng này cũng ăn hiếp tôi...”

Mẹ Dung tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hàng xóm lầu trên lầu dưới nghe thấy tranh cãi cũng đều tụ tập cả lại, Dung Ân đã đoán được việc này có dính dáng với Lâm Thanh Nguyệt, chính bà đã không thể kéo được bộ mặt này ra, nên tìm người đến gọi nước bắn vào nhà cô, “Bà nói tôi là con gái riêng, tốt lắm, tôi hỏi bà, chồng bà tên họ là gì?”

“Cô còn có mặt mũi nói đến chồng tôi, ông ta bây giờ đêm không về ngủ, chính là bị mẹ con mấy người xúi giục, tôi sẽ cùng mấy người liều mạng...” Người phụ nữ giữ vững tốc độ từ trên mặt đất đứng lên, trên quần còn dính một đồng bụi bẩn, Dung Ân đứng che chắn trước mặt mẹ, bác gái Lưu cũng vội vàng đi đến can ngăn, “Cái bà này... Còn như vậy, tôi sẽ phải báo cảnh sát đó...”

“Báo đi, bà báo đi...” Người phụ nữ múa máy hai tay thô ráp, trong miệng chửi rủa một tràng, “Tốt nhất là để người khác đều xem thử chuyện xấu của người nhà này, bà cướp chồng người ta, không biết xấu hổ à...”

“Bà bà.....” mẹ Dung chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhất thời bước chân lão đảo, vội vươn tay vịn lấy khung cửa.

Trên mặt Dung Ân bị bà điên đó tát mấy cái, nửa bên mặt gò má sưng đỏ lên, “Tôi biết việc này, cho dù tôi có thêm mười cái miệng cũng nói không rõ được, bà trở về nói cho bà ta biết, kêu bà ta đừng đứng sau lưng giở trò này, bà ấy muốn làm lớn chuyện này, chúng tôi sẽ theo hầu bà ấy tới cùng, Dung gia bọn họ không sợ bị vạch mặt, tôi càng không sợ!”

Phụ nhân kia nghe nói, động tác trong tay cũng cứng lại, sắc mặt có chút lúng túng, hình như là bị người ta vạch trần bộ mặt ngay tại trận nên rất khó tiếp tục diễn, Dung Ân đẩy bà ta ra, quay lại giữ chặt tay mẹ Dung, “Mẹ, chúng ta vào trong.”

“Đừng hòng đi...”

Người phụ nữ vốn là muốn cho hai mẹ con bị xấu mặt, đây cũng là mục đích nhận tiền của bà, bà bước nhanh nhào tới trước, hai tay gắt gao giữ chặt ống tay áo Dung Ân, “Trả chồng cho tôi, hai người các người không biết xấu hổ...”

Dung Ân thuận tay đem mẹ Dung đẩy vào trong nhà, trở tay đẩy ra, lại không nghĩ người phụ nữ nhất thời không có đứng vững, gót chân tại đầu bậc thang chao đảo chút, cả người liền ngã xuống một mạch theo cầu thang, “A.....”

Theo tiếng va chạm liên tiếp, Dung Ân gấp rút xông tới, chỉ thấy người nọ nằm ở nơi chỗ rẽ cầu thang, đầu chúi xuống tại bậc thang cuối cùng, một đồng máu tươi đang theo đầu chảy tràn ra, con mắt nhắm chặt lại, hoàn toàn mất đi ý thức.

Mẹ Dung nghe được động tĩnh đi ra, khiếp đảm đến hai chân xụi lơ, may là hàng xóm bên cạnh đỡ, “Mau, mau gọi 120 đi.”

Bác Lưu lau lau mồ hôi trán, chạy thục mạng vào trong nhà Dung Ân, lúc cầm điện thoại lên, tay vẫn còn đang run rẩy, “Alo, 120 trung tâm cấp cứu đó hả...”

Bàn tay Dung Ân vịn lấy cầu thang, năm ngón tay cầm thật chặt, vốn là đã trắng nõn bây giờ càng trắng giống như tờ giấy trong suốt, Nam Dạ Tước nghe thấy tiếng động bước lên nhanh hơn, anh đứng bên cạnh người phụ nữ đang hôn mê, gương mặt tuần tú chậm chậm ngẩng lên, chỉ thấy Dung Ân thân thể không chút sức lực dựa vào lan can, đang từng chút từng chút một trượt xuống dưới.

“Ân Ân.....”

Xe cứu thương không lâu sau cũng tới, Nam Dạ Tước hai tay ôm Dung Ân vào lòng, “Không sao, có anh ở đây, không sao.”

Mẹ Dung nhanh chóng đã ngồi dưới đất khóc lớn lên, bầu trời bao la sáng trong lúc trước, lúc này có vẻ hơi mờ mịt, bà không biết tại sao trong một đêm lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cách nghĩ của bà và Dung Ân đều rất đơn giản, có thể sống qua ngày một cách bình thường là tốt rồi. Nhưng những biến cố liên tiếp này giống như là đã được thương lượng từ trước, khiến cho bà khó có thể chống đỡ được.

“mẹ Dung, mẹ Dung – -” Bác Lưu đang đỡ bà lo lắng kêu lên.

Dung Ân nghiêng đầu đi, chỉ thấy mẹ đã hôn mê, cô gấp gấp đến nỗi muốn ngã xuống đất, chỉ có thể mặc cho Nam Dạ Tước đỡ cô dựa vào một bên.

Mẹ Dung nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, mu bàn tay còn cầm ống truyền dịch, Dung Ân đem tóc của bà bết về phía sau, lúc Nam Dạ Tước tiến vào, cô vội vã quay đầu lại, cẩn thận nhét tay mẹ vào trong chăn, “Dạ, thế nào rồi?”

Nam Dạ Tước cúi người xuống, tay trái đặt trên vai cô, thanh âm tận lực đè thấp, “Không có việc gì, chỉ là mất máu quá nhiều, dừng sự, anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

“Ân Ân, đừng lo lắng, bác gái chỉ là bị chút kích động, để bác ngủ chút đi.”

Dung Ân hốc mắt chưa xót, lúc này, cô đã không còn biết làm cách gì, thủ tục nằm viện của mẹ đều là do Nam Dạ Tước một tay làm hết, hai tay cô ôm lấy thắt lưng người đàn ông, đem khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng dán chặt ở trước bụng anh, “Nếu anh không ở đây, em cũng không biết nên làm gì bây giờ, em vừa lo lại vừa sợ...” Dung Ân siết chặt hai tay, Nam Dạ Tước giữ lấy hai vai cô, phát hiện hai bả vai cô đều đang run rẩy.

“Anh ở đây, không việc gì đâu...”

Sau khi Nam Dạ Tước biết ngọn nguồn mọi chuyện, tự nhiên hiểu là Lâm Thanh Nguyệt đứng sau điều khiển, nếu đối phương đã dùng đến thủ đoạn mua bán, anh sẽ dùng nhiều tiền hơn, ngăn chặn miệng lưỡi của người phụ nữ kia.

Cả ngày, Dung Ân cứ như mất hồn mất vía, Nam Dạ Tước không qua bên công ty, túc trực bên cạnh cô, cho đến khi nhận được điện thoại Sở Mộ, lúc này mới phân phó Dung Ân vài câu, nói anh lập tức trở về, liền lo lắng ra khỏi phòng bệnh.

Lúc chạng vạng, mẹ Dung tỉnh lại, Dung Ân lòng thấp thỏm lúc này mới định lại, cô ẹ nằm nghỉ ngơi thật tốt, sau khi hết lần này đến lần khác dằn dỗi, lúc này mới chạy chậm ra ngoài, muốn mua về cho bà một ít thức ăn.

Lúc Dung Ân trở lại phòng bệnh, xuyên qua nửa phần trên bằng cửa kiếng có thể nhìn thấy bóng lưng người đàn ông ngồi ở trước giường bệnh, cô không chút nghĩ ngợi đẩy cửa đi vào, mẹ Dung vội vã lau lấy khóe mắt, người đàn ông nghe thấy động tĩnh, nghiêng đầu lại, “Ân Ân...”

Dung Ân đem thức ăn đặt trên đầu giường, sắc mặt lạnh băng, “Ông tới đây làm gì? Đi ra ngoài!”

“Ba biết rõ, chuyện này là Thanh Nguyệt làm không đúng, Ân Ân, ông bà nội đã biết, bọn họ đặc biệt để ba đi đến, đón con về nhà.” Dung Tử Nham giọng điệu hân hoan, hoàn toàn không bận tâm đến ánh mắt bi thương của Dung Ân, nói cho cùng, Dung gia bọn họ chính là không muốn con của mình lưu lạc bên ngoài, về phần mẹ, người đàn ông này trước giờ không biểu lộ thái độ gì.

“Tôi không có ông nội, bà nội, càng không có ba.” Dung Ân bắt gặp đầu giường có giỏ trái cây cùng hoa tươi, tầm mắt cô hơi giận dữ, sau khi xách hết tất cả đồ đạc trong tay liền ném ra ngoài, “Ông không cần quay lại, chỉ cần mấy người đừng làm loạn, tôi và mẹ mãi mãi cũng sẽ không nói chuyện này ra. Đối với chúng tôi mà nói, đây là sỉ nhục lớn nhất, cho nên, người khác sẽ không biết Dung gia mấy người bên ngoài còn có đứa con này như tôi...”

Mẹ Dung dựa vào đầu giường, cũng không nói gì, ánh mắt bà u ám, đối với người người đàn ông này, dường như cũng đã hết hy vọng.

Dung Tử Nham bị ngăn cản ở ngoài phòng bệnh, cũng không dám làm quá âm ỉ, Dung Ân thả rèm xuống, dứt khoát ngăn cách tầm mắt của ông.

Không bao lâu sau, người đàn ông liền đi, mẹ Dung mới tỉnh lại, cơ thể rất yếu, lúc Dung Ân đang đút cơm cho bà, cửa phòng bệnh lại lần nữa được mở ra. Cô nghĩ rằng bác sĩ đến kiểm tra phòng, lúc quay đầu lại mới phát hiện, thì ra là cảnh sát.

Trong lòng Dung Ân không giật thót lên một chút, cô đặt chén trong tay xuống, đứng lên.

“Xin hỏi, cô là Dung Ân phải không?”

Cô gật đầu nhẹ, quay người đắp lại chăn cẩn thận ẹ Dung, “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước đi.” Dung Ân vừa bước ra một bước, bàn tay đã bị người phía sau giữ chặt, “Ân Ân...”

“Mẹ, không việc gì, con đi ra ngoài một chút sẽ trở lại.”

Mẹ Dung sao có thể yên tâm được, đã mơ hồ cảm thấy bất an, “Ân Ân...”

Dung Ân đi theo cảnh sát đi ra đến hành lang, cô cố ý đóng cửa lại, “Xin hỏi, các anh tìm tôi có việc gì sao?”

“Chúng tôi muốn mời cô đến cục cảnh sát một chuyến.” người đàn ông trẻ tuổi nói chuyện rất cứng rắn, căn bản là không chừa đường để bàn bạc thương lượng.

140. Chương 140: Vĩnh Viễn Không Thể Nào Rời Xa

Xảy ra án mạng?

“Bà ta như thế nào rồi?”

“Bà ta chết rồi.”

Dung Ân chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, có cảm giác như trời đất xoay chuyển muốn ngã quy, “Không thể nào, bà ta mất máu quá nhiều, đã cứu chữa rồi...”

“Đi, đến sở cảnh sát rồi từ từ nói chuyện.” Hai gã cảnh sát tốc độ rất nhanh, dường như là đem Dung Ân áp giải lên xe, cô chợt dạ bất an, đến cục cảnh sát mới phản ứng lại được, lúc muốn gọi điện thoại, đã không còn kịp rồi.

“Nói đi, lúc đó tại sao đẩy người xuống dưới?”

Dung Ân cẩn thận nhớ lại chi tiết lúc đó, ngọn đèn trong phòng thẩm vấn đều tập trung ở đỉnh đầu cô, có chút chói mắt, cô nheo mắt lại, “Lúc ấy chúng tôi đang tranh chấp, bà ta giữ chặt cánh tay của tôi, sau đó tôi giật ra ...”

Người thẩm vấn mỗi chi tiết đều đã hỏi, hỏi tới hỏi lui, đến cuối cùng Dung Ân chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, khó khăn lắm bọn họ mới đứng dậy, muốn chuẩn bị rời khỏi, cô vội vàng hỏi, “Khi nào thì tôi có thể đi?”

“Đến lúc này còn muốn đi ra ngoài?” Một người trong đó cười lạnh nói, “Cứ chờ đi.”

Bên trong căn phòng lạnh căm, chỉ để lại một mình Dung Ân, dường như ánh mặt trời không thể chiếu vào bốn phía. Cô cũng không nghĩ tới Sở Mộ sẽ đến đây, cách ăn mặc của bà vẫn quý phái đẹp đẽ như cũ, khi bà ngồi xuống đối diện mình, Dung Ân mơ hồ đã phát giác ra chút khác thường.

Sở Mộ nhìn chằm chằm cô, ánh mắt bên trong lộ ra vẻ ung dung của độ tuổi này, bà tháo găng tay, thân thể khẽ dựa về phía sau, “Muốn đi ra ngoài không?”

Sắc mặt Dung Ân lập tức đề phòng, “Con muốn gặp Nam Dạ Tước.”

“Nó sẽ không gặp cô,” từ trước tới nay Sở Mộ tiết kiệm lời nói như vàng, con người sắc đá, “Lúc Thanh nguyệt tới tìm cô, cô đã nên đi rồi, cũng sẽ không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh này, chúng ta làm cuộc giao dịch đi, thế nào?”

“Giao dịch gì?”

“Rời khỏi nó, hoặc là ngồi tù cả đời, cô tự chọn đi.”

“Tôi không làm ra chuyện đó, tôi sẽ không thừa nhận, tôi tin tưởng luật pháp còn không đến mức mù quáng như thế.”

“A, thật là ngây thơ.”

Những lời này, lúc trước Nam Dạ Tước cũng đã nói qua, nhưng từ trước tới nay Dung Ân đều kiên định, “Ngây thơ cũng được, bướng bỉnh cũng được, bác gái, con đã chủ động buông tay anh ấy hai lần rồi, không thể nào lại có lần thứ ba, chúng con đã nói rồi, thời gian sau này, sẽ toàn tâm toàn ý nhìn về phía đối phương, muốn con rời khỏi anh ấy, trừ phi, lần này là anh ấy tự nói ra.”

“Cô cũng không xem, cô xứng sao?”

“Anh ấy yêu con, chúng con sẽ xứng.”

“Hừ,” khóe mắt Sở Mộ khinh thường, khóe miệng khẽ nhếch, nhưng cũng ẩn chứa tức giận, “cô nên biết, tôi có cách làm cho cô ngồi đầy cả đời.”

“Con cũng tin rằng, anh ấy sẽ không để con một mình ở đây.”

Hai tay Sở Mộ đặt trên đầu gối rồi dút vào trong túi quần, “Tước đứa nhỏ này, cần người phụ nữ tuyệt đối không thể giống cô, cô rời khỏi nó, nếu không... giống như đang ràng buộc nó, cô cũng hi vọng nó có thể sống tốt mà.” Sở Mộ biết không thể uy hiếp, thì chuyển qua nói đạo lý, người như Dung Ân, chắc sẽ chấp nhận mặt này, “Sau khi ra ngoài, dẫn mẹ cô rời khỏi thành phố Bạch Sa, nó có bối cảnh xuất thân như thế nào, cô theo nó lâu như vậy, có biết rõ không?”

“Bác gái, “Dung Ân cắn môi dưới, khóe miệng dẩu răng nhàn nhạt hiện ra, cô có nghĩ tới sẽ có một ngày Sở Mộ sẽ tìm cô, chỉ là không nghĩ tới, lại ở trong hoàn cảnh như vậy, “Con hi vọng anh ấy sống tốt, con tin rằng, không có gì so với việc chúng con ở bên nhau, càng làm cho anh yên tâm và hạnh phúc. Con không nói một tiếng mà rời khỏi, không phải vì tốt cho anh ấy, nỗi lo lắng và sự nhớ nhung của anh, cũng sẽ ngăn cản bước chân của con, con không đi được...”

Đôi mắt Sở Mộ lạnh lùng, tầm mắt Dung Ân nhìn về hướng xa xa, lúc nói ra những lời này, trên mặt vui vẻ thanh thản, dường như là nhìn thấy hình bóng người đàn ông, Sở Mộ mang găng tay vào, “Thái độ của cô đã mạnh mẽ và cứng rắn như vậy, được, lời nói của tôi luôn luôn đúng, ải này của tôi, cô vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ bước qua được!”

Khi Nam Dạ Tước vội vàng chạy tới sở cảnh sát, vừa vặn Sở Mộ từ bên trong đi ra.

Con người đen sẫm của người đàn ông liếc xéo bà, khóe miệng mím chặt, không nói một câu nào muốn bước vào.

“Tước,” Sở Mộ xách túi bằng da thật màu đen, khi nào thì, giữa bà và con trai đã xa cách đến như vậy, “Con không cần vào nữa, giữa mẹ và nó đã đạt thành giao dịch, ngày mai nó sẽ được thả ra, đến lúc đó, nó đồng ý rời khỏi con, người con gái như vậy con còn muốn làm gì?”

Con người hẹp dãi Nam Dạ Tước dưới ánh mặt trời hứng lấy ánh sáng màu vàng kim, nghiêng tầm mắt, có thể chứng kiến dưới đáy mắt quỷ quyết của anh càng trở nên lạnh lẽo. Chỉ là, anh quá hiểu hai người phụ nữ này, trên mặt Sở Mộ sự tức giận còn chưa kịp tán đi, “Mẹ, mẹ không cần phí công vô ích nữa, cô ấy là người như thế nào con rất rõ ràng.” Lúc trước anh gần như đẩy Diêm Minh vào chỗ chết, cô cũng không cúi đầu, lúc này lời nói của Dung Ân rất rõ ràng, lúc đó cô cũng có thể làm được đến nước đó, huống chi là bây giờ?

“Tước,” Sở Mộ rõ ràng tức giận, “Lời mẹ nói một câu con cũng không nghe lọt vào tai sao?”

“Con chỉ muốn cô ấy, người khác ai cũng không muốn.” Nam Dạ Tước nói xong, nện bước chân dài đi vào sở cảnh sát. Sở Mộ nghiêng người, duy trì tư thế này đứng ở bên ngoài rất lâu, bà biết rõ, lần này nếu bà còn tiếp tục cố chấp, có thể, mất đi chính là đứa con trai duy nhất này.

Bà càng biết rõ hơn, chuyện này quá lộ liễu, ai cũng biết là bà ngằm ra tay, tới thời điểm thích hợp, Sở Mộ biết phải buông tay, coi như là cho Dung Ân một bài học không lớn không nhỏ.

Nam Dạ Tước thiếu chút nữa lật tung cả sở cảnh sát này ra, cũng không ai cho anh đi vào, Dung Ân ở bên trong một đêm, gần như là không hề nhắm mắt, may mắn ngày hôm sau trời vừa sáng, cô gặp được Bùi Lang.

Thế lực của người đàn ông này, cô đều đoán không ra, chỉ biết anh là chính khách, cả gia tộc hình như là chiếm cứ hết giới chính trị cả thành phố Bạch Sa, sau khi Nam Dạ Tước trở về vẫn muốn động đến anh ta, nhưng cũng giữ lại được tới bây giờ.

Dung Ân cảm giác cả ngày này như là nằm mơ, cô đi theo Bùi Lang đi ra ngoài, bởi vì thời gian dài không hoạt động, đôi chân vừa nhức vừa tê, “Bùi Lang?”

“Không sao rồi, đã điều tra rõ ràng chuyện đó không liên quan tới em.”

“VẬY, bà ta đã chết thật rồi sao?”

“Cái này còn có thể giả sao?” Bùi Lang nghiêng đầu cười nói, sắc mặt tự nhiên, hoàn toàn không có vẻ ngưng trọng như trên mặt của Dung Ân, giống như đã nhìn quen lắm rồi, “Sau chuyện đó thì bệnh tim tái phát, theo như lời nói của người nhà bà ta, bà là người mắc bệnh tim lâu năm rồi, lần này mặc dù là ở trong bệnh viện, nhưng bởi vì lúc ấy bên cạnh không có người, bệnh này thì, người mà muốn đi, rất nhanh.”

Dung Ân nhẹ thở ra một hơi, nhưng còn một vấn đề vẫn chưa hiểu, lời nói của Sở Mộ đã rõ ràng như vậy, cô làm sao dễ dàng thoát tội được?

“Dung Ân, gần đây em sống có tốt không?” Bùi Lang thấy bên cạnh không có ai, lúc này mới tựa chỗ quẹo ở hành lang, móc ra một điều thuốc.

“Còn anh? Không có phiền phức gì chứ?”

Người đàn ông cười cười, “Yên tâm đi, anh ấy muốn động anh, tất nhiên sẽ có động tĩnh lớn, anh ấy không ngu ngốc, biết rõ nên lấy hay bỏ.”

“Bùi Lang, anh cũng buông tay đi, được không?”

Người đàn ông nhẹ nhàng phun ra vòng khói, con người tối tăm tràn lộ ra vẻ khó hiểu, khóe miệng của hắn giương nhẹ, lộ ra trạng thái không quan tâm, “Lúc trước, nhất định phải động vào anh ta, em không hiểu tranh đấu gay gắt trong giới chính trị, bây giờ anh đã leo lên rồi, cũng là thời điểm hưởng thụ cuộc sống, nhiệm vụ “trừ bạo an dân”, thì để lại cho người khác làm đi.”

Theo địa vị xã hội của Bùi Lang, Dung Ân cũng nghĩ tới, cô luôn không hiểu vì sao anh ta luôn chống đối với Nam Dạ Tước, bây giờ nghe anh vừa nói như vậy, nghĩ lại, cũng là có liên quan tới tiền đồ của anh.

“Đi xuống đi, có người đang đợi em.”

Dung Ân ngơ ngác, Bùi Lang giúp cô, cô không quên, chỉ là anh chịu buông tay, Nam Dạ Tước, sợ là vẫn ra tay độc ác như cũ?

Tầng sáng, ánh mặt trời đã nhô lên, Dung Ân cảm thấy chói mắt, liền vươn tay che lại. sau khi con mắt không dễ dàng gì thích ứng được ánh sáng gay gắt, cô liếc mắt thoáng nhìn thấy chiếc xe thể thao phổ trương ngoài sân. Từ xa nhìn thấy đuôi xe màu bạc, dường như là phù hợp với bờ vai anh, anh đang hút từng ngụm thuốc, trên mặt đất đã rơi đầy đầu thuốc lá, Nam Dạ Tước một chân hơi cong, lúc ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Dung Ân đứng ở trên thềm đá.

Sắc mặt anh mệt mỏi, là dựa vào thuốc lá để làm tỉnh táo hơn mới có thể chống đỡ được, quần áo vẫn là bộ của ngày hôm qua chưa thay ra, trên mái tóc màu nho tím, đã dính đầy giọt sương, có vài giọt theo góc cạnh khuôn mặt hấp dẫn của anh chảy xuống. Nam Dạ Tước ném thuốc lá trong tay, nghiêng người đứng dậy, sải bước đi về hướng Dung Ân.

Một buổi tối gần ngủ, nhưng cô cảm giác đã cách rất lâu rồi, cái loại cô đơn và sợ hãi đó bị giam tại phòng tắm vẫn đã được sự ấm áp trong mắt của Nam Dạ Tước tẩy rửa sạch sẽ, Dung Ân ngừng thở, cô nói không nên lời cảm giác bây giờ là như thế nào, yên tâm rồi, lỗ hổng đó được lấp đầy, bước chân cô nhanh hơn chạy về hướng người đàn ông. Người và người là như vậy, vĩnh viễn ở dưới những hoàn cảnh yên ổn, sẽ làm cho bạn quên đi cách trân trọng, cũng vĩnh viễn không cảm giác được loại ấm áp khác.

Dung Ân bổ nhào vào trong lòng anh, bị Nam Dạ Tước ôm chặt.

Mùi thuốc lá nồng nặc chui vào trong cánh mũi, Dung Ân chưa bao giờ phát hiện, cô lại gấp gáp cần anh ôm lấy như vậy, cô nhón mũi chân, đem cằm dựa trên bờ vai của người đàn ông. Nam Dạ Tước toàn thân lạnh như băng, chiếc cầm thon cũng toát ra xanh xao mệt mỏi, hai tay Dung Ân vòng qua lưng anh, lúc ôm chặt, cả thân thể run rẩy không thôi.

“Ân Ân, đừng sợ...”

“Em không sợ, em biết anh sẽ đưa em ra ngoài.”

Tầm mắt của cô xuyên qua cần cổ người đàn ông, khoảng cách gần hơn mới phát hiện, trên mũ xe của chiếc xe thể thao có phủ một lớp sương dày, đột nhiên cổ họng cô giống như là bị thứ gì đó chặn lại, nghẹn ngào lên tiếng, “Có phải anh ở đây cả buổi tối?”

“Ân Ân, anh không thể để lại em một mình vào lúc này được.” Nam Dạ Tước bàn tay mơn trớn đỉnh đầu của cô, “Chúng ta về nhà.”

Dung Ân bị anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé, hai chân càng giống như là bị đóng đinh, “Anh như vậy... Có nghĩ tới, em sẽ đau lòng không?”

Bước chân người đàn ông thoáng ngừng lại, nghiêng đầu qua, lời cô đến trước mặt, “Nếu anh bỏ mặt em, anh không làm được, anh sẽ càng đau lòng.”

Anh nhét Dung Ân vào trong xe, bên trong đã mở hệ thống sưởi, cô bị lạnh cả một buổi tối, bây giờ cần nhất là phần ấm áp này.

“Mẹ em thế nào rồi?”

“Anh để cho A Nguyên coi chừng ở đó, khi anh đến anh đã bảo đảm với bà, hôm nay nhất định dẫn sẽ em đi gặp bà.” Nam Dạ Tước khởi động động cơ, hai con mắt đầy tia máu.

“Sao anh biết em sẽ được thả ra?”

Người đàn ông cười cười, “Một chút thủ đoạn này của mẹ anh không làm khó được anh, đây là giao dịch giữa anh và Bùi Lang, anh ta thay anh cứu em ra ngoài, từ nay về sau, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Tim Dung Ân đập mạnh và loạn nhịp, ôm chặt hai vai không nói gì.

“Không nghĩ tới anh ta còn có chút bản lĩnh, bây giờ anh ta đã đến một độ cao nhất định, tất nhiên sẽ không hi vọng có phiền toái, nếu không... thủ đoạn trả thù của chúng ta anh ta không chịu nổi đâu...”

“Dạ,” Dung Ân dựa người qua, cắt đứt lời của anh, “Như vậy, lúc trước anh bị trúng thương, những đau khổ kia không phải chịu đựng vô ích rồi sao?”

Nam Dạ Tước, người đàn ông vẫn như cũ hô mưa gọi gió trong bóng đêm này, từ trước đến nay anh luôn tôn sùng chính là, người khác cho anh một súng, người đó phải đền một mạng.

Hai tay anh nắm chặt tay lái, Dung Ân nghiêng đầu nhìn chằm chằm má phải hoàn mỹ của anh, người đàn ông thay đổi tốc độ xe nhanh chóng, đôi người mị hoặc nhẹ nhàng câu dẫn ra, “Ân Ân, em có nhớ em đã từng nói gì không? Em nói, anh yêu em, cho nên những quá khứ đó, đều là anh phải chấp nhận. Phát súng kia, tự nhiên cũng là đúng.”

“Nam Dạ Tước, anh là đồ ngốc!” sau khi Dung Ân nói ra những lời này, liền nhắm mắt, người đàn ông chỉ cảm thấy trên vai từng đợt nóng hổi, nước mắt đã thấm ướt áo khoác của anh, trực tiếp rót vào trong cơ thể anh.

“Ân Ân, chờ khi em đã yêu anh, cũng sẽ như vậy.”

Dung Ân nghe vậy, khóc càng dữ dội hơn, Nam Dạ Tước, anh không chỉ ngốc, anh còn ngu nữa, cô cần môi, đem tiếng ngen ngào nuốt trở vào trong bụng, anh dựa vào cái gì cho rằng, cô không yêu anh?

Lúc trước, cô nắm lấy nhược điểm là Nam Dạ Tước yêu cô, không chỉ một lần hung hăng thống kích anh, làm cho anh đau đến tê tâm liệt phế, bây giờ những gì anh chịu đựng, Dung Ân dường như cũng có thể cảm nhận được, cô kiên trì trước mặt Sở Mộ là đúng, mặc kệ có nhiều đau đớn thế nào, chỉ cần có thể ở bên nhau là tốt rồi.

Nam Dạ Tước lái xe trở về Ngự Cảnh uyển, bọn họ cần phải sửa soạn lại mình, bằng không với bộ dạng này đến bệnh viện, mẹ Dung nhất định sẽ lo lắng.

Sau khi tắm rửa, toàn thân lười biếng.

Dung Ân mệt mỏi không muốn động dậy, mặc áo choàng tắm rộng thùng thình nằm ở trên giường, lúc Nam Dạ Tước đi ra, cô đang cuộn mình thành một đống, đôi mắt mở to ngó ra ngoài cửa sổ.

“Mệt không?”

Cô gật gật đầu.

“Ở nhà nghỉ ngơi trước đi,” Nam Dạ Tước thuận thế nằm bên cạnh cô, “Ân Ân, sau này, anh sẽ cho người canh giữ ở Ngự Cảnh uyển, trước khi mẹ anh buông tha, anh sẽ không để cho bà gặp em.” Dung Ân biết rõ, chuyện lần này đã gõ vào tiếng chuông cảnh báo của anh, Nam Dạ Tước sợ Sở Mộ không cam lòng, nên chuẩn bị những biện pháp bảo vệ trước.

Chỉ là anh không ngờ rằng, trên đời này, luôn luôn khó lòng mà phòng bị được.

141. Chương 141: Đứa Con Thứ Hai

Dung Ân nghỉ ngơi một lúc ở Ngự Cảnh uyển, cô không dám ngủ, chỉ là bớt mệt mỏi, liền đứng dậy thay quần áo, muốn đến bệnh viện.

Lúc xuống lầu, Nam Dạ Tước theo sau lưng cô, tay áo tay trái vén lên có nút bạch kim, Vương Linh cũng đã trở về trước dự định, đang bận rộn chuẩn bị trong phòng bếp, trên bàn ăn còn chuẩn bị cả canh gà, “Dung tiểu thư, đây là cậu chủ dặn dò chuẩn bị.”

“Vương Linh, cô vất vả quá.” Nam Dạ Tước đem bình giữ nhiệt đưa tới tay Dung Ân, “Thức ăn trong Bệnh viện chỉ có vài món, mấy ngày nay, bác gái muốn ăn gì thì để Vương Linh đem qua cho.”

“Đúng rồi, Dung tiểu thư, muốn làm gì cô cứ việc dặn dò.”

“Cảm ơn.” Dung Ân bưng bình giữ nhiệt, tính chất kim loại, ấm áp đang lan tỏa ra ngoài làm cả trái tim Dung Ân đều ấm áp theo, Nam Dạ Tước đi ra phòng khách trước, Dạ Dạ cũng được đưa qua đây, lúc này đang nằm sấp ở góc tường phơi nắng mặt trời.

Lúc đến bệnh viện mẹ Dung trông thấy Dung Ân thì rất kích động, Nam Dạ Tước có việc nên đi trước, rồi mẹ vội vàng hỏi han, sau khi đã xác định Dung Ân không sao, lúc này mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng không biết chúng ta đã tạo ra nghiệt gì, gần sang năm mới còn xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

“Mẹ, ” Dung Ân múc canh gà vào chén, đưa tới bên môi bà, “Mẹ đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, xem, bây giờ không phải tốt rồi sao?”

Mẹ Dung nhìn chén canh mím môi lại, “Mẹ không sao, sống ở chỗ này không quen, hay là xuất viện sớm đi.”

Dưới sự kiên trì của mẹ Dung, Dung Ân làm thủ tục xuất viện cho bà, lúc trở về tiểu khu, trên đường gặp gỡ vài bác gái hàng xóm, mọi người đều dặn dò Dung Ân chăm sóc tốt ẹ , đối với sự kiện ngày hôm đó không ai hỏi nhiều.

Bởi vì chuyện này âm ỉ quá lớn, những ngày tiếp theo, Lâm Thanh Nguyệt không mò tới cửa, trong nhà cũng tạm thời khôi phục lại bình yên.

Dung Ân ở nhà vài ngày, ngẫu nhiên mẹ sẽ nói chuyện về Dung Tử Nham, bà lẽ mớ cũng có thể biết được, lúc trước, Dung Tử Nham tuổi trẻ ngạo mạn, bất mãn gia đình trải đường cho ông nên một thân một mình đi tới thành phố Bạch Sa, trong quá trình đó thì đem lòng yêu mẹ Dung, sau đó, chung sống trong căn hộ chung cư nhỏ bé, cuộc sống trôi qua thoải mái. Cho đến có một ngày, người đàn ông phải rời khỏi, cũng hứa hẹn với bà đợi sau khi ổn định sẽ trở lại đón hai mẹ con họ, kết quả, đã đợi là phải đợi hai mươi mấy năm.

Sau khi gặp nhau, cũng đã dự đoán là phải xa nhau. Giờ đây Dung Tử Nham thích an nhàn, những ngày tháng phong hoa tuyết nguyệt, cũng để lại trong ký ức sâu thẳm.

“Mẹ, về sau mẹ con chúng ta phải sống thật tốt.”

Mẹ Dung nằm ở trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, cũng không thê oán như lần gặp trước, “Mẹ nghĩ kỹ rồi, chỉ cần có Ân Ân như vậy là đủ rồi, có thể an nhàn qua hết nửa đời sau, mẹ thấy thoải mái rồi.”

Cô thấy rất may mắn, mẹ cũng không mù quáng mà sống trong quá khứ, có nhiều thứ đã giữ không được, thì nên vứt bỏ thôi.

Trên đường cái, không khí năm mới vẫn còn ở đây, trong trung tâm treo lồng đèn thành một con rồng dài, có một số cửa tiệm còn đốt pháo, giẫm chân lên, để giày đều dính đầy giấy đỏ gói màu đỏ.

Dung Ân đi vào tiệm trang sức mà lần trước Nam Dạ Tước dẫn cô vào, nhân viên phục vụ nhiệt tình chào đón, cô cúi người, ở trong tủ quầy phát hiện chiếc nhẫn ngón út lần trước nhìn trúng, “Chào cô, tôi muốn xem chiếc này.”

Nhân viên phục vụ lấy nhẫn ra, “Tiểu thư, tôi nhớ cô, lần trước đi cùng với Tước thiếu, lúc ấy tôi đã thấy được, cô thích chiếc nhẫn này ạ.”

Dung Ân đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của mình, “Đẹp không?”

Chất liệu bạch kim lạnh cứng, dưới ánh đèn ánh ra sắc nét, nhân viên kia vội vàng phụ họa, “Đẹp lắm, ngón tay cô mảnh mai, đeo rất đẹp.”

“Vây, đeo trên tay anh ấy đẹp không?” Dung Ân không ngẩng đầu, mà chỉ lo nhìn ngón áp út của mình, nhân viên kia nghe vậy, ngần ngại một chút, chỉ thấy khóe miệng cô câu lên, ánh mắt nhu hòa, ánh sáng bạch kim không che lấp vẻ kiêu mị dưới đáy mắt cô, “Đẹp, chiếc nhẫn ngón út này như vì Tước thiếu mà thiết kế, thiết kế này đơn giản, lại cũng chỉ có anh ấy mới hợp với vẻ huyền diệu trong đó, tiểu thư, mắt nhìn của cô thật tốt.”

Mặc dù Dung Ân biết đây chỉ là những câu chào hàng của cô ấy, nhưng cũng cảm thấy hưởng thụ, thực ra, thứ cô nhìn trúng, chỉ có người đàn ông mới hợp.

“Được rồi, tôi lấy cái này, gói lại đi.”

Dung Ân từ trong bóp da móc ra thẻ lương của bản thân, sau khi thanh toán, nhân viên đem đồ trang sức bỏ vào trong hộp, đưa tới tay Dung Ân. Lúc đi ra, phía ngoài ánh mặt trời rất chói mắt, bình thường buổi trưa Nam Dạ Tước không trở về ăn cơm, lúc này trở về cũng đã trễ rồi, Dung Ân vào nhà hàng gần đây ngồi xuống, chuẩn bị tùy tiện gọi vài món ăn lót bụng.

Khi đĩa mỳ ý màu sắc tươi ngon được bưng lên bàn, bụng Dung Ân vốn lảnh đang đói cồn cào, lại không có khẩu vị, cô cầm lấy chiếc đĩa đẩy vài cái, trong cổ họng xông lên một trận nôn khan, cô vội vàng bưng ly nước lên uống vài ngụm nước ấm, lúc này mới cảm thấy khá hơn một chút.

Qua vài ngày rồi mà cái đó vẫn chưa tới, Dung Ân vốn là không để trong lòng, nhưng bởi vì có kinh nghiệm lần trước, lúc trở về vội ghé vào tiệm thuốc mua que thử thai, trở lại Ngự Cảnh uyển, Vương Linh đang muốn đi ra ngoài mua thức ăn, Dung Ân dặn dò cô mua thêm nhiều trái cây, liền lên lầu.

Trên lầu và dưới lầu đều có người của Nam Dạ Tước, bình thường chỉ khi anh trở về, những người này mới rời khỏi. Sau khi Dung Ân để đồ xuống rồi đi vào phòng tắm, lúc đi ra, nắm trong tay que thử thai, hai vạch đỏ hiện lên rõ ràng trên đó, cô ngơ ngác đi đến bên giường, bởi vì xuất thần quá mức, ngay cả đầu gối đụng vào góc giường cũng không biết.

Cô nói không nên lời cảm giác trong lòng của mình là như thế nào, Dung Ân ngồi ở đầu giường, con mắt nhìn chăm chăm một hướng, cho đến khi cầm lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại Nam Dạ Tước xong, cô mới dám xác định, bản thân vui mừng vô cùng.

Tiếng chuông quen thuộc, truyền đến từng tiếng, truyền đến mỗi góc rải đầy ánh mặt trời, mỗi âm điệu đều như đang nhảy múa, tóc bên khóe miệng Dung Ân cũng nghịch ngợm bay nhẹ, ngón tay cô không nhịn được nắm lấy, trong lòng vừa hồi hộp, lại vừa mong đợi, thậm chí đang thử nghĩ tới mở miệng nói như thế nào với Nam Dạ Tước.

Anh, chắc là sẽ vui mừng lắm đây.

Chân mày Dung Ân nhẹ nhàng cau lên, còn phải nói sao? Tất nhiên là vậy.

Điện thoại được nối máy, giọng nói người đàn ông thâm trầm, gợi cảm không ai bằng, “Alo? Ân Ân.”

Tầm mắt Dung Ân rơi xuống que thử thai trên tay, hai vạch đỏ kia, càng nổi đậm hơn. Muốn mở miệng, chỉ là niềm vui sướng vừa rồi đã chặn ngay cổ họng, Nam Dạ Tước thấy đối phương không nói lời nào, liền lặp lại, “Ân Ân...”

“Dạ, ” tay cô nắm lại, chuyện này, cần phải trực tiếp nói trước mặt anh, Dung Ân rất muốn nhìn thấy khi đó Nam Dạ Tước sẽ có phản ứng như thế nào, “Oh, không có gì, muốn hôm nay anh về sớm hơn, được không?”

“Có chuyện gì không?”

Dung Ân thuận thế nằm trên giường lớn, bàn tay tự nhiên rơi trên bụng, “Ừ, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Đừng nhử mồi anh, nói đi...” tính người đàn ông nôn nóng, không chịu nổi.

“Không được, ” Dung Ân càng kiên trì, “Anh trở về sẽ biết, em kêu Vương Linh làm nhiều món ăn, đợi anh.”

Nam Dạ Tước không kiên trì nữa, thân thể to lớn nằm trên ghế da, ít nhất anh có thể xác định, Dung Ân muốn nói cho anh biết, là chuyện tốt. Tay anh thành thạo vuốt vuốt bút ngòi vàng, “Được, một lát anh sẽ trở về, đợi anh.”

“Ừ.” Dung Ân nói xong, muốn đập máy.

“Khoan đã.”

“Sao vậy?”

“Ân Ân, hôn cái...”

Khóe mắt Dung Ân lại lần nữa kéo ra, “Anh thật buồn nôn đó...”

“Buồn nôn cũng là cho em xem, nhanh lên...”

“Nam Dạ Tước, da mặt anh thật dày...”

“Trời sinh anh là như vậy, em cũng không phải mới biết...”

“Được rồi, ” Dung Ân cả người nằm lỳ ở trên giường, “Trở về rồi hôn.” Nói xong, liền cúp điện thoại.

Nam Dạ Tước nghe bên tai truyền đến tiếng tút tút, khóe miệng tùy ý giương cao, trên mặt bàn làm việc rộng rãi, có một tấm hình của Dung Ân, vẫn là anh cầm lấy tấm hình trong bóp da phóng to ra. Nam Dạ Tước để điện thoại xuống, chân dài gác trên một chân khác, đôi mắt hẹp dài sáng lên, sự thân mật như vậy, là anh đã ao ước bấy lâu nay mới được?

Nụ cười bên miệng Dung Ân còn chưa kịp thu hồi, liền nghe dưới lầu truyền đến tiếng xe hơi tắt máy, cô cho là người đàn ông đã trở về, hèn chi nói một lát là về đến nhà, thì ra là đang trên đường.

Cô nắm lấy vật trong tay, mang dép một mạch chạy xuống lầu, vừa đi vào phòng khách, đã nhìn thấy một nhóm người tiến vào, dẫn đầu, là Sở Mộ.

“Bác gái?” Dung Ân nhin không được nâng lông mày.

Tầm mắt Sở Mộ quét qua một vòng, tin tức quả nhiên chính xác, Nam Dạ Tước không ở nhà, bà cũng không thèm nhìn lấy Dung Ân một lần, “Dẫn tất cả đi.”

Người sau lưng Sở Mộ tiến thẳng lên lầu, chỉ chốc lát liền đem tất cả mọi người ở trên dưới lầu tập trung trong phòng khách, Dung Ân trở mắt, “Các người muốn làm gì?”

Bà mang đôi giày thon nhọn đi lên trước, ánh mắt rất cục cựa cũng rơi xuống người Dung Ân, tầm mắt Sở Mộ nhạy bén nhìn hướng bàn tay đang đặt ra sau lưng của Dung Ân, bà không chế cổ tay Dung Ân kéo qua, liền nhìn thấy que thử thai.

“Cô mang thai?”

Tầm mắt Dung Ân quét qua bốn phía, “Đúng, là con của anh ấy.”

Sở Mộ ngưng mắt, đột nhiên cười lạnh, “Có phải hay không, cũng không phải là cô định đoạt, dẫn đi.”

“Các người muốn mang tôi đi đâu?”

Những người Nam Dạ Tước để lại đã bị bao vây lại, Sở Mộ đi một vòng quanh Dung Ân, “Dẫn cô đi một chỗ, là nơi mà nó vĩnh viễn cũng không tìm thấy cô, tôi nói rồi, hai đứa không xứng, tôi tự nhiên sẽ nghĩ mọi cách chia rẽ hai người...”

Dung Ân xoay người, cùng Sở Mộ bốn mắt giao nhau, cô khó có thể tin mà lắc đầu, “Đây là chuyện giữa chúng con, hơn nữa, chúng con có con rồi...”

“Tôi lại muốn nhìn xem, tình yêu của hai người duy trì được bao lâu, nó một ngày không quên được cô, tôi nhốt cô một ngày, một năm không quên được, thì nhốt cô một năm...” Sở Mộ vung tay, hai người đàn ông lập tức tiến lên nắm lấy vai Dung Ân. Cô quá sợ hãi, không nghĩ tới Sở Mộ thực sự sẽ ra tay, “Buông tôi ra, buông ra...”

Sở Mộ đoạt lấy que thử thai trong tay Dung Ân, ra hiệu hai người dẫn cô đi ra ngoài, “Mấy người các cậu, đem dấu vết dọn dẹp sạch sẽ, nói không chừng ở đâu có camera, mau giải quyết đi.”

Dung Ân bị đẩy đi về hướng cửa, cô biết rõ lần này thật sự là lạnh ít dữ nhiều, lúc đi ngang qua ghế sofa, cô tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống không để lại dấu vết, thừa dịp mấy người đó chưa chuẩn bị, vút xuống trên tấm thảm lông dài.

142. Chương 142: Không Tìm Được Em

Nam Dạ Tước là sau khi nhận được điện thoại của Vương Linh vội vã chạy về nhà, lúc mới vừa bước vào phòng khách, đã nhận thấy điều gì đó không đúng.

“Người đâu?”

“Lúc tôi đi ra ngoài mua thức ăn, Dung tiểu thư vẫn còn ở đây, cậu chủ, tôi cũng là vừa mới về tới, tìm một vòng, lầu trên lầu dưới cũng không có người.” Vương Linh gấp đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi, rau củ trong tay ném bừa trên bàn cơm.

“Cô làm việc thế nào vậy?” Nam Dạ Tước giận dữ, con mắt sắc lẹm liếc về hướng Vương Linh, nhưng nghĩ đến đối phương đã xông thẳng vào trong nhà, hơn nữa ngay cả những bảo vệ được anh tăng cường canh gác ở nhà đều bị dẫn đi, cứ cho là Vương Linh không đi ra ngoài, thì cũng chỉ là mất tích thêm một người nữa. Nam Dạ Tước chán nản ngồi ở trên ghế sofa, hai tay chống lên trán, chưa được một lúc, liền gọi A Nguyên đến.

Trong phòng, rõ ràng những dấu vết nên có đều đã bị dọn dẹp sạch sẽ, cho dù máy giám sát Nam Dạ Tước chuyên đặt ở những chỗ kín đáo đều bị tháo hết, phương pháp ra tay giỏi giang chuyên nghiệp, không có để lại một chút dấu vết nào.

“Đại ca...” A nguyên về đến trước sô pha, “Có phải kẻ thù của gia đình đã ra tay?”

Nam Dạ Tước vẫn duy trì động tác vừa rồi, nếu là trả thù, anh đã sớm nên nhận được cuộc điện thoại thông báo, mà càng là âm thầm thì lại càng khiến anh bất an, anh để hai tay xuống, tầm mắt nhẹ rơi, tại nơi ánh mặt trời chiếu xuống mãnh liệt, anh nhẹ nheo mắt lại, bị chân bàn trà phản chiếu lại ánh nắng chói mắt đến mức mở không ra.

Nam Dạ Tước khom lưng, sau khi nhặt vật đó lên đầu ngón tay mới phát hiện là chiếc nhẫn, anh đem nó đặt ngang ở trong lòng bàn tay, theo độ sáng bóng, có thể trông thấy chữ bên trong.

Anh không chút nghĩ ngợi đứng dậy đi ra ngoài, cầm lấy chiếc nhẫn đi đến tiệm trang sức này.

Bên tai hết sức ngọt ngào, ngay cả tiếng thở cũng là lâu lâu mới nghe thấy vài tiếng, Dung Ân bị che hai mắt, một màn đen tối, cho đến khi bị đẩy lên một chiếc máy bay tư nhân, cả người cảm giác như bị nẩy lên, “Mấy người bắt tôi đi đâu?”

Người đàn ông bên cạnh tháo miếng vải đen bịt mắt Dung Ân ra, Sở Mộ ngồi đối diện cô, thu hồi ánh mắt đang nhìn ra hướng bên ngoài, rơi xuống trên mặt Dung Ân, “Tôi nói rồi, dẫn cô đi một nơi mà nó sẽ không thể tìm được!”

“Bà tại sao phải làm như vậy?”

Gương mặt Sở Mộ lạnh lùng, “Bởi vì nó là con tôi.”

Dung Ân ngồi cạnh cửa sổ, tầm mắt hơi nghiêng có thể trông thấy cảnh tượng phía dưới, một đám mây lớn quanh quẩn xung quanh, thành phố Bạch Sa, chẳng biết lúc nào đã thành một chấm xa xôi như vậy. Tay không thể với đến. Hai tay cô chống trên cửa sổ, ra sức gõ vài cái, “Thả tôi về, tôi không đi!”

“Không tới lượt cô.” Ánh mắt Sở Mộ rơi xuống bụng Dung Ân vẫn bằng phẳng như thường, trong tầm mắt lộ ra một thâm ý nào đó, quay mặt đi hướng khác.

Nơi này là một đảo nhỏ tư nhân, gian phòng Dung Ân bị giam mặt hướng ra phía biển, đêm đó, Nam Dạ Tước liền chạy tới.

Sở Mộ trấn định ngồi ở trên ghế sofa, trong phòng khách này tràn ngập một loại mùi tinh dầu đặc biệt, lúc Nam Dạ Tước đi vào, dáng vẻ sắc mặt vội vàng vàng, tây phục màu trắng giương cao, đôi mắt anh lạnh thấu xương ở trong biệt thự quét qua một vòng sau đó rơi xuống người Sở Mộ, “Mẹ, con biết là mẹ đã đem Ân Ân giấu đi, cô ấy ở đâu?”

Sở Mộ ngược lại thần sắc rất tự nhiên, đưa chiếc khăn sáng loáng trong tay đặt lên trên bàn, “Tại sao mẹ phải đem cô ấy giấu đi, sao vậy, không thấy cô ấy, con liền đổ lên đầu mẹ à, chắc là, cô ta đã nhận tiền ai đó, đi rồi, nói không chừng là vậy.”

Dung Ân ngồi trên giường, âm thanh nói chuyện bên ngoài, một chữ cũng không sót rơi vào tai cô, cô nhanh chóng đứng dậy, hai tay kéo lấy tay nắm cửa, ra sức túm lấy kéo mạnh, lại dùng hết sức lực đập vào cửa chính, nhưng trong phòng khách vẫn vô cùng yên tĩnh như cũ, ai cũng không nghe thấy giọng nói của cô.

“Dạ, Dạ.....”

Dung Ân hai tay gắt gao chế trụ tay nắm cửa, cô biết rõ, không có ích lợi gì, mỗi hòn đảo nhỏ tư nhân của Nam gia chẳng những ở nơi bí ẩn, hơn nữa mỗi cái gian phòng đều là độc lập, chỉ có người ở bên trong mới có thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Nam Dạ Tước chấp tay trước ngực, mi mắt sụp xuống, sau một hồi trầm mặc, tháo chiếc nhẫn ngón út trên tay trái xuống, đặt trước mặt Sở Mộ.

Người phụ nữ liếc mắt, “Đây là cái gì?”

“Vật này là Ân Ân để lại,” Nam Dạ Tước cảm xúc phức tạp, nơi cổ họng hơi nghẹn lại, nhếch môi lên nói, “Bên trong có dấu hiệu của CK, con tìm đến tiệm trang sức này, nhân viên phục vụ nói đây là Ân Ân mua cho con, cô ấy nếu thật sự đã dự định ra đi, thì đã không phí công như vậy. Mẹ, con đã nói từ lâu, chuyện giữa chúng con không cần mẹ quan tâm, có thể ra vào Ngự Cảnh uyển dễ dàng như thế, còn có thể đem người dẫn đi, trừ mẹ ra, còn có thể là ai khác sao?”

Sở Mộ bất động thanh sắc, nhẹ hớp ngụm trà, “Vậy thì chỉ có thể trách chính con đã không giữ người của mình thật tốt, Tước, mẹ không nhảm chán đến vậy đâu.”

Dung Ân chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng vỡ loảng xoảng, hình như là khay trà hay đồ gì đó bị đá rớt xuống, ngay sau đó, liền là tiếng rống giận dữ của Sở Mộ, “Anh điên rồi phải không? Vì người phụ nữ nhào đến chỗ tôi, Tước, tôi là mẹ anh đấy!”

“Phải, không tìm thấy Ân Ân, con sẽ nổi điên lên, mẹ? Trên đời này không có một người mẹ nào đối xử như vậy với con trai của mình, trong mắt bà chỉ có những thứ bà nhìn thấy được thôi, con yêu Ân Ân, con cần cô ấy!”

“Im miệng, ” Sở Mộ giận không kềm chế được, “Anh muốn cô ta, được, vậy anh hãy đi tìm cô ta, đừng nổi điên ở đây với tôi.”

Nam Dạ Tước đá văng thứ gì đó ở bên chân bay thẳng đến lầu hai, từng cửa phòng bị đẩy ra, anh ta đi vào khúc quanh, tay phải đã chạm đến tay nắm cửa.

“Anh đừng quên, ở trong đó chính là nơi đặt di ảnh ông nội và bà nội của anh, đừng nói là anh, nếu không phải là ngày giỗ, tôi cũng sẽ không đi vào, anh dám xông vào như vậy sao?” Sở Mộ đi theo cầu thang đi đến sau lưng Nam Dạ Tước, một tay chỉ hướng vào anh, “Vì một người phụ nữ, anh quả thực là cái gì cũng nhìn không vào mắt rồi phải không!”

Cánh tay Nam Dạ Tước đặt trên tay nắm cửa ngẩn ra, năm ngón tay nắm lại trở nên trắng bệch, ra sức nắm lấy.

“Dạ, cứu em, cứu em đi ra ngoài...” Dung Ân nghe được động tĩnh, động tác trước kia đã dừng lại nay trở nên mãnh liệt, nhưng bất luận cô vỗ mạnh như thế nào, bên ngoài đều không đáp lại chút gì.

Nam Dạ Tước ấn mạnh tay nắm cửa, nhưng cũng không mở ra, cửa đã bị khóa trái.

Nỗi tuyệt vọng lúc này, sớm đã ngập đầu, Dung Ân kinh ngạc buông tay ra, hai bả vai giống như nặng ngàn cân vậy rũ xuống ở hai bên, cô bước chân tập tễnh xoay người, dựa lưng vào phía sau cửa.

“Mẹ, con hỏi mẹ lần cuối cùng, Ân Ân ở đâu?” Nam Dạ Tước vẫn không buông tay ra như cũ, tiếng nói khàn khàn ghê rợn, anh đang vô cùng lo lắng, hai con mắt lại càng đầy tia máu.

“Mẹ không biết.”

tay trái Nam Dạ Tước đeo nhẫn ngón út buông xuống, tiếng khóc Dung Ân, anh không nghe được, nhưng nỗi lo lắng của anh, cô lại có thể cảm nhận được.

Cuối cùng, người đàn ông đã rời khỏi, thời gian này, anh không thể trễ nãi, lầu dưới người giúp việc đang quét dọn đồng bữa bộn trong phòng khách, Sở Mộ sau khi xác định anh đã đi khỏi, lúc này mới mang chìa khóa tới mở cửa.

Dung Ân ngồi yên ở đầu giường, hai tay chồng lên đặt trước bụng, lúc nghe được động tĩnh, chỉ là hơi ngẩng đầu, ánh mắt yên lặng, trong con người đen láy quét đi sự ảm đạm lúc này.

Sở Mộ đến trước giường, “Tôi cho rằng, cô sẽ gào khóc làm loạn lên chứ?”

Dung Ân buộc mái tóc dài sau đầu, “anh ấy đi rồi, phải không?”

“Tước chưa biết cô mang thai ư?”

Dung Ân khẽ cắn nhẹ khóe miệng, vừa rồi ở trong phòng kêu dữ dội quá, cuồng hống toát ra mùi máu tanh, “Bác, sẽ cho anh ấy biết không?” Nơi cổ họng xé rách, giống như là dây cung bị kéo căng, bây giờ nói một chút, liền cảm giác đau không chịu nổi.

“Sẽ không!” Sở Mộ không chút lưu tình, hai tay vòng ở trước ngực, “Tương lai nó, sẽ kết hôn, sẽ có con của mình, người thừa kế của Nam gia không phải là con của cô, nhưng mà, tôi cho phép cô sinh đứa con ra.”

Dung Ân chỉ cảm thấy tim co rút đau đớn dữ dội, Sở Mộ nhìn chăm chăm bên mặt người phụ nữ tái nhợt, sự quan tâm của Nam Dạ Tước đối với cô, không phải là bà nhìn không ra, ít nhất hiện giờ, bà sẽ không làm tổn thương Dung Ân, bà không muốn, giữa mẹ con bà thật sự sẽ phải đi tới bước đường không còn cách nào vãn hồi.

Dung Ân vẫn như cũ duy trì lấy động tác vừa rồi, đứa con trong bụng, vẫn còn chưa biết động đậy, chưa biết quậy phá, cô lại có thể cảm nhận được rất rõ ràng sự tồn tại của nó.

Sự liên kết mỏng manh đó, có vẻ kiên cường bất khuất mà rất có sức mạnh, cô thoáng trấn an, hình như liền có thể cảm giác được huyết mạch tương liên trong lòng bàn tay.

“Nhưng, đây là con của anh ấy.”

“Nếu như là con trai, nói không chừng, tôi sẽ bồi dưỡng cho nó.” Khó mà Sở Mộ chịu mở miệng nói chuyện cùng Dung Ân, bà ngồi xuống bên Dung Ân, “Tôi sẽ lo cho nó, tương lai nó sẽ giống như Tước bây giờ, nhưng điều kiện tiên quyết là, nếu như cả đời này Tước chỉ có nó là đứa con trai duy nhất.”

Dung Ân cười khê, hai đầu lông mày lại nhìn không ra có gì gọi là vui vẻ, “Nếu là như vậy, con tình nguyện không cần, con chỉ hi vọng nó có thể trưởng thành một cách bình thường, giống như anh ấy, quá mệt mỏi...”

“Hừ, cô thì biết gì?” Sở Mộ hai đầu lông mày lộ ra sự khinh thường, “Đây là trách nhiệm của chúng nó, không thể không gánh lấy trách nhiệm đó.”

Dung Ân thấy bà đứng lên, liền vội vàng kêu, “Con muốn gặp anh ấy một lần, anh ấy còn không biết chúng con đã có con, bác là mẹ của anh ấy, chẳng lẽ bác thật sự nhẫn tâm vậy sao? “

Dung Ân đã thử tới rất nhiều khả năng, khi cô chính miệng nói cho Nam Dạ Tước biết cô đang mang thai, anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào? Cô mong chờ cả một ngày, lại không ngờ được là việc mình chờ đợi lại là kết quả như vậy.

“Ở đây cho thật tốt đi, tôi sẽ không làm khó cô đâu.”

Sở Mộ ra khỏi phòng, cũng đem cửa phòng khóa lại, bà không chấp nhận được Dung Ân, cho dù là cô hiện tại có con của Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân là do bà tự mình chọn lựa, huống hồ gì trước kia Dung Ân lại hại Nam Dạ Tước thiếu chút nữa bị mất mạng, trong tim đã dứt kết ra vậy, bất luận như thế nào cũng không thể nào thay đổi được.

Dung Ân đi đến bên giường, mơ hồ, hình như có gió biển thổi đến, mùi tanh nhàn nhạt, chui vào giữa cánh mũi

143. Chương 143: Ý Nghĩa Sâu Sắc Của Tình Yêu

Nam Dạ Tước dường như đã lật tung hết cả thành phố Bạch Sa này lên, nhưng vẫn như cũ không tìm thấy hình bóng của Dung Ân.

Anh biết là đã xảy ra chuyện, nhưng dấu hiệu Dung Ân mất tích hoàn toàn không có, hơn nữa ngay cả một chút dấu mối cũng không để lại, Mẹ Dung tự nhiên cũng sẽ đâm ra lo lắng, sau khi đã gọi điện khắp nơi cho tất cả những người có thể liên lạc được, nỗi thất vọng càng nhiều lại khiến bà càng khó chấp nhận.

Nam Dạ Tước chen chúc trong phòng khách nhỏ hẹp, ánh nắng rất u ám, bị cửa chớp che lại, xuyên thấu vào cũng chỉ có vài tia nhàn nhạt, rọi trên gương mặt kiên nghị tuấn tú của người đàn ông, tay phải anh sờ vào chiếc nhẫn ngón út trong tay trái, suy nghĩ xuất thần.

Mẹ Dung chống trán, đôi mắt đục đỏ ngầu, nhưng cũng không khóc lóc làm loạn, Nam Dạ Tước đứng dậy đến bên cạnh bà, ngồi xuống ghế, “Mẹ, con vốn đã nghĩ kỹ rồi, ngày mồng một tháng năm này sẽ kết

hôn với Ân Ân, rất nhiều chuyện, con cũng đã sắp xếp xong xuôi, nhưng mà, con vẫn chưa kịp nói gì với cô ấy...”

Người đàn ông cúi đầu, cảm giác bờ vai chùng xuống, năm ngón tay Mẹ Dung dùng sức nắm chặt bả vai anh, “Tức, con nói xem... Ân Ân đi đâu được chứ, tại sao ngay cả một cuộc điện thoại nó cũng không có.”

“Mẹ,” Nam Dạ Tức đứng dậy, thuận thế vòng trên người Mẹ Dung, “Không việc gì, con nhất định sẽ tìm được cô ấy...”

Thật vất vả mới an ủi bà xong, sau khi Mẹ Dung ngủ, Nam Dạ Tức đắp lại chăn cho bà, ở đầu giường đứng yên thật lâu, sau khi Dung Ân mất tích, anh mỗi ngày đều đến đây, Ngự Cảnh uyển trống rỗng, bây giờ cô không ở đó, lại càng không có hơi người tỏa ra.

Tắt đèn trên đầu giường, cách bài trí ở đây anh đã rất quen thuộc, cho dù là trong bóng đêm, lúc đi ra cũng sẽ không đụng vào chân.

Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, Nam Dạ Tức chui vào trong xe thể thao, không mở hệ thống sưởi, sau khi đặt hai tay trên tay lái, liền vùi mặt vào giữa khuỷu tay.

Anh rất nhớ Dung Ân, mở mắt ra, nhắm mắt lại, hình như cũng có thể thấy được bộ dáng cô, tóc dài bồng bênh ngồi trên sân thượng kia, anh chưa bao giờ che giấu tình yêu của mình đối với Dung Ân, cùng với sự quan tâm dành cho cô, tài sức nhiều hơn nữa, sớm đã thu lại dành hết cho cô, lúc cô đơn, anh chỉ là một người đàn ông.

Hơn nửa tháng đã trôi qua.

Những phản ứng của Dung Ân đã bắt đầu mãnh liệt, cả ngày ăn không ngon, lúc khó chịu nhất, ngay cả đứng lên từ trên giường cũng sẽ ói. Người bỗng chốc gầy gò đi mấy cân, cô vốn đã gầy, bây giờ nhìn lại càng giống có thể bị gió cuốn bay lung tung.

Sở Mộ chỉ để cô đi lại trong gian phòng này, cô mặc dù khó chịu, lại không thích nằm, đa số thời gian đều là đứng trước cửa sổ, có đôi khi, bên ngoài quá lạnh, bên trong sẽ kết nên một tầng hơi nước, cô luôn dùng hai tay lau lấy một khoảng rộng bằng bàn tay, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Dung Ân tin tưởng, Nam Dạ Tức sẽ lại đến.

Sở Mộ tìm cho cô một nhà chuyên gia dinh dưỡng, nhưng Dung Ân vẫn ăn không vô món gì, vẫn là đang không ngừng xuống cân.

Nước mắt của cô, đã cạn kiệt từ lâu, không còn khóc trước mặt người khác nữa.

Đẩy cửa ra, lúc Sở Mộ đi tới, vẫn chứng kiến cô đứng trước cửa sổ như cũ, thể đứng thẳng tắp, hai tay đặt trên cửa sổ, tóc dài đã qua thắt lưng, từ trước đến nay lòng bà luôn cứng rắn, nhưng vài lần liên tiếp, trái tim không khỏi có chút mềm mỏng, “Không cần đợi nữa đâu, nơi này, nó sẽ không đến nữa.”

Dung Ân thật lâu cũng không nói gì, ngón tay đã rũ xuống, cũng nắm lại, “Con muốn chờ, chỉ có như vậy, con mới có thêm chút sức lực để tiếp tục kiên trì, nếu không, con sẽ mất đi tất cả can đảm.”

“Đứa bé trong bụng vẫn khỏe chứ?”

Dung Ân đưa bàn tay mở ra, bắt đầu xoa lên bụng, “Nó rất nghịch ngợm, thường xuyên quậy phá đến nỗi con ăn không ngon ngủ không yên, nhưng mà, con trước giờ chưa từng thấy niềm hạnh phúc nào giống như bây giờ.”

Sở Mộ đã làm mẹ, tự nhiên sẽ biết rõ điều kỳ diệu này, bà bước vài bước đến bên cạnh Dung Ân, “Cô chắc chắn là rất hận tôi hả?”

Dung Ân cố nén sự khó chịu trong lồng ngực, cô về lại bên giường, “Con chỉ là, rất muốn để anh ấy ở bên cạnh con vào lúc này, chúng con nên cùng nhau ở bên khi nó trưởng thành, nếu như ngày nào đó Tức biết được, anh ấy nhất định sẽ cảm thấy rất tiếc nuối.”

“Cô và Dung Ái không giống nhau đâu, tôi không ngại nói cho cô biết, đứa bé này, tôi sẽ cho nó một thân phận, lúc cô không còn ở đây, con bé đã ở cùng với Tước, hơn nữa, bây giờ đã để cho Tước biết con bé đã mang thai, con của cô, sau này sẽ về lại bên cạnh Tước, còn em gái của cô, tương lai chính là mẹ của nó.”

“Cái gì?” Về mặt Dung Ân đầy kinh ngạc, “Không thể nào!”

“Không có gì là không thể, say rượu mất lý trí, đến lúc đó hiện trường vụ việc có thể làm giả, cô nên biết, đứa con ở bên cạnh nó, thì sẽ không có gì là tiếc nuối như cô đã nói rồi.”

Dung Ân lắc đầu, “Con sẽ không tin, đứa bé này là của con, ai cũng không thể tách rời chúng con, bác gái, nếu là dối lại là trước kia, con không chút nghĩ ngợi sẽ tin những lời này của bác, nhưng bây giờ, sẽ không...”

Sở Mộ đứng dậy ra khỏi phòng, bà mặc kệ Dung Ân có tin hay không, trên thực tế, bà thật sự đã đem ý nghĩ này tiết lộ cho Dung Ái biết.

Đi vào trong phòng khách, Dung Ái không biết đã tới từ lúc nào, đôi mắt đỏ lên, nhìn thấy Sở Mộ liền đứng lên, “Di ơi, cách này không thể thực hiện được...”

“Sao vậy?”

“Buổi tối tụi con thực sự cũng đã uống rượu, nhưng anh ấy không có đụng vào con, bây giờ con nói mình mang thai, anh Tước không tin, con lấy tờ giấy di đưa cho con ra chứng minh, nhưng anh không nói lời nào gọi bác sĩ tư nhân của mình tới, con nào dám nán lại lâu, hơn nữa lại còn có cả Duật Tôn kia, hình như là nhìn một cái là đã nhìn được thấu con rồi vậy.” Dung Ái đến bên cạnh Sở Mộ ngồi lại trong ghế sofa, “Mấy ngày nay, con cũng không dám đi qua bên Ngự Cảnh Uyển.”

Sở Mộ vốn nghĩ sẽ sắp xếp chuyện bọn họ một cách thuận lợi đâu vào đấy, còn được ôm cả đứa cháu nội, bà vỗ vỗ tay Dung Ái, cũng khó trách, ai bảo Nam Dạ Tước là con trai của bà, nếu thật có thể dễ dàng bị qua mặt như vậy, làm sao có thể ngồi lên vị trí ngày hôm nay?

Bà tùy ý an ủi vài câu, liền đi ra ngoài, Dung Ái biết rõ Dung Ân bị giam tại đây, lúc mở cửa phòng, Dung Ân đang ngồi ở mép giường, lúc nhìn thấy cô ta, về mặt cũng không quá kinh ngạc.

“Chị.”

Dung Ái khép cửa phòng lại, Dung Ân nghe thấy cách xưng hô thế này, không khỏi tròn mắt.

Thấy cô không nói lời nào, Dung Ái liền tiến lên vài bước, “Trông thấy tôi không phải là nên vui mừng sao? Có lẽ, tôi có thể dẫn cô ra ngoài.”

Dung Ân thần sắc mờ nhạt, ở lì trong gian phòng này, chưa bao giờ đi ra khỏi đây một bước, màu da càng có vẻ trắng nõn hơn, “Nếu như cô thật sự muốn dẫn tôi ra ngoài, lần này vào đây, không phải là cô, mà đã là anh ấy.”

Dung Ái đành mặt lại, những móng tay đầy hoa văn bấm sâu vào lòng bàn tay, “Cô biết không, tôi rất chán ghét sự chắc nịch này của cô, cô dựa vào cái gì cho rằng Tước sẽ không vứt bỏ cô, dựa vào cái gì cho rằng anh ấy sẽ chờ cô, tôi cho cô biết, cô sai rồi...”

Dung Ân thần sắc thanh liệt, “Cô chưa từng trải qua, cô sẽ không hiểu được.”

Việc sinh ly tử biệt đó, vừa có nỗi hận đến thấu tận xương tủy, cùng với tất cả những thay đổi mãnh liệt về sau tạo nên tình yêu, là cô cùng Nam Dạ Tước dùng sinh mạng của mình để đổi lấy, người khác làm sao có thể hiểu?

“Nhưng mà, tôi cũng yêu anh ấy, tôi gọi cô một tiếng chị, cô cũng nên lui ra khỏi thế giới của anh ấy đi, Dĩ sẽ không ấy người gặp lại nhau đâu, nếu như vậy, cô sẽ đau khổ cả đời, tôi cầu xin cô, như vậy vẫn còn hơn là làm cho anh ấy bỏ cuộc...”

“Có phải cô nói, muốn tôi làm cho anh ấy bỏ cuộc không?”

“Đúng, cô có thể viết thư, đến lúc đó tôi sẽ nghĩ cách bỏ ở Ngự Cảnh Uyển, chỉ cần anh biết là do cô tự mình muốn đi, nhất định là sẽ quên đi rất nhanh...”

“Mấy người không cần phải hao phí tâm tư, ” Dung Ân chỉ cảm thấy mệt mỏi, đầu vầng mắt hoa dử dội, cô đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, bên ngoài là một mảnh đất trống rất lớn, lần nào cô cũng nhìn chăm chăm cánh cổng kia, “Dung Ái, tôi biết rõ cô chưa từng thừa nhận tôi đây là Chị, tôi cũng không hào phóng như vậy, chuyện gì cũng có thể nhường nhịn, mẹ tôi đợi hai mươi mấy năm, nhường nhịn là hạnh phúc của bà. Không, không phải là nhường nhịn, bà rõ ràng biết rõ sự lựa chọn của người đàn ông đó, cho nên, bà không kiên trì nữa, tôi cũng giống như vậy, nếu như là anh ấy bỏ cuộc, thì sự kiên trì của tôi cũng sẽ không còn, cô cầu xin tôi là không có ích gì đâu, nếu đã yêu sâu đậm, tôi tình nguyện để anh ấy đau khổ cả đời, cũng không muốn anh ấy bỏ cuộc, nếu như vậy, cũng không biết trong lòng có thể nhớ thương gì, còn có thể trông cậy vào những gì? Nhưng ít nhất, bây giờ anh ấy vẫn còn có thể nhớ kỹ chút đau này.”

Dung Ái nhìn chăm chăm cô bên mặt cô, “Cô thật sự là vững tin như vậy sao?”

“Đúng, sự kiên trì này, đều là anh ấy đã cho tôi.” Nam Dạ Tước đã dùng khoảng thời gian dài như vậy mới có thể hâm nóng trái tim cô, hôm nay, trong lòng cô quả nhiên rất sôi sục, đây chính là Dung Ân, cô yêu anh, cho nên sẽ vượt hết tất cả để tin tưởng anh, nếu như ngay cả những thứ này cũng không thể cho đi, sao có thể gọi là yêu?

“Tốt... Vậy tôi sẽ xem thử, mấy người yêu nhau như thế nào,” Dung Ái nghiêng rằng, ánh mắt bên trong dường như nổi lửa lên, “Tôi sẽ thường xuyên tới thăm cô, nhìn xem bụng của cô từng ngày một to ra như thế nào, nhìn xem con của cô được sinh ra như thế nào, nhìn xem cô già đi từng ngày từng ngày như thế nào, Nam Dạ Tước mãi mãi cũng sẽ không biết được, cô đã bị giam trên hòn đảo này, nếu anh ấy biết cô còn mang thai con anh ấy, cô nói xem, anh ấy sẽ phản ứng sao đây?”

Trong mắt Dung Ân bỗng bừng thoáng hiện lên đau đớn, cô nhắm mắt lại, không nói thêm nửa lời, Dung Ái thấy thế, cũng giận dữ rời khỏi.

Qua bốn tháng sau, bụng Dung Ân đã có chút ít rõ ràng, cô cố gắng không nghĩ đến việc Nam Dạ Tước tìm không được cô sẽ lo lắng lo lắng cỡ nào nữa, mẹ ở bên đó lại sẽ như thế nào, lúc khó chịu, cô cảm giác mình chống đỡ không nổi nữa, mỗi khi như vậy, cô sẽ một mình nằm trên giường, nghĩ, con của mình là con trai hay con gái. Sẽ giống ai hơn, cô hy vọng có thể giống Nam Dạ Tước, là một bản sao thu nhỏ của anh.

Nhớ nhưng, không một giây phút nào là không giày xé trái tim Dung Ân, nếu không phải là có đứa bé này, cô sợ là thật sự sẽ không thể chịu đựng nổi, cô không biết Nam Dạ Tước như thế nào rồi, cô chỉ biết là, anh nhất định là sống không vui vẻ gì.

144. Chương 144: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Ngự Cảnh uyển.

Đầu ngón tay người đàn ông, tàn thuốc cũng không rơi trúng gạt tàn, những sợi len trong suốt trên tấm thảm, rơi đầy đất.

Bốn tháng rồi, vẫn không có một chút tin tức nào của Dung Ân, đôi mắt hẹp dài của Nam Dạ Tước lúc ẩn lúc hiện giữa khói lửa từ từ nheo lại, “A nguyên, chuyện tôi giao cho cậu như thế nào rồi?”

A nguyên đứng trước cửa sổ, thần sắc vẫn nghiêm túc như cũ, “Đại ca, anh thật sự muốn làm như thế sao?”

Nam Dạ Tước hít một hơi thuốc thật sâu, ngón trở gầy nhẹ lên thân điều thuốc, “Lâu như vậy vẫn không có tin tức, chỉ có một khả năng duy nhất.”

“Nhưng... Như vậy cũng không thể khẳng định, là phu nhân đã giấu người đi.”

“Ngoại trừ bà, không còn có người nào khác.” Nam Dạ Tước đứng dậy, anh cho A Nguyên âm thầm điều tra, mặc dù anh hiểu rõ mẹ mình, nhưng vẫn không tìm được nơi giấu Dung Ân, “Cho nên, tôi muốn tước đoạt quyền của bà, đã nhiều năm như vậy, bà ấy cũng nên nghỉ ngơi.”

“Đại ca...”

Nam Dạ Tước đứng trước cửa sổ, ánh trăng lúc này, lúc sáng lúc tối, chiếu rọi lên mặt càng làm những người đứng bên cạnh cảm thấy hung ác nham hiểm, “Trong mấy tháng này, chuẩn bị xong rồi chứ?”

A Nguyên nghe vậy, cúi đầu xuống, cũng không nói thêm nữa lời.

Vì người phụ nữ này, cuối cùng Nam Dạ Tước phải đi đến bước này.

Điều nghĩ không thông nhất, là Sở Mộ, khi Dung Ân trong phòng nghe được động tĩnh bên ngoài, rất ồn ào, cô đứng trước cửa sổ, trông thấy Sở Mộ siêu siêu vẹo vẹo từ trên xe bước xuống, áo khoác màu đen phù hợp với thân hình được bảo dưỡng kỹ càng, bên cạnh có bảo vệ muốn đỡ bà, lại bị bà vung túi xách nện vào mặt, “Biến, tất cả đều cút ra xa cho tôi.”

Bước chân bà lão đảo, hẳn là uống không ít rượu, một mạch đi vào trong nhà, đuổi hết thấy những người bên trong ra ngoài, Dung Ân hai tay đặt trên bụng, vừa mới xoay người, liền nghe thấy cánh cửa phía sau kêu rầm một tiếng, bị mở ra, thế đứng không vững của Sở Mộ ở trước cửa, trong lúc mơ hồ, còn có thể ngửi thấy mùi rượu trong không khí.

“Cô ...” người đàn bà giơ cao cánh tay, chỉ thẳng vào Dung Ân, “Rốt cuộc thì cô có gì tốt? Vì cô, nó không tiếc trở mặt với tôi, đứa con trai tôi nhiều năm nuôi dưỡng như vậy, cư nhiên lại trở thành một kẻ ăn cháo đá bát!”

Dung Ân không rõ chuyện gì, chỉ là cảnh giác đứng ở bên giường, không dám đến gần. Sở Mộ hẳn là đã uống không ít rượu, hội nghị bí mật lần này đã tước đoạt thực quyền của bà, con trai của bà, thật có tiền đồ!

“Tôi biết rõ, nó chính là muốn bức tôi, tôi...” Sở Mộ bị vấp, té lăn trên mặt đất, Dung Ân thấy bà quả thật đã say mềm, sau khi chần chừ một lúc, vẫn là tiến lên đỡ bà, “Bác gái, bác không sao chứ?”

“Cút ngay, ” Sở Mộ tiện tay vung mạnh, Dung Ân quỳ một chân xuống đất, “Đều là tại cô, nếu không, Tước cũng không...”

Dung Ân cũng không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nhìn ra được, người đàn bà trước giờ rất mạnh mẽ này, lại bày ra vẻ yếu đuối mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, vẻ kiên cố đó một khi đã bị phá hủy, thì ra là thê lương như thế.

Sở Mộ từ trên mặt đất lão đảo bò dậy, lúc ra cửa, dường như là vừa bò vừa lết, Dung Ân muốn đi theo, đi đến cửa, lúc này mới phát hiện bà cũng không khóa cửa như thường lệ, tay bà vịn cầu thang, vẫn không đứng vững, gót giày nhọn bị quẹo, cả người bị trượt theo xuống đến vài chục bậc cầu thang.

“Bác gái...” Dung Ân vội vàng tiến lên trước, sau khi lo lắng chạy xuống lầu, mới phát hiện Sở Mộ đã lâm vào tình trạng nửa hôn mê, trên đầu máu đã rơi vãi, phủ một lớp trên tấm thảm lông, thật sự khiếp sợ.

Bàn tay Sở Mộ nắm chặt, những người trong nhà đều bị đuổi ra ngoài, chỉ có Dung Ân ở đây, cô dè dặt ngồi xổm người xuống, muốn dìu Sở Mộ đứng dậy, sau khi đưa ánh mắt lo lắng quét một vòng xung quanh, rơi xuống chiếc điện thoại đang đặt trên bàn trà.

Dung Ân biết, đây là cơ hội tốt nhất, hôm nay nếu không phải Sở Mộ khác thường như vậy, cô ngay cả cơ hội bước ra khỏi phòng cũng sẽ không có.

Mắt người phụ nữ hé mở, máu tươi đang theo lông mi của bà chảy xuống, “Cô đừng mơ tưởng, nói cho nó biết...”

Dung Ân đứng dậy đi đến trước cửa, lúc mở cửa chính ra, thấy bên ngoài không có người, có thể là đã được phép cho về nhà, cô hé ra một khe hở ở cửa, Sở Mộ hé mắt, bà cũng biết, người phụ nữ này sẽ lựa chọn như vậy.

Dung Ân chân phải giơ lên chút, vừa định bước ra, nhưng cuối cùng hai tay vẫn không mở cửa ra.

Sở Mộ chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, muốn la lên, nhưng một chút sức lực cũng không có, mất máu quá nhiều đã làm bà toàn thân vô lực, trong tâm mất mong lung, lại thấy Dung Ân trở vào, bà mở to miệng nói, “Cô, tại sao lại không đi, cơ hội.... tốt như vậy.”

Cô tìm khăn giấy, lau khắp nơi sau ót Sở Mộ, “Không tại sao, chỉ bởi vì bác là mẹ của anh ấy, bác gái, bác đừng nói chuyện, con đi gọi người đến...”

Vết máu nồng đậm dính trong lòng bàn tay, Dung Ân cố đè nén cơn khó chịu trong cổ họng, Sở Mộ đã hôn mê, máu sau ót còn đang không ngừng chảy ra, cô xử lý sơ bộ sau đó đứng dậy, sau khi xác định trong phòng khách không có ai, lúc này mới đi đến chiếc điện thoại bên cạnh.

Tay phải run rẩy thật vất vả cầm điện thoại lên, dây số kia đã bao lâu không gọi qua, đối với Dung Ân mà nói, vẫn thuộc lòng như cũ, cô ấn xuống một chuỗi số, lúc bên kia truyền đến tiếng chuông quen thuộc, cả trái tim Dung Ân đều như bị treo lên, tay phải cầm chặt ống nghe.

Nam Dạ Tước đang lái xe, lúc nghe thấy điện thoại cũng không để ý, anh tiện tay mở ra xem chút, trông thấy số điện thoại nhà, mi mắt anh nhẹ nâng lên, vứt điện thoại đi động xuống bên cạnh.

Chuyện ngày hôm nay, Sở Mộ chắc chắn nổi trận lôi đình, lúc này, chắc là đang muốn tính sổ.

Cho đến khi bên kia truyền đến giọng nữ máy móc, Dung Ân vẫn chưa nghe được giọng nói quen thuộc đó, cô thất vọng nhấn nút gọi lại, hai tay Nam Dạ Tước gõ vái cái trên vô lăng, mắt phượng liếc nhẹ, sau khi mở mui xe, để gió mát thổi mái tóc vào.

Dung Ân thử vài lần, nỗi thất vọng trong lòng càng biến thành nỗi tuyệt vọng, khi gác máy lần cuối, khẽ thở dài.

“tút TUT TUT - - “

Vừa kết nối, nhưng đã bị cắt đứt.

Nam Dạ Tước xuất thần cầm điện thoại đi động, giữa lúc tim đập mạnh và loạn nhịp, giống như nghe thấy một tiếng thở dài rất là quen thuộc, ánh mắt của anh sáng ngời, gọi lại số điện thoại vừa rồi. Dung Ân vừa xoay người, thì nghe thấy tiếng chuông vang lên chói tai, cô vội vàng nhận cuộc gọi “Alo?”

Người đàn ông há to miệng, Dung Ân chỉ nghe thấy một tiếng phanh xe gấp gấp từ bên kia truyền đến, dường như có thể đâm thủng màng nhĩ, bên tai là từng tiếng thở dốc, ai cũng không đành lòng phá vỡ sự yên tĩnh này trước, Dung Ân nước mắt đã lưng tròng, “Ân Ân, là em sao?”

Cô chỉ không ngừng gật đầu, nghẹn ngào không thôi.

“Ân Ân, em ở đâu?”

Dung Ân nghiêng đầu nhìn Sở Mộ đã hôn mê, “Dạ, mẹ anh từ trên cầu thang ngã xuống, bây giờ đang hôn mê, em lập tức đi ra ngoài gọi người đến, em không biết lúc anh đến đây, còn có thể thấy được em...”

“Ân Ân, đừng hoảng hốt,” tay trái Nam Dạ Tước vẫn khấn trương như cũ nắm chặt tay lái, “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Em cũng không biết,” Dung Ân lo lắng không thôi, thời gian đã không thể kéo dài được nữa, “Đúng rồi, lần trước anh đã tới, chính là mẹ anh nói gian phòng đặt di ảnh đó, em ở đó.”

“Được, Ân Ân, nghe này, đợi sau khi gác máy, coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, mẹ anh cũng không hề biết em gọi cuộc điện thoại này, sau khi đi ra ngoài gọi người đến thì trở về trong phòng, đem cửa phòng khóa trái, đợi bác sĩ đến đây, bọn họ sẽ không chú ý đến trên em.” Nam Dạ Tước một lần nữa khởi động động cơ, ngay lập tức chuyển hướng trên đường cái rộng rãi, Dung Ân liên tục ghi nhớ, sau khi cúp điện thoại, bước ra phòng khách để gọi người.

Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay dính đầy mồ hôi, vừa khấn trương lại vừa phấn khởi, tóc ngắn màu nho tím tung bay tứ phía trong gió đêm, có vẻ bùng bùng khí thế, vẻ u ám và chán chường trước đó đã bị quét sạch, xe thể thao màu trắng bạc giống như mũi tên nhọn phóng đi vun vút.

Đã tròn bốn tháng.

Anh dùng sức nện vào tay lái, trong tiếng kèn sắc bén nét mặt sa sầm lại, thật không thể ngờ, Dung Ân đang ở ngay trước mắt anh.

Một đoàn người tràn vào trong phòng khách, người giúp việc, bảo vệ, còn có bác sĩ tư nhân, Sở Mộ được khiêng lên lầu, Dung Ân làm theo sự dẫn dắt của Nam Dạ Tước lên lầu một mình, rồi đem cửa phòng khóa trái lại, người giúp việc bình thường chịu trách nhiệm đưa cơm cho cô thấy thế, cũng không nghi ngờ, trực tiếp theo Sở Mộ vào trong phòng.

Cô một phút cũng không nghỉ ngơi, sau khi mở rèm cửa sổ ra, hai mắt không hề chớp mà nhìn chằm chằm ra phía ngoài.

Sở Mộ bị ngã lần này cũng không nhẹ, mất máu quá nhiều, vết thương sau ót rất lớn, Dung Ân đứng ở bên trong có thể nghe được trên hành lang truyền đến từng tiếng bước chân dồn dập, mà ngay cả lòng của cô cũng theo đó mà thất lại.

Sắc trời từ từ tối lại, giữa lúc không ngừng chờ đợi, bầu trời từ từ nổi lên sắc xám của bình minh.

Âm thanh phía ngoài vẫn như cũ không biến mất, thỉnh thoảng, lúc đi ngang qua trước cửa còn có người cố ý giảm nhẹ tiếng bước chân, Dung Ân cả đêm không ngủ, thật vất vả, chờ đến khi tiếng động máy bay trực thăng hạ xuống.

Cả người cô bổ nhào đến phía trước cửa sổ, trước mắt, dường như có thể cảm giác được gió mạnh lạnh thấu xương, cô dùng sức đẩy ra, nhưng làm thế nào cũng không đẩy được cửa sổ có chất liệu đặc biệt này, lúc Nam Dạ Tước bước xuống, một đôi giày boots màu đen, áo sơ mi màu trắng nhét bên hông, thân hình to lớn hoàn mỹ cũng không ở lâu trên chiếc máy bay trực thăng, tóc ngắn có chút rối, nhưng không làm tổn hại chút nào đến khí thế của vị vương giả đang đi đến này.

Anh sải bước đi về phía trước, khi sắp bước lên thêm đá, đôi mắt ngược lên, nhìn về phía căn phòng mà Dung Ân ở.

Bốn mắt chạm nhau, Dung Ân cho rằng mình sẽ tinh thần kích động, nhưng khi tới thời điểm này, lại trầm mặc đến ngay cả bản thân cô cũng không tin nổi, Nam Dạ Tước khước miệng câu lên, chân mày giương nhẹ, đã bước chân vào phòng khách.

Không bao lâu, thì nghe thấy từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, cùng với tiếng người cản trở, “Tước thiếu...”

“Cút ngay!”

Người dường như là bị đá lăn trên mặt đất, Nam Dạ Tước tính tình vẫn nóng nảy như cũ, hai tay Dung Ân đặt trên tay nắm cửa, bàn tay người đàn ông dán chặt lấy cánh cửa, tay vô nhẹ hai cái, “Ân Ân.”

Dung Ân mất rất nhiều sức mới mở cửa ra được, khi khe hở từ từ được mở ra thì gương mặt ngoài cửa dần dần hiện ra rõ ràng, vẫn như cũ hăng hái như vậy, ánh mắt Nam Dạ Tước đặt cố định trên mặt Dung Ân, cô, gầy đi.

“Ân Ân...”

Hai tay Dung Ân vòng qua sau lưng Nam Dạ Tước, thân thể dính sát vào nhau, cho đến lúc này, người đàn ông mới phát hiện bụng cô hơi nhô ra, anh khó tin kéo Dung Ân ra, ánh mắt không khỏi nhìn xuống. Quần áo ọp ẹp thùng thình vẫn không che được bụng đang bắt đầu to lên, Dung Ân kéo một tay anh qua, đặt nó lên bụng của mình, cô khẽ tựa vào bờ vai người đàn ông, nước mắt không kiềm được, liền mở miệng ra, dùng sức cắn lên bả vai anh.

Lần này, thực sự dùng sức.

Bàn tay kia của Nam Dạ Tước khẽ xoa đỉnh đầu cô, “Xin lỗi, Ân Ân.”

“Dạ, cũng chưa muộn, còn mấy tháng nữa, cũng đủ đền bù cho khoảng thời gian trống khi anh không ở đây, anh biết không, em thật sự cho rằng, sẽ không còn được gặp lại anh nữa...” Hai tay Dung Ân vòng qua sau lưng của anh, mười ngón tay dùng sức nhéo vào phía sau lưng anh, “Vẫn còn may, vẫn còn may mắn...”

Tâm trạng Nam Dạ Tước dần dần bình phục, cảm giác mất rồi lại được luôn cảm thấy không được chân thực, anh kéo tay Dung Ân ra khỏi phòng, “Chúng ta trở về.”

“Nhưng mà, bác gái bây giờ còn đang hôn mê...”

Một tay người đàn ông nắm cả bả vai của cô, “Chúng ta đi.”

“Dạ,” hai tay Dung Ân kéo cổ tay của anh, “Đây là những việc em nên trả lại, có lẽ đổi lại là em, em cũng sẽ làm như vậy, lúc trước là em hại anh thiếu chút nữa mất mạng, đó là sự thật...”

Trong lòng Sở Mộ từ trước đến giờ cũng không cách nào cởi bỏ khúc mắc này, chính là cái này.

Nam Dạ Tước không nói gì thêm, trên đầu Sở Mộ may vài mũi, khi tỉnh lại, đầu vẫn còn có chút đau, sau khi ánh mắt mê ly ngẩng nhìn xung quanh, mới rõ ràng đây là phòng ngủ của mình. Người giúp việc cùng bác sĩ cũng đã đi ra ngoài, bà giật giật cánh tay, chỉ thấy một cái đầu màu đen nâng lên, nhào tới, “Bác gái, bác tỉnh rồi à?”

Trên mặt Dung Ân mệt mỏi, hai con mắt cũng đỏ lên, hiện đầy tia máu. Sở Mộ há to miệng, trong cổ họng khô khốc dữ dội, “Cô, sao cô lại ở đây?”

Cửa phòng đúng lúc bị mở ra, Nam Dạ Tước đứng ở cửa, cũng không đi vào, Sở Mộ biết rõ chuyện đã sáng tỏ, liền rút bàn tay mà Dung Ân đang nắm về, co lại trong chăn, “Hai người còn ở lại đây làm gì? Còn không đi...”

“Con vốn là không có ý định ở lại đây.” Nam Dạ Tước cất bước đi tới, Dung Ân thấy hai mẹ con này lại gay gắt, “Dạ, anh đừng như vậy.”

Người đàn ông đứng trước giường, “Mẹ, con đã nói rồi, đây là chuyện của con, mẹ biết bốn tháng này con tìm cô ấy rất vất vả không?”

“Mẹ không biết, mẹ chỉ biết là mẹ làm cái gì cũng là vì muốn tốt cho...”

“Nhưng không có cô ấy ở bên cạnh con, con làm sao có thể tốt được? Huống chi, Ân Ân mang thai, mẹ lại còn có thể nhẫn tâm như vậy chia cách chúng con, cái mẹ gọi là tốt cho con, từ trước tới nay chưa bao giờ suy nghĩ cảm nhận của người khác.”

Sở Mộ kéo căng khóe miệng, tầm mắt rơi xuống trên bình nước biển, “Về sau chuyện của con, mẹ cũng không quản nữa, như vậy được chưa?”

“Đương nhiên.”

“Dạ, em ở đây, ngoại trừ không thấy được anh, mọi thứ khác đều rất tốt, bác gái mời chuyên gia dinh dưỡng cho em, còn có...”

“Được rồi, đừng giả vờ ở đây nữa, tôi không muốn nghe, ra ngoài hết cho tôi.” Sở Mộ cắt đứt lời nói của Dung Ân, lật người, đem lưng đối diện hai người.

Sắc mặt Nam Dạ Tước cũng khó coi, nắm tay Dung Ân kéo ra ngoài, trong mắt anh, Sở Mộ chính là ngoan cố cứng đầu, người bảo thủ!

Mất thấy hai người ra khỏi phòng, Sở Mộ lúc này mới xoay người lại, bà so với ai khác đều rất rõ ràng lần này mình đã thật bại, nếu không phải là Dung Ân lớn tiếng cầu cứu ngay lúc đó, bà đã có một giấc ngủ vĩnh viễn rồi, chỉ là bộ mặt thua cuộc đó làm sao cũng không thể nào đeo vào được, giấu lại cũng đúng, Nam Dạ Tước kiên trì như vậy, tất nhiên là có lý do của anh. Ngoại trừ lần bán đứng đó của Dung Ân, bà thật sự cũng không tìm ra điểm xấu nào khác của cô.

Hơn nữa chuyện phát triển tới nước này, bà lại muốn phản đối, chỉ sợ Nam Dạ Tước thật sự là sẽ trở mặt.

Đêm đó, Nam Dạ Tước liền dẫn theo Dung Ân trở lại Ngự Cảnh uyển.

Mẹ Dung nhận được tin, đã sớm cùng Dạ Dạ chờ ở đó, không thể ngờ được khi gặp lại con gái, Dung Ân đã mang thai.

Dạ Dạ rất vui, cứ quần quít lấy Dung Ân, mẹ Dung kim lòng không được, không ngừng ở bên cạnh lau nước mắt, Dung Ân khuyên nửa ngày, bà mới từ từ ngừng khóc thút thít.

Nam Dạ Tước nghe theo lời dặn của Dung Ân trước đó, cũng không nói chuyện cô mất tích là có liên quan tới Sở Mộ, mẹ Dung liên tục truy vấn, Dung Ân cũng cứ nói qua loa cho xong, hơn nữa cộng thêm niềm vui sướng của việc trở về, chuyện này cứ như vậy mà cho qua.

“Mẹ ...” Nam Dạ Tước khom lưng ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, “Con muốn thương lượng với mẹ chuyện này.”

Dung Ân ngẩng đầu, “Anh gọi cái gì?”

Khóe miệng người đàn ông câu nhẹ, ôm lấy cô, “Luyện tập trước, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.” Ánh mắt của anh chuyển đến gương mặt mẹ Dung, “Con muốn kết hôn với Ân Ân, tốt nhất là, nhanh nhất có thể.”

Mẹ Dung cười khẽ, “Chuyện người trẻ tuổi các con, tự mình quyết định đi.”

Chỉ cần Dung Ân nguyện ý, bà cũng sẽ không phản đối.

Đêm đó, Nam Dạ Tước cho người chọn ngày, bây giờ bụng Dung Ân mặc áo cưới có lẽ còn có thể che được, anh đã nói, anh muốn cho Dung Ân trở thành cô dâu đẹp nhất trên đời.

Sau khi tắm xong, lúc người đàn ông đi vào phòng ngủ chỉ thấy Dung Ân đứng trên ban công, anh nhẹ nhàng đi tới, hai tay vòng qua eo cô, chạm vào bụng dưới Dung Ân, “Đang suy nghĩ gì đấy?”

“Dạ,” cô không quay đầu lại, cầm nhẹ nâng lên, nhìn ra ngoài vườn mà xuất thần, “Ngày mai, em muốn đi thăm Việt, nói cho anh ấy biết, em sẽ kết hôn.”

“Anh đi với em.”

“Còn có Tư Cần, bà nội.”

“Được.” Nam Dạ Tước đem cầm khê tựa trên vai cô, “khi chúng ta kết hôn, em có thể mời người nhà Diêm gia đến.”

Dung Ân lắc đầu, “Diêm Minh cùng Tư Mạn đã đi nước ngoài rồi, ở nơi này, có quá nhiều hồi ức mà bọn họ không muốn nhớ lại, em cũng vậy, Việt cũng đi rồi, em muốn nói cho anh ấy biết, bây giờ em sống rất tốt, em có gia đình rồi, để cho anh ấy có thể yên tâm, yên tâm mà ra đi...”

Hai tay Nam Dạ Tước siết chặt, “Ân Ân, khi em không có ở đây, anh sống không tốt chút nào, anh sợ khi chỉ có một mình vào buổi tối, nhiều lần tỉnh dậy, anh đều có thói quen sờ vào vị trí bên cạnh, nhưng ở đó luôn trống không, là lạnh buốt...”

Dung Ân hai tay xoa lên mu bàn tay anh, “Dạ, em cũng vậy, em đếm từng ngày để sống qua ngày, mỗi lần không thể chịu được nữa, em tự nói với mình, Dung Ân, đừng sợ, mỗi ngày cách xa, đứa nhỏ trong bụng đang lớn lên từng ngày, chỉ có như vậy, em mới có thể chờ đợi...”

“Em yên tâm, về sau sẽ không còn có chuyện như vậy nữa.”

“Dạ, trong bốn tháng này, em đã nghĩ thông rất nhiều chuyện, sau này... bất luận như thế nào, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, chỉ cần anh không rời xa em, em cũng sẽ không buông tay anh.”

“Được, chúng ta... Mãi mãi không chia lìa.”

Nam Dạ Tước kéo cô về hướng mình, thời gian khó khăn nhất, bọn họ đều đã trải qua rồi, những ngày tiếp theo, nhất định phải sống thật tốt, anh sẽ yêu chiều cô, cho dù là cưng chiều lên tới trời cũng rất vui lòng.

Trong bóng đêm Ngự Cảnh uyển càng phát ra vẻ mông lung mà an tường, ngày này, bọn họ quả thực là đã đợi quá lâu, quá lâu quá lâu rồi... Dung Ân cố ý đem tân phòng định tại Ngự Cảnh Uyển, đối với cô mà nói, nơi này có một ý nghĩa đặc biệt, mẹ Dung rất cực cũng chịu dời đến ở cùng với họ, ngày đó trở về đi thu dọn, các bác gái hàng xóm dường như đều đến đây, Nam Dạ Tước chuẩn bị ổi người một lễ vật, đại gia đình một không khí vô cùng náo nhiệt, không bao lâu đã thu dọn xong hết đồ đạc của mẹ Dung mang ra.

Thiệp mời toàn bộ cũng đã được phát ra ngoài, Dung gia bên kia, Dung Ân một người cũng không mời, Sở Mộ bên kia ngược lại yên lặng kỳ lạ, cũng không cực lực phản đối như suy nghĩ của Dung Ân, Nam Dạ Tước hoàn toàn không quan tâm, chỉ nói là thích tới thì tới.

Hôn lễ được định là một tháng sau, thời gian tất nhiên là vội vàng, tin tức này một khi truyền ra, dường như là sẽ bùng nổ như bom tấn, Nam Dạ Tước, người đàn ông này ở thành phố Bạch Sa vốn là đã được một bức màn thần bí che lại, như hiện nay, tin tức anh kết hôn lại càng chiếm cứ trang đầu của các tờ báo

danh tiếng, càng làm người giật mình, thật là một cô dâu chuẩn. Bất luận những ký giả kia cố gắng khai quật như thế nào, đối với thân thể bối cảnh của cô, vẫn cứ là một tờ giấy trắng như cũ.

Chuyện kết hôn đều là Nam Dạ Tước đích thân xử lý, hình như không để cho Dung Ân phải mất một chút tâm sức nào, trong nhà không chỉ riêng Vương Linh, còn có chuyên gia dinh dưỡng cũng đặc biệt được mời tới, có đôi khi, ngay cả Diệp Tử cũng đến, cùng Dung Ân có thể trò chuyện.

Người ngoài cũng có thể nhìn ra, người đàn ông này, đã cứng bà xã mình như trứng, nâng niu trong lòng bàn tay.

Phòng sự vụ.

Hôm nay, Duật Tôn cố ý tiếp khách, dùng lời của anh nói, chính là ‘ ăn mừng ‘ lễ cáo biệt độc thân của Nam Dạ Tước.

Bao tay quyền anh màu đỏ rực, ánh mắt âm tú không kèm chế được, Duật Tôn mặc quần quyền anh màu đen, một cú nghiêng người né tránh trận công kích của Nam Dạ Tước, khoe miệng phác thảo ra một đường lạnh thấu xương, cú xoay người tuyệt vời chống đỡ sự công kích liên tục của anh, “Có bà xã rồi, trở nên mạnh quá hen.”

Nam Dạ Tước tháo bao tay xuống, ngồi bừa xuống bên cạnh, “Mấy thằng tiểu tử đó đều không là đối thủ, cũng chỉ có cậu mới có thể cùng tôi luyện vài chiêu.”

Duật Tôn cười cắn lấy bao tay quyền anh màu đen, ngồi xuống bên cạnh Nam Dạ Tước “Tôi còn phải kiềm chế một chút, có sức lực đó, cũng không phải là dùng như vậy chứ...”

Nam Dạ Tước dùng khăn lông lau lấy mồ hôi trước ngực, gương mặt quyến rũ thắm đầy niềm vui, “Đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi, đừng giận với gái mới lớn nữa, cái đồ phá hoại lớp trẻ của tổ quốc như anh...”

Duật Tôn vừa muốn phản bác, liền nghe thấy trong phòng quyền anh vắng vẻ truyền đến một dòng âm thanh của tiếng đàn du dương, anh theo tiếng đàn nhìn qua, chỉ thấy một người con gái ngồi tại trước dương cầm, tóc dài xõa vai, móng tay tu bổ chỉnh tề mượt mà bóng loáng, trên phím đàn trắng đen nhảy lên sôi nổi, nhấp nháy lại, mỗi âm điệu đều như nhảy múa.

“Chết thật, chỗ này sao lại có người đánh Piano nhỉ?”

Cô gái giống như là nghe được âm thanh bên này, ngẩng đầu lên, đôi mắt Duật Tôn không khỏi hơi nheo lại, khoe miệng dần dần kéo ra một nụ cười đầy ý vị thâm trường, “Tôi đã gặp qua cô ấy, học sinh Học Viện âm nhạc Hoa Anh.”

Nam Dạ Tước tầm mắt không khỏi nhìn vào anh ta, “Nơi này thường xuyên có người đi, hẳn là kiếm việc đây...”

Cô gái hình như cũng nhận ra Duật Tôn, chỉ là ánh mắt rất nhanh giả vờ lấy lại sự bình tĩnh nhìn ra chỗ khác, Nam Dạ Tước nhanh chóng liền nhìn ra manh mối, “Hai người quen biết?”

“Gặp một lần.” Duật Tôn không giảm đi sự vui vẻ, lại như có được sự tinh xảo nhạy cảm như là săn mồi vậy, “Có muốn nghe thử, câu chuyện này không?”

Nam Dạ Tước cong chân trái thon dài lại, “Em gái học sinh, xem ra phù hợp với khẩu vị của anh.”

Đôi mắt sắc bén của Duật Tôn khẽ kéo ra, ánh mắt không khỏi nóng rực lên, câu chuyện này nếu muốn tiếp tục tiến triển, nói không chừng... Cũng sẽ khắc cốt ghi tâm.

145. Chương 145: Lễ Thành Hôn Đại Biến

Ngày cưới mỗi lúc một gần kề, hạnh phúc bị đánh mất rồi trở lại, đối với Dung Ân mà nói, quá nhiều điều bất ngờ, nhưng suy nghĩ kỹ, đây không phải là những điều cô xứng đáng được sao?

Lễ thành hôn lần này, tuy rằng Nam Dạ Tước đã giao lại toàn bộ ột tổ chức chuyên nghiệp, nhưng rất nhiều vật tùy thân lặt vặt, Dung Ân vẫn thích đích thân ra ngoài lựa chọn.

Cách không xa là một cửa hiệu bán trà sữa trang trí tinh xảo, những thức uống này, Lý Hủy rất thích. Dung Ân ngồi xuống một chỗ nghỉ ngoài trời, thờ tiết hôm nay rất đẹp, chỉ cần mặc một chiếc áo len mỏng là có thể ra ngoài, cô vén tóc ra sau tai, khi ngẩng đầu, Lý Hủy đã cầm rất nhiều túi xách đi tới.

“Mau lên, mực vừa nướng xong, còn có trà sữa khoai môn cho cậu nữa”.

Dung Ân ngồi xuống khó khăn, rồi điều chỉnh chỗ ngồi, tay phải theo thói quen đặt ở bụng dưới, “Sau khi ăn cơm xong, chúng ta đi dạo ở trung tâm mua sắm, vẫn còn vài thứ vẫn chưa mua được....”

“Cậu đó, chỉ tự mình chuốc lấy khổ”, Lý Hủy cắn một miếng mực nướng, trên miệng còn dính lại một ít nước tương màu nâu, cô ta không hề chú ý đến hình tượng của bản thân, “Có người đàn ông tốt như vậy ở bên cạnh, tại sao còn ra ngoài chịu tội chứ?”

“Kết hôn, không thể giao hết mọi chuyện cho người khác”, Dung Ân cầm lấy ly thủy tinh trên bàn, cổ tay khẽ lắc, bọt trà sữa thuận theo ly thủy tinh màu trắng mà chuyển động thành vòng tròn, vô cùng đẹp mắt. Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, không dám tham uống, khi cô đặt ly xuống, cũng ngăn người, dường như nhìn thấy bóng đen nào đó thoáng qua. Dung Ân theo bản năng xoay đầu, quảng trường người qua lại thưa thớt, từng tốp người ai nấy cũng đều bận rộn, cô thu hồi tầm mắt, có lẽ chính mình suy nghĩ quá nhiều.

Đến chiều, đi ra từ trung tâm mua sắm, ánh nắng gay gắt, tuy rằng không chói chang như những ngày hè, nhưng vẫn khiến con người trở nên cảm giác lười biếng hơn.

Khi ra ngoài, tuy rằng Nam Dạ Tước bố trí cho vệ sỹ đi theo cô, nhưng Dung Ân không quen, nhưng cuối cùng cũng không thể không thỏa hiệp, chỉ đành để họ đi theo sát từ xa.

Cô bước đi trên giày đế bệt, trên tay cầm một vài đồ dùng cho trẻ em, khi đi xuống cầu thang, từ sau đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, ngay sau đó, những người tò mò cũng tụ tập lại, Dung Ân và Lý Hủy đi đến ven đường mới biết, những người vệ sỹ theo cô như hình với bóng cả ngày hôm nay đang bị vây quanh bởi một đám người.

“Còn trông cậy bọn họ có thể bảo vệ được chúng ta sao”, Lý Hủy quay đầu, kéo Dung Ân đến bên cạnh, “Tớ đi xem sao”.

Vốn dĩ Dung Ân đi một hồi cũng đã mệt, mượn cơ hội nghỉ ngơi một bên, Lý Hủy chạy đến, cố gắng muốn xông vào đám người.

Một chiếc xe màu đen lúc này không tiếng động dừng lại trước mặt Dung Ân, cô không để ý, khi phát hiện ra, một người đã đứng trước mặt cô nói, “Dung tiểu thư, lão gia có lời mời”.

Dung Ân không khỏi cảnh giác, thả lỏng đôi chân cứng ngắc, cả người đứng thẳng tắp, “Lão gia nào?”

“Dung lão gia”, người đàn ông nói ngắn gọn.

Mí mắt Dung Ân giật giật, trong tiềm thức, cô không hề muốn gặp bọn họ, thậm chí không muốn có một chút quan hệ nào với bên đó, người đàn ông tự nhiên cũng nhìn ra cô không tình nguyện, khi bước chân Dung Ân lùi lại phía sau, anh ta đã bắt được một cánh tay cô, đem cô đưa vào trong xe, “Dung tiểu thư, xin đừng làm chúng tôi phải khó xử”.

Lời tuy nói ra là vậy, nhưng trong đó rất cứng rắn, rất rõ ràng.

Lực tay người đàn ông có phần thô lỗ, đưa cô vào băng ghế sau trong xe.

Hai tay Dung Ân che chở lấy bụng mình, điều chỉnh tư thế cho bản thân ngồi thoải mái, tuy rằng bài xích, nhưng cô cũng không hề cảm thấy sợ hãi, ở quảng trường Lý Hủy phát giác có gì đó bất thường, lo lắng đuổi theo sau, “Ân Ân, Ân Ân...”

Bảo bối trong bụng khẽ đập, Dung Ân cố gắng che đậy vẻ khẩn trương, khiến tâm trạng của chính mình thả lỏng.

Đây là lần đầu tiên cô đến Dung gia, cũng là lần đầu tiên đi vào nhà của người đàn ông mà mẹ cô hết lòng yêu sâu đậm. Căn nhà không giống như trong tưởng tượng của Dung Ân, tuy rằng nhìn ra được vết tích của vẻ xa hoa huy hoàng, nhưng trải qua thời gian bào mòn, đặc biệt so với những tiến bộ của hiện giờ mà nói, còn lộ ra không khí thảng thối.

Người đàn ông vừa rồi đi ở phía trước, Dung Ân bước đi rất chậm, khi đi đến phòng khách, trước tiên gặp Lâm Thanh Nguyệt, bên cạnh bà, còn có Dung Tử Nham đang cúi đầu.

“Con là Dung Ân phải không?”

Theo giọng nói nhìn lại, Dung Ân nhìn thấy Dung lão gia, ông cũng không già nua giống như trong tưởng tượng của cô, một cây ba trượng được khắc hình đầu rồng đang chống bên cạnh thành ghế sofa, bên ngoài là màu nâu, có thể thấy được tinh tế vô cùng.

Dung Ân khẽ cắn môi, lẳng lặng nhìn qua, không mở miệng.

“Ngồi đi”

Cô vừa ngồi xuống, người giúp việc liền bưng ra một ly cà phê, Dung lão gia nhìn lại, “Đổi thành một ly nước ấm”.

Mãi đến khi bưng ly nước trên tay, Dung Ân mới mở miệng, “Các người có chuyện gì sao?”

Tuy rằng huyết thống là thứ không thể cắt bỏ, nhưng cảm giác xa lạ, càng là một đòn trí mạng.

Dung lão gia cầm lấy cây trượng bên cạnh, bàn tay siết lại, dường như đang đắn đo, Dung Tử Nham trước sau không nói lấy một câu, Lâm Thanh Nguyệt tuy rằng không nói một lời nào, nhưng sắc mặt lại khó coi, ẩn nhẫn dữ dội.

“Dung Ân, suy cho cùng con cũng là con cháu của Dung gia, trước đây là ông không suy nghĩ chu toàn, hiện tại, con trở về đi”.

Chuyện đã xảy ra cách đây nhiều năm, lần đầu tiên Dung Ân được nghe thấy những lời như vậy, tâm trạng cô phức tạp, trăm mối ngổ ngang, nhất thời không thể hình dung được, lòng chua xót, nhưng cũng không mấy may vui vẻ chút nào.

Lâm Thanh Nguyệt trừng mắt ngồi bên cạnh Dung Tử Nham, trước sau không nói chen vào.

Dung Ân nhấp ngụm nước, nhiệt độ vừa phải, “Vậy còn mẹ của tôi, nếu đã tiếp nhận tôi, có phải biểu thị là, cũng sẽ tiếp nhận bà?”

Dung lão gia không lập tức trả lời ngay, dừng lại một hồi, có phần lúng túng, “Về phần mẹ con.....ông sẽ cho con thường xuyên về thăm mẹ, chuyện sắp xếp, con không cần phải lo”.

Lời nói như vậy, rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Không thể, trừ khi để mẹ tôi được trở lại đây”. Dung Ân trở nên cố chấp lạ thường, chính cô hiểu rõ, cho dù Dung lão gia có đồng ý, cô cũng sẽ không nguyện ý.

“Cô đừng được nước làm tới, có thể nhận cô, đã là nhân nhượng lớn nhất của tôi rồi”, Lâm Thanh Nguyệt từ đầu đến cuối đều trầm tĩnh ở bên cạnh cuối cùng không chịu đựng được nữa, giận dữ.

“Dung Ân, mẹ con....bất quá cũng chỉ là chuyện danh phận mà thôi”, Dung lão gia thử chu toàn, “Hơn nữa, nửa đời sau của nó, Dung gia chúng ta sẽ chịu trách nhiệm”.

“Mẹ tôi chỉ muốn danh phận?”, tầm mắt Dung Ân vẫn như cũ nhìn chăm chăm Dung Tử Nham đang trầm mặc, “Cuộc sống của chúng tôi tự nhiên sẽ có người chịu trách nhiệm, tôi lập tức phải kết hôn”.

Nhớ tới Nam Dạ Tước, thần sắc cô không khỏi thă lẳng hơn, đường cong khóe miệng cũng ôn nhu không ít.

“Kỳ thực ngày hôm nay muốn gặp con, chủ yếu cũng là vì chuyện này”, tay phải Dung lão gia đặt trên sofa, trong thần sắc, giống như đang suy nghĩ “Theo ý của ông, muốn con được gả trên danh nghĩa nhà họ Dung, đến lúc đó, ông sẽ để họ chuẩn bị của hồi môn phong phú cho tụi con”.

Dung Ân cau chặt mi tâm, cuối cùng cũng hiểu rõ tính toán của Dung lão gia, “Không thể nào”, cô cự tuyệt chắc chắn, “Nơi này không phải nhà của tôi”.

“Ân Ân....”

Truyền đến bên tai một thanh âm yếu ớt, như có lo lắng, Dung Tử Nham trước sau vẫn cúi đầu, hai tay đan lấy nhau, “Con hãy đáp ứng đi”.

Đừng tưởng rằng chúng tôi nợ cô thứ gì, nếu không phải là cô, người kết hôn với Tước sẽ là tôi”, Từ góc rẽ lên tầng hai, Dung Ái mang một đôi giày cao gót đi xuống, đáy mắt không chút thân thiết, đôi mắt nhuộm đầy oán hận.

“Câm miệng!”, Dung lão gia dùng sức nện cây trường xuống nền đất vài cái, “ở đây con không được lên tiếng!”

Ông đã dặn dò, để Dung Ái ở trên lầu không được đi xuống, cũng không ngờ cô sẽ không kiểm chế được.

“Ông nội, ông không cần như vậy, con sẽ không để cô ta dễ dàng cướp đoạt mọi thứ của con, đến lúc con và Tước kết hôn, đã có thể giúp gia đình chúng ta qua khỏi ải khó khăn”, Dung Ái đi đến trước mặt Duntg Ân, một lời nói làm phá vỡ mục đích lần nhận lại Dung Ân này.

Sắc mặt Dung lão gia đã không còn tốt, cũng đã thấy vài sợi tóc bạc.

“Ba, con nghĩ Dung Ái lần này nói rất đúng, nếu như không có cô ta, nói không chừng Dung Ái đã sớm....”

“Các người câm miệng lại cho tôi!”, Dung lão gia không khỏi cao giọng, khóe miệng run lên để lộ sự già cả có tâm mà vô lực, “đừng làm mất mặt ở đây nữa!”.

Dung Ái không cam tâm đá chân, lời trong miệng vừa muốn thốt ra, nhưng lại bị nghẹn lại vì thân hình xuất hiện ở trước cửa.

Người đàn ông này, cho dù đi tới đâu, cũng luôn đầy khí thế, khiến người khác không muốn nhìn cũng khó.

Dung Ân nhìn ra ngoài cửa, bước chân Nam Dạ Tước khấn trương đi vào, mái tóc đã nhuộm lại màu rượu đỏ, bất kham phô trương như cũ, viên kim cương trên tai trái của người đàn ông dưới ánh mặt trời soi rọi, theo động tác của người đàn ông càng trở nên tỏa sáng. Anh mặc một bộ thường phục mới nhất của thương hiệu Armani, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ nguy hiểm, vẻ căng thẳng đó, khi nhìn thấy Dung Ân đang ngồi trên sofa, lúc này mới thả lỏng hơn rất nhiều.

Nam Dạ Tước đi vào trong phòng khách, cũng không chào hỏi, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, “Em muốn đi đâu thì nói với anh biết một tiếng, anh có thể đưa em đi”.

“Em không sao”, Dung Ân cầm lấy tay anh, nhưng lại phát hiện ngón tay thon dài của anh lạnh buốt, nghĩ là, anh đã lo lắng cả đoạn đường, “Không có lần sau nữa, về sau em sẽ để anh đi cùng em”.

Dung Ái mím chặt đôi môi, hai tay để hai bên nắm chặt, người đàn ông này, phải là của cô.

“Chúng ta về thôi”, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân, lúc này ánh mắt mới nhìn về phía Dung lão gia, “Xin lỗi”.

Ngoài sân nhà Dung gia, anh vẫn như cũ không khách khí đỗ xe ngay ở cổng, Nam Dạ Tước nheo đôi mắt hẹp dài, từ trên khuôn mặt anh Dung Ân nhìn thấy vẻ không hài lòng, đợi anh đỗ cô ngồi vào trong xe, sau khi thắt dây an toàn, mới mở miệng “Tức giận rồi?”

Người đàn ông khởi động xe, không trả lời.

Mặt Dung Ân lộ vẻ cười, điều chỉnh tư thế ngồi, vừa nghiêm túc vừa trêu đùa nói, “Anh là ai chứ, Tước thiếu ở thành phố Bạch Sa có thể lên trời xuống đất , mọi người đều nể sợ anh, tại sao còn giận bản thân mình đây?”

Nam Dạ Tước đưa mắt nhìn Dung Ân, đường cong khóe miệng hòa hoãn.

“Mọi người đều sợ anh, nhưng em chỉ thích ngược anh”.

“Em biết anh lo lắng, không có việc gì, chẳng lẽ bọn họ có thể trói em lại?”

Từ sau khi Dung Ân mang thai, Nam Dạ Tước lái xe luôn đặc biệt bình ổn, anh đỗ xe lại ở ven đường, ngón trỏ đặt trên vô lăng gỗ nhẹ vài cái, khuôn mặt anh tuần xoay qua, “Dung gia, trên thực tế chỉ là hữu danh vô thực, lúc đó hôn sự cùng Lâm gia, cũng chỉ cứu được bọn họ một lần, Ân Ân, lẽ nào em cũng muốn can thiệp vào sao?”.

Hóa ra, Dung Tử Nham vứt bỏ không chỉ là mẹ cô, còn có cả hạnh phúc phần đời còn lại của ông.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa”, thấy cô không nói lời nào, Nam Dạ Tước đưa người tới, vươn tay vén tóc cô qua sau cổ, “Người như vậy, không đáng chúng ta phải để tâm”.

Dung Ân cười thành tiếng, “Đúng, không đáng để tâm”.

Gió mát thổi tới, sắc thu của Ngự Cảnh Uyển đẹp vô cùng, những cây bạch quả đứng trước gió, lá cây rơi rụng xuống mặt đất rải thành một lớp dày, một cây rồi lại một cây, tương hợp với ánh đèn tối, giống như tiên cảnh.

Dung Ân thích ngồi trong vườn ăn cơm tối, ăn cơm xong, Nam Dạ Tước để Vương Linh đi nghỉ trước, anh ở bên cạnh cô.

Trên xích đu, lá vài chiếc lá rụng rải rác, Nam Dạ Tước đỡ cô ngồi xuống, “Không sợ lạnh sao”.

Anh ngồi trên xích đu, để Dung Ân ngồi trên đùi mình, “Ấm áp mà”.

Cô mang bụng lớn rúc vào lòng người đàn ông, Dung Ân trông giống như một con chuột túi, bảo bối dường như cảm nhận được sự an bình, sau khi đập đập, cũng ngoan ngoan yên tĩnh lại, “Dạ, anh thích con trai hay con gái?”

“Con gái”, chiếc cằm Nam Dạ Tước đặt lên cổ Dung Ân, “không phải nói, con gái là người yêu kiếp trước của ba hay sao”.

“Haizz!” Dung Ân nhún vai, “Tước, em cũng muốn để con gái”.

Hai tay Nam Dạ Tước giữ lấy hai sợi dây, anh nghiêng người ra sau, nghe xong lời của cô, chế nhạo nói, “Lúc thì Dạ, lúc thì Tước, em gọi ai đây, có phải còn giấu một người tình nào nữa phải không?”.

(*Bản tiếng hoa là người đàn ông hoang dã, nhưng đó là dịch sát nghĩa, mình hỏi một người bạn TQ thì biết nghĩa bóng có nghĩa là một người đã có chồng mà ở ngoài còn có người đàn ông khác thì gọi là người tình, nên mình để là người tình nhé.)

“Đúng”, Dung Ân xoay người, một ngón tay khẽ chỉ vào trán anh, “Anh, người tình này! Em thích gọi như vậy”.

“Em không nghe lời rồi...”, người đàn ông ép dưới thân, mở miệng ra vẻ cần nhẹ lấy bả vai cô, khoe miệng sủng nịnh rất rõ ràng, “Tùy em, chỉ cần em vui là được rồi”.

Màn đêm từ từ buông xuống.

Dung Ân cảm thấy mệt mỏi, cô quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt anh tuần đang ngủ tựa trên vai cô, tuy rằng như vậy, nhưng tay người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn giữ chặt lấy sợi dây thừng hai bên, dường như chỉ buông lỏng tay, cô sẽ ngã xuống.

Dung Ân yên tâm tựa vào phía sau, hai mắt nhắm hờ, cô lơ mơ trông thấy Nam Dạ Tước đứng trước bên tàu. Áo phục màu trắng giữa màn đêm đen lộ ra rất lạnh lẽo, cô còn trông thấy từ xa, một cây súng bắn tia nhắm trúng tim người đàn ông, lúc này, một hồi chuông điện thoại vang lên, từng đợt, rõ ràng như sắp chới tai nhức óc, phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, Nam Dạ Tước nhấn nút nhận cuộc gọi.....

Sắc mặt anh bình tĩnh, trong chốc lát chợt trở nên chết bi ai, Dung Ân chưa bao giờ nhìn thấy thần sắc làm cô lòng đau như cắt đến như vậy, cùng lúc đó, tim người đàn ông bị trúng đạn, bước chân không vững, trong chớp mắt ngã xuống sông.

Lạnh, rất lạnh.

Lạnh đến thấu vào xương tủy.

“Không...”, Dung Ân dường như sợ hãi thét lên thành tiếng, cô chỉ cảm thấy có người vỗ nhẹ khuôn mặt mình, khi mở mắt ra, Nam Dạ Tước đến gần nhìn cô tỉ mỉ, “Ân Ân, sao vậy, gặp ác mộng rồi”.

Thì ra chỉ là một giấc mơ....

Chỉ là, giấc mơ này đã thật sự từng tồn tại.

Trời chuyển lạnh, chẳng trách trong giấc mộng lại lạnh lẽo như vậy.

Bụng dưới co thắt dữ dội, Dung Ân cảm thấy toàn thân lạnh buốt, một nỗi bất an không nói thành lời đang hòa trộn với gió đêm cuộn đến.

Thời gian có chút gấp gáp, nhưng việc chuẩn bị lễ cưới lại rất dư dả thời gian.

Đến ngày kết hôn, bụng Dung Ân đã mang thai được tám tháng.

“Ân Ân, Ân Ân, đẹp không?” phụ dâu Lý Hủy mặc lễ phục quả nhiên rất đẹp, khuôn mặt tròn như quả táo lộ ra nét dễ thương non nớt, Dung Ân ngồi trước bàn trang điểm, chuyên gia trang điểm bên cạnh được Nam Dạ Tước giao cho cô ta lấy ra một bộ trang sức trong cái két bảo hiểm, cẩn thận đeo lên cho cô.

Viên kim cương chiếu sáng rực rỡ, người ngoài ngoài nghề nhìn cũng biết là cực phẩm.

“Cô dâu thật sự có phúc, kim cương mấy nghìn vạn, Tước thiếu rat ay thật hào phóng”.

“Chà, thật là người giàu không hiểu được nỗi khổ của người nghèo”, Lý Hủy cúi lưng ngấm kĩ sợi dây chuyền trên cổ Dung Ân, “Tớ mà có thể tìm được một người đàn ông như vậy thì tốt rồi”.

“Cậu đó...”, Dung Ân cười cô, cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào, “Hủy, cậu mở cửa sổ đi”.

Phòng trang điểm cô dâu được bố trí trên tầng mười, Dung Ân mặc áo cưới đi đến bên cửa sổ, bên ngoài có gió thổi đến, một lát liền đuổi hết đi những buồn bực trong lòng.

Phía dưới, tiệc cưới ngoài trời đã được bố trí xong xuôi, toàn bộ khu vườn đều được những đóa hoa hồng rực rỡ vây quanh khắp nơi, những chùm bong bóng bay lên không trung, mỗi cái đều được viết lên những lời chúc phúc, như nói lời của Nam Dạ Tước, hôm nay là ngày thuộc về họ.

Dung Ân dựa vào cửa sổ, ánh sáng chiếu rọi vào có chút chói mắt, híp mắt lại, cũng một nơi cao như vậy, cô dường như trông thấy Tư Cần mặc một bộ đồ trắng, hai chân quấn lấy lan can, hai chân run rẩy, đôi mắt mê hoặc.

Mặc áo cưới, là niềm vui tốt đẹp lớn lao nhất trên đời của một người phụ nữ nào, phải đau đớn đến thế nào, mới có thể khiến cô ấy hạ quyết tâm, nhảy xuống như vậy?

“Ân Ân...”, Lý Hủy khẽ gọi, kéo lòng của cô trở lại.

“Đây là quà cưới của bạn gửi tới, nhân viên phục vụ nói có thiệp bên trong”, Lý Hủy vừa nói vừa đem hộp quà được gói tinh tế đến trước mặt Dung Ân, cô nhận lấy, cảm giác cũng không quá nặng, sau khi tháo dây nơ, một tay mở nắp hộp quà.

“Á...”

“Sao vậy?”

Buông tay, hộp quà rơi xuống mặt đất. Một tay Dung Ân đè lên bụng, thần sắc hoảng loạn đau đớn, cô lùi về sau vài bước, cho đến khi cả người dựa sát vào vách tường.

Vật gì đó từ bên trong hộp lăn ra, là một con búp bê đã bị chặt hết chân tay. Bên trên còn đầy dịch thể màu đỏ tươi, mọi người đều bị hù dọa cả lên, Lý Hủy to gan đến gần, sau khi nhìn kỹ liền nổi giận nói, “Trò đùa ác ôn của kẻ tâm thần nào”, cô vội vàng đến gần Dung Ân, hai tay đỡ lấy cô, “Đừng sợ, chỉ là sót cà chua thôi”.

Dung Ân bị dọa tới nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tay phải ra sức tóm lấy cổ tay Lý Hủy, “Mau xử lý đi, lát nữa anh ấy sẽ lên tới đây rồi”.

Khi Nam Dạ Tước tiến vào, Dung Ân đang ngồi trước bàn trang điểm, thần sắc cô nhợt nhạt, để che giấu, nhân viên trang điểm đang đánh thêm phấn hồng cho cô.

Phản chiếu qua gương, cô trông thấy người đàn ông bước đến mỗi lúc một gần hơn, thân thể cao lớn, mái tóc màu rượu đỏ mê hoặc không hề vuốt gel, nhưng tinh thần rất tốt, Nam Dạ Tước đi tới sau lưng Dung Ân, hai tay đặt lên vai cô. Người đàn ông nhìn chằm chằm hình ảnh cô trong gương, cúi lưng xuống, môi mỏng ghé sát vào tai cô nói khẽ, “Chuẩn bị xong rồi chứ?”.

Dung Ân mỉm cười, gật đầu, nhưng trong lòng có sự sợ hãi khôn thôi. Hai tay nắm chặt lấy váy màu trắng, cố gắng đè sâu nỗi sợ hãi xuống.

Nam Dạ Tước dựa bên cạnh Dung Ân, có thể ngửi được mùi nước hoa thoang thoảng của Dung Ân, “Vợ tôi đẹp không?”.

Lý Hủy còn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi, đột nhiên bị người đàn ông hỏi, cô tự trấn tĩnh thần sắc, giả vờ bình tĩnh, “À.....đương nhiên là đẹp rồi”.

Ánh mắt sắc bén của Nam Dạ Tước, người như anh, có thể giấu được chuyện gì, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì”, Dung Ân nắm tay anh, “sắp bắt đầu rồi,em có chút hồi hộp”.

Người đàn ông, luôn luôn coi cô làm trung tâm, rất nhanh được Dung Ân chuyển đề tài câu chuyện, “Ngốc, còn gì khẩn trương đâu, việc nên làm cũng đã làm rồi, con sắp được sinh ra rồi, chúng ta cũng đã thành thạo rồi”.

“Phụt...”, người bên cạnh không nhìn được, đã cười ra tiếng.

Dung Ân đánh khẽ vào mu bàn tay anh, Nam Dạ Tước bị đau, nhanh như chớp rút tay về.

“Sự thật mà”.

“Da mặt anh dày quá rồi.”

“Em cũng không phải lần đầu tiên da mặt anh dày sao”.

Về u ám trên đỉnh đầu của Dung Ân vì những lời này mà tan biến, cô mỉm cười nói, “Đúng, em cũng không phải lần đầu tiên đã biết anh vô lại như vậy”.

“Tước thiếu, cô dâu cần trang điểm, nếu không lát nữa sẽ làm chậm trễ giờ của anh”.

“Được”, Nam Dạ Tước trả lời, cúi lưng xuống trước mặt Dung Ân khẽ hôn, “Anh ở ngoài chờ em”.

“uhm”.

Bên cạnh phòng trang điểm là phòng chờ, có mẹ Dung cùng một vài người hàng xóm đều ở đây, khi Nam Dạ Tước đi vào thang máy, tay trái đút vào túi quần, lấy ra một chiếc hộp nhung.

Đây là nhẫn cưới anh chuẩn bị cho Dung Ân, nhà thiết kế tài năng hàng đầu, thiết kế “Lục Châu cho cô.

Dung Ân ngồi trong phòng trang điểm, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó, hệ thống bảo vệ tự động mở ra, một người đàn ông tay cầm giấy thông hành đi đến, “Phu nhân, đã đến giờ”.

Dung Ân vẫn chưa quen với cách xưng hô này, Nam Dạ Tước vì ngày hôm nay có thể coi là đã bỏ ra rất nhiều tiền, hệ thống an ninh bất khả xâm phạm.

Lý Hủy nâng đuôi váy của cô lên cánh tay, “Ân Ân, đi thôi”.

Dung Ân đứng dậy, một vệ sĩ cường tráng đi đến phía trước, khi đến gần cô, cánh tay anh ta gấp lại, trong nháy mắt rút ra một con dao từ trong tay áo kề sát cổ Dung Ân. Thay đổi này khiến mọi người trong phòng đều kinh hoàng.

“Anh....anh là ai”, hai tay Lý Hủy vẫn duy trì động tác như trước.

“Đi theo tôi”, Người đàn ông đẩy Dung Ân, hướng cô ra ngoài cửa.

Hai tay Dung Ân bảo vệ bụng, bả vai đã bị người đàn ông một tay khống chế, hai chân vừa bước ra đến cửa, đã bị kéo mạnh, cô không kịp phòng bị cả người ngã về phía trước, may mắn đôi phương chỉ đẩy nhẹ, cô vẫn còn sức bám tay vào vách tường.

Dựa vào sức mạnh này, khiến người khác phản ứng không kịp.

Dung Ân tựa lên vách tường thở dốc, Lý Hủy là người phản ứng đầu tiên xông đến bên cạnh cô, Dung Ân ngẩng đầu, chỉ thấy Duật Tôn trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu kem nhạt, chân đi một đôi giày boots da kiểu quân đội rất phong cách, anh chế trụ cổ tay người đàn ông đó, gấp chân lại, lấy sức bẻ gãy cánh tay anh ta.

Phía xa, một vài người đang chuẩn bị tiếp viện phát giác không ổn, đang tiến lại gần hơn, đã bị người của Duật Tôn đã sắp xếp từ trước giải quyết từng tên một.

Người đàn ông vén tay áo lên, bộ dạng bất kham, Dung Ân chú ý đến ngón tay thon dài mạnh mẽ của anh, nhìn không giống dùng để giết người đâu.

Người đàn ông ở dưới đất kêu la không thôi, Duật Tôn lấy chân phải đá vào ngực anh ta, Dung Ân có thể nghe được tiếng xương sườn bị cố tình đá gãy. Cô lấy tay ôm ngực, không kêu lên tiếng nào, cũng không đi đụng đến người đàn ông này.

Thủ đoạn quá tàn ác như vậy, cô vốn dĩ không có ấn tượng tốt với Duật Tôn.

Nam Dạ Tước tuy rằng độc ác, nhưng không giống với Duật Tôn.

Người đàn ông kéo tay áo, nút tay áo bạc kim vén lên cánh tay màu đồng của anh, “dẫn xuống dưới”, sắc mặt Duật Tôn âm lãnh, khóe môi mỏng nhếch lên, “Đi thôi, ở dưới còn có người chờ cô”.

Lý Hủy đỡ lấy Dung Ân, tầm mắt vẫn chưa rời khỏi, người đàn ông này, thật sự quá đẹp trai.

Duật Tôn quay lưng, bước đi nhẹ nhàng đến cửa sổ, lấy điện thoại ra nói chuyện gì đó, dưới ánh mặt trời nhỏ vun, nhuộm lên mái tóc người đàn ông một màu vàng kim óng ánh, bóng lưng anh thẳng tắp, giống như bức tượng hoàn mỹ của Hy Lạp. mỗi một nét hoàn mỹ đều là do ông trời ban tặng.

Dung Ân và Lý Hủy đi thang máy chuyên dụng xuống dưới lầu, âm nhạc của lễ cưới vang lên, dưới ánh mắt của vạn người, cô có chút chưa thích ứng được, khách khứa đã vây quanh lại, Diệp Tử mặc bộ lễ phục phù dâu giống Lý Hủy mặc đứng dưới đài, bàn tay nhẹ vỗ tay.

Dung Ân tuy rằng đang mang bụng bầu lớn, nhưng không làm suy giảm vẻ đẹp của cô.

Nam Dạ Tước yêu loại khí chất đặc biệt này của cô, đã mê luyến, cả đời này không thể thoát khỏi.

Ngày hôm nay, anh đã chờ từ rất lâu, thật sự tưởng như song núi đều đã khô cạn.

Tuy rằng vui vẻ là vậy, nhưng Nam Dạ Tước không hề lơ là chút nào, ngày hôm nay xem chừng sẽ không thể yên bình đâu, hơn nữa theo như tin tức của A Nguyên, những người trong băng đảng muốn giết chết anh ở bến tàu lần trước, vẫn còn hành động.

Dung Ân đi lên đài, Nam Dạ Tước vươn tay phải, kéo cô về phía mình.

Hai người cảm ơn quan khách trước, Nam Dạ Tước mời người chủ trì là người dẫn chương trình nổi tiếng trong giới giải trí, miệng lưỡi lanh lợi, luôn lựa những lời hay mà nói, khách ngồi ở hàng ghế đầu, có mẹ Dung và vài người hàng xóm ngồi đó, thần thái an tường, hạnh phúc.

Nam Dạ Tước nắm tay Dung Ân đi về hướng micro, câu nói đầu tiên là, “Dung Ân, em đồng ý lấy anh không?”

Lời này vốn là do người chủ trì nói, Dung Ân mỉm cười nhẹ, không đợi cô trả lời, Nam Dạ Tước lại hỏi một lần nữa, “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, lần đầu tiên anh hôn em, lần đầu tiên anh nói, anh yêu em không?”

Cô làm sao có thể quên, cả đời này cũng không thể quên.

“Anh còn nhớ trước kia anh đã từng nói, Ân Ân, trái tim của em làm bằng sắt, lạnh băng”, Nam Dạ Tước nắm chặt tay cô, ánh mắt nhu hòa, hoàn toàn không phải Tước thiếu chuyên chế độc đoán của ngày thường, “Ngày hôm nay, nó đã được anh sưởi ấm, anh cảm thấy được sự ấm áp, từ trước tới nay chưa từng nghĩ anh sẽ lập gia đình, sẽ bị một người phụ nữ ràng buộc, thế nhưng, anh cam tâm tình nguyện, và hạnh phúc vì điều đó”.

Đúng vậy, từng có lúc, anh không nghĩ bản thân sẽ kết hôn.

Nỗ lực của Nam Dạ Tước vì điều này, nhưng lại nhiều hơn rất nhiều lần so với người bình thường.

“Ân Ân, em hãy mở lòng, dùng nửa đời sau của em khảo nghiệm anh, anh từng nói, anh sẽ cho em những điều tốt nhất, cho em tất cả những thứ em mong muốn, anh sẽ không hứa suông với em, nếu anh không làm được, em có thể biến thành cục đá sắt như trước đây, trừng phạt anh....”

“Nhưng có lẽ em đã biết, anh sẽ không cho em cơ hội đó.....”

Lý Hủy đứng dưới đài, sờ lên mặt, có chút lạnh lẽo, được rồi, cô thừa nhận, tuy có chút nổi da gà, nhưng vô cùng cảm động.

Nam Dạ Tước và Dung Ân đứng đối diện nhau, nét mặt cô tươi như hoa, tuy rằng đã trang điểm, nhưng không cứng nhắc chút nào, cô từ trước tới nay không giỏi nói lời ngon tiếng ngọt, Dung Ân chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, cô hướng về phía micro, giọng nài nỉ khàn khàn, nói vài chữ, “Nam Dạ Tước, em đồng ý lấy anh, em muốn gả cho anh”.

Dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Mẹ Dung lau lau mắt, những người hàng xóm bên cạnh mắt cũng đỏ ửng.

Người chủ trì ra hiệu hai người trao nhẫn cưới, trên đỉnh đầu, những chùm bong bóng màu sắc rực rỡ, phiêu dạt trên bầu trời xanh thẳm.

Nam Dạ Tước lấy ra chiếc “Lục Châu”, chậm chậm chuẩn bị đeo vào ngón tay Dung Ân.

“Pằng...”

Đột nhiên, tiếng nổ lớn khiến mọi người sợ hãi.

Bong bóng không biết vì lý gì bị nổ tung, viên kim cương tai trái của Dạ Tước truyền đến tín hiệu của sự nguy hiểm, lúc này, anh chắc chắn đã bị tay bắn tỉa của đối phương đưa ngắm trúng. Tiếng nổ lớn vừa rồi, chỉ muốn che lấp tiếng súng sắp nổ ra.

Anh vội vàng ôm lấy bà vai Dung Ân, xoay người, hai tay cố gắng bảo vệ bụng của cô, sau lưng, là tiếng bắn súng, viên đạn bay lên khán đài, găm sâu dưới đất.

Hai tay Nam Dạ Tước đỡ lấy, thân thể đỡ trước người Dung Ân, “Ân Ân, không sao chứ?”

“Không”.

Bộp bộp bộp...

Lại một trận càn quét dữ dội.

Nam Dạ Tước ôm lấy Dung Ân lăn mấy vòng, đám người bên dưới đã cháy loạn lên, ở phòng khách, có người khác giương súng nhắm bắn, anh trước sau vẫn giữ tư thế nằm phủ lên người cô, Dung Ân thấy thế, hai tay vòng qua thắt lưng Nam Dạ Tước, cố sức xoay người.

Hai bên chiến đấu dữ dội, qua một hồi lâu, tiếng súng mới chấm dứt, A Nguyên mang theo vài người vội vàng chạy đến, “Đại ca”.

Nam Dạ Tước thở gấp, lòng bàn tay phải xoa lên đầu Dung Ân, “Ân Ân, không sao rồi”.

Nhưng cô chỉ khê rên, đầu chôn trước ngực anh, không đứng dậy.

A Nguyên phát hiện có gì không ổn trước tiên, gương mặt anh kinh ngạc, tay phải Nam Dạ Tước đang ôm lấy lưng Dung Ân sờ thấy một mảng ướt sũng, đưa tới trước mặt, mới phát hiện là máu.

“Ân Ân....”

Hai mắt cô nhắm nghiền, miệng tái nhợt, gần như trắng bệch.

Trong phòng cấp cứu, cửa phòng khép chặt. Đèn báo hiệu màu đỏ giống như tín hiệu yếu ớt của sinh mệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể lụi tắt.

Nam Dạ Tước mặc âu phục đầy máu, nôn nóng đi đi lại lại ngoài hành lang, cửa lúc này mở ra, một bác sỹ đeo găng tay đi ra ngoài, “Muốn giữ lấy người lớn hay đứa bé”.

“Có ý gì?”

Thấy sắc mặt anh dạo người, bác sỹ suyt nữa lú lười, “Viên đạn.....có thể đã cắm vào cột sống, hơn, hơn nữa có dấu hiệu sinh non....”.

Toàn thân Nam Dạ Tước toát mồ hôi lạnh, toàn thân giống như đang ngâm trong nước biển lạnh lẽo, “Hai người đều phải giữ”.

“Cơ hồ là không thể, như vậy sẽ có nguy hiểm”.

“Nguy hiểm con mẹ cậu!”, một tay Nam Dạ Tước nắm lấy cổ áo bác sỹ, đưa ông ta đến trước mặt mình, “Nếu như có chuyện xảy ra trước khi ông người Mỹ đến đây, tôi sẽ lột da ông!”.

146. Chương 146: Cáo Biệt Sự Tiết Chế Dục Vọng

A Nguyên đi máy bay tư nhân của Nam Dạ Tước đi đón bác sĩ, không được chậm trễ.

Nam Dạ Tước bước vào phòng cấp cứu, , bác sỹ vội vàng chặn lại, “Người trong nhà không thể vào đây”.

Một tay Nam Dạ Tước đẩy bác sỹ ra, chân dài nhấc lên, đá văng cánh cửa, chân bước nhanh vào trong. Bác sỹ chỉ đành mở to mồm mắt ngơ ngác, sững sờ tại chỗ.

“Khỉ, con mẹ cậu còn không vào đây”

Dung Ân nằm trong phòng cấp cứu, áo cưới trên người đã thay ra, vì viên đạn bắn trúng lưng, cô nằm nghiêng mới có thể điều trị được vết thương.

Nam Dạ Tước đi đến cạnh giường, Dung Ân đeo máy trợ thở oxy, nhưng dường như có lại ý thức, hai tay cô che chở bụng mình.

“Đứa bé.....đứa bé có thể bị thiếu dưỡng khí”, Bác sỹ đứng bên cạnh đồng ý.

“Vậy phải đẻ mổ”.

“Nhưng...không thể đảm bảo đứa trẻ được sinh ra có thể sống sót....”

Nam Dạ Tước nhắm mắt, từ trên đầu lạnh xuống dưới chân, y tá đối diện kinh sợ hét lên, “Huyết áp 40, nhịp tim 42....”

Anh chưa từng hoảng loạn bao giờ, hai tay anh nắm chặt lấy thành giường muốn đứng dậy, nhưng một tay lại bị tay Dung Ân nắm lấy, Nam Dạ Tước vịn phần vui vẻ, ngẩng đầu mới phát hiện hai mắt Dung Ân vẫn đang khép chặt, chỉ là một tay rất mạnh túm lấy tay anh.

Anh tự nhiên hiểu được ý tứ của cô.

“Đẻ mổ đi”

Bác sỹ không ngay lập tức bắt đầu.

“Mổ cho tôi!”, Người đàn ông rống một tiếng giận giữ, gần như muốn xé toạt màng nhĩ của người bên cạnh.

Y tá bắt đầu chuẩn bị, Nam Dạ Tước không chịu đi ra ngoài, những người ở đó không ai dám nói câu nào, trong phòng cấp cứu ngoại trừ có âm thanh máy móc, cũng chỉ có tiếng va chạm của dao phẫu thuật.

Khi đứa bé được lấy ra, bác sỹ phụ sản thở phào một hơi.

Đứa bé khóc to, nằm trong tay bác sỹ, tứ chi giãy giụa, có lẽ chưa quen với thế giới mới này, khóc không ngừng.

“Tước thiếu, là một bé gái rất xinh”.

Anh gật đầu, hai chân quỳ bất động cạnh giường Dung Ân, bác sỹ bế đứa trẻ ở bên cạnh tắm rửa, “Nặng sáu cân một lạng, đứa bé rất khỏe mạnh”.

Từ khi Dung Ân bắt đầu phẫu thuật, Nam Dạ Tước lúc này mới kịp đeo nhẫn cưới lên ngón tay cô, “Chiếc nhẫn này là anh đã tự đặt tên, Lục Châu, Ân Ân, em là Lục Châu của anh, có lẽ anh đã khô cạn ở sa mạc quá lâu, lâu tới nỗi không có tâm can, nhưng rồi cuối cùng anh cũng có thể gặp được em...”

Bác sỹ muốn bế đứa bé ra ngoài, nhưng Nam Dạ Tước kiên quyết muốn để con ngủ bên cạnh Dung Ân, “Nhìn đi, Ân Ân, đây là con gái của chúng ta...”

Đứa bé rất đói bụng, cọ sát vào người mẹ, miệng nhỏ nhắn mở ra, tuy rằng hai mắt vẫn nhắm chặt, nhưng lại có năng lực mút bẩm sinh, nó dựa sát ngực Dung Ân, không ngừng lặp lại động tác đó.

Nỗ lực hồi lâu mới mút được một ngụm sữa, khuôn mặt đứa bé đỏ ửng, ra sức khóc rống lên.

“Oa oa oa...”

Nắm tay bé nhỏ vùng không ngừng lên ngực Dung Ân, lát sau, cổ họng khóc đến nỗi khan khan, Nam Dạ Tước cố nhin đau lòng, bàn tay to lớn nắm lấy tay Dung Ân, đem bàn tay nhỏ nhắn của bảo bối đặt vào trong.

Là như vậy, chưa đợi bác sỹ người đến, Dung Ân đã vượt qua cơn nguy kịch.

Thuốc gây mê vẫn chưa hết, cô ngủ trầm ổn, trong phòng bệnh, Vương Linh đang dỗ bảo bối đã được mớm sữa đi ngủ, Nam Dạ Tước kéo chăn lại cho Dung Ân, vùi đầu vào cánh tay cô, khuôn mặt tuấn tú của anh mệt mỏi, sau khi nghỉ ngơi, cầm lấy tay cô áp vào má trái mình, khẽ hôn vài cái.

Duật Tôn đi vào, tùy ý ngồi xuống ghế sofa, Nam Dạ Tước ra hiệu cho người bên cạnh qua căn phòng nhỏ, anh buông tay Dung Ân rồi đứng dậy “Thế nào rồi?”

“Lần này không lấy được mạng của cậu, chính là bọn họ đã tới số chết”.

Vài tiếng gõ cửa vang lên, A Nguyên cầm theo một chiếc hộp đi vào, anh bước đến cạnh Nam Dạ Tước, “Đại ca, đây là được tìm thấy trong phòng trang điểm trước kia của phu nhân”. Mở hộp ra, là một con búp bê đã bị cắt toàn bộ tứ chi, bên trong hộp quá khủng khiếp để nhìn vào.

Thần sắc Nam Dạ Tước âm lãnh, khuôn mặt căng cứng, “Điều tra”.

Đây là trò đùa của phụ nữ, Duật Tôn liếc mắt, thờ ơ, “Thiếu năng”.

Toàn thân Nam Dạ Tước như nước lạnh, anh mím chặt khóe miệng, “bên đó, biết tin tôi không chết nhất định sẽ không bỏ cuộc dễ dàng đâu, thành phố Bạch Sa này chỉ thể có một Nam Dạ Tước, A Nguyên, cậu đi thu xếp đi”.

“Vâng”, A Nguyên nhận lệnh đi ra khỏi phòng bệnh.

Nam Dạ Tước ngồi xuống bên cạnh Duật Tôn, hai bàn tay xoa xoa khóe mắt mệt mỏi, đem cái lưng cứng ngắc dựa vào cái sofa mềm mại, Duật Tôn lấy ra một điều xì gà, đưa cho anh một điều.

Nam Dạ Tước lắc đầu, tầm mắt hướng về phía Dung Ân, Duật Tôn thấy vậy, cũng cất đi điều thuốc vào trong túi.

“Tôn”

“Sao vậy?”

“Cậu nói đi...”, Nam Dạ Tước dừng một chút, hai tay che lại khuôn mặt tuần tú, rất mệt mỏi, “Người giống như chúng ta, có thể có gia đình không?”

Duật Tôn một tay nghịch cái bật lửa, sau khi nắp đóng lại, ánh mắt cô đơn, chỉ nói, “Nếu là tôi, nếu yêu cô ấy, tôi sẽ không kết hôn với cô ấy”.

Nam Dạ Tước buông tay, ánh mắt sáng rực, kiên định mạnh mẽ, “Tôi không tin, đã đến nước này rồi, ai còn muốn sống chặn ngay trước mặt tôi”.

Duật Tôn chéo chân, giày da quân đội ôm trọn cẳng chân thon dài mạnh mẽ, anh cất bật lửa, khoe miệng nhếch lên, không nói gì thêm.

Dung Ân ngủ rất trầm ổn, dường như đang bù đắp lại tất cả thời gian mang thai không được ngủ ngon, khi cô mở mắt, cô vẫn cảm thấy mệt mỏi, nhưng tâm tình đã sớm khôn đời được nữa, bảo bối của cô, bản thân còn chưa được nhìn thấy một lần.

Trên ghế sofa, chỉ có một lớn một bé hai người.

Nam Dạ Tước ôm đứa bé trong lòng, đầu dựa lên ghế sofa, hiển nhiên đang ngủ rất say.

Dung Ân cẩn thận vươn tay từ trong chăn ra ngoài, cô nhìn thấy ngay “Lục Châu”, rực rỡ lấp lánh, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ của cuộc sống, cô nhếch miệng, muốn cười, nhưng kích động suýt rơi nước mắt.

Trong giấc mơ, đứa trẻ giật mình dậy, Nam Dạ Tước rất nhanh tỉnh giấc, tay phải vỗ nhẹ lên lưng con, vừa muốn ngẩng đầu gọi Vương Linh ở bên ngoài, đối diện với tầm mắt Dung Ân đang nhìn anh.

Người đàn ông giật mình, sửng sốt vài giây, mới có phản ứng.

Khuôn mặt anh lộ rõ vẻ vui mừng, ôm đứa bé nhanh chân đi đến giường, “Ân Ân, cuối cùng em cũng tỉnh lại”.

Dung Ân muốn ngồi dậy, nhưng không có sức, “Bé con qua đây, em muốn xem xem”.

Nam Dạ Tước bế bảo bối nằm xuống bên cạnh Dung Ân, một khối tròn tròn, thực sự đáng yêu, cô cởi nút áo, người đàn ông thấy vậy, hướng bên ngoài gọi, “Vương Linh”.

Cửa phòng bệnh mở ra, “Cậu chủ”.

Vương Linh thấy Dung Ân đã tỉnh lại, mặt tràn ngập sự kinh ngạc và mừng rỡ, “Phu nhân, cô tỉnh lại rồi”.

“Bé đứa trẻ ra ngoài uống sữa”.

“Vâng”, Vương Linh nhanh nhẩu đáp lời, vừa đi vào, Dung Ân liền mở miệng, “Không cần, tôi tự mớm được”.

Nam Dạ Tước một chân ngồi xuống cạnh giường Dung Ân, “Em vừa mới tỉnh, qua vài ngày....”

“Không, em muốn mớm ngay bây giờ”.

“ra ngoài đi”, Nam Dạ Tước chỉ đành thỏa hiệp, hơi dừng lại, lại nói, “Vương Linh, ở đây không có chuyện gì rồi, cô về Ngự Cảnh Uyển làm thức ăn mang qua đây, Ân Ân mới tỉnh, đừng nhiều dầu mỡ quá.”

“Dạ được.”

“Đau quá, Dung Ân động vai, không dám động vào vết thương sau lưng.”

Bảo bối nằm sát vào ngực cô ra sức mút lấy, Nam Dạ Tước cầm miếng đệm mềm mại lót sau lưng Dung Ân, anh nghiêng nửa thân trên, một cánh tay đặt trên lưng cô, “May là, viên đạn không cắm vào cột sống, nếu không em sẽ bị liệt mất”.

“Anh rất lo lắng rồi”

Tầm mắt Nam Dạ Tước rơi xuống khuôn mặt của bảo bối, anh không nói cho cô biết, thiếu chút nữa họ đã không giữ được đứa con, “Sau này đừng như vậy, mạng anh lớn, cái gì cũng có thể tránh khỏi”.

Dung Ân không nói lời nào, chỉ gật đầu, kỳ thực chỉ trong lòng cô biết rõ nhất, Nam Dạ Tước trước đây bị trúng đạn, kỳ thực so với việc cô bị trúng đạn còn làm cô khó chịu hơn, tổn thương như vậy, Dung Ân cả đời này không muốn nhìn thấy một lần nữa.

Tha lỗi cho sự ích kỷ của cô. Cô tình nguyện người nằm trên giường bệnh là cô, cũng không muốn trở thành người chờ đợi lo lắng ở bên ngoài, sự đau khổ như vậy, chi bằng thay anh đỡ lấy tai họa.

Nam Dạ Tước không muốn cô bị mệt, liền để Dung Ân tựa vào ngực anh nghỉ ngơi.

Khi Sở Mộ đi vào, nhìn thấy tình cảnh cả gia đình đang làm tổ trên giường, trang phục trên người bà, lộ ra vẻ thông minh nhanh nhẹn. Theo sau, chính là bố của Nam Dạ Tước, đây là lần đầu tiên Dung Ân được nhìn kỹ ông, vóc dáng người đàn ông cao hơn, mặc dù đã có tuổi, vẫn có thể nhìn thấy khí chất phong độ khi còn trẻ. Ông không giống khí thế bức người của Nam Dạ Tước, trái lại, có vài phần gần gũi.

Thần sắc Sở Mộ vẫn nghiêm túc như trước, Dung Ân thấy thế muốn ngồi dậy, nhưng lại bị Nam Dạ Tước đè hai vai xuống, “Em đang bị thương, nằm xuống đi”.

Cô chỉ đành ngại ngùng cất tiếng chào, “Bố, mẹ”.

“Lúc này phải nghỉ ngơi nhiều”, bố Nam đặt đồ xuống bên giường Dung Ân, ông quay đầu nhìn Sở Mộ đang đứng ở cửa, “Đứng đó làm gì, không phải bà nói muốn đến bệnh viện sao?”

Gương mặt Sở Mộ không kéo lên nổi, theo sau lưng bố Nam, vì những chuyện trước kia, giữa bà và Nam Dạ Tước vẫn tồn tại một vết nứt, đứng một lúc lâu, bầu không khí có phần lạnh lẽo, Sở Mộ cúi lưng muốn bế cháu gái.

Không nghĩ tới, tay còn chưa đụng đến đã bị Nam Dạ Tước ngăn lại, “Không phải mẹ không cần sao, muốn bế cũng không cần bế, chúng con có bảo mẫu”.

“Dạ, anh đừng như vậy”, Khủy tay Dung Ân khẽ đụng vào anh, ra hiệu Nam Dạ Tước đừng kiếm chuyện.

“Em đừng vì vết thương đã lành mà quên đi đau đớn”, Nam Dạ Tước hừ lạnh.

“Đứa nhỏ này sao lại nói chuyện như vậy”, bố Nam không thể nhìn thêm được nữa, một tay ôm lấy bà vai vợ, tuy rằng Sở Mộ thường ngày tỏ ra cứng rắn, trước mặt chồng, nhưng cũng chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, bà khẽ tựa vào ông, “Con muốn nhớ thù nhớ đến khi nào?”.

“Con còn nhớ rất rõ, nếu không vì mẹ, con và Ân Ân cũng sẽ không phải xa cách lâu như vậy”.

“Tước, mẹ con hôm nay đến đây là vì chuyện này”, bố Nam ở giữa hòa giải, thấy vợ không phản ứng, liền khẽ đẩy bà, “Còn đứng đó, lấy ra đi”.

Sở Mộ choàng bừng tỉnh, vội vàng lấy từ trong túi một hộp nhung.

Bà mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bằng ngọc lục của bà nội, Sở Mộ kéo tay Dung Ân, muốn đeo cho cô, “Đây là vật gia truyền của Nam gia”.

Nam Dạ Tước thấy thế, vươn tay phủ lên mu bàn tay Dung Ân. Ý tứ của anh, rõ ràng là không chịu thừa thừa, Dung Ân khẽ đẩy tay anh, cho đến khi Sở Mộ đeo xong nhẫn vào tay cô, “Cám ơn mẹ”.

“Chuyện trước đây, mẹ thừa nhận, là mẹ đã làm sai”.

Nam Dạ Tước im lặng, anh hiểu rõ tính tình của Sở Mộ, muốn bà thừa nhận chính mình đã sai, so với lên trời còn khó khăn hơn. Kỳ thực Sở Mộ cũng có cách nghĩ của riêng mình, Dung Ân vì Nam Dạ Tước mà đỡ thay viên đạn, đủ để nhìn ra sau này cô sẽ không làm hại con trai mình, thay vì ở giữa làm kẻ ác, chẳng bằng có lòng thành toàn, bà cũng không muốn sắp tới tuổi già, ngay cả con trai yêu thương nhất cũng không chịu nhận bà.

Sở Mộ kỳ thực không thể không chịu thua, Nam Dạ Tước rất giống bà, tính tình quá cứng.

“Vậy không phải được rồi sao?”, Bố Nam chuyển đề tài, “Mau nhìn xem cháu gái chúng ta giống ai nào? Đặt tên chưa?”

Dung Ân vừa muốn nói chưa, Nam Dạ Tước đã mở miệng, “Đặt rồi, Nam Tứ Đồng”, gương mặt tuần tú của anh cúi xuống, hỏi ý kiến cô, “nghe hay không?”.

“Tứ Đồng”, Dung Ân nói lặp đi lặp lại mấy lần, vui vẻ không thôi, “ Nghe hay lắm”.

Ai chẳng muốn một tuổi thơ vô tư, không bị trói buộc, tự do tự tại.

“Đồng đồng...”, Tuy rằng Sở Mộ thực lòng muốn bế cháu trai, để nó tiếp quản Nam gia, nhưng khi trông thấy đứa bé, vẫn không tránh được vui mừng, hơn nữa hai người còn trẻ, nguyện vọng của bà muốn bế cháu trai nhất định có thể thực hiện được.

Hai người ngồi chơi cả nửa ngày mới ra về, Nam Dạ Tước nhìn ra được, vì sự tiếp nhận của Sở Mộ, Dung Ân ngay cả cười cũng rạng rỡ hơn.

“Em vui không?”

Cô gật đầu, miệng cười vui vẻ, “Thái độ của anh rất tệ”.

“ Xí” Nam Dạ Tước nằm xuống ghế sofa bên cạnh, mái tóc màu đỏ rượu của người đàn ông vì động tác này mà xõa ra, mê hoặc chúng sinh, “Bà ấy đáng đời”.

Dung Ân hết cách với anh.

Vừa mới tỉnh lại, Nam Dạ Tước cũng không muốn cô phải hao tổn quá nhiều sức lực, liền để cô sớm nghỉ ngơi.

Bóng đêm lan tỏa, ánh chiếu rọi vào cửa sổ hành lang bệnh viện, ảm đạm âm lạnh, vách tường trắng nhìn không thấy tận cùng, gió lạnh thổi qua, một bóng người lướt qua ở khúc quanh, cái bóng bị đứt ra làm hai.

Người đó sờ lên khẩu trang trên mặt, xác định không bị tuột xuống, lúc này mới giả vờ đi về phía trước.

Cái áo màu trắng vì động tác vội vàng của cô mà xốc lên, cô ta đi đến trước cửa phòng bệnh VIP, nhìn vào số giường bệnh và họ tên đăng ký, xác nhận là Dung Ân ở bên trong.

Thân ảnh bị kéo thành một đường thon dài, người đó kiểm tra bốn phía, thấy không có người, mới cẩn thận mở cửa.

Cô ta bước đi nhẹ nhàng, bên trong rất tối, chỉ có thể dựa vào ánh trăng chiếu rọi vào cửa sổ mà phân biệt đâu là giường đâu là đường đi, cô ta rón rén lại gần giường, chậm rãi móc ra từ trong túi một ống tiêm.

“Cô đáng lẽ phải chết sớm rồi, tôi đã từng nói, ai đứng cản trước mặt tôi thì tôi sẽ cho họ chết không được tử tế ”.

Cô ta cúi lưng, vén chăn trên giường lên, vừa muốn hành động, cảm thấy trên cổ tay truyền đến đau đớn, phòng bệnh đột nhiên sáng trưng như ban ngày, cô ta cảm thấy chói mắt, cúi đầu nhìn thì thấy vật ném vào cô thì ra là cái điện thoại. Trên giường chỉ có cái gối. cũng không có người.

Đối diện, Nam Dạ Tước cùng Duật Tôn đang ngồi đó, người phía sau cười lạnh,thập phần châm chọc.

“Còn muốn giấu đầu lòi đuôi sao?”

Ánh mắt người đó ảm đạm, tháo khẩu trang, là Dung Ái, thần sắc Nam Dạ Tước âm lạnh, tay trái đặt trên thành ghế sofa gỗ nhẹ, “Quả nhiên là cô, ngày tôi kết hôn, Dung Ân nhận được một món quà lớn nghĩ lại cũng là kiệt tác của cô?”.

“Cô quá xem thường cô ấy”, Duật Tôn cười nói, “Ngày đó cửa cấm bị phá, vài tên sát thủ lại có trong tay máy điện tử làm nhiều nhận biết thân phận, nội gián này, là cô”.

Dung Ái nghe thấy vậy, biết là có biện minh cũng chỉ vô ích, cô ta thừa nhận, “Không sai, là em”.

“Dung Ái, cô muốn tự mình tìm đến cái chết phải không?”

“Tước”, Dung Yêu giống như ủy khuất, “Em yêu anh, em không sai”.

“Ây....”, Duật Tôn nghe xong, chỉ lắc đầu, “Lại là một người ngu ngốc”.

“Yêu?”, Nam Dạ Tước cười lạnh, “Cô phối hợp với bên trong và bên ngoài, có nghĩ tới, đối phương muốn là lấy mạng tôi?”.

“Không....Bọn họ đồng ý với em sẽ chỉ đối phó với Dung Ân, sẽ không tổn thương tới anh”.

“Ngu ngốc!”, Nam Dạ Tước đứng dậy, hai tay anh để vào trong túi, đi tới trước mặt Dung Ái, “Đây đã không phải lần đầu tiên, tôi đã nói rồi, nếu ai muốn động vào cô ấy, tôi sẽ khiến người đó chết không được tử tế”.

“Tước, anh không thể đối xử với em như vậy....”, hốc mắt Dung Yêu đỏ ửng, đi vài bước kéo lấy cánh tay người đàn ông, “Sau này....sẽ không có sau này nữa”.

“Cô cho rằng tôi sẽ để cô cái phiền phức này ở bên cạnh tôi? Bất cứ ai làm tổn thương Dung Ân, tôi sẽ không tiếc mọi giá để trục xuất người đó, tôi thề”, Nam Dạ Tước thu hồi cánh tay, đẩy cô ta về hướng cửa, “Nể mặt giao tình giữa hai nhà chúng ta, tôi không muốn lấy mạng của cô, về thu dọn đi, bắt đầu từ ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, cũng không muốn ở bất kỳ nơi nào trong nước nhìn thấy cô.”

“Không, Tước....”

“Cút!”

Dung Ái bị A Nguyên đi vào cường chế lôi ra ngoài, cô ta bị đẩy ra ngoài bệnh viện, rất chật vật.

Hai tay cô ta ôm lấy bả vai đứng trong đêm lạnh, lau khô nước mắt, trong đáy mắt từ từ xuất hiện ánh sáng âm lãnh, không chịu cam tâm.

Khi Duật Tôn lái xe ra khỏi bệnh viện, trời đã gần sáng, chiếc xe thể thao sang trọng mới vừa quẹo, đột nhiên bị một người xông tới cản đường, anh phanh xe gấp, cửa xe được mở ra, một bóng người ngồi vào ghế lái phụ.

Vừa nhìn kỹ, chính là Dung Ái.

Duật Tôn đậu xe bên ven đường, lấy điều thuốc ra đốt, những đám khói giữa ngón tay giống như là những đám mây đang lượn lờ.

Anh hút một hơi thuốc, môi mỏng nâng lên, thổi ra khói trắng bay vào khuôn mặt diêm lệ của Dung Ái, người phụ nữ đột nhiên bỏ nhào tới, hôn lên môi người đàn ông.

Đầu lưỡi vừa tiến vào thăm dò, nhưng bị Duật Tôn chế trụ quai hàm, đẩy cô ra, “Vừa rồi còn muốn vì một người đàn ông khác đòi sống đòi chết,lần này lại tự động dung lên cửa?”.

Hai tay Dung Ái quán lấy cổ anh, móng di chuyển đến giữa đùi anh, những sợi tóc xõa xuống khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của người đàn ông, “Tôn, cả thành phố Bạch Sa này, người có thể chống lại Nam Dạ Tước..... Sợ rằng chỉ có mình anh, giúp em”.

“Giúp cô?”, đôi mắt Duật Tôn sắc bén, ánh mắt liếc nhìn xuống dưới, quan sát dưới váy đang dính sát vào anh, “Tôi được lợi gì?”.

Cô ta áp trán lên trán Duật Tôn, hơi thở hòa trộn với mùi nước hoa cao cấp, dù hoặc như vậy, sợ rằng đã đủ thiêu đốt lòng dạ của bất kỳ người đàn ông này, “Tất nhiên, em lấy bản thân làm thù lao như thế nào?”.

Duật Tôn cười thành tiếng, chỉ là trong ý cười không có chút nào tươi sáng, chỉ là âm lãnh sờ không tới tận cùng, tay phải anh ta ôm lấy vòng eo thon gọn của Dung Ái, đem cô ta kéo ra, “Tôi và cô cũng không phải quen biết một hai ngày, tôi thích phụ nữ thế nào, cô vẫn còn không rõ sao?”.

Sắc mặt Dung Ái đông cứng, người đàn ông này có sở thích vô cùng đặc biệt, cô sớm đã được nghe qua.

“Sinh viên nữ có gì tốt, đi với anh, không cảm thấy quá non nớt sao?”, bàn tay Dung Ái vuốt nhẹ gương mặt tinh xảo của người đàn ông, “Tôn thiếu như lang như hổ, cũng nên thay đổi khẩu vị thôi.”

“Không cách nào khác, tôi thích sự non nớt”, Duật Tôn dùng sức đẩy cô ta ra, Dung Ái không kịp phòng bị, ngã xuống ghế phụ, “Nếu muốn chơi đùa,cô không sợ bị tôi chơi đùa tới chết”, Người đàn ông nói xong, liền khởi động động cơ .

Xe thể thao như mảnh hổ xuống núi, không bao lâu sau, dừng lại ở một bãi đất trống rộng lớn. Dung Ái cảm thấy có điều bất thường, “Đây là đâu?”.

“Là chỗ cô nên đến”, Duật Tôn xuống xe trước, sau đó kéo cô ta xuống, Dung Ái lúc này mới nhìn rõ, là bến tàu, “Đưa em đến đây làm gì?”.

Tiếng huýt sáo vang lên, vài tên đàn ông đi ra từ trong bóng tối.

Duật Tôn đẩy Dung Ái về phía bọn họ, “Tối nay xuất phát, nhớ kỹ, đừng để cô ta đặt chân vào thành phố Bạch Sa một bước”.

“Không, Duật Tôn, anh khôn nạn, anh đối xử với tôi như vậy?”, Dung Ái bắt đầu không ngừng giãy giụa, “Tước đã đồng ý cho em thời gian để chuẩn bị, em.....thế này sao đi, trên người em không mang đồng nào, anh không thể làm vậy!”.

“Dẫn đi,” Duật Tôn vung tay, “Không có tiền sống, thì bán thân, cô không phải giỏi nhất là như vậy sao?”.

Mấy người cường chế Dung Ái ra bến tàu, cô ta không chịu thỏa hiệp, hai chân liều mạng giãy dụa, toàn bộ cơ thể bị lôi kéo về phía trước, “Duật Tôn, anh là ác ma, anh chết không được tử tế, buông tôi ra....Buông tôi ra....”

Dần dần, giọng nói mỗi lúc một xa, mãi cho đến khi con thuyền đã đi xa.

Như vậy,phiên phức lớn đã được giải quyết sao?Dứt khoát bao nhiêu.

Duật Tôn đốt một điếu thuốc, nghiêng người tựa trên đầu xe, nói anh là tên ác ma..... khỉ, thật buồn cười, từ trước tới nay anh chưa từng nói bản thân là người tốt.

Dung Ân ở bệnh viện khoảng nửa tháng mới xuất viện, ở nhà vẫn là tốt hơn hết.

Tin tức gần đây đều liên quan đến Dung thị, cổ phiếu rớt giá, thậm chí ngay cả giao dịch nội bộ cũng bị tiết lộ, huyền não trong một thời gian.

Trong phòng khách Ngự Cảnh Uyển, mẹ Dung đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, Vương Linh bận rộn trong bếp, mùi thơm thức ăn bay đến, bảo mẫu mới tuyển đang chơi cùng đứa bé, Dung Ân mặc quần áo ở nhà đi xuống từ trên lầu, cô ôm lấy gối ngồi xuống bên cạnh mẹ Dung. “Mẹ.”

“xuống lầu làm gì, vừa ra tháng, thân thể còn phải bổ dưỡng thật tốt.”

“Không sao ạ”, tivi đang phát tin tức của Dung thị, “Mẹ, con nghe Dạ nói, Dung thị sợ rằng không qua được ải này.”

Thần sắc mẹ Dung cũng không thay đổi bao nhiêu, “Có lẽ đã là tai kiếp, khi đó, có thể tránh khỏi, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh được cả đời”.

“Thật ra, Dạ nói....muốn nghe ý mẹ”, Nếu mẹ Dung mềm lòng, Nam Dạ Tước thật sự sẽ rat ay giúp đỡ.

“Ân Ân”, mẹ Dung kéo tay con gái, đem tay cô đặt lên đùi mình, “Bên trong đã thối nát rồi, cho dù bên ngoài có tân trang ra sao, vẫn sẽ có ngày phải thất bại”.

Dung Ân ôm lấy thắt lưng của mẹ, đầu khế tựa lên vai trái của bà, “Mẹ, mẹ yên tâm, mẹ còn có con....Không, chúng con”.

Dung thị không qua bao lâu, cuối cùng cũng bại rồi.

Dung Tử Nham vì hổ thẹn với hai mẹ con cô, từ đó, cũng không gặp mặt qua.

Ngay cả Dung Ái, cũng giống như đã bốc hơi, Dung Ân không biết chính giữa đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy cuộc sống yên bình, vui vẻ tự tại.

Đông qua, xuân đến.

Lại nhiều tháng trôi qua.

Hôm nay là ngày đầu tiên Dung Ân ra ngoài, ăn cơm tối với Lý Hủy rồi trở về, trong tay mang theo vài túi, tất cả đều là quần áo mới mua cho bảo bối.

Trong vườn Ngự Cảnh Uyển, đèn chiếu chói chang, cô đi vào vườn, đẩy cửa bước vào phòng khách mới cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Bên trong tối đen như mực, vươn tay không nhìn thấy năm ngón.

“Vương Linh, Vương Linh...”, Dung Âm mở đèn, phòng khách vẫn sạch sẽ như cũ, nhưng cô gọi vài tiếng cũng không thấy bóng ai, vì sợ sẽ làm ồn tới bảo bối, cô không dám gọi lớn tiếng, nên chỉ đành lẩm bẩm, “Có chuyện gì vậy, không có ai?”.

Dung Âm xách túi đi lên lầu hai, Nam Dạ Tước có lẽ đang ở nhà, khi cô ở ngoài người đàn ông cứ hỏi thúc cô về, giống như có chuyện gì rất gấp.

Đi lên lầu hai, mới phát hiện không mở một ngọn đèn nào, Dung Âm đi tới trước phòng ngủ, khẽ đẩy cửa phòng đi vào.

“Dạ?”, không ai trả lời, một mùi hương lạ xông vào cánh mũi, thanh nhã, sau khi ngửi khiến tâm trạng tốt hơn, Dung Âm vươn tay mò mẫm theo vách tường, vừa muốn đẩy cửa, tay đã bị người ta ra sức nắm lấy.

“A.....”, cô thất kinh kêu lên, “Ai?”.

Đối phương đi vòng qua phía sau cô, hai tay khóa trụ thắt lưng cô, bế bổng Dung Âm lên rồi tiến về giường.

Cô hoảng loạn bối phần, hai tay hai chân ra sức giãy giụa, “Buông tôi ra!”, Dung Âm không biết lấy được sức mạnh từ đâu, thoát khỏi sự kiềm chế của người đàn ông, cơ thể cô lùi về phía sau, dùng sức đẩy anh ta đụng vào cánh cửa.

“Um...”, người đàn ông đau đớn, chỉ đành buông tay.

Cô nghiêng người, nhanh như chớp bật đèn.

“Anh...”, Dung Âm nhìn rõ đối phương, trái tim sợ hãi không khỏi trố định, nhưng lại giận dữ thập phần, “Dạ, anh làm gì vậy?”.

Người đàn ông thở hổn hển, hai tay chống lên đầu gối, “Không nghĩ tới em có thân thủ như vậy”.

“Anh dọa em sợ muốn chết”, Dung Âm đặt đồ lên ghế sofa, quay đầu, lúc này mới biết bên trong phòng ngủ thực sự rất khác lạ.

Trong chân nến thủy tinh*, khói thơm lan tỏa khắp nơi, trên giường lớn King size, phủ đầy cánh hoa hồng, cửa ngoài ban công cũng được mở ra, có thể trông thấy cảnh sắc trong vườn Ngự Cảnh Uyển, “Hôm nay là ngày gì vậy”, Dung Âm suy nghĩ, nhưng nghĩ không ra.

*(Đang đốt nến thơm.)

Vừa muốn xoay người lại, đã bị một lực đẩy tới giường, áp cô ngã xuống giường lớn.

Cánh hoa hồng vì hành động này mà rơi xuống, một ít, thậm chí còn dính lại trên tóc Dung Âm, đốt lên hương thơm mê người không kịp dập tắt kích tình, Nam Dạ Tước vùi khuôn mặt vào cổ cô, “Hôm nay, là ngày anh cáo biệt tiết chế dục vọng”.

Từ ngày Dung Âm mang thai đến bây giờ, Nam Dạ Tước không hề chạm vào cô.

Đối với anh mà nói, sự nhẫn nại đã lên tới cực điểm, dùng lời nói của Nam Dạ Tước, nếu còn nhẫn nhịn nữa anh phải bị phế mất.

Tay trái anh xoa nhẹ lên bụng Dung Âm, “Ân Ân, vết thương không sao chứ?”.

Đầu cô vùi vào trong gối, khuôn mặt nóng lên, mơ hồ lên tiếng, “uhm...”.

“Anh nhìn sắp chết rồi đây”, hai tay Nam Dạ Tước mò lên ngực Dung Âm, cởi nút áo của Dung Âm, “Em phải đền bù cho anh”.

“Tắm trước đã...”

Nam Dạ Tước nhất quyết muốn tắm uyên ương, Dung Âm bị anh bế vào phòng tắm, “Nhỏ thôi, đừng đánh thức bảo bối”.

“Vương Linh đưa con đến nhà mẹ anh rồi, anh không muốn nó ở đây làm loạn lên”, Nam Dạ Tước cẩn thận đặt cô xuống giường, mắt thấy cánh hoa hồng phủ đầy giường rơi xuống mặt đất, phủ thành một lớp dày.

Anh nằm đè lên, bộ dạng đợi không kịp nữa, tay Dung Ân vòng qua cổ anh, Nam Dạ Tước cởi bỏ dây thắt lưng áo tẩm của cô, nụ hôn nhỏ vun nóng bỏng ướt át, cuối cùng đi xuống khuôn ngực đang phập phồng của cô.

Trước ngực nóng lên, đều tiếng thở gấp của người đàn ông, anh tách hai chân Dung Ân ra, vừa mới chen vào, lại bị hai tay cô chống trên ngực anh, “Không được, đau”.

“Tại sao lại đau?”, Nam Dạ Tước ngẩng đầu, cũng không phải lần đầu tiên.

“Đau lắm”, Dung Ân khép chặt hai chân lại, cự tuyệt anh.

Vết thương trên bụng bây giờ chỉ thấy một đường chỉ nhọt mỏng manh, hồi phục rất tốt, sau này cũng khó phát hiện ở đây đã từng có vết mổ. Nam Dạ Tước cúi người, hôn nhẹ lên vết thương của cô, cố gắng muốn để Dung Ân thả lỏng.

Anh làm đầy đủ khúc dạo đầu, nhưng lại khiến chính mình phải nhịn đến nửa sống nửa chết.

Lúc trước vào lúc này, Dung Ân chắc chắn đã đầu hàng mới phải.

Nam Dạ Tước mới vừa đi vào, lại bị Dung Ân đẩy ra, “Thật sự không được, đau lắm”.

Sau khi anh đi vào, quả nhiên mới phát hiện, “Tại sao lại chặt khít hơn cả xử nữ?”.

“Đau...”, hai tay Dung Ân cấu lên lưng anh từng vết cào, bài xích cộng thêm khẩn trương, càng khiến anh nửa bước khó tiến, không lên không xuống như vậy, thực sự khó chịu, “Vậy phải làm sao?”.

“Anh đi ra đi”, vẻ mặt Dung Ân đau khổ, đau đớn đó như bị xé toạc ra, thật sự khó chịu đựng được.

“Không phải chứ”, trán Nam Dạ Tước đầy mồ hôi, “Nhưng anh không nhịn được nữa”.

147. Chương 147: Ba, Nòng Nọc Nhỏ Của Ba Ở Đâu? (kết)

Hai tay Dung Ân che lấy mặt, toàn thân cũng ướt nhẹp như vậy, khắp người đều là mồ hôi, người cô co lại rất chặt, Nam Dạ Tước nếu như không cương quyết, căn bản là đừng hòng có thể xông vào, anh đã thử mấy lần đều không có kết quả, chỉ đành rút thân ra, “Anh đeo bao.”

Kết quả, vẫn cứ như vậy, mặc dù là có trơn.

Nam Dạ Tước vô cùng thất vọng, anh từ trước đến giờ chưa từng bỏ cuộc giữa đường, đối với lần đầu tiên của Dung Ân, anh có thể không chút thương tiếc, không quan tâm là cô đau hay cô khó chịu, nhưng lần này không được rồi, thôi được, chỉ đành tự làm khổ mình thôi.

Sau khi anh rút người ra, Dung Ân thu hai chân lại, bị một tay Nam Dạ Tước ôm lại, “Còn đau không?”

Cô gật gật đầu, người đàn ông cúi người hôn lên trán cô, lồng ngực rần rần phập phồng lên vài cái thật mạnh mẽ, “Từ giờ trở đi mà cứ như vậy, vậy nửa cuộc đời sau này của anh không phải là sẽ phải làm hòa thượng sao?”

Dung Ân rúc vào ngực anh, đang nghe tiếng tim đập rất mạnh của người đàn ông, Nam Dạ Tước lại lý lẽ, “Không đúng, anh còn thảm hơn cả hòa thượng, hòa thượng bây giờ còn có thể ăn thịt đó.”

Dung Ân bị chọc cười, gơ tay lên, cũng không biết đánh vào đâu.

“Âyyyy...”. Chỉ nghe thấy Nam Dạ Tước la lên, “Gãy rồi! Vung tay lung tung đi đâu vậy hả?”

Anh thật sự là cứ vậy mà nhịn cả một đêm, sau khi tắm nước lạnh, cố gắng duy trì đến sáng sớm. Đã nói là dục vọng của người đàn ông sẽ mãnh liệt nhất vào lúc này, một chút cũng không sai.

Dung Ân ngủ được rất sâu, luôn có người động tay động chân trên cơ thể, hai mắt cô vẫn nhắm nghiền, chỉ không ngừng lấy tay vung ra, ” Đừng phá.”

Thấy bên tai nhồn nhột, cô choàng tỉnh giấc, nỗi đau đớn tối qua vẫn còn hiện lên rõ mồn một ngay trước mắt, Dung Ân hất tay Nam Dạ Tước ra, đứng dậy, “Hôm nay Vương Linh không ở đây, em phải đi nấu đồ ăn sáng.”

“Anh không muốn ăn.” Người đàn ông có chút dỗi, anh muốn ăn gì, không tin là Dung Ân không biết được.

“Không được.” Cô trùm Nam Dạ Tước vào trong đồng chăn, bộ dạng như trốn chạy mặc bộ đồ ở nhà chạy vào phòng tắm.

“Ừm.....” Người đàn ông khổ sở lại không thể làm gì được, ôm lấy gối buồn bực vùi gương mặt tuấn tú quẩn rũ vào đó, toàn thân lại bắt đầu căng thẳng nóng lên.

Nam Dạ Tước không ngủ được, không bao lâu cũng xuống lầu.

Dung Ân đang bận việc trong bếp, anh đi tới khúc quanh cầu thang thì bước chân dừng lại, hai tay đặt trên lan can, Nam Dạ Tước cúi người xuống, một bộ mặt ung dung tự đắc.

Cháo đang được ninh trong lửa nhỏ, nắp nồi lúc bọt nước trôi lên không ngừng bị nhấc lên, hương thơm của cháo từ trong bếp đã tỏa ra, Dung Ân mang tạp dề đang chiên cá, mái tóc dài buộc lên tùy ý, có chút rối, chân đi dép trong nhà, ống quần rộng che lấy gót chân, cô nêm vào các loại gia vị, chỉ một chốc, một đĩa cá tươi ngon đã được cho ra lò.

Bên trong cái chảo đáy bằng, còn có những cái há cảo chiên, từng cái được chiên đến vàng rộm, trên bàn ăn vài món điểm tâm đã được bày lên, tóm lại, đây là một bữa cơm sáng ấm áp không gì bằng.

Cảnh tượng này, là Nam Dạ Tước đã từng ảo tưởng không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần nhìn thấy bóng lưng bận rộn của Dung Ân ở trong bếp, luôn khiến anh cảm thấy an lòng như vậy.

Bước chân Nam Dạ Tước thả lỏng, đi đến sau lưng cô mới đưa tay ra ôm lấy.

“Dậy rồi à.” Dung Ân xếp há cảo vào trong đĩa, từng cái một được xếp ngay ngắn trật tự

“Sao phải mệt như vậy, chúng ta ra ngoài ăn là được mà.”

“Chưa từng nghe qua hả? Muốn nắm lấy trái tim của người đàn ông thì trước tiên phải nắm được bao tử của anh ta.” Dung Ân nói đùa, lấy chén đũa cùng với cháo vừa nấu xong đem ra.

Nam Dạ Tước nhận lấy bát đũa, “Tim anh sớm đã cho em rồi, chỉ sợ em không cần, quảng đi mất.”

Dung Ân cầm lấy chiếc muống nhỏ không ngừng khuấy chén cháo, tay phải cô chống cằm, tầm mắt nhìn về phía trước. Nam Dạ Tước đang say sưa thưởng thức bữa sáng, bây giờ anh cũng theo giống Dung Ân, đã thích những món ăn thanh đạm như thế này, anh nuốt lấy một ngụm cháo, ngẩng đầu lên thì phát hiện Dung Ân đang nhìn mình chằm chằm, “Nhìn gì vậy?”

Cô cười cười, dời ánh mắt đi nơi khác, “Không có gì.”

“Không có gì mà còn cười kiểu không có chút ý tốt gì như vậy?” Nam Dạ Tước tự đắc cười, “Mê mẩn anh rồi chứ gì?”

Dung Ân chỉ lo ăn xong bữa sáng, không thêm để ý đến anh nữa. Thật lâu sau đó, mãi cho đến bây giờ cô mới hiểu, vốn dĩ hạnh phúc thật sự rất đơn giản, có thể nhìn thấy người mình yêu thương ăn cơm, có thể ngồi đối diện nhau, những điều này đều là hạnh phúc.

Nhưng Nam Dạ Tước lại không nghĩ như vậy, hạnh phúc và tính phúc (hạnh phúc trong tình dục), nên là trực tiếp móc nối với nhau.

Mà bây giờ điều trước tiên anh muốn, chính là công phá phòng tuyến của Dung Ân, anh tất nhiên không muốn cả đời này phải làm hòa thượng.

Thái độ của Sở Mộ cũng nảy sinh rất nhiều sự thay đổi, đối với cháu gái thì càng yêu thương hết mực, chỉ mong sao cho hai vợ chồng họ có thể thường xuyên mang đứa bé đến gửi ở bên bà.

Dung Ân thay xong quần áo thì xuống lầu, chiếc xe Bugatti Veyron đỏ của Nam Dạ Tước đã đỗ trước cửa, cô đi ra ngoài, người đàn ông đã chờ sẵn trong xe.

“Cơm tối Vương Linh cũng đã chuẩn bị xong hết rồi.”

“Hôm nay ăn ở ngoài,” Nam Dạ Tước đứng dậy mở cửa xe, rồi thắt dây an toàn cho Dung Ân, “Từ sau khi kết hôn vẫn chưa dẫn em đi đâu chơi cho vui vẻ, sợ là em sẽ thành phụ nữ mặt vàng rồi*.”

*(ý nói những phụ nữ nội trợ suốt ngày ở trong nhà ít khi tiếp xúc với ngoài xã hội.)

Trước tiên hai người ăn tối trong nhà hàng, quay lại xe, Nam Dạ Tước cố ý mở cửa sổ xe, “Còn muốn đi đâu nữa không?”

Dung Ân suy nghĩ ngợi, “Chợ đêm, em muốn ăn đậu hủ hoa.”

“Đậu hủ hoa?” Nam Dạ Tước cau mày, “Mùi vị nó ngon không?”

“Đương nhiên, hơn nữa mùi vị nó chỉ có ở chợ đêm bán là chuẩn nhất.”

Nam Dạ Tước khởi động động cơ, chiếc xe từ từ chạy về phía trước, chạy rất chậm, rất giống với đi dạo. Hai tay Dung Ân trườn lên cửa sổ xe, nửa cái đầu thò ra ngoài, “Cơn gió này thổi tới thật dễ chịu.”

“Cẩn thận.” Nam Dạ Tước nắm lấy tay cô, kéo cô trở về, ngón cái anh vuốt ve mu bàn tay Dung Ân, ma sát nhẹ nhàng. Lái xe đến chợ đêm, đây là khu bình dân, người đông như hội, những món ăn vặt đủ các kiểu đáng màu sắc được bày khắp con đường, đồ ngon giá rẻ, chỉ mấy đồng là có thể ăn no bụng. Không có chỗ đậu xe, Nam Dạ Tước chỉ có thể đậu xe ở đầu đường, “Em ở đây đợi, anh đi mua.”

Dung Ân lại nhanh chân xuống xe trước một bước, “Em dẫn anh đi dạo chút.”

Đối với khung cảnh huyên náo như vậy Nam Dạ Tước có ấn tượng không tốt lắm, nhưng thấy Dung Ân đã đi thẳng về phía trước, chỉ đành miễn cưỡng đi theo.

Chợ đêm cũng không có bao nhiêu cửa hàng gọi là đúng tiêu chuẩn quy định, thường thấy nhất chính là những sạp hàng vỉa hè, ngay cả mấy sạp bán thức ăn vặt đó, từng cái cũng là được sửa lại, vài chiếc ghế, một chiếc xe đẩy, cho dù có gặp phải quản lý đô thị, đẩy một cái là có thể chạy.

Hai tay Nam Dạ Tước dút vào trong túi quần, Dung Ân theo bên cạnh, cô đưa tay trái ra ôm lấy cánh tay người đàn ông, anh đưa mắt xuống nhìn cô, hai người nhìn nhau mà cười.

Ở đây, cho dù là thân phận có hiển hách hơn nữa cũng sẽ không được chú ý tới, mỗi người đều đang bận rộn trong niềm hân hoan, tiếng rao hàng hòa cùng tiếng xào nấu, ngập tràn cả con phố.

Dung Ân đi đến trước sạp hàng đậu hủ hoa, cô gọi một chén, để rất nhiều rong biển, Nam Dạ Tước không muốn ăn, vẫn bị cô dút ột miếng, “Sao? Ngon đúng không?”

Mùi vị này, anh thật sự không thích, nhưng anh vẫn gật gật đầu.

Những tiệm bán giàn âm thanh ở hai bên đang phát những chiếc đĩa CD lậu, mặc dù chói tai, những vẫn có rất nhiều người đang chọn lựa vây quanh tiệm, quỹ đạo cuộc sống của mỗi người là không giống nhau, ai cũng không quyết định được vận mệnh của ai.

Tận trong xương tủy Dung Ân vẫn là không quên được sự bình thường trước kia, mà điều Nam Dạ Tước có thể làm được, chính là cố gắng hòa nhập.

Trở lại xe, cô nhanh chóng bật máy lạnh, “Nóng quá, nóng quá...”

Bàn tay quạt lấy quạt để, giống y như một đứa con nít.

Nam Dạ Tước giãn mặt, khóe miệng gợi cảm cong lên đầy thỏa mãn, hai tay Dung Ân ôm lấy cánh tay anh, tựa đầu gối lên bờ vai anh, đôi mắt khép hờ, cực kỳ mãn nguyện, giọng nói cô êm dịu, “Bây giờ mình về hả?”

“Không, hôm nay không về nhà.”

“Ồ.” Dung Ân khẽ đáp, không truy hỏi xem đêm nay nên tá túc ở đâu.

Cám Đỗ đã đổi tên lại giống như lúc trước, Nam Dạ Tước xuống xe, tiện tay ném chìa khóa cho nhân viên bảo vệ.

Dung Ân không nghĩ đến là anh sẽ dẫn mình đến đây, Nam Dạ Tước đi đến nắm lấy tay cô đi vào trong, việc làm ăn của Cám Đỗ vẫn tốt như trước, người đến mua say và trụ lạc không phải số ít, tư thế vũ công buông thả, đây chính là cuộc sống của thiên đường trong nhân gian sờ sờ ngay trước mắt.

Trong phòng bar hạng nhất, quản lý đã chuẩn bị xong xuôi theo lời dặn của anh.

Dung Ân thấy trên bàn có rượu, “Em không uống được.”

“Không sao, đây là rượu trái cây, với nước trái cây cũng không khác lắm.”

Trong phòng VIP chỉ có hai người họ, Dung Ân đi lên chọn bài hát, chọn được bài “Cung dưỡng tình yêu”, sau khi Nam Dạ Tước rót rượu xong thì đặt lên bàn, không có ý quấy rầy cô, chỉ là chăm chú lắng nghe.

Hát xong, Dung Ân để micro xuống, liền thấy Nam Dạ Tước đưa một tay chống cằm nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, cô đưa tay che trán, cười nói, “Nhìn em như vậy làm gì?”

Nam Dạ Tước đưa cho cô một ly rượu, ôm lấy thắt lưng Dung Ân, hai người ngồi ngả trên ghế sofa.

“Anh vẫn luôn nhớ giọng hát của em nghe rất hay.”

Dung Ân nhận lấy ly rượu rồi nhấp môi, có mùi rượu, nhưng không nồng lắm. Căn phòng bar hạng nhất, đây chính là nơi cô và Nam Dạ Tước lần đầu tiên gặp nhau.

Anh lúc đó, có bao nhiêu xấu xa tối tệ là anh sẽ có đủ bấy nhiêu.

Hai người cùng ly, mỗi người tự mình uống cạn rượu trong tay. Nam Dạ Tước đặt ly không lên trên bàn, mặt Dung Ân lúc này đã thấy ửng hồng, đôi môi thấm chút rượu càng đỏ lên đầy mê hoặc. Sau khi bàn tay lớn của anh vòng qua sau cổ cô, liền nghiêng người hôn lên đó.

Giữa môi, mùi rượu mùi thơm ngào ngạt, hai tay Nam Dạ Tước giữ mặt Dung Ân, lưỡi linh hoạt quét nhẹ khóe miệng cô, lửa tình trong anh khó mà nhẫn nhịn được, sau khi nửa thân trên chồm lên, chân trái thon dài luồn vào giữa hai chân cô.

“Đừng... Lát nữa có người vào đây giờ.”

Hơi thở Nam Dạ Tước gấp gáp, trán dựa vào Dung Ân, đợi sau khi hơi thở bình thường trở lại, kéo cô dậy đi ra ngoài.

Dung Ân cho rằng lần này là nên về nhà rồi, nhưng Nam Dạ Tước lại dẫn cô xuống dưới tầng hầm Cám Đỗ, là ngôi nhà lần trước cô đã từng đến.

Đây là nơi được chuẩn bị cho những quan viên chính phủ đến Cám Đỗ tiện hơn, ngoại trừ những người trong nội bộ biết được, nếu không cho dù người ta có đào ba thước cũng tìm không được.

Hồ bơi cực lớn xuất hiện trước mắt cô, Dung Ân nhớ đến lần Nam Dạ Tước đẩy cô xuống hồ đó, sống mũi lại bắt đầu cay cay, “Sao lại tới đây?”

Nam Dạ Tước cố tình dẫn cô đến mép hồ bơi, không nói gì cả, động tay cởi đồ cô ra.

Dung Ân nắm lấy tay anh, “Anh sẽ không muốn ở đây chứ.”

Người đàn ông giữ chặt thắt lưng cô, trực tiếp ôm lấy Dung Ân nhảy xuống hồ bơi, nỗi sợ trong lòng cô vẫn còn dư âm, hai tay bắt giắc bám chặt bắp vai Nam Dạ Tước, “A...”

Anh đẩy Dung Ân đến thành hồ, để lưng cô dựa chắc vào thành gạch men, lại để một tay cô nắm lấy lan can bên cạnh, hai tay Nam Dạ Tước bắt đầu tuột quần áo Dung Ân, “Chưa bao giờ nghe nói qua hả? Ở dưới nước, cảm giác đau đớn của con người sẽ giảm xuống một nửa.”

Dung Ân sững sờ, người đàn ông đứng là cái gì cũng nghĩ ra được.

Áo sơ mi sau khi bị cởi ra nổi lên trên mặt nước, tiếp đó, là áo ngực, quần, thậm chí, quần nhỏ...

Một nơi rộng lớn, chỉ có tiếng nước chảy, hai má Dung Ân ửng hồng, hết sức gượng gạo, cô không dám để lộ cơ thể, hai tay lại càng giữ lấy trước ngực, “Đừng có người đến nha.”

“Anh làm tình còn có người dám đến quấy rầy?” Nam Dạ Tước kéo tay cô ra, thời gian nói chuyện, anh đã cởi sạch sẽ quần áo, “Ai dám đến đây, anh liền lột trần trụi người đó rồi ném nó ra đường.”

Xung quanh hồ bơi, trong những chup đèn kiếu dáng tao nhã phát ra những ánh đèn mờ ảo mờ lung, Nam Dạ Tước đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho ngày hôm nay, anh nâng một chân Dung Ân lên vòng qua ôm lấy eo của mình, hai tay chuyển động sau lưng cô, “Ở đây có thấy đau không?”

Thần sắc Dung Ân hơi căng lên, lắc đầu, “Hết rồi.”

Nam Dạ Tước cúi người, khẽ cắn lấy một bên vành tai cô, đây là chỗ nhạy cảm của cô, Dung Ân quả thực là co thân dưới lại, hai tay ôm lấy cổ của anh cũng bắt đầu siết chặt lại.

“Hứa với anh, không được vì anh mà làm tổn thương bản thân mình nữa.” Nam Dạ Tước thì thầm bên tai cô, “Cho dù là vì anh cũng không được.”

Dung Ân gật đầu, cộng thêm tác dụng còn trong rượu, sự hưng phấn trong cơ thể đã bùng cháy, hai mắt hiện ra sự mê ly, Nam Dạ Tước nhân cơ hội tiến vào, nhưng cũng không dám dùng nhiều sức, chỉ là thăm dò. Cô phát ra tiếng hừ nhẹ khó chịu, sau khi hai tay người đàn ông di chuyển xuống chút nữa thì đặt tại hông cô, lại dùng lời nói để chuyển đổi sự chú ý của cô, “Em đau không?”

Dung Ân thấy buồn cười, “Em không đau.”

Anh tiện tay cầm lên một nắm tóc của cô đang nổi lên trên mặt nước, nhét nó vào trong miệng cô, Dung Ân vừa cắn lấy, liền cảm thấy một cảm giác đau đớn như bị xé toạc được truyền đến từ thân dưới, Nam Dạ Tước thừa lúc sơ hở mà vào, cô vừa định la lên đau đớn, tóc trong miệng bị anh lôi ra, thay bằng miệng để bịt lại.

Đau đớn lần này, xem ra thật sự là không khác với lần đầu tiên bao nhiêu.

May mà Nam Dạ Tước là cao thủ ở phương diện này, anh tuyệt không muốn bỏ cuộc giữa đường, một mình ở lại đây tắm ngâm trong nước lạnh.

Bọt nước cuộn lên vì động tác kịch liệt của người đàn ông mà bắn lên tung tóe, nhẩn nhẩn quá lâu, một khi được giải phóng, thì sẽ như lang như hổ. Hai tay Dung Ân giữ thật chặt lưng anh, Nam Dạ Tước nhấc toàn thân Dung Ân lên, cùng cô thay đổi tư thế.

Ngoại trừ sự khó chịu lúc mới bắt đầu, Dung Ân dần dần cảm giác được toàn thân đang tê dại, từng đợt sóng kích thích xông vào, khiến cô khó lòng chống đỡ.

Ngoài một mỗi, thì cũng không ý thức được gì khác, Dung Ân chỉ coi như mình đang trong hồ bơi, cô xoay người, một cánh tay đập vào người bên cạnh.

Nam Dạ Tước cả đêm đều không ngủ được, lần này, anh nhồm dậy nửa người nhìn về mặt lúc ngủ của Dung Ân, cô mấp má mí mắt, hình như là đang mơ đến một giấc mơ đẹp nào đó, khí hậu lúc này rất tuyệt, cho dù cơ thể trần truồng cũng không cần mở điều hòa. Dung Ân ngáp một cái, sau khi thích chí cọ đầu lên gối vài cái, lúc này mới mở mắt.

Đập vào mắt đầu tiên, chính là gương mặt tuần tú mang theo nụ cười của Nam Dạ Tước, dựa theo tầm mắt của anh, Dung Ân nhìn thấy toàn thân mình không mặc gì cả, cô vội vàng kéo lấy chăn, nhưng lại bị Nam Dạ Tước đè dưới thân, đẩy ra mấy lần cũng không thấy nhúc nhích.

“Ngủ có ngon không?”

Ánh mắt cô chưa xót, không cần nhìn cũng biết có quãng thâm.

Thấy cô không nói chuyện, Nam Dạ Tước lại càng quan tâm hơn, “Thân dưới còn đau không?”

Ặc...

Dung Ân vùi đầu vào gối, sau khi nghe thấy tiếng anh khẽ cười, ngẩng đầu lên, cô nhìn khắp bốn phía, đây rõ ràng không phải là Ngự Cảnh Uyển, “Mệt quá.”

Nam Dạ Tước ôm chặt lưng cô, sau đó trách cứ, “Người chịu mệt là anh mới phải chứ, em nằm đó không cần nhúc nhích, hưởng thụ biết bao.”

Mặc cho cô đánh đắm người đàn ông cũng không thềm ngồi dậy, khẳng khắn dính lấy Dung Ân, cô biết tính xấu của anh, có đôi khi thật sự giống con nít vậy.

Cô đưa tay về phía tủ đầu giường, ngón tay vừa sờ thấy điện thoại, “Em phải gọi điện về nhà, xem xem bảo bối thế nào rồi.”

“Ồi dào,” Nam Dạ Tước gạt tay cô, “Sáng sớm anh đã gọi rồi, không việc gì cả, trong đầu em có thể chỉ nghĩ đến anh không?”

“Nè,” Dung Ân nhin không được thấy buồn cười “Ghen cả với chính con gái của mình.”

Nam Dạ Tước kéo tay cô đặt lên bờ môi, sau khi hôn lên nhẹ nhàng thì lại mở miệng ra cắn nhẹ, nhẹ nhàng, giống như là đang mát xa cho cô.

“Hôm nay vẫn chỉ là thuộc về hai chúng ta thôi, em nghĩ đến con gái cũng không được.”

“Thật bá đạo.” ngoài miệng Dung Ân trách cứ, nụ cười trong mắt thì sớm đã được lan tỏa ra.

Cô nằm đó lười nhúc nhích, đầu giường có một cái đèn ngủ kiểu cổ điển, quan sát cả gian phòng, thiết kế bày trí xem ra rất xa hoa quý giá, “Nơi này rất cuộc là để làm gì?”

Nam Dạ Tước không nói thật cho Dung Ân biết, gian phòng này, thật ra là do anh và Duật Tôn chuẩn bị, nơi này có hệ thống bảo vệ an toàn cùng hệ thống nghe trộm cẩn mật nhất, có một vài quan viên bị dụ dỗ đến đây, cũng đã bị dính bẫy này.

“Là nơi để vụng trộm với em đó.” Nam Dạ Tước chuyển đề tài, trong miệng không có lấy một câu tốt đẹp nào.

“Đáng ghét,” Dung Ân muốn nhổm dậy, “Nhất định là giấu vợ bé trong căn nhà sang trọng này để em không phát hiện được chứ gì?”

“Dậy làm gì?” Nam Dạ Tước kéo cô lại, “Trên giường thoải mái biết bao nhiêu.”

“Em đói bụng rồi.”

“Anh làm cho em ăn no.”

Thấy anh lại gần hơn, Dung Ân vội vàng né tránh, “Sắc lang.” Hai tay Dung Ân đẩy một cái, không ngờ một người đàn ông to lớn cường tráng bị đẩy lộn xuống giường.

“Ây da!”

.....

Đường đường Tước thiếu cuối cùng cũng không đáng thương đến mức phải làm hòa thượng, Đồng Đồng cũng lớn lên từng ngày, nửa năm sau, nghiêm nhiên đã ra dáng một người lớn tí hon rồi.

Ai cũng biết, Nam Dạ Tước đối với cô đứa con gái này ngày càng cưng chiều, đi đến nơi nào thì dẫn theo đến đó.

Nhà hàng quốc tế.

A Nguyên cùng mấy người trong bang hội đã sớm đến đó canh giữ trước, lúc Nam Dạ Tước đến, ôm cục cứng trong tay.

A Nguyên nhìn quen cũng thấy bình thường, “Đại ca.”

Nam Dạ Tước ra hiệu mọi người ngồi xuống, anh ôm Đồng Đồng ngồi ở ghế chủ tọa, phục vụ trẻ tuổi bên cạnh một mực cung kính đưa thực đơn đến, “Tước thiếu.”

Anh nhận lấy, Đồng Đồng ngồi trong lòng nhìn thấy liền nắm lấy, giật lấy thực đơn.

” Đồng Đồng muốn ăn gì?”

Cô bé nhỏ như vậy đầu hiểu được, cũng chẳng qua là nhìn thấy màu vàng chói lọi thì tò mò mà thôi, Nam Dạ Tước mở thực đơn ra, Đồng Đồng lắc lư cái đầu, ngón tay không ngừng chỉ lung tung lên trên.

Nam Dạ Tước cực kỳ phối hợp, vẫy tay với người phục vụ bên cạnh, “Món này, món này, món này. . . Còn món này nữa.”

A Nguyên đứng bên trái che kín hai mắt không giấu diếm, thê thảm không nỡ nhìn mà...Không biết hôm nay có thể ăn được gì nữa.

Phục vụ đánh dấu từng món, lại nhìn lại lần nữa, “Tước thiếu, xác định là muốn dùng những món này?”

“Ít nói nhảm, mau mang lên đây.”

Không bao lâu, từng món từng món được mang lên đầy đủ, 8 súp, 5 đĩa tôm, 9 loại đồ ngọt dùng sau bữa cơm.

Mọi người nhìn mặt nhau, lại không dám nhiều lời, tốc độ Đồng Đồng rất nhanh, thò tay ra muốn lấy tôm trước mặt. Nam Dạ Tước thấy thế, bưng đĩa tôm kia đến trước mặt bé con, sau khi để bé ngồi ngay ngắn trong lòng, bắt đầu bóc tôm cho bé con.

“A Nguyên, chuyện tôi căn dặn cậu sao rồi?”

“Đại ca, đã sắp xếp thỏa đáng, anh yên tâm.”

Nam Dạ Tước bóc tôm xong cho vào chén nghiền nhỏ, lại múc một muỗng nhỏ đút cho con gái, anh lơ đãng ngẩng đầu, lại thấy mấy người đang cầm đĩa, không biết sao lại hạ lệnh, “A Nguyên, gọi thức ăn.”

“Vâng.” A Nguyên vội vã gọi phục vụ, lần sau nếu đi cùng có tiểu tổ tông này, vẫn là có thể tránh thì tránh, nếu không không bị hành hạ đến chết không được mà.

Đồng Đồng một hơi ăn rất nhiều con tôm, tính ham chơi nổi lên, thừa dịp Nam Dạ Tước không chú ý, nắm lấy một nắm vỏ tôm trên bàn bỏ vào đĩa, đợi đến khi bàn quay quay đĩa vỏ tôm đến trước mặt người khác, chỉ biết giương mắt nhìn đồng vỏ tôm đó.

Trẻ con lớn cỡ này, thích nhất là cầm nắm đồ vật.

Bé con đối với cái gì cũng rất hiếu kỳ, nhìn thấy rượu đỏ trong ly sáng lóng lánh, liền giơ tay bắt lấy.

Nam Dạ Tước nhanh tay lẹ mắt, vội nghiêng người, cả ly rượu đỏ liền đổ lên người anh, A Nguyên thấy vậy, vội đứng dậy, “Đại ca.”

“Không sao.”

Phục vụ tiến đến lau dọn sạch sẽ. A Nguyên không khỏi mỉm cười, người đàn ông này, sợ rằng chỉ có hai mẹ con đó mới có thể thu phục được.

Sau khi ăn xong, Nam Dạ Tước ôm Đồng Đồng ra khỏi nhà hàng trước, lên xe, anh vẫn để Đồng Đồng ngồi trên đùi mình, sau khi thắt dây an toàn xong, đặt hai tay con gái lên tay lái.

Sự nuông chiều của anh với con cái, ngay cả Dung Ân có đôi lúc cũng bắt nạt.

Về đến Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân đang trong phòng khách bày ra từng món đồ vừa mới mua, thấy họ đã về, liền tiến lên đón, “Quên mua sữa bột mất rồi.”

Nam Dạ Tước giao Đồng Đồng vào tay Vương Linh, “Vậy giờ đi.”

Dung Ân cầm túi xách đi theo ra ngoài, ngồi lên xe, mới phát hiện áo sơ mi người đàn ông có một vết bẩn lớn, “Lại là con nhóc đó phá phải không?”

“Một ly rượu thôi mà.”

“Anh cứ chiều nó đi.”

Xe đi ngang trước cửa Cám Đỗ, Nam Dạ Tước lại cố tình dừng lại, đối diện gương mặt đầy nghi ngờ của Dung Ân, anh chỉ phía đối diện, “Nhìn kia.”

Dung Ân nhìn theo ngón tay anh chỉ, là Duật Tôn.

Nhưng mà, lại không chỉ có một mình anh, đứng bên cạnh Duật Tôn còn có một cô gái, từ cách ăn diện có thể thấy, lại giống với học sinh của học viện nào đó.

“Thằng này, lại đùa giỡn với gái mới lớn rồi.”

Duật Tôn dáng người cao to vững chãi, lúc đứng trước mặt cô gái kia, vừa vặn che kín ánh đèn chói lọi sau lưng, vẻ mặt âm u bất định, ngón tay đang kẹp điều thuốc sau khi chạm rãi giờ lên thì xoa mặt cô gái.

Cô ta cũng không dám động đây

“Em dám bốn cột với tôi?”

“Em không dám.” Lời cô nói là thật.

“Hôm nay tôi thực sự là muốn em chắc rồi đó, em thấy sao thì được?” Anh ngữ khí kiên định ung dung, thái độ thản nhiên, vẫn là bộ dạng, khí chất mê hoặc lòng người như cũ.

Cơn gió lạnh ở bên ngoài thổi cuộc đối thoại của hai người đến một cách rõ ràng, Dung Ân trườn lên cửa sổ, nhìn nửa bên mặt lạnh lùng của cô gái, cô dường như là nhìn thấy chính mình và Nam Dạ Tước khi đó.

Động tác Duật Tôn cực nhanh, ra tay rất mạnh, bàn tay to lớn nắm sau cổ cô gái, cả một cơ thể rắn chắc ép chặt sau lưng cô, trong chốc lát đã khiến cô không động đậy được, má trái chập vạt áp tại chỗ cong lại của cánh tay.

“Hôm nay em không theo tôi, nếu sau này có muốn, thì sẽ không đơn giản vậy đâu.”

Thấy anh ta như muốn dùng vũ lực, Dung Ân vội đẩy cửa xe muốn đi xuống.

“Em muốn làm gì vậy?” Nam Dạ Tước một tay đã kéo cô trở lại.

“Anh ta...”

“Với chúng ta không liên quan,” Nam Dạ Tước khởi động động cơ, lái xe phóng đi trên một con đường khác, “Đồng Đồng đang đợi uống sữa đây, ở đâu còn có tâm trạng lo chuyện bao đồng vậy?”

Anh cũng không muốn Dung Ân ngốc nghếch đi phá hỏng chuyện tốt của Duật Tôn.

Dung Ân cúi đầu, như có tâm sự, Nam Dạ Tước thấy thế bắt đầu giảng đạo, “Yên tâm đi, Duật Tôn không thích bạo lực.”

“Anh ban đầu cũng nói mình không thích bạo lực.” Cuối cùng, còn không phải là ép cô đi đến bước đường cùng, nhưng nghĩ lại bây giờ, khoảng thời gian đã qua đó cũng không biết là tốt hay xấu.

“Thù dai.” Nam Dạ Tước cười cô, kéo tay Dung Ân nắm chặt trong lòng bàn tay.

Mua xong sữa về đến Ngự Cảnh Uyển, vừa mở cửa, liền một màn làm cho người ta phải dở khóc dở cười.

Con chó nhỏ Dạ Dạ cũng mới quen bạn trai, hơn nữa lại vừa sinh ra bốn bé tiểu Dạ Dạ đáng yêu, bám theo tường, Dạ Dạ ở phía trước dẫn đầu, những đứa con dễ thương tròn vo giống như những quả cầu tuyết đi theo sau, một hai ba bốn...

Không đúng.

Nam Dạ Tước và Dung Ân liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn về phía trước.

Theo sau bốn con chó nhỏ, là Đồng Đồng. Bé nhóc đã biết học bò, đây là đang lấy đám Dạ Dạ để cùng luyện tập đây mà. Nam Dạ Tước không nhịn được cười, tiến lên trước xách bé con lên.

Dạ Dạ nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn nhìn, thấy Nam Dạ Tước, mang theo bốn đứa con đang chân bở chạy.

Dung Ân nhìn ra ngoài vườn, lá của những cây bạch quả kia, lại bắt đầu ngả vàng.

Những tháng ngày hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh, chớp mắt, người bạn nhỏ Đồng Đồng đã 4 tuổi rồi, có đôi khi hiểu chuyện đến nỗi làm người ta phải dở khóc dở cười.

Dung Ân nhìn thấy cô bé thì rất đau đầu, một cô bé nhỏ xíu, lại nghịch ngợm đến có thể lên trời.

Trong phòng khách của Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước gác một chân lên xem tin tức, Dung Ân và Vương Linh đã học được thêm mấy kiểu áo len mới, giờ đang nghiên cứu học hỏi bên lề, Đồng Đồng mặc đầm công chúa mới mua, lúc lắc cái mông chạy đến bên cạnh mẹ.

“Mẹ...”

Dung Ân thấy anh mắt đảo quanh lãnh lợi của con quỷ nhỏ này, trong lòng khẳng định không có chuyện tốt gì rồi, “Sao vậy?”

“Con còn muốn ăn thêm một túi khoai tây chiên được không ạ?” Đồng Đồng nghiêng đầu, hai cánh tay mập mập ôm lấy chân Dung Ân.

Cô buông sợi len trên tay xuống, “Đi mà hỏi ba con.”

Đồng Đồng vui đến nỗi thiếu chút nữa là nhảy tung lên, nên biết rằng, Nam Dạ Tước lại đúng là cưng chiều bé con nhất. Bé con chạy lon ton đến trước mặt người đàn ông, giọng nói ngọt ngào ngây, “Ba...”

Cánh tay Nam Dạ Tước đặt sau sô pha nhấc lên rồi chống lấy cằm, ra hiệu cho bé con mở miệng.

“Đồng Đồng còn muốn ăn một túi khoai tây chiên.”

“Không được.”

Ặc, bộ dạng dứt khoát.

Nam Dạ Tước tuy rằng thường ngày nuông chiều cô bé, nhưng từ trước đến nay nói một là một hai là hai, loại thức ăn tạp nham này, nếu không phải là Dung Ân đồng ý, anh ngay cả đụng cũng không muốn cho bé con đụng vào một chút nào.

Mặt Đồng Đồng đầy ủy khuất, xoay người, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã bình tĩnh lại, cô bé lại lúc lắc mông chạy đến trước mặt Dung Ân, giọng nói lãnh lút trẻ con cố ý nói lớn, “Xem đó, ba cũng đã nói không thể ăn nhiều rồi mà.”

Những lời này nghe ra, sao lại có chút kỳ kỳ vậy?

Dung Ân lúc này mới ý thức được là đã bị con bé này chơi xỏ một vố, cô ngẩng đầu nhìn hướng Nam Dạ Tước, quả nhiên thấy anh đang nhìn chăm chăm con bé, đấy nhìn đi, là bộ dạng bị anh cưng chiều đến hư rồi đấy.

Đồng Đồng vui tươi hơn hở ở vòng vòng bên cạnh chơi, tiểu Dạ Dạ xoay vòng quanh hai chân con bé, bị con bé một tay xách lên, ném ra khỏi phòng khách.

Con bé thật sự rất nghịch ngợm, không bao lâu liền cảm thấy chán, lại lúc lắc mông chạy đến trước mặt Nam Dạ Tước, “Ba, con muốn lên ban công chơi.”

“Không được.”

Đồng Đồng mân mê miệng, đứng mãi bên cạnh, thấy Nam Dạ Tước chuyên tâm xem TV, liền rón ra rón rén tự mình mở cửa kính đi ra ngoài. Ban công tầng trệt đặt mấy giàn hoa, con bé chơi không được bao lâu thì xoa xoa đầu gối chậm chạp đi đến, “Ày da, Đồng Đồng đụng phải đầu gối rồi.”

Con bé khom lưng xuống, nhìn thấy quả thật là đã bị đụng phải.

Nam Dạ Tước liếc mắt, “Đáng đời.”

Đồng Đồng từng bước nhỏ đi đến trước mặt anh, chăm chú nhìn người đàn ông một hồi lâu, Nam Dạ Tước không thèm nhìn con bé, cầm lấy tách cà phê trên bàn.

“Ba có còn là người không?”

Phụt....

Câu này Dung Ân thường hay nói, cũng không biết cô bé đã học được từ lúc nào, hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa, nhưng lại dùng được rất đúng chỗ.

Phần lớn thời gian, hai người đều bị cô bé lém lỉnh này làm cho đau đầu.

Nhân duyên của Đồng Đồng ở nhà trẻ rất tốt, có rất nhiều bạn tốt. Hôm nay tan học về nhà, đã đợi Nam Dạ Tước rất lâu, tỏ vẻ bí mật, giống như là có chuyện gì. Dung Ân truy hỏi liên tục, nhóc con vẫn rất kín miệng, một mực không chịu nói.

Từ sau khi kết hôn, Nam Dạ Tước thường về nhà rất sớm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Đồng Đồng trườn người trên cửa sổ nhìn thấy xe của anh vừa lái vào trong sân, liền chạy như bay ra của nghênh đón. Nam Dạ Tước ở trước cửa khom lưng, con bé đã chuẩn bị xong xui dép cho anh.

“Đồng Đồng ngoan quá.” Người đàn ông xoa đầu con.

“Ba...” con bé cứ bám theo sau Nam Dạ Tước. Thấy anh ngồi xuống ghế sofa, cũng theo đó bám sát vào, cô bé nắm lấy tay người đàn ông, tìm kiếm phía trước, lục lọi phía sau, “Sao không có váy?”

“Tìm gì đó?” Dung Ân mang bánh mì miếng đã được nướng xong đặt lên bàn trà.

Đồng Đồng nắm lấy cánh tay Nam Dạ Tước, hai chân đứng đưa trên ghế sofa, “Mẹ, như thế nào có Đồng Đồng vậy?”

Trẻ con lớn cỡ này, là tò mò nhất.

Dung Ân áp a áp ứng, “Con là được sinh ra từ trong bụng mẹ.”

“Mẹ gạt người ta” Nhóc con không chịu nể mặt, gương mặt tức giận đến tròn ra, “Tiểu Cường trên lớp con đã nói rồi, mấy cục cứng đều là từ nòng nọc nhỏ của ba mà biến ra đó, nhưng trên người ba không có, oa oa oa...” Mặt con bé giống như trăng tháng 3, nói dối là thay đổi ngay, “Đồng Đồng là nhật được, ba, người giấu nòng nọc nhỏ đi đâu rồi?”

Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy trên trán treo đầy dây nhợ đen thui, cùng Dung Ân đối diện, hai mắt nhìn nhau.

“Đồng Đồng đau lòng rồi, con muốn xem nòng nọc nhỏ trông như thế nào...”

Anh chỉ đành ôm con gái ngồi trên đầu gối, “Bọn bạn Tiểu Cường trên lớp con nhất định là đã từng nhìn thấy, ngày mai con kêu bạn ấy đem đến cho con xem thử không phải là sẽ biết được rồi sao?”

Dung Ân nghe vậy, khóe miệng kéo nhẹ, hai cha con này, không giống lông cũng giống cánh.

Đồng Đồng thút tha thút thít, ngay cả khi vừa dừng khóc rống lên, dù sao cũng còn nhỏ, tư tưởng đơn giản, ngay lập tức nín khóc mỉm cười, “ba nói đúng đó, ngày mai con mang theo cái bình nhỏ đi, mang nòng nọc nhỏ về nuôi.” Con bé lau nước mắt, lại cảm thấy không đúng, “Nhưng mà ba không có, khi Đồng Đồng mang về rồi, ba mau sinh một đứa em trai cho Đồng Đồng...”

Cô bé đoán chắc Nam Dạ Tước không có nòng nọc nhỏ, người đàn ông lắc lắc chân, chỉ qua Dung Ân, “Chuyện này phải có mẹ con đồng ý mới được.”

“Tại sao phải có mẹ đồng ý?” Đồng Đồng ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Mẹ nuôi nòng nọc nhỏ chơi sao?”

“Đúng rồi,” Khóe mắt Nam Dạ Tước mỉm cười, tầm mắt đen tối không trong sáng nhìn vào Dung Ân, sự ám muội trong ánh mắt lan ra không giới hạn, “Mẹ nói thích chơi nòng nọc nhỏ, con nói mẹ cho con một đứa em trai đi.”

“Dạ,” Đồng Đồng cho là thật, trượt từ trên gối Nam Dạ Tước xuống, đi về phía Dung Ân làm nũng, “Mẹ, mẹ. . .”

“Ngaoan, Đồng Đồng không phải là rất thích chuột Mickey sao? Ngày mai mẹ dẫn con đi mua.”

“Thật không? Đồng Đồng muốn mua con lớn nhất, Đồng Đồng còn muốn mua váy đẹp.”

“Được, được...” Dung Ân thật không dễ dàng đánh lạc sự chú ý của Đồng Đồng, trẻ con lớn cỡ này, sao lại khó đối phó đến vậy chứ.

Ăn cơm tối xong, Dung Ân đỡ con ngủ xong trở lại phòng ngủ, vừa lúc Nam Dạ Tước từ trong phòng tắm bước ra, mái tóc ngắn màu rượu đỏ còn đọng đầy nước, một chút chảy qua xương quai xanh, theo khuôn ngực rắn chắc chảy xuống bụng.

“Ngủ rồi hả?”

Cô xoa trán, ngồi ở mép giường, “Vâng, bắt em phải hát bài Tiểu Yến Tử cho nó nghe bằng được.”

Nam Dạ Tước lấy ly nước trên đầu giường đưa về phía vợ yêu, “Bữa sau đưa nó sang nhà mẹ anh, để nó quây tới bởi thật đã.”

“Mệt thật,” Dung Ân uống miếng nước, đầu tựa lên vai Nam Dạ Tước “Vừa rồi lại hỏi em chuyện nòng nọc nhỏ, còn bảo em chuẩn bị hồ cá.”

“Xem ra, chỉ có một cách thôi.” Nam Dạ Tước giả vờ tỏ ra thật tình.

“Cách gì?”

“Sinh cho Đồng Đồng một đứa em trai, để tránh việc nó bám theo mỗi ngày.”

“Không thêm, một đứa thôi cũng đã mệt chết em rồi.”

“Bản thân em cũng đâu cần lo lắng gì, không phải có bảo mẫu rồi sao?” Nam Dạ Tước một tay ôm lấy vai cô, áp cô xuống giường lớn, “Nếu em không đồng ý, anh sẽ nói với Đồng Đồng, em gạt nó...”

“Nam Dạ Tước, anh...”

Lời nói còn chưa kịp ra khỏi miệng đã bị anh hôn, nuốt vào trong.

Màn đêm ben ngoài dấy đặc, cơn gió lạnh quét qua hai người đang quấn lấy nhau trên giường, ánh trăng sáng tỏ hình như cũng ngưng ngừng, lặng lẽ núp giữa những đám mây.

Hai tháng sau, Đồng Đồng vui vẻ chạy tung tăng quanh vườn tại Ngự Cảnh Uyển, ba nói mẹ có em trai rồi, vậy mình cũng không phải là được ẵm tới rồi.

Mùa hè nóng bức nhất vừa trôi qua, gió thu lạnh lạnh, ánh mặt trời ấm áp sau buổi trưa, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá của cây bạch quả chiếu xuống, trên vồng, Dung Ân đang nằm trên ngực Nam Dạ Tước, đang nhàn nhã nhắm mắt nghỉ ngơi, mũi chân cô khẽ chạm mặt đất, sự đông đưa khơi dậy những ánh nắng vàng long lanh.

Cách đó không xa, Đồng Đồng đang cùng mấy chú chó con chơi đùa thỏa thích, hôm nay con bé vui vẻ, thì cũng không ức hiếp bọn chúng nữa.

Dung Ân lấy tay che trán, ánh mặt trời nhỏ vun làm xuất hiện muôn vàn màu sắc xanh đỏ chàm tím, cô từ từ giãn mặt ra, một tay khác ôm lấy thắt lưng săn chắc của người đàn ông, Dung Ân yên lòng nhắm mắt lại, mặt nhẹ nhàng cọ vào cái giữa cổ anh.

Mọi người đang ở trên thiên đường, xin hãy yên tâm.

Mọi người nhất định đã thấy rồi, tôi rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Tôi nhất định sẽ mang theo tất cả niềm hy vọng của mọi người, tiếp tục sống hạnh phúc....

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-duc>